Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

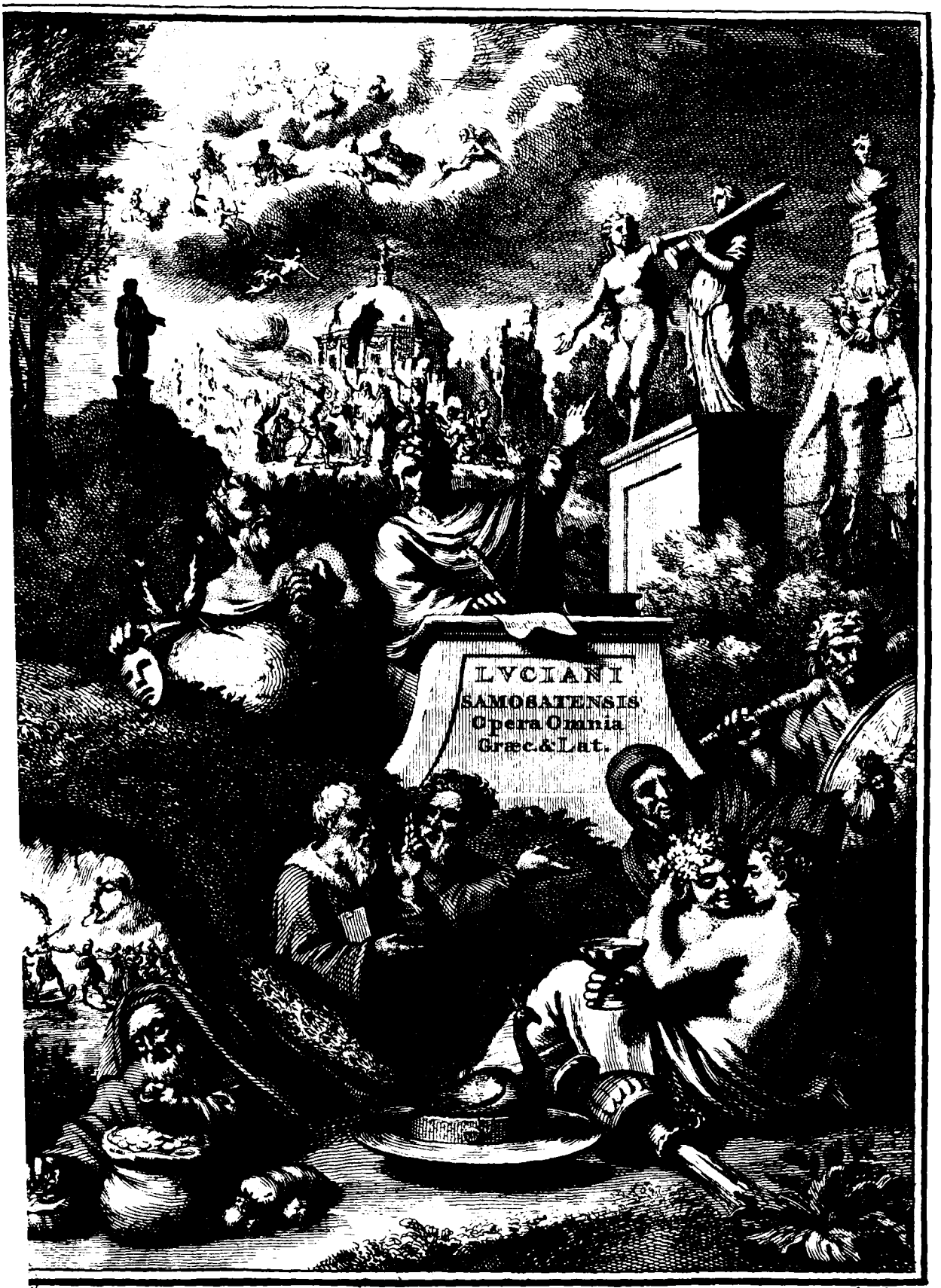
LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

In Tres Tomos distributa.

ACAD.
SCIENT. LITT.
ET ART.
LUGD

ACAD.
SCIENT. LITT.
ET ART.
LUGD

P. Leyé fecit

A 492581

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΑΝΤΑ.

ACAD. SCIENT. LITT ET. ART. LUGD.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

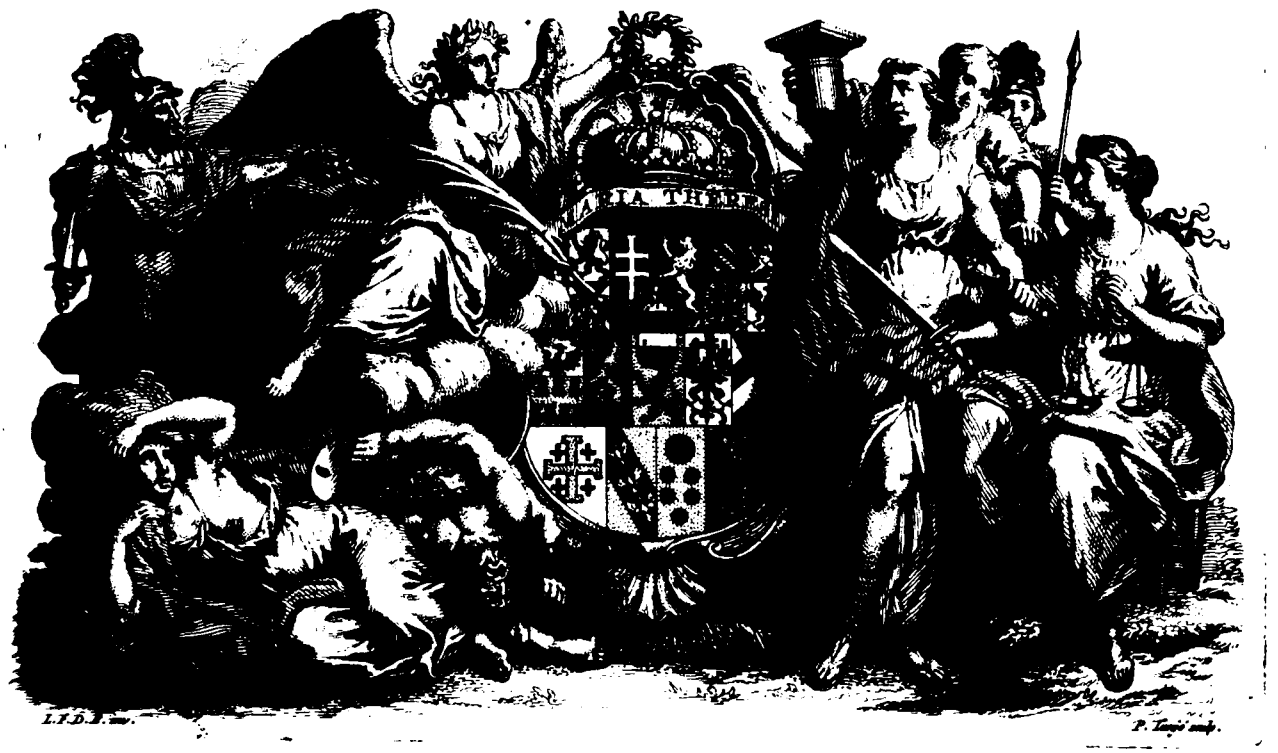
CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. Brodaei, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii,
Hor. Vitringae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS I.

Cujus priorem partem summo studio curavit & illustravit
TIBERIUS HEMSTERHUSIUS.
Ceteras inde partes ordinavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

AMSTELODAMI,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
CIↃ IↃ CC XLIII.

MARIAE THERESIAE,

DEI GRATIA

HUNGARIAE, BOHEMIAE, DALMATIAE,

CROATIAE, SLAVONIAEQUE &c. REGINAE,

ARCHIDUCI AUSTRIAE, DUCI BURGUNDIAE, BRABANTIAE,
MEDIOLANI, STYRIAE, CARINTHIAE, CARNIOLIAE,
MANTUAE, PARMAE ET PLACENTIAE, LIMBURGIAE,
LUCEMBURGIAE, GELDRIAE, WURTEMBERGAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS SILESIAE,
PRINCIPI SUEVIAE ET TRANSYLVANIAE, MARCHIONI SACRI
ROMANI IMPERII, BURGOVIAE, MORAVIAE,
SUPERIORIS ET INFERIORIS LUSATIAE,

CO-

DEDICATIO.

COMITI HABSPURGI, FLANDRIAE, TYROLIS, FERRETIS;
KYBURGI, GORITIAE, GRADISCAE ET ARTHESIAE,
COMITI NAMURCI, DOMINAE MARCHIAE SLAVONICAE,
PORTUS NAONIS, SALINARUM ET MECHLINIAE &c.
NUPTAE LOTHARINGIAE ET BARRI DUCI,
MAGNAE DUCI HETRURIAE &c.

ACAD.
SCIENT. LITT.
ET ART.
LUGD.

SERENISSIMA AC POTENTISSIMA REGINA.

NON *indignabere*, *AUGUSTISSIMA PRINCEPS*, *si maximas Tuas expeditiones & illustrissima facta, quibus universae Europae oculos men-*

mentesque in Te convertis, aliquantum interpellare audeam, MAJESTATI TUAE hoc opus dedicando atque obferendo tam insigni tutela ac praesidio tanto dignius, quanto magis idem a pluribus retro saeculis communi harum elegantiarum peritorum suffragio est comprobatum.

Cui enim id meliore jure consecrare fas esset, quam Principi, cujus ingenii ac scientiae magnitudo praecelso respondet Potentissimae gentis stemmati, quo ut nemini es secunda, ita animi magnitudine, virtute & constantia adeo anteis, ut nihil reperiatur eorum, quae vel a celebratissimis praeteritorum saeculorum Heroinis memorabilia gesta sunt, quod TECUM, Reginarum Praestantissima, Tuisque rebus gestis componi queat: Principi inquam, quae ad imperandum nata solis suis dotibus ac regnandi facultate & benignitate regnum per se administrat, cujus fortitudo invictaque constantia Heroibus, quotquot sera posteritas progignet, imitandum praebebit exemplar.

TUUM hoc, AUGUSTA, Regnum maxime

notabilem hujus aevi aeram constituet, Augustaeque Tuae Domui immortalem gloriam conciliabit: venerantur TE foederati, amant subditi, admiratur omnis, qua patet, terrarum orbis, laudesque ac prospera vota undique in TE derivas; hanc igitur da supplicanti veniam, ut in tanta TIBI certatim sua studia significantium turba non postremus numerer, qui devotionem meam testantia prodam indicia.

Editio haec, quam obferre ausus sum, fructus est laboris viginti annorum, magnaeque curae & sumptuum: Complurium eruditorum meditationibus ditata prodit, nihilque est neglectum, quo castigatissima exiret & splendidissima. Unum tamen ei deerat decus, TUUM, POTENTISSIMA REGINA, praesidium, quo munita lucem felicius adspiceret omni jam splendore cumulata; eo quidem Auctor iste non videtur indignus, tanta pollens foecundi ingenii facultate, ac dicendi facilitate, ut plerorumque priscorum philosophorum tectam sub sordido palliolo superbiam, malosque mores & pugnantes inter se sententias, absurdasque vulgi de Diis opiniones false riden-

dendo acrius traducat ac refutet, quam ventoſi illi, quos odit, Sophiſtae, & clamoſi Rhetores, ſubtilibus & anxie quaeſitis argumentis valerent.

Sed mitto operis praeſtantiam pluribus enarrare; Tua, SERENISSIMA REGINA, perſpicacia, ut primum oculos in id conjicere vacabit, id ipſum dijudicabit ſolidius.

Utinam vere Regium Tuum, POTENTISSIMA REGINA, exemplum omnibus Principibus parem ad ſcientias & literarum ſtudia amorem inſpiret, parem ad promovendas artes, & ad nobilem illam aemulationem provocandos cives, induſtriam, quae ad regni ipſius proſperitatem haud leve habet momentum!

Quantam vero ſubditis pariter ac vicinis ſibi licet praeſagire felicitatem, quando glorioſis REGINAE fortiſſimae armis ſolio firmato, ac, divino honorificae pacis beneficio, tranquillitate in cunctis Ejusdem ditionibus revocata, MAJESTATIS ipſius poteſtas ad populi tantum felicitatem dirigetur, ad Leges tuendas, tranquillitatem publicam conſervan-

dam, virtutis & eruditionis amorem in dies magis inflammandum, ad salutem denique omnium & singulorum, quotquot sub tutelae suae clipeum recipere dignabitur!

Adventus temporis tam beati summa ardentissimorum ac maxime sincerorum meorum est votorum, quae pro TUA, AUGUSTISSIMA REGINA, incolumitate, quam in perlongam annorum seriem producat summum Numen, nuncupare nullum diem praetermitto, quaeque ut devotissimae meae reverentiae ac submissionis pignus clementissime recipias, supplico.

REGIAE MAIESTATIS TUAE.

cliens devotissimus atque humillimus,

IACOBUS WETSTEIN.

IOANNIS FREDERICI REITZII
PRAEFATIO.

NIMIS diu exspectationem tuam, amice Lector, remorata est est haec Luciani editio; nimis inquam diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis jam inchoatum, & forsan numquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetu Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere adgrederetur. Quum enim anno 1720. ejus edendi curam in se recepisset clariss. TIBERIUS HEMSTERHUSIUS, & ab anno 1730. quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736. ad sextam circiter totius operis partem perveniisset, id est ad initium Dialogi *de Sacrificiis*, Tom. I. pag. 525. veriti bibliopolae Wetstenii ne insignes jam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum quum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est HEMSTERHUSIUS) exorsam detexendam, idque ne concesso quidem ad praeparandum spatio, recipere auderet, famam reveritus, ne Atlanti illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustuliisse diceretur; adeo enim adcurate atque erudite HEMSTERH. pertractavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego Zeuxidi pictori comparo, qui teste *Plutarcho* in Πολυφιλ. T. 2. p. m. 94. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel justiores erant detrectandi caussae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est ingenii facultates, doctrinaeque adparatum, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum quos ad subeundas has vices sollicitatos scio, me erat infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis caussam serio praetexens, nec praeterea lubenti

animo ad opus edendum acceſſurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo conſilio in lucem emittere numquam deſtinaſſem. Sed mea me vicit aliis obſequendi nimia facilitas, & gloriae contemtio minus de ſucceſſu ſollicita, ſatisque jam a bibliopolis comparatum adeſſe ſubſidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum acceſſio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etſi ego verbum de meo addidiſſem nullum. Cumque novae verſionis adornandae curam in ſe recepiſſet Clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cujus diligentia & ſumma in omni literarum genere eruditio notior eſt quam ut me praecone indigeat, isque ſuas etiam adnotationes additurus eſſet, dimidia me laboris parte ſublevatum ſentiebam; & cum ſpectatae diligentiae doctrinaeque Vir, MOSES DU SOUL (ſive SOLANUS, ut ipſe ſe ſcribere amat) ſatis diu in emaculando Luciano occupatus notas ſuas ad eum plane deſcriptas ac praelo paratas reliquiſſet; vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, ſi ſolis horum duorum, GESNERI ac SOLANI acceſſionibus ditatam emitterem.

His conſideratis, cetera coepi perveſtigare adminicula, quae mihi a *Jacobo Wetſtenio*, ejusque ſocio ac fratre per adfinitatem juncto, *Gulielmo Smith* tradebantur, medio fere anno 1737, comperique ſatis ſupereſſe moleſtiae in iis in ordinem redigendis ac deſcribendis, nec fieri poſſe, ut ſine ulla addita animadverſione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius defungi poſſe confidebam, quod in legendis Luciani ſcriptis non plane hoſpes eram, ut ex crebris ejusdem locis, quos in notis a me adductos & inter ſe comparatos videbis, patebit. Satius igitur duxi editionem ea quam tempus permittebat diligentia promovere, quam nimia ſollicitudine ſingula perveſtigandi diutius premere.

Et quamvis Lector non ſoleat rogare, *quam cito*, ſed *quam bene?* neceſſarium tamen hic eſt commemorare quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit conceſſum; adeo ut interdum ne ſpatium quidem ſupereſſet ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum teſtimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuiſſem; dato enim ſex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas ſpatio, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto ſcribendi labore tantum quotidie penſi abſolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis deſcribere valeret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praeſtiti, atque ita quinque annorum ſpatio opus ad finem perduxi. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis jam deſcripta fuere menſe Octobri 1742. ſed Indices complures, quibus priores Edd. carebant, adjiciendi, novam injecere properanti moram, atque effecere ut non prius publicari potuerint.

Jam quibus copiis inſtructus & quomodo iis uſus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haſce. *Florentinam* primam omnium, anni 1496. Graecam, in forma majore. Haec etſi ab typographicis vitiis non eſt immunis, in veſtigiis tamen priſcae lectionis ſervandis tantum alias praecel-

cellit, ut Codicis Manuſcripti vicem praeſtare queat. Hanc licet *Solanus* totam contulerit, ego tamen aeque ac reliquas ſaepiſſime inſpexi, ac de novo conſului.

Sequebatur *Aldina* prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma majore, Venetiis excuſa, an. 1503. quam utendam liberaliſſime conceſſit Clar. WESSELINGIUS in edendo *Diod. Siculo* ſtrenue occupatus; ejus margini adſcriptae erant manu antiqua varietates potiſſimum Ed. Florentinae, ſed & aliae, quas ex Codd. excerptas eſſe nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuiſſe credo, ſi conjecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526. ita contuli, ut in corrigendis operarum noſtrarum ſpeciminibus modo hanc, modo alteram, qua Cl. *Geſnerus* in conficienda verſione uſus erat, ejusque ſphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega *J. H. Reitzio* praelegente, ducem ſequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifeſta ex neceſſitate mutare inſtitui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium uſus ſum *Juntina* Graeca, Venetiis anno 1535. excuſa, 2. tomis in forma quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata, ut videre eſt in nott. T. I. p. 356. In hujus margine *Solanus* omnes a ſe collectas varietates tam Codicum Mſſ. quam decem & nonnumquam plurium editionum, diligenter & nitide conſignaverat, ſed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille uſus fuerit, & quo ſcribendi compendio iidem aeque ac editiones in notis & variantibus Lectionibus adlegatae deſignentur, ad finem hujus praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui *Baſilienſem* utramque, ſimiliter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava conſtantem, quarum prior anno 1545, altera 1555. prodiit. De poſteriore illa verum quidem eſt quod *Solanus* prodit, eam ita coeco ductu veſtigia primae ſecutam, ut vitia etiam typographica prioris expreſſerit. Non tamen id adeo ſemper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera *Baſil.* prae priore exhibeat. Ex. c. In *Bis Acc.* c. 1. ἐκκεκόφωται recte dedit altera illa, quum prior male cum aliis ἐκκεκόφθαι. In *Philopſ.* c. 36. ſ. p. 378. Edit. noſtrae ἐπαντλᾶν bene *Baſ.* 2. ubi ἐπανταλᾶν male *Baſ.* 1. In *Dem. Enc.* c. 44. λαμβάνειν recte altera, λαμβάνει prave prior. Item in *Soloec.* init. *Baſ.* 2. bene ἐπιτάμενον, quum prior male ἐπιτάμενος. Alibi vero etiam a priore receſſit, ut in *Icarom.* c. 28. ubi in verſ. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἴσχει dedit, utraque male. Generaliter autem adfirmari poteſt, ſecundam iſtam prioris vitia auxiſſe; veluti quum in *Bis Acc.* c. 12. ἀκέοντι recte *B1.* haberet, altera ἀκέων τι prave expreſſit, ne pluribus Lectori moleſtus ſim. Quare miratus ego, cur *Solanus* tamen alteram longe ſaepius adleget quam priorem, potius habui plurimis in locis conſulere primam; non enim id agimus, ut vitioſas potiſſimum lectiones conqui-

quirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, ſed ut ex optimae notae libris & Edd. probas lectiones eruamus (quamquam vitioſas etiam non omittendas duximus)

Baſil. quartam anni 1619. nanciſci non contigit. Tertiam vero *ibid.* anno 1563. ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci ſerius nactus ſum, quam ut ea adjuvari potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Pariſina inſeruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus *Francofurtanam* anni 1546. mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis, comprehenſam, nec vitiis typographicis deſtitutam, nec multum ſingularium lectionum exhibentem, non tamen ad inſtitutum noſtrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. adparet.

Tum non negleximus *Salmurienſem* Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619. quo Baſilienſis quarta, excuſam. De hac Salmurienſi Benedictus in praefatione adfirmat, „ſe Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex „proprio judicio emendaſſe". Et quamvis mallem indicaſſet ubi Codd. ducibus, ubi ſolo judicio uſus fuerit, verum tamen eſſe deprehendi, nonnulla probe ab ipſo emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut ſuis locis in notis indicabitur. A Vitiis certe typotheticis ita ſuam purgavit editionem Benedictus, ut plurima antiquiorum errata ſuſtulerit; licet ad veram lectionem ex Mſſ. reſtituendam minus operae mihi videatur impendiſſe.

Pariſinam denique Bourdelotii Graeco-Latinam, anni 1615. forma, quam in Folio dicimus, & in qua Solanus nonnulla emendarat, ſuasque paragraphorum ſive capitum diviſiones addiderat, ita adhibuimus, ut, exemplo Cl. Hemſterhuſii, ad ejus contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas noſtram editionem deſcribere curaverimus. Notas vero Marcilii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non ſubjectas, ſed calci adnexas, exſcribere inde coactus fui.

Noviſſimam tandem Amſtelodamenſem omnium vitioſiſſimam Cl. *Graevii* editionem eo potius conſilio adhibui, ut ejus & Cl. *Gronovii* notas inde excerperem, quam ut ex Graeco ejus contextu aliquid utilitatis ſperarem, qui ita negligenter eſt habitus, ut non modo ex Codd. qui ibid. indicantur, nihil in eo ſit reſtitutum, ſed mendis typographicis Latina Graecaque ſcateant, maxime in notis & Scholiaſte. Id tamen boni habuit, quod Cl. Hemſterh. in ejus marg. quaedam adpinxerat quae de conſulendo *Dukero* ad Thucyd. *Daviſ.* ad Cic. & *L. Bos* in Obſ. Crit. monerent, unde & ea notis noſtris inſerui, monitoris nomine addito, niſi ubi forte idem per me jam notaſſem.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhauriendum habuerim, quidve eo praeſtiterim, mihi docendus es. Ex *Brodaei miſcell.* quas in Lampadem criticam retulit Gruterus, plurima quoque inſerui, etſi levia ſaepe ſunt, & ita vitioſe in illa crebris ubique naevis obfuſcata face expreſſa, ut ad auctoris mentem potius quam ad id quod literis expreſſum legitur, ſaepe reſpi-

ſpiciendum fuerit : dandum tamen hoc omnium quos novi primo Luciani commentatori fuit, ut ejus adnotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur ; quare ea tantum omiſi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum πέπυσθε monet, id eſſe a πάσχω, vel ἀμπαρεὶς, a ἀμπείρω, & ſimilis farinae ; interdum & ea, quae aliud agens in Luciano emendat; ſed quae nimis diſperſa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu ſcriptae *Fr. Gujeti*, ex quibus *Aeg. Menagium* ſua omnia hauſiſſe mihi perſuadeo, ita ad verbum eadem ubique habet quae *Gujetus*, quo defuncto forſan nactus eſt exemplar Luciani in cujus marginem *Guj.* breves ſuas commentationes & conjecturas conjecerat, quas deinde deſcribens auxit. Sunt enim *Gujeti* illae notulae aliquanto plures quam quas *Menagius* dedit ; & veterem fuiſſe popularium hujus querelam, quod ex aliis ſua deſumere amaret, vid. in *Miſcell. novis Lipſ.* quae in forma minore prodiere annò 1742. vol. 1. pag. 122. Item *Lamberti Bos*, *Horat. Vitringae*, & paucae *Maturini Veyſſierii La Croze*, quae omnes rurſus a me deſcribendae non modo erant, aeque ac *Solani* illae ſupra jam commemoratae, ſed & quaerendum quo pertinerent ; cum quisque fere alia Luciani editione uſus aliam paginam adlegaret, & *Solan.* notas etiam ſuas ad *Juntinae* paginas adcommodaſſet. *La Crozii* autem commentationes ſerius nactus, a Tom. 2. demum inſerere coepi, ceteras Addendis adjecturus, niſi easdem obſervatt. ab aliis jam occupatas deprehendero. Notas *J. H. Maji* ad Macrobios, & *Er. Schmidii* ad Tragopodagram unde hauſerim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis abſumendum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani teſtimonia, tam diverſis paginis indicata jam ad paragraphorum ſive capitum noſtrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigiſſe facile credes, ubi Cl. *Jenſii* notam, quae eſt T. 2. p. 481. ſive ad *Imag.* c. 22. conſideraveris, in qua ſola Lucianus advocatur plus centies & quadragies ; *Solanus* quidem Lucianum adlegans ſaepius capitum numeros a ſe inſtitutos quam paginarum expreſſit ; ſed quum Cl. *Hemſt.* ad medium usque Tomi I. capita aliter diſpeſcuit, in notis tamen *Solani* numeros eorum non mutavit, accidet interdum, ut id jam aliquot paragraphis ulterius quaerendum ſit, quod *Solanus* in anterioribus inveniri ſcripſit. E. c. quando ex T. I. adfert *Nigrin.* c. 10. id jam ex diviſione Hemſterhuſiana eſt c. vel §. 17. Totum enim *Nigrinum Solanus* diſtribuerat in capita 23. *Hemſt.* in 38. Nos vero dialogos omnes ſequentes a Dial. *de Sacrif.* ad fin. tomi ult. ex mente *Solani* diſpeſcuimus, ne opus eſſet ſingulas adlegationes mutare, quod in iis facere coacti ſumus quae partem illam priorem ſpectabant, exceptis forſan aliquot locis per feſtinationem mutare neglectis, quae Lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hiſce tamen interdum ſublevatus ſum juvenum praeſtantiſſimorum opera, primum *Theodori Woertmanni*, qui olim gymnaſii noſtri coryphaeus, jam in cauſſarum patronis eximium tenet locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxi-

lium

lium mihi partitis vicibus praestitere *Regnerus Henricus Siblink*, & is Juris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non *Jacobus Gobius*, eodem honore brevi forsan mactandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantas possum gratias ago.

Ex Clar. IOAN. IENSII Lectionibus Lucianeis inserui omnia, refectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, quum textui Lucianeo jam subjectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea juventute qua illas Lectt. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissensero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapso ignoscet.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab *Solano* in Ed. Juntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omissas addere, non sum veritus, ut adpareret quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa qui meri tantum errores typothetarum esse adparebant, quaeque nec *Sol.* notarat, omittere satius duxi, ut quando *Junt.* in *Jov. Trag.* c. 30. habet τρίποδα pro τρίποδα, vel cum in *Abdic.* c. 23. f. eadem ridicule exhibet ἰατρῖς pro ἰατροῖς. Alibi ον pro μόνον, ubi manifestum est μ tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi *Hag.* 2. in *Bis Acc.* c. 2. δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31. τολμόντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum exspectant, eosque ad praefationem Lucani a summo literatore *P. Burmanno*, & ad praefat. *Montefalconii*, quam bibliothecae Coslejanae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo; plus enim ex uno antiquo & adcurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Quumque *Solanus* plus millies adscripserit † *Fl.* vel † *Edd.* id est nihil mutare Florentinam vel Editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus credidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit Edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruantur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta Cl. *Heumanni*, qui in Poecile *nimis servilem operam* vocat, *ex Codicibus corrigere*; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosiorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum eandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumine posse excogitari quid auctor dicere potuerit, non semper quid re vera dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. quin & in Codd. tales saepe numero emen-

mendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset umquam.

Ceterum omnino cum eodem & Cl. *Gronovio* sentio, inutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare jussit, id quod Cl. noster *Wesseling.* etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI. c. 46. vs. 8. ἔργῳ πεῖραν εἰληφὼς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius judicet, nonnulla hic adponam ex iis quae audaciora videbuntur, at parva literarum imo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita T. I. *pro Lapsu* c. 8. Καρδιανὸς praeeunte *Sol.* dedi, contra Codd. & Edd. quae Σαρδιανός. De *Merced. Cond.* c. 30. med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut θέλω pro θέλῃ reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἴκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in *Hermot.* c. 59. f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

Ἄφυκλον in ἄφυκλον mutavi paullo post, sine Codd. & Edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτῦ bis dedi pro αὐτῦ, in T. 2. *Quom. Hist.* c. 62. ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum exspectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria *Jensii*, in *Quom. Hist.* c. 41.

Ἐπιστολῶν jussu *Gesneri* ib. c. 57. pro ἔτι πόλεων.

Ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata Edd. lectione, ἅπαντα· ὧν ἐγὼ εἶδον. T. II. 1. *Ver. Hist.* c. 40. etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν edidi in 2. *Ver. Hist.* c. 20. ex uno *Pell.* invitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeeunte *Sol.* in *Tyran.* c. 1.

Αἰτιᾷ item pro αἴτια, *Abdicat.* c. 21. ejusdem Tomi II.

Γὰς omissum inserui jubente *Solano*, sine alia auctoritate, ib. *Salt.* c. 75. f.

Ἡ τ τῦ Βριαίως excudi jussi in *Imag.* c. 8. f. pro vulgato ἢ τῇ - - ut Latina versio congrueret, quam Cl. *Gesn.* sic optime dederat.

Καλλίων δὲ ἡ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπτουσα necessario reposui *ibid.* c. 22. pro καλλίων ἡ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπτουσα.

Αὖθις inserui ex uno Cod. O. *Jov. Conf.* c. 3. ubi Lector judicet, anne sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρώθηται admisi sine auctoritate, pro ἀνεπαρώηται, *ib.* c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, quum Edd. male ὅτι τὸ συμφέροντι. *ibid.* c. 19.

Conjunctionem τε ejeci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi ib. *Gall.* c. 29. med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in *Parasit.* c. 55.

Distinctionem mutavi in *Bis Accus.* c. 16. quae erat: καλαδόμενος, ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεί; ἡ χραιπαλῶν, comma prius tollens & ante μεθύων collocans, quia μεθύων jam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem non raro immutavi, praecipue editionis *Juntinae* innumera illa commata, quorum magnam partem *Sol.* jam deleverat, saepe rejiciens, interdum etiam trajiciens, quando necessitas id flagitabat, quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praeeunte *Gesnero*, distinctioneque mutata etiam δὲ pro ἡ dedi Tom. III. in *Rhet. Praec.* c. 18. p. 20. init.

Συνηλιάσθησαν dedi pro συνηλ-- eod. T. III. *Philops.* c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obsecutus eod. *Philops.* c. 36. f.

Βορρᾶν *ventum boream* feci ex βορὰν *escam*, quod licet in omnibus legeretur, audacter mutavi in *Hipp.* c. 7.

Ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεσθαι exhibui sine ulla auctor. pro vulgato ὅτι τῶν — idque tamen necessario, quia ὅτι jam praecesserat, vid. *Calumn.* c. 12.

Δράματος ἀγωνιοῦ restitui pro πράγματος ἀγωνιοῦ, in *Mort. Per.* c. 3.

Τοῦτο quod vulgabatur, diremi in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle monente Fabro, *ibid.* c. 20.

Συνεξελέξατο scribere non dubitavi, quum omnes male haberent συνεξελλέξατο, in *Epist. Sat.* c. 28. med. *Ibid.* συγκεκαθυμῶσθαι jubente *Solano* reposui pro vulgato συγκεκομμῶσθαι.

Ἐπ' ἴσης ἀξίας jussu *Gesneri*, sine auctoritate librorum, pro vulgato ὅτίσης ἀξίως in *Demosth. Enc.* c. 10.

Καλὸν γὰρ χρησφύγελον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάναλον absurde; nam ὅτι intelligitur, *ibid.* c. 46.

Εὐχήμερος etiam restitui pro εὐχημόνως, ut metro Euripideo consulerem *ibid.* c. 47.

Notabilem recepi correctionem, ὀδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in *Cyn.* c. 4. pro ὀδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103. *At non possent, seu sese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?*

Ἔκλαυσε δακρυρροῶν reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in *Philopatr.* c. 6. suasu *Solani*, etsi invitis libris. *Ibid.* c. 9. τε inserto versui consultum, & c. 10. λόχμια receptum pro δόχμια.

Tandem in *Tragopod.* versu 41. ἄτλω cum *Gesnero* scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτήν. quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi

Ubi vero major erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in *Hermot.* c. 77. elegantissima conjectura *Solanus* ἔξω τῦ ὁδῦ ἐστι rescripserat, pro vulgato ἔξω τ̃ ὁδ̃ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione jam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus Edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut adfirmare non dubitem, mille fere locis jam aliter legi, quam ante.

Versionem Cl. *Gesneri* rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum adcommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adjuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lectt. vel notis adparet, uti T. III. in *Rhet. Praec.* c. 2. p. 3. f. *anhelantes* ab ἐκπνεῦς relictum est in versione, licet ἐκείνους jam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in Edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire, qui duos accentus acutos in syllabis contiguis non admittunt, nolentes scribi λόγός τις, sed λόγ@ τις, nec ἄλλῳ τινι, sed ἄλλῳ τινὶ, nec patientes praepositionis accentum sequente enclitica mutari, sed jubentes ω̃δέ σοῦ scribere, non ω̃δε σου. Verum postea animadvertens Edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos jungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem trajicere, quoties opus est, idque Cl. *Hemsterhusium* etiam secutum, qui e.c. in *Necyom.* §. 4. edidit ὥς μοι, ibid. §. 6. ω̃δέ τιν@. Rursus §. 10. ἄλλό τι & ἐκ τιν@, ac saepissime alibi; ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicite abstinui, quamvis prius institutum servarim, ne umquam ἄλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutiis lectorem detineo?

Placet super hisce sententia *Joan. Wallis*, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse quam ut semper notentur. „ Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, „ vel penitus amisso; puta δέ ἐστι, vel δὲ ἐστι, vel δ' ἐστι, & quae sunt hujus„ modi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scri„ ptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu „ non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praeser„ tim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, se„ quor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicite, ne ni„ mis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis judicio suo, si quan„ do secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem Scholiaſten Luciani accentum in ὄϛι & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere ſatius habui.

„ Idem intellige, pergit *Wallis* de vocibus, quae nunc conjunctim, nunc „ ſeparatim ſcribi ſolent, & quidem pro cujusque arbitrio: ut ὥς τε ὥϛε, οὐκ „ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μηδὲ, μόνον ὐ μονονὐ, τοὶ γὰ ἦν τοιγαρῦν, ἐφ' ὅσον „ ἐφόσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξαρχῆς, ἐφ' ἑξῆς ἐφεξῆς, ἄν τινα ἤν ὁντινῶν, τῦτ' ἔϛι τυτέϛι, „ δι' ὃ διὸ, γ' ἤν γῦν, & multis aliis.

Addo ἤμενον, quod *Fl.* in Luciano ἠμενῦν, & ſimilia, quae in variantibus ſemper notaſſe inane fuiſſet. Inter μὴ δὲ autem & μηδὲ volui initio obſervare differentiam; ſed comperi deinde id eſſe ἀδύνατον, cum aliae Edd. id perpetuo connectant, aliae perpetuo disjungant, aliae promiſcue utantur; quare Pariſinae ſcripturam in eo plerumque retineri ſum paſſus, quae fere ſemper μηδὲ, ubi *J.* & *H.* μὴ δὲ, licet & *Fl.* id perſaepe ſejungat. Addere poſſem ἐπιμηκιϛον, quod jungunt Edd. ſed *Fl.* ſeparat, vid. quae *Hemſterh.* ad *D. Mort.* VI. 5. notat. Item ἀμφοτῦτο quod *J.* amat, ac ταυῦν & ἐπιπλέον. Sed quo major in his diligentia, eo minus forſan utilitatis. Sic τ' ἄλλα *Junt.* fere ſemper, *Fl.* vero & pleraeque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κύειν τὲ, cum tamen in οἵας τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & *Rhodomanni* editio D. Siculi τὲ ubique accentu inſignit. Nos vero τε etiam in κωλύει τε & ſimilibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem ſuam ſervavi orthographiam, interdum & vitia, maxime *Bourdelotio*, quod & *Hemſterh.* feciſſe video, ut ejus incuria adpareret. Quare ne putes me omnia illorum probare, quae non refutavi, quaeve poſt deſcripta demum typis folia detexi, E. gr. quando T. 2. in *Demon.* c. 30. *Solanus* in contextu οὐδὲ μέγα nihil immutans, in notis tamen ſcribit οὐδὲν μέγα, ut alia mittam.

Scholiaſten vero totum manu deſcribere ſumus coacti, quia plurima erant emendanda, quae Cl. *Clericus* non correxerat, plurima longe alio ordine collocanda, & integra ſcholia perſaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Doct. *Solani* diligentia viam jam munierat, ſingula numeris diſtinguendo, & varias lectt. ex Codd. Anglicis adjiciendo, atque utrumque *Voſſianum* codicem conferendo, quem & ipſe oculis ſubjicere volui; ſed bis fruſtra aditu ad Mſſ. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem ſuſciperem. Cetera typothetica vitia, quibus immanem in modum ſcatebant illa, ab *Clerico* edita Scholia, quantum licuit, ſuſtuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex conjectura emendavi; ſed reſtant & alia nondum ſana, quae feſtinatio non ſivit attingere, neque tanti eſt iſte Scholiaſtes, ut cura adeo exquiſita dignus ſit. Mirere tamen qui *Clericus* in epiſtola ad *Graevium*, quam huic praefationi ſubjungam, de ſua cura majora praedicet quam praeſtitit.

Sed nec noſtra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis eſt libera; etſi enim ab Viro perito ſedulo eſt correcta, ante quam ad me ſpecimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri poteſt, quin aliqua reſideant, vel quae noſtram

ſtram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum eſt, ut ſemel tantum perluſtrare mihi quamque plagulam licuerit; hoc tamen adfirmare audeo, vel minus typographicarum mendarum jam in contextu Luciani inventum iri, quam in Edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam reſpiciet quot forſan remanſerint, quam quot ſublata ſint, pro tribus enim rurſus admiſſis, contra vel triginta eſſe emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, ſi mavis, peccatum eſſe mea culpa, ſed per properationem, jam deprehendi; quare in Addendis potiſſima corrigam, ſi modo & ad ea ſubjungenda tempus concedatur, quod ſi non ſuperfuerit, Lector veniam dabit in aliam occaſionem & ea rejicienti quae ſubinde in notis promiſi adcuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiſerat *Solanus*; nec dubitabam quin eam jam confecerit, quum ab anno 1720. quo ſe ſuas ad Lucianum notas typographo tradidiſſe, ſcriptum reliquit, vel ſaltem ab anno 1723. quo additamenta etiam quibus eas auxit, ad finem ſe perduxiſſe teſtatur, ſatis ſpatii ad id praeſtandum habuiſſe videtur; decennio enim & amplius ſupervixit: ſpem deinde quoque fecit peritiſſimus omnis elegantioris literaturae *Hemſterhuſius*, ſe illam vitam conſcripturum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & Clar. noſter *Geſnerus* eamdem ſpem feciſſet; hinc ego minus de ea concinnanda ſollicitus excerpere atque colligere ex ipſo Luciano neglexi, quae illuc ſpectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam neceſſariam hanc provinciam plane deſerere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim ſupra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulciſſimus *Carolus Conradus Reitzius* Gorinchemiani gymnaſ. rector, quorum duos adjecimus, primum Scholiorum & Variantium quarumdam Lectionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phraſium, tam locupletem, ut adnecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus ſum. Et quia praecipua tamen in notarum indice ſatis quoque amplo, occurrunt, confidimus Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, quum priores Edd. nullo Graeco Indice, praeterquam ſolo Dialogorum, ſint donatae. Quum vero copioſiſſimus ille tertius Index jam plane confectus ſit, promiſit bibliopola ſe eum quoque ſtatim praelo ſubjecturum, ut primum ſenſerit eum eruditorum votis expeti. Ego vero, qui nullus dubito, quin deſiderio plurimorum reſpondeat iſtud opus, vel meo periculo illum ſeorſum edi curabo, ubi Wetſtenius noſter hanc aleam ſubire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec voluminа, faciamque ut Lexici Lucianei vicem praeſtare queat, indicata via, qua, etſi ad noſtram potiſſimum editionem eſt aptatus ac deſtinatus, non adeo magno negotio etiam ad alias editiones uſui eſſe queat; hunc enim majore cura quam reliquos compoſitum eſſe novi.

In indicandis autem Luciani locis, non ſolum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonſtrabunt; ſed & Dialogorum paragraphos ſive ca-

capita ſimul addita reperies, ut numquam fruſtra ſis quaeſiturus; nam ſi forte in exprimendo altero numero erratum ſit ab operis, alter tamen tibi locum commonſtrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia moleſtum hunc laborem ſubierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, hujus operae exprobrationem, ita & benevolus Lector ſua ſtudia hac ope adjuta gratus adgnoſcet, & utriusque conatibus benigno judicio favebit. Vale. Dabam Trajecti ad Rhen. ipſis Kalend. Martiis, anni CIↃ IↃ CC XLIII.

Etſi mox ſubjungam notata *Solani*, de Scripturae compendiis quibus Editiones & Codices in Variantt. Lectt. deſignantur, tamen & hic monendus es, Literis quadratis Codices Manuſcriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli cauſſa P. ſignificat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. ſed *P.* obliquius exaratum, editionem Pariſinam; W. Codicem Wittianum, *W.* edit. Wechelianam; quam deinde potius per *Wech.* indicavi; ſed tam raro occurrit ejus mentio, contra tam frequenter W. Codex, commemoratur, ut confuſio non ſit metuenda. B. Baroccianum Codicem, *B1.* edit. Baſil. primam, & ſic deinceps, ut in catalogo ſequente fuſius exponitur. At ſi penes me ſtetiſſet, potius integris ſyllabis haec expreſſiſſem, *Par. Baſ.* &c. ſcribendo, quam unica tantum litera, quod brevitas iſta negotium faceſſit & corrigenti & lectori; ſed quia ſic coeptum erat, non licuit mihi ab iſto more recedere; cum tamen viderem Solanum in Ed. Hagenoana varietates Florentinae ſola litera *F.* deſignaſſe, idque & Hemſterhuſium ſic expreſſiſſe, usque ad medium Tomi primi: at in Juntina eumdem Solanum, in qua longe plures varietates adleverat, *Fl.* pinxiſſe pro Florentina, & *Fr.* pro Francofurtana, id ſedulo deinde ſic diſtinxi. Cumque idem dubium poſſit oriri ex ſola litera *A.* ſitne Aldina an Amſtelodama intelligenda; licet per *A. Amſtelodamam* denotat Hemſt. & Solanus plerumque *Ald.* ad priorem illam denotandam, ſcripſerit, tamen interdum in eo ab ipſo erratum deprehendi; quare & hoc poſtea diſtinxi integras ſyllabas exprimens, niſi ubi numerus 1. 2. additur, ut *A1. A2.* ſatis patet *Aldinam* intelligendam, quia *Amſt.* non bis eſt excuſa. Ita varietates *Aldinae primae Weſſelinganae* ſemper ſic notantur, marg. *A1W.*

MO-

MOSIS SOLANI
SYLLABUS NOTARUM.

m. 1. mendose.
2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
i. *initio paginae.*
f. *finem, sub finem.*
— Deest. At cum litterae subjicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. J.*) vel *reliquae editiones.*
B1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
Coll. *Collectanea Galaei.*
W. *Wittianus Codex Mſ. a Jensio collatus.*
M. *Marcianus Codex Mſ.* (qui olim Wittianus) *a me in his consultus.*
P. *Poli* (Card.) cujus collatio penes Perizonium.
Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex Ed. Flor. *cum Codice Poli collata.* i. e. Edit. Fl.
L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mſſ. penes eumdem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
W. *Wecheli editio* quorumdam opusculorum Luciani.
r. Recte.
V. Mſ. *Codex Vaticanus* in his locis a Cl. Joh. Masson collatus. In Scholiis Codex Vossianus.
O. Mſ. *Oxonienſis* vel Ox.
marg. *Al W.* margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

CATALOGUS
Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Joannes Brodaeus. designatur	*J. Br.*	Jacobus Gronovius.	*J. G.*
Gilbertus Cognatus.	*G. C.*	Joannes Clericus.	*J. Cler.*
Joannes Bourdelotius.	*J. B.*	Joannes Jensius.	*J. J.*
Theodorus Marcilius.	*Th. M.*	Ludovicus Kusterus.	*L. K.*
Lambertus Barlaeus.	*L. B.*	Lambertus Bosius.	*L. B.*
Jacobus Palmerius a Grentemeshil.	*J. P. a G.*	Horatius Vitringa.	*H. V.*
Tanaquillus Faber.	*T. F.*	Jo. de la Faye.	*J. de la F.*
Franciscus Gujetus.	*F. G.*	Eduardus Leedes.	*E. L.*
Aegidius Menagius.	*AE. M.*	Moses du Soul, (sive Solanus)	*M. du S.*
Adolphus Vorstius.	*A. V.*	Maturin. Veyssi. la Croze.	*M. V. la Cr.*
Jacobus Tollius.	*J. T.*	Tiberius Hemsterhusius.	*T. H.*
Joannes Georgius Graevius.	*J. G. G.*	Joannes Matthias Gesnerus.	*J. M. G.*
		Joannes Fredericus Reitzius.	*J. F. R.*

M. DU SOUL, *sive* SOLANI *monita.*

EDITIONES LUCIANI, quibus usi sumus:

Anno 1496. Florentina Graeca, quam totam cum hac contuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A1.*
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A2.*
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Juntina Gr. scribitur *J.*
—— Hag. 2. Gr. *H2.*
1545. Basileensis 1. Gr. *B1.*
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V2.*
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis in indice notatis exprimit.) *B2.*
1563. Basil. tertia, *B3.*
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmurienſis Graeco Lat. *S.*
—— Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst.* & *A.*

CODICES COLLATI.

O. vel B. Barocciamus vel Oxonienſis Codex Mſ.
I. Codex Mſ. Bar. (N°. LVI.) continet hoſce Luciani libros.

Διαϐ.	fol. 132.
Καλαπλ.	136.
Συμπ.	142.
Ἰκαρ. (deeſt folium unum aut alterum)	147.
Ῥητ. (capite truncatus. NB. in Catal. omiſſus)	152.
Προμ. ἐν Λόγ.	154.
Εὐχ.	155.
Ἔρωτες (de induſtria omiſſa hic plurima)	162.
Ζ. τρ. (deeſt folium unum)	164.
Ζ. ἰλ. (non integer)	171.
Δικ. (pars tantum)	173.
Ἀναϐ.	174.

II. —— (N°. 136.) continet tantum dialogos aliquot *Mort.* cum *Jud. Dearum* & uno *Marino.*
III. Bodlejanus N°. E. 2. 16. *Dialogos Mortuorum* non plures *quinque.*

I. IEN-

IENSIUS.

I. [Nobiliſſ. Joh. de Witt dedit mihi anno 1698. Codicem quorundam Luciani opuſculorum Manuſcriptum, quem contuli, & reperi eum eſſe ſatis antiquum, 1°. numquam litera ι ſubſcribitur, ſed pone apponitur. Tum vocabula γῶν, ὅταν, ἐπειδὰν &c. ubique diſtinctim erant ſcripta, ut γ' ἂν ὅτ' ἂν ἐπεὶ δ' ἂν &c. Tum ζῷα non ζῶα. πρόνοι non πρόνοι. Littera B. ſcripta eſt υ. nullae usquam diſtinctae erant dialogorum perſonae ipſis perſonarum nominibus; ſed duo tantum puncta (:) exeunte qualibet perſona, erant picta. Denique ſcholia ad marginem, ſed ita minutis & abolitis litteris, ut minima pars eaque vix legi poterit.]

Opuſcula Mſſ. erant haec

Πρ. Λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἡσιοδ.	De hoc ipſo Codice vide plura a me initio vol. 2. annotata
Μισθ.	Σκυθ.	Ἀγρ.	Τ. εἰκ.	Συρ.	
Ἀ. μισθ.	Συνήρ.		Γυμν.		
Πτω.	Ὀρχ.		Ἀποφρ.		
Ἑρμ.	Λεξ.		Διψ.		

Omnia quae ex illo Mſſ. Cod. in Jenſiano codice erant annotata, in hunc meum a me ſub nota W, transſumpta ſunt. *M. du Soul.* 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. Iſ. Nirei & Achillei Archiepiſcopi Cantuarienſis, anno MDLVII.] (ad παρασ. usque; caetera manca.)

III. [Excerpta ex Chriſtophori Longolii Luciano (ap. Ald. MDIII.) cum Mſſ. collato. MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex eſt membranaceus in folio, ut vocant, qui ex libris Cardinalis Scripandi olim fuiſſe teſtem habet ejus manum. Alibi etiam Chalcopyli Conſtantinopolitani fuiſſe, ſcriptum eſt.

Ex Italia advexiſſe credo virum Nob. Joh. de Wit; quo defuncto, emtus eſt a viro nob. D°. van der Mark, qui eum nunc Ultrajecti poſſidet. Codicem hunc Mſſ. nunc vir egregius, Lucianique ſtudioſſimus Bridges J. C. Anglus 1722.

Scriptus eſt elegantiſſime, nullis literarum, niſi una aut altera voce, compendiis; ut θ--ς, ϖ. & αν--ς, pro θεὸς, πνεῦμα, ἄνθρωπος. Littera β. in textu hac fere forma pingitur υ. in ſcholiis vero figura β conſtanter adhibetur; unde patet recentioris eſſe aevi.

Continet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine:

1. Πτα. ἀκέφαλον	est	8. Μισθ.	ξς'.	15. Ἐρωτ.	οη'.
2. ἀ. μισθ.	ξ'.	9. Γυμν.	ξζ'.	16. Υ. εἰκ.	οθ'.
3. Αρμ.	ξα'.	10. Συρ.	ξη'.	17. Ἀποφρ.	π'.
4. Ἡσ.	ξϐ'.	11. Ὀρχ.	ξθ'.	18. Ἑρμ.	πα'.
5. Σκυ.	ξγ'.	12. Λεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.	πϐ'.
6. Συγγρ.	ξδ'.	13. Εὐν.	οα'.		
7. Διψ.	ξε'.	14. Ἀστρ.	οϐ'.		

Quibus opusculis adscripti sunt quos hic vides numeri. Unde liquet LVIII. titulos ab initio periisse; summamque, si a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui numerus, rejectis spuriis, cum nostris Codicibus satis constat, in quibus LXXXI. cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, primo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique inscriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quaterniones XLVI. & XLVII. in folium unum; incipit autem Codex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ ὠδεῖον ἢ προσαγορεύσεως, quae in Junt. editione p. 312. occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63. quaternionibus.
deme 46. qui periere.
habebis 17. quaterniones superstites.
qui ducti in 16. paginas cujusque quaternionis,
efficiunt. 102.
17.
272. pag.
aufer 4. pag. laceratas,
habebis 268. paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8. paginis; qui numerus ex 63. quaternionibus in 16. paginas ductus conficitur.

Ego ratione inita comperio 268. illas quibus nunc constat Codex, efficere 312. Junt. editionis paginas 1008. quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274.) 101. paginis distat; quibus aut a fine mutatum codicem censeas oportet, aut in eo non exstitisse spuria quaedam, numero IV. quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post Cl. Jensium { Συγγρ. μισθ. γυμν. } integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium facessebant.

Scho-

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. *M. du S.*

INDEX ALPHABETICUS VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM,

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic adlegari solet in notis SOLANI.

(Αἰρ.) vel Ἑρμ. p. 315.
Ἀλεκτρ. Tom. II. 702.
Ἀλεξ. II. 207.
Ἀλκ. I. 176.
Ἀναχ. v. Γυμν. II. 883.
Ἀναβ. I. 570.
Ἀπαιδ. III. 99.
Ἀποκ. II. 159.
Ἀποφρ. III. 161.
Ἄρμ. I. 850.
Ἀστρολ. II. 360.
Β. ῥητ. I. 540.
Γυμν. 263.
Δημ. III. 490.
Δημων. II. 374.
Διαβ. III. 125.
Θ. ἀλεκτρ. I. 204.
Ἐν. δ. I. 291.
Νεκ. δ. I. 328.
Ἑτ. Δ. III. 280. & 469.
Δικ. II. 791.
Δ. Φων. I. 83.
Διογ. III. 74.
Διψ. III. 234.
Δραπ. III. 365.
Εἰκ. II. 458.
ὑ. εἰκ. II. 484.
Ἐκκλ. III. 527.
Ἐνυπν. I. 1.
Ἐπικ. I. 487.
Ἐπιστ. κρον. III. 401.
Ἑρμ. I. 739.
Ἑρμοτ. II. 397.
Ἑτ. Δ. (vid. Δ.)
Εὐν. II. 350.
Εὐχ. III. 247.
Ζ. ἐλ. II. 626.
Ζ. Τρ. II. 642.
Ζευξ. I. 838.
Ἡλεκτρ. III. 87.
Ἡρακ. III. 82.
Ἡροδ. I. 831.
Ἡσ. III. 240.
Θ. Δ. I. 204.
Θυσ. I. 525.
Ἰκαρ. II. 751.
Ἱππ. III. 66.
Ἰχ. a. II. 70. b. II. 104.
Καταπλ. I. 620.
Κρον. III. 385.
Κρονοσ. III. 393.
Κυν. III. 539.
Λεξ. II. 317.
Μακρ. III. 208.
Μισθ. I. 651.
ἀ. Μισθ. I. 704.
Μυια. III. 91.
Νεκ. I. 455.
Νερ. III. 636.
Νιγρ. I. 37.
Οἰκ. III. 190.
Ὄν. II. 567.
Ὀρχ. II. 265.
Παρασ. II. 836.
Πατρ. III. 229.
Πεντ. II. 922.
Περ. III. 325.
Πρ. λ. I. 23.
Προμ. I. 185.
Πταισ. I. 724.
Ῥητ. III. 1.
Σκυ. I. 859.
Σολ. III. 552.
Συγγρ. II. 1.
Συμπ. III. 418.
Συρ. III. 451.
Τιμ. I. 98.
Τοξ. II. 507.
Τραγ. III. 643.
Τυρ. II. 141.
Φαλ. a. II. 187. b. II. 201.
Φιλοπ. III. 584.
Φιλοψ. III. 29.
Χαριθ. III. 618.
Ψευδ. III. 552.
Ὠκυπ. III. 664.

ALPHAB.

Ἑταιρ. Διαλ.
Α. 299.
Γλ. III. 280.
Δ. ib. 301.
— 319.
Ι. 310.
Κ. 289.
— 292.
— 322.
Λ. 315.
Μ. 281.
— 284.
— 286.
— 295.
Τ. 308.
Χ. 303.

Codices Vaticani Mſſ. quos inſpexit Vir Cl. JOH. MASSON.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI. ſeculi. Incipit a Φαλ. α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentiſſima) ordo opuſculorum in eo Codice hic eſt.

Φαλ. α. β.
γ. Ἱππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
ϛ. Ἡλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
ϑ. Δημων.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ιϛ. α. β. paucis Schol.
Ἀλϛβ.
δ. Φων.
Συμπ.
ψευδος.
καλαπλ.
Ζ. ἐλ.
Ζ. τρ.
Ἀλεκλρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
ϑυς.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
ᾠδαισ.

Φιλοψ.
V. 2. rec. δ. 7.
{ ev. δ. 19.
{ et. δ. 7.
{ γυμν. &c.
Deinde in quibusdam aliis ab hoc diſtrepat.
ϑ. κρ.
μιαϑ.
γυμν.
rec.
ὀν.
Ἀλεξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λεξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
ϑ. ἐκκ.
τυφ.
ἀποκ.
Πτερ.
Ταξ.
Δημ.
συγκρ.
διψ.
Κρον.

Ηροδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀμ. μιαϑ.
Ἁρμ.
Ης.
Σκυϑ.
Τραγ.
Ερμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
ὠκ.
* προς Αριστείδην.
Κυν.
μακρ. δ.
ἐν. δ.
ϑ. δ.
Deſunt igitur:
{ ετ. δ.
{ δραπ.
{ υ. εἰκ.
{ Νερ.
{ παλρ.
{ πενθ.
{ ρητ.
{ Φιλοπ.
{ & χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui προς Αριστιδην ſtellula notatus in laterculo conſpicuus eſt.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Ἐγω Ἀλεξανδ. ὑπατικος Νικαιας ϛ κα-

τα

τὰ Βίβωνα μετὰ Ἰακώβου τοῦ φιλτάτου ἀδελφοῦ καὶ μιᾶς τροφοῦ τοῦ Δαρείου. Eadem manu ac cetera. f. 45. Idem nomen, sed cum alio conjunctum, sc. μετὰ Θεοδώρου Ἰακώβου τοῦ ἡμῶν ὑπηρετοῦντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Ἐγὼ Ἀλέξανδ. ὁ Ἱστιαιώτης Νικαιὰς ὁ ἐν Βιθυνίᾳ μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοψύχου ἀδελφοῦ καὶ μιᾶς ἀριεμῆς τοῦ σπουδαίου μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βυλγαρίων, ἰδιωσάμην' ἀκαλαμάτων ἀναγκαίων' καὶ ἐμοὶ μὲν αὐτῶν κ' ἐκ τοῦς κτήμασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — τῆς πρὸς τὴν Ἀσιανίαν μετὰ Ἰωάνου τοῦ θείου τοῦ ἀδελφοῦ Κυδωνίου. Alibi f. ut supra, μετὰ τοῦ σπουδαίου ... συμπεθεροῦς καὶ συνεπιτρόπου ἀδελφοῦ.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur xv. seculo nitide satis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illo videtur: habet fol. 316. opuscula quae continet alio ordine quam in superioribus. Pauca sunt scholia, fol. 398. Φιλοπ. usque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

Epistolas Cl. *I. Clerici* & *I. Vossii* ex Remonstrantium Bibliotheca Amstelodami mecum communicavit Cl. *J. J. Wetstenius.*

Illustri viro ISAACO VOSSIO S. P. D. *Ioannes Clericus.*

QUod te ignotus compellare audeam, Vir Illustris, non miraberis, postquam causam exposuero. Scis te misisse Scholiastas Graecos Mss. in Lucianum ad Blavium, aliosque ejusdem societatis Typographos. Fortasse etiam nosti eos invitos in eis edendis cunctatos fuisse, quod non invenirent qui vellet emendationis laborem suscipere; neque enim exiguo opus erat sudore ad dialogos ad usitatum ordinem revocandos, natandas paginas novae Editionis Luciani, emaculandaque specimina typographica ex Codice mendis scatente ducta. Tandem ad me cum venirent, id operis, licet aliis nimium quam vellem districtus suscepi studio juvandae reip. literariae, quae alioquin egregiis Scholiastis diu videbatur adhuc caritura. Vidi quidem illico mihi desudandum fore, at non exspectaveram Augiae stabulum expurgandum mihi oblatum iri, quemadmodum reapse contigit. Si hic taedium quod mihi vorandum fuit, describere aggrediar, vereor ut tibi haud absimile pariam, cum probe noveris, ex tribus aut quatuor exscriptoribus qui tuum Ms. descripserunt, unum duntaxat καλλιγραφίας peritum fuisse, alii cum imperite descripserunt, & portenta vocum effinxerunt, tum forte etiam inemendato codice decepti σφάλματα αὐτογράφου in sua transtulerunt ἀπόγραφα. Verum quidquid id est, conatus sum menda omnia tollere, quae indubitata videbantur, in ceteris tanta religione versatus, ut maluerim menda exempla-

plaris relinquere, quam Lectori pro ipsis Scholiastae verbis meas obtrudere conjecturas. Nec dubito etiam post incredibilem laborem multam messem me reliquisse eruditis Lectoribus, in qua emendandis veterum scriptis exercitati ὠτοχίαν suam ostentare poterunt. Tu, Vir Illustris, optime judicabis, tum de labore emendationis, tum de notulis quas hinc inde adjeci, brevi ad Te ibunt ac judicio tuo se sistent; sed prius est quod Te ego & Typographi oratum velimus, qua in re etiam spero benignitate tua exoratores nos abituros. Praefigenda est praefatiuncula, in qua omnino dicendum esset qua ex bibliotheca desumti sint Scholiastae tui, etsi quid aliud de iis rescire possimus; rogo igitur quam primum indices quid censeas dici posse; exspectant enim Typographi, & illius folii editionem quae alioquin intra pauces dies fieri posset, cum jam plus quam dimidia pars typis descripta sit, eo usque procrastinabunt, donec respondere dignatus fueris. &c. (reliqua enim huc nihil facientia omittimus)

RESPONSUM ISAACI VOSSII AD HANC.

Tardius aliquanto, quam vellem, rescribo, Vir doctissime, quod per plures hebdomades negotiis implicitus molestis, & praeterea adversa adflictus valetudine ex Medicorum praescripto Londini haerere fuerim coactus. Dubito itaque an tempestive satis ad tuas perventurae sint manus istae quas nunc demum scribo; praesertim cum Typographus omnis morae impatiens Lucianum *suum in lucem protrudere festinet. Doleo quamplurimum, quod amanuenses, qui Scholia quae habes descripserunt, adeo male suo functi fuerint officio, ut magnum in expurgandis illis laborem tibi exhibuerint. Et sane aliter fieri non potuit, cum a tribus mercede conductis hominibus iisque satis imperitis fuerint expressa. Si qua certa & secura occurrat occasio, libenter, si ita tibi placuerit, ipsum transmittam exemplum, neque enim dubito, quin hujus beneficio complura possis tollere menda, quibus lubrica occurrere conjectura perquam fuerit difficile. Displicet, quod more Hollandis typographis solemni, adeo minuto Lucianum ediderint charactere, ut oculos meos effugiat. De Simonio tecum sentio. Vidi & legi cum voluptate prius tuum scriptum quod huic opposuisti, placuitque inprimis solidum argumentandi genus, quod in adversario nostro multum requiro.*

AD

AD

IO. FREDERICUM REITZIUM

VIRUM DOCTISSIMUM CELEBERRIMUMQUE

IO. MATTHIAE GESNERI

EPISTOLA.

MONITUS ab ornatiſſimo viro Wetſtenio noſtro, ſi quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari poſſet, tempus eſſe; jam prodire tandem geſtire Lucianum, & oculos hominum atque manus ſubire: excutere equidem coepi, quae in ſcidas, ut fit, conjecta diverſis temporibus, ſecure deinde repoſueram. Sed mox abjeci illud conſilium, cum obſervarem, quanta tu, Vir Doctiſſime, diligentia & judicio in iisdem rebus verſatus eſſes, quamque metuendum eſſet, ne aut fruſtra alteruter noſtrum exhauſiſſet illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod poſterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati ſtudere juberet ἐργοδιώκτης noſter Wetſtenius. Ne tamen plane ἀσύμβολος ab hoc velut primo miſſu dapum Lucianearum diſcedam, juvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc ſuſtinui, videbuntur conjunctiora.

Nam de ipſo Luciano dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipſius libellis hauriri poſſint, quae ad ipſum pertinent: quos tibi ita notos eſſe, ut domus cuique eſt ſua, apparet. De libellis quibusdam quid ſentirem, paſſim jam, de Philopatride etiam juſta diſputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me ſuffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opuſculorum referes. Igitur

AMORES non videntur Luciani eſſe. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam eſt ipſe Lucianus, Sophiſtici.

IMAGINES totum, quantus eſt, Lucianum ſpirant & referunt.

JUPITER CONFUTATUS, & alter ille TRAGOEDUS multum mihi videntur ad evertendam ſuperſtitionem, & fidem Dis illis abrogandam contuliſſe. Referendi hi libelli ad Apologias pro religione Chriſtiana, in quantum harum princeps fere argumentum eſt, deſtruere ſuperſtitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opuſculum imbecilli hominis & ſuperſtitioſi, non igitur Luciani, niſi tamen imitatione, & velut παρῳδία ridere voluit ſuperſtitioſum aliquem ſcriptorem, quod etiam Ioniſmi affectatio oſtendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Aſtrologia, exiſtimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exſpectari debent, ſunt obſerva-

tio-

tiones quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venere. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, *Addendis*, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I. incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrebant, ea ad TIBER. HEMSTERHUSIUM virum clar. pro veteri amicitia jubentem perscripsi.

♣ ♣ ♣

Superest, ut, id quod conceditur vulgo scriptoribus, de meo consilio & laboribus meis quaedam apud te disputem, quae nempe ad ipsos quoque posteros eadem opera cupiam perferri.

Fuisse mihi veterem cum Luciano familiaritatem, ostendunt ea, quae jam quarto decimo hujus saeculi anno, qui aetatis meae tertius & vicesimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me scripta, & in Lenensium Philosophorum cathedra disputata sunt. Jam eo tempore consilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophistae doctissimi, amoenissimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatissimi: quae causa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, etsi illi editionis consilio multa subinde impedimenta objicerentur, quo factum est, ut non *nonum* modo *in annum* ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata nostra, sed fere ad *tricesimum* penes nos delitescerent, nisi quod capitalem illam encomii Demosthenis restitutionem, non tantum anno saeculi XXI. cum Venerabili jam Collega meo C. A. HEUMANNO, & cum laudatissimo viro TIB. HEMSTERHUSIO, communicavi, sed etiam mense Julio anni XXXI. in Chrestomathia Graeca publicavi Lipsiae, unde in Acta Eruditorum illius anni relata est.

Inter haec modo cum THO. FRITSCHIO, principe dum viveret librariae negotiationis, consilia agitata, modo communicata cum Cl. HEMSTERHUSIO, quae effectu causis hic non commemorandis caruere: donec vir hic doctissimus provinciam, quam nemo melius ipso ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere juberet. Hic enim ad me, veterem sodalem suum confugit, &, si non aliud, certe Latine paullo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, in primis per curationem Thesauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius junior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum quae praecedunt versionem emendavit, puto, Cl. HEMSTERHUSIUS. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata (id est ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit,

an

an deterior. Hoc tantum scio, cum juvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & jam tum speraſſe melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum ejus per utriusque linguae rationes licere, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi eumque quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianeae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, in primis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aliorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi putidus fieri velis, & pro jucunda, salsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & *interlineari* simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos juvandosque viros pertinere, judicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & probari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum ejus consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adjecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentaremus; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel conjecturas de emendando contexto, cum argumentis ficubi opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis jam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii jam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnerianis, ut hoc utar, cujus viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatas non memineram; tum frequentissime in his, quae Vir Doctissimus Moses Solanus commentatus est. Hujus viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri Clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, perveniſſe ad me e mercatu vernо Lipsiensi A. xxxvii. exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conjicio, Francof. 1538. f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, Vir Doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere

penſiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu *Solani* elegan-ti & nitidula, quae animum etiam bene compoſitum indicet, correctum & interpolatum eſt eo haud dubie conſilio, uti traderetur typographis: continetque opuſcula Luciani usque ad Anacharſim ſine de Gymnaſiis libellum, cujus tantum initium hic eſt, usque ad columnam 616. Fuit itaque in muſeo meo interpretatio illa diverſorum Solani manu caſtigata, a declamatione inde Herodoti ſ. Aëtione T. I. p. 831. ad principium libelli de Gymnaſiis T. II. p. 889. niſi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis, qui ſecundum jam Tomum implent, plerisque, potui conſulere Solani ſententiam, quod aliquoties a me factum, in ipſis meis annotationibus profeſſus ſum. Nimirum inſpexi interdum, quoties cognoſcere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus ſecutus ſit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione inſtitui. Quid enim attinebat, in hac laborioſa praeſertim vita mea, circumſpicere, quomodo alii ea interpretati eſſent, quae recte a me intelligi, recte converſa eſſe, non poteram dubitare? Annotationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adſcripſit vir doctiſſimus: quem librum in Bibliotheca Academiae noſtrae publica repoſui, ut ſi qui vel jam viventes vel poſteri adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, ſuis poſſint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis noſtris annotationibus intelligent facile, non minus ſaepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis uſurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis ſaepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expreſſae ad me venirent: convenire in illa encomii Demoſthenis reſtitutione, de qua T. III. p. 511. ſeq. convenire tamen ita, ut appareat, duo eſſe, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere ſtudiorum, ſed qui ſuam ſibi viam teneant, non opus habeant ſemper alios reſpicere. Apud te quidem, Doctiſſime Reitzi, non opus erat haec diſputare, qui conſcius es, qui aliquot locis indicaſti, tibi quoque in mentem venire ſolere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexiſti: qui ipſe aliquot locis hunc ipſum veri charactera prodidiſti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid conſtare poterat, pulchre convenire obſervares. Itaque tota haec oratio ſupervacua apud te & pene inanis eſt: neque, fateor, mihi in mentem veniſſet, ita minute hac de re diſputare, cum conſcientia videri poſſit tam accuratum in tali re ſtudium: niſi hiſce ipſis diebus mihi allatus tandem eſſet liber, in quo a magna me ſpe dejectum, non ſine morſiuncula quadam doloris obſervo. Putabam ita a me adminiſtratam provinciam edendorum *ſcriptorum rei ruſticae*, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid deſiderari poſſet; candoris quidem, pudoris, honeſtatis ſummam a me habitam rationem, ſcio, ejusque rei animum meum teſtem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commiſſae atque creditae erant.

Ita-

Itaque laetus in manus sumebam exspectatum aliquandiu librum JULII PONTEDERAE viri merito suo clarissimi Patavii CIↃ IↃ CC XL editum, cui titulum praescripsit, *Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentis epistolis* LXVIII. *comprensae & tabulis plurimis ornatae.* Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum *de Lipsiensi rusticorum auctorum editione.* Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Sicilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare *Pontederae*, sed eorum postulari, quae ego non nisi ab humilis admodum & abjecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Conjecit ille quidem partem majorem eorum, quae inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui ANDREAE MARANI, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expostulatio cum Appio, *Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quae tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere*, Disputabant, Ego contra disserebam: Dicebant, Ego negabam. *An mihi de te nihil esse dictum*, (nihil dici posse de epistolis tuis) *putas?* cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit JULIUM PONTEDERAM, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, ANDREAS MARANUS, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederae bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena injuria. At a Pontederae sapientia hoc exspectari jure poterat, ut bilem amici, quam injustam ipse agnoscit, quam de *puerorum* impotentia aliquid habere ipse fatetur *, mitigaret potius privatis literis, &, ut potens est herbarum, catharticis quibusdam educeret, quam ut victuris eas chartis mandaret, monumentum futuras, quidquid de caussa existiment homines, pudoris alicujus literarum, quibus parum profecto decorum est, objecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiorem fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum quae designamus accurate indicare, qua ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi: sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quae crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cujus

* P. 464. med. Hoc si dabis (quod nullo modo inficiari potes) PUERI EST credere, quae ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

jus non multum intereſt, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem poſſit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: ſuperſunt ſex ſeptem loca ita laxe uti dixi, deſignata, ea praeſertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id eſt verba ad quae illae referuntur, non recte dicuntur poſita, de quibus nihil niſi hoc dicere poſſum, ſecutos nos eſſe rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos ſive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia ſupra in ipſo contexto ſcriptorum ſunt expreſſa: ita tamen ut ſi vel Victorius, vel Pontederae, vel alius, quid mutandum cenſeret, illud ex ipſa annotatione intelligi ſatis poſſet. Fac autem bis, ter, quater, ſaepius, aliquid hic peccatum eſſe, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos ſe ſentirent, ut non jam per plures, raros bonam partem, libros diſcurrendum eſſet, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; viciſſim aliquid nobis ignoſcerent, homines eſſe tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis καλορθώμασι unum nobis alterumque humanum errorem ſine ſcutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi eſt & nimis jejuni, uti aliorum laboribus, ingeniisque dum commodum eſt, ſexcentis inde in ſingulos prope dies commoditatibus frui: & deinde, ubi ſemel aut aliquoties caeſpitatum eſt, clamare, flagella, ſtimulos, faces verborum expedire, ſtigmata inurere hominibus optime meritis. Redeo ad Epiſtolam Pontederae. Non auſim confirmare, plane nihil eſſe in hac Epiſtola veri: ſuperſunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omiſſum eſſe, cum ego Gottingae jam eſſem, ultima operis extuderentur Lipſiae, nomen Pontederae: ſed iis in locis, quae vel ſui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, ſi reliqua viri decora ſpectes, ipſi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque eſt, accedere, ſi quis mihi tribuat, poſſit. Ut enim is eſt vir doctiſſimus, ea illius in his literis exſtant decora, quae nullam profecto jacturam ſentiant, ſi aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipſius careant: ita me non ita abjectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae theſauris detrita diteſcere. Nam quod objicitur, „ Noſtra (*i.* Pontederae obſervata) ut abdita eſſent, neque lucem, „ ſi fieri poſſet, aſpicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc „ diſperſit inhonora atque abſcondidit", illud movere eum forte poterit, ſi quis opus illud nunquam in manus ſumſit. Nam caeteri vident, nos ſecutos eſſe morem olim receptum, ſuis locis adjiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen ſui auctoris, literis quidem majuſculis & ferientibus oculos, adſcribendi; niſi quod noſtras eo ipſo ſatis ſignatas putabamus, ſi nullum nomen adſcriptum haberent. Qua in re moleſtum nobis laborem compendii poteramus facere, & ſumtum Bibliopolae non mediocrem, ſi illo more, quem temere v. g. in Julio Caeſare Jungermannus, Henninius in Juvenale, uno tenore poni juſſiſſemus, primo Beroaldi obſervationes, tum explicationes ſuarum caſtigationum Victorii, & ita Scaligeri, Urſini, Pontederae, lucubratio-

tiones. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adjuvimus. Quod si separatim ista edi jussisset Vir Clarissimus, a laetis ac triumphantibus huc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, „ Tabulas ipsarumque explicationes „ (quae libro tertio Columellae praemissae sunt) *eo animo* distribuit, ut non „ nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque praemisit, dein„ de nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui „ meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine „ a Gesnero prodita reputabit". Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam praemissam nostram animadversiunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederae, cujus illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quae ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & pene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, „ de suis vero *nihil nisi* ampla „ forma, & magnifice exornatum edendum fuit". Praefatio nostra si huc forte respexit, pro more majoribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. „ Tum a magno illo rustico apparatu, quae a nobis „ restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attinentia, rejecit; „ ubi enim *seges*, ut nos explicavimus; ubi *arvum*; ubi *orgia* & *auriga*; ubi „ *fusus* & *foculus*; ubi *capiuntur* prisca significatione & *praecipio*; ubi *sictores* & reliqua a *sico* pro *seco*; ubi *serarius*; ubi *articularius*; ubi *curia* pro „ *coenaculo*; ubi tot alia"? Cum haec legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de *segete* ipsa mihi memoria subjiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere, licet non sine temporis jactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contexto orationis, ut de *Segete* & *Arvo* ad Varr. 1, 29, 1. reliqua in Addendis, quae serius venerant: *Origa* & *auriga* Varr. 2, 7, 8. *Focus* & *foculus* Cato. 76. 4. *Capiuntur* & *praecipio* Cat. 142. *Sictores* & *sico* Cat. 144, 3. *Serarius* Cat. 150, 2. *Articularius* Cat. 157, 8. Ubi *curia* pro *coenaculo* lateat, non habeo jam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederae abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinius xc. varietates in Columellae lib. 2, 2. notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio,

tio, fieri poteſt : neque meum eſt praeſtare quidquam , praeter hoc, quae HENRICI BRENKMANNI ſtudio deſcripta Florentiae & ad Thomam Fritſchium miſſa ſunt , ea diligenter & cum fide repraeſentata eſſe. Adhuc nihil dictum eſt contra Geſnerum , in quo non injuriam illi factam videant , quicumque aperire oculos voluerint. Graviora ſuperſunt. „ Nemini perſuadere „ poterit Geſnerus ", de Marani ſententia, quam a parte probat Pontedera, „ ea ſe inveniſſe primumque excogitaſſe, quae a Pontedera Lipſiam miſſa in„ ter manus habebat. Quis enim ante illum de Creſcentio in illa re ſomnia„ vit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia eſſent an contra, a „ quo eſt ante Pontederam oſtenſum ? Quis de Columellae volumine *de ar*„ *boribus* inſcripto ea, quae tu collegiſti, meditatus eſt"? Quaſi vero mirum eſſet duo homines ab ingenio & literis non deſtitutos , hoc agentes diligenter, cum eadem ſubſidia habeant, videre idem. Quin ille ipſe veri character eſt, ſi idem pluribus videatur. Caeterum viam unumquemque noſtrum ſuam iviſſe , apparebit , ſi quis tanti putet noſtras utriusque commentationes inſpicere & inter ſe comparare. Pauca moneamus de ſingulis. De Creſcentio, ut bona fide & quaſi teſtis circumſpectus agam, non auſim poſt xv. annorum intervallum, neque dicere, neque negare , primam illius notitiam a me deberi vel Pontederae , vel Morgagno. Sed hoc ſcio, me in Bibliotheca quam curabam Vinarienſi reperiſſe exemplar illud ipſum , cujus in Catalogo ruſticis praemiſſo mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem , & ipſe ſatis otii non haberem, dedi librum Io. RODOLPHO ENGAVIO, diſcipulo tum meo, jam Anteceſſori apud Ienenſes praeclare merenti , ab eoque petii , ut ubicumque triumvirorum alicujus mentionem videret fieri , locum ipſum diligenter quaereret , & quo libro , capite, particula inveniretur , ſcriberet in margine libri , verba autem ex illis ſumta ſubductis lineis ſignaret : quod alacriter , ut erat ardens , ſi gratificare mihi poſſet , ab illo perfectum ſummam mihi commoditatem conferendi illos locos praeſtitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii ſervat adhuc Bibliotheca Vinarienſis; vivit autem, & diu, quaeſo, vivat ipſe ENGAVIUS, quem mendacii mei conſcium habere nolim. De Catone, & Columellae libro qui potuit me fugere, niſi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis verſarer, qui in Lexicon illud ruſticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc ſcriptores inter ſe, hinc ſecum ipſo unumquemque, hinc omnes cum Plinio: qua in re meis me oculis uſum, docet ipſa illa allegandi ratio , qua nemo ante me uſus eſt, ipſa illa adſcripta loca parallela demonſtrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in Catone & Columellae de arboribus libro: ſed ſtupidum me putarem, & obtuſum , ſi non vidiſſem Catoniani libri hinc defectus hinc interpolationes , Columelliani autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt , non ingenium illis defuiſſe puto , ſed hoc, quod in praefatione ruſticorum memoravi, quod deſultoriam nimis operam navare ſolent libris antiquis plerique , quod non uno tenore legunt , non contrahunt

cum

cum iis penitiorem velut familiaritatem. Haec, tu Reitzi praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster Lucianus suppeditavit ejus rei specimina. Si tamen subdolus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui; si porro consilio omittere Pontederae alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna Pontedera proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi; deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquat? Talis ego profecto, tam astutus Autolyci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine Pontederae curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum alioquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465. „ At enim in nos „ *dicaculus* evasit, nostraque, ejus fidei tradita & commissa ut ederentur, te„ mere habuit, *immiscuit*, dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare „ & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset; quia *sacra* & intemerata „ esse oportebat"? In his omnibus nihil agnosco nisi illud *immiscuit*. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, caeterorum annotationibus ea, qua supra dictum est, ratione cogitata Pontederae *immiscuisse*. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzi, vel non juranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederae observationes, quam curare singulatim descriptae ut suis quaeque locis insererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si *dicaculo* esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum Reitzi, si mihi in mentem veniret tibi objicere, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse e vestigio posses demonstrare; si quererer mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdem meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola Cl. *Pontederae*, si plane eam silentio praetermisissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & judices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si caeteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (majorem quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos jam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inserantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem

*****

be-

bene geſtam ipſi debetur. Quin acerbitatis & contentionis omnis adeo ipſa quoque veſtigia tollere conabimur, ſtudebimusque honeſtiſſimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos poſteri utriusque ingenio & induſtria, litem interceſſiſſe ne quidem ſuſpicentur. Hoc Pontederae bellum, hoc ſi quis alius pugnare mecum velit, denuncio.

Verbum hic addere lubet de accuſatione, qua in Commentario ad Lucanum petitus ſum a viro, cujus ego doctrinam & merita ſemper feci, ut merebantur, maximi. Inſimulatus ſum *quaeſiviſſe* in ſummi, dum viveret, viri obſervatis ad Quinctilianum *quod reprehenderem*. Ab hac malignitate cum abeſſe mores meos noverim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec ſilentio contrivi, neque unquam ulciſcar; niſi provocatus ab his, qui Virgilium ipſius curant: tum enim cogar oſtendere, quam non quaeſierim quod reprehenderem, ſed quae ultro ſe obtulerint, ut ſumus homines, *peccata*, ea me ſedulo, uti decebat literas noſtras, uti poſtulabat quam profitemur humanitas, *texiſſe*. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, aliique acerbam etiam cenſuram in ſcripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, judicia deprecor; nunquam, ubi de hiſce agetur rebus, contendam ultra, niſi ſi forte illuſtrari ſententia aliqua mea poſſit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, ſi quis meas mihi aberrationes vel placide, vel ſuperbe etiam oſtenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex diſciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τῦτο ἐλέγξαντι, ᾧ ἀνευρόντι δὲ μὴ ἔτως ἔχον, κεῖται φίλια τὰ ἆθλα. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, majus videatur aut carius; cum mihi conſcius ſim quanto laudem illam ſtudio conſecter; non eſt mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea eſt, iniquitatem accuſationis oſtendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, malodicere, *de animo*, *de conſilio* meo exiſtimare, h. e. divinationem ſibi arrogare injuſtam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conſcientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non eſſe oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clipeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non niſi ad repellendum. Caeterum apud te iſta diſputata, Reitzi humaniſſime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod poteſt hanc noſtri conſilii ſignificationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipſis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam de Luciano & de me etiam. Quod ſupereſt, te rogo, Vir doctiſſime, ut quae inter nos contracta eſt Luciani occaſione notitia, eam coaleſcere in amicitiam, ſi non indignum me exiſtimas, patiare.

Gottingae xv. a. Kal.
Febr. CIↃ IↃ CC XLIII.

LECTO-

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

QUUM primum ad Lucianum expoliendum adgrederer, comparatis rebus neceſſariis, quibus eram haud ſane contemnendis inſtructus, id praecipue mearum eſſe partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio conſtaret. Verſatus in hoc labore qua poteram adtentione animi notas, easque ſaepe luculentiores, certe ſatis verboſas, perduxi ad paginam usque 525. & finem Ἐπισκοπούντων· qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis jejunam brevitatem conſectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retruſiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam paſſim interſerere, quae non nimis videbantur ab inſtituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam ſcriptoribus qua corrigendo, qua ſenſus eorum ignoratos enodando, prodeſſe fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quicquam ſtudio noſtro Lucianus debeat, judicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem ſupra dixi, locum poſtquam perveneram, res ita tulit, ut conſultius exiſtimarem operae ſuſceptae curam deponere, & curſu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, quum fauſto pede in publicum eſt proceſſurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commiſſum ipſi officeret, olim ſcripta repeterem, &, quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis ſum impulſus, quod Io. MATTH. GESNERUS, Vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, ſic, quod ego non minoris aeſtimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perſcripſiſſet, quae Luciani intereſſe arbitrabar, ne privatis chartis premerentur. De verſione vero illius, quam curavi, Lucianeae partis hoc unum admonere reſtat, eam a me fuiſſe confectam in multis prorſus novam: in aliis, praeſertim in Nigrino, MOSIS SOLANI Viri doctiſſimi ſervata eſt paene integra, niſi quid aliud vel ſenſus Luciani manifeſtus, vel verba ejus ex Codd. mutata poſtularent. Timonis tota eſt *Tanaquilli Fabri*, hominis ingenio ſimul & eruditione praeſtantiſſimi, qua melior, ſi univerſam ſpectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praeſtandum, quod ab aliis forte fuiſſet admiſſum. Vale.

ADDENDA ET EMENDANDA.

P. 2. v. 3. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο] Egregie congruunt illa *Libanii* T. I. p. 804. A. Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευόμην τοῖς ἐπιτηδείοις, ἥν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον· qualia ſunt in eo permulta, ſi quis ad *Lucianum* diligentius conferre velit. Quum autem ludum literarium reliquerit noſter ἤδη πρόσηβος ὢν, annum egiſſe quartum & decimum manifeſtum eſt; quo ſcilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos ſecuti Proculeiani tradiderunt, obſervante *Merillio* Obſ. I, 22. id enim aetatis ſtudiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi poteſt ex L. 21. §. 5. D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium hujus libelli, quod me monuit etiam Vir eruditionis elegantiſſimae *Jo. Matth. Geſnerus*, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod deſieram ludum literarium frequentare pubertati jam proximus, quum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret:* ubi *docere* ſumendum eſt ea poteſtate, qua reſpondet Graeco διδάξασθαι· velut L. 12. D. de Leg. & Fideic. *ut eum haeres artificium doceat, unde ſe tueri poſſit:* & mox: *ſtatuet, quod potiſſimum artificium haeres docere eum ſumtibus ſuis debeat.* Neque aliter in principio Vitae Terentii *Donatus: a quo, ob ingenium & formam, non inſtitutus modo liberaliter, ſed & mature manumiſſus eſt.*

P. 3. v. 23. Ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος] Simillimum mendum apud *Suidam* in Μεσομήδης Κρὴς, λυρικὸς, γεγονὼς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλοις. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος.

P. 28. b. Epigramma venuſtiſſimum, cujus a me facta fuit mentio, non eſt, nec per temporis rerumque memoratarum rationem eſſe poteſt *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teſte *Rich. Bentleio*, auctorem praeſcribit. Simonidi ſine dubio tribuendum, ſi *Stephanum* ſequimur in Ἀκαμάντιον· nam quod ait, καὶ Φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipſo Epigrammate reperitur.

P. 28. v. 67. Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Nunc lectionem, quam ferri poſſe dixi, conjecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare ſe ſignificaverit praeſtantiſſimus *Geſnerus*.

P. 29. a. *Agatharchides* bis ſcribendum pro *Agatharcides*.

P. 71. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Ἵνα illud ἐκβατικῶς poſitum hoc ſenſu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, ſed eo eventu, *ut non fruantur ſua veritate.* Hanc *Jo. Matth. Geſneri* acutam explicationem dignam judicavi, quam cum erudito lectore communicarem.

P. 80. v. 31. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Νόστῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum eſt; ut apud *Harpocrationem* Theopompus tradit Artemiſiam Mauſoli mariti ejusdemque fratris deſiderio contabeſcentem Φθινάδι νόστῳ ληφθεῖσαν ἀποθανεῖν· nec quicquam obſtat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ Ῥέᾳ λαμβάνεσθαι, haud ſecus atque ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Antonin. Liber.* c. XXX. τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι *Lucian.* Διαλ. Νεκρ. XIX. κατεχόμενοι τῷ Πανὶ in Bacch. Liban. Decl. IX. p. 348. C. ταὐτὸ πέπονθα ταῖς Βάκχαις, αἱ τῷ Διονύσῳ πληγεῖσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' ἑαυτῶν· aliaque iſtius generis non pauca. *Herodot.* IV, 79. Ἡμῖν γὰρ καταγελᾶτε, ὦ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλέα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται. Quare non temere vulgatam lectionem eſſe ſollicitandam nunc exiſtimo; praeſertim quod colorem a *Platone* traxiſſe Noſter videatur, cujus hic eſt locus in Ione p. 365. E. Οὐ γὰρ τέχνῃ, οὐδ' ἐπιστήμῃ περὶ Ὁμήρου λέγεις, ἃ λέγεις, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκείνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ἐξέως, ὃ ἂν ᾖ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέλος καὶ σχημάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira *Porphyrio* fuit viſa, ut obortam inde difficultatem a

Jam-

Jamblicho ſibi voluerit expediri: τῶν ἐξεσαμένων ἔνιοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιῶσιν, ὡς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβαζίῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid reſponderit, vide de Myſter. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες ſive μητρωάζοντες propria ratione τῇ Ῥέᾳ μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquiſſimi, teſte *Arriano* apud Euſtath. ad *Dionyſ. Perieg.* v. 809. μαίνονται τῇ Ῥέᾳ, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in *Philoſtrati* Ep. XV. οἱ τελούμενοι τῇ Ῥέᾳ μαίνονται πληγέντες τὰ ὦτα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ Ῥέᾳ jungi debeat, niſi potius utrique ſit aptandum. Hinc perſpici poteſt, quam bene ſit meritus de *Seneca* Cod. Mediceus, ex quo *Jo. Fr. Gronovius* reſtituit in Agam. v. 688. *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· *Heraclit.* apud *Clem. Alex.* Protr. p. 30. Διόνυσος, ὅτεῳ μαίνονται καὶ ληναΐζουσι. *Pauſan.* X. p. 812. ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, Θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua ſolent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοισι τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, *in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu ſacro crines ponere.* Rem dixit *Julian.* Ep. XLI. p. 421. καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν θύρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἄνετοι Φέρονται· adeundus etiam *Aretaeus* I. p. 33. Quod ſi legeretur in *Luciano*, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ μαίνονται, id omnium minime muratum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem reſpondere, ut aliter fuiſſe ſcriptum vix mihi perſuadeam.

P. 111. b. *Ad Mardonii in Atticam expeditionem*] Iſta ut clarius intelligantur, ſic repone: *Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam, aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant* &c. itidemque mox: poſt occupatas a Cyro Sardes; *aut, ſi mavis, ſub initium Olymp. LXX.*

P. 112. b. infima. *Acciendum.* L. acuendum.

P. 113. Διασιαίνειν] Vide quae notavimus ad Schol. p. 372.

P. 142. ad Schol. n. 7. Huic adnotationi pro *M. du S.* ſubjice *T. H.*

P. 167. b. ἁρμόξεσθαι. L. ἁρμόζεσθαι. *Sext. Emp.* adv. Gramm. p. 265. πρὸς τὰ παρόντα ἁρμοζόμενοι πρόσωπα. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud *Alciphronis* III. Ep. 71. Διονυσίοις τοῖς ἐπιοῦσι, *proximis Liberalibus.* Ceterum emendatio *Zenobii* quanquam valde ſit probabilis, haud tamen adſperner, ſi quis, duce *Suida*, refingi malit: ξενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις· ſunt enim κατάρσεις οἱ ἐπιτήδειοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσορμίζεσθαι, ut monet *Schol. Thucydid.* ad IV, 26. παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἢ κατάρσεις ἀναγκαίας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πολεμίοις. Vide notata de verbo καταίξειν p. 83.

P. 179. v. 33. L. τῷ ποτε, & additam huic voculae notam dele: vid. p. 207, 75.

P. 184. b. *Plato.* In Phaedonis initio p. 45. E. Xanthippen nominat ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine p. 86. A. quum jam tempus adpeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία, δύο γάρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & mox: τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87. A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixiſſe ſuperſtitem. Ille natu major filius & μέγας Xanthippes eſt Lamprocles, quem bene reſtituit in Epp. Socrat. p. 57. *Leo Allatius:* ſed monere ſimul debuerat, id nominis abiiſſe violatum librarii culpa in ἅμα Τυρκλῆς· nam illud ἅμα ex priore ſyllaba ΛΑΜ conflatum nullius uſus eſt, & orationi nocet. Idem pejus *ex Myrto prima uxore ſublatum eſſe* ſcribit: etenim apud *Xenophontem* Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore caſtigatus, quod matri vehementius ſuccenſeret, quum reſpondet Ἀπομν. II. p. 432. v. 20. οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, ejusque notos mores deſignat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam *Platonis* auctoritatem, equidem ignoro.

P. 190. v. 91. Clariſſ. *Geſnerus* non opus eſſe arbitratur emendatione, modo meminerimus ironicum eſſe totum exordium, cujus haec ſit vis: *Quaſi vero opus eſſet longa oratione . . . . nec ſatis foret ſola capita exponere* &c.

P. 227. b. Oraculum illud Byzantinum extat in *Achill. Tat.* II. p. 93. qui lectus facile deteget incogitantiam *Bourdelotii*.

P. 229. a. Herodoti. L. Herodori.

P. 237. a *malim ἀγόμενος*. Adde: vel propius *ἡγμένος*.

P. 242. Infra *Luciani* contextum poſt Εὐγλωττίᾳ L. haec ſunt adponenda:

b. Ἄρη] Ita ſola *P.* Reliquae omnes Ἄρην, quod prave mutatum a *Bourdelotio*. Quam varie flectatur Ἄρης monet *Sylburgius* ex *Laſcari* Not. ad *Clenard.* p. 572.

P. 281. a. *Ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem.*] Vidit hunc errorem ſcripturae, ſuſtulitque *Cl. Salmaſ.* Plin. Exerc. p. 392. E.

P. 283. b. *Nondum, cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio.*] Mutanda eſt, ſi *Servium* ducem ſequimur ad AEn. III, 12. qui *Varronem* teſtem citat, ex quo praeterea legendum foret, *ante portum ſtutuit*. Vide *G. Cuperi* Obſ. IV, 9. p. 103.

P. 284. b. infima: *quae Urania dicitur.*] Praeter *Lutatium* meminit *Olympiodorus* hiſtoricus in *Photii* Biblioth. p. 112. v. 14. & philoſophus ad *Ariſtot.* Μετεωρολ. I. f. 4. b. *Τούτους δὲ τοὺς τυφῶνας καὶ σίφωνας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀναπτάσαι· καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιωτικῷ ὀνόματι.*

P. 300. a. *niſi quis eruditior moretur.*] Moratur, atque adeo me paene retrahit Doctissimus *Geſnerus* ita ſcribens: *verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non ſatis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis ſedent acetabula.*

P. 339. b. *ſingularine libro* &c.] *Athen.* XIV. p. 641. F. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως· unde conficiendum videtur, ſingulare fuiſſe de deſcenſu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures diviſum.

P. 356. v. 11. Non poſſum, quin cum lectore communicem, quae hoc de loco ad me ſcripſit elegantiſſimus *Geſnerus*: *Totum hoc in parentheſi videtur eſſe, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit ſatis meracum. *Duos quaſi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum ſignificationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Poſſis igitur etiam vertere:* bibit aliquanto meracius. *Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiſcendi veneni indicetur, quod facilius alienus ſapor ſentitur, quo magis dilutum eſt vinum; difficilius autem, quo eſt meracius.*

P. 358. a. *Illa tamen, ni fallor, ab* Archilocho *ſumſerat* Plato.] Fallor: ſumſit ab ipso Critia, ut loco diligentius inſpecto manifeſte patet.

P. 381. v. 83. Ita *Jo. Matth. Geſnerus* ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a* Luciano, *quaſi neſciverit Hannibalem Graece potuiſſe; modo levi transpoſitione ſic legamus: Ἐν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμνησιν ἐντεῦθεν, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλην.* Hoc mihi unum hic prodeſt, quod etiam Graece didici, *cum nempe apud ſuperos eſſem.* Ego *Luciani* patrocinium ſuſcipi, aequiſſime fero.

P. 386. a. Ἀννωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inſcribitur: eoque modo *Solinus* c. 56. Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem *Plinius ducem* vel *imperatorem*.

P. 388. a. De Hannibale Campana luxurie corrupto, tanquam de re vulgo nota loquitur *Cicero* de L. Agr. §. 95. *deinde ea luxuries, quae ipſum Hannibalem, armis etiam tum invictum, voluptate vicit.* Marcellus apud *Liv.* XXIII, 45. quo ſumma vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Annibali Cannas fuiſſe: ibi virtutem bellicam, ibi militarem diſciplinam, ibi praeteriti temporis famam, ibi ſpem futuri exſtinctam:* quae non minus ipſum Poenorum ducem, quam milites petere videntur.

P. 390.

P. 390. v. 18. Ὅμοια Praestantissimus *Gesnerus accipit* similia, *id est*, *consentientia & convenientia oraculo Hammonis.* Mallem, si retineri debeat ὅμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος· nam paulo post, οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον. Sed pristina conjectura displicere mihi nondum potest. Usum vtrborum *volutari* & κυλίεσθαι eximie declaravit *Pricaeus* Not. ad *Apul.* Milet. IX. p. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in Orcum se penetrarunt, ut testantur *Diogen. L.* VI, 63. & *Plutarchus.*

P. 393. v. 69. Si color aliquis vulgatae lectioni possit induci, nihil equidem speciosius invenio, quam quod suggessit *Jo. Matth. Gesnerus: Non puto*, inquit, *hanc vocem esse silentio tegi volentis dedecus Aristotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult*, sine me scire, *id est*, *concede*, *ut ego melius quam quisquam sciam*, *& dicam adeo*, *quis fuerit Aristoteles*, *ut nostri*, Das muss ich am besten wissen. *Μόνου non excludit alios a cognitione futura*, *quam omnibus jam impertit*, *sed a praeterita.*

P. 415. v. 53. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae κυάμων disputationem in Miscell. Observ. A. 1735. p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quicquam amplius a nobis desideret.

P. 446. a. Graevius *quin felici conjectura . . . non dubito.*] Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata lectione scripsit ad me politissimus *Gesnerus*: eummet ipsum audi causam hanc agentem. *Certatim viris doctis placuit ἀπετάνυσαν*, *quod ipse ejus restituendi auctor* Graevius *vertit*, emarcuerunt, pannosae factae sunt. *Sed hic nondum viri character erit*, *verum vetulae aut aegrotae. Quin retinendam puto scriptionem constantem omnium*, *qui usquam sunt*, *librorum*, ἀπετάθησαν, extensae sunt *non in longitudinem dependentem*, *sed crati pectoris intentae*, *ut nihil ibi laxum*, *nihil pendens relinqueretur. Ita collis ἀποτείνεται*, *sive* extenditur, *cum solo aequatur: unaquaeque enim linea curva*, *sive arcus circumscribens collem illum extenditur*, *& fit recta; certe ad rectam magis accedit.* Haec ille, quibus si vetusti scriptoris ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, jam sublata foret omnis dubitandi causa.

P. 469. b. infima. Extat versus a *Diacono* prolatus in *Orphei* Εἰρήνῃ v. 45. ibique legitur, ἐρατνήν. Praeferendum arbitror, quod restitui.

P. 486. v. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς.] Plane noster Tiresias cum Simonide sensit, cujus erat praeceptum παίζειν ἐν τῷ βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἁπλῶς σπουδάζειν. Vid. *Theon.* Progymn. p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, *clathratam* intelligere oportet. Κλειθρίδια dabit *Eunapius* H. E. I, 14. Πρὸς τῇ θυρίδῃ τοίνυν τῶν λεγομένων ᾠῶν κλειθρίδια καθεζῶσι· θυρίδας ἔνιοι καλοῦσι· pauloque post iterum κλειθριδίων· ibi *Langi* & *Christophorsoni cancellos* repudiat *Valesius*, & *clathros* mavult vertere. In Onomastico, Κλειθρὶς, *rima*: alii signatius *januae rimam* interpretantur, ut monuit *H. Stephanus* in Th. L. Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco adlato. Posses foramen januae vel cistae pervium, in quod clavis inmittitur, exponere: κλεῖθρον vocat *Numenius* in illa facetissime narrata Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταληψίαν adegit, apud *Euseb.* Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV. τὸν δακτύλιον κατενύξαι διὰ τοῦ κλείθρου· & saepius in proximis: ὀπὴν vocavit *Diogen. L.* IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate reperies in *Heron.* Autom. p. 251. 262.

P. 491. b. Not. ad Schol. ἐπιθαμῆς. L. σπιθαμῆς.

P. 493. b. La Pogogia.] *Achilles Statius* ad *Catulli* Phaselum adnotavit, Lusitanos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum.

P. 496. a. Not. ad Schol. raecum. L. Graecum.

IOHAN-

IOHANNIS BENEDICTI,

De ſua Graeci Contextus, & Latinae verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

MIRUM tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retexendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cum veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Graecam linguam ita calluiſſe, ut probe intellectum authorem e Graecia in Latium pede nunquam caeſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me vero, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius praeſtare potuiſſe, quam excellentes illi interpretes praeſtiterint: adeo ut huic coepto plus audaciæ ſit tribuendum, quam veræ laudis rependendum. Ego ſane ingenue agnoſco cum eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum praeſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imo cui plurimum deberi ſyncere confiteor. Sed, veluti non raro accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, plerisque in locis ſcopum authoris clarius & melius attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulere mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publice legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerumque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plene, planeque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Graecum contextum, vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris melius reddere poteram, id ſobrie quidem, & moderate faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attente examinare: quo perſpicerem an Graeca Latinis apprime reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quam alius alio foelicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Utque, quod ſentio, ingenue pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod melius redderem: imo potius ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proxime accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quam in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iacobus Micyllus, Eraſmo fere aequiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolum ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerumque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latine exaravit. Cujus interpretationis, quamquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut haec prorſus mea non immerito dici poſſit: non ſecus atque [Aſini] ſive [Lucii] verſio, quæ usque adeo miſera prius erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Caeterum hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto praeripiam, praereptam in me transferam, ab iſtiusmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus a vitio,

tio, jus ab injuria distat. Hic animus, hoc consilium solummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod esset opis meæ (quæ quam sit tenuis, agnosco) id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni consulas, eoque sic fruaris, ut quod in eo desiderabis, humaniter toleres: &, si saltus asperrimos superasse non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me sentire, ut contendam me tibi versionem istiusmodi exhibere, quæ omnis censuræ expers esse possit: quandoquidem ardua res est eadem elegantia, eademque festivitate authorem hunc de Graeca phrasi in Latinam transferre: ita proprius est unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venustas. Forte autem objiciat aliquis me debuisse eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus praecipue de causis. Una, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hosce secum circumferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel numerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem versionem cum hac recognitione, & prius excusos Graece codices cum nostro conferet, nullo negotio vel ex ipsa sermonis serie, & locorum sensu, nostræ mutationis rationem deprehensurum. Quamobrem duxi me satis in praesentia praestiturum, si, quoad fieri posset, purum authorem, & versionem ante vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc superesset ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est ut post illos repetam eum esse Atticæ eloquentiæ exemplar syncerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, sit gravis: si jocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque ~~styli~~ penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat nullum esse authorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tyronibus est facilis, provectioribus accommodus, Graeca lingua jam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europæ gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa juventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, authorum fabulis scatentium, amplus & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis hujus, apud quem nulla fere res est, quæ non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quæ cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto quem omnis φιλόμουσος amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque jocosa quaeris, hic invenies quod animum tuum quocumque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ scaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuæ sorti convenientibus, nunc salsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

******

IOAN-

IOANN. GEORGIUS GRAEVIUS
LECTORI
S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Gujeti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Uſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Uſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

TESTI-

TESTIMONIA DE LUCIANO.

LACTANTIUS de falsa relig. c. 9. §. 8. Non enim ista Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit.

Suidas Atheum & blasphemum vocat, ut vid. deinde, in ejus vita. Ex eo omnes fere deinde certatim Lucianum hoc cognomine ornarunt, quo jure, vid. in Dissert. seq. de ejus aetate ac vita.

Thom. Pope Blount in Censura celebriorum auctorum, p. 121. 122. sequentia etiam congessit, quibus nos & nonnulla alia intexuimus.

Joan. Andr. Quenstedt. Lucian. Samosat. homo *Atheus*, quippe qui promiscue risit omnem religionem; Gentilium *Deos* magna libertate exsibilavit & laceravit, ipsique Christo mundi Servatori maledixit & conviciatus est, nominans eum *Sophistam* de palo suspensum (sit venia blasphemiam repetenti!) unde & *blasphemi* sive *dysphemi*, i. e. maledici & inauspicati, vel potius impii cognomen sibi diabolicis suis calumniis acquisivit. Simplicitatem doctrinae coelestis risit hac voce, quam saepe contra pios usurpavit, *omnis doctrina, omnis sapientia vestra est, Crede.*

Lud. Vives de veritate Fid. Christian. l. 2. p. 126. *Lucianus* hominum & Deorum subsannator. — Pessime *Lucianus Samosatenus* sophista, qui adimens hominibus veterem ac receptam religionem, non saltem reponebat novam aliquam. Quod irrideret antiquas dementias ac insanias, recte id quidem: sed alia debebat substituere potiora. Sublatis enim prorsus religionibus, quid aliud quam hominem sine humanitate relinquebat?

Idem de Trad. Discip. *Luciani* verba sunt tersa, & *phrasis* dilucida.

Bourdelot. vero in praefat. Luciani: unicum exemplum continentiae LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae completae sectator, cui *Nec viget quidquam simile aut secundum.*

Barth. Adv. L. 2. c. 8. *Lucianus* ingeniosus & dicacitati adeo devotus scriptor, ut contra omnium *Deorum hominumque* fidem suis strophis se stare posse existimet.

Ger. Vossius de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis justa de caussa ἄθεος apud *Christianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

Erasm. Epist. L. 29. Ep. 5. in *Luciani* Somn. *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, *Deum* immortalem! qua vafricie, quo lepore perstingit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias:

Stoicis item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque jure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaſphemi*, hoc eſt, maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in jocando lepôris, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla ſatyra cum hujus *Dialogis* conferri debeat, ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes utilitatem.

Boecler. de ſcriptor. p. 62. Multa eloquentia & varia eruditio ei ineſt.

Turneb. adverſ. p. 542. *Lucianus* feſtiviſſimus & politiſſimus ſcriptor.

Phot. cod. 128. Ad ſtylum quod attinet, longe optimus: dictione uſus ſignificante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Diſtinctionis adhaec, atque puritatis, aeque ut perſpicuitatis, & aptae magnitudinis, ſi quis alius, perſtudioſus eſt. Compoſitionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non ſe orationes legere, ſed jucundum aliquod carmen, ſine manifeſto cantu, audientium auribus inſtillari.

Cael. Rhodig. L. 9. Lect. Antiq. c. 19. p. 478. *Lucianus* homo foediſſimus, loquentiae multae, at ſapientiae minimae. Idem tamen L. VI. c. 17. p. 301. conceſſerat eſſe doctiſſimum atque ingenioſiſſimum.

Tan. Fab. in nott. ad L. IV. Phaedri, fab. 7. Quid venuſtius dici aut fingi poteſt? ſed ſolens more ſuo facit *Lucianus.* Neque enim temere quemquam reperias terſiorem, elegantioremque.

Iſ. Caſaub. de Rom. Satyr. L. 2. p. 268. *Lucianum* a *Menippo* non pauca eſſe mutuatum, & in multis aemulatum fuiſſe, non dubito: ſed facies orationis tota diverſa. Quin ipſe gloriatur novum ſcribendi genus ſe inveniſſe: ac ſub comica jocoſitate gravitatem philoſophicam occuluiſſe.

M. V. La Croze in Miſcel. Berol. T. I. p. 27. Inter eos Scriptores qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii Lectori commendet, atque *Lucianus.* Cetera vide in Diſſert. ſeq. de Ejus vita &c.

Tib. Hemſterhuſius in prolegom. notarum ad Luciani Dial. Mortuor. Edit. minor. Ad noſtram certe aetatem nullum ingenioſi hominis monumentum, quod cum Luciani Dialogis poſſit comparari, pervenit.

Alia de eodem judicia vid. in Diſſert. ſeq. de ejus vita.

Luciani Samoſatenſis Dialogi, viz. mors *Peregrini*, & *Philopatris*, prohibentur in *Indice Romae* impreſſo anno 1664. juſſu *Alexand.* VII. Pontif. Max.

I. F. REIT-

I. F. REITZII SYLLOGE
DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE
LUCIANI.

PRo exiguo quod mihi conceditur temporis ſpatio, (cauſſam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conſcriptam, ſatisque inveſtigatu difficilem, ſi ſingula perſequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae inveſtigare potui ſparſim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis obſervatiunculis quibusdam, proponam; poſtremo vero meam de Noſtro ſententiam ſubjungam, aetatemque ejus ex ipſius ſcriptis, quantum licebit, eliciam, ibi deſiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere juſſerit: quumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in ſuis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, ſuum de Luciani ſcriptis atque aetate judicium ita conjunxerint, ut aegrius disjungi queant, eundem ſequar morem, de aetate, vita ſcriptisque Noſtri ſimul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpendo, quam ad alios transeam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni ſuae Baſileenſi tertiae praefixit.

Lucianus Samoſatenſis, cognomento blaſphemus, ſive maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis ſuis ridicula etiam illa eſſe proponit, quae de rebus divinis & ſacris prodita ſunt. Dicitur autem vixiſſe temporibus Trajani Caeſaris, & deinceps. Caeterum fuit ab initio cauſſidicus, Antiochiae, quae in Syria eſt; ſed cum ea res illi non ſatis ex ſententia ſuccederet, ad ſcribendum ſeſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque inſectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praeſenti vita dedit, & in futurum haeres aeterni ignis una cum ſatana erit. Haec ille. Addit autem Volateranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea ejusdem religionis deſertorem factum eſſe, dictitantem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samoſata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*, Luciani vitam hisce verbis conſcribens:

Luciani Samoſatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi hactenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus hujus nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas qui ex antiquis βιογράφοις ſolus Lucianum nobis tradidit, proh Jupiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum quae nos in contrarium ſcribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias inſuper de ſuo liberalis adjunxit. Caeteri aut non viderunt viam qua iretur ad illam, aut viſam ſimilibus aliisque mendaciis refarſerunt. Igitur ne ſimili coinquiner audacia, Lucianum de ſe

narrantem exſcribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samoſata (*a*), quae juxta Euphratis confluenta ſita eſt: circa Trajani (*b*) tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle eſſe deſineret. Patris ignoratur conditio, ſed tamen ut appareat eum ex hoc genere hominum fuiſſe, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adjuvant. Nam cum deliberandum eſſet de futura Luciani filii conditione, videretque patrem ſuum & uxoris fratrem eximios audiri ſtatuarios, ne deliberavit quidem ut videretur contatus, ſed ſtatim fortunae ſtatuariae filium addixit: qui neſcio an ingenii bona indole, an fato (*c*) quodam, artis ſtatuariae deſertor efficitur, & ad meliorem frugem ſe recipit, atque ſtatim ut ſibi reliquam aetatem a ſtatuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samoſata, ubi levioribus ſtudiis inſtructus fuerat, Antiochiam petiit, ut cauſis dicendis (*d*) operam daret: ſed cum non illi ad mentem ſuccederet cauſidicinae conditio, videreturque nominis illuſtrior gloria futura, ſi Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa noteſceret, varias animo concepit peregrinationes, & ſuſcepit: juvenis in Galliam (*e*) profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam (*f*) petiit, ubi variis diſſertationibus perfectiſſimum dicendi robur exponebat: quales ſunt, Herodotus, Scytha, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis, divitias & caetera quae prima mortales putant, potius ſibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philoſophiam (*g*) aggreſſus eſt: in qua quid profecerit, eſt incredibile memoratu. Sed tamen ipſi etiam philoſophi plus divitiis quam philoſophiae parentabant, auditores invicem ſibi aut vellebant aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam oſtentabant philoſophiam, factionibus infeſtabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioſo, ſed cum ſtrenuo virtute, cum modeſto pudore, cum innocente abſtinentia certabat (*h*), ſemper ingenio ut conditione liber, tandem ſub Divo Marco Aegypti procurationi (*i*) praepoſitus, &

(*a*) Urbe Samoſata] *Lucian.* T. 2. *Q. Hiſt.* §. 24. τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo:* itaque *Samoſatis* natus dicendum fuiſſet. Cl. *J. Alb. Fabricius* in Bibl. Graec. L. IV. p. 485. eandem hanc vitam ex Bourdelotio exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Quom. Hiſt.* l. d. Item in *Scytha* T. I. ad fin. §. 9. τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Reviviſc.* T. I. §. 19. πατρὶς δὲ τίς; Σῦρ — τῆ Εὐφρατίδων. Porro Luciani nomen jam Λυκῖνος efferri, jam Λυκιανός.

(*b*) Trajani] *Fabric.* hic *Suidam* indicat, qui ἐπὶ τῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ ἠκμακέναι. Sed conferendum Voſſium II. 25. de *Hiſt. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ſerius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Diſſert.

(*c*) An fato] Quid dubitemus? ipſe cauſſam refert, in T. I. *Somn.* §. 3. ſeq. quod ſcutica percuſſus ab avunculo, ac nimis duriter habitus ſit.

(*d*) Cauſis dicendis] *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* T. I. §. 29. ubi *propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus cauſſidicis utendum*, ſe illam artem deſeruiſſe & ad philoſ. transiiſſe refert.

(*e*) In Galliam] Vid. Apolog. *pro Merced. Cond.* T. I. §. 15. ubi Sabinum adloquitur. Obſervatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi ſuavitatem in Luciano praedicat *Photius* Cod. 128.

(*f*) Macedoniam] *Lucian.* T. I. *Herod.* verſ. fin. ſed & in *Ionia* & *Achaja* audiſſe ſe ſcriptores Hiſtoriam belli Parthici (A. C. 165. geſti) recitantes teſtatur lib. *Quom. Hiſt.* T. 2. §. 14. Confer ejus *Bis Acc.* T. 2. §. 27. *J. A. Fabric.*

(*g*) Philoſophiam] Moralem potiſſimum, cujus argumenti ſunt pleraque ejus ſcripta. Ita cum Socrate exiſtimabat, reliquam philoſophiam univerſam parum ad nos pertinere, certe parum eſſe utilem, niſi ad uſum vitae referatur. In *Convivio* philoſophor. T. III. §. 34. ὡς ὑδὲν ὄφελος ἦν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philoſophiam ex ſolis libris, ſed & conſuetudine cum honeſtis hominibus hauriendam ratus, prope verum eſſe duxit quod multi dicerent, ὅτι τὸ παιδεύεσθαι ἀπάγῃ τὸν ὀρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μόνα τὰ βιβλία καὶ τοὺς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχεῖς ἀφορῶντας. *eruditionem a recto ſenſu bonisque inſtitutis abducere iſtos, qui ſolos libros eorumque ſenſa aſſidue ſpectarent.* Ceterum Epicureum ſe fuiſſe indicat in Pſeudomante, & a Graeco Scholiaſte diſerte fuiſſe τῆ Ἐπικούρου αἱρέσεως traditur, licet ex ſcriptis ejus tantum non omnibus rectius collegeris eum perinde, ut, cujus vitam ſcripſit, Demonactem, Philoſophiae non unam ſectam peculiariter coluiſſe. T. II. *Demon.* §. 5. *Idem.*

(*h*) Abſtinentia certabat] T. I. *Reviviſc.* §. 20. μισαλαζὼν εἶμι, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλοπαλαίκης, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖν συγγενῆ. *Arrogantiae, impoſturae, mendacii & faſtus ſum oſor — amator veritatis, honeſtatis, ſinceritatis & eorum quae-cumque amore digna ſunt omnium.* Idem.

(*i*) Aegypti procur.] *Apol. pro Merced.* T. I. §. 6. Immo potiſſimum §. 11. & ſeqq. ſed hoc *Tilemont.* jam egit.

& ſuo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis ſuis invicem credunt Chriſtianum fuiſſe (*k*) arbitrantur, ſuppoſitiorum pravitate decepti. Ipſa de Morte Peregrini narratio ſatis evincit errorem. Nec ſanior eorum opinio qui a canibus laceratum (*l*) aſſeverarunt. Nam ſenio, vel, quod verius eſt, podagra (*m*) nonagenarius obiit: ſuperſtite unico filio (*n*), qui ſummus ſophiſta Juliani tempore, & ad quem hujus Imperatoris extat epiſtola.

De Luciani autem moribus, vita, ſcriptisque haec fere Ia. Zvingerus loco ſub init. indicato: Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cujus Suidas mentionem facit, *Philoſophum* alterum, qui hic noſter Samoſatenſis, cui, an quae leguntur in Anthol. tribuenda ſint epigrammata, adhuc ſub judice litem vigere haud umquam decidendam; pergitque *ibid.* Sunt ea quidem σωφρονικὰ nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Chriſtiano quidem auctori pudori eſſent.

Theologos quoque Lucianos complures fuiſſe mox commemorat; & apud Cyprianum eſſe, cui IV. & XVII.^ma epiſtolarum adſcribatur. Fuiſſe & hoc nomine Antiochenae eccleſ. presbyterum, item Hieroſolymitanae, qui & monumentis literarum poſteris innotuerit, ib. commemorat. Sed quum de his Biographi poſſint conſuli, nihilque ad noſtrum inſtitutum faciant, ſufficiat eos tantum nominaſſe, & potiſſima Zvingeri ad Noſtrum ſpectantia excerpere; de quo ille p. 2. & ſeqq. ait:

Parentes noſtri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum ſtudia natum, arti ſtatuariae addixere, majus inde certiusque lucrum, quo ſublevarentur, captantes, & ſumptus diſciplinae minores. [Sed vide haec ipſum plenius narrantem in Dial. omnium primo] Nominare quidem eos videtur in Piſcatore, vocans ſe Parrhiſiaſten Alethionis Elenxiclei. At ficta ſunt nomina, quibus ſtudium, quo ducatur, veritatis, & perſonatae ſapientiae odium deſignat.

Patria Samoſata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut ſe ipſum Syrum & Aſſyrium non ſemel cognominet: alibi etiam Patrenſem, quae civitas eſt Achajae: tamquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleji [locus quem Zvingerus ob oculos habuit, eſt T. 2. in *Aſin.* c. 55. ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achajae*; ſed er-

(*k*) Chriſtianum fuiſſe] Confer *Baronium* ad A. C. 171. num. 7. & *Tillemont.* Hiſt. Imperat. T. 2. p. 709. (ſed eum nos totum addidimus) Scholiaſtes Graecus ad T. III. *Mort. Peregr.* §. 13. Οἱ λοιποὶ, ὅ πατράσιν, πατὰ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν &c. Eidem Scholiaſtae ad Sacras hiſtorias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiaſtae adfert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgam Aaronis, in Moſen, & Joſephum ſcommata jacere videatur, ſed Scholiaſten fugiſſe rationem, ut Editor bene obſervarit. Additque: ab Atheiſmi crimine Lucianum abſolvit D. *Jo. Phil. Treunerus* in Diſſ. de Theologia Luciani. Jen. 1697. 4.

(*l*) A canibus lacer.] *Suidas* in Λουκ. nimirum ſolenne fuit multis, horrenda mortis genera comminiſci de iis quorum dogmata improbaſſent. Confer quae de Epicuro idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2. c. 7. p. 365. *J. A. Fabr.*

(*m*) Podagra] Podagra laboraſſe Lucianum colligitur ex iis quae in laudem podagrae ſcripſit T. III. fin. Pea Agrippinum Paſonium refert Stobaeus ſolitum rerum quae ipſi adverſae accidiſſent encomia componere, ſi quidem febriret, febris, ſi notaretur infamia, infamiae, ſi exſularet, exſilii. *J. A. Fabr.*

(*n*) Superſtite — filio] Haec verba *Fabricius* a vita Luciani Bourdelotiana reſcidit, ut aliena; ſed p. 488. ea referens merito retexit, dicens: parachroniſmus eſt, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Juliani Imp. intercedat ſpatium annorum amplius CLXXX. Equidem in Juliani epiſtolis trigeſima ſecunda inſcribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ — Sed utrum iſte Luciani Samoſatenſis vel nepos fuerit (quos avorum nomine frequentius quam parentum appellabant, licet nec hoc inauditum fuiſſe, Antiſthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ulla eum cognatione attigerit, neutiquam conſtat; nam filium quidem non fuiſſe certos nos facit temporum ratio. Meminit Luciani noſtri etiam *Lactantius* L. I. c. 9. *Non enim ipſa Lucilius narrat aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit, ſed hi potiſſimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae ſe linguae utcumque peritum fuiſſe teſtatur Lib. de errore in ſalutatione T. I. §. 13. Haec ille, optime. Sed Bourdelotii error forſan inde natus, quod Chronologos conſulens, Didium Julianum, pro altero longe poſteriore acceperit feſtinans.

errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Trajano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3. f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad majora natus puer, cui non lapidum sed humanorum animorum scabrities erat emendanda; innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta; Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicorum personam non tam ligato quam soluto dicendi genere repraesentarit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus; hac parte vel maxime impium fuisse eum & παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*, libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum humani generis vindicem cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένου σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Joannis quoque Euangelium incesseret: quod de Philopatre dictum existimari potest [At neque *Philopatrin* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum* Pario Hellesponti oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub Antonino Vero designari, satis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de Philopatr. notasque ejusdem & *Solani Fabrique* T. III. p. 324--5. & quid de Christiana religione sciverit, senseritque Lucianus, ipsi dicemus ad finem hujus Vitae.]

Deos certe Ethnicos coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratus homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, Athenienſium exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit: sed Epicureorum fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo jure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem risit; inspice nostri *Jov. Confut.* T. II. p. 626. maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos Parcarum vocat Deos, si fato obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18. ubi fatum directe & valide impugnat. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger.* plus quod laudemus, quam reprehendamus sese objiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores ejus indicans]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, major est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persequutus, ut ab antiquis δύσφημος καὶ βλάσφημος: a *Vive* subsannator Deorum & hominum: ab *Erasmo* mitius, nugator festivus: quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Hujus philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in Dial. *Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse, Amandi virtutem, & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumani asini exemplum; bar-

barba nimirum, inceſſu, induvio, philoſophiam mentiri infami ſtudio contenderent.

Vives equidem ad proſcindendam philoſophiam invidia Plutarchi Chaeronenſis impulſum fuiſſe ſcribit, quem in magno honore eſſe apud Trajanum Caeſarem invitus & dolens vidiſſet. [ſed errat *Vives*, ut *Voſſius* poſt paucas paginas adlegandus, oſtendit]

Politiae etiam & Oeconomiae ſtudioſus fuit, quod idem ſcripta ejus teſtantur: ut cum jam ſenior, quod ſcribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caeſaris ſe contuliſſet, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & ſcriptis ſimiliter inclaruit. Adhuc juvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam profeſſum ſe eſſe, ipſemet teſtatur: quo non ſuccedente, ut *Suidas* vult, ad ſcribendum ſe contulit.

Sunt autem ejus ſcripta quam plurima, quorum cauſſas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus aſſerenda, & ut vel ſuis ſaltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & ſapere diſceret.

Verbis ad hoc uſus eſt, cum Aſianus fuerit, terſis, ingenio ac moribus ſuis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro ſucceſſu expreſſerit, rebusque dicendis adcommodarit, ut & his ſimul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma ſcribendi Platonis exemplum ſecutus, Dialogos ſcripſit, quibus res ipſa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, ſi quis ullus miſcuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Eraſmo* Lucianus ſit.

Materia ſcriptorum ejus varia eſt, & Hiſtorica, & Philoſophica. Hiſtoriam partim in genere perpendit, quomodo tractanda ſit, praeceptis propoſitis in Dialogo QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris DE VERA HISTORIA: partim in ſpecie: varia nimirum, quae vel aliis contigerunt, vel ſibi. De ſua ipſius adoleſcentia in SOMNIO agit: de ſenectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deſeruerit, in HERCULE GALLICO. Quae ad alios ſpectant, diverſa ſunt: Theologica, in dialogo DE DEA SYRIA. Naturalia, de grandaevis, in MACROBIIS.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in TOXARI. De philoſophis diverſarum ſectarum apud Ariſtaenetum convivantibus, in CONVIVIO: tum ad unum aliquem: ſic Demonactis vitam in DEMONACTE perſequitur. Lucii transmutationem in ASINO: Alexandri cujusdam res geſtas & vitam, qui ſe Podalyrii filium mentiebatur, in ALEXANDRO. Neronis conatus perfodiendi Iſthmi, in NERONE. Peregrini cujusdam mortem voluntariam, in oratione de MORTE PEREGRINI.

Ipſi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique ſuperſtitioſae, quam ſcoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere diſcrimen, abripere voluit.

Organica ejus ſunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in JUDICIO VOCALIUM: de Soloeciſmo, in PSEUDOSOPHISTA: de dictionis apophradis proprietate, in PSEUDOLOGISTA: de Oratione adfectata, in LEXIPHANE.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inſcribitur, DISSERTATIO CUM HESIODO. In TRAGOPODAGRA & OCYPO dramatum duorum ſpecimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent ejusdem BACCHUS, de ELECTRO, eamque contra reprehenſores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat adpellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illuſtrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta ſuorum temporum eloquentia &

****

ad-

adfectato, genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS; PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorumdam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: Pulcritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Judicialis generis, ut cum quaeritur, dignus ne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO: an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos jure ac necessitate tyrannidem adripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum Auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, disserit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leonis philosophi Academici. [hujus, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad §. 1. *Halcyonis*, Tom. I. p. 176.] Et negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, JOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, jam diximus] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inseruit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCYONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando, in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De Luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis quas ingenuus subire non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Saltatione*, in Dialogo ejusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae inprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, Auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis priscae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute defeceric, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austerae invidiam

diam sui provocabant; ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectae sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coepit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod ajunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum quae de scriptis ejus adcuratius quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus dum Pantheam Abradatae conjugem effingit, virtutem praebet absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper quibus conjungi Dea, & a quibus disjungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & adsessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS; quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persequutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis insectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine jactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanes incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de sideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia jactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*, *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire profitentes, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis adsessores modestia & frugalitate censeri, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae adpetitu torqueri, in summam interim temeritatem & insaniam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras injicere, verum Deos Deorumque principem Jovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in JOVE TRAGOEDO, JOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIODO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subjici; ut testatur JUPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA, privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse.

Nam divitias, imperia, regna, magiſtratus & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidiſſime ſuſpirat, quae ficti philoſophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue aſinos transire, quorum anteacta vita inerti pigritia langueſcebat, in LUCIO ſ. *Aſino*.

Omnium vitam eorumdem judicum ſententiis ſubjici, nullam aeſtimationem cujuscumque fortunae futuram, nullam perſonatum rationem, nullam, potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & ſupplicia parari: DE MORTUIS.

Vana eſſe perditorum ſacrificia, niſi vitam virtuti ſacrificent: Jovem non placari donis hoſtiis eorum, qui perjuris linguis minus audientem fatigant: litabilem eſſe hoſtiam, animum purum, rectam mentem, & ſinceram conſcientiam, quae omnia propoſuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuiſſe Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Hiſtoricum, Philoſophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris ejus Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonſtrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

„ Scripta haec (Luciani) poſtquam ingenioſorum hominum manibus teri coeperunt, cre-
„ vit ſcientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorumdam pectoribus
„ inſidet. Et ex hac pingui ſegete philoſophicum illud ſemen concretum eſt, cujus pro-
„ genies & ſurculi Philoſtratum, Eunapium & alios occuparunt. Tantumque potuit ae-
„ mulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibus cum odium virtu-
„ tis & literarum innatum erat, relicta ferarum & praedonum natura, philoſophiam ſum-
„ mo deſiderio ſint proſequuti. Nam ab antiquiſſimis Pherecyde & Iſaeo, pauciſſimisque
„ aliis Syris, quibus philoſophia cordi fuerat, usque ad Luciani tempora vix ullum Sy-
„ rum inter tot philoſophantium ſectas poteris numerare, licet Laërtium, Philoſtratum &
„ alios evolveris. Atqui poſt Lucianum, mirandaque Luciani ſcripta, caetera ſunt phi-
„ loſophorum Syrorum maria. Haec poſterior aetas uno ſaeculo Lucianum attingens, avis
„ longe melior tulit Jamblichum, Epiphanium, Libanium, Magnum, innumerosque alios
„ Syros, qui ſi cum coaetaneis, qui Juliani Caeſaris tempora illuſtrabant, conferantur,
„ longe a primis erant ſecundi.

Tandem Lucianum ſuum ab obtrectatoribus defendit, in quos acerbiſſime invehitur, eos peſtes hominum vocans, qui nihil poſſunt quam meliores carpere; quumque primum objiciant, caeteros philoſophos, aliam oſtendiſſe viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Chriſtum rerum omnium Dominum infectatus ſit; denique quod amatoriis dialogis adoleſcentulos flagitiis nobiliter. Ad ea reſpondet, Lucianum ipſum ſatis haec refutare ſcriptis ſuis, & accuſationem falſi convincere, ipſumque a principio ad riſum provocaſſe. Fateor (ait) aliud propoſuiſſe philoſophos, nec quidquam ſimile propoſuiſſe. Nam ſi a philoſophiae reſtauratione talem viam fuiſſent ingreſſi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiaſſent.

„ Longe acrius pungit (pergit Idem) quod ſequitur, Chriſtum contumelioſis verbis lae-
„ ſiſſe. Impium, ſceleratum, damnandum fateor, niſi ſuperſtitionum erroribus etiamtum
„ irretito parcatur: poenam in ſe repoſcere, quam Tacitus, Suetonius & alii Chriſtia-
„ norum hoſtes acriores paſſi ſunt. Nam eum nunquam Chriſtianum fuiſſe, alibi do-
„ cuimus.

Reſtant amores meretricii (Dialogum amorum non eſſe Luciani probabimus) in quibus quid aliud deſcribitur, niſi peſſima & ſceleratiſſima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae juvenum, avaritia, gula, ſcelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis ſo-

ſolus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarumdam feminarum vaferrimum & praviſſimum ingenium explorat. In haec facinora quaere ſupplicium

Tu qui, naſute, ſcripta diſtringis ſua.

Haec autem *Bourdelotii* promiſſa probatio, *Amores* non eſſe Luciani, huc rediit, ut in notis ad hujus Dial. initium diceret: *Non eſſe Luciani, — ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſtaeneti.* Interim & mihi aeque ac Kuſtero, non videtur Luciani eſſe, tam ex adfectato & inflato ſtylo, quam ex longioribus digreſſionibus ante quam ad ipſam diſputationem veniatur, aut redeatur; nam ſi Luciano tribuendus ſit, conjicere licet, ſcriptum eſſe, ut Philoſophis παιδεραστία exprobretur, ut vid. §. 35. ejus *Dial.* T. 2. ubi manifeſto pungit eosdem, dicens cum divina philoſophia hunc etiam amorem adoleviſſe. At non mihi ſatisfacit illa conjectura, & peſſimus hic exprobrandi eſt mos, qui nec ſatis ab auctore ridetur, nec ridendo ſanatur, ſed abominatione dignus.

G. I. Vossius de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. Lucianum Samoſatenſem aequalem facit Athenaeo Naucratitae, qui ſub M. Aurelio vixerit, ſed poſt Commodum etiam, imo usque ad Pertinacem & Severum vitam protraxerit. [quod non adeo mirum; ſi enim poſt Commod. vixit, facile Severum attingere poteſt, propter perbreve Pertinacis & Did. Juliani, duorum triumve menſium imperium] paullo majorem natu facit *Suidas*; nam vixiſſe ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραιανοῦ, καὶ ἐπέκεινα. Suntque in hac ſententia *Gilb Cognatus* & *Jac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris judicii ſuſpicatur eum ad inſectandos philoſophos impulſum fuiſſe invidia Plutarchi Chaeronenſis, quem ſummo apud Trajanum loco eſſe cerneret ac doleret. Mihi ſecus videtur, nec levi de cauſſa; quippe meminit Lucianus Marci Caeſaris, ac belli Marcomannici ab eo geſti, [in *Alex. ſ. Pſeudom.* T. 2. §. 48.] Διατρέπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μακρομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Vides ut non tantum belli meminerit cum Marcom. & Quadis; ſed Marcum θεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae ceſſiſſe. Quare extra controverſiam poni debet, Lucianum tum Marci Antonini Philoſophi aetate vixiſſe, cum referat ſermones quos habuit ipſe cum Alexandro Pſeudomante, tum ſub Commodi Antonini philoſophi filio. — Meretur locum inter Hiſtoriae ſcriptores, non ob *Ver. Hiſt.* libros, ſed propter tractatum *Quom. Hiſt. ſit ſcrib.* de *Dea Syria*, ac *Macrobios*. Eunapio vero refertur inter vitarum ſcriptores propter unam *Demonactis* vitam. — *Gul. Philander* ad Vitruv. Apollonii vitam Luciano huic adſcribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pſeudom.* eodem propendere arbitror; ſed Lucianum minime eſſe hujus vitae ſcriptorem, facile probabo; nam Epicurei rident omnes praeſtigias ac vaticinia. Lucianus autem tam Epicureae ſectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel ejus Alexandrum oculis percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis ejus ſcriptis patebit; & qui etiam Epictetum probarit] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voſſ.* quod Lucianus oſtenſurus a cujusmodi praeceptoribus hauſerit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἑρασὴς γόης, — huic ſe eum proſtituiſſe, ac mercedis loco κακίαν, ſeu maleficii artem, reportaſſe: fuiſſe autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cujus omnes impoſturas probe calluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἑρασὴς, τὸ γένος Τυανεὺς τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. Quae manifeſte indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox ſubjicit; Ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Haec pluribus commemorare viſum fuit, quo pareat cuivis, quam inanis ſit ſuſpicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abjudicant Philoſtrato.

Voſſio maximam partem adſtipulatur Cl. HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29. b. ſcribens: „ variis e Luciani locis patet, eum floruiſſe ſub Antoninorum imperio & „ Commodi: hac ſane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim „ ſolus ejus *Pſeudomantis* ſeu *Alex.* qui omnem, ſi quis eſt, ſcrupulum demat: in eo θεὸν „ vocat Marcum Philoſophum, ex quo recte collegit *Voſſius*, l. d. eum de hoc Imperatore „ jam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri „ mendax Antonini Pii & Marci aetate ſit exortum, — ea vero de re Lucianus tanquam „ ſibi comperta & explorata, quaeque ſe contigerit vivente & vidente ſcribit, quod recte „ *Marcil.* cum alibi, tum ad Philopatrin obſervavit: de hoc autem oraculo legendum „ ſuadeo prodigiali doctrina virum *Ezech. Spanh.* de Uſ. & Praeſt. numiſm. p. 176. De„ monax, cujus buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero „ meminit Herodis Sophiſtae, quem Marci Philoſophi praeceptorem fuiſſe Capitolinus tra„ dit": cetera de Soſtrato, quae ibi ſequuntur, etiam adlegavit *Solan.* ad T. 2. *Demonactis* §. 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Hiſtoriae philoſophicae, L. III. c. 10. §. 6. p. 60. de Noſtro haec praedicat: Lucianus, patria erat Samoſatenſis, teſte ipſo de ſe libro, *quomodo Hiſtoria ſit ſcribenda*, quo libro Avidii Caſſii poſt Lucium Verum defunctum Anticaeſaris ſub Marco occiſi aequalem ſe eſſe indicat: & Vologeſi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coaetaneorum, ad Celſum quoque dialogum ſcripſit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philoſophi vitam literis prodidit etiamnum ſuperſtitem. Vixit Demonax ille ſub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & ſub Marco flammis ſe devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomaſticum Commodo Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri conſularis, Rufini peripatetici, ut ex Demonactis vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημώνακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῃ δὲ τῇ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samoſatenſis, vir ad concitandum riſum factus, Demonactis ſua aetate philoſophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, ſeriam operam conſumſit.* Edidit quoque Demoſthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philoſophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cujuscumque ſectae philoſophos mire exagitat. Fuerunt qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philoſtrato ſcriptam Luciano adſcribere malint, quorum ſententiam jure improbat *Voſſius* Hiſt. Gr. II. 15. Diverſus a noſtro eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laërtius L. VI. *Diog.* [i. e. L. VI. Sect. 73. p. 349. ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ. εἴ γε αὐτοῦ εἰ τραγῳδίαι, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Λιγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille ſaeculis antiquior noſtro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cujus alia quoque patria ibi commemoratur]

De Theologia autem Luciani, diſſertationem Jenae habitam ſub praeſidio *J. Phil. Treuneri*, idem *Jonſius* prodit, p. 208. L. III. cujus & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Jenae prodiiſſe 1697. ut ſupra vidimus. Si illius compos fieri potuiſſem, nonnihil inde delibaſſem; ſed quum eam inveſtigare ἀδύνατον ſit, videamus num quid Cl. J. A. FABRIC. amplius de noſtro habeat, praeter jam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* ſcriptam: Concinnavit *Fabric.* catalogum ſingulorum Luciani ſcriptorum, cum breviſſimo eorum argumento; ſed ſatis de his jam actum; ideo pauca, ad aetatem Noſtri facientia, & alia quaedam ſingularia tantum inde exhibeamus: P. igitur 496. de Diſſert. *Quom. Hiſt.* agens, ait: liber ad Philonem, quo Mileſium quendam tum Creperium Calpurnianum Pompejopolitam, Callimorphum Medicum haſtatorum legionis ſextae, Philoſophum Corinthium Antio-

tiochianum Hieronicum Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165. commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invectivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur — res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectet, sed omnibus, & posteris praecipue. T. 2. p. 1-79. Lucianus promittit *ib.* §. 24. se in alio opere ostensurum proocmia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum larentia. Nisi respicit alterum locum §. 52. seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a §. 52. ad 56. ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas promissum ejus §. 24. verbis ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De Macrobiis Luciani ad Quintillum scriptis notat Idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promisit §. ult. *Macrob.*] ad eumdem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad T. III. in nott. *Adeji* ad p. 129.

De Mercede Conductis dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat Idem, nihil vero de tempore quo scripta sit, hinc eliciendo, [forsan quia difficile dijudicatu, Stoicus ne is Timocles, an alius, vid. not. ad T. I. Dial. *Merc. Cond. c.* 2. ut ergo disquiremus deinde.]

Apologiam vero pro Merced. Cond. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet ad se non spectare quae superiore libro disseruit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὄντα, §. 4.) sub Imperatore Remp. susceperit tractandam (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat *Idem.*

Tum de Morte Peregrini differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169. die 16. Julii in Arpina quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combusserit, Epistola ad Cronium T. III. 325-364. Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum contendit idem *Fabr.* in nott. ad ejusd. *Peregr.* §. 11. [sed refutatur a *Solano* & *Gesnero*] Peregrinum a Christianis rejectum fuisse innuit Lucianus. §. 16. quod de idolothytis comedisset — ἐθέλων τῶν ἀποῤῥήτων. Varias hinc inde in Christum & Christianos effutitas blasphemias §. 11. & 13. & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Joannem Euangelistam, qui in Euangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae §. 39. de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemonio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod §. 41. traditur ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, admonitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in Vindiciis Ignatii, parte 1. p. 6.

Dein de Rhet. Praec. T. III. pag. 1. ait: hoc libello Jul. Pollucem perstringi, cujus Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide quae adversus hanc sententiam disserit Cl. Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31. seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster l. d.

De Dea Syria, T. III. p. 451-490. haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica & Luciano hinc abjudicatur a Petro Jurieo in Hist. Critica rituum Judaicorum, Gallice non ita pridem edita. Sed Arrianus quoque cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Jurieum Seldenus Syntagm. 2. de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis §. 12. & columba §. 33. a Lucia-

ciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in diss. ad numum Apameensem T. X. Antiq. Graec. p. 678.

TIMON. nobis T. I. pag. 98-176. de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur, quae omittimus, ex nota ejusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait aetatem ejus assignari non posse) „ Timon Athenien„ sis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod „ gestum ab Olymp. LXXXVII. 1. ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob „ Alcibiadis amores finxit *Liban.* Decl. IX. T. 1. p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7. „ Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea „ deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste *Strab.* L. 17. p. „ 745. Conf. *Plutarch.* in Ant. p. 948. seq. qui praeter dicta ejus quaedam & Callimachi „ Epigramma affert Timonis Epitaphium, & ab Aristophane & Platone Comicis ob misan„ thropiam reprehensum refert. At Pseudo Plato philosophus Ep. 24. inter eas quas Al„ latius edidit: *συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μιτάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνα„ το ὑπὲρ αὐτῶν φιλεῖν.* De hoc Timone & morte ejus Suidas in *ἀποφθέγμασι.* Hunc inferorum ja„ nitorem fingit Lucianus, T. II. 2. *Ver. Hist.* c. 31. Fuit & alius Timon junior Sillogra„ phus poëta, patria Phliasius *ἰαμβοποιὸς* & ipse; teste Laërtio IX. 112. discipulus Pyr„ rhonis Sceptici, de quo supra L. III. c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memo„ ratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4. & Timonem quem in Symposiacis suis colloquen„ tem inducit Plutarch." *Faber* in nott. quas seorsum calci T. I. adjecimus eum ad an. ante Christum 429. refert; sed *Fabricius* Chronologor. recentiorum calculum videtur sequutus. Multa de Timone etiam Cl. *Hemsth.* in Ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Lucianei monumentum effert, at nihil de ejus aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum *Photium*, qui Epist. CIV. p. 149. *Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod *Fabricius* contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, jam occupavimus supra, ad Diss. *Gesneri* de illo, provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo judicium profert in notis ad Tit. PERRIERS, T. III. p. 678. b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falsorum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemtum cultus Ethnici inspirando efficere et credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subsannavit falsos Ethnicorum Deos, omnique jucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aeque indifferentem, vel aeque aversum a veritate praebet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I. Tit. APELLIS, not. p. 258. b. Anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* T. III. §. 2. Apellem proditionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cujus tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quamdam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum proditione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653. Tit. BRACHMANES, observat Lucianum horum sese cremandi intrepidum

dum mortem opponere morti Peregrini, medias in flammas subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum qui sese tenebant immobiles, dum igne assarentur, multo esse glorioſiorem, superque his *Baylius* ita judicat: „ Ecce quomodo homo derisor omnia carpere „ novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset „ inertiae, ac dixisset: *paciſci cum morte quaerit, ac ſenſim ſenſimque ſe confirmare ſtudet:* „ *plus enim animi oſtenderet, ubi ſe uno ſaltu in rogum conjiceret.*

At justius, ingenioſe Bayli, forsan objiceres, quod eumdem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet T. I. *pro Merced. Cond.* §. 4. ἐκεῖνο δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aeque rideat, omnino licuit ei dicere Brachmanes esse fortiores; si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare ejusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte judicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum. Tom. II. part. 2. art. 29. p. 707—10. cujus verba sic verto: „ Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare adgressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aeque ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam ejus rogatu conscripserat. (vid. T. 2. Alex. s. Pseudomant. §. 1. & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob Linguae Graecae puritatem stilumque politum, jucundum, vividum & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aeque subsannans veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemi & Athei traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61. sive ult. *Phot.* c. 128. p. 309. (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni addictus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum adparet ex quatuor versibus qui tempore Photii ejus operibus praefixi legebantur [jam Epigrammatum primum est] Sed quod praeterea scripta ejus reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non majorem pudori quam religioni reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. T. 2. *Quom. Hist.* c, 24.) fortuna tenui, per aliquot tempus causas dixit, (adi T. I. *pro Merced. Cond.* §. ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5. 9. & 12.) non aliam forte occasionem nactus qua paupertatem effugeret (ipse nos & alia plura singularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166. vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Trajani (Baron. 171. §. 7.) *Suidas* addit referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari JESUM CHRISTUM (quod forsan ne ipsi quidem daemones umquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum) Creditur etiam nonnullorum dictum quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo Suidae male intellecto, & ex eo, quod majorem Christianismi notitiam habuerit quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171. §. 7.)

Non habemus historiam quam conscripserat de Sostrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian.* T. 2. Demonact. §. 1.) cujus vita maxime dura fuit atque austera, & cujus vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voſſ.* Hist. Gr. L. 2. c. 15. p. 233. 234.)

****

Eu-

Eunapius pr. p. 12. 13. adſeverat hunc, qui tam pauca compoſuit ſeria opera, auctorem eſſe vitae philoſophi Demonactis, cujus per longum temporis ſpatium diſcipulus fuerit. Eum omnium quos noverit maximum nobis philoſophum facit. Interim adparet, eumdem tamen modo fuiſſe Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum quam ceteros. (*Luc.* Vit. Demon. c. 3. 4. &c.) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli ſatis favebat. [Verba Tillemontii erant : *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonſtret, adlegat *Demon.* p. 547. Ed. Par. i. e. §. 5. T. 2. p. 377. Edit. noſtrae, ſed locum inſpicienti patebit non id dicere Lucianum, ut ad finem hujus vitae oſtendam] quod tamen in eo melioris notae eſt, in eo conſiſtit, quod claro loco natus, (Dem. c. 3.) opibusque eloquentia ac ſcientia inſtructus (ib. c. 6.) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem ſibi adſciſcere volens qui ei miniſtraret aut ſerviret. (ib. c. 5.) Sed finis hujus ſplendidae virtutis fuit, quod videns ſe centeſimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipſum ſibi amplius miniſtrare poſſe, fame interire maluerit (c. 65. & 66.) Natus erat Cypri, (c. 3.) ſed vitam transegit Athenis, (c. 11.) ibique obiit magna cum exiſtimatione Athenienſium, tam in vita quam poſt mortem. (ib. c. 66.)

Narratur de eo, quum Athenienſes pugnam gladiatoriam vellent inſtituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipſum eos monuiſſe, *ut ante quam hoc agerent, aram, quam miſericordiae conſecraſſent, deſtruerent.* (c. 57.) Quumque Imperator ex eo quaeri juſſiſſet, quaenam optime gubernandi ratio eſſet, reſpondit, *pauca loqui, audire multa, & numquam iraſci.* Nullo caſu commovebatur, praeterquam morbis ac morte amicorum, non majus bonum in vita adgnoſcens quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit Idem, hic enarrare poſſe complura jucunda quae acciderunt, & ad bene inſtituendam vitam utilia, quae Lucianus ſuis operibus immiſcet, & in primis hiſtorias quae ipſius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat ; ſed hoc ab inſtituto noſtro longius nos abduceret. In quadam harum hiſtoriarum (T. 2. *Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adverſus ceteros Septentrionis barbaros, maxime contra Boſpori adcolas, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44. 51. & 54.) Leucanor forſan ſucceſſerat Rhoemetalci, qui erat Rex Boſpori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pſeud. c. 57.) Naves quae Lucianum ſervaverant, ut mox videbimus, vehebant Legatos Eupatoris ejusdem terrae Regis, quae in Bithyniam proficiſcebantur ad ſolvendam pecuniam quotannis a ſe debitam, aut ad accipiendam eam quam Romani ipſi ſolvebant : verba enim Auctoris ἐπὶ κομιδῇ, dicto c. 57. *Pſeudom.* [ſed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi poſſe haec verba] utrumque ſenſum admittunt. Eubiotus in bello contra Scythas dux praeerat omnibus Graecis, ſecundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id eſt, ut exiſtimo, incolis urbium Graecarum Cherſoneſi : idque eorum confirmat ſententiam, qui credunt iſtam regionem paruiſſe imperio Regis Boſpori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2. p. 711. hiſtoriam Alexandri impoſtoris ex Lucian. enarrat, quam ex Noſtro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713. ſeq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus : Fama Alexandri mox in Italiam usque delata eſt, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*, ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, ſed admodum ſuperſtitioſum, quique eo dementiae proceſſit, ut aetate valde profecta filiam hujus impoſtoris duceret, credens Lunam ejus eſſe matrem. Falſa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pſeudom.* c. 27.) auctoritatem ejus non minuebant, in mentibus illorum quos daemon captivos tenuit, quique merebant ut ſpiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem quae eos ad ſalutem perduxiſſet.

Eo porro inſolentiae progreſſus eſt, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae

dae quae imaginem ſuam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur num id obtinuerit. [ſed ex parte obtinuiſſe exiſtimat *Solanus* in nota ad c. 58. *Pſeudom.*]

Fraus tandem deſiit morte impoſtoris — Periit enim ante *M. Aurelium*, (ſi ille idem eſt Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29. 30. ait, circa annum 180. conſpici ſepulcrum in area, *grande place* (foro majore) Pariae urbis Helleſponti, in eodemque foro ſtatua etiam erat Alexandri, cui ſacrificabatur ut Deo, feſtaque publica inſtituebantur, ſpe obtinendae ſanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accuſare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti; ſed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam ſumere potuit, quam ejus vitam, poſtquam obiiſſet, ſcribendo. Ibi ſe inimicum ejus profitetur, adeoque accidentia quaedam addidiſſe potuit, quibus hunc impoſtorem magis diffamaret. Ipſius tamen hiſtoriae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut ſuſpicari non liceat, veritatem ab eo eſſe adulteratam.

Ejusdem Tomi p. 724. *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrenſi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in aſinum, ex quo *Lucianus* aeque atque *Apulejus* ſuam hauſerint narratiunculam. [Sed quum ex *Voſſii* Hiſt. Gr. haec tantum adferat, *Solanusque* & *Geſnerus* in notis ad iſtum Dial. T. 2. p. 566. & 67. hoc aliquanto pluribus dixerint, iſthoc mitto, *Geſneri* ſententiae interim omnino adſentiens, Lucianum iſta ſcripſiſſe; ſtilus enim & ingenium plane reſpondent; ſed fictionem forſan ex altero hauſiſſe, inſertis ſuis jocis, quibus abſurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac ſuperſtitionem derideret; licet idcirco laſcivum hoc ſcribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano ſingulare adferunt; ſed Suidam fere ſolum ſequuntur, vel Bourdelotium a quo circa iter Luciani tamen aliquantum diſcrepat *J. C. Iſelinus* in Lexico univerſali Hiſtorico-Geographico haec referens; quae addere viſum fuit, quia corpus illud Germanice conſcriptum paucorum in manibus eſt: Initio, ait, cauſſidicus evadere ſtuduit; ſed cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90. annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Trajani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſoluram vitam a fide rurſus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero unde haec hauſerit *Iſelinus*, adlegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. *Phot.* cod. 128. *Suidam*, *Voſſ.* de rhetor. antiq. c. 12. de Hiſt. Graec. L. 2. c. 15. *Ablancourt.* & *Jonſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3. c. 10. ac *Fabr.* Bibl. Gr. p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico ejusdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, judicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſcivit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia conjungere. Perpetuum in ejus ſcriptis videas jocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iisdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contemptum vitiorum inſpirans, quae ita deridicula propoſuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credidere eum Chriſtianum fuiſſe; &, ſi Dialogus de Peregrino revera

ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Trajano natus fuit, contingere non potuit. Illi qui Lucianum impium ac sine religione nobis descripsere, recte judicarunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poëtarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo jure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei, quia numquam alterutrum impugnavit.

Henr. Dodwel in Dissert. de *Isidoro Characeno*, quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2. pag. 62. & seqq. adcuratius quam quisquam priorum de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, *Lucianus*, qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [*in Macrobiis* T. III. p. 218.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecumque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gosethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium *librum* intellexit *Lucianus*, quam hunc ipsum quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *Auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum jura in Parthorum ditionem quasi e postliminio revocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo Imperio, Scriptores *juniores*, jure Imperii ad *Persas* translato. Imo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* perveniisse non uno in loco ipse testatur: T. I. *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμεῖον intelligit) ἔχοντα. Rursus ib. c. 4. f. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum γῆρας causatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*, οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6. f. Ibid. suos de *Sileni* senectute jocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον. T. III. c. 1. sibi confert τηλικῷδε ὄντι c. 7. Vereturque ne ad leviora stylum convertens videretur κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι. ib. Tum χαλεπὸν γῆρας c. *eod.* a *junioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκόνος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γένειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse testatur T. I. *pro Merc.* c. 12. Et T. III. *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες T. I. c. 11. Jus etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed *majorem* praeterea habuit dignitatem quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a *principis* persona illum *abesse* non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέσατον ἅμα καὶ ἀκριβέσατον σὺν πίςει τῇ μεγίςῃ διαφυλάττειν καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκειτομένας. ib. c. 12. Itaque stipendium accepit, non ἰδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βατιλέως. ib. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίςης ἀρχῆς quodammodo κοινωνὸς, ib. c. 12. p. 721. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, Aerae nostrae 202. quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*, & quo scripsit, hac occasione in Christianos *Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]

Edi-

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano*, in Sever. c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum κωμῳδίας* memorat testis horum temporum exceptione major *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solam*, at saltem cum aliis *minoris* notae *Comoedis Antiochenis*. Comicae enim lasciviae infamia Urbs utraque inclaruit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochiae* in *Julianum* Apostatam, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero, collocandum Lucianum mox videbimus]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (T. III. *Philopatr.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*, non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas*, & Regiam *Susa* nominat *Lucianus* pro *Parthis* & Regia illorum Urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stylum affectat *Comicum* e veterum Poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in Libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. Scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis Historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum *vulgo* appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Trajani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infeliciter. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem*, in dies exspectantium de Republ. Romana *auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Lucianus*, causam *Persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore Christianorum metus, ut *Judas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελείᾳ* habuerit, ap. *Euseb.* H. E. VI. 7. S. *Hieronymi* de Script. Eccl. in *Jud.* & *Chron.* Non est certe cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* major. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* T. I. c. 13. & seqq. item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: *γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα Φασὶν ἐν τῇ σορῷ ἔχων.* c. 78. f. Verba fere ipsa sunt quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa *ἀμογέροντος*, illius nimirum qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reip. gerendis excusabantur. Ut proinde *sera* esset *honorum* merces, cum alii a *capessendis* honoribus *excusarentur*. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius *aetatem* ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principe* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius annum philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*, Vit. *Avid. Cass.* c. 2. 3. cum aliud praeterea nihil haberet quod objiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, *& quaerit de clementia*, *& de animis*, *& de honesto & justo*, *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Clazomenii*, cujus *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Musicae Encom.* p. 376. Ed. Graev. Fingit nimirum in *Marco* jam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *majoremque* natu quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* objectum *scholas philosophorum* frequentanti plus quam quinquagenario. Egit tum annum *aetatis* LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in *aetate*

discessit, ne illum videretur *dedita opera* designare, & quod *aetas* illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*, (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo Philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *Philosophiae* perstringat, non veram *Philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *Philosophiae*. Eodem denique spectare censeo Dialogum, *de fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso *anno*, quo defecit *Cassius*, Hermotimum scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadragesimum*. Itaque post *mortem Veri*, *media hyeme* 169. aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam Potestatem* IX^m. haberet ipse *Verus*. Et tamen *ante* annum 173. si *Marci* gener fuerit *Pompejanus*, quem in *sequentem* annum Cos. designabat *Marcus*, cum de Cassii causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam Coss. anni 175. defecit Cassius, cum, metu *Cassii*, *Roma* accerseretur *Commodus* ad *virilem togam* in *limite* recipiendam. Cum *Tribunitiam Potestatem* daret pater impetratam a *Senatu*. Hinc enim certe numerantur *Tribunitiae Commodi Potestates*. Sic *natus* fuerit *Lucianus* anno aer. Chr. 135. Desiit ludum *literarium* frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος. Somn. p. 1. ἀντίπαις p. 11. κομιδῇ μειράκιον, *Bis Accus.* p. 231. Est autem *Luciano* μειράκιον, qui *annos* natus esset XIV. praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. *Philopseud.* p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo qui illa *aetate* paulo *inferior* erat. Sic tamen ut eam *proxime* attigerit: Ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum *egressus* esset, quae Romanorum erat *adolescentia*. Notae hae in *annum* conveniunt aetatis $\frac{15}{16}$ aerae *nostrae* 149. quo *patriam* reliquerit *Lucianus*, & *peregrinationes* versus *occidentem* susceperit, *rhetorices* studiis deinceps initiandus. Tum *barbare* loquebatur, lingua *Assyriaca*, *Candyn indutus*, *nescius quo se verteret*, *Bis Accus.* p. 231. Conveniunt satis accurate cum hac *Luciani* aetate reliqua ejusdem *tempora*. Proximis aderat *Olympiis*. Olympiadis nimirum 233. quae anno aerae *Chr.* 153. celebrata est. Prima enim erant *Olympia* eorum quae *quater* tum viderat *Lucianus* cum scriberet de morte *Peregrini*. Et quarta proinde *Olympia* ante illa quibus se combussit *Peregrinus*. de morte Peregrin. p. 583. Tum *comitem* navigationis ipsum habuit *Peregrinum*. Tum venit e *Syria Lucianus* p. 589. Postquam evagatus fuisset per *Ioniam*. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum *Lucianus* annum vitae $\frac{11}{12}$. Sic *tria*, quibus postea aderat, *Olympia* in annos vitae convenient $\frac{11}{12}$ $\frac{16}{17}$ $\frac{11}{12}$ *Christi* autem 157. 161. 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, xv. πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν, ad *Philosophiam* illum hortatus fuerat πρεσβύτης quidam, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contempsit. *Hermotim.* p. 521. *Aetatis* suae anno $\frac{15}{16}$. *Christi* 160. Anno autem *aetatis* suae $\frac{15}{16}$ *Christi* 163. in *Ionia* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes: *Quom. scrib. sit Hist.* de *peste Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* ἐς τὴν βασιλέως γῆν πολλὴν progressa. Locum autem Ioniae quo praecipue versatus est, Ephesum fuisse, colligimus e *Pseudologista*. p. 437. 444. Anno aetatis $\frac{15}{16}$ Christi 166. scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post συνεχεῖς νίκας p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*, *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II. III. IV. ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset p. 624. Quae *hujus anni* notae sunt. Jam erat in *Ionia*. p. 611. Πρώην in *Achaja*

ja ib. *Corinthi* p. 614. Quod ſcilicet *Olympiis* ſuperiori anno interfuiſſet. *Peſtis* adhuc τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις. p. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam usque ſecuta eſt*. Capitolin. *Ver.* c. 9. *Vologeſum* praeterea memorat p. 612. 615. 624. Osroëm. p. 615. *Priſcum* ducem, p. 616. *Hujus* nimirum *Belli* nomina. Hoc *primum Opus* ſcripſit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento eſt uſus, cur etiam *ipſe* manum calamo admoveret, quo & *Juvenalis*, a *multitudine* eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum deſcribendum ſuſceperant. Nec vero ullum *alterius* generis ſcriptum a ſe editum fuiſſe innuit, aut *novum* ſibi fuiſſe ſcribendi duntaxat *Argumentum*, aut *Hiſtoriam* a ſe illorum exemplo ſcribendam. Imo alienum ſe ab illo Argumento ſatis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Hiſtoriam* pro ſtyli *Hiſtorici* exemplo ſcripſerit, in eo *luſit* tantummodo, & pro more ſuo *cavillatus* eſt. *Satyra* enim illa verius in *Hiſtoricos*, quam *Hiſtoria*, appellanda erat. Cum ſcriberet in *Indoctum divitem*, P. 386. ait quidem fuiſſe quendam, qui χθὲς καὶ πρώην *Peregrini* baculum emiſſet, cum quo in *ignem* inſiluiſſet ipſe *Peregrinus*, quod fieri potuit *multis* a *morte* Peregrini *annis*. Et certe *Regem* tum memorat *unicum* p. 390. duntaxat παιδίων τιμῶντα, cui *luxus* diſpliciturus erat, qualis certe nullus erat poſt *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipſe *Lucianus*, p. 380. nondum *ſtipendium* πολυτάλαντον adeptus. Tum adhuc *Syrus* p. 388. necdum, ut poſtea, in illuſtrem aliquam *Graecam* civitatem adſcitus. Certe poſt annum *Aer. Chr.* 169. quo diſceſſit *Lucius*. Forte poſt *caedem Caſſii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo ſequitur annum fere 90.^m attigiſſe *Lucianum*, ſiquidem *eousque* ſuperſtes fuiſſet, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe *aetate* eſſe non potuit, cum ſcriberet de *Macrobiis*, quo opere noſtri meminit *Iſidori*. Alioqui certe *ſuam aetatem* non tacuiſſet, qui *Juniores* ſ.ſe multos *Macrobiis* accenſuit. Vidit ille ſenem *Demonactem* & cum eo verſatus eſt, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* ſub *Nerone*, & quem nos alibi ſub *Hadriano* periiſſe probavimus. Diſſ. de Aet. Peripli Mar. Euxin. n. 10. 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68. Ad primum *Alexandri* annum A. D. 222. ſpatium eſt annorum plus quam 150. *Pii* certe Imperio non admodum provecto (qui A. D. 138. coepit) *Lucianum inclaruiſſe* multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, nedum ſcripta *Iſidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, ſiquidem *Artaxerxi* par aetate fuiſſet non *Iſidorus* ipſe, ſed parentes duntaxat *Iſidori*. Itaque quam certum eſt *noſtrum* eſſe *Iſidorum* quem teſtem advocat *Lucianus*, tam certum etiam eſſe neceſſe eſt alium eſſe ab eo, quem vicit *Alexander Severus*, *Artaxerxem Perſarum* regem, quem in *Iſidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui ſubjungimus, quae ad illius dicta commentatus eſt M. V. LA CROZE in Miſcell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1. pag. 27.

Inter eos ſcriptores Graecos qui aetatem tulerunt, vix ullum eſſe ferme contenderim, qui tot ac tantis ſe dotibus ingenii lectori commendet, atque Lucianus, etenim ſive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, ſive ad feſtiviſſimos ſcriptoris elegantiſſimi jocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philoſophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare poſſis. Itaque non nunquam ſubiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab inſtauratis litterarum ſtudiis floruiſſe novimus, nemo inventus ſit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo ſcriptore adornando ſupra Grammaticas obſervationes aſſurgere conati ſint. Latent haud pauca in Luciani ſcriptis, idonea rebus hiſtoricis illuſtrandis; quod hic brevi & properato ſpecimine demonſtrare conſtitui.

Edidit nuper vir inſignibus eruditionis & humanioris litteraturae monumentis merito celeberrimus, Henricus Dodwellus, diſſertationes in minores Geographos a viro Clariſſimo Johanne Hudſon Oxoniae editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam ſcriptis ſuis illuſtrarunt, accuratiſſime diſputat. In ea autem quae eſt de Iſidoro Characeno

To-

Tomo ſecundo Geographorum, Luciani aetatem & res geſtas, occaſione data, ex ipſis elegantiſſimi ſcriptoris lucubrationibus, ita illuſtrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum eſſe videatur. Sane licet vir Eruditiſſimus ſemel & iterum fortaſſis (*a*) a vero aberraſſe cenſeri poſſit, multa tamen ſunt quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controverſiam temporibus ſuis aſſignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingenioſiſſimam conjecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum ſcriptum eſſe contendit, ut Avidio Caſſio blandiretur, & philoſophicos Marci Aurelii mores ſale ſatyrico defricaret. Quaecumque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione Clariſſimi auctoris lectorem alliciunt; at in re ſatis obſcura, vim & evidentiam demonſtrationis non habent. Avidium tamen Caſſium, (*Gallican. pag.* 453.) Luciani popularem, teſte Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samoſatenſi noſtro innotuiſſe, per ſe omnino veroſimile videtur: mihi etiam permulta animadverſa ſunt, quae Lucianum inter Avidii Caſſii familiares cooptatum aliquando fuiſſe propemodum perſuadeant. Etſi enim celeberrimi iis temporibus Caſſii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conſcribenda ſit hiſtoria, pag.* 624.) lucubrationibus appareat, non nunquam tamen tacito nomine non obſcure Caſſius apud eum ſignificari videtur. Crediderim ſane Lucianum tota illa προσλαλιᾷ quae eſt de lapſu inter ſalutandum (*b*), ipſum Avidium Caſſium adulari, & modeſte excuſare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina ſalutatione alieno tempore uſurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate conſtitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag.* 500. & 501.) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιϛα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν ὅτῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. *Nunc vero & mane meridie noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis.* Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Caſſium innuere videantur, cui, antequam a Marco defeciſſet, jam Lucianus, ut puto, adhaeſerat. Ejusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag.* 489.) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora ſcripta eſt, quibus jam Avidius cum exercitu ſuo defecerat. Haec enim non abs re mihi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus jactat ſpes ſuas, & mercedem fidei in Avidium, in cujus partes Syros omnes conjuraſſe Dio apud Xiphilinum (*pag.* 491.) teſtatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, ΕΙ ΤΑ ΕΙΚΟΤΑ ΓΙΓΝΟΙΤΟ, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. *Deinde non a privato, ſed ab Imperatore mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi quod par eſt contigerit, ſpes non inanis eſt, fore ut alicui provinciae praeficiar, aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur.* Hinc manifeſto ſatis apparet ſtuduiſſe novis rebus una cum Avidio (*Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Caſſio.*) ſuo Lu-

(*a*) Clariſſimus Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514. ſe anno aetatis XL. philoſophari coepiſſe profitetur, quod ſane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philoſ. c.* 1.) *in omni vita philoſophante viro*, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab ejus ſcribendi ratione immane quantum abit, & propterea νοθεύεσθαι veteribus Criticis merito annotatur. Credidit poſt alios non paucos Vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Pſalm. CIV.*) ſcriptum fuiſſe Philopatrim imperante Trajano: verum id de eo ſcriptore dici non poteſt qui Artemidori Daldiani Ὀνειροκριτικὰ laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu poſt Luciani aetatem referendam eſſe ejus Dialogi ſcriptionem aliquando demonſtraturus ſum:

(*b*) Πρὸς Ἀσκλήπιον, id eſt ad quendam Aeſculapium ſcriptam fuiſſe credidit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆ προσλαλιᾷς periodum, quae non Aſclepium, quem hic ſibi finxit Bourdelotius, ſed ipſum Aeſculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id obſervarem, niſi nuper Bourdelotii lapſum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuiſſe animadvertiſſem.

Lucianum; nec post ejus fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophontei cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (*in notis ad imagines Luciani.*) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane joculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse conjicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen ejus reticuerunt. Quae mea opinio, hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (*Tom. 2. pag. 7.*) appellat, eamque quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (*pag. 15.*) Ἔπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim ut Imperator qui vir bonus est & mansuetus, hujus etiam boni possessione una cum aliis quae jam habet, bearetur, ut nascereture ejus aetate mulier hujusce modi, quae cum eo matrimonio conjuncta, ejus amore flagraret.* Unde manifestum est, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cujus nulla hujusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier quae Graeca esset, Romani Imperatoris conjux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem.*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat; quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutem interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alieniissimi judicantur? At alia sunt quae impediant quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (*pag. 7. & 24.*) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem; quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum jure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indictam de Alexandro Pseudo-Propheta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt jam olim in medium a viris doctissimis ea numismata quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit eam fraudem quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumta, a Collega meo conjunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo; [*quam & nos hic excudi, & addi curavimus*] ut inde manifestum fit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit,

****

tum

tum quantum utilitatis rei litterariae ſit acceſſurum, ſi quis in criticam hiſtoricam lucubrationum Luciani ſedulus inveſtigator incubuerit. (*Lucian. Pſeudom.* p. 775, 776.)

Cum jam ſibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caeſaream aditum patefeciſſet ingreſſumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (θεὸς Μάρκος) *cum Marcomanis & Quadis confligebat. Jubebat autem oraculum ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur.* Sed praeſtat ipſum oraculum referre.

Iſtri gurgitibus celſi Jovis imbribus auctis,
Injiciant binos Cybeles edico miniſtros,
Ortas monte feras, tum quas alit Indicus aër
Flores atque herbas bene olentes; moxque futura eſt
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.

His factis ut praeſcripſerat, leones cum regiones hoſtium enataſſent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fuſtibus confecerunt. Tum protinus noſtrorum magna ſtrages eſt edita, viginti ferme millibus ſimul extinctis. Deinde ſecuta ſunt ea quae Aquileiae contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omiſi, quia ex Luciano peti poſſunt]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam Graphice depictam agnoſcere, tranantes videlicet e ſuperiori narratione leones, & ipſum Marcum Imperatorem ſummi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipſa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, fruſtra aliquid apud eorum temporum ſcriptores quaeſiveris, deperdita jam dudum Dionis ejus aevi hiſtoria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Chriſtianiſmo & apoſtaſia Luciani, cujus veſtigia quaedam mihi aliquando viſus ſum in ejus ſcriptis obſervare, quae modo inveſtigare non licet, ut & multa alia quae in eo ſcriptore ad veterem hiſtoriam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus eſt noſtram ſententiam paucis addere.

LUCIANI *patria* ſatis conſtat, eamque jam ſatis audivimus. Educationis initia quoque ſatis ipſe refert T. I. *Somn.* Transitum ab opificio ad ſtudia liberalia *ibid.* Iter quod eorum cauſſa ſuſcepit, ex vita a *Bourdelotio*, ſubjectaque nota Fabricii; ſatis quoque notum Athenas ſe profectum ad Graeca diſcenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam T. I. *Aët.* c. 7. Qui cauſſidicorum gregem deſeruerit, ob fraudes & mendacia, I. *Piſcat.* c. 29. p. 598. & ad philoſophiam tranſierit, & hoc alios bene obſervantes audivimus. vid. T. I. *pro Merc.* c. ult. De *aetate* nondum confectum negotium; quare hoc experiamur quantum licet ex ipſo elicere; dein de Chriſtianiſmo deſerto & Atheiſmo, quem objiciunt, ingenioque & moribus ejus diſquiramus.

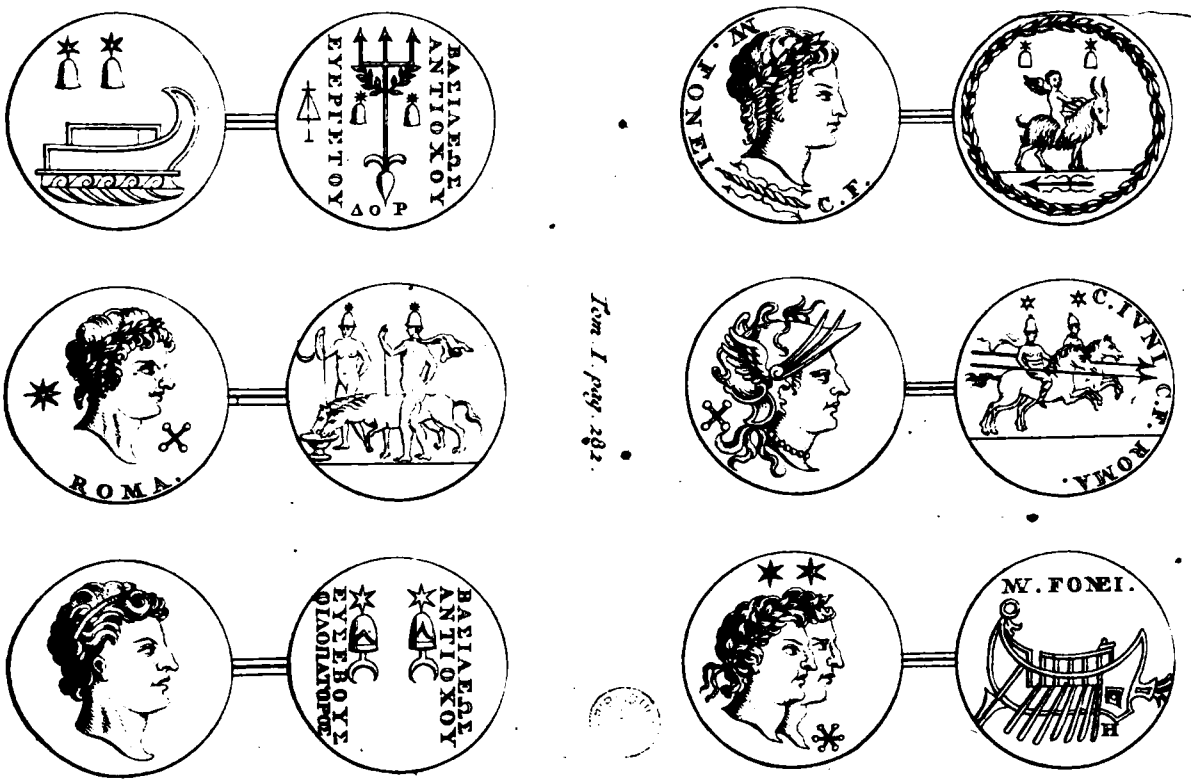
AETAS facilius & adcuratius ex ſcriptis ejus erueretur, ſi Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac ſerie diſpoſitos, qua ipſe eos conſcripſit; cum vero ad extremam ſe jam fere ſenectam perveniſſe teſtetur in T. I. Diſſert. *pro merced. conduct.* c. 1. & 4. ut ſatis jam adlegatum ſupra; in ſequente vero Dial. *Hermotimi* c. 13. ſe quadraginta annos natum diſerte dicat, perverſio ordinis facile patet, aeque atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diverſis temporibus ſinguli libelli prodierint, prout ſcribendi materies ſubnaſcebatur. Juvant tamen ejusmodi aetatis ſuae commemorationes. Potiſſimum autem aetas Noſtri cognoſcitur ex *perſonis* quas ut aequales adloquitur, aut paullo ante ſe defunctas indicat; ex *auctoribus* quos adlegat, quorum catalogum diligenter conſcriptum ſubjunximus, & ex *factis hiſtoricis* quae ſe vivente contigiſſe memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium quos memorat virorum, ſunt:

Ale-

Ex Columna Antonina Bellorii, Tab. XIII.

Tom. I. pag. 282.

Alexander impoſtor, *Apollonius Thyanenſ.* T. 2. *Alex.* c. 5. & not. 27. *Arrianus*, (T. 2. *Alex.* c. 2. p. 209.) *Celſus*, (ibid. c. 1. p. 207. & not. *Sol.* item c. 17. & 21.) *Cronius* (de quo *Geſn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophiſta*, T. II. p. 384. *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, (ejus mort. T. III. p. 325. ſeqq.) *Quintillius*, (ad quem Macrobios ſcripſit. T. III. p. 208. ubi conf. not. *Sol.* annum Chriſti CLXXI. indicantem.) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (T. I. *Merc. Cond.* 1. & *pro merc.* c. 15.) *Soſtratus*, ut ceteros mittam ab *Jonſio* ſupra jam indicatos. Ex his omnibus liquido adfirmari poteſt, veriſimum eſſe, quod Cl. *Hemſth.* in praef. Pollucis ſtatuit, floruiſſe Lucianum ſub Antoninorum & Commodi imperio, ob rationes ex vita Alexandri Pſeudomantis jam adlegatas. Ipſum autem annum nativitatis ac mortis Luciani definire eſt ἀδύνατον, illud tamen, quantum colligere ex ipſo potui, propius jam ſtatuere poſſum, viviſſe Noſtrum ab anno Chriſti CXX. ad CC.

Sed incipiamus ab Epicteto cum noſtri tempore comparando. Hic ſi ad Marci usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad Laërt. T. 2. pag. notar. 1. ex *Suida* & *Themiſtio* adſerit, (vid. *Themiſt.* or. XII. ut in Menag. nott. adlegatur, vel or. V. p. 63. Edit. Pariſ. ubi invenio, multa commiſiſſe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ſerius collocandus eſt Lucianus, quam adhuc factum; loquitur enim de Epicteto ut jam aliquamdiu defuncto. T. III. *Adv. Indoct.* c. 13. narrans „ ſua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem „ Epicteti Stoici 3000. drachmis emerit". Illa autem verba, *& forte adhuc ſupereſt*, indicium praebent jam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *adverſ. indoct.* ſcriptum eſſe paullo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14. ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe ejus baculum, refert. Cumque *A. Gell.* XII. 11. Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de ejus morte; patet Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſteriorem. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exiſtimat T. III. p. 356. anno Chr. CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum jam aliquandiu ante eſſe defunctum; cum Lucian. *Adv. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone jam vivens Adriano familiaris, (vid. Ael. Spart. adr. c. 16. p. 159.) ad Marc. usque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Viviſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Lucian. T. 2. *Alex.* c. 2. ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tamquam defuncti, ubi confer not. *Solani*, ac vid. eumdem ad ejusd. *Alex.* c. 48. not. 44. & c. 56. ſ. p. 260. ubi Alexandri inſidias Luciano ſtructas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX. probabiliter adſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc eſſet, qui patrem ſuum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, quum Lucianus Alexandro ſupervixerit, eoque demum mortuo librum ſuum contra ipſum ediderit, ut refert T. 2. p. 263. eum miſerrime periiſſe, nondum 70. annos natum, aeque ac Rutiliano, qui ad ſeptuaginta annos vitam produxit, ſuperſtitem ſe viviſſe teſtatur eod. *Alex.* c. 34. f. quem cum ſexagenarium duxiſſe Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non ſolum reliquos X. annos Rutiliani, ſed & plures viviſſe. Plura alia *Solan.* ad c. 35. p. 242. quem & confer ad ejusd. c. 4. p. 211. N°. 83. & c. 5. N°. 27. & c. 30. & ad ejusd. T. 2. *Demon.* c. 1. ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem fuiſſe quadragenarium conjicit, anno Chriſti CXXV. vel CXXX. Adde jam quae T. 2. *Imag.* c. 3. p. 461. habemus, de Panthea Avidii Caſſii uxore, ut Cl. *La Croze* adſerit, & quod *Jonſius* adtulit, de bello Parthico, cujus meminit Lucian. quod *Jonſ.* anno Chriſti 165. contigiſſe retulit, ut ſupra vidimus. Cumque in *Quom. Hiſt.* T. 2. init. Lucianus perſtringat ejus belli ſcriptores, patet, eumdem Noſtrum aliquamdiu poſt id bellum viviſſe, adeoque, quod & pag. una ſuperius indicavi, aliquanto ſerius viviſſe,

quam nonnulli putarunt. Ad ſummam autem ſe ſenectam perveniſſe, ſatis ipſe teſtatur T. I. *pro Merced.* c. 1. qui prope Aeacum eſſet, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5. ἐν γήρᾳ ὑςάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum ſe perveniſſe, ex nomine unius Imperatoris bene judicat *Sol.* ad T. I. *pro merc.* c. 12. p. 721. aeque ac *Hemſt.* in praef. Poll. ſupra indicata, quod Marcum θεὸν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tillemont.* ſupra excerptus, ex pag. 713. T. 2. de Severiano, qui etiam in *Q. Hiſt.* c. 24. commemoratur, ait, eum Priſco jungi, ducemque cum Vindice fuiſſe, & nott. ad Noſtri T. 2. *Alex.* c. 27. & 48. cujus rei & plura habeo indicia; ſed plura nunc addere nequeo; reſtaret enim adcuratius definienda Epicteti vita, de qua diſſident Salmaſius & Menag. ex qua lite diremta adcuratius etiam vita Luciani definiretur, ſed & hoc jam dimittendum (licet ad Menagii ad Laërt. ſententiam paullo ſupra adducti propendeam, ut forſan in praef. Indicis majoris dicam) & nonnihil de Noſtri dotibus addendum.

Eruditionis certe ſumma documenta in ſcriptis ejus elucent, ingenii autem tanti, quantum ejus ſeduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus ejus eſt admodum floridus atſimul ſimplicior, quod non exigui eſt ingenii. Imitatur ſaepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Paſtoralia reliquit, ſtilo multum ejus dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate T. I. *Vit. Auct.* 15-18. & alibi imitatur Ariſtophanem, licet & alibi prodat ſe magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuiſſe. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio ſuo, tempore, atque Athenis verſando Atticiſmi lepores ſibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos ejus jocos improbat ſummus ceteroquin ejus admirator Hemſterhuſius, cujus judicio plus tribuo, quam decem aliis; nec ego Lucianum nunquam dormitare, dixero; tamen, quia facile ſe pati in ſua praefat. dixit, Luciani defenſionem ſuſcipi, videndum cenſeo, anne, quando T. I. in *Timon.* c. 52. p. 169. nimis adfectatam illam blanditiam praetermitti potuiſſe ab Luciano ait, ſtudio frigidos adulatoris ſales propoſuerit Lucianus, quo paraſitorum mores eo abſurdiores proponeret, & quia adſentatores plerique re vera tales eſſe ſolent; qui etſi acutiores jocos etiam proferunt, tamen prae dicacitate non poſſunt quin & frigidos, etiamſi vel ingenioſiſſimi eſſent. Conf. Dial. *Paraſiti* fin. T. 2. p. 882. ubi ſimilia abſurda tribuuntur paraſitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeſſum fuiſſe, ex *Demon.* c. 5. ait *Tillem.* Unde & alii Atheiſmum ejus deducunt. Sed ex iſto Luciani loco nihil aliud conficias, quam eum philoſophum fuiſſe eclecticum, ut hodie dicimus; quare Atheiſmus ejus ex aliis potius locis, vel ex toto ejus libellorum habitu deducendus foret, quem tamen ei non impingendum idem Tillem. & Hoogſtratanus monent, quia atheiſmum nusquam diſerte profiteatur. Mihi tamen diu ſuſpectus fuit Atheiſmi, tum ex charactere laſciviae, quem his miſeris fere proprium eſſe, recte Bentlejus in *Friponnerie Laïque* obſervat, aliique ſaepe monuerunt: tum eximio omnia ridendi ſtudio; tum quod & animae immortalitatem rideat. Verum eſt, non ſemper ſufficere, vitiorum tantum turpitudinem proponere; niſi & virtutum laudem ſubinde addas; nam ut avaritiae ſordes, ebrietatis deformitas, rixarum de rebus nauci vel incertis, ſtultitia, ſimiliaque ſatis impugnantur, ſola earum deformitate propoſita; ita tamen impurorum amorum turpitudo non eodem modo ſe erui ex juvenum animis patitur, nuda illorum imagine propoſita, eaque revelando, quae natura ipſa tegi flagitat; quin ii ſic incenduntur potius. Sed & poſtea detegens, non eſſe ab noſtro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*, ſcriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore exiſtimare didici; cui tamen & peſſimum illum dialogum *Meretricium* V. abjudicare poſſe vel-

vellem, in cujus fine aliquam quidem pudoris ſui conſcientiam prodit, nimius tamen fuit ipſe jam turpiculus in ejus pictura, quam longe magis odioſam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiſſet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui licet nulli ſectae addictus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cujus continentiam virtutesque amavit, (loca ex Indice peti poſſunt)

Amor autem ejus in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſeque impoſtores tantum traducere, diſerte ait T. I. *Piſc.* c. 15. p. 586. & ſeqq. ac virtutis amatorem ſe profitetur. Vide T. 2. Vit. *Demon.* c. 2. f. & 3. ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum* T. I. aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas ejus patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. ejus Dial. 54. *Noctivago gaudet coitu, inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet; at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſſidicorum gregem reliquerit ob fraudes & mendacia, T. I. *Reviv.* c. 29. p. 598.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo; melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Judaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Judaeorum tribuat, Tom. III. in *Peregr.* c. 11. p. 333. ſcribens: *Χριστιανῶν —— τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος*, quod bene etiam *Solan.* ad l. d. obſervavit. Nec adeo infenſus fuit Chriſtianis atque alii exiſtimant; charitatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque ſimplicitatem eorumdem ita deſcribit, ut quae ſe falli potius ſinat, quam ut fallat; ſed eosdem praeſtigiis ac ſuperſtitionibus tamen non falli ſe ſiviſſe, ſive ſtudio, ſive caſu, ſincere tamen agit, qui commemoret, in *Alex.* c. 38. ubi impoſtor Chriſtianos etiam arcebat ſuis ſacris, veritus ne hi facilius ipſius fraudes detegerent ac riderent; ſed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Chriſtianos ibi laudarit Lucianus; ſed ejus integritas tamen adparet; at Chriſtum Sophiſtam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excuſationem Voſſii, quaſi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam ſe nihili facere religionem Chriſtianam, ſatis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum ſeculorum, qui multo pejora in hanc ſcripſere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin ſic verum videmus quod Apoſtolus dixit, ſe adnuntiare Chriſtum, qui Judaeis offenſio, Graecis ſtultitia eſſet; quumque Judaeos feramus, Chriſto, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus neque Chriſto, neque Chriſtianis male dicentem? Riſit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque ſempiternae exſpectationem, in *Peregr.* c. 13. quodque hac ſpe freti ſponte ſe occidendos praebeant. Ut autem priorem illius ſententiam merito improbamus, ita & Chriſtianorum iſtorum voluntario impetu ad martyrium ruentium gloriam probare non poſſumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro ſenſerit, otioſum Deum faciens, non ſatis indicat; nam T. II. in *Jov. Conf.* c. 10. p. 634. Jovi dicenti: *Tu vis oſtendere nullam nos rerum humanarum curam agere?* reſpondet: *Non meum hoc eſt.* Niſi credas, eo ipſo id tacite exprobrari Jovi, quaſi velit Lucianus: non opus eſt, ut hoc a me probetur; te enim ipſum hoc melius deceret probare tuis actionibus, ſi id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuiſſe Noſtrum, ſatis prodit, utcumque Scepticos belle traducat in T. I. *Vit. Auct.* c 27.

Praefecturam Aegypti quod ſpectat, quam ei mandatam alii jam narrarunt ex T. I. *Merc. Cond.* c. 11. p. 719. ſed quam graphiarii munus fuiſſe *Tillemont.* ſtatuit; videmus ejusmodi fuiſſe, ut non omnino Praefectus Provinciae totius fuerit; nam *προστάτης* munus ſuum generaliter adnumerans diſtinguit tamen a majore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12. ubi fore praeſumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non ſervilem ſe conditio-*

nem accepiſſe, ſed publici imperii ſe participem eſſe, *eoque nomine mercedem* ab *Imperatore accipere* c. 11. & 12. declaret, tamen ſe actuarii vel graphiarii partes egiſſe, qui ſub ſe habet ſcribas, ibid. indicat, dicens: *ſe eorum quae aguntur in judiciis commentarios ſcribendos curare, & decreta — tradere reponenda.* Itaque actuarius ſive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti campos factus ſit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas perſonae quam ſuſtinuit, haud levi eſt indicio, vitae fuiſſe noſtrum compoſitae, laborioſae, & ad magna aptae.

Pauperem ſe tacite fatetur eadem Apologia T. I. *pro mercede conductis* c. 11. Non tamen famelicum; neque enim ita pauperem olim fuiſſe oportet, cui tanta itinera eruditionis adquirendae cauſſa inſtituere licuit; ſed quum ſenectuti ingruenti melius proſpiciendum exiſtimarit, nihil mirandum, ſi mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* p. 722. praetulit vitae privatae, in qua peculium puſillum conſumendum, & ad graviorem pauperiem potius recidendum fuiſſet, quam ut priſtinis laboribus victum parare potuiſſet.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit T. II. *Eunuch.* c. 13. f. p. 359.

Periiſſe podagra non adfirmare auſim cum Bourdelotio; licet id non abſimile vero ſit; ſi ipſe auctor eſt tragopodagrae, quod Lucianeo ingenio non indignum drama; ſed verſibus ſaepe adeo claudicantibus, ut potius ſtatuendum ſit, eum tragica licentia & aetatis venia, ſtudio hic uſum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam eſſe nullis teſtimoniis probandam; ſed ad aetatem provectam ſupra octoginta annorum perveniſſe, ſatis eſt certum.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΤΟΥ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

LUCIANI OPERUM INDEX.

Numerus paginam notat.

TOM. I.

Περὶ τῦ Ἐνυπνίυ, ἤτοι, βίῳ Λυκιανῦ.
Πρὸς τ εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.
Νιγρῖνῳ, ἢ περὶ φιλοσόφυ ἤθυς.

Δίκη φωνήεντων.
Τίμων ἢ μισάνθρωπος.
Ἁλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.
Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.

De ſomnio, ſeu, vita Luciani. p. 1.
Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 23
Nigrinus, ſive de morib. philoſophorum. 37
Judicium Vocalium. 82
Timon, ſive Miſanthropos. 98
Halcyon, ſive de Transformatione. 176
Prometheus, ſive Caucaſus. 185

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

Προμηθέως καὶ Διὸς.
Ἔρωτος καὶ Διὸς.
Διὸς καὶ Ἑρμῦ.
Διὸς καὶ Γανυμήδυς.
Ἥρας καὶ Διὸς.
Ἥρας καὶ Διὸς.
Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστυ.
Ἡφαίστυ καὶ Διὸς.
Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμῦ.
Ἑρμῦ καὶ Ἡλίυ.
Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.
Διὸς, Ἀσκληπιῦ καὶ Ἡρακλέυς.
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.
Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος.
Ἥρας καὶ Ληθῦς.
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμῦ.
Ἥρας καὶ Διὸς.
Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.
Θεῶν κρίσις.

DEORUM DIALOGI.

Promethei & Jovis. 204
Cupidinis & Jovis. 205
Jovis & Mercurii. 207
Jovis & Ganymedis. 208
Junonis & Jovis. 213
Junonis & Jovis. 216
Apollinis & Vulcani. 220
Vulcani & Jovis. 224
Neptuni & Mercurii. 227
Mercurii & Solis. 229
Veneris & Lunae. 231
Veneris & Cupidinis. 233
Jovis, Aeſculapii & Herculis. 235
Mercurii & Apollinis. 238
Mercurii & Apollinis. 241
Junonis & Latonae. 243
Apollinis & Mercurii. 245
Junonis & Jovis. 247
Veneris & Cupidinis. 249
Dearum Judicium. 252

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.	Martis & Mercurii.	267
Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.	Panis & Mercurii.	269
Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.	Apollinis & Bacchi.	273
Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.	Mercurii & Majae.	275
Διὸς καὶ Ἡλίου.	Jovis & Solis.	277
Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Apollinis & Mercurii.	280

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MARINI DIALOGI.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας.	Doridis & Galateae.	288
Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.	Cyclopis & Neptuni.	291
Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.	Alphei & Neptuni.	295
Μενελάου καὶ Πρωτέως.	Menelai & Protei.	298
Πανόπης καὶ Γαλήνης.	Panopes & Galenes.	300
Τρίτωνος, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.	Tritonis, Amymones & Neptuni.	302
Νότου καὶ Ζεφύρου.	Noti & Zephyri.	305
Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνου.	Neptuni & Delphinum.	307
Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.	Neptuni & Nereidum.	310
Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.	Iridis & Neptuni.	314
Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.	Xanthi & Maris	316
Δωρίδος καὶ Θέτιδος.	Doridis & Thetidis.	318
Ποσειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.	Neptuni & Enipei.	320
Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.	Tritonis & Nereidum.	321
Ζεφύρου καὶ Νότου.	Zephyri & Noti.	325

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. MORTUORUM DIALOGI.

Διογένους καὶ Πολυδεύκους.	Diogenis & Pollucis.	328
Πλούτων ἢ περὶ Μενίππου.	Pluto seu contra Menippum.	356
Μενίππου, Ἀμφιλόχου καὶ Τροφωνίου.	Menippi, Amphilochi & Trophonii.	338
Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.	Mercurii & Charontis.	341
Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Plutonis & Mercurii.	343
Τερψίωνος καὶ Πλούτωνος.	Terpsionis & Plutonis.	346
Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.	Zenophantae & Callidemidae.	355
Κνήμωνος καὶ Δαμνίππου.	Cnemonis & Damnippi.	358
Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.	Simyli & Polystrati.	359
Χάρωνος καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis & Mercurii.	363
Κράτητος καὶ Διογένους.	Cratetis & Diogenis.	367
Ἀλεξάνδρου, Ἀννίβου, Μίνωος καὶ Σκιπίωνος.	Alexandri, Annibalis, Minois, Scipionis.	380
Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.	Diogenis & Alexandri.	389

Αλεξάνδρυ καὶ Φιλίππυ.	Alexandri & Philippi.	394
Ἀχιλλέως καὶ Ἀντιλόχυ.	Achillis & Antilochi.	399
Διογένυς καὶ Ἡρακλέυς.	Diogenis & Herculis.	402
Μενίππυ καὶ Ταντάλυ.	Menippi & Tantali.	406
Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Menippi & Mercurii.	408
Αἰάκυ, Πρωτεσιλάυ, Μενελάυ καὶ Πάριδος.	Aeaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis.	410
Μενίππυ καὶ Αἰάκυ.	Menippi & Aeaci.	412
Μενίππυ καὶ Κερβέρυ.	Menippi & Cerberi.	420
Χάρωνος, Μενίππυ καὶ Ἑρμοῦ.	Charontis, Menippi & Mercurii.	423
Πλούτωνος καὶ Πρωτεσιλάυ.	Plutonis & Proteſilai.	426
Διογένυς καὶ Μαυσώλυ.	Diogenis & Mauſoli.	429
Νιρέως, Θερσίτυ καὶ Μενίππυ.	Nirei, Therſitae & Menippi.	431
Μενίππυ καὶ Χείρωνος.	Menippi & Chironis.	434
Διογένυς, Ἀντισθένυς καὶ Κράτητος.	Diogenis, Antiſthenis & Cratetis.	437
Μενίππυ καὶ Τειρεσίυ.	Menippi & Tireſiae.	445
Αἴαντος καὶ Ἀγαμέμνονος.	Ajacis & Agamemnonis.	448
Μίνωος καὶ Σωστράτυ.	Minois & Soſtrati.	450
Μενίππυ, ἢ Νεκυομαντία.	Menippus, ſive Necyomantia.	455
Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.	Charon, ſive Contemplantes.	487
Περὶ θυσιῶν.	De Sacrificiis.	525
Βίων πρᾶσις.	Vitarum auctio.	540
Ἁλιεὺς, ἢ Ἀναβιῶντες.	Piſcator, ſeu Reviviſcentes.	570
Κατάπλους, ἢ Τύραννος.	Cataplus, ſive Tyrannus.	620
Περὶ τῶν ὑπὸ μισθῷ συνόντων.	De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt.	651
Ἀπολογία περὶ τῶν ὑπὸ μισθῷ συνόντων.	Apologia pro iis qui merc. cond. ſerviunt.	704
Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.	Pro eo quod inter ſalutandum verbo lapſus fuerat.	724
Ἑρμότιμος, ἢ περὶ αἱρέσεων.	Hermotimus, ſive de Sectis.	739
Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.	Herodotus, vel Aëtio.	831
Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.	Zeuxis, vel Antiochus.	838
Ἁρμονίδης.	Harmonides.	850
Σκύθης, ἢ Πρόξενος.	Scytha, ſeu Hoſpes.	859

TOM. II.

Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν.	Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit.	1
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.	Hiſtoriae verae liber primus.	70
Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος δεύτερος.	Hiſtoriae verae liber ſecundus.	104

****

Τυραννοκτόνος.	Tyrannicida.	141
Ἀποκηρυττόμενος.	Abdicatus.	159
Φάλαρις πρῶτος.	Phalaris prior.	187
Φάλαρις δεύτερος.	Phalaris alter.	201
Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.	Alexander, ſeu Pſeudomantis.	207
Περὶ ὀρχήσεως.	De Saltatione.	265
Λεξιφάνης.	Lexiphanes.	317
Εὐνοῦχος.	Eunuchus, ſeu Pamphilus.	350
Περὶ ἀστρολογίας.	De Aſtrologia (non videtur Luciani)	360
Δημώνακτος βίος.	Demonactis vita.	374
Ἔρωτες.	Amores (non videntur Luciani)	397
Εἰκόνες.	Imagines.	458
Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.	Pro imaginibus.	484
Τόξαρις, ἢ Φιλία.	Toxaris, ſive Amicitia.	507
Λούκιος, ἢ Ὄνος.	Lucius, ſive Aſinus.	567
Ζεὺς ἐλεγχόμενος.	Jupiter Confutatus.	626
Ζεὺς Τραγῳδός.	Jupiter Tragoedus.	642
Ὄνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.	Somnium, ſeu Gallus.	702
Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.	Icaromenippus, ſive Hypernephelus.	751
Δὶς κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.	Bis accuſatus, ſeu Fora.	791
Περὶ τοῦ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική.	De paraſito, ſive quod ars ſit paraſitica.	836
Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.	Anacharſis, ſeu de Gymnaſiis.	883
Περὶ πένθους.	De Luctu.	922

TOM. III.

Ῥητόρων διδάσκαλος.	Rhetorum Praeceptor.	1
Φιλοψευδὴς, ἢ ἀπιστῶν.	Philopſeudes, ſeu Incredulus.	29
Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.	Hippias, ſive Balneum.	66
Προσλαλιὰ, ἢ Διόνυσος.	Allocutio, ſive Bacchus.	74
Προσλαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.	Allocutio, ſive Hercules Gallicus.	82
Περὶ τοῦ Ἠλέκτρου, ἢ Κύκνων.	De Electro, ſeu Cycnis.	87
Μυίας ἐγκώμιον.	Muſcae encomium.	91
Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.	Adverſus Indoctum, & libros multos ementem.	99
Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.	De non temere credendo calumn.	125
Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.	Pſeudologiſta, ſive de Apophrade.	161
Περὶ τοῦ οἴκου.	De Domo.	191
Μακρόβιοι.	Macrobii.	208

Πα-

Πατρίδος ἐγκώμιον.	Patriae encomium.	229
Περὶ τῶν διψάδων.	De Dipsadibus.	234
Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.	Dissertatio cum Hesiodo.	240
Πλοῖον, ἢ εὐχαί.	Navigium, seu vota.	247

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DIALOGI MERETRICII.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς.	Glycera & Thais.	280
Μυρτίον, Πάμφιλος καὶ Δωρὶς.	Myrtium, Pamphilis & Doris.	281
Μήτηρ καὶ Φίλιννα.	Mater & Philinna.	284
Μέλιττα καὶ Βακχίς.	Melissa & Bacchis.	286
Κλωνάριον καὶ Λέαινα.	Clonarium & Leaena.	289
Κρωβύλη καὶ Κόριννα.	Crobyle & Corinna.	292
Μήτηρ καὶ Μυσάριον.	Mater & Musarium.	295
Ἄμπελις καὶ Χρυσίς.	Ampelis & Chrysis.	299
Δορκὰς, Παννυχὶς, Φιλόστρατος, Πολέμων.	Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	301
Χελιδόνιον καὶ Δρόση.	Chelidonium & Drose.	305
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.	Tryphaena & Charmides.	308
Ἰόεσσα, Πυθιὰς καὶ Λυσίας.	Ioessa, Pythias & Lysias.	310
Λεόντιχος, Χηνίδας καὶ Ὕμνις.	Leontichus, Chenidas & Hymnis.	315
Δωρίων καὶ Μυρτάλη.	Dorio & Myrtale.	319
Κοχλὶς καὶ Παρθενὶς.	Cochlis & Parthenis.	322
Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.	De morte Peregrini.	325
Δραπέται.	Fugitivi.	365

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ. SATURNALIA.

Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.	Sacerdos & Saturnus.	385
Κρονοσόλων.	Cronosolon, id est, Saturnalium legumlator.	393

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ. EPISTOLAE SATURN.

Ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν.	Ego Saturno salutem.	401
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.	Saturnus mihi charissimo salutem.	407
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν.	Saturnus divitibus salutem.	411
Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.	Divites Saturno salutem.	416
Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.	Symposium vel Lapithae.	418
Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.	De Syria Dea. (abjudicat Gesn. Luciano. Ego nondum audeo)	451
Δημοσθένους ἐγκώμιον.	Demosthenis Encomium.	491

Θεῶν ἐκκλησία.	Deorum Concilium.	527
Ψήφισμα.	Decretum.	536
Κυνικὸς.	Cynicus.	540
Ψευδοσοφιστὴς, ἢ Σολοικιστὴς.	Pseudosophista, seu Soloecista (qui tamen per incuriam Pseudologistes inscriptus, dubiumque an Luciani)	552
Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.	Philopatris, seu, qui docetur (non est Luciani)	584
Χαρίδημος.	Charidemus.	618
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.	Nero, sive de fossione Isthmi.	636
Τραγοποδάγρα.	Tragopodagra.	643
Ὠκύπους.	Ocypus.	664
Ἐπιγράμματα.	Epigrammata.	674

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι.

LUCIANI SAMOSATENSIS

D I A L O G I.

De Somnio, ſeu, Vita Luciani.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι, Βίου Λουκιανοῦ.

I. NUPER admodum cum deſiiſſem in ſcholas ventitare, jam pubertati proxi-

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη δὲ ἡλικίαν τρόσηθεν ὤν·

Σχόλια.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.] Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ἱστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ * Λούκιος, ἢ Ὄνος; περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τίλει τῆς Ἀπολογίας (A. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι· (c. 55.) Περὶ ἠθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Σοφιστῇ, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν ἀπάντα Προμηθέως. Ὅρα καὶ περὶ Ἀσσυρίας θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἁλιεῖς ἢ Ἀναβιῶντες. Collectanea Galei.

2. Φοιτῶν.] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ †γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

* Λούκιος] In *Aſino* fruſtra Lucianum quæras: quæ enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, ſed Lucio Patrenſi conveniunt. *M. du S.*

† Γλύφων] Reſpicit iſta c. 3. εἰ φαντάζοιτο γλύφων. *T. H.*

ADNOTATIONES.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ. Δ.] Sic titulum authori meritiſſimo fecimus, meliores Editiones ſecuti. *MSS.* duo e Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi *Nicolai Rigaltii* videre contigit, nec titulum nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam *Editione Baſilienſi* duæ poſtremæ voces aberant. *J. B.*

Mixta cum ſint opera *Luciani*, in ſuas quæque claſſes olim diſtributa fuiſſe omnia, credibile eſt; quæ nullo nunc ordine, neque temporum, neque rerum habita ratione, uti a majoribus edita ſunt, a me quoque traduntur. Iſtarum claſſium præcipua, *Dialogi*; qui titulus ab iis, qui, poſt inventam artem Typographicam, *Lucianum* primi ediderunt, omnibus præfixus manſit. De ordine opuſculorum in præfatione a me dicetur. *M. du S.*

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.] Hunc titulum reperio in *Editis. M. du S.*

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου.] Non dubium eſt, quin προσλαλιὰν iſtam voluerit *Lucianus* operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his Dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in Præfatione noſtra ad Lectorem. *J. B.*

Eſt λαλιὰ, vel προσλαλιὰ, ut patet in fine, ubi ait, οἷς δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπαναλήλυθα. *Th. M.*

Scriptum eſt hoc Somnium a *Luciano* poſt primas in Græciam, Italiam & Galliam peregrinationes, cum, in patriam redux, eloquentiæ ſpecimen edidit, ſe ſuasque fortunas oſtentare ſuis voluit; ne ſibi, foris tam claro, domi noceret generis nota humilitas; eademque opera tenuioris fortunæ adoleſcentulos ad res magnas ſuo exemplo exſtimularet. *M. du S.*

P. 1. l. 1. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.] Habet a *Platone*, in quo totus eſt, & a *Xenophonte*, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτᾶν. Sic in *Hermotimo*, ſive de Sectis: ἐλθὼν πρὸς τοὺς διδασκάλους φοιτῶντας. Sic de Merc. Cond. & paſſim alibi. Inde φοίπται, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. *Heſych. Suid. Poll.*

Diligens Lector monendus eſt, *Lucianum* ſæpiſſime loquendi modos eosdem, easdem paræmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam florida & variegata ſcriptura? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immorandum. *J. B.*

Εἰς διδασκάλους ſolent illi Scriptores uſurpare, non εἰς διδασκάλους· & ſic *Noſt. Epim.* §. 82. & *Ep.* §. 44. *M. du S.*

2. Τὴν ἡλ. πρόσηθεν.] Idem eſt prope finem hujus ſcripti ἀντίπαις, ut *Jungerm.* adnotavit ad Polluc. II, 9. n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaque auctoritate fultam deſtituunt Lexicographi: habet *Xenoph.* K. Π. I. p. 8. v. 29. *Clearchus* apud *Athen.* XII. p. 548. B. γυμνὸν παιδίσκην πρόσηθεν. *Dionyſ. Hal.* A. R. II. p. 125. v. 41. πρόσηθεν κύρβεσι, & παῖδες πρόσηθές τε ἐς τὴν πομπεύουσαν ἴχνεσιν ἡλικίαν, VII. p. 457.

AD LIBRUM ET ARTE LUGD

ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μὲ τοῖς φίλοις, ὅ, τι χὴ διδάξαιτό με. Τὰς πλείστους ἐν ἔδοξε παιδεία μοὶ χὴ πόνε πολλῦ, χὴ χρόνε μακρῦ, χὴ δαπάνης ὐ σμικρᾶς, χὴ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μαρά τε εἶναι, χὴ ταχείαν [a] τινα ἢ ὀπτικυρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην τ̃ βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μοὶ πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα πρὸς τ̃ τέχνης· χὴ μηκέτι οἰκόμus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret: plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo, & fortuna indigere splendida; reculas autem nostras tum tenues esse, tum promtum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi

[a] Τινα] Deest in F. in cujus margine notatur ex P.

4. Διδάξαιτό με.] Διδάσκομαί τινα, * εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθητόμενον. V.

* Εἰς διδάσκαλον] Leg. διδασκάλου. M. du S.

Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾷν, praesertim recentiores, usurparunt, Julian. Misop. p. 351. A. Diogen. L. VI. 69. Basil. Hom. πρὸς τὸς Νέους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa per ignotationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλε in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in Θεωρῶ quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. p. 20. 21. Hoeschel. ad Chrysost. περὶ Ἱερ. p. 500. nec tamen H. Valesium culpo, qui, cum apud Eulogr. H. E. IV. c. 29. legeretur εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα, restituit e MS. εἰς χαμαιδιδασκάλε. T. H.

v. 47. quos *impuberes* in pompis solennibus Latini dicunt. *Aelian.* V. H. III, 32. παῖς ὢν ἔτι πρόσηβος. *Liban.* T. II. p. 156. D. 263. C. de Juliano: ἤδη δὲ πρόσηβος ἦν· *Glossae*: Πρόσηβος, *proximus pubertati*: formula loquendi ex Romano Jure sumta, quales ibi multae: L. 111. *D. de Reg. Jur.* & §. 18. *Instit. de Obl. quae ex del.* retinuit ergo Latinas voces *Theophilus*: hinc integrandae, quod & Eruditiss. *Schultingium* feciſſe video, Glossae verb. Jur. Πρόξενος πυθέσθαι, ὁ ἐγγὺς ἐφηβότητος sic enim illi vocabulo veteribus ignoto τὸν τῦ ἐφήβε ἡλικίαν, vel τὸν ἐφηβείαν vocant: *vicinum pubertati*, *Servius* etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex antiquo Jurisconsulto videntur descripta. Πρὸς τὸν ἥβαλον προσόντων apud *Hippocratem* est Aph. S. III. Sequentibus ista *Libanii* simillima sunt T. I. p. 804. A. ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἤδη ἦν, ἐν ᾧ τ̃ ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδόμιλα, συνεβουλεύομεν τοῖς ἐπιμελέσι, ὧν τινα αὐτῷ τύχοιμεν δοτέον. T. H.

6. Τύχης δεῖσθαι λ.] *Fac. Micyllus*, vir Doctissimus, Interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem saepissime frustratur: *& egere quodam fortunae splendore.* Sic de Merc. Cond. J. B.

Τύχης δ. λ.] *Aristot. Pol.* IV. c. 11. πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δεῖται χὴ χορηγίας τυχησῆς· neque ineleganter *Artemid.* IV, 69. ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὸν τύχος non aliter hic intelligo, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud *Alciphronem* I, 38. p. 182. *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8. p. 30. τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παυπερᾶς ἐστιν ἄπορα, χὴ βίε κομιδῦ τενός. ubi *Bergl.* Lucianeum illud, quod sequitur, adnotare non neglexit. T. H.

7. Τὰ δὲ ἡμ.] *Faculentes autem nostras.* J. Br.

8. Ταχεῖάν τινα τὴν ἐπ.] Secundam vocalem omisit *Ed. Fl.* sola: ceterae cum *Codd. Mss.* tenent, quibus haud invitus accedo. Solennis Atticorum in τὶς pleonasmi *H. Stephanus* exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. *Nost.* in Nigr. §. 33. T. H.

9. Τέχνην τ̃ βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica: ἐκλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult *Hesych. Suid.* vox est Peloponnesiaca: in Peloponneso βαῦν κάμινον ἢ ἰσίαν δηλοῖ *Interpr.* Aristoph. Poll. J. B.

Βαναύσων] Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος ὑφῆναι δὲ παρὰ τὸ τὰς βαύνας αὔειν, τουτέστι τὰς καμίνους κάειν· καλεῖσθαι δὲ ἡ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. A. V.

Ex Etymologo sumta in V. Βάναυσος. T. H.

11. Μηκέτι οἰκοῖ] In *MSS.* & *aliis Editionibus* quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper elidituv, quod semel monitum volui. J. B.

12. Οὐκ εἰς μακρ.] Brevi, non multum post tempus. J. Br.

13. Τὸ γιγν.] Τ γιγνόμενον μισθόν. J. Br.

Τὸ γιγνόμενον] Artis proventum. *Budaeus* vertit *justam mercedem.* J. B.

i. e. μισθὸν. A. V. Vid. *Mort.* c. 23. & Τοξ. c. 18. M. du S.

Τὸ γιγνόμενον] *Quod mercedis ex opera locata nascitur*: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione *J. Fr. Gronovius* illustrat de P. V. p. 252. *Budaeus* C. L. G. p. 84. interpretatur, *justam mercedem*: illa vis aliis in locis apta, hic neutiquam: res est manifesta e *Luciani* Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, χὴ τὸ γιγνόμενον ὁπ τούτε ἀποφέρων ἔτρεφε τ̃ Δινίαν. T. H.

18. Καὶ πρόχ. ἴχ. τ. χορ.] *Quae parasam opem ferret: quae promtas praberet suppetias.* Ea repetit passim. J. B.

22. Ἑρμογ. &c. χὴ λιθ.] Ἑρμογλύφος, ἑρμογλυφεῖς, qui statuas sive hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia· λιθοξόος, λιθογλύπτης, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. *Th. Magister* in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, ἑρμογλύφος ἐ ἑρμογλυφεῖς, ἀ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic agit *Th. Magister*, posset quis impro-

mi coenaturum (paternae mensae gravem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi natum erit mercedis.

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum facillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu parabilis, & quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cujusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avunculum conversus (aderat enim maternus avunculus, qui optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in

σίλος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν. Οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανῶν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δευτέρας οὖν σκέψεως δοχὴ πρωτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥᾴστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκὴ τὸν πόρον. Ἄλλῳ τοίνυν ἄλλο ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸ θεῖον ἀπιδών, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἐρμογλύφος εἶναι δοκῶν, [b] καὶ λιθοξόος ὢν τοῖς μάλιστα

[b] Καὶ] Abest ab F. habuit P. ceteraeque *Edd.*

probasse ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖς, ut voces minus Atticas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora *Luciani* ab *Thoma* nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet *Noster:* iterum §. 7. ὅ, τι δ' πάππός σου λιθοξόος ἦν, & §. 9. ἀγαθὸς ποιεῖν λιθοξόος γενόμενος. *J. F.*

23. Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Non dubito, quin legendum sit εὐδοκιμοῦσι. Sic enim loqui amant Graeci; voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cumprimis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adjectivi. AElian. V. H. I, 31. Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος *Lex quae maxime servatur.* Idem XIV, 40. Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit.* Lucian. noster in *Gallo:* Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιος. Plutarch. in *Coriolana* p. 223. Ἄπτιος δέ ἦν Κλαύδιος ἀιτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in *eodem* p. 232. Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in *Iside & Osir.* p. 364. Ἔτι τὸν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν. *Dionys. Halic.* lib. I. p. 49. τὸ δὲ Τρῶον ἦθος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I. p. 15. Τοῦτο τὸ ἦθος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μάγα τι ἐ ἀρχαῖον. *Herodot.* dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 18.

Ἐν τοῖς μ. εὐδοκίμοις] Contra Codices scriptos & Edd. omnes verissimam emendationem probo *L. Bos*, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariorum insscitia, qui post ἐν τοῖς illud εὐδοκιμοῦσι alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent cum hoc ipso vocabulo conjungi deberε μάλιστα. Graeci solent, inprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδοκιμοῦσι, ἄριστος, ἀρχαῖος· ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις ἔσιν εὐδοκιμοῦσι, ut bene docuit *H. Stephanus* App. de D. A. p. 181. 182. *Thucyd.* VIII, 90. ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα ἐ ἐκ πολίτου ἀνάντους τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur *H. Stephanus* miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις· hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo jam tempore infestus plebi:* quemadmodum in *Plutarchi* Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, *praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant.* Egregius *Platonis* locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Aristodemus Σωκράτης ἐρᾶσθαι ἂν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ τότε in Crit. p. 38. E. καὶ ἐκ ἦκεν Ἀθηναίων τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα· intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐκεχορδίοις· mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογοῦμαι τυγχάνειν similia, si quis desideret, reperiuntur apud *Dionys. Hal.* A. R. I. p. 53. v. 3. *Muson.* apud *Stob.* p. 166. v. 16. *Aelian.* V. H. II, 38. XIV, 44. *Dion. Cassium*, imitatorem veterum diligentissimum, XLIV. p. 244. C. 249. A. Neque adjectivis tantum, sed & verbis apponitur: *Dionys. Hal.* de Comp. Verb. p. 51. v. 36. ἐν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν πειθηνὸν ἁρμονίαν ἐκμεμάχθαι. *Plutarch. Pyrrh.* p. 391. B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα ἐ χρώμενος. *Noster* in Pseudol. §. 14. τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα εὔνομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum *Eunapii* locum in *Chrys.* p. 194. sic esse corrigendum, δυσκόλως δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλοσοφίαις ἐν τοῖς μάλιστα τὰς αὐθρώπους ὑπολαμβάνων ἐπιπραχύνειν· a quorum mente *Hadr. Junius* prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur: *Plato* Crit. p. 32. C. ἂν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὡς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἂν ἐνέγκαιμι· *quem nuncium equidem, ut mihi videor, inprimis*, vel, *ut qui maxime feram aegerrime*; credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις· sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι· *Thucydid.* VII, 71. ἐν τοῖς χαλεπώτατα δὴ γεγονόσι in quo H. Stephanus itidem obhaesit.* Ionibus autem forma non multum diversa placuit ἐν εὐδόκιμος ὁμοῖα τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. *Herodot.* VII, 116. ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα· parique modo c. 141. quibus in locis equidem, quae ratio *L. Bos* impulerit Obs. Misc. p. 57. ut contra fidem *Edd.* legeret

τα [a] εὐδόκιμος,) ὁ Δῆμις, εἶπεν, ἄλλῳ τέχνῃ ἐπικρατεῖν, σὺ παρόντος· ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα· δύνασαι γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε, ὡς οἶδα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [b] ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τοῦ κηροῦ, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ μὰ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ παιδί· ἐφ' οἷς ὥφελόν μὲ τοῦ διδασκάλου πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθησομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

primis laudatiſſimus) fas non eſt, inquit, aliam artem primas tenere, Te praeſente: quin Tu illum ducito, me demonſtrans, tuamque in curam receptum effice lapidum artificem bonum, & coagmentatorem, ac ſtatuarium: poteſt enim, idque ingenio praeditus, ut noſti, dextro. Scilicet argumentum capiebat ab iſtis e cera ludicris: nam dimiſſus a magiſtris, deraſa cera, boves aut equos, aut, ita me Jupiter amet, homines effingebam, ſcitule, ut videbar patri: ob quae quidem a magiſtris vapulabam; at tunc ad ingenii felicis laudem & iſta quoque pertinebant: quare bona tenebantur de me ſpefore, ut brevi artem diſcerem, idque ex iſta fingendi dexteritate.

3. Si-

a Εὐδόκιμος] Edd. priores εὐδοκίμους. b ὑπὸ] ἀπὸ P. L. V. 1.

ret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim iſta ſcriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipſi *Herodoto* III. c. 8. σέβονται δὲ Ἀράβιοι πάσης ἀνθρώπων ὁμοίως τοῖσι μάλιστα. c. 57. Θησαυρὸς δὲ Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοισι. ubi intelligendum eſt, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exemplum *Thucydides* quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25. Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. *H. Stephanus* hic parum extricat, nullaque parte lectorem adjutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil intereſt; *Herodot.* III, 68. Ὅταμης ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένεϊ δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam ſtructuram aptiſſime quadrat: neque aliter *Pauſanias*, qui ſtudioſe obſoletam quandam orationis compoſitionem ſectatur, II. p. 199. Arriphon Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος· X. p. 825. de Herophila Sibylla: ταύτῃ ταῖς μάλιστα ὁμοίως ἔσαν ἀρχαίαν ἐΰρισκον· atque ita ſcribendum judico, deleto ἐν VII. p. 591. ξόανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον· pro ἐν τοῖς μ. & X. p. 836. forte ὅμοια pro ὁμοία, quemadmodum IV. p. 364. Ὅμοιον ſimiliter apud *Thucydidem* extat VII, 29. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν &c. φονικώτατόν ἐστι· at Scholiaſtes cum vetuſtis Codd. ὅμοια, quam lectionem praeferendam eſſe nullus dubito: vid. *Dion. Caſſ.* XLIX. p. 404. D. Porro, ut operam hanc abſolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum πλεῖστος ἐν ὀλίγοις, ἐν ὀλίγοισι μέγας apud *Herodot.* IV. c. 52. πομπὴν ὁνομαστὴν ἐν ὀλίγοις γενομένην, *Heliodor.* II. p. 127. πλείστους ἐν ὀλίγοις apud *Long.* IV. p. 123. & τὰ πολεμικὰ συνιστὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem ſecutus eſt jure merito *Hudſonus* in *Dionyſ Hal.* A. R. IV. p. 237. v. 19. eaedem membranae *H. Stephani* acumen approbant hunc loquendi florem *Dionyſio* reſtituentis Sched. V. c. 27. *Interpretem Aeliani* de Anim. X. c. 50. haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulſa: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη & ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις· illud ἐν ὀλίγαις ſequentibus adjunctum reddidit, *paucos poſt dies*, cum debuiſſet, *invidendis opibus inter paucas beata*: ſic enim & Latini loquuntur: *Liv.* XXIII. c. 44. *pugna memorabilis inter paucas*: apud quem ſaepius occurrit. *T. H.*

26. Δίδασκε] Διδάσκου *Thom. Mag.* in Διδάσκομαι· atque ita margo Ed. A. 1. Weſſelingii. Probavit hanc lectionem *Pricaeus* ſic proferens ad *Pauli* Ep. II. ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. *T. H.*

28. Δύνασαι γὰρ καὶ τοῦτο.] Meo judicio melius erit mutari diſtinctionem: δύνασαι γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus ſibi amicisque pater ſpondet, neque dubitat, quin in formando ad ſtatuariam Luciano opera minime ſit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύνασαι γὰρ. *Callimach.* H. in Apoll. v. 29. Τὸν χορὸν ὃν πόλλαν &c. Τιμήσω· δύνασαι γὰρ, ἐπεὶ Διὸς δέξιός ἐσσι. in Del. v. 226. Latinis haud minus uſitatum: *Valer. Flacc.* I, 13.

— *verſam proles tua pandet Idumen,*
(Namque poteſt) Solymo & nigrantem pulvere fratrem.

ibi plura notat *N. Heinſius*, & *Adr. Behot.* Apoph. III. c. 20. *T. H.*

29. Δεξιῶς] *Anglic.* & *Mſſ.* δεξιᾶς, minus Attice. *J. B.*

Δεξιῶς] In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς· at Vat. I. δεξιῶς. Vide ſupra hoc ipſo capite, & Τοξ. c. 44. Ετ. Δ. VII. ὃ πάνυ μορφῆς εὐφυοῦς ἔχοντες· adde & Εικ. c. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς οὐ μέσας· ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adſcripſit, ἔχουσας malim: ſed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque ſunt allata. *M. du S.*

Δεξιῶς] Nihil eſt, quod in hac phraſi deſideres: ſimiliter enim dicitur, ac φύσεως εὖ ἔχων. *Julian.* apud *Cyrill.* p. 229. E. *Zoſim.* I. p. 12. verum conſpirantes in δεξιᾶς plerique *Codd.* vitii ſuſpicionem movent: quid ſi a *Luciano* fuerit? φύσεως τυχὸν δεξιᾶς· quomodo

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auſpicandae, committebar avunculo, rem haud ſane quam valde gravatus: quin & ludum quendam non injucundum mihi videbatur habere, & ad aequales oſtentationem, ſi Deos ſculperem, & ſimulacra quaedam parva concinnarem mihimet ipſe, & quibus vellem. Tum primum illud, & quod ſolet incipientibus, contigit: ſcalpro mihi dato avunculus juſſit leniter perſtringere tabulam in medio jacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui cœpit, habet*: me vero durius impingente prae imperitia, confracta eſt tabula: ille indignatus, ſcutica,

Ἅμα τε ἦν ὀπτήδειος· ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἀρχεῖα, κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς [c] τοὺς ἡλικιώτας ὀπίδειξιν, εἰ Φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά [d] τινα μικρὰ καλλιτεχνεύων ἐμαυτῷ τε, καὶ ἑτέροις, οἷς προσῆμεν. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς δεχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ῥῆμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ καλεναγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατέαγη μοὶ ἡ πλάξ· ὁ δὲ

40 45 50

[c] Τοὺς] Deeſt in B 2. P. [d] Τινα] Deeſt in F.

51. Ἀρχὴ δέ τ. ἥ. π.] Ἡσιόδῳ τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν α Προβλημ. καὶ Πολλιανὸς πέμπτῳ· αὐτὸς δὲ Λουκιανὸς ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.

do Archytas apud *Stob.* p. 44. v. 24. φύσεως εὐτύχω τι καὶ μοιρηγεσίας καὶ φιλοπόνου τυχών neſcio quis apud *Suidam* in Πάμφιλος φύσεώς τε δεξιᾶς τέλεγχθείς vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut *Democritus*, teſte *Dione Chryſoſt.* p. 553. B. Ὁμοῦ φύσεως λαχὼν ἀναζεύξης· & de hoc ipſo Dione *Syneſius*, ὁ δὲ λαχὼν φύσεως θείας· neutrum ſane tam longe ab ἔχω diſtat, quin, prima litera per vetuſtatem evaneſcente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιά· *Malchus* apud *Suidam* in Παμπρέπιος· Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾷ χρησάμενος· & δεξιὸς τὴν φύσιν in V. Γενέθλιος. *T. H.*

31. Ὑπὸ τῶν δ.] Lege ἀπό. *J. Br.*

Ὑπὸ τῶν δ.] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

33. Ἀνέπλασεν] Ex hoc puerilis luſus oblectamento, ſi ſupra aetatem procedere videretur, indolis majora promittentis omen capiebant. Locus eſt in *Ariſtoph.* Nub. v. 875. tam ſimilis, ut *Lucianus* imitatus fuiſſe videatur: *Schol.* ad v. 879. βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς λεπτύνειν σοφιᾷ, καὶ γλυφὴν αὐτοῦ διανοίας. Vid. *Gataker.* ad M. Antonin. VII. §. 23. *T. H.*

33. Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus ſenſus elici poſſit. *J. B.*

37. Ἐν βραχεῖ] Χρόνῳ addi non ſolet. *J. Br.*

40. Ὀπτήδιος — ἥμ.] *Dies apta*, quae opponitur *diei parum auſpicatae*, ἀποφράδι, de qua *Lucian.* in Pſeudol. *J. C.*

41. Παρεδεδόμην] Praefero παρεδόμην. *T. H.*

50. Πλακὸς] Tabulam lapideam intelligit *Soping.* ad *Heſych.* in Πλάξ. Sic Motis tabulae legis πλακοῦς λίθινοι. Locutionem καθικέσθαι πλακὸς, totumque locum illuſtrat *A. Donnaeus* ad *Chryſoſt.* p. 578. *T. H.*

51. Τὸ κοινὸν] *Quod vulgo dicitur.* *J. Br.*

51. Α. δέ τοι ἥ.] Hemiſtichium eſt *Heſiodi*, citante *Luciano* in Hermot. Illud *Horat.* in Ep. lib. I. ad Lollium ad hunc modum expreſſit: *Dimidium facti, qui bene cœpit habet.* *G. C.*

Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *J. B.*

Ἀρχὴ δέ τοι ἥ. π.] Proverbium hoc *Lucianus* Heſiodo tribuit Ἑρμ. c. 3. cujus auctoritatem *Scholiaſtes* aliique non cunctanter ſunt ſecuti. Verum neque in *Heſiodo* hodierno legitur, neque omnino Heſiodeum eſſe acute nuper conjecit *Albertus Fabricius* Vir clariſſimus in notis ad p. 85. *vitae Procli.* Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἥμισυ παντός, quod hodieque in *Heſiodo* legitur, & a *Platone* alicubi meminimus allatum. (*Ed. Baſ.* 534.) Et ſane in alio illo *Platonis*, quem affert, loco, *de Legg.* VI. Ed. Lugd. p. 614. D. ἀρχὴ γάρ, λέγεται μὲν ἥμισυ παντὸς οὐ ταῖς παροιμίαις ἴσχυ &c., ut & in *vita Procli*, *Proverbium* quidem audit, ſed *Heſiodeum* eſſe minime dicitur. *Suidas* etiam ſine auctoris nomine habet. *Galenus* etiam *de Semine* l. I. p. m. 229, l. 10. τὸ ἥμισυ δ' παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λέγει· deinde ad *Platonis* locum ea de re alludit. Nam quod *Scholiaſtes* Ariſtotelem videtur adducere teſtem, nihili eſt; cum in *Problem.* I. fruſtra iſta verba quaeras; *Polit.* autem V. de *Heſiodo* auctore nihil habeat. ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός. Adde & Θέ. Νικ. I. p. m. 4. l. 6. ubi, δοκεῖ δὲ πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι ἡ ἀρχή. De *Heſiodo* ne γὴ quidem. *Jamblichus* diſertis verbis *Pythagorae* auctori tribuit N. 162. ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit *Horat. Ep.* I. 2. v. 40.

Dimidium facti qui cœpit habet.

Locus *Platonis*, de quo ſupra, extat *de Legg.* III. p. 590. G. Ed. Lugd. Idem *Plato* Πολ. B. Ed. Ald. p. 27. A. aliter effert; ἀκήκοα γοῦν, ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. *M. inS.*

δὲ ἀγαναχτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ἤ πρέμνου, ἤδη προτρεπτικῶς μοῦ κατήρξαλο, ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης.

quae sub manu erat, capta, haud placide; neque adhortantis more me initiavit, sic ut lacrimae mihi procemium essent artis.

Ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑποπλεως· καὶ διηγοῦμαι τὸ

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus: commemoro scuticam, vibicibusque osten-

59. Ἀνολολύζων] ἄλλως γράφεται ἀνωλόζων. C. G.

Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ π.] *Hesiodo* qui tribueret, antiquiorem *Luciano* neminem inveni: sed infra *Lucianum Hierocles* etiam Hipp. II. p. 172. Ἡσίοδος μὲν ἥμισυ τοῦ παντός φησιν εἶναι τὴν ἀρχήν. *Diogenian.* C. II. n. 97. Ἀρχὴ ἥμισυ παντός· ἐπὶ τῶν εἴς τι προκοπτόντων παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσιόδου· vel scribendum ἐκ τῶν Ησ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρῆκται δὲ ἐκ τοῦ Ἡσ. παροιμίας, πλέον ἥμισυ παντός· ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod itidem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγειν vel παρῆχθαι pro *deduci*, *derivari*. Nulla primi auctoris apud veteres mentio: *Polyb.* V. c. 32. Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι φάσκοντες ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferunt, neque pluribus in locis aliud est quicquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, *ut vetus habet proverbium. Demostr.* περὶ Ἑρμ. §. 122. καὶ τὴν παροιμίαν ἀκούσαμεν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντὸς, ὡς ἐκείνῃ τέτοι τῷ σμικρῷ πανῷ (nondum constituti, utrum malim, ἀκούσαμεν an ἀκουσαύσαμεν· ἀκούσαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur: *Dionys. Halic.* de Ant. Orat. p. 129. v. 9. καίτοι μήτ' γε τοῦ παντὸς ἥμισυ ἀρχὴ λέγεταί τε καὶ ἔστιν. *Aristot.* Probl. S. X. p. 75. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ παντὸς ἥρχε μάγειρον ἥμισυ γὰρ· τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. *Ovidium* huc respexisse A. A. I, 610.

Fac tantum incipias, sponte fluentis eris,

observavit *N. Heinsius*. *Marini* locum in Vit. *Procli* c. 34. descripsit *Suid.* in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter *Erasmum* in *Principium dimidium totius*, *Elias Vinetus* ad *Auson.* Ep. 81. & *Aud. Schottus* ad Prov. *Suidae* C. III. n. 64. *T. H.*

54. Σκυτάλην] De hac voce ejusque varia acceptione copiose Grammatici. In *Cod. Flor.* & *Edit. Basil.* male σκυτάλλην. *J. B.*

56. Κατήρξαλο.] Ut hic locus recte intelligatur, vocis καθέρχομαι sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. *Schol. Eurip.* ad v. 40. *Iphig. in Taur.* Κατέρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισι μέλει. κατέρχομαι, inquit *Scholiastes*, ἀλοχύτας, τοῦτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἐξ ἁλῶν, ὕγιν κριθῶν ἁλσὶ μεμιγμένων, οἵσπερ τινες ἀπαρχὰς ἐπιχέουσι τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat *Noster* Τοξ. c. 6. Hic idem valet quod τὰ προτέλεια &c. *Mισθ.* c. 14. *M. du S.*

56. Τὰ πρ. σ' τ.] Poterat interponi μοὶ εἶναι τὰ πρ. vel μοι εἶναι πρ. sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In *Sophili* fabula *Phylarcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, inquiens, ὁρῶ. & *Alexis* p. 107. B. *Strab.* I. p. 35. B. Φιλιδήμων γὰρ ὁ ἀνθρωπος τὸ προοίμιον δὲ τέτο τὸ φιλάμυθον· quod propius ad *Nostrum* accedit, ὁ ἐν προοιμίοις σ' τέχνης apud *Liban.* Or. XXVIII. p. 619. A. paria reperies & verecunde translata in *Maxim. Tyr.* D. IX. p. 94. *Aristid.* T. III. p. 305. 309. *Philostr.* de V. S. II. p. 579. ne plura, quod facile foret, congeram. *Juven.* imitatur III, 288.

— *miserae cognosce procemia rixae.*

Declamatorem illum vix fero, qui *Palaephati* caput 47. de Hyacintho in florem verso concinnavit: λέγουσι δ' ὅτι καὶ σ' προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον. Nec sane me multum capit audax *Basilii Seleuc.* figura in Vit. Thecl. p. 8. Ἰκόνιον πόλις σ' Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προοιμίῳ κειμένη· *Constantin. Porph.* de Them. I. p. 34. τὸ δὲ ἄνω καὶ μυσόγαια σ' μακρᾶς Ἀρμενίας ὑπὲρ προοίμια· quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea *Lucianus*, ut arbitror, solennem hujus vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum κατήρξαλο· nam προοίμια sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo *Julian.* Or. II. p. 56. D. σ' ἐκ τοιούτων προοιμίων καὶ παρασκευῶν ἀρξάμενος, quae utraque junxit etiam *Synes. Calv.* Enc. p. 66. D. *T. H.*

59. Σπως. ἀνωλύζων] Emendo ἀνολολύζων. *J. Br.*

59. Ἀνολολύζων] *MSS.* & *Angl.* ἀνωλύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *J. B.*

Ἀναλολύζων.] In P. L. & Coll. G. ἀνωλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Ετ. Δωλ. XI. ὀλολύζειν ὅσπερ βοᾶν. & Θ. Δ. XII. V. *Eurip.* Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Πιε. c. 6. *M. du S.*

Ἀναλολύζων] Utra lectio palmam mereatur, haec an ἀνωλύζων, (pro quo *Bourdelotium* vitio scripsisse ἀνολύζων, pene credo) dijudicare promtum non est. Olim de fanstis acclamationibus & ululatibus, quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ἀλαλυγμὸν & ἀλαλύγειν proprie posuerunt: *Poll.* I, 28.

in

oſtenſis; & incuſata multa quadam (avunculi) crudelitate, adjeci, haec illum ex invidia feciſſe, (metuentem) ne arte ſe ſuperarem. Indigne ferens mater quum multa fratri dixiſſet convicia, ego primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

σκυτάλην, ὡ τὰς μώλωπας ἐδείκνυον. ὡ καλήγορεν πολλήν τινα ἀμότητα, προδείξ, ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι τῇ τέχνῃ. Ἀγαναχτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, ὡ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, ὡ τὴν νύχθ' ὅλην ὀνειρῶν.

5. Hactenus quidem, quae dixi, ridicula

Μέχρι μὲν δὴ τούτου γελάσιμα, ὡ μειρακιώδη τὰ

in *Euripidae* Medea v. 1173. ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicis doni veneno contactam in ſolium incidere ſolutis membris vidiſſet, ἀναλάλυξε, quippe

— *Λέκτρά σε*
Ἡ Παιὰς ὀργὰς, ἃ τιν' ἐν θεῶν μολεῖν

ſed animadverſa ſaevientis mali labe, quae a furore divinitus immiſſo multum aberat, Εἶτ' ἀντίμολπον ἔλαβε λαλαγῆς μόγον Κλαυθμοῦ, *pro ſacro ululatu in flebiles ejulatus prorupit*: quod ideo monere viſum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane ſententiam, quod factum memini, capiendum exiſtimaret: ſimiliter Iph. in T. v. 1337. certe, niſi in rebus laetis, ἀλαλύζω apud veteres vix reperias uſurpatum: vide *Euripid.* El. v. 691. idque praeter *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. XXI. & Equit. Ariſtoph. v. 613. docuit *Ez. Spanhem.* ad Callim. H. in Del. v. 258. H. in Pall. I. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta ſunt a poſterioribus haec vocabula, eorumque poteſtas tam prope ad λύζειν acceſſit, ut ſaepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. *Heſych.* in Λυγμὸς, *Suid.* in Ἀναλύζασα, Δυγμώσσω, Δυγμὸς. *Schol.* Ariſtoph. ad Acharn. v. 690. Λύζω] ἴσον λέγε (vel μοῦ, ut *Suid.* habet) τῷ ζ ἀλαλάζω· ἴσως δὲ χωρὶς τῷ ζ ἀλύω, τετύσω, ἀδημονῶ. Λύζω, τοῦτο φασὶ τραχεῖαν ἀφίσιν, ἃ λυγμῷ συνέχει). ubi probe ſeparandae ſunt adnotationes binae, prima vetuſtioris *Scholiaſtae* diverſam in *Ariſtophane* lectionem confignantis Εἶτα λύζει & Εἶτ' ἀλύει (nam ut λύει vice τῷ ἀλύει unquam fuerit poſitum pro ἀδημονεῖ, quamquam in *Heſychio* ſic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam &, meo quidem judicio, deteriorem ſcripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras objecit *H. Stephano* Ind. Theſ. in Λύζω, & *Foeſio* Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius locum immigrare. Neque tamen diffiteor praeferendum mihi videri ἀναλύζειν propter illud συνιχὼς, *crebros ſingultus ducens*, vel, ut cum *Val. Flacco* dicam III, 338. *crebris quatiens ſingultibus ora*. Vid. *Petron.* c. 91. p. 440. *Philo* περὶ Πρ. πρ. Γ'. p. 1019. B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὑμνεῖ κεκομμένῃ τῇ πνοῇ φησὶν antea mentionem fecerat δημώδους ἀθρόας φορᾶς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰώσηπος (de B. J. VI. c. 2. §. 2.) μετ' ὀδυρμῶν ἐξ ἀνωφεῦς λυγμὸν τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim refpuamus auctoritatem *Mſſ.*?) ἀνεκόπη. *Stat. Theb.* VII, 360.

Dicentis maduere genae —
— *vocisque repens ſingultus apertum*
Intercepit iter:

nec minus eleganter *Pedo Albin.* ad Liv. v. 120.

Tandem, ubi per lacrimas licuit, ſic flebilis orſa eſt,
Singultu medios impediente ſonos:

cujus generis innumera congregare nihil adtinet: *Lucianus* etiam in Peregr. ἰδιάσουσι μείζω γελοίας, & mox, ἀντὶ τοῦ αὐτὸν λύζοντα μείζω. *Heſych.* Ἀναλύζων ἀναστέναζον niſi potius ſcripſit ἀναλύττων, inquit *H. Stephan.* in Theſ. Ind. hoc ſi verum, nam nonnihil addubito, in Δυγμὸς itidem pro ἀναγμὸς reſtituendum erit ἀναλυγμὸς: at non vereor affirmare, verbum illud Heſychio reddi debere in Ἀσαλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & Ἀσυλάζω, λυγρὰ μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique ſcribe, ἀναλύζειν, λύζειν neutrum pervidere potuit *Barneſius* ad Anacr. Od. 56. p. 196. *Gloſſae* quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, *ſingulto*: ſed hic quomodo defendi poſſit & declarari ex formula poëtarum, *ſingultare animas, ſanguinem*, facile video; in *Heſychio*, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν oſtendit *Galenus* in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπτύοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῇ μαιρεύσῃ καὶ ἀναφέρουσι παιδία τὰ πεπωμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥῖνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα· haec commode faciunt ad ſingultus Luciani verberati, quod clarius patebit, ſi reſcribas πεπαιμένα vel πεπασμένα· tantillum vitium cum Foeſius in Ἀναφέρειν non animadverſiſſet, prava verſione incruſtavit: idem apud *Heſychium* eruditos fefellit in Κροτητά. Egregie *Propertius* illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expreſſit: *Surget & invitis ſpiritus in lacrimis* I. El. XVI, 32. Λυγδὸν κλαίειν eſt apud *Sophocl.* Oed. Col. v. 1618. *T. H.*

59. Φακεῖον τὰς ὀφθαλμὰς ὑπόπλεως] Τὰς ὀφθαλμὰς aberant ab uno *Mſſ.* *J. B.*

62. Πολλήν τινα ὠμ.] Vix eſt, ut non putemus excidiſſe: καὶ κατ. πολλὴν τινα τῷ θεῷ τὴν ὠμ. hoc, niſi fallor, poſtulant ἔδρασε & αὐτὸν. Mox illud ἐπεσὼν ſuccedens poſt κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς mihi non probatur: ἔπειτα potius vigilanti convenit: *Long.* II. p. 39. ἀγρυπνία ἔσχεν καὶ ὕπνου τῶν γεγενημένων, καὶ κατέμεμψεν (adſentior *Rhodomanno* & *Jungermanno* ſic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παρελελειμμένων. melius quadraret ὑπνιάζειν vel ὀνειροπολεῖν, quemadmodum in *Liban.* Decl. XXXVII. p. 807. B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὀνειροπολήσας τὴν ὄψιν, ἀνηγέρθην· ſed haec a vulgata lectione nimis recedunt. *T. H.*

64. Ἀγαναχτησαμένης] Reſtitue ἀναχτησαμένης. *J. Br.*

64. Ἀγαν. δὲ τ' μ.] *Thomas Mag.* in Ἠγανακτησάμην. Neminem fore credo, cui *Brodaei* conjectura blandiatur. *T. H.*

71. Φιλη-

τὰ εἰρημένα· [a] τὰ μὲν ταῦτα δὲ ἐτέτι εὐκαίλα φρόντιλα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ ἢ πάνυ φιλητικόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰ καθ' Ὅμηρον εἴπω, [b] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, σάφα εἰδυῖα, ὥστε μηδὲν ἀπολείπειν τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ ἡ μὲν τοσοῦτον χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐνεμένει, ἢ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως ἢ καρτερῶς· μικρῷ [c] γὰρ με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι· ἢ γὰ ἄρτι μὲν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, ἢ πρὸς μικρὸν ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δὲ ἡ ἑτέρα ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἶχόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βουλοίλο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, ἢ αὐχμηρὰ

funt & puerilia: quae vero deinceps conſequuntur, non jam contemtu digna, o viri, accipietis; ſed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi ſecundum quietem venit inſomnium almam per noctem, tam clarum, ut nihil abeſſet a veritate: quare poſt tantum tempus ſpecies rerum viſarum in oculis uſque inhaeret, & ſonus auditorum auribus inſonat; tam erant omnia manifeſta.

6. Duae mulieres prehenſis manibus me utraque ad ſe trahebant vehementer ſane & valide, ſic ut parum abeſſet, quin me diſcerperent illo mutuo contendendi ſtudio: namque modo haec ſuperior pene me totum habebat, modo rurſus ab altera tenebar: interea vociferabantur invicem ambae; haec, eam me ſuum poſſidere velle: illa, fruſtra res alienas iſtam ſibi vindicare. Erat autem una operaria, virilis, ſqualida coma, manibus cal-

a Τὰ μ. τ. δὲ] Τὰ δὲ μ. τ. F. b Θεῖός &c.] *Homer.* Il. B. 56. c Γὰρ] Γ' οὖν F. quae pari modo ſaepius.

72. Ἐνύπνιον] τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

71. Φιλητικόων] Φιλήκοος non debet verti *auſcultandi cupidus*, ſed *literatus* vel *ſtudioſus literarum*, qui ſic dicitur, quod ſit adſuetus audire docentem, & libenter eruditis ſermonibus aurem praebeat. Hinc φιλητικοία, *diſcendi ſtudium*. *J.C.*

72. Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. *Iliad.* *J.B.*

Θεῖός μοι &c.] Tritus uſu veterum verſiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδης exorſus eſt *Ariſtid.* T. I. p. 73. σύφημος dicebant Θεῖον ὄνειρον. *Ariſtoph. Ran.* v. 1379. Ὡς ἂν Θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. *T.H.*

73. Ἔναργης] Indicium hoc eſt ſomnii divinitus miſſi: nam cetera ſomnia minus vivida eſſe credebantur. *J.C.*

77. Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. Ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς, οὗτω ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φαινέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *J.B.*

Ἔναυλος] In Galei Coll. adſcriptum: *inſonans*: quomodo *Boeth.* C. Ph. II. Pr. 3. *Itaque quum haec auribus inſonare deſierint.* Quam *Bourdelotius*, eandem notavit vocis interpretationem *Voſſius*: ſumta ſunt ex *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1236. v. 52. quem Phavorinus deſcripſit. *T.H.*

78. Δύο γυναῖκες] Hoc Luciani ſomnium, ſeu viſio convenit cum Prodici Cei Sophiſtae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in ſolitudine Herculi adhuc puero apparuiſſe, ut utram vellet ſibi comitem vitae adſumeret. Hujus Prodici σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους *Xenophon* lib. Ἀπομν. II. citat. Meminit ejusdem Quintil. IX, 2. Cicero de Off. I. & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec diſſimilis eſt Chriſti Doctrina de arcta & lata porta Matth. VII. & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus eſt *Lactant.* lib. VI. c. 3. 4. Heſiodium bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV. nos in libro noſtrarum Mythologiarum ſecundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV. Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem tranſtulit. *G.C.*

Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τῆς ἐνυπνίου exordium ſumptum è *Prodici* Philoſophi Hercule. *Suid.* in Prod. aliique multi. Verum figmentum illud non *Prodico* ſed *Xenophonti* quidam adſcripſerunt, ut *Cic.* epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. *Scholiaſt.* Homeri ad 14. Odyſſ. *Lucianus* hac προσλαλιᾷ §. 17. Male hoc illi. *Prodicus* enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum *Xenophontem*, poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut *Max. Tyr.* ſerm. 4. *Themiſt. Euphrad.* Orat. 3. *D. Baſil.* Orat. ad Nepot. *J.B.*

Δύο γ.] Imitatio Herculis *Prodici*. de quo vide *Xenoph.* ἀπ. β'. p. 429. Ed. St. *Cic.* Off. I, 32. *Ovid.* III. Amor. 1. *Sil. Ital.* XV. *Baſil. De leg. Gr. lib.* (Grot. Ed. 91.) *M. du S.*

Δύο γυναῖκες] Quin ex Hercule Prodici delitigantium inter ſe Ἐρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem *Lucianus* conceperit, dubitat nemo, paſſimque Eruditi Viri notarunt, *Dauſqu.* & *Drakenborg.* ad Sil. Ital.

calló plenis, succincta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, quum poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & virilis sic est locuta:

7. Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem appellabat,) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique magnam sunt adepti laudem ex nobis: siquidem optes nugis & quisquiliis, quas illa praebet, abstinere (monstrabat alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu quidem aleris firmo cibo, & humeros habebis robustos; ab omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in peregri-

ἢ κύμην, τὼ χεῖρε τύλαν ἀπλέως, διεζωσμένη ἢ ἐσθῆτα, τιτάνῳ καλαγέμυσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὁπότε ξέοι τὺς λίθυς. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, ἢ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, ἢ κόσμιος ἢ ἀναβολήν. τέλος δ' ὧν ἐφιᾶσί μοι δικάζειν, ὁποτέρα βυλοίμην σωθῆναι αὐτῷ. πρωτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη ἢ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγὼ, φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι ἢ συγγενὴς οἴκοθεν· ὅ, τε γὰρ πάππός σου, ἐπῶσα τἄνομα τῇ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, ἢ τὼ θείω ἀμφοτέρω ἢ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὴ ἢ φλυαφῶν τῶν ἀπὸ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα ἢ ἑτέραν, ἕπεσθαι δὲ ἢ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γενναιῶς, ἢ τὼς ὤμως ἕξεις καρτερὼς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, ἢ οὔποτε ἄπει ὅπῃ ἢ ἀλλοδαπὴν,

Ital. XV, 20. *J. Barnes.* V. Eurip. §. 12. ad *Homer.* Od. N. 288. *J. A. Fabric.* B. G. II. c. 23. & 41. Quid sibi velit *Bourdelotius*, quum *Lucianum* inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodico, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. *T. H.*

79. Βιαίως καὶ καρτερῶς] Sic jungi solita in *Xenophonte* & *Platone*. *J. B.*

82. Ὅλον εἶχέ με] Sic in Epist. amator. *Philost.* *J. B.*

86. Τῶν ἀλοτρίων] ἀγαθῶν. *J. Br.*

88. Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & *Mss.* & *Edit.* sic passim, ut infra, τὼ χεῖρε, τὼ τίχνα, & similia in *Platone*. *J. B.*

88. Τύλαν ἀναπ.] Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt; divites ac potentes in Hieronis persona *Theocritus* hortatur Ecl. XVI, 32. ut in poëtas faciles sint & largi, ne ἀπλεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσοί τις μαχίλᾳ τλημόνι ἔνδοθι χεῖρας. *Dion. Chrys.* p. 410. B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλας ἔχοντα. *T. H.*

92. Κόσμιον τὴν ἀναβολὴν] Ut post passim, κοσμιώτερον τὴν ἀναβολήν. *J. B.*

1. Τὼ θ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.] Tollo distinctionem omnium Edd. καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον. quod fieri jubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avunculum utrumque pertinet, non item ad avum maternum, qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit librarios. *Thucyd.* VIII, 1. ἢ ὡς ἴδοξεν αὐτοῖς ἐκ ἐποίουν ταῦτα. *T. H.*

5. Θρέψῃ γενναίως] Male verterunt: *generose edu-caberis*: hoc voluit *Lucianus*: *aleris firmo cibo*, unde validos humeros laborique aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γενικὸς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari sunt propemodum potestate: primum saepe videas degenerasse in γενικὸς, quae tamen distingui debere & ratio linguae docet, & recte monuit *H. Stephanus* in *Thes.*. *Hesych.* Γενικῶς, ἰσχυρῶς, γενναίως prave *Suidas* Γενικῶς. *Lucian.* Pseudom. §. 55. *Dionys. Halic.* Vet. Scr. Cens. p. 124. v. 13. γενικὰ καὶ μεγαλοφυῆ τὰ πρόσωπα ἤθη ἐκ πάθη lege, γενικὰν frustra est *Sylburg.* *fortasse* γενναῖα *malet aliquis pro* γενικὰ· reponendum enim & p. 175. v. 4. γενικώτερον idem remedium apud *Suidam* placet in Πρόκριτος, ubi *Porto* suspicanti γενναῖα *Kusterus* adstipulatur: hoc tamen in loco *Suidae* si quis μανικὸν potius habuerit, haud equidem adversabor: quemadmodum in *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 98. ὀφθαλμὸς μανικὸν βλέπων. Non aliter apud *Platonem* scribendum est in *Theaet.* p. 107. E. Γενικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· *Phrynichum* Ecl. p. 42. γενικώτατον μάρτυρα, ubi *Nunnesius*, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea virtus esset in γενικῷς. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τραφήσῃ. *Plato* de Rep. II. p. 600. E. VIII. p. 726. D. *Libanius*: πόθεν ὁ ἀρίστους θρέψεται; *T. H.*

Ibid. Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς] Ut in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *J. B.*

7. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδ.] De Sophistarum peregrinationibus vide *Cresoll.* A. G. X, 87. sed, qui ibi laudatur, *A. Gellius* de Philosophis erraticis loquitur. *M. du S.*

πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ ὅτι λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες.

nas regiones, patria familiaribusque relictis? nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

Μὴ [b] μυσαχθῇς δὲ τῷ σώματι τὸ εὐ-τελὲς, μηδὲ τὸ ἐσθῆτι τὸ ταπεινόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος

8. Cave autem, fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Jovem

a Οὐδὲ] Οὐδὲ P. οἱ δὲ margo. A. 1 W. b Μυσαχθῇς] Μυσαχθεὶς F.

Ἄπιστι] Attico more pro ἀπιστεῖται quod ne quis usurpet, cui castigatioris styli sit cura, sedulo cavet *Phrynich.* p. 10. *Thom. M.* in Ἄπιστον & Ἰών. *Plato* Apol. p. 23. C. οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὸν, οἶδα ὅπερ ἐμοὶ. Utitur hoc *Luciani* loco *Kusterus* ad *Aristoph. Plut.* v. 70. Vide *H. Stephani*, qui jampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. *T. H.*

8. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπ' ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, haec durior. πάντες abest a Mss. *J. B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata haec locum & salem Luciani & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut *Benedictus* vertit, aut, ut apertius *Micyllus*, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes?* ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, duriorem; nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omissa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι passim in Luciano obvium. *J. G.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις &c.] Recte animadvertit *J. Gronovius*, non posse haec aliter Latine exprimi, quam: *neque propter verba laudabunt te omnes.* Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, *verba operibus.* Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiammum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omissa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repeteretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omissis tribus vocalis, quasi eas jam descripsisset, transiliit ad eam, quae proxime sequebatur vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. *non propter verba*, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, *sed propter opera laudabunt te omnes.* Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ὁ Πολύκλειτος γύου, καὶ Θαυμαστὰ πολλὰ ΕΝ-ΕΡΓΑΣΑΙΟ, τῶν μὲ τίχνων ΑΠΑΝΤΕΣ ΕΠΑΙΝΕ-ΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιορθώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De ejusmodi omissionibus egimus in *Arte Critica* P. III. Sect. I. c. 5. *J. C.*

Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.] Sic edi ex conjectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobscuro sensu. Praevit emendationi nostrae scriptura Codicis *Bourdelotii*, cujus notam praemisi: in P. tamen est οἶδε. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me insimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in pauciss imis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quicquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7. ἐπὶ τοῖς ἀφ' ἑστίας εὐδοκιμοῦσι. & Φιλοψ. c. 6. ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζομαι, *M. du B.*

Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum *Luciani* contextum invaserint. Summo opere contendunt Eruditiss. Viri, ut inseratur, tanquam necessarium ad mentem *Luciani*, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις· vulgatam lectionem, quam princeps Ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Junt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito juvari debet: *me si praeteuleris*, inquit, *non peregrinabere procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae λῆροι sunt καὶ φλήναφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid jure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simul atque adfutum fuerit ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις extat in *Lexiph.* c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram Ed. A. W. patrocinatur huic lectioni *J. Gronovius*: ego nihil aliud dicam, nisi me non adsentiri. *T. H.*

10. Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθεὶς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. *J. B.*

Ibid. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo vero σχήματος, *vestis ornatus:* nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo: *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sordi vestium.* *J. C.*

Τῷ

Jovem exhibuit, & Polycletus Junonem effinxit, & Myron in laude, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea cum Diis adorantur. Jam si tu unus eorum fias, qui potest fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habeare?

ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης 15 ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς οὐκ ἐκλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλω-

Τῷ σώμ. τὸ αὐτ.] Subscribo *J. Clerico*: quemadmodum jungitur hic τὸ ἐσθῆτος τὸ πυκνὸν, eodem modo paulo ante χῆμα & ἀναβολὴ· tum c. 13. quod emendationi probandae solum sufficit, χρυσίου πυκνὸν καὶ χῆμα διολισθαῖνες· quod quid aliud est quam τῷ χήματι τὸ αὐτελές; contra χῆμα εὐπρεπὲς viri literis expoliti, eodem §. vid. *Tim.* §. 54. Σχῆμα vero corporis habitus, qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abjectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obesi corporis, quod signali vitio debet, mole liberabo. *Diogen. L.* V, 86. οὗτος ἐσθῆτι τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπήργκυτο τὸ σῶμα. *Interpr. tumentique fuit corpore*: ut apud *AElian.* V. H. XIII, 1. p. 787. τὸ ὑπήργκυν τῷ σώματι commemoratur: at tu lege potius, τὸ χῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποδικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud *Diogenem*, opinionem nostram firmat: πρὸς τὸ ἦν τὸ βάδισμα ἐπιμελές. junguntur saepe χῆμα & βάδισμα. *Xenoph.* Socr. Ap. p. 411. v. 21. *Aristoph.* Vesp. v. 1165. *Diogen. L.* VII, 22. *T. H.*

Ibid. Τὸ αὐτελὲς] *Vilitatem.* Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera hujus concionatricis habes in Piscat. *J. B.*

12. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία] Olympicum, ut patet postea, & apud Jul. Imper. in epist. *J. B.*

13. Ἔδειξε τὸν Δία] Vidi, qui daret: *fecit Jovem*: adhito pari verborum ἀνθυποστροφῇ & ἀμφιβολίᾳ usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantam simulachro dignitatem addidit, ut Jovem ipsum mortalibus ostendisse videretur.* Δεικνῦσα pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. *Noster* in *Imag.* §. 7. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς διέξεισι κατὰ τὸν Παγκάστην. *Piscat.* §. 38. ἔδειξε τὰς ἕδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τοῦ γραφῆς τὰ ποσὰ προεκτείνας vide locum. Eadem mens *Senecae Contr.* V, 36. p. 387. *Non vidit Phidias Jovem* &c. *dignus tamen illo arte animus & concepit Deos & exhibuit:* ἔδειξε. Simillimum illud *Plotini* Enn. V. libr. VIII. p. 542. E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. Ἔστιν (l. ἔσται γὰρ) ὁ Φειδίας τὸν Δία οὐκ ἐξ ὁτουοῦν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur τῇ) αὐτοῦ ἂν γένοιτο, εἰ ἐθέλοι ὁ Ζεὺς δι' ἐμῶν ὄψεων ἐλθεῖν φανῆναι. vide *Damasc.* apud *Suid.* in Ἰάμβλιχος ἱστορ. *Liv.* XLV. c. 28. *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Jovem velut praesentem intuens motus animo est*: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quanto jejunius, idque minime mirandum est, *Valer. Max.* III, 7. Ext. §. 4. *vultum Jovis propemodum ex ipso coelo petitum eboris lineamentis amplexus.* Sed cogitate *Quinctilian.* I. O. XII. c. 10. p. 1087. *cujus pulchritudo adjecisse aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo majestas operis Deum aequavit.* Cujus laudis amplissimum sane praeconium cumulasse videri potest *Propert.* III, 7. v. 15. *Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno*, modo lectio sit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra Noster illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. §. 11. qui in templum ingrediuntur, non jam Indicum ebur amplius se videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου ἢ Ῥέας ἐς τὸν γῦν ὑστὸ Φειδίου μεταμορφθέντα. Porro notum est, quos *Homeri* versus, ut dignam Jove majestatem repraesentaret, animo secutus fuisse Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὸν Δία τὸν ἐκ τοῦ Ὁμήρου ἰδὼν, ἢ μόνον ἰδὼν, ἢ μόνον ἀκούσας *Strab.* VIII. p. 543. operae pretium erit Apollonii disputationem in *Philostrato* contulisse de V. A. T. VI. p. 256. Vere ergo scripsit, atque eleganter *Schol. Homer.* ad Od. A. 612. Phidiam καλλικλεῖται ὡς τὸν Δία τὸ πᾶν τοῦ ἴσωτοῦ τύχης. De Polycleto *Maxim. Tyr.* XXVI. p. 266. Juno, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργεῖος ἔδειξε λιπαλέην &c. credas ipsi fuisse in mente *Parmenionis* Epigramma *Anthol.* IV. c. 12. Ep. 65. Eosdem, qui Luciano memorantur, artifices conjunxit etiam *Dionys. Halic.* περὶ Θουκ. χαρ. p. 224. *Juven.* VIII, 102. de quibus vide *Fr. Junium* in Catal. *T. H.*

Ibid. Τὸν Δία] *Jovem Olympium.* *J. Br.*

Τὸν Δία] Jovis Olympici statuam, quae inter VII. orbis miracula habita est. de qua videndus *Pausan.* El. I. p. 156. *Noster* Συγγ. c. 27. Υπ. αἰκ. c. 14. Περ. c. 6. *Clem. Alex.* p. 19. B. τὸν μὲν ἐν Ὀλυμπίᾳ Δία, καὶ τὴν Ἀθήνην Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος καλλιτεχνήσας Φειδίας, πατρὶ πᾶν εἰκάσῃς. *M. du S.*

Ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν] De qua nos in Epigrammata Graeca. *J. Br.*

Πολύκλειτος τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud *Plin.* de horum duorum operibus, Autor libri de mundo, *Cic.* Tuscul. I. *Plin.* c. 8. lib. 34. *Val. Max.* c. 15. lib. 8. *J. B.*

Πολ. τὴν Ἥραν] *Bourdel.* Argivam Junonem. *Basilius* de Leg. Gr. libr. Grot. Ed. 107. B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. *M. du S.*

15. Ἐθαυμάσθη] Mss. Θαυμασθῆναι. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τῶν θεῶν] Pictores inter Deos referuntur apud *Ciceron.* Tusc. I. *J. de la F.*

Vid. Ἔρ. c. 16. de phrasi ipsa vid. *Jamblich.* n. 30. & *Porphyr.* n. 20. *M. du S.*

ζηλωτὸν δὲ ᾗ τ πατέρα ἀποδείξεις, εὐβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς ᾗ τ πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα ἀφηπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα [a] πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τ μνήμῃ διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ὧν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δέ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοὶ, ᾗ γνωρίμη, εἰ ᾗ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ

imo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, patriamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit statuaria, perquam sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima jam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desiit, sinfit altera hunc fere in modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, jam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me pertentaveris. Quanta quidem tu bona

a Πάντοθεν] Pr. Edd. pleraeque πάμπολλα.

24. Μνήμῃ διέφυγεν] * Ὁ τὰ χήματα τ φαινόντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπεστιγμένα φέρων, ᾗ τὴν φωνὴν ἴαυλον, ἆρα τὴν ἔννοιαν τ εἰρημένων ὕστω ταχέως ἐξέμβλαπας; καινὸν τοῦτο. V.

* Ὁ τὰ] Ita V. prave fuerat editum ὅτι. M. du S.

† Ὁ λαγὼς] In Galei Collectaneis quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis & multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indiciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca, velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio erat vetustis Scholiis infe-

20. Πλείονα ἀφηπταίουσα] Hunc locum imitatus est *Julian.* Imp. ὁ προσπταίων, ὁ διστολογῶν, ὁκ ἐφισάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθρῆσαι σὺν χρόνῳ. J. B.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hic quoque adscripsit Pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur *Bourdelotio:* mutetur modo distinctio sic, ᾗ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, *in quacunque sermonis parte barbarizans.* Nihil est *pleraque dicere.* J. G.

21. Πάμπολλα] Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. J. B.

Πάντοθεν] Sic praeter Ms. *Bourdelotii* & A. P. L. & Ed. Junt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. M. du S.

Πάντοθεν] Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, *plurima barbare locuta*, exemplisque pluribus adfirmari: sed mos fuit gerendus plerisque libris, cum quibus judicium Eruditorum hominum consentit: πάντοθεν in *Nigr.* §. 19. 31. &c. T. H.

27. Εἰς τέλος] Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, *ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae
Ad plenum calcentur. J. B.

Εἰς τέλος] *Ad plenum. Virgil.* II. Georg. 244. sic ἀφ' τέλους. *Euripid.* Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες ἀφ' τέλους σὺν εὐτυχεῖ. M. du S.

29. Αὐτὴ] Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὖτη. id namque διαλεκτικώτερον. *Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa* (Ἑρμογλυφικὴ) *ante me exposui.* Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνάμετός ἐστι vulgo αὐτὴ legitur, quod quum *ipsa* notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. §. 13. Τάμυρις σαφῶς ἐστὶ ᾗ τὴν κεφαλὴν γε λαπτισμοῦσα τῷ Κύρου αὕτη, ὡς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήξη αἵματος. & in Reviviſc. §. 16. Τύχις δέ ἐστι; . . . ἀρετὴ μέν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, σωφροσύνη δ' ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δ' αὕτη. At male iterum in Prometh. Δὸς δ' τὴν ἑτέραν (χεῖρα) καθειλκύσθω τῷ μάλα δ' αὐτῇ· sed scribendum αὕτῃ quod perspicuum est. Pro αὕτῃ apud AEschylum in hoc Prometheo v. 61. legitur ἤδη· nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, ait Κράτος, Καὶ τήνδε [ἀλύσω] τὸν πάρπασον ἀσφαλῶς. J. J.

Αὕτη] *Jensius* pro vulgato αὐτὴ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. M. du S.

31. Τοῦ σώματι πεφῦν] Sallustiana phrasi, inquit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 7. p. 260. *opifices agreſtesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc *Luciani* locum descripsit totum & interpretatus est *Herald.* An. in Salmasii Obs. ad J. A. & R. II. c. 22. §. 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad *Martial.* I. Ep. 10. formulam loquendi παπιοὺς τὸν γνάμπτειν obiter illustrat. T. H.

34. Τὴν πρόσοδον] Alii Codices, τὸν πρόσοδον. J. Br.

Τὴν πρόσοδον] Ἐστημὶς τὸν πρόσοδον legit *Micyllus*, non πρόσοδον. G. C.

Ἐστημὶς] Ita scriptum typorum errore pro ἑστηλὼς repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata *Bourdelotii* festinatio. T. H.

Τὴν πρόσοδον] Sic recte in omnibus & Mss. & impressis.

bona sis consecuturus, si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi operarius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vilisque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui cives aemulentur; sed ipsum illud operarius, unusque e plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, dicendo promtum colat, leporis vi-

ἀγαθὰ τορεῖν λιθοξόῳ γνώμῃ, αὐτὴ προείρηκεν· εἰδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ [b] ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν [c] πρόοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τὴν ὄχλου τοῦ πολλοῦ δῆμον εἷς, ἀεὶ τὴν πρύχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὴν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼς βίον ζῶν,

b Ἀγωνῆ] Ἀγιῆ *F.* c Πρόοδον] Πρόσοδον *Fr. S. A.*

35. Οὔτε φ. ἐπιδικάσιμος] Ὁ τοῖς φίλοις ὁ τῆ δικάζεσθαι συνηγορῶν, καὶ τούτοις βοηθῶν ὁ ταῖς δίκαις. *V.*

39. Λαγὼς βίον ζῶν] † Ὁ λαγὼς, ἐπὶ διειλίας αἰτίτης). Φιλόσφ. δ. βίου Ἀπολλων. *C. G.*

Παροιμία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ ἄγαν ζῶον ὁ λαγώς. *Vorst.*

rere, in Adnotationibus contextui Lucianeo subjeci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed Graece tamen scriptum; quae causa est, cur sedes mutare non jusserim. *Philostrati* lo-

cum quaerat, cui lubet; ego in Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore quicquam me legisse non commemini. *T. H.*

pressis. *Jacob Micyll.* nihilominus vult legi ἐντηκὶς τὴν πρόσοδον. *J. B.*

Τὴν πρόσοδον] Sic recte Fr. & S. Reliquae πρόοδον, quod omnino repudiavimus. *M. du S.*

Τὴν πρόσοδον] Non video, quid inter ὀλίγα & ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελὴς τὴν πρόσοδον interfit, nec *Lucianum* credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumperet: quam ob causam ex primis Edd. revocare placuit πρόοδον, cujus locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. *Heraldus* vertit: *vilis in hominum congressu, denique cujus amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri laboret*: utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me judice, *J. Fr. Gronovius, amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit: eadem *H. Stephano* adversatur Thes. T. I. p. 1013. scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt.* *T. H.*

35. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscripsit pater *amicis advocatus.* *J. G.*

37. Ἐκ τῆ π. δ. ἰῆς] *Unus e vulgi faece.* *J. Br.*

39. Λαγὼς β. ζ.] *Erasmus* in Proverb. *Leporis vita.* *J. Br.*

Λαγὼς βίον ζῶν] Demosth. περὶ στεφ. λαγὼς βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν. Parœm. Λαγὼς βίον ζῆν λέγονται οἱ ὁ σωιχεῖ φόβῳ καθις ἄμβροι καὶ ἀπηδιάζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, λαγωῶν δειλότερος. de quo *Lucianus* Pisc. & sæpe alibi. *D. Anast.* in Epist. de hujus animalis metu. *Arist.* c. 1. lib. 1. hist. anim. & in Physiogn. *Varr. Horat. Oppian. Ælian. Apul. Jul. Poll. Sidon.* Neque ineleganter *Q. Cornificius* poëta apud Euseb. in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo est, quam profert *Herod.* in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud *Auson.*

At lepus, In me omnis terræ pelagique ruinâ est,
Forsitan & cœli, si canis astra tenet. *J. B.*

Λαγὼς βίον ζῶν] *Demosth.* περὶ Στεφ. 191. C. λαγὼς βίον ἔζης, δειλὸς καὶ τρόμων ἀεὶ πληγήσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς σαυτῷ συνῄδεις ἀδικοῦντι. *M. du S.*

Λαγὼς β. ζῶν] *Demosthenis* locus de Cor. p. 516. D. *Erasmum* non fugit in *Leporis vita*: manifesto *Galenus* imitatur περὶ τῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲ ἀπολογούμενον, τὰ δ' ὑποπτήσσοντα λαγὼς βίον ζῆν, ἀεὶ τρόμοντα καὶ τι πάσχεσθαι προσδοκῶντα. *Liban.* Ep. LXXVIII. p. 251. καθαφρονοῦντα μὲ τῶν πολλὰ κακῶν, λαγὼς βίον ζώντων. Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute. ab alieno nutu pendentes tutari possunt; quorsum etiam refertur elegans illud, τῷ κρείττονι ἕρμαιον ἄν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαμαιλεοντώδη βίον ἀμφιζῆν. *Plut.* in *Gorg.* λάρου βίον ζῆν *AElian.* Ep. 18. sic σκάληκος βίος. Adde *Pallad.* de V. *Joh. Chrysost.* p. 216. *T. H.*

ζῶν, καὶ ζ κρεῖττον ἔρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, ἢ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τ μὲν τέχνῃ ἄπαντες ἐπαινέσουσι, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῷ ἰδόντων, εἰ νῶν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ χειρώναξ, καὶ ἀπεχθεσθαι νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν [a] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα· καὶ τ ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, καλλιαχοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πραότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τ καλῶν ἔρωτι, τῇ

tam vivens; potentiorisque praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque admiranda affabre perficere, artem cuncti laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat, optet se tibi similem esse: qualiscumque enim fueris, vilis artifex mercenariusque & manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas admirabiles, dum eorum scripta tibi recito, atque omnium, ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamentis, temperantia, justitia, pietate, placiditate, aequitate, prudentia, constantia, honesti amore, acri

a Ἀπαγγέλλουσα] Ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ P. Margo A. 1 W.

40. Ἕρμαιον] * Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ εἰκῆ τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατίθενται. V. Ἢ λέγεται τὸ εὑρεθὲν λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπεὶ δὲ εὐρετικώτατον τε εἶναι, κοινὸν τὸ εὕρημα. Vorst.

* Τὸ ἀπροσδόκητον] Haec totidem verbis leguntur in *Suida* & *Etymologo*: apud quem illud etiam, quod Vorstius adscripsit. T. H.

40. Ἕρμαιον] *Mercuriale Horat.* Sat. II, 3. A. V. *Phaedr.* F. 87. M. du S.

43. Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter haec *Plutarch.* in Pericle statim ab initio. J. B.

Οὐκ ἔστι ὅ ἂς, τις εἰ τῶν ἴχοι, εὔξαιτ' ἂν ὅμοιός σοι γενέσθαι] Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσαι, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit *Nestor* in Herodoto c. 2. ἤδη ἂν ἄπαντες αὐτὸν ἤθλησαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς, καὶ οὐκ ἐστὶ ὃς, τις ἀπέκτεινε ἂν τῶν Ἡρακλέους ἀπόγονον. In Demonacte c. 10. καὶ λέγεται τοῦτο φίλον ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἐστιν ὅτε, τινα οὐκ αἰτίαν ἐπάγοιεν. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX. de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὡς δ' ἐπέθη, καὶ ἦκεν ἔχων ἐς τ κεφαλὴν, ἀνεφλέγη ἡ ὀροφὴ καὶ ἡ Σεμέλη ἀφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός· sensus requirit διεφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Il. A. 163. Οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐκτιμένην πτολίεθρον debuit ἔχω. J. J.

Οὐκ ἔστι ὃ ὅστις] Consentit *Plutarch.* V. *Pericl.* p. 153. A. εὐδὲς εὐφυὴς νέος ἢ τ σὺ Πίσης θαυμάσθω Διὶ γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἥραν τὴν ἐν Ἄργει, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucianum item habitura sint adstipulatorem, haud scio: εὐδ' Ἀνακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἡθοῖς αὐτῶν τοῖς ποιήμασι. T. H.

45. Οἷος γὰρ ἂν ᾖς] *Summus quantum voles statuarius.* J. Br.

Ibid. Βάναυσος] *Sedentarius Plauto* in Aul. III, 5. v. 39. J. de la F.

Ibid. Χειρώναξ] Χειρῶν ἄναξ, μόνοις ταῖς χερσὶ δοπτόζων. Aliter Hesych. J. B.

50. Ἀπαγγέλλουσα] Aliud exemplar: ἀπαγγελῶ & ἀποφανῶ. J. Br.

Ἀπαγγέλλουσα] Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. J. B.

51. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.] Videntur hic Interpretes mentem *Luciani* parum intellexisse, quando verterunt: *animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris ornamentis exornabo.* Negare quidem nolumus, κύριον sc. μόριον significare *partem praecipuam*, neque etiam, animum esse partem hominis praecipuam: sed existimamus, illud heic loci ab Auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, non referre voluit ad animum, sed ad commodum, quod hic proponit: ita quidem: *Deinde (id quod tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque praeclaris ornamentis exornabo.* H. V.

Ὅπερ σοι κυριώτατόν] Aberrant quidem Interpretes ab hac lectione, ut animadvertit *Hor. Vitringa*, cujus explicationi videtur auctor accedere *Budaeus* C. L. G. p. 43. non tamen a *Luciani* mente: pollicetur enim Eruditio, se animum, quae pars ejus sit longe praestantissima, omnibus virtutis ornamentis condecora-

acri denique praeſtantiſſimarum rerum ſtudio; iſta enim vere ſunt ſincera mentis decora. Praeteribit autem te nec vetuſtum quicquam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura proſpicies mecum; & in univerſum quicquid eſt rerum divinarum humanarumque non diu erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, & iſtius, cujus nomen vix conſtat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte, paulo poſt omnibus eris aemulationi & invidendus: honores laudemque conſequeris, ob rerum optimarum cultum inſignis, quique genere ac divitiis excellunt te ſuſpicient: porro tali veſte, (ſua, quam ſplendidiſſimam gerebat, oſtentata,) amictus, magiſtratu primaeque ſedis honore dignus habeberis: ſi quo

πρὸς τὰ σεμνότερα ὁρμῇ· ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος καὶ ἀληθὴς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν εἶδος, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅσα ἐστὶ τότε θεῖα, τότε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγενοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπιφθονος ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῆς γένει καὶ πλούτῳ προέχοντων ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα ἑαυτῆς τάχυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. καί τις ἀποδημῆς,

coraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam ſi ſolum corpus ad vilis artificii labores inſtrueretur. Scribendum igitur ὑπὲρ τῶν περιόντων Platonica loquendi formula: hujus enim ſcholae philoſophi Pythagoram ſecuti docebant, τὸ περιόντως ἐγκεκοσμημένον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχήν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari: *Noſter* in περὶ ἕξεως M. Σ. §. 19. τὸ περιόντως τὴν ψυχὴν τὴν ἐμαυτοῦ. Mox σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ ita junxit *Paulus* ad Tit. II, 12. σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum *L. Bos* ad eum locum. *T. H.*

57. Ἀκήρατος κόσμος] Sic paſſim alibi: ſic *Julian.* in Epiſt. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defacatum*, ἀκήρατον, ἀκήρατον, ἄφθορον, ἀφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνὸν. *J. B.*

58. Γνώριμος δέον] Suſpectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28. τοῦ N. τὸ δέον ὑφωμοσίας ἦν. In plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν *Demoſthenes* familiaris dictio, ut 179. A. τὰ δέοντα παρεῖχεν *Thucyd.* I, 70. C. *M. du S.*

59. Τὰ δέοντα πρ.] Nihil eſt in ſenſu, quod magno opere reprehendas: *& quae fieri expediant mecum proſpicies*: ſcilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura ſolerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc ſigno deſcribit *Arrian.* VII. c. 28. ξυνιέναι γὰρ τὸ δέον ἔστι σὺν ἀφωνίᾳ τὸν δυνάστην apud *Liban.* T. I. p. 804. B. πλεῖστον ἀφιστάντων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua τὸν γνώριμον δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus iſto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero ſibi ſuccedunt, οὔτε παλαιὸν εἶδος, οὔτε νῦν &c. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo ſimul non parum juvatur τὸ προόψει. Pro omnium rerum complexu ponuntur τὰ περιόντα, τὰ ὄντα & τὰ ὑπόντα *Liban.* Or. XXXI. p. 644. D. & *Empedocles* apud *Apul.* de Mundo: Πάντ' ἔστιν ἦν, ἔσται τ' ἔστι, πᾶν ὅσον τε ἔστιν ἐπίσσυν. quorum ſcientia primum divinae naturae tribuitur pervidenti πάντα τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, ut *Hippocrates* ait de Carn. in initio, *Orac.* apud *Diogen.* L. I, 33. *Xenoph.* Symp. p. 517. v. 42. deinde Apollini, — *per me quod eſtque fuitque Eſſe patet: Ovid.* Met. I. & Muſis ab *Heſiod.* Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab *Homer.* Il. A, 70. ſed ſaepius viris etiam prudentibus atque eruditis: de Themiſtocle *Thucyd.* I. c. 138. μᾶλλόν τι ἐπιτυχεῖν τοῦ γιγνομένου ἄριστος εἰκαστής mox: τό, τε ἄμεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεῖ ἔτι προόρᾶν μάλιστα· quod *Arrianus*, quum Alexandrum deſcriberet, aemulatus eſt: de eodem propius ad *Lucianum Ariſtides* T. III. p. 321. A. καὶ μὴν τοῦ μὲν εὑρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδενὸς ἧττον πραγμάτων ψοφεῖν, ἀλλ' ἄριστον ἅπαντων μαντεῖον τὸ μέλλον προλέγειν, σοφίας εἵνεκεν δῆλον ἐποίησατο ex quibus verbis erit forte, qui vulgatae *Luciani* ſcripturae patrocinium petat. *T. H.*

63. Ὁ τοῦ δεῖνος] *Hic hujus filius hominis infimae ac tenuis ſortis.* *J. Br.*

Ibid. Ὁ βουλευσ. τι] Litera detrita eſt: lege ὁ βουλευσάμενός τι, quod ſententiam multum ornat: *Tu qui adhuc deliberas, neque utram ſectari velis decreviſti*: hactenus enim auditor tantum *Lucianus*. Ὁ τοῦ δεῖνος, filius hominis ignoti, nullaque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζως· ὑπὲρ τὸ Πτ. §. 16. quod ſi ſcriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo poſt: προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. *Toxaris* τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων in *Scyth.* §. 4. *T. H.*

70. Λαμπρὰν] Vid. *Obſ. Ferrar.* P. II. de R. V. lib. IV, c. 13. *T. H.*

73. Τὰ

μῆς, ὐδ' ὅπῃ ἡ ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς ὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ· τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστον τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

peregre proficiscaris; ne in extera quidem regione ignotus eris obscurusve: ejusmodi tibi circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, ajat.

Ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖς, ἢ τοὺς φίλους ἢ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν σπουδῇ τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τὸ δυνάμεως,

12. Si quid autem majoris momenti aut amicos, aut civitatem etiam universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris aliquando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt auditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae orationis potenno impetu superveniunt: in *Thucydide* satis frequens; apud quem ideo legendum est IV, 31. *εἰ καταλαμβάνοι ἀναχώρησις βιαιοτέρα*, non *βεβαιοτέρα*, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. *Demosth.* in *Aristog.* p. 846. B. *ὅταν τις κύδωνα τηλικοῦτον καταλαμβάνῃ τὴν πόλιν Pisistr.* vel qui nomen ejus mentitur, apud *Diogen. L.* I, 53. *ἢν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. Dion Chrys.* p. 47. B. 530. D. *ἂν μή τις μείζων ἀνώγκη καταλάβῃ. Galen. περὶ τῆς Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τυχόντων ἁπάντων δυστυχία κατέλαβε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram & corripuit.* Vid. *AElian.* V. H. II, 4. *Julian.* Or. I. p. 34. Nisi fugisset haec potestas priores Interp. non monuissem. *T.H.*

73. Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt Viri Clariss. hac de re, dico ad *Heliod.* *J.B.*

74. Τὸν πλησίον] *Prope adstantem.* *J.Br.*

75. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] *Arrian.* Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariss. *Th. Marcil. Def. Herald.* δακτυλοδεικτεῖσθαι. *J.B.*

Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur atque eo pervenire, ut digito non infami sed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit autem illa demonstratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud *Horatium* Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui est,
Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius junior lib. VI. Epist. VI. *solebat tamen vixdum adolescentulo mihi pater ejus cum magna laude monstrari.* Et lib. IX. epist. XIII. *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud *Ovidium.* lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis designor adultera vulgi.
Th. J. ab Almeloveen.

Δ. σε τῷ δακτύλῳ] *Pers.* Sat. I. *Pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est. Horat.* IV, 5. *M. du S.*

Ibid. Οὗτος ἐκεῖνος] Hic ille est Lucianus, insignis orator. *Persius: At pulchrum digito monstrari & dicier, hic est.* *J.Br.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* &, *ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης* & quod de Telamone memoratur, ob cujus os, ait *Cicero*, Graji ora obvertebant sua: & *Persius* Sat. I. *At pulchrum est digito monstrari & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit. Lucian.* in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. *G.C.*

Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *J.B.*

77. Ἂν δέ τι &c.] Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. *Spanhem.* de U. & P. N. p. 708. *M. du S.*

78. Καταλαμβάνῃ] In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repenti-

83. Ἀθάνατοι] In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi *Lucianus*, non vanus augur, promittit. Eleganter *Diodor. Sic.* sub initium libri primi scribit principes viros inflammari *τῷ λόγῳ τὸ δόξης ἀθανατισμῷ*, quem fructum capiunt *τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τὸ ἰσοφίας ἀπαθανατιζούσης*· istius loci paraphrasin pene dedit *Agath.* in Prooem. Vid. eundem *Diodorum* XV. p. 458. B. *T.H.*

85. Τοῖς παιδιλωμβίοις] Παιπαιδυμβίοις, *ἀμφιλογίας* vitandae causa. *Th.M.*

87. Τὸν Δημοσθ.] *Aphthonius* in Chria: *Τὸν Δημοσθένους ὁρᾷ μοι βίον, πάντες μὲν ὄντα φιλοπονώτατον ῥητόρος γεγονότα καὶ πάντος εὐκλεέστερον.* *G.C.*

Ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα] *μαχαιροποιοῦ δηλαδή*, quod tamen falsum esse docui. *J. Br.*

Τινὸς υἱὸν] Demosthenis patrem, si de patre haec intelligas, nimis deprimit: *Plutarchus* enim ex *Theopompo* (qui, ut ex *Suida* constat, Demosthenis aequalis) longe aliter de eo in Ejus Vita: Δημοσθένης, inquit, *ὁ πατὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς ἱστορεῖ Θεόπομπος· ἐπικαλεῖτο δὲ μαχαιροποιός, ἐργαστήριον ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας.* Sed ad matrem respicit *Lucianus*, de qua statim addit *Plutarchus: ἡ δὲ Λαχὼν ὁ Ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς,*

tentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem ferunt immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi conciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu desines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden AEschinem, qui patricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socra-

ᾗ τ πατέρα τ εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι ποιήσω. καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, ὅπως παύσῃ σιωπῶν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τ Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνα υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τ Αἰσχίνην, [a] ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' [b] ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης ᾗ

a Ὃς τυμπανιστρίας] Ὡς τυμπανητρίας F. V. margo A. 1. W. P. ὃς J. V. 2. b Ὅμως] Ὅπως P. J.

τὴς, ὡς οἱ Γύλωνός τινος ἐπ' αἰτίᾳ προδοσίας φυγόντος ἐξ Ἄστεος ἐγεγόνει, ᾗ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἴτ' ἀληθῶς εἰρηκεν, εἴτε βλασφημῶν ἐπικατασκώπτει. Certe *Valerius Maximus* ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis fuerit, tradidit III, 4. *M. du S.*

Τὸν υἱὸν ὄντα] *J. Brodaeus* significat *Miscell.* IV. c. 26. ubi de Demosthene pluribus exponit: vide porro, *Andr. Schottum* in Vit. Demosth. ad A, 1. *T. H.*

88. Τὸν Αἰσχύλον] *Plin. Diog. Laërt.* Autor vitæ *Æschinis.* *J. B.*

Ibid. Ὡς τυμπανιστρίας] Τοὺς θιάσους μὴ τυμπάνου τελεύσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. AEschini improperat. *J. Br.*

Τυμπανιστρίας] Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant, *un tambour de Basque*; hoc est, exiguum, & quod saltantes manibus pulsabant. Figuram ejus cernere licet in elegantissima gemma, quae exprimitur in Opusculis *J. Scaligeri* p 575. & quam *Is. Casaubonus* de Sat. Poës. 1. p. 67. repraesentavit. Ejusmodi autem mulieres, ut & tibicinæ ac fidicinæ servæ erant aut libertæ, & pleræque omnes meretrices. Quæ optime omnium tympanum pulsabant, Syrae erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri AEschinis erat *Glaucothea*, ut testatur *Plutarchus* in Ejus Vita. Cavendum, ne hunc AEschinem, Demosthenis parem, Atrometi filium, misceamus cum Socratico AEschine, Charini filio, cujus vitam scripsit *Diogenes Laërtius*: quod moneo, quia eum errorem erravit *J. Bourdelotius* in Notis ad hunc *Luciani* libellum. Quin & amicus noster *H. Wetstenius*, in pulcherrima editione *Diogenis Laërtii*, vitae Socratici AEschinis praefixit imaginem Oratoris AEschinis e marmore Ducis Etruriae. *J. C.*

Τυμπανιστρίας] *Suidas* Leucotheam pro Glaucothea vocat (vid. *Plutarch.* 1543.) sed pro τυμπανιστρίᾳ is τελέστριαν dicit. Vid. *Demosthen.* pro Cor. 170. B. C. & 194. unde *Noster* habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus *AElian.* V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 64. & *Philostr.* p. 506. cum Notis. *M. du S.*

89. Ἀλλ' ὅπως] Legendum ὅμως. *J. Br.*

Ὅπως] Ex P. & Ed. *J.* restituimus pro aliarum ὅμως, quod frigidius visum. *Philostr.* p. 507. τ δ' ὡς Φίλιππον ὁράσαντα ὁ Κ. Αἰσχίνης. *M. du S.*

Ἀλλ' ὅμως] Retinui: sensus est: Vides AEschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. Ὅπως locum tueri poterat, siquidem abfuisset ἀλλὰ, hoc ordine structurae: ὁρᾷς τ A. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐθ. *vides quanto opere AEschinem illum observaverit Philippus.* Ad marginem Ed. *A. W.* notatum erat ὡς pro ὅπως frustra. De AEschinis matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunior erit dicendi locus. Τυμπανιστρίαν vocat *Lucianus* post *Demosthenem*, quod *A. Schottum* non praeteriit in *Vit. Demosth.* neque aliter *Tzetz.* ad *Hesiod.* p. 2. ὁ τ τυμπανιστρίας Αἰσχίνης· quae satis refellunt errorem *Olearii* ad *Philostr.* de V. S. I, 18. vice τυμπανιστρίας in Oratorum Principe τελέστριαν potius legendum esse conjectantis: eo nimirum prolapsus est, quoniam, quae τυμπανίστρια diceretur, ignorabat. *T. H.*

Ibid. Δι' ἐμέ] Διὰ τὴν Ῥητορικὴν & παιδείαν. *J. Br.*

90. Σωκράτης] Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam serviisse & sculpsisse lapides dicitur. Adserunt quidam Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & *Timon* illum in Sillis, *Laërtio* teste, sculptorem lapidum dixerit. *G. C.*

Σωκράτης] Serius quam *Noster* statuariae valedixisse *Socrates* videtur, cujus opus fuisse ajunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. *Diog. Laërt.* 37. F. *Aristoph.* Schol. Νεφ. V. *Paus.* Att. IX. p. m. 87. *Plin.* XXXVI, 5. & *Aul. Gellius* IV, 919. *M. du S.*

Σωκράτης] Phaenareta (perperam Phanerete apud *Cassiodor.* ad Psalm. LXXII.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta Socratem; deinde Chaeredemo Patroclem peperit. *Plato Euthyd.* p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide *Fr. Junii Catal. Artif.* & *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 19. *Dion. Chrysost.* p. 558. D. Socrates ἐμάθευεν λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: *Plin.* H. N. XXXVII, 8. scribit Ol. XCV. inter alios floruisse Patroclem; quem equidem ab isto Socratis fratre ὁμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cujus *Pausan.* meminit VI. p. 457. Ceterum qua re λιθοξόοι diffe-

ἡ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε ᾧ χρείττονος ἦν, καὶ ἀπελεύσας παρ' αὐτῆς ἠτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς οὐδὲ πάντων ἄξεται;

tes autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur?

Ἀφεὶς δὲ αὐτὸς τηλικούτους καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πινηρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις; κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· [a] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ [b] ἐλεύθεριον οὐδὲν ὀφθαλμοῦσι, ἀλλὰ τὰ μὲ ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς

13. His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decoro, honore, gloria, laude, principe considendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vecticulos, coela, malleolos, scalpra in manibus habebis, vultu ad opus prono, humilis & humilia consectans, omnemque in modum abjectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis; ut ipse sis con-

a Ἀνακύπτων] Ἀναπίφων A. P. F. *J. V.* 2. Margo *A.* 1. *W.* b Ἐλεύθεριον] Ἐλεύθερον C. F. & hinc margo

differant & ἑρμογλύφοι, quoniam Viri Docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpit, cujusmodi rudiore opificio confectae ab Athenienſibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδήμιων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τὸ μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον &c. *Jamblich.* de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, οὐ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν ὑγίνεται, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorem significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, *statuariorum officinae* in *Plat. Conv.* p. 1202. A. quem locum *Julianus* expressit Or. VI. p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεσταὶ λίθοι *Liban.* Decl. XIV. p. 418. D. nec dubitandi locum relinquit *Noster*, quando pro λιθοξόον ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque *Proclus Diad.* III. p. 250. eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοχισὴς &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo *Luciani* clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδου ἀπείκαζον, teste *Clem. Protr.* p. 35. D. Socratis pater *Diogeni L.* λιθουργὸς, *Dioni Chrys.* & *Maximo Tyrio* λιθοξόος, ἑρμογλύφος *Theoni Progymn.* c. 8. p. 105. Socrates ipse λιθοξόος *Timoni Phliasio*: sed egregius inprimis *Cyrilli* locus contra *Julian.* VI. p. 207. 208. &, quem testem producit, *Porphyrii*; ubi nunc λιθουργὸς, mox ἑρμογλύφος, tum δημιουργὸς uterque appellatur, dicturque Socrates εἰργάσθαι σὺν τῷ πατρὶ τὴν λιθολογικὴν, &, πατρώαν τέχνην κρῖσθαι τὴν λιθυτικήν. Jam vero qui proprie λιθουργοὶ, quae λιθουργικὴ, optime docet *Suidas*, vel is potius, quem descripsit in V. *Manetho* vocat λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδους IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud *Aristot. Hθ. N.* VI. c. 7. tantus artifex λιθουργὸς σοφὸς, ubi *Paraphrastes Andronicus* addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἦν τὴν λιθουργικήν. *Moeris* adnotat Λιθουργὸς *Thucydidem* dixisse, (locus est IV. c. 69.) *Antiphontem* λιθοκόπους: recte igitur *Hesych.* Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est *Plutarchi* locus pro *Nobil.* p. 217. Ἡ γὰρ Σωκράτους ἀδοξία μαλίας ἦν ἑρμογλύφου πατρὸς οὖσα καὶ εὐγενεστέρα τῆς Σαρδανα πάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo jure *Thomas Mag.* probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεῖος, λιθοξόον rejiciat. *T. H.*

91. Ὑπὸ τῇ ἑρμ.] *Laërtius* in Socrate: Δοῦρις δὲ καὶ δουλεῦσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. *Valerius* non Socratem, sed ejus patrem Sophroniscum marmorarium fuisse perhibet. *J. Br.*

6. Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀναπίφων. *J. B.*

Ἀνακύπτων] P. *Fl.* & *J.* ἀναπίφων. Utrum utri praestet ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. *M. du S.*

Ἀνα-

concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliorem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria spreta, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complosis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa diriguit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias objiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego jam, inquit, tibi vices rependam causae justissime dijudicatae: age ergo,

εὔρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα σωφρονιστικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον τοιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ὑ μὲν ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργαλικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ [c] ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τῷ χεῖρε συνεχρότει, καὶ τὼ ὀδόντας [d] ἐπέτριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ πρόσοδόξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυμαστοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τὰ δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ὅπῃ-

A. 1. *W.* c Ἀπολιφθεῖσα] Ἀπολειφθεῖσα in quibusdam *Edd.* d Ἐπέτριε] Συνέτριε margo *A.* 1. *W.*

Ἀνακόπτων] Ἀνακύπτειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas quum aliena sit a *Luciani* mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primarumque Edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite se se erigere*, quod animi generosioris est indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant τὰπεινὸς, ac cetera quae praecedunt. *Plato* in *Phaedr.* p. 1223. E. ψυχὴ ὑπεριδοῦσα τὰ νῦν εἶναι φαυλὰ, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit *Budaeus* C. L. G. p. 71. Idem & ἀνανεύειν *Dioni Chrys.* Or. IV. p. 71. *Isidor. Pelus.* I. Ep. 275. quod eleganter *J. Potter.* ad *Clem. Protr.* p. 49. n. 4. restituit *Origeni* contra *Cels.* p. 334. opponitur τῷ κάτω νενεύκασι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit *Noster*, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent: *Tatian.* ad *Graec.* §. 22. & 26. p. 61. locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν ἀποστρέψουσι κάτω νενευκυίας, ἕως μεταστρεψάσας ἐξαπατῶσι. *Hierocl.* in A. C. p. 208. *Noster* in περὶ τῆς ἐπὶ M. Σ. Ψευδύσεως κάτω νενευκώς. *Platonem* confer de Rep. IX. p. 738. A. Adhibuit ea verba *Lucianus* hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est *Herald.* de Rer. Judic. Auct. I. p. 65. *T.H.*

8. Τὰ μὲν ἔργα] Sic Socrates apud *Diogen. Laërt.* II, 33. ἔλεγέ τε θαυμάζειν τοὺς τοὺς λιθίνους οἰκίνας καλαστάλλοζομένους, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὡς ὁμοιότατον ἔσαι αὐτῶν δὲ ἀμελεῖν, ὡς μὴ ὁμοίους τοῦ λίθου φαίνεσθαι. *Clem. Alex.* p. 24. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ μυθολόγος ὅτι μάλιστα ὁμοιότατον τεκτήνηται, προσκαθίζετε, ὅπως ὃ αὐτοὶ μὴ ὁμοιοι δὲ ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδριάσιν ἀποτελεσθῆτε, ὃ φροντίζετε. *M. du S.*

17. Ἡ σκυτάλη] *Flagra, verbera.* *J. Br.*

18. Ἐνετρίψατο] Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatam lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ Διὸς οὐκ ὀλίγας &c. *T.H.*

19. Ἀπολιφθεῖσα] *Fl.* & *J.* Ἀπολελειφθεῖσα. *M. du S.*

21. Ἐνέτριε] Docta manus ad marginem Ed. A. 1. συνέτριε priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vid. *Suid.* in Ἐμπρίσαιλις & Καλατεύσας ἐρῶ· quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύζειν τοὺς ὀδόντας *Jambl.* de V. P. S. 194. & ἐμβρύζειν. Διαπρίειν alibi *Noster* habet & πρίζειν τοὺς ὀδόντας D. M. XII. *T.H.*

23. Θαυμαλοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud *Petron.* c. 104.

— *Somnia quae mentes ludunt.* *J. B.*

26. Τῆς δὲ τ.] Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. *M. du S.*

27. Καὶ ἐλθὲ ἤδη] Multum abest, ut damnem: *Noster* de Sacrif. §. 8. φέρε δὴ ἤδη. Nec tamen hoc loco non praetulero, καὶ ἐλθὲ δή, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δή, ἴθι δή, δεῦρο δή fere perpetuum ab *Aristophane*, *Luciano*, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem *Sylburgium* movit, Graecae linguae scientissimum, ut in *Dionysio Hal.* A. R. VI. p. 391. pro ἄπιτε ἤδη rectius putaret ἄπιτε δή. Vid.

ἐπίβηθι τούτῳ ᾧ ὀχήμαλος, (δείξασά τι ὄχημα [a] ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως [b] ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ [c] ὑφηνιόχει· ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ [d] ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς [e] ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. ἐκέτι μέν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ὃς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, ἐκέτι

inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram projiciens: quanquam haud sane memini, qualenam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, & faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendissent, reduxit iterum

a Ὑποπτέρων] Ὑπόπτερον F. J. b Ἴδῃς] Εἰδῇς A. B. P. J. c Ὑφηνιόχει] Ἡνιόχει J. V. 2. d Ἐπεσκόπουν]

Thom. in Φάλ. Ἐπιβαύειν τῷ ὀχήματι ex hoc loco profert *Scheffer.* de R. V. I. p. 232. praetermittens proximum illud ἀνήρχετο, quod multo rarius occurrit. *T. H.*

29. Πηγάσῳ i.] E nummis exhibet *Spanhemius* in eximio de *Praestantia & Usu Numismatum* opere p. 272. Ed. postremae; & *Gryphas* intelligit. *M. du S.*

30. Ὅπως ἴδῃς] Mss. & Angl. εἰδῇς toleranda lectio, aliter tamen ceterae editiones; atque aliter legit Interp. *J. B.*

34. Ἀ. π. τὰς ἑσπερίας πόλεις] Corrige, τὰς τῆ ἑσπέρας πόλεις. *J. Br.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις. Mss. πρὸς ἑσπερίας. *J. B.*

Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quae apponit *Bourdelotius* non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰς ἑσπερίους πόλεις, &c. *J. G.*

Ἄχρι π. ἑσπέραν] *Gronovii* conjectura non improbabilis. *Hesych.* Ἑσπέρια, δύσεις μέρη· quod *Kerkelius* observavit ad *Stephan.* in Ἑσπερία. Saepe *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 47. ἑσπέρια τῆς γῆς· V. p. 219. Idem tamen VII. p. 282. τὴν Κελτῶν ἑσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. *T. H.*

35. Ὁ Τριπτόλεμος] Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. *Paetus* ad *Artaxerx.* inter Epist. Hipp. II. Hippocrates Ἀσπιδίων παιδαγωγόν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆ Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. *Athen.* V. p. 203. C. Huic Paulus Christianae religionis consitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit *Isidor. Pelus.* III. Ep. 176. ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργὸς, πᾶσαι χεῖρα ἐπίδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀπηκόοις ἐσπείρων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud *Ovid.* Tr. III, 8. neque aliter *Amm. Marcellin.* XXII, 2. *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior* Julianus, *ut quodam Triptolemi curru.* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant: *Pindarus* illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φᾶτις, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἵππων Ι. I, 102. Vid. *Aristid.* T. III. p. 669. *Manil.* II, 58. 138. quem locum egregie sanavit *J. Fr. Gronovius* Obs. II, 5. p. 242. ibi *Choerili* veteris versus opportunos produxit *Jos. Scaliger*, nec non ad *Euseb.* p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, πεζυγὶς ἅρμα ἐλάσαι vel ἐλάσαι, non πελάσαι. hoc *Scaligerum* & *D. Heinsium* de S. H. II. p. 270. fugisse miror, non item *Muretum* V. L. XII, 14. & *Sam. Petit.* Obs. II. c. 2. Huc pertinent illae *Ciceronis* quadrigae poëticae II. ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poëtis notissimi: nec *Philostratus* sprevit V. S. II. p. 596. de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆ φήμης περιόμενος δηλοῖ τὰ ἄστη. Illud autem *Callimachi* longe tenerrimum est, quum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia *Lucianus* se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram seminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. *T. H.*

36. Ἀποσπείρων τινὰς] Repone, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. *aliquid in terram spargens*: nota est omnibus Triptolemi fabula. *J. Br.*

43. Ἐνδιδυκότα] οὐκ ἴστι τὴν ἐσθῆτα ἑκείνην ἐνδιδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδιδυκώς. *T. H.*

45. Κατα-

terum non iſta quidem veſte indutum, quam habebam, quum volucri curru efferrer: ſed videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato redire. Quin &, ut patrem invenit adſtantem, meque opperientem, monſtrabat ipſi veſtem illam, & me, qualis reverterer: imo etiam ſubmonefecit, quam fere de me conſilii rationem iniiſſet. Iſta me vidiſſe memini pueritiam tantum quod egreſſus, ut mihi quidem videtur, conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exſequor, Hercules, inquit nonnemo, quam longum ſomnium & judiciale: tum alius interpellat; hibernum ſcilicet, nam longiſſimae ſunt noctes: aut ſi forte trinoctiale, quemadmodum Hercules eſt & ipſe: quid vero ipſi in mentem venit, ut iſta nugaretur ad

τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. καὶ λαβοῦσα ὧν ἡ τ πατέρα ἑστῶτα καὶ προσμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τ ἐσθῆτα, κἀμέ, οἵῳ ἥκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῷ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσαλο. ταῦτα μέμνημαι ἰδών, ἀντίπαις ἔτι ὤν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τ τῶν πληγῶν φόβον.

Μέλαξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ὤφλ. τί δ' ἂν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς,

Ἐσκόπουν *F.* margo *A.* 1. *W.* ὁ Ἐσκήφαι] Τὰς ἰσκίφι A. P. τὰς ἰσκιρίας B. *J. f* Ἐβουλεύσατο] Pt. *Edd.* ἐβουλεύσαλο

45. Καὶ λαβοῦσα ἑ τ πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καὶ βαλοῦσα κ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *J. B.*

45. Τὸν πατέρα] De reditu illo fuſius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. *M. du S.*

47. Καί τι κ] Lege: καί τοι κ. atque ita video poſſe fuiſſe *Fac. Tollium* ad *Longin.* p. 181. Ἐβουλεύσαλο defendi poſſe non nego: melior tamen, & ad ea, quae ſupra ſunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam ſecutus ſum. *T. H.*

48. Ἐβουλεύσαλο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *J. B.*

53. Δικανικὸν] Forenſe dixit, vel quod duae perſonae inter ſe decertent: vel quod forenſes cauſae multis clepſydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hybernum ſomnium vocavit, quod hyeme noctes ſint longiores, & proinde longiora ſomnia. *G. C.*

54. Χειμερινὸς ὄν.] Vide Eraſm. in Chil. *A. V.*

Ibid. Ὅτι μήκ.] *J. G. Graevius* ad Πρ. ἡ Κ. ὅτι ſcribi jubet; quod recepiſſem utique, ſi vel unus addixiſſet Codex: nunc lectione vulgata nos oportet eſſe contentos: *hybernum ſomnium: nam longiſſimae ſunt noctes. Pobyd. Vergilius Cognatum* ſecutus ex his paroemiam effinxit, *Somnium hybernum* & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe eſt cauſa, cur ὑπνίον δικανικὸν vocaverit, *ſomnium abſurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa cauſidici deblaterare ſolent. Parum diſtat illud *Platonis* in *Apol.* p. 25. A. ἐρῶ ᾧ ὑμῶν φαντικὰ μέ, κ δικανικὰ, ἀληθῆ δέ. Theaet. p. 128. E. Simili modo apud *Lucianum* ſaepe occurrere notavit *Herald.* An. in *Salm.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 10. §. 9. *T. H.*

55. Αἱ νύκτες] Hinc Platonis Comici fabula, cujus titulus *Nox longa*, laudata *Polluci* VI, 33. *M. du S.*

Ibid. Τριέσπερος] Facete, ut ſolet: τριέσπερον vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo inſumtum. Nota eſt fabula trinoctii concubitus Jovis & Alcmenae vel ex *Plauto*, vel ex ipſo *Luciano* in Dial. Merc. & Solis. *G. C.*

Τριέσπερος] Haec ait per alluſionem ad *Lycophronem* in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic: Αἰ αἰ τάλαινα τηλαμὼν κικαυμένη Καὶ πρόσθε μὲ πεύκησιν ὑλαμηφόροις Τριεσπέρου λέοντος —. Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur *Tzetzes*, vel quod plures noctes impendit Jupiter in ejus generationem, vel quod per tres dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *J. P.*

Τριέσπερος] Agnoſcet etiam *Lucianum* in *Gall.* §. 12. τριέσπερον ἂν ἡδέως ἴστι εἶδον ἑ ὄνειρον. Apud *Schol.* Homer. ad Il. Ε'. 323. Hercules τριέσπερος, & in Ara *Doſiadae* II. *Lycophroni* v. 33. τριέσπερος λέων, ubi vide *Tzetz.* & *J. Meurſ. Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 42. ἑ βουβύσει παρήσομεν αὐτοῖς ἑ ἑ Τριέσπερον ἑ κ γενόμενον ἤτω ἑ γενῶντα μεγαλοπρεπῶς. Scriptor Chriſtianus neſcio quis apud *Suid.* in Ιω parum concinne: Οὐ κατὰ ἑ Ἡρακλέους μῦθον ἑ τὸν Ἀδμήτου Ἄλκηστιν, ἣν ὁ Καλλίοπός τε κ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε· hinc apud *Alciphr.* p. 356. ὁ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla *Berglerus*. In hiſtoria Jonae originem fabulae ponit *Cyrillus* Comm. in Jon. quam ſubtilitatem Eccleſiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud ſane conſtet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant *Orpheus*, aut is potius, qui Orphei ſubiit perſonam, Argon. v. 118. verſibus elegantiſſimis, & *Lucan.* apud *Lactant.* ad *Stat.* Theb.

ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; Οὐκ ὦ γαθέ. εὐδὲ γὰρ [a] ὁ Ξενοφῶν ποθε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ ἐν οἰκίᾳ τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὸ ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ

nos, puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera, jamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus: num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? minime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in paternam cecidisse domum, & reliqua (nostis enim) velut histrionicam, visionem istam, neque nugaturus

a Ὁ Ξενοφῶν] Anab. γ. ϛ. Br. p. 175. v. 4.

IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes (vid. *Passerat.* ad *Propert.* II, 18. v. 25. *Muncker.* ad *Hygin.* F. XXIX.) novem alii conjungunt, *Clem. Protr.* p. 20. D. & *Potter.* illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VIII, 75. temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cujus tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Jupiter debuerit: nam si verum est, quod *Diodorus* IV. p. 151. D. historica gravitate confirmat, τὴ γὰρ Διὰ μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, ἐν τῷ πλήθει τῆ ὥρας τὴν παιδοποιΐαν ἀναλαβόντος χρόνου προσημαίνει τὴν ὑπερβολὴν τῆ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Jam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλεπρεπῶς apud *Nazianzenum* non capiat. *T. H.*

59. Ἔωλος γὰρ ἡ ψ.] Bona notavit, hoc etiam loco prolato, *H. Stephan.* Ind. Thes. in V. Ἐώλος, & *Jungerm.* ad Poll. I, 65. n. 38. *T. H.*

61. Ὑποκριτὰς] Hinc cum similibus aliis adnotavit *Budaeus* C. L. G. p. 776. Displicent ὀνείρων τινῶν ὑποκριτάς τινας· alterutrum, si nitorem loquendi consulas, sufficerit: nec sane in Ed. Fl. primum illud τινῶν extat, quod in posteriores omnes unde fuerit invectum, mihi non liquet: quanquam in Exc. Cod. *Regin. Poli* reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. *T. H.*

62. Ὁ Ξενοφῶν] Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III. Anab. quo vidit *Xenophon* per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. *G. C.*

63. Ὡς ἐδόκει] Tutatur se *Lucianus* exemplo atque auctoritate *Xenophontis*, & ejus praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis jam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa qua visum est nocte, commilitonibus narrat, Anab. III. initio fere. Verba autem quibus id agit hic *Lucianus* subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ὦ ἀγαθὲ, non negat, quod novissime ab auditore objici sibi finxerat; sed vocem λῆρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, *nequaquam, o bone, nuga sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, jam profecturo, tum alia.* Obscuritas inde oritur, quod λῆρῆσαι, quod repeti debuit, omissum est in hunc modum. εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Trajectio est itaque insignis, *Luciano* tamen non infrequens: nam scribi debuit, εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. *Euripid.* p. 401. B. ἐδύκει. Ut autem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Similes trajectiones apud hunc vide N. Δ. XXI. & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum *Lucianum*, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. *M. du S.*

Ὡς ἐδόκει αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita styli Lucianei facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem expectamus, nam in nostris nihil est quicquam subsidii, ita conjecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex *Xenophonte* revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exibit: εὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, ἐν τἀ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὸν ὁ. ὐ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor; *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat* &c. illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si *Xenophontis* verba perpendas K. A. III. p. 175. μικρὸν δ' ὕστερον λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Cetcrum vereor, ne duo *Xenophontis* somnia diversa confuderit *Lucianus*: hoc certe, cujus modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum Chirisopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. *T. H.*

72. Ἐθε-

rus de industria persequebatur, idque in bello & desperatione rerum, urgente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narratio.

18. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis ejus rei causa, ut juvenes ad meliora convertantur: inprimis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, seque deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrumpens: hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fabula, neque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet considerando, ex quali conditione ad pulcherrima me contuli, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens rei familiaris, quae tum premebant, angustiis; itemque qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem neminē sculptorum obscurior.

διεξήει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, πολιορκούντων πολεμίων, ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [a] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἀπιδέσθω εἰς ἐμὲ καὶ εἰδὼς ὅτι κἀκεῖνος, ἀκούσας μου μῦθον, ἱκανὸν [b] ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ πρὸς ἡσάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἀδεὲς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

a Ἐθελοκακεῖ] Ἐθελοκολακεῖ *F.* adscriptum *ἐθελοκακεῖ* ex P. b Ἑαυτῷ] Priores Edd. *ἑαυτῶ*.

72. Ἐθελοκακεῖ] Mss. & Basil. & Flor. *ἐθελοκολακεῖ* male. *J. B.*

Ἐθελοκακεῖ] Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. *T. H.*

76. Ἑαυτῷ] Scripsi *ἑαυτῷ*. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: *προτίθημι ἑαυτῷ παράδειγμα Socrates Simplic.* in *Epictet.* p. 283. *παραδείγματι προτίθεσθαι Noster* habet in Πρ. ὑπ. Κ. *T. H.*

Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis.

1. PRometheum igitur me esse ais? si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, neque similem illi esse fateor; neque luti figulus dici recuso: tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum prope-

Πρὸς τὴν Εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

1 Ὀυκοῦν Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καμοὶ τὰ ἔργων ὄντων, γινώσκω τὴν εἰκόνα, καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· εἰ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάθον ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, [a] βόρβορός τις.

a Βόρβορός] Ita recte *F. V.* 2. *P. S. A.* βάρβαρος M. O. & ceterae Edd. prior lectio adscripta margini *A. H.*

ΠΡΟΣ] Post annum *Luciani* quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos solam in ejus scriptis novitatem laudantes monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo conjunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus ac totius operis concinnitate ac forma. Ejusdem argumenti aetatisque forte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. *M. du S.*

1. Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. *J. Heliod.* partem priorem hujus dialogi interpretatur *Athen.* lib. 7. *Scalig.* ad *Euseb.* *J. B.*

6. Βαρβαρός τις ὡς Δημώνικος] Legendum βόρβορός τις. *Erasm.* in Adagio: *Barbarus e trivio.* *J. Br.*

Βόρβορος] Mirum omnes editiones habuisse βάρβαρος,

ὦδε μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τὸν λόγον ὡς δῆθεν [a] εὐμηχάνους ὄντας, τὸ σοφώταλον τῶν Τιτάνων [b] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸ Ἀτλικὸν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τεμόν; τίς [c] δ' ἡ ταύτη σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοι γε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γλίνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆς Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμ-

modum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subsannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaso tibi videantur. At vero quanto justius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viva enim re vera

a Εὐμηχάνους] Ἀμηχάνους F. sup. E. P. b Ἐπιφημίζεις] Ἐπιφημίζεις P. c Δ'] Δαὶ W.

10. Τὸν Ἀτλικὸν] Οἷον φησὶ, εἰ μὴ Ἀτλικόν με ἐπαινῶν εἶπας ἢ Σύρον ἢ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἐγνῶμεν, εἰ μὴ ἐπαινον * τοῦτο. V.

* Τοῦτο] V. τοῦτο. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim Auctor notam Athenienſium ἰρώνειαν. M. du S.

ρον, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud *Lucianus* passim. J. B.

Βόρβορον] Sic *Plato* de Rep. VII. Ed. Lugd. p. 488. B. καὶ τῇ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινὶ, de anima tenebris ignorantiæ immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάραθρον legitur. Sed Coll. & J. Ed. veram scripturam asserunt, quam conjectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota hæc [÷—] sit adscripta. M. du S.

Βόρβορον] Eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; quum contra πηλὸς, *terra liquore adfuso subacta*, ad fingendum sit idoneus: a *Platone* in Theaet. p. 109. C. memoratur πηλὸς ὁ ἐν χυτρίοις, καὶ πηλὸς ὁ ἐν κορυκλάθοις, καὶ πηλὸς ὁ ἐν πλινθευτηρίῳ· hoc Latinis *lutum*, illud *coenum*; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide *H. Junii* Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: *Aristoph.* in Vesp. v. 248. 257. 259. T. H.

9. Ἐπιφημίζεις] Male in omnibus editionibus ἐπιφημίεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. J. B.

Ἐπιφημίζεις] *Ominibus* hic nullus locus; aptissima contra *elogiorum* magnificorum mentio. Hinc est quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. *Demosth.* p. m. 329. A. χρὴ . . . . πάνυ ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων, τοιαῦτα φαύλως, οἷα μηδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πραχθέντα ποτὲ φανείη. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde *Athenag.* p. 52. C. D. *Clem. Alex.* p. 17. A. & 18. A. & Basil. p. Ed. Bas. 411. C. Vid. tamen Il. A. 22. M. du S.

Ἐπιφημίζεις] Gratiam facimus *Bourdelotio*, judici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposterae correctionis: nota sunt ἐπιδήμιος, & diversa potestate ἐφημίζειν probandum fuerat ἐπιδημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit *Budaeus* C. L. G. p. 593. bene Lucianei loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas.* Restituendum *Pausaniae* I. p. 90. ubi vulgatur ἐπιδήμησαν tu lege: ἐπιφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100. & saepius: *compertum autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitae titulo donatum inscripserint.* Sic *Aristid.* T. I. p. 450. B. τούτοις (frumenti sationi) Κίλλός τις ὁ Μιτυληναῖος ὁ Τριπτολεμῷ ἐπιφημίζων· male vertit *Canterus*, ut & p. 331. A. nec multo rectius in Epistolis *Libanii*, quas *J. Chr. Wolfio*, egregie de literis merenti, debemus p. 114. οἷς τε πράττεις, ἐκεῖνον ἐπιφημίζεις, *quae ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta praedicas.* Aliorum exemplis adde *Philon. Jud.* L. ad C. p. 1011. E. 1016. A. *Pollux* IX, 95. 112. T. H.

10. Εἰρωνείαν ὁ μυκτῆρα] Copiose vir Clariss. *Is. Casaub.* ad *Theophr.* Charact. in subsannationem Atticam. Id. *Lucianus* de Gymnas. εἶπε εἰρωνεύεσθαι τοὺς λόγους. Sic postea ἐς τὴν Ἀτλικὴν ἀριμύτητα τῶν σκωμμάτων. *Eunap.* in *Liban.* ipse saepiss. sic χλευασμοὺς, ἁλισμοὺς, ἐμπαιγμοὺς, & similia Atticor. de quib. interp. *Aristoph.* J. B.

Εἰρωνείαν] Ἀθηναῖοι εἰρωνεύεσθαι τοὺς λόγους. Vid. *Casaub.* ad *Theophr. Char.* A. V.

Ibid. Μυκτῆρα] *nasum*: *ironias. Erasm.* in Proverbio: *Naso suspendere.* J. Br.

Μυκτῆρα] Utuntur hoc loco *J. Brod.* Misc. IV. c. 32. *H. Stephanus* App. de D. A. p. 245. & *Is. Casaubon.*

ra atque animata vobis opera ſunt, & per Jovem etiam calor illorum ignitus eſt. Quod ipſum a Prometheo profectum videri poſſit, niſi quod hoc diſcriminis ineſt, quod ex luto vos non fingitis, ſed aurea vobis pleriſque figmenta ſunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hujusmodi declamationes profitemur, ſimulachra tantum quædam ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum, uti paulo ante dixi, hæc figulina verſatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus ſimilis ineſt, neque animæ ſignificatio ulla, ſed delectatio quæ-

ψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. ᾗ νὴ Δία, ᾗ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ πῦρ. ᾗ τοῦτο ἂν τῆς Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν [d] εἰ μὴ διαλλάττοιτε, ὅτι μηδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, ᾗ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. ᾗ τὸ μὲν ὅλον, ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ ἐστι· ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἀλ-

[d] Εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Εἰ μὲ διαλλάττοιτε O. εἰ μὲ διαλλάττοιτε. M.

bon. ad *Theophr.* Ch. Eth. c. I. *T.H.*

Ibid. Ἀτ̃τικῶν] Omnium enim Graecorum dicaciſſimi & facetiſſimi habiti ſunt Attici. *J.Br.*

15. Τῷ Καυκ.] Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. *J.Br.*

18. Τὸς ἀγῶνας] Nam declamatorum orationes *umbratilem pugnam* vocat *Cicero*. *J.Br.*

Ibid. Ζῶντα ἔτ̃] Haud dubie ἐμψυκότερον MS. Wittiana Ζῶά γ' ἔτ̃ &c. *J.F.*

Ibid. Ἔμψυχα] Vide omnino Leoſthenis de Demoſthene dictum, a *Noſtro* allatum Δημοσθ. c. 14. unde deſumtum hoc credo. *M.du S.*

21. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.] In verſione Lat. hoc modo: *Niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea pleriſque veſtris figmenta eſſe.* Tu potius ſic redde: *Niſi in eo tantum differretis* (a Prometheo ſc.) *quod non ex luto fingitis, ſed quod aurea veſtrum pleriſque ſunt figmenta.* Sic pro *Imag.* §. 21. Ἀλλὰ κἀκεῖνό γ' σμικρῷ διαλλάττουσι. *Sed hac re etiam non exigua a ſe invicem differunt:* & alibi. *Xiphilin. Nerone* p. 189. Τὰ μὲ γὰρ ἔργα οὐ τῷ ὁμοίου πάντα ἐπράττετο, οὐ μὴν τούτῳ δικαίως. *Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque diſcrepabant in eo* &c. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε] Jure *L. Bos Benedictum* caſtigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem *Micylli* fuerat ſecutus: ſed jamdudum ſententiam hujus loci viderat *Budaeus* C. L. G. p. 239. Mox ſcribo, ὅτι μὴ ἐκ πηλοῦ nihil enim juvat otioſum illud δέ. Merito *Noſter* probatis cauſarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit; tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendioſa. *Damaſcius* apud *Suidam* in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸ ἐπιμίσθιον τοῦτο χρηματιστήριον· & in Σαλούστιος· ἡ πολυπράγμων δικανική, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa ſunt *forenſia lucra*, quae ſe contemſiſſe, deſerto patrocinia tractandi ſtudio, *Julius Firmicus* gloriatur Praef. lib. IV. Math. *Manetho*, modo ne falſo nomine, quod ſuſpicor, aetatem mentiatur, commemorat II, 259. Ῥητῖρας μυθεῖται, καὶ εἰ ἀγορῆσιν ἀρίστους Νεικεῖα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἔστε δίκας παλάσσειν ἱμαδμαύλιας ἔπεσσιν, Ὧν ἄπο πλοῦτον ἀπείρονα καὶ χρήματ' ἄγειραν e penultimo verſu maculam obiter eluamus: tali ſtructura, καὶ ἱρ. δίκας ἔπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque ſententiam extundere ſibi viſus eſt *J. Gronovius*; & ſane illud ἐν πολίεσι ſatis frequens v. 238. 233. & 224. Θῆρσι δ' ἄλλοισι & ἐν πολίεσιν ἀγῆτοι Τεύχει &c. hanc enim eſſe veram corruptiſſimi loci medicinam nullus dubito: ſed quum ſcribit, *judicia vocibus irritantes*, ego quidem, quid ſibi velit, non aſſequor: vertiſſet ſaltem, *cauſas agentes*; quamquam ἱμαδμαύλιον δίκας inſolens ſit, & plane inauditum. Poſſes itaque non abſurde, Ἔστε δίκαις πολίεσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poëtae manus fuit Ἔστε δικασπολήσιν ἱρ. &c. vitii genus in *Manethone* frequens θυμίλεσι, πενίεσι, σοφίεσι pro θυμέλῃσι, πενίῃσι, σοφίῃσι. Fama tamen eorum, qui in foro verſabantur, valde laborabat, quaſi per fraudes ſummamque aliorum injuriam divitias congererent: audi *Syneſium* Ep. 100. p. 240. C. Ἐτέρως δὲ οὐκ ἴσι πλουτεῖν οἷς ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μιγνύντα & θεῖα & ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα ἀντ' ἐλευθέρου γινόμενον· & Ep. 147. p. 286. B. Hic ſi teſtis videatur parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non diſſimulat, iſti vitae inſtituto, vide, an potius *Maternum* probes, *quem patrocinia tractantem tenuerunt cauſarum conflictationes, & caninae contentionis jurgioſa certamina:* is ſe *forenſium certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammodo invidiae laqueis* gaudet, *improbis & perfidis hominibus craſſa livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi* (indicare nimirum voluit, non plus una litera verbum hoc a *patrocinando* diſtare) *poteſtate permiſſa.* *T.H.*

28. Τοῖς κοροπλάθοις] Vide *Ex. Spanhemium* ad *Juliani* Caeſ. Preuves des Rem. p. 107. ubi perperam hic locus ex Halcyone *Luciani* profertur. *T.H.*

30. Δεῖγμα.] Suſpicabar legendum eſſe δῆγμα. Sed nunc nihil muto. *M.du S.*

ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥς τέ [a] μοι ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα ὄντως με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα καὶ αὐτός. Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. οἱ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ [b] ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλευγοί, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ὀψισκώπτοντες ἐς τὸν πηλόν, [c] καὶ τὸ σὺν πυρὶ οἶμαι τὰ σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀπετετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα [d] ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυλρίδια. καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι φαίη τις ἂν ὁμυθύμυος, ὑ ταῦ-

dam ad ſummum, & luſus merus eſt. Ut cogitare incipiam, num ita me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem, noſti ſiquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipſe, poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes figulos ollarum, furnorum conſtructores, & quicunque circa lutum verſantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne, vaſorum coctura. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, admodum directe jaculatus es, & ſecundum Atticam illam mordendi acerbitatem; quoniam & noſtra opera fragilia ſunt, perinde ut illorum ollulæ: & modicum quispiam lapillum injiciens, facile contriverit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, conſolando nos,

a Μοι] μοι Edd. μοι O. M. b Ἰπνοπ.] Edd. ἰπν. in O. ἰπν. c Καὶ] καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ J. εἶναι O. M.

31. Ὥσε μοι] Ex O. & M. illud μοι reſtituimus, pro quo in impreſſis μι, mendoſe. *M. du S.*

Ὥσε μι] Praeter Codd. illud μοὶ revocari poſtulat non minus Graeci ſermonis indoles, quam ipſe *Lucianus*: in Nigr. §. 37. ἐπῆλθέ δ' ἔν μοι λέγειν· *Diogenian.* apud *Euſeb.* P. E. VI. p. 264. A. ὥσε μοι θαυμάζειν ἔπεισι. *Cleomed.* K. Θ. II. p. 89. τῷ Ὁμηρικῷ θεραπεύειν ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87. ὡς δ' ἂν ἐπῇσί μοι αὐτῷ ἐπεῖν. *Plutarch.* Ageſ. p. 603. D. 616. F. parem habet & notionem & ſtructuram ἐπέρχεσθαι. in Amor. §. 23. *Demoſth.* Olynth. I. p. 1. B. Ep. II. ἐπέρχεταί μοι παρρησιάζεσθαι· in Macart. p. 1028. B. Ἀλεξάρατος δ', τι ἂν ἐπέλθῃ τούτοις. *Strabo* XIII. p. 891. B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦσιν ἐπῆλθε τὰς μὲν τιμᾶν, τὰς δὲ μή. *Alciphr.* III. Ep. 12. *Plutarch.* Nic. p. 527. E. plenius *Dion Chryſ.* p. 466. B. σπουδὴ δέ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, *ſubiit animum impetus.* Haec ſimul probant in Jud. Voc. §. 2. legendum eſſe: δι' ὃ δ' ἐμικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non μι. Utroque caſu gaudent εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι. Vid. *Priſcian.* XVIII. p. 1178. *Thom. Mag.* in Εἰσῆσι. *Platonis*, quae proferunt, loca reperies in Phaed. p. 44. F. 45. A. de Rep. I. p. 573. E. Idem de LL. VIII. p. 910. C. εἰσῆλθέ δέ μοι, οἷον εἰκός, φοβεῖσθαι. Lyſ. p. 506. E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & conſequuntur, apte cohaereat, mihi non ſatis eſt apertum: quid enim huc facit, ſi Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, niſi ut planum, his demtis, ſententiae curſum interrumpat? quare concinnius immitti poſſet ſupra poſt προμήθεια σὺν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte poſitam pene flagitat; verum ea conditione, ut iſta, ὡς ε. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἴ. μηδὲ κ. ἄξια τῆ Κ. ſuperioribus, βάρβαρός τις ὁμυθύμυος, adjungantur. Haec uti pro certis non vendito, ſic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis ſeriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσθα περὶ αὐτῶν praeferrem, οἶσθα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσθά που σὺ αὐτός. Tum lepore quidem Comico, ſed acerbo ſimul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quaſi poſt rem geſtam verus Epimetheus conſiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil ſapiens. Hanc praeposteram ineundi conſilii rationem Athenienſibus objicit *Demoſthen.* Phil. IV. p. 99. F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασι χρῆσθαι τῇ βουλεύσει· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. *Scholiaſtae* credo, *Eupolin* eſſe patrem hujus jambi, adfirmanti: eum etiam κωμικὸν ſimpliciter vocat *Lucian.* in Nigr. §. 7. *T. H.*

33. Ὁ Κωμικὸς] Ariſtophanes. *J. Br.*

34. Κλέων Προμηθεύς] *Ariſtophan.* verſ. Ἵππ. De eo idem *Ariſtoph.* in Pac. & *Thucyd.* *J. B.*

Κλέων . . . .] *Ariſtophanis* eſſe videtur; ſed in fabula a *Bourdelotio* indicata fruſtra haec verba quaeſiveris. Neque usquam in ſuperſtitibus ejus fabulis reperio. *M. du S.*

35. Μετὰ τὰ πράγματα] Rebus geractis, quique fero, nec niſi confecto negotio ſapit. Ex Comico quopiam citat hunc verſiculum dictum in Cleonem. *G. C.*

36. Ἰπνοπ.] Scribe ἰπνοποιοὺς, pro ἰπνοτοιοὺς, qui furnos facit, quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem. *J. G. G.*

37. Προμήθειαν] *Juvenal.* IV, 133. *Debetur magnus patinae ſubitusque Prometheus: Satyrice*, inquit *Schol. figulus:* imo Attice: nec mirum figulos ita vocatos, quum Tragici ipſum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλουργόν. Eleganter *Dion Chryſoſt.* Or. XXXVII. p. 466. C. ἄδων Προμηθέα, ἄδων πηλοῦ. Hunc

nos; nequaquam iſta aſſimilaſſe te Prometheo, ſed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effictum opus; quemadmodum ille, cum nondum eſſent homines, ſua ſollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quæ & moverentur facile, & aſpectu gratioſa forent; & in ſumma, architectus ipſe erat, ſed cooperabatur tamen etiam Minerva, quæ & lutum inſpirabat, & figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit, in meliorem partem dictum iſtud exponens. Et fortaſſis hæc ſententia etiam dicti fuit: ſed mihi non ſane ſatis eſt, ſi videar nova finxiſſe, figmentoque noſtro nihil vetuſtius

τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινοργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἐχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτὰς ἀνέπλασε. τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτεκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸ πηλόν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔστιν ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος,

Edd. ceterae. *d* Ἡμῖν] Ὑμῖν F. *e* Τοι] Τι O. W. *f* Λέγειν] Λέγων O. M.

Hunc *Noſtri* locum uſurpavit *Bradaeus* ad Anth. IV. c. 5. Ep. 7. *H. Stephan.* App. de D. A. p. 196. poſitis *Luciani* verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendoſe ſcribi videtur, & καὶ in ejus locum ſubſtitui debere.* *T. H.*

38. Καὶ] Ita *P. S. Coll.* & L. recte. *F.* ἢ καὶ. Reliquæ εἶναι & ipſe *Ox.* vitioſe. *M. du S.*

40. Βούλεται] *Fr. Luiſinus* Par. III. c. 4. *& ſi tibi hoc indicare debet Prometheus:* obſcuriuſcule, nec ſatis convenienter, quamquam de ipſa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur. *Platoni* frequens: βούλεται μὲ ὧδ' ἔχειν ὁ νόμος εἶναι τῇ ὀρθῇ εὐρύσις in Min. p. 565. B. *Ariſtid.* T. III. p. 421. C. καὶ εἰ μὲ τοῦτο ἡ παροιμία βούλεται δηλοῦν. *T. H.*

45. Παραμυθούμενος] Paulo reconditiorem verbi venuſtatem non adſecuti ſunt Interpretes: tu cape: *mollius, in meliorem partem interpretatus*, quod ſcilicet duriuſcule dictum videri poterat, atque adeo ipſum illud *Luciani*, quod paulo poſt ſequitur: πρὸς τὸ εὐφημότερον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria poteſtate τῆ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit *Budaeus* C. L. G. p. 680. 681. nec non *Iſ. Caſaubon.* ad *Strab.* I. p. 63. n. 4. Saepe *Wolfius* in *Ulpiano* non intellexit: quum *Demoſth.* pro Cor. p. 477. E. ſcripſiſſet κλέμμα μὲ Φιλίππου, ita notat: παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' ὁ κατόρθωμα· *calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum θεραπεύειν τὸ σκληρὸν τῆ λόγου apud *Schol. Pindar.* ad Olymp. B. 162. *phraſin duriorem commodo epitheto mitigare.* *T. H.*

47. Ἐπαινεῖν] Ante Salmurienſem omnes ἐπαινῶν pro quo non abſurde *Benedictus* Infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione ſervata, quodque mihi magis etiam arridet, in promtu eſt: ὁ ταῦτα εἰκάσοι σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Poſſes quoque: ὁ ταῦτα εἰκάσας τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖν non eam in partem, quam dixiſti, cum Prometheo comparatus es, ſed ille ſcilicet, qui te Προμηθέα ὡ λόγως vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Quum nullum ſit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem ſcripturam; cujus vice quin, quod maxime placuerit, quisque reſtituat, non intercedo. *T. H.*

49. Τῶν ἐννοίσας] Benedictus *ſuo marte commentus.* Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.* *F. G.*

Τῶν ἐν.] Pravam diſtinctionem, quae planiſſimae ſententiae nitorem obfuſcabat, mutavi. Id licet ſaepius a me factum, ſemper tamen admonere operae non fuit. *T. H.*

53. Συνεργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ & τὸ θειότερον & ψυχῆς deprehenditur, Minervae ſolent adſcribi. *F. B.*

Συνεργ. δέ τοι] Melius Mſ. συνεργάζετο δέ τι ἡ Ἀθηνᾶ. *F. F.*

55. Πρός τι τὸ εὐφ. &c.] Aut delendum τι, aut lacunae ſignum addendum poſt καὶ hoc modo: *cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam* * * *Et fortaſſe hic eſt ſenſus:* τὸ εὐφημῶν καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam poſt τι ſequi debet καὶ. *F. C.*

Πρός τι] Scribi jubet norma linguae Graecae πρός γε tantilla mutatio omnem lacunae ſuſpicionem demit. Τοι & τι ſaepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. §. 16. hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem ſperno. Minerva Prometheo fuit in fingendis hominibus adjutrix, idque juſſu Jovis: *Stephan.* in Ἰκάριον ubi *Luciani* locus hic a *Berkelio* prolatus: quin Minervae auxilio in coelum eſcendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teſte *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VI, 42. *T. H.*

59. Ἀρχαιότερόν] Si quis pertendat, video ſatis, quemadmodum defendi poſſit: mihi tamen perſuaſum eſt, vix potuiſſe *Lucianum* aliter ſcribere, quam

ματος, ὃ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ τὸ [a] χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εἰ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, τὸ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. εἰδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτό, ὡς γε ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συνελῃρίφθαι ἄμορφον ὄν. τὸ εἴγε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἂν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, εἰ συνιείς, ὡς πολὺ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ [b] πεποιθότα.

afferri possit, cujus progenies censeatur. Sed nisi elegans videatur, pudeat me sane (sat scias) illius, & conculcans comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi ita sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim vulturibus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea esse, quæ cum peregrinitate conjunctam habent turpitudinem.

Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, θεὶς δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον [c] συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλατε

4. Ptolemæus igitur Lagi filius, cum duas res novas in AEgyptum adduxisset, Camelum Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum AEgyptiis, exhibuit illis cum alia multa spe-

ta-

a Χάριεν] καὶ χάριεν P. *F. S. A.* χαρίεν τι C. L. καὶ χαρίεντα *F. A. H. P.* καὶ abest in O. M. b Πεποιθότα.] Πε

ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & jam modo sic usurpatam: Imag. §. 15. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum extat §. 17. εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδεῖξαι ταύτης δυναίμεθα τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud *Lucilii* apud *Auil. Fortunat.* in Art. p. 2686. *Veteres lege, id est, ut ait* Lucilius, *Archetypa, unde haec sunt omnia nata*· sic τὰ λεγόμενα ἀρχέτυπα καὶ ἐσκευάσμενα. *Dionys. Halic.* Ind. de *Dinarcho. Onesicritus*, teste *Diogen. L.* VI, 84. operum argumentis *Xenophontem* aemulatus, styli quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος πρὸς ἀρχέτυπον διέτριβεν. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime censeri velit, docet *Lucianus*: vid. Zeuxin. *T. H.*

60. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean *Luciani* stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν ἐ χαρίεν τι. *Th. M.*

Ibid. Χάριεν] Sic P. & Ed. *F.* recte. Praeter *Salm.* & quæ eam secuta est *A.*, omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαριὸν τι. *M. du S.*

63. Αὐτῷ] Emendationem *Fensii* in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Mss. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide Κρω. Ep. I. c. 2. *M du S.*

Αὐτὸ] Typorum, opinor, vitio legitur apud *Fensium* αὐτῷ· ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: *Thom. Mag.* in Ὠφελεῖσθαι. Particula δὲ incommode posita: melius transferri potest: εἰδὲ δὲ ἂν ὠφ. αὐτὸ παρά γ' ἐμοὶ &c. quod & *Clerico* venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν *Brodaeo* & *Marcilio* probatum talem orationis ordinem postularet: παρὰ γοῦν ἐμοὶ „ vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἡ καιν. εἰδ' ἂν (seu εἴδ') ὠφ. αὐτὸ „ μὴ οὐχὶ &c. *T. H.*

Ibid. Παρὸν ἐμοὶ] Lege παρὰ γοῦν ἐμοί. *F. Br.*

Παρὰ γὰρ ἐμοὶ] Παρὰ γοῦν ἐμοὶ *apud me quidem. Th. M.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: εἰδὲ δὲ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἡ καινότης· *neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. J. C.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Pro γὰρ *Marcilius* γοῦν. atque ita legendum, monuerat jam *Brodaeus* IX. Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso adfertur: sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur. Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ ὡς γε ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ ἐκτετρῖφθαι ἄμορφον ὄν. *Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deforme.* Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, *Luciani* mentem; quam quoque vulgata versio est adsequuta, quare ea sumus contenti. *J. J.*

Παρὰ δὲ ἐμοὶ] Ed. *F.* γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοί. *M. du S.*

67. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα] Vult *Lucianus* deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. *J. B.*

Ibid. Μετὰ τοῦ ξένου] Μετὰ τῆς καινότητος. *J. Br.*

Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα] Αὐτὸ πεποιθότα. Ex sequentibus patescit. *Th M.*

68. Αὐτὰ] Alii Codices: ταὐτὸ πεποιθότα. *J. Br.*

Αὐτὰ πεποιθότα] *Marcilii* emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, Edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) hoc reponentis. *M. du S.*

Αὐτὰ πεποιθότα] Vellem *Brodaeus* veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὸ πεποιθότα, nimirum τὸ ἄμορ-

ctacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum & ſemialbum hominem: putabatque, ſe magnam admirationem iſto ſpectaculo concitaturum eſſe. At illi ad cameli quidem conſpectum perterriti ſunt, & parum abfuit quin exilientes profugerent, quanquam tota ea auro exornata, ac purpura inſtrata erat, frenum etiam gemmis diſtinctum habebat, ex Darii, aut Cambyſis, aut etiam ipſius Cyri theſauris depromptum. Homine autem viſo, plerique ridebant: quidam etiam ut monſtrum ſunt averſati. Quare Ptolemæus intelligens ſe parum laudis capere, neque novitatem apud AEgyptios in admiratione eſſe, ſed præ ipſa concinnitatem juſtamque formam probari, abduci ea juſſit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua eſt:

πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὸν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλθυκον ἄνθρωπον· καὶ ὤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, ὡς εἶδον τὸν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέκειτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ [d] κειμήλιον. ὡς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ὄπι τέρατι [e] ἐμυσάττοντο. [f] ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι ἀφ' τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ὁ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη.

πονθότα C. c Συναγαγὼν] Ἀγαγὼν O. P. d Κειμήλιον] Καμήλου O. e Ἐμυσάττοντο] M. & Ox. Excepta S. & A. priores Edd. omnes ἐμυσάττ. f Ὥστε] Ὁ μέν τοι J. Margo A. 2. W.

ἄμορφον, quibus accidit, ut deformia ſint, adjuncta inſuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen diſſimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar: τὰ μόνου τοῦ ξένου ἀντιποιούμενα, *quae ſolam ſibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent*: hoc, niſi fallor, ad *Luciani* mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male ſit compoſitum, ac venuſtate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον veruntamen quae ſola nituntur inuſitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa ſane multo deformiora. Haec poteſtas eſt in ἀντιποιεῖσθαι. *Plutarch.* Symp. II. p. 637. D. ἡ μὲν ἀλλὰ τὸ σχῆμα μὴ ἄλλως γε πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. *Syneſ.* Ep. 116. δεῖ γὰρ ἀντιποιεῖσθαι τοῦ πρώτου &c. Clem. Paed. II. p. 208. D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένη. Vid. *Suid.* in Ἀντιποιηθέντα. *T. H.*

69. Πτολεμαῖος] Ptolemaeorum inſigne fuit in veſtigandis rarioribus naturae miraculis ſtudium: ſi quae animalia reperirentur inviſitata, Alexandriam ad eos mitti ſolebant. Philadelphum praeſertim, propter corporis infirmitatem φιλοσφοῦντα ab hac ſedulae curioſitatis laude commendat *Strab.* XVII. p. 1138. B. Vid. *AElian.* de Anim. III, 34. VI, 10. XVII, 3. *Agatharcides* initio lib. I. refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγου πρῶτον ἐλεφάντων θῆραι συσήσασθαι· ἀλλὰ γὰρ ὁ τῶν ὁμοιοτόπων id *Photius* miratur, quandoquidem diu ante Porus adverſus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto *Strabonis* loco atque Adulitano monumento ſatis conſtat, quemadmodum *Agatharcides* ſit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem ſtudio deditos pertinere puto, quae canit *Manil.* I, 41. Κάμηλον Βακτριανὸν memorat *Lucianus*; nam duo camelorum genera Bactriani & Arabici, qui quomodo differant docet *Ariſtot.* περὶ Ζ. atque ex eo *Plin.* H. N. VIII, 18. *T. H.*

80. Ἀναθορόντες] Vox poëtica. Ἔμπ. c. 71. ἐκθορεῖν. reperitur tamen etiam apud *Plutarch.* Vorſtius, ſcholii loco, ἀναπηδῶντες. *M. du S.*

Ἀναθορόντες] *Heſychio* debetur, quod ſcholii vice *Vorſtius* appoſuit: neque aliter exponunt *Suid Schol. Euripid* ad Oreſt. v. 1416. Eorum ſaepe, qui ſtupefacti ſunt & ſubito caſu perculſi, repentinos impetus atque exſiliendi vehementiam ſignificat. Habent *Plato*, aliique veterum, ſed parcius: recentiores frequentant: *Heliodor.* I. p. 5. ἀ μὲ τ' πίτρας ἀνέθορεν· & pluribus in locis: itidem *Achill. Tat.* IV. p. 341. ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343. &c. *Dion Caſſ.* p. 625. B. ἐξ ἀνδριάντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν *Apollod.* I. p. 11. rariore forma *AElian.* de Anim. XI, 32. ἐκ τῆ λίχνος ἀνεθόρνυτο. & XVII, 46. ὑποθορύβμοι· quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐκθορνυᾶς in Amor. §. 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud *Noſtrum Philoſtr.* V. A. T. I. c. 5. *Appian.* de B. C. III. p. 938. ἐκ τ' ὠϊὸς ἄζωος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε· de infantibus uſurpatur, quum ex utero in lucem erumpunt: falſus *Hippocr.* Ep. ad Damag. ἐκ μητρῴων τὸ λύθρων τοιοῦτον ἐξέθορεν *Callimach.* H. in Del. v. 255. idem eſt προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. *Maneth.* VI, 33. 100. *Proſilire* Latinis: *Arnob* II. p. 70. *Feminarum ex genitalibus proſilirent.* *T. H.*

87. Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. *J. B.*

90. Ὡς πρὸ τοῦ] Ut antea. *J. Br.*

τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσαλο καλῶς αὐλήσαντι ἐπὶ τῷ πότου.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τιμὴν, κάμηλος ὢν Αἰγυπτίοις, ᾖ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλυσιγῖδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον ἢ ξυνθῆκαι εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. ὃ γὰρ ἂν φαίης ἐπιεικές τι ζῷον τοῦτο γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς

hominem autem illum duplicem Theſpidi cuidam tibicini, cum in convivio belle cecinisſet, dono dedit.

5. Vereor itaque ne & mea, camelus in AEgypto, ſint, cujus homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam ſufficit, quod ex duobus optimis conſtat, Dialogo & Comœdia, niſi & ipſa compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compoſitio abſurda fieri poteſt, quale illud vulgatiſſimum eſt Hippocentaurus. Non enim amabile hoc animal eſſe dixeris, ſed potius contumaliosiſſimum, ſi modo convenit pictoribus credere,

94. Δέδοικα ᾗ μὴ] Cum viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. Hæc omnia ſic puto poſſe legi: ὧδε ἢ πότου. οἱ ᾗ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλυσιγῖδα. δέδοικα δή, &c. *J. B.*

95. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.] Hoc vult: Vereor ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur AEgyptii fraenum & ſtragulam veſtem, quam ipſam camelum; ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipſo ſpreto: hoc eſt: pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque ſimilia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui ſpernimus, ad rem ipſam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. *J. C.*

96. Θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. *Th. M.*

Ibid. Ἐπεὶ ᾗ δὲ] Ἐπειδὴ δὲ O. ſuſpenſum ex antecedente. *Th. M.*

Ἐπεὶ δὲ] Non me fugit, quos uſus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum ſi quid objiciatur: ſed iſta nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur: ἔτι δὲ, Porro ne hoc quidem, ſi quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venuſtatem ſufficit. Ab argumento priore diſcedens *Noſter* aliud ingreditur ac diverſum; quo in genere commodum eſt & uſitatum ἔτι de Conſcr. Hiſt. §. 8. ἔτι ἀγνοεῖν οἰόμενοι οἱ τοιοῦτοι §. 10. ἔτι καὶτοῦ αὐτοῦ ἄξιον nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἔτι, ἐπὶ & ἐπεὶ confunduntur. Interpretes non moror, qui male haerentem ſententiam obſcuriore verſione incruſtare fruſtra ſunt conati. In proximis *Beurdelotio* res peſſime ſucceſſit, ut ſatis manifeſtum eſt, ſi *Lucianum* ipſum conferas in Zeux. §. 12. ἆρα τοίνυν μὲ σκοπεῖν, μὴ καὶ τιμὴν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀττικῷ. &c. *T. H.*

98. Διαλόγου καὶ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. *J. B.*

99. Μίξις ἐναρμ.] Vide *Horat.* de Arte Poët. ipſo limatiſſimi carminis initio, tredecimque illos verſus, ni memoriter jam tenes, perlegito. *M. du S.*

1. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὸν ξυνθῆκαι εἶναι] Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότου. *Th. M.*

2. Ἀλλόκ. τὸν ξυνθ.] Hoc eſt, rerum natura diverſarum compoſitione abſurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Jungere ſi velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Deſinat in piſcem mulier formoſa ſuperne. Horat.* in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνιστᾶς ἀλλότειον, καὶ κατ' ὀντοσδιασμὸν ἀλλόκοτον *diſſimile, vel ex diſſimilibus conſtans: dictum eſt primum ἀλλότειον* (quaſi ex alio genere natum) *deinde transpoſitione literarum ἀλλόκοτον.* Poſtea: σημαίνει δ' ἐξελλογεῖται, καὶ ἰδιότροπον *ſignificat ergo in aliam formam mutatum & moroſum. J. C.*

3. Ὁ Ἱπποκένταυρος] Hippocentauri ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab *Iſocrate* appellantur. Compoſitio diverſa & varia Hippocentaurus vocatur. *G. C.*

Ὁ Ἱπποκένταυρος] Duplici fere ſenſu veteres uſurpant: primum ad ſignificandam rem ſive inſolitam & portenti ſimilem, ſive fictam & vera natura vacuam adhibetur: *Euſtath.* ἀνυποστάτους ἐπινοίας, καὶ ἃς οὐκ εἴδη φύσις τελεσφορεῖ ad Il. A. p. 102. *quis enim hippocentaurum fuiſſe, aut chimaeram putat?* ut ait *Cicer.* de N. D. II. c. 2. *Noſter* in Hermot. §. 72. quum chimaeras & gorgonas adjungit, in animo certe *Platonis* habuit locum in Phaedr. p. 1211. B. qui ἐμπεφύρους πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. *Cicer.* de N. D. I, 38. *quid intereſt, utrum de hippocentauro, an de Deo cogitemus?* Ad hanc normam ſomniorum interpretes hippocentauros, atque ejusmodi alia ſomniantibus oblata exigunt. Vid. *Artemid.* II, 49. IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti diſpiciant, an major habenda ſit fides *Plinio*, qui H. N. VII, 3. hippocentaurum ex AEgypto in melle Romam allatam ſe vidiſſe adſeverat. Deinde poni ſolet haec vox de iis, quae diſſimili genere in unum congregantur ac coaleſcunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὸν φαντασίαν ἐξ ἀνθρώπου καὶ ἵππου. teſte *Ariſtot.* de Poët. p. 224. v. 24. *Victorius*, eumque ſecutus

dere ; temulentiam & cædes illorum exhibentibus. Quid ergo ? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum ? Ut ex vino & melle commistum & temperatum suavissimum ? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse ; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuere. Siquidem ille domi & seorsum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat : Hæc vero, Baccho se totam tradens, in theatris

ζωγράφοις ὀπιδακτυμφόις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῷ. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἐμπαλιν γένοιτ' ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυμβεῖν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε· ὁ μὴν θεὸς γε τ' ἐμῷ ἔχω λόγῳ εἰπεῖν, ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν.

Οὐ πάνυ γὰρ συνήθη καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς τῷ λόγῳ, καὶ ἡ κωμῳδία· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νὴ Δία ὀνείροις τοῖς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ [a] Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ

[a] Διονύσῳ] Ita O. C. W. Edd. Διονυσίῳ.

tus *D. Heinsius* Κένταυρον dederunt, quia eum in modum *Athenæus* proferat XII. p. 608. E. addens, ὅπερ δῆλωμα πολυμιγῶν ἐστι. & XV. p. 676. E. ego nihil in Philosopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus : quo facto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit *Aristot.* de Poët. c. 24. p. 252. ἔστι ὁ ἑτεροπάτερος, εἰ μιγνύοι τις αὐτὰ (de metro heroico, jambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἑτερος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo *Noster* in Bis Accus. §. 33. Dialogum querentem facit : ἱπποκενταύρου δίκην σύνθετόν τι & ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν ὀφθῆναι. & in Fugit. §. 10. seu *Lucianus*, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι & μικτὸν ἐκ μίσους ἀλαζονείας & φιλοσοφίας πλαζόμενον de quibus quæ notat *Lud. Cresollius* Th. Rh. II. c. 1. si ad hæc adjungas, nihil erit magno opere, cur plura desideres. *T. H.*

4. Ἐπίφυσον] *Ovid.* Met. XII. 394. de Centauro :

Si modo naturæ formam concedimus illi. *M. des S.*

5. Ὑδριστόταλον] Placet ὑβριστικόταλον. *J. Br.*

Ὑδριστόταλον] *Brodæus* loco citato pro ὑδριστόταλον legit ὑβριστικόταλον debuit ὑβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβρις, unde deberet oriri ὑβριστατος neutiquam tamen ὑβριστατος rejiciendum esse, convincat vel unus *Aristophanis* in Vespis locus ubi v. 1294. legitur :

Τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατον μαθεῖν.

Vides versum jambicum. Adde *H. Stephanum* (qui & hunc ex *Aristophane* producit versum) ὑβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβρις *Dukerus* V. Cl. eruit ex Etymol. Magno. V. Πύξις. *J. J.*

Ibid. Χὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copiose *Philostrat. Liban. Greg. Nazianz.* *J. B.*

9. Τὸ ξυναμφ.] Τὸ οἰνομέλι. *J. Br.*

Τὸ ξυναμφ.] Utitur hoc loco *Fabrot.* ad *Theophil.* Inst. de Rer. Div. §. 25. Vid. L. 9. D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum* & *oenomeli* quasi diversa. *T. H.*

13. Ἡ μίξις συμφθείρει] De industria τὸ συμφθείρειν, cujus significatio sit ambigua, *Lucianum*, ut erat perquam eruditus, posuisse, credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθείρειν, φθορεῖ & συμφθείρεσθαι de colorum unguentorumque diversi generis mixtura : hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur ; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Istas voces illustravit *L. Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus jamdudum explicata fuerat a *Casaub.* ad *Pers.* S. II. v. 64. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* VI, 30. & *Fr. Junio* de P. V. III. c. 3. §. 3. Ea mente *Dionys. Halicarn.* quem certe Interpres non intellexit, scripsisse puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλᾶ ὃ λέγουσιν αὐτὰ ἅτινα ἀπὸ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲ ζ ἀπὸ τῶ σ καὶ δ. &c. συνεφθαρμένων ἀλλήλοις, καὶ ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22. v. 23. Neque aliunde ductum est illud *Statii* Ach. I, 307. *Lactea Massagetae veluti cum pocula fuscant Sanguine punicео, vel ebur corrumpitur ostro :* ubi *fucans N. Heinsii* pro *fuscans* nequaquam mihi probatur : noti sunt *Homeri*, versus quorum suavissima venustate capti & *Hic*, & *Virgil.* AEn. XII, 67. & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. *T. H.*

18. Τῷ Διονυσίῳ] Sacris Libero patri ludis. *J. Br.*

Τῷ Διονυσίῳ] Nempe Dionysiis, seu die festo Bacchi, populo solebant dari ludi scenici. Vide *Aristoph. Schol.* ad Nub. v. 11. & alibi saepe. *Horat.* Epp. lib. I. Ep. I, 139. & sequ. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus persecuti sunt

Iſ.

τρῳ ὁμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελοποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ [a] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις [b] ἐπεχωμώδει, τὰ πολλὰ τῶν διαλόγων

versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiæ incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta, Dialogi sectatores utplurimum

a Ἐν ῥυθμῷ] Ἐν deest in P. notatur quoque in margine *A. 2 W.* b Ἐπεχωμώδει] Ἐπηχωμώδει *B. 2. P.*

Is. Casaubonus de Satirica Graecorum Poësi, & *G. J. Vossius* in Art. Poët. *J. C.*

Τῷ Διονυσίῳ] Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσῳ neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. *J. J.*

Τῷ Διονυσίῳ] Sic omnes, quas vidi, editiones; quum tamen vel infans in his literis videat Διονύσῳ legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res notiſſima. Errorem tamen non animadverterunt, nec *Coelius Rhodiginus*, qui Antiq. Lectionum lib. IV. c. 17. haec *Luciani* Latine reddens, τὸ, *Dionyſio*, etiam Latine retinet; nec *Brodaeus*, qui eamdem ſcripturam retinet Miſcell. IX. c. 5. Infra in Deor. Dial. XVIII. ubi de Baccho agitur, idemtidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſii*, intruſum vides, ubi Graece recte de nomen Διόνυσος ſcribatur. *J. J.*

Τῷ Διονύσῳ] Sic legendum recte monuit *Jenſius*. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Codd. Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. *M. du S.*

20. Ἐν ῥυθμῷ] Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ βαίνει. *J. B.*

21. Ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον &c.] Verſio Lat. *Interdum etiam anapaeſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat.* Prava haec verſio a prava diſtinctione eſt orta. Quid *interdum* & *plerumque* in uno membro? Diſtinguenda ſunt verba hoc modo: Ε. καὶ τὸ ὅ, ἀ. μ. ἐπεχωμώδει, τὰ π. τ. τῶν δ. ἰ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum poſterius: verte igitur: *Interdum etiam omnino anapaeſticis verſibus vecta, multa in Dialogi ſocios ſcommata conjiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit *Noſter* in Somnio §. 4. & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. §. 38. τὰ πολλὰ ἐπισκάπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταρᾶσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in *Lyſiſtr.* v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem. L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 19.

Ibid. Ἀναπ. μ. ἐπεχωμώδει] Secutus ſum *L. Bos* recte diſtinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror Interpretum, *in ſublime evecta*, quaſi anapaeſtis vecta Comoedia tanquam Pegaſo quodam in altum evaſiſſet. Singularis eſt quaedam atque elegans in iſta loquendi formula poteſtas: *Plato* de LL. IV. p. 818. E. ἐπὶ δὲ τ' ἐλπίδος ὀχούμβοι ταύτης, *illa ſpe vecti & confiſi*: nitide *Alexand. Aphrodiſ.* de Fat. p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπροσμίτοις, *dubiis inniti non aliter ac ſi certiſſima forent.* Sic igitur comoedium puto *μέτροις ἀναπαίστοις* ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in ſcenam procedit, in philoſophis irridendis modum pene non ſervans. Illud inſuper, quo magis vis phraſeos eluceſcat, animadvertendum videtur, verſus quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari: *Empedoclis, Parmenidis* aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεχρημένοι ᾠδῇ ποιητικῇ, ὥσπερ ὄχημα, τὸ ὄγκον & τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πεζὸν ἀμφύγωσι ita *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 16. C. de Pyth. Or. p. 406. E. κατίδῃ λύρᾳ τὸ μέτρον, ὥσπερ ὀχήματον, ἡ ἱστορία. Porro *Daviſius* utitur hoc loco ad defendendam *Ciceronis* vulgatam lectionem T. D. III. c. 24. *potentiſſimi regis anapaeſtum*; ubi *Lambino* placebat *anapaeſticum*; ſine cauſa. *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 20. v. 24. ἀνάπαιγον ὑπὸ τῆ Χορῆ λεγόμεν. *Noſter* Symp. §. 18. ἀνάπαιγα συγκρατῆν, quod *Bergleras* opportune notat ad *Alciphronis* ἀνάπαιγα ὑπερτα ἐπιλέγοντες III. p. 368. *Ammian. Marcellin.* XXIV, 6. p. 441. *velut pedis anapaeſti praecinentibus modulis:* ibi vide *H. Valeſium.* *T. H.*

22. Ἐποχουμένη] Ἐπηχουμένη. *Th. M.*

23. Φροντ.] Socratem ac reliquos philoſophos. *J. Br.*

Φροντιστὰς & μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab *Ariſtophane* in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. *J. P.*

Φροντ. & μετεωρ.] Apud *Ariſtoph.* l. c. dicuntur μεριμνοφροντιστὴ, & alio in loco μετεωροφένακες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias ejusdem poëtae reſpexiſſe fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem reſpexiſſe crediderim, qui & ipſe a *Noſtro* narratur in Socratem fabulas ſcripſiſſe. Nihil tamen ea de re *Diogenes Laërtius*. Sed *Xenophontem* adi in *Symposſ.* p. Ed. St. 520, 35. ubi diſces eo nomine ſolitum fuiſſe vocari Socratem. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; ſed & ſequentia in ipſo Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis diſcas, & ipſum Socratem ea de re audias opprobria in ſe jacta diluentem. *M. du S.*

25. Μίαν τ. προίλυσιν] Hoc eſt, illa ſola de cauſa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad *Ariſtophanis* Nubes reſpicit, quae in eum ſolum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum diſcipulis. Προίλυσις, τὸ προιλθεῖν, inquit *Heſychius*, hoc eſt, *in ſcenam prodire, procedere.* *J. C.*

Προίλυσιν] Angl. προσαίρεσιν. *J. B.*

Προαίρεσιν] Veriſſima lectio quam praefert Ed. *J.* & agnoſcunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Mſ. Eadem voce alibi utitur. προίλευσιν, quod alias Edd. inſidet, & ipſum M. Cod. & Ox., nihili eſt. *Vorſtius* margini adſcripſit i. e. ὁδὸν. *M. du S.*

Προίλυσιν] Recte *J. Clericus* exponit, cui prorſus adſentior. Quid ſibi voluerit *H. Stephanus* in Theſ. T. I. p. 1273. ſane non video. Quanquam προαίρεσιν ingerant *C. A.* & *Ed. J.* plus tamen apud me valet meliorum membranarum & Ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere ſecutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt ſingula,

fnum, ſubſannabat, *meditatores*, ac *vanos ſublimium rerum diſceptatores*, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύοντα. καὶ ταύτῃ τῇ [c] προθύμῳ ἐπεποίητο ἐκείνους ἄπι-

[c] Προθύμῳ] προαιρέσει C. P. L. *J.* margo *A.* 1 *W.* προαιρ. *A.*

23. Μετεωρολέσχας] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα *V.* [*] ἐν ταῖς Νεφέλαις Ἀριστοφάνης addit *M.*

[*] Ἐν ταῖς Νεφέλαις] Ex eadem *Ariſtophanis* fabula μετεωρολέσχης produxit *Suid.* in Μετεωροσοφιστής. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαι, ſed μετεωροφένακες v. 332. μετεωροσοφιστὴς v. 359. Apud *Scholiaſten* extant ad v. 223. 330. *T. H.*

ta, non difficilia quidem pleraque, ſed, quo communi nexu inter ſe cohaererent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt, προέρχονται ἔξω προελθεῖν *Antonin.* de R. S. XI. §. 28. προελθεῖν εἰς ἀγορὰν *Philo Jud.* p. 793. C. ſic in *Dione Chryſ.* XXXII. p. 392. D. ὅτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & *ne domo quidem ad emendum aliquid ſe moveat*, capi poteſt: ſed ibi malo προέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, *Plutarch.* Cat. Min. p. 762. C. ea mente *Luciano* in Somn. §. 9. αὐτόλεως τὸν πρόεδον, qui nullo ſtipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari ſolent, (vid. Necyom. §. 12.) ſed ob vilitatem vitae contemtus ac ſolus in publicum prodit: tales quoque potentium feminarum πρόεδοι, vel, qua voce frequentius appellantur, ἔξοδοι, de quibus alio loco dicam. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica & quaſi triumphali procedunt. Conſulum ſolennes proceſſus vel proceſſiones πρόοδος *Juſtinianus* Nov. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inſt. de Rer. Div. §. 48. vocant; illud enim apud hunc multo, quam προελεύσεις, malo. De ſacris Eccleſiaſticorum feſtisque proceſſionibus vide *J. Meurſii* & *Caroli du Freſne* Gloſſ. in Προέλασις recentioribus idem vocabulum pro triumpho in uſu fuit: *Euſtath.* ad Il. Φ. p. 1292. v. 16. ἐντεῦθεν δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ ἐς τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως & ſignatius ad Il. I. p. 762. qui locus *C. Fabrottum* non fugit: ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προέλασιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόοδον dixit *Thom. Mag.* in Πομπή. Tum porro alia quaedam huic verbo addita eſt poteſtas in concionem prodeundi, orationem in ſenatu vel cum populo habendi: *Dionyſ.* A. R. VIII. p. 507. v. 28. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα· quod cum *Sylburgio* in παρελθὼν mutatum nolim: ſimiliter enim *Plutarch.* in Craſſ. p. 550. E. ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα & προελθὼν ipſumque hoc in Cat. Min. p. 780. E. ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος nec major eſt cauſa, cur quicquam novetur VIII. p. 465. v. 28. τοιαύτῃ τινὶ τάξει ἐς ἴσους ἴθους ἀμφίρου σφίσιν ἐπὶ τὴν θέαν προελθεῖν quam lectionem quum ipſa tueatur ſtructurae forma, repudiandum cenſeo προσελθεῖν V. C. & *Porti.* Apud *Iſidor. Peluſ.* Epaminondas εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προελθεῖν &c. II. Ep. 146. In *Socratis* H. E. III, 25. ſervandumne ſit προελεύσεις ποιεῖν τοῦ βασιλέως, an cum *H. Valeſio* praeferendum προσελεύσεις, non ſatis habeo conſtitutum: ſi retineas, recte de ſectarum inter Chriſtianos principibus eo ſenſu dicetur, quaſi nunc e latebris, quibus ſe Juliani metu continuerant, properarent, Jovianum Imperatorem quisque precibus adituri, ſuis ut partibus potiſſimum faveret. Eadem plane forma πρόεδοι, πρόοδοι vel πάροδοι ποιοῦνται apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Chriſtianos, qui ſacras conciones habent: utrumque erudite declaravit *H Valeſius* ad *Euſeb.* V. C. IV, 29. χολῇ ὁ λογογραφῶν συνιχὶς ἐποιεῖτο τὰς παρόδους &c. 55. συνηθὲς ἦν τὰς προόδους ποιεῖσθαι. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi poteſtatem ſibi fieri petebat, nomen & rem, de qua ſit dicturus, in tabella perſcripta profiteretur: hoc fuit τὴν πρόοδον ἐπιγράψασθαι. *Iſocr.* Or. Ar. p. 142. E. ſive etiam ſimplici verbo γράψασθαι· id quidem legas in Timocratea *Demoſth.* p. 781. A. πρόοδον γράψασθαι πρὸς τὴν βουλήν· *referre ad Senatum* laxe nimis *Wolfius* interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸ δῆμον εἰσὼν περὶ τούτων ὕδην. Si copia dicendi non concederetur, λόγου ἐῤῥιγῶσθαι, ἐκκλισίαζε, ὦ τυχεῖν dicebantur: ſin contra, λόγου τυγχάνειν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ *Demoſth.* pro Cor. p. 474. D. παρέρχεσθαι εἰς τὸ δῆμον, & ſingulari quodam modo πρόοδον ποιεῖσθαι· *Iſocr* in initio Areop. & ad finem p. 157. τὴν τε πρόοδον ἐποιησάμην, καὶ τοὺς λόγους εἰρηκα τούτους· *Aeſchin.* in Tim. p. 11. v. 43. τῆς μὲν βουλῆς τὸ ὦν Ἀρείῳ πάγῳ πρόεδον ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τ. Παραπ. p. 35. v. 30. 37. commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τὸν πρεσβέων προόδους. *Libanius* etiam de eo poſuit, qui damnatus a judicibus ad populum provocat, cauſamque ſuam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX. p. 689. reperias, ὦ μὲν ἐπ' ἀδίκοις τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόοδον· at in oratione prima: ὅτ' ἂν ἰδιώτην προσόδων. Pari virtute Sophiſtae οἱ εἰς τὰ πλήθη παριόντες ſupra §. 2. ὅτι εἰς τὰ πλήθη παριὼν τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργύριον εἰσπράττω in Ep. *Socrat.* p. 2. & ſimpliciter οἱ παριόντες apud *Demoſth.* Olynth. III. p. 38. A. quod recte *Scholiaſtes* interpretatur, οἱ δημηγορεῖοντες. Jam ſcenicis actoribus haec eadem non diſpari ratione conveniunt: *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 608. τῷ ὑποκρίτου προερχομένου, *actore in ſcenam prodeunte. Plutarch.* Nic. p. 524. E. λέγεται δὲ τὸν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. *Andronic.* Paraphr. Eth. Nic. IV. c. 3. p. 210. τοῖς κωμῳδοῖς χορηγὸν παριοῦσι quorum pravam *D. Heinſii* verſionem jure caſtigavit *Salmaſ.* de Uſ. p. 57. ipſe viciſſim merito caſtigatus a *Deſ. Heraldo* An. in O. ad J. A. & R. VI. c. 8. paulum quidem illud *Syneſii* diſcrepat de Prov. II. p. 128. D. ὡς τοῖς θεάτροις ἢ δεῖ τινα προεξελθόντα ἀμφιλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μὴ ψεύσεται· nam hae prologi ſunt, aut ejus, qui nuncii perſonam ſuſtinebat, partes, antequam ad ipſam fabulam actores aggrediantur: ſed quod mox ſequitur, plane congruit; ἀπεμύθευσε δεῖ καθαπερ μπόδιον τὸ προόδου

ὀπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καλαχεῖν αὐτοῖς· ἄρτι μὲ ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψύλλων σπιθαμαῖα ἀναμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ Ἀμφίλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς φιλοσόφων· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν, εἶναι τὴν ἁρμονίαν, ἀπὸ τῆς ὀξυτάτης ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ὕστως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, fugillaret, & Dionyſiacam iſtam libertatem in eos effunderet; nunc *in aëre ambulantes*, & *cum nubibus verſantes* illos exhibens, nunc *pulicum ſaltus metientes*, ut qui de aëreis & ſublimibus iſtis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero graviſſimas diſputationes habebat de natura rerum, deque virtute philoſophans: ita ut Muſicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutiſſimo ad graviſſimum usque, inter eos eſſet. Et tamen auſi fuimus nos, hæc ita ſeſe habentia, inter ſeſe conjungere & coapta-

30. Ὁ Ἀμφίλογος] Ὢστιν * Ἀρίστωνος Πλάτων. *M.*

* Ἀρίστωνος] Adde ὁ Ap. ut Ariſtonis filius Plato. *T. H.*

τὸ σύνθημα· ἡ πρόοδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando ſigno dato in ſcenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις· non quin recte dici poſſit comoedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. E. καὶ μίαν σπουδὴν (mulierum ſcenicarum) πᾶσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην· ſed quod illud eruditius ſit, & magis accommodatum. *T. H.*

26. Διονυσ. ἐλευθ.] Hoc eſt, libera dicteria, quibus licebat uti feſto Dionyſiorum: quae *libertas* vocatur ab *Horatio* & *licentia*. Eleganter conjungit cum hisce *Lucianus* verbum καλαχεῖν, *perfundere*. *Horatius* de homine dicteriis acriter proſciſſo lib. I. Sat. VII, 32. *At Graecus poſtquam eſt Italo perfuſus aceto Perſius.* *J. C.*

Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe *Philoſtr.* dico ad *Heliod.* *J. B.*

27. Ἀεροβατοῦντας] Ex *Ariſtoph.* Neb. ut hæc tota narratio: ſic in Charont. & Icarom. *J. B.*

Ἀεροβατ.] *Ariſtoph.* περὶ v. 4. Sc. III. A. I. ἀεροβατῶ δ' ὑπερφρονῶ τ' ἠλίου. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7. C. *M. du S.*

28. Νεφέλαις] Inde titul. *Ariſtoph.* Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *J. B.*

Ibid. Ψύλλῶν πηδήματα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. Act. 1. Sc. 2.

Ἀνηρώτ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *J. B.*

Ψύλλῶν . . .] A. I. Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὁπόσους ψύλλα τοὺς αὑτῆς πόδας ἄλλοιτο. *A. V.*

Eandem calumniam tangit etiam *Xenoph.* loco ſupra citato. *M. du S.*

Ψυλλῶν πηδ.] Notarunt *L. Bos* Obſ. Crit. c. 12. p. 64. & *L. Kuſter* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 145. Adde *Eunap.* in AEdes. p. 38. ψυλλῶν πηδήματα καλαμωκάρδμους· ubi plura. *Syneſius* iſtos Comici verſus praecipue, quaſi rotundiſſime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40. B. *T. H.*

33. Δὶς διὰ πασῶν] *Eraſmus* in Proverbio: δὶς διὰ πασῶν. *J. Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Proverbium a muſicis mutuo ſumtum, quo maximum discrimen & longiſſimum intervallum ſignificatur. Vid. *Eraſm.* Chil. Hoc uſus eſt *Lucian.* in lib. de Conſcr. Hiſt. & in ſermone, qui eſt de Mercede ſervientibus. *G. C.*

Δὶς διὰ πασῶν] Utitur paſſim hac comparatione. *J. B.*

Δὶς διὰ πασῶν] Vetuſtiores muſici, uti ex hoc proverbio patet, ſcalam ſuorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, *octavas* extendebant. V. *Eraſm.* Chil. ſæpius uſurpat Noſter, ut ἀ. μισθ. c. 11. συγγρ. c. 7. & ἀπαιδ. c. 21. *M. du S.*

40. Τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος] Hac de re *Phaedrus* fine Fab. & ibi interp. *J. B.*

Τὸ θῆλυ τοῦ ἀρ. ἐγκ.] Miſcet hic *Lucianus* duo figmenta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem homines e luto formaſſe dicebant, & *Platonis* de primis hominibus, quos primum ἀνδρογύνους fuiſſe ait in *Sympoſio*, deinde in duas partes ſectos. *J. C.*

Τὸ θῆλυ] Hac de re *Phaedrus* IV, 14. *A. V.*

41. Ἐγκαλαμίξας] Recte, ne quis conjectet συγκαλαμ. *Noſter* de Conſc. Hiſt. §. 13. τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τοῦ φαρμάκου *Achill. Tat.* IV. p. 261. Pari modo Scriptor de Mund. p. 13. v. 8. χρωμάτων ἐγκεκερασμένην φύσεις, pro συγκερ. *T. H.*

42. Τοιοῦτο φανοίην] Neſcio quid ita cunctas Edd. inſederit vitioſum illud *φανοίην* pro *φανείην* aut *φανοίμην*, quod vel Grammaticae leges expelli jubeant. Praeterea legendum ſine dubio τοιοῦτος, id eſt, ὅμοιόν τι τοῦ Προμηθεῖ πεποιημένῳ *magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis videar, qualem ſe Prometheus praebuit.* *T. H.*

44. Ὅσα π.] AEſchylus in Prometheo. *J. Br.*

Ibid. Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Jov. ex *Heſiod.* 1. Oper. *J. B.*

45. Γέλωτα] τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. *J. Br.*

46. Φιλοσόφων] Sic Ed. *J.* Reliquae φιλοσόφου, quod etiam in O. & M. eſt; duriuſcule, quamvis extet ἐρ. c. 45. P. & *B* 2. φιλοσόφου. *M. du S.*

Φιλοσόφων] Lectionem Ed. *J.* interpolatam utique va-

coeptare, non admodum obsequentia, neque facile societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo feciſſe videar, ut qui fœminam cum mari commiſcuerim, & ob id ipſum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar decepiſſe fortaſſe auditores, atque oſſa appoſuiſſe ipſis pinguedine obducta, riſum ſcilicet Comicum ſub philoſophica gravitate. Ad furtum enim quod attinet (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit; hoc certe noſtris ineſſe non dices. Unde enim furatus ſim? niſi

ἐπὶ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι ἐγκαλαμίξας, κἀ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόχω. μᾶλλον δὲ μὴ κἀ ἄλλό τι τοιοῦτο [a] φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, κἀ ὀπτὰ ὑποθεὶς αὐτοῖς κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι [b] φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τὴν [c] κλεπτικὴν (κἀ γὰρ κλεπτικός ὁ θεὸς) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ πῶς τό γ' ἂν ἐκλέ-

[a] Φανείην] φαιείην Edd. priores. Quod reſtituimus eſt in O. M. [b] Φιλοσόφῳ] φιλοσόφων *J.* φιλοσόφου P. *B.* 2. [c] Κλεπτικὸς] Edd. priores κλεπτικῆς.

valere juſſi: quomodo γέλως κωμικὸς, ſic & σεμνότης φιλόσοφος τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut ſolent Grammatici, quo nihil eſt frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτὴρ λόγου *Apollon. Tyan.* Ep. XIX. βίος Euſeb. H. E. VI, 3. φιλόσοφον ἦθος, χήμαι *Origen. in Celſ.* I. *T. H.*

Ibid. Τὸ γὰρ τὴν κλεπτικῆς, κἀ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις.] Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod eſt enim furti?* dein quid hoc ad rem, eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius? Non perceperunt mentem *Luciani*. Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit *Lucianus*, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & cœlo ſubduxit. Apage, hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. *J. G. G.*

Ibid. Καὶ γὰρ κλεπτικῆς &c.] Facilem & veriſſimam *Graevii* diſtinctionem ſum ſecutus. Ἄπαγε, formulam abominandi, abſurdum aliquid procul amovendi, ſic interponunt: *Noſter* Amor. §. 38. ἄπαγε, μή μοι γένοιτο· Pſeudol. §. 31. *Chryſoſtomo* frequens: ἐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυφλοῦν τὴν ψυχὴν, ἄπαγε ἄνθρωπε, ἀλλ' ἡ τρυφή· Hom. XXXIX. ad I. ad Corinth. *Suid.* Ἄπαγε, γυναικῆ πρέπουσα, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venuſtatem turbaret, ſcribendum fuit κλεπτικός· nam quis credat *Lucianum* tam inſignitam Mercurio factum iviſſe injuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis conſenſu ſolus obtinuerat, Prometheum ipſi ſocium adjungeret? ſed κλεπτικὸν eum jure potuit appellare, quippe qui ſemet ipſe in cognomine dialogo ὁμώνυχον Mercurio fateatur. *T. H.*

47. Ὁ θεὸς] Προμηθεὺς *Heſiod.* οὐ E. κἀ H. *J. Br.*

Ὦ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in Somnio, ἀπτρέπτως ὦ θεοὶ, τὸ δεῖνον. Hac in re utitur dictionibus ἀπρεπέως, ἀπτρέπτως, ἀπάγειν. Quod ſemel monitum volo. *J. B.*

Ὁ θεὸς] P. mendoſe, ὦ θεός, quod *Bourdelotio* & *Vorſtio* fraudi fuit. In Fl. tota parenthetis deeſt; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. *M. du S.*

48. Ἐκεῖναι] Scribo ἐνεῖναι. *J. Br.*

Ibid. Ἢ πῶς τό γ' ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους ἑαυτὸς συντεθεικώς;] *Unde enim furaremur? niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυοκάμπτας eſſe centauros. Suidas, πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus, quem Theſeus occidit. de quo *Ovid.* VII. Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante *Lucianum* fuerat uſus. *J. G. G.*

Ibid. Perperam ſcribitur, ἢ πῶς τό γ' ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ πῶς τοῦ γ' ἂν ὤκλ. Ubi hic articulus pro τὶς ponitur, eſt, veluti τὶς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Ait Stoïcae ſapientiae gravis doctor cap. XXX. Ἀρκοῦ ἕν σὺ παντὶ τῷ εἶναι φιλοσόφῳ· εἰ δὲ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαίνου, κἀ ἱκανὸς ἔσῃ. *Wolfius* interpretatione ſua palam facit, ſe non intellexiſſe veram mentem, & quia *Politianus* omiſit τῷ εἶναι, ipſe non neceſſarias has voculas judicat. *Mericus Caſaubonus* neſcio quid *acutum* ex iis primo elicere tentans, poſt eas ſuſpectas habet. Recte noviſſima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philoſophus cupis.* Ad hanc verſionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαίνου,

ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους [a] πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συνεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι;

forte quis me fugit? qui ejusmodi Pityocamptas & Hircocervos & ipse composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum

[a] Πιτυοκάμπτας] Ita K. M. S. πυτιοκ. O. F. A. 1. 2. & pleraeque Edd. ἱππυκάμπτας L.

&c. τῷ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo *Epicteto*, cujus ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, *Epicteti* καὶ ἱκανὸς ἴσχ, longe plenius & perfectius esse prae *Simplicii* & *Paraphrastae* καὶ ἱκανὸν εἶναι τοῦτο. *J. J.*

Παρά του] *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

50. Πίτυοκ.] Castigo: πιτυοκάμπτας & τραγελάφους, hoc est, *monstra quaedam.* *J. Br.*

Πίτυοκ.] *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublime emissos dilaniantem. Eundem πιτυοκάμπτην vocat lib. II. Ver. Hist. *G. C.*

Ἱππυκάμπτας] Legebatur hic antehac πιτυοκάμπτας ut ἀ. ἱσ. β. c. 23. (vel mendose Πυτιοκ—) quod huc non facit. v. *Apollod.* III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic ἱ—μπτας, legitur. In Ox. vero πιτυοκάμπτας. De his consule *Spanh.* & *Ælian.* de An. XIV. 20. Hippocampos in Imaginibus describit *Philostratus* εἰκ. p. 774. (locum ipsum vide ad ἀ. ἅ VI.) Vide & p. 729. ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus ejus interpres exhibet. *M. du S.*

Πιτυοκάμπτας] *Graevio* πιτυοκάμπτας explicanti Centauros praecipit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud *Suidam* extare in Πίτυς, ὅθεν ὁ Πιτυκάμπτης (vel potius, ut *Kuster.* Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος verum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sinnis (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnusquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *J. Meurs.* in Thes. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Thesēum ipsum materno genere contingeret: *Pausan.* I. p. 90. ἀπεκτάνθαι καὶ Σίνιν τὸν πρὸς Πιτθέως συγγενῆ quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: *Plutarch.* in Thes. p. 11. F. Jam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnant: quis, quaeso, πιτυοκάμπτας diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? *Th. Galeus* ad *Apollod.* III. p. 95. ubi de Sinide pinuum inflexore agitur, hunc *Luciani* laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adjuvans. Non me praetereunt *Aristophanis* in Ran. v. 997. σαρκασμοπιτυοκάμπτ), de quibus ita *Schol.* ὡς σαρκάζοντας μὲ ἐ προσποιουμένους τὰ πολεμικὰ, οὐκ ἀληθῶς ὄ τοιούτους ἰχύ· ὄ ἐπιμελουμένους paulo plenius *Suidas*: Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγάλοι, ὡς ἁρπάζοντες μὲ ἐ προσπ. &c. ubi legendum ex prioribus apparet, ὡς σαρκάζοντες necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectionem, ἁρπασμοπιτυοκάμπ· De Sinide vero quin *Schol.* cogitaverit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes dicti fuerint πιτυοκάμπται· eoque pertinere non incommode videatur *Hesychii* glossa; Ἀερολάδαι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, sive vocabulum utrumque demta distinctione jungas, sive ἀερολάδους per se solos intelligas, *aërem verberantes, jactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*: vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in *Hesychio* multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam interpretationem habent nullam. Aliud *Palmerio* placuit πιτυοκάμπται legenti; quod si quis conjecturae nostrae anteferendum statuat, haud equidem magno opere obnitar: verum idem ipsum in *Aristophane Frischlinus* spectavit vertens *Erucosanniones*, tanquam si legendum censuisset, σαρκασμοπιτυοκάμπται. Sunt sane πιτυοκάμπται genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; quarum meminit *Plin.* H. N. XXII, 2. 4. *Dioscorid.* Alexiph. c. 2. sed illae, quantum video, nihil ad *Aristophanem* faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum mutationibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad *Lucianum*: in quo retinui sane priscam lectionem, ἱππυκάμπας, vel, ut scribi debebat, ἱππυκάμπους, etsi ad sensum melius congruere videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit infpectus, adsentitur. De Hippocampis adi magnum illum *J. Scaligerum* in Conject. p. 35. a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emendationibus certe pensatur, & *Rob. Constantin.* in Suppl. L. L. Τραγελάφων mentio in *Aristoph.* Ran. v. 968. qui jungit ἱππαλεκτρύονας· haec causa est, cur, si scripti cujusdam libri ductus adspirarent, in *Luciano* probarem τοιούτους ἱππαλεκτρύονας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & *Plato* Πολ. VI. p. 674. B. ἀλλὰ δεῖ οὐ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. οἷον οἱ γραφεῖς τραγελάφους ἐ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae

dum enim est in iis, quæ semel elegi; mutare enim consilium, Epimethei, non Promethei est.

ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: *Eustath.* in Il. A. p. 102. Rogat *Aristot.* initio lib. IV. *Phys. Ausc.* πῶς γάρ ἐστι τραγέλαφος ἢ σφίγξ. Vid. *Stephan.* in Γάλης & *Berkel.* Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφου nomen, recensetur *Athen.* XI. p. 484. D. E. p. 500. E.

Postquam haec scripseram, conjecturam mecum perquam elegantem communicavit Vir Eruditissimus, & pulcerrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus *J. Jac. Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet Vir egregius τοῦτο φιλονεικήσας quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque jocorum Comicam consociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando jungere niteris: imo majoris est artificii* καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τὰς διπλοῦς τὴν φύσιν (ut Aristides Orat. Platon. 1. T. 2. p. 46. de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores ejusdem speciei, verum* ETIAM *res diversissimas hircos atque cervos sive Philosophiam Comoediamque jungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret; ad meamque fine dubio notitiam pervenisset.* Jam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ὑμεῖς τὰ οὐτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΥ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit consociatque nixa diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando mollit. *T. H.*

Ibid. Τραγελάφους] De his, si lubet, consule *Plin.* VIII. 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Hujusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit *Lucianus*, vidisse sese *Salmasius* narrat *Plin.* Exercit. 862. b. B. Ed. post. De iisdem consule *Spanh.* 200. & 203. *M. du S.*

51. Τί ἂν πάθοιμι] Locutionem illustrat *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* XII. §. 16. *T. H.*

53. Ματαιοπονήσας] *Post rem consulere*: unde & *Pindarus* in Pyth. V, 36. illum appellat ἀψύχου, quasi *sero sapientem*. *Hesiodus* in Theog. v. 511. Haec, inquit, peperit Προμηθέα Ποικίλον, ἀτελεμῶτα ἁμαρτίησιν τ' Ἐπιμηθέα, *Prometheum* vafrum nominans, ac variis instructum consiliis, *Epimetheum* post erratum sapientem. *G. C.*

Nigrinus, sive de Moribus Philosophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

Νιγρῖνος, ἢ περὶ Φιλοσόφου Ἤθους.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ Ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

NOctuas Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo no-

1 ΗΜὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὄν εἴ τις ἐκεῖ κομίζει

ΠΡΟΣ....] Philosophicam hanc disputationem *Lucianus* paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur; in qua quam pronus in Satyram fuerit jam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatrali in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cujus famae invidit illa aetas. *M. du S.*

NIΓΡΙΝΟΝ.] Romanus esset, an Graecus olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud *Spartianum* in *Hadriano* & *Xiphil* p. 260. & *Plutarch.* 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17. & de fundo prope Romam c. 26. *M. du S.*

1. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.] Subaudiendum, porto, aut, mitto. Hanc paroemiam *Lucianus* hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiares sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum fit homini consultissimo consilium dare. *G. C.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισφαλούντων τινὰ τοῖς πρώτοις ἄρχουσιν, οἷον εἴ τις εἰς Αἴγυπτον σῖτον ἐπαγάγοι ἢ εἰς Κιλικίαν κρόκον. *Aristoph.* Ὄρν. & ibi Scholiast. *J. B.*

Γλαῦκα] Vid. *Suid.* & *Schol. Aristophan.* *M. du S.*

Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Utitur hoc loco *Erasm.* Adag. *Ululas Athenas. Diogen. L.* III, 47. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δέη σοι τὰ κατ' αὐτὸν διηγεῖσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Athenienses objecerunt Comici: praeter *Aristoph.* Av. v. 302. *Antiphanes* apud *Athen.* XIV. p. 655. Mox περὶ αὐτοῦς, quasi praecessisset Ἀθηναίους in Tim. §. 9. εἰδ' ἀπίδλιψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ ἃ φιλοσοφία καὶ λόγων ἰριδὶς ἐκπέπλευκεν αὐτοῦς· libello superiore §. 5. φυγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de Divin. II. c. 61. Ratio paulum diversa in *Aristoph.* Pl. v. 503. πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀθήνας αὐτὰ ξυλεξάμενοι χρήματα continentur in πλουτοῦσιν eo pertinet αὐτὰ, v. 566. εἰ γε δὲ λαθὼν αὐτὸν scilicet κλέπτειν. *T. H.*

μίζει γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' [a] αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲ δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμην, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας εἰς Ἀθήνας ἐμπορευόμενον. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τοσαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ctuas apportet, quoniam apud illos abundent. Ego vero si dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiam, & quo nunc sim animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugero sane merito etiam Thucydidis illud, quum ait: imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum, verum etiam amorem ac studium orationis, hujus audaciæ causam esse. Vale.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

AMICUS, LUCIANUS

1. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας; οὐ τοίνυν προσελέ-

1. QUam oppido gravis nobis & sublimis rediisti? Neque enim adspi-

[a] Αὐτοῖς] αὐταῖς *J.* & Margo *A.* 1. *W.* Prava rectae lectionis emendatio.

6. Εἰχόμην] Ἀντὶ τοῦ ἴσχον ἦν. *V.*

8. Ὅπως τε νῦν ἔχω] Non inficior bonam esse locutionem: *Noster* in Hermot. §. 30. εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἦτι· verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commode respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, *quoque sim erga Te animo:* nota loquendi formula: *Lucian.* Ἀπ. περὶ τ. Ε. Μ. Σ. §. 14. ὅπως ἔχει πίστεως ἢ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχειρισμένα. *Artemid.* Praef. lib. IV. καὶ ταῦτα ὅπως ἔχων δυνάμενος. Paulum aliter *Demosth.* Ep. I. p. 190. B. ἐθέλω χρῆναι τὴν ἐμαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον θεῖναι. *Xenaph.* K. Π. VII. p. 116. ἐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. *Liban.* Apol. Socrat. οὕτω ἢ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis exponi posse, ἢ *quemadmodum nunc sim affectus:* quasi significaret se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. *T. H.*

10. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] *Benedictus* enervavit versionem, in qua negligit efficaciam voculae primae, quam recte sic *Micyllus* expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. *J. G.*

11. Ἀμαθία μέ] Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲ θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic *Thucyd.* ut patet etiam apud *Plin.* Epist. 7. lib. 4. hanc sic interpretatur *D. Hieronym.* Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* *J. B.*

Ἀμαθία μὲ &c.] Vertendum: *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit.* Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμός designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. *J. C.*

Ἀμαθία] In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in *Bourdelotii* nota. *M. du S.*

Ἡ ἀμαθία] II. c. 40. Celebris sententia, quam multi expressérunt. *Procop.* Goth. III. p. 256. ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα θρασύνεσθαι ἔωσα εἴωθεν· ibi *D. Hoeschelium* hic *Luciani* locus non praeteriit. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII, 171. *Synes.* Ep. 153. ἀμαθίας ἡγουμένης τῶν θράσους· idem Ep. 79. Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρείων μὲ ἐδίδαξεν, ὥσθ' ὁ τοὺς καιροὺς δηλόν τε καὶ θρασὺ γίνεται. *Sallustius* etiam imitatur B. J. c. 7. p. 243. ubi plura notat ejus generis *Jos. Wasse.* Quod autem pro λογισμὸς *Lucianus* dederit τὸ λελογισμένον, in eo *Euripidem* est secutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368. &c. paulo aliter *Philostr.* Her. p. 723. τὸ γὰρ ἔννουν τε καὶ λελογισμένον ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν AEneam. *T. H.*

17. Φ. καὶ Α.] *Bourdelotium* laudo, quod nomina personarum, in aliis Edd. omissa, editioni suae inseri curaverit. At istud laudare non possum, quod quae *Luciani* partes erant, eas *Amico* dedit. *Lucianus* ipse Nigrinum audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque nunc *Lucianus*, bonis avibus, Nigrini orationem amico enarret. *M. du S.*

19. Ὡς σεμνὸς] Similiter *Alciphr.* I. Ep. 34. ut *Berglerus* observavit. *T. H.*

22. Ὁμοίως

ſpicere nos amplius dignaris, neque converſaris nobiſcum, neque ſermones ut antea confers, ſed repente immutatus es, & omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc inſolentiæ perveneris, & quæ ejus rei cauſa ſit? L U C. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? A M. Quid ais? L U C. Inſperato felicem & beatum vides factum, & quod in ſcena ſolet uſurpari, ter beatum. A M. Papæ! tam ſubito! L U C. Ita res habet. A M. Quidnam autem tantum illud eſt, quo te ſic effers? ut non ſummatim modo lætemur, ſed &, auditis ſingulis, accurate ſcire poſſimus? L U C. An non admiratione dignum tibi videtur, per Jovem, pro ſervo liberum, pro paupere vere divi-

ωειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, ὦ ὁμιλίας μεταδίδως, ὅτε χαιρωνεὶς τοῖς ὁμοίοις λόγοις, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν καὶ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν ὕττως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὀδοῦ παάργοντος ἥκω σοι εὐδαίμων τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ὄραμα, τρισόλβιος. Ε. Ἡράκλεις, ὕττως σὺ βράχεῖς; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί δὲ τὸ [a] μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ σὺ κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ [b] ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ τῶν ἀκουσάντων; Λ. ὦ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν δούλου μὲν ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλού-

σιον,

[a] *Μέγα*] Edd. priores μετά. [b] *Ἀκριβῶς*] ἀκριβῆς P. *F.*

22. *Ὁμοίοις λόγοις*] *Ὁμοίοις λόγοις* Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud *Homer.* ὁμοίῳ πόλεμος, ὁμοίῳ θάνατος, ὁμοίοις ὑπάσσας. *F. B.*

23. *Ὅλως*] Defendi poteſt, etiam ex iis, quæ notat *F. Fenſius* L. L. II. c. 11. Malo tamen ἄλως, ut ad praecedens μεταβέβλησαι aptius conveniat: *Tu, qui comis eſſe ſolebas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque ſpeciem ſuperbi geris.* *T. H.*

27. *Ὀδοῦ π.*] *Eraſm.* in eo Adagio. *F. Br.*

Ὀδοῦ παάργοντος] *Ut te non morer.* *F. B.*

Ὀδοῦ παάργοντος] Non eſt, *ne te morer*, ut habet *Bourdelotius*: ſed καὶ ὀδοῦ παάργοντος, *obiter, aliud agendo, en paſſant je ſuis devenu heureux.* *F. C.*

29. *Σκηνῆς ὄραμα*] Sic idem alibi. *F. B.*

30. *Τρισόλβιος*] *Ter beatus atque felix.* *F. Br.*

Τρισόλβιος] *Sophocles* apud *Plutarch.* de aud. Poët. Ed. Hanov. an. 1599. p. 21.

——— ὡς τρισόλβιοι
Κεῖνοι βροτῶν οἳ ταῦτα διεχβάντες τέλη
Μόλωσ' ἐς ᾅδου· τοῖς γὰρ μόνοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά. *M. du S.*

31. *Μέγα*] Hanc vocem pro μὴ repoſui, quod in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu eſt: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μὴ τοῦτο referri poſſit, ſed *ſe beatum eſſe* tantum dixerat; quo dicto hic *tantam tamque repentinam* felicitatem, quæ ei obtigiſſet, cognoſcere volens, ut ediſſerat hiſce petit; ex vulgata nullus elici poſſit ſenſus, qui ex hac limpidiſſimus eſt. Ne dicam errorem proclivem τῷ μέγα in μετά. *M. du S.*

Μέγα] Emendatio certiſſima, quam praeſtant mox, εἶναί σοι θαυμαστὸν δοκεῖ, pauloque poſt, μέγιστον μὲν οὖν· quae ſi quis recte conſiderarit, nullus eſt dubitationi locus relictus: quare cauſa non erat, cur in re clara Miſſ. fidem expectandam putarem. Graeci uſurpant μέγα τι pro *admirabile quid ac memorandum*: *Plato* Apol. p. 16. E. ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν Phaedr. p. 1231. B. τόδ' ἦν μέγα λέγειν· *Xenoph.* ad *Xanthipp.* in Ep. Socrat. p. 47. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτῷ μέγα τι καλὸν γενέσθαι· *Leo Allatius*: *At ego & mortem illius magnam & deſiderabilem contigiſſe, mihi autumo:* inepte, ut plura: vertendum fuerat: *Etenim ego exiſtimo, mortem ejus admirabilem atque honeſtam fuiſſe:* de Socrate praecedit, μέγα τι ὠφέλησε γενόμενος τοῖς ἀνθρώποις· *mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* *Ariſtocles* apud *AElian.* de Anim. XI. c. 4. — ὃν δή τι τοῦτο μέγα Κρίτωνα τὸν Ἐριμενοῦσιον· *AElianus* ipſe I, 60. εἴ τι γὰρ μὴ ἔχουσι πόθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Jungitur aliquando θαυμαστόν· *Athen.* ex *Chamaeleonte* VI. p. 273. D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν· *Chryſoſtom.* T. VII. p. 422. B. ὦ θαυμαστὸν καὶ μέγα· quod apud eum frequens: *Raphelium* vide ad 2. ad Corinth. XI, 14. 15. Notum proverbium: Παλαιὸν οὐδὲν ἀλώπηξ, ἀλλ' ἰχθὺς ἦν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, *nihil autem magnum & admiratione dignum.* *Diogen. L.* VI, 44. Ex Latinis ſimilia poterant proferri plura. *T. H.*

32. *Κομᾷς*] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum eſſe. *Ariſtoph.* Equit. ubi *Scholiaſt.* κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ τρυφῇ λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. *Poll. Heſych. Suid.* *F. B.*

Ibid. *Ἐπὶ κεφαλαίῳ μόνῳ*] *Ἐπὶ κεφαλαίῳ*, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐπὶ κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem lætantur. *F. B.*

37. Τοῦτο-

σιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τέλυφωμένου γενέσθαι μέλειώτερον;

Ε. Μέγιστον μὲν οὖν· ἀτὰρ ὅπως μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλλου μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βεβλόμην ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. Ε. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠξάμην σὲ τινὶ σπουδαίῳ ὀφθῆναι. Λ. δόξαν οὖν μοι ἀφικέσθαι παλαιὸν προσιέναι Νιγρῖνον τὸν Πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, ἧς παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἴσω, καλαλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, τὸν δὲ ἀνοήτου τε καὶ τέλυφωμένου γενέσθαι μέλειώτερον;

tem, pro ſtulto autem & inſano me factum modeſtum?

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud ſit, quod dicis. L U C. Recta in urbem profectus ſum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumſpicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingraveſcebat. A M. Ordine hæc omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L U C. Cum igitur ſtatuiſſem, Nigrinum quoque illum Platonicum philoſophum, ut quem longo temporis intervallo non videram, compellare, mane ſurgens, ad ipſum adeo, & pulſata janua, cum puer intro de me renunciaſſet, arceſſitus ſum. Ingreſſus, deprehendo ipſum quidem manibus librum tenen-

45. Ἐπιτυχεῖν] Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον * ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσει. *V.*

* Ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν] Supplevi ex *V.* Haec in *G. C.* etiam legi notaverat *M. du S. T. H.*

37. Τέλυφωμένου] In quibusdam τέλυφλωμένου ſed recepta lectio ſana eſt. τέλυφωμένος, ὁ ἐπῳδυνος ἐς ἀλόγιζον, ἐμβεβροθημένος, ἄγαν φρενῶν. τέλυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. *Moſchop. Heſych.* qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερφανέντα. *J. B.*

41. Εὐθὺ τ. π.] *Recta ad urbem profectus ſum. J. Br.*

Ibid. Πόλεως] Romam intelligit. *M. du S.*

Ibid. Ἰατρὸν ὀφθ.] Cyrus πέμψας ὦδε Ἄμασιν αἰτεῖ ἰητρὸν ὀφθαλμῶν. *Herodot.* III, 1. *Medici ab oculis, ocularii:* meminit *Scribon. Larg.* §. 37. 38. ubi vide *Joh. Rhodium.* Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. *Galen.* de Uſ. Part. X. *Gloſſ. Medicus ocularius,* ὀφθαλμικός· habet etiam *Etymol.* p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem ocularium medicinam primum feciſſe* p. 328. *T. H.*

49. Εἰσαγγείλαντος] Hunc locum uſurpat *Caſp. Sagittar.* de Jan. Vet. c. XVI. §. 32. Servorum ad januam ſive τῶν θυρῶν munus εἰσαγγέλλειν. *Plat.* Protag. p. 220. A. *Xenoph.* Symp. p. 510. εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in Regum aulis εἰσαγγελεῖς. *T. H.*

51. Ἐν χερσί] *Alciphr.* I. p. 104. χάρτου λαβὼ χειρὸς ἔχουσα· ibi locus hic a *Berglero* productus: ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, Idem p. 140. *T. H.*

53. Προὔκειτο ὂν ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας κεκμάτων καταγεγρ.] Vertit Interpres, *poſita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae deſcriptae erant.* quaſi legiſſet τοῖς κέμμασι καταγεγραμμένοις. Ego non video, qui ſalva Graeca phraſi dicatur καταγεγραμμένον τῶν κεκμάτων. At videtur *Lucianus* ſcripſiſſe καταγεγραμμένων. Tum autem illa ita verterim, *poſita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conſcriptae* Ἀπὸ autem conjungo cum κεκμάτων. Et certe καταγεγραμμένον ἀπὸ κεκμάτων eodem prorſus modo, quo infra §. 24. quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τῶν κέμματος. & Philoſophia in Reviviſcentib. c. 13. Κόσμιος ἀπὸ τῶν κέμματος.

Haec jam ſcripſeram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter diſpunctus legitur; nimirum, Προὔκειτο ὂν ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ κεκμάτων. καταγεγραμμένον. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus Lector conſideret. *J. J.*

Ibid. Πινάκιον . . . . καταγ.] Nihil mutato opus eſt, quanquam inſolentior dictio eſt. Et in *Fl.* extat γεωμετρίας, quod a *Jenſio* in ea deſcribenda, neſcio quomodo, omiſſum eſt. V. *A. Gell.* I, 20. Jamblich. §. 22. *M. du S.*

Πινάκιόν τι] Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας κεκμάτων nunc non diſputo: ſi ſit, ut eſſe debet, *tabella figuris geometricis deſcripta*, quorſum illud καταγεγραμμένον jam plane ſupervacuum & nulli uſui? ergo refingendum πινάκιόν τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. κεκμ. καταγεγραμμένων, *tabula mathematicis quibusdam figuris conſcripta. T. H.*

55. Καὶ σφαῖρα καλάμου] *Et ſphaera ex arundine.* Sphaerae hujusmodi κρικωτοὶ vocantur. *J. Br.*

Καὶ σφαῖρα Καλάμου] Sic voluit Interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. *Theod. Marcil.* vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *J. B.*

K. σ. K.] *Robertus Titius* locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάμου &c. *& ſphara Calami* &c.

centem, circum autem undique multas veterum ſapientum imagines poſitas. In medio autem erat etiam tabella quædam, in qua Geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant, ac ſphæra arundinea, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita.

3. Amantiſſime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expoſitis, & ego quoque viciſſim ex eo quæſivi, & quid ipſe ageret, & numquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, poſteaquam cœpiſſet de hiſce rebus dicere, ſuamque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, ſi quae unquam fuerunt, & luſcinias & Loton illam Homeri obſcu-

πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρόκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῆ ἀπὸ γεωμετρίας ἠκριβωμένον, ἐγγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα [a] καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμενος αὐτῷ καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἐπύθετο εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μοι λόγων ἀμβροσίαν καθεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀνθόνας, καὶ τὴν Ὁμήρου

[a] Καλάμου] Καλάου P.

&c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus *Ivo Villiomarus*, ſive is *Scaliger* eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre, quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Utique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſiora dici calamos ſive culmos. Atqui eos id *Theodoretus* docere potuit Orat. III. De providentia. Ὀργάνῳ γάρ, inquit, τὸ σῶμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐμφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῆ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀπτελοῦντι τὴν ἁρμόττουσαν ἐκείνῳ ἠχώ. Dixeris Latine, *Os enim*, nempe hominis, *inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & a follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmonia plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ὦ τῶ χαλκῶν καλάμων ὄργανον. *Th. M.*

Καλάμου.] Videtur potius *arundinem* hic denotare. *A. V.*

Καλάμου] V. Th. Cr. Gruter. II. 457. ubi de *Calano* ſomniat neſcio quis. Quin ipſe id in Græcum contextum admiſit *Bourdelotius*, & ante eum *H.* 1. Et ita ſane videtur legiſſe in ſuo codice *Micyllus*. *M. du S.*

Σφαῖρα καλάμου] Apud *Brodaeum* Theſ. Crit. T. II. de Calano quaedam, nihil de hoc *Luciani* loco reperio. *T. H.*

56. Τῦ παντός] *Univerſi*, hoc eſt, mundi. *J. Br.*

64. Τοσαύτην τινά μοι λ. &c.] Interp. *Tantamque verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, ſi quae unquam fuerunt, & ἀëδονας, totumque illum Homeri antiquum referre.* Prorſus non tetigit ſcopum: ſenſus enim verborum eſt: *Tam dulcia mihi verba ipſius fuerunt, ut Sirenes, luſciniae, Lotusque Homeri nugae eſſent ad haec*, vel, *ut antiqua*,

ſtulta & deliramenta viderentur iſta alia prae dulcibus hujus verbis. Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαίων interpretatur ἀνόητον. Graeci paſſim ἀρχαῖον & πρῶτον pro ſtulto & deliro ſumunt. *Comic.* in Nub. v. 912. Σὺ δ' γ' ἀρχαῖος· *Sed tu ſtolidus*: v. 1360. Ὁ δ' αὖθις ὡς ἀρχαῖον ἦν ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν Ἄδειν τε πίνοντ'. *At hic continuo ſubjecit, ſtultum eſſe pulſare citharam & cantare inter bibendum.* Sic Latini, *antiqua. Negligimus iſta*, inquit Phil. I. *Cicero*, *& nimis antiqua & ſtulta ducimus.* Et quemadmodum hic *Lucianus* ἀρχαῖον ἀποδύεσθαι, ita Ariſtophanes Κρόνους ἀποδύεσθαι in Veſp. v. 1471. Καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησιν ἀποδύεσθαι Κρόνους τὸν νοῦν. *Et Tragoedos mente ſtolidos eſſe probaturum ſe dicit.* Simili phraſi *Noſter* παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de *Mort. Peregr.* §. 11. ὡς βραχὺ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε. *brevi illos prae ſe pueros eſſe oſtendit.* Ceterum ſententiam hanc aliis verbis expreſſit *Auctor* in *Imag.* §. 13. ὁπόταν ἡ Θ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ &c. *Quando vero eximium illud canit, inprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec ſunt expertia cantus* (vel, *canendi imperita:*) *quin & ſi Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multiſonam emittat.* *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 20.

65. Τὰς Σ. καὶ τὴν Ὁμ. λωτὸν] *Homerus* in Odyſſea. *J. Br.*

Ὥσι τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ'. *Ariſtanetus* Ep. 1. *Petron.* Sat. *J. B.*

Σειρῆνας] *Spanhemium* de his conſule (251.) qui inter fabuloſa merito recenſet. *M. du S.*

66. Καὶ ἀνθόνας] *Luſcinias.* *J. Br.*

Ἀνθόνας] Quas hic *Luſcinias* memoret, mihi non ſatis conſtat. Fabuloſas voluiſſe cetera non obſcure innuunt. Conſule *Spanhem.* 255. ubi *de Luſciniis* multa. *M. du S.*

67. Λω-

ϱω λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδῦξαι· οὕτω δεσπότου ἐφθέγξατο.

Προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τὰ δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν ἄλλων ὧν περιβλέπλων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶμοὶ δοκούντων. ἅπερ ἐγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲ ὑδὲ εἶχον εἰκάσαι ἅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοίως ἐγιγνόμην· καὶ ἄρτι μὲ ἐλυπούμην, ἐλλελεγμένων μοι τὰ φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἰσχύος, καὶ δόξης· καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον [a] δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζόφερῆ τινος ἀέρος τὸ βίου τὸ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων· ὥστε δὴ (τὸ καινότατον) [b] τὸ ὀ-

raſſe & obliteraſſe videretur. Adeo divina erant quæ loquebatur.

4. Huc enim dicendo provectus eſt, ut Philoſophiam laudaret, &, quæ ab ea manat, libertatem, & iſta, quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores: præterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quæ admodum ſpectabilia pleriſque, antea vero etiam mihi videbantur. Quæ ego animo intento atque aperto accipiens, continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipſe, neſcirem: atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis coarguerentur ea, quæ mihi chariſſima fuerant, divitiæ videlicet, argentum, & gloria: ac tantum non lacrymabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe; gaudebamque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Adeo ut, novo ſane

a Δ' αὖ] δ' ἂν Margo *A.2.W.* b Τῦ ὀφθαλμοῦ] τ' ὀφθαλμῶν, & mox αὐτῶν in *P.* ut reſtituimus, eſt in C.P.L.

67. Ἀρχαῖον] Ἀνόητον *V.*

67. Λωτὸν] De quo *Homer.* Odyſſ. 9. *Eustath.* AEdeſ. p. 50. *J.B.*

Λωτὸν] De Loto AEgyptio conſule *Spanhem.* 301. flos ejus in nummis lilio ſimilis. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχαῖον ἀποδῦξαι] Quae de voce ἀρχαῖον paulo ante notat *L. Bos*, illa quidem vera ſunt, & a *Budaeo* jam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen ſatis eſt adſecutus hujus loquendi formulae poteſtatem. Sic intellige: tanta me ſermonum ſuavitate perfudit, ut Sirenas illas, ſi quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque ſuae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando, quod jam vetuſtate obſolevit, atque ex uſu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, *leges abrogatae.* *Plato* Ep. IV. ὡς ἂν ὑπὸ πάντων ἐρώμενον παρασκεύάζου, τὸν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδῦξαν, καὶ τὸν Κῦρον, καὶ εἴτις ἄλλος πώποτε ἔδοξεν ἤθεσι καὶ πολιτείᾳ διενεγκεῖν. Peſſime *Ficinus*: *conare Lycurgum illum antiquum exprimere*: neque aliter, *Stephano* nihil monente, *Serranus*. Sed an vertemus? *Sic igitur mores vitamque inſtitue, ut Lycurgus ille & Cyrus ſtulti delirique ſint ad te comparati*: minime vero; ſenſus enim, ſi quid judico, certiſſimus eſt hic: *Tu igitur, tanquam ſi omnium in te oculi ſint conjecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & ſi qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praeſtitiſſe ſunt viſi, obſcurati tuis laudibus obſoleſcant, & non ſola amplius magnae virtutis exempla commemorentur.* *T.H.*

69. Φιλοσοφ. ἐπαιν.] Improbitas nihil habet commune cum philoſophia, multo minus improbi. Sic *Plato* in Ep. ad Ariſtod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγώ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. *G.C.*

72. Πλούτου] Ad *Arrian.* de Exp. Alex. IV. p. 160. n. 48. *Jac. Gronovius* monet *ea voce exprimi faſtum illum ex nimia opulentia provenientem, & decori mediocritatisque deſpectum & negligentiam, denique exceſſum fortunae nimiae ſtrepitum; qui praegnans ſenſus in voce Graeca πλούτος & Latina* divitiae *non videtur animadverti ab viris magnis.* Lucian. *Nigrin. quum dixiſſet* πλούτου, *addit tandem ſubjungens* χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν ἄλλων περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. *T.H.*

74. Τοῖς πολλοῖς] *Vulgo.* *J.Br.*

75. Ἀναπεπταμένῃ] Eleganter: patente, (ſicuti *Tacit.* in Germ. c. 22. n. 4. *tanquam nullo magis tempore aut ad ſimplices cogitationes pateat animus* &c.) quique infuſam doctrinae copiam cupide recipiat: contra *Quintilian.* I. O. I. p. 31. *majora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non ſubibunt*: quos modo cum *vaſculis oris anguſti ſuperfuſam humoris copiam reſpuentibus* comparaverat. Nonnihil diſſidet illud *Damaſcii* apud *Suidam* in Δάμ. ἀνεπέτασεν αὐτῷ τὸν ψυχὸν ὡς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, *animam ejus tanquam velis expanſis immiſit in immenſum veritatis pelagus*: qualia ſunt venia magis, quam lau-

sine exemplo ; neglecto oculo ejusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus cæcutientem insciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebare. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime evectus sum, & omnino humile nihil jam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum jam essent, accedente potu adeo vehementi, continuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri magis ex mero insanire. Ita & ego oratione ejus quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit, ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est;

φθαλμῷ μὲν, χ' ἓν τοῦτο αὐτὸν ἀδενείας ἐπελαυθανόμην· τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερον χὴ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν τοῦ φέρων.

Προϊὼν δὲ ἐς τόδε τοῦ ἐλήλυθα, ὅσον ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου χὴ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι οὐδὲν φρονῶ. δοκῶ γάρ μοι ὁμοιόν τι πεποιθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷον καὶ οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν ὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. ὕτω σοι κὴ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων προσέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε χὴ σωφρονεῖν ὄφελον. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτὸν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλαφρονεῖν αὐτὸν οἶμαι θέμις, ἄλλως

laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quicquid acceperat *Seneca* dabit Ep. 99. p. 487. Est apud *Hesiod.* in Theog. v. 661. ἀτενεῖ νόῳ. *T. H.*

78. Ἐλελεγμένων] Legendum ἐλελεγχμένων ἐλέγχω. *J. Br.*

Ἐλελεγ.] *Brodaeus* Miscell. IX. cap. 6. corrigit ἐλελεγχμένων. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed quum hic tantum, verum & alibi apud *Nostrum* etiam in aliis hujus verbi temporibus, litera χ sit plane extrita (velut in Dialogis Mortuor. XXX. ἐξελήλεγξαι. ibidem ἐλήλεγμαι. iterum ἐλελεγμένων in Phalaride c. 9. & Pseudomanti c. 33. & in Asino c. 38. ut & apud *Achillem Tatium* lib. VI. p. 406. ὁ Σωσθένης αἰδοῖος ὡς ἐλελεγμένος) forte dicendum, id facilioris enunciationis causa Graecos factitasse. *J. J.*

83. Ἐκ ζοφεροῦ &c.] Concepit hanc imaginem ex illa mirifica *Platonis* spelunca sub initium lib. VII. de Rep. ubi tantum non haec eadem extant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platonicis: vide *Alcin.* c. 27. *Procl.* Th. Plat. p. 7. *Platonem* ab *Empedocle* sumsisse docet *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad *Jamblich.* Protr. *T. H.*

85. Ὥστε δὴ τὸ καιν.] *Ut, quod absurdum maxime est.* *J. Br.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic reposuimus, ratio patet legenti. *J. B.*

86. Αὐτὸν] Ed. *J.* uti *Vorstius* emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod *P.* etiam τὸν ὀφθαλμῶν. *M. du S.*

Αὐτὸν] Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat *Lucianus*: §. 2. τὸ παθὸς τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte *Bourdelotius* modo τὸν ὀφθαλμὸν reposuerit in *E. P.* pro τῷ ὀφθαλμῷ. *T. H.*

90. Ἀρτίως] ἄρτι dicendum erat. Vide *Ammon.* v. ἄρτι. *L. K.*

91. Γαῦρος] Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου. §. 1. *J. B.*

94. Οἱ Ἰνδοὶ] *Nonn.* Dionysiac. *J. B.*

Οἱ Ἰνδοὶ] Quum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegisse: profert egregium eam in rem *Duridis Samii* locum *Etymol.* p. 460. v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit *Polyaen.* I. c. 1. Plura dicam ad *Luciani* Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει· nam qui calidiore sunt natura, vinum avidius appetunt: de Scythis quaerit *Aristot.* Probl. III. §. 8. cur θερμοὶ ὄντες, eo magis φίλοινοι. *T. H.*

99. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud *Philostr.* & alios ἐρωτι μεθυσκόμενος. *J. B.*

2. Μεθύειν] *Liban.* Declam. XVI. p. 460. A. τὸν νήφοντα καὶ σωφρονοῦντα τοῦτο ἡγοῦμαι μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγεῖσθαι. *T. H.*

5. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλ. &c.] Aliquid supplendum in hac oratione, ut series ejus intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, quos ego & Themis ipsi tibi tu dignos audire, ἀκούειν ἐπιθυμοῦντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis eos audire, praesertim cum ille, qui*

λως τε εἰ καὶ φίλῳ, καὶ σεαυτὸν ἐσπευδαχὼς ὁ βελόμην ἀκοῦσαι εἴη. Λ. Θάρρει ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ Ὁμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν προκαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε προσησάμην πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην· ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρῶν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀναπολῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

præsertim si qui audire cupit; & amicus est, & eodem tenetur studio. LUC. Bono animo esto, o bone. nam juxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi prævortisses, jam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem jam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolvo.

7. Εἰ

a γάρ] ἢ F.

audire vult, sit amicus. Nescio an excidérit aliquid, an vero elliptica sit oratio *Luciani.* F.C.

Οὐδὲ γὰρ ὑδὲ κ. αὐτῶν] *Micyllus* & *Benedictus* ita verterunt, ac si legissent αὐτῷ· αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, *nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit*, ut egregie *M. Gesnerus* animadvertit ad Philop. p. 97. qui propterea *auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse* existimat, *ac si dixisset*, οὐδὲ γὰρ καλλιφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ ἔμοιγε δόκει: *neque omnino insolens esse* arbitratur, *ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat.* Haec quanquam ingeniose sunt cogitata, & adjuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium judicium laedat, scrupulus ingratus; cujus amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καλλιφρονεῖν ἄν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἄν τοι, ἔμοιγε, δόκει: sensu aperto: *neque enim ne fas quidem, opinor, est contemtum aliquem repellere* ab audiendis tam praeclaris sermonibus, *multoque minus, si & amicus sit, & similium rerum studio ducatur, qui cupias audire:* aut, si propius etiam expsimenda sit vis particulae ἄν, *neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem* &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὰ οὐδὲ virtutem orationi addunt: *Demosth.* in Timocr. p. 790. B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἤθησεν ὀρθῶς ἴσχυσ. *Dion. Chrysost.* p. 401. A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἵππους τοὺς ἀσιλλήτους. *Artemid.* IV. p. 198. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνδέχεται τάχα οὕτως ἀλλάξαι καχεκτήματα σωφρονοῦντα &c. Vid. *Apollon. Rhod.* I, 122. 224. *Maneth.* II, 379. Mox binarum particularum ordinem inverte: ἄλλως τε ἐ εἰ φίλῳ &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ, vel ἐάν. T.H.

9. Σπεύδ. καὶ ἀ.] *Homerus* Il. Θ. τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. F.Br.

Σπεύδ. καὶ ἀ.] Metaphora est ducta ab his, qui curru certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumpta ex illo *Homer.* Il. Θ. 293. Ἀτρεΐδη νύδεί, τί μοι σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — *Quid me sponte mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas?* Eodem allusit Od. Ω. 486. Ὡς εἰπὼν ὦτρυνε παρ' μεμαυῖαν Ἀθήνην. *Jam dudum promtam ac cupientem his Pallada dictis Excitat* — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem, ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. G.C.

Σπεύδοντα παροιμιακῶς] De hac parœmia copiose parœmiogr. & *Erasm.* F.B.

Ibid. Καὶ εἰγε μὴ ἔφθης] *Calasir.* apud Heliod. lib. 2. αὐθὶς ὃ ἐ οὕτω πρός τινας ἐξεπεῖν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸ μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. F.B.

18. Τῶν παιδικῶν &c.] E *Platonis* Phaedro, cujus locum expressit quoque *Maxim. Tyr.* Δ. 38. p. 387. ubi vide *D. Heinsium.* Non injucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in *Plutarch.* περὶ Ἀδ. p. 513. Symp. VI. Qu. 6. *Eunap.* Prooem. p. 9. Mox αὐτῶς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν jungi debet cum ὑφηνύονες, ut recte fecerunt Interpp. Quum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ ἀξιμνημονεύειν, ἐξετάζειν (nam in *AEliano Kuhnius* optime conjecit αὐτά) tum viderimus, an quicquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν ἑαυτῷ, ἑαυτῷ συνιδεῖν ratio longe dispar. T.H.

19. Αὐτοῖς ἀξιμνημονεύουσιν] Emenda αὐτοῖς· *secum, apud animum suum recordantur.* Plus centies in hoc scriptore erratum est in hujus voculae spiritu. Est autem αὐτῷ ἀξιμνημονεύειν τι idem, quod paullo ante dixerat *Noster* ἀναπολεῖν πρὸς αὐτὸν, vel ἑαυτὸν, τὰ εἰρημένα. & paullo post τοὺς λόγους πρὸς ἑαυτὸν ἀναπολίττειν. & similiter in Tim. c. 54. βραδύμυθός τις πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem *AEliani*, quam injuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II. c. 20. Ἀντίγονόν φασι τὸ βασιλέα δημοσίων καὶ πρᾶων γενέσθαι. καὶ ὅτι μὲ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἑκάστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, εἴωσται ἱστορεῖν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὖ τόν alius αὐτά. At vero αὐτῷ

7. Et quemadmodum amatores, abſentibus amaſiis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint: quidam vero etiam colloqui ſecum illos putant, atque iis, quæ tum ſibi audire viſi ſunt, quaſi paulo ante revera dictis, gaudent, animumque memoriæ præteritorum applicantes, macerandi ſeſe præſentibus otium non habent; ſic ſane & ipſe, philoſophia non præſente, verba, quæ tum audivi, recolligens, & mecum crebro revolvens, non exiguum capio ſolatium.

Καὶ ὥσωρ οἱ ἐραςαὶ, τ παιδικῶν ὐ παρόντων, ἔργ' ἄτα ϗ λόγυς εἰρημένυς αὐτοῖς ἀναμιμνηϖύυσι, καὶ τύτοις ἐνδιατρίβονλες ἐξαπατῶσι τ νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τ ἀγαπωμένων· ἔνιοι γᾶρ αὐτοῖς ϗ προσλαλεῖν οἴονζ), ϗ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτύς, ὧν τότε ἤκυσαν, ἥδονζ), ϗ προσάγοντες τ ψυχὴν τῇ μνήμῃ τ παρεληλυθότων ϖολὴν ὀδὸν ἄγυσιν ὁ 'ὅπι τοῖς ὀ ϖοσὶν ἀνιᾶζ. ὕτω δὴ ϗ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ὐ παρύσης, τὺς λόγυς ὓς τότε ἤκυσα, σωναγείρων, ϗ πρὸς ἐμαυτὸν ἀναλυλίτων, ὐ μικρὰν ἔχω ϖαραμυθίαν. ϗ

ὁ 'Επὶ] Priores Edd. ἐν, quod ipſum deeſt in *F*.

20. Διαμνημονεύουσι.] Ὅρα τὸ Δ. μνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ σωῆψαν. *V*.

29. Ἀναπυλίττων] Σημεῖῦ τὸ * ἀναπυλίττων ἀντὶ τῦ ἀνιλίττων κείμ.ον. *V*.

* Ἀναπυλίττων] ἀναπυλίττω *V*. *T. H*.

αὐτῷ ἕκαςα ἐξετάζειν ὑπὲρ τῦ ἀνδρὸς, est, *singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere*; pro quo *Lucianus* noſter in Sacrificiis c. 1. ait, *πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάζειν*. in *Herodoto* c. 1. & 7. *σκοπεῖσθαι πρὸς ἑαυτόν*. Tertius autem caſus, (qui regitur a ſuppreſſa praepoſitione *ἐν*) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in propoſito *Luciani* loco; ſic alibi, ut in Scytha c. 6. *Λαλεῖν ἑαυτῷ*. in Hermotimo dicitur veritas elegantiſſime, *μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα*. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud *Noſtrum* in Hermotimo c. 51. *ὥσπερ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτῷ λογιζόμενον*. *J. J.*

Αὐτοῖς] Cl. *Jenſ.* *αὐτοῖς* & Τιμ. c. 32. *πρὸς αὐτόν*. *AEl.* V. H. II. 20. *αὐτῷ ἐξετάζειν* ut *Lucian.* *πρὸς ἑαυτόν*, Ἡρ. c. 1. *M. du S.*

24. *Τότε*] Pro *τότε* legendum eſſe *πότε* & ſenſus ſuadet & vox ſequens *ἤκουσαν*, quae non poteſt intelligi niſi de praeteritis, ut & praecedens *ἄρτι*. Vide amplius, ſi lubet, *Nouv. de la Rep. des lettres* 1702. p. 513. *M. du S.*

Τότε] Intellige, tunc, quum praeſentes ipſis adeſſent. Tollit omnem dubitationem *Lucianus*, qui mox, *τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα*, quando aderam Nigrino. *T. H.*

Ibid. *Προσάγοντες τὴν ψ.* &c.] *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae ſunt ante pedes*: quid tandem non vacat? an *ἀνιᾶσθαι moleſtia affici?* nihil hoc ad rem. Legendum *ἀνιᾶσθαι*, hoc eſt, *relaxari animo*, praeſentibus objectis. Ita intenti ſunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus poſſit. *J. C.*

26. *Ἐν τοῖς ὀ π.*] Prius *ὀ* vacat. *J. Br.*

Ἐν τοῖς ὀ ποσὶ] Dele prius *ὀ*, & interpretare *ὀ ποσὶ praeſentia*. Proverb. *Pind.* Pythiis Od. *ἡ.* *τὸ ὃ ὀ ποσὶ μοι. Anacr.* ξυλίνους ἀσφαγάλους *ὀ ποσὶ ante pedes. Terent.* Adelph. Sic paſſim apud *Lucianum*, ut in Dial. Mort. XII. XIII. Contra *ὀ ποδῶν*, ut in Piſcat. §. 32. & paſſim alibi. *J. B.*

Ἐν τοῖς ὀ ποσὶν ἀνιᾶζ] *Bourdelotius* delet primum *ὀ*· ita & ante eum fecit *Brodaeus* in Miſcell. IX. c. 6. Ego vero *Lucianum* ſcripſiſſe exiſtimo, *ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι*. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII. *Οὕτω δ' ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος*. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15. *Καὶ μὰ Δί' εἰδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον*. in Pro lapſu inter ſalut. c. 1. *Ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῇ παιδιμάλι*. in de Conſcrib. Hiſtoria c. 38. *Μήτε Ἀλεξάνδρῳ ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ*. in Bis Accuſato c. 11. *Καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τῶ πώγωνος ἐμοιότητι*. in De Gymnaſiis c. 38. E. *Ὁρᾷς μητέρας ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις*. & in Epiſtolis Saturnalibus c. 20. *Ἥδιον ἂν τῦ ἴδοι ἠνιώμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς*. Patet *Auctori* noſtro placuiſſe, eam praepoſitionem *ἐπὶ*, quae alias ſolet omitti, ſaepe adhiberi. *J. J.*

Τοῖς ἐν ποσὶ] Sic Ed. *F*. uti *Vorſtius* emendabat; non ut in reliquis, *ἐν τοῖς ἐν π.* ut *Jenſii* emendatione opus non ſit. *M. du S.*

Ἐν τοῖς] Si §. 21. vitio caret *γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις*, nihil eſt cauſae, cur hic tolerari nequeat *ἀνιᾶζ ἐν τοῖς* &c. verum utrobique corrigendum credo *ἐπὶ*, atque adeo *Jenſii* conjecturae idoneis exemplis munitae ſubſcribo: *Arat.* Phaen. v. 196. *Φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί*. Contra *Apollon.* Rh. IV. 997. — *φαίης κεν ἰοῖς ἐπὶ πικρὰ γάνυσθαι*. III, 643. *Ἐν* & *ἐπὶ* creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII. §. 4. *ἐτερόμοιλα ἐν αὐτοῖς*. *T. H.*

27. *Φιλοσ. ὐ παρ.*] Hoc eſt, *Philoſopho non praeſente*, quem honoris cauſa cum ipſa philoſophia miſcet: quaſi dicas, qui non tam philoſophus unus e multis haberi poteſt, quam ipſum philoſophiae numen. *J. C.*

καὶ ὅλως, καθάπερ ὅταν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ [a] αὐτὰ πρός με λέγοντος, ἐνίοτε δέ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ὑπὸ ταῖς ἀκοαῖς ἐμμένει. καὶ γάρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem atram ferar, ad hanc quaſi quandam facem reſpicio, omnibus illis rebus, quæ a me geruntur, virum illum coram adeſſe exiſtimans, ſemperque velut audiens ipſum eadem illa ſua ad me dicentem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id defixa conſtiti, vultum ipſum illius videre mihi videor, & vocis ſonus in auribus mihi reſonat. Etenim juxta Comicum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὡς ὑμεῖς μὲ ποικίλεις ἀπεάγων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἕτω

8. A M. Subſiſte, o admirande, paulumque retrocede, & ab initio repetens jam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias. LUC. Recte dicis, atque ita facto opus eſt:

a Αὐτὰ] Αὐτῦ pleraeque Edd. *αὐτῦ B.2. αὐτὰ* L. *J.* Margo *A.1.W.* Non dubito, quin haec vera ſit lectio.

31. Πυρσόν τινα] Πυρσοὶ. *λαμπάδες, πυραυλοὶ, λαμπτῆρες,* * *φρυκτωρίαι. V.*

* Φρυκτωρίαι] Lege ex *Suida* : *λαμπάδες, πυραυλοὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι·* non *φυκτορίαι*, ut in Mſ vitioſe habebatur. *J.C.*

38. Τὸν Κωμικὸν] Σήμαινει τὸ τῦ † Εὐπολίδου. *G.C.*

In ipſo *Cod. V.* ſcriptum eſt *φρυκτορίας*, & *πυρσοὶ* non *πυρσὸν*, quod in *E. A.* legebatur. *T.H.*

† Εὐπολίδη] *L.* Εὐπόλιδ●. *T.H.*

31. Ἐς πυρσόν] Pharo cuidam impoſitum. *J.Br.*

34. Τὰ αὐτὰ] Sic veriſſime L. & Ed. *J.* Reliquae τὰ αὐτῦ. *M.du S.*

37. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

38. Κατὰ τὸν Κ.] Eupolidem. *J.Br.*

Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. Verſus citantur a *Diod. Sic.* lib. 12.

——— Περικλῆς Ὀλύμπιος
Ἥραπτ', ἐρρύηκα, σπινκόκα τὴν Ἑλλάδα.
Πείθω τὶς ἐπικάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι,
Οὕτως ἰκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe, ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quosdam relinqueret.* *J.B.*

Κωμικὸν] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur:

——— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *A.V.*

Κωμ.] *Diod. Sic.* XII. *Cic.* de Orat. III, 34. & in Brut. 9. & 15. *M.du S.*

39. Ἐγκατ. τι κ.] Conſule *Plinium Secundum* libr. Epiſt. primo circa finem. *J.Br.*

Ἐγκατ. τι κ.] De Pericle hic verſus ex *Eupoli* citatur: —— ὁ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. *G.C.*

Ibid. Τι κέντρον] Imo τὸ κέντρον· nam quod vulgatur ad minuendam laudem citius pertineret; quum tamen in Nigrino mirificos orationis aculeos, quos haud ſecus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare conſtituerit. Idem poſtulat ὡς ἀληθῶς, ipſique Eupolidis verſus: —— καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· nec mihi dubium eſt, quin pari modo corrigi debeat in *Demoſth.* Encom. §. 20. ibi plura dicam. *T.H.*

40. Π. ὦ θ. μ. ἀνακρουόμενος] Inſulſe admodum Interpres: *Ceſſa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud eſt μικρὸν ἀνακρουόμενος quam μικρὸν ἐπαινῶν apud *Xenoph.* Κυρ. Π. I. Metaphora deſumta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, *qui remis inhibent curſum navis & paulatim retrocedunt*, uti docuere viri magni *J. F. Gronov.* lib. IV. Obſerv. & *J.G. Graevius* ad Lucian. Ver. Hiſt. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι ſumuntur pro *retrogredi*: ita apud *AElian.* Hiſt. An. III, 13. κρούεσθαι

ex

est: sed illud quæso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Jovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatris ejiciuntur, tametsi ipsæ fabulæ sæpenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint? A M. Multos novi tales. sed quorsum hoc? LUC. Vereor ne & ipse minus apte imitari videar; alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam præ imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damnare fabulam. Nam ad histrioniam meam quod attinet, non admodum ægre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur,

χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὰς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικὰς φαύλας ἑώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ ἀλαφθειρόντων τὰ ποιήματα; καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; Α. δέδοικα μή σοι μείζω δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀδενείας τῶν ἀλαφθείρων· κατὰ [b] προσχῆς ἀναγκάζῃς ἤδη καὶ αὐτὸς καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, εὖ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐμοὶ μείζονος μὲν λυπήσειν ἔοικε

[b] Προσχῆς] προσχεῖς L. F. P.

τὸ πτερὸν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῆς πατῦς similiter allusit *Lucianus* ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta jubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud *Comicum* in Ran. v. 271. Ὦ πατῦ, πατῦ, ὡς βαθαλοῦ τῆς κωπίης. Sensus itaque *Luciani* hoc loco est: Desine, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogredere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών ἤδη τὰ εἰρημένα. *L. Bos* Obs. Crit. c. V. p. 21.

Ibid. Ἀναπρουόμενος] Rectissime *L. Bos.* Indidem metaphoram duxit *Aristaen.* I. Ep. 5. p. 28. ὁ τραχὺς ἐκεῖνος ἐνέφυγε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aeque placet, atque ἐνέκλινε) τέφραν, τόν τε θυμὸν ἀνεπρούετο· contra quam *Propert.* III, 13. v. 44. *Nescit vestra ruens ira referre pedem: Mercerus* elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc *Platoni* lux est inferenda in Phileb. p. 371. E. ὁ λόγος ἐκτείσων ἡμῶν οἰκήσεται πάλιν ἐν αὐτῷ ἀναπρουόμενος. qui cum *Budaeo* in C. L. G. p. 460. *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsis tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀναπρούεσθαι, sicut in cantu μέλους ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcumque ferri poterat: longe deterius *Serranus.* Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit magnus *J. Fr. Gronovius* in observatione illa ceteroquin perdocta ad *Liv.* III, 30. At apud *Platonem* utrumque non minus ἐκπίπτειν quam ἀναπρούεσθαι a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: remis igitur inhibeamus ac retro cedamus:* sequitur autem, ne quid scrupuli supersit, καὶ τάχ' ΑΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμολογίας &c. quemadmodum in *Luciano* ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβών. A re nautica metaphorae saepius ad sermones tractatae: sic ἀνάγκαζε apud *Aeschin.* Eryx. c. II. ibi satis commode *Serranus*, *Serranumque* secutus *Clericus:* reliqui Interpretes aberrant. *T. H.*

44. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Latini, *at illud:* formulam elegantem bene *Livineius* illustravit ad *Plin.* Paneg. c. 73. ne omisso quidem hoc loco. *T. H.*

46. Ὑποκριτὰς] *Plato* Charm. p. 468. C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλά μοι ἔδοξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητὴς ὑποκριτῇ κακῶς ἀφατιβύτι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα· contra *Philostr.* V. S. p. 607. de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγῳδίας λαμπρὰν ὑποκριτὴν, τῷ δράματι ἐνδυόμενον, ἐπέξια τοῦ βασιλέως προσώπου φθέγξασθαι. *T. H.*

Ibid. Τῶν συριττομένων] *Qui sibilum excipiunt. J. Br.*

Τῶν συριττομένων] Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ἐξόπατα συρίζομαι, ἐξόπατα, *rusticatim, plausu incomposito.* De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparationem saepissime usurpat: ut & illam §. 11. τῶν ὑποκριτῶν ἐκείνους ὁμοίους, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος &c. *J. B.*

48. Ἐκβαλλομένων] *Exactorum* e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. *J. C.*

53. Αὐτὸν] Malim αὐτῷ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis: ut in αὐτὸς ἔφα· qua de re jamdudum monuerunt Eruditi. *T. H.*

55. Τῷ δράματι] Persistit in metaphora: supra est: καί τοι τὰ δράματα πολλάκις εὖ ἐχόντων. *J. Br.*

58. Συκο-

ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα.

si mecum una cadat, & (mea culpa) indecorum appareat.

Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς [a] ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ ἡ σκηνὴς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ [b] μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ [c] πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτὸν σοι παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι καὶ μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῆλθεν· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι.

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poëta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena sejunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quæ in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans. Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; & quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exsibilaveris, non admodum molestе feram.

10. AM.

a Ἡμῖν] Ita quoque margo *A.* 1. *W. F.* & plures Edd. ὑμῖν. b Μέλον] μέλων *H.* 1. & aliae quaedam Edd. c Πραττομένων] πραγμάτων *J.* Margo *A.* 1. *W.*

60. Μίμησο] Ὅρα σύνταξιν τῦ μίμησο. *C.G.*

58. Συνεκπίπτουσα] *Una cadens. Cadere* dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δρᾶμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi Interpres in hac voce postea cespitasset. *J.C.*

Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα] *Si mecum rejiciatur, meaque partes dehonestet.* Sic apud Basileenses & Bourdelotium *Micyllus* & hujus imitator *Benedictus*. Non secus ac ἀσχημονῶ idem plane sit notetque quod καλλιχόνιν §. 11. quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane *Lucianus* negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meæ partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur *simul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas partes, meam personam, apparens indecora*. Ἀσχημονῶ neutrum est, non activum. Id debebant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa *Cebetis* ἀναγκάζει ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοῦ ἐμοῦ, τόγε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἐμὸν, τἀμὰ, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τόγε κατ' ἐμέ. *Dinarchus* contra Demosthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τὰμὰ τὴν καθηγορίας ἔσχε, βεβοήθηκα. Apud *Maximum Tyrium* Dissertat. 6. ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι ἀπεργάζω. *J.G.*

59. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando personae, cujus partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit *Epictet.* Ench. c. 59. ἴσθι ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πράσσων, καὶ ἐν τούτῳ ἠσχημόνησας *Simplicius* ad eum locum saepe. *Athen.* XIII. p. 583. F. ἐν ἀγῶνι ἐν πίτε αὐτὸν ἀσχημονήσαιμι σφόδρα ἀρθῆναι ὑπὸ τῦ θεάτρου συρίττων. Egregie *Synes.* de Prov. I. p. 106. C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆ γραὸς (προσωπείῳ) ἐνδύσιμῶν σιφανοῦται τε & κρότῃ, καὶ ἐν τῷ τῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλώζεται & συρίττει, ἔστι δὲ ὅποι & λίθοις βάλλει· ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exsibilati, συριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἀνέστηκα· quem verbi usum jam *Budaeus* observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλειν. unde ductum illud *Aeschinis* Dial. III. c. 12. δῆμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον &c. nam sic apud *Stobaeum* rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω που κάθηται· parique modo in proximo *Synesii* loco, ἔστι δὲ ὅπου. *T.H.*

61. Ἡμῖν] Sic optime Ed. *J.* & *B* 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. *M. du S.*

63. Μέλον] *Curae est.* *J.Br.*

67. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aeque intelligo atque Interpretum, *quod ad cetera attinet.* Rescribe, τἄχα, eademque opera vitium idem *Harpocrationi* deme in Ξενίζειν· τἄχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον &c. pro τἄλλα· alibi quoque *Lucianus* pari remedio indigebit. Nunciorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα; ut patet ex Ἀνάχ. §. 33. *T.H.*

69. Ὡς ἄμ. ἦν] Quod ipse narravit auctor. *J.Br.*

Ὡς ἄμεινον ἦν] Quanquam τὰ, ὡς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὡς ἐπ' ἐμοῦ ἦν scripserit

10. A M. Ut bene ſane, ita me Mercurius amet, & juxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum eſt. Videris igitur etiam hæc additurus, ſermonem non fuiſſe longum, teque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum fuiſſe, ſi ipſum dicentem audiſſem; te enim pauca quædam, &, quantum licuit, memoriæ mandata depromere. An non hæc quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt: exiſtimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia jam tibi praedicta eſſe: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipſam ventum erit, alieniore me uſuram te ſcias, & acutiſſime ſibilaturo.

Ε. Ὡς εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τοὺς ῥητόρων νόμους πεπροοιμίασαί σοι. ἔοικας γὰρ καὶ ἐκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν· σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. ἃ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν ἦν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἕτοιμός εἰμι. ἢν δὲ ἀμέλλῃς, μνησικακήσω γε τῷ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύταλα συρίξομαι.

Λ. Καὶ

rit *Lucianus? Si quid minus dignum videar dicere, illud continuo cogitetur, id a me profectum, & quaſi adlitum, aliterque forte ab ipſo Poëta pertractatum.* Senſus haud dubie elegantior & plenior. Nam ſi ἄμεινον fuerit, quod cogitandum ſit dictum fuiſſe ab poëta, cur ἄλλως additur, quod ἐν τῷ ἀμείνονι jam incluſum eſt? Nihil ad conjecturae hujus commendationem addam, quum ex literis earumque ordine ac forma in ἄμεινον, & ἀπ' ἐμοῦ, ſpectatis, ſponte pateat proclivisſima commutatio. Ceterum huic loco ſimilis occurrit alius apud Noſtrum in Rhetorum praecept. c. 12. Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ὄντος τοιούτων ἢ τηλικούτων, μὴ ἢ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus ſim, ut ne alicubi labens, heroa, cujus perſonam ago, conteram.* *J. J.*

Ὡς ἄμ. ἦν] Formula loquendi, ὡς ἄμεινον ἦν, qua utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par eſſet, vel corrigebant non ſatis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud *Heſiod.* in Ἔργ. ad Perſen fratrem v. 570.

Τὸν δὲ μετ' ὀρφναίην Πανδιονὶς ὄρτο Χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθειρόμενοι οἰναν ἐπιταμνόμεν' ὡς τὸ ἄμεινον.

& apud *Homer.* Il. A, 217.

Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς τὸ ἄμεινον.

Ita hic *Lucian* ὡς ἄμεινον ἦν, *ſic erat melius.* Pro eo quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔγωγε προχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν, alibi habet, διεύθυνον in Prometheo §. 14. Εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διεθύνατε. *L. Bos* Obſ. Crit. c. V. p. 22.

Ὡς ἄμεινον ἦν] Aberrat Vir Clariſſ. *L. Bos*: ſenſus eſt: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi ſit in promtu, iſta melius ab ipſo Nigrino fuiſſe diſputata. Haec *Luciani* mens ex ſequentibus manifeſtum in modum patet: quam ob rem Doctiſſ. *J. Jenſii* conjectura, licet ingenioſa, non inviti caremus. Recte *Brodaeus* intellexit. Ὡς omnes Edd. non ὡς. *Alciphr.* p. 392. *T. H.*

70. Διεξῇς] *Referebat.* *J. Br.*

73. Ἔοικας γὰρ &c.] Cum his ſunt conferenda, quae Socrates apud *Platonem* ad Critiam, ut omnem ipſi anſam tergiverſandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. *T. H.*

79. Τῇ μνήμῃ συγκ.] Ex hoc loco *colligendi* poteſtatem in iſto verbo probat *Budaeus* C. L. G. p. 335. recte quidem: ſed alia ſtructura *Lucianum* dediſſe credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidiſti. Ita meliorum uſus jubet: *Xenoph.* Cyrop. I. p. 15. κάλλιστον δ' κτῆμα καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκομίζειν. *T. H.*

80. Αὐτῷ] Legendum cum Interprete, αὐτῶν· *nihil opus eſt illis.* *J. C.*

Αὐτῷ] Editio Salm., & ex ea Amſtelaedamenſis peſſime dedit, οὐδὲν ἂν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ. ubi ſenſus & ratio loquendi poſtulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. *J. J.*

83. Διαμέλλῃς] Interpr. *ſi prolixior fueris.* Lege ἀμέλλῃς, *ſi cunctatus fueris.* *J. C.*

Διαμέλλῃς] Ante ἀμέλλῃς, vitio in vetuſtis praeſertim Edd. ſolenni: jamdudum hoc de loco monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 227. & in re nota pluribus exemplis, ſi quis deſideret, uti non eſt gravatus. *Artemid.* Praef. p. 2. προστρίψαι μοι μὴ ἀμελλήσαι, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Reſtitue *Heſychio* in Κατωρίσας, καὶ μὴ ἀμελλήσας. *A. Schottum* ſefellit in Zenobii C. I. n. 18. ἐμέλει ſcriptum pro ἤμελλε. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 181. *T. H.*

84. Παρὰ τὸν ἀγῶνα] Alludit ad certamina ſcenica Dionyſiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. *A. Gellii* N. A. XVII, 4. *J. C.*

Α. Καὶ ταῦτα μέν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐθελόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι· κἀκεῖνα δέ, ὅτι γε οὐχ ἑξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῶν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τῶν ὑποκριτῶν ἐκείνοις ὁμοίως, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ [a] πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνόν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τὴν Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τὸ ἐμαυτοῦ κεφαλῆς πρόσωπον περικείμενος, καὶ τὴν σκυθρωπὴν καλαισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαλασπάσω τι τῶν ἐμῶν τὴν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὕτως ἀνὴρ καὶ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος.

11. LUC. Equidem & hæc, quæ tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, justa quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursum illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis personam assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar majorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaque propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

12. A.M. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scena atque tragœdia uti.

[a] Πρόσωπον] προσωπεῖον *J.* Margo *A.* 1. *W.*

88. Ῥῆσίν τινα] Sensum vidit *Micyllus*, *justa quadam & continua oratione*, perperam relictus a *Benedictio*: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, *unam & perpetuam orationem*: pariter ac *Thucydid.* V, 85. ὅπως ὁ μὲν ξυνεχεῖ ῥήσει &c. cujus vice mox sequitur ἐν λόγῳ· nam quod in multis est Codd. ὁ ὀλίγος, sententiae repugnat. *Aristoph.* Acharn. v. 415. Δεῖ γάρ με λέξαι τῇ χερῷ ῥῆσιν μακράν· ut apud *Platon.* de Rep. X. p. 755. E. Tragici heroes μακρὰν ῥῆσιν ἀπατεινολογίας ἐν τοῖς ᾠδείοις, *praelongam orationem extendentes in lamentationibus.* Aliud est ῥῆσιν αὐτῶν, ut bene docuit *Is. Casaubon.* ad *Theophr.* Ch. Eth. c. 15. p. 125. & post eum *Gisb. Cuperus* Obs. I, 16. in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in *Euripidis Scholiaste* legi debeat ἡ ῥῆσις, quum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poëtae, qui proferatur, loco poni scivit *Billius* Obs. Sacr. I. c. 21. Vid. *Jos. Scaliger.* ad *Varron.* de R. R. p. 211. *T. H.*

94. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: *Budaeus* apud *H. Stephanum* ex hoc solo notavit loco. Pene mihi persuadeo, legendum esse ἐνδύσεις· ἔνδυσις enim exponitur, ἔνδυμά τι τραγικόν. *Harpocr. Hesych.* in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70. Χρῶνται ὁ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς. In hoc etiam instrumento recenset *Poll.* IV, 116. Vid. *Dunid.* apud *Athen.* XII. p. 535. F. *T. H.*

99. Μεῖζον τὸ ἐμ. κ. πρόσ.] Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liquet hoc ex verbis *Gabii Bassi* apud *A. Gellium* V. c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput*, inquit, *& os cooperimento personae tectum undique tantum vocis emittendae causa pervium* &c. Vide praesertim p. 127. Gemmarum *Leon. Augustini.* *J. C.*

3. Συγκαλασπάσω] *Ne lapsus mecum trahem heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exsibiler, eumque mecum contemtui objiciam. Absurde hic vertit Interpres. *J. C.*

Συγκαλασπάσω] *Plato* de Rep. V. p. 651. B. ἀλλὰ μὴ σφαλεὶς τῆς ἀληθείας εἰς μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυμπεισπαρῶ κινδυνεύσομαι· ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud πιστὸν vel εἰ πιστόν γε κινδυνεύσομαι· quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide *D. Heins.* L. Th. c. VII. Lucianeo verbo *Galenus* usus, Ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι in fine: ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλα πάνδρα, λύειν ἀξίου, μὴ συγκαλασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὡς τοῖς αὐτοῖς ἰσχνομένους πτοιάσμασι. *Xenoph.* K. Π. V. p. 85. v. 40. Φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σάμον ἐπιχειρήσειαν συγκαλασπαδῆναι. Quod veretur, ne faciat, *Lucianus*, id Aeschini contigit Oenomaum agenti, si *Demosthenem* audimus de Cor. p. 503. E. ὃν ἐν Καλυττῷ ποτε Οἰνομάου κακῶς ὑποκρινόμενον ἐπέτριψας. *T. H.*

10. Φο-

uti. LUC. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Græciæ, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transformet ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitæ transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Athenensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumpserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis, & balneis molε; Α. ἐγὼ μὲν παύσομαί γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν δὴ ἀρχὴ τοῦ λόγου ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, οἱ φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τὰ ἀστῶν, οὔτε τὰ ξένων εἰδέναι τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται· ἀλλ' εἴ καί τις ἀφίκοιτο παρ' αὐτοὺς ὕστερον ἀφικόμενος, ἥρεμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ ἀποπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ βίου μεθιστᾶσιν.

Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορυκὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἐπιβλέπεσθαι· τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, καὶ πικρῶς, οὐδ' ἀληθῶς ἀπαγορεύοντες ὡς ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν,

b Βιάζεται] βιάζεται F.

10. Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus e præcipuis *Luciani* scopus. Hinc illa in *Aristotelem* & Peripateticos prælia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus *Cicer.* Tusc. 1. & 5. Hanc sæpe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. *J. B.*

Ibid. Πενίᾳ σύντρ.] Sumsit ab *Herodot.* VII, 102. τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲ ἀεὶ σύντροφός ἐστι. *T. H.*

15. Παραπαιδαγωγοῦσι] Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare. Plutarch.* feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321. B. fabulosum esse affirmat Egeriam δαίμονος σοφὴν ἀνδρὸς ἔρωτι κατασχεθεῖσαν ἱερὰ καὶ νόμιμα καὶ παραπαιδαγωγῆσαι καὶ συγκρᾶσαι τὸν βίον τῶν πολιτῶν· aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & hactenus infante usurpatur. *Clem. Alexandrinus* ea, quam dixi, tralatae orationis virtute *Plutarcho* non dissimilis, Paedag. III. p. 247. D. πολλοὺς γὰρ καὶ τὸ χρῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμπρέπειν λέγειν τὸ ἀνεξίλεγκτον. Ceterum Athenensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitæ rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud *Thucydid.* II, 41. esse dicit τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν & *Dicaearchus* p. 10. testatur: ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρός τι ἰδεῖν καὶ ΒΙΟΥ ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῆς ἀρχῆς ἀφορῶσι, τοσοῦτον τῆς λοιπῆς πόλεως ἡ τῶν Ἀθηναίων παρελήλυθεν· eo spectat Menedemi dictum a *Plutarcho* laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem juvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Lucianeo conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat *Plutarch.* Symp. I. Qu. 2. *Athen.* IV. p. 159. D. *T. H.*

16. Πρὸς τὸ καθαρὸν τοῦ βίου] Tangit fœditatem seu malis' feritatem sive ἀνημερίαν philosophorum *Lucian.* in Lapith. & alibi. *Liban. Theophrast.* in Charact. *J. B.*

19. Ἀγωγ.] *mancipiorum.* *J. Br.*

Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic §. 20. & in Catapl. *J. B.*

Ibid. Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & in Tim. §. 27. ποικίλα *indis*, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibusdam Græciæ urbibus vestes muliebres. *D. Basil.* ad Gregor. Theolog. *Apul.* alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. *Suid.* ἡμίεσθ' Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem *Suid.* ut & apud Romanos, Lege Oppia. *Liv.* Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus *Tertull.* de pall. *Achil. Tat.* Lib. 3. *J. B.*

20. Ὅστο ζηλ. εἶναι] Non prout oportebat, expressit Interpres *Benedictus: omnibus quidem Athenienſibus in admirationem erat.* Tu potius sic verte: *ipse quidem putabat, se omnibus Athenienſibus esse admirationi. H. V.*

ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπερθέγξαιο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὅσῳ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ [a] ὦδε πόλῃ μελαξὺ λεύμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον· ὑδὲν ἦν δεῖ σφαλοπέδης. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μελαξὺ ἐπαιδεύετο. τὴ δὲ ἐσθῆτα τὴ ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ὑποσκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταὼς οὗτος; καὶ, τάχα τὴ μητρός ἐστιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ ὕπως ἀπέσκωπτον, ἢ τὴ δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τὴ κόμης τὸ περίεργον, ἢ τὴ ἀφίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ πάνυ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

stus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perstringeret: Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Præterea varia illa veste atque purpurea eundem exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem irridentes, Jam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc comam justo curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit.

14. Quod

a Παραπόλλυται] ὦδε πόλυται F. pleraeque ὦδε πόλλυται, exceptis *J. V.* 2. *S. A.* Emendatum ὦδε πόλεται in margine *A.* 1. *W.*

27. Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ, ἀφ' οὗ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. *V.*

27. Θλίβων] *Athenienses servis suis obterens.* *J. Br.*

Ibid. Στενοχωρῶν] Utrumque verbum junxit *Alexand. Aphrod.* Probl. I. §. 47. Saepius in *Artemid.* θλῖψις καὶ στενοχωρία· & *Paulo* ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβων disjungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 582. B. Ὃς δὲ δυνάμενος τότε παρελθὼν ῥᾳδίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν Συστενοχωρεῖν, cujus exemplum in *H. Stephani* Thes. nullum est, *Plutarchus* habet de Exil. p. 601. D. *T. H.*

32. Δεῖ σπατ.] *Tanto comitatu nihil opus est.* *J. Br.*

33. Ἀκούων ἃ ἦν] *Micyllus: audiens, quae res erat: Benedictus* absurdius, *quae dicebas.* Istud tam frigidum ἃ ἦν a *Luciano* profectum esse, non inducor ut credam: una litera revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδλως· nam de spiritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius haec auribus ejus insonuissent dicta, tam cito ad bonam frugem fuisse rediturum. *Herodot.* IX, 38. ὡς ὁ ἄδλως εἶχον κτείνοντες. *Clem.* Paed. III. p. 259. ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδλως διείλεκται. De Zenone *Diogen.* L. VII, 16. εἰ δέ τινα ἐπικέπτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postponamus τῷ ἐπισκάπτοι) παρεμβάλλων, καὶ σὺ ἄδλως ἄλλως πόρρωθεν *si quem reprehenderet, id recte aculeoque velut praepilato, & non palam ad satietatem usque dicta ingerens.* Haec vulgo male vertuntur. Illa *Luciani* proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλην &c. Obs. *Ferrarius* habet de Re Vest. P. II. Lib. IV. c. 13. *T. H.*

37. Ἔαρ ἤδη] *Jam ver adventat.* *J. Br.*

Ἔαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici φιλοσκώμμονες, &, *Dicaearcho* teste p. 9. ὠνόμασται τὸ ξενικὸν βίον· quamobrem, si quis conspicuo quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam inurebant jocosum aliquod cognomen: quam eorum libidinem traducit *Anaxandr.* apud *Athen.* VI. p. 242. E. Idem discere licet, ne alia memorem, ex *Harpocr.* in Ἀργᾶς, Βάταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est causa, cur Oratorum acerba, quibus pro concione se invicem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur. Quicquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Graecos: appositе *Lucian.* de Dom. §. 11. pavo explicata cauda ἐπιδείκνυ τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τὸ πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τὴ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμιλλαν· quibus adfirmari potest *P. Cunaei* emendatio in *Nonno* p. 104. ταὼς de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comicum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat *Aristoph.* Ach. v. 63. nam quae praeter hoc *Scholiastes* profert, nullius apud me sunt pretii. *Philostr.* Ic. II. c. 32. ὁ βασιλεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσῆ θρόνου σικτὸς, οἷον ταὼς. in Heroic. p. 724. ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τὴ μητρός ἐστιν αὐτῷ, sic capiendum putat *Cuperus*, quasi homines urbani matrem huic juveni stolide superbo meretricem objicerent Obs. II, 8. p. 289. neque dissentio: sed ista quum scribebat, *ubi narrat* Lucianus, *quendam introiisse theatrum indutum veste*

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaïcis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad præsidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: præcone autem proclamante contra leges feciisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare cœpisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim aliam habere illum. Hæc igitur ille laudabat. & præterea libertatem, quæ illic est, ac victus frugalitatem, & tranquillitatem, & otium, quæ apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum philosophiæ con-

Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προελθόντων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι πρὸς τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, οἰδόντας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας, ὡσαφῶς ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τὸ ἀφελὲς τὸ ἀνεπίφθονον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς [b] ἐστί. ἀπεφαίνετό τε [c] φιλοσοφίᾳ συμφορὰν τὸν πρὸς τοὺς τοιούτους διατριβὴν,

[b] Ἐστί] Deest in F. [c] Φιλοσοφίᾳ] φιλοσοφίαν C.

veste varia, minus attendisse *Cuperum* satis patet. *T. H.*

38. Τάχα τοῦ μητρὸς] *Vestis haec matris ejus est. Erasm.* in adagio: *Quem mater amictum dedit observare.* *J. Br.*

Τάχα τοῦ μ. ἐστιν αὐτῦ] Subintellige ἱμάτιον *forte haec vestes sunt matris ejus*: nam vestes variae muliebres erant non viriles. Inepte Interpres. *fortasse suae hic est matris.* Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? *J. C.*

40. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & usu plene alibi. *J. B.*

43. Δημοσίᾳ παιδεύονται] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenæ δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. *J. B.*

49. Βαπτὸν] *Colore aliquo infectum.* Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra feciisse, ac se ad laetitiam dedisse. *Aeschin.* κατὰ Κτησιφ. τὴν λαμπὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐστεφανῶτο. *J. Br.*

Βαπτὸν] Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide *Theophr.* Char. XI. περὶ μικρολογίας sub finem. *J. C.*

Βαπτὸν . . . . νόμον] Νόμος ἦν Ἀθήνησιν, ut *Suidas* ait., τὰς ἑταίρας ἁπλᾶσθαι φορεῖν. *A. V.*

Legis hujus Athenienſium ne *Meurſius* quidem, harum rerum indagator diligentiſſimus, apud alios auctores veſtigium reperire potuit. Olympionicis nempe ſolis id licuiſſe patet ex noſtro, Δημων. c. 16. Conſule *Suidam.* v. βαπτά. & *Ariſtoph.* p. 55. Sed qui fit, inquies, ut pauper veſtem non haberet niſi βαπτόν? Forſan & hic *pulla* intelligenda eſt, quo ſenſu apud *Athen.* in Comico ſumitur, 290. C. *M. du S.*

Βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον] Solum hujus legis teſtem producunt *Lucianum J. Meurſius* Them. Att. II, 34. Panath. c. XIV. & *Sam. Petitus* LL. Att. p. 23. quare a Solone, an poſt eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non eſt in obſcuro. Scilicet ludos caſtiſſimae Dearum Minervae ſacros in ornatu meretricio ac lenonio ſpectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβώνιον apud *Dion. Chryſ.* Or. IV. p. 75. A. Vid. Poll. IV, 119. 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας ſive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum uſu matronis interdictum erat: *Sam. Petitus* ad LL. Att. p. 476. *Kuſter.* ad *Suid.* in Ζάλωτος. Floridas autem ejuſmodi veſtes Olympionicis licuiſſe ſolis geſtare, colligi mihi poſſe non videtur e *Luciani* Demonacte, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veſte, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim eſt, quando pompa ſolemni victores in urbem patriam invehebantur floride picta veſte conſpicui, qua de re legendus eſt *Ez. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. *Preuves des Remarq.* p. 129. *T. H.*

50. Καὶ τὸν κήρυκα ἀνειπόντα] Legem ex *Suida* ſupra retuli: aliam cauſam hic aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτό τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod adfuiſſent τῇ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. hæc alibi copioſius explicanda. *J. B.*

52. Τοιαύτῃ ἐσθῆτι] Recte ſane, ſi ſequeretur χρώμενον nunc ſcribendum puto: ἐποίησε, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepoſitionis ἐν eſt nota, ſic omitti in hac ſimilive locutione unquam haud equidem memini. *T. H.*

ζὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην, σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἁρμοσόμενον.

Ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεχήνῃ, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μέλει τὸ εὐδαίμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δουλείᾳ σύμφορος· ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιῤῥέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν πολυτελῶν τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τερπνῶν χρημάτων τε, καὶ τερπνισμάτων, καὶ

sonam esse; moresque puros conservare posse; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, & qui secundum ea, quæ natura honesta sunt, vivere statuisset, vitam, quæ illic vivitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui divitias amat, aurumque stupet, purpuraque & potentia felicitatem metitur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni inservire statuit, amans opiparæ mensæ, indulgens vino ac rebus venereis, plenus præstigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe

63. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τῷ ζῆν, *Laturi, genio indulgere*: de qua dixere viri doctissimi. Cetera hujus paginæ in Gallo. *J. B.*

67. Μετροῖ] Hoc vitium omnes Edd. insedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. *Demosth.* pro Cor. p. 521. C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες ἑ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, quum in Rhetorum esset scholis pervulgatus (vid. *Theon.* Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: totidem verbis *Plutarch.* T. II. p. 97. D. & saepius alibi: *Herodian.* I, 6. τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι adde *Damasc.* apud *Suid.* in Ψυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, *quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertinent, ventre metiri*, teste *Cicer.* de N. D. I. c. 40. *metiri suis commodis omnia* Id. de LL. I, 14. Phrasin *Noster* variavit Πατρ. Ἐγκ. §. 10. μίτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic *Muson.* Ep. τῷ ἀργυρῷ πάντα μετρεῖν. Ejus generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Istis autem, quae hic tractantur, multa habet adsimilia *Longin.* Sect. ultima. *T. H.*

72. Λατρεύων] *M. Brunnerus* ad *Palaephat.* c. 45. utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. *T. H.*

77. Διεφθορότων ἀσμάτων] Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατηγόρητα μέλη, ni fallor. *J. B.*

79. Μοῦσαι] Ex *Homero*. quales perpetuae parodiae in *Lucian.* *J. B.*

Μοῦσαι] Ex *Arato* haec in prooem. de Jove, quae in rem suam, qui mos ei solemnis, vertit noster. Versus *Arati* habes Προμ. c. 9. Confer cum his *Plutarch.* 1257, 1. *M. du S.*

Μοῦσαι] *Aristid.* T. I. p. 98. C. μοῦσαι ἢ ἀγοραὶ, φασὶ, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεων τῆς καθάπαξ ἐξηγουμένου τὰ εὐρύχωρα τῆς πόλεως posuit pro ταῖς ἀγυιαῖς, quomodo oraculum apud *Demosth.* in Mid. p. 611. D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρους κατ' ἀγυιὰς Ἴστασι ἀραῖον Βρομίῳ χόρον ἄμμιγα πάντας editur εὐρυχόρους, ἀραίων, χόριν. Εὐρύχορος idem est, quod εὐρύχωρος apud *Homerum*, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versa vocali longa fregit. Sed ecce apud *Aristidem* consuetum illud in adagiis usurpandis φασὶν· ergo vel a proverbio jam ante communi Aratus sumsit, vel primus paroemiae suis e versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit *Dion Chrys.* Tars. I. p. 408. D. ἡ μὲν ἀσέλγεια ἑ δι' ἄτου ἑ δι' ὀφθαλμῶν καὶ παιδαχόλεν εἰσδύεται· & alter *Johannes* T. VIII. p. 291. B. ἡ τῶν ἀσήμων διαμάτων πομπὴ, ἡ διὰ τῶν ἀκροατηρίων τῶν ὀφθαλμῶν ἑ τῶν ἀκοῶν, ὥσπερ διὰ τινων θυρίδων τὸν λόγον ἐπεισάγουσα. *T. H.*

Ibid. Πᾶσαι δὲ ἀγυιαὶ.] Ex *Arato*: πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. *J. Br.*

80. Πάσαις πόλεις τὴν ἡδονὴν καθαδίχεσθαι] *Suet. Lauretid.* in Alogah. *J. B.*

83. Ὑ. ἧς δὴ . . .] Sic recte P. & *J.* In reliquis δὴ legebatur. *M. du S.*

Ὑφ' ἧς δὴ ῥ.] Scilicet ἡδονῆς quae lectio si placet, probandum sane δὴ ex Ed. *J.* At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a *Luciano* proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φῦλον τῆς ἡδονῆς quanto venustius exibit & rotundius, τοιοῦτο δὲ φῦλον, quod ego quin Lucianeum sit, vix dubitare possum. Modo ὀφροδισίων pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel rebus Venereis usurpavit *Homer.* Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poëtam *J. Scaligero* ad *Fest.* in *Adfatim* adsentior: *Barnesius* ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi ἀποκύρτωσις non

pe eſt : talibus videlicet hominibus convenire hujus urbis conſuetudinem.

16. Hic enim rerum chariſſimarum ipſis, omnes plateas, omniaque fora referta eſſe : ac licere ipſis omnibus quaſi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & naſum, partim per gulam, & per venerea : qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viæ dilatantur. Una enim irruunt & adulterium & avaritia, & perjurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique ſubmerſo, verecundia, & virtus, & juſtitia abripiuntur : quibus carens jam ſolum ſemper ſiticuloſum multis ac feris cupiditatibus ſuppullulat. Ta-

διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διαίρεσιν.

Μεσαὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραὶ· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδισίων· ὑφ' ἧς [a] δὲ ῥεούσης ἀενάου τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν ἀνθρώπων ὁδοὶ συνεισέρχεσθαι γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ὀπτορχία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν· ὠθοῦσαι δὲ, τὴν ψυχὴν ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς, καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τὸν δὲ ἔρημον ὁ χῶρον γενόμενον, [b] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενον, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτης

a Δὲ] δὴ P. *J.* Margo *A.* 1. *W.* b Δίψης] ἰλύος A. P. *J.* Margo *A.* 1. *W.*

non ceperunt Interpretes, nec ſane *Budaeus* C. L. G. p. 727. fluviorum eſt & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obſtantia ſecum rapiunt: *Ariſtoph.* Equ. v. 524. mallem etiam in *Phil.* de Mon. p. 814. E. καταβάτην ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro παρασυρῶσι. *Arrian.* Epict. IV, 9. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρεσύρησαν. Congruit haec poteſtas cum ψυχὴν ὑποκλυζομένης, vel, quod malim, ὑποκλ. *T. H.*

85. Ἀνδρῶν] ὀδοὶ] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad *Petron.* & alibi hoc opere. *J. B.*

87. Φῦλον] *Horat.* Carm. I. Od. III. 29.

Poſt ignem aetheria domo
Subductum, Macies & nova Febrium
Terris incubuit Cohors. *M. du S.*

90. Ἴλυν] *Limo ſemper implatus:* forte ἴλαις, ut infra in *Prometheo.* *J. Br.*

Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *J. B.*

Ἰλύος] Ex *J.* Ed. P. & Angl. Codd. haec ſcripturam. Δίψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit legat, per me licet, ἴλαις, ut in *Prom.* c. 12. ἄγριόν τι χρῆμα ἐκ ἄμορφον, ἴλαις ἅπασα ἐκ ταύταις ἀπηνέσιν λάσιος. *M. du S.*

91. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε ἐκ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις] Fuit cum ex hoc loco publice notarem ſimul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam ſimpliciter pro *abundare* dici. Nunc juvat alia quaedam in hanc rem addere. *Noſter* in Scytha c. 9. urbem quampiam Poëtae cujusdam verbis appellat ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, *omnibus bonis abundantem.* Ἀνθοῦσαν quoque a Graeco ſcriptore Philadelpho appellatam fuiſſe Florentiam teſtatur *Politianus* Lib. I. Epiſt. 2. Sic apud eumdem *Noſtrum* de Domo c. 9. Οὐρανὸς ſtellis variegatus elegantiſſime dicitur ἀνθῶν σφ' πυρί. *Herodotus* initio libri III. Ἀνθοῦσαν Ἀσσυρίοις ἀνθράκεσι. Item apud *Euſtathium* ad Iliada ex veteri poëta, Τοῖς δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθοῦσιν ὑπ' αὐτῇ. Quin & apud Latinos *florere* pro *abundare* poſitum. *Cato* apud Soſip. Chariſium: *Poſtquam Maſſiliam praeterimus, inde omnem claſſem ventus auſter lenis fert,* mare velis florere *videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti ſumus. Livius* XXI. cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis ſolum, ſed etiam victoriae bonis florebunt.* Plane ut poëtae illi ἀνθοῦσα ἀγαθοῖς. *Livius* iterum XLI. C. XI. *Florere* (Perſea) *praeterea juventute, quam ſtirpem longa pax ediderit: florere opibus regni; florere etiam aetate.* Hic in primo & ſecundo loco quid *florere* aliud quam *abundare?* *J. J.*

Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμενον ἀνθεῖ ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀνωμαλογία ne in poëta quidem dithyrambico ſit ferenda, nedum in *Luciano*; cui quis potuit in mentem venire, ut verbum laetiſſimae ſignificationis contra Graeci ſermonis uſum tam male collocaret? nam quod apud *AEſchylum* legitur in Agam. v. 668. ἀνθεῖ πέλαγος νεκροῖς, exponendum eſt, *mortuorum ornore rubens mare*, quod & *Stanleium* praeteriit; vel, ſi mavis, *ſpumans*, de qua vocis virtute *Berglerum* vide ad *Alciphr.* I. Ep. 1. neque me fugiunt illa *Platon.* Polit. p. 538. E. τὸ δ' παλαιᾶς ἀναρμοσίας πάθος τελευτῆσαν ἤδη τῷ χρόνῳ. de LL. IV. p. 827. F. ὅπῃ σὺς πᾶσι καὶ θηρίοις &c. ξύμφυτον ἀνθεῖ & ſimilia plura: verum iſta huc non convenire, nihil eſt, ut apud peritos probem. Hujus igitur criminis ut *Lucianus* abſolvatur, refingendum puto αὐχμοῦ. cujus verbi opportuniſſimi ſane fieri vix poteſt, quin *Noſter* meminerit inter iſta tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Δίψης, inquam: nam quod ex Ed. *J.* profertur ἰλύος, multum huic ſcripturae poſthabeo. Agris arentibus & longo aeſtu ſqualidis δίψα tribuitur & δίψος. Διψίαν κύνες, ἔτι

αὐτῷ ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἔγωγ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπαισθέσθαι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πως γενόμενος, ἔστην καὶ [a] ἐμαυτὸν λόγον ἀπῄτουν τοῦ δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ ὑπὸ Ὁμήρου λεγόμενα·

Τίπτ' αὖ, δύστηνε, λιπὼν Φάος ἠελίοιο,

τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἦλυθες, ὅπως ἴδῃς τὴν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ὑποπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος;

Οὕτω δὴ βουλευσάμενον, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὴν Ἕκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων, φασίν, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκθ' αἱ-

lem esse urbem, taliumque magistram bonorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex Græcia reversus jam propius accessissem, constiti, a meque ipso rationem popposci mei huc adventus, Homerica illa videlicet mecum ipse dictitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phœbi

(Græcia, nempe, & felicitate illa atque libertate) *Venisti? ut videas* loci hujus tumultum, sycophantas, salutationes superbas, epulas, adulatores, cædes, testamentorum expectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decrevisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, & quemadmodum Jupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *eque ho-*

[a] Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ Margo *A.* 1. *W.*

ξηρὰν *Hesych.* quod a *Sophocle* sumtum in Antig. v. 252. ἀοίκητος ἁ δύσις γᾶ, *Clem. Alex.* Strom. I. p. 317. C. ubi ἔρημος & ἐρημία praecessit: neque obscurum est, cur Λιβύης δύσβατα γαῖαν dixerit *Oppian.* Cyn. IV, 320. *Eumenius, Libyae arva sitientia: nam*, ut scribit *Mela* I, 4. *pleraque ejus inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt:* notum est illud *Virgilii — ubi hiulca siti findit canis aestifer arva:* praetereo πολυδίψιον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, *Horatii siticulosam Apuliam, Columellae, aridum ac siticulosum solum.* Percommode *Dionys.* Perieg. v. 182. de Libya: Ἡ δ' ὑπὲρ τε ἁ αὐχμηρὸν τέτυκται· pariter in *Aristoph.* Nub. v. 440. juncta reperies δίψῃ & αὐχμῷ· *Lucian.* Δ. πρὸς Ησ. §. 7. ἢν ὁ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ δίψήσωσιν αἱ ἄρουραι &c. τῇ δίψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squalet horretque: *Chrysost.* T. I. p. 500. B. τὸν ὑγρὸν τῆς ψυχῆς ἡμιλημμένης, ῥυπώσης, αὐχμώσης, λιμῷ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere juvat. *T. H.*

96. Ἐπισήσας ἐμαυτὸν] Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπισήσας ἐμαυτὸν positum sit pro ἐπισὰς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπισὰς περιέμεινα· & ἐπισάντες σιωπῇ ἁ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud *Plutarch.* T. II. p. 548. B. sic τὴν πορείαν ἐπισήσας *Eunap.* p. 117. v. 11. & ἐπισῆσαι τὸ σόλον, τὴν φυγήν. *Plutarch.* T. I. p. 527. A. 549. D. *Aristot.* Top. V. p. 353. v. 7. ἐνίοτε μὲ ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε ὃ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὑτὸν ἐπισήσας quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere *Lucianum* Interpretes ceperunt; *Micyllus* intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans: Benedictus, constiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπισήσας, ἐμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto, ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam.* Illam vim habet ἐπισῆσαι per se: *Eusseb.* P. E. I. καί τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπισήσαντας· mox: ἴδωμεν ἂν ἐπισήσας. *Dion Chrys.* p. 404. B. καὶ ἐπισήσαντες ἀφεστραπῶσιν ubi ridiculum Interpretis errorem recte castigavit *Casaubonus.* *Ammonio* restitue, ubi quid differant Ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοῶ μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπισήσας in Edd. quas vidi: ἐπισής. *Apollon.* περὶ K. I. c. 50. ἄξιον δὲ ἐπισῆσαι πρᾶγμα, *digna res, quae animadvertatur:* dixerat c. 48. ἄξια δ' ἐστὶν ἐπισῆσαι τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν, ut *Theophr.* Praef. Char. vel, quod apud *Galenum* est in Protr. εἰ δὲ ἐπισήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, *si mentem rebus adhibeas.* Plura dabunt *Budaeus* C. L. G. p. 478. *Duport.* ad *Theophr.* Ch. Eth. p. 221. Hanc potestatem *M. G. Raphelius* parum mihi commode visus est, ceteroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad explicandum illud *Pauli* 2 ad *Timoth.* IV, 2. ἐπίστηθι· quod, me quidem judice, sine controversia valet: *insta atque incumbe*, ut solent ἐργοδιῶκται, qui nullum intermittunt tempus, quin institutum opus urgeant:

hominum cæde, atque tumultibus, eque cruore, de cetero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem & timidam plerisque viſam, anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me-ipſum quaſi in frequentiſſimo theatro collocans, ex ſublimi admodum contemplor ea quæ geruntur: quæ partim ejusmodi ſunt, ut multum delectationis ac riſus exhibere poſſint: partim talia, in quibus vir vere conſtans periculum de ſe ipſo faciat.

μαλος, ἐκλε κυδοιμῷ, τολοιπὸν οἰκυρεῖν εἰλόμιλω, ϗ βίον τινὰ τῆτον γυναικώδη, ϗ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῆνλα προλιθέμβρος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, ϗ Πλάτωνι, ϗ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. ϗ καθίσας ἐμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα τῳ μετέωρ@ ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμβνα, τῆτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν ϗ γέλωλα παρέχειν δυνάμβνα, τῆτο δὲ πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίω λαβεῖν.

19. Nam ſi malorum quoque encomium aliquod dicere convenit, ne credas majorem ullam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora usquam animorum experimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivitur, conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis atque aurium illecebris undique attrahentibus ac detinentibus: ſed oportet omnino Ulyſſis exemplo præternavigare illa, non quidem ligatis manibus, ut ille, (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed

20 Εἰ γὰ χρὴ ϗ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μεῖζόν τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τ ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεςέραν τῆσδε τ πόλεως, καὶ τ ἐνταῦβα διαλριβῆς. ὑ γὰ μικρὸν ἀντιχεῖν τοσαύταις μὲν ὑπ. θυμίαις, τοσύτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκρόσμασι πάντοθεν ἕλκυσι, καὶ ἀνιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς [b] δεῖ τ Ὀδυσέα μιμησάμενον πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε, δεινὸν γὰ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκρόμενον

[b] Δεῖ] δὴ *F.*

13. Προστιθίμβρος] Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ * προστιθίμβρος συνίταξε. *V.*

* Προστιθίμενος] Abſurdum ſcholium: recte in textu legitur προστιθίμ. *M. du S.*

geant: diverſa ſignificandi virtus in Aor. 2. quae multum ab Aor. 1. diſſidet. Multo gravius errat *Olear.* ad *Philoſtr.* V. A. T. I. c. 34. n. 2. *T.H.*

97. Τὰ τῦ Ὁμ.] *Homerus* Od Λ. vs. 92.

Τίπτ' αὖτ' ἂ δύσηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο
Ἤλυθες. *F.Br.*

98. Τίπτε] Imitatio eſt *Homeri* Odyſſ. A. verba Tireſiæ ad Ulyſſem. *F.B.*

Ibid. Αὖ] *Hom.* & *Fl.* αὖτ'. ſed *Lucianum* mutaſſe credo. *M. du S.*

2. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερφάνους. *Th. M.*

8. Καθ. ὁ Ζεὺς τ Ἕκ.] Alluſit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, *extra telorum jactum*; quod eſt, *in tuto citraque periculum.* Eſt autem apud *Homerum* Il. E, 130.

Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *F.B.*

10. Ἔκ τ' ἀνδροκτ.] *Homerus* Il. Λ. 164.

Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμῦ. *F. Br:*

11. Οἰκουρεῖν] *Philo Jud.* de Abrah. p. 352. D. Ὁ δὲ ἀρετῇ ἔμπαλιν ἀπράγμον@ ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, ϗ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμβνος οἴκοι τὰ πολλὰ καλαμῶσι, μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ ἀφ' τῶν ἐπιφοιτώντως συνεχέςερον ἴξω πόλεως προελθὼν εἰ μοναγρίῳ πωεῖται τὰς ἀβατρίβας, ἥδιον συμβιωτὰς χρώμβν@ τοῖς ἄπαντ@ τῦ γένους τ ἀνθράπων ἀρίσοις, ὧν τὰς μ σώμασι διέλυσεν ὁ χρόν@ &c. *T.H.*

16. Μετέωρ@ ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio, *F.B.*

21. Ὑπολάβῃς] Rectius legatur ὑπολάβοις. *M. du S.*

25. Θεάμασι] Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpebant ὑπομιμήσκοντες αὐτὸν τ ἐν Ῥώμῃ τροφῆς, θεάματά τε & ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμβνοι &c. ut tradit *Herodian.* I, 6. *T.H.*

28. Μὴ δ. τὼ χ.] *Homerus* Od. M. *F.Br.*

29. Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμβνον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. *Julianus* Imper. *Liban.* Omnes ex Odyſſ. M. *F.B.*

Extra tela, uti nequis vulnus forſitan addat ad vulnus — Hoc proverbio uſus eſt *Lucian.* in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rurſum in Votis: ſed in Baccho alio huic contrario. *G.C.*

Καθάπερ ὁ Ζεὺς τ Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. A.

ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

Ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, καταφρονηθεῖσαν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τὸ τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τόνδε ἀντὶ πλουσίου, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τοῦτον· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ φυγάδα. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρομένης τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' [a] ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας· καὶ μεστοὶ πάντες ἐλπίδων εἰσὶν ἀπράκτων.

audientem & ſolutum, & vere animum ſupra hæc elatum habentem.

20. Licet autem & philoſophiam mirari; conferendo cum illa tantam hominum amentiam: bonaque iſta fortunæ contemnere, ubi aſpexeris, velut in ſcena, ac multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: contra alium ex paupere ſatrapam, aut regem: rurſus alium amicum hujus, alium inimicum: alium etiam exulem eſſe. Nam hoc certe vel graviſſimum eſt, quod licet Fortuna ipſa teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum certum ac ſtabile eſſe, nihilo minus tamen qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quæ non contingunt.

21. Quod

[a] Ὁσημέραι] ὅσαι ἡμέραι *F.*

30. Ὑπερήφανον] * Ὑπερήφανον θαυμασιώς ἐνταῦθα κεῖται. *C. G.*

* Ὑπερήφανον] Ex *G. C.* ad §. 26. poſtquam enotavit Clariſſ. *M. du Soul*: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον] Ὑπερήφανον θαυμασίως ἐνταῦθα κεῖται. hanc inſuper adnotationem adjecit: *Corruptis uſus eſt Scholiaſta Codd. in noſtris enim non comparet; niſi forte reſpiciat* c. 29. *ubi ea vox occurrit.* Obſecutus ſum recte monenti: ſed præterea junctæ lego: ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον ὑπερήφανον θ. ἰ. κ. ut hoc totum ſit Scholiaſtæ dicentis, *quam accommodatiſſimo vox ὑπερήφανον egregie hic poſita eſt.* Extat quidem §. 14. ὡς μάλιστα ἁρμοσμένον, & §. 26. τῆς διανοίας τὸ ἁρμοσμένον ſed ad ea loca quid faciat hoc ſcholion, nemo ne ſuſpicione quidem adſequatur. *T. H.*

36. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebro repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud *Petron. Grex agit in ſcena.* *F. B.*

41. Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime *Lucianus* τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. *Heliod.* *F. B.*

Ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογισίᾳ, ἢ τύχης παίγνια. Legend. *Marcil.* ad Horat. *Aurel. Victor.* in Æl. Pert. *F. B.*

42. Ὁμολογούσης] Non video, quo pacto ſatis apte de fortuna dici poſſit, eam ὁμολογοῦν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, quum hoc ad ipſos potius homines pertineat, qui rerum ſuarum incertam conditionem quotidianis experimentis diſcunt, ac fateri coguntur: quamobrem, niſi quid majoris vitii ſubſit, legerim, ὁμολογοῦντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter præcedens μαρτυρομένης, hoc ſenſu: illud enimvero mirandum eſt maxime, & graviſſimum, quod, licet teſtatiſſimum ſit fortunam res humanas habere ludum (nam perperam Interpp. *licet fortuna ipſa teſtetur*, quaſi ſcriptum foret μαρτυρούσης) ipſique fateantur, nihil iſtorum eſſe firmum, tamen, quum iſta quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίζειν *jocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare: Heliod.* V. p. 209. ἐπαίζε δὴ ἄρα τι ἡ Κτήμονα δαιμόνιον, ὃ δὲ τὰ ἄλλα χλιὸν ὡς ἐπέπαυτο τὰ ἀνθρώπεια ἡγεῖσθαι παιδιὰν ἐπῳκίσατο. *Suidas* in Ζώνην ὁ βασιλεύς. *T. H.*

47. Ἐν τοῖς] L. ἐπὶ. Dixi ad §. 7. *T. H.*

49. Οἱ] Ex Ed. *F.* eſt; reliquæ non agnoſcunt. *M. du S.*

51. Καὶ τὰς δακτύλους πρατεύουσης] Καὶ τὰς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante ἢ τὰς πορφυρίδας πραφαίνοντες. *Th. M.*

Δακτύλους] Probo *Marcilii* δακτυλίους· quod neque Interpretes præteriit. Nota divitum Romanorum in annulis oſtentandis ineptia: *Quinctilian.* I. O. XI, 3. p. 1031. dum oratorem ſuum informat, cavere neceſſe habuit: *Manus non impleatur annulis, præcipue medios articulos non transeuntibus:* ne ſcilicet nihil invaleſcenti conſuetudini concederet. Hanc ſtultitiam *Seneca* ſevere reprehendit, *Martialis* ſæpius irridet: neque in Chriſtianis vaniſſimam luxuriem antiqui Patres æquo animo tulerunt, ut ex *Clementis* Pædagogo, & *Chryſoſtomo*, qui locis pluribus in annulorum pretia & multitudinem acriter invehitur, ſatis conſtat. Vid.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quæ geruntur, ridere, animumque oblectare, illud tibi jam exponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuram ſuam ſpectandam exhibent, & digitorum annulos oſtentant, & multas produnt ineptias? Quod autem omnium abſurdiſſimum eſt, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc quaſi magno aliquo contentos eſſe volunt, ſi ſolum ipſos aſpexerint. Quidam vero faſtuoſiores adorari etiam ſe patiuntur, non e longinquo, neque ut Perſis mos eſt, ſed neceſſe eſt propius accedentem, & ſeſe incurvantem, animo diu jam ante demiſſo, illiusque affectu etiam per corporis ſimilitudinem declarato, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum atque ſpectabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem aſſequuntur. Ille vero diu ſtat ſe ipſum præbens decipiendum.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι γελᾶν ἔνεστι τοῖς γινομένοις, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω. πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι [b] οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν καλλιγορίαν ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοδαπῇ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι θέλοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ θέλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· οὕτω παρέχων ἑαυτὸν εἰς πολὺν χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαι-

b Οἱ πλουτοῦντες] *οἱ πλουτ.* etiam in margine *A. a. W.* Priores Edd. excepta *J.* omittunt *οἱ.*

Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. XVII. & *H. Valeſium* ad *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 578. ubi pro eo, quod in Codd. eſt ſcriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & uneratis*: idque confirmare licet e *Luciani* Gall. §. 12. Διπλοῦς βαρεῖς &c. *T. H.*

53. Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota *Ariſtophan. Plaut.* Ipſe *Lucianus* alibi. *J. B.*

Ibid. Ἀλλοτρίᾳ φωνῇ] *Nomenclatoris voce. J. Br.*

Ἀλλοτρίᾳ φ.] Per nomenclatorem, qui eam in rem ſequebatur, & nomina civium norat. Vid. *Laur. Pignorium* de Serv. p. 282. *J. C.*

57. Ὡς Π. νόμος] Quia longe proſtrati regem venerantur. *J. Br.*

Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. *Heliod.* *J. B.*

Ὡς Πέρσαις τ.] *Zenob.* C. V. n. 25. Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῆς παρειᾶς τῆς μείζονος μόνον τυγχάνουσι scio quam explicationem recipiat τυγχάνω τῆς παρειᾶς, *admitti ad genas oſculandas*; praeferendum tamen videtur συγγνώσεται· quod viſum an *Schottus* inſuper habuerit monere, non dixero: vertit ſane, *genam modo contingunt*: utitur autem hoc *Luciani* loco, ut jam ante *B. Briſſon.* de R. P. I. p. 11. Poteſtatem iſtius locutionis προσκυνοῦσι θεραπεύοντες ſatis recte declaravit *Jer. Hoelzlin.* ad *Apoll. Rhod.* III, 434. reprehenſa *Benedicti* verſione, *adorari ſe patiuntur*: nam *Micyllus* melius ad ejus mentem: *adorari etiam cupiunt.* *T. H.*

60. Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιὰν] *Idem* Dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud *Martial.* *J. B.*

Τὸ στῆθος] Hujus moris exempla vide apud *Plutarch.* in Bruto. Steph. Ed. 181, 3. C. καὶ στόμα ἐ κεφαλὴν καταφιλοῦσι. *pectus & caput deoſculabantur.* & apud *Noſtrum* iterum *Mv.* c. 12. *M. du S.*

Τὸ στῆθος] Appoſitiſſimus eſt *Ammiani* locus XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam, cum ſalutari pectoribus oppoſitis coeperunt, oſculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua ſuavianda vel manus, id illis ſufficere ad beate vivendum exiſtimantes.* Manum ſoli olim ſervi oſculabantur: ut arrogante- ac ſuperbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum eſt crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιλῆσαι καὶ θυτιῶσαι δ' ἱκανοῦ ut ſapiente & forti viro indignum adſpernatur Epictetus apud *Arrian.* III. c. 24. Hunc faſtum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleſte tulerunt: ideo *Plin.* in Paneg. Trajani laudibus illud non infimum adnumerat, quod Senatum oſculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus ſimiles promerent. Similiter plane *Lucianus* eos divites, qui praebitam oſculo manum imputabant, deſcribit. Vid. *Ramireſ. de Prado* & *Deſ. Heraldum*, quem hic *Luciani* locus non praeteriit, ad *Martial.* II, 21. ſed inprimis *Lipſii* Elec. II, 6. *T. H.*

61. Πεμέλα.] Τὸν προσκυλίοντα δηλοῦσι εἶναι videtur deeſſe. *J. Br.*

62. Τοῖς μηδὲ τ. τ.] Quibus manum oſculari non licet. *J. Br.*

ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτὼς τ ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ σὺν κύκλῳ τ πόλιν, καὶ πρὸς τ οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τ πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν· σὺν ᾧ πόσα μὲ ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφορῆντες ἀπίασιν, ἢ ἀλλοκάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμέντων οἱ στενωποί, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιλυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες

22. Cæterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media nocte surgentes, & totam urbem circumcursitantes, & a servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus alia audire sustinentes. Præmium vero acerbæ illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, cœna est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque præter animi sententiam, quam multa non dicenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut ægre ferentes discedunt: & vel ipsam criminantur cœnam, vel contumeliam aut sordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quæque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes,

65. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται] Quum *Micyllus* vertisset *quod neque ore nos approbant aut compellant*, *Benedictus* duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellare nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora* salutanda vel osculanda *non admittant nos*. Nota illorum oris obscœnitas. *J.G.*

Ibid. Τοῖς στόμ.] *Ore*, id est, osculo. *J.Br.*

Στόμασι] Paucos enim osculo excipiebant, eosque summæ demum dignitatis viros. V. *Capitol.* in M. Aurel. III. & *Sueton.* Ner. c. 87. Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitiem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. *M. du S.*

67. Νυκτὸς μὲ ἐξανιστάμ.] Sic in μισθῷ de Merced. conduct. & in Gallo. *J.B.*

Νυκτὸς μὲ ἐξαν.] Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet *Seneca* de Brev. Vit. c. XIV. qui cum *Luciano* conferri poterit. *J.C.*

Νυκτὸς] Salutationes & officia Romae fuerunt antelucana: ex aliis & hoc loco docet *Is. Casaubon.* ad *Sueton. Aug.* c. 53. Confer, quae plura *Noster* habet de Merc. Cond. prorsus his similia. *T.H.*

69. Πρὸς τ οἰκετῶν] Quanta fuerit vilium catenatorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur: *Senecae* loca dabit *Herald.* ad *Martial.* I, 71. *Columella*, vir avitae libertatis memor Praef. lib. I. p. 5. *An putem fortunatius a catenato repulsum janitore saepe nocte sera foribus ingratis adjacere, miserrimoque famulatu* &c. *Tacit.* Ann. IV, 74. *Juxta gratiam aut fastus janitorum perpetiebantur.* Hi igitur *Luciani* οἰκέται, janitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τ ἐπὶ Μ. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus ejus aperta janitorem non haberet: ἡ δὲ οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχεν· *Plutarchus.* *T.H.*

Ibid. Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud *Demosth.* εἰ τῷ περὶ στεφ. ἀντὶ τῶ φίλων & ξένων, ἃ τότε ἀνομάζοντο ἐπίκλα ἐδωροδόκουν, τὺν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. *J.B.*

70. Ἀκούειν] Ut loco *Demosthenis* proxime citato. Sic ἀκούσῃς apud *Theocrit.* in Charit. & κλύειν apud *Æschyl.* in Prometh. sic apud Latinos *audire*. *Horat.* Sat. 7. lib. 2. *audis.* hunc *Luciani* locum profert *Casaub.* ubi de officiis salutantium apud *Suet.* *J.B.*

72. Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes *Martial.* & *Juvenal.* *J.B.*

Τὸ φορτικὸν δεῖπνον] *Sportulam* intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. *M. du S.*

Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur: *Jul. Firmicus* VIII. p. 216. *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrent.* *Manilium* expressit V, 64. *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limina pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi portans communis amicus:* luculentissime *Juvenalis* Sat. V. *Stat.* IV. Sylv. IX, 48. Vid. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 38. qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μᾶλλον ἢ εἶναι σπουδάζοντες in ditiorum aedes ac gratiam irrepere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simonides· rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τὺς μὲ σοφοὺς ὁρᾶν ἐπὶ ταῖς τ πλουσίων θύραις ἀλγοῦντας, teste

Ari-

bentes, circumeundi cauſam medicis præbent. Quibusdam enim, novo ſane exemplo, ægrotandi otium non eſt.

23. Ego vero adulatores longe iis, quibus adulantur, nequiores exiſtimo, & propemodum auctores illis exiſtere ſuperbiæ ac faſtus iſtius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, veſtibula mane complent, & adeuntes ipſos quaſi dominos appellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi vero communi decreto vel tantiſper abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas vice verſa ipſos divites ad fores pauperum venturos eſſe, ultro rogantes, ne ignobilem, & abſque teſte latentem ſuam felicitatem relinquerent, neve inutilem, & ab omni uſu remotam menſarum pulchritu-

αὐτῷ καλαχλιθέντες, ἰάλροις παρέχουσιν ἀφορμὰς πλείόδων. ἔνιοι μὲν γ, τὸ καινότατον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τ κολακευομένων ἐξωλεςέρους τὺς κόλακας ὑπείληφα· ᾗ σχεδὸν [a] αὐτοῖς ἐκείνους καθίςαλ τ ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γ αὐτῷ τ πλουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τ χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, ᾗ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκὸς ἔςιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγμαλι κἂν πρὸς ὀλίγον ἀπέχοιλο τῆσδε τ ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἶει τἀναντίον αὐτὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τ πλουσίων δεομένους τὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῷ μηδ' ἀμάρτυρον τ εὐδαιμονίαν καλαλιπεῖν, μηδ' [b] ἀνόητόν τε ᾗ ἄχρηςον τ τραπεζῶν τὸ κάλλος,

a Αὐτοῖς ἐκείνους] αὐτοὺς ἐκείνους J. b Ἀνόητον] ἀνάπτου C. J.

tate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδιξάμην τὸ σύνθημα quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οὐδὲ πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τ κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἷδα πηλίκα βριθόμενα συνηθείς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκλω κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προσάλλωνται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

Ariſtot. Rhetor. II. p. 89. eo reſpexit *Plato* de Rep. VI. p. 675. A. Alia *Galeno* mens, qui ſæpius in has verae doctrinae maculas invehitur: περὶ τὴ Προγινώσκειν. Ἤσκηται δὲ, ἐξ ὧν ἄν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι ᾗ πράξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύοντ, θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἑκάσης ἡμέρας τὺς πλουτῆντάς τε ᾗ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι, συμπροέρχοντ, θεραπεύειν προερχομένους οἴκαδε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βωμολοχεύοντ &c. Apertius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I. ubi, Amici, inquit, me identidem objurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes, niſi ab iſto quaerendae veritatis intento ſtudio paululum deflectam, προσαγορεύοιμι ᾗ περιερχόμενος ἕωθεν, εἰς ἑσπέραν τε συνδειπνοίμι τοῖς δυναμένοις· lege cetera, in quibus τὺς ἐπὶ τ Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero, qua ad laudem eniterentur, veteres Aſclepiadas inſtitiſſe viam: ἀλλ' οὐδὲ τούτων οὔτε ἕωθεν ἐπὶ τὰς τ πλουσίων φοιτᾶν θύρας προσαγορεύσων αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἑσπέραν δειπνησόμενος. At in iſtis coenis homines famelici ſapientiam ſola ſpecie ac nomine mentiti cibis & vino ſe diſtendebant, quod *Lucianus* falſe ridet, *Galenus* in fine libri ſerio indignatur: Οὐδὲ γ φολή γε αὐτοῖς ἔςιν ἀληθείαν ζητῆν ἕωθεν μὲν ἐν ἀσπασμοῖς λατρεύοντι, ὃς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμοὺς, εἰς ἑσπέραν ᾗ ἐμπιπλαμένοις ᾗ μεθυσκομένοις. Ergo minime mirum eos, quod *Noſter* adfirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφορμὰς πλείόδων· *Galenus* certe περὶ Εὐχ. ᾗ Κακοχ. ſalubrem vitae modum ſeſe praeſcribere illis duntaxat teſtatur, ὅσοι βίον ἡσύχιον εἵλοντο μήτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκλω ἔχοντες ἐπὶ τὰς τ πολὺ δυναμένων ἐπιέναι θύρας, μήτε λουομένοις τισὶ παρεῖναι, μήτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτὺς θεραπεύειν, εἶτα μὴ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς τὸ δεῖπνον ἐπείγεσθ. nam hoc qui Romae ſaxum volverent, ut firma ſanitate frui poſſint, nullam eſſe ſpem. Porro vocati teſſeras accipiebant, ne a janitoribus repellerentur: *Liban.* Decl. VII. p. 317. B. ὡς ἐδιξάμην τὸ σύνθημα quod ſi quis invitatus excuſaſſet vel non adfuiſſet, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320. B. Οὐδὲ πηλίκαι τοῖς καλοῦσιν ὀργαὶ προσιζάνουσι, ἐπειδὰν τ κεκλημένων τις ἐκλίπῃ τὴν σύνοδον· οἷδα πηλίκα βριθόμενα συνηθείς αὐτοῖς, κἂν ἀνάγκλω κἂν συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προσάλλωνται· idem conſtat ex *Amm. Marcellino* XXVIII. p. 577. ubi *Valeſium Libanii* locus non fugit. *T. H.*

73. Πόσα] Octo ſequentes lineae crebro repetuntur in *Luciano*. *J. B.*

75. Ἀπολακλύσαιλες] Ἀπολακλήσαιλες. *Th. M.*

81. Ἰατροῖς παρίχουσιν ἀφ. πλειόδων] Hinc ἰατροὶ dicti πλειοδόνται, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Recteque apud *Heſychium* interpretatur περιόδῳ, ᾗ ὥσθ' τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit *Hippocrates* τοὺς τὰς πόλιας φοιτῶντας μὴ λόγῳ μᾶλλον ἀλλὰ ᾗ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζειν. *J. B.*

83. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad *Theſmopolidem*, qui jam moriturus *Eucratis* conviva venerat, ut patet in Gallo. *J. B.*

85. Ἐξωλεςέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεςέρους τούτους κόλακας. *Th. M.*

Ibid. Ὑπείληφα] *Cenſeo.* *J. Br.*

86. Ἐκείνους] Placet ἐκείνης. *J. Br.*

91. Κοινῷ δ.] *Communi decreto ac conſenſu.* *J. Br.*

95. Ἀθέατον] *Euripid.* Med. 542. . .

Εἰ δ' ἔμοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
Μήτ' Ὀρφέως κάκλιον ὑμνῆσαι μέλ@-,
Εἰ μὴ πίσημ@- ᾗ τύχη γένοιτό μοι. *M. du S.*

λος, ᾗ τ' οἴκων τὸ μέγεθος· εἰ γὰρ ἦτο τῷ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τῷ ὄντι τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. ᾗ ἦτο δὲ ἔχει, μηδὲν ὄφελος εἶναι θεἰκαλλῆς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσῆ ᾗ ἐλέφαντος, εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, ᾗ ἀπευωνίζειν τ' δυναστείαν, ὑπατυχίσαντα

dinem, & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos atque felices sese existimari. Atque ita sane res habet, ut neque pulchrarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino sit utilitas, nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere potentiam, contemptum hoc

a Τὸ] Edd. priores τῷ.

99. Διὰ τὸ πλ.] Florent. ceteraeque omnes Edd. διὰ τῷ πλουτεῖν manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum: ᾗ ἦτο δὴ, non δὲ. *T. H.*

2. Εἶναι θεἰκαλλὲς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι θεἰκαλλὲς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. *Th. M.*

3. Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] *Cicer.* in Parad. eod. sensu ipse Gallo. *J. B.*

4. Ταύτῃ τοι] *Aliqua hujusmodi ratione.* *J. Br.*

5. Ἀπδωνίζειν] *Vile reddere*: vox satis infrequens. *J. B.*

Ἀπδωνίζειν] Εὖτος parvo pretio parabilis adeoque vilis: usu rariore *Aristoteles* initio lib. II. Οἰκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, ᾗ πότε τίμιον ἢ εὔωνον ποιητέον. Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur: *Polyb.* IV, 35. p. 423. quum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praestinatus, historiam retulisset, addit: ἅτως εὐωνα παιδαχῆ τὰ καλὰ γίγνοτ. *Isidor. Pelus.* IV, 181. μὴ ὡς εὔωνόν τινα ᾗ εὐπόριστον ῥίπτεῖς τ' λόγον· explicat Christi dictum: μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. *Macar.* de Libert. Ment. §. 33. οὕτως εὐωνοι ὄντως ᾗ ῥᾴδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς ᾗ καμάτων καθορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. *Gregorius* eleganter Stel. I. p. 8. eos Christianos, qui a Juliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat οἰκ θεἰουσίας πονηρούς τε ᾗ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit *Pollux* V, 163. εὐωνότερον τ' ἀποκεκηρυγμένον, & mox ἐπδωνισμόν. Hinc ductum ἐπδωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σῖλικὸς ἐπδωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud *Plutarch.* in Gracch. p. 837. A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπδωνίζονται· *Dion Cass.* ἐπὶ ᾗ τῷ πλήθει τ' διδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπδώκισε. in *Polluce* I, 51. ἐπδωνισμένων τ' πυρῶν, cui junctum est, τ' τιμῆς τῆ σίτου καλοσθενείας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui transfatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut *Arnobius* ait II. p. 71. ἐπδωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμᾶν, ἀναλιμᾶσθ, ἐπιτιθέναι τὰς τιμὰς contraria sunt apud *Poll.* III, 125. ἐπδωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. *Philoni Jud.* p. 870. D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδωκαπήλων ἐπδωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774. E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τ' σωμάτων εὐεξίας ᾗ εὐμορφίας, ᾗ τύπωσιν προεπδωνιζόντας. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt: *Dion Cass.* p. 335. C. τ' δὲ δὴ λογιστήριον τοὺς μὲ τοῖς κτήμασι τοῖς τ' ἀπολωμένων ἐλαύνοντας (triumviri) τὰ μὲ ἐπδωνιζόμενα, τὰ δ ᾗ πρόπαλα σφίσι χαριζόμενοι· recte *Basil.* Hom. II. in Ps. XIV. p. 160. A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί δ' ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλοι αὐτὰ προκομίσει ᾗ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, ᾗ σὸ ὀφθαλμοῖς τοῖς σαῖς ἐπδωνίζων αὐτὰ λήθεσται· similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείζων, κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζεσθαι. *Xylandrum* non probo: *si quid vendis, pretium diminuit.* Graviter autem *Demosth.* adv. *Aristocr.* p. 758. turpem perditissimorum rhetorum avaritiam incusat, οἱ τοσούτῳ ὑπερβολὴν πεποίηνται τ' αὐτῶν αἰσχροκερδείας, ὥστε τὰς τιμὰς ᾗ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ ᾗ κομιδῆ φαῦλα λαμπρύττοντες, ἅτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες, ᾗ πολλοῖς δὴ τ' αὐτῶν λαμμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τ' ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πῶν ὅ, τι ἂν βούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum eviluerant, ut quibusvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est *Philo Jud.* de Gigant. p. 289. D. Πᾶς γὰρ σὺν ἐπαργῆ ᾗ πρόδηλα τὰ ἀνείδη τ' λεγόντων μὲ εἶναι σοφῶν, πωλούντων ᾗ τὴν σοφίαν ᾗ ἐπευνιζόντων, ὥσπερ φασὶ τοὺς τὸ ἀγαθὸ τὰ ὦνια προκαπύττοντας, τότε μὲ μικρᾷ λήμματος &c. In promtu mihi longe plura sunt hujus verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευνιζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευνιζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευνιζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae jam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemtu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *T. H.*

Ibid. Ἐπιτιχίσαντα] Hanc vocem interpretatur *Ulpian.* Demosthenis *Scholiast.* ad Phil. 1. dixi ad illud *Petronii, pariete interjecto.* *J. B.*

Ἐπιτιχίσαντα] Lege ἐπι——ς, quo facto limpidior sen-

hoc quasi munimentum divitiis opponendo : nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λαλρεύοντες, εἰς [b] ἀπόνοιαν ἄγουσι.

24. Ac certe homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia factitare, tolerabilius merito existimetur : verum eos quoque, qui se philosophari simulant, mul-

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μᾶλλον ἂν εἰκότως νομισθείη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολ-

[b] Ἀπόνοιαν] ἄνοιαν C.

sententia evadet. *M. du S.*

Ἐπιτειχίσασθαι] Ἐπιτειχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τειχίζειν & τείχισμα· ut quando philosophiam Alcidamas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste *Aristotele* Rhet. III. p. 124. poeticam *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 298. ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τὰ ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν & notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. vide *Lucian.* Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit *Synes.* Ep. 79. p. 225. D. imperitissime quidem a *Petavio* versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. *Strab.* V. p. 328. A. *Arrian.* Ar. Αλ. IV. c. 27. & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt *Schol. Thucyd.* ad I, 122. ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ. & 142. *Harpocr.* & *Suid.* in V. *Ulpian.* ad *Demosth.* Phil. I. p. 48. B. ubi legendum censeo ἐπιτειχίσμασι τῇ αὐτῇ χώρᾳ, & Accessi. e *Lutec. Cod.* p. 1161. 1167. locus, quem proferunt e *Demosthenis* Orat. pro Ctesiphonte, extat p. 486. F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τὰ πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἰζητεῖ· (quomodo *Philoni* p. 1114. C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τὸ ψυχῆς βαρὺς ἕτος ἐστι·) & p. 483. F. ὁ τὴν Εὔβοιαν &c. καθασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν. *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 16. φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τὰ Ὁμβρίκων· quam structurae formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrosus *Kustero* fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud *Suid.* in Καθασκοπή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατασκοπὴν τὰ χώρας, non τὰ ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: *Demosth.* Phil. IV. p. 97. B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτείχισιν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit in primis *Philoni Jud.* de Pr. & Poen. p. 919. D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτειχιζόμενος τῷ λογικῷ. p. 921. A. 1049. C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τὰ ἀληθείας p. 814. C. 945. E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. *Sext. Empir.* V. §. 2. ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλῳ σοὶ· ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit Interpres: & *in nobis magnam struentes superstitionem.* His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adjungi solet. Apud *Philostr.* in Her. p. 710. Ulysses a Palamede superatus ἐπιτείχιζεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parcens αἰτίαν ἔχειν ἐπιτειχίσαι τῇ σωφροσύνῃ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον *Plutarch.* in Brut. imitatur *Isidor. Pelus.* II. Ep. 146. *Joh. Chrysost.* Ed. Par. T. VII. p. 423. D. τὰς πορνευομένας γυναῖκας τοῖς σώφροσι ἐπιτειχίσωσιν· & p. 500. D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius T. I. p. 241. B. δεῖ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργίᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιτειχίζειν τὸν παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutionis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite disertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt: *A. Dounaei* nota Ed. Eton. T. VIII. p. 237. & correctione prava & errore non uno laborat; cujus generis plura cumulare non lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in *Luciano* formulae venustae potestatem abunde constare arbitror. Nonnulla dedit *Budaeus* C. L. G. p. 559. *T. H.*

8. Ἰδιώτας] Ed. *J.* ἀγραμμάτους, quod minime spernendum, quamvis glossema sapiat. *M. du S.*

11. Τῶν φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis & *Platoni* frequens. *Diogen. L.* II, 133. *Luc.* A. A. XXI, 16. vide *Is. Casaubon.* ad A. A. VI, 7. quanquam is locus, meo judicio, non indiget hoc subsidio. Cum horum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi, descriptione compara *Dion. Chrysost.* Or. LXXVIII. p. 660. καί τοι τί ποτε βούλεται τὰ μακαρίων τινες θεραπευσὰς πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ θύραις αὐτῶν ὁρᾶσθαι ταπεινούς· multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos in comitatu haberent adfectatores: mox: ὅταν ἰδή τις τῶν φιλοσόφων τινα καλουμένων περὶ τὰς αὐλὰς ἐν πρόθυρα σαίνοντα καὶ ταπεινόν. *Aristid.* Plat. III. p. 511. 512. τοὺς τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς καὶ σιτοποιοὺς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζου· πρὶν εὖ ἐν καλῇ ὀφθῆναι, ὥστε μὴ τούτου χάριν ἐξ εὐθὺς ἀναστάντες· καὶ τοῖς προθύροις κυλινδοῦνται πλείω τοῖς θυραυλοῦσι σωθέντες ἢ τοῖς διεπόταις· denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαισίνῃ δυσειδέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Christianos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad *Luciani* τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα προαγγέλλουσι κοινολογούμενον· *vocatores* significat aut *nomenclatores*, de quibus egregie *Vales.* ad *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 28. *T. H.*

16. Τῶν

πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορουμένων, καὶ τοῖς ὀπτὰ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [a] μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλά γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος.

to etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime dolendum est. Quomodo enim me putas animo affectum esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui ætate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum: & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem: & cum iis, qui ad cœnam vocant, sermones conferentem: ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; ὃν ἐμφορῶνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλεῖα δὲ ἀπαφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν;

25. Nam quæ in conviviis designantur, cui quæso adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si

[a] Μεταλαμβάνουσι] Edd. priores μεταλαμβάνωσι.

21. Μεταλαμβάνουσι] Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντάττομενον. *V.*

44. Οὐδὲ ἐπιδεῖναι] Ἀργῆς τοῦτο ἐστὶ ῥαδύμου ψυχῆς καὶ μὴ

* Ὑπάρχοντος] Leg. ὑπαρχόντως. *M. du S.* Retineo: sic solent, praesertim recentiores: vid. *Eunap.* p. 34. v. 9. p. 82. v. 12. *Herodotum* imitantur: βίου τὰ ἀρχαῖα ὑπῆν I. c. 31. Pro τῆς πατρ. male *C. V.* τὰ τῆς ante κτήσιος abjiciendum. *T. H.*

** Ἄλλος] Leg. ἄλλως. *M. du S.* Proxime *C. V.* ἄλλῳ. *T. H.*

† Ὥσπερ εἰ] Leg. ὡσπερεί. *T. H.*

‡ Περισσῆς] In Ed. *A.* inserta hic erant verba textus: σφισι σῆς. [καὶ τὸ ἥμισυ τῆς τράπεζης] Insulse; unum enim est scho-

16. Τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ] *Eorum aliquem, qui magistratum gerunt.* *J. Br.*

19. Ἀπὸ τοῦ χ.] *E pallio*, quod philosophiae professorem sectatoremque decet. *J. Br.*

Σχήματος] Pallium intelligit, quod Philosophi ne Romæ quidem deponebant, ut inter togatos insignires essent. V. μισθ. c. 24. *M. du S.*

20. Καὶ ὁ μάλιστα] Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ δὲ μάλιστα ἀγ. ut §. 31. *T. H.*

21. Τὴν σκευὴν] *Philosophi pallium.* *J. Br.*

Ibid. Μεταλαμβάνουσι] Μεταλαμβάνουσι. *Th. M.*

Μεταλαμβάνουσι] Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastæ & Coll. auctoritate restituimus, uti ante me volebant *Marcilius* & *Vorstius*. *M. du S.*

22. Τὰ δή.] Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. *J. Br.*

25. Τίνι] Repetendum est τίνι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque Interpretes fecerunt: *cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus?* *T. H.*

Ibid. Οὐκ ἐμφοροῦνται] Repetit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν. Vitar. auct. *Pisc. Lapith.* & passim. *J. B.*

28. Πλείω δ' ἀπὸ.] Quae enim superarent e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. *J. Br.*

Πλ. δ. ἀποφέρειν] Hunc morem & alibi tangit *Noster*. Vide Τιμ. c. 32. *M. du S.*

31. Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *J. B.*

32. Τὴν ἀρετὴν ὦνιον] In hos aretalogos plenæ satyricorum paginæ, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. *J. B.*

33. Ἐξ ἀγορᾶς] Junge hoc ordine, πρότ. τὴν ἀρ. ὧν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαιδ. §. 4. εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πριάσαι. & Ἀναβ. §. 4. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀπεκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· sic ἄρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad *Alciphronem* Eruditiss. *Berglerus* p. 83. scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἀμπολήματα κριάσθαι *Aelian.* de Anim. II, 47.

Scri-

si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, sæpenumero etiam cantare non erubescunt. Atque hæc quidem ille ridicula censebat. Præcipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponasque illorum scholas vocabat. Censebat enim eum, qui divitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum quæstu superiorem gerere debere.

οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἦν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ὅπῃ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προλιθέντων. ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων ἀφορμὰς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάσκοντα, πρῶτον [b] ἑαυτὸν παρέχειν ὑπηλότερον λημμάτων.

26. Quod & præstabat ipse: non solum gratis conversando ac differendo cum volentibus, sed & indigentibus necessaria submini-strando, omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum aberat ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum, quæ corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem non procul ab urbe situm habebat, jam

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξίοις συνδιαλέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης οὐσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέον ἀρέγεσθαι τῶν ἀλλοτρίων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένῳ, οὐδὲ ὀλίγον αὐτῷ πολ-

[b] ὁ Ἑαυτὸν] αὐτὸν F.

μένου ἐτέσιον τὸ ἄλλο ἀχθος· ἀφεφόρισε, † ὥστε οὐ φθονῆσαι τὸ τῷ ἀγρῷ ‡ ἀφέσεως καλλιεργίας, καὶ τὸ ὂν ταύτης τοῖς χρήζουσιν ἀφιλίας· ὥσπερ αἷμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης

lium. *M. du S.*

§ Ἀγρὸν] Reposui pro Ἀγρὸς, & modo τῷ ἀγρῷ pro ἀγρῶ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In *Servio* ad Ecl. IV, 34. correxit *G. Voss.* ad *Valer. Fl.* I, 310. *T. H.*

τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὸν κατὰ § ἀγροὺς κτῆσιν. ὅτι δὲ κατὰ Κράτητα Νιγρῖνος τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς ἔπαινον ¶ ἀδίκως κρίνειν ἐπιστρέφει ἀνδρί. *V.*

¶ Ἀδίκως] Leg. *ἀδικίως. M. du S.* Praeclaram emendationem adjuvat *C. V.* ubi utraque vox hac figura scribitur: ἀδικα. *T. H.*

Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς hoc enim non minus usitatum: *Liban.* Decl. XI. p. 381. A. καὶ εἴ τι πολὺ χαρίεν ἦν τὸ ἰδιώτιμον ἐπ' ἀγορᾶς· nam paulo ante alio sensu: ὁ τὸ ἐπ' ἀγορᾶς ἅμιλλα, *non unus erat forensium rabularum. Philostr.* de V. S. II. p. 603. τὸ αἰκίας ἀξιωματοῦσθαι ἐπ' ἀγορᾶς prorsus ad *Lucianum Philo Jud.* de V. M. p. 685. A. οὐχ ὅπερ μισθοδοτοῦντες οἱ λογοθῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλό τι τὸ ἀνίον ἐπ' ἀγορᾶς δύγματα καὶ λόγους· confer p. 289. D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλου & καπηλεύοντας nomine Sophistas infamat: vide *L. Bos* in Ep. II. ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus ὧν ἕνιοι ἐπὶ τῷ πωλουμένων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσαντο οἱονεὶ ἰκαπήλευσεν, ut testatur ipse in *Exc. Vales.* p. 417. Κάπηλον etiam, quanquam ratione paulum diversa, *Lysias* apud *Athen.* XIII. p. 612. D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὀτέλεστοι τῶν ἱρέων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ σύλλον ἀγαθόπουν· ut περὶ ἅμια ἀξιφίσιγῶσαι apud *Dion. Cass.* LII. p. 475. A. aliud agebat Vir summus, quum sententiam exponeret; *universa illa pecunia, quanta quanta est, apud proximum cauponem perit:* κάπηλος iste, & illa σύλη impactam navim diffringens ipse est Aeschines, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrant hunc scriptoris nostri locum *P. Faber* ad Tit. I. de Just. & Jur. p. 154. *D. Herald.* de Rer. Jud. Auct. II. c. 12. §. 12. *T. H.*

Ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει τὸ καπηλεῖα] Primam vocem *Benedictus* reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula. Ludov. Crosollius* libro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritoria officinas.* Nam talem aliquam supponere debemus, ut pag. 153. *J. G.*

38. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.] Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam ejus & vitam commendat. *G. C.*

41. Δέον] Edd. omnes praeter *J.* δέον mendose. In L. etiam recte δέον. *M. du S.*

43. Οὐ πόρρω τ. π.] Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod festis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo *Lucianus*, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. *J. C.*

44. Οὐδ' ἐπιδεῖν] Legendum ἐπιδεῖναι & διαιτᾶσθαι. *J. Br.*

πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῆς εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα, καὶ πρὶν εἰδὼς ἡ προθεσμία παρελθῇ, τηνικαῦτα παρ' ἄλλου παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα, τὴν τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τὴν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τὴν προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τὴν ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τὴν διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τῆς τρόπου.

Παρήνει δὲ τοῖς συνοῦσι [a] μήτ' ἀναβάλ-

tot annis ne invisere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura istarum rerum nullius domini sumus, lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitur. Idem non parva præbet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum justum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia hæc compositam mentem morumque mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-

[a] Μήτ' ἀναβάλλεσθαι] μήτ' ἀν. μήθ' ὑπερτίθεσθαι *J.* μήθ' ὑπερτιθεῖσθαι *V.* 2. μήτ' ἀναβ. Margo *A.* 1. *W.*

45. Ἀλλ' οὐδὲ τ. ἀρ. ἀ. εἶναι διωμ.] * Lacunam Ω τυπογραφικήν.

* Lacunam] Est inter Epigrammata Luciani inscriptum εἰς τὴν τύχην unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post αὐτὸν addi καὶ τὰ ἑξῆς, & cætera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. *J. C.*

† Ἄγρις] In *C. V.* erat ἀχθ. & γούμ. recte vero φάλη. *T. H.*

45. Τὴν ἀρχὴν] Scopulus Interpretum, quem, qui monuerant ipsi, sæpius vitare non potuerunt. Vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. III, 14. n. 4. *L. Bos* Obs. Crit. p. 59. inprimis accuratissimum *Sylburgium* Præf. *Pausan.* p. 928. *T. M.*

46. Αὐτῆς εἶναι] Sic apud *Euripid.* Phoen. 557...

Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί.
Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα.

Erot. Fler. 381.

Non possidemus propria mortales bona.
Sed jus Deorum nostra dispensatio est.

Horat. Lib. II. Sat. II.

Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofilli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedet in usum
Nunc mihi, nunc alii. *A. V.*

Αὐτῆς εἶναι] Unde & II. Carm. Od. XIV, 24. eleganter admodum *brevem Dominum* vocat. *M. du S.*

47. Ταὐτὸν δὲ φ. ἐθέλους &c.] Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt *Horatius* & *Lucianus*. Ita claudit *Venusinus* vates Sat. II. libri II. ut nihil possit similius Lucianeis dici:

Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulit ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia juris,
Postremo expellet certe vivacior haeres.
Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofilli
Dictus erit, nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi nunc alii: quo circa vivite fortes,
Fortisque adversis opponite pectora rebus. *J. C.*

48. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ] Sic in Timone, sive Misanthr. μεταπεπωκέναι δὴ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, sive Contempl. τὸν οἶκόν δὲ, καὶ τὴν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, οὐκ ἄλλων εἶναι, μεταπεπωκέναι τοὺς διαδόχους· haec apud *Lucianum* passim. *Lucretius* sive is sive alius poëta:

Ἄγρις Ἀχαιμενίδου γενόμην πάϊς, ὃν ὁ Μανίκτης
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον
Καὶ δὲ ἰκεῖνον ἴσχυε μὴ πάντ' ἔντος, καὶ πάλιν ἄλλον
Οἴεται, αὐτὰρ ὁ ἄλλος ἀδύνης, ἀλλὰ τύχης. *J. B.*

Ibid. Τὴν χρῆσιν &c.] Nostra sunt *usus* non *mancupio*, ut loquebantur Jurisconsulti. *Vitaque mancupio nulli datur, omnibus usu.* *J. C.*

49. Ὀλιγοχρόνιοι διαδόχαι] Ea passim in *Luciano* sed præcipue in Charont. sive Ἐπίσκεψις. *J. B.*

51. Παραλαβὼν ἄλλος] *Cicer.* ad *Attic.* XII. Ep. 19. *in omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate.* *T. H.*

53. Παιμίχεις] Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum

agendi tempus prorogarent, ut multis ſolenne eſt, certum ſibi tempus præfinientibus, aut feſtos dies, aut ſolennes conventus, quibus auſpicentur non mentiri, & recte agere. Moræ enim expertem eſſe illum ad honeſta impetum debere volebat. Oſtendebat etiam, ſe philoſophos illos damnare, qui ad virtutem formare ſe adoleſcentes putant, ſi multis tormentorum neceſſitatibus atque laboribus ſuſtinendis exerceant; vincire plerique jubentes, alii flagris cædentes, & ſi qui elegantiores, etiam ferro cutim perradentes.

λαζ τὸ ἀγαθὸν, ὅταν τὰς πολλὰς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ἐφ' ἃς ἀπ' ἐκείνων δεξομένους τὸ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τὰ δέοντα [b] ποιήσειν. ἠξίει γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν ταύτην καλουμένων φιλοσόφων, οἳ ταύτῃ ἄσκησιν δεστῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὸν νέον ἀντέχειν καλαγυμνάσειε· τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες· οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καλαξύοντες.

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem iſtam & firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam eſſe; eumque, qui homines optime inſtituere

Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς καλασκευάσειν, καὶ τὰ ἄριστα παιδεύειν ἀν-

θρώ-

[b] Ποιήσειν] ποιῆσαι Margo *A.* 2. *W.* Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo ſcribatur ψιόσειν.

feſtum eſt: lapſi ſunt Interpretes, dum conjungunt, ἐκεῖνα παρέχει. *T. H.*

58. *Μᾶλ' ἐπιτρίβεται*] Reſtituo ἐπιτρίβειν ac προθεσμίας. *J. Br.*

62. *Ἀμέλλητον εἶναι*] Dignum philoſopho praeceptum, quod & *Perſius* tractavit V, 66. ubi a *Caſaubono Luciani* locus hicce eſt adductus, nec non a *Gataker* ad *Marc. Antonin.* II. §. 4. *Epictet.* Ench. c. 75. ἐν ἀεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῆς, vel, ut *Simplicius* alt p. 323. προθεσμίας ἐκ προθεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄχρις ἐπ' ἄλλαις ὁρίζῃς, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ· hoc *Epicteto* dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. Idem vitium in Chriſtianis corrigendae vitae curam ad ſolennia feſta differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adſcribere. Hoc eſt ψυχῆς κάθαρσιν ταμιεύειν ſcriptoris incerti apud *Suid.* in Ταμιεύω, *animae purgandae, & recte vivendi*, ut ait *Horat.* I. Ep. II, 41. *horam prorogare.* Atque ita fere contingit, ut, qui ad conſtitutum vitae deterioris emendationem rejiciunt, vitiis ſuis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant: elegantiſſime *Manilius*, etſi in re non prorſus eadem IV, 5. — *dum quaerimus aevum Perdimus, & nullo votorum fine beati Victuros agimus ſemper, nec vivimus unquam.* *T. H.*

67. Τοῦτο μὲν δεῖν] Exponere licet ἀλλὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare diſcant: quomodo §. 37. τοῦτο τοι· ſed tum oratio eſt paululum impeditior, & habet neſcio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita ſolet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel ſemel vel ſaepius etiam ſequatur: exemplum mox ipſe *Lucianus* praebet, *Demoſth. Encom.* p. 253. A. B. *Dion Pruſ.* p. 214. A. quare parum abeſt, quin ſcribendum putem, καλαγυμνάσειε, ὅτου μὲ δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philoſophi vero ac Sophiſtae verberibus diſcipulos ac flagellis caſtigabant: *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 415. v. 44. οἶδα δὲ καὶ τοὺς σωφρονιστὰς ὄντας Σωκράτει σωφρονίσαι, ἢ φο-

βουμένους μὴ ζημιωθῶσιν ἢ παιόντες ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in *Ariſtoph.* Nub. v. 440. Strepſiades Socratis adſcriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὸν δέρειν. *Libanius* etiam Or. περὶ τῶν Τάξ. p. 577. C. ἴσως γὰρ τοῖς τὸ μὴ ἀλῶναι πληγῶν ἢ μαστίγων πειρᾶσθαι τοιούτοις ἔφυγον. & περὶ Συνθ. p. 613. C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praeſertim apud philoſophos, genuinis auditoribus fuerunt injuncta, quo durato per haec ſupplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque innatae libidinis intemperantiam extirparent: ſane Pythagoras βασάνους τε ποικίλας τοῖς καλουμένοις ἀνακωχὰς περὶ τὸ σιδήρῳ σωτηλουμένους ἀλαθισμοδοτῆσαι dicitur a *Jamblicho* S. 68. Xenocratem laudat *Diogen.* L. IV, 7. ὅτι οὐκ εἶναι ἰγκρατῆ, ἄνευ τομῆς καὶ καύσεως παιδικὰς ὑπομείνασι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a myſteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, niſi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, ſic vocant, gradus animi conſtantia experimentum ſui certum dediſſet. Meminit etiam *Arrian.* in Epict. iſtius philoſophicae probationis. *Superianus*, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitaret, flagra ſibimet ipſe admovere non dubitavit, teſte *Damaſcio* apud *Suid.* in Σουπριανός. Chriſtiani aſcetae, poſtquam veſtitum philoſophorum veterum adſciverant, haec quoque, quae *Lucianus* merito deridet, praepoſtera formandae pietatis inſtrumenta non ſpreverunt; quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & *Caſſiani* Inſtitutionibus. Multa notant, ſed admodum perturbate, *Creſoll.* Th. Rhet. V. c. 6. 7. *Bailav.* Hiſt. Flag. c. IV. p. 78. quorum errores perſequi non juvat: neuter hunc ipſum *Luciani* locum praetermiſit. *T. H.*

Ibid. Δεῖν] Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini; an eo tamen reſpiciat pro certo affirmare non auſim. *M. du S.*

ἀνθρώπους προαιρεῖσθαι, τοῦτο μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τοῦ πρότερον ἀγωγῆς ἐσχολακέναι, ἵνα μὴ ταῖς ὑπὲρ δύναμιν ὑπιτάττων ἐλέγχῃ. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ὑπὸ ἀλόγως ὑπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τοῦ παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμελήσας ἁπάντων φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δηλος ἦν ῥᾴων ἀφικόμενος.

velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Unum autem etiam ipse vidi, qui cum jam ea apud illos mala odegustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili cursu ausugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

Ἤδη δὲ τούτων ἀπάσας τὰς ἄλλων αἰτίας ἀν-

29. Jam vero ab istis ad alios digressus, urbis

76. Παρὰ δύναμιν ὑπιτάττων] Talis est βδελυρὸς ille apud *Theophr.* Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ὑπιθῶναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. *J. B.*

78. Ἐπιταθέντας] Castiga ὑπιταχθέντας. *J. Br.*

81. Ἀμιτασριπτί] Sic Horatius

Oculo irretorto
Spectat acervos. *M. du S.*

85. Καὶ τὰ ὠθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγχωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *J. B.*

86. Τὸν ὑπόδρομον] Hanc ὑποπωλίαν multis verbis describit Autor de causis corruptæ eloquentiæ. *Juvenal. Achill. Tat.* lib. 2. Tangit *Longus* lib. 3. *Liban.* paras. omnes passim. *J. B.*

Ibid. Τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς δεξῆσι, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut sæpe milite opus fuerit, ut sedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatum, quam Circensium eventus, & Prasinorum, Venetorum, Russatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam *Martialis* lib. 5. epigr. 96. ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo
Spargere & effuso permaduisse croco?
Quam non sensuro dare quadringenta caballo,
Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et *Capitolinus* in Vero testatur equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum simulachrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in circo posita ea simulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi consentaneum videtur. *J. P.*

87. Εἰκόνας] Vide Inscript. *Sponii.* *M. du S.*

Ibid. Τὰ τῶν ἵππων σώματα] De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit *Joh. Chrysostomi* locus T. V. Ed. Et. p. 315. καὶ οἱ μὲν περὶ τὴν θεωρίαν τῶν ἵππων ἀμιλλᾶς ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἐχουσιν ἀκριβῶς μᾶλλον ἀκριβείας ἁπάσης, καὶ ἵνα τῆς ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi præstantiores suis nominibus insigniti jam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiæ proci Marmacis equæ fuerint appellatæ: vid. *Pausan.* VI. p. 507. Plura dabunt *Lindenbrog.* ad *Amm. Marcellin.* p. 385. *J. Gothofred.* ad Cod. Theodos. XV. Tit. X. *J. A. Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud *Dion. Cass.* p. 792. D. & in *Epigr. Pith* p. 121. Phosphorus *Ausonii* Epit. 35. *T. H.*

90. Ἐπιλήπτεται] Hæc ultima verba male vertit *Micyllus.* Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* *J. P.*

Ἐπιλήπτεται] Male Micyllus: *Jam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat:* pari lapsu *Benedictus: Quin etiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non adsequitur, & male periodum hanc majore distinctione ab præcedente separant. Sed nec bene *Palmerius: multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est. *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in præcedentibus ait *Lucianus* de equorum nominibus, non potui quin ad ejus illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex *Jac. Sponius*, quum ad auctores interpretandos hæc vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

..II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

S'ANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I

EU-

urbis tumultus, & turbæ conflictus, perſequutus eſt, & Theatra, & Circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum nomina, deque iis ipſis in angiportis colloquia; frequentiſſimum enim revera equorum inſanum ſtudium, quod jam & multos ſummæ exiſtimationis viros invaſit.

30. Poſt hæc quaſi alteram fabulam orſus eſt, notando ea, quæ circa funera & teſtamenta agitantur, hoc addens, unam hanc vocem Romanos per omnem ætatem

θρώπων ἐμέμηλο, καὶ τὰς ὁδοὺς τῆ πόλει ταραχὰς διεξίησι, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῆς, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὸν ὁ τοῖς γεναπταῖς περὶ τούτων λόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἅπτεται τοῦ ἀμφὶ τὴν νεκυΐαν τε καὶ λαχὰς καλινδουμένων, προσιθεὶς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προϊέν-

EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LUPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LUCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EUTONO AF	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICULO GAL.	VIIII
ROMULO LAC.	V	ROMULO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LUPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALUMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMULO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETUL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAUCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PUGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PUGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LUPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQUILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECUL.	
AETHER AF.	XXX XXX	....	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
CALLID. AF. BALLIST. AF.
QUOS EQUOS C.

J.G.

Ἐπιλήπτεται] Vere aſſeruit *Palmerius* hujus vocabuli ſenſum. Metaphora eſt a morbis aliisve irruentibus malis ducta. Sic ἀλ. c. 23. ἢν πρὸς πῦρ τις ἐπιλάβηται. & συμπ. c. 47. quo fere ſenſu etiam inferius uſurpat καταλαμβάνομαι· συγχύσει δ' ὀλίγῳ καταληφόμενον. c. 21. V. etiam de hac ipſa re, Ἐν. Δ. IX. *Tacit.* An. XIII. 25. Conſule etiam, ſi lubet, Σα. c. 5. & 9. Δ. XVII. *M. du S.*

93. *Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες*] Hic cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere, quod locum obſcurum, ut multi, ita ego judicem. *B. Briſſon.* vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus *Guther.* lib. de Jure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προϊέμενοι, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγουσι, ἵνα μὴ ἐπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. *Jacob. Micyll.* interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt, ne a ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres *Lucianum* intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμοὺς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentia nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujusque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud *Tacit.* annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. *Sueton.* Aug. c. 50. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. *Iſaaci Caſaub.* Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *J.B.*

προέρται, ἢ ὃ τοῖς ἀληθέσι λέγει, 95 veram emittere, ea intelligens, quæ in te-
sta-

96. Ἵνα μὴ ἀπολ. &c.] *Ne e veris ſuis ſermonibus quidpiam incommodi capiant*: nam *veritas*, juxta *Terentium*, *odium parit*. *J.Br.*

Ἵνα . . . . .] Senſum hujus loci, quem interpres adſecutus non eſt, explicat *Briſſonius* form. l. VII. mox ab initio. *A.V.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' ὀφειλόμενα ἀληθείας] Non melius profecto hunc locum intellexit *Bourdelotius*, quam *Micyllus*, quem deſerit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiſcere Romanos, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alterius læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum elogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo quæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu *Iſ. Caſauboni* jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inſpexerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque *Benedictus* bene, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim *Lucianus* vult contrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate voluptatem capiant: hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ veriſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento, neque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non ſentiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) lætari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo voto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſſint. Hæc ſimplex & ipſa *Luciani* ſententia. Nam cur ἀπολαύειν ſumunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium locum per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in Timone §. 2. qui ſic ad Iovem. ὅτῳ δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῶν μὴ διδόναι, μόνον δ' τοῦτο εἶναι ἀπολαύειν τῷ τραύματι, ὅτι ἀναπληθήσονται τ' ἀσθένους ubi Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces repetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum, ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Timone, ubi pari modo ἰκανὸν ἀπόλαυσιν αἱρήσους, atque ipſi Iovi attribuunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipiendum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo, ad hoc ſolum*) *exiſtimant te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide putas, o Jupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuligine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui perfectiſſimus ſenſus. *J.G.*

Ἵνα . . .] Locus difficilis, ſed minime corruptus. De teſtamentis ſermo eſt, deque codicillorum Romæ licentia; quæ, aliis omnibus per dominationem ſuppreſſis, integra ſemper manſit. Cujus rei apud *Tacitum* aliosque luculenta extant exempla. Sed unicum afferre ſufficiat, Fulcinii Trionis (*Ann.* VI. 38.) qui accuſatus, & mori jam certus, *ſupremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac præcipuos libertorum Cæſaris compoſuit; ipſi* (Tiberio) *fluxam ſenio mentem, & continuo abſceſſu velut exſilium objectando. Quæ ab heredibus occultata, recitari Tiberius juſſit: patientiam libertatis aliena oſtentans, & contemptor ſuæ infamiæ; &c.* Nigrini ergo jam facile mentem perſpicis, *omnia Roma præter teſtamenta, adulatione aut metu falſa. Sueton.* etiam in *Aug.* LVI. *Et tamen de inhibenda teſtamentorum licentia, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Vide etiam apud *Valerium Max.* quomodo illuſerint ea ætate hominibus Romani, hæredes ſe eos ſcripſiſſe per totam vitam profeſſi; quos aut præterierant, aut probris, ut ex *Tacito* abunde conſtat, laceſſebant VII. extremo. Canf. *Guth.* de jure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X. XXI. & *Tμ.* 1. &c. *M. du S.*

Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ' ὀφ. ἀλ.] In his verbis eorumque ſenſu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conſlictatus, lectori breviter ob oculos poni. *Barn. Briſſonius* de Form. lib. VII. poſtquam monuerat, accuratam fuiſſe veterum in teſtamentis ſcribendis diligentiam, teſtamenta ſpecula eſſe morum cujusque, teſtamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332. eſſe, quibus omnem affectum fatemur, haec ſubjungit: *Quod & ſenſiſſe videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait:* Ὅτι μόνον φ. &c. *Quibus verbis, quorum ſenſum interpres adſecutus non eſt, hoc ſignificabat, Romanos veras demum voces tum cum ſuprema ſua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in teſtamentis patere, nec, dum vivunt, ſua ipſos veritate utifrui, ſed ad alios ejus fructum pervenire.* Aliam omnino viam eſt ingreſſus *Jac. Gutherius* de Jur. Man. III. c. 27. is, prolatis & *Luciani* verbis & *Micylli* interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praetermittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τ' ὀφ. ἀλ.* ne veritatis ſuae detrimentum patiantur. *Nam ἀπολαύω in malum quoque partem uſurpari Grammatici docent. Vertit Interpres* Luciani, ne a veritate ſua depellantur, *quam auctoris ſenſum non aſſecutum* Briſſonius *Praeſes aſſerit.* Hoc enim ſignificabat, *inquit*, Romanos veras demum voces &c. *Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit Interpres. Ego quidem veritatis ſuae damnum capere, idem puto, ac bonis avi-*

ſtamentis ſcribuntur, (quia verentur dum in vivis ſunt) ne ſibi veritas noceat.

ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας.

avitis, aut juſta hereditate privari, quae lege obvenit, & jure quodam naturae liberis defertur. Tum probat ἀληθὴς pro δικαίῳ, *verum* pro *juſto* poni: quibus an quid excogitari potuiſſet abſurdius, equidem neſcio: ſed *Gutherius* erroribus graviſſimis obnoxius plerumque, & caute, ſi quisquam, legendus, nihil eſt cauſae, cur nos magno opere moretur. Majorem utroque longe major lucem attulit *Iſ. Caſaubonus*, ad *Suetonii* Aug. notans: *Romanorum mos fuit in teſtamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellent vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud* Lucianum: *Μίαν φ.* &c. ex quibus Virum Magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac *Brodaeum* accepiſſe pro incommodum aut detrimentum pati, non obſcure colligitur. Fruſtra conſenſum, ut recte notatum *Gronovio*, jactat *Bourdelotius*, qui neſcio quam obſervationem ex lecto *Torrentii* ad eundem *Suetonii* locum commentario conflavit, quam vereor valde, ut ipſe ſatis intellexerit. Tandem mirifica quaedam eſt oratio, quam *Gronovius* confixit. *Romani, tota vita quum ſimulate egerint, veram unam vocem edunt in teſtamentis, ne ex hac ſua vanitate voluptatem capiant, neve poſt eam veritatis vel mentis ſuae veriſſimam profeſſionem laetari poſſint eo facto* &c. (poſt mortem opinor) qualem ſententiam ab homine, qui, quid ſcribat, cogitet, nedum a Luciano potuiſſe proficiſci, ego mihi non perſuadeo. Ad me quod attinet, ſi vera eſt, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὰ τεκμήρια τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a *Luciano* praeſertim exagitatos, quorum ſane ſtudium omne in funerum juſtis & teſtamentorum tabulis verſabatur. De iſto inſidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet inſuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emittere, (tum nimirum, quando corvis hiantibus deluſis pro haereditate ſperata reſtim cum digniſſimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, ſed abditam ultimae voluntatis teſtimonio conſignent: cur hoc autem? ne ſcilicet ex apertis animi veris ſenſibus, quos commodi cauſa diſſimulare cogebantur, magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, ſed potentiores quoque & in principum aulis gratioſi, qui, ſi vera eorum, quorum bonis inhiabant, de ſe judicia ſcirent, pro blandiſſimis adſentatoribus inimicos ſe gererent infeſtos: erat igitur cauſa ſatis juſta, quare patefactionem arcani, ſi, dum in vivis erant, in publicum effueret, damnoſi, poſt mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipſo καλινδεῖσθαι, cujus uſus fere frequentiſſimus in rebus inhoneſtis ac turpibus: exempla petere licet a *Budaeo* C. L. G. p. 828. *Berglero* ad *Alciphr.* p. 95. Hoc autem modo fieri plane non poteſt, quin ἀπολαύειν τ σφετέρας ἀληθείας in deteriorem partem ſumatur. Verumtamen nexu orationis expenſo indocor pene, ut in aliam plane ſententiam diſceſſionem faciam. Primum exigua mutatione ſcripturae vulgatae ſubveniendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας, *ubi*, id eſt, *quibus in teſtamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum*: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὰ τεκμήρια τε καὶ τὰς ἀληθείας καλινδούμενοι, quos tum interpretor *Romanos, qui ſollicitam curam ac diligentiam conferdis teſtamentis adhibebant*, ea propemodum virtute, qua de Cyro *Xenophon* ſcripſit K. Π. I. p. 8. v. 38. ἀπὸ παιδείου ὁ τοῦτο ἐπιμεληθῆναι ὅπως βέλτιον πεσεῖν. *Iſocrat.* περὶ τ Ἀντιδ. p. 316. B. τ περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. *Alciphr.* I. p. 108. οἱ περὶ τὰς ψήφους ὁ τ δικτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδυμένοι. Deinde μίαν φωνὴν ἀληθῆ προΐεσθαι ita fere, quomodo fecit *Briſſonius*, accipio, *veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad ſeverum examen adductis profiteri*: cum *Lucretio* dicas, quanquam ille alia paululum in re III, 58. *Nam verae voces* (φωναὶ ἀληθεῖς) *tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur* (ſic legendum arbitror) *perſona, manet res.* Eximius inprimis *Senecae* locus, quem *Briſſonius* quoque advocare non praetermiſit, de Benef. IV. c. 11. *Quid enim ipſa vitae in ſive conficimus, cum teſtamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis conſumitur, quamdiu ſecreta agitur, quantum & quibus domus? Quid enim intereſt, quibus domus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis judicia noſtra tarquamus* (hoc eſt illud καλινδεῖσθαι, & modo, *quantum temporis conſumitur*) *quam ubi remotis utilitatibus ſolum ante oculos honeſtum ſtetit: tamdiu officiorum malis judices, quamdiu illa depravat ſpes ac metus, ac inveriſſimum vitium voluptas. Ubi mors inſerxeriſit omnia, & ad ferendam ſententiam incorruptum judicem miſit, quaerimus digniſſimos, quibus noſtra tradamus, nec quicquam cura ſanctiore* (vides μίαν ἀληθῆ φωνὴν) *componimus, quam quod ad nos non pertinet.* Nihil ad hunc *Luciani* locum accommodatius proferri poteſt: ſic autem continua ſerie cohaerebit oratio tota, dum teſtamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cujus cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excuſſo ſinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia ſtuporem mentis & rerum inaniſſimarum ſtudia voluntatis ultimae chartis mandata teſtificentur. Ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι vero pro ὁπόταν μὴ ἀπολαύσωσι non eſt, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in teſtamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui ſervientes utilitati ſuae ſub perſona vivunt, & ſaepe, ne aliorum in offenſionem incurrant, cariſſimos affectus procul a ſe habent. Haec qualiacumque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipſe conjecturae meae fidens, ut ſuſpicer etiam impoſitum eſſe gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina ſine meliorum Codicum ope non ſit parata. De teſtamentorum licentia praeter alios *Lipſius* egit ad *Tacit.* Ann, VI, 38. XIV, 50. *Micyllus* vel legit, neſcio quo pacto deluſus, vel legendum putavit, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τ σφετέρας ἀληθείας. T. H.

6. Ἐσθῆ-

ἃ δὲ ἐγὼ μόλις λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προσηχθόμην, ὅτι καὶ συγκαλοῦσιν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαλαφλέγειν, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν ἐν τῷ βίῳ τιμίων· οἱ δὲ καὶ σωφρονεῖν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ σωζομένην τὴν τελευτὴν διαμένοντες.

Quæ vero dum ab eo dicebantur, risum tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos ajebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant carissima, comburere eodem rogo secum mandant: alii & servos certos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos sertis coronari præcipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

Εἰκάζειν ἦν [a] ἠξίει, τί πέπρακται τούτοις σωζομένοις τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τοῦ μετὰ τὸν βίον διατιθέμενοι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ σωλυσιτελὲς ὄψον ὠνουμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμ-

31. Conjecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quæ post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis

[a] Ἠξίου] Edd. priores ἠξίουν.

1. Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copiose exequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. *J.B.*

2. Συγκαλαφλέγεσθαι] De funebribus ceremoniis & earum irrisione plura reperies in *de Luctu* & in *Charonte*. Has funebres expiationes submovit *Lycurgus*, nec concessit, ut quicquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo charissimum, id mortuo addebant in sepulchrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri jussit. *G.C.*

Ibid. Οἱ δ' ἄλλο τι] Hæc verba, quæ in reliquis deerant ex Ed. *J.* & *V.* 2. supplevimus. Agnoscit etiam *Brissonius* de form. VII. teste *Vorstio*. *M. du S.*

6. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Ut in Tyrannic. §. 1. ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ *Chrysippus* apud *Athen.* IV. p. 159. B. Rectum hoc quidem, ac non plane abjiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*, quod si subjeceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ & ἀμείνους & mox μετὰ τὸν βίον. *Pers.* VI, 41. *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide *Is. Casaubonum*. Haec duo vocabula saepe confusa: pro σωζομένῳ τῷ μιτρίῳ apud *Sozomen.* VI. c. 1. in Cod. Fuketiano *H. Valesius* invenit πέραν τοῦ μιτρίου, quod solum sine controversia verum est: *Strab.* XIV. p. 942. B. παῤῥησιασάμενος πέραν τοῦ μιτρίου, vel πέρα, quod ἀτλικώτερον in Mss. extat. Prave legitur in *Hesych.* Οὓς ἐπὶ γλώσσῃ, τοὺς σωζομένῳ τοῦ δέοντος παῤῥησιαζομένους· restituendum ex *Zenobio* πέρα. *T.H.*

7. Ἠξίουν] *Vorst.* ἠξίου. Ego vero ἄξιον a *Luciano* scriptum fuisse existimem. *M. du S.*

Ἠξίουν] Verissime *Vorstius* ἠξίου· quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra §. 25. 27. *T.H.*

Ibid. Τί πέπρ. τούτοις] Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. *J.Br.*

10. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τε καὶ ἀρωμάτων ἐχχύσεις] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τὸν μὴ πίνοντα, ἰσίαν ἢ κρεοπώλην. *Th. M.*

Τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μὴ κρόκου τε καὶ ἀρωμάτων ἐχχύσεις] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μὴ κρόκου vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem testis est *Plinius* lib. 21. cap. 6. ubi de croco loquitur: *Usus ejus in coronis nusquam, herba enim est folio angusto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum* &c. Hæc *Plinii* verba omnino firmant nostram conjecturam. *J.P.*

21. Μετὰ κρόκου] Sic legit interpres, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in amicissimi mei viri clarissimi *Petri Golmani* Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis *Godofredi Malvyni Primetii* calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe *Lucianus* repetit, non ausus sum tolerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit *Dioscor.* cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctissimi ad *Propert.* & *Martialis* Amphitheat. *J.B.*

Μετὰ κρόκου] P. etiam. Vide *Plutarch. συμπ. Probl.* III, 1. Ed. *St.* 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumpti narrat. Adi etiam eundem VI, 7. 1253, 2. quibus confirmantur quæ de hoc more *Palmerius* habet. *A. Gell.* X, 144. Vide etiam *Sueton. Ner.* 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκροαμάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, præsertim Romæ. *M. du S.*

Μετὰ κρόκου] Nihil erat, cur *Bourdelotius* κρόκων rescribere vereretur: audi *Cresollium* Th. Rhet. III. c. 20. §. 9. *De conviviis* (ibi plausus dari consuevisse) *probare* Luciani *forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describis.* Hos, *inquit*, illos

viviis cum croco & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, quas, dum raræ ſunt & intempeſtivæ, amant: tempeſtivas & a natura (nullo cogente) datas tanquam viles faſtidiunt. Hos illos eſſe, qui & unguenta bibunt: &, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus ſcirent, ſed & in hiſce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, & quod in Tragœdiis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem januam, irrumpere.

ποσίοις μὲν [b] κρόκων τε καὶ [c] ἀρωμάτων ἐγχεόντας, τοῖς μέσοις χειμῶσιν ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ ἄκαιρον ἀγαπῶντας, [d] τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ κἂν ταύταις ἀνομοῖσι, καὶ τοῖς ὄροις συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ ἀνοδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς παίειν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ ἀνὰ θύραν εἰσ-

ειαθ-

b Κρόκων] κρόκου A. P. Edd. priores κρότου. c Ἀρωμάτων] ἀκρωμάτων L. d Τὸ ἐν καιρῷ] Τ ολ' ἐν κ. . . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονοῦντας J.

illos eſſe, qui pretioſa ac cara opſonia emere ſolent, καὶ τὸ οἶνον εἰ τ. σ. μ. κρότου τε κ. ἀ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum eſt, quin mendoſus ſit iſte locus, & legendum* μὲν κρόκων *intelligit enim Lucianus quam ſparſionem vulgo vocant, ſive* imbrem odoratum, *qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatris, verum etiam in conviviis:* κρόκον γαυόμενον *Graeci vocant, Ovidius* liquidum crocum, *Corycium* imbrem *Martialis. De hujusmodi croco & aromatibus vino mixtis eſt ſplendidus locus Plutarchi in* Sympoſiis VI, 2. VII. *qui Lucianum maxime illuminare poteſt: ſic enim ille,* τὸ οἶνον οἱ μὲν ἀλόαις χρατίζοντες, καὶ κιναμώμοις ἢ κρόκοις ἰφθίνοντες, vinum aloe aut cinnamomo vel croco inficiunt. &c. *Sed hoc obiter, ut plauſum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus.* Viden ut *Plutarchus* κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviis frequens aderat crocus: *Liban.* Decl. XXXVII. p. 803. C. de nuptiis: λαμπτῆρων δεῖ τόσων, δαδουμένης, οἴνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. *Ariſtoph.* Nub. v. 51. *Longolius*, quem nulla vitii in κρότου ſuſpicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adjungeret, ἀρωμάτων mutandum cenſuit in ἀκρωμάτων eſt enim haec nuda tantum conjectura, non libri cujusdam ſcripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid ſit οἶνον ἐγχεῖν μὲν ἀκρωμάτων. Potes autem vel ſejungere οἶνον, κρόκου & ἀρώματα, vel οἶνον μὲν κρόκου τε & ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non ſolum οἴνῳ λεῖν, ſed & μὴ ῥόδων pro ῥόδινον. *T.H.*

12. Μύρου χειρῶνα] *Mamertin.* Grat. Act. c. 11. *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus ſanciebat, cum quaeſitiſſimae dapes non guſtu, ſed difficultatibus aeſtimarentur, miracula avium, longinqui maris piſces, alieni temporis poma, aeſtivae nives, hibernae roſae.* Ibi *J. Livinejus* iſta *Luciani* non praetermiſit ab aliis etiam eandem in rem ſaepe producta. Conſimilis *Pacati Drepanii* & elegans locus a *Laev. Torrentio* notatur ad *Horat* I. Od. 38. v. 3. ſed *guſtu* calami vitio ſcriptum pro *ſumtu*. Plura dabit *Def. Herald.* ad *Martial.* V. Ep. 66. *T.H.*

13. Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ & κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας, qui communia naturae munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντας τὰ ἄκαιρον. Tangit hoc *Horat.* in Satyr. Sic apud *Juvenal.* Sat. II.

Magis illa juvant quae pluris emuntur.

Sic apud *Petron.*

Quidquid quaritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. *J.B.*

Ibid. Παρόντα καιρόν] *Capitolinus* in Vero 5. *Alieni temporis floribus corona* intertextae. quo forſan *Lucianus* reſpexit: nam nobile hoc fuit convivium. *Menander* γνωμ. p. 161. Ed. *Hemſt.* ea voce utitur. ἡ γὰρ ἀνθρώπου καιρὸς ἡδὺ τίκτει βλάστημα. *M. du S.*

16. Τὰ μύρα π.] *Vinum unguento perfuſum.* *J.Br.*

Τὰ μύρα π.] Οἶνον μυρίζων. Vide *Heſych.* *AElian.* V. H. XII, 31. & Comm. *T.H.*

22. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingreſſu, alio in aedes aditu perrumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua ſitim explere, quid aromata aut unguenta potui miſcere convenit? *Eraſm.* in Prov. *Ita fugias, ne praeter caſam*, hoc aliter explicuit. *J.Br.*

Παρὰ θύραν] *Lucianus Eraſmo* reſpexiſſe viſus eſt ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione: *Ita fugias, ne praeter caſam:* quo quidem admonemur, ne ſic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud majus incauti devolvamur. *G.C.*

διαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν.

ruentes. Solœciſmum igitur vocabat tale voluptatum genus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τὸν Μώμου λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεὸν, ὅτι πρόσθεντα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠτιᾶτο τοὺς στεφανουμένους, ὅτι μὴ ἴσασι [a] τοῦ στέφους τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι, ἔφη, τῇ ὀσμῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφε-

32. Ceterum & hoc ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi dictum imitatus. Ut enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non poſuiſſet: ita & ipſe inſcitiæ arguebat eos, qui corollas in capite geſtabant. Nam ſi odore, inquiebat, violarum, roſarumque delectantur, ſub naribus potiſſimum eas collocari oportebat,

a Τοῦ στέφους] στεφ. τους. Margo *A* 1 *W*.

Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat *Eraſmus* jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt, ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere *Phædrus* Fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quadam Romæ natio
Trepido concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima. *J. B.*

Παρὰ θύραν] *Lucan.* II. (p. 44. B.)

—— *Non tam portas intrare patentes*
Quam fregiſſe juvat.

V. *Plutarch.* συμπ. προβλ. II, 2. 1096, 1. μὴ δυνᾶσθαι τῇ αὐλείῳ τὸν τύφον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρᾳ. Ex quibus verbis emendandus hic locus & legendum τῇ ὠθούσῃ, quam vocem in lexicis fruſtra quæras, quinquam proba eſt, & *poſticum* notat. *M. du S.*

Παρὰ θύραν] *Eraſmus* vertens, *jam & præter caſum incitati*, Tereatianum illud adagium, *Ita fugias, ne præter caſum*, quo Lucianum reſpexiſſe opinatur, minime percepit: ejus enodati laudem debemus, cui tot alia, *J. Fr. Gronovio* Obſ. III. c. 9. nihil ergo inter iſtud proverbium & *Luciani* verba eſt commune. Quamobrem recte quidem *H. Stephanus* animadvertit: *vereor, ut nimis violenta ſit* (Eraſmi) *interpretatio, & hic* Luciani *locus obtorto, quod ajunt, collo ad Latini proverbii ſenſum trahi videatur*: ſed ipſe, quum haud ſcire ſe teſtatur, *an referri poſſit ad id, quod ſæpe legitur apud hiſtoricos, qui deſcribentes magnam hominum turbam certatim properantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ἀθεῖσθαι περὶ τὰς θύρας vel τὰς πύλας*, vehementer fallitur: nam quod addit, *fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, ſed ὠθοῦ verum niſi errorem librarii hic eſſe ſuſpicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere poterimus, ut apud* Ariſtophanem ὠθοῦ τὸν ἱππέα *pro* κατά, nequaquam reſpondet ad illam, quanta erat in *H. Stephano*, literarum Graecarum cognitionem: hoc tamen a *Bourdelotio* recoctum. Veriſſime *Brodæus* explicuit, nec quicquam omnino eſt mutandum. De *Plutarchi* τῇ ὠθούσῃ *Torrentium* vide ad *Horat.* I. Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias pluribus agemus. *T. H.*

23. Σολοικισμὸν] *Soloeciſmus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *ſoloeciſmus*. De hoc affatim ad *Lucian.* de Saltat. ſcripſimus. *G. C.*

Σολοικισμὸν] Soloeciſmus non ſolum in verbis, ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat *Ariſtotel.* unde miror *Gellium* c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *J. B.*

Σολοικισμὸν] Sic *Plutarch.* II. p. 520. B. σολοικισμὸν βίου dixit. *L. K.*

Σολοικισμὸν] Vide etiam Ὀρχ. c. 80. & quæ ibi a me notata ſunt. *M. du S.*

26. Τῷ Μώμου] *Ariſtot.* de Part. Anim. III. c. 2. meminit Momi, qui naturam incuſarit, quod bobus cornua in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo vehementius poſſint ferire. Ad quod alluſiſſe videtur idem *Lucianus*, quum in II. Ver. Narr. libro ſcribit, ſe vidiſſe boves quosdam, quibus cornua ineſſent non in fronte, quemadmodum reliquis, ſed ſub oculis, idque ita viſum eſſe Momo. *G. C.*

Τῷ Μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibusdam Codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Jambus:

Μώμοφθε τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεόν. *J. B.*

27. Τῷ τ. τὸν δ. Θ.] Neptunum. *J. Br.*

Τῷ τ. τὸν δ. Θ.] Neptunum. Fabula notiſſima eſt ex ejusdem *Luciani* Hermot. quam compendio recenſet: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. *G. C.*

30. Στεφάνου τὸν τόπον] Utebantur quidem veteres coronis, ſeu ſertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt *Plutarch.* & *Athen.* loca a *Palmerio* citata; ſed non iis

but, juxta ipsum, quam proxime fieri poteſt, ſpiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quandam diligentiam in apparandis cœnis adhibent, dum condimentorum varietatem, & cupediarum bellariorumque curioſam compoſitionem ſectantur. Nam & hos brevis ac momentaneæ voluptatis amore multa negotia ſuſtinere aiebat. Indicabat autem, quatuor illos digitorum

ϑαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἷόν τε ἡ ἀναπνοὴν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων ἡ ἡδονῆς.

35 Καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς ϑαυμάσιόν τινα ἡ σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῷ τε ποικιλίαις καὶ πεμμάτων πολυεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἕνεκα, πολλὰς [b] πραγματείας ὑπομένειν. 40 ὅτι, [c] ὑπέφαινε γὰρ τεττάρων δακτύλων αὐτοῖς ἔνεστι-

[b] Πραγματείας] πρ. ὑπ' ἀμαθίας C. [c] Ὑπέφαινε] ἀπέφαινε Margo A 1 W.

39. Τῆς ἡδονῆς] Περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἡ ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μάχρι τοῦ φάρυγ[illegible], καὶ τούτου μηδ' ἐπὶ τεττάρων δακτύλων μᾶκος ἐκτεινομένου. V.

*) Ἐκτεινόμενον] Ἐκτεμνόμενον ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινόμενον. Confudit librarius hic ſonum τῆ I & EI. J.C.

lis ſolis. Nam & caput coronare Græcis etiam uſitatiſſimum. Ne longius abeam *Anacreon* ipſe, quem ab *Athenæo* laudatum in *Palmerii* nota legas, apud ipſum *Athenæum* p. 674. C. & in *Odario* XXI. Ed. *Tan. Fabri*, morem hunc Græcum fuiſſe teſtis eſt luculentus:

Δότε δ' ἀνθέων ἐμοὶ
Στεφάνους δ' οἵους (*Caſaub.* in ſuo Cod. legit ὅπως) πυκάζω
Τὰς μύστικάς μου πλοκαίους.

Sic apud *Lucianum* ipſum δίκ. c. 16. *Polemo* deſcribitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διπλοισμῷ. Vide Præfecti ad M. Aurelium apud *Volcat.* in *Caſſ.* 5. epiſtolam; *flores de CAPITE, collo, & ſinu militi excutit.* ubi hi ipſi milites *Græcanici* dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, deſcribere piget. Conſule *Paſchal. de Coronis.* Carpit ergo non *Græcus*, ut hic *Palmerio* viſum, ſed *Philoſophus*, morem Græcis æque ac Romanis familiarem; cujus originem aſſignat *Athenæus*, quod potu nimio cum incaluiſſet caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisve refrigerantibus mederi cœperint; quæ omnia tandem floribus mutata ſunt, odore, præter uſum primarium, etiam inſuper gratis. Idem autem ſentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, ſed pedes delibutus*, ajebat odorem inde ſurſum ad nares ferri, qui a capite in aërem fruſtra abiret. *Diog. Laert.* p. 147. B. quam in rem adducit ad eum locum *Menagius Minutii Felicis* & *Septimii* verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. *M. du S.*

32. Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud *M. Felic.* hujus loci erit commentarius. *J.B.*

Ὑ. τ. ῥ.] Ex Apophthegmate *Diogenis.* *Th.M.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἔχειν αὐτὸς σίφωα] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in convivlis. Id nos docet *Plutarchus* Symposſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur *Athenæus* lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑπόθυμις δ' ὑποθυμιάδες σίφωνες παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, ἃς περὶ τὰς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῶν Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades corona ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τῆ ὑποθυμιάζειν a ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait *Plutarchus* dicto loco. *J.P.*

Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] *Menagii* locus eſt ad *Diogen. L.* VI, 39. adde *Wouwer.* ad *Minuc. Fel.* p. 43. Ὑποθυμιάδας Græci vocant corollas collo circumplexas: in *Heſychio* pro Ὑποθύμιδι propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμίς. Vid. *Athen.* XV. p. 678. D. *Plutarch.* Symp. II. p. 641. E. ὑποθυμιάδες cur dictæ fuerint, exponit. *T.H.*

34. Ἵν' ὡς πλ. ἀνίσταν] Ἀντὶ τοῦ ἀναστῷεν, inquit *Bud.* C. L. G. p. 46. 953. eamque ſtructuram in ὦα, qua Indicativum rarius adſciſcit pro Subjunctivo, exemplis probat: adſentitur *H. Stephan.* App. de D. A. p. 137. Quidni vertas? *ubi quamplurimum attraherent voluptatis*, ſervata vulgari forma. Utrum malis, haud ſane multum intereſt. *T.H.*

41. Τεσσ. δακτ.] Quo ſpatio e cibo ex ore in ſtomachum delabente voluptatem capiunt homines. *J.Br.*

Τεσσάρων δακτύλων] Sermo eſt de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μάχρι τοῦ φάρυγ[illegible], καὶ τούτου μηδὲ ἐπὶ δακτύλων μᾶκος ἐκτεινομένου. Breve iter hujus voluptatis tangit ſæpe alibi, ut *Suet. Athen.* alii. *J.B.*

ἕνεκα πάντα ποιεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσῳ ὁ μάκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. ὅτε γάρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, ὅτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν ἂν εἶναι τὸ ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτούς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις.

caussa totum hunc suscipere laborem solere; quorum mensuram vix longissimum hominis guttur æquet: neque enim antequam edant, ullam ex emptis tanto pretio cibis voluptatem eos capere: nec devoratis, suaviorem, quam quæ ex ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quæ velut in transcursu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. In hæc autem absurda delabi eos minime mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare volunt.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων πολλὰ μὲν διεξῆλθε, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις, τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικρῶ δεῖν ἐκφερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο ἢ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ προαγγέλλειν προορᾶν τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτούς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν ἂν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δεηθέντες μὴ δέοιντο, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαινόντες ἀλλοτρίων δέοιντο προσφορμένων, καὶ ἀνέχοντο φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ

34. De iis autem, quæ in balneis aguntur, multa commemorabat: multitudinem prosequentium, contumelias, eos qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum autem maxime ac præter cetera odisse visus est, quod in urbe frequens, & in balneis valde familiare. Præeuntes enim quosdam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante pedes prospiciant, si quid extantius paulo, aut cavum prætergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non indigerent, aut manibus: neque cum audirent, aliorum auribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces audire, quæ miseris hominibus & exce-

42. Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Ut sequentibus dialogis μῶμον μωμᾶσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia quibus etiam Latini gaudent. *J. B.*

Ibid. Ἐφ' ὅσῳ &c.] *Chrysost.* H. XXXIX. in I. ad Corinth. p. 513. Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τὴν τρυφῆς λέγοις, μίκρα τὰ φάρυγός ἐστι σύριγξ μόνον· ὁμοῦ δὲ τὴν γλῶτταν παραλθε καὶ ἀπίπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non juvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὠνεῖσθαι praestat ἀπέφασιν, ut §. 14. 16. Haec saepenumero confusa. *T. H.*

47. Ἐν τῇ παρ.] *In stomachum ingressu.* *J. Br.*

51. Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἴσιν ἀχλύς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. *J. B.*

53. Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum, quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad *Senecam*, *Athen.* *Apul.* *J. B.*

55. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de *Terpsione* & *Plutone*. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον ἢ βαδίζειν σὺν ἰδίλετε, φέρεσθε ἢ ἀσκὸν τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ ἢ ὑπὸ κτηνῶν. *J. B.*

56. Μικρῶ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud *Plaut.* Amphitruo. act. 1. sc. 1.

Merc. *Faciam ego hodie te superbum, ni hinc abis.*
So. *quonam modo?*
Merc. *Auferere, non abibis, si ego fustem sumpsero.*

Voluit Plautinus Mercurius *eferre*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec jocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum hu-

excæcatis convenirent: audiunt enim easdem in foro, & medio die, (viri ampliſſimi) quibus demandata eſt urbium cura.

35. Hæc atque hujusmodi alia multa oratione perſecutus, dicendi finem fecit. Ego vero interim, dum loquebatur, ſtupens auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Ubi vero loqui deſiit, illud nimirum, quod Phæacibus olim accidit, ego quoque paſſus ſum. Diu enim defixis in eum oculis permulſus conſtiti; deinde multa confuſione atque vertigine correptus, ſudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebar: ipſaque vox intercidebat, & lingua titubabat: poſtremo animi pendens lacrymabar. Neque enim ſummam duntaxat cutem perſtrinxerat, aut leviter me ejus oratio tetigerat, ſed altius, & lethale vulnus erat: ſcite enim admodum librata oratio, ipſum, ſi ita dici fas eſt, animum trajecit. Quod ſi jam decet nonnihil & me philoſophicos attingere ſermones, ita de hisce exiſtimo.

36. Videtur mihi animus hominis, bona indole præditi, admodum ſimilis eſſe ſcopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis generis orationibus habent: ceterum non omnes certo jaculantur, ac deſtinata feriunt; ſed alii nervo nimium inten-

πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ὑπὸ ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτέτραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἥκουον αὐτῷ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ τρομένῳ. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον εἰς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος· εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ καλειλημένος, τοῦτο μὲν ἱδρῶτι καλερρεόμην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. καὶ γὰρ ἐξεπιπολῆς, καὶ ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ καμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οἱ μὲν πάντες εὐστόχως τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναν-

humeris & cervicibus inſultent: mortui ſuperbi ſunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *J. B.*

Ibid. Ἐκφερομένους] Ab elatis ad geſtatos & ſervis innixos, quaſi ſuis ipſi pedibus ingredi non poſſent, jocum petunt: id hoc etiam *Luciani* loco illuſtrat *J. Fr. Gronovius* Obſ. II, 15. p. 334. *Poſidonius* apud *Athen.* XII. p. 550. B. de Ptolemaeo Euergete: ὁ πολὺς ὢν τρυφῇ ζῶν ἐδὲ πατῶν οἷός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπειρισθμοις ἐκφοίτα. Is tamen idem in ſympoſiis ad ſaltandum citatiſſimo curſu ferebatur. *T. H.*

59. Προϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. *Caſaub.* ad lib. 3. Suet. *J. B.*

Προϊόντας] Utitur hoc loco *Caſaubon.* ad *Sueton.* Tiber. c. 60. Adde *Clem.* Paed. III. p. 253. A. Larenſis apud *Athen.* VI. p. 272. E. quum dixiſſet multos Romanorum decem, imo viginti mille ſervos & ultra poſſidere, ſubjungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπροϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείους. *Amm. Marcellin.* XIV. c. 6. p. 29. & *H. Valeſ.* Mox legendum omnino ὑπερβαύσιν parum abfuit, quin in *Luciano* reponerem. Paulo poſt malo: ταῦτα γὰρ αὐτὰ π. *T. H.*

60. Ἡ φθέγξασθαι] Caſtiga φθέγγεσθαι. *J. Br.*

69. Πεπηρωμένοις] *Excoecatis.* *J. Br.*

75. Τὸ τῶν Φαιάκων] *Homer.* Odyſſ. Λ. v. 332.

Ὡς ἔφατ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο —— *J. Br.*

Τὸ τῶν Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus *Homeri* Odyſſ. Λ.

Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *J. B.*

84. Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud *Petron.* *vulnus ingens.* utitur crebro *Lucianus* hac translatione. *J. B.*

ναῦλες, εὐτονώτερον ἢ δέον ἀφιᾶσι· καὶ ἄπτον μὲν γὰρ ἤτοι ἡ ὁδῷ, τὰ δὲ βέλη αὐτῆς οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ ἡ σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν μόνον τοῦ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ· ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ [a] ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπέστελλεν.

to, vehementiori quam par eſt impetu telum emittunt: & hi quidem recta inſiſtentes via ſcopum pertingunt, ſagittæ autem ipſorum non manent, ſed præ vehementia ictus penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rurſus ſagittæ præ imbecillitate virium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad ſcopum usque non perveniunt, ſed languente impetu, ſæpenumero in medio curſu deficiunt. Quod ſi vero interdum ſcopum contingant, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt.

Ὁποῖος δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τύ-

37. At qui bonus jaculator eſt, atque huic no-

a Ἐπ' ἰσχυρᾶς] ὑπ' ἰσ. P. L. Margo A 1 W.

7. Ἐπιλίγδην] Ἄχρι τοῦ ἐπιξῆναι μόνον. V.

97. Τῇ ὁδῷ] Sic omnes. Sed mendum latere ſuſpicor, excidiſſeque τῷ σκοπῷ. M. du S.

Τῇ ὁδῷ] Imo τῷ σκοπῷ, ut ex ſequ. patet: ἡ μέσῃ οὐ τοῦ σκοποῦ. Quin recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ παρὰ τὸ βέλος, nullum eſt dubium. Sic enim *Antiphon* Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121. v. 28. ἀκόντιον ἧκεν ἐπ' ἐμοῦ τοῦ αὐτοῦ πορείας ἐχόμενος ὁδοῦ & p. 124. v. 27. εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipſe mox *Lucianus*, οὐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad hujus quidem loci ſententiam minime congruit haec lectio. T. H.

2. Ἀπεναντίως] Sic in omnibus ſcribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. M. du S.

7. Ἐπιλίγδην] Ex *Homer.* Il. P. v. 599.

Ἄκρον ἐπιλίγδην γράψεν ὁ οἱ ἐσσύμενον ἄκρις. J. Br.

Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ' ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαῦλα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· οὐ τῇ λείχει. quale vulnus *Menelai* lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. J. B.

9. Ἐπ' ἰσχυρᾶς] Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἰσῦ. hoc malo, quam quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὄψεται τὸ σκοπὸν pro ὄψεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφόδρα μαλ. conſueta loquendi formula, ut notavit *Livinej.* ad *Nazar.* c. 36. T. H.

15. Ἰῷ] *Veneno*, taxo, ut tradunt nonnulli. J. Br.

Οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ἵτε ὀπῇ, καθάπερ τὰ Κυνήτων] Mirum eſt *Lucianum* tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. *Orpheus* ſeu *Onomacritus* Hymno 1. & 2. in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοπρότους ἀρείας τυχεῖν ἴσχοντας. *Callimachus* etiam Hymno in Jovem:

Οὔλα ἢ Κύρητές γε περὶ πρόλιν ἀρχήσαντο
Τύχεια περιπλαγχθῆις.

Idem ait *Apollodorus* lib. 1. οἱ δὲ Κύρητες ἔνοπλοι ἐφύλαττον τὸν ἄντρον καὶ βρίφῳ φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. *Dionyſius Halicarnaſſ.* lib. 7. ὅτι δὲ Διὰ τιθηνούμενον δίλυγιν ἐδόκουν κτύπῳ τινὶ ὅπλων ἐπὶ πυρρίχαις μολῶν, id eſt, *quando Jovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus. Strabo* lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὲ ἐνόμιζον Κούρητας τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἐπιδείκνυσθαι, προσπηδήμασι μίαν τε καὶ τὴν τοῦ Διὸς γενέσεως. *Plinius* lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere, Pyrrhicben Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & *Pindari Scholiaſtes* ad Pythiorum 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt; nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyrræchmes Degmenura Ælæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud *Lucianum* hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi *Diodori* locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν δὲ τὰς κυνηγίας εὑρηκέναι. Nam ultra quod ſolius *Diodori* auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe *Diodorus*, & con-

noſtro ſimilis ; principio quidem diligenter ſcopum perſpiciet, num valde mollis, num rurſus nimis ſolidus, & telo impenetrabilis. Sunt enim ſcopi quidam invulnerabiles. Ubi autem hæc omnia perſpecta habet, tum demum tincta ſagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum ſagittæ tinguntur, neque opio, ut Curetum, ſed ſenſim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo jam jaculatur. Telum autem, valide quantum ſatis eſt impulſum, eousque penetrans ut inhæreat, intus manet, & multum medicamenti emittit, quod videlicet diſperſum, totum circumquaque animum ambit : hinc eſt, quod oblectantur, & lacrymas inter audiendum emittunt. Quod & mihi accidit,

τῳ ὅμοιον, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸ σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερον τοῦ βέλους· γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα ἴδῃ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος ἤτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, ἤτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κυρήτων, ἀλλ' ἡδέμα δηλητηρίῳ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ ἀσκόλαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὁ δὴ σκιδνάμενον ὅλῳ τῷ κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπαθον, ἡνί-

contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εἰκότως τοῦ τόξου γενόμενον δηλῶσαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Jure igitur *Luciani* lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam *Lucianus*, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & *Micyllus* etiam hoc loco caſtigandus, qui ὀπῷ interpretatur *reſina* ; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum infectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχήν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti ; unde ὀπίον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco* : opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *J. P.*

Ἰῷ . . Σκ.] Scytharum hunc morem ſæpius apud *Ovidium* in exilio memorari videas, qui ſibi Romæ de eo non ſatis credi conqueritur. *M. du S.*

16. Ὀπῷ] *Quodam ſtirpium ſucco.* *J. Br.*

Ὀπῷ] Quo *ſucco* certo dicere non poſſum ; neque unde hoc habeat mihi compertum eſt. Malo tamen *Opium* vertere, quam, ut ante me fiebat, *reſinam.* *M. du S.*

17. Κουρήτων] Mitto, quae de Curetibus contra *Diodorum* diſputat *Palmerius* : de hoc certe loco bene meruit reſtitutis Cretenſibus, qui ſine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi ſagittarum arte non tantum, ſed ipſa inventione nobiles : a natura regionis, quam incolunt, rationem petit *Plato* de LL. I. p. 769. E. quem *Julianus* ſequitur Or. VII. p. 205. D. Vid. *Sil. Ital.* II, 96. alia dabit *J. Meurſ.* in Cret. p. 178. Obſtare tamen videtur, quod venenata Cretenſium ſpicula fere nusquam memorentur : quinimo vel Jovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & beſtiis Creta caruit : Excerpta *Theodoti* : καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἄγονον εἶναι θηρίων ὀλεθρίων plura *Meurſius* in Cret. II. c. 8. ita ſane veteres ; nam quae contra *Brodaeus* adfert Miſc. III. c. 11. nihil in hac quidem cauſa moror : nec probandum, quod ſcripſit *Palmerius* in adnotatione extrema, *quorum ferax eſt Creta & indiga Scythia regio frigida*, ſi modo haec vera ſit Eruditiſſimi Viri manus. Attamen *Virgilius*, pene dixi ſolus, AEn. XII, 856.

Non ſecus ac nervo per nubem impulſa ſagitta,
Armatam ſaevi Parthus quam felle veneni,
Parthus, ſive Cydon telum immedicabile torſit

Schol. etiam *Nicandri* ad *Alexiph.* v. 395. fide *Praxagorae* Pharicum eſſe appellatum tradit ἀπὸ Φαρικοῦ τινὸς Κρητὸς τοῦ ἐξεφύτου αὐτό· quod ſi exponamus, *a Cretenſe quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis*, effugiet hicce Commentator reprehenſionem *Salmaſii* ad *Solin.* p. 170. E. ſed hoc, ut ex ipſo Scholiaſta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus *J. Gorraeo* ad *Nicandr. Rhodio* ad *Scribon. Largum* p. 282. De Scythis res nota — *tinxere ſagittas Errantes Scythiae populi* — *Lucan.* III, 266. & VIII, 304. quemadmodum autem admixto ſanguinis humani liquore ſaniem viperinam praepararent, exponitur ab *Ariſtot.* περὶ Θ. Ἀ. p. 118. *Plin.* H. N. XI, 53. & *AElian.* de Anim. IX, 15. loco corruptiſſimo. Nec veneno ſolum uſi ſerpentum, ſed & ſuccis letiferis : ὁ Αἰθιοπίας γὰρ ἡ τοὺς οἰστοὺς χρίουσι ῥίζα τίς ἐστι θανατηφόρος· ὁ δὲ Σκύθαις αὐτὸ τε καὶ ἰτέαν πλείους, ut teſtatur *Theophr.* H. Pl. IX, 15. ubi vide *Bod. a Stapel.* *T. H.*

28. Βάλλ'

ἡσυχῇ ἄρα ᾧ φαρμάκῳ ἢ ψυχὴν σεισθέντι θεοῦ. ἐπεὶ δ' ἦν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν,

sensim medicamento illo animum mihi pervagante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' ἴτως, αἴ κέντι φόως ἀνδρεσσι γένηαι.

Sic jace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Ὥσωρ γὰρ οἱ ᾧ Φρυγίῳ αὐλῷ ἀκούοντες οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται ᾧ πάθους, οὕτω δὲ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι καὶ τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique audito carmine, prioris affectus reminiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a deo inspirati ac saucii abeunt: sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθειν

38. A M. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! Quan-

28. Βάλλ' ἴτως] Homericum carmen Il. Θ. v. 282. *J.Br.*

Βάλλ' ἴτως] Ex Il. 4. *J.B.*

30. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται] Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. *Senec.* Ep. 109. *Quidam ad magnificas voces excitantur; & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo: nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per *semiviros* Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. *G.C.*

31. Λαμβάνονται] Sub hac voce mendum latere arbitror. De re ipsa *Lucretium* legito II, 621. & *Ovid.* in Ibin:

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes. M. du S.

Λαμβάνονται] Interpretes, *a Rhea corripiuntur:* eos secutus est *G. Cuperus* Obs. III. p. 308. addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνειν hoc vel illo Deo Deave:* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θιάλημτον, νυμφόλημτον usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαί τινι θεῷ, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λῆψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τοῦ πυρετοῦ λαμβάνειν solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ· perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud *Joseph* A. J. VIII. c. 2. §. 5. τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad *Senec.* Ep. CVIII. p. 531. posita *Luciani* verba sic vertit *Lipsius: Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacrati addictique sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus:* quasi voluisset, *qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur:* sensum perspexit Vir acutus, sed qualem contumax vocabulum adspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέμενται, ἀνεῖνται, ἀνάκεινται, vel aliud simili potestate verbum. Rem ipsam illustrat *Brodaeus* Misc. V. c. 13. *Philostrati*, quem adduxit, locum, reperies Ep. XV. In *Lucio* §. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλῶν ἐφύσα ἔνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες &c. Mox lege ἔτοι δὴ non δέ. *T.H.*

38. Τῷ λωτῷ] *Homer.* Odyss. I. v. 93. *J.Br.*

Τῷ λωτῷ κεκορισμένῳ] Sic in *Apol.* de Merc. conduct. *J.B.*

44. Κἂν τινας ἑτέρους] Excidisse hic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicor ego διακῶσι post μανίας, inserendum, & pro ἀξιοῦσι legendum πάσχουσι. Vide tamen *γυμν.* c. 6. & *ἀποφρ.* c. 25. Consule finem *φιλοψ.* c. 40. *M. du S.*

45. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀξιοῦσι] Nihil est causae cur saniissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci ἀξιοῦν accusativo duplici comitatum usurpant potestate saepius ita singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, ἴσως ἀξιοῦναι, ὥσπερ &c. *Lys.* apud *Athen.* XIII. p. 612. E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum Interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. *Lys.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ ἀξιοῖεν ὑμᾶς ἀπόρους, ὥσπερ διέθηκαν, *si vos ad inopiam redegisset, ut fecit. AEschin.* in Tim. p. 5. v. 8. ὃν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσασθαι καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ὑφέξειν ἡγήσαιτο ἀξιοῦσιν *eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur:* similiter *Lys.* in Philocr. p. 181. v. 27. κακῶς ἀξιοῦντες τὰ τῆς πόλεως. *Demosth.* in Timoth. p. 1074. F. 1106. A. I. in Stephan. p. 969. C. ὥστε διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φασὶ μηδ' ἡττᾶσθαι ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν cum quo convenit illud *Xenophontis* Hell. V. p. 319. postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse prosecutos, addit, quamquam nihil

Quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, mœrore afficior, &, ut tuis verbis utar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed & si quos alios ipsi in ea insania momorderint etiam illos mente dejici, atque in furorem verti solere. Nam simul cum morsu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, & propagatur, fitque insaniæ istius multiplex succesſio. LUC. Itaque etiam ipse nobis jam amare te confiteris? A M. Maxime: oroque insuper, ut communem alequam medicinam nobis excogites atque invenias. LUC. Ergo Telephi illud necesse erit

θεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τ ἀμβροσίας, κ̀ τ λωτῦ κεκορεσμένος. ὥστε κ̀ μέλαξυ σῦ λέγοντος ἔπαθόν τι ὑπ τῇ ψυχῇ κ̀ παυσαμένυ, ἄχθομαι κ̀ ἵνα δὴ κ̀ χρ σὲ εἶπω, τέτρωμαι κ̀ μὴ θαυμάσῃς· οἶδα γ ὅτι κ̀ οἱ πρὸς τ κυνῶν τ λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄλλους ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ὑπ τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο ἀργάζεσθαι, κ̀ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνεσθαι· συμμέλαβαίνει γάρ τι τῷ πάθει ἅμα τῷ δήγματι, κ̀ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεσθαι τ μανίας ἀφθονία Λ. ἐκεῖν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾷν ὁμολογεῖς; E. πάνυ μὲν ὖν, κ̀ προσέτι δέομαί γέ συ κοινήν τινα τ θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ γ ἄρα Τηλέφυ ἀνάγκη ποιεῖν.

hil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, *τί ποτε ποιῶν ὁ Τελεφίας ἔτυ δίδωσι τὰς ἀρχομένους, qua tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tanto opere sibi conciliarit.* Idem K. II. V. p. 86. v. 15. Diversa paulum ratione *Plato* Charm. p. 468. C. *ὥσπερ ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς λέγοντι τὰ ἑαυτῦ ποιήματα. Marsil. Ficinus* aut non Latine, aut male: haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas: *histrionem inepte sua poëmata recensentem:* tu cape: *ut poëta succensei actori male sua poëmata* (in scena) *recitanti:* quo certe morbo quicquid unquam fuit poëtarum laboravit: pari modo de LL. II. p. 791. A. Ῥαψῳδὸν ὃ καλῶς Ἰλιάδα κ̀ Ὀδυσσείαν ἢ τι τ Ἡσιοδείαν λέγοντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a quibus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis *Artemidorus*: eum vide I, 58. 62. *ὥσπερ γ ὁ παλαίσεις βούλεταί τ ἀντίπαλον λέγεσθαι, τῦτο κ̀ ἡ νόσος τ κάμνοντα.* III, 11. &c. *Appian* de B. M. p. 316. *αὐτὸν* (Oppium a Laodicenis traditum) *ὁ Μιθριδάτης ἐδὼν λέγεσθαι ἐπῆγετο παιδαχῦ λελυμένον. Apollodor.* I. p. 13. *ἵνα ὁ νικήσας ὃ βούλεται λέγῃ τ ἡττημένυ. Alciphr.* II. Ep. I p. 200. *ὄψομαι τί μοι λέγουσι* ubi vide *Bergler.* Nec Judaeorum, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur: Philo de LL. Spec. p. 791. D. 793. C. *ὁ παίσας θηρίκιτον, τὰ ἴσα αὖς δίδωσι, παθών* de Vit. Cont. p. 895. E. *πάσχουσι γὰρ ἐλάττονα ὧν λέγεσθαι* ubi *πάσχειν* illud oppositum; propterea solent etiam rariore compositione, *οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιδράσουσι τοῖς προδιαθέντας*, &, *τοὺς κακόν τι πράξαντας ἀντιπαθεῖν* quae *Suidas* ex melioribus habet in Ἀμύνασθαι & Ἀμυνόμενοι. *Joseph.* A. J. VI. c. 9. §. 3. *ταυτὸ δὲ ὅπερ ἀμυνόμενος λέγεσθαι, similiter ac leonem, instrumentum ursum repellens interfeci:* nequicquam in ejus loci sententia Interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Vaticano extare, λέγεσθαι hoc genuinum est; quippe nullis exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi Medii usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis manifesta. Perperam quoque versa fuit apud *Nostrum* haec locutio in Anach. uti recte monuit *L. Bos* Anim. c. XIV. p. 64. Porro vitium haeret in hoc loco, quod duarum vocalarum detrimento facile sanetur: ita lege: *οὐκ αὐτοὶ μόνοι* (si quis *μόνοι*, quod editum est, maluerit, non valde repugnabo) *λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους ὑπ τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τῦτο διαθῶσι, κ̀ αὐτοὶ* (vel *ὕτοι*) *ἔκ. γ.* cur enim Lucianus rotundam orationem isto insiticio *κ̀ αὐτοὶ* dedecoraret? Est autem imitatus *Platonem* in Conv. p. 1104. A. *τὴν καρδίαν γ, ἢ ψυχήν, ἤ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε κ̀ δηχθεὶς ὑπὸ τ ὑπ φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχονται ἰχιδνῶν ἀγριώτερον* &c. quam a viperae morsu similitudinem duxit *Plato*, eam *Noster* ad rabiosum canem transtulit: vide *Mer. Casaubon.* ad *Marc. Antonin.* X, 34. *T. H.*

49. Ἡμῖν ἐρᾷν] Locus sine dubio corruptus, in quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit: Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet conjectando: κ̀ τ αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non hujus loci, habent. *T. H.*

50. Ἐρᾷν] μανιαζ. *J. Br.*

52. Τὸ τῦ . . .] Mira trajectio quam a *Luciano* esse non puto; atque adeo lege *τὸ ἄρα τῦ . . . Telephi* historia nota, qui ab Achille vulneratus, &c. *Ovid. M. du S.*

Τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 182. *Apud eundem* (Lucianum) *aliam trajectionem habemus, quae durior videri possit, interjecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine ejusdem dialogi: τὸ τῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit forsassis an ita scripserit.* Me quidem non admodum offendit haec, quam *Stephanus*

ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Α. ὅθι τ' τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι τὸν ἰησόμενον.

facere. A M. Quodnam illud dicis? LUC. Ad eum, a quo vulnerati fumus, eundum esse, & ab illo medicinam petendam.

vocat, articuli trajectio, haud sane magis, quam quod in *Herodoto* frequens, τ' τις Περσέων, τ' τι ὕδωρ τοῦτων τῶ Νείλου, τ' τῶν εἰσιέναι εἶναι, cujus generis plura notavit *Jac. Gronovius* ad *Herodot.* p. 35, 7. 357, 12. *Athen.* III. p. 108. D. *Alciphr.* III. Ep. 20. τ' τινὶ γνωρίμων ubi monuit etiam *Bergler.* Emenda *Longum* p. 87. τ' τίνι πλουσίων perperam τινῶν. In *Homeri* Schol. ad Il. Ξ. 295. τ' εἰς γηγένειαν, vetustiores Edd. quod male postea mutarunt. *T. H.*

53. Ἐπὶ τ' τρ.] Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. *J. Br.*

Ἐπὶ τ' τρώσαντα] Res pervulgata: vide, si tanti est, *B. Martin.* V. L. III, 24. *Torrent.* ad *Horat.* Ep. XVII, 8. *Passerat.* & *Broukhus.* ad *Propert.* II. El. 1. v. 65. *P. Keuchen.* ad *Seren. Samon.* p. 259. quem *Luciani* locus non fugit, *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. CI. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesin enarratam legere licet in Access. ad *Ulpian.* p. 1167. Versus est ex *Euripidis* Telepho, quem *Plutarchus* protulit περὶ τῦ ἀκούειν p. 47. F. locum, quia hisce Lucianeis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: ὁ γὰρ μύθος, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριγόνει λόγχης δύλγιτας βιήμασι, ἀλλὰ & τ' ὑπὸ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον τύφοντος ἀγρὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγ@ ἰᾶται. Hinc pene sumsisse credas *Schol. Theocriti* ad Eid. XII, 25. quanquam ibi legendum potius videatur, τὸ τῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰᾶται. Huc pertinet illa a *Philostrato* conficta de Apollonio fabula in ejus Vita VI. c. 43. & sophisticum acumen *AEliani* de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo *Publii Syri* spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* *T. H.*

Δίκη Φωνήεντων.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶν@ ἑβδόμη ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ὅθι τ' ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι [a] λέγον πάντων τ' οἱ διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

a Λέγω] λέγων F. B 2. P.

Δ. Φ.] Quo tempore scriptum hoc fuerit incertum est. A juniore profectum incuria indicat. Res est ludicra. *M. du S.*

1. Ἐπὶ ἄρχοντ@] Argumentum illud deest in Mss. autoris tamen censendum est. *J. B.*

Ἐπὶ ἄρχοντ@ Ἀρ.] Hanc formulam accusationis *Schol. V.* etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον praestat ἀφῃρῆσθαι. Sed illud ῆ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας ἢ ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς. *Polyb.* IV. c. 17. ἁρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. *T. H.*

Ibid. Ἀριστ. Φαλ.] Alexandrinum civem fuisse *Aristarchum*, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. *Phalereum Aristarchum* nemo novit. Vide ergo num *Lucianus* de Grammatico summo locutus, *Aristarcho* tribuerit quod *Demetrio*, alii itidem Grammatico summo, debebatur. *M. du S.*

Judicium Vocalium.

11. ARchonte Aristarcho Phalereo, septima Octobris, actionem instituit Σῖγμα adversus Ταῦ apud judices septem Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. Quam-

2. Ἑβδόμη] Septimum mensis diem alibi etiam *Nosser* juri dicundo in ejusmodi judicris causis assignat; ut in Δικ. c. 12. Συμπ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. Δικῶν Συμπ. c. 16. Erat autem Apollini sacer. *M. du S.*

4. Βίας ὑπαρχόντων & ἁρπαγῆς] Non capio acumen *Benedicti*, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud septem vocales judices vi & raptui praefectas*, non secus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse has vocales isti judicio praefuisse, non alias literas; quae cui judicio praesederunt, oro? Nescio an bene *Bolerus*, *constitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorsus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. *J. G.*

5. Λέγον] *Fl. B* 2. & *P.* λέγων. Reliquae cum *Schol.* & P, hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. *M. du S.*

9. Κατα-

2. QUamdiu, o judices Vocales, non admodum gravibus injuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei jus erat; damnum non graviter tuli: nonnulla etiam, quæ dicebantur, audivisse me dissimulabam, propter modestiam, quam nostis me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: postquam vero eo avaritiæ & amentiæ pervenit, ut non modo non sit contentum iis, quæ ego sæpe dissimulavi,

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τοῦτοῦ τοῦ ταῦ, καλαχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, καὶ βαρέως ἔφερον τὸ βλάπτειν, καὶ παρῆκον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ μετριότητος, ἣν ἴστε με φυλάττοντα πρός τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ εἰς τοσοῦτον ἦκεν πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη

a Ὑμᾶς] ὁμᾶς C. b Πλεονεξίας] πλεονεξίας τι C.

9. Καταίροντος] Καταπλέοντος, κατηχομένου. V.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Οὐκ ἀρκούμενος. V.

9. Καταίρ. ἔ. μὴ δ.] Scribendum videtur: καταιρῶντος ἔνθα μὴ δεῖ. F. G.

Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ] Interpretum errorem in hac locutione castigavit *L. Bos* ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum invectis: καταίρουσαί τε καὶ ἀφιέσαι ὁλκάδες apud *Philostr.* de V. S. II. p. 606. ἐκεῖθεν ἡ κατάρασις εἰς λιμένα *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: *Hesych.* & *Suid.* in Καταίρεις ex quo facile est priorem emendare in Κατάρεις, quanquam tantilla labes Gujetum deceperit in hoc quoque *Luciani* loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quosvis pari jure λιμένος καὶ ἁρμοῦ δέχεσθαι volebant. Jam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cujus criminis & ἀπαγῆς litera T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro *venire aliquo*. *Hesych.* Κατήραμεν, ἤλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorsum devolantes: *Aristoph.* Av. v. 1288. *Plutarch.* T. II. p. 41. F. μάλιστα ἐπὶ τὸ τραχύτατον ἐδημοκράτουν θόρυβον καταίροντες parique modo in *Philop.* p. 364. D. Pomp. p. 635. E. Contrarium ἀναίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste *Cyrill.* contra *Julian.* p. 206. B. τοὺς ἀναιρουμένους ὑπὸ τῶν ἀπάντων Ἑλλήνων, μυθολογοῦντας ἢ πρὸς ἀλήθειαν *Plutarch.* de Garrul. p. 514. E. ἐπί τι ἢ ἐγκλῆσαι ἀναίρει; Hic etiam *Hesychius* est corruptus: Ἀπεῦραν, ἐδέσαντο lege, Ἀπῦραν, & mox: Ἀπηρίσατο, ἔσπευσεν. Ἀπῦρα, μετέστην confer Ἀναίρει &c. T. H.

12. Φυλάττοντα] Non dubito quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes Φυλάττοντα pro Φυλάττων, & paullo post ὡς ὀλίγον δεῖν ἐσυκοῖεν ἀγαγόντα, μηδὲ τὸ γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut c. 8. καὶ πίπτομαι, δεδίως μὴ τοῦ χρόνου τὰ σῦκα τῦκα ὀνομάσῃ. & ipsum Σ, καίτοι μ' ἐποίησε. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7. legitur μίαν μ' ἡ ὀλίγου ἐπιχείρει, τετραφάττοντα λέγειν, &c. *Gronovius*, eruditissimi Filii Pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγων sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequentibus, ἔτι ἡ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἐδέα ταυτὶ λέγειν, &c. Perstime. Lege λέγων. J. F.

Φυλάττοντα] Monet *Jensius* de Φυλάττων, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. M. du S.

13. Συλλαβάς] *Syllabas* hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; ut & c. 5. quasi *Cives* aut *Collegas* designaret. M. du S.

14. Ἀνοίας] Repudiare quidem non ausim: *Isocrat.* Or. Areop. in initio: *opes*, inquit, & *potentiam sequitur* ἄνοια, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετριότητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπόνοιαν, non illa prorsus, quam *Theophrastus* describit Char. Eth. c. VI. & *Casaubonus* egregie declarat, sed genus ejus quoddam; ista nimirum perdita violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπόνοιαν sumi satis constat, notavitque *H. Vales.* ad *Ammian. Marcellin.* XX, 4. p. 262. iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedit, ex qua velut gradu facto ad ἀπόνοιαν perveniatur. Eadem menda *Diodorum* occupavit XX. p. 736. C. ὁ ἀρχὴν μὲν ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοκλέους γαστὴρ καὶ ἀνοία παραλογισθέντες *Rhodomannus* auferri jubet καὶ ἀνοίας, *scioli alicujus infartum*: ego leniore medicina repono καὶ ἀπονοίας: erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. *Amentiam* ita Latini ponunt: *Liv.* XXIII, 9. aliique saepe. T. H.

15. Οὐκ ἀγαπῶν] Mss. οὐκ ἀρκούμενος. J. B.

Οὐκ ἀγαπῶν] De hoc idem quod supra ad Φυλάττοντα dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. M. du S.

ἤδη καὶ πλείω προσδιάζεσθαι, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνας νῦν πρὸς τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν [a] μοι [b] ὅτι τῆς ἐκβολῆς ἐπέσχεν τὸ ἐμαυτῷ. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον [c] προστίθεται, ἄδειν με τῆς οἰκείας ἐκβολὴν χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ.

verum jam majorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum novistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus injuriis majores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inserviam.

Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τοῦ πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις τὰ τῶν ἄλλων ἐκβάλλειν, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ φόβῳ καὶ τὸ Σ καὶ τὸ Ν, τί κωλύσει καὶ τὸ Α καὶ τὸ Ο καὶ τὸ Ε καὶ τὸ Ι καὶ τὸ Υ καὶ τὸ Ω καὶ τὸ Η καὶ τὸ Μ καὶ τὸ Π καὶ τὸ Τ καὶ τὸ Κ καὶ τὸ Χ καὶ τὸ Ρ καὶ τὸ Β καὶ τὸ Δ καὶ τὸ Γ καὶ τὸ Φ καὶ τὸ Θ καὶ τὸ Ξ καὶ τὸ Ψ καὶ τὸ Ζ καὶ τὸ Λ καὶ τὸ Σ καὶ τὸ Ν καὶ τὸ Ϟ καὶ τὸ Ϻ καὶ τὸ Ϡ καὶ τὸ Ϙ καὶ τὸ Ϸ καὶ τὸ Ϛ καὶ τὸ Ϝ καὶ τὸ Ϗ

unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines jura, juxta quæ a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incuriam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quæ cum æquo & jure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui injuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum cœperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμ-

λομένοις ἀπὸ τ καθ' αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, ἢ τοῦτο ὀλιγωρεῖτε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, οὐκ ὀρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἐχθρὰς, ἕξουσιν. ἀλλ' ὅτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παραφορᾶσεως ἥξειν, ὥστε ὀλιγωρεῖσθαι τινὰ μὴ δίκαια· ὅτε, εἰ καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ οὐκ ἐκλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ.

Ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθὺς ἐξαμένων οὐκ ἐνομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμ-

Cda

IV, 60. 61. & saepe alibi: *Euripid.* Iph. in Aul. v. 1199. apud quem *ἐν ὑμαρτῇ*, *ἐν ὑσταῖς* Hel. v. 1243. 1293. &, quae frequentiore usu teruntur, *ἐν ὁμοίῳ*, *ἐν ἑτοίμῳ*. Solent autem *ἐν ἴσῳ εἶναι τινι* Scriptor Orat. in Neaer. p. 879. F. *ταύτας (τὰς σάφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολλοῖς ἑκάστης ἡμέρας συγγνωσθείσῃ* modo dixerat, *ἐξ ἴσου φανῆναι ἑκάστας τιμωμένας ταύτῃ τῇ πόρνῃ* cujus locutionis haud dispar est ratio: *Lys.* p. 168. v. 23. *εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ συμφορᾷ τὴν ἀξίωσιν ἔχω.* & verbis similimis *Antiphon περὶ τοῦ Ηρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμφορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς* &c. *Liban.* T. I. p. 805. A. *ἐν ἴσῳ τοῖς γονεῦσιν ἄγειν.* T. II. p. 227. C. *μὲ μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ θέσθαι ἄφωνον ἵστησιν ἡ τόχη.* Ut alios praeteream, Grammaticis etiam haec loquendi formula non displicuit: *Hesych.* in *Αὐτοζωΐῳ*. *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 17. Quin hoc ipsum *ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus* habet in *Οὔρει αἱμαλαΐδης* in quibusdam Hippocratis exemplaribus *αἱματαΐδης*, in plurimis, inquit, legitur *αἱμαλαΐδης*, *ὁ δὲ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει* nescio, an *Hesychius* simili modo sit emendandus: *Ἀντιγραφή, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει δὲ τὸ ἀντικεῖσθαι κλήρου.* haec vulgo feruntur corruptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim *τῷ ψόφῳ*, nisi quis praeponat, me non invito, *τῳ*, id est, *τινι ψόφῳ*. Sensus ex dictis itidem est manifestus: *ita ut parum absit, quin, si quietus injuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis*, vel, *sibilus*. *Κεῖσθαι* etsi rarius apud Graecos, at nonnunquam tamen de iis, quae contemta jacent: *ψόφοι* quoque res abjectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. *T.H.*

25. *Οὐχ ὑμᾶς*] Si sic interpungatur, necessario post *ὑμᾶς* inferendum erit *μόνον*. Quocunque demum pacto legas, illud *τὸν* expungendum videtur. *M. du S.*

26. *Ἀλλὰ καὶ*] Omissum in priore membro *μόνον*, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit *J. Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. p. 239. *T.H.*

Ibid. Τῆς πόρας] Attici *πόρον αὐτὸ, τὸ δηλῶν καὶ τόχην*, pro *dolo malo* accipiunt. *A.V.*

30. *Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται*] Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur*. Benedictus, *sine quibus plane nihil scribitur*. At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit: *sine quibus perfecte* & integre *nihil scribitur*, *ἂν προσθῇς ὡς τὸ γράφεται πᾶσι δῆτα*, ut ait infra. *J.G.*

35. *Καθυφήσεσθε τ ἀγῶνα*] Locutio judicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tametsi in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. *Demosth.* in Mid. p. 609. C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus *οὐδὲν πιθανὸς ὑπόσον δίκῃ ἀργυρίῳ καθυφεῖς τ ἀγῶνα* qui hunc diligenter imitatur *Dion Cassius* XLVI. p. 299. C. *καθυφιεμένους τοὺς ὑπὲρ ὑμῶν ἀγῶνας. Poll.* VIII, 143. ejus generis cognata jungit verba, unde potestas *τῶ καθυφεῖναι* facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, & adversario causa prodatur. *Nost.* in Prom. §. 3. *Demosthenes* extra forenses controversias *περὶ Παραπρ.* p. 295. A. *πολλῶν πραγμάτων ἐν μεγάλοις καιροῖς ἐάν τις ἑκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις ἐν προδῷ.* ubi junctum vides *προδοῦναι*. Olynth. III. p. 36. B. *εἰ καθυφείμεθά τι τ πραγμάτων* pari modo *Joseph.* de B. J. II. c. 16. p. 191. *οὐδὲν τ σωτηρίων ὑμῖν καθυφιέμενοι.* A. J. VI. c. 3. §. 3. de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscentibus: *δώροις ἐκ ληπτῶν αἰσχροῖς καθυφέντο τὸ δίκαιον*, id est, *ἀντελλάττοντο*. *καθιπποδίδοσαν*, ut loco hoc prolato *Suidas* interpretatur. Quare legendum censeo de B. J. VI. c. 3. §. 3. *καθυφίεσθαι τ λόγου*, *ὃν πάντα* (*οἱ πατρὶς*) *τὰ ἔργα*, ut in *Eusebio* H. E. III. p. 97. scribitur: *H.* quidem *Valesio*, quod Mazarinus C. praefert *τ λόγων*, magis placet; sed multo minus expedite fluit sententia, neque hujus loci est vel verbi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet Activi Mediique usus, non est ut pluribus ad peritiores exponam. *Hesychium* emenda: *Καθυφεῖναι, ἐνδοῦναι, ὑποχωρεῖν, καθιεσθάλλειν* editur, *Καθυφάναι*. Alia *Budaeus* C. L. G. p. 25. *T.H.*

39. *Καὶ οὐκ ἂν*] Illud *καὶ* amotum mallem, & ordine continuo legi: *ὡς εἶδε* &c. *ὠνομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.*

ἔδα τοῦ ῥῶ, ἀμφισβητῶν περὶ τῆς [a] κισ-
σήρεως, ἢ κεφαλαλγίας· ἔτι τὸ γάμμα
τοῦ κάππα διηγανίζετο, ἢ ἐς χεῖρας μι-
κρῆς δεῖν ἦρχετο πολλάκις ὀφ' ὑφαίνων
ὑπὲρ γραφάλων· ἐπέπαυτο [b] δ' ἂν ἢ πρὸς
τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρε-
μένου αὐτῷ, ἢ μάλιστα περιελκύσαν, καὶ

cum ῥῶ, disceptans de voce κίσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμματι esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque reli-

a Κισσήρεως] κισήρεως F. b Δ' ἂν] ἂν omisso δὲ solum habent C. Quaedam Edd. δὲ ἄν.

40. Κισήρεως] Κίσηλις δὲ φασὶ γράφεται ἢ * κεφαλαργίας. V.

* Κεφαλὴ] Exc. G. περιλαγίας. V. περιλαγίας. M. du S. † Φασὶ γνάφαλα δὲ τὰ ἔνδ.] Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φασὶν γνάφαλα δὲ. M. du S.

43. Ἐν τοῦ γναφέως] Γναφεῖον δὲ φησὶ † φασὶ γνάφαλα δὲ τὰ ἐκπεφύκοτα. V.

In E. A. γναφῶν, & omissum δὲ utrumque restituit Doctiss. M. du Soul. Γνάφαλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. T. H.

mus. Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab iis inserta, qui istam periodum a priore divellebant. T. H.

40. Τῆς κισσήρεως] De pumice, & re ad exterendos expoliendosque libros apta. Κεφαλαλγίαν Attici vocant κεφαλαργίαν. G. C.

Κισσήρεως] Apud Atticos κίσσαλις & κεφαλαργία, & litterae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legisse puto. J. B.

41. Κεφαλαλγίας] Vide *H. Stephanum* de hac voce disputantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργῆ apud *Hesychium* est in Ὀνοσαντῆ. Κίσσηλιν aeque ignoro, ac *Bourdelotius*, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηρις vel κίσσηρις eo pacto sit pronunciaturus. Ex hoc linguae vitio risum captavit *Aristoph.* Equ. v. 79. Vesp. v. 45. de quibus *Eustath.* ad Od. Σ. p. 1764. Vid. *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 277. D. T. H.

Ibid. Γάμμα] In nummis etiam has literas frequenter permutari observat, rei nummariae cultor & ornator summus Ez. *Spanhem.* p. 119. M. du S.

43. Γναφεῖ] Atticorum sunt, & quidem veterum, ut scribunt *Harpocr.* in Γναφεῖα & *Scholiastes Aristoph.* ad Plut. v. 166. κάπτειν, γναφεὺς, γναφεῖον, κνάφαλος sive κνάφαλον vel potius κνάφαλλος, ἔκναπτος &c. quae communis, quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre. *Moer.* & *Thom. Mag.* in Ἀκκαίζειν. Κνάφαλλος *Poll.* X, 39. 41. ubi nonnulla Commentatores. In *Corintho* de Dial. Att. ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον γναφεῖον λέγουσι· nimis laborat in hac parte *H. Stephan.* App. p. 56. Saepe *Galenus* unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 34. Quod in *Philoxeni* Glossis, *Tomentum*, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon exhibet γνάφαλλον hoc *Alcaeus* utitur, ἀμφὶ κέρσαι μαλθακὰν γνάφαλλαν. Illud est apud *Strabonem*, qui tradit XV. p. 1016. B. quibusdam Indicarum arborum ἐκκνάπτειν ἔριον, quo Macedones usi sint ἀντὶ κναφάλου. Atticis κνάφαλον dicitur ipsa culcita: *Hesych.* in V. unde κλίνη ἀμφικνάφαλος, cujus meminit *Poll.* X, 36. T. H.

45. Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῷ, ἢ μάλιστα περιελκύσαν] Voluit si forte *Lucianus*: ἐπέπαυτο δ' ἂν ἢ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τοῦ γάμματος, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῷ, ἢ μαγίδα παραπλήσιον. Latine dixeris, *cessans vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγις atque id ipsum etiam surripiens μαγίδα sive magidem*, &c. Intelligi vult utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγις, quia id μάλις rectius dicitur, sed maluere οἱ Ἀττικίζοντες, μόγις: Lambda surripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixere. Th. M.

Ibid. Μόγις] *Helladius* etiam *Besantinous* eos damnat, qui μάλις pro μόγις dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τίμ. c. 13. & Ἐρωτ. c. 71. M. du S.

Μόγις] Si ridendo verum dixit *Lucianus*, antiquum erit & genuinum μάλις, quod postea degenerarit in μόγις. Antiquitati τῷ μάλις favent AEoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit *Helladius* apud Phot. p. 866. τὸ μόγις, inquit, ἀναλογώτερον ἀφῆ τῷ γ γράφειν, ἐπὶ τῶν μὴ πόνου γινομένων ταττόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες & Αἰολεῖς ὀρθολογοῦσιν ἀφῆ τοῦ λ. μάλις λέγοντες ἐκφέρουσι & γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μάλα vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογεῖν, μὴ βίᾳ vel μὴ πόνῳ vide *Etymol.* & *Thom. Mag.* quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris *Homeri* Edd. utrumque reperias: in priscis alterutrum extitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum ratio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur *Apollonium Rhodium*, cum posuisset μάλις I, 674. Scholiastes, insiquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς ἀφῆ τοῦ λ. ἴδιον γὰρ ἀφῆ τοῦ γ μόγις ὀρθῶς † μόγος. secutus nimirum eos, qui tum in *Homero*, tum

reliquas item literas quieviſſent, nec confuſionem legibus vetitam inferrent. Eſt enim pulchrum unamquamque literam in eo ordine, quem primum ſortita eſt, manere: tranſcendere vero eo, quo non oportet, ejus eſt, qui jus & æquum evertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, ſive Cadmus fuerit ille inſularis,

τὰ λοιπὰ δ' ἐν τῇ πρώτῃ συγχύσει ἁρχεῖσθαι καθεστάναι. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ᾧ τὴν τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, ἀνοητός ἐστι τὸ δίκαιον.

Καὶ ὅστις πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους ἀγραπτώσας, εἴτε Κάδμος ὁ πατιώτης, εἴ-

---

e Ἧς] οἷς F.

45. Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι μᾶλλον ἡ κοινῶς. V. Μόγις, φησὶν Ἀττικιστὴς, ἀναλογώτερον ἀφ' τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῆς μὴ πάνυ γινομένου· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰάλιες ἀφ' Λ ἐκφέρουσι ἐν γράφουσι. C.G.

• Μόγις] Artiſtas hic eſt Helladius Byſantinus, cujus locum in adnotationibus protuli; ex quo patet, legendum eſſe ἀπὸ τοῦ Γ χαράσσου & Ἀναλῶς. T.H.

tum alibi ſemper iſtum in modum ſcribi volebant. *Corinthus* inter Attica reponit τὸ μόγις. Alia lege apud *Joſ. Waſſe* ad *Thucydid.* p. 11. n. 60. p. 45. n. 5. p. 470. n. 85. p. 474. n. 13. T.H.

46. Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medeor. J.B.

Καὶ μάλιστα] Merito rejectis *Bourdelotio* & *Marcilio* J. *Gronovius* ad *Arrian.* IV. p. 166. emendat μὰ Δία· quod eo probabilius eſt, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec obſervatio ad alia *Luciani* loca. Quanquam conjectura minime ſit ſpernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα ſaepius uſu concinniore vim habet adſeverandi: e Noſtro exempla ſuppeditabit Index. *Harpocrat.* in Ἀναιδεστάτου· ὁ μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιδεῖν, τί ποτε φρονῶν. *Suidas:* Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει· ſumtam e *Schol. Thucyd.* ad I, 17. qui perinde III, 92. τοὺς μάλιστα πεπαιδευκότας explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκρίβειαν· ſed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. T.H.

50. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρὴ] Uſurpat *Fedor. Morell.* ad *Dion. Chryſ.* p. 13. ſed parum appoſite. *Demoſth.* in Mid. p. 613. D. εἰ δ' ὅλως προσίοντα, ὅτου μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adverſus φυγάδας ἔστιν μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἔνδειξις. *Suid.* in ea V. *Ovid.* I. Pont. VII, 23. *Nec tamen irrumpo, quo non licet ire. Valer. Maxim.* VI. c. 2. de libertate dictis pariter ac factis teſtata, quae inter virtutem vitiumque poſita, ſi ſalubri modo ſe temperaverit, laudem; *ſi, quo non debuit, profuderit,* reprehenſionem meretur; εἰ ὑπερβαίη εἰς ἃ μὴ χρή. T.H.

53. Κάδμ. ὁ πατιώτης] *Phoenix* fertur ſuae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluiſſe, ut qui & ſedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Trojano bello quatuor adjecit, θ. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracuſ. medicus. ζ. η. ψ. ω. G.C.

Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. *Juſt. Lipſ.* ad *Tacit.* Claud. qui haec omnia diligenter exequitur. J.B.

Ibid. Ὁ πατιώτης] *Cadmus* ſecundum quosdam Tyrius fuit. Inſulam autem olim fuiſſe Tyrum, docet inter alios *Ovid.* Met. XV, 288. Vide *Bochartum* Geogr. II. l. 2. c. 27. *Alexandri M.* oppugnantis operibus continenti juncta eſt. A *Cadmo* autem invecta in Graeciam literarum elementa conſtans & vera traditio eſt. V. *Lipſ.* ad *Tacit.* Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditiſſimam *Scaligeri*, ſupra laudatam, Diſſertationem. Sed XVI. tantum ab eo illatos veteres volunt. V. *Spanh.* 83. M. du S.

Ὁ πατιώτης] Tyrius, ut Cadmum *Cinna* vocat apud *Sypſ. Chariſ.* p. 99. *Jam inde a Belidis, navalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non Cecropis: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque vita Tyrii ab origine Cadmi.* De inſula Tyro praeclare *Relandus* Palaeſt. III. p. 1052. hoc *Luciani* loco non praetermiſſo. Tyrum *Euripides* appellat πόντου in Phoen. v. 212. Φοινίσσας λιπὼ πόντου. Schol. τοὺς γὰρ Φοινίσσας πόντου φ' Τύρου παιδεύεται γάρ. hoc rectum atque ex veterum ſententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius ſunt pretii. Ejusdem fabulae verſum ſextum, ἐκλιπὼν Φοίνισσαν εἰναλίαν χθόνα, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, quum debuiſſent, *Phoeniciam urbem*, ſive, *Tyrum mari cinctam.* Χθὼν: χώρα, γῆ pro urbe poni, praeſertim a Poëtis, docet *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 115. nobis adſtipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212. & meliore fide repraeſentatur: delendum autem ἡ Φοινίκη, hominis indocti adſumentum. *Meleager* Anthol. III. c. 6. Ep. 17. Νᾶσον ἐμὴ θρέπτειρα Τύρος. Apud *Joſeph.* A. J. VIII. c. 2. §. 7. Hiramus Tyri rex ad Salomonem ſcribit, ut ſibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, ἐξ ἀφ' τὸ νῆσον εἶναι δύσμισθον· quae repetuntur c. 5. §. 3. *Diaconus* e *Feſto: Sarra, inſula Tyrus.* Conſentiunt Eruditi poſt magnum *Scaligerum* Sarram & Tyrum ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, ſi, quod *Iſ. Voſſius* ad *Scylac.* p. 101. contendit, accipimus, non eſſe dubitandum, quin Sarra proprie ſit Palaetyrus, erroris abſolvi nequit

εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (ᾗ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν τρομηθειαν ταύτην,) ἐν τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μέν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμήν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἑνὶα τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ

sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quæ debeat esse prima, quæ secunda: sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulæ nostrûm, perspexerunt. Et vobis quidem, judices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per

quit *Festus*, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & *Servius* ad Georg. II, 506. *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud *Gell.* N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post Palaetyri initia Tyrum ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & jam ante Salomonis aetatem opibus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sarram veterem esse solam Tyrum, excluſa nova, cogat. *T. H.*

54. Παλαμήδης] Παλαμήδης εὗρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ. καὶ Χ. στοιχεῖα. *Hesych.* περὶ σοφῶν. *A. V.*

Παλαμήδης] Quatuor a *Palamede* additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide *Tacit.* A. XI. 14. *M. du S.*

Ibid. Σιμωνίδῃ] Et hic quatuor literarum additione apud veteres nobilis, quas *Plinius* VII, 56. facit Z. H. Υ. Ω. Sed pro Z. *Suidas* & *Salmasius* Ξ ab eo additam statuunt, Not. ad inscript. *Herod.* p. 224. Consule *Spanhem.* p. 41. & 84. 85. *M. du S.*

Σιμωνίδῃ] Repertis, vel potius invectis in Graeciam literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hujus partem laudis vocarunt: testes quidem in ejus causa sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse perhibent: *Gorgias* & *Alcidamas* personati Declamationibus adversis, *Hygin.* F. 274. *Dion Chrys.* Or. XIII. p. 225. *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 33. Her. p. 708. 710. ubi gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter *S. Bochartum* Hieroz. P. II. lib. I. c. 11. *Raderus* ad *Martial.* XIII, 75. ex *Philostrato* notans, quod & alii priores fecerunt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem commentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exquirere nihil attinet. *Themistius* Cadmum & Palamedem itidem adjungens Or. IV. p. 60. A. librarios eleganter vocat τοὺς τοῦ Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργούς. Nescio an Euripidem pro hujus opinionis auctore fuerint secuti: videntur certe: ejus ex Palamede locum egregium servavit *Stob.* p. 469. in quo minus miror tot homines Eruditissimos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere praetermisit, nullam tetigisse vitii suspicionem, postquam Scaliger acerrimum illud ingenium cessaverat ad *Manil.* IV, 206. praeclaram posterioris partis emendationem Viro Maximo hora melior suggessit, ut discimus ab *H. Grotio* ad Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, quum hactenus etiam, ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τ' γε λύθης φάρμακ' ἁρμόσας μόνος Ἄφωνα ἐ φωνῆντα (φωνοῦντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt) συλλαβάς τε θεὶς ἁρμόσας dedi pro ὀρθώσας, utpote, me quidem judice, convenientius: tametsi, si quis illud tueri velit pro, *in commodum rectumque ordinem digerere*, quomodo fere Iph. in A. v. 24. τὰ θεῶν σὺν ὀρθώσεται, id est, ὀρθῶς διοικήσεται, διατιθήσεται, non valde sim repugnaturus: tum porro σάφα δίκᾳ ἀμφιεῖ restituo pro καλὰ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur feciſse, fecerunt certe recentiores *J. Meursius* aliique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem commonstraverit; quemadmodum *AEschylus* Prometheo inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam adsignavit v. 459. γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνθεσιν Μήμης ἁπάντων μουσοπόνου ἐργάνην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheum dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat *Schol.* adv. 457. *Sophocles* vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras ejus laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad *Manilium*, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat*: nam sic *Achilles Tatius* p. 122. Σοφοκλῆς ὁ Παλαμήδει ἀπατήσει λίγοντα τὸν Ναύπλιον εἰσάγει· unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium

per ſe ulla eſt. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim poſſum ipſum turpiori nomine appellare, quam quo nominari ſolet) quod per Deos, niſi duæ quædam bonæ ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα ſcilicet, & ἰῶτα, (ejus miſertæ) conveniſſent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi majorem vim, quam ullæ unquam literæ, inferre auſum eſt. Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, præterea ex ipſis etiam conjunctionibus &

65 προσοις, καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν φωνήεντα φυλάττειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους.

[a] Τὸ δὲ Τ τοῦτο, ὃ γὰρ ἔχω αὐτὸ χαίρον ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον
70 ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠνέσθη μόνον, τοῦτο [b] ὃν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πόλε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὑμῶ

[a] Τὸ] τὸ δὲ abeſt a *F.* τό δ' γε C. [b] Οὗν] τοιοῦν margo *A* 1 *W.*

lium quendam, iſta commemoraſſe. Praeterea quatuor verſus, quos *Scaliger* adnectit, poſtremi optime quidem ad ſenſum reſpondent; ſed, ſi verum eſt, ut ſane videri non diffiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores eſſe depromtos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, conjungi non debent: extiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diſerte teſtatur *Euſtath.* ad Il. B. p. 228. Od. A. p. 1397. A vero igitur non abhorret propagatam eſſe ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam quum refutaret, ſapiebat ſane *Tzetzes*, in illis etiam, ubi ſapit, ineptiſſimus Chil. V, 804. XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin ejus non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compoſitas adſtringunt: *Serv.* ad AEn. II, 86. ſatis circumſpecte: *ſecundum quosdam ipſe reperit literas: quae res ſi forte ſit dubia, tamen certum eſt* θ, φ, χ *ab hoc inventas cum adſpiratione.* Ζ addit cum aliis *Schol. Gregor. Nazianz.* ad Stelit I. p. 66. hic quam parum veteres inter ſe conſentiant, expoſitum leges tum ab aliis, tum a *J. Meurſio* ad *Heſych. Illuſt.* p. 159. & *J. G. Voſſio* Art. Gramm. I. c. 10. Loquitur autem ne *Lucianus* quidem de literis inventis, ſed per certas leges ad commodum ordinem atque uſum diſpoſitis: ceteroquin poſt Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidiſſet, qui trium tantummodo, vel quatuor ad ſummum compoſitarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit *Diodor.* III. p. 140. B. prava Rhodomanni verſio, quod Lino *Diodorus* adſcriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadverſum a *J. Perizonio AElian.* V. H. III, 32. n. 5. fraudi tamen fuit Ampliſſ. *Bouhier.* Diſſ. de Pr. G. & L L. §. 14. Apud *Plutarchum* etiam τάξις γραμμάτων & προσῳδία Symp. IX. Qu. 2. ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem ſimiliter atque a *Luciano* commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως δ' ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχει νενομοθέτηται, *Tatian.* Orat. ad Gr. §. 29. Mox placet Codd. lectio, σὺν τῇ τάξει μόνῃ quod poſterius retineas an μόνον etſi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ ſequens. In Nigr. tamen §. 1. οὐ κεφαλαίῳ μόνῳ §. 38. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσιτᾶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec ſaepius a librariis confuſa. *T. H.*

56. Οὐ τῇ τάξει μόνον] Mſſ. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ. quod idem. *J. B.*

61. Ἡμιφώνοις] De his & *mutis* conſule *Dionyſ. Halic.* de Str. Or. XIV. p. 96. Ed. Uptonianae. *M. du S.*

65. Καθ' αὐτὰ] Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admiſſa, omnia jam plana ſunt. Sola *J.* τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adjumento fuit. *M. du S.*

67. Οὐ γὰρ ἔχω] Utitur hoc loco *Sam. Petitus*, vir doctrina quam recto judicio melior, Miſc. III. c. 9. ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illuſtret. *T. H.*

70. Καθήκοντες ὁρᾶσθαι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem uſum τῶ καθήκων probet, & deſiſtam huic ſcripturae litem movere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρᾶσθαι· quae uſitatiſſima eſt loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν *Euripid.* Rheſ. v. 380. κάλλιστος ἰδεῖν *Cornut.* de N. D. c. 32. p. 225. *Eunap.* Priſc. p. 114. v. 15. εὐπρεπὴς ἰδεῖν *AEſchin.* in Tim. p. 22. v. 25. In *Platonis* Parmenide p. 1110. B. Parmenides ipſe καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης & χαρίεις ἰδεῖν ſicut in *Luciani* Prom. in verb. §. 3. ἀφθῆναι χαρίεντα· contra αἶσχιστος ἰδεῖν τὴν ὄψιν de Hiſt. Conſcr. §. 9. Rarius illud *AEſchinis* in Tim. p. 7. v. 34. εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ἰδεῖν ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν· quo loco ſi quis vulgatam *Luciani* lectionem defendere conetur, is, meo quidem judicio, multum errabit. Ὁρᾶσθαι autem ne ſede ſua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι conjecturae ſane parum felici, non vetuſto Codici debeatur. Sunt enimvero A & Υ ſpecie ad videndum pulchra, ſi ad literam Τ comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθηκόντως ἀκουσθῆναι, σὺν ἂν ἠκούσθη μόνον. *T. H.*

Ibid. Ἀκουσθῆναι] Ex Cod. L. haec ſcriptura eſt. reliqui libri ὁρᾶσθαι. *M. du S.*

74. Ἀπελᾶσαι] Melius congruere ἐπελάσαι & ἐκδιώξαι

ὁμῶ σωσδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκλοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό τινων ἐξάμβων, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ (τὸ δὲ ὄχθι πολίχνιον οὐκ ἀηδές, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ γειτόνων τὸ βέλτιστον. καὶηγόμην δὲ ἐνδιατρίβων κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχον ἐκαλεῖτο, Βοιώτιον μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν,

præpositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ulterius nequeam. Verum jam tempus est dicere, unde & a quibus initiis cœperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non injucundum, colonia, sicuti fertur, Athenienſium,) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quendam poëtam, Lysimachum nomine, genere, quantum apparebat, Bœotium, sed

82. Λυσίμαχον.] Οὗτος πρῶτος ἤρξατο τὸ τῦ στίγμα εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τίτταρα * κατατελμήσας ἐν πῶ καὶ τέρειον. V.

* Κατατελμήσας] Levis menda; lege κατατελμήσους, Lysimachus scilicet. J.J.

Ita restituerant M. du Soul, & Matth. Sladus. T.H.

λῦξαι nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμβων legatur, an βιασαμένων non multum interest. T.H.

75. Σωσδέσμων.] Quo respexerit mihi non liquet; neque enim in lingua vulgari quicquam est quod huc faciat. Dialectos non moror. M. du S.

76. Ἔκλοπον.] Mss. ἔκπλοκον, ἤτοι βίαιον καὶ ἁρπαστικόν. J.B.

78. Κυβέλῳ.] Dico ad Pausan.

Κυβέλῳ.] Bourdelotio solenne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybelo Athenienſium colonia, & Lysimacho Comico nihil habeo quicquam, quod in medium adferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλεια illud oppidum esse censet, quod genere femininο dicatur a Stephano Κυβέλλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius existimans esse scribendum, ἔστι δὲ Κύβελα Φρυγίας· scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deûm religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας καὶ ἄντρα δὲ Θαλάμαι· ita lege, non Θάλαμοι. Schol. Homer. ad Il. Z. 135. ex vetustioribus: ἐν Κυβέλοις τῆς Φρυγίας· vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77. Th. Reines. ad Inscr. Ant. Cl. II. n. 68. Quominus adsentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim ejus hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170. videtur exscripsisse: ὁ Ἱππόναξ κύβηλιν τὴν Ῥέαν λέγει διὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ πόλει Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλεια κώμη post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV. p. 954. C. de qua mihi non probantur, quae notat Is. Vossius ad Mel. I. p. 119. Haec me inducunt, ut credam in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλῃ Φρυγίᾳ πόλει Φοινίκης· ἔστι δὲ Κύβελλα Φρυγίας (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis adfirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quanquam Nelidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύψελα prope Hebrum fluvium, cujus praeter Stephan. in V. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349. Polyaen. IV. c. 16. facili quidem errore Κυψέλῳ (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλῳ sed haec an Athenienſium fuerit ἄποικος, juxta cum ignarissimis scio. Quicquid est ferme veteris memoriae Lysimachorum ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lysimachus iste, cujus e Lycurgo tanquam ὑετιλοῦς μελετοιοῦ meminit Harpocration, huc pertineat, nec ne, quis adfirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, hujus etiam Lysimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in τ commutare sustinuit: ideo Βοιώτιος ἀνέκαθεν dicitur, quem jocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comoediae poëta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius extat inprimis ad hanc rem illustrandam AElii Dionysii locus apud Eustath. ad Il. K. p. 813. quem totum describere non gravabor: Ἰσέον δὲ καὶ ὅτι ὁ πάνυ ὑήτωρ χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τῦ τ ἀντὶ τῦ σ κατὰ τοὺς ὑστέρους Ἀττικοὺς, οἱ Ὁμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὡς δὲ τὴν κοινὴν σύβδην τύβδην λέγουσι, καὶ τὸ σῦτλον τῦτλον. Αἰλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξέχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. διὸ δὲ Ἀριστοφάνης τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἴστωσαι ὑμᾶς ἃ τῶ στιγμάτων Εὐριπίδου (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476. ubi melius ὑμῶς, quod hic legem jambi violat, omittitur) λέγει

ſed qui ſe tamen e media Attica oriundum dici volebat. Apud hunc hoſpitem ego hujus ταῦ aviditatem deprehendi. Quod dum paucis aggrederetur dicere τετταράκοντα, privans me meis cognatis, exiſtimabam eam eſſe conſuetudinem literarum, quæ una eſſent educatæ. Præterea cum τήμερον & ſimiles quasdam voces ad ſeſe pertraheret, dicereturque eas eſſe ſuas, audiebam patienter, nec vehementer admodum me ea res mordebat.

ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τὴν Ἀττικήν. πρῶτα μὲν τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν [a] ὥμιλλον σωτεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ὑπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰκεῖον ἦν μοι τὸ ἄχθος, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπό-

[a] Ὥμιλλον] Post ὥμιλλον margo *A* et *W.* interſerit τὸ πρᾶγμα.

δὲ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλῦσαι τὸ λῆ τοῦ σίγμα σημαίνοντος τοῦ σώματος ὡς ἀπρεπῆ ἐν πλάτωνι, γυμναζόμενον εὖ μάλα πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θίτταλος ὁ Κιτιεὺς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ἧν πόλις Κίτιον κληθεῖσα ὕστερον φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλαττάν τε ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιόττειν ὁ Ματτακίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα ἰδιάζουσι τοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τοῦ μήτε Ὅμηρον, μήτε τραγικοὺς, μήτε Θουκυδίδην ἢ Πλάτωνα κεχρῆσθαι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τίλει τοῦ λέγου &c. Haec talia ſunt, ut ſequi debuiſſe putes, quae de Lyſimacho refert noſter *Lucianus.* Ceterum, quod obſervat AElius, θάλαττα, πίττα, iſtiusque generis ſimilia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, eamque adhuc intemeratam ſectantur, uſurpata reperies: quamobrem jure ſuſpicari licet, ubicumque in Thucydide & Platone aliter haec ſcribantur, librariorum id accidiſſe culpa: nam Atticorum vetuſta dialectus eadem propemodum, quae Ionum, frequentem literae τ, praeſertim duplicatae uſum abhorrebat. Quantum autem Iones ſigmate delectantur, tantum Dores ac Boeoti refugiunt: nec defuere, qui totas odas, offenſi ingrato literae ſibilo, fecerint ἀσίγμους quin Pindarus ignominioſo titulo Σὰν κίδδιλον appellavit, ut teſtantur *Dionyſ. Halic.* de Comp. Verb. p. 23. & *Athen.* X. p. 455. C. qua de re jam ante monuit *Brodaeus* Miſc. III. c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inſpecto *Chriſt. Waſius* inconſiderate ſcripſit de Lic. Vet. Poët. c. II. p. 17. Lucianus *in Actione* Σ *adverſus* T *injuriarum & damni dati Lyſimachum Comicum poëtam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia reſciverit.* T. H.

Ibid. Πολίχνιον] Sic *Julian.* Imperat. *Miſop.* de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχνιον. J. B.

82. Λυσίμαχον] Hujus Comici quis alius meminerit neſcio. M. du S.

86. Μέχρι . . . . . .] Reſtituere plene non poſſum: alii, ſi lubet, tentent. Ed. J. σ. ὥμην τὸ σ. γρ. & poſt λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie ſuo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam *Bourd.* Mſ. praeferebat) videtur locus totus ſic legendus; ἀποστερῶν μὲ τῶν συγγιγενημμένων ἐν σωττιτραφημένων γραμμάτων. ἔτι τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praeceſſit, mutandum non videtur, ob ἀποστερῶν participium ſequens. V. *Eur.* Tr. p. 501. A. ἀλλ' εὐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ τῆς σωτραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγά. M. du S.

Μέχρι μὲν γὰρ] In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea conjectandi. Proxime ad Mſſ. lectionem, quam *Bourdelotius* adnotavit, hunc in modum conſtitui poſſunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπιχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀποστερῶν τὸ μὲ τῶν συγγιγενημένων μοι καὶ σωττιθραμμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, poſſet omitti) γραμμάτων, ἔτι ὂν τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὥμιλλον τὸ πρᾶγμα, καὶ οἰκεῖον ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγειν in tam brevi ſpatio bis repetitum: huic etiam faſtidio poteſt occurri: Μ. μὲν γὰρ ὀλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστερῶν μὲ, ἔτι ὂν τήμερον καὶ τὰ ὁμ. ἐπισπώμενον ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγιγενημένων ἐν σωτιθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰκεῖον &c. Ut liberales ſimus, tertium aliquod remedium addere placet; Μ. μὲν γὰρ ὀλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστερῶν μὲ τῶν συγγιγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν σωτεθραμμένων γραμμάτων, καὶ οἰκεῖον ἦν &c. Quomodocumque ſtatuatur, hoc certe adfirmare poſſe videor, συνήθειαν recte mutatum eſſe in εὐήθειαν, ſive apertam quandam ipſius literae T ſimplicitatem intelligas ſine dolo corripientis, & ad ſe trahentis, quae propria putabat, quod ſane paulo magis ferendum, quam ſi per vim & injuriam eadem facere deprehenderetur; ſive, ut in ſecunda tertiaque conjectura ſumi neceſſe eſt, ſtultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deſerto Σ pene contubernali, ad violentiſſimum illud T ſponte ſe applicarent. Συνήθειαν profecto, in quamcumque partem vertas, quem ſenſum habere poſſit, non video: niſi forte conſuetudinem ac familiaritatem interpreteris, per quam licuiſſe ſibi cenſuerit T, ut vicinae amiciſſimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro ſuis uſurparet: huic autem poteſtati, modo cujusquam calculum ferat, extra primam conjecturam locus eſſe non poteſt. T. H.

87. Λέγειν] Pater adſcripſit λέγων. J. G.

88. Συνήθειαν ὥμιλλον] Deſunt in Mſſ. J. B.

90. Ταυτὶ λέγειν] Poſt λέγειν in Mſſ. συνήθειαν ὥμιλλον τὸ πρᾶγμα. J. B.

Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἐξάμενον ἐτόλμησε καὶ τίτερον εἰπεῖν, καὶ κάτλυμα, καὶ πίτλαν, εἶτα [a] ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν [b] ὀνομάζειν, ἐμοὶ μέλριόν ὅπι τούτοις ἀγαναχτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκα τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωθι δ' δικαίας ὀργῆς. ἐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τὸ συνή-

8. Verum poſtquam, ſumpto ab his initio, eo audaciæ proceſſiſſet etiam, ut κετττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret, deinde, abjecto omni pudore, βασίλιτταν quoque nominaret: haud leviter ſum commotus, & ira accenſus, timens ne quis temporis ſucceſſu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro autem vos per Jovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio deſtituti, juſtam indignationem feratis. Neque enim parvum hoc, aut vulgare periculum eſt, cum aſſue-

a Ἀπερυθριάσαν] ἀπεριθριάσε F. b Ὀνομάζειν] ὀνομάζει J.

3. Ἀφαιρουμένῳ * τῶν συνήθων] Ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον· ἢ ὅτι καὶ τὸ † ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται· Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλισθέ γε αὐτήν. V.

* Τῶν συνήθων] Perperam in Scholiaſte pro συνήθων ponitur συνήτων. Mox ubi ille Interpres τὸ ἀφαιρεμένῳ exponit, verba ejus ita concinnanda, Ἀντὶ τοῦ ἀποστερημένῳ· ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελίσθαι αἰτιατικῇ συντάσσονται. Ὅμηρος, ἐπεί μ' ἀφέλισθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερήμενον & ἀφελίσται excuſum & punctum poſt συντάσσονται omiſſum. J.J.

† Ἀφελίσθαι] ἀφελεῖ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτὴν vulgo δ' ἔτις. M. du S.

95. Βασίλιτταν] Quae ante commemorantur, ſic ſatis praeſertim apud Comicos & Sophiſtas ſunt pervulgata: βασίλιτταν qui dixerit ex iis, qui ſuperſunt, ſcriptoribus necdum reperi, niſi forte librariorum vitio alicubi obſcuratum lateat; quare tanquam graviſſimum literae T facinus exagitatur, quo prorumpere non potuerit, niſi pudore omni excuſſo. Sic autem exiſtimandum eſt, Lyſimachum, quum hoc inter alia primus in Attica ſcena novaſſet, horum indignationem, riſum aliorum commoviſſe. Verum eſt porro, quod initio diximus de uſu duplicis τ a Boeotis recepto: *Strabo* IX. p. 619. A. quum Mycaleſſi Tanagricae meminiſſet, monere non praetermiſit: καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαλητττόν· quod repetitum ab Euſtath. ad Il. B. p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo AEolum ἀνάζω pro ἀνάσσω, πλάζω pro πλάσσω contra quae ab aliis efferebantur per ζ, iſti mutabant in σσ veluti μύζω, μύσσω· σαλπίζω, σαλπίσσω· φράζω, φράσσω· in his etiam Boeoti duplex τ ſubjiciebant, σαλπίττω, φράττω· hoc quidem eo inſolentius; quod alias diverſa longe poteſtate φράσσω vel φράττω a Graecis uſurparetur: ideo Heraclides, cujus eximium locum invenies apud *Euſtath.* ad Od. K. p. 1654. verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc ſcribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorſus fuit adſpernata, maxima ſaltem ex parte, ſicut obſervatum quoque Viris Eruditiſſimis *J. Waſſe* ad *Thucyd.* I. p. 16. n. 7. *C. A. Dukero* p. 83. n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adſcivit; neque tamen ita promiſcue nulloque diſcrimine, ut non multum & aurium judicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam θῆττα, Θρᾷττα (Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾶττα λέγουσι, Etymol. p. 454. v. 24.) & hujusmodi innumera: at raro, ſi modo unquam, Κίλιτται, Κρῆτται, ἄνατται leges. Λυκαβηττὸς, Ἰμηττὸς conſtantiſſimus uſus ſanxit, & ad ipſos Latinos transmiſit: contra cedo mihi vel unum, qui ſcripſerit Ἀλικαρνατττὸν aut Ἀλικαρνητττὸν, Παρνατττὸν aut Παρνιτττὸν, quanquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat ſitus. Iſta monendi cauſa, quae latius deducere per notarum leges non licet. Βασίλιττα autem, unde formatum βασίλιττα, ne *Polybium*, *Diodorum Siculum*, Graecos Hebraei Codicis Interpretes, *Joſephum* atque alios uſurpem, *Alcaei* ipſiusque *Ariſtotelis* auctoritate defenditur: non negat *Phrynichus*; verum ex eorum ſententia, qui ſtrictam nimis Atticae dialecti regulam condiderunt, tanto opere averſatur, ut hoc etiam argumento p. 42. *Demoſthenei* Orationem in Neaeram abjudicet, quod in ea Regis ſacrorum uxor βασίλιττα nominetur, non βασιλὶς vel βασίλεια· quo jure, nunc non diſputo: at *Pollucem* certe non retinuit illud Grammaticorum decretum, quin ſcriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ (βασιλεῖ) βασίλιτταν καλοῦσι VIII, 90. conſentit *AElius Dionyſius* apud *Euſtath.* ad Od. A. p. 1425. τῷ βασιλεῖ τὸ θηλυκὸν ἡ μόνη βασίλεια, ὡς ἱερεὺς ἱέρεια, ἀλλὰ καὶ βασίλιττα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον Ἀττικῶς· βασίλινναι δὲ φησι Μένανδρος λέγει. hoc jam plane Doricum, aut, ſi mavis, Macedonicum, ſimili forma, qua ſcribuntur Ἥρινναι, Κόρινναι, Μύρινναι, Φίλινναι pluraque talia. *Menandri*, pro quo *Nunneſius* ad *Phrynich.* p. 45. *Alexandrum* male poſuit, locus ab *AEliano* ſervatus apud *Suid.* in Παίσωμεν & Τριακοντάεια· καὶ τὸ τῆς Μενάνδρου, ἵνα τε καὶ παίσω, Τριακοντάεια βασίλιννα· faſtu elatam, ut puto, & quae criſtas tolleret, intelligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριακοντάεις in *Ariſtophanis* Lyſiſtr. v. 1031. is unde haec appellationis Comicae facetia ſit derivata, ſtatim perſentiet. *T.H.*

98. Τὰ σῦκα τῦκα] Alludit ad notum proverbium, quo qui libere & audacter vitiis ſua nomina ponunt; di-

ſuetis & familiaribus me rebus ſpoliat; nam κίσσαν (id eſt picam) avem meam loquaciſſimam, ex medio, ut ita dicam, ſinu, abreptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, (id eſt palumbum,) una cum νήσσαις (id eſt anatibus) & κοσσύφοις, (id eſt, merulis,) interdicente Ariſtarcho, eripuit. Pertraxit etiam ad ſe non paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero veniens, ex media illa regione Ὑμηττὸν præter jus rapuit, idque vobis ipſis aliisque ſyllabis videntibus.

ἦσαν γὰρ συνεχολακότων μοι [c] γραμμάτων· ἡρπάσαν μου, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῆς κόλπου [d] ἁρπάσαν κίτταν ἀνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. διέσπασε δὲ καὶ μέλισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῆς ἄλλων συλλαβῶν.

Ἀλ-

c Γραμμάτων] ῥημάτων C. d Ἁρπάσαν] Abeſt a F.

dicuntur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic *de Hiſt. Scrib.* c. 41. inter alia quibus ornatum ſibi dari vult virum, qui ſeſe ad ſcribendam hiſtoriam accingat, hoc numerat, παῤῥησίας καὶ ἀληθείας φίλον. ὡς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσαν. Peracute itaque veretur hic *Sigma*, ne, graſſante adverſarii licentia, eo res tandem deveniat, ut σῦκα non amplius σῦκα, ſed τῦκα, dicantur; atque adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano intercidat. *M. du S.*

Τὰ σῦκα τῦκα] Jure metuebat pro ficubus, arbutei generis fructu ſuaviſſimo, ne Tau tam grati ſaporis delicias ſibi ſurreptum veniret, adjutore Lyſimacho, quippe Βοιωτίᾳ τὸ γὰρ ἀνέκαθεν nam Thebani revera τῦκα pro σύκοις efferebant: docet *Strattis* in fabula Phoeniſſis apud *Athen.* XIV. p. 621. A. *Alexidis* quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τιῦτλον & τδτλίον dixiſſe conſtat: hinc inſula Τδτλόεσσα, Τδτλοῦσσα, Τιύτλουσα, quod ſcilicet foctu betaceo abundaret: atque ita ſine dubio ſcribendum apud *Thucydid.* VIII, 42. *T. H.*

4. Γραμμάτων] Lege χρημάτων. Certe de *literis* ſermo eſſe non poteſt, cum mox *aves*, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Uſurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. *M. du S.*

5. Ἐκ μέσων τ῀ κόλπων] Hoc proverb. etiam in *Achill. Tat.* lib. 2. dico ad *Heliod.* lib. 4. *J. B.*

7. Φάσσαν] Multitudinis numero aptius dictum foret, φάσσας. *M. du S.*

8. Κοσσύφοις] Φάτταις, νήτταις, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875. νάσσας vocare, quum debuiſſet potius νάττας) κίτταις ſemper in Ariſtophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Ariſtotele περὶ Ζώων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter quam κοττύφους reperias: κοσσύφους habet Athen. VII. p. 305. B. Harum avium ſingulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: *Stephan.* in Κυλλήνη ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει τοὺς κοττύφους λάδανον γίγνεσθαι· in eadem hiſtoria ſimiliter *Ariſtot* IX, 19. verum κοσσύφους dederunt *Aelian.* de Anim. V, 27. & *Pauſan.* VIII. p. 634. quem perperam intellectum quum deſcripſit Commentator quisquis eſt ille in Anthol. p. 314. peſſime lapſus eſt: nunquam aliter, ſi recte memini, *Aelianus*: vide XII, 28. & ſimillimum plane *Clementis* locum Paed. II. p. 188. D. Arcadas autem ipſos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enunciaſſe, perquam fit veroſimile, quia Cottyphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab *Aeſchine* in Cteliph. p. 71. v. 40. & *Demoſthene* pro Cor. p. 498. 499. Hoc quidem apud Atticos itidem uſitatum; ſed ii tamen proprios ſibi κοψίχους vindicant, notante *Moſchopulo* περὶ Σχεδῶν p. 61. quare in *Moeride* Atticiſta malo legere: Κόψυχον· Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ κόσσυφον· Ἑλληνικῶς. Sic ſane plus una vice *Ariſtophanes* in Avibus, & apud *Athenaeum* ſaepe veteres Comici: vid. p. 65. D. 558. D. VI. p. 238. D. *Ariſtophon* in Pythagoriſta de paraſito perquam facete, Ὑπαιθρίου χειμῶνα λέγειν, κόψιχον· ἐπὶ ἰσχι κόσσυφον, inquit *Euſtathius* iſta proferens ad Od. Ω. p. 1951. *Philoſtratus* Attici moris obſervantiſſimus de V. A. T. VI. c. 36. ubi quae notavit *Olearius*, Index *H. Stephani* ad Theſaurum haud paulo meliora ſubminiſtrabit. In *Longo* ſcribitur κόψυχον III. p. 96. 99. 102. nec ſecus *Suidas*: Κόψυχον, ἀντὶ ὀρνέου. Κόσσυφον· ἀπὸ ἰχθύων· quod ego discrimen Grammaticorum commentis adnumerandum cenſeo. *Heſychius*, niſi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τ῀ κοσσύφων κρέα, errorem non levem commiſit: praeponendum fuerat Κοψίχεια· quod fieri poteſt, ut corrupte ſcriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in *Moeridis* membranis legebatur κομψυχός. *T. H.*

12. Ὑμηττὸν] Mons eſt ſatis notus. *M. du S.*

13. Συλλαβῶν] Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβῶς intelligo vocis Ὑμηττὸς· alioqui pro ipſis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμμασιν quidem exponit *Heſychius* συλλαβῶς, & paulo diverſe *Aeſchylus* γράμμασιν ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. ſed hic uſus quomodo poſſit inverti, nulla conſtat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, eſt ſenſus: apibus etiam me fraudavit non paucis ſane: quin ipſum Hymettum mihi ſubductum ex Attica media ſublimem rapuit, idque vobis inſpectantibus: Hymettus enim, ut notum eſt, μαλιστροφὸς mel-

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θετταλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, ἢ πᾶσαν [a] ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, ἐδὲ τῶν κήπων Φειδάμβιον [b] σεύτλων· ὡς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέπω ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμαράγδου ἀποστάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ ξῖ πᾶσαν ἀνατρέψαντι συνθήκην, καὶ τὴν συγγραφὴν τὴν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γειτονί μου ῥᾳθυμήσαντι συγγνώμη, καὶ

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me Theſſalia expulit, vultque eam Thettaliam dici? Toto inſuper (θάλασσαν,) mari ſum excluſus. Neque a (σεύτλων,) betis hortenſibus ſibi temperat, ut jam, quod dici ſolet, ne (πάτταλος) paxillus quidem mihi reliquus ſit. Quod vero litera ſim injuriarum patiens, vos ipſi mihi teſtes eſtis: neque enim unquam accuſavi literam ζῆτα, quæ mihi σμάραγδον abſtulit, & totam Σμύρναν ſurripuit; Nec ipſi etiam ξῦ, omnia (συνθῆκαι) fœdera rumpenti, litem intendi, ipſo etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥᾳθυμήσαντι venia danda, quod morbo la-

a Ἀποκέκλεικέ μοι] μου C. Edd. priores praeter *J.* ἀποκεκλεισμένον τὴν θ. b Σεύτλων] σόντλων *F.*

mellificio praeſtantiſſimo adfluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum Interpretum cepiſſe. *T. H.*

16. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. *J. B.*

Ἀποκέκλεικέ μοι] Sic reſtituimus ſecuti Ed. *J.* & Mſſ. L. & *Bourd.* In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. *M. du S.*

Ἀποκεκλεισμένον] Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hiſtoricis frequens. *Dion Caſſius* XLVII. p. 345. A. ἐπέκλεισε οἱ Ἕλληνες τὴν θάλασσαν· & variata ſtructura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud *Suid.* in Ἕρμαι. Hinc patet, jure *Kuhnium* in *Pauſania* VIII. p. 598. voluiſſe legi, Ἀρκάδες τὸ ἐντὸς οἰκεῖον ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πειρᾶσθαι nam θαλάσσης, quomodo vulgatur, valet, *maris interjectu ab omnibus aliis ſecluſi*: quod a Pauſaniae mente longe diſtat. *T. H.*

21. Τῷ ζῆτα] Utraeque literae Z & Σ multis in vocibus altera locum alterius obtinuit. Ζάλη, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῦρα, Ζεύξιππος utrovis modo ſaepe ſcribuntur. At ubi literis B vel M praejiciendum erat Σίγμα, vicem ejus, invitante pronunciandi ſuavitate, ſubſidere coepit Ζῆτα· tanta quidem juris ſpecie; ut apud Grammaticos in diſceptationem venerit, ζμύρνα ſcribendum eſſet an σμύρνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex *Sexto Empir.* adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditiſſimae diligentiae virum *J. A. Fabricium.* In *Gloſſ. Cyrilli*, Ζμύρνα, *murra.* Ζcalpellum, Ζcalpulus, ζμίλη in aliis iſtius generis alia. Rem pluribus exemplis illuſtrat *Euſtath.* ad Il. B. p. 217. 228. ea tradens, quae, ſi vera ſunt, cauſam literae noſtrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα ἐν τῷ ζμικρὸς ἀλλὰ τῷ ζ κατήχητο καταγνῶναι σαφῶς τὸ ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo teſtibus habebit, quod conqueratur de priſtina poſſeſſione dejectum Ζῆτα, & Sigma noſtrum eodem implicabitur crimine, cujus vicinum T inſimulabat. Verum ne ſic quidem, me judice, nihil erit, cur cauſae ſuae diffidat: quibus enim argumentis perſuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quicquid obnitatur *J. Pier. Valerianus* ad AEn. VII, 648. priores in hujus uſus poſſeſſione fuiſſe partes ſtatuamus? Latini, ſed, ut puto, recentiores pari modo: in *Catullo* Zmyrnam praeferre libros veteres monet *Iſ. Voſſius* p. 321. itaque nomen illud ſcribi juſſit *Mart. Capella* III. p. 57. Zmilus vel potius Zmilis *Plinio* H. N. XXXVI. c. 13. qui Graecis Σμίλις. Zmaragdos in duobus Lucretii Codd. reperiſſe ſe teſtatur *Lambinus* ad IV, 1119. in *Propertio* II, 13. v. 43. edere non dubitavit cultiſſimus *Broukhuſius*: invito certe *Priſciano* & multum reclamante lib. I. p. 564. *S quoque ſequente m, ut, Smyrna, Smaragdus: nam vitium faciunt, qui x ante m ſcribunt.* Idque adeo verum eſt, ut vetuſtiores Grammatici illius apud Latinos ſcribendi moris omnino nullam fecerint mentionem. *T. H.*

23. Σμύρναν.] In nummis hodieque ſaepe ZMYPNA. V. *Spanhem.* 116. quem, cum haec obſervaret, locus hic non latuit. *M. du S.*

Ibid. Τῷ ξῖ] Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides quid uſus faciat. *M. du S.*

Τῷ ξῦ] Atticis, & quidem ſolis, eſt proprium ξῦν ſcribere pro σύν· verum illa literae mutatione non aeque omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα ſecutus eſt *Thucydides* ſingulis propemodum habet paginis ξυν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχοι, ξυμφορά &c. *Ariſtophanes* etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In *Platone* autem, *Demoſthene* atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam uſurparunt, tantum non ſemper legas συνιέναι, συντίθεσθαι, σύμμαχοι &c. In Sophiſtis recentioribus tanta apparet in utramque partem ſcribendi diverſitas, ut certa quaedam iniri ratio non poſſit. Credibile quidem eſt, in iſtis haud ſane magni momenti librarios a vera ſcriptorum manu ſaepius aberraſſe: ſed de *Thucydide* dubitare nos *Lucia-*

laborans meas apud ſe μυρρίνας (id eſt myrtus) plantarit, & aliquando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in faciem percuſſerit. Talis quidem ego ſum.

ς παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί με τὰς μυρρίνας, ϗ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ὀπὶ κόρρης. καίγὼ μὶ τοιοῦτον.

10. Hoc vero ταῦ quam ſit natura violentum adverſus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abſtinuerit, conſideremus: ſed & δέλτα & θῆτα & ζῆτα, & prope omnia literarum elementa injuria affecerit. Accerſe mihi læſa Elementa. Auditis, Vocales judices, ipſum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere jubet; quod ſane contrarium eſt omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti

Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον ϗ ἐπὶ τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεῖο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, ϗ τὸ θῆτα, ϗ τὸ ζῆτα, μικρῷ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταί, ϗ μὶ ὁ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι πᾶσι πᾶσιν τοὺς νόμους· ϗ θῆτα κρούοντος, ϗ τὴν κεφαλῆς

ε Παρ' αὐτῷ] πᾶσι τοῦ. C.

cianus, cui principum Criticorum obſervationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero aſperior eſt τοῦ ΕΥ pronunciatio, non abſurde conjecit Salmaſius de L. H. p. 432. a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiorem literae durioris uſum romanſiſſe. Verſatur in illuſtrando hoc *Luciani* loco & quibusdam proximis *H. Stephanus* Anim. in Joann. Gramm, p. 13. *T.H.*

27. Μυρρίνας] Notant *Moeris Attic. Thom. Magiſter* & *Moſchopul.* περὶ Σχεδῶν p. 140. Vide *H. Stephan.* Anim. ad Joann. Gramm. & Corinth. p. 16. 55. In Ariſtophane ſemper Μυρρίνη ſcribuntur: nam quod in Equit. v. 59. βυρσύλλω, & v. 447. Τῶν Βυρσίνης τ' Ἰππίου, quaſi ex μυρσύνη, ridiculi cauſa fictum, ut bene Schol. expoſuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν ſpectat; in quo quidem vocabulo licere ſibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad poſteriorem vero Comici locum referenda, quae notantur ab *Heſychio* in Βυρσίνης. Apud *Thucydidem* ſaepius legi Θάρυας & Θαρσιῶν, quam Θάρρων & Θαρρίων obſervat Vir Egregius *C. A. Dukerus* ad V. p. 321. n. 84. *T.H.*

33. Μικροῦ δεῖν] Vel ϗ μ. δεῖν vel μ. δὴ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem; alterum ob ſimilitudinem ſyllabae ſequentis excidere facile potuit: alterutrum certe ad nexum orationis continuandum requiritur. Tum in iſtis, αὐτά μοι κάλει aut deeſſe dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere ſcribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio perſuaſurum eſſe confido, qui perſpexerint, quam recte jungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεῖο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incompoſite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forenſis, μάρτυρας κάλει, qua nihil eſt in Oratorum ſcriptis frequentius: *Syneſ.* Φ. E. p. 77. A. αὐτὸν, ἐφ' ᾧ ὑμεῖς τὸν πεῖραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. *T.H.*

37. Ἐνδελέχειαν] De qua quæſtione inter Grammaticos Philoſophosque *Budaei* ætate ſumma contentione certabatur: vide eum *de Aſſe*. Luciano aſſentire videtur *Cicer.* Tuſc. I, 10. ubi vide Cl. *Davisii* notas. *M. du S.*

Ἐνδελέχειαν] Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Ariſtotelica ſunt commentati: is tamen evincit tum diſputationem illam eſſe perquam vetuſtam & philoſophorum in ſcholis jactatam, tum *Luciano* placuiſſe ἐνδελέχειαν ceteroquin, etſi homo facetus in omnes ſe formas induere ſoleat, hoc nomine parum apte Δ teſtimonium dicere juſſiſſet adverſus T. Igitur *Ciceroni*, a multis propterea reprehenſo, ſuffragatur Noſter: vide T. D. I. c. 10. & Eruditiſſ. *Daviſium* p. 20. *T.H.*

Ibid. Ἐντελέχειαν] *Corinthus* de Attica dialecto agens proprium fuiſſe Atticorum ait ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) ϗ τὸ συρίζειν, συρίττειν, ϗ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo *Budaeus* de Aſſe lib. I. qui dici putat quaſi τοῦ ἐντελοῦς σωμοχὴν, *perfecti corporis comprehenſionem*. *Ariſtot.* II. de Gener. Anim. c. 1. *Gaza* I. c. 16. de Cauſ. Plant. *G.C.*

39. Κρούοντος] Non debuerat contra loquendi conſuetudinem in iſta doloris ſignificatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος deinde potius mihi videbatur, translata in ſuam ſedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, ϗ τὰς τρίχας τίλλοντος quam locutionem poſtremam veteres onerare non ſolent inutili adjectione τῆ κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας Ε κόπτειν *Schol. Ariſtoph.* ad Ran. v. 426. & Pac. v. 545. ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. *Lucian.* in Peregr. §. 6. τὰς τρίχας ἐτίλλετο quod ipſum bene reſtituit in *Cteſiae* verbis apud *Heſych.* V. Σάραπις *Guyetus*: τὰς τρίχας παθημένη ἐτίλλετό τε Ε βοᾷ ἐπαίει. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν ſimiliter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον *Libanius* πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας §. 25. τό τε μέτωπον ἔπληξα, ϗ τῆ τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percuſſiones*: *Cicer.* T. D. III. c. 20.

Quid

λῆς τὰς τρίχας τίλλοντα ὅπλ τῷ [a] κολοκύνθης ἐρῆσθαι· ἢ ζῆτα, [b] τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ [c] ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρόταλον τοῦτο ταῦ;

Τὸ δὲ ἆρα [d] ἐπὶ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τελευτᾷ τὸν τρόπον. ἐπὶ γοῦν ὑπερέπει γε [e] αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώτταις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε φεῦ τῆς γλώττης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶτταν. ὦ γλώττης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν [f] εἰ-

40 capillos evellens, eo quod privatum eſt (κολοκύνθη,) cucurbita. Auditis ipſum etiam ζῆτα ſuis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν ſpoliatum ſe querens, adeo ut ne γρύζειν quidem (id eſt mutire) illi porro liceat. Quis iſta quæſo ferat? aut quæ pœna ſatis magna erit
45 tam ſceleſto Tau?

11. Verum hoc non tantum cognatum ſibi elementorum genus lædit, ſed jam in homines ipſos graſſatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Judices: interim enim
50 res humanæ rurſus me admonuerunt γλώττης, (id eſt linguæ:) nam me hac quoque ex parte extruſit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguæ vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod cœperam, hominibusque patrocinabor in iis, in quibus ad-
55 verſus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere & diſcerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare

a Τῆς κολοκύνθης] καὶ τὴ C. *J.* b Τὸ συρίζειν] τοῦ *J. A* 1 *W.* c Ἐξεῖναι] εἶναι C. d Οὐ] ἐπὶ C. e Αὐτοὺς] αὐτοῖς C. Margo *A* 1 *W.* f Εἰπεῖν] εἰπεῖν αὐτὸ C.

43. Γρύζειν] Γρύττειν δὲ λέγεται. *V.*

53. Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. *V.*

Qui ſæpius aliquo dolore perculſi & caput plangant, & pectora pugnis obtundant: Firmicus V. c. 6. *T. H.*

41. Κολοκύνθης] Κολοκύντης enim quidam ſcribunt. *F. G.*

Καὶ τὸ κολοκ.] Ed. *J.* & *Coll.* *M. du S.*

Τῆς κολοκύνθης] Quum Graecis uſurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύντιδα, ut monet *Athen.* II. p. 59. C. Vid. *Phrynichi* Ecl. p. 80. & *Nunneſ.* p. 82. *Petr. Pantinum* ad *Mich. Apoſtolii* C. IX. n. 73. *Maittair.* Alphab. Dial. ad *Aretaeum* in T. Notum proverbium Ὑγιέστερον κολοκύντης *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 163. *AElian.* Ep. X. *Corinthus*, vel potius *Gregorius* de D. A. Τὰς μυρσίνας μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθα, κολοκύντιδα· ita legendum. Hunc unicum extare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν ſolo dialecti diſcrimine ſeparavit: ſequitur eam ſententiam *Joſ. Scaliger* Anim. ad Euſeb. p. 1186. *T. H.*

Ibid. Τὸ συρίζειν & σαλπίζειν] Συρίττειν, σαλπίττειν. *F. G.*

Τῦ σ.] In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola *J.* τῦ. *M. du S.*

48. Τουτοὶ τὸν τρόπον] Sententiam non admodum juvat. An ſcriptum fuit? μεταβέβλημε τουτοὶ τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit iſtos mores violentos ac feroces: quae contra phraſin moveri poteſt difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadverte μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interjeci, curſu orationis inſtitutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non ſuccurrerat: eſt autem μᾶλλον δὲ, *immo hoc etiam, o judices, priusquam pergam, cujus me mentio illatae hominibus injuriae commonefacit:* alias hunc in modum procedere debuiſſet incepti ſermonis ordo: κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισι στρεβλοῦν &c. *T. H.*

54. Ὦ γλ. ἀλ. νόσημα] Ἀκόλαστον ἔχει γλῶσσαν, αἰσχίστου νόσου de Tantalo *Euripid.* Oreſt. v. 10. ad notiſſimum verſum reſpexit, puto, *Lucianus:* quod magis etiam pateret, ſi ſcriberetur, ὦ γλώσσης αἴσχιστον νόσημα Ταῦ. *T. H.*

57. Δεσμοῖς] Permutatio illa τῦ Κ, in T. Doribus frequens, uti a *Moſchopulo* aliisque priſcis Grammaticis obſervatum eſſe notat *Spanhem.* 350. *M. du S.*

60. Παρεισπεσὸν] Mſ. παρεὶς πεσὸν. Cetera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *J. B.*

66. Ὦ ἐγὼ ἐγὼ θάλ.] Hoc veterum aliquis ſcriptorum, forte *Dinon* in Perſicis, de Cyro dictum retulerat,

lare velit, hoc ταῦ ex transverſo irruens ταλαν-
ipſum dicere cogit: adeo cupit in omnibus
primas ſedes obtinere. Rurſum alius quispiam
dicit, περὶ κλήματος (id eſt, de palmite:) hoc
vero, eſt enim re vera τλῆμον, (id eſt, mi-
ſerum) τλῆμα facit, quod erat κλῆμα. Nec
plebejos tantum homines injuria afficit, ſed
jam etiam magno illi regi, cui fama eſt i-
pſam terram & mare ceſſiſſe, atque naturam
ſuam mutaſſe, inſidiatur, & ex ipſo, cum
Κῦρος ſit, τῦρον (caſeum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem ho-
minum lædit. Quomodo vero re ipſa &
opere eosdem lædat, audite. Plorant ho-
mines, atque ſuæ fortunæ vices deflent,
atque ipſum ſæpe Cadmum execrantur,
quod ταῦ in Elementorum genus invexerit:
ajunt enim Tyrannos ejus literæ corpus ſe-
cutos, atque figuram imitatos, poſtea ſi-
mili figura cruces fabricaſſe, quibus homi-
nes affigerent: atque ex hoc huic tam per-
nicioſæ fabricæ peſſimum nomen obve-

πεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὸν ταλὸν εἰ-
πεῖν αὐτὸς ἀναγκάζει, ὁ ἅπασι προεδρίαν
ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος
φησὶ λέγειν· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀλη-
θῶς) τλῆμα ποιεῖ τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τὴν αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλαίουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καλοῦσι πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ στυγηρῷ τὴν στυγερὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν.

g Αὐτῶν] Edd. priores αὐτὸν. αὐτῶν quoque ad marginem *A1W.*

lerat, rege ſummo & ad omne genus virtutum admirabili; nam apud eorum, qui nunc quidem ſuperſunt, ullum extare non recordor. Cyro tribuerunt, quaſi naturam ipſam in poteſtate haberet, quod de ſe Deus Cyrum deſignans praedicat in vaticiniis *Jeſaiae* XLIV, 27. XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non ſolis Orientalibus propria: notiſſimi ſunt *Claudiani* verſus de III. Conſ. Honor. v. 97. — *cui militat aether, Et conjurati veniunt ad claſſica venti:* iſtam habuerunt adulandi anſam Sophiſtae: vid. Liban. T. II. p. 141. C. Hinc, ſi quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem eveniſſet, ad omen proſperrimi ſucceſſus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus ſuperſedeam, quum praeter ſpem Euphrates vias nunquam ante humano veſtigio initas aperuiſſet, ἐδόκει θεὸν εἶναι, καὶ σαφῶς ὑποχωρῆσαι τὸν πολεμίοις Κύρου ὡς βασιλεύσοντος. *Xenoph.* K. A. I. p. 151. v. 29. Quid autem in eo, quod pro καλῷ nonnulli ταλῶν, alii pro Κύρῳ ſatis ridicule τῦρον dicerent, maxime Lucianus ſpectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuiſſe vix credo, quippe quae certis legibus circumſcripta murationem literae κ in τ in quibusdam ſemper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admiſit. An vitium linguae ſignificavit? quale in infantibus ſaepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronunciandi difficultatem a Κάππα deflectant ad Ταῦ. id mihi probabile videtur. Ceterum obſervat *Schol. Sophocl.* ad Oedip. in Col. v. 1316. qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellaſſe Calaum: ἔνιοι δὲ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαόν, ὃν ἔνιοι λέγουσι τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. *T. H.*

68. Κῦρον αὐτὸν ὄντα] Et cum ei Cyrus nomen inditum ſit, in τῦρον quendam ferum animal transformare nititur. *G. C.*

71. Αὐτῶν] Coll. pro αὐτὸν, quod in Impreſſis eſt. *M. du S.*

74. Τοῦ δὲ τούτου σώματος] Apud eos, qui de Cruce ſcripſerunt, nobiliſſimus locus: ita vertit *Lipſ.* I. c. 8. *Hujus enim corporis filum tyrannos ajunt ſecutos, ejusque ſpeciem imitatos, ſimili deinde figura ligna fabricaſſe & homines in iis fixiſſe.* Vid. *Iſidor.* I. c. 3. & *J. Grialum*, *Dougtaei* Anal. Sac. P. II. p. 156. *Tertulliani* locum, *ipſa eſt enim litera Graecorum Tau, noſtra autem Tſpecies crucis*, tetigit Salmaſ. de Cr. p. 239. *T. H.*

Ibid. Σώματι] Hinc eſt, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce feſtive dixit & ſymbolicῶς Galli enim aſſueti ſunt cruces & patibula in ſimilitudinem ταῦ literae formare. *G. C.*

Σώματι] An σήματι. *F. G.*

79. Ἐπωνυμίαν] Id eſt, σταυρὸς, σταυροῦσθαι. *F. G.*

θεῖν. τούτων δὲ ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζεις; ἐγὼ μὲ γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὸ τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποχεῖν· ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲ ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

84 Ἐπωνυμίαν συνιλεῦν] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio: ταῦ, ταυρὸς, hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. *AE. M.*

Ἐπωνυμίαν] Volueritne Ταῦ Græcis *Crucem* notaſſe, an vocem σταυρὸς ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res eſt. De *Tau* figuram crucis referente, vide apud *Spanhem.* 73. *Hieronymus* eam ſimilitudinem myſticam alicubi facit. *M. du S.*

83. Τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ] *Baronius* ad A. Ch. 34. §. 93. *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari conſuevisse fures, apud* Lucianum (Jud. Vocal.) *teſtatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: ſcilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν δίκην ὑποχεῖν, id eſt, quomodo ille intellexit, *ſua figura iuſtam notamque poenas luere debere.* Haec ſane ſunt abſurdiſſima, & a *Luciano* longe diſtant: ſed obſcuram ejus mentem ne Caſaubonus quidem cepit Exerc. XVI. c. 76. *T. H.*

84. Ὁ δὲ σ. εἶναι] Τὸ εἶναι abundare videtur. *F. G.*

Ὁ δὲ σταυρὸς . . . .] Mens *Lucieni* ſatis aperta; verborum compoſitio neſcio quomodo intricatior eſt. *M. du S.*

Ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι] Nihil hic intricati, quantum video. Verum eſt, quod ſcribit *Guyetus*, εἶναι abundare, ſed Attico more. *Plato* in Protag. p. 221. D. ἐγὼ γὰρ τούτοις ἅπασι ταὐτὸν τοῦτο εἶναι ἃ ξυμφέρουσι apud eum ſaepe. *Ariſtot.* Polit. VII. p. 219. v. 29. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὀλίγου γέγονεν· plura praebebit Index *Luciani*. Uſus eſt hoc loco *S. Petitus* Miſc. III, 9. p. 153. *T. H.*

Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.

Timon, ſive Miſanthropos.

ΤΙΜΩΝ. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ. ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIMON. JUPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS. GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

ΤΙΜΩΝ.

Ὦ Ζεῦ Φίλιε, καὶ Ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητά, καὶ ὅρκιε, καὶ νε-

TIMON.

11. O JUPITER Philie, & Xenie, & Hetæreie, & Epheſtie, & Aſteropeta, & Horcie, & Nephe-

ΤΙΜΩΝ] AEtas hujus unde certo aſſignetur nihil eſt. Sed inter *Luciani* optima merito cenſeatur. Comoediam habes elegantiſſimam; in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias ſpectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opuſculum qui cum *Ariſtophanis Pluto* contulerit, palmam, ſi mecum ſentiat, huic *Noſtro* multis de cauſis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi facile concedet. *M. du S.*

1. Ζεῦ Φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συναζοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, Φίλιον Φίλιον, οἱ δὲ τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένιον Ξένιον, οἱ ὅρκιος συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ διόρυμοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Jovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *J. B.*

2. Ὅρκιε] Poëticarum harumce vocum exempla adducere ſupervacaneum, cum pleraeque tales ſint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine ſalutarit, ignotae eſſe poſſe videantur. Sola haec mihi negotium aliquandiu faceſſivit de Jove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἱρκεῖε vel ἕρκιε, legendum; (V. *Suid.* & *Euripid. Tro.* v. 17.) at nunc ex *Euripidis Med.* 169. video nihil mutandum. Adde *Scbol.* ad *Hecub.* ejusdem v. 345. *M. du S.*

Ὅρκιε] Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, ſic & jurisjurandi, cujus ſumma fuit apud veteres religio, curator & praeſes Jupiter: ab hoc munere ducta ſunt cognomina non tantum Φιλίου,

phelegereta, & Erigdupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtæ, idque adeo cum in versu faciundo hærent impediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines versuum labantem, & rhythmum hiantem reples,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuivis sane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam præter nugas sonoras, ac fumum

φληγερέτα, ϗ ἐρίγδουπε, ϗ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, ϗ μάλιστα ὅταν ἐξαπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς παλυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τῷ ῥυθμῷ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, ϗ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, ϗ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργῆτις, ϗ σμερδαλέος χαραυνός; ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, ϗ καπνὸς ποιη-

10. Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] Ἀντὶ τοῦ εἰδὼς, εἰ μὴ μόνον ψόφος καὶ ποιηταῶν ὑπομάτων. *V.*

καὶ ποιητικῶν] *C. G.* ποιητικὸς τῶν ὑπομ. *M. du S.*

λόου, Ἑστίου, Ἑταιρείου, Ἑφεσίου, Ὁμογνίου, Γαμηλίου, sed & Ὁμαίου est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, præsidii ac tutelae significatio. Ita cultus Jupiter ἑρκεῖος & dedicatus in Eleorum curia, teste *Pausania* V. p. 441. ea specie, quae ἐς ἑκατέρην ἀδύσαν ὠδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est *Lucianum* infra §. 4. ubi δικάννυον κεραυνὸν memorat, non de Phidiaci Jovis signo (hoc enim plenissima propitiae majestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, vicissim altera) sed de hoc ipso Διὸς ἑρκείου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Jovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis jam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit *J. H. Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. c. II. §. 4. ubi Ζεὺς ἑρκεῖος reperiatur. Apud *Phurnutum*, quem *Cornutum* dicere malim, c. 9. p. 150. pro ἑρκεῖον e Mss. notavit, si recte capio, *Th. Galeus* ἑρκεῖον & ἑρκεῖον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in *Luciano* tamen ἑρκεῖος plane retinendum, utpote quod ceteris Jovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum quam Ἑρκεῖος. ea *Cornutus* pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona *Dion Chrysost.* Or. XII. p. 216. Haec *Luciani* attigit *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* H. in Dian. v. 7. ubi de Deorum πολυωνυμίᾳ vere *Xenophon* in Symp. p. 522. Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Jovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit *H. Stephan.* in Poëss. Philos. Κόδιε ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκραγὲς αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide *B. Martini* V. L. III, 13. *Suarl.* ad *AEschyl.* P. V. v. 210. *T. H.*

4. Ἐμβρόντητοι] Ἔνθεοι, βεβλημένοι, μανιόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μανοσπάσταλοι sunt poëtae: eos facete Noster in Jovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Jovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit *Dion Chrys.* p. 286. C. ἅτε δηθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος ϗ ὑπὸ κεραυνοῦ ἐ βροντῆς γεγόμενος, ὡς φασὶν οἱ ποιηταὶ, τοὺς ἀμαθεῖς ἔρως χρυσοῦς ἀντὶ χαλκῶν ἀντὶ πυρὸς πεπαλῆσι, ϗ τοῦ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντήτους ἐποίησεν. *Hesychius* quidem, Κεραυνὸν, ἐμβρόντητον (male legitur ἐμβρόντις) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e *Xenoph.* E. IV. p. 312. v. 42. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ τραπέζιον, ϗ οἱ μὲν τινες πλήττουσι, οἱ δ' ἐ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον· interpretis vicem agat *Pausan.* III. p. 217. καί τινες ἐ ἀνάλωτο ὑπ' στρατιωτῶν κεραυνοβόλοις, τοὺς δ' ἐ ἄφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, insano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. *T. H.*

6. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ] In Virgilii vita, quem *Tan. Faber* indicavit, hic est locus: *quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per jocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent.* Haec *Suetonio* non sunt indigna: apparet autem non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat *Faber*, quadrare. *Aristoph.* in Ran. v. 1209. eleganter σοβὸν vocat ὄγκον τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, infulcire solent: recte *Schol.* ἔστιν ἐ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀλλ' ὑ σοβὸς ἐ φορτίον· ibi haec Lucianea *Kusterus* non praetermisit. Par est ratio, quando παραπληρώματα dicunt: *Schol.* ad Med. v. 665. notat, Euripidem esse valde proclivem ad usurpandam vocem σοφός, etiam quum nihil ad sensum ornandum prodest: ὥσπερ ὡ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει· utriusque propriam vim discere licebit ab *H. Valesio* ad *Harpocrat.* p. 150. *Apollon.* Alex. de Synt. III. p. 264. ubi de conjunctionibus agit, quibus nomen est ὡ παραπληρωματικοῖς, veram esse negat eorum sententiam, qui censuerunt μόνους αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς ὑ ἁρμονίας· ipsam vides *Luciani* phrasin. *T. H.*

8. Ἐρισμάραγος] Epith. Jovis ipsius apud *Hes.* Θεογ. Annotatum margini Timonis a *Tan. Fabro* editi penes Doctiss. Virum *Joh. de la Faye:* manus annotantis ignoratur, ideoque *Anonymum* deinceps in hoc Opusculo vocabo. *M. du S.*

9. Βαρ. βρ.] Respicit hic inter alia locum *Euripidis* quem margo indicat· Ἰὼ Νέμεσις, ϗ Διὸς βαρύβρομοι βρονταὶ κἀμοὶ τι τῶν αἰθαλόεντα κεραυνὸν habet *Hes.* Θ. 504. *M. du S.*

11. Καὶ ποιητὴς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔχει τοῦ κατόπτου ὑ

ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῦ κατάγυ τ ὀνομάτων. τὸ δὲ ἀοίδιμόν συ, καὶ ἐκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατ' τ ἀδικούντων [a] ἀφυλάττον.

plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, neſcio quo pacto plane reſtinctum eſt, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ ſcintillam adverſus ſceleratos retinens.

2. In-

a Διαφυλάττον] Ἀφυλάττων. F.

ὀνομάτων] Recte Cl. *Faber ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt. *J.G.*

12. Ἔξω τῦ κατάγου τ ὀνομ.] *Nuga canora, Horat.* *M. du S.*

Ἔξω τῦ κατάγου] Imperfectam orationem ſupplendam putavit *Barlaeus*: nihil hic imperfectum; vertendum enim, ut *Faber* rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud optimos ſcriptores: *Tim.* περὶ Φ.Κ. ὃ πόλλα φθαρησόμενον ὑπ' ἄλλων αἰτίων ἔξω τῶν αὐτὸν συντεταγμένων θεῶν. *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 309. A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη ἔξω τῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; *Longinus*, ſtructurae non minus, quam verborum locutionumque diligentiſſimus S. 24. §. 2. Ὑπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τ συνθέσεως, μιμεῖται τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα· vid. *Thom. Mag.* in V. Concinne poſitum ὁ πάταγος τ ὀνομάτων, quia πάταγος ut aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum exprimit: §. 3. ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο· & ſaepius in *Ariſtophanis* Nub. Jam quod fulminis eſt proprium, ipſis poëtarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorſus vacua inanem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex veteribus opinionem *Lucianus*, qui cavillabantur apud Homerum pluribus in locis epitheta velut injecta temere manu correpta ſic inferciri, ut nullum inde ſententiae lumen accederet novum; quin ſaepius etiam epitheto praepoſtere collocato proximorum obſcurari nitorem & corrumpi: quod crimen objectum ut diluerent poëtarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiſcenda, quae tacuiſſe fuiſſet melius. Haec ſane perquam ſunt venuſta, & ingenium *Luciani* in hoc elaboratiſſimo ſcripto elucens ſummo opere commendant: quae ſingula tironum in gratiam explananda ſi ſumerem, grandi commentariorum mole foret opus. *T.H.*

13. Ὅπλον] *Fulmen.* *J.Br.*

16. Σπινθῆρα ὀργῆς] Proprie *Dionyſ. Halic.* A. R. II. p. 103. v. 41. ὃν τ κατεφυγμένης πρὸ πολλῦ, καὶ ἤδιστα φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facete *Ariſtoph.* de bello Peloponneſiaco a Pericle parvis ab initiis ſuſcitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβεβλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τ ψυχῆς vocat *Philoſtr.* de V. A. T. IV. c. 45. *Cornuto* de N. D. c. 20. p. 189. opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile eſt fuiſſe violentum, & mutuis in ſe invicem odiis ſaeviiſſe, ἀφ' τὸ μηδένα δύνασθαι ἀφαιρεῖσθαι, μηδὲ ῥίζοῦσθαι τ ἐνόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τ πονηρίας· debuerat quidem ἐρίζεσθαι vel ῥιζοῦσθαι· ſed concoquat, qui ſtomacho ſit tam ferreo, duriſſimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ῥιζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρίπιζε· nota ſunt ῥιπίζειν, ἀναῤῥιπίζειν, ἐκριπίζειν· alterum illud verbum ſi ſcripſiſſet, addidiſſet utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τ πονηρίας. *T.H.*

18. Θᾶττον γοῦν &c.] Profert *Adr. Turnebus* Adv. XXV. c. 9. itaque vertit: *Itaque eorum, qui pejerare aggrediuntur, citius quispiam extinctum elychnion formidaverit, quam fulminis iſtius omnium domitoris flammam.* Docet ibi a *Virgilio ſancire foedera fulmine* dici Jovem, *qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem juris jurandi committitur eſt.* Similem in modum *Diotogenes* Pythag. apud *Stob.* p. 332. Jovem eſſe oſtendit eundem & χρατὸν & δικαῖον ἀφ' τὸ καλάζειν τοὺς ἀδικοῦντας ἐ πρώτυ ἐ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ ἡ τ κεραυνὸν μ χεῖρα σύμβολον τῆς δυνάστος. *T.H.*

19. Θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus *Chriſtian.* ad veſp. *Ariſtoph. Pollux.* *J.B.*

Θρυαλλίδα] Vid. *Ariſtophan.* *A.V.*

20. Δαλὸν τινα] *Manifeſte declarat titionem in Timonis Lucianei principio: Jer. Heelxlin.* ad *Apollon.* III, 291. videtur ſane: ſed propria vis eſt, quam origo vocabuli poſtulat, titionis ardentis & accenſi. Grammatici veteres ad Od. E, 488. Ἀμάτωρ ξύλον, & pluribus *Heſychius*: δαλὸς ἀπὸ τῦ βωμοῦ *Antonin. Liber.* c. XVIII. *ambuſtum torrem Chorineus ab ara Corripit: Virgil.* AEn. XII, 298. Δαλὸν Gloſſae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem ſemiuſtum, extinctum: Lactant.* IV. p. 394. Vid. *Pric.* ad *Apul.* Met. p. 392. Ludit *Arnob.* VI. p. 209. *riciniatus Jupiter, atque barbatus, dextera fomitem ſuſtinens perdolatum in fulminis morem.* *T.H.*

23. Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Sunt qui haec verba, μόνον ἐ τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τῦ τραύματος, intelligunt de iis, in quos Jupiter ignes ſuos intentet; eos nimirum dici exiſtimare, ſe in eo tantum affici ab immiſſo igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, *Jac. Gronovio* (cui pro digno & juſto διδάκτρῳ nihil majus reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque ejus nomini devotiſſimum) haec verba ad ipſum Jovem referenti. Liceat tamen nobis varios τῦ ἀπολαύειν uſus in medium proferre. Τὰ ἀπολαύειν pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicujus rei*, paſſim ſumi, res eſt notiſſima. Eſt tamen non ſemel, ubi ἀπολαύειν de malo uſurpatur. Apud *Noſtrum* in Deorum dial. X. Sol

que-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris conſeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τ Διὸς ἐρώτων. Reſpondet paullo poſt Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλι, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τ λόγων. Clariſſime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή ποτέ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τ φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύσαι τῦ μνήματος, ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noſter*, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento adficitur, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲ δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύσας τ αὐτῦ εὐμηχανίας. Acerbiſſima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἐκεῖνα ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τῦ σῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀναγκῆς, πρὸ τῦ τινος ἐ ἀπολαῦσαι κακῦ προσδοκήτου.

Eſt ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *affici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam proveniat, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τ φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Ariſtophanes* in Pluto vſ. 236. adjicit ἀγαθόν·

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' ἐδὲν αὐτῦ πώποτε.

Ellipſin amant Graeci in uſu τῦ, ἀπολαύειν, ut in pleriſque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, ſubauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν, quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur; quam praepoſitionem reperio additam apud *Noſtrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne inuſta fuerant: ἀπολαύειν etiam ſatius viſum eſt ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo ſenſu apud *Noſtrum* non infrequens, uti ſupra obſervatum a me eſt, ad Nigr. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τ συναριθμῆσαι τὸ ἀσυλλήπτῳ μὴ ἐ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τ ἀσθενῆς. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Haec quicquid eſt Interpretum ad contemtores Jovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipſi Jovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quominus ſemper ſolus hanc cauſam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. *Ariſtoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνταῦθ· quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ἀπάμυλα vel ἐναίμυλα ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Iſocr.* Συμμ. p. 175. B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit ejus vel perſonae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expreſſo: *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τῦτο μόνον ἀπολαύσαι ἐκ τῶν ποιῶν ἐπιμίξεων· ubi mediae ſignificationis eſt. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Syneſ.* p. 18. C. παρίχη ἀπολιλαυκότα τῦ χρόνου, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δ' τι κἀγὼ τ κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ᾗ πᾶσα ἄτης ἡ πόλις ἀπολαύῃ τ ἀστείων τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phraſios *Ficino* longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſupplicia in univerſam civitatem quodammodo juſte redundent*. *Platoni* ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit E. ᾗ H. v. 240. Πόλλακι ἐ ξύμπασα πόλις κακῦ ἀνδρὸς ἀπῆρε· ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit Eruditiſſ. *Graevius*. *Ariſtot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τ γνωρίμων ἔριδες συναπολαύειν ποιοῦσι ἐ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum diſtat, quod legimus in *Mich. Apoſtolii* C. XV. n. 78. ἤμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τ κακῶν quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad *Ariſtoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. ſi quis, inquit, cum homine μαίλλον ἐμπε-

querens multa incommoda ex trinoctio Jovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris conſeſſuros; tandem ait, Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τ Διὸς ἐρώτων. Reſpondet paullo poſt Mercurius, Σιώπα, ὦ Ηλι, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τ λόγων. Clariſſime quoque D. D. XXI. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή ποτέ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τ φλυαρίας. In Necyomantia §. 17. de Mauſolo, qui dicitur τοσοῦτον ἀπολαύσαι τῦ μνήματος, ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Hic ſicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem ſumitur ἀπολαύω; at ironice potius. Tantum, ait facetus *Noſter*, Mauſolus ab ſuperbo ſibi poſito monumento adficitur, quantum gravatus eſt, tanto ponderi ſuccumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovis fabricatore, inque illum primo incluſo, ὁ μὲ δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύσας τ αὐτῦ εὐμηχανίας. Acerbiſſima profecto haec & lethifera ἀπόλαυσις. In Pſeudologiſta: Οἷς ἐκεῖνα ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τῦ σῦ σώματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet *AElianus* II. Ποικιλ. c. 34. Ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀναγκῆς, πρὸ τῦ τινος ἐ ἀπολαῦσαι κακῦ προσδοκήτου.

Eſt ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιάφορον, & in bonum & in malum, ſimpliciter notans *affici ab re aliqua*, ſeu id, quod ex re quapiam proveniat, ſive gratum, ſive minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluiſſe ſaepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύῃ, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπολαύειν τ φλυαρίας, *Lucianus*: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, *AElianus*. *Ariſtophanes* in Pluto vſ. 236. adjicit ἀγαθόν·

Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' ἐδὲν αὐτῦ πώποτε.

Ellipſin amant Graeci in uſu τῦ, ἀπολαύειν, ut in pleriſque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος, dicunt, ſubauditur τι, vel ἀγαθὸν, vel κακόν, quae, ut vidimus, aliquando adſunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena eſt oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; ſine quo genitivo vix utuntur τῷ, ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, ſupprimitur; quam praepoſitionem reperio additam apud *Noſtrum* in Mortuor. Dialogis p. 224. C. ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι. ubi iterum τι relinquitur intelligendum. *J. J.*

Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Vulgatam retinui, quia in *Dial. Xanthi & Maris*, τραύματα iterum vocat quae igne inuſta fuerant: ἀπολαύειν etiam ſatius viſum eſt ad *homines* referri quam ad *Jovem*, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo ſenſu apud *Noſtrum* non infrequens, uti ſupra obſervatum a me eſt, ad Nigr. c. 30. Vide & *Arrian.* Epict. p. 286. A. ἀμήχανον, τ συναριθμῆσαι τὸ ἀσυλλήπτῳ μὴ ἐ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τ ἀσθενῆς. *Virgil.* VI. 593. — *non ille faces nec fumea tadis Lumina* &c. de vero Jove. *M. du S.*

Ἀπολαύειν τῦ τραύματος] Haec quicquid eſt Interpretum ad contemtores Jovis pertinere cenſuerunt: diverſus abit ſolus fere *J. Gronovius* ad Nigr. §. 30. rogatque ſatis confidenter, *cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque atque ipſi Jovi attribuant?* reſpondebo pro aliis, quia ipſa Luciani mens explanatiſſime propoſita, & ſtructura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non ſtabit, quominus ſemper ſolus hanc cauſam defendat *Gronovius*. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter uſurpari ſolet & per ſe ſimpliciter & conſtructe. *Ariſtoph.* Av. v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνταῦθ· quod ludendo perinde eſt poſitum, atque ἀπάμυλα vel ἐναίμυλα ἂν *praeclare enimvero mecum agatur*. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαῦρον, *Iſocr.* Συμμ. p. 175. B. ſaepius omittunt. At frequentiſſime genitivus accedit ejus vel perſonae vel rei, unde bonum malumve aliquod vel incommodum nobis proficiſcitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expreſſo: *Dionyſ. Halic.* A. R. I. p. 74. v. 16. τῦτο μόνον ἀπολαύσαι ἐκ τῶν ποιῶν ἐπιμίξεων· ubi mediae ſignificationis eſt. *Plato* Phaedr. p. 1227. F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, *qui ab alio oculis laborante vitium contraxit*: eleganter *Syneſ.* p. 18. C. παρίχη ἀπολιλαυκότα τῦ χρόνου, *quae a vetuſtate vitium contraxerunt*: *Euripid.* Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δ' τι κἀγὼ τ κείνης γάμων· *nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit*. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, *alienae calamitatis eſſe participem*, *Plutarch.* T. II. p. 837. A. Apud *Platon.* de LL. p. 961. D. ᾗ πᾶσα ἄτης ἡ πόλις ἀπολαύῃ τ ἀστείων τρόπον τινὰ δικαίως, *Serranus* vim phraſios *Ficino* longe melius expreſſit: *atque ita impiorum hominum ſupplicia in univerſam civitatem quodammodo juſte redundent*. *Platoni* ſine dubio Heſiodeum illud in mente fuit E. ᾗ H. v. 240. Πόλλακι ἐ ξύμπασα πόλις κακῦ ἀνδρὸς ἀπῆρε· ubi ut rem ipſam & ſenſum recte, ſic naturam locutionis ſecus intellexit Eruditiſſ. *Graevius*. *Ariſtot.* Polit. V. p. 135. v. 5. αἱ τ γνωρίμων ἔριδες συναπολαύειν ποιοῦσι ἐ τὴν ὅλην πόλιν, *nobilium ſeditiones contagione quadam totam civitatem corripiunt*: parum diſtat, quod legimus in *Mich. Apoſtolii* C. XV. n. 78. ἤμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τ κακῶν quod, niſi fallor, ex vetuſtis Scholiis excerptum ad *Ariſtoph.* Plut. v. 174. *Maxim. Tyr.* D. II. p. 24. ſi quis, inquit, cum homine μαίλλον ἐμπε-

2. Inde eſt quod perjuri potius metuerint heſternum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ita videris illis titionem jaculari, ut ignem ejus vel fumum haud timeant: hocque unum ex vulnere malum ſibi accidere exiſtiment, quod

Θᾶττον γὰρ τ ὀπορκεῖν τις ὀπιχειρήσειεν ἑωλον ἀστραλλίδα Φοξηθείη ἂν, ἢ τ Ζ παν-δαμάτορ κεραυνῦ φλόγα· ἔστω δαλόν τινα ἐπαναλείναλ δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν Ζ τραύματος, ὅτι ἀνα-

πληθύσῃ τ' ἀσβόλῳ. ὥστε ἤδη ἀφ' ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀπίθανος ἦν, πρὸς ὕστερον ψευ-

fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo est quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir qui hanc de se opinionem in animis hominum

πλησμόνη colluctetur, cum maculari necesse est, ὅταν καὶ ὀστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τῆ πανοῦ, καὶ συναπαίρεσθαι τῆ μανίας. ibi junctum a *Luciano* verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. *Plutarchi* p. 765. B. ὅσοι φίλων καὶ οἰκείων σφετέρους πειρωμένων βίας καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, εἰδὼν ἀπέλαυσεν αὐτῆ χρηστὸν, ἀλλ' ἡ πανοῦ καὶ ταραχῆς ἐπλησεν ἑαυτούς. Vid. *Suid.* in Ἀπολαύειν *Isocratis*, quem profert, locus, quanquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit *Gronovius*, ita jure optimo *G. Cuperi* (hunc enim designat) conjecturam repellit, qui Obs. III. c. 2. quum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus adsequeretur, legebat καύματος: *huic loco*, verba sunt *Cuperi*, τὸ τραῦμα *minus videtur convenire cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego* καύματος, *id est*, adustione; *quomodo fulmen & fulgur adurere, astulare dicuntur: ita ante dixit* φλέγω κεραυνῶ. Haec pluma leviora: melius est, ut *Lucianum* audiamus in Jove Conf. §. 15. εἰδὲ γὴ τ' κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γνώσεσθαι τῆ τραύματος. Perquam apposite *Euripides*: Πολλοὺς γ' βροτοὺς τρώσας' ἀναιμωτὶ κτάνεν istum versum *Theon Smyrnaeus* περὶ Μουσικῆς c. 2. p. 75. quum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὡς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solutum accipiat *Plutarch.* Symp. IV. p. 666. C. apud quem perverse scribitur, πτῶμα ἄναιμον quanquam Latinis usitatum *adflari fulmine*, at Graecis, ut puto, plane est insolens πτῶμα βροτῶν· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἄναιμον cum τραῦμα, prorsus inelegante cum πτῶμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus *L. Kusterus* communicavit. Denique *Lucretius* VI, 419. ubi, dum Jovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum *Luciano* comparari possunt: *cur suis Demit imaginibus violento vulnere honorem.* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη saepe *Lucretius* eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetiuntur Obtundi — toli determinet ictum. Herodot.* IV, 79. ὡς ταύτην θεὸς ἐπέσκηψε βέλος VII. c. 10. §. 5. ὡς αἱ σποραὶ τὰ μάγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀστεσκήπτει τὰ βέλεα· cujus apud multos praeter *Lucretium* imitationem loci invenire licet. *Sophocl.* Trach. v. 1103. Ἔκτανεν, ὦναξ, ἐγκατέσκηψεν βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. notavit ad eum locum *H. Stephanus*. *T. H.*

26. Ἀπίθανος ἂν] Olim arridebat: ὁ πάνυ τις ἀπιθάνως, ὡς πρὸς ὕστερον ψ. nunc nihil muto. *Plutarch.* T. II. p. 595. A. ἐξεπροσχάσαι πιθανὸν ὅτι τὸν πρᾶξιν ὑπὸ δίνης. *Arrian.* A. A. II. c. 12. αὐτὸς πιθανὸς δοκῶ τοῖς ξυγγράψασιν Ἀλέξανδρος, ὡς ἐ ταῦτα ἐν πράξας &c. *Porphyr.* de A. N. p. 250. ὅτι ἡ πλάσασιν ἄστρα ἀπίθανος ἦν Homerus. *Plutarch.* T. I. p. 91. E. T. II. p. 291. A. οὐκ μὴ παντελῶς ἀπιθάνους εἶναι τοὺς λόγους. *Aeschines* sub initium orationis περὶ Παραπρ. καὶ γὰρ ὑμᾶς δυσκολίας, ἀπίθανος ἂν πρὸς τὴν ὑποψίαν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista conjungatur. Salmonei nescio quam bene *Noster* meminerit in hac scena: in eo certe sui contemtus Jupiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tanto opere Timon inertiam vetuli Jovis incusaret. De Salmoneo versus sunt *Manilii* V, 91. *post* multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid moliatur sit vir primarius *J. Fr. Gronovius* Obs. III, 15. non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis* (nisi malis, *Pontibus ac positis*) *missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Jovem terris de fulmine finxit: Sensit ac immensos ignes; super ipse secutus Mortis Jovem didicit*) *generosus posse haberi.* Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit *J. Scaliger: de fulmine* capiendum est ea fere potestate, quam *Salmasius* explicuit ad *Tertullian.* Pall. p. 139. etiam ipsum se Jovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen adtinet, jacto fulmine: *Euripid.* apud *Dicaearch.* B. E. p. 22. — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεῖ μιμεῖς ἡφαίστου Σαλμωνεὺς φλέγων plura, quae ad firmandam conjecturam valent, persequi non vacat. Coterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit *Heraclit.* Alleg. Hom. p. 498. Vid. *Maxim. Tyr.* D. XXXVI. & *Hadr. Junii* Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex *Eunapio* profert, legitur apud *Suidam* in Εὐτρίτου & Χρῆμα. *T. H.*

28. Πῶς γάρ] Omnino legendum πῶς γὰρ οὔ; quod Graecis frequens. V. *Eurip. Rhes.* p. 472. C. *M. du S.*

Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat Doctiss. *M. du Soul*, πῶς γὰρ οὔ; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: πῶς γὰρ οὐκ ἀντέφρωνησεί σοι ὁ Σαλμωνεύς; *quidni enim Salmoneus adversum te fulmina jacularetur?* vel, *quid enim obstet, quominus tuum fulmen Salmoneus aemuletur* (nam utramque explicationem recipit ἀντέφρωνεῖν, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perdocta mandragorae potione altum stertis.* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, πῶς γὰρ φοβηθείς ἂν τ' ἐπιφανῆ τις ἐπιχειρούντων τῶ τῦ κεραυνοῦ φλέγω· sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς· utrumvis ad sententiam *Luciani* aeque commodum. Πῶς γὰρ οὔ, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, καταφάσκων ἐρω, aut, κατάφασιν δηλοῖ· contra πῶς γὰρ, ἀποφάσκων *Lucian.* Ἀλκυτ. §. 14. ὅτῳ ζῶν τε οὐδὲ ὄβολον ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἐπέτρεψε τ' χρημάτων hic, *dum viveret, ne obolum quidem dedit Simoni: neutro quam*

mum facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Jovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans perju-

χρὸν τ' ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, [a] καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς ἔτε τ' ἔθειρον κεν-

[a] Καὶ] Al. καὶν vel solum καὶ dele. Margo *Aldi*.

27. Θερμουργὸς] Θερμουργὸς ὁ * παρακεκινηκὼς καὶ πάντολμος *V.*

29. Ὑπὸ μανδραγόρα] Παροιμία † ὑπὸ τῶν ἀναισθήτων καὶ ῥᾳθύμων. παρόσον οἱ τὰ μανδράγορα φαγόντες ἀνύγρετοι ὑπάττουσιν. *V.*

* Παρακεκινηκὼς] Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Noster περὶ τῦ μὴ P. II. A. §. 5. ὑπέθερμον καὶ παρακεκινηκότα. Vid. *Suid.* in Θερμὸς & Παράθερμος. *T. H.*

† Ὑπὸ] Lege ὑπὲρ. *T. H.*

quam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lys. p. 94. v. 17. πῶς γὰρ ἄν, ὅστις &c. p. 178. v. 31. πῶς γὰρ, οἷς ἐδὲ ταῦτα &c. *Isaeus* p. 72. v. 11. πῶς γὰρ; εἰ μὲ γὰρ ὀνομάζουσι συγγενῆ. *Gorg.* pro Palam. p. 189. v. 35. nam sub initium ejus orationis p. 187. v. 32. *H. Stephano* adsentior pro πῶς γὰρ, ὅσγε σώζει πατρίδα &c. reponenti πῶς γὰρ ἐ; ὅσγε σώζει. *Alciphr.* I. p. 92. πῶς γὰρ ἢ πόθεν; ibi vide *Steph. Berglerum. Athen.* VI. p. 265. E. πῶς γὰρ; ὁπότε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. *T. H.*

29. Ὑπὸ μανδρ. καθ.] *Sub mandragora dormis:* qua etiam epota somniculosi sunt homines: *Demosth.* Phil. A. ἀλλ' ἐδὲ ἀνεγερθῆναι δυνάμενοι, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, δοίημεν ἂν ῥᾳθύμοις. *J. Br.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα] De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, *Dioscorid. Hesych.* *J. B.*

Ὑπὸ Μανδραγόρα καθεύδεις] *Ubi tu perinde ac sub mandragora sternis.* Ita vertit *Erasmus*, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. *Henr. Stephanus* in V. Μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satis est sententia versionis *Erasmi*, qui mandragoram herbam lactucae non absimilem, ut ex *Theophrasto* & *Plinio* patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit *Lucianus*. Lege meo periculo ὑπὸ μανδραγόρου, id est, *post mandragoram sumtam*, vel, *post mandragorae potionem*. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. εἶον ὅτι μανδραγόρου καθεύδοιμι, id est, *a mandragorae potu* vel *esu*. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ὑπὸ πλησμόνης, ὑπὸ φαρμάκου, id est, *statim post repletionem, statim post pharmaci potionem*. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. *J. P.*

Ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις] Viderit *Palmerius* in Erasmo lapsum; sed an non majore ignorantia ipse corrigit ἀπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus voculae ἀπὸ? Vertit sane Erasmus *sub mandragora:* an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret. Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, quum comes *Luciani* venit ad Ἀλεκτρύονος ἱερὸν, viditque illic ὅλον ἀνεσκευάσθαι, ἢ ἄνδρα ἢν μήκωνος ὑπνωτικὴ ἢ μανδραγόρας in libro I. Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari solebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & quum sub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete *Palmerio* ex coetu militum circumstante vel serto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an *Erasmo* unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius sodes. *J. G.*

Ὑπὸ μανδραγόρα] Jam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quicquid in *Luciano*, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab *H. Stephano* Sched. VI. c. 6. operae pretium est ejus verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex *Demosth.* Encom. §. 36. ἀλλ' ἀνίσησι μὲ ἄκοιτας εἶον ὅτι μανδραγόρου καθεύδοιλας τοὺς αὐτῆ πολίτας, ita pergit: *Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse* Lucianum *dicemus? Haud crediderim: sed quemadmodum dicuntur hic καθεύδειν ὅτι μανδραγόρου illi, quos* Demosthenes μανδραγόρας πεπωκότας *dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo* ὑπὸ μανδραγόρα *in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam: literae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα vel in* μανδραγόρου *mutabo, ut in posteriore loco ὅτι μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim* ὑπὸ μανδραγόρου *sonare*, prae mandragora, *pro eo quod est*, prae nimio mandragorae potu: *sicut dicitur* ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. *Denique nullo modo interpretationem illam admiserim*, sub mandragora dormis. *Mirum est autem apud Erasmum eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur (ejus enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens* ὑπὸ μανδραγόρα *tamen recte (meo quidem judicio) legi* ὑπὸ μανδραγόρου. *Haec enim lectio cum in aliis editionibus extat, tum vere in duabus Frobenianis anni* 1533. & 1540. Illas easdem Editiones secutus etiam *Leo Allat.* ad *Eustath.* Hexaëm. p. 57.

Ste-

κότων ἀκούεις, ὅτε τὰς ἀδικοῦσας ὑπισχνῇ· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

oros non audias, neque injuſtos adſpicias; contra autem lippis & luſcioſis oculis ea quæ fiunt videas; neque acriores habeas aures, quam qui ætatis ſunt jam provectioris.

Ἐπεὶ νέοσγε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ὑδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς

3. Nam cum adhuc juvenis eras, ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adverſus injuſtos ac violentos deſignabas, ſublataque omni induciarum ſpe, bella cum iis gerebas, neque unquam otioſum erat

44. Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] * Εἴ ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν λιπαρυστηριάτων. Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκάστῃ πληγῇ τὸν ἔκβασιν ἐπιφέρει. *V.*

* Εἴ ποτ' ἄλλοτε] Per haec Scholiaſtes, quisquis ille eſt, nequiſſimam aetatis ſuae conditionem perſtringit, cujus gravia deſicta nunc non minus atque olim iratum Jovem & fulmina vibrantem depoſcant. Mox ἐκάστῃ πληγῇ ſunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγὶς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπὴ &c. quibus ſtatim ἡ ἔκβασις ἐπιφέρεται, ἐπηρμένος ἦν, ἐπτοεῖτο, ἐπατταλεῖτο, προπαρατίζετο &c. Quam hic πληγὴν, ictum orationis dixit *Quintilianus*. *T. H.*

Stephani obſervata *Palmerium* fugerunt, quando *Eraſmi* verſionem tam falſe irridet, ipſe propterea viciſſim a *J. Gronovio* irriſus: cujus equidem rationes *Eraſmum* defendentis me non capere lubens profiteor: hoc ſaltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in λὰπ· quanquam enim nihil alienum dixerit *Palmerius* (eſt ſane is uſus, quem vult, voculae λὰπ non apud Graecos tantum, ſed & apud Latinorum Medicos in *a* vel *ab* perquam receptus, ut *J. Rhodii* Lexicon Scribonianum oſtendit) minime tamen iſto auxilio indigemus: plane autem ipſi non concedendum, quod in Demoſth. Encom. ſimiliter ὑπὸ μανδραγόρου accipiat. Miror *Fabrum*, qui dederit, *veluti ſub mandragoris recubans*, quaſi non arborem quidem mandragoram cogitaſſet, ſed Jovem mandragorae foliis, ut roſarum delicatuli ſolebant, contectum, quorum vim ſomnificam intimis penitus medullis hauſerit. Neque admodum probo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perſpexit *J. Tollius* in Notulis *Rondelii* Expoſitioni Vet. Signi ſubjectis p. 294. a cujus ſententia non diſcrepat *J. Gronovius*. Sane καθεύδων ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentiſſimum illud, λυπεῖσθαι ὑπό τινος. Eam ob cauſam fieri omnino non poteſt, quin ſecundum caſum praeponamus. *Stephani* ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id ſequentes Editores videntur immutaſſe pro ſuo quisque captu, hic in μανδραγόρᾳ, quod jam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου neque diffiteor eam eſſe formam longe uſitatiſſimam, ſic ut alterius exemplum adhuc mihi in promtu ſit nullum: non tamen idcirco ſpernenda videbatur principis Editionis auctoritas, praeſertim quum & *Stephanus*, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refragaretur. De mandragorae virtute ſoporifera complures: *Seren. Samon. Nec non mandragorae guſtu ſopor additur altus*: ibi vide *Rob. Keuchen.* p. 282. & *Seberum* ad *Poll.* V, 132. n. 73. *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 28. ὁ οἶνος ἄφρονας τοὺς ψυχὰς, τὰς δὲ λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· ἀνθρώπους ſervant *Athenaeus* & *Stobenſis*: *Artemidorus* I. c. 68. ἀνδρὸς, vel, ut *Tollius* etiam poſuit, ἀνδρὰς· pro quo *Cornarium* animadvertimus in verſione longe aliud expreſſiſſe, nimirum ἀνίας vel ὀδύνας. *T. H.*

31. Λημᾷς] Haec illuſtrat *Eraſm.* Adag. in *Saturniae lemae*. Proxime ſequitur, τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι de Jove, cui prae ſenio aures obſurduerunt: ipſa locutio Platonica, ſed paulo diverſa poteſtate, quando quis frequenti & moleſta pene rei commemoratione alium obtundit atque exſurdat: in Lyſ. p. 497. E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφηκε τὰ ὦτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος quae quum imitaretur *Ariſtaen.* I. Ep. 24. p. 110. ſcripſit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα. Nihil intereſt utram formam uſurpes, ἐκκωφᾷν an ἐκκωφοῦν prior in *Ariſtoph.* Equ. v. 312. ubi prorſus diſplicet *Suidae* lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, niſi fallor, linguae Graecae genio contraria: poſteriorem *Athenaus* habet V. p. 188. C. πρὸς τὸ θέαμα τοῦτο (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφωμένοι κἀπτόητοι *attoniti & ſtupore capti, dum celebratiſſimam illam Helenae formam ſpectabant.* Ingenioſiſſime *Salmaſius* apud *Achill. Tat.* III. p. 195. reſtituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῶν συμφορῶν ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. *Clem. Alex.* Str. V. p. 551. C. ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Theſ. in Ἐκκωφῶ. *T. H.*

36. Οὐδέπω ἦγες &c.] Ad ea fine dubio reſpexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque ejus improbiſſimis, quos fulmine Jupiter percuſſit, καὶ τὴν Ἀρκαδίαν σωιεχῶς ἐκπυρώσειε, ἕως ἡ γῆ ὑφαλοῦσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε· διὸ φασὶ πρῶτος ἐν Ἀρκάδιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι Tzetz. ad *Lycophr.* v. 481. ibi plura, quae ex *Apollodori* Bibl. III. p. 201. 203. deſcripſit. Eorumdem etiam ſcelera impuliſſe dicuntur Jovem, ut diluvio Deucalioneo, cujus mox meminit *Lucianus*, genus humanum obrueret. *T. H.*

38. Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Jovis & Cupid. & Ζεῦν. κριτ. & Bis accuſ. paſſim denique. *J. B.*

39. Καὶ ἡ ἀστρ. συνεχὴς &c.] Interp. *Jaculorum in morem*

erat fulmen ; ægis concuſſa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur: terræ autem motus ita frequenter fiebant, ut cribri agitationem plane referrent : nix acervatim ruebat, grandinem autem ſaxa diceres ; & ut violentius dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes deferebantur in terras ; ſingulæ guttæ fluvium æquabant. Quamobrem puncto temporis

πάνυ ὡς κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο· ἡ δὲ βροντὴ ἐπαλαγεῖτο, ἡ δὲ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν, ἡ χιὼν, σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα, πέλεκυν. ἵνα σοι φορτικῶς ἁλαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, πολλὰ ἐκάστη σταγών. ὥστε τηλικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία

ὤφλ

morem denſiſſime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit alios reddere: *in morem levis & velitaris pugnae*; additque vocem utrumque ſignificare ; non tamen affirmat, utro hic ſumendum ſit modo. At poſteriore omnino hic intelligendum videtur : vult enim *Lucianus* fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedit pugnam : atque ita ſimiliter infra in Abdicato §. 3. ταῦτ' εἶναι νομιζόντες ἀκροβολισμὸν ἐκ εἰς μάχην ἐκπίπτουμένου τῦ κακῦ. *H. V.*

41. Κοσκινηδὸν] *Cribri inſtar frequentes. J. Br.*

Κοσκινηδὸν] Hoc apud *Suidam* extat & πέλεκυν, σωρηδὸν apud *Heſychium*. Praeceps autem & abruptus vocum illarum ſonitus artificioſam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos verſus ſimilia *Philo Jud.* jungit in Flacc. p. 978. πανταχόθι σωρηδὸν προεκομίζοντο. . . συνεθλίβησαν δοράτων φορμηδὸν . . . ἁρμαμάξαι τοιχηδὸν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo *Apul.* Met. IV. p. 146. *Eſtur ac potatur incondite : pulmentis acervatim, panibus aggeratim, poculis agminatim ingeſtis.* Acutum illud *Fabri* de Luciano ὑετὸς ῥαγδαῖος in oratione proſa φορτικῶς dici judicante non laudo : quid probabilius, quam, quod ſuſpicatus eſt Eruditiſſ. *Jenſius*, haec eſſe e veteri poëta Tragico deſumta ? ſunt ſane verba Tragica, & grande quiddam ſonant : ſed praeterea horridum aliquid ac pene inſulſum in iſtis, πολλὰ ἐκάστη σταγὼν, qualia *Longinus*, ut puto, in caſtigato ſcriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, ſi haec de ipſo diluvio Deucalioneo a quocumque demum fuiſſe poſita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per jocum a Comico quopiam videri dicta : eamque in partem potiſſimum inclinarem, niſi me retineret illud *Luciani* φορτικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγικῶς ſit poſitum, vix dubitandum videtur. Jam mihi cum illis compara dictum *Baſilii Seleuc.* Or. I. de Noe, & diluvio ſacro : ἄνωθεν ὑραὶς χειμάῤῥους ἐκόντιζε &c. hoc ſcilicet vel *Lucianus* vel *Longinus* probare potuiſſent : non lubet alia proferre plura, ubi in hac ipſa re boni patres, nimis ſaepe in tumorem orationis indecorum proni, paratragoediant. Jure merito *Photius* in Eunapio reprehendit πολλαχόθι ἀκαιρον, quod in dithyrambo vix ac ne vix quidem condones, p. 100. ubi rectiſſimam, qua erat optima judicandi facultate, de ſcriptoris hujus ſtylo fert ſententiam. *T. H.*

43. Ὑετοί τε ῥαγδαῖοι] In his verbis *Faber* delet τε. nec certe ad ſenſum requiritur, quum praecedat καὶ; debuiſſet etiam poſt ῥαγδαῖοι eſſe collocatum. Sed ſuſpicor haec verba ex antiquo aliquo Tragico eſſe deſumpta, & quamvis ſuperfluum, maluiſſe Noſtrum retinere illud τε. & certe ſi adſit, verba grandius ſonant; ac propter eamdem cauſam exiſtimo, idem illud τε ita initio orationis poſitum, ac legimus ſtatim cum principio opuſculi de Aſtrologia, Ἀμφί τε ὑραυῦ, ἀμφὶ τε ἀςέρων ἡ γραφή. Caeterum ῥαγδαῖοι ὑετοί iterum leguntur apud *Noſtrum* Philop. §. 24. *J. J.*

Ὑετοί . . .] Cujus haec verba ſint neſcio. Certe Tragici eſſe non obſcure innuit. *M. du S.*

45. Ἐν ἀκαρεῖ] *Temporis momento. J. Br.*

Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Ita *Noſter* ſaepe §. 23. ad Atticorum elegantiam magis convenit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod *Ariſtophanes* habet in Plut. v. 244. ibi vide *Ez. Spanhemium*. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου *Ariſtid. Quinctil.* de Muſ. III. p. 162. *T. H.*

Ibid. Ναυαγία] Vide Συρ. c. 12. ubi fuſe deſcribit inundationem ſub *Deucalione* factam. *A. V.*

Ναυαγία ἐπὶ τῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσκεῖται τῷ Λυκωρεῖ] Mirifice haec illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit *Lucianus*, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΑΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ. . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ. . ΥΟ. . . ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ. . ΟΝΙΔ..... Ο. . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi ſic ſupplet *Palmerius* πρότερον ἡ τῦ διὸς πανομβρίου δ' ἑαυτῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δημόσιον ἔ τὰ σωτ. Ubi miror illum Διὰ πανόμβρῳ in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων πανομβρίων. Primo ipſa rei ratio non patitur. Quid enim ? quum ipſe eſſet Athenis, cur Διὰ πανόμβρῳ exſpectare debuit ? & eo ceſſante demum ædificavit templum ? Deinde non Graecus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμὸς· adeo licet dicatur Jupiter pro imbre, non poterit hic bono ſenſu dici pro cataclyſmo : nec cataclyſmus ceſſavit ceſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum auctor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſuppletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactere communi, facere ſex puncta, conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΓΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Jovis Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare *Pauſanias* in Atticis pag. 32. *J. G.*

ὅτε γὰρ Δευκαλίων ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἓν τι κιβώτιον ἐσωθῆναι προσκεῖται τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος ἀφυλάτητον εἰς ὀπιγονὴν κακίας μείζονος.

sub Deucalione tot naves perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem servans, quo majora deinde scelera suboleſcerent.

Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τὰ ῥᾳθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντός ἔτι σοι τινὸς ὅτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· ἢ ὅτος, ὁ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συνελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνου σε, ὦ θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρ-

4. Ergo pretium ob ſocordiam ab iis tuliſti, cui nemo hodie rem ſacram facit, nec coronam quidem imponit, niſi forte unus aut alter quaſi Olympiorum corollarium, idque qui tibi præſtat, rem ſe haud ſane perneceſſariam facere exiſtimat, ſed veteri neſcio cui inſtituto id dandum credit. Illi te, o deorum præſtantiſſime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore

47. Ἐν τι κιβώτιον] Ὡς ἐπὶ τῷ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. *V.*

51. Τἀπίχειρα] Μισθούς, τὰ ἀφ' τῶν χειρῶν κέρδη τὰ ἐπίχειρα, * τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. *V.*

* Τὰ ἐπιχειρήματα] Interpretatio ſane mala, ſi vulgari ſignificatione capias: an apud recentiores unquam ea poteſtate, quae conveniat τοῖς ἐπιχέροις, haec vox fuerit uſurpata, mihi non conſtat. *T. H.*

47. Κιβώτιον] *Deucalionis naviculam.* *J. Br.*

48. Τῷ Λυκωρεῖ] Lycori oppido prope Delphos, quod etiam *Lycoria* dicitur. *J. Br.*

Τῷ Λυκωρεῖ] Ad Parnaſſum appuliſſe alii tradunt. V. *Apollod.* I. p. 10. BC. *M. du S.*

49. Ζώπυρον] Recte obſervat *Thomas Magiſter* dictum hoc a Platone eſſe deſumptum; quem vide *de Legg.* III. ab initio fere, Ed. Lugd. p. 585. C. D. οὐ παμφαῦς πού σμικρὰ ζώπυρα τῆς τῶν ἀνθρώπων γένους ἀφεστιωσμένα. Sic paſſim *Origenes c. Celſ.* locutus; Vide p. 194. 216. *M. du S.*

Ζώπυρον] *Platonem* imitatus etiam *Dionyſ. Halic.* A. R. p. 36. v. 39. μικρὰ ἄττα ἀφασάζουσαι ζώπυρα τῆς Πελασγικοῦ γένους. p. 35. v. 34. ζώπυρα ἄττα σελιπόρμα τῆς παλαιοῦ γένους· plures alii; ne de patribus eccleſiae dicam, qui ſaepius in Noacho, ad cujus familiam arctis oppido limitibus incluſam tota ſpes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide *J. Fr. Gronovium* Obſ. IV. p. 42. *T. H.*

50. Κακίας μείζονος] Deteriores enim poſtea abierunt homines, quam prius fuiſſent. *J. Br.*

51. Τἀπίχειρα] Solent haud raro, quemadmodum μισθὸν, per illuſionem ponere: vid. *Suid.* in Τἀπίχειρα· quod in *Aeſchylo* legitur P. V. v. 28. Τοιαῦτ' ἀπίνρα τῆς φιλανθρώπου τρόπου vetuſtior Scholiaſtes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐπίχειρα τοιαῦτά σοι ἐγίνετο ex ipſo Tragico v. 319. *Philo Jud.* de Somn. p. 1119. D. ταῦτ' ἐστὶ τὰ ἀκαίρου παῤῥησίας τἀπίχειρα· prave legitur ἐπὶ. *Diodor.* XIII. p. 387. B. οἱ μὲν τὸ ἐξαπαλήθεντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum eſt illud *Euripidis* apud *Clem.* Str. IV. p. 496. B. *Sola rerum humanarum virtus* σὺν ὐν θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἔθλα τῆς πόνου ἔχει. *Poll.* III, 143. & *Jungerm.* *T. H.*

53. Εἰ μή τις ἄρα πάρεργον &c.] Quaſi defungendi cauſa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 3. Eadem *Noſtri* verba de Sacrif. §. 11. Simulatam illam in obeundis ſacris & hiſtrionicam religionem acriter infectatur *Plato* de Rep. II. & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα σὺν πάρεργῳ τίθεσθαι. *T. H.*

56. Κρόνου] Prov. i. e. ἀνόητον & μωρὸν, λῆρον, ἀναισθητον. *A. V.*

58. Ἐῶ λέγειν, ἐποσάκις &c.] Ex ſententia *Gisb. Cuperi* Obſ. III. p. 298. *his verbis ſine dubio* Lucianus *ad Dionyſii ſive patris ſive filii hiſtoriam reſpicit*, teneturque adeo eodem errore, *ſi is error eſt*, cujus *Ciceronem* accuſavit *P. Victorius* V. L. XXI. c. 10. Ego de Dionyſio utrovis ne cogitaſſe quidem *Lucianum*, quum iſta ſcriberet, credo. Haec a Noſtro paululum, ut ſcenae ſerviret, in majus aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa ſacrilegas manus aliquando fuerint experta? quanquam, ſi facinoris auctor fuiſſet deprehenſus, graviſſimis tormentis excarnificaretur: vide *Plutarchi* Quaeſt. Graec. p. 302. B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου διώτερα πάσχειν. De fanis Deorum *ſacrilegis violationibus appetitis, ipſisque Diis vadentibus in antra praedonum* ſimilia non pauca facete pernumerat *Arnob.* VI. p. 207. 208. &c. *T. H.*

59. Τὸν νεὼν] V. *Juſtin.* XXI, 3. & XXXIX, 2. *Plut. V.* 839. C. Ed. St. *M. du S.*

60. Ὀλυμπιάσιν] Eo accentu plerumque ſcribitur. Κεχρημένῳ πρότερον Ὀλυμπιάσιν *Ariſtot.* Rhet. II. p. 106. δρόμου ἀγωνισαμένῳ Ὀλυμπιάσιν *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 191. τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι Ὀλυμπιάσι *Apollon.* de Synt. III. p. 249. Apud *Demoſthenem* autem adverſus Theocr. p. 659. D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας σώδιος con-

nore ſpolient. Mitto jam dicere quoties templum tuum expilarint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam ſunt admoliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtæ vocitant, ne auſus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui e veſtigio concurrentes comprehenderent ſacrilegos, res ſuas etiamnum convaſantes, ut in pedes ſe protinus darent. Sed tu, fortis bellator, & qui γιγαντολέτωρ, & τιτανοκράτωρ prædicaris, ſedebas, manu decemcubitale fulmen ſuſtinens, interea dum cincinnos aureos otioſe tibi attondebant. Hæc igitur, o deorum præſtantiſſime, ecquando tandem diſſimu-

ωσάμενοι τ τιμῆς. ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σε τ νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ 60αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. ἡ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας, ἢ ἀναφῆσαι τὺς κύνας, ἢ τὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκυβαζομένους τῷ τ 65φυγήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, ἡ γιγαντολέτωρ, ἡ τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τὺς πλοκάμους τῷ εἰκειρόμῳ ὑπ' αὐτοῦ, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοίνυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσει ἕως

59. Οἱ δὲ ἡ αὐτῷ σοι] Ὁμοία ἡ σύνταξις † αὕτη τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ‡ τῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίστασαν ἀντὶ τῦ τινὲς τὸ οἱ ἢ κεῖται. V.

63. Ὡς βοηδρομήσαντες] Ἀντὶ τῦ μὴ βοῆς θραυσάντες. V.

† Ταύτη] Exc. G. & V. αὕτη. Mdu J.

‡ Τῦ Εὐ. M.] Locus extat Matth. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίσασαν.* Sic habent omnes Codd. Attamen *Beza* voluit emendari ἐδὲ, *neque*, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, rarum ſit omnino illud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verum & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum eſt apud bonos ſcriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius. J. C.

Uſus eſt hoc Scholiaſtae loco *L. Bos* Exerc. Phil. ad *Matth.* T. H.

conſideranda eſt optimi Codicis Auguſtani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quanquam vulgarem lectionem tuentur Iſocrat. de Big. p. 351. C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357. B. pro vetuſtiſſimis tamen membranis facit *Antipater* Anth. I. c. 1. Ep. 5. — ἄνδρας ἐνίκα Πυγμὴν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια· & *Simonides* Ep. 8. & *Lucianus* infra §. 53. Verum in *Ariſtophanis* Lyſ. v. 1133. Ὀλυμπιάσιν, ὦ Πύλαις, Πυθοῖ· ubi ſane verſus ratio produci ſyllabam iſtam poſtulat: contra in Veſp. v. 1375. Ὀλυμπιάσι γὰρ ἐνίκ' ἐθελόφουν ἐγώ ad metrum perinde eſt, pro brevi habeas, an longa: ſed Scholiaſtes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, ſecus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: ſic enim ille: νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπου rationem adfert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades ſignificantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲ ἀπὸ τῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, niſi ſecundum caſum oſtendendae formationis ergo ponat) τὸ ὃ ἀπὸ τῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάδι. Sequitur aliud ex Grammatico neſcio quo excerptum, quod, ut in iſtis Scholiis ſaepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ι λήγοντα τῶ ἐπιρρημάτων ζητεῖ τ πρῶτον τῦ ὀνόματος τόνον οἷον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum inſtituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπίᾳ, Ὀλυμπίασι· niſi malis Ὀλυμπίαθι, quam formam adnotavit Etymol. p. 25. v. 16. ut proxima ſane videntur ſuadere) πλὴν τῶ ἀφ' τῦ οἶκος ἐκεῖνα γὰρ ἐπήλαξεν. οἶκος, ἵππος, ἱππόθεν στιγμείωσαι τὸ οἴκοθεν. Illud ἱππόθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, eſt *Homeri* Od. Θ, 515. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratiſſimum *Dukerum* ad *Thucydid.* VIII. p. 562. n. 81. T. H.

62. Ἀναφῆσαι τὺς κύνας] Nullus hic *Barlaei* canibus οἰκουροῖς locus eſt: vigilaciſſimum animal ad templorum cuſtodiam veteres adhibebant. AEtnae in Vulcani templo canes excubaſſe mirifica quadam bonorum improborumque dignoſcendorum ſagacitate praeditos refert *AElian.* de Anim. XI. c. 3. Idem alium illum commemorat ſane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, AEſculapii donariorum expilatorem detexiſſet, publico demenſo grati Athenienſes remunerarunt, VII. c. 13. Aliquanto plenius etiam *Plutarch.* T. II. p. 969. E. inter alia: ὁ ὃ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρ nam operae quidem erat pretium, ad firmandam hiſtoriae veritatem, rariſſimae beſtiae nomen memoriae mandari. *Philoſtratus* quoque de V. A. T. VIII. c. 30. canes ad valvas templi Dictynnae in Creta cuſtodes egiſſe narrat. Nolim porro nimis virtutem aeſtimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hoſpiti Deorum ipſiusque Jovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide *Gell.* N. A. VII, 1. de Vir. Illuſtr. c. 49. Aliud ſunt illi Φύλακες Ἠφαίστου κύνες *Eubuli* apud *Athen.* III. p. 108. B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in re ſatis protrita? T. H.

66. Τὺς πλοκάμους τῷ εἰκειρόμῳ] Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis eſt in iſto τῷ εἰκειρόμῳ· hoc enim ignominioſum, & cum magna contumelia conjunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit *Eraſmus* in *Circumtondere comam.* Paulum diſtat, ſic tamen ut cum *Luciano* comparari poſſit, illud *Perſii* Sat. II, 28. *Idcirco ſtolidam praebet tibi vellere barbam Jupiter?* T. H.

67. Δεκάπηχυ κ.] Atqui *Pauſanias* auctor eſt Jovem Olympicum dextra non *fulmen* ſed *victoriam* geſtaſſe,

ἔτως ἀμελῶς παροράμενα; ἢ πότε κο-70 lare desines? Ecquando erit ut tanta facinora ultum eas? Quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia compescatur?

λάσεις τ' τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτως ὑπέραντλον ὕβριν δ' βίᾳ.

Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, ἀ πλη-75

5. De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros pertinent, omissis, postquam tot Athenienses evexi, divitesque

71. Πόσοι Φαέθοντες] Τὴν ἐκπύρωσιν ἀφ' τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥσπερ ἀφ' τοῦ Δευκαλίωνος τ' κατακλυσμόν· δυ-

κεῖ δὲ μοὶ κ' τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τ' ἐκπυρώσεως ἀφιστάναι, ἀλλὰ ἀφ' Σοδόμων * ὑποφαίνειν. *V.*

* Ὑποφαίνται] *C.* ὑποφαίνειν. *V.* ὑπορραίνει *M. du S.*

siniſtra Sceptrum. Menſuram autem ſtatuae idem Auctor nobis, quia minorem juſta tradi cenſebat, invidit *El.* I. p. m. 565. *Hyginus* pedes LX. ſedenti tribuit. Fab. CCXXIII. *M. du S.*

71. Φαέθ. ἢ Δεύκ.] *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* *J. Br.*

73. Ὑπέραντλον] Operae nonnihil huic eſt voci impendendum, tum ut explorati quid de ea conſtet, tum ut Lucianeae locutionis elegantia, quae ſane fugit Interpretes, illuſtretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *ſentina*, & aqua ſordida, ſive ex mari in naves ingeſta, ſive per tenues rimas & juncturas hiantes ſeſe inſinuans, & ipſe locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuvies, foetoremque gravem & moleſtum contrahit. *Euſtath.* ad Od. M. p. 1728. v. 56. ἄντλος, ὁ τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥεῖ τότε ἄνωθεν ἐ τὸ ὀπ' τ' ἁρμονιῶν &c. *Etymologum* emenda: is ἀντλῶ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ὀπ' τῦ ἀντλῶ (imo potius ἀνατλῶν) κ' πυρτερεῖν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' τ' ἐχισμένων ἐπῶν εἰσερχόμενον· vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων· prius certum; de altero non contendam, ſi quis τόπων retineat: ſed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. *AEſchyl.* VII. ad Theb. v. 802. Πόλις δ' ὀ ἐυδία τε, κ' κλυδωνίου Ποκλαῖσι πλημμυρὶς ἄντλον ὀπ' ἐδέξατο· aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: ſignificat rejectos oppugnatores & depulſos, quantocumque impetu irrucrent, intra moenia penetrare non potuiſſe: ſic recte *Scholiaſtes* primus, qui, tametſi haud magni pretii, ſecundo tamen longe melior. Ambiguum eſt, utro modo capi conveniat in *Euripid.* Troad. v. 686. Ὁ δ' ἄντλος εἰργων ναὸς. ὧν δ' ὑπερβάλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero ſentinam hauriens:* cur ſpernas, praeſertim accuratius ſervata τῦ εἴργειν proprietate? *undam inſultantem a navi arcens:* caute nimirum deflectendo, & ſubterfugiendo molem fluctuum imminentem. Praetermitto diſſenſionem veterum in explicandis *Homeri* locis Od. M. 411. O. 478. quem poſteriorem protulit *Pindari Schol.* ad O. Θ. 79. Apud *Zenob.* C. I. n. 23. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἀλῶν πλησάντος, κ' καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐκκενῶσαι σωτῆρα ἐ ἐκτῆξαι τὰς ἄλας, *Schottus* non optime, ut ſolet fere vir literas juvandi ſtudio praeclarus, ſed in vertendis Graecis haud ſane pari ſolertia; *aquam ſentina hauriente:* at voluit *Zenobius*, ſentinam, quae per inertiam dormitantis nauclerii evacuata non fuerit, tantum increviſſe, ut irrumpens in ipſam navis alvum ſales liquefaceret. In *Diogeniano* C. II. n. 34. perperam, ut arbitror, extat ἐκπαναστάσης, quod oſtendit *Mich. Apoſtol.* C. II. n. 39. 40. Hinc non admodum eſt difficile definire, quid ſit ὑπέραντλον σκάφος, ναῦς ὑπέραντλος· nempe cujus ſentina, vel aqua per fatiſcentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus deſuper infuſis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri poſſit, atque adeo periculum inſtet praeſentiſſimum, ne merſa navis intereat; quod poſtremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae poteſtatis ratione. Pauca duntaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem *Philonis* locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119. E. χειμαζόμενά τις ὁρᾷν ἀκριβῶς οἶδε κ' βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον ἐ λαίλαπα καὶ αἰγίζουσαν κ' κυμαινούμενον πέλαγος, ἐγκομίζοντ' δίον, ἐξορμίζειν κ' ἐξανάγεται· τὶς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος ἄτως ἔστι ἐμβριθὴς ἐ ἀκρόνηστος, ἵνα, ὅταν εἴπτον καὶ ἀσκηψάντων, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἄνωθεν ἐπιχυθείσης τ' θαλάττης ἢ ναῦς γενομένη πλωτὴ ᾖ σὺν καὶ ἀπολῇ· partem vidit *D. Hoeſchelius*, male quidem mutans ἐγκομίζοντ'. ἐθελήσας abſolute poſitum rariore ſtructura, quanquam *Philo* ſaepius utatur, turbavit librarios. Idem p. 884. D. Hercules μόνος πλήρωμα κ' ἔρμα ἂν ἀναδάρει, θεὸς ὢν ἐκ θεῶν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται· ne tanti viri pondere depreſſa navis aquas hauriat & ſubmergatur: & ſane *Antimachus* in Lyda ideo Herculem ab Argonautis expoſitum tradiderat διὰ τὸ καὶ βαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τῦ ἥρωος, teſte *Schol. Apoll. Rhod.* ad I, 1289. Similem in modum uſurpavit *Plutarch.* Lucull. p. 499. E. ὀλκάδος πρὸς τὴν θάλασσαν ἤδη βαρείας κ' ὑπεράντλου γενομένης· & *Dion. Caſſ.* LII. p. 473. A. elegantiſſimo loco, ubi Maecenas rem Romanam cum navi procellis jamdudum agitata componens Auguſtum quam poteſt acerrime adhortatur, ut ejus gubernacula capeſſat: μήτ' ἐν χειμαζομένῳ ἴτ' αὐτὴν φεύγειν ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι. μήτε περὶ ἔρμα καθεύδειν ἐάσῃς· qua quidem in comparatione mirum eſt, ni verſus *Alcaei* nobiliſſimos in mente habuit, qui poſt *D. Heinſii* conatus ad *Sil. Italic.* X, 325. necdum ſunt perſanati. *Diphilus* uſu paululum inſolentiore naviculārium ipſum, cujus ratis in hoc periculum ſit adducta,

que ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus egebant, benigne largitus ſum, ſeu, ut verius dicam, poſtquam acervatim, ut in amicos beneficus eſſem, opes effudi, atque ea re factum eſt, ut ad inopiam redactus ſim, illi me ignorant; ſed ne aſpiciunt quidem, cum tamen antea me revererentur, adorarent,

σίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸ πλεῖστον, ἐπειδὴ πένης ἀφ' ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, ἅτε προσβλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες, καὶ

cta, ὑπέφαυλον dixit γενέσθαι adferam locum ex *Athen.* VII. p. 292. A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀπεδύσατο τὰς ὑδρίας ἀπὸ θαλάσσης Τὸν ἰσῶν, ἢ παιδάλιον συντρίψας νεώς, Ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέφαυλος γενόμενος fallatur autem, meo ſaltem judicio, ſi quis emollire tentet refingendo ὑπεράντλου γενομένης. Non invenuſte *Heraclitus*, vel potius, qui nomen ejus mentitur, Ep. V. ἐὰν ὑφέωσιν ὑπέφαυλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ ἡμιμόριον *ſin, antequam poſſim mederi, aquae intercutis copia quaſi ſentina corpus fuerit obrutum, mergetur in deſtinatam fati ſortem*; cum quibus omnino conferendus eſt Seneca Ep. XXX. *Suidas* exponit, Ὑπέφαυλον, πλήρη, additque incerti ſcriptoris verba: οἱ ὑπέφαυλον πεποιημένοι τὸ πλοῖον, ἀσφαλῶς παρεκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον en mirificam verſionem: *illi autem vento pleno navigantes*; vulgatum ego non expedio, niſi corrigas τὸ πλαῖον, tali ſenſu: *illi autem, quum navim ultra modum oneraſſent, tuto tamen ad inſulam appulerunt*: rectene conjectarim nec ne, inventus olim locus oſtendet. Verum ea ipſa poteſtate, quam notavit *Suidas*, & alia quidem longe in re vocem adhibuit *Themiſtius* Or. XVIII. p. 221. B. ἔχουσι αἱ στεγάσαι μεγαλαι ὑρῶτος τὴ ἀρχαίων, ἀλλ' ὑπερχειλεῖς ἢ ὑπέφαυλοι quid audio? στεγάσας ὑπεφαύλους; equidem valde vereor, ut *Themiſtius*, ſi veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, duriſſimam iis figuram approbet: me ſi appellet advocatum, vadimonium deſerere ſum paratus: ſatis erat audacem fuiſſe in ὑπερχειλεῖς. Quanto verecundius tralationem inſtituit *Euripid.* Hippol. v. 767. Χαλεπῷ δ' ὑπέφαυλος ὢν Συμφορᾷ gravi preſſa ac tantum non merſa calamitate, ſic ut nullae reſiſtendi vires ultra ſuppetant. Etſi nihil ſingulare doceat, cauſa tamen eſt, cur *Scholiaſtae* verba ſint producenda: ὁ μεταφορᾶς, inquit, ἀπὸ τῆ νηὸς μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερίχειν δυναμένου ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρῆ γενήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο apparet eos dici μηκέτι τὸ ἀντλίας ὑπερίχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum *Virgilio* dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiſcit, exuberantem ſentinam ſuperare & vacuefacere nequeunt. Jam mihi confer *Ariſtophanem* in Pac. v. 17. Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς τ' ἔμοιγ' ὑπερίχειν τὸ ἀντλίας hoc ſcilicet indicat: *ego enim tantum offarum ſubigendo parare non valeo, quantum ad iſtum ſcarabaum explendum ſit ſatis*: rectius, niſi fallor, quam *Scholiaſtes*, cui aliquid alienum eſt adſutum e *Suida*, eumque ſecutus *Flor. Chriſtianus*: ſi tu, quod iſti volunt, admittas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum *Suidas* exhibet in Ἀτλιᾷ undecumque depromtum, ὡς τ' ἐμοὶ θεατέον, ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπερίχει, quam ego vel propter *Euripidae Scholiaſtem* repudiare nolim. Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπᾷ ὑπέφαυλον συμφορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέφαυλον, tam vehementer ingruentem, ut hominem obruat. Igitur *Luciani* ὑπέφαυλος τῆ βίου tanta eſt humanae vitae tamque gravis protervia atque injuſtitia, quae cogat eam ſubſidere, velut occupatam a ſentina rateam, ſecundumque aliquod diluvium flagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δούκαλίωνες ἱκανοί; §. 18. quamvis variata figura: μὴ ὑπέφαυλος εἰσπίσων ἐπικλύσῃ αὐτόν. *Faber* iteravit priorum *inexhauſtam*: id tamen in *Pollucis* Interprete merito reprehendebat Eruditiſſ. *Kuhnius* ad I, 92. quem, qua erat Graeci ſermonis peritia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diffiteor. *Heſychius*: Ὑπέφαυλα, πολλὰ· imo ſane: ſic expone, ſi lubet, ὑπέφαυλον ὕδωρ, πολὺν ſed idem agnoſce, nihil hoc ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic jam voci ſatis eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce *Luciani* prorſus adſimilia: tu vide de malitia generis humani, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis coerceri emendarique patiatur, Jovem ipſum conquerentem apud *Stat.* Theb. I, 215. addendus eſt *Lutatius*. Jure quidem metuebat *Ovidius*, ne Jovem brevi inermem haberemus, ſi quandocumque peccant homines, fulmina mitteret. Verum haec talia colligere non lubet. *T. H.*

77. Τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας] Eadem locutio in Κρον. §. 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. §. 26. Hoc multo frequentiſſimum: *Iſocrat.* Arch. p. 130. A. *Demoſth.* pro Cor. p. 517. B. *Euſebius* apud *Stob.* p. 20. v. 51. τοῖς δεομένοις τὰ δίκαια ἐπαρκέσομεν. *Hierax* p. 106. v. 38. *Philoſtr.* V. A. T. V. p. 220. v. 19. de V. S. II. p. 547. 605. v. 13. Eodem modo *Paulus* I ad Timoth. V, 10. 16. Paraphr. Enchirid. §. 37. & *Mer. Caſaubon.* Uſurpari a Scriptoribus Eccleſiaſticis pro, *ſumtus, viaticum ſubminiſtrare*, vel, *ſtipem conferre*, monuit *Henr. Valeſ.* ad *Euſeb.* H. E. VII, 5. *Ariſtoph.* Plut. v. 831. — ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τὸ φίλων· quem locum niſi cum *Luciano* contuleris, minus habebis elegantiam ejus perſpectam. *T. H.*

81. Ὑποπτήσσοντες] Advocat *Deſ. Heraldus* ad iſta *Arnobii* VII. p. 221. *Tum deinde ſalutet acclinis, ancillatum fervuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum exiſtimo: quin opportunius etiam advocaſſet, quae Nigrinus commemorat §. 21. *T. H.*

καὶκ ἔ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. ἀλλ' ἦν ὡς ἐγὼ βαδίζων [a] ἐντύχωμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ ἔ χρόνου ἀναλελραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ ἐγὼ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκλρέπουσι, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεως ὑπολαμβάνοντες, ὅτι ἐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

& ex meo penderent nutu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii me veluti eversum hominis jamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, prætereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursu infaustum, atque aversandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτῆρ ipsis & εὐεργέτης fui.

Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ὅτι ταύτῃ ἢ ἐ-

6. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc

[a] Ἐντύχοιμι] ἐντύχω *F.*

83. Ὁδῷ . . .] *Euripid.* Med. 561. Πάντα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. *Menander:* Ἀνδρὸς κακοῦ πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. *M. du S.*

84. Στήλῃ παλαιοῦ νεκρῷ] Proverb. Idem de Merced. Cond. §. 28. & alibi. *J. B.*

Στήλῃ π. ν.] De Columnis sepulcralibus intelligendum, & Cippis. *Anonym.*

Στήλῃ παλαιοῦ νεκρῷ ὑπτίᾳ] Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec adtulit *Fr. Luisin.* Par. III. c. 8. *Rufinus* Anth. VII. Ep. 146. — ὡς ὁ τάφος, νῦν σε παρερχόμεθα· te nimirum vetulam & jam capularem, quae cum rugis & defloreſcente forma priſtinos amatores amiſiſti. *T. H.*

87. Ἑτέραν] ὁδόν. *J. Br.*

Ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον] Valde *Luciano* familiaris locutio, ut notatum *J. Brodaeo* Miſc. IV. c. 1. *Theophyl.* Ep. 23. ἵνα σε πάντες ὡσπέρ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφεύξωνται. *Infauſtos malique ominis* Latini dicunt: *Ammian.* XIV, 6. p. 28. *Eruditos & ſobrios, ut infauſtos & inutiles vitant:* ubi pene mihi perſuaſi legendum eſſe, *infauſtos & mutilos:* eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait *Seneca*, malum omen faciebat occurſus: facile tamen diſſentientem feram. *Chariſius* apud *Rutil. Lup.* de Fig. Sent. II. p. 11. *hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab eo viderentur.* *T. H.*

89. Σωτῆρα & εὐεργέτην] Voces quae jungi ſolitae, de quibus ad *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

91. Ὑπὸ τῶν κ.] malis oppreſſum. *J. Br.*

Ibid. Ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἐσχατιὰν τρ.] Hoc loco notanda eſt inſignis maximi viri hallucinatio, *Eraſmi* dico, qui τὴν ἐσχατιὰν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus conſilia.* At nihil aliud eſt ἐσχατιὰ, quam praedium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuae indicia. *J. P.*

Ἐ. τ. τ. ἐσχατιὰν] Ἐσχατιὰ, ὡσεὶ μὴ τῆς πόλεως, τὸ ἁπλῶς ἔσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ ὃ τοῖς ὑστέροις, ἐρημίαν τινὰ ἡ λέξις δηλοῖ. *Euſtath. ad Il.* I. *A. V.*

92. Ἐναψάμενος διφθέραν] *Ariſtoph.* Nub. v. 72. Eccleſ. v. 80. διφθέραν ἐπημμένος. πεδιοβλημένος, inquit *Suidas. Myron Prienenſis* apud *Athen.* XIV. p. 657. D. conſtituiſſe Lacedaemonios refert Hilotas κυνῆ τε ἕκαστον φορεῖν & διφθέραι πεδιοβλῆται. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 446. σεῖλας ἑαυτὸν ἀγριπᾶς, τάκος ἐναψάμενος καὶ σμινύην λαβών τάκος & διφθέρα hoc quidem uſu non differunt. *Philoſtr.* Her. p. 664. v. 27. διφθέραι τε προσαρμοσάμεναι (neſcio an praeponi debeat binorum Codicum ἐναρμοσάμεναι) καὶ σμινύην φέρων uterque jungit σμινύην ad opus ruſticum faciendum, quomodo *Lucianus* δίκελλαν ideo Timon §. 7. ὑποδιφθέρους σκάπτειν δῆ, οἶμαι &c. §. 8. δικελίζειν καὶ διφθερίας & §. 42. δικέλλαν & φιλτάτῳ διφθέραν jam novis opibus auctus Pani conſecrat. Eſt autem διφθέρα, ἱμάτιον γεωργικὸν, ψιλὸν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἐπηνὸν, ut recte Scholion illud inſertum *Dioni* Or. IV. p. 70. C. quod, poſt *Caſaubonum* tamen, animadvertit etiam *Kuhn.* ad *Poll.* IV, 119. n. 31. Porro de ruſticorum διφθέραις apud Atticos *Iſ. Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. c. IV. p. 41. *T. H.*

95. Προσφιλοσοφῶν] *Seberus* ad *Poll.* X, 129. n. 100. obſervat *pro* Luciani *phraſi magis proprie* Phocylidem *dixiſſe* v. 149. σκάπτειν δικέλλαν multum abeſt a noſtri Scriptoris elegantia. Ego jam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos peſſime odi, conſortio cum ſolitudine atque iſto ligone philoſophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel ſuas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quaſi proverbio αὔραις & ἀνέμοις λαλίγοις· γῇ & ἀέρι λαλεῖν, ut illa nutrix in *Euripid.* Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit *Philemon* in fabula Milite. Noſter, ut Timonis ſui perſonam tueretur, ligonem & ſolitudinem ſubſtituit. *T. H.*

99. Ὕπνου] Vide *Celſum* apud *Origenem* VI, 329. ὁ Ὅμηρος ὁ σοφὸς ὁ ὡσεὶ τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ὁπ τῷ μακρῷ ὕπνου διατίσας &c. *M. du S.*

1. Νήδυμον] Ex *Homeri* Il. B, 2. Δίε σ', ὅτε ἔχε νήδυμος ὕπνος. *J. Br.*

Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen *Ariſtophanis* multum ineſt. *J. B.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸ Ἐπιμ.] *Eraſm.* in Proverb. *Epimenidis ſomnus.* *J. Br.*

Υ. τὸ Ἐπιμ.] Varie traditur annorum, quibus dormiit

hunc remotum & deſertum agrum conceſſi; & ſuſpenſo ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac ſolitudine philoſophans. Mei certe laboris hoc videor præmium vel maximum conſequi, quod plerosque præter æquum & bonum fortunatos non ſum viſurus. Id enim mihi moleſtum eſt ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheæ fili, excutiens altiſſimum iſtum ſomnum ac vere ἡδύμον, (nam Epimenidem dor-

ἀχαλίαν τραπόμενος, ἐναφάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ διαλλῃ 95 τῶν φιλοσόφων ἐνταῦθα. τοῦτο γάρ μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ ἦν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσείσαμενος, καὶ ἡδύμον, (ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοί-

1. Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου γὰρ κεκοίμ.] Ὑπὲρ γὰρ τοῦ Ἐπιμενίδου. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμολόγος, ὃς καὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον λέγουσι δὲ * ξ' ἔτη ὑπνώσαντα οὕτω μὴ ταῦτα ἀναιρῆσαι ὠφελλάττοντα καὶ κεκτημένον τὴν διάνοιαν, καὶ † εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

* Ξ' ἔτη] Prave apud *Suid.* in Ἐπιμενίδης, & *Apoſtolium* C. VIII, n. 84. τὰ δὲ ἑξ ἐκαθεύδε. Vide *Kuſterum.* T. H.

† Εἰς χρησμόλογον] V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. M. du S.

miit Epimenides, numerus. Alii LVII. alii L. aut XL. faciunt. *Plin.* VII, 52. & *Diog. Laert.* 29. A. LVII. *Varro de L. L.* VII, quinquaginta. *Plut. an ſeni gerenda ſit Reſp. Tertull.* & *Pauſan.* in *Att.* quadraginta. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 39. M. du S.

Ὑπὲρ τοῦ Ἐπιμενίδου] Cui non dictus Epimenidis ſomnus? Argute is, & perſonae ſuae convenienter, quippe homo ruſticus, apud *Alciphr.* III. Ep. 38. ὑπνοῖ δὲ, ὅσον ἄκουσα τιλυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρῆτα κεκοιμῶσθαι. Vid. *P. Victor.* V. L. XXIV. c. 1. *A. Schott.* ad Prov. App. Vat. C. III. n. 97. *Menag.* ad *Diogen. L.* I, 109. *Faber* in Epimenidis aetate ſcrupulos movet, hunc nullius, alterum alicujus momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arceſſendum fuit miſſus, quis illum docuit eum eſſe, quem Sicula clades nobilitavit? non *Diogenes* certe: nam is quidem tempus, ſextam ſive ſeptimam & quadrageſimam Olympiadem, accurate perſcribit. Athenienſes Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipſa familia, poſſem, ſi hoc ageretur, oſtendere: quid ergo prohibet, quominus unum aliquem ex iſtius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, majoribus intelligamus? Verum difficilior eſt nodus in *Platone*, qui diſertis ſane verbis Epimenidem Athenas adveniſſe refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I. p. 780. F. *hoc eſt, ut opinor*, inquit *Aldobrandinus* ad *Diogen. L.* nam operae pretium erit eum audire, *antequam Perſae in Lydiam venirent:* τῇδε γὰρ ἴσως &c. *in quo cum Laërtio conſentit* Plato: *nam Cyrus rex Perſarum Sardis ingreſſus eſt victor annis decem poſtquam Epimenides urbem Athenas purgaverat.* Callidum utique commentum, ſed quod, ſi propius inſpicias, in irritum cadit: primum calculos male poſuit Vir Eruditus; pro decem annis dixiſſet Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot diſpendium; quanquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evaneſcat. Deinde, communi nunc etiam, ſed peſſimo tamen nimis inconſiderate ſcribentium vitio, in eo peccat gravius, quod poſt poſita quaedam philoſophi verba ſententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpenſis, quae proxime conſequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὴν Περσικὴν Ἀθηναίων τόλμαν, εἶπεν ὅτι δίκαι μὲν ἐτῶν οὐκ ἔχουσιν· ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγήσονται· πράξαντες γὰρ ἂν ἥκιστα ἐλπίζουσι, παθόντες ἃ μὴ δράσαντες πολλὰ κακά. Haec quin ad Mardonii in Atticam expeditionem pertineant, nullus eſt dubitandi locus: igitur *Plato* intercedit ipſe, ne πρὸ τῶν Περσικῶν explicemus, *antequam Perſae in Lydiam venirent*, ſtatuitque plane, Epimenidem Athenis adfuiſſe ſecundo tertiove anno Ol. LXVIII. hoc eſt, ſex & triginta plus minus annis poſt occupatas a Cyro Sardes: tum praeterea III. LL. p. 804. D. hoſpitem illum Athenienſem ita loquentem facit: Ἆρ' οἶσθ', ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γενόμενον is Epimenides eſt, ut mox patet. Haec pro notarum modulo ſufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes iſtas de legibus illigavit, longior eſt diſputatio, quam ut hiſce terminis circumſcribi poſſit. Porro quod *Plutarch.* narrat de Iſ. & Oſir. p. 378. E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, θέρους δ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατάπαυμους, τότε δ' ἀνεγέρσεις βακχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & iſtorum, quos ipſa natura pene brutos finxerat & ſervos, ingenio dignum; quod *Democharis* apud *Athen.* VI. p. 253. C. de abjecto Athenienſium erga Demetrium ſtudio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπᾴδοντες, ὡς εἷς μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσί, luculentum priſtinae virtutis in foediſſimam adulationem verſae ſpecimen. Probabilius & figurate dormitare Deos conqueruntur, & alto velut ſopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis curſu bene eſt, dum boni non communes tantum aerumnas, ſed iſtorum etiam injurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad *Diophant.* Arithm. V. Qu. 33. n. 21. a fratre frater iniqua haereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, qui-

κοίμησαι,) ἢ ἀναῤῥιπίσας τ κεραυνὸν, ἢ ἐκ τ Οἴτης [a] ἐναυσάμβνος, μεγάλῳ ποιήσας τ φλόγα, [b] ὑπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδες ἢ νεανικῆ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ὄντα τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, ἢ τ [c] σὴς ταφῆς μυθολογήματα.

miendo vicisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex Ætnæ crateribus accendens, ingenti edita flamma, iram illam Jovis fortis ac manu prompti exeres; nisi forte vera illa sunt, quæ de te Cretes, & sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

ΖΕΥΣ. Τίς ἐστός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τ Ἀττικῆς ᾠδὴ τ Ὑμηττίου ὀῤῥ τῇ ὑποῤῥείᾳ; ποιαρὸς ὅλος, ἢ αὐχμῶν, ἢ ὑποδίφθερος.

7. JUP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur ad radicem montis Hymetti, sordidatus, & squalidus, & caprinis pellibus semiamictus?

in-

a Ἐναυσάμβνος] ἐγκαυσάμβνος C. b Ἐπιδιξαιο] Sic vetustae Edd. omnes. S. & A. ἐπιδιξαις. c Σῆς ταφῆς] τ ἐκεῖ σ. τ. J. notatur quoque ad marginem AIW.

2. Ἀναῤῥιπίσας] Ἀνακινήσας. V.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ἡ Οἴτη ἔστι μὲ τ Φωκίδος ὄρος ὑψηλον, ὃ μύνται ἓ πυρὸς φλόγας ἀνιέναι· πῶς ἂν τοῦτο λέγοι νῦν; ἔοικε μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ † Φιλοκτήτου ὡλοκαυτώθη. V.

10. Πιναρὸς] Ρυπῶν. V.

* Οὐ μὴν καὶ] V. μὰν (μέντοι). M. du S.

† Φιλοκτήτου] C. Φιλοκτήμονος. M. du S.

quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Jovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, *Celsi* locus apud *Originem* dubitare nos non patitur: *Themistius* eodem respexit Or. VII. p. 91. A. Ridet etiam, sed acerbiore joco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa jam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, quum apud *Stobaeum* Tragicus poëta dicit, Οὐχ ὑῦδει Διὸς ὀφθαλμός. *AElianus* apud *Suidam* in Βραγχίδαι, ὅ μὴν ἐκάθευδεν ἡ τῷ θεῷ πρόνοια. Hinc πρόνοια ἀνύπνακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύναλος. Rex vates Psalm. XLIII, 23. Ἐξεγίρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. *T. H.*

2. Ἀναῤῥιπίσας] Non putem cum *Barlaeo* verbum hoc in *vibrandi* significatu accipiendum: nihil enim aliud denotat proprie, quam *ignem prope extinctum flatu excusitare*, quod *AElian.* Hist. Anim. IX, 20. dixit ῥιπίδι ὑπερεξάψαι, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate *Plutarch.* in *Amatorio* p. 785. Τὸ ποιητικὸν ἢ μουσικὸν ἐξώρμησε ἢ ἀνερρίπισεν & *Lucian.* in Gymnast. §. 21. quare in versione hujus loci pro *denuo vibrato fulmine* ponendum erat, *fulmine flatu rursus excitato.* In principio hujus Dialogi dixerat extinctum esse fulmen Jovis: τὸ ϑ ἀοίδιμόν σου, ἢ ἐκηβόλον ὅπλον, ἢ πρόχειρον ὡς ἐν ὅπως τελείως ἀπίσθη &c. *L. Bos* Obs. Crit. c. IX. p. 48.

3. Ἐκ τ Οἴτης] Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. *J. Br.*

Ἐκ τ Οἴτης ἐναυσάμβνον] Offendit Graecus Interpres ad OEtam montem, unde, quia nullas flammas vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Herc ule, qui in summo vertice (τ Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον appellat *Sophocl.* Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter *Sophocl.* in Trach. *Theocrit.* Eid. XXIV, 81. *Clem.* Protr. p. 19. C. κατέςρεψε τ βίον λέγ τ σὺν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδυμένος *Hygin.* F. XXXVI. *Serv.* ad AEn. VIII, 300. Hoc nomen in eo loco resedit: *Theophr.* H. Pl. IX, 11. τ Οἴτης περὶ τὴν Πυράν. vide *Liv.* XXXVI, 30. Itidem Φρυγίαν λέγ τῷ ἐκεῖ περιφρύχθαι τ Ἡρακλέα· *Stephan.* in V. alia notant *Muncker.* ad *Hygin.* p. 83. *Ex. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 158. *Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui* Prestion *nomen est:* melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, λὰ τῷ πρῆσαι, quod de rogo Herculis succendendo posuit *Sophocl.* Trach. v. 1211. Probarem equidem istam solvendi nodi viam, si perpetuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex ejus herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis extincti redintegrari: verum apud veteres nullum extat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit stare pro vulgata lectione *Is. Vossium* ad *Catull.* p. 287. 288. & credere insuper, *nonnunquam flammas & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem:* sed, ex quibus hoc conficiat, *Catulli, Statii Maniliique* loca perperam exposuit; quod quum lectorem paulo peritiorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis Ejus interpretationibus refellendis operam insumam. Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτης reponens Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano* §. 19. ubi Cyclopas ἐκ τ Αἴτνης Jupiter arcessi jubet ad accipiendum fulmen: §. 40. Mercurius ὑπὲρ τὴν Αἴτνλω,

in-

incurvus autem, opinor, fodit; homo garrulus atque audax: haud dubie Philosophus est; neque enim sermones de nobis adeo impios deblateraſſet. MER. Quid ais, o Pater? tun' ut Timonem Colyttensem, Echecratidæ F. haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives; qui totas hecatombas mactabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

σκάπτει δὲ οἶμαι βλοσυρῶς λάλος ἀνθρωπος, καὶ θρασύς. ἦπου φιλόσοφός ἐστιν· εἰ γὰρ ἦν ὅπως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διέξεισι καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί φῂς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ πάνπλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας σφάττων· ἐφ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ.

18. Τὰ Διάσια] ‡ Ἑορτὴ Ἀθήνησι ἥτις καλουμένη, ἐν ᾗ θύουσι μὴ συγγενέσθαι ἐπιτελοῦντες, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίῳ· οἶσθα δ' ἐμοὶ τοῦτο καὶ τῇ § Διασιάδῃ τελεῖσθαι. *V.* Διασιαίοιν δ' τὸ ἀποτρέπειν τὰ αἰτίας· ὅρα εἰ τῷ Ἰκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεῖ. *C. G.*

‡ Ἑορτὴς *A.* ἡ. καλεμένη] *L.* ἑορτὴ . . . καλουμένη· & sic *V.* *M. du S.*

§ Διασιαίοιν] Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τῆ διαφυγῆν αὐτὸν ὑχαῖς (quibus Jovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita *Suid.* ex *Aristoph. Schol.* ad Nub. 407. apud quem perverse legi ἄτας monuit *Kusterus*: idem vitium ex *Sapphus* Oda detersit *H. Stephan.* ad *Erotian.* p. 158. Brevius *Etymol.* παρὰ τὰς ἄσας τὰς αἰτίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τὸ διωθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἤγουν τὰς αἰτίας. Quod si ab ἄσαινω compositum extitisse unquam διασαίνω, longe diversa foret ejus potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod hujus Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία ἔν, ἡ ἀποτρόπαια τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρόπαια &c. sed citius inepti hominis adsumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa *Foes.* in OEcon. Hippocr. Istius συγγένεσθαι (minus recte *E. A.* συγγένεσθαι) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσια· στον scribe in *C. G.* ἀποτρ. τὰς αἰτίας. Nostri locus in Icarom. §. 24. *T. H.*

inquit, ἐς τὸ ὑμῶν ἀναπτήσομαι· tum quid apud poëtas est vulgatius, quam haec fulminum Jovialium officina? Idem *Faber* pro ἀναστάδμος libenter legerit ἀναυσάδμος· non adsentior: ἀναύειν hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis ἀνάπτειν & ἐνάπτειν pro *succendere*, *ignem immittere*, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. *T. H.*

6. Ὑπὸ τῶ Κρητῶν] Qui te juxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. *J. Br.*

Ὑπὸ Κρητῶν] *Callimach.* οἱ Δία, & tangit illud alibi *Lucian.* *J. B.*

Ibid. Τῆς ἐκεῖ σῆς τ.] Restituimus ex Ed. *J.* vocem ἐκεῖ in aliis omissam. Vid. 3. Θυσ. c. 10. Z. τρ. c. 45. & Φιλοψ. c. 3. *Lactantius* ipsum sepulchri titulum exhibet I, 11. ΖΑΝ ΚΡΟΝΟΥ. Vide & *Chrysost. Hom.* III. in Ep. ad Tit. Not. ad *Porphyr.* n. 17. *M. du S.*

10. Ἠιθλίφθειρος] *Caprina pelle amictus.* *J. Br.*

12. Φιλόσοφος] Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. *J. Br.*

13. Οὐ γὰρ ἄν] Excidisse videtur ἄλλως vel simile quid. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἄν] Nihil excidit: οὐ γὰρ ἄν, οὐ γὰρ ἄν ποτε, οὐ γὰρ ἄν που, *ceteroquin*, *alioqui non*, ut *Budaeus* aliique docuerunt. *T. H.*

Ibid. Καθ' ἡμῶν] Τῶν θεῶν. *J. Br.*

15. Τὸν Ἐχεκρ.] Echecratidae filium, e Colyto vico Atticae. *J. Br.*

Ibid. Κολυττέα] Quid monuerit *Sponius* de hoc nomine scio. Sed scripturam omnium quos vidi librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est, ut videant num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille inspexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in *vita Platonis* apud *Diog. Laërt.* p. 70. D. Vid. A. G. IV, 733. & *Suid.* *M. du S.*

16. Καθ' ἱερῶν τ.] Quae *Homer.* Od. Δ. & P. τελήεσσας ἑκατόμβας vocat. *J. Br.*

Καθ' ἱερῶν τ.] Sic *Thucyd.* V, 47. *M. du S.*

Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum *Budaeus* locum protulit C. L. G. p. 625. ubi ἑστιᾶν ita constructum appareat: usitatius, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βοὸς, καθ' ἑκατόμβης εὐξασθαι, de quo *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 657. In Philops. §. 21. dedimus ex sententia *Graevii*, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ, quum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίων ὁμόσαι· utramque structurae formam ad ἑστιᾶν traduxit *Lucianus*, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱερεῖς τελείοις adeundus est *Dukerus* Eruditissimus ad eum *Thucydidis* locum, quem indicavit *M. du Soul.* *T. H.*

17. Ὁ πάνπλουτος] Atqui mox paterna bona fuisse indicabit c. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὰς ὅ. ἑκ.] Θύων subauditur. *J. Br.*

18. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διός, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διηκρίβωκε τὰ Διάσια, λαβὼν ἀφορμὴν τῆ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ἀνομάσθαι λόγων. Vide hac de re *Scholiast. Aristoph.* ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐνιαύσια. ut apud *Long.* ποιμεν. lib. 2. & *Lucian.* alibi, quod aliis notatum. *J. B.*

Ibid. Διάσια] Vide Scholium & *T. Fabri* notam. Adde etiam *Thucyd.* I, 126. & Scholia. Meminit *Nos-*

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, πῶς ἂν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τίνα πάθοι ἂν τοιοῦτος ὤν; αἰσχυμηρὸς, ἄθλιος, ὁ συναπαγχόμενος, ὁ μιαιφονώτατος, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ βαρείας καὶ ἀφεύκτου τῆς ἀκελλαν.

ΕΡ. Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, ὁ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἐλεήμων οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὃς ἐν συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ἐφ' ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βοσκῇ.

JUP. Heu! quae istiusce rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conjicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, ut minus exacte loquar, comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures jecur sibi affixisse exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent.

Ii

a. Τοὺς φίλους] τῆς φίλων R.

ster Ixap. c. 24. ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. *M. du S.*

Διάσια] Meminit hujus loci *J. Meursius* Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: *Ille est, qui crebro nos per integras victimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Jovis:* satis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 407. μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut *Castellano* jam observatum: longe alia est ἱκτίνων illa πομπὴ, quam memorat *Plutarchus* in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis *Lucianus*, quasi victimas eo festo Jovi immolassent: hoc negare videtur *Thucydides* I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ ἐν Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλοῦσι Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μαγίστου, ἔξω τῶν πόλεως, οὗ ἥ πανδημεὶ θύουσι πολλοὶ, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοὶ, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, quum solis frugibus faciebant, major erat religio. Jam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non *Scholiastes* solum, sed vel maxime *Pollux* I, 26. suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse *Thucydides*: οὗ ἥ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δὲ: confer *Porphyr.* περὶ Αποχ. II. §. 16. possem multis firmare, quibus nunc supersedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam *Polluci* vacillasse, quod *Camerarius Kuhnius*que contendunt, arbitrentur eruditi. *T. H.*

24. Οὕτωσί μὲ εἰπ.] *Ut ita dicam*: ὡς δὲ ἀληθῆ λόγῳ, *ut vere dicam, at revera.* *J. Br.*

Οὕτωσί . . . . .] Eodem redit cum his in Ἀρμ. ἀλλ' ἀληθῆ λόγῳ μὲ, ἐφ' ὧν ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δὲ ἀληθὲς, ἄκρον ἂν εἰ τοῖς ἀκριβέσι ἀνθρώποις ἐπεδείκνυμεν τοὺς λόγους. Vide etiam *Dial. Jun.* & *Jov.* εἰπεῖν δὲ τῷ λόγῳ. Vide *Tan. Fabri* notam. *M. du S.*

Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν] Vid. *L. Bos* ad Harmonid. §. 3. Formula quaedam loquendi solennis: similes notant *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 36. *Jos. Wass.* ad *Sallust.* B. J. c. XIV. p. 261. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 563. n. 7. Τῷ μὲ γὰρ ὀμόσαι, τῇ ἡ ἀληθείᾳ *Theon Progymn.* p. 97. λόγῳ μὲ καὶ τῷ ὄντι, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲ, τὸ δὲ ἀληθὲς p. 138. Illam χρηστότητα & φιλανθρωπίαν, quae saepe mera fit stoliditas, tetigit *Herald.* de R. J. A. I. c. 7. §. 6. *T. H.*

28. Κόραξι καὶ λύκοις] Idem passim Dial. Mort. Sic vocat τοὺς ἀσυμποσίους καὶ πάλαιστρα dictum antea ex *Demosth.* ad Nigrin. §. 22. *J. B.*

34. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem mutati spoliatique Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν, *sugendo eximanire*: ἐκμυζᾶν τὰ ἄφαρ, *Hero* Spirit. p. 147. plus una vice, ubi junctum itidem ἀναστᾶζ, sicut apud *Sotionem* Geop. VII, 15. διεκμυζῶντες ἀναστῶσι μύρῳ τὰ τραγέα. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: *AElian.* de Anim. I, 32. alibique saepe: *Testam. Patriarch.* p. 204. ὡς παιδαλὶς ἐκμύζει ἕμφον· haec enim vetusta verbi forma (μύζειν *Hippocr.* habet de Carn. p. 250. v. 41. ἀμύζειν *Xenoph.* K. A. IV. p. 196. v. 18. vid. *Hesych.*) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translatam junxit *Themist.* Or. XXII. p. 282. C. μετάνοιαι βραδίαι καὶ ὑ σφόδρα εὐκαίρῳ δεῖμαι ὄρους (ita lege, ne sensus mutet, non ὅπως) δὲ τινες οὐκ ἐᾷ πάμπαν ὑπὸ τῶν ἐρετῶν ἀποκμυζηθῆναι· ista ἐρετῖται sunt ejusdem generis, cujus & illae ferae, quae Timonem exhauserunt. *Abistid.* T. II. p. 312. C. δεινὸν γὰρ ἡ τύχη πανδαιχὴ καὶ θηριώδης, καὶ τὴν φθορὰ ἀφειδέστατον ἕλκει· γὰρ (*dilacerat enim*: nisi forte malis οὐ mentionem τῆς φθορᾶς; ἕλκει γὰρ, *nam exulcerat*) ἁπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προστραφυκὸς ἐκμυζᾷ κενοῖ. Notum illud *Juvenalis* Sat. VIII, 90. *Ossa vides regum vanuis exsuctа medullis:*

quo-

Si vero nudulis Timonis offibus, & circumroſis, ac medulla, ſi qua ſupereraut, probe & diligenter exucta, aridum illum & ab radicibus imis excifura relinquentes, abierunt, ne noſcentes quidem amplius aut aſpicientes, (cur enim id facerent?) aut opem ferentes, vel aliquid viciſſim largientes. Itaque ligone, uti vides, & rhenone inſtructus, urbe præ pudore relicta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad inſaniam adactus, quod certos homines a ſe antea ditatos præterentes ſuperbe videat, ne hoc quidem tenentes, Timon necne dicatur.

οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γοργύτατα ἐκρίζας, ἢ περιστραγόντες, εἴ τις ἢ μυελὸς [b] ἐῶν, ἐκμυζήσαντες ἀφ' ἑαυτῶν εὖ μάλα ὀπιμελῶς, ᾤχοντο, οὐκ αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπολειμμένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γε; ἢ ὀπιπεύοντες, ἢ ἀποδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Ἀλλὰ ταῦτα ἀμελλίτης, ἢ ἀφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῷ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

9. JUP. Sane nobis talis vir haud-quaquam contemnendus negligendusve eſt. infelix enim jure indignaretur,

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυσχερῶν

πρὸς

[b] ἐῶν] ἐὼν F.

cujusmodi plura dabit magnus *Bentl.* ad *Horat.* Ep. V, 37. eam vocem puto reſtituendam *Prudentio* Pſychom. v. 600. *Mox ſpolia exſucto de corpore deripit* — id eſt, extenuato & prorſus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me ſtat Egmondani Codicis auctoritas. Ἀῶν ſaepius a *Luciano* dici *exhauſtum bonis & evolutum* monuit *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſmoph. v. 853. venuſte ſubditur τὰς ῥίζας ὑποτιμηθέντα· nam τὰ φυτὰ ἀπὸ γῆς ῥίζης ἐκπεκύτα αἰώρηται καὶ σήπεται, ut eſt in *Demophili* Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente *Theocrit.* Eid. XVI, 12. Ἐνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη — ibi Gratiis noſtris aridum eſt minimeque locupletatum domicilium, quum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque ciſtae fundum triſtes ſe recondunt. Similis etiam in alia voce, quem *Heſychius* notavit, Comicorum uſus: Κρίων, τὸ ξηρὸν τίλλεται ἐπὶ πτωχῶν. *T. H.*

36. Ἀῶν] Metaphora ab arbore vulſa. *J. Br.*

38. Πόθεν γάρ] Phraſis *Demoſtheni* familiaris, ſed alio ſenſu. Vide etiam *Euripid.* p. 260. B. *Arrian. ad Epict.* p. 103. B. *M. du S.*

Πόθεν γε] Priores Interpretes, quaſi cum ſequentibus una ſerie cohaereret, πόθεν γὰρ ἢ ἐκπεφυγότες. Rectius disjunxit *Faber*, ſed parum accurate vertens. Diſtinguendum, ut bene in Ed. P. πόθεν γε; ἢ ἐκπεφυγότες, intelligendumque haud aliter, atque apud *Demoſthenem* creberrime, *non amplius agnoſcentes illum, aut reſpicientes (nihil illi quidem minus:* vel, *nequaquam ſane) aut opem ferentes.* Ita ſolet interponi, praeſertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ; quando non ſimpliciter ſed oratione morata negant. Saepe fefellit Interpretes; ut apud *Liban.* Declam. XIV. p. 418. C. τί οὖν; ἡσυχῇ μοι φράσεις; πόθεν; *quid ergo? voluiſne ad me liberandum ara? nequiquam;* ubi pejus inſuper tentatur: *Dion. Chryſoſt.* p. 395. D. 421. C. ad quem optime monuit *Casaubon. Diatr.* p. 49. Grammatici exponunt ἰδιωτικῶς. *Schol.* ad *Euripid.* Phoen. v. 1614. ad *Ariſtoph.* Ran. v. 1503. quem *Suidas* deſcripſit: *Euripid.* apud *Plutarch.* T. II. p. 107. B. Corruptus *Heſychius*: Πόθεν, ἀπὸ τινὸς μέρους, ἢ μετ' ὑποχρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτου lege: Πόθεν, ἀπὸ τινὸς μέρους· ἢ μετ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ ὅτι· vel ὅτου· hoc poſterius ad πόθεν pertinet; nam accentus ſignificandi facit diſcrimen: illud autem μετ' ὑποκρίσεως eſt, quod diximus, in oratione morata. Vide *Etymol.* in Πό, qui perinde Atticis notat uſurpari πώμαλα. Haec ſatis eſt tetigiſſe; nam ubivis obvia ſunt exempla. Adde, ſi lubet, *Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIII, 2. *Kuſter.* ad Eccleſ. *Ariſtoph.* v. 968. *T. H.*

39. Ἐν τῷ μέρει] *viciſſim.* *J. Br.*

41. Τὸ ἄστυ] *Urbem, Athenas.* *J. Br.*

42. Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] *Micyllus, Benedictus: adverſus ingratos atra bile ſtomachatur:* hoc ſi verum foret, ſcribi debuerat, omiſſo οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτῷ &c. Sed multum ſudabunt, dum probent Graecos uſurpare μελαγχολῶ τινι pro, *atra bile percitum ſtomachari alicui.* Recte *Faber*: τοῖς κακοῖς eſt ὑπὸ τῶν κακῶν· neque aliter *H. Stephan.* Theſ. T. IV. p. 555. A. quem dum deſcribit *Barlaeus*, invitum onerat aſſumento deterioris verſionis, *ob mala* vel *malos.* *T. H.*

46. Ἠγανάκτει] Duo hic mutat *Tanaq. Faber*, ἀγανακτεῖ pro ἠγανάκτει, & ποιήσωμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non ſatis perſpecto Graecae linguae, hoc in caſu, genio orta eſt. Verba autem, ſicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda, *At vero homo hic nequiquam faſtidiendus & negligendus; jure enim indignaretur ſuam infelicitatem, quum & nos ſimiles feremus exſecrandis illis adulatoribus, oblivi rum, qui nobis*, &c. Ἠγανάκτει tritiſſimo Hellenismo poſitum eſt pro Fabri ἀγανακτεῖ, *indignaretur.* ποιήσωμεν vero itidem pro ποιήσομεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Reviviſcent. §. 10. ubi Socrates reliquos Reviviſcentes Philoſophos perpellere ſtudens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, pauliſper

ἐπεὶ κ᾽ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καλαράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ὑπιλελησμόνοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [a] μηρία ταύρων τε, κ᾽ αἰγῶν πιόταλα καύσαντος ἡμῖν ὑπὲρ τῶν βωμῶν. ἔτι γᾶν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πολὺν ὑπ᾽ ἀσχολίας τε, κ᾽ θορύβου πολλοῦ τῶν ὑποκρινόντων, κ᾽ βιαζομένων, κ᾽ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοί γ᾽ ὄντοι, κ᾽ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ᾽ ὀλίγον καλαμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ᾽ ἀπέβλεψα

si eadem faceremus ac sceleſti illi aſſentatores, virum talem negligentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum ſomora in altaribus cremaverit; eorum certe nidorem etiam in naribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus diſtrictus fui, ingentemque pejerantium turbam, nec non eorum, qui per vim rapiunt; tum vero propter metum ſacrilegorum (ii enim bene multi ſunt, & quos haud facile quis vitet, neque nobis connivendi ſpatium relinquunt) jamdiu in Atticam oculos non con-

a *Μηρία*] Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores Edd. Pro *ὑπιλελησμόνοι* Margo *AIW. ὑπιλελησμόνοις.* male.

πικρῶν κάδμωνα κ᾽ σκότου πύλας λιπόντες, veniſſent, cauſam ſuam dicere ſinerent, ait, Παρίξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καθαλιύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Rotundior namque hic ſenſus eſt, ſi παρίξομεν intelligatur pro παρίξοιμεν, *praebuerimus.* Manifeſtiſſime iterum apud *Noſtrum* de Saltatione §. 3. Ὅπερ ἂν σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ κ᾽ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσσέα τῆς λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις ἀλητείας ἐπανάξομεν, &c. ubi recte Interpres, *Quae non modo tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non Ulyſſis in morem te a loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia reduxerimus.*

Sed nec ſolus *Faber* in hanc uſitatiſſimam, ſi quaequam, loquendi impingit formulam; Interpres *Luciani* Latinus, ubi tamen alibi bene ſe in eo gerat, labitur in Hermotimo §. 3. dum ὅσῳ γᾶν ἐπ᾽ ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, κ᾽ σωὴν αὐτοῖς, vertit, *Etenim quantum ad illius operam attinet, jam dudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor*; quum debuerit; *Dudum attractus fuiſſem ſurſum, cumque iis* (Virtute & Magiſtro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide ſuperiora) *verſarer.* Idem errat in Scytha §. 3. ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις ᾔ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, vertit ἔγνω *agnovit* pro *noviſſet*, ut jam animadvertit Cl. *Graevius.* Inſulſa quoque eſt interpretatio, qua haec verba ibidem §. 8. [κ᾽ οὐκ ἂν ὑδὶ ἀνέστρεψεν αἶψα ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas* Anacharſis. Tu verte: *Quin ne revertiſſet quidem, puto, in Scythas, ſi non mortuus fuiſſet Solon.* Nec minus inſulſe vertitur & hoc in Phalaride I. §. 5. Ταῦτ᾽ οἶδ᾽ ὅτι συνεβουλεύσατ᾽ ἄν, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Lucianus* voluit, *Id, ſat ſcio, conſilium mihi dediſſetis.* At quid diutius his Interpretis inficetiis immoror, quae paſſim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatiſſimam terſiſſimi ſcriptoris verſionem exhibent. Vel hinc etiam diſcimus, quam tuto ſtetur ſaepe verſionibus. Non perſpexit hunc Helleniſmum etiam *Corn. Tollius*; qui ubi in *Palaephati* Incredibilium c. VI. poſt memoratam ſationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exſtiterunt, legitur, Εἰ ᾖ αὐτὸ ἦν ἀληθὲς, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἕσπειρε ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem ſi verum eſſet, nullus quidem hominum aliud conſevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, *nullus hominum quidquam aliud quam dentes draconum ſereret*, vel *ſeverit.* Non debuit in hac ſola hujus loci mente fluctuari eruditus ad *Palaephatum* commentator; quum ea ſit ſimplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum faſciculo, quem typis Wetſtenianis edidit *Th. Gale.* *J. J.*

47. Ὅμ. ποιήσ.] *Eorum ingratitudinem imitaturi ſumus.* *J. Br.*

48. Τοσαῦτα ταύρων τε & αἰγῶν πιόταλα] Barbarum hic pronunciat *Faber* τοσαῦτα πιόταλα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, &c. Nec certe aliter videtur ſcripſiſſe *Noſter*, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis §. 3. Τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε κ᾽ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν. & in Philopatride §. 8. Ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηρία καίομεν ταύρων, ἢ αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur *Fabri* dictum, τὸ, τοσαῦτα πιόταλα, eſſe barbarum; quum ferme ſimili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. *J. J.*

Τοσαῦτα τ. τε κ᾽ αἰγῶν πιόταλα] Vocis *μηρία* ex Regio C. reſtitutae gratiam habemus *Tan. Fabro*: ſine hoc enim adjumento oratio vitioſa male claudicat. Priores Interpretes ſecutus eſt inconſiderate *Barlaeus*, in iſtis αἰγῶν πιόταλα pro αἶγας πιοτάτας etiam conſtructionem Atticam nobis imputans. Quin rectiſſime dicantur αἰγῶν πιόταλα, nemo dubitabit: αἰγῶν πιόταλα, hoc quidem ſenſu, multum vereor, ut pro *Barlaeo* quisquam idoneis exemplis confirmet; nam ſi proferat τῶν πολλάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & ſimilia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commiſſus ad *Salluſt.* B. C. c. 52. ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, caſtigavit acutiſſimus Latinae proprietatis judex *J. Fr. Gronovius* Obſ. I. c. 2. p. 21. 22. Nihil huc faciunt *ſtrata viarum*, & quae plura praeter alios collegit *de la Cerda*

conjeci; maxime poſtquam Philoſophia, & verboſæ illæ concertationes inter eos exortæ ſunt. Cum enim inter ſe ſe digladientur, perpetuoque vociferentur, non eſt ut quisquam noſtrum preces & vota hominum poſſit exaudire; quare vel obſtructis auribus otioſe ſedendum eſt, aut ab iis moleſtia confici neceſſe, Virtutem neſcio quam, & Incorporea, & meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipſam ob cauſam evenit, ut hic Timon, vir ſane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

εἰς τ' Ἀτλικήν· ἢ μάλιϛα ἐξ ὧν φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. 60μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐϛὶ τ εὐχῶν. ὥϛε ἢ ὀπιθυσάμβων χρὴ τὰ ὦτα καθῆϑαι, ἢ ὀπιρίϑηναι πρὸς αὐτοὺς, ἀρετήν τινα, ἢ ἀσώμαλα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυν- 65ειρόντων. Δι' ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμε- ληθῆναι συνέβη πρὸς [b] ἡμῶν, ἢ φαῦλον ὄντα.

Ὅμως

b Ἡμῶν] Priores Edd. ὑμῶν. Reſtituta lectio eſt in R. L. Marg. *AIW.*

da ad *Virgil.* AEn. I, 426. Verum eſt, hunc ſtructurae morem, ut adjectivis ſecundos adjungant ſubſtantivorum caſus, libenter uſurpare Graecos, idque tum potiſſimum, quum res aliqua poteſt in varias ſeparari ſpecies, ut οἱ σπουδαῖοι τ γενῶν, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολύπειροι, οἱ ἀρχαῖοι τ ἀνθρώπων, οἱ πραϰτιϰοὶ τ λόγων, τὰ δημόσια τ πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τ ἀκροάσεων apud *Noſtrum* in Πρ. εἰ ἐν λ. §. 2. cujus generis, ſi quaeras, plura contulit *J. Jenſ* ad Tragop. v. 9. illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuiſſe imitatos, qua de re notant *Salmaſ.* ad *Tertullian.* Pall. p. 311. *Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* I, 564. ſed oſtende vel unum, qui genere mutato ſcripſerit τὰ σπουδαῖα τ γενῶν, τὰ ἀρχαῖα τ ἀνθρώπων. Aliquantulum diſcrepat, quando ſingulari numero frequentant, τ πλείϛου τοῦ βίου ἐντυχόντι ἐποιοῦντο. *Thucyd.* I, 5. τ πολλοῦ τοῦ χρόνου διατρίβοντα, *Herodot.* I, 24. τ ἡμίσεως τοῦ χρόνου, *Demoſth.* in Leptin. p. 542. B. πολλὴν τ' Ἀσίας, *Plutarch.* T. II. p. 211. A. quomodo ſaepe πολλὰ τ γῆς, τ ἱερᾶς χώρας apud *Thucydidem* & *Diodorum Siculum*, πολλὰν τ τραπέζας ἀπολέσας *Joſeph.* A. J. XI. c. 8. §. 3. Ex his autem necdum mihi ſatis eſt apertum, an vulgata *Zoſimi* lectio I. p. 7. Τιβερίῳ . . . . . εἰς ἐχάϑτῳ ἀμύϑητῳ ἐπιθυμίᾳ, adverſus *Stephanum* defendi poſſit ſcribentem ἐχάϑου ἀμύϑητον vel ἐχάϑτου ἀμύϑητα. Porro, ſi dicere licet, quod ſentio, non nimis videtur immite *Fabri* dictum ad ſolos relegantis barbaros τοσαῦτα πιόταται· huc minime quadrat, quod *Fabro* Doctiſſ. *Jenſius* oppoſuit, τὰ ἀρχαῖα μόνα τ ὠφελιμώτατα. *T. H.*

49. Μυρία] Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mſſ. inveniri teſtetur *Tan. Faber*, in textum lubens recepi. *M. du S.*

Ibid Ταύρων τε ϰ αἰγῶν] Ex *Homer.* 1. Iliad. quae repetit multoties. *J. B.*

59. Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: haec enim *Luciano* ſubjecta materies. *J. B.*

Ibid. Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum aeque *Luciano* frequens. Sic Catapl. §. 1. de Merc. Cond. §. 23. & paſſim. Ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τ πεπρασκομένων ἀπωγόμενον, ἐμπολεῖν, περιόντων. *Interp. Sophocl.* ad Ajac. Flag. *Heſych. Suid. Poll.* *J. H.*

Ἐπεπόλασαν] Abſurdiſſima adnotatio, quam conſuetum *Bourdelotio* feſtinanter & inconſiderate ſcribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac ſi extaret in *Luciano* ἐμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν· haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa ſunt in obſervatiunculis ejus haud ſane magni pretii peccata; quae quidem ſingula mihi notare non lubet, neque operae eſt pretium. *T. H.*

60. Μαχομένων] τ φιλοσόφων. *J. Br.*

62. Ἐπιθυσάμβων] *Procopio* verbum hoc reddidit *D. Hoeſchel.* de AEdif. Juſtin. p. 17. v. 18. attulitque hanc ipſam *Luciani* noſtri locutionem. *T. H.*

63. Ἀρετήν τινα] Hic Stoicos pungit Lucianus. *J. Br.*

64. Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ ϰεϰραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *J. B.*

66. Πρὸς ἡμῶν] Potuit *Tan. Faber* oportuniorem locum reperire invehendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo ſit hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedendum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo prorſus vanam. *Benedictus* eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit iſta Latina, *hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & *Benedictis* his & *Fabris* longe perſpicacior *Eraſmus* noſter, *hac in cauſa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Unde patet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum διὰ ταῦτα τοι ϰ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμῶν ἢ φαῦλον ὄντα, quae ipſa manus & mens *Luciani* eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari omnem ſententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*. quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. *J. G.*

Πρὸς ἡμῶν] Monet *Tan Faber* locum hunc aliter in Mſſ. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, ἢ φ. ο. Et ſane in L. ita legi Excerpta penes Cl. *Perizonium* docent; ut Προμ.

Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸν Θησαυλὸν, ἅπιθι σὺν αὐτῷ κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ ὁ Θησαυρὸς μετ' αὐτοῦ, καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς ὁ οἰκίας. σὲ δὲ τὸν κολάκων ἐκείνων, καὶ τὸν ἀχαριστίας, ἣν ἐπιδείξωνταί σοι, καὶ αὖθις ἁλῶ σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸ κεραυνὸν ὀπισθυάσω· καλεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-

10. Sed ut ut haec se habent; assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocyssime. adjungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex ejus ædibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est, denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo immemores beneficiorum præbent, post videro: eos plectere certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim ejus duo omnium maxime diffracti sunt & re-

c. 8. & aut ita legendum fuit, aut aliter erat interpungendum; ut ad ὄντα referretur, ut mox ἂς πρὸς ἐμέ. & v. sim. c. 8. Aliter tamen in Δια. c. 17. ὁ τρόπον διάκειται πρὸς ἐμέ. *M. du S.*

Πρὸς ἡμᾶς] Si retineas, omnino probanda est *J. Gronovii* sententia: sin minus, jungi convenit ἀμειληθῆναι πρὸς ἡμᾶς, ut §. 5. οὐδὲ γιωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. §. 25. Hoc, praeter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad mentem *Luciani*, & jam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. *T. H.*

79. Ἠκόντισα] Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit *Diog. Laertius*, p. 36. A. Sed quod de fulmine habet noster frustra apud alios quæras. Nempe ficta sunt inquies; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut quod de incensa æde Dioscurorum fulmine dicitur verum esse deceat. De eo tamen nihil *Meursius*. Pericles autem, cujus tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam ejus discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερίσχειν χ. petitum videtur ex *Il.* Δ. 249. & Ε. 433, I, 420. Od. Ε. 184. *Euseb.* Præpar. Ev. XIV, 5. & *Plutarch.* 583, 2. *M. du S.*

81. Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Jove Confut. & Tragœd. *J. B.*

82. Ὑπερίσχει αὐτῷ τὴν χεῖρα] Etsi minime sit audiendus, *Cuperum* tamen audiamus Obs. III. c. 2. *Jovem introducit dicentem se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερίσχει, inquit, γὰρ αὐτῷ τὴν χεῖρα Περικλῆς*, protenta namque manu tutatus eum est Pericles: *Quod interpretandum de judicio; nam in eo impietatis accusatus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερίσχειν τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra modebatur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Testatur id locus elegans Aristophanis ex Ἐκκλησιάζ. v. 263. ubi salax mulier: Ἐκεῖνο δ' ὁ βέβροντηκα, ὅτε τρόπον τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε. Εὐθυμοῦμαι γὰρ ἴσμεν αἴρειν τὰ σκέλη.* Illud autem non praevidimus, quonam modo Manus tollere tunc meminerimus: Quippe non manus, sed pedes tollere assuetae sumus. *Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exsererent. Praxagora ibid.* Καλὸν τὸ πρᾶγμα, ὅμως ἦ χειροτονητὸν ἐξαμισάσκεις τὸ ἕτερον βραχίονα. Res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. *Quare unius tantum manus mentionem facit Lucianus.* Haec *Cuperus*, quae talia sunt, ut a tirone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudimenta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite quicquid in *Luciano* conatur excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod *J. Gronovius* etiam attigit, locutionem illam ὑπερίσχειν τὴν χεῖρα, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cujus aetate, quemadmodum *AEschines* testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omnique orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum τὸν χεῖρα ἓν ἔχοντα λόγειν· nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, ὑπερίσχειν τὴν χεῖρα, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut objecta manu imminentia mala propulsent avertantque. Ita quidem *Homerus* semper, Il. Ω, 374. in Camino: Δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη θ' ὑπερίσχωμεν χεῖρα καμόντι. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt: *Philostr.* de V. A. T. VII. p. 302. ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τι καὶ φοβερὰ ἐμπεσόντων, θεὸν τις οἶμαι ὑπερίσχει χεῖρα, ὡς μὴ ἐκπέσωμεν σωτηρίας πάσης. *Aristid.* T. I. p. 302. D. καὶλελείμμεθα τὰ πράγματα ὑπ' αὐτῶν Λακεδαιμονίοις, ὅτι δὴ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερίσχειν. *Philo Jud.* Leg. ad Cai. p. 1024. B. θεῶν μὲν προνοίᾳ δοκῶ τὴν χεῖρα ἀδικουμένων ἀφιέναι ὑπερίσχουσαν. *Maxim. Tyr.* Δ. XXVI. p. 367. τούτοις δὲ τὸ θεῖον εἴωθε ξυμπαθεῖ τι καὶ ξυμπαλαμῶσθαι τῷ βίου ὑπερίσχον χεῖρα καὶ ἀνόρθωμα. In *Euripidis* Iph. in Aul. v. 915. Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — ὦ δ' ὁ τολμήσας τόδ' μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, στεῖσόν μιν' — *Nicol. Damasc.* in Exc. p. 433. εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δυνάστης αὐτῷ ὑπέσχε τὴν δεξιάν. Hinc festivissime jocum duxit *Aristoph.* Equ. v. 1170. Ὦ δῆμε, εὐαργῶς ἡ θεός σ' ὑπερφιλεῖ, Καὶ δὴ ὑπερίσχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν obscure Scholiastes unus: ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ. (ista descripsit *Suidas* in Ὑπερίσχει) ἀντὶ δὲ τοῦ αἰτοῦ ἀξιοφάλαινα, εἶπε χύτραν, ὡς μύσιγγα· alter optime, ἀντὶ τοῦ αἰτοῦ χεῖρα. Horum tamen lepórem frustra fis, si sapere te putes, nisi, quo respexerit *Comicus*, ante habeas exploratum: sunt *Solonis* versus apud

repulsi ; cum illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophistam jaculatus, qui discipulis suis persuadebat nos Deos in rerum natura non existere ; & ab eo aberravi frustrato ictu ; protenta namque manu tutatus est Pericles ; fulmen autem in Castorum ædem cum præter spem delatum esset, eam exussit ; ipsum autem fulmen tantum non ad saxum comminutum est. Quanquam interea saris poenarum luent assentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

σθαι, ἐπότε φιλοσοφώτερον ἠκόντισα πρὸς τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμῖν τοὺς θεούς. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ἀδίκημα (ὑπερέσχε γὰρ [a] αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀφοσιώσας, ἐκείνῳ τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνέθρυψεν [b] πετρᾷ τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἱκανὴ ὦ τοσούτῳ γε τῇ τιμωρίᾳ ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλησθεῖσα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

11. MER. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem agere, & molestum

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι

[a] Αὐτοῦ] αὐτὸν *J.* [b] Πετρᾷ] Ex R. ante ὦ δεῖ τὸν πέτρον edebatur.

83. Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Τὸ δὲ Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο· Ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἕλλησιν ἐκαλοῦντο. *V.*

apud *Demosthen.* περὶ Παραπρ. p. 333. A. Τοίνυν μοιχάσθω καὶ ἐπίσκοπος Ὀμβριμοπάτρη Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει· proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in *Aristophane* Ὀμβριμοπάτρα. Simul ex his patet, perquam facete *Lucianum* Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Jovem ceterosque Deos eximie decebat. *T. H.*

83. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Vide *Suid.* & *Hesych.* verbo ἀνακες. *J. B.*

Εἰς τὸ ἀν.] Templum Castoris & Pollucis : ἀνακες enim διόσκουροι ὑπὸ Λιβυσσῶν. *A. V.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis est, quae ab *Mauſſaco* perdocte notantur ad hanc vocem in *Harpocratione*. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in Castoris & Pollucis templum*, aut cum *Fabro in Castorum adem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat *Mauſſacus*, censeo, & plane illos Ἀνακεῖς ex *Cicerone* intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane quum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42. ubi rursus dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸ ἀνάκειον προβήμενοι κάλλιστα. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronunciandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. *J. G.*

Εἰς τὸ ἀνάκειον] Quum *J. Gronovius Mauſſacum* laudabat ad *Harpocr.* in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam ejus confidenter, ut solet, venditatam erudite dispurata sunt ab *Henr. Valesio* p. 225. Eundem errorem notavit etiam *Fac. Oiselius* ad *Minuc. Felic.* p. 126. De Διοσκούροις ἀνακες studiose *Davis.* ad *Ciceron.* de N. D. III. 21. de Ἀνακείῳ *Meurs.* Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, *Lucianus* loca fugerunt : hunc ipsum attulit *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 12. Fuit autem Ἀνάκειον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in asty, ut liquido patet ex *Thucyd.* VIII, 93. *Andocid.* περὶ τῶν Μυστ. p. 7. v. 9. *Lucian.* Amor. §. 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit *Lucianus*, cujus memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Ejusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in *Hermogene* de Inv. I. p. 86. de hoc nostro Pericle : ἀνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὴν Περικλέους εἰκόνα, καὶ συμβουλεύει τις μηδὲ αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. *T. H.*

86. Ἐν τοσούτῳ] *Interim dum fulmen inſtauro & exacuo.* *J. Br.*

Ἐν τοσούτῳ] Interpres : *Quanquam vel id ſupplicii ſatis magnum in illis fuerit.* Ego malim : *verumtamen ſatis magna interim & haec ipſis erat poena.* Omisit Interpres illa ἐν τοσούτῳ, quae significant *interea*. Auctor Noster in Dial. Panopes & Galen. Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸν πέλαγον· nam me Neptunus jusserat, *Panope, tranquillum interea ſervare pelagus* : & paulo post : ἡ Ἔρις ὑ ἐν τοσούτῳ &c. In *Contempl.* §. 14. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐκφέρονται· ubi perperam Interpres : *tenuis adeo in ſublime attollantur.* Debebat : *interim autem in ſublime evehantur* : i. e. dum adhuc vivunt, ante mortem : habet iterum in *Sympoſio*, ubi Schol. exponit, μεταξύ. *L. Bos* Anim. c. XIII. p. 58. Eundem vide de Ellip. p. 200.

89. Κεκραγέναι.] Sic enim vociferatus est Timon : ὦ Ζεῦ φίλιε ξένιε, & reliqua. *J. Br.*

91. Ἀλ-

εἶναι, καὶ θρασύν; ὃ τοῖς δικαιολογεῖσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γοῦν αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσει ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπισθόφας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἐσκαπτεν ὀπισχυφὼς, ἔτι καὶ νῦν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' [a] αὐτόν. ΖΕΥΣ. Ἀλλοτί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

esse atque audacem! neque id modo causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Jovem ad se advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet. PLUT. At ego, Jupiter, ad ipsum non ibo. JUP. Quid ita autem, optime Plute, me præsertim jubente?

ΠΛ. Ὅτι νὴ Δία ὑβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ καλεμέριζε, καὶ ταῦτα, πάλαι ὄντα αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν [b] χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. αὖθις οὖν ἀπέλθω πρὸς τοὺς κόλακας, καὶ

12. PLUT. Quia per Jovem in me injurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus hærentem excutiunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assentatoribus, & mere-

a Αὐτόν] αὐτῷ F. b Χειρῶν] τειχῶν L.

1. Ἐξεφόρει] Ἀπήντλει, ἐξέφερε. C. G.
4. Δικράνοις] Δίκρανα πτύα τινὰ ὁ σωνεχῆ, ἀλλὰ διχημόρια, οἷς ἐφάπτονται τοῦ σώματος, * ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις ὃ ἐκ λιμῶσιν οἱ τοῖς ἄλωσιν. V.

* Ἢ κατὰ δύο] Transpone: διχημόνα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. T.H.

91. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adscripsit τούτοις legere *Pricaeum* ad *Matthaeum* 6, 7. quod sane nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. *J.G.*

96. Ἀμελούμενος] A Jove neglectus ac pro nihilo habitus. *J. Br.*

4. Δικράνοις] Absurdum est quod hic vides Scholium. Δίκρανα sunt *furca*; & proverbium est apud Græcos tritum, quod & *Horatius* Latine dixit *naturam expellas furca, tamen usque recurret* &c. Sed hæc jam *Barlaeus* occupavit. *M. du S.*

Δικράνοις ἐξεώθει] Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed tamen jure voluit *Faber* καὶ interjungi ante καθάπερ. Timonis sollicitam illam & male sedulam festinationem domo exturbandi Plutum duplici figura *Lucianus* exponit, *tantum non furcillis*, &, *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de manibus excutiunt*: haec sane, ut oratio recte procedat, separari debent. Est autem δικράνοις ἐξωθεῖν, *vi maxima ejicere atque exturbare*, quod docuit *Turneb.* Adv. XIII, 3. Tu vide *Scaligerum* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi Vir Maximus *Cedreni* locum adduxit peropportunum. *T. H.*

Ibid. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.] Ut verum fatear, non adsequor hic acumen *T. Fabri*, ἀνακόλουθον in his verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quaeso & ego, quae ἀνακολουθου species in his? *Et tantum non furcillis me ejecit domo, velut qui ignem e manibus abjiciunt.* Tam propere, & ne minimo quidem morae interjecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico dejiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνοις ἐξωθοῦντι. *J.F.*

7. Ἑταίροις] Scribe, ἑταίραις, *scortis.* *J. Br.*

Ἑταίραις] Ita primae Edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit *Cuperus* Obs. III, 2. *Emendo ἑταίροις: neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae nasis homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem Ed. A. 1. *Wesselingii.* At vide, quantum judicia discrepent: invenerat *Brodaeus* in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις· is reponi jubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento *Cuperi* ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in *Alciphronis* III. Ep. 34. de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὸν ὑσίνην εἰς ἡμᾶς τοὺς ᾠδησίτους ἐς τὰς ἑταίρας· ibi commode *Berglerus* verba *Luciani* protulit: vid. Plutum *Aristoph.* v. 243. *Joh. Chrysost.* Οἱ μὲ πορναῖς διδόασι, οἱ δὲ ᾠδησίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τύραννοι. Diogenes apud *Stob.* p. 506. elegantissima divitiarum cum vitibus arbustisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, com-

meretriculis objiciendus? Ad illos, Jupiter, me, quæso, mittas, qui benignitatis modum intelligant, qui me amplectantur, quibus pretiosus sim & desiderabilis: hi vero fatui cum Paupertate usque & usque versentur, quando illam me potiorem ducunt, acceptoque ab ea rhenone & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vivant; qui decem talentorum munera sic neglectim abjiciunt.

c ἑταίραις προδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς αἰσθησομένους τὴν δωρεᾶς, τοὺς φιλοῦντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ ποθεινός. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέσεσαν, ἣν προλιμῶσιν ἡμᾶς, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι.

13. JUP. Nil tale posthac adversus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati anteponere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi recluſis foribus hac illac vagari, prout libet,

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὸ ὀσφῦν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἐφίει πλανᾶσθαι ἐλευ-

c Ἑταίραις] ἑταίρους Margo *A* 1 *W*.

10. Οἱ λάροι] Ἀντὶ τοῦ, † οἱ ἰδιῶται. *V.* ἢ οἱ ἀδηφάγοι. *C.G.*

13. Ἀγαπάτωσαν] Ἀντὶ τοῦ ἀρκείσθωσαν. *V.*

15. Προϊέμενοι] ‡ Ἀμελητεῖ. *V.*

† Οἱ ἰδιῶται] Error ridiculus. Λαρὸς est *dulcis, suavis, expetendus.* Frequens apud *Homerum* imprimis & poëtas: inde vulgatum illud μᾶλλον λαρὸν *Apollon.* I, 456. 473. 659. ubi vide *Schol.* v. 968. *Orph.* Arg. v. 1235. Haec noster ille putavit ad *Luciani* λάρος pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur: *Cyrillus* vel quisquis est de Voc. acc. distinctis: Λαρός, ύ, ὁ, *Dulcis, acuitur.* Λάρος, λάρι, ὁ, *Larus avis, penacuitur.* Paulo melius *E. G.* nam *Suidas* de laro vel gavia, ἤτοι ἰέρακι ἢ γλαυκίσκῳ καὶ ἀδηφάγῳ. *T. H.*

‡ Ἀμελητεῖ] Scribi jubebat Doctiss. *M. du Soul.* ἀμελητί, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedit* προϊέμενοι. Ego quid sibi voluerit *Scholiastes*, haud sane video: forte omissa interpretatio in causa fuit, ut, quae conjungi debebant, separarentur. *T. H.*

comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, *amici sodalesque*; & tamen nonnusquam. *Heraclid.* apud *Athen.* XII. p. 537. C. ποῖος γὰρ ἑταῖρος, ἢ τί πλοῦτος ἄχ ἑταίρων παρὰ αὐτῷ (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit *Dalecampius*, quasi legisset ἑταιρῶν quod quidem necesse non est. *Philostr.* de V. S. II. c. 25. §. 3. Hermocrates paternas opes dissipavit εἰς ἑταίρους οἵους παρεῖχεν ἡ ἀκμοφόλα λόγου, οἷον παρέσχον οἱ Καλλίου πότε τὸ Ἱππονίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum *Olearius* & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit in mente fuisse *Philostrato* notissimam *Eupolidis* fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex *Athen.* p. 506. F. & *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 284. *T. H.*

10. Οἱ Λάροι] *Stolidi & obsonatores:* adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. *J. Br.*

Ibid. Λάροι] Quid voluerit Scholiastes cum exponit per ἰδιῶς, ego nescire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδηφάγοι. *Vorstius* ἀνόητοι reddit & ad Adagia *Erasmi* nos amandat. Certissimum est quod *Barlaus* monet, avem esse non voracem tantum, sed quae etiam celeriter quicquid in ventrem demisit egerit; quod & in anatibus observatur. *M. du S.*

Λάροι] Stolidos talique ingenio praeditos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint expositi, significat: iidem Atticis κίτφοι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae ostentata maris spuma inescari se patitur & capi. *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 913. exponens, ὦ κίτφοι· εἰληπτέαι ἂν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοήτων καλεῖται ὁ κοινῶς λάρος. *Eustath.* ad Od. E. p. 1522. v. 52. λάρους τοὺς εὐήθεις φασὶν οὕτω δὲ καὶ κίτφους· ibi lege plura. Hoc in Timonem similisque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud est, & ab origine manat diversa de voracibus & parasitis usurpatum, *Larus hians*, de quo *Erasmus* in Adag. descriptus ab *H. Stephano* Ind. Thes. V. Λάρος, *Suidas* in Λάρος κεχηνώς, quod ab *Aristophane* fluxit in Equ. v. 952. *Hesychius*: Λαρὸν, ἡδὺ, πρόσφορον, γλυκὺ, ἀπολαυστικὸν, καλὸν, σπάνιον, ἄπληστον, λαβρόν. Λαρὸν & λάρου confusa: posterius interjice ante ἄπληστον. Aliud etiam in *Aeliani* Ep. XVIII. λάρου δίον ζῶν, *omnem in fluctibus & navigando vitam degere:* par est ac paene idem — ἀλλ' ἁμὸς ἀίων Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωσίσατο *Callimach.* Fragm. Bentl. n. CXI. & Epigr. LXII. *T. H.*

λθυέρως, ὅτε ἀπιλείων, ὅτε ζηλότυπῶν. ἄλλοτε δὲ τἐναντίον ἠγανάκλεις τὸν πλουσίων, καὶ ἀκεχλεῖς λέγων πρὸς αὐτοὺς ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων [a]ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ θυρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεις λέγων ὁ πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδων ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ [b]ἀποδράσεις ἀπειλῶν εἰ καιρὸς λάβοιο παρ' αὐτοῦ. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ὁ χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ Δανάην, παρθενεύειν ὑπ' ἀκριβέσι καὶ πα-

bitum fuit, permisit, neque domi claudens; neque in te zelotypia ardens. Olim autem adversus divites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clavibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliqui lucem tibi fas esset aspicere. Hæc igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contractos habebas ob frequentem computandi consuetudinem; quin & minitabaris te quandoque aufugiturum, si quam nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravissimum tibi videbatur, in ferreo aut æreo thalamo virginem custodiri velut alteram Danaën, & sub acribus & scelero-

a Ἐπιβολαῖς] ἐπηβολαῖς F. J. A1. b Ἀποδράσεις] ἀποδράσεις Schol. Aor. 1. & Fut. 1. saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso Scriptore venerit, dijudicari nequeat.

32. Καὶ ἀποδράσεις] Ἀποδράσεις παρ' αὐτῶν, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

26. Ἐπιβολαῖς] Antiquiores Edd. omnes ἐπηβολαῖς, quod observatione haud indignum visum est. Nihil tamen hactenus repperi. *M. du S.*

28. Ἀποπνίγεις] *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cujus apud Latinos elegantiam quum explanaret *J. Fr. Gronov.* Diatr. Stat. c. XXVII. mirum est eum, qui proxima *Luciani* loca in medium adferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαυρούς, εἰς οὓς ἀποτίθεν τὰ χρήματα ἔτοιμοι, πλούτου δεσμωτήρια, narrante *Philostrato* in Ejus Vita c. I. *Dion Chrysost.* Or. IV. p. 75. C. ἀνίζεσθον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸ πλοῦτον τῷ ὄντι, κατάκλεισον ἔν τισι κρυπτοῖς ἢ ἀφανέσι βυρσίνοις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare Lucianeis hisce sensu verbisque quam simillima. *T. H.*

31. Συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους] Primum probo *J. Fr. Gronovii* συλλογισῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisse, curvatosque vitium contraxisse, quemadmodum fere in Gall. §. 31. ὁρῶ ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ τούτου ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατασκληρύνοντα perperam, me judice. Paulo rectius, ut quidem videtur, *Benedictus: contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108. ubi vide *Bergler.* & inprimis *Joh. Wowwer.* de Polym. c. VII. *Firmic.* Astron. I. p. 6. *Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione defleetant*: dixit etiam in eadem re *digitos agitare Plin.* II. Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. per gymnasia pingi refert *Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis*, *Euclidem propter mensurarum spatia laxatis*: vide *Savaronem*, *Martian. Capell.* VII. p. 236. *Quae* (Arithmetica) *mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, fovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους· neque omittendum est, quod proxime praecedit: *Digiti vero Virginis recursantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri Scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati multifariam implexi. Addam *Zenonis Veronensis* locum Serm. I. de Avaritia. *Hinc* (Hic) *unus pecuniam suam tanquam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: quam peregrinantem ferali supputatione nutrire* (mox *Lucian.* ἀνατρεφόμενον) *non desinit, ut summam quaerat, non quam commodatio dedit, sed quam ei pepererint armati numero dies, menses & digiti.* Haec admodum esse corrupta, qualia in istius sive Zenonis, sive cujuslibet sermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis sunt sane permulta, nemo diffitebitur: etiamsi quis posteriora sic refingat, *armati numero*, vel, *arctati in numeros dierum mensumque digiti*, ab auctoris ipsa manu abesse tamen procul credo: certius a vetustis Codicibus expectandum est auxilium. *T. H.*

32. Τῶν συλλογισμῶν] Adscripsit Pater, forte συλλογισῶν. Quod quidem manifestius, sed potest reti-

neri

leroſis pædagogis educari, Fœnore & Ratiocinio.

14. Eos itaque plane ineptos eſſe dicebas, qui cum te miſere amarent, poſſentque frui, non auderent tamen: neque amore ſuo ſecure uterentur, quibus id liberum eſſet; ſed te pervigili cuſtodia ſervarent, ſigillum aut repagulum oculis haudquaquam demotis aſpicientes; ſeque abunde potiri exiſtimantes, non ſi fruerentur ipſi, ſed omnibus fruendi facultatem ſi præreptum irent; quod plane canem in præſepio factitare videmus, qui nec ipſe hordeum attingat, nec equum eſurientem ſinat attingere. Inſuper, ſi ſatis memini, eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & cuſtodi-

ποτήροις παιδαγωγοῖς ἀναιρεθόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας μὲ εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ ἐπὶ τῆς φάτνης κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τοῦ κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ ζηλοτύπους αὐτοῦ φειδομένων, καὶ φυλαττόν-

neri quoque alterum. *J.G.*

Ibid. Ἀποδράσας] Sic recte Scholia. In omnibus Impr. ἀποδάσας, minus apte. *M. du S.*

36. Δαιτὸς παρθενίους] Sic poſtea Δαιτὸς παρθένευσις. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibusdam edition. Δεν. Λ. παρθένευσις *imminutio, inſloratio.* *J.B.*

40. Ἐξὸν δὲ] *Cum autem liceret.* *J. Br.*

43. Ἐς τὸ σημεῖον] *Quo obſignata erant domi omnia.* *J. Br.*

44. Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτον, μὴ μύοντας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτῶν τὸ σκαίειν ἢ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπῶν ἢ ἰλλωπίζειν. *Schol. Ariſt. ἱππ. Heſych. Suid. Poll.* aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. *J.B.*

45. Ἀπολαύειν ἔχειν] Mira dictio. ſine Mſſ. auctoritate mutare nolui. *M. du S.*

Ἀπολαύειν ἔχειν] Senſus minus attento paullum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν ἢ τολμῶσι, ut modo *Lucianus*: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtosque nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυσις, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris defoſſisque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed duntaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύσεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, contenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipſi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abeſt, ut contra illam demum ἱκανὴν ἀπόλαυσιν exiſtiment, ſi ceteros omnes pariter ab uſu rerum ſuarum omni prohibeant, in eos non minus atque in ſemetipſos iniqui, haud ſecus ac canis ad praeſepe &c. In his nihil eſt, ut arbitror, quod quis jure mutatum velit, niſi ipſos avarorum mores. *T.H.*

47. Τὴν ἐν τῇ φ. κ.] *Eraſmus* in Paroem. *Canis in praeſepi.* *J. Br.*

Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, ſic ſæpe vocat Philoſophos & præcipue Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. *J.B.*

Ἐν τῇ φ. κ.] Eadem libro ad Indoctum libros coëmentem. *Th.M.*

K. τὴν ἐν τῇ φ. κύνα] Alludit manifeſte ad *Æſopi* fabulam, quæ in Æſopo hodierno non extat: eandem iterum tangit extremo ἀπαιδ. *M. du S.*

49. Καὶ προσέτι γε & κατ. &c.] Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quinetiam ridebas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet alſurdiſſimum) ſe ipſos zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem poſtea* de ſuo addidit, nihil minus hic fecit bonus Interpres, quam cepit mentem *Luciani*, ſive Jovis. Agitur nempe, ut diximus, de ſordidiſſimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipſi non fruantur honeſte bonis ſuis, ſed ne aliis quidem quidquam impertiant; eoque veſaniae abripiantur, ut dum tenaciſſima cura opibus ſuis parcant, easque conditas ſervent, ſibi ipſi quaſi invideant, ac ferme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis ſervus, vel diſpenſator, vel pueris erudiendis praefectus, clam ſubrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata ſerventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum eſt) intemperanter ſe ingurgitet, ac baſilice agat, infelicem & moroſum herum ad fuliginoſam & oris anguſti lucernulam uſuris ſuis invigilare ſinens. Hoc, & nihil aliud, vult *Lucianus*, Servos furtim quibusdam hero ſuo ſublectis, hilariter ac temulente vivere, dum

τόντων, ᾗ τὸ καινόταλον, αὐτοὺς ζηλοτυπεῖν· ἀγνοοῦντων δὲ ὡς κατάρα τῷ οἰκέτης, ἢ οἰκονόμῳ, ἢ παιδότριψι [a] ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, ἢ κακοδαίμονα, ᾗ ἀνέραστον δεσπότῃ, πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόστομον λυχνίδιον, ᾗ δίψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [b] πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν

rent, & (quod prodigii inſtar ſit) in ſe ipſos zelotypi forent; ignorarent autem ſceleſtiſſimum aliquem ſervulum, aut pædotribam, clanculum ſubeuntem, hero inamabili & diis iratis nato ſubliturum os, dum ad lucernam obſcuram, & exiguum habentem ellychnium, paululoque inſtructam oleo, uſuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, abſurdum non ſit, hæc olim diviti-

a Ὑπεισιὼν] ἐπεισιὼν *J.* Marg. *A1W.* b Πῶς οὖν οὐκ ἄ.] πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταυ. . . . πάλαι μὲ ἐκεῖνα αἰτιᾶ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. *J.* habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα σοι, πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιᾶσθαι.

53. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης, ἀλείπτης, διδάσκαλος, γυμναστής. *V.*

miſerrimus herus, ut ad juſtam ſedeat lucernam, ab avariſſimo animo impetrare nequeat. Ἐμπαροινήσει (pro quo multo potius legerem ἐμπαροινήσῃ, ut ſignificetur, furacem ſervum id jam perpetraſſe, & in ſecreta acdium parte etiamnum temulentum laſcivire) non conjungendum cum κακοδαίμονα & iis quae ſequuntur, ſed commate dividendum. Neque vero quarti caſus illi, qui ſubjiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, ſed ab ultima voce ἐάσας quod Interpreti fraudi fuit, eumque, ut ſupra monui, coëgit de ſuo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio caſu conſtrui, doceat nos ipſe *Lucianus* infra in Deor. Dialog. V. ubi Juno ad Jovem, Μίμνησο γοῦν εἴ μοι ἀφ' ἑνὸς τοῦτον (Γανυμήδη) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo §. 26. Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio aliter ibi ἐμπαροινεῖν ſumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus gloſſographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν ſimpliciter eſſe *intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde laſcivire*; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem Auctoris exponendum eſſe, non putem, alicui attenta mente totam hanc *Luciani* periodon luſtranti, viſum iri dubium.

Caeterum quod avarus ille herus dicitur ſedere πρὸς ἀμαυρόν τι ᾗ μικρόστομον λυχνίδιον, ᾗ δίψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro ſermo ſit in *Noſtri* Gallo §. 29. Ὁρᾷ νὴ Δία πρὸς ἀμαυρόν γε ᾗ δίψασαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepſiade habet *Ariſtophanes*, notarunt alii. *J. J.*

53. Παιδότριψ] *Suid.* Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστὰς ᾗ παιδοτρίβης ἡ εὐθεῖα ᾗ παιδότριψ τῷδε Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miſcet παιδοτρίβην & παιδότριβα, a quo errore nec *Stephanus* ſibi cavit in Theſ. T. III. p. 9. παιδοτρίβης eſt *magiſter exercitor*: παιδότριψ in familia ſervulus, qui curam habet puerorum, in coque munere operam conterit. *H. Stephanus*, quando e *Platonis*, vel potius *Aeſchinis* Axiocho profert, ᾗ γυμνασταὶ, ᾗ παιδότριβες, lectorem fruſtratur: extat ibi c. 7. παιδοβρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότριψ. *T. H.*

55. Πρὸς ἀμαυρόν τι] Lege ἀμαυρόν τα *J. Br.*

Ibid. Πρὸς ἀμαυρόν τι Ϲ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt *Apul.* lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo. *Lucian.* in Gall. §. 29. *J. B.*

56. Δίψαλέον] Cui prae avaritia oleum parce infunditur. *J. Br.*

Δίψαλέον θρυαλλίδιον] Vid. *J. Gronovium* ad *Harpocrat.* in Ἀδηφάγους p. 11. *T. H.*

58. Ἄδικα . . . .] Sic optime Ed. *J.* In omnibus impreſſis peſſime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum conjecturae, quae plerumque corruptum quidem locum eſſe demonſtrant, raro absque codicum ope veram reſtituunt ſcripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲ ἐκεῖνα. L. σοι. *M. du S.*

Πῶς οὖν οὐκ ἄδικον] Nihil admodum juvat Ed. Juntinae lectio, quae, ut ipſa poſſit conſiſtere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σι πάλαι μὲ ἐκείνων αἰτιάσθαι &c. Sed in eo, quod a *Fl.* Ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σῦ reſcribas, ut in re facili plerique jam viderunt, σὶ, nihil eſt, quod quemquam morari poſſit aut offendere. Quae *J. Gronovius* hic argutatur, nullius ſunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμὲ eam ob cauſam interſeritur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effuſiſſima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem adtinebat, ſpecimen: ſaltem iſtam in partem τὸ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνεπιμύσιον, quod Pluto tanto opere diſplicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo reſtringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν appoſito, ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo poſt ὁ θύραις, quod certatim impugnant, rectiſſimum eſt: vim praepoſitionis ὁ in iſtiusmodi multis loquendi formulis alibi ſatis munitam praeſtabo. *T. H.*

Ibid. Π. μέν σου] Scribo σι. *J. Br.*

Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθ] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. *Faber*, & ideo ſcribit σι. Poteſt enim intelligi *hac tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μᾶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅτινα ὑτιάσατο τῆ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eosdem rei & perſonae caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiae adſcriptum πάλαι μέν σου.

vitibus objeciſſe te ; nunc vero plane contraria Timoni vitio vertere ?

σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐγκαλεῖν ;

15. PLUT. Atqui ſi vera lubet inquirere, utrumque meritiſſimo videbor facere. Nam hujus quidem Timonis ſoluta licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod ſpectat, haberi debet : illos autem qui me clauſum tot oſtiis in tenebris deti-

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε ταλη θῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. ὅ τε γὼ Τίμωνος τὸ πάνυ τοῦτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς δὲ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτ-

τειν. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet, eundem *Fabrum* ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ. *J. G.*

62. Τῦ τι γὼ Τίμωνος &c.] Pulchre vidit & monuit Vir Clariſſimus, *Jac. Gronovius*, *Fabrum* in duabus ad haec verba [τοῦτο γὼ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ ἂν δοκοίη] notulis, fraudem ſibi feciſſe, qui decurtata & imminuta ſpectarit verba. Priora certe nemini vel leviter his literis tincto, poſſunt non cenſeri elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμὲ (*Faber* has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit εἰς ἐμὲ) attinet, non male id vulgatus Interpres *quod ad me attines* reddidit : eſtque locutio alibi ab *Noſtro* amata. Ipſe Timon poſthac §. 42. Ω Μίδα, ὦ Κρῶισε, καὶ σὺ Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς εἴδῃ ἄρα ἥτε ὡς πρὸς τὰ Τίμωνα ἡ τὰ Τίμωνος πλοῦτον. *Nihil eratis ad Timonem* (ſic namque Latini etiam loquuntur) ſive, *cum Timone ejusque opibus non fuistis comparandi.* In Contemplant. §. 7. Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me*, ſive, ut Interpres, *ſi mecum comparetur, caecus eſt ille Lynceus.* In Hermotimo §. 4. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν. *Et hoc, ſi ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. §. 13. Παῖδας ὦ ἀδὲ οἰόμενος ἐπαίειν ὡς πρός σε. *Perſuaſum habeas, te putaturum omnes, ſi tecum comparentur, eſſe infantes.* §. 81. Ἄγροικος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ἐμέτερα. *Agreſtis homo & rudis, cum veſtris rebus collatus.* paulo poſt : Τοὺς δ' ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζειν ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia & piacula prae me cenſere.* Apud eumdem Noſtrum in Imaginibus §. 13. Ἅμουσα γὼ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Muſis abhorrentia.* In Philopſeude §. 16. Ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυόττοντας. *Res ſpectatu tenuiſſima, quantum ad nos obtuſa acie laborantes.* In Hippia §. 5. Εἶτ' ἐχόμενον αὐτῶν οἶκον, ὡσεττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praeſtantior, quam ut balneo conveniat; ſed neceſſaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. §. 27. Δίκαιον μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim juſtus quidem erat, ſi cum aliis compararetur, Ariſtides.* Xenophon quoque I. Κυροπαιδ. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίζεσθαι. Non ſatis accurate Leuenclavius, *eamus in hoſtem, quem ego viſum a me antehac, certo ſcio pugnandi adverſum nos rudem eſſe*, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς non ἡμᾶς legitur, atque adeo *vos*, non *nos* in verſione dicendum fuerat, debuit quoque ita, *pugnandi rudem eſſe, ſi vobiſcum comparetur.*

Saepe omittitur ὡς, eadem ſignificationis vi manente. *Noſter* in Halcyone §. 3. Νεογιλὸς ὁ τῦ βίου χρόνος πρὸς τὰ πάντα αἰῶνα. In Hermotimo §. 7. Οὐδὲν γὰρ ἐστι ταῦτα πρὸς τὸ τῆ ἀριστῆ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἤμεν πρὸς αὐτούς; In Pſeudomanti, Παῖς ἂν εἶ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. De Paraſito, τοιοῦτος μὲν ὁ πολέμιος πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους οἱοὶ οἱ θεράποντοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pſeudologiſta, ὡς τὰ τῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio ſeu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμὲ εἰπεῖν. Ex tot itaque in uno *Luciano* exemplis patet mira doctiſſimi caeteroquin *Fabri* oſcitatio ; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertiſſe, credibile eſt. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio eſt elliptica; ut, cum dicitur, οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, ſubaudiendum ſit ἐξετάζοντι. Ita enim plene hanc phraſin effert *Noſter* in Saturnalibus §. 4. Οὐ μικρὰ ὅλως, εἰ δὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τὰ συμπάσης ἀρχῆς. *Non omnino exigua, neque prorſus facile abjicienda, ſi ad vim univerſi imperii exigantur.* Intelligi poteſt & θεραπεύεσθαι, id quod addit *Joſephus* contra Apionem p. 1070. D. Ed. Genev. Λυκοῦργος καὶ Σόλωνες ὡς ἰχθῦς δὴ καὶ πρόσω, ὡς πρὸς Μωσέα θεραπεύοντες, φαίνονται γεγονότες. *J. J.*

64. Ὡς πρὸς ἐμὲ] Aut non vidit *Tan. Faber* illud πρὸς, aut non ſatis attendit cum videret. ὡς ἐμὲ aliud longe eſt quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam noſtram ad c. 6. πρὸς ἡμᾶς ὑ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8. τὰ πρὸς τοὺς Θεούς. Ego nihil muto. *M. du S.*

65. Ἐν θίαις] Reſtituo ἐν θήκαις· nec θύραις (θέραις) placet. *J. Br.*

Ἐν θύραις] Patet jam olim fuiſſe variam hic lectionem. *Brodaeus* enim IX. Miſcell. c. 7. videtur legiſſe θίαις & θύραις· at rejiciens utrumque, reponit θήκαις. Cl. quoque *Faber* ita emendat; qui non raro cum *Brodaeo* convenit. Sic in verbis apud *Noſtrum* praecedentibus [πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] *Brodaeus* pariter ac *Faber* legunt σε pro σου. (ſed iſtum locum aliter exponit Cl. *Gronovius*. Ita infra §. 28. in verbis [ὁ γὼ δὴ καὶ τότε ἀγνοῶν εἰκὸς αὐτούς.] *Brodaeus* pro δὴ legit δῆ, item *Faber*. *J. J.*

Ἐν θύραις] *Brodaus* θήκαις. alii θίαις, quod probo V. *Athen.* 129. E. & *Caſaub.* *M. du S.*

λάτιονίας, ὅπως αὐτοῖς ταχύτερον γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέργυος, ὑβριμελισμένος, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθῆναι πρός τινων, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστὰς, εἰδὲν ἀδικουμένους με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς καλασιρίδας· οὐκ [a] εἰδότας ὡς μέγα μισθὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅσον ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γοῦν, ὦ Ζεῦ, πρὸς σὲ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μή-

nerent, dantes operam, ut me craſſiorem redderent & pinguiorem, atque corpulentiorem æquo, neque ipſi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorſus deſipere, & in me contumelioſos eſſe rebar, qui nil peccantem computreſcere juberent tot vinculis impeditum, neſcientes interim poſt paulo ſe e vita deceſſuros, meque fortunatorum cuipiam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos reſtrictos laudem, neque eos rurſus, qui me libentius contrectant & inſumunt, ſed potius eos, qui, quod adprime in vita utile eſt, moderationem adhibeant; qui neque prorſus abſtineant, neque omnino projiciant, & cuilibet obtrudant. Illud enim per Jovem vide, quæſo, Jupiter; ſi quis legitimis nuptiis formoſulam aliquam uxorem in ipſo ætatis flore duxerit, deinde neque domi cu-

a Εἰδότας] εἰδότες F.

78. Σκόπει γοῦν ὦ Ζεῦ] Παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας ὅτου * συνηχῶς κεχρημένους· ἢ ἐθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἁπλοϊκόν. V.

* Συνηχῶς] Nimirum vult rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore ſit crebrius, quam ὦ Ζεῦ καὶ Θεοὶ & πρὸς τοῦ Διός. Sed illa demum ratio, quae ſequitur, vera eſt, & commode mentem Luciani exponit. T. H.

66. Παχύτερος] Unde Horatius feſtive dixit *nummos alienos paſcere.* Anonym.

68. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab *Ariſtophanis* Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. J. B.

72. Ἀπίασιν] *E vita migraturi ſunt.* J. Br.

78. Τὸ ὅλον] *Prorſus, penitus.* J. Br.

84. Ἀπάγοι] *Tanaq. Faber* concoquere ait ſe non poſſe illud ἀπάγοι, quum in ſequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, ſed domi cujuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis ſcilicet haec & plauſu digna criſis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda eſt femina, ſatis tamen commode *Lucianus* utitur verbo in perductionibus ad ſtuprum uſitato. Ita enim ipſe illud iterum de hac re uſurpat in De Gymnaſiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρᾷ ὑπὸ τοῦ μιγάλου ἔτους ὑπὸ Ἀφροδιτολυμφόνους ὑβρεως, οὔτε πατρὶς ὠφελουμένη, οὔτε χώρας προθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devaſtetur regio, aut amici, vel domeſtici ad ſtuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. *Illi vero liberos ad ſtuprum raptos indignati.* In Fugitivis §. 18. Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τὰ σφετέρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες. *Alii vero hoſpitum ſuorum uxores rapiunt, eas ſtupraturi.* & §. 30. Οὗ τὴν γυναῖκα ἤχθη ἀπάγων. *Cujus uxorem rapiebat.* *Antoninus Liberalis* c. 13. de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro; Οὗτος εἴ τις Δελφοῦ παρθένος ἐπὶ κάλλει τὰ ἐγχωρίων, ἁπάγων αὐτὴν ἐμνήστευε πρὸ γάμου κατὰ βίαν. *Hic ſiqua virgo inter populares formae praeſtantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat.* Iterum ibid. τότε δ' ἔν εἶπτο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς Θεραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα, &c. *Tunc vero dicebatur ad miniſtros Aſpalidem perducere.* & iterum, ἡ δὲ πως, ὡς ἔπτυε ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας, ἀπήρτησεν ἑαυτήν. *Puella vero ſimul rumor differebatur, antequam abducturi ipſam venirent, ſuſpendit ſe.* *AElianus* in elegantiſſima illa Aſpaſiae hiſtoria lib. XII. Ποικιλ. cap. 1. Ἡ δὲ Φωκαὶς τὰ μὲν προσάγματι οὐδὲ προσῆλθεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκέλευσεν. *Phocais vero non juſſui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, conſidere cogeret.* Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aſpaſiam non foras eduxit, quippe quae jam erat in aula Cyri; quare eo magis fruſtra *Lucianum* hic refingere tentat *Faber.* Ita & γυναικῶν ἀπαγωγαὶ leguntur in *Noſtri* Phalaride. In eodem hoc ſenſu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν ſumptum ab *Noſtro* in Tyrannicida c. 5. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐμβριζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad ſe trahebat, qui nuptis vim inferebat,* vir-

custodiat, neque ullo zelotypiæ sensu moveatur, noctu & interdiu qua visum est vagari permittens, & cum obviis quibusque ætatulam suam oblectare; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris ducat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam convocans; quid, quæso, talis vir uxorem amare videatur? Haud istud tu quidem dixeris, Jupiter, qui quid sit amor, re sæpenumero expertus es.

17. Si quis contra uxorem lege domum duxerit, *Arvo ut venereo lætus liberos ferat*, florentem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quemquam ad illam oculos adjicere sinat; domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, ejus tamen amore flagrare se dictitans,

τε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι ἕκαστον, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ [b] αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἀλλὰ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἄν, ἐραθεὶς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς οἰκίαν νόμῳ πορισάμενος ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σπείραν καλλιεῖσαν παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ

[b] Αὐτὸς] αὐτοὺς F.

90. Ἐπ' ἀρότῳ] Ἐπὶ σπορᾷ. C.G.

virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπάγεσθαι. Dixerunt id Latini *perducere*. *Suetonius* in Tiberio cap. XLV. *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cujusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus objecit.* Sic Lollia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. XXV. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab *Justino* IX. c. 6. ubi vide *Bernecerum*. Apud Ciceron. lib. I. in Verr. 12. *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V. in Verr. 12. dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. *J. J.*

90. Ἐπ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* *J. Br.*

Ἐπ' ἀρότῳ] εἰς τὸ σπερματοῦν γυναῖκα, ut ait *Hesiod.* ἐς σπόρον τ' γονῆς. *J. B.*

Ἐπ' ἀρότῳ] Consule Not. ad *Jamblich.* n. 210. *M. du S.*

Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula: *Isidor. Pelus.* III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ συναφεια ἡ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων ἐλέγετο γένεσθαι· quanquam in *Artemidoro* II. c. 24. ἄροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γονήν, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Vitium frequens fefellit *Sam. Petitum* ad LL. Att. p. 436. & *Lindebrog.* ad *Donat.* p. 643. animadverterunt *Gataker.* de N. T. Styl. c. XI. ubi verecundas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & *L. Kuster.* ad *Jamblich.* de V. P. §. 210. cui γενήσεις memorantur ut ἐπὶ τεκνοποιΐᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γαμουμένοι. *Aristaen.* I. Ep. 19. καὶ ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων ἐμοιχεύθη ἀγάγετο γαμετὴν mireris sane Elegantissimi *Josiae Mercerii* perspicaciam non minus hic cessasse, quam *Lambecii* in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin *Desid. Heraldus*, tametsi ad *Arnob.* VII. p. 263. hunc ipsum protulisset *Luciani* locum, p. 119. scripsit *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότῳ παίδων.* Multo gravius corruptum in *Alciphr.* I. Ep. 6. peritissimo linguae Graecae *Berglero* non obstitit, quominus certam emendationem perviderer: parentes, inquit, οἵ μοι ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότῳ γνησίων σωθῆναί σοι γάμῳ non aliter extabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a *Neveleto* instituta collatio penes me est. Audi *Platonem* in Crat. p. 279. C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adjungit: τάχα δ' ἂν εἴη ὡς ἡ ἄροτον μισησάσης ἡ ἀνδρὸς ἐν γωαικί. Ad Amorem sic *Oppian.* Halieut. IV, 26. Πρῶτα δὲ τέκνοις ἀρότοις ἐπιθήκατο τίκτειν. (paulo ante simili ratione *Lucian.* μήτηρ ἐπιθήσεται) ubi *Rittershusius*, ut solet, plena manu. Imo liberos ipsos *Euripid.* Med. v. 1281. vocat, τέκνων, ὧν ἔστιν ἄροτος *Hesych.* Ἥρωσιν, ἐγίνησιν inde ἀροτήρ, *pater legitimus*. Ceterum utriusque vocis ἄροτος & ἄροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in *Theophr.* H. Pl. VI, 5. & *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 9. v. 44. *Plutarch.* T. II. p. 495. E. *Suid.* in Προηρεσίαι. *T. H.*

93. Καλαχλείσας παρθενεύοι] Vid. *Budaei* C. L. G. p. 691. ubi ex hoc loco docet παρθενεύειν esse *virginem custodire*. Eodem pertinet καλαχλείσας nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum servabant, κατάκλειστοι & θαλαμοδύαιδες *Salmas.* ad *Tertul-*

καὶ δηλῶν ὧν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκλείψεως, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἐᾷ ὅπως ὁ τοιοῦτος ἐν περιπάτοις δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καλλιμαραίνων εὐπρόσωπον ἔτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθάπερ ἱέρειαν τῆ Θεσμοφόρῳ τρέφων ἀφ' παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγαναχτῶ, πρὸς ἐνίων μὲ ἀτίμως λακτιζόμενον καὶ λαφυστόμενον, καὶ ἐξαντλούμενον· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένον.

idque indicans vultus colore, macreſcente in dies & horas corpore, concavis & introrſum recedentibus oculis; annon ejuſmodi vir pro cerrito circumferri debeat, qui quaſi Cereri ſacerdotem per totam vitam nutriens, tam venuſtam, tamque amabilem puellam defloreſcere abſque omni Veneris uſu ſineret, cum contra liberos ex ea tollere & conjugio frui deberet? Ad hunc plane modum quidam me calcibus ignominioſe quatiunt, luxuriaque ſua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

ΖΕΥΣ. Τί ἦν ἀγαναχτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἀπροὶ καὶ ἄγλυκτοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ὑπισχνούμενοι μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ τῷ πολὺ τοῦ Τίμωνι ἐνθυξόμενος. ΠΛ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου

18. JUP. Quid, quaeſo, illis ſuccenſes? utrique enim graves pœnas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore ſicco ac jejuno perſtant, ad auri aſpectum rictu diducto hiantes: alii autem ſibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitiſſimis faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed jam abi: nam Timonem multo impenſius quam antea ſapere deprehendes. PLUT. Quid autem! an is aliquando deſinet conſulto, veluti ex perforato

1. Θεσμοφόρῳ] Τῇ ἑορτῇ· ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς παλαιῶν. *V.*

4. Καὶ λαφυστόμενον] Ἀντὶ τοῦ λαφύσσειν καὶ ἐξαντλεῖσθαι ἀφθονούμενον. *V.*

tullian. Pall. p. 177. utrumque junxit *Philo* in Flacc. p. 977. E. γύναια κατάκλειστα μηδὲ τὸν αὐλείου προσερχόμενα ἐν θαλαμευόμεναι παρθένοι. *Plutarch.* περὶ Πολυτρ. p. 519. E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς ἐν διδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ἀθεῖσθαι ἐν πολυτελῆ &c. hoc ſane vel *Horatio* judice vincet *Plutarchus*. *Clem.* Paedag. III. p. 232. C. ἔξεστι τοῖς βουλομένοις τὰς ἄλλων οἴκοι τὰς καλακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. *Hieronym.* ad *Teſ.* c. VII. *T.H.*

96. Ὀφθ. ὑποδ.] Ὀφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac triſtitiae ſigna ſunt. *J.Br.*

97. Παραπαίειν] *Non deſipere videretur.* Recte vim verbi explicuit *Barlaeus*. Addam tantummodo *Lucianum* hoc verbum ab *Ariſtophane* deſumſiſſe, qui conjungit ληρεῖν & παραπαίειν in *Plut.* v. 508. Δύο πρεσβύτα ξυνθιασάτα τὸ ληρεῖν ἐν παραπαίειν. *Vos duo vetuli, nugarum & veſaniae ſocii.* *H.V.*

1. Ἱ. τῇ Θεσμ.] *Cereri.* *J.Br.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *Æſchines*, *Demoſthen.* *Æſchyl.* quales Veſtales. *J.B.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμ.] De continentia matronarum in hoc feſto an hic locus ſit intelligendus neſcio; de *virginibus* enim loqui videtur *Lucianus*, quae quaſi Cereris *Veſtales* eſſent. *Bourdelotius* nos, pro more ſuo, ad auctores, non citatis locis, amandat. *Lucianus* alibi etiam meminit; *Dial. matris & Muſarii*: καθάπερ ἐγὼ ἱταμός, τὴν τῆς Θεσμοφόρου ἱέρειά τις ὤσα. At nullibi, inquies, legimus apud Auctores de ejuſmodi *Sacerdotibus*. Fateor. Sed *Scholiaſtes Theocriti* ad Id. IV. p. m. 328. C. *Virginum* meminit, quae eaedem videntur cum ea, quam hic *Lucianus* ἱέρειαν vocat. Adi etiam *Heſych.* (v. πρυτανεῖον) ubi tales publice ali ſolitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*. *Virgil.* IX, 58. *Ovid.* Met. V, 343. V. *Plutarch.* V. 1576, 2. *M. du S.*

Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] *J. Meurſ.* Graec. Fer. in Θεσμοφόρια. *T.H.*

5. Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro ſervo, ut Catapl. *J.B.*

Στιγματίας δραπέτης] His uſus eſt *Deſ. Heraldus* ad *Martial.* III. Ep. 21. *Clem. Alex.* Paed. III. p. 220. A. ὡς γὰρ τὰ δραπέτου τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσι τὰ ἀνθίσματα. *T.H.*

8. Ἄμφω] Sic *Il.* B. 124. pro ἀμφότεροι. *M. du S.*

9. Τάνταλος] *Horat.*

Tantalus a labris ſitiens fugientia captat
Flumina . . . . . Quid rides? mutato nomine, de te
Fabula narratur. Congeſtis undique ſaccis
Indormis inhians, & tanquam parcere ſacris
Cogeris, aut pictis tanquam gaudere tabellis. *M. du S.*

19. Ἐς τὸν τῶν Δ. πίθ. ὑδρ.] *Plato* ſcribit Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perſtillantibus aquas aſſidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi

rato cophino exhaurire me, priusquam totus influxero, (veluti prævenire ſtudens nimiarum opum influxum,) ne copioſior incidens ipſum inundem? Quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium congeſturus, & fruſtra infuſurus, cum vas perfluat, & id quod ingeſtum fuerit, jam jamque ſit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus eſt ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

19. JUP. Proinde rimam iſtam & hiatum niſi ſemel & diligenter obſtruxerit, in fæce dolii rhenonem una cum ligone reperiet, poſtquam tu cito effuſus fueris. Sed jam aliquando abite, atque hominem ditate. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Ætna Cyclopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant; eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?

μένυ, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, καὶ σπυδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βυλόμενος τὸ ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπεράντλησ εἰσπεσὸν ἐπικλύσῃ αὐτόν; ὥστε ἐς τὰς Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, καὶ κύτος μὴ τέγον. ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένυ καὶ ἐπιῤῥέοντος· ἔστως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς καὶ πίθυ, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἄπαξ ἀναπεπλαμένον, ἐκχυθέντος σε βραχεῖ συ, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διαφθοράν αὖθις, καὶ τὰ δίκελλα σὺν τῇ τρυγὶ καὶ πίθυ. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλυτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκυβάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένυ αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προϊώμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο; ὑπο-

12. Ἀφαιρούμενοι] Παθητικῶς ἀκουστέον, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρούμενοι. V.

22. Τοῦ ἐπιῤῥέοντος] Τῆς ἐπιῤῥοῆς. V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ] Ἀντὶ τοῦ ἅπαξ. V.

gravi nimirum & inutili labore. *Ovid.* IV. Metam. *Molirique ſuis lethum patruelibus anſae Aſſidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Hujus fabulae mentionem facit rurſus *Lucian.* in Hermot. item de Dipſad. & in Dial. Crat. ac Diog. *Alciphron* in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc alluſit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναΐδων τοὺς ἀμφορέας ἐγχέομεν πίθους. *Plautus* in Pſeud. *In pertuſum ingerimus dicta dolium: operam ludimus. Catullus: Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* G.C.

Εἰς τὰς Δαναΐδων] Accentuum etiam ad nos cura pertinet, ſi quid inde redundet ad *Lucianum* detrimenti. Δαναΐδων Edd. quotquot inſpexi, omnes: ſcribi tamen debebat ſine controverſia Δαναΐδων, ut recte monuit *Berglerus* ad *Alciphr.* p. 10. Quod paulo ante praeceſſit, ὥσπερ ὁ τοῦ τέρματος, quem uſum in hac oratione praeſtet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: ſi ab ipſo *Luciano*, quod inficias ire non auſim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratiſſimos ſtyli exactores, ſic ſcripſiſſe exiſtimo, ut quaedam tamen emendatius, ſi diligentiorem adhibuiſſent limam, potuerint ſcribi: lubens in *Horatii*, judicis acerrimi, ſententiam concedo: ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura. T.H.

20. Τῶ κ. μὴ ε.] *Fundo vaſis liquorem non continente.* J.Br.

21. Σχεδὸν ἐκχυθησομένυ τῷ ἐπιῤῥέοντος· ἔστως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque *Faber*. Mox διφθέρων inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* transtulit. J.G.

25. Εἰ μὴ ἐμφράξῃται &c.] Verto: *niſi hiatum iſtum, & perpetuo apertam fiſſuram obturaverit*: quod hic eſt τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV. τὸ ἀνεῳγὸς dicitur. Paſſim apud *Lucianum* τὸ ἀναπεπταμένον ſumitur pro *apertura*, ſive pro *eo quod apertum eſt*. Ita de Domo §. 3. 6. Merc. Cond. §. 3. Abdic. §. 27. H.V.

26. Εἰς τὸ ἄπαξ ἀν.] *Tan. Faber* aliter haec conjicit tranſponenda. Sed profecto εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπλαμένον ſenſu commodiſſimo, & huic loco ſatis conveniente, dicitur; quem non abſurde expreſſit Interpres, *perpetuam perſtillationem*. Adde quòd *Th. Magiſter*, voce ΚΑΘΑΠΑΞ, haec verba, eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine diſpoſita, in dictionibus Atticis allegat. J.J.

Εἰς τὸ ἄπαξ] Dem. (77. C.) *Tan. Faber* εἰ μὴ——ἐμφράξ— &c. *Th. Mag.* cum Codd. noſtris facit in Καθάπαξ. M. du S.

31. Ἐκ τῆς Αἴτνης] Illic enim fabrili arti dare operam feruntur. J.Br.

34. Τί τοῦτο ὑποσκάζεις] Diſtingue: τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; Τί ἔν; τί τοῦτο; ſic ſolent uſurpari. T.H.

ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γενάδα, ὑ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ ϗ χωλὸς ὤν. ΠΛ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲ ἀπίω τινά ποθεν πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι ϗ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [a] τελεῖν ὅπῃ τὸ τέρμα, προγηράσαντά ποτε ϗ ξυμφύλους. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαί δέῃ, πλημμύρει, πολὺ τῶν [b] ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ, καὶγὼ ἤδη ἀναχηρύττομαι νενικηκὼς, ὑποπτήσας τὸ στάδιον, εἰδὸς ἰδόντων ἐνίοτε τοῦ θεατοῦ. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. ἐγὼ δὲ [c] ϗ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν, ὥστε

claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo cæcum, sed claudum etiam. PLUT. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Jove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque ægre itineris finem attingam, cum is jam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque jacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriorem. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, jam me victorem proclamat præco, qui stadium tanta pernicitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint. MER. Minus vere isthæc, Plute; nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, quî sibi

a Τελεῖν] ἐλθεῖν R. P. L. *J.* Marg. *AIW.* b Ὀρνέων] ὀνείρων R. P. *J.* Marg. *AIW.* c Καὶ] τοι R.

43. Ἔπεσεν ἡ ὕσπληξ] * Τὸν συνέχοντα τοὺς κυγκλίδας μοχλὸν, ὃν ἀρτίως ** λάμπαν φασὶ, ὕσπληγα καλεῖ. *V.*

* Τὸν συνέχοντα] C. ὅτι κατὰ τ. σ. τῦ κυγκλίδ. L. τῆς. *M. du S.*

Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. Καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit *M. du Soul*, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur ejiciendum videatur. *T.H.*

** Λάμπας] Id est, *laminam*: sic σίτπας fistulam apud *Trallianum*. Ita recte *M. Sladus*. Retinui ὕσπλιξ & ὑσπλιγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & Edd. Non aliter apud *Phrynich.* p. 12. & *Th. Magistrum* in V. *T.H.*

35. Οὐ τυφλὸς μ.] Caecus a Graecis divitiarum deus fingitur: *Posidonius* in subterraneis Hispaniae locis hujus domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud *Theocrit.* in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. *G.C.*

36. Καὶ χ. ὤν] Lege ἄν. *J.Br.*

39. Χωλὸς ἀμφ.] *Lucianus* hic imitatus est *Aristophanem* in Pluto, qui confimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus pernicissimis. *G.C.*

Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. *Aristoph.* in Plut. *J.B.*

Ibid. Ἀμφοτέροις] Ποσὶν addi non solet. *J.Br.*

40. Ἐλθεῖν] P. L. & Ed. *J.* pro τελεῖν. *M. du S.*

Τελεῖν ἐπὶ τὸ τ.] Retinendum omnino videbatur cum *Fabro*: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel ἐς τὸ σκάπον, τὸ προπείρθαι, τὴν ἐλπίδα. *T.H.*

Ibid. Τὸ τέρμα] Metaphora a cursoribus. *J.Br.*

43. Ὀρνέων] Alii Codices ὀρνίων. *J.Br.*

Ὀρνέων] P. & Ed. *J.* ὀνείρων, quod etiam in Mss. R. G. reperiri testatur *Faber*, quodque ego verum puto. Vid. *Od. A.* 221. *M. du S.*

Τῶν ὀρνέων] *Euripides* quidem in Meleagro πλοῦτον ὠκεῖαν esse πτέρυγα dixit apud *Stob.* p. 448. sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad ὀνείρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffluxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνείρους quoque veteres alios instruxerunt: τανυπτέρυγα ὕλαν ὀνείρων *Orpheus* H. 85. πτῶσιν ὀνείρων *Basil. Seleuc.* in V. Th. p. 78. ὀνείρου φύσις &c. λάπτειν πτίλον ἀφυρῶς. Ad ὀνείρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant: *Apollon. Rhod.* IV, 385. —— δίκα δ' ἅτε τοῖον ὀνείρου Οἶχοιτ' εἰς ἅλιον μεταμώνιον —. *T.H.*

44. Ὕσπληγξ] Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernicitate certabant. *Anonym.*

49. Ἡμᾶσθαι βρόχοιν] Sic fine hujus dialogi. *J.B.*

50. Ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad *Heliod.* fine operis. *J.B.*

Λιπαροῦ ζεύγους] *Horat.* Sifennas, Barros ut equis praecurreret albis. *Anonym.*

Ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους] Hoc inter praecipuas pretiosasque splendidorum hominum delicias adnumerat inprimis *Lucianus*, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λιπαροῦ ζεύγους, οἱ ἐξηντιακότες ἐπὶ λ. ζ. *Chrysostom.* περὶ Τελείας ἀγάπης ζεῦγος λιπαρὸν ἡμιόνων χρυσῷ κεκοσμημένων ex eo longum foret similia congerere. Vid. *Bocharti* Hieroz. II. c. 7. §. 2. *T.H.*

52. Χρυσόχειρας] *Annulos aureos manibus gestantes. J.Br.*

Χρυ-

sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumptus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opinor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes somnium non esse.

21. PLUT. Istuc quod dicis, Mercuri, longe diversum est; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse sit (opum largitor) & splendidorum munerum dator, quod & suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias conjiciunt; ac diligenter obsignantes

πρίασθαι βρόχον, ἐχηπόταις, ἄφνω δὲ τηλικοῦτον πλοῦτον, καὶ πολυτελεῖς, ὅτι λαθεῖν ζεύγεσιν ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κάλλιον ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροῖ καὶ χρυσόχειρες διέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

ΠΛ. Ἕτερόν τοῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτούς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὰν τοίνυν μεταπωλῶμαι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορη-

49. Πρίασθαι βρόχον] Βρόχον εἰς τὸ δι' ἀπορίας βίον ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολῦσαι τοῦ ζῆν. *V.*

52. Χρυσόχειρες] Χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις κεκοσμημένοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαν χειροκλιθῶν † χρυσῶν † λαμπτήρων. *V.*

57. Ἀλλ' ὁ Πλούτων] Λείπεται εἰς τοὺς ἀπὸ ‡ τηλικούτων πλουσίων λαμβανομένους † κλῆρον. ‡ ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν § αὐτοῖς τὴν λῆξιν ‡ χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μετάβολήν. *V.*

61. Δέλτον] Δέλτον καλεῖ καὶ ¶ † ἐν εἰλίσσει βιβλίου. *C.G.*

† Διαπυρούσης] Sic legendum, non, ut editum, διαπυρσεύοντας Χρυσόχειρας, *sive aureis annulis undique splendescentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes.* *J.J.*

‡ Ταύτῃ] L. ταυτῃ pro ταύτῃ, φασὶν pro φασὶ, κρείττονα pro κρείττονα. *M. du S.*

§ Αὐτοῖς] Αὐτοὺς *V.* *M. du S.*

¶ Τὸν ἐν εἰλίσσει β.] Τὸ ἐπιπλοῦν βιβλίον. *T.H.*

Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt annulisque onustae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epist. *Jacob.* II, 2. ubi notavit *Luciani* locum *L. Bos.* Πορφυροῖ, purpureis induti: similiter ἀλουργεῖς res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. *Simmias* in Securi: Διαφυσᾶσθαι χρυσοκαφῆ τ' ἀνθρίλῃ ὑπὸ θαμιάλων ἀναίλας hoc video tentari in nuperrimis ad *Philen* Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοκαφεῖς, *opulentos & longe ditissimos.* Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut roges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοκαφεῖς, quia vestibus χρυσοκαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum injiciat, ἐμβάδας χρυσοκαφεῖς dabit *Callixen.* apud *Athen.* p. 200. D. Quam *Casaubonus* ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. *Hesych.* Χρυσόφαντος, χρυσοκαφής· prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso *Hesychio*, in Ῥήγια, *Etymol.* in Ῥῆγος, *Schol. Homer.* ad Il. I, 577. *T.H.*

54. Ὄναρ] *Per somnium.* *J.Br.*

58. Πλουτοδότης] Constantinus πλουσιοδότην exhibet ex *Hesiodo*, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. *M. du S.*

Πλουτοδότης] Extat illa vox in *Hesiodi* E. καὶ H. δυσμενεῖς Πλουτοδόται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. Orphei δαίμονα sive Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδότειραν θεὸν H. 39. De Plutone H. 17. Πλουσιοδοτῶν γενὸν βροτείην καρπὸς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλοῦτος, quam bene *D. Heinsius* ad *Hesiodum* expositi, potestate pendet. Tradit *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 482. quum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεὸν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελὴν Ἴακχε Πλουτοδότα. Jacchus Diis χθονίοις adcensetur: *Artemid.* II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. *Lucian.* D. Meretr. VII. δίκαιος εἰσφυσᾶσαι ἐν τὴν Πλουτοδότειραν. *T.H.*

61. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες] Tabulae testamenti sive ligneae ceratae, sive cujuscumque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτον. In *Heroclis* Ἀστίου §. 22. πινακίδος Scholasticus in naufragii periculo πινακίδιον ἤτει, ἵνα ἀλφάβητα γράψῃ. Merito autem *Lucianus* καλαμημαράμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex Jure notum. Hac tota de re testamentaria quum multi diligentissime tractaverint, hujus loci, digni profecto cujus haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. *T.H.*

φορηδὸν ἐξάμενοι, μελαχομίζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, ἀμιλλώμεναι ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ ἐν χελιδόνα προσπελωμένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

domo me bajulorum opera efferunt; interea mortuus in obſcuro aliquo ædium loco jacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipſum decertant feles, ejus cadaver attingere geſtientes; me autem ii, qui tamdiu ſperaverant, ad forum itidem ut hirundinem advolantem pulli expectant.

Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [a] ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ[70] λῖνον ἐλύθῃ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ

22. Ubi autem ſublatum eſt ſigillum, & lineum teſtamenti vinculum inciſum eſt, tabulæque apertæ, ac novus

a Ἀφαιρεθῇ] ἀφυρηθῇ & mox ἀνοιχθῇ A.

70. Ἀφαιρεθῇ] Τὸ ἀφαιρεθῇ ἐν τοῖς ἐξῆς χώραις ἐστὶν ἰσοκατάληκτον ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, [a] ἢ ἐν πάρεσιν. *V.*

a Ἢ καὶ πάρεσιν] ἢ καὶ παρ' ἴσον. *C. G.* *M. du S.*

64. Πρόκεινται] Ad mortui προθεσιν vel conlocationem proprie pertinet: *Noſter* de Luct. §. 12. 13. *Proclus* ad *Platonis* X. de Rep. ὁρᾶσθαι πᾶσι νεκρὸν ἐν τῇ πατρῴᾳ προκειμένην οἰκίᾳ· alibi, ſi quid diligentiam hominum Eruditiſſimorum effugit, ſedulo colligemus. Quandoquidem vero conlocatio in celeberrimis aedium locis ipſoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inſpici poſſet, quid eſt rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox poſt animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis eſt χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖσθαι· malo tamen exiſtimare, haec ad veram προθεσιν eſſe referenda, ſed invidioſius a *Luciano* deſcribi, ut amicorum familiariumque contemtum & in curando divitis jam emortui corpore gravem incuriam perſtringat: eodem ſpectant παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ & ἀμιλλώμεναι ταῖς γαλαῖς. *T. H.*

66. Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Cum alibi active fere hanc vocem uſurpari apud alios, & hunc noſtrum conſtet, videtur requiri ἐπελπίσαντες· ſed praeterquam quod *Baſilium* ſic etiam uſurpaſſe video (in *Conſtantini* lexico) contra fidem Codd. non placet temere conjecturas pro Lucianeis obtrudere. *M. du S.*

Ἐμὲ δ' οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ conjungi non debet cum ἐπελπίσαντες, ſed cum ἀμιλλώμενοι· tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. *T. H.*

69. Τετριγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. *J. B.*

70. Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφυρηθῇ & ἀνοιχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum, de qua alibi. *J. B.*

Ibid. Τὸ λῖνον] *Quo tabulae teſtamenti ligantur. J. Br.*

Τὸ λῖνον ἐντμηθῇ] *Tabulae, quae publici vel privati contractus ſcripturam continent, adhibitis teſtibus ita ſignantur, ut in ſumma marginis ad mediam partem perforatae triplici lino conſtringantur, atque impoſitae ſupra linum cerae ſigna imprimantur:* haec *Paulus* V. Sent. Rec. T. XXV. §. 6. proinde recte *Lucianus*, primo loco poſuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι, quae locutio apud *Demoſth.* eſt in Phaen. p. 1023. E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνοιχθῆναι. Vid. *Kirchmann.* de Ann. c. VII. qui Noſtri verba produxit. Haec autem ſcena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abeſt *Lucianus*, multa nihilominus intermiſcet, quae in pravos ſui temporis mores praecipue conveniant. *T. H.*

72. Ὁ κοινὸς] Placet κωμικός. *J. Br.*

74. Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes *Martial.* & *Petronii.* *J. B.*

Ibid. Ὑπεξυρημένος] An ut pubertatem vixdum ingreſſus videatur? An vero notatur hoc ut Barbarum? Vide Δ. N. IX. & Σαν. c. 3. *M. du S.*

76. Ἔξυρος] Vide *Dial. Simyli & Pol.* ubi aetas diſerte additur, & ſi clarius velis, finem Galli; & Ἰσ. β'. c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7. & Ἀλεξ. c. 6. *M. du S.*

80. Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe *Ariſtoph.* *J. B.*

Π. Δ. ἢ Τιβίου] Nomina Servorum, quorum ultimum a regione ductum eſt; eſt enim in Phrygia mons *Tibius.* Emenda obiter apud *Theophr. Eth. Char.* π. ἀναιδ. — p. 30. B. Τίβιος. Vid. *Steph.* Byz. & *Salm.* Plin. Ex. 34. G. & Μισ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cujus ut & *Dromonis* etymologia in propatulo eſt. V. *Grav.* ad περὶ Ὀρχ. §. 29. *M. du S.*

Πυῤῥίου ἢ Δρ. ἢ Τιβίου] Servorum apud veteres nomina variis ex cauſis ducta, ut exponunt *Donatus* ad *Terent.* Andr. A. I. Sc. 3. ubi vide *Lindenbrog.* p. 635. *Hellad.* apud *Phot.* p. 870. v. 20. *Strabo* VII. p. 467. A. a qualitate corporis & ſpecie formae, ut *Pyrrhias*, *Thylacus:* a moribus, ingenio, itidemque, quod ominis ergo fieri ſolebat, ſerviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Oneſimus*, *Molo*, *Parmeno:* creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advebebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*; Λυδὸς ὁ Φερεκλέους, Lydus Phereclis ſervus apud

An-

novus opum dominus declaratus eſt cognatus aliquis, aut aſſentator, aut ſervulus denique, qui ad obſequium venereum præſto erat, & ea gratia ceteris prælatus omnibus, raſa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum ſe, jam exoletus, ei perdepſendum obſequioſe permittit. Is igitur, quisquis tandem ſit, me cum teſtamenti tabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dro-

ἀνακηρυχθῇ μυ ὁ καινὶς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸ γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἢ ποτε, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τῆς τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος,

80. Ἀντὶ τῦ τίως Πυρρίου] Οἰκειοτικὰ ταῦτα πρὸς τοὺς παλαιοὺς ὀνόματα. *V.*

Andocid. de Myſter. p. 3. v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum eſſent uſitata; *Manes*, *Midas*. Ad horum alterutrum Tibius quoque referri debet; nonnihil enim hac in parte diſcedunt. Aliis tantundem eſt, ac Phryx: nam tota Phrygia, ſi *Suidae* fides conſtat, dicta quondam Tibia: ſumſit a Proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II. n. 71. locus paululum intricatior, quem ſic lego: Μάνης (hoc recte viderat *Cantenus*) καὶ Τίβιος· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιακὰ διὸ καὶ ἐπιφωνεῖται, ὡς Μάνης ὦ Φρυγία· (quaſi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) ὁ δὲ Τίβιος ὁ Μάνδρου σωιχῶς (an σωιθῶς; quanquam non valde neceſſarium: *Th. Reineſius* V. L. III. c. 6. p. 467. *Glaſeri* praeceptoris ſui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in *Menandri* reliquiis ſaltem extare vocabulum illud non recordor) καὶ ὅλη ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται· neque tamen in his nihil adhuc ſupereſſe, quod me moretur, lubens fateor. Tibium ex *Stephano* multi notarunt, Phrygiae montem, a Tibio quodam, ut ait, appellatione deducta: ἀπ᾽ τούτου καὶ Τιβίους τοὺς δούλους καλοῦσι. At *Strabo* diſertis verbis ſignificat, in Paphlagonia tritiſſimum Tibii fuiſſe nomen, atque ideo ſervis indidem adportatis tributum. Haec *Caſaubono* ratio conſtitit, cur XII. p. 830. B. ubi nomina *Strabo* non pauca recenſet Paphlagonica, quorum uſus itidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro Τίβιος reponi voluerit Τίβιος neque multum refragor; niſi parum intereſſe putes, utrum legatur, quia videri poſſunt eadem origine profecta Τίβος, Τίβις, Τίβιος, Τίβιος. Minimum tamen abeſt, quin lib. IV. p. 298. A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσμιοί εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum cenſeam Τιβίους· poſtquam commemoraverat Belgarum παραπλησιότητα, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos ſibi videri αἰτίους εἶναι τοῦ κατὰ τὴν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines eſſe Paphlagonas opinentur: ἀφ᾽ ἧς δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτούς· inde ſequuntur in productiore promontorio Oſiſmii, quos ſi Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, ſed nec rationem: ſi Tibios, fateor equidem neminem a me poſſe proferri alium, qui nomen hoc uſurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio conjecturam ſuggerit haud abſurdam, Pytheam exiſtimaſſe, derivatos ſimul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, ſic Oſiſmios ſeu Tibios a Tibiis. Hoc utcumque ſit, nam aliorum induſtriam provocare potius volui, non certi quicquam conſtituere, peraeque vitiata fuit haec vox in *Theophraſti* Char. Eth. c. IX. p. 44. εὐσχοῦ Τίμιε, judice *Salmaſio* P. E. p. 34. cui praeter *Menagium* acceſſit *Needhamus*: tametſi hoc quidem in loco patrocinium *Caſaubono* parari, & ſatis commode vindicari poſſe lectionem vulgatam arbitror. Hic autem qualiscumque de Tibio diſſenſus ad concordiam redigi poteſt, ſi ſumas plura fuiſſe, quod ſane verum eſt, nomina virorum propria, quae & gentium ſint, olimve fuerint: ſic Σίβος, Ἕλλη, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, ejusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca ſervis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi conſuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII. eorum, quae *Bachetus* edidit ad *Diophant.* V. Quaeſt. 33. *Syneſ.* Ep. III. τούτου (Harmonii) τὴν θυγατριδῆν ὁ θεῖος Ἡρώδης ἐθυμώθη ὡς Σωσίας τε ἐπίδοτο, id eſt, ut ego quidem intelligo, *viliſſimo mancipio deſponſam velut vendidit, atque in manus tradidit*: mitto, quae aliis jamdudum obſervata: ſaepe *Noſter*, ut Index oſtendet: hujus autem loci plerique, quos ſupra memoravi, meminerunt. Quae vero in uſu quotidiano frequentiſſima fuerunt ſervorum nomina, ad ſcenam eadem ſunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. *Schol. Ariſtoph.* ad Acharn. v. 242. Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέται. Porro nominibus olim liberi ſervique diſtinguebantur: poſtea discrimen illud ſic confuſum eſt, ut iſta nota non amplius poſſent dignoſci. Inſignis eſt *Olympiodori* locus ad Alcib. I. *Platonis* a *Caſaubono* productus ad *Perſ.* V, 116. πάλαι γὰρ ἐν τοῖς ὀνόμασι διεκρίνοντο οἱ ἐλεύθεροι τῶν δούλων καὶ ταῖς φωναῖς. Γέται γὰρ ἐν Δάκαι καὶ Φρύγες ὠνομάζοντο νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc jam patet, ob quam cauſam *Lucianus* mancipium infame, poſtquam obſequio flagitioſo luculentam haereditatem crevit, repente mutato nomine ſcribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio ſalutari Megaclem, Megabyzum aut

μων, ἢ Τιβίε, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μιξοβαρβαρίσας

mo, aut, si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: il-

Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus *Jos. Mercerus* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. Ad *Lucianum* optime conveniunt, quae ponit *Theophrastus* in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cujuscumque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἢ μέντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρᾷττά ἐστι τὰς ὃ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν* haec ego saniissima judico, neque digna, quae, cum Eruditiss. *Needhamo*, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἀθικτῶς loquitur maledicentissimus veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dictitabant, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem serviant: Thraces inprimis: unde notum illud *Menandri* apud *Zenob.* C. II. n. 12. Θρᾷξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἀγοραμβόν, vel, ut *Apostol.* habet C. II. n. 59. ἀναμβόν sed ex eodem Comico quae leguntur apud *Strabon.* p. 455. C. omnem dubitandi ansam amovent: Πάντες μὲν Θρᾷκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται· Ἡμεῖς ἀκούσαντες (ἐγὼ γὰρ αὐτὸς εὔχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronunciasse. Hoc illud est, quod AEschini Demosthenes objecit pro Cor. p. 494. F. quum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atrometum vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, satis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e *Photio* I. contra Manich. §. 3. 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cujusdam viri adsciscebant, *Euseb.* de Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem pene verbis ab eo repetuntur ad *Jesaiae* c. XLIV. p. 527. B. *T. H.*

81. Μεγακλῆς] Studio *Lucianus* ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primarium, qui multum splendori generis arroget, aliosque prae se fastidiat, ita vocant, quemadmodum Κοισύραν feminam potentem: *Aristoph.* Nub. v. 46. ubi ἐγκεκοισυρωμένον intelligo longa Coesyrarum serie superbum: *Hesychius* e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: Ἐγκεκοισυρωμένον, ἀφ' Κοισύρας τῆς Μεγακλέους μητρὸς τῆς Ἀλκμαιωνίδων ἐφ' ᾗ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγκεκορδυλημένη, ἐνειλημένη ἢ ἐγκεκαλυμμένον plura sine dubio plenius adnotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex *Platonis* Philebo notus. De Megabyzo Vir Magnus ad *Diogen. L.* II, 51. *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit Doctiss.* Turnebus. *Sed & alios ita solites appellari, conjicio ex hoc* Luciani *loco in Timone*, Ἐκεῖνόν μὲ, ὅστις ἐς ἦν ποτε (*loquitur de servo, quem herus instituit haeredem*) ἀρπασάμενος &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus; haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus conjuncta nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet *Herodotus*; secundam semper *Ctesias*, in *Photii* saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit *Stephan.* in Κυρταία, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat *Berkelium* non ignota scripturae discordia: vide exactissimae Virum doctrinae *C. A. Dukerum* ad *Thucydid.* I, 109. Corruptum arbitror literis trajectis in *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 136. v. 25. ubi Cyrus in Arabiam misit Μεγάζυξον. *Liban.* T. II. p. 490. C. οἱ τοὺς παρὰ Μεγάβυζον ἀναιτιάτους ὡς Μακεδόνας μὴ τὸ δίκαιον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίσιον ἄδικον ὑπὸ τῶν μέθης Interpres: *qui Megabasum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix *Libanius* effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste *Herodoto* V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγαβάζου, *missi a Megabazo.* Idem homo *Ctesiae* Megabyzus, sed *Dinoni*, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud *Athen.* XIII. p. 609. A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτρα Ξέρξῃ ἀδελφὴ ὄνομα Ἄτοσσις καλέσῃ ἦν δ' ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν ἡ ἀκολαστοτάτη scio Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur Viso Maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronunciatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere satagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive ναοπόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullius dubitationi relictus sit locus: disserte *Strabo* XIV. p. 950. A. Ἱερεῖς δ' εἰσὶν οὗτοι ἐνιαύσιοι, ὃν ἐκάλουν Μεγαλοβύζους, ἐν ἀπαρχῇ μυστίνας αὐτοῦ τινας ἀξίους τοιαύτης προσηγορίας, ἐν ἧπερ ἐν τιμῇ μεγάλῃ συναπτάσθαι δὲ τούτους ἐκεῖ παιδίσκους. *Strabonem* in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit scisciari, & *Appianum* habet suffragatorem de B. C. V. p. 676. B. ἐν τῷ ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρ-

illos incaſſum hiantes, & inter ſe aſpicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, τὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καὶ λιπὼν, ἀληθῶς ἀγωνίας τὸ πένθος, οἱ

Ἀστέμιδος ἰσῶς, ὃν Μεγάβυζον ἠγοῦντες, ὑπολειφθέντα ποτὲ τὴν Ἀρτεμίδα ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲ ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετευσάντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus ſimul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iſte, tum quam carum habuerint Dianae ſuae ſacerdotem Epheſii. Verum in *Strabone*, niſi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετιόντες, *etiam aliunde arceſſentes*: nam fieri potuiſſe ſaepius exiſtimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis ampliſſimam amiſſae virilitatis damno cuperet conſequi; quare eunuchus aliquis, ſed tamen ἄξιος τῆς προεδρίας, aut talis certe, qui corporis integritatem ſplendidiſſimo muneri poſtponeret: alicunde fuit conquirendus. *Heraclit.* Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exſecat, ut vos Deae ſacerdotem exſecuiſtis Megabyzum, metu ne virgini vir conſecretur: & quo pacto impii adverſus naturam, pii ſitis adverſus ſimulacrum. Principio enim id agitis, ut Diis primus imprecetur ſacerdos amiſſa virilitate.* Haec & plura Latine dedit *Politianus* Obſ. & Em. c. LI. cujus fidem ut in dubium non voco, ſic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, neſcire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epiſtolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero *Menandri* locum apud *Suid.* in Ζώκορος — ἢ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius Ὡς τις) γένοιτο ζώνης — ubi plane videtur poſitum pro Eunucho: nam de *Quinctiliano* I. O. V, 12. p. 456. quin ita voluerit intelligi, nihil eſt cur dubitemus, praeſertim quum lateri junctus haereat Bagoas. At *Plauto* quid facies in Bacch. A. II. Sc. III, 72. *Nos apud Theotimum nunc aurum depoſivimus, Qui illic ſacerdos eſt Dianae Epheſiae.* Nic. *Qui iſtic Theotimus eſt?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheſo eſt, Epheſiis cariſſimus.* *J. Meurſius* primum legit Megalobuzi, vel Megabyzi, quod jam praeceperant *Turneb.* Adv. XVIII, 31. & *Lambinus*; deinde nodum hunc nectit: *Sed hoc quid eſt, quod Plautus dicit*, Theotimum filium Megabyzi, *ſi ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut ſolvat, operae pretium eſt audire: *Explico:* Megabyzi filius *idem valet, ac ſi dixiſſet* Megabyzus: *nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἰατρῷ παῖς pro eo quod eſt ἰατρός.* Vide, quo poſſit probabi, qui nativam Graeci ſermonis indolem non penitus perſpexerit; quod Meurſio defuiſſe ſcientiſſimo ceteroquin univerſae Graecorum antiquitatis, adfirmare non vereor: falli ſe paſſus eſt Vir egregius iſto vulgari, γραμματιστῶν, φιλοσόφων, ἰατρῶν παῖδες, putavitque nihil obſtare, quominus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in ſingularem: hoc ſi vel Graecis licuiſſe ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuiſſe. Ut autem motae difficultati occurratur, quid ſi *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius reſponderit) *filius* retineas; non ſacerdotis, ſed viri clari, cujus filius ſacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam ſententiam Eruditi Viri propendent, *Megabyzi filius*, ſtatuendum eſt, Megabyzum iſtum, antequam imminuta virilitate dignitatem ſuſciperet antiſtitis, liberos, Theotimum ſaltem, procreaſſe, qui Theotimus ſacerdos quidem Epheſiae Dianae, non princeps ſive Megabyzus (hoc patris erat munus) ſed inferioris gradus. Suſpicari tamen potius lubet vitii quiddam in hoc Plautino loco reſidere, quod vide, an ſic curari poſſit: *Megalobyzus filius*, pro, *medius filius*: quo pacto optime ſane ſententiae conſultum erit. Ipſum vero nomen fueritne dignitatis, & ſplendidum hominem apud Epheſios ac magnificum proprie ſignificarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui ſumma cum laude in hoc munere ſit verſatus, ad ſucceſſores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres ſilent, dennire non ſuſtineo: hoc tamen docet memoriae vetuſtae fides, ſaepius uſu veniſſe, ut primi ſacri ordinis auctoris nomen ad poſteros demanaret. In Olba Jovis templum Αἴαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πολῖταί γε τῆς ἱερατικῆς ἀπομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἰάντες. *Strab.* XIV. p. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab uſu tamen communi, ſed a Comoedia, ſic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in iſta voce non poteſtas ſolum, ut arbitror, viri divitis & ſplendidi, verum praeterea divitiarum oſtentatoris inepti. Sic fere *Crates* apud *Athen.* VI. p. 248. A. eximie reſtitutus a *Caſaubono*: μηχῆν δ' ἐν Μεγαβύζου δίκτυα ἐπὶ μισθῷ εἶτον *Apollon. Tyan.* Ep. II. ἡ πρώτη γε χρήσις αὐτῇ (σοφιστικῇ) πρὸς τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπίτηδες ἤδη σοι ἐκ τῶν Μεγαβύζου *quoniam tibi jam partae ſunt opes ingentes, quae ſupercilium tollant.* Vim comicam ipſa nominis forma Graeca multum adjuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint, & βυζοι, id eſt, ut *Heſychius* exponit, πυγαὶ, σωστὸν χαῦρον ὃ ἐστὶ μέγα. *Etymol.* in Βοῦτος· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο κατὰ Σώφρονα βύβα (an βυζα? quamvis apud *Heſych.* Βυβᾶ (ita legendum) τοῦτο ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάττεται) ἀντὶ τοῦ μέγα ἐκ πλήρους μεγάλου βύζω ὡς τὸ γῆμαι· hunc in modum iſte locus diſtingui debet: poſteriorum ſenſus; *de verbo βύζω quaerenda eſt vox* γῆμαι, quam vide p. 603. v. 38. Ex ſcena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos *Heſychius* interpretatur, ſed ita, ut facile ſit intellectu, diverſos abiiſſe veteres Grammaticos, unde ratio ſignificationis ſit derivanda, a Perſicis Megabyzis, an ab Epheſiae Dianae ſacerdotibus: hoc mihi veroſimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad *Quinctilianum* notata, ſed parum accurate cogitateque, ut Virum Doctiſſimum ſatis appareat feſtinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique ſibi non indulſiſſe. *T. H.*

82. Μετενωμασθῆς] Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. *Anonym.*

84. Ἀλλὰς . . πένθος] Juvenal. *Ploratur lacrymis amiſſa pecunia veris.* *Anonym.*

85. Θύν-

οἷς [a] αὐτὸς ὁ Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σα-85
γήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καλαπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκα-
λος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέ-
δην πεφρικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστί-90
ξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα
ὥσπερ τὸ ἀνάκλορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φο-
ρητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τύς τε
ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ,
ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξε-95
στιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ
ἱπποδοροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι πολλοῖς
ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νι-
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος,
ἢ Κόδρου, σωφρονέστερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, 1

qui tantum thynnum ex intimo ſagenæ receſſu elapſum amiſerint, poſt opimam eſcam conſumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, ſtolidus; qui pedicas etiamnum exhorreſcit, &, ſi quis temere præteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente reſiſtit; piſtrinum autem veluti templum adorat; talis, inquam, vir, iis, quibuscum verſatur, non amplius tolerabilis, ſed in homines liberos contumelioſus eſt, conſervos autem ſuos flagellis urit, quaſi experiundi gratia, num id ſibi quoque liceat; usque adeo donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum ſtudio inſaniens, aut aſſentatoribus ſeſe totum dedens, dejerantibus formoſiorem ipſum Nireo eſſe, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulyſſe prudentiorem, ſede-

a Αὐτοὺς] Αὐτοῖς Marg. *AIW.*

88. Ἀπειρόκαλος] Σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ. *V.*

85. Θύννος] Proverbium: piſcis eſt marinus, in portu Luſitano magno numero capitur ad Lyſibonam & juxta mare Herculeum. De eo *Plin.* IX. c. 15. *Athen.* VII. Euſtath. ad Il. Ζ. & Od. Μ. Χ. *G.C.*

Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης] *Ælian.* Hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνεύειν. *J.B.*

86. Τὸ δέλεαρ] *Magna ad eum ineſcandum munera.* *J.Br.*

89. Παχύδερμος] *Rerum imperitus, craſſoque ingenio praeditus.* *J.Br.*

Παχύδερμος] *H. Stephan.* Th. T. III. p. 11. Παχύδερμος, *qui eſt cute craſſa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo ſeu ſtupido &c. ſed Budaeus exponit, Ruſticus & illotus ſqualidusque.* Craſſa cutis & rigens ad indicium trahebatur ſtuporis ac ſtoliditatis: huic enim hominum generi ſubtiliter ſentiendi facultas videtur occalluiſſe; ideo παχύδερμοι οἱ ἀναίσθητοι. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 1239. οἷς παχύδερμον ἡ αὐτὸν χλευάζει. Vid. *Ælian.* V. H. XIII, 15. ibique *Kuhnium: Philoponi* locus ad *Ariſtot.* περὶ Ψυχ. II. productus etiam a *Suida* in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀναίσθητους παχυδέρμους καλοῦμεν in Plautinis quoque ſalibus *corium bubulum & elephantinum.* Hoc ſine dubio voluit *Lucianus*; ſed praeterea ſignificat mancipium nequam, cujus corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque veſtigiis cicatrices duxit creberrimas & obduruit: hoc ſuadet mentio πέδης, μαστίγων, μυλῶνος. Recte *Faber*, si παριὼν ἄλλος pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius *Philonis* Jud. p. 888. C. D. Quomodo *Noſter* τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, ſic & *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 343. C. ὁ τίως ἔτι προσκυνῶν τὴν Θόλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus AEſchines. Poena ſervorum μυλὸν vel piſtrinum: *Demoſth.* in Stephan. I. ὅτε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὸν λοιπῶν κύριον γενέσθαι. & ſaepius. *Lyſ.* Or. I. p. 93. v. 24. μαστιγωθῆναι εἰς μύλωνα ἐμπεσών, ex quo loco *Luciani* elegans uſus eorum, ἐμπεσὼν εἰς ἐμὲ, patet: venuſte *Liban.* T. II. p. 632. C. λαὸν μυλῶνος ἐν τῇ ἐν αὐτοῖς ἀγυμνασίᾳ ἄγεσθαι ἐπὶ δωμάμεις τε καὶ ἀρχὰς λαμπρότητας, *a ſordidiſſima ſervilique conditione ad honores tolli.* Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi receſſus, & propterea Caſtorum etiam: proprie vero Cereris Eleuſiniae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν. Notat *H. Stephan.* Th. T. I. p. 424. hic pro ἀνάκτιον quosdam poni velle: male. *T.H.*

91. Τὸν μυλῶνα] *In piſtrinis enim truſatilem molam egerat.* *J.Br.*

92. Ἀνάκτορον] Idem eſt cum Ἀνάκτιον (*Harpocr.*) ubi mancipia venundari ſolita. *Demoſth.* Or. I. in *Steph.* ſ. fin. p. 106; 2. Vid. *Meurſ.* AG. IV, 842. & *Suid.* in Ἀνάκτιον. & not. ad Συμπ. c. 9. & 32, unde ſatis liquere arbitror de Caſtore & Polluce intelligendum. *M. du S.*

97. Ἱπποτροφίας] Vide *L. Bos* Obſ. Crit. p. 62. *Heraclides* tradidit Empedoclem fuiſſe λαμπρᾶς οὐσίας ἱπποτροφικῷ τῷ πάππου apud *Diogen. L.* VIII, 51. *T.H.*

98. Ἢ μὴν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *J.B.*

99. Κα-

fedecim ſimul una Crœſis ditiorem ; puncto temporis ea effundat infelix , quæ unciatim ex multis perjuriis , rapinis ac fraudibus ſibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res eſt, dicis. Cum vero tuis ipſius pedibus uteris, qui , quæſo , tanta in te cum ſit cæcitas, viam tamen invenis ? aut qui tandem dijudicas, ad quos te miſerit Jupiter, divitiis illos eſſe dignos deputans ? PLUT. Credis videlicet invenire me , quinam illi ſint ? MER. Sane haud facile arbitror. Neque enim rejecto Ariſtide ad Hipponicum te aut Calliam adjungeres , compluresque ex Athenienſibus , homines vix obolares. Ceterum ab Jove miſſus quid facis ? PLUT. Surſum deorſum vagor perambulans , donec imprudens in quempiam incidam ; is autem , qui me cumque πλησιώτερον δὲ σωμάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, οὐ ἀκαρεῖ ᾧ χρόνῳ ἅθλιον ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

EP. Αὐτά πῃ σχεδὸν φῄς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' ἓν αὐτόπους [b] βαδίζῃς, πῶς ἔτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἐκπέμψῃ, χρίναις εἶναι ᾧ πλουτεῖν ἀξίους ; ΠΛΟΥ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; EP. μὰ τὸν Δία ἔ πάνυ. ἐ γὰρ Ἀριστείδην καλαλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὁβολοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καλαπεμφθείς ; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι θεινοτῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι θεί-

[b] Βαδίζῃς] βαδίζεις Marg. *AIW.*

99. Κέκροπος] *Cecrops* & *Codrus* Athenienſium reges fuerunt. *J. Br.*

5. Συνειλεγμένα] T. Fab. *ſibi pepererit.* Male, quum de quæſitis ab eo, cujus hæres eſt, intelligi debeat. *M. du S.*

Expreſſit fere eadem, quæ *Horatius* Sat. de Ulyſſe & Tireſia, *Qui quamvis perjurus erit, ſine gente, cruentus Sanguine fraterno*, &c. *Anonym.*

7. Αὐτόπους] Quia antea dixerat ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. *M. du S.*

12. Οὐ γὰρ Ἀριστ.] *Ariſtidem*, Juſtum cognominatum Plutarch. in Ejus Vita. *J. Br.*

Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπών] Hac de re oratores Græci. Idem Jove confutat. *J. B.*

Ἀριστ. κ.] Cui ſumptus funeris defuit. *Corn. Nepos. M. du S.*

Ibid. Ἱππ. καὶ Καλ.] *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. *J. Br.*

Ἱππονίκῳ ἢ Κ.] Athenienſis uterque. Calliam *Lacoplutum* dictum *Suidas* ait. Fuit utique Athenienſium ditiſſimus, *Plut. π. Φιλοπλ. Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille ſceleſtus, ut cum Solon conſilium ei ſuum de nominibus novis faciendis aperuiſſet , ingentes pecunias mutuatus , agros emerit; quo facto creditores , mox lege de novis tabulis lata, fruſtratus eſt. V. *Plutarch. Sol.* 158. & 935, f. *Pericl.* & in *Ariſt.* 612. *Callias* munera a rege Perſarum accepiſſe creditus. *Callia* hujus *divitis* matrem viduam duxerat primo *Pericles* , qua repudiata Aſpaſiam deinde duxit. Vide *Plutarchum* in v. *Pericl.* 301. A. Ed. St. Vid. *Ariſtoph. Av.* p. 554. & *Ran.* p. 233. & Ἐκκλ. *M. du S.*

Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Iſta gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari poſſe videbatur, proverbio locum dederit : Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος *AEſchin.* D. II. §. 9. Vid. *Maximi Tyr.* Diſſ. XXIII. p. 238. 239. *Lyſias* pro *Ariſtoph.* p. 156. Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεωστὶ ἐτεθήκει ὁ πατὴρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. *Andocid. περὶ Μυσ.* p. 17. v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt : quare a Comicis acerbius exagitati ſaepe in exemplum ponuntur talium hominum , quibus indignis ampliſſimae opes contigerunt : *Maxim. Tyr.* Diſſ. XXX. p. 309. μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις καὶ Ἱππόνικος ἦς, νικήσεις καὶ Κλέων ἦς, (vid. *Noſtrum* §. 30.) αἱρήσεις καὶ Μίλτων ἦς. Recte vero *Lucianus* atque ex hiſtoriae veritate Ariſtidem , ut vita diſſimillimum, oppoſuit : nam Calliae daducho capitis poſtulato hoc inimici graviſſimum objecerunt crimen, quod quum bonis adflueret , Ariſtidem ἀνεψιὸν in ſumma paupertate vivere pateretur : cujus invidiam , quae judicum animos vehementiſſime commoverat , quemadmodum ipſius Ariſtidis interventu depulerit, legere licet in *Plutarch.* T. I. p. 334. Eam hiſtoriam reſpexit *Teles* apud *Stob.* p. 516. Ordinem illuſtris familiae contexuit *Fac. Perizon.* ad *AElian.* V. H. XIV, 16. in haud paucis lapſus: liberalius & apparatiore doctrinae copia Vir Magnus *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. c. 7. p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. *T. H.*

15. Ἄνω ἔ κάτω] Tetigit hunc locum *Fr. Luiſinus* Par. III, 18. *T. H.*

ΜΕΡ. Ἐξηπάτηται μὲν οὖν ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε [b] κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν [c] οἴηται καὶ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως, ὦ ἀγαθέ, ὅστις τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, [d] ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ὄντα χρῆμα, καὶ πρόπαλαι σπανίζοντος ἐν τῷ βίῳ· ὅστις δ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως, ἀμαυρὸν ὄντα καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ὅτε τὴν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπλω πλείων, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. εἶτα πῶς,

obvium habuerit, ad ſeſe abductum obſervat, te Mercuri, ob lucrum adeo inſperatum venerans.

25. MER. Deceptus ergo eſt Jupiter, eos a te ditari exiſtimans, quos ipſe opibus dignos judicarat? PLUT. Neque vero injuria, o bone; qui quidem me cæcum eſſe ſciens, eos quæſiturum mittebat, rem, ut vides, quam non ſine ſummo labore quis reperiat, quæque jam pridem inter homines defecit; illam ne Lynceus quidem facile reperiat, cum adeo ſit evanida, & exilis. Itaque cum boni perquam pauci ſint, pravi autem homines & ſcelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos quam in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retibus impeditus hæreo. MER. At vero cum

a Ἀπαγαγὼν] ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. *J.* πρὸ αὐτῶν ἔρχ. Marg. *AiW.* b Κατὰ] Κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. *J.* κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν. Marg. *AiW.* c Οἴηται] οἴεται *S. A.* priores omnes οἴηται. d Ἔπεμπεν] ἔπεμψεν *J.*

18. Ἔχει σε . . .] Vide ſupra Ἐνυπν. c. 7. ἔρμαιον ἄν. & hoc ipſo Τιμ. c. 24. *J.* hæc aliter habet nempe, πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deeſtque σέ. Minus commode. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἑρμῆν] Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. *J. Br.*

Καὶ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. §. 41. *J. B.*

24. Δυσ. ἔτω χρ.] Τοὺς τῦ πλούτου ἀξίους. *J. Br.*

26. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] *Ariſtoph.* in Plut. v. 210. Βλέπετ' ἀποδίξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὀξυωπέστερος Λυγκέως *Philo* περὶ Προν. apud *Euſeb.* Προπ. Εὐαγ. VIII. p. 387. A. *Plotin.* Ennead. p. 545. D. ſaepe *Noſter*, ut *Eraſmus* obſervat in *Lynceo perſpicacior*: *G. Cognatus* in *Lynceus*. *T. H.*

31. Σαγηνεύομαι] Lege σαγηνεύσομαι *circumdor*. *J. Br.*

37. Εἰρήσεται γὰρ] *Dicendum eſt enim*. *J. Br.*

42. Σὺ δυσίρατας] Δυσίρως qui modum amori ſtatuere non poteſt, ſed ejus violentia ſe totum abripi patitur: expoſuit illam vim *D. Heinſ.* L. Th. c. IV. non quidem ignotam *H. Stephano*, cujus in Theſauro hic ipſe locus adducitur. *Luciano* frequens, ut notavit *Jungerman.* ad *Poll.* VI, 189. Epigramma editum a *Kuſtero* ad *Suid.* in Ἀνοήτους· Τὰς τριτὰς δύναμας, τὸ νάμω τόδι, τάδι καρύναι Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πᾶνι φίλω Δάφνι γυναικοφίλα. Ὦ Πᾶν δέχευσο δῶρα τα Δάφνιδος ἴσα γὰ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλίης ἐ δυσίρως τελέθοις. Sumſit a *Theocrito* Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vel δυσάνιος apud *Hippocratem*, de quo *Foeſ.* in OEcon. *T. H.*

43. Εἰς βαθ. π.] Ex Theognide: Ἤν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς θαλάσσης πόντου Ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων. *J. Br.*

Εἰς βαθυκ. π.] Alludit ad *Theognidis* poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. *Aphthonii* in ſententiae exhortatoriae exemplo extat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item alluſit *Lucian.* de Merc. Cond. *Theodoretus* quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II. adducit. *G. C.*

Βαθυκήτεα πόντου] Ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *J. B.*

Εἰς βαθυκήτεα πόντου] Vana eſt hæſitatio Cl. *Fabri* inter hanc lectionem, & eam quæ in *Theognidis* editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio *Stobaei* & *Plutarchi*, qui potuerunt aliter citare quam *Lucianus*; ſed *Lucianus* ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis c. 5. & apologia ejus libelli ſequente c. 10. & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens, & ipſum nomen *Theognidis* adjiciens. Unde inprimis apparet ab *Bourdelotio* temere notari ex *Homero*, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit *Faber*, verius vertiſſe *Eraſmum* & ex ejus imitatione *Benedictum* illa verba ὅστισιν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam *Lucianus* in Saltatione, ἄρτιόν ἐστιν εἰπεῖν ἀρήσει τὸ πᾶν ἐπισπεῦσαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον ὑφορμηθῆναι, vertiſſe *Oſſopeum*, *neque ſub initium fateuris aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe, Benedictum: nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis.* *J. G.*

Εἰς βαθυκήτεα] Apud *Theognidem* hodie aliter legitur in hunc modum;

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα

Καὶ

cum illos relinquis; quo pacto tam facile aufugis, qui viam non noris? PLUT. Ad ſolam fugiendi occaſionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque reſponde; qui tandem fiat, ut, cum cæcus ſis, inſuper etiam (neque enim vera libet reticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas, ut omnes omnino homines unum te aſpiciant; ſique potiri te licuerit, beatos ſe exiſtiment, ſin minus, vitam ſibi abjudicent. Novi enim permultos, qui te ita miſere amarunt, *Ut ſe præcipites piſcoſa per æquora ſaltu Sublimi e ſcopulo dederint*, exiſtimantes a te contemni, quod

ἐπειδὰν καλαλίπῃς αὐτούς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὀξυδερκὴς τότε τῶς ἐγὼ ἀετίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ πρωσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῦν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς [e] ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μέν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῷ ὕστερον σε δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς [f] βαθυκήτεα πόντου φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πέτρων κατ' ἠλιβάτων, ὑπεροράσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ

e Ἔχοις] ἴσχυς *V2. B2.* recte: notatur etiam in Marg. *A1W.* f Βαθυκήτεα] βαθυκύτεα R. *J.*

41. Οἶδα γοῦν τινας] Τὸ Θεόγνιδος ἀμφαίζει. *V.*

Καὶ γήρας πολιῆ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου.
Ἦν δὴ καὶ φεύγοντα ἐς μεγακήτεα πόντου
Ῥηγτῶν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Ed. *J.* cum Mſ. *T. Fabri* βαθυκύτεα. Sed eadem ſibi non ſatis conſtans alibi vulgarem ſequitur ſcripturam, quæ in Coll. etiam invenitur. Vide *Μωδ.* c. 5. & *Ἁμαρτ.* c. 10. *M. du S.*

Βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque ſcriptus, μεγακήτεα· quam vocem ſervant *Aphthon.* Progymn. p. 14. *Schol. Thucydid.* ad II. c. 43. *Euſtath.* ad Il. Ξ. p. 998. v. 25. Apud *Stob.* p. 518. ad marginem additur βαθυκύτεα quaſi varia vetuſti codicis lectio: utrumque reperias in *Plutarcho*, hoc T. II. p. 1039. F. illud p. 1069. D. Cum *Luciano* conſentit *Clemens* Str. IV. p. 483. C. ut difficile ſit dijudicatu, utrum ab ipſo Theognide fuerit profectum. Μεγακήτης poſt *Homerum* Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adjungunt, *Apollon. Rhod.* IV, 318. *Dionyſ. Perieg.* v. 1087. alii: longe rarius eſt βαθυκήτης. Ut plurima ſunt in *Homero*, quorum certa ratio poſterioribus minime conſtitit, ſic quam germanam habeat poteſtatem μεγακήτης, opinionum diſſidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κήτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum eſſe non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi poſſit ad μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ Il. Θ, 222. Λ, 5. 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλως κοίλην, vel, εὐρύχωρον ἐς πλατεῖαν, vel, quod habet *Dionyſii Schol.* μεγαλόπλοον· imo in Etymologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὅ ἐστι πλατεῖαν p. 574. unde, quae ſit origo diverſae lectionis βαθυκύτεα, manifeſto colligi poteſt. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώεσσῃ Il. Β, 581. Equidem exiſtimo, κήτη olim in compoſitis magnitudinem immenſam indicaſſe; quod ſi ſumſeris, planus erit ubique vocabuli iſtius intellectus. Nunc *H. Stephanum* audiamus in Theſ. Ind. Βαθυκήτεα πόντου *Lucianus dixit, vel quod in profundis ſuis receſſibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: eſt enim & piſcoſum mare & profundum.* Mallem haec indicta, quae prorſus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compoſitorum enim rationem ſe minus attendiſſe ſatis declarat: ego vertam, *profundiſſimum* vel *immenſae profunditatis mare. Amm. Marcellin.* XXIX, 1. p. 600. *anguſtiis formidandae paupertatis adtriti, cujus metu vel in mare nos ire praecipites, ſuadet Theognis poëta vetus & prudens.* *T. H.*

44. Πέτρων] *Ac ſe e ſcopulis praecipites dederunt.* *J. Br.*

45. Ὅτιπερ] Videtur *Lucianus* ſcripſiſſe aut ὅσπερ, aut ὅτι περ: quamvis libri omnes habeant ὅτιπερ. De ὅτι, vide εἰ Δ. VII. extremo. Ἑρμ. c. 23. De ὃς Σαν. c. 2. *M. du S.*

Ὅτιπερ] In *Timone*, quem *Tan. Faber* iis notis illuſtravit, quibus ſi in reliquos ſimiles extarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conſcriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitori ſuo reddi poſſe videtur. *Novi*, inquit Mercurius, *adeo perdite te* (Plutum) *amantes, ut mortem ſibi conſciverint*, ὑπεροράσθαι νομιζούσης ὑπὸ σοῦ, ὍΤΙΠΕΡ διὰ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς· hoc eſt, Benedicto interpreti, *rati faſtidiri ſeſe abs te*, PROPTEREA *quod illos nullo pacto reſpexiſſes.* Sed jocus, quem in voce ὑπεροράσθαι captat, niſi aliter & legas & vertas, perit. Scribit itaque ὁ ν. ὑπὸ σοῦ, ὍΣΠΕΡ διὰ τ. ἀ. ἐ. ἀ. & verto, *deſpici ſe a te rati, quos ne adſpexiſti quidem.*

ὦ οὐδὲ τ' ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ
καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης
σαυτῷ, κορυβαντιᾶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ
ὀπτιμεμηνότας.

ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perdito amore prosequantur.

ΠΛ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι
αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα
μοι προσεστιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί;
ΠΛ. οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια,
καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ὑπισχνέονται [a] αὐτοῖς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφον εἴην,
προσωπεῖον περιτίθεμαι ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς,
ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον
οὐδαμοῦ ὁρῶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον
ὡς καταγίνωσκον ἂν αὐτοῦ, ἀμβλυώττοντες

27. PLUT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, cæcum, & quæ alia in me sunt vitia? MER. Qui, quæso, nisi & ipsi cæci sunt? PLUT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quæ nunc omnia invasere, caliginem ipsis objiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, præ doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere

[a] Αὐτούς] αὐτοῖς Marg. *A1VV.* utrumque bonum.

60. Αὐτοπρόσωπον] Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρημα. *V.*

64. Ἀμβλυώττοντες] Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυναάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μιγνύθη τῇ κακῶν· ἢ συμπαικουσίου τὴν εἰς πρόθεσιν, * ἵν' ᾖ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ, σκοδιαίνοντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολελοικότες. *V.*

* Ἵν' ἀμβλυώττοντες] *C.* ἵη ἢ· *V.* ἵν' ἦ. *M. du S.*

** Ἐξηράσθαι] *C.* ἐξηρημῶσθαι· *V.* ἐξηρεμῶσθαι. *M. du S.*

† Τύφῳ γάρ] O prioris Ed. mutaverat in τὸ *M. du Soul*, induxeratque φασί. Si abfit a scripto *C.* legendum est τ. γὰρ ὃ φ. καὶ π. *T. H.*

‡ Τῷ μὰ δῦ δῖν ἔχειν οἱ χρήσονται] Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὰ δῦ δῖν ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus *Clericus*, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἃ μὴ δεῖ ἔχειν. *ut sensus sit: Qui volunt habere quæ non oportet, eos importuna invadit superbia.* Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ὑπισχνέονται statuta legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam.

Ita nempe haec ultima legenda putem. Σύνδρομον γὰρ τοῦτο (τύφῳ) καὶ ἡ ἄνοια. ἀνανταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ συσχημονούμενοι τῷ μὰ δεῖ δῖν ἔχειν, ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἔτι τούτοις ἡ ἀκαιρία ὑπισχνέονται μεγαλοψυχία, &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic fastui adjuncta est desipientia. Namque quos fastus constrictos tenet* (qui fastu fascinati sunt) *desipiunt eo, quod nesciunt* (sive, *quod scientiam non habent*, vel, *quod scire nequeunt*) *quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia.* Ἔχειν δεῖν εodem modo *Scholiastes* hic dicit, quo infra in Hermotimo §. 7. ipse Lucianus, ὡς πάντα χρὴν ὑπομιμνήσκειν δ' αὐτὰ, πόθεν ἴσχεις εἰδέναι; *unde scis, propterea esse omnia subeunda?* Ibid. §. 27. Οὐ μέντοι ἴσχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φροιν. *Neque tamen scio* (vel *scire possum*) *num vera dicat.* §. 38. Καὶ ἐυρόντες, ἴσχοντες εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; *Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat?* Porro pro οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius reposui ὅ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scytha §. 3. ὦν ἴσχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus §. 5. Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τε καὶ χρήσονται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico pag. 281. Di Ἀπορῶν ἔφασκεν ὅτι χρήσονται τοῖς παροῦσι Emendatius scribes, ὅ, τι χρήσονται τ. π. Quae post haec apud eumdem *Scholiastes* sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. *J. J.*

Malim μηδ' εἰδέναι ὅ, τι. *C. G.* τῷ μὰ εἰδέναι ἔχειν ἢ. *M. du S.* Pro οἱ *M. du Soul* ἢ· praetuli *J. Jensii* ὅ, τι. *M. Sladus* dia. τὸ μηδένα ἔχειν minus recte. *T. H.*

Sic enim aliquo modo servatur jocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus adspiceret? Ridet itaque quaerentes *se supercilliose adspectos a caeco*; quae vis est vocis ὑπερφρόνως. *M. du S.* in Specimine.

46. Οὐδὲ τὴν ἀ.] *Nunquam, prorsus.* *J. Br.*

48. Κορυβαντιᾶν] *Corybantiare*, ut ex *Plinio* docet μακαρίτης *Scalig.* ad *Catull.* *J. B.*

61. Εὐόμφους] Placet εὐμφεῖς. *J. Br.*

64. Ἀμ-

pere cæcutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam jam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLUT. Plurima sunt, o Mercuri, quæ me in ea re adiuvant. MER. Quænam illa? PLUT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quæ ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quæ miranda non sunt miratur, & quæ fugienda appetit; me autem

τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀπράγων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἦν [b] ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῶ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ πρόσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶν); καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτὸ, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ πρόσωπεῖον [c] πρόοιτο; ἐγὼ [d] δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὸ, ὡς [e] ὀπίχρισται ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό γέ μοι συναγωνίζεται). ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ μὴ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φθαρτῶν. κἀμὲ

τ

b Ὅτι] Priores Edd. Τί ἂν ἐν ὦ. ὅτι καὶ R. Marg. *Alii.* τί ἂν ὅτι ἐν αὐτῷ. *F.* *c* Πρόοιτο] πρόοιτο *F.* *d* Δὴ] Ita C. P. L. Priores Edd. δεῖ. *e* Ἐπίχρισται] Sic omnes Edd. antiquae: ἐπίχρυσται *S.* & *A.* quod *Faber*, etsi nihil moneat, secutus videtur.

ται ἔχων ὁ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπεισέρχεται § μεγαλαυχία τῇ λύσει τῆ πλούτου θᾶττόν τῆς τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ ἐμαλακίας συνίσιον αὐτοῖς ἐκδιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θαλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προσαναπλάττουσα. *V.*

§ Μεγαλαυχία] Prave antea legebatur μεγαλοψυχία. Vide textum Lucianeum. *M. du S.*

Obtemperavi Doctiss. *M. du Soul.* Attamen prope mihi persuadeo, inveniisse Scholiasten in corrupto *Luciani* Codice μεγαλοψυχία, quam *liberalitatem* intellexit: ea quum per se sit valde laudabilis, cavere voluit adjecto ὁ ἄκαιρος, ne quis in meliorem partem acciperet. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu sumtam optime, ad μεγαλαυχίαν minime convenit. Sequentia vero, quae Viris Eruditissimis tam spurce foedata, & OEdipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope sanari possunt atque in integrum restitui τὴ ἀπὸ τῦ πλούτου περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακία συνίσιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat *M. du Soul*) ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θαλύτητα διὰ τὴν ὑπεροχίαν προσαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si interseras, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερέχειν ἰσχύος. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto, qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie nec castigatissime esse scripta. *T. H.*

64. Αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *M. du S.*

65. Ἐρῶντες ἀνηράων &c.] Profert *Thom. Mag.* in Ἀνήρας. *T. H.*

67. Ὅτι καὶ . . .] Sic edi curavimus; cum in vulgatis Edd. legatur tantum καὶ . . ., auctoritatem secuti Mss. a *Fabro* memorati, & Ed. *F.* quæ ὅτι habet sine καί. *M. du S.*

68. Αὐτὸ] Legendum αὐτοί. *M. du S.*

71. Οὐ γὰρ δεῖ] Emenda δή. *F. Br.*

Δὴ] Ita P. L. & Coll. Emendaverat & *Vorstius* in suo codice, cujus pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. *M. du S.*

72. Ἐπίχρισται] *Fucata.* *F. Br.*

77. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ] Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae *Longinus* περὶ Ὕψ. c. 43. p. 236. 238. neque hoc *Tollium* praeteriit. *T. H.*

83. Φευκτῶν] Legendum est φύκτων, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & *inevitabilis* significat, non *vitandus.* *M. du S.*

Φύκτων] Apud philosophos αἱρετὰ & φύκτα inter se pugnant. *Cebes* p. 77. ὅταν γὰρ ἐκ ἀφίλιμον ἐς βλαβερὸν ἀν εἰσ, καὶ αἱρετὸν ἐκ φύκτον ἄμα ἀν· saepissime *Plato*; quare nihil hic mutandum. *T. H.*

τ' πάντων ἐκείνων πατέρα τ' εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν.

tot malorum, quæ ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abjicere sustinuerit.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρός, καὶ [a] δυσκάθεκτος, καὶ ἀφεμπλικὸς, εὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [b] ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, ἀφ' ἧς δακτύλων δραπέτευες οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν [c] ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα [d] ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσασίν εὐθὺς ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεῖλαξον ἤδη φλυα-

29. MER. Quam vero lævis es & lubricus, Plute, quamque ægre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quæ firma sit, præbens; sed veluti anguillæ, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam præbens, & infinitos uncos ex omnibus corporis partibus exertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando cædimus,

a Δυσκάθεκτος] δυσπάτοχος R. b Ἐγχέλεις] οἱ ἐγχ. R. c Ἰξώδης] Ita A. P. L. (in quibus Exc. additur ἰξώλη τι) *J. B1. V2. S. A.* Marg. *AiW.* ubi, sicut in *F.* & *P.* ἰξώδης. d Ἐκπεφυκότα] ἐμπεφ. R.

97. Ἀλλὰ μεῖλαξον] Ἀτελὴς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τῦ δράματος ἤθει· πολλὰ τοιαῦτα [cod] τῇ κωμῳδίᾳ. *C. G.*

4. Ἐπισκήψας] Ἐντειλάμενος. *V.*

10. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος ἦτος, ὡς Ἀριστοφάνους ὧν, Ἀντιφάνους ὧν, (1) ὃν ὠσπρακίσθαι λέγει φασὶ λύτηλα. ὁ δὲ αὐτὸς ἐλυχνοποιὸς ἦν, (2) καὶ ἐλυχνοπώλει, ὡς Ἀνδροκίδης ἱστορεῖ, ὃς ἔφησεν αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ τὸ ἦθος τῦ ὀσπρακισμοῦ κατελύθη, (3) ὡς Θεόφραστος δὲ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ Δημοτυπιδαρίου (4) Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκάπτων φησί. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὥραις ὡς (5) παρελθόντος νέου τὸ βῆμα μιμήσηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηξὶ, καὶ Εὔπολις Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν (6) Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. . . . . ἄλλος δέ τῇ ἀληθείᾳ (7) Χρέμητος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημαγωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δικάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπι-

(1) Ὃς ὠσπράσθαι] Legendum ὠσπράσειν. Quid sit ὀσπρακίζεσθαι dudum ostenderunt Eruditi. *J. J.*

V. ὃν ὠσπράκισθαι. Exc. *G.* ὃν ὠσπρακίσθαι· *C.* Περιθοὶδ. ὃν καὶ ὠσπρακίσθαι. *M. du S.*

Dedi lectionem *C. V.* restituerat *M. du Soul* ὃς ὠσπρακίσθη. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste depromta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat *J. Wasse* ad *Thucyd.* p. 548. n. 42. Quod e C. adfert Doctiss. *M. du Soul* Περιθοὶδ', integrandum est Περιθόϊδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit *J. Meursius* de Pop. Att. in Περιθοίδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ὧν Περιθοίδης, ὃν ὠσπρ. &c. *T. H.*

(2) Καὶ . . . . . Ἀνδροκίδης] Lacunam prioris Editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. *Schol. Aristoph.* ad Vesp. p. 1001. ad Pac. v. 680. *M. du S.*

(3) Ὡς Θεόφρας] Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. *M. du S.*

(4) Φρύγα] Prior Editio: κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in *V.* extat φασὶ, sed scribendi compendio, quod qui

(5) Παρελθόντος] Προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα patiter usitatum. *T. H.*

(6) Ὑπερβόλῳ] Fabulae nomen ab hoc ipso Hyperbolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat *Athenaeus*, alios itidem in errorem traxit: recte *J. Meurs.* in Att. Biblioth. recenset etiam *Suid.* in Πλάτων Ἀθηναῖος, κωμικός. Ejusdem generis inter ejus comoedias Pisander & Cleophon. Quum autem Lydum dixit Hyperbolum, nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum *Polyxenus* Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. *T. H.*

(7) Χρέμητος] Χρέμιδος. *Schol. Aristoph.* ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Androtione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem jocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni major est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῷ. *M. du S.*

85. Τίθητι] *miratur.* *J. Br.*

91. Ἐγχέλεις] De multiplici forma numeri pluralis in hac voce, ἐγχέλυς, ἐγχέλυς, ἐγχέλεις agit *H. Stephan.* Th. L. G. T. I. p. 1931. hujus etiam loci non immemor. *T. H.*

93. Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *J. B.*

Ἰξώδης] Mendose plerique libri ἐξώδης. Vera scriptura, quam expressimus, ex *J. B1.* & *S.* est: aguoscunt etiam P. & L. In uno tamen L. ἰξώλη τι. *M. du S.*

97. Ἀπελυθῆναι] Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεῖλαξον &c. ἀπέλυθε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸ ἅπταιστον & reliqua. *J. Br.*

Ἀπ. Πλ. ἀλλὰ μεῖλαξον] Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. *Th. M.*

Πλ. ἀλ. μ. . . . Ἑρ.] Nomina personarum antea per-

dimus ; rem haud negligendam obliti ſumus. PLUT. Quam? MER. Theſaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLUT. Hac quidem cauſa animo otioſo eſto. Eum enim ſemper ſub terra relinquo, cum ad vos aſcendo, imperans domi ut adſit foribus occluſis, neve cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed jam Atticos fines ingrediamur; tu vero ſequere hac prehenſum me chlamyde tenens, donec ad Timonis ſolitudinem pervenero. PLUT. Recte ſane, o Mercuri, quod mihi cæco viam præis; ſin me deſeras, fortaſſe in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberrans incidam.

ἐῶντας ἡμᾶς πράγματα ὑ μικρὸν διέλαβε.
ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τ Θησαυρὸν
ἰὼν ἐπηγαγόμεθα ὅτῳ ἥδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τούτῳ γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἐ ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τ θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. ἰοὺ ἰοὺ ἐπιβαίνομεν ἤδη τ Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου ἐχόμενος τ χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τ ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι ξένοις ὤν. ἀλ-

ε Ἀπέρχομαι] ἀεὶ ἀπέρχ. R. quod mihi placet.

βουλόμενος ὑπὸ τ Ἀθηναίων ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ ϛ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν (8) ῥιφῆναι εἰς τὸ πέλαγος.

Ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ὢν Ἀθηναίων προσῆς αὐτῶν ἔτη ἕξ, ὡς πρῶτος (9) δημηγορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν ἄνθρωπος, ἄγριος, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συναγελαζόμενον Ἀθηναίων περιελθὼν εἰς τὴν ἀκκλησίαν σίφωνα ἔχοντα, καὶ πιλήσας αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τ σύλλογον, τυγχάνειν δ αὐτὸν θύοντα, καὶ ζῶντας ἐντὸς μιάλλοντα, καὶ ἀμελήσαντας τὴν ἀκκλησίαν. Δαρε-

δόκος δὲ εἰς (10) ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα (11) ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή· ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲ ἔμπροσθεν ὑμῖν συμπεῖσαι τ δῆμον, ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲ ἡσσῆσθαι ἀποκτεῖναι, παῖδας ϛ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο λῦσαι ἐπὶ τ Παράλου τ δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων εἰς αὐτὸν τῶν ὑπηρετούντων Ἀθήνῃσι Λεσβίων, καὶ δίκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μισθώσασθαι, μεῖναι πάλιν τ δῆμον, καὶ στρι-

(8) Ῥιφθῆναι] Exc. G. ῥιφῆναι & C. M. du S.
Neque aliter in V. ſcriptum eſt: idcirco poſui. T. H.
(9) Δημήγορ] δημηγορ V. id eſt, δημηγορῶν. M. du S.
(10) Ὑπερβολὴν] ὑπέρβολον V. prave. M. du S.
(11) Ὑπ' αὐτοῦ] ἀπ' αὐτοῦ. V. M. du S.

perturbata reſtituit jam ante nos *Benedictus*. M. du S.

Ἄλλως μισθῷ &c.] Locum in cunctis Edd. excepta *Salm.* prava perſonarum diſtinctione laborantem adjuvit, præter *Brodæum*, *Franc.* etiam *Luiſinus* Par. III. c. 2. T. H.

99. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τ Θησ.] Male notata etiam hic perſona Mercurii, & omiſſa Pluti: eſſe debet: Πλου. τὸ ποῖον; Ερ. ὅτι τ Θησαυρόν. Th. M.

7. Ἐκφέρῃ χλαμύδ] *Lacinium duens.* Dixi ad *Patron*. J. B.

8. Τῶν ἐχατιῶν] *Æſchin.* in Tim. p. 13. v. 43. τούτου γὰρ κατέλιπεν ὁ πατὴρ &c. ἐχατιὰν δὲ Σφηττοῦ, ἀλωπεκῶνος ἢ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐχατιαὶ, optime docuit antiquus *Scholiaſtes* & nondum editus, cujus verba ex *Harpocratione* & *Suida* paululum emendata deſcribere non gravabor. Ἐχατιαὶ αἱ ἐπὶ τέλει ἔχουσαι τ χώρας πυραυλοῦσαι ἢ αἱ ὅρη ἢ αἱ θάλατται· οἷς ἐπὶ τοῖς τέρμασι τ δήμων ἐχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως δὲ τοῖς χαρίεσι ἐπισκεπτόμενοι ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικήν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐχατιαὶ *ſingulorum agri ſuis finibus diſtincti & ſeparati*, ut monuit *Caſaubon.* Lect. Theocr. c. XIV. eorum errorem caſtigans, qui *de neſcio quibus agrorum extremitatibus interpretantur*; ſed tamen remotiores, & ad cujusque demi fines poſiti, vel mari montibusve proximi: meminit *Demoſth.* in Phaenipp. p. 1023. B. ἐπορισόμην Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) ὡς τὴν ἐχατιὰν αὐτῆς ϛ πρῶτον μὲ τελευταῖον τῶν ἐχατιῶν αὐτῆς πλοῦν ἢ σταδίων ὄντων τριακοσίων· & compluries in ſequentibus, ad quae pertinet *Harpocrationis* obſervatio in Ἐχατιά. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici ſive demi fines ἐχατιαὶ ſignificent, dubitari non poteſt: vide *Xenophont.* E. II. p. 276. v. 20. *Heſych.* in Ἀλωπεκίδης. cum in modum hiſtorici non raro: ut *Diodor. Sic.* XVII. p. 576. τ Λυκίας περὶ τὰς ἐχατιάς· illuduque proverbii vice poſitum a *Conſtantio* Ep. ad Antioch. in *Athanaſii* Apol. καί τοι τὰς ἀγχοῦ ϛ τ τὰς ἐχατιὰς οἰκούντων. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali proſequebatur, occurſu ingrato abeſſet, ἐχατιὰν colendam commiſit, ὀρεινὴν ϛ ὑπόλιθον γηδίον· non aliter, quam *Libanius* Δυσκόλῳ ſuo, quem pinxit Declam. XXXVI. p. 793. B. 795. B. 799. C. T. H.

10. Ὑπερβ. τάχα ἢ Κλ.] hoc eſt, *Peſſimo cuipiam Athenienſi*: Cleonem & Hygerbolum Ariſtophanis Comoediae infamant. J. Br.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] *Ariſtophan.* in Pace. J. B.

Ὑπερβ.

ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

Sed quis hic ſonus, quaſi ſi ferrum ad ſaxum allidatur?

ΕΡ. Ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐνεῖνος· ἡ Καλοκαγαθία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τοῦ λιμοῦ τατλομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δρυφόρων.

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac ſaxoſum agellum fodit. Papæ! Et Paupertas adeſt, & ille Labor, tum etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & totum illud agmen, quod ſecum ſub ſignis habere ſolet Fames; multo haud dubie animoſiores ſunt ſatellitibus tuis.

ΠΛΟΥ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἢ ταχίστῳ; εἰ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεχόμενον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τοῦ Διΐ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

PLUT. Quid igitur cauſæ ſit, quin hinc quam ocyſſime fugiamus? neque enim eſt ut quidquam a nobis memorabile geratur cum eo viro, qui tanto inſtructus exercitu ſit. MER. Jovi aliter viſum eſt; quare ſtrenui ſimus.

ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργεφόντη· πάλιν ἄλλην ἀποσείλαι αἰσιρεῦσαν τὸ ψήφισμα· ὅτω (12) Θουκυδίδης. Ἐπίση ὄ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος ὁ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον (13) Ἀριστοτίλης δὲ ὁ σπεύσασθαι αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων· τὸν δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς· εἶχε γὰρ φα-

32. PAUP. Cæcum iſtum, o Argiphonte

(12) Θουκυδίδης] Lib. III. c. 36. & ſequ. cujus verba nonnulla Scholiaſtes expreſſit. *T. H.*

(13) Ἀριστοτίλης δὲ] Sic Exc. *G.* & *V.* In Impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. *M. du S.*

Extat in *V.* tale ſcripturae compendium Ἀριστοτ'. quomodo philoſophi nomen plerumque ſolet in membranis exhiberi, & mox vitioſe δημηγορήσας. In his plura ſunt corrupta & alieno loco poſita: illud ἀποσκώπτων Ariſtophani melius quam Ariſtoteli conveniat: veluti modo πρωσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον aptius poſt Φιλόχορος interſerantur: Philochorum enim notum eſt hiſtoriam Atticam per Archontes digeſtam literis mandaſſe; quanquam ne ſic quidem haec verba difficultate vacent: nam ejus anni, quo Cleon obſtitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, niſi forte ἐπιλαχὼν, & ſubſortitione Stratocli defuncto ſuffectus: eam rationem credi poteſt habuiſſe *Scholiaſtes*, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, ſecus atque alii, non Stratoclem, ſed Euthynum inſcripſiſſe ſummum magiſtratum. Quare melius erit, ſi mutatis quarundam vocum ſedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος πρωσθεὶς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτίλης· (in Ἀθηναίων πολιτείᾳ nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc poſtremum adnotavit etiam

Ὑπερβ.] Adde graviſſimum de hoc Thucydidis teſtimonium qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat. VIII, 73. *M. du S.*

Ὑπερβόλου ἢ Κλέωνος] Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiis vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia ſolent plerumque Comici, junxit etiam *Lucianus*: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utrosque in adminiſtranda rep. verſatos proiectior aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius jam vivo Pericle, quum is odio civium atque invidia laborare cepiſſet, viam ad remp. affectavit: *Plutarch.* Per. p. 170. D. ἐπεφύετο δὲ ὁ Κλέων ἤδη λοιδορῶν τὸν πρὸς ἐκεῖνον (Periclem) ὀργῇ πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν· eo defuncto ſine controverſia primas tenuit, ὧν καὶ ἐς τὰ μάλιστα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, μεγαλόφωνος (14) βυρσοδέψης ὢν αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου· ἐκωμῳδοῦτο δὲ ὁ ἐπὶ (15) μανίᾳ. Ἐξέπλευσε δὲ ὁ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα ὁ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἄρχοντος (16) Ἀμεινίου. *V. C.*

Scholiaſtes ad *AEſchin.* Orat. in Tim. Mſſ. Λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἤθους σχῆμα (ſcilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοσιν) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. *T. H.*

(14) Βυρσοδέψης] Βυρσοδέψην corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuiſſe appellatum, quoquam modo liquet. *Ariſtophanes* certe in Equit. hunc βυρσοδέψην nominat. *J. J.*

(15) Μανίᾳ] Lege μανίᾳ· *Plutarch.* T. II. p. 855. B. hiſtorici malignum animum hoc indicio deprehendi ſtatuit, ſi δυσχερέστατος ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιπλοκίμοις φαύλοις utatur; veluti quando θρασύτητα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κυβολογίαν dicit. Cleonis κυβολογίαν perſtringit *Thucydid.* IV, 27. ſed idem quoque c. 39. καὶ τῷ Κλέωνος καίτοι μανικόν ἔσα ἰσόσχυσις ἐσῆλθε. *T. H.*

(16) Ἀμεινίᾳ] Conſentit Schol. Ariſtoph. ad Nub. v. 552. *Androtion* tamen, eodem teſte, ſcriptum reliquerat, interiiſſe Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit: hoc *Diodorus* firmat, multum in iſtius pugnae narratione diſcrepans a *Thucydide* V. c. 10. *T. H.*

τοῦ τε δήμου ὑφηγουμένου ἐν τοῦ τότε πιθανώτατος, teſte *Thucydid.* III, 36. IV, 21. Poſtquam ad Amphipolin pulſus a fortiſſimo duce Braſida, & in fuga caeſus interiiſſet Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad *Ariſtoph.* Pac. v. 680. Scholiaſtes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπέρβολος ἐπολιτεύσατο· mox: ὅτος μετὰ τὸν τοῦ Κλέωνος θάνατον (ita ſolent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis ſit caput, vocare: δυνάστου ἐν τῇ πόλει θάνατον, τὸ Θουκυδίδου ἐν Περικλέους. *Plutarch.* T. I. p. 155. A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν· donec Alcibiadis conſilio ſociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipſe nihil minus metuens poenam ſubiret, teſtularumque ſuffragiis ex urbe ejiceretur. In hos utrosque Comici certatim impetum fecerunt, ut oſtendit teſtis inprimis fide dignus *Ariſtoph.* Nub. v.

549.

tel Mercuri ; quonam abducis ? MER. Nos ad Timonem allegavit Jupiter. PAUP. Quid ? nunc ad Timonem Plutus mittitur ? quem ego peſſime a Luxu habitum cum accepiſſem , his , quos vides , Mercuri, Sapientiæ, & Labori tradens virum fortem & quantivis pretii effeci ? Itane vobis idonea Paupertas viſa eſt , in qua ſic illudatis , ut quem unum mihi habebam , eripere poſtuletis , poſtquam ad virtutem probe factus eſt, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliæ & Arrogantiæ tradens, qualis olim fuit, talem eum efficiat , mollem ſcilicet, ignavum & ſtolidum ; mihi denique illum reddat, ubi nullius pretii fuerit , & detrito panno haud melior. MER. Jovi ſic viſum eſt, o Paupertas.

τα, χειραγωγῶν. ΕΡ. Ὅτι τυφλὸν τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. ΠΕ. νὴ τὸν Πλοῦτον ὅτι Τίμωνα, ἀπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τοιοῦτοι παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα, εἴτως [a] ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥστ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὁμοίον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον; ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ.

Our Jupiter has ſent to Timon blind. PAUP. By Plutus I ſwear, ſince I received him from Luxury in a bad ſtate, and delivered him to Wiſdom and Labour, I have made a brave man and of great worth, if Paupertas be not deſpicable in your eyes, and eaſily provoked, ſo that you take away from me the only poſſeſſion I had, after I have rendered him perfect in virtue, that Plutus receiving him again may deliver him to Contumely and Pride, like to what he was before, effeminate, ignorant, and ſtupid, and reſtore him to me a ragged fellow. EP. Paupertas, ſo it is reſolved by Jupiter.

ΠΕ.

a Ἄρα] ἆρα. *F.* nulla diſtinctione poſt ἀκαίδικτα poſita. Adſcriptum in hac Ed. ex P. ἄρα.

549. 558. ubi vide *Ez. Spanhemium* : neque mirum eſt, qui praeclariſſimis viris nequaquam parcebant, in eos ſtyli acerbitatem exeruiſſe , qui tot veris criminibus oppugnari poſſent. *Plutarch.* T. II. p. 826. D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαινοῦμεν ἐπὶ τὴν Βιαστῷ ψέγομεν δὲ τὴν Ὑπερβόλου ἐπὶ Κλείνῳ. Egregie *Dion Chryſ.* p. 282. A. Athenienſis populi quaſi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti , numerat Piſiſtratum ac Themiſtoclem : tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μέν τινας ἐπιεικεῖς τυχόν , τοὺς δὲ πάσῃ πονηρίᾳ καὶ κακίᾳ πρός p. 541. D. ἁπλῶς πάντως ἦσαν ἐγίνοντο θρασεῖς δημαγωγοὶ καὶ Ὑπέρβολοι ἀκοῦσαι ἢ Κλέωνες. Cleonem & Cleophontem in hoc genere ſociavit *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 315. Hyperbolum & Cleophontem *Iſocr.* de Pac. p. 174. B. plures *Himerius* Prop. ad Flavianum apud *Phot.* p. 615. Ἐσυκοφάντει Περικλέα Κλέων ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον Δημάδης δ' ἔκρινε Δημοσθένην Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. *T. H.*

15. Ὀρυωὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀπιρὸν, ut & quaedam aliae edit. *J. B.*

16. Ἐκεῖνον] Non ignoro , quam vim ſaepe pronomen illud habeat , velut , quod paulo ante protulimus e *Dione*, Ὑπέρβολον ἐκεῖνος neque tamen non hic malim ἐκεῖνο, ſcilicet Τίμωνα. *T. H.*

23. Περιεχηδῶν] Adducit *Thom. Magiſt.* in Κατάχρημα. *T. H.*

25. Ἀργυφόντα] Homeric. Patet Dial. Jovis & Merc. poſtea. *J. B.*

33. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτήδειον, Latini *opportunum* & *obnoxium* vocant. Eleganter *Hipparch.* apud *Stob.* p. 573. v. 39. θνατοὶ καὶ σάρκινοι, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Cum his compone , quae Paupertas de ſe praedicat in *Ariſtoph.* Pl, v. 558. *T. H.*

36. Ἐγχειρίσας] Secuti ſumus emendationem *Tan. Fabri* , cum tamen in omnibus legatur ἐγχειρίσας. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πάλαι] *Qui dudum fuit Timon.* *J. Br.*

38. Ῥάκος ἤδη γεγεν.] *Jam laboribus exercitatum atque attritum.* *J. Br.*

Ῥάκος ἤδη γεγενημένον] Male *Brodaeus*: melius *Erasm.* Ad. in *Pannus lacer* , *hominem faſtiditum & rejectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum , atque ad nullos amplius uſus idoneum intellige. Receptam vulgo fuiſſe proverbii formulam *Lucianus* indicat Pſeudol. §. 18. ἄχρι δήσει, τὸ τῦ λόγου, ῥάκος πολυχρὸς ἐργασάμενος ἐξέσεις· iisdem verbis περὶ τῦ ἐπὶ μισ. §. 39. Hinc ſumſit *Scaliger* in Strom. Proverb. v. 1337. *Antiphilus* I. Anth. LVI. Ep. 3. Μυριστὴς, ἁλίοιο βίου ῥάκος — qui piſcatione corpus ad ultimam ſenectutem contriverat. Proximum eſt *Euripidis* in Autolyco primo de athletis apud Athen. X. p. 413. E. quum aetate florent , incedunt πόλεως ἀγάλματα — ὅταν δὲ προσίῃ γῆρας πικρὸν Τριβωνες ἐκβαλόντες οἴκοθεν κρόκας. Cadaver *Crinagorae* ῥάκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleius ad *Callimach.* p. 470. Similes alias uſurpare veteres ſolent figuras : quale mihi viſum fuit *Ariſtophanis* illud apud *Polluc.* X, 33. Τί μ' ὦ πόπαι ἐξάρισας ὡς κλυτήριον ita ſi legas , jambus erit tolerabilis; ceteroquin ejus loci integritatem non praeſto : *Ariſtophanes* etiam in Equit. v. 529. Cratinum effoetum & prae ſenio paene delirantem lectulo comparat Ἐπαιτιῶνται τὸ κλίντριον, καὶ τῦ τόπου οὐκ ἔστ' ἐνόντος &c. Paulo aliter *Seneca* , teſte *Gell.* N. A. XII, 2. *Qui hujuscemodi verſus amant , liqueat tibi , eosdem admirari & Soterici lectos :* viliſſimos puta , nullaque artis admiratione dignos. *Jon* apud *Heſych.* in Σάρον , ὡς παλαιὸν ἄγγος σαρον· ſic enim emendandum videtur: θέλει δὲ λέγειν, inquit *Heſych.* ὅτι ἄχρηστόν ἐστι, ὡς τὸ γῆρας· ac ſi diceret, *tanquam ſcopas ducis vetuſtate abſumtas. Petron.* c. 114. p. 525. *Si quid ingenui ſanguinis habes , non pluris illam facies , quam ſportam.* *T. H.*

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· ἡ δὲ ὑμεῖς, ὦ Πόνε, ἡ Σοφία, ἡ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. ὅστις δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσται ἐπιλείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, ἡ διδάσκαλον τῶν ἔργων ἢ σωμάτων, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, ἡ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην ἡ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' εἰ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοις, ἡ τοῖς λίθοις, συρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς [b] ἐπακούσας τῆς εὐχῆς· ὥστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον, ἀπόσας τὸν πόνον. ΤΙ. ἡ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη;

33. PAUP. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nam iste posterius sentiet, qualem me reliquerit, opinor nempe operis consortem, & quae ipsum ad res praeclaras eruderierim; nam, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri virum agens, & se se respiciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. MER. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. TIM. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veristis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: jam enim vos & glebis, & saxis opertos male perdam. MER. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Jupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere jussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, dii

a Προσίωμεν] δὲ καὶ προσίωμεν. R. b Ἐπακούσας] ὑπακούσας. Marg. *AIW.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] Σημειοῦ τὸ ἀγαθὴν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ ὄντος γένους ἀναθεῖναι αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. *F.*

42. Οὗτος] Legendum οὗτος. *J. Br.*

43. Ἀπολείψει, ἀγαθὴν σύνεργον] Legendum ἀπολείψῃ, ut jam *Faber* recte monuit. *Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimarum magistram.* Caeterum Scholiastes ex MS. in fol. legit hic ἀγαθὸν σύνεργον, idque observari jubet, quum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum ni in malum codicem inciderit Interpres ille, ubi vitio librariorum, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὸν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. *J. J.*

Ἀπολείψει] Si hanc vocem, auctore *Tan. Fabro*, in ἀπολείψῃ mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in *Prometh.* c. 5. ὡς μειραξίου τὸ παιδίον ὀργίζεσθαι & ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μιζύριον αὐτοὺς λύψεται. quem locum itidem Cl. *Jensius*, ut & sequentem sollicitavit. Sic in *Dial. Terps.* & *Plat.* seu N. Δ. VI. μὴ δὴ πρίτερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ περσέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In *Dial. Min.* & *Sostr.* ἀλλ' ἆρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. Sic Philostratus in *vita Apoll.* IV. p. 146. Vide etiam in *Asino* c. 4. εἰ μή τις ὑπακούσει αὐτῇ. &c.

11. εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψει in Δικ. c. 30. εἰ μακρὰ χρήσομαι τῷ λόγῳ. *M. du S.*

44. Ἀγαθὴν σύνεργον] *Synes.* Ep. 100. p. 239. C. φιλοσοφοῦμεν, ὦ ἀγαθὲ, τὸν ἐμπύριον ἀγαθὸν ἐχούσῃς σύνεργον. *T. H.*

47. Αὐτὸν] Leg. αὐτόν. *M. du S.*

55. Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copiose *Achill. Tat.* in Clitoph. *J. B.*

Τοῖς βώλοις] *Alciphr.* III. Ep. 34. p. 348. de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς πλησίον βάλλει ibi recte *Berglerus* monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus extat *Luciani* Edd. Peritissimi Bergleri judicium sum secutus, etsi non ignorem in *Apollonio* legi III. 1392, — εἰ μὲ ὀλίγῃ τηλήχοτα βῶλον ὀδοῦσι λαζόμενος πτηοῖς —. Τοῖς βώλοις *Gesnerus* ediderat in *AElian.* Ep. XIII. bene Alc. & Gen. ταῖς. *T. H.*

59. Τῶν εὐχῶν] Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae saepius commutatae. *T. H.*

60. Δέχου τὸν ὄλβον] Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua *Casaub.* ad *Theophr. Char.* 59. Adde Ἀλιξ. c. 14. *M. du S.*

63. Ἀ-

dii estis, vapulabitis omnes; nam & deos & homines ex æquo odi. Cæcum verb istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLUT. Per Jovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum jumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

ΕΡ. Μηδὲν σπουδῇς, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τῆτρ ἄγριον, ἡ τραχὺ καλαβαλῶν, προβάτιας τὸ χεῖρε, λάμβανε τ' ἀγαθὴν τύχην, ἡ πλῆτει πάλιν, ἡ ἴαδι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, ἡ σωφρονέστατος εἶναι μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. εὖδεν ὑπῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλῆτος ἡ δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονίστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

35. MER. Ne quid insicite facias, Timon; quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Athenienfium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus. TIM. Ne mihi negotium facessite. vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta?

Τόνδε φέρω Διΐ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;

Καὶ

63. Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος c. 44. *Interp. Aristoph.* ad Aves & Lysistr. *J. B.*

69. Μηδὲν σπ.] Ποιήσεις subauditur. *J. Br.*

70. Τὸ ἄγριον] Τὸν ἀγριότητα. *J. Br.*

72. Ἀ. τὰ πρῶτα] *Princeps, primus classis homo.* *J. Br.*

Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat *Faber* ad *Lucret.* I, 87. *Ducim.* Baln. §. 3. ὁ δὲ μαγειρικῶν τι ἐν τοῖς πρώτοις *Euripid.* Hec. v. 794. —— πρῶτα δ' ἡμῶν φίλων *Aristoph.* Ran. v. 404. Κύκλ. τὰ πρώτιστ' ἐκεῖ μαχέσθαι. *Ellipsin.* T. II. p. 211. C. Τοῦτο Μάκαρος ἦν πατήρ, τὰ πρῶτα Ἡρακλείδου τοῦ Λιγυπτίων ἦν λάμπτων ὁ Πάτων, Λιγυπτίων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φῶμεν, quod Edd. habent, optime judicavit *Jac. Gronovius*, auctore Med. Codice, rescindendum esse, observans φέρεσθαι in hoc genere loquendi locum habere, non φέρεσθαι: sic & *Xiphilinus* e *Dione* p. 796. A. *Cornelius Pronto* ὁ τὰ πρῶτα τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo *Philostr.* de V. S. II. c. XXVII. §. 5. *Megistias* ὁ τὰ δίκαια φοιτῶν παρὰ τοὺς ἐν τῇ Σπάρτῃ νομοθέτας. *Olearium* probo itidem §. 1. praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δίκαια (nisi forte praefert μὴ τὰ δίκαια) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ Πανάθηναιά τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. *Sophocl.* Philoct. v. 435. Πάτροκλος, ὃς σοὶ (repono, ὃς σοῦ) πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· ibi *Camerarius* ex *Euripide* profert Herc. Fur. v. 1428. Τὰ μέγιστα φίλων ἐκσώσαις, id est, Herculem, *Phrynich.* Ecl. D. A. p. 78. ἕτως ἄρα μέγιστοι ἦσαν ἀνθρώπων τῶν ἐν τοῖς μάτων γνῶσις, ἄσου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πεπαίδευται ὁρᾶται· quin scripserit πεπαίδευται ὁρᾶται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ἐν τοῖς πρώτοις, τὰ δεύτερα νομοδεῖς exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cujus mentio fuerit expressa: at τὰ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Athenienfium praecipui. Excusamus *Basilium* in V. Thecl. p. 54. Thamyris γένοιτο λαμπρότατος, ἡ πλείστου ποιοῦ, ἡ τῶν πόλεως ἦν τὸ κράτιστον debuerat potius, ἡ πόλεως ἦν τὰ κράτιστα idem accuratius p. 86. εἰ μὴ ἄρ' (γυναῖκες) ἐφιέμεθα τοῖς πραττομένοις κατὰ τὴν Θέκλης, ὅσον ἀσκήσεις ἐκ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μόνοις γε σωφρονοῦσι καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando *Sophocl.* in Phil. v. 449. τὰ πανουργὰ καὶ πολίτροπα δὲ τὰ δίκαια ἐκ τὰ χρῆστα pro hominibus ponit πανούργους ἐκ πολίτροπους, & δικαίους καὶ χρήστους. Ex Latinis similia notat *P. Burmann.* ad *Quinctil.* Decl. I. p. 13. hunc ipsum quoque *Luciani* locum proferens. *T. H.*

79. Τόνδε φέρω &c.] *Homer.* Il. Ο, 202. *J. Br.*

Τόνδε φέρω] Tenuit, ut plurimi principis poëtarum versus, quasi proverbii locum: Sostratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonum regem, narrat *Sext. Empir.* adv. Gramm. p. 276. §. 276. *T. H.*

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον ἢ εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ὅτως ὀλιγωρούμενον σε τῶν θεῶν.

Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a quibus tot tibi ortæ essent injuriæ; deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἐπ' ὀλιγωρίᾳ. τὸν δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δή; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ὅτος κατέστη, κόλαξί τε παραδούς, καὶ ὀλιγαρχίας ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ [a] καλαφθείρας, καὶ ὀλιγωρίαν ἐμποιήσας. τέλος δὲ, ἄφνω καλαλιπὼν ὅτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καλαγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν ἐπαίδθεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντης φοβῶν,

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Jovi præterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthunc vero Plutum haudquaquam admittam. MER. Quamobrem? TIM. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit, assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exsuscitans, deliciis corrumpens, & livori objiciens; ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deserens. Contra autem optima Paupertas labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quæ tempus postulavit, ea mihi opus facienti præbuit, & tot illas res despicere docuit, efficiens ut omnes spes vitæ in memet sitæ essent; ostendens præterea, quænam divitiæ meæ forent, quas neque eripere posset assentator palpans, neque sycophanta autem me terrens, non

a Καταφθείρας] Διαφθείρας *J.* Marg. *AiW.*

86. Πλείστη χάρις] Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuse: §. 37. Contra, ἀδημία σοὶ χάρις, *nullam in partem tibi sum obstrictus*: quod impudenti tribuit *Theophrast.* Char. Eth. p. 46. qui, quum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco κἀκεῖ si vertas, ὃν *ibi*, ὃν *tum porro*, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quicquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod *Aristoph.* habet in Lysistr. v. 865. 869. ἀδημίαν ἔχω γε τοῦ βίου χάριν· τοῖς δὲ σιτίοις Χαρὶν ἀδημίαν οἴδ' ἐδωδῶν *vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit obtectare. Lys.* in Andocid. p. 105. v. 34. καίτοι τίς χάρις τοῦ βίου &c. *T. H.*

92. Οὕτως] Erunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet: ἄφνω καλαλιπὼν ὅτος ἀπίστως· ubi magna cum invidia repeti vides illud ὅτος. Alia res est §. 38. ὅτως ἀτίμους. *T. H.*

1. Ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων] Similes sententiae a multis congestae ad *Matth.* Euang. VI, 20. Ceterum egregius est *Teletis* locus apud *Stob.* p. 69. ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. *T. H.*

Ibid. Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, *Interp. Aristoph.* Acharn. *Hesych.* *J. B.*

12. Ἡδονῶν] *Ne puberibus quidem exceptis.* *J. Br.*

Ἡδονῶν αἰμώξειν ποιῆσαι] Omnes Interpretes ad Jovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon; Plutum suum sibi Jupiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ὦ π. ἀ. ἡ. αἰμώξειν ποιῆσαι, vel, ποιῆσαι, vel ποιῆσ. Id quidem non plane repudiandum videtur: nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quam primum aufer ad Jovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem jussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰν κλαίειν, αἰμώξειν σοὶ λέγω, σὺ κλαύσῃ· id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas ejulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κλαῦσαι vel λίξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui

non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quæ tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum hujus ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Jovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines ejulare coëgerit. MER. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad ejulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconsulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quæ a Jove mittuntur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM. Dic, sino, modo ne longam orationem & prolixis procœmiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures præbeam.

ὑ δήμῳ παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, ὑ τύραννος ἐπιβουλεύσας ῥᾳδίως δύναιτ' ἄν.

Ἐρρωμένῳ τοιγαροῦν ὑπὸ τῆς πόνων, τρέφοντι τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ ἡμῖν ἀφθονίᾳ ἔχω τὰ ἄλφιτα πρὸς τὸν διέλογης. ὥστε παλίδρομον ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διί. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους ἠδηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ γαθέ· ὑ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀλιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν· ἀλλ' ἔα τὰ ἀργίλα ταῦτα, ὑ μειρακιώδη, ὑ τὸν Πλοῦτον πρόσλαβε. ἔστι ἐπίζηλα εἰσὶ τὰ δῶρα τὰ πρὸς Διός. ΠΛΟΥ. βούλει, ὦ Τίμων, διαλογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε, μὴ [b] μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ὀλιτηριῶδεις ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, ἀφεὶς τὸν [c] Ἑρμῆν τρέφειν.

ΠΛΟΥ.

b Μακρὰ] Ita sola *F.* coterae *μακρά*. Notatum quoque in Marg. *AIW.* *c Ἑρμῆν*] Excepta *P.* omnes *Ἑρμῆ*.

22. *Ἀνέξομαι γάρ σε*] Σαίπει, πῶς ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν, ὅτε ἐς τὸ ἀνέξομαι λόγου δεῖς τὸν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν * ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. Ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ † εἰσδέξομαι ἢ προσδέξομαι προσελήφθη. *V.*

* *Ἐπενέγκας*] Ita scripsi pro *ἐπιφέρας*. Inepti hominis observatio, cui tanquam usitatius obversabatur *ἀνέχεσθαι* genitivo junctum: quid enim aliud sibi velit *ἐπήλλαξε τὴν σύνταξιν* exputare nequeo. *T. H.*

† *Εἰσδέξομαι*] *M. du Soul* reposuit *προσδέξομαι*, & pro *παρασχησόμενος* prioris editionis *παρασχήσων* posterius etiam vidit *M. Sladus*: prius an Codici debeatur, ignoro. *T. H.*

qui Ephesios, quum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, *ἐπήλασιν ἠδηδὸν ἀπαγξασθαι*. B. Ilp. §. 14. *ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἠδηδὸν οἰμώζειν* ibi vide plura. Vel sic tamen in *Lucisno* praetulero: *ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ὡς πάντας ἀνθρώπους ἠδηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι*. Vera sunt, quae de voce *ἠδηδὸν* notat *Tan. Faber*: *Barlaeus* ad hunc locum pene dixeram prorsus nugatur. Vid. *L. Bos* Anim. c. VI. *T. H.*

16. *Οὕτοι λάθεται*.] *Homer.* Il. Γ, 65. *J. Br.*

Οὕτοι λάθεται ἐστί] Ex hoc *Homeri* Il. 3. versu,

Οὐ γὰρ λάθεται' ἐστὶ θεῶν ἐριδούπα δόρατα.

Heliod. lib. 5. *Apul.* Apol. 1. *Casaub.* ad *Athen.* c. 25. lib. 1. *J. B.*

18. *Δικαιολογήσομαι*] Unde apud Graecos τὸ *δίκαια Demosth.* initio περὶ στεφάνου. Vertit *Terentius* in Eun. *justa*, quod Interpp. neque Donatus notarunt. *Anonym.*

Δικαιολογήσομαι] Scribe *δικαιολογήσωμαι*· nam *ἵνα* intelligitur. *T. H.*

20. *Μακρὰ*] *Ἴσως* subaudio, ut & in *μακρὰ, ῥᾳμαῖα*. *J. Br.*

Μακρὰ . .] Ex more & lege Judiciorum, in quibus reo plus aquae quam Actori concedebatur, quem hic tangit. *Anonym.*

Μακρὰν] Restitui *μακρὰ*, quod in Ed. *Fl.* sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox §. 38. *μακρὰ ὑετῶν*. *T. H.*

ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ καλωγωρημένα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φὴς, ἠδίκηκα· ὃς τἄ μὲ ἡδίστων ἁπάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τἄλλης τρυφῆς· πρέσβεπρος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος ἐμὲ ἅπαντα, καὶ θεοσπέσας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῆς κολάκων πίστεως, ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπερέβαλλες ἀνδράσι καλαβάτοις, ἐπαινέσι, καὶ καλαγωγεῦσι, καὶ πάντα τρόπον ὀπιθεύλεύσι μοι καὶ τόγε τελευταῖον ἔφηδα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαι μί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅπι κεφαλὴν [a] ἐξωσθεὶς τ οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τ δι-φθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιέθηκεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσὶ, πῶς ἱκέτευον τ Δία [b] μηκέθ' ἥκειν πρὸς σὲ, ἔτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

38. PLUT. Conſentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accuſaſti; tamen diſpice an te, quod ais, injuria affecerim, qui tibi ſuaviſſimarum quarumque rerum, honoris ſcilicet, præſidentiæ, coronarum, aliarumque voluptatum cauſa fui. Propter me ſpectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus; ſi quid autem, quod nolis, ab aſſentatoribus tibi accidit, in me non hæret culpa, imo magna mihi abs te facta injuria eſt, quem adeo contumelioſe ſceleratorum illorum libidini ſubjeceris, laudantium, aſſentantium, omni arte inſidiantium. Quin etiam poſt omnia dixiſti proditum te a me fuiſſe: ſed cum a te ex ædibus excuſſus ſim, & capite protruſus foras, quanto te verius proditionis accuſare poſſum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda iſta Paupertas; itaque hic Mercurius teſtabitur, quam enixe Jovem obſecraverim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruiſſes.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος 39. MER. At nunc vides, Plute, qualis ſit:

a Ἐξωσθεὶς] ἐξωθεὶς *F.* b Μηκέθ'] Sic R. L. *J.* Mang. *AldV.* reliquae μηδ'.

35. Ἐπιβουλεύσοντί μοι] *Faxtum*, qui σοὶ legendum arbitratur, juvat Timon §. 36. conqueſtus Plutum, infinitorum ſibi malorum cauſam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν· cur tamen hic quicquam mutandum ſit, ratio iſta non eſt ſatis gravis: hic Plutus injurias ſibi factas expoſtulat, ſe ſcilicet objectum eſſe, quaſi nullius pretii, peſtibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, ſibi omni modo inſidiarentur. *T.H.*

40. Μαλακῆς χλαμύδος] Parum abeſt, quin meliſus legi putem χλανίδος. Χλανὶς delicatulorum indumentum opportunius tum junctum habet μαλακὴν, tum τὴν διφθέραν oppoſitam: ita χλανὶς & τρίβων Teleti apud *Stob.* p. 523. Nihil eſt in ſcriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. *T.H.*

43. Μηκέθ'] Ed. *J.* & Mſſ. R. G. & L. Reliquæ Edd. μηδ', quod ut minus venuſtum exulare juſſimus. *M. duS.*

56. Ὑπόσηθι] *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποπίπτω, λογογράφοι· Νουμήνιος δὲ Τίμωνι ὑπόσηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμοῦ. Ceterum in hac ſententia *L. Bos* Ell. Gr. p. 247. ſtatuit vulgarem illam omiſſionem τοῦ ὅπως vel σκόπει ante particulam ὅτως, caſtigatoque interprete ſic vertit: *Suſtine & fac, ut adulatores illi diſrumpantur prae invidia.* Mihi ſecus videtur: ſenſus eſt, niſi valde fallor, talis: *Quin tu ſuſcipe curas iſtas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei cauſa, tum, quanquam durum ſit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate jam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulatores iſti invidia rumpantur.* Si forte auctoritati ſuae minus tribueret Timon, telum ſecundae rationis adhibet certiſſimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim ſpectaculum Timoni gratius, quam ſi adulatores peſſime de ſe meritos rebus ſuis optimis non macreſcere videat, ſed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod ſupplementi alicujus indigeat, modo ὑπόσηθι repetitum jungas cum ἵνα τὸν κόλακας &c. Verum interferi debet καὶ ἡ, si ἐκ χαλεπὸν τοῦτο &c. *T.H.*

57. Οὐκ ἀνεκτόν] *Ferendum non eſt.* *J.Br.*

58. Διαῤῥαγῶσι] *Eunap.* AEdes. p. 37. οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ἐπιγινώσκουσι τὸν φθόνον. *Lucianum* verba protulit *Def. Hemſt.* ad *Martial.* IX. Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratis apud animum concipit, ſignificat: *Ariſtoph.* Equ. v. 339. & *Kuſter. Ariſtides* de Momo T. III. p. 679. B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διαῤῥαγεὶς ἂν ἔχων ὅτι αἰτιάσαιτο. Hoc quoque La-

fit: itaque eum eo jam audacter facito, ut conſuescas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis; at tu, Plute, Theſaurum ſub ejus ligonem adductum facito; tibi enim inclamanti auſcultabit. TIM. Parere neceſſe eſt, Mercuri, & de integro diteſcendum. Cum enim dii ipſi vim adhibeant, quid, quæſo, fiat? Tamen illud vide, in quæ me conjecturus ſis incommoda, qui vita uſque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus ſum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea cauſa, etiamſi iſthuc moleſtum eſt, & ægre tolerandum; perfer, inquam, ſaltem ut invidia diſrumpantur aſſentatores. Ego autem in cælum, ubi ſupra Ætnæ cacumen aſcendero, denuo volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conjicere eſt. Tu vero, Timon, iſthic maneto; hinc enim ubi abiero Theſaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Theſaure, huic Timoni auſculta, teque illi tollendum e terra objice. Heus, Timon, ſtrenue fo-

ἤδη γεγόνηλαι; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδάτιζε αὐτῷ· ἢ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ ὁ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσει γάρ ἐμβόησαντί σοι. ΤΙ. πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πολιητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζωνται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς ὁ κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διῆγον, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσχου, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆς φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὸν Αἰτναῖον ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ θέμενος ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ παῖε· σέ φημι Θησαυρὲ χρυσῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳί, καὶ παράσχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων,

Latinis uſitatum: *Cicero* ad Quint. Fratr. III. Ep. 9. *ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne moveam quidem.* T.H.

61. Τῇ ὑμετέρᾳ] *Virgil.* AEn. VI, 19. alarum remigium etiam vocat. J.B.

Τῇ ὑμετέρᾳ τῶν πτερῶν] E veteribus hujusmodi multa collegerunt *J. Meurſ.* ad *Lycophr.* v. 25. quaedam tamen inconſulte ſcribens, *Nic. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 45. *Arn. Drakenborch.* ad *Sil. Italic.* XII, 98. T.H.

66. Σκάπτε, ὦ Τίμων βαλ. κ. ὑγὰ ὑμ. ἐπος.] Verba ultima nec Interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus eſt, immo ne *Thomas Magiſter* quidem intellexit. Sciendum eſt, Plutum adſumere hic perſonam theſauri ſui, atque adeo dicere, *Fodo, mi Timon, alto penetrans*, vel *impingens*; *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, hoc eſt, *ego a Vobis effodiar.* Non aliter haec intelligenda eſſe, patet ex praecedentibus §. 39. ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲ σκάπτε ὡς ἔχεις ad Plutum autem; σὺ δὲ ὁ Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσει γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc eſt, ubi te, Theſaure, tetigerit Timon ſuo ligone, tuque tactus inclamaris, parcet tibi. Quae notanda in primis ſunt; quippe ubi clariſſime patet, Plutum cum theſauro ſuo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certiſſimum eſt. Et quis, quaeſo, alius Plutus quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τιμῶν, καὶ φίλοι κορυβαντες, καὶ Ἑρμῆ καρδοπε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba [ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] non ſignificare *ego vero a vobis diſcedam*, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, *ego vero vobis ſuppoſitus ero*, ſive, ut ita dicam; *ſubſtabo.* Neque vero usquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiiſſe, vel abitum adornaſſe; quum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo *Faber* (praeter jejunam admodum, quam movet τῷ ὑμῷ, controverſiam) tentat ἀποστήσομαι, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex *Th. Magiſtro* potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, *Lucianum* in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe *Thomas* Noſtrum non ſatis percepit, ac *Barlaeum* in errorem induxit. Ait autem *Thomas*, Ὑφίσαμαι ἐ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵσταμαι. Λεγουσι δὲ Φιλοψευδεῖς Ἐν σχοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς δὲ Τίμωνι· Ἐγὼ ὑμῖν ὑποστήσομαι. Male, ut probavimus, haec *Thomas* in ultimis; immo jam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, τῷ ὑφίσαμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἵσταμαι. Sed longe planius in ſequentibus, Ὑφίσαμαι καὶ τὸ, ὑποστάτω τινὸς ἵσταμαι. καὶ Ὑφίστημι, τὸ, Ὑποβάλλω

μων, βαθείας καλαφέρων· ἐγὼ δὲ [a] ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙ. Ἄγε δή, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ὑπέρρωσον σαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τῆ βάθους τὸ Θησαυρὸν ἐς τὰμφανὲς προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ πῶς

dito, ligonem altius impingens. at ego nunc abscedo.

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. O Jupiter prodigialis, & propitii Corybantes, & Mercuri lucri præses, unde mihi tantum auri? hoccine so-

a Ὑμῖν] ἡμῖν ἀπος. *F.* ὑμῖν ἀπος. P. L. Marg. *AiW.*

68. Ὑποστήσομαι] Ἀποστήσομαι. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ δαιμονίῳ ἐκ μανιώδη δόθεν * τῷ συγκυρήματι. *V.*

* Τῷ συγκρίματι] *V.* συγκυρήματι. *C.* τῶν συγκυρημένων. *M. du S.*

Hesych. Συγκύρημα, συντύχημα. Suspectum μανιώδη· an σπαλῶ τι. quae omnia nostrae expositioni hujus Lucianei loci sunt convenientissima. *F. F.*

67. Βαθείας] Πλαγὰς. *F. Br.*

Βαθείας κατ.] Intelligendum πλαγὰς, *infer ictus profundos*, ligone alte in terram demisso. Sic §. 53. κατ' οἶσω ἐ τρίτιλω, *impingam tertium ictum*. *F. C.*

Βαθείας καλαφέρων] Intelligunt πλαγὰς ego γῆς· mox ἐκ τῆ βάθους· utrum maluerit, non patefecit *Budaeus* C. L. G. p. 412. tria Timonis loca proferens, ubi καλαφέρειν valeat, *allidere*, *incutere*, *adigere*. In Somn. §. 3. σκληρότερον καλαγνύντ' ἀπ' ἀπειρίας, scilicet τὴν ἐγκοπίδα· in Prometh. §. 2. *Aelian.* de Anim. XI, 32. εἶτα τὴν σμιλὴν καλαφέρων διὰ τῶν &c. *Achill. Tat.* I. p. 15. καὶ ἀναστένουσα τὴν ἄρπην καλαφέρει τὸ ἔξω· prorsus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καλαφέρειν βαθείας τῆ γῆς, *ligonem adigere in profundam terram*. *T. H.*

Ibid. Ὑμῖν ὑποῦς.] Alii Codices ἀποστήσομαι. *F. Br.*

Ἡμῖν ἀποστήσομαι] Lectio genuina hæc, quam sola tamen habet Ed. *F.* in reliquis enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι.) duplici mendo, uti acute viderat *Tan. Faber* quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquomodo posset: Hellenismus enim est frequens apud Græcos & Latinos. *Terent.* Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annotatum est. In P. vero & L. ὐ — ἀ — Cl. *Jensii* commenta ad hunc locum adeant quibus subtiliora placent. *Chrysost. ad Pop. Ant.* 348, 2. εἰ δὲ ἐ διηνεκῶς ἀπλαύσομεν, ἀλλὰ τῇ θανάτῳ πάντως ἀποτεσόμεθα, ut recte Eton. Ed. quanquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ὑμῖν, unum hunc *Livii* locum adducam, l. XXII. c. 60. *Haec VOBIS ipsorum militia fuit.* V. Nigr. c. 5. & Thes. c. 6. *M. du S.*

Ὑποστήσομαι] Omnium Edd. excepta Junt. lectionem tuetur *Thom. Mag.* in Ὑφίσαμαι, ἀντὶ τῦ ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt *Suidas*, Ὑποστὰς ἀντὶ τῦ ὑποχωρήσας, &, paulo tamen aliter, *Hesychius*, ὑπεξάτω, ἀποχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conveniant, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι· ut in *Achill. Tat.* VI. p. 375. Νῦν μὲ αὐτὸν διαπάσσω ὁρᾷς· ὃ ὡς ἔχει λύπης· ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἄκων, ὡς μὴ ὀχλήσῃς εἶναι. quod ipsum si legeretur hoc in loco (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi *Fabri* conjectura consspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo: *Euripid.* Hec. v. 1054. Ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι Θυμῷ ῥέοντι θρασὺ δυσμαχωτάτῳ quod plane congruit: *Plato* Euthyd. ἀφίσαμαι· ἀμαύχω τὸν ἄνδρα. Quod ὑμῖν tentaverit *Faber*, non probo: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod *F. Jensius* arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit Vir Doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus neutiquam cum Thesauro suo confunditur, aut ejus personam adsumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae *Lucianus* explicuit §. 29. 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adsciviisset, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in terra relictum intus jusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat: Ἐγὼ ὑ τῦτο ὑποστήσομαι, *ego vero hunc Thesaurum tibi sub ligone constituam*, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus *Hesychii* longe diversum habet sensum: ὑποστῆναι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere, sive quamcumque ob causam, vicarium substituit. *T. H.*

71. Ὦ Ζεῦ τέρατιε] Prodigialis Jupiter invocabatur, ut prodigia bene verterent iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium ictu ligonis thesaurum effodere. *F. C.*

72. Φί-

ſomnium ſit an non? male metuo, ne expergefactus in theſauro carbones, quod ajunt, reperiam. at nil profecto tale eſt; nam aurum ſignatum video, ſubrubeſcens, ponderoſum, & aſpectu quam gratiſſimum.

Aurum, ſuave munus es mortalibus.
Namque ignis inſtar eximie micas, - Et noctu

ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γῦν μὴ ἄνθρακας
εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον
ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρύ, καὶ τὴν
ὄψιν ὑπερήδιστον.

Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς!
Αἰθόμενον ὣς πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,

76. Ἐπίσημον] Κεχαραγμένον. *G.*

72. Φίλοι Κορύβαντες] Eſtote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon ſibi κορυβαντιᾶν, hoc eſt, *furere*, cum ſibi viſus eſſet cum duobus viris colloqui, qui ſe Deos dicebant, deinde theſaurum invenire. Vix nimirum in re tam inuſitata credebat oculis ſuis, & ſanus ne eſſet ipſe addubitabat. Ideo invocat Corybantes furoris praeſides, ut ſibi faventes ſint. *Corybantes* & *Curetes* erant ſatellites Jovis, qui inſtar infanorum circa eum ſaltaſſe armati dicuntur clypeos haſtis tundentes: qua de re vide *Callim.* H. in Jov. v. 52. ejusque Interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ἀρχηγικῶν ἐν ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμέν verba ſunt *Strabonis* X. p. 326. *J.C.*

Φ. Κορύβαντες] Quia Corybantes metallarii. *Anonym.*

Φίλοι Κορύβαντες] Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, ſi quod portentum aut prodigium ſubito fuiſſet oblatum, ſtuporemque excitaret. Similiter exclamat juvenis ille Ariſtophaneus inter vetularum, quas ſupra portenta quaevis averſabatur, manus prope direptus — ὦ Ἡράκλεις, Ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόροι Eccleſ. v. 1061. Notat ibi *Faber: Ex Luciani* Timone *apparet (ſed & alibunde conſtat) Corybantas bonis & ſecundis rebus praefuiſſe.* Nimis, credo, feſtinabat, quum iſta ſcriberet: niſi teſtes adſint certiores, nihil ipſum *Lucianus* juvabit; apud quem ut Ζεὺς τροπαῖος invocatur, ſic & Φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inuſitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam eſt: vid. *Alciphr.* III. Ep. 47. & *Berglerum. Liban.* T. I. p. 367. D. ἦλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῴου ab his theſauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De verſu Euripidis ad *Luciani* Gallum dicemus. *T.H.*

73. Κερδῶι] Mercurio, ut ſupra viſum eſt ad c. 15. acceptum referebant quicunque theſaurum inveniebant. inde ἕρμαιον toties Noſtro memoratum, κατὰ Ἑρμῆν, & ſi quae talia. Κερδῶος apud *Lycophronem* v. 208. etiam legitur. *M.du S.*

74. Μὴ ἄνθρ.] *Eraſm.* in Prov. *Theſaurus carbones erant.* *J.Br.*

75. Ἀνεγρ.] Quaſi hoc ſomnium eſſet. *J.Br.*

78. Ὦ χρυσὲ] Jambus: cetera ex *Pindaro* 1. Olympionicarum. *J.B.*

Ὦ χρυσὲ . . .] *Euripidis* verſus, qui apud *Stobaeum* legitur. *A.V.*

Ὦ χρυσὲ . . .] Extat etiam inter *Eurip. fragmenta ex Bellerophonte* v. 64. p. 461. Ed. noviſſimae in hunc modum.

Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν.

Deinde deſiderantur ſex verſus. & mox,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς ἡδύ μ' ἦτορ, ἡδονὰς τοίας ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, ἢ φίλος πατήρ
Οἷας σύ, χ' οἵ σε δώμασιν κεκλημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari peſſimum, ut dives vocer.
An dives, omnes quarimus; nemo, an bonus.
Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.
Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.
Quid habere nobis turpe ſit, quaris! Nihil.
Aut dives opto vivere, aut pauper mori.
Bene moritur, qui dum moritur, lucrum facit.
Pecunia, ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris aut blanda poteſt
Par eſſe prolis, non ſacer meritis parens.
Tu, compotesque tale gaudebunt tui.
Tam dulce ſi quid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores Coelitum atque hominum movet.

Extat etiam hujus fragmenti pars apud Stobaeum. (*Grot. Flor.* 367.) *Senec. Ep.* 115. *Cum hi noviſſimi verſus in Tragoedia Euripidis pronuntiati eſſent, totus populus ad ejiciendum & actorem & carmen conſurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipſe proſiluit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in ſua quisque dat. Henr. Stephanus* cohaerere hos verſus inter ſe, licet alioquin argumento conveniant, non putat. Sed & hoſce duos illi ſubjunctos alicubi legere ſe ait meminiſſe;

Κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβεσθαι τοὺς θεῶν νόμους
Πίνειν ναίων δέκα ἱππολητήτα.

p. 27. *tract. de habendo delectu ſententiarum*, quem *Comic. Sententiis* praemiſit. V. *Athen.* IV. p. 159. B. *M.du S.*

Ibid. Δεξ. κάλλ.] Haec *Euripidis.* *J.Br.*

79. Αἰθόμενον] *Pindarus* Hymno Olymp. primo. *J.Br.*

ϗ μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ, ὦ φίλταλε, ϗ ἐρασ-
μιώταλε. νδν πείθομαί γε ϗ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἂν παρθένον ἀναπε-
πλαιμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω κα-
λὸν ἐραστὴν ἀφ' ὧν τέγους καταῤῥέοντα;

Ὦ Μίδα, ϗ Κροῖσε, ϗ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς Τίμω-
να, ϗ τὸ Τίμωνος πλοῦτον, ὃν γε οὐδὲ βασι-
λεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, ϗ φιλτά-
τη δίφθερα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀνα-
θεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμε-
νος τὴν ἐρημίαν, πυργίον οἰκοδομησάμε-
νος ὑπὲρ ὃ θησαυρῷ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶ-
σθαι· τὸν αὐτὸν ϗ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι
δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, ϗ νενομοθετήσθω
πρὸς τὸν ὄπιλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαν-
τας, ϗ ἀγνωσία, ϗ ὑπεροψία· φίλος δὲ,
ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕβλος

& interdiu. ades huc, o mea voluptas, Nunc ſane mihi credibile fit, Jovem ſe in imbrem aureum convertiſſe. Quæ enim virgo amantem adeo formoſum, & per impluvium defluentem, expanſo ſinu non excipiat?

42. O Mida, o Croeſe, & vos Delphici templi donaria, quam nihil eſtis præ Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Perſarum rex ne comparandus quidem eſt. O ligo, & tu rheno ſuaviſſime, optimum erit vos huic Pani conſecraſſe. At ego univerſum hunc agrum coëmam, turremque aſſervando auro exſtruam, quæ me unum excipere poſſit, non plures: in ea quoque ſepulchrum mihi, ut opinor, faciam. Cetérum quoad vivam, hæc ſancita ſunto, & lege confirmata. Hominum congreſſum fugere, notum habere neminem, omnes autem deſpicere; amicus autem vel hoſpes, vel ara Miſericordiæ, logi ac nugæ.

89. Ἡμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ] Ἐπὶ ταῖς ἑκατικαῖς γὰρ ϗ τοῖς ἑρμαϊκοῖς τὰ χωρία εἰώθασιν Ἕλληνες τὰ πᾶσα * ἱδρύεσθαι. V.

97. Ἡ Ἐλέου βωμός] Ἵδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπαθείαις ϗ φιλανθρωπίαις αὐτοὺς ὠφελαλῶν. V.

* Ἱδρύεσθαι] *M. du Soul idρύσθαι* ego vulgatum retinui. *T. H.*

81. Γεν. χρυσόν] In aureum imbrem mutatus Danae vitium obtulit. *J. Br.*

85. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Solonis & Crœſi. *J. B.*

Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθ.] Vid. *J. Perizon.* ad AElian. V. H. VI, 9. *T. H.*

89. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] *Longus* lib. 1. & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Clariſſ. *Casaubonus Iſaac. Caſaub.* ad *Athen.* *J. B.*

Τῷ Πανὶ τούτῳ] Mutato vitae genere prioris inſignia Diis praeſidibus ſuſpendebant; quam conſuetudinem Epigrammata Veterum inprimis celebrarunt: *Long.* Paſtor. IV. p. 175. Daphnis jam dominus ex paſtore & ſervo τῷ Διονύσῳ μὲ ἀνέθηκε τὴν ὥραν, ϗ τὸ δέρμα. τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα ϗ τὸν πλόκιον αὐλὸν &c. Vid. *Jungermann.* p. 213. Conferendus *Ariſtoph.* in Plut. v. 843. *T. H.*

91. Πυργίον] *Pauſan.* in Attic. Φαίνονται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγειν ἀνθρώπους. *J. Br.*

94. Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων, quam paſſim imitatur. *J. B.*

96. Ἐλ. β.] *Pauſan.* in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ ϗ Ἑλλάδι ἐστιν οὐκ εἰς ἀκριβῆ ἐπίσημα, ϗ Ἐλέου βωμός. *J. Br.*

Ἐλέου βωμὸς] Ara Clementiæ Athenis, quam *Stat.* L. XII. Theb. divine deſcribit. *Anonym.*

Ἐλέου βωμὸς] V. Δημων. c. 58. & A. G. IV. 995. De ara illa ex inſtituto *Meurſius Ceramico gemino* c. XVI. *M. du S.*

99. Κατάλυσις] Sic B. πρ. c. 10. & Plut. in *Catone* 641, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 32. C. ἀπ' οὐ πατέρων, φησὶ, ϖδοδεδρόμηκεν ἡμῖν ἕθος ἀναστρέφειν οὐκ εὐλόγως. *M. du S.*

1. Μοίρης ἢ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. ποτοὶ λᾶοι, quorum victus, ut ſuum, μοίρης. *J. B.*

Μοίρης .. ἢ δίαιτα] Confer. *Kρον. Epiſt. ad Div.* c. 4. & notam *Bourdelotii.* Atqui & res nota eſt, & ab *Æliano* prodita, συμόρους eſſe lupos, quamvis ille binos tantum tradat, ſive lupum cum lupa, (*de anim.* IV. 3.) ad paſtum prodire. Ego proverbialem eſſe phraſin puto, quarum non ſemper ſevere penſitanda ratio eſt. Aliter *Bourdelotius*, cujus notam, ſi lubet, vide ad Epiſt. ad Div. inter Κρον. c. 4. ubi diſerte noſter *Leones & Lupos ſolitarios veſci* vulgo tradi ait. *M. du S.*

Μοίρης δὲ ἡ δίαιτα] *Liban.* T. I. p. 320. C. ἀλλ' ἥδιϛ ϗ μοίρη ϗ μόλις ἀρκοῦντα. Saepe aliis in locis utitur. *Hippocr.* Ep. ad Philopoem. Melancholici συγγροὶ ἰδίοτα εἰσὶ ϗ μοίρεις, ϗ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Eccleſiaſticis ſumtum illud *Heſychii*, Μοίρη βίου· μοναχικὸν βίον· iis enim οἱ τὴν μοίρην βίον ἠσκημένοι ſunt *monachi.* Lupi, cum quorum moribus haec vi-

gæ. Cujusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis; & unus omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear; si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut ærea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus fœdus; fines inter me atque illos sunto deserta atque solitudines; tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceteros que despicetur; molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet, ac splendide epuletur solus,

πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ὀπτεύσαι δεομένῳ, ἀθεμιστία, καὶ κατάλυσις [a] τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ὀπτῆλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα, καὶ ἄλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πολὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θύετω, καὶ [b] εὐωχείσθω μόνος, ἑαυτῷ

[a] Τῶν ἰδίων] τῶν ἰδίων R. ἰδιῶν *f.* Marg. *Alw.* [b] Εὐωχείσθω] Priores Edd. εὐωχείτω.

5. Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] * Ἔστι τῇ Λεωνιανῇ ἐπιγραφόμενος ὕστερος λόγος. Ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγησάμεναι πάντες ἐν ἀρχαίοις, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. οὐ γοῦν οὐδὲ πρᾶξαι ἄν τις τῶν, οὐδὲ καθάπαξ φίλος † ἐπιμήνυτο φίλῳ, ἀλλὰ ἐν ταῖς αὐχμηρότησι καὶ ἐν αὐταῖς ἐτελεῖτο δὲ τοῦτος μάλιστα κατὰ τὸ ‡ Θαργηλιῶνα μῆνα, ὅτε καὶ ἐπήγιζον τοῖς καταχθονίοις καὶ πᾶς ἔτος ἐ μὴν ἀπὸ τοῦ κατοιχομένους μὴ συγγένηται πάντων πραττόντων § ἕτερον τρόπον, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγγένζοντες ἤγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν ἐν πάντα τινὰ τὴν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν, οἷονεὶ ¶ ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσιπεῖν ἄξιον νομίσαι· ὑπερβάλλουσαν κακίαν. *V.*

* Ἔστι . . . λόγος] Haec interponi jussit *M. du Soul*, procul dubio ex *G. Exc.* vel *C.* depromta. *T. H.*

† Ἐπιμήνυτο] Prius edebatur ἐνιμήνυτο. *T. H.*

‡ Θαργηλιῶνα] *Matth. Sladus* Θεβρωέτην sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronunciatio invexit. Mox auctius *M. du Soul*, τοῦς καταχθονίοις Θεοῦς. De Februarii mensis lustrationibus *Plutarch.* Rom. p. 31. A. Quæst. Rom. p. 280. B. *T. H.*

§ Ἕτερον] Corruptam hanc vocem censeo. *M. du S.*
Quid si ἑτέρων τρόπων; *inferorum more: infaros imitati*: sic ἐνοχλοῦντες, *pallidi.* Confer de Diasiis *Hesych.* in *V.* *T. H.*

¶ Ὃν δὲ φράσαι] Exc. *G.* & *V.* ἐν μηδὲ φρ. *M. du S.*
Idem *Matth. Slado* venerat in mentem. *T. H.*

vita comparatur, sunt μόνοι, μονοτρόφοι. Vid. *Bochart.* Hieroz. III. c. 10. p. 813. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in Dian. v. 84. *Menag.* Etymol. L. G. in *Lougaros.* *T. H.*

4. Αὐτῶν] Castiga αὐτῶν. *J. Br.*

5. Ἴδω μ.] *Duntaxat adspexero.* *J. Br.*

Ibid. Ἀποφρὰς ἡ ἡμ.] Nefastus & inauspicatus dies. Vide ψεύδολογ. *A. V.*

10. Φυλέται ὁ καὶ Φράτορες] Sic in Catapl. *Demosthen. Thucyd. Heliod.* *J. B.*

11. Ψυχρὰ] *Frigida & inania.* *J. Br.*

14. Τρυφάτω μόνος] Appositissimus est *Quintiliani* locus de C. C. Eloqu. c. IX. §. 9. *Pulcrum id quidem indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulcrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suam genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* *T. H.*

16. Εὐωχείτω (recte *Faber* εὐωχείσθω) μόνος ἑαυτῷ γαίων καὶ ὀργαῖς ἐκτείνων τὴν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δόξαν, ἂν δὴ ἀποβαλὼν ἡ αὐτῷ σίφλωσιν ἐπανορθῶσῃ] Dia in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum ejus sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud *Catullum*,

Vivamus mea Lesbia, atque amemus.
* * *
Soles occidere & redire possunt:
Nobis, quum semel occidit brevis lux,
Nox est perpetua una dormienda.

ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκκείσεται τῆς ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. τὸ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ὀφ πυρὶ βαδίζοντα

sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique hæc lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum sit *Misánthropos*. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod quum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. *Faber* τὸ στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dictio quoque ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιακῶς sumpta; sed tum dici solet κἂν δέῃ ἀποθανεῖν· ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcumque praestiturum jactat. Sic in *Aristophanis* Pluto, versu 216.

Ἐγὼ γὰρ οὖ τοῦτ' ἴδοι, κἂν δεῖ μ' ἀποθανεῖν,
Αὐτὸς ἀφαιρήσω ταῦτα.

& in Lysistrata vs. 123.

Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ὑμᾶς δέῃ. *J. J.*

Εὐσχείτω] Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia ejusdem sunt venustatis, ἑαυτὸν δεξιώσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. *Anonym.*

Εὐσχείσθω] Sic rescripsimus, ut emendavit *T. Faber*. quanquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐσχείτω. V. *Athen.* 663. D. *M. du S.*

17. Ἐκκείσεται τῆς ἄλλων] Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους· Verbum probum, etsi apud *Stephanum* nulla munitum auctoritate, notat *ejicere*, *excutere*: *Plutarch.* T. I. p. 922. A. Τούτων μέντοι τάχα τοὺς λογισμοὺς ἐξίστησιν αὐτὸν ἡ δόξα τοῦ ἄχλου δόξα. *Arrian.* Epict. IV. c. 9. p. 413. ἡγωνίας μήτις ἐκστήσῃ σε τούτων τοὺς λόγους ἐργῶν· ἰδοὺ ἐκστήσεσαι ὑπ' ἄλλου μὲ ἥδιος, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud *Chrysostom.* Hom. XXVIII. prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίας ἐκκόψαντες ἐκσείουσι τοὺς βασιλεῖς ἀφ' τοῦ φυτοῦ ἐλίου αὐτὸς ὁ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedit ἐκτινάσσουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκστῶν τοὺς ἄλλους, *expellens & proturbans a me alios omnes*. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam *Luciani* manum adsecutus sit ingeniosissimus *Faber*. *T. H.*

18. Ἅπαξ ἑαυτὸν δ. &c.] Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve; per dextram obtestantes. Vid. *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. Apud *Euripid.* in Alcest. v. 191. moritura Alcestis δεξίων προύτεινε κούφα. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud *Xenoph.* K. II. VIII. c. 43. ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἴ τις, inquit, ὑμῶν ἡδέως τε ἐμοῦ ἥψασθαι, ἢ ἔμπροσθεν τιμῶν ζῶντος ἔτι προσιδεῖν ἐθέλει, προσίτω· ibidem postquam mandata dedisset filiis, Καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum quod apud *Lucianum*) συνεκαλύψατο, καὶ ὕστερος ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. *Lucian.* de Luct. §. 16. *Clem. Alex.* Paedag. II. *Aristoph.* Ecclez. & Lysistr. Si jam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, quum animam efflasset, imponeret: eo innuens se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prensare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, quum esset mortuus. *L. Bos.*

19. Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν] Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 270. ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τῆ βίου δίδονται ἐκ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae *Suidas* habet in Μελιττοῦται, στέφανος (ἰδίως τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸ βίου διηγησιμένους, sumta sunt ex *Aristophanis Schol.* ad Lysistr. v. 601. Plura dabit *Kirchmann.* de Funer. I. c. 11. Ceterum, quantumcumque dissimulent Interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissoluta. Me nondum poenitet pristinae conjecturae: ἢν δὲ δέῃ ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέῃ, *si res & usus ita prorsus ferant*; *si eo descendere sit necesse*. *Xenoph.* K. II. I. p. 19. v. 34. ἢν δὲ δέῃ μεχθεῖν, τὸ πόνων (τὸ ἀρχαῖα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερὸν εἶναι) *Thucydid.* VIII. 81. μὴ ἀποστήσειν αὐτοὺς τροφῆς, ἐφ' ᾧ ἢν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτῶ γραμμὴν ἐξεργυρῶσαι. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. v. 10. τὸ μὲν γὰρ αὐτόν τινα, ἢν τι δέῃ, παθεῖν, αἱρετώτερον τῆ λεγομένης ἀπραξίας πολλάκις. *Antonin.* de Reb. Suis XI. §. 3. Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἑτοίμη, ἐὰν ἤδη ἀπολυθῆναι δέῃ

κδ

tem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei injectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidæ F. Colyttensis, concionis sententiam confirmavit idem Timon

ἐφθειρόμην, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ καλὸν σβεννύναι. καὶ ἢν τινα ὑπὸ χειμῶνος ὁ ποταμὸς ἀφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι ὀδυνηθείη· οὕτω γὰρ ἂν τὰ ἴσα τοῖς ἀπολέσασιν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός.

τῦ σώματος quam facile vero potuerit intercidere δὲ ob sequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ita ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine justa funeris curare atque exequias ire cuperet: *quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihimet ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto:* animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & salis comici plenam. Neque multum distat §. 46. φόνου τάχα προκλίσῃ μοι· scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi nonnihil diversa *Seneca* Ep. XXX. p. 113. *Bassus noster videtur mihi prosequi se & comparere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui.* T. H.

Ibid. Στιφανον] *Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant.* J. Br.

28. Ἐπὶ κ. πίττουτα] Aliud exemplar, βαπτίζοντα. J. Br.

Πίττουτα] Sic Ed. J. Coll. & Mss. R. G. In reliquis Edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Ἐρωτ. c. 79. & quæ ibi a me annotata sunt. M. du S.

Βαπτίζοντα] *Tan. Fabro*, qua erat recte judicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα· quod si reperiretur in contextu Lucianeo, sedes mutare jussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα· non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Porro usitatissima phrasis in *Luciano* οὕτω ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. T. H.

30. Τὴν ἴσην] δίκην, τιμωρίαν. J. Br.

31. Ἐχεκρατίδης] Scribe Ἐχεκρατίδου. J. Br.

Ἐχεκρατίδου] Liquidam *Tan. Fabri* emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. M. du S.

Ἐχεκρατίδης] Verum est, praeter hunc locum nusquam in hoc libello sic scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκράτης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Ἀδειμάντου & Ἀδειμαντίδου· Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in *Xenophontis* E. I. p. 258. v. 15. atque *Aristoph.* Scholiasta ad Ran. v. 1561. ut patet ex eo *Platonis*, quem profert, loco Protag. p. 220. F. hic tamen ab *Aristophane* dictus & *Eupolide* Λευκόλοφος. *Hippocr.* Ἐπιδημ. I. p. 951. E. Ἐπαμείνωνα vocat, qui p. 957. B. est Ἐπαμινώνδας. Apud *Harpocr.* in Ἐπίδοσις· ὡς καὶ Δυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui haec ipsa est oratio, quae extat, κατὰ Νικομάχου γραμματείως αὐθυνῶν κατηγορία· in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184. v. 10. nominat *Lysias*, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 989. v. 47. Euripides filius Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου *Suidae*. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in *Corn. Nep.* Phoc. c. III. praeferant, teste *Hier. Magio*, *ab Agnone:* quomodo in Argum. Pythion. *Pindari* idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando aptatur; ut Diogenem Laertium dici censuit *Valesius*, Laertii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide *Burmann.* ad *Grat.* Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuissem veritus Ἐχεκρατίδου. T. H.

32. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Interpretum errores persequi non juvat. Egregie de hac loquendi formula meritus est *L. Kusterus* de Verb. Med. p. 133. & sequ. longoque intervallo industriam superavit *Budaei* C. L. G. p. 167. 168. & *H. Stephani* in Thes. T. IV. p. 730. tametsi nonnulla sint, quae mallem mutata. *AEmilium Portum* nihil hic vidisse in Lex. Jon. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis feciisse potuerat *H. Valesius*, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74. 284. disponere licuisset ipsi atque in ordinem redigere. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιτίθησι, vel Προσφέρει, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ut *Thucydid.* I. 87. Emendandus *Diogen. L.* VII, 10. ἐκκλησίας γενομένης τὸν πρόεδρον ἐπιψηφίσαι Ἵππων Κραμιστοτίλους Ἐυπραιέων· concionem legitimam in suffragia misit ex Proëdris Hippon F. Cratistotelis, demo Xypetaeon: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni Interpretis munere funguntur apud *Thucydid.* VIII, 15. melius *Hudsonus* in Psephismate, quod *Josephus* habet A. J. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum Doctissimum fefellit: scribendum est: ἐκκλησίας γενομένης τοῦ

αὐτός εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ δεῖ πολλὰ ἂν ἐποπτάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τῆς τάχους. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. πότερον οὖν ὅπως τὸ πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίου ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον πολεμήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτούς, ὑποτάν-

mon. Eja, ſtatuta hæc ſunto; hæc virili-ter obſervemus.

45. Ceterum magni intereſſe arbitror, ut omnes reſciſcant, eſſe me ſatis ſuperque divitem. ea enim res ipſos ad ſuſpendium adaxit. Sed hem, quid iſthuc, quæſo, eſt? quid ſibi hæc properatio quærit? undique pulvere reſperſi atque exanimati concurrunt; neſcio certe unde ipſis aurum ſubolu-erit. Utrum igitur in hunc collem evadens, lapidibus ex ſuperiori loco miſſis ipſos arceam? aut hoc unum adverſus legem modo latam faciemus, eos ut ſemel alloquamur, quo videlicet in congreſſu contempti, furantur impenſius. Erit id, ut opinor, melius. Quare hic ſubſiſtentes, jam eos exci-

43. Ἢ τόγε τοσοῦτον πολεμήσομεν] Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον πολεμήσομεν, * ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ὀλίγον πολεμήσομεν. *V.*

* Ἢ ἀντὶ . . . . παρανομήσομεν] Haec addidit *M. du Soul. T. H.*

τοῦ θεάτρου, τὸ προέδρων ἐπεψήφιζε Δαμέας ὁ ἀρχιμῖμος καὶ οἱ συμπρόεδροι τοῦ δήμου, perinde atque apud *Diogenem L.* In *AEliani* Editione curatiſſima H. V. III, 17. p. 234. exhibuit e Mſſ. *Abrah. Gronovius*: καὶ ἁλῶ ταῦτα ἔτι ἐψήφιζον Ἀθηναίοις τὸ τῆ δίκη τραπέζῃ θανάσιμον quae ſimulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum conjeciſſem: ἔτ' ἐπεψήφισαν Ἀθηναίοις τὸ τῆ δ', &c. ſententia non minus liquida, quam expedita. In ipſo hoc Socratis facto referendo ejusdem verbi uſus eſt apud *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 414. v. 16. ſtructura variata *Theiniſt.* Or. XX. p. 239. B. ἔτι ἐπιψηφίσαι καθειώδη κατὰ τὸ ἀμφὶ Περικλέα &c. ῥάστην γᾶν non intellexit *Petavius*. Male nonnunquam mutari ſolent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν hoc pro altero reſtitui debet *Heſychio* in Αἰξ ἁρπίᾳ e *Suida*: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτὸ neſcio cujus antiqui Scriptoris locum adtulit, qui ad eandem ſine controverſia pertinet hiſtoriam Socratis: ὁ δὲ ἔτι ἐψήφιζετο, ἔτι καθεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιςάτης ὤν in quo ne crediderit quicquam eſſe praeſidii ad tuendam *AEliani* vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic ſumtum e *Platonis* Apol. p. 25. B. & ἐπιψηφίζειν. Ejus vice Socrates in *AEſchinis* Axiocho §. 12: τῶ δ' οἱ πρώην δέκα τραπεζῖται; ἔτ' ἐγὼ μὲ τὸν ἐπιφθόνως τὸν γνώμων omnino perperam haec acceperunt *Ficinus*, ab eoque praeeunte deceptus *Clericus*: quod recte quidem animadverſum a Doctiſſ. *Horreo*; ſed idem gravius commiſit, quando locutionem ſaniſſimam & Attici fori propriam ſollicitat, & talem ſubſtituit, quae Graeci ſermonis ingenio prorſus repugnat: *Demoſth.* adv. Androt. p. 699. F. ταῦτ' ἐπῄνει ὁ Ἐπιςάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700. C. οἱ προεδρεύοντες τῆ βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιςάτης ἁπάντων καὶ διεχειροτονήσαν ἐδόκουν nam & ἁπαντᾶν ſimiliter uſurpari ſolet, *Schol. Ariſtoph.* ad Pac. v. 664. ex *Philochoro*, πρόεδροι ἁλῶναι ψῆφον. *Xenoph.* E. I. p. 263. v. 39. προεδρεύσαι, ἀναδοθεῖναι ψῆφον, χειροτονῆσαι quorum diverſam rationem explanandi tempus non eſt; haec enim extremo digito tetigiſſe nunc contenti ſumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod ſolus & legem ſuadeat, & ſententias perroget, & ſe quaſi totam populi concionem adſpiciat. *T. H.*

39. Ἀγχόνη] *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. *J. Br.*

Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi obſervamus. *J. B.*

Ἀγχόνη] *Ariſtoph.* Ach. v. 125. — ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi *Schol.* accentu diſtingui docet ἀγχόνη & ἀγχόνη· ἐκτείνουσι γὰρ οἱ τὸ αὐχένος τοῦ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ χοινίον καὶ ὁ βρόχος· quod praeceptum non hujus tantum, ſed aliorum etiam, ſi verum eſt, ſaepiſſime violatur. *AEſchin.* περὶ Παραπ. p. 33. v. 18. τοῦτο δὴ ἆρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. Ira βρόχος apud *Noſtrum* Pſeudol. §. 19. *Heliodor.* VII. p. 339. πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expreſſit *Fulgent.* Mythol. p. 7. *moerorum improbior angina*. *T. H.*

39. Κεκονιμένοι] *Pulvere conſperſi, feſtinantes*. *J. Br.*

Κεκονιμένοι] Saepe *Lucianus*, cujus loca *Kuſterus* indicavit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 291. *Polyaen.* IV. c. 2. p. 313. Φίλιππος ἰδρῶτι ῥύμδῳ, κεκονιμένος ex palaeſtra: prave legitur p. 387. τραπέσθαι ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum *Lucianus* adjunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in *Heſychio*: Κεκονιαμένος, κεκονιορτωμένος perinde eſt utrum probes κεκονιμένος an κεκονισμένος· κονιορτοῦν frequens in *Theophraſto* περὶ Φ. I. pro, *pulverem plantarum radicibus adſpergere*. Addenda, quae perdocte notat *Weſſelingius* noſter Obſ. II, 23. *T. H.*

40. Ὀσ-

excipiamus. Age; videam quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia sæpe apud me vomuit; sed bene sane quod venit; ante enim alios ejulabit.

τες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους σαρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμέσας· ἀλλ' εἶγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46. GNATH. Dixin' ego sæpius, Timonem virum bonum a diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime. GNATH. Tu quidem semper dicax es; sed ubi paratæ sunt epulæ? affero enim tibi novum quoddam can-

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων [a] εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε. ΤΙ. καὶ σὺ γε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑ. ἀεὶ φιλοσκώμμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοὶ ἆσμα τῶν νεοδιδάκτων

[a] Εὐμορφότατε] Εὐμορφότατε Ita priores Edd. monuit *J. Jensius.*

40. Ὀσφραινόμενοι τῆς χρ.] Pariter in Anac. §. 48. ὀσφρᾶται τῆς χρυσίου. *Aristid.* T. III. p. 512. C. de philosophorum istius ætatis impudentissima natione: τὸ πρωτίστων (τὸ πλουσίων) εὐθὺς ὀσφραίνεσθαι τὸ ὠφελεῖσθαι ἡγούμενοι, τὸ τὴν ἀρετὴν ὠφελεῖσθαι ὑπερορῶντες· quæ belle conveniunt cum perpetua fere *Luciani* querela. *Cicer.* Or. I. contra Rull. §. 11. *Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti hujusce legis olfeceriut? Amm. Marcellin.* XXII. c. 4. *lucra ex omni odorantes occasione:* memineraut, credo, dicti *Juvenalis* — *lucri bonus est odor ex re Qualibet.* His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in *Aristoph.* Pl. v. 783. Βάσκε εἰς κάραβας· ὡς κἀλαπότ' εἶσιν οἱ φίλοι Ὀσφραινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις τἀγαθόν, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter *Arrian.* Epict. I. c. 10. p. 112. ἀλλ' ὀσφραθεὶς μόνον τοῦ Ῥώμης, ἀπέστην τούτων ἁπάντων. *T. H.*

42. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: *Xenoph.* E. IV. p. 301. v. 27. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τοῦ ὑπερδεξίου βάκτρους μάλα καλῶς ἐποίουν. Ἀκροβολισμὸς est lapidum conjectus apud Philostr. de V. A. T. IV. p. 147. in quo haeret *Olearius*: diversa loquendi figura VIII. c. 3. p. 324. τοιαῦτα ἀκροβολίσαιτο πρὸ τοῦ ἄλλου. *T. H.*

43. Παραμομώσομαι] *Scholia* ὠθισμόσωμαι, quod placet: πότερον ἀπελαύνει, ἢ τόγε τοσοῦτον ὠθισμόσωμαι. Παραμομῶ vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: sæpius autem illi παραμομῶ dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae institutum faciunt. *Liban.* T. I. p. 806. D. ὁ ἀλιτζόμενος πλοῦτος ἀνέστειλε τὸ ὠθισμοῦν. *T. H.*

48. Γναθωνίδης ὁ κόλαξ] Hoc nomen parasiticum. *Terent. Liban. Lang.* *J. B.*

Ibid. Ἔρανον] Copiose Clariss. *Casaub.* ad *Theophrasti* Char. pag. 281. *J. B.*

49. Ὀρίξας] Emendo ex conjectura, ὀρίξαιο. *J. Br.*

Ὀρίξας] Cur ex conjectura, vel qualicumque causa alia, suspicetur *Brodaeus* IX. Miscell. c. 7. legendum hic ὀρίξαιο, pro vulgato ὀρίξας, ne conjectura quidem adsequor. Quin si ὀρίξαιο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quaeso, ὁ πρώην ὀρίξατο foret? Deberet ὃς ὀρίξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Caeterum lepidissime in fine dicit *Lucianus* ἐμημοκώς· pro quo Lector exspectaret ἐμπικώς, *qui epotavit saepe domi meae integra dolia.* At id, quod consequitur, ponens loco ejus, quod necessario praecedit, miram quamdam captat isthoc ἀπροσδοκήτου elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhauserit, sed & ibidem evomuerit. *J. J.*

50. Ἐμιμηκώς] *Diog. Laërt.* 139. F. ἐμιμήκει. *M. du S.*

56. Νὴ τὸν σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἁπάντων βορώτατε] Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νὴ Δία; notandus est usus τοῦ νὴ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicujus adjuncto nomine. *J. J.*

57. Βορώτατε] Vide diligentissimi *Maittairii* Ind. *Aristaei* in Βορᾶς. *T. H.*

58. Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥῆτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. *J. B.*

60. Νεοδιδάκτων ἀδυρμάτων] Adientior in hujus vocis explicatione *Tan. Fabro.* Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit *Barlaeus*, vide *Plat.* de Rep. IV. p. 634. *Xenoph.* K. Π. I. p. 21. v. 21. σφόδρα μὲν ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκιμεῖ. *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 685. C. Ἐπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους ποιητής τις, inquit, οὐκ ἄπειρος γράφειν· eum esse Terpandrum ostendit *Strabo* XIII. p. 919. B. & *Euclid.* Introd. Harm. p. 19. ex quo Terpandri locus apud *Strabonem* est emendandus. *T. H.*

61. Δι-

λων διθυράμβων ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἆσαι μάλα παθητικῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ, ἰού, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ὑπερβάλλῃς, φόνῳ τάχα [a] προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ὑπιππάσας ᾧ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἴχαιμόν ὄστι τὸ φάρμακον. ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ εὖ χαιρήσεις ἕτω σκαιὸς ὢν χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὀβελιαυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν ᾧ ἐπαίνῳ, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, [b] ἐπομοσάμενος ᾠδικώτερον εἶναι τὸν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα [c] πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ. Ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νὴ Τίμωνα γνωρίζεις; νὴ Γναθωνίδης φίλος καὶ συμ-

ticum ex recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam cædis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero. at tibi male erit ob istam morum conversionem; qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum præbeas.

47. TIM. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiæ talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, jurejurando affirmans, me vel cycnis ipsis suavius canere; ubi me nuper ægrotantem vidit, (ad eum enim me contuleram, mihi ut subveniret, orans) plagas etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, & conviva? me-

a Προκεκλήσῃ με] F. προκεκλήσομαι. notatum etiam in marg. *AIW.* b Ἐπομοσάμενος] Ἐπωμοσ. Edd. c Πρώην] πρότερον l. Marg. *AIW.*

70. Ἴχαιμον] Ἐπίχον τὸ αἷμα. *V.*

61. Διθυράμβων] De quibus fuse Clariss. *Marcil.* ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. *J. B.*

62. Ἐλεγεῖα] *Lugubre carmen.* *J. Br.*

Ἐλεγεῖα] Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. *Anonym.*

65. Προκαλοῦμαί σε] Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem *φόνου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων*, in Amor. §. 29. qui locus fugit *J. Meurs.* in Areop. c. IX. ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago *Noster* hinc inde commemorat. His *Luciani* verbis utuntur praeter *Meursium Heraldus* Anim. in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. V. c. 3. §. 8. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. V, 15. *T. H.*

70. Ἴχαιμον] *Sanguinem sistens.* *J. Br.*

Ἴχαιμον] *Sanguinem sedans.* Vox medica. *Hippocr. Galen.* ut Ὑγιὴς, Ὑγιαίνειν, Ὑγιεινὸς, Υγειν. ad *Lycoph.* *J. B.*

73. Ὁ ἀναφαλαντίας] Meminit hujus loci *J. C. Scaliger* ad *Aristot.* H. An. p. 344. Extat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud *Poll.* II, 26. ubi vide Comment. IV, 144. 149. Istum, quem describit, e scena ἄλλον θεράποντα, ἄλλον μὲ τὰς τρίχας, ἀλλ' ἐπὶ δὲ πυρρίαι, ἄστιν ὃ τὸ χρῶμα, καὶ ἀναφαλαντίαν Latini proprie vocant *reburrum*: Gloss. veteres: *Reburrus, ἀναφάλαντος*· in iisdem *Calvaster, Recalvaster, ἀναφαλαντίας*. Rariore forma, quam vix in antiquioribus invenias ἀναφάλας. *Joh. Malela* Chron. P. I. p. 133. P. II. p. 151. φαλαντίας in Philopss. §. 18. *Alciphroni* restituo I. Ep. 28. τρίχουρον καὶ φ ἄλαντον, vel, φάλαν-θον (utroque enim modo scribitur) γυμνότριχον, pro τάλαν-

merito igitur, qui adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui jam pridem ejus familiares, & synephebi sumus, ad hæc populares, tamen verecunde agimus, ut ne in ejus congressum irrumpere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tantum præsto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discriminis. Nostræ memoriæ hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt & impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quæ res postularet, posses, in itinere, cum jam huc viciniæ perveniissem, accepi in re ampla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, hæc, quæ jam audies, præcepta daturus; etsi fortasse, cum tanta sis præditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori præcipere potes, quid factu opus sit. TIM. Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL. O cives, fractum mihi ab hoc ingrato cranium est; quoniam quæ ipsi conducibilia sunt monebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens. Hic cum

Οὗτος ἀνὴρ τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν [d] ὅτος ἀχάριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μὲλριάζομεν, ὡς μὴ ὀπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τὺς μιαροὺς τουτουτὶ τοὺς κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ὀπὶ τ τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι [e] πιστευτέα τ νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροὶ· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ καιρηκότα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἥκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων· καίτοι σύ γε ἴσως σοφὸς ὤν, οὐδὲν ἴσως δέησῃ τ παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ Νέστορι τὸ δέον ὑποθοιο. ΤΙ. ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη· πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ [f] φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα ὑπὸ ἀχαριστίας, διότι τὰ συμφέροντα αὐτὸν ἐνουθέτουν.

ΤΙ. Ἰδοὺ τρίτος ὅτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενῆ ἡμέτερον εἶναι λέγων. ὅτος ἐκ-

καί-

[d] Οὗτος] ὅτος Marg. *Ald.* idque *Fabrum* probasse versio declarat. [e] Πιστευτέα] P. πιστευτέον. [f] Φιλοφρονήσομαι] φιλοφρονησόμεθα *B2*.

4. Κατέαγα τὴ κρανίου] Καὶ τοῦτο Ἀττικὸν αὐτοὶ γὰρ αἰεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τῆ ἄρτου, ἔπιον τῆ οἴνου. ὅτως ἂν τις κατέαγα τῆ κρανίου. *V.*

λιτον prioris vocabuli potestatem pete ab *Hesychio* in Τρίκουρος. *T.H.*

75. Βδελυράτατος] *Impurissimus.* Legend. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* *J. Br.*

79. Ἐπομοσάρδῳ] Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἐπωμο. — *Jensius* de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in Edd. ut in *Hermot.* & in *Apol. pro Merc. cond.* c. 6. *M. du S.*

Ibid. Ὀδικώτερον τ κύνων] Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cycnis. *J. B.*

88. Ἐπιτιδῶν] Lego ἐπιπηδᾶν. *J. Br.*

89. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudi. *J. Br.*

Καὶ ὅπως] Vide Προμ. c. 3. & Θ. κρ. c. 1. Sic *Eurip.* Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. Sic *Xenoph. Cyrop.* V. p. Ed. St. 72. C. *M. du S.*

90. Ἐπὶ τ τραπ. μ.] Theogn. 115. Πολλοί τοι πόσιν ἐσθλὸν ἐπὶ βρώσιν εἰσὶν ἑταῖροι. *M. du S.*

92. Πιστευτέα] Pro πιστευτέον. *J. Br.*

Πιστευτέα] Ad eandem fere formam, qua *Homerus* Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν. *M. du S.*

1. Τὸ δέον] *Si opus sit.* *J. Br.*

Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα ὑφηγεῖσθαί τινι, quod mox τὰ συμφέροντα νουθετῆσαί τινι. Errat *Brodaeus*: recte *Faber.* *T.H.*

4. Κατέαγα τ. κ.] *Comminuta est mihi calvaria.* *J. Br.*

Κατέαγα τῆ κρανίου] Adducit *Thom. Mag.* in Καλαγῆναι & Κεφαλή. Vid. *H. Stephan.* Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέαγα τὸ κρανίον structura minus Attica, ut quidem sanciunt Grammatici, Alciphr. III. Ep. 54. *T.H.*

8. Ψήφισμα] *Plebiscitum, decretum,* de quo mox. *J. Br.*

9. Συγγενῆ &c.] Perquam appositе Niceratus apud *Xenoph.* in Symp. p. 518. v. 19. ἐμοὶ γὰρ αὖ τὸ φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκπεσεῖν ἀπίχοιεν, οἱ δ' ἂν κακόν τι λάβωσι, γνησιολογοῦσι τὴν συγγένειαν, καὶ οἰκείοις μοῦ λέγειν δοκοῦσι. *T.H.*

καίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκασο γάρ, ἢ ἐδέδετο, ὅτε ἀποδιδὰς, κἀγὼ ἐλεήσας ἐλυσάμην αὐτόν) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτήσων τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρό-

ode meo solvisset reipublicae uno die sedecim talenta (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, cum solvere nequiret; ego autem, quem illius commiserescerem, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi civis necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-

14. Διανέμειν τὸ (1) Θεωρικὸν] (2) Ἐστράβδιζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρικὰ, καὶ μάλιστα περὶ τοὺς διὰ τῶν Διονυσίων ἀγῶνα τραγῳδίαν ἐπὶ πλείστοις

(1) Θεωρικὸν] Pro Θεωρικὸν legitur in *Luciani* Θεωρικὰ, & quidem melius, ut apparet ex *Suida*, & notis Bourdelotii & *Barlaei*. *J. C.*

(2) Ἐστραβδίζε ἀρχαῖον] Divisi voces male conjunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. *T. H.*

(3) Προσῆσαν] Ante legebatur σπεῦδοντες quod Graecia non agnoscit. *T. H.*

(4) Μίπτω δὲ τῷ θεάτρῳ κατακλ.] Hiat oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus hunc in modum resarcio: μίπτω δὲ τῷ θεάτρῳ σφενδονήτους, φυλαὶ τῶν τοῦ Διὸς, vel, τοὺς τόπους καταλαμβανόντων ὀχλ. &c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis *Etymologicum* & *Suidam* adhibeat: sed, quod dedi, accommodatissimum puto. *T. H.*

(5) Ἔδοξεν] Ita scripsi pro ἔδοξαν. *T. H.*

50. Παρ' ἐμοῦ] Sicuti Latinis *ab aliquo solvere*, *numerare*, *dare*, sic & Graecis ὑπό. *Theophrasti* Testamentum apud *Diogen. L.* V, 54. εἴ τι αὐτοὶ ἐκτήσαντο, ἢ ἃ ἐν παρ' Ἱππάρχου αὐτοῖς συντέτακται διχιλίας δραχμάς. *T. H.*

11. Καὶ ἐδέδετο] *Et in vinculis erat.* *J. Br.*

13. Ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αὐτῷ τὸ γιγνόμενον, & videtur bene legisse *Erasmus*, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei succedit, quando θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεὺς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum *Harpocrationi* & *Suidae* AEgeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttensis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur *ἀσύστατον*. Ergo vel falsus est *Harpocration*, & qui eum sequitur *Suidas*, & male Colyttum pagum accensuerunt AEgeidi, (quod magis puto) vel male *Lucianus* Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. *J. P.*

Ibid. Ἔλαχε . . . διανέμειν] V. *Plaut. Asin.* I, 2. v. 39. . . . *Turnebus* τριττυάρχου dictum ait, qui hoc munere fungebatur. *M. du S.*

14. Ἐρεχθ.] Ἐρεχθεὶς δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. *Steph. Byz.* Adi *A. G.* IV, 1083. nec quicquam muta. *M. du S.*

Τῇ Ἐρεχθηίδι φυλῇ] Quam difficultatem Eruditissimi Viri *Palmerius* & *Faber* moverunt, qui tolli posse

ἀγῶσμασιν (3) προσῆσαν πουτὰ ἀρτεῖς ὁ χορηγῶν φαλήρικοις (4) μίπτω δὲ τῷ θεάτρῳ καταλαμβανόντων ὀχλήσεις τι ἐγίνοντο καὶ μάχαι ὁ πλεῖστοι. (5) ἔδοξε μὲ τοῖς

fit, non video. Legi quidem jubet *Faber Animad.* tempore *Suidae* nondum locum hunc *Luciani* corruptum fuisse putans: sed ex *Suida* quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego injuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positae in ejus incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In *Stephano* Byzant. vitiose scribitur Ἐρεχθία, ut jam *Meursius* animadvertit in Rel. Att. nullo tamen jure *Stephanum* ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incideret, exemplar: objecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρεχθὶς vel Ἐρεχεία. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρεχεὺς, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητρα· τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρεχέως φασὶν ὁ δημότης Ἐρεχεὺς καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχεῖς ἐν τοῖς τοπικοῖς, Ἐρεχειᾶθαι, Ἐρεχειάζειν, Ἐρεχειάσιν. Diphthongum in istis vocabulis adscitas, an simplex ε parum refert. *T. H.*

Ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς ὁ ἑορτὰς διδόμενα τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. *Hesych.* haec autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi σκηνώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μοῖρα. ἐπίδοσις τοῖς ἐκ παιδὸς τῆς φυλῆς θεωρικὴς εἰς ἕκαστον μοῖρα, εἰς θυσίας. *Demosthen.* ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικὸν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαγγέλλειν ἀπόγοντας, ἐπιφανεμένους. *Hesych.* sive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. *Sept. Flor. Christian.* ad Pac. *Aristoph.* Locus alius hac de re fusius dicendi. *J. B.*

Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Luculenti commentarii vicem huic loco praestabit *Demosth.* adv. Leochar. p. 1042. B. C. ἢ μὴν ταῦτα ἦν Παναθηναίοις ἄγειν τὰ μεγάλα τῇ

λο-

propugnaculum; jamdiu te totius populi conventus, & utraque curia expectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me ſcriptum eſt: *Quandoquidem Timon Colyttenſis Echecratidæ F. vir non tantum probitate præſtans, ſed ſapientia etiam præditus, quanta haud in quoquam Græci nominis reperiantur, usque adhuc multa pro republica præclare geſſit; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & curſu*

βλημα ἢ Ἑλλάδος· ἡ μὲν βουλαί σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, ἡ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι συμμένουσι· πρότερον δὲ ἀκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς, ἀνὴρ ὢν μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, οὐκ ὀλίγα ἄλλα τῇ Ἑλλάδι, ὅσα πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πυξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμου, ὃν

τέτους μισθοῦ, ὅπως ἴσας ἔχωσι τὰς οἰκείας τέτοις μὴ ἐπιλείπῃ φυλάττειν καὶ προκαταλαμβάνειν, μήτε μὲ ὑστέρᾳ δέησι ἐφίσασθαι τῆς δίκης. Ἐπειδὴ ὀλιγωτέρους οἱ πένητες τῶν πλουσίων πολλῷ ἐτοίμους μισθοῦνται, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρείχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἰκάνῳ. Δραχμὴν ἦν τὸ διώβολον, καὶ ὅτι πλέον ἔξη δοῦναι δραχμῆς, ὅτε ἐλαττον, ἐς μήτε οἱ πλέονες ἀφ' τ χρυσὸν πλουτικτοῖν, μήδε οἱ πένητες ἀφ' πενίαν βιάζοιντο. Ἔοικεν ὦν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων ἀφορμὴν· εἰκότως (6) τούτῳ ᾠδῇ τῷ Τίμωνος λοιπήσεται, ὃς αἰτήσαντος αὐτῷ (7) τότε τὸν θεωρικὸν ἀφορμὴν ἐ ἀλαζόνος παραβάντος. *V.*

(6) Τέτοι] Ante legebatur τῇ τοῦ. *T. H.*

(7) Τότε] Reponi malo φότε. *T. H.*

διαδόσει (interponendum videtur ὁ τῇ ἀφαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικὸν καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἀλαμβάνουσιν, ἐξέσω καὶ αὐτῷ δίδοσθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehenſionem incurrit: *Plutarch.* T. I. p. 156. E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον αὐτ' ἐκείνου φασὶ τ δῆμον ἐπὶ πλησμονῇς ἐ θεωρικὰ καὶ μισθοὺς ἀφαιρεῖσθαι προαχθῆναι. Plura dabit de ἀφαιρεταῖς, etiam τῷ θεωρικῷ, *Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VI. c. 3. Attulit hunc *Noſtri* locum *D. Heinſ.* Lect. Theocr. p. 321. Τὸ γιγνόμενον *Budæus* interpretatur, *virilem portionem ex eo, quod diſtribuebatur poſſeſſ.* C. L. G. p. 84. vid. *Kuhn.* ad *Pauſan.* p. 466. *T. H.*

Ibid. Τὸ θεωρικὸν] Duos aut tres obolos, qui ad ſpectandos ludos ſingulis Athenienſibus dabantur. *J. Br.*

15. Α. τὸ γιγνόμενον] *ratam partem.* *J. Br.*

Αὐτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene *Barlæus* præmunivit has poſtremas voces, ut contra *Palmerii* mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe *Lucianus* ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, σὺ δὲ ὡς μακρὰν ὁ ἐ τ πατρίδα ὑφρανῶν, λυπήσων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον; ubi advertit *Bourdelotius.* Sed ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναιδείας οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, ἢ καθάλλειν ποιήσας, ἐρωτᾷ τ θεραπαίνιδα, τί γέγε; Denique *Noſter* in Pſeudomanti c. 54. Μὴν ἐρώτησον ἑκατόνταρχον, ἐπίγραμμα τῇ βοῦλῃ κατὰ τὸ ἔθος, τὰ δέκα χρυσᾶ αὐτῷ, ψευδάνδρου τι ὄνομα, ἢ τὰς ἐκατὸν δραχμὰς ἐ τὸ γιγνόμενον ἵνα πρὸς ταύταις πίμψῃς. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus. *J. G.*

16. Πολίτην] *Civem eſſe:* hi autem oboli peregrinis hominibus non elargiebantur. *J. Br.*

17. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis & præſidium* eum *Horatio* dicas. *Æſchin.* περὶ ἑ Παραπρ. p. 31. v. 2h. ridendo Demoſthenem vocat τὸν μέγιστον ὄφελον ἡ πόλεως. *Theodotus ἀγωνοτὴς* ἡ Ἑλλάδος μέγιστον ἐ ῥητορικῆς ὄφελος *Philoſtr.* de V. S. II. p. 569. Vide *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 53. & quæ dicemus ad §. 55. *T. H.*

18. Τὸ ἄρισμα τ Ἀθηναίων] Ex *Pindaro*, τὴν ἄρισμα. *J. B.*

Ἄρισμα] V. *Plut.* 414, 1. 623, 2. & *Ariſtid. Panath.* & noſtrum ex *Pindaro* Δημοσθ. c. 10. *M. du S.*

Ἄρισμα τ Ἀθηναίων] *Pindari* celebratiſſimum encomium Athenarum, *ai λιταραὶ* ἐ δοῦλαι Ἑλλάδος ἔρισμα Ἀθῆναι, cujus præter alios meminerunt *Æſchin.* Ep. IV. *Liban.* Socr. Apol. p. 657. D. *Schol. Ariſtoph.* ad Nub. v. 298. ridendi materiam Comicis ſuppeditavit. Idem eſt principum virorum, qui civitatis ſunt columina, titulus: *Liban.* Decl. XXXVI. p. 813. προσωπεῖα αὐτῶν ἐ ὑπογράτειν, ἢ ἄρισμα, ἢ ὀφθαλμὸν ἐ κρηπῖδα ἐ τὰ κάλλιστα ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam *Luciani* loco non prætermiſſo, collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Cyn. I. v. 1. *T. H.*

20. Αἱ βουλαὶ ἀμφ.] Conſule Libanium in hypotheſi Orat. κατὰ Ἀνδροτίωνος. *J. Br.*

Αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι] Areopagum intelligit, & Senatum, qui ſingulis annis legebatur, Athenienſium: τὴν ἄνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel poſtea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque diſtingui ſolent: ἡ Ἄρειος πάγος ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους *Dion. Chryſoſt.* p. 541. D. Quid præter iſtius ætatis, qua Timon vixit, morem *Lucianus* in hoc libello Athenienſium reip. tribuerit, alibi diſputabimus. *T. H.*

22. Ἐπειδὴ Τίμων &c.] Menag. ad *Diogen. L.* III, 4. p. 136. *T. H.*

23. Κολυττεὺς] *Suidas:* Κολυττεὺς ᾠδὴ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεὺς, ὁ δῆμος τ Αἰγηΐδος. *F. G.*

26. Διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων] Conſueta quædam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohoneſtantur. Exempla, ſi lubet, quæri poſſunt in *Demoſth.* pro Cor. p. 481. D. 486. C. 487. D. 492. E. F. *Æſchin.* in Creſiph. p. 435. D. *Diogen. L.* VII, 16. *Gruter.* p. 1159. Inſcr. 11. App. ad Marin. Oxon. p. 288. & ſeq. *T. H.*

27. Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. §. 15. *J. B.*

ὐ Ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, ἢ τελείῳ ἅρματι ἢ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ. ἀλλ' εἰδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗ. τί γὰρ; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσεται ἄμεινον. ἢ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, ἢ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

in ludis Olympicis, quadrigis praterea & bigis equestribus. TIM. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim? DEM. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia præterea hujus generis multa addi fatius est: *Quin & anno præterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum μοίρας* M. viros *cecidit.*

ΤΙ. Πῶς; ἀφ' ᾧ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, εἰδὲ [a] προγράφειν ἐν τοῖς καταλόγῳ. ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάρ-

51. TIM. Quî tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati

[a] Προγράφειν] προγράφω. Marg. *AIW.*

28. Ἐν Ὀλυμπίᾳ] Εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, quum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet *Cuper.* Obs. III, 14. *T.H.*

Ibid. Τελείῳ ἅρ.] *Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis tracta.* *J.Br.*

Τελείῳ ἅρματι] *Euseb.* Chr. Can. p. 24. 205. de Nerone: ἅρμασι πωλικοῖς καὶ τοῦ τελείου καὶ δικαιώλου. *T.H.*

29. Συνωρίδι π.] *biga pullorum.* *J.Br.*

Συνωρίδι πωλικῇ] Πωλικῇ cur addiderit ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide *Pausan.* El. II. 178, 7. & 35. *M.du S.*

Ibid. Εἰσέρησα εἰς Ὀλυμπίαν] Hunc loquendi morem illustrat *Duker.* ad *Thucydid.* p. 230. n. 34. *Lysias* p. 103. v. 35. Δύσις εἰς ταύτην τὴν παιγνιαν βουλόμενοι εἰσελθεῖν. *T.H.*

33. Πρὸς Ἀχαρνέας] *J. Gronovius* ad *Harpocr.* p. 22. *Non dubito, quin etiam* Ἀχαρνεῖς *dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse* Ἀχάρνης *pro* Ἀχάρναι· *& sic fecit fortasse Lucianus Timon.* ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνας. Haec parum ad eximendum hujus loci scrupulum prosunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adjungi accusativum necesse est, adversus quos res fortiter atque egregie sint gestae: ita postulat usus hujus praepositionis apud historicos frequentissimus. Jam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis interierat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa *Fabri* conjectura plerosque sit habitura suffragatores, περὶ Ἀχάρνας, ut respiciat *Lucianus* illam historiam, quam *Thucydides* memoriae mandavit II, 19. 20. & sequ. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud πρὸς· atque adeo perlibenter restituam Ἀχαρνᾶσι· ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: *Plutarch.* T. I. p. 163. D. quo pertinent haec *Aristidis* T. I. p. 302. C. ἐν τῷ Ἀχαρνικῷ (ὑπὲρ ὃ ἐπὶ πραχθέντων Ἑλλάδι·) & T. II. p. 48. B. εἰδὼ δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀχαρνᾶνας ἀφικόμενος vide *Diodor. Sic.* XI. p. 286. B. jam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit *Faber*, haud omnino necessarium videtur: ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως recte dicitur, ubicumque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utrasque voces sedem inter se mutare: *Senecae* in Hippol. v. 21. pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus J. Fr. Gronov.* & *J. Meursius* in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. Ἐτ. VII. *T.H.*

34. Δύο μοίρας] Complures μόρας scribunt. *J.Br.*

Μοίρας] *T. Faber* vocem Graecam in versione retinet; idem (M. viros) inserit. Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina.* *M.du S.*

Δύο μοίρας] Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solennem veteres usurpant Iphicratem καταλέψαι τὴν μοῖραν vel μόραν. *Demosthen.* in Aristocr. p. 757. D. *Plutarch.* Ages. p. 607. F. *Harpocr.* in Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ ex *Androtione* & *Philochoro:* mihi dubium non est, quin hoc ipsum *Luciano* fuerit in mente. Nullum est discrimen inter μοῖρα & μόρα, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro τὴν μοῖραν in *Pausania* III. p. 228. μόραν reponeret *Kuhnius:* vid. *Poll.* I, 129. De mora bene jamdudum notaverat ad Iphicr. *Corn. Nepotis Lambinus* n. 17. obiter etiam *Langbaen.* ad *Longin.* p. 112. A *Cragio* reprehendendo, qui μόρας & λόχους recte distinxerat, melius abstinuisset *J. Meursius*, ut ostensum ab *Henr. Valesio* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 309. *T.H.*

35. Διὰ τὸ μηδ' ὅπλ.] Quod nulla arma possideam. *J.Br.*

36. Προγράφειν] Προσγράφειν. *Th.M.*

Ibid.

ti haberemur, nisi memores essemus: *Insuper scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob hec omnia placuit curiæ, & populo, & Heliææ per tribus, populis autem Atticæ singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare juxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; eum præterea septem aureis coronis redimire, eumque honorem hodie in Dio-*

ρεῖσθαι ἀν εἴημεν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ ἡ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, καὶ μικρὰ ὠφελήσει ἡ πόλιν· ὅπερ τούτοις ἅπασι, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα ἐγγὺς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἔχοντα τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον

41. Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φύλας] Διικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ Ἡλιαία ἐξ ὑπατικῶν προκαθημένων ἡ δικαστῶν παρ' ὃ ἡ Ἡλιαία ἐκαλεῖτο, ὥσπερ τὸ ἐλιεῖσθαι τοὺς ἐπὶ ἀθροιζομένους. *V.*

44. Κεκρυφὸν τὸ τῇ δεξιᾷ] Κεκρυφὸν ᾖ, ὡς ἴσον δύνειν τῷ Διὸς ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. *V.*

Ibid. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant ætatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προγραφῆναι τὸ καταλόγῳ *Marcilio* redonamus, quam male addidit, literam: vid. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut *Idem* docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas adtulisset gravissimas: is litium in populo litigandi juxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus: Tolmides apud *Diodor. Sic.* XI. p. 285. D. κρεῖττον ἴφησιν ἀθλαστὸν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ ἀεὶ τὸν κατάλογον ἀναγκαζόμενοι δοκεῖν Vide porro *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. XIII, 12. *S. Petit.* ad LL. Att. p. 546. 549. *T. H.*

42. Τῇ Ἡλιαίᾳ] Ἡλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. *Etymol.* *A. V.*

43. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] *Alciphr.* I. p. 126. τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἰταμαί σε εἰκόνες ibi vide *Bergler.* *um.* Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatius apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὶ χρυσῶν, χαλκῶν εἰκόνα *AElian.* H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. §. 11. *T. H.*

44. Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud *Petron. ridens Tritonidis arces.* *J. B.*

45. Ἀκτῖνας] Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. *M. du S.*

Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] *Mamillæ, lunulæ, nimbi radiati* statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco *L. Kuster.* ad *Aristoph.* Av. v. 1114. & diu ante, productis *Aristophanis* versibus *Scaliger* ad Catal. p. 211. *Hug. Grotius* ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper ab avibus conspurcarentur, quæ *Scaligeri* fuisse videtur opinio, verum etiam honoris divinitatisque significandæ causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit *Th. Bartholin.* de Luc. Hom. I. c. 12. p. 72. adferens hæc ipsa *Luciani* verba & quæ leguntur in libello de Dea Syria. Alia quædam dedit *Schegk.* ad *Vell. Paterc.* II. c. 59. §. 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Jovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: *Pausan.* VI. p. 514. τῷ δὲ (ἀγάλματι Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι· sæpe duodeni: notum illud *Martiani Capellæ* II. p. 43. — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre: Artemidor.* IV, 51. visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκα· στρατηγὸς ἀποδειχθεὶς τῆς αὐτῆς πόλεως καὶ μῆνας ἕνδεκα ἐπιζήσας τῆς ἀρχῆς ἀπέβαινε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas fato fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἑπτάκτις, quæ vox *Proclo* restituenda in Tim. *Plat.* p. 11. pro ἑπτάκις cujus rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἑπτάτονοι ἀκτῖνες *Nonno* Dionys. XXXVIII. v. 303. eodemque relata fuit ἑπτάτονος vel ἑπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. *Galen.* περὶ τῶν Ἁπλ. Φαρμ. δυν. IX. ἐντιθέασί τε δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐπ' αὐτῷ τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ ὁ βασιλεὺς Νεχέψως ἔγραψεν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἑπτὰ ἀκτ. ἔχ. δ. persuadet mihi *Marcell. Empir.* p. 147. *In lapide jaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo.* Tales hactenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronæ septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. *T. H.*

γον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καιναῖς· (ἀγῶνται γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τὴμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε Ἡγήμων Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχιστεύς, ὃ

mysiis tragoedis novis proclamari (natus hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demeas rhetor, Timonis cognatus genere proximus, ejus-

γο. Ἀγχιστεύς] Ἀγχιστεὺς ἢ * ἀγχιστεία ἡ συγγένεια, ἢ ἀγχιστῖς, οἱ διὰ ἀδελφῶν ἐ ἀνεψιῶν ἢ θείων κατὰ πατέρα ἐ μητέρα † ἐγγύτατα τῷ τελευτήσαντι· οἱ δὲ ἴσῳ

* Ἀγχιστεὺς] Exc. G. ἀγχιστεία. *M. du S.*

Ita correxerat etiam *M. Sladus.* Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e *Suida* in Ἀγχιστεύς, nisi quod ἐγγυτάτω τοιαυτησαντι·, ubi τῷ hinc sit restituendum, & συγ-

τοῦτον συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μᾶλλον καὶ οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. *V.*

γενεῖς μόνοι, & τοῖς οἰκείοις, quae utraque hic pejus leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω· sic οἱ ἀναγκαῖοι, πατρικοὶ τῷ &c. *T. H.*

† Ἐγγυτάτω] L. ἐγγύτατοι. *M. du S.*

48. Τραγ. καιναῖς] Καιναῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. *J. Br.*

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Apud *Demosth. pro Cor.* ea formula passim occurrit. *M. du S.*

Τραγῳδοῖς καιναῖς] Formula non ignota: majoris operae videtur rationem ejus certam reddere. *P. Victorius* V. L. IX, 20. novas fabulas a *Terentio* dici observat, ut a Graecis καιναὶ δράμαλαι· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed histriones etiam novos; unde καιναῖς τραγῳδοῖς apud *Plutarchum.* Per ista non multum profici satis patet. *Kuhnius* in *AElian.* Ind. V. Καινὸς, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragoedi spectantur; novis Tragoedis certantibus:* quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione comparet. *J. Perizonius* ad *AElian.* V. H. II, 13. ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a *Kuhnio* sibi discedendum putet. Scripserat *Eusebius* in Chron. p. 205. Νέρων κιθαρῳδίαις, τραγῳδίαις κατὰ Ῥώμην &c. ἱστιφανοῦτο κήρυξιν (addendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξι, si recte *Scaliger* interpretatur, *sub praeconibus* vel *praeconio:* sed κήρυκες est *praeconum certamen*, ut in *Philostrati* V. A. T. IV. c. 24. de Nerone: αἱ δὲ νίκαι ἦσαν κιθαρῳδίαι & κήρυκες· ipse *Euseb.* p. 44. Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἱστιφανοῦτο, τραγῳδοὺς, κιθαρῳδοὺς, ἅρμα στολικὸν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ διπλάσιον.) Istorum pravam *Hieronymi* versionem postquam castigavit Vir Maximus Anim. in *Euseb.* p. 196. haec mox subjungit: *Malim vero*, ludis tragicis & citharoedicis coronabatur sub praeconio. *Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγῳδοῖς, Διονυσίοις, hoc est*, spectaculis tragicis *aut* Liberalibus, *ut est apud Demosthenem in Oratione pro Corona, in ψηφίσμασι, quae ibi producuntur, & in Decreto Athoniensium in gratiam Hyrcani Judaeorum Ethnarchae apud Josephum.* In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disjungere videatur Scaliger, *spectaculis tragicis aut Liberalibus*, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aeque ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma conjungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est *Scaligero* per τραγῳδοὺς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cujus generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non sit, ac si Latine dicas, tabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse Ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit *Faber, tragoedis novis:* nam quod priores Interpretes expresserant, *per tragoedas novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνιστᾶν, ἀνακηρύττειν, ἀναγορεύειν στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum adducantur; in hac formula quomodo veteres varient. *AEschin.* in Ctesiph. p. 433. C. commemorat νόμων τ' ἀνδρώτατα κἀνονείας ποιούσας τὸν ἀναγορεύειν τῷ στεφάνῳ τραγῳδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & p. 434. E. μὴ κηρύττειν τοῖς τραγῳδοῖς. Diversa sunt apud *Demosth.* περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occurrat, ἀναγορεῦσαι τ' στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς p. 486. C. p. 492. στεφανῶσαι Χαρίδημον ἐ Διότιμον χρυσῷ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεῦσαι Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς καινοῖς· & 493. A. in eo psephismate, quod Ctesiphon in gratiam Demosthenis suaserat: mox in Lege posterius omittitur ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύειν, prius ab *AEschine* V. H. II. c. 13. sed in ipso accusationis libello, quem AEschines adversus Ctesiphontem detulit p. 481. D. auctius, ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγῳδοῖς καινοῖς. Aliquantulum hinc divertit *Plutarch.* T. II. p. 603. C. Academia domicilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καὶ ἕκαστον ἔτος εἰς ἄστυ κατῆει Διονυσίων καιναῖς τραγῳδοῖς, ἐπιτεσσομένων, ὡς ἔφασαν, τὸν ἑορτήν· ita distingui debent, ne quis errore Interpretis implicetur. Contra Scriptor Arg. ad *AEschinis* Orat. conditum a Ctesiphonte decretum jussisse refert ἀναγορεῦσαι τ' στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγῳδῶν καινῶν· mutat iterum hanc formam, modo scriptura vitio careat, *Anonym.* in Hypoth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγῳδῶν ἀγορεύειν καινῶν, ἴσως ὅτι πλέον συνέτρεχεν ἐπιθεωροῦντα καινὰ δράματα βλέπειν· optimum *Victorium* memoria fefellit, quando notat: *In plebiscito etiam quodam, incluso nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, scriptum est*, τραγῳδῶν ἀγορεύειν καινῶν extra Hypothesin illam, cujus auctor se non doctissimum satis prodit, nusquam invenias. Cum his jam tempus est ut componamus, quae in AEschinis Διθυράμων γραφῇ reperiuntur apud *Demosth.* p. 481. D. ἔτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τ' στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγῳδῶν τῇ καινῇ· offendit lectio tam inusitata: *Wolfius* adsciscit ἀσόδῳ, haud inepte: *Perizonius*, si verum dicere licet, absurde ἡμέρᾳ· quis enim auribus exercitatis insuditum loquendi ge-

ejusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, & quicquid ei libuerit.

ὑ μαθητὴς [a] αὐτῦ ἂν· ὑ γὰ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, ὑ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. Τετ.

[a] *Αὐτῦ*] Deest in *P.*

genus ferat, τραγῳδῶν τὴν καινὴν ἰδέαν; Ego, quum praestantissimus Cod. Aug. suppeditet καινῶν vel τῶ καινῶν, non video, quid obstare possit, quominus auctoritati ejus obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro solent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγῳδῶν *Plutarch.* Symp. p. 710. F. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 433. B. ὐδὲ ἐκκλησιάζοντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, ὐδ' ἐνιαυτῖν τῶ δήμου, ἀλλ' ἐνιαυτῖν τῶ Ἑλλήνων. Idem p. 434. B. mariore forma scriptit, quam alibi extare non jane memini: γνωμόνων δ' ἦν ἐν ἄστει τραγῳδῶν ἀγωνιστὴν τινὰ &c. quod si quum qui potest aliter explicari, quam, *factis enim, qui celebrari solent in asty, ludis tragicis?* Ἐν ἄστει vero, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἐν ἄστει, τοῖς κατ' ἄστυ, sive μεγάλοις ista fieri solebat fabularum commissio: sic & p. 435. A. τὸ χρυσῦν στέφανον, ὃς ἂν ἐν τῷ θεάτρῳ ἐν ἄστει ἀναρρηθῇ. Tandem in illo populi decreto, cujus *Scaliger* meminit, ad Hyrcanum missio apud *Joseph.* A. J. XIV, 8. p. 699. ἀνειπεῖν δὲ τὸ στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγῳδοῖς τοῖς καινῆς ἀγομένοις, ἐν Παναθηναίοις, ἐν Ἐλευσινίοις ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι· eum in modum postrema constituo. Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τραγῳδῶν in Apogymo Hypotheseos auctore revocandum esse τραγῳδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum sonet, τραγῳδῶν ἀγομένων. Imo non diffiteor, multo mihi phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur ubique τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγῳδῶν τῶ καινῶν ἀγωνιζομένων· nam licet τραγῳδοὺς in hac formula capias pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias agebant, quod secundum Scaligeri mentem probata a nobis exempla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum usurpantur ἀγωνίαι ἱππικαὶ, ἀγωνίαι τῶ Διονυσίου, Παναθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγῳδῶν ἀγωνίαν· est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque libertate gaudeat, non procedit: neque a meo judicio multum discrepabit, si quis in ipso *Aeschine* τῶ γυμνικῶν anteponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγῳδοὺς καινοὺς dici consueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poëtae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 311. praesertim Tragici tetralogias suas, quam in rem egregius est, at parum hactenus, ni fallor, intellectus *Diogenis L.* locus III, 56. sed etiam actores scenici sorte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. Atque haec est illa κύρωσις ὑποκριτῶν, de qua *Hesychii* verba nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere juvat: Κύρωσις ὑποκριτῶν· οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκρίτας κλῆρω νεμηθέντας, ὑπὸ πρωτοκωμήτου τὸ δράμα. ἢ ὁ νικήσας ἐς τὰ Διονύσια ἀκριτος παρελάμβανεν ἴσως ἐν οἷς ἂν (vel οἷον) δικάσεις eadem fere in *Suida*: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poëtarum qui superior discessit, in posterum sine sorte*

discrimine suos sibi actores legebat: nam in Notas *Manssaci* ad *Harpocr.* p. 294. summi *Valesii* subitanea quaedam est, & non meditata conjectura refingentis ὡς τὸ πρῶτον ἄκριτον παρ. quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abjecisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo sumitur a *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab *Harpocratione* & *Suida* commemoratum, quod postquam *Erasmus* perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum *Harpocrationem* ita restitue: Τοὺς ἐπὶ μέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῶντας. Λυκοῦργος φησὶ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν (ita Mediceus Codex: hoc autem probos, an *Suidae*, ὡς Δίδυμος φησὶ, nihil interest) ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁμιλλωμένων πρὸς τὸ ἑαυτῶν, καὶ συμπεποιθότων ἑαυτοὺς. Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis* vel *ludis tragicis decertabit. Lycurgus Orat. contra Demadem. Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnifice se faciunt.* Sic nimirum existimat Demades, ut judicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Athenienſibus venditasse, perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, *Lycurgum* respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc tenetis, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos sinite; scilicet τοὺς ἐπὶ μέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῶντας. Conjecturae fidem facit usus τῶ ἁμιλλωμένου πρὸς τι certissimus hac structura: contra συμπεποιθὼς ἑαυτὸν πρὸς τὸ ἑαυτῶ, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Jam *Erasmum* lege in, *Alios tragoedos provocat*: nam de *Schosto*, homine literarum studiosissimo, ad *Suidae* Prov. C. XIII. n. 86. non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin *Mich. Apostolii* locum proferam ex C. XIX. n. 41. Τερέντ.] Δίδυμος φησὶ, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁμιλλωμένων & συμπεποιθότων ἑαυτοὺς πρὸς τὸ ἑαυτῶ. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πάλιν ἄλλως ὁ Θράσυ. Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος . . . . τὸ ἑαυτῶ ad paroemiam illam commemoratam ejusque declarationem pertineant: tum animadvertendum in *Harpocratione* praecedere: Τερέντιος Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πρὸς ὃν ὁ Θράσυ &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius *Apostolii* culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perverse in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuisse scribi, quandoquidem tale est *Michaelis* institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commode respondet Τορωναίων λιμὸς κωφότερος, cujus meminit *Zenob.* C. IV. n. 68. hunc in modum restituendus: Κωφότερος τῶ Τορωναίων (vel Τορωναίου) λιμοῦ] Λιμὸν ἐστὶν ἐπὶ Τορώνῃ ὁ Θράσυς τοιοῦτος δὲ ἦχε δύο μοιρῶν τὴν λύπ τῶ

πε-

Τετὶ μὲν ὂν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν ὡδί σε, ὃν ἀπὸ τοῦ σοῦ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσαγε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς, ἐς νέωλα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθησόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτῃ πατὰ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀφ' ὅτου ὤν; ἀλλὰ δώσεις ὀλίγου δίκην τά-τι ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

52. Ad hunc igitur modum ſe tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod ſciam, nunquam uxorem duxiſti? DEM. At, deo juvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo; &, quod naſcetur, Timonem ei jam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem ſcio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus ſis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cujus libertate & civitate non plane conſtat? ſed cito pœnas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci ſubjeceris.

ΤΙ. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μαρὲ,

53. TIM. At enim, o ſcelus, incenſa arx

στελλόγους καλαφρούσας (vel καθαίρουσας, vel potius καλατεύουσας) ὡς μὴ ἀκούειν τοῖς ἐν αὐτῷ τὴν θαλάττης ἦχον cui emendationi tanto minus diffido, quod *Petri* noſtri *Weſſelingii* calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem quum in *Heſychio* V. Λημνίσκους prave legeretur σκύας, eruditus homo ad marginem reſinxit, ταυίας. Vide jam, quomodo mirifica moliatur in *Apoſtolio* Vir primarius *Th. Reineſius* V. L. I. c. 24. & proverbium excudat Τοφνατῖοι, vel, Τοφάτης σκόγγοι, quale nulla Graecorum memoria putem extitiſſe: ſubſcripſit tamen ejus ſententiae *Reineſio* non inferior *L. Holſtenius* ad *Stephan.* in Τοφάτη praeterea, ut error ſaepe errorem trahit, pro Iſocrate Socratem, quippe Θρασυμάχου auctorem, ſubſtituendum arbitratus eſt; de quo, ſi ad manum habuiſſet *Harpocrationis* locum, nunquam cogitaſſet. Ceterum ut τραγῳδοὺς ἀγωνίζεσθαι, ſic & τραγῳδοῖς νικᾶν *Andocid.* in Alcibiad. p. 34. *Iſaeus* p. 54. ὅτος τῇ μὲ φυλῇ ὡς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγῳδοῖς δὲ ἐ πυῤῥίχιστὴς (ineptum eſt πυῤῥίστους, quod vulgatur) ὑσταῖος. *T. H.*

53. Τουτὶ μὲν ὂν σοι τὸ ψήφισμα] Cl. *Faber* in his verbis manifeſtum errorem agnoſcit, quia σοὶ, non σοῦ vulgatum ſit. Sed ne parum Faber & hic audiendus ſit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut ſaepe alias ſolet, ſeparatim ſpectare Faber haec σοὶ ὧδί σε at σοὶ eo, quo locatum eſt, ordine ſpectatum, elegantiam & conſuetudinem loquendi Noſtro frequentiſſimam exhibet. Παρίλκει nimirum σοὶ, ut in Nigrino §. 5. Οὕτω σοὶ καὶ αὐτὸς ὕπνους ἐ μεθίων ἐπὶ τὸ λέγειν ἐφέρομαι. *Ita tibi ego ipſe, plenus numine atque ebrius ſermonibus circumeo.* In Deor. Marinor. Dialog. II. §. 2. Τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον & III. Ἢ δῆ, πῶ σοι γῆς αὖτη ἔφυ; In Necyomantia §. 21. ſimiliter poſt ψήφισμα apud Inferos κυριωτὸν legimus, Ταῦτα μὲ δὴ σοι τὰ ἐν ἐπιπλησίᾳ. In Contemplantib. §. 1. Οὕτω δὴ καίγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & §. 5. Σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐκστόπει ἅπαντα. & paſſim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctiſſimum *Fabrum*, quod uſus hujus voculae σοὶ, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem oſtendit, ſed & ad Mortem Peregrini §. 31. ubi cum rectiſſime legatur, Ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ἤλιδι, Faber continuo *Leg.* ait, Ταῦτα μέν του.

Sicut σοὶ, ita & μοὶ ſaepe παρίλκει. Timon Noſter §. 41. Λέγε δή, ὦ δίκαιε, τὸν μοι ἐπίῤῥωσον στοχαστήν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomantia. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι. In Contemplantib. Κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδή. In de Sacrificiis: Ἐτεθήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος. In Hermotimo: Ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μνήσασαι οἱ τυφλοί. Non ſatis ad hunc pleonaſmum etiam τῷ ἡμῶν videtur attendiſſe, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, *Aeg. Menagius*, dum in verbis *Luciani* adverſus Indoctum §. 3. [εἰδὼ ἀλφαβήτους τοιούτους ἡμῖν οὐ παισὶν ἴσως] non locum habere τὸ ἡμῖν ſibi videri ait, legendumque cenſet ὦ μέν. Plane autem nihil ibi mutandum; nam vel ex hoc, quem oſtendimus ſatis eſſe frequentem, pleonaſmi uſu poteſt & illic locutus eſſe *Lucianus*; vel intellexiſſe ἡμῖν tamquam σὺν ἡμῖν, *nobiſcum*. Dialogum enim iſtum videtur *Lucianus* ſcripſiſſe contra popularem quemdam & aequalem ſuum. Paullo quoque ante dixerat: Τί ὦν φῇς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur conſideraſſe interpres, poteſt eſſe παρίλκον.

Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud *Lucianum* redundare in Contemplantib. Εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲ, ἴζει τίλω αὐτῷ. Apud eumdem in De luctu: Λοιπὸν ὧν ἐγὼ αὐτὸν τὰ παρόντα ὅσα ταῦτα λυπῶ, ὅθ' ὅ, τι (ſic enim diviſim, non junctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πάσχοθεν αὐτῷ ὁ πᾶς εἰδότα. *Reliquum igitur eſt, eum talia nugari ob eos, qui adſunt, plane ignarum quid filio ſuo acciderit.* Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρίλκειν, quis ignorat? *J. J.*

57. Ὅσαγε] Ἀντὶ τοῦ, ὅσονγε. *J. Br.*

Ibid.

arx non eſt: quare cuivis apparet eſſe te ſycophantam. DEM. At perfodiſti ærarium, & inde natæ tibi opes ſunt. TIM. Sed perfoſſum non eſt; quare ne iſthæc quidem credibilia ſunt, quæ dicis. DEM. Perfodietur quidem poſtea; ſed jam illa omnia penes te habes, quæ in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo meo. TIM. Mitte clamorem; ſin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, ſi unicum modo homuncionem, eumque impuriſſimum perdere nequeam, qui Lacedæmonios mille inermis ipſe internecione deleverim. Nam fruſtra quoque vicerim Olympia, & pugilatu, & lucta.

ἡ ἀκρόπολις, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ γ' ὤρυξας, τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. εἰ διώρυχλαι οὐδὲ ἔστιν ὥστε ἀπίθανά σου γ' ταῦτα. ΔΗΜ. [b] διοχυθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ σὰ αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. ἐχέτω γ' ἄλλῳ λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι γ' τρίτλιν. ἐπεὶ γ' γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας καλακόψας ἄνοπλος, ἕν δὲ [c] μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ δύνασθαι τρίψας. μάτην γ' ἂν εἴην γ' νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ, γ' πάλην.

54. Quid hoc autem? ecquid hic eſt Thraſycles philoſophus? & certe is eſt. Sane ex-

Ἀλλὰ τί τοῦτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; ὦ μὴ ὢν ἄλλος ἐκπετάσας

a Διορύξας] ὀρύξας Schol. διωρύξας priores Edd. ἀλλ' ὀρύξας J. Marg. AIW. b Διοχυθήσεται] διωρυχ. Edd. priores. c Μιαρὸν] μικρὸν J. Marg. AIW.

69. Τὸν ὀπισθόδομον [a] ὀρύξας] Ὡς ἱερόσυλον ἀλλ' οὐ κάπηλον τοῦτον φησὶν ὁ τὸν ὀπισθόδομον ἱερὸν τὸ ὄπισθεν ὂν τῆς αὐλῆς. V.

[a] Ὀρύξας] L. ut in textu eſt διορύξας. M. du S.

Ibid. Ἀλλὰ γαμῶ] Ego, quanquam ceteroquin ſingularis hujus libelli venuſtas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterrimi aſſentatoris atque incredibili blanditia, quae quum nihil habeat ingenioſe ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a *Luciano* ac ſine ullo elegantiae diſpendio praetermitti. *T.H.*

62. Πληγὴν λαμβάνων] Vid. *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. II. c. 9. §. 11. *T.H.*

63. Τυραννίδι] *Cives tuos ultro pulſans.* *J. Br.*

Τυραννίδι] Invidioſe & odioſe ſupra modum Athenis praeſertim. *Terent.* in *Phorm.* & paſſim alibi. *Anonym.*

Ibid. Τύπτεις τοὺς ἱλλοθίους] *Deſ. Herald.* Obſ. & Emend. c. XLVIII. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas injurias promtis objiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidioſius: Comicis frequens: *Ariſtoph.* Veſp. v. 415. Ταῦτα δῆτ' ἐ δικὰς, γ' τυραννίς ἐστιν ἐμφανής. v. 462. *T.H.*

66. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνίκησας] Commode notavit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. αἴτησόν τι παρ' αὐτῆς (τῆς σῆς ἐρασθῆ) γ' ὄψει σεαυτὴν ἢ τὰ πώμια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους καλακόπτουσαν. *Poll.* IX, 156. ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχεῖον ἐμπυρισμὸν (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuiſſe lectum, e *Polluce* colligi poteſt) ἢ κατάλυσιν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienſes nulli gravius potuerit impingi. *T.H.*

69. Τὸν ὀπισθόδομον] *Opiſthodomus*, locus eſt Athenis in arce, ubi aerarium. *J. Br.*

Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo aerario.* Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνίκησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύρας, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. *Interpres Ariſtoph.* ad Plut. *Lucian: Herod.* *J.B.*

70. Διορύξας] Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: ſcribe ergo διορύξας. *Immo vero dives es, effoſſo aerario*, ſive, *ut qui aerarium effoderis.* Scholiaſtes legit ὀρύξας, minus recte. *J.J.*

Διορύξας] Secuti ſumus Cl. *Jenſii* emendationem omnino neceſſariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter *J.* quae habet ἀλλ' ὀρύξας. Vide initium Ic. β'. *M. du S.*

78. Μιαρὸν] Ex Ed. *J.* arripui: reliquae μιαρὸν, quod minus arridet, quamvis alibi a noſtro uſurpatum videam, Καλακ. c. 12. quia hic *robur*, non *juſtitia*, Timonis requiritur. *M. du S.*

Μιαρὸν] Μιαρὸς & μιαρὸς ſaepe confunduntur: illud hujus vice reſtituit egregie ſummus *Bentleius* in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam cenſeo ſcripturam editionis Juntinae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Atticis perquam familiare. *T.H.*

82. Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. in Piſcat. in Catapl. *J.B.*

σας γῆν τ πώγωνα, ἡ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, ἡ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανώδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τ ὀπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας [a] τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. ὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, ἡ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ [b] σωφρονικὸς τ ἀναβαλὼν, ἔωθεν μυρία, ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, ἡ τὴν ἡδονὴν χαιρόντων καλήγορῶν, ἡ τὸ ἀλιγαρχὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ὀπὶ τὸ δεῖπνον, ἡ ὁ παῖς μεγάλῃ τ κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ὀπιδιώκων τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ

porrecta barba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum rejectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem præ se fert; qui mane de virtute differit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi lautus a balneo ad cœnam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quæ plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti mil-

a Τις] Deest in *F.* b Σωφρονικὸς] Schol. *V.* & *F.* Σωφρονίσκου.

84. Βρενθύεσθαι] * Διὰ θυμοῦ μαίνεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι· ἡ βρενθύεται, ἐπαίρεται. Βρένθος ὁ ἀδρὸς μύκης, ὃν χριόμενοι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. *V.*

* Διὰ θυμοῦ μαίνεσθαι] Haec *Suidae* debentur in Βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in *E. A.* secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre.* *T. H.*

† Οἷον τῦτο ϖ.] Prava lectio Scholio huic ansam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. *M. du S.*

Distingue Οἷον τῦτο πίπαικεν. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκου, tanquam Sophronisci aliquis. *T. H.*

84. Τιτανώδες βλ.] *Erasm.* in Adagio, *Titanicus adspectus.* *J. Br.*

86. Αὐτοβορέας] *Ipsemet Boreas, aut Triton:* Deus marinus ac buccinator. *J. Br.*

Αὐτοβ.] Sic Αὐτοβαΐδα in Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

Αὐτοβορέας] Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque *Junius* in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοκαθάπερ ὅμοιος quale sit, videbimus ad Philops. §. 18. *Alciphr.* III. p. 446. τείλας ἱμαντὸν ἀγριῶδες &c. αὐτοσκαταγὼς ἰδιωτικὸν. Ὁ, τι βασιλικὸς τ τρόπον ἦν αὐτοσπλόκτης apud *Suid.* in V. Vid. *Simpl. Verin.* sive *Salmas.* de Transsubst. p. 534. Ejus generis apud Philosophos frequentantur, αὐτάρχη, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum adficiunt. *T. H.*

87. Ζεῦξις] Zeuxidis hanc tabulam, quænam fuerit, haud facile est ex hoc loco conjicere. In Poecile positam fuisse suspicor. *M. du S.*

Ibid. Ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Tangit hunc locum Oct. *Ferrar.* de Re Vest. P. II. lib. IV. c. 6. *T. H.*

88. Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαδίσαι εὐ ῥυθμῷ. Dixi ad illud *Petron. Incessus tuus compositus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. *J. B.*

89. Σωφρονικὸς] Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκου in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. *J. J.*

91. Τὸ ἀλιγαρικὸς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι isti philosophi ἡ φυσαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant quam τὸ ἀλιγαρικὸς. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. *J. B.*

88. Καὶ Σωφρονίσκου] † Οἷον τῦτο πίπαικεν λέγει τὸν Σωφρονίσκου παραδήσας. *V.*

93. Μεγάλῃ τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῇ ζωροτέρᾳ, *amariore:* amabant calices amariores: μεγάλη autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud *Virg.* I. Æn. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

96. Ὥσπερ ἐκπιὼν] Vid. *P. Burmann.* ad *Petron.* p. 193. *Plato* de Rep. I. p. 589. E. ἀλλ' ὥσπερ οἱ λόγοι τὸν αὖ ὑφ' ἡμῶν ῥηθέντα ἀπαγόμενοι ἀπράξεσι &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud *Athen.* IX. p. 404. D. Τοῦ φιλοσόφου παρόντα κωλύει, ᾠδὴν Ἀδελφίωνα τὸ ζῶον εἰς ὑπηρεσίαν Ἑστώ —. *T. H.*

98. Τὸ γύψιον ἀνάπλασμα] Ut in Lapith. & Merc. Cond. quod in Nigr. §. 25. dixit ἐμφαῖται. *J. B.*

2. Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud *Aristoph.* ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ἐγχύτρου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. *J. B.*

Ibid. Τῷ λιχανῷ] De indice digito, sive λιχανῷ, *Casaub.* ad *Athen.* c. 13. lib. I. *J. B.*

4. Μεμψίμοιρος &c. ὄφελος] Ita vertenda haec verba: *Semper querulus, ut totam placentam, vel suem totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est.* Testatur *H. Stephanus* vocem ὄφελος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλλω, quatenus significat, *augeo, accumulo.* Hinc ὄφελος inter alia ab *Hesychio* dicitur significare αὔξησιν, *augmentum.* *J. C.*

Ibid. Πλακοῦντα...] Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. *M. du S.*

5. Ὁ,

milvus præripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incurvus se se cibis implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans, lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat; tum porro, (qui gulæ & insatiabilis voracitatis fructus est,) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & saltationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones funditat. Tum enimvero de sobrietate & modestia agit, idque jam vi-

ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸ πλησίον προσαγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ὀπτεχυφὼς, καθάπερ ἰσὸ ταῖς λοπάσι τὸ δεῖπνον εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀπομήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον ἢ μυττίωτῦ καλαλίποι.

Μεμψίμοιρος ἀεὶ [c] ὡς τὸ πλακοῦντα ὅλον, καὶ τὸ σῦν μόνος τοῦς ἄλλων λάβοι, ὅ, τι γὰρ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ὑπὲ τῇ κύλικι, ὁτότε δὴ καὶ μάλιστα, δεῖ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ ἀκράτου

[c] Ὡς] καὶ Marg. *A1W.*

98. Καρύκης] ‡ Βρῶμα Λύδιον ἐξ ἁλῶν· ὁ καρύκης. *V.*

3. Τῦ μυττίωτος] Μυττίωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συνηθισμένον· ἐπάλειον δὲ § καί τι ὑπότριμμα λεπτὸν ἐπὶ τοῖς ὄψοις. *V.*

‡ Βρῶμα Λύδιον] Ex *Suida* in Καρύκη, & *Hesychio*, in quibus tamen multo plura. *T. H.*

§ Καί τι] Interposuit *Moseri in Soul*, & mox τῶν. *Aristophanis* locus in Pac. v. 272. *T. H.*

σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττίωτὸν τὸ δεῖπνον τῶν χρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν, ὡς τὸ ζωμῷ καλλιλοιπότερον τῷ ¶ τρυβλίῳ ἐξικάθηται. *V.*

¶ Τρυβλίῳ] Emenda τριβλίῳ. *J. J.*

Si tanti est monere, idem visum fuit *M. Slade* & *M. de Soul*, qui praeterea pro περικάθηται ex *V.* & *C.* notavit παρακάθηται. *T. H.*

5. Ὅ, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὄφελος] Ad sequentia referunt *Erasmus*, *Benedictus*, &c, quod miror, *Tan. Faber* contra primas Edd. in quibus major est distinctio post ὄφελος posita. *Clerico* ii locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci: *Xenoph.* Hell. V. p. 328. v. 32. παμπληθεῖς ἀσπιστὰς ἀνθρώπους, καὶ ὅ, τι περ ὄφελος ἐν τῷ τοιούτῳ (male τούτου τῷ) στρατεύματος. *Arrian.* A. A. V. c. 15. p. 214. τὸ πεζὸν ὅ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia. *Aristid.* T. I. p. 5. A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Jovis hymnum peracturo propitiae subveniant: εἴτε σὺ Ἕλικῶνι τῷ Βοιωτίῳ χορεύεις, τὸ Διὸς ἄγαλμα καὶ δῶρον ὅ, τιπερ ὄφελος, *Vos, o Musae, operum Jovis & donorum decus atque ornamentum: Canterus* in his vertendis prorsus aberravit. *Arrian.* de Venat. c. XX. καὶ τῷ θεάματος ὅ, τιπερ ὄφελος ἀπολαύοιτο, *& spectaculi quod jucundissimum est*, vel, *& jucundissima spectaculi pars intereat: Holstenius* non accuratissime: *& spectaculum, maximum operae pretium peris.* Similis usus in ὅ, τιπερ ἄνθος ἦν. *Thucydid.* IV. c. 133. ὅ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπώλλυε imitatur *Dion Cass.* XLVI. p. 313. B. πᾶν ὅ, τι θεῶν (non muto: quanquam videri possit, ὅ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἦξε τὸ δόντων (lego τὸ ἀφθόντων) σφᾶς, ἔφθειρεν. L. p. 428. C. καὶ γὰρ πολλοῦ πολλὰ ὁμῶν ἦσι πᾶν ὅ, τιπερ ἄνθος ἐστὶ τοῦ ὑπηκόου καὶ παρὰ τὸ συμμάχων ἐξειλεγμένον. Igitur in *Luciano*, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὅ, τι περ excideri ἦ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum.* *T. H.*

9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Solent ἐπὶ τῇ κύλικι. *Diogen. L.* II, 82. ἅως ἂν τις ἡμᾶς ἐπὶ τῇ κύλικι φλυαρῶν ἀφαιρῇ sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι. *Arrian.* A. A. VII. c. 27. ὀδυνᾶσθαι τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ἐξῶν. *Aristaen.* I. Ep. 3. p. 18. ᾗς (Διόνυσόν τε & Ἀφροδίτην) ἐπὶ τῇ κύλικι συνεργοῦσι ἠθελήσαμεν. minus opportune *Mercerus*: *quos in paterum conctos delibavimus*: debuerat, *quos inter pocula consociantes delectabamur.* Aliter *Appian.* de B. Mithr. p. 363. Χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι & τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, *aurum illi, qui calicibus eductis & cibi ingerendi multitudine superior est, praemium ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, *sermones ad vinum*, ut *Cicero* dixit *ad vinum disertos* pro Coel. §. 67. vel, *qui ad mensam solent suboriri*, ut *Atta* in Megal. apud *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. VII, 33. Iidem λόγοι ἐπικυλίκειοι *Athenaeo* initio libri I., ubi vide *Casaub.* ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις *Diogen. L.* IV, 42. Vox corrupta in *Plutarcho* de Mus. p. 1148. D. Ἔχεις τοὺς ἐπικυκλίους περὶ μουσικῆς λόγους· Interpr. *circularem de musica disputationem: Luisin.* Par. III. c. 11. melius ad sensum, *sermones de musica ad mensam habitos*: sed quod *Aldus*

τῳ πονήρως ἔχων, ϗ ὑπολραυλίζων [a] γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις. ϗ τὸ τελευταῖον, ἀρώμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ὅκ ἔγ συμποσίῳ τ αὐληρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ ϗ νήφων ἁδενὶ [b] τ πρωτείων ἂν χωρήσειεν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ ϗ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, ϗ ἀπορεῖ προχειρότατα, ϗ ἡ γοητεία προηγεῖται, ϗ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ ϗ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, ϗ πανλαχόθεν ἀκριβές, ϗ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεις τοιγαροῦν ἐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; πάπαι, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

no fere depositus, & ridicule balbutiens: post hæc vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum siccus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciæ, vel avaritiæ concesserit; sed assentatorum longe princeps est, & pejerare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, juxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione præstans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir jam jam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papæ! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

ΘΡΑ. Οὐ χ τὰὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τ πλεῖστόν [c] σου τεθηπότες, ἀργυρίου, ϗ χρυσίου,

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quæ hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, &

a Γελοίως] Γελοῖος priores Edd. b Τῶν πρωτείων] Ita *V2. B2. S.* ceterae pleraeque πρωτιῶν. c Σου] Ita recte *P. S. A.* Priores σοι.

20. Καὶ ἡ γοητεία προηγεῖται] Οὐδὲ Ζεῦξις, * ἢ ὁ Παρράσιος ἔτυς ἡμῖν † Δ. φ. Φαρμάκων Φιλοσόφων γοήτειαν ϗ τιράτειαν γράψας διετυπώσαλο, ὡς ‡ ὕτος ἀπαραλλάκτως

* Ἢ καὶ] Notaverat *M. du Soul* ἢδὲ, neque tamen addiderat, unde sumum sit. Mihi satis facit ἢ καί. *T. H.*

† Δ. φ. φιλόσοφον γοητείας καὶ τιρατείαις] Id vult Graeculus Commentator, Philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasyclis bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοητείας καὶ τιρατείας γρ. *J. J.*

L. φιλοσόφων γοητείας καὶ τιρατείας. C. φιλοσόφων γοητείαν καὶ τιρατείαν. *M. du S.*

Hoc sequendum duxi. *T. H.*

‡ Οὗτος] Ita pro ἔτυς emendavit *M. du Soul*, Ἀπαραλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud recentiores nonnunquam usurpari solet, *eum in modum, ut superari non possit.* *T. H.*

impresserat ἐπικυλικίους adjecta litera juvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν *Athen.* XI. p. 461. E. p. 480. C. ϗ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικι τὶς ἀγορεύῃ. *Poll.* VI, 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam *Luciani* dilucidiorem dedi. Τότε δὴ saepe apud *Nostrum*: *Duker.* ad *Thucydid.* V. p. 327. n. 64. *T. H.*

12. Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων ἐ μᾶλλον ἢ παρθρον λαλῶν. *Interp. Aristoph.* ad Nub. *J. B.*

Ibid. Γελοίως] In omnibus *Luciani* operum editionibus γελοῖος; mendose, haud dubie. Cl. *Hemsterhusius* recte in sua emendavit. *M. du S.*

13. Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copiose alibi. *J. B.*

15. Τῆς αὐληρίδος &c.] *Utraque manu tibicinae adhaerentem.* *J. Br.*

16. Τῶν πρωτιῶν] *Nulli primas concesserit.* *J. Br.*

19. Τὰ πρῶτα] *Primum locum tenens.* *J. Br.*

20. Γοητεία] Hanc passim nugonibus istis exprobrat ut in Piscat. in Catapl. *J. B.*

21. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Cl. *Faber* legendum monet πάνσοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formula, saepe τι poni, ut alibi apud Nostrum, παρθένος πάγκαλόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud *Aelianum*, *Aristophanem* & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praeponitur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut summatim dicam*, τοῦτο τὸ χρῆμα (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, ϗ πανλαχόθεν ἀκριβές, &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσεχε πῶς πολυτελὲς τὸ χρῆμα, ϗ πλουσίου δόμου. *Age vero, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites* (emptores) *postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo adspectu videtur recedere a vulgari loquendi consuetudine; quum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. *J. J.*

Πάνσοφον τὸ χρ.] *Aristoph.* Pac. v. 38. Μιαρὸν τὸ χρῆμα, ϗ κάκοσμον, ϗ βορόν. *T. H.*

23. Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* *J. B.*

Ibid. Χρηστὸς ὤν] Ironia. *J. Br.*

Χρηστὸς ὤν] Ironiam *Brodaeus* interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est *Faber*. Mihi, quanquam remedium nullum succurrat, displicet illud

χρη-

& ſumptuoſarum cœnarum ſpe, experiundi gratia quid in te aſſentationibus ſuis poſſint, virum ſimplicem, & qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Noſti enim, opinor, mazam ſatis mihi eſſe ut recte cœnem, cæpe autem & naſturtium jucundiſſimum mihi eſſe opſonium, aut, ſi quando mihi melius eſſe volo, ſalis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius eſt. Nam aurum mihi quidem haud pretioſius videtur iis lapillis, quibus plena ſunt litora. Sed huc tui unius gratia me contuli, ne te divitiæ, pernicioſiſſima atque inſidioſiſſima poſſeſſio, corrumpant, quæ multis ſæpe graviſſimas calamitates importarunt. Nam ſi mihi auſcultabis maxime, illas in mare conjicies,

καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συωθεδραμήκασι, πολλὴν τ' κολακείαν ὀπιδειξόμμοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἁπλοϊκὸν, καὶ τ' ὄντων κοινωνικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάζα μὲ ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἰπόλε τρυφῶν, ὀλίγον τ' ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ ἐννεάκρουν. ὁ δὲ τρίβων ὅτ' ἦς βύλει πορφυρίδ' ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τ' ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σῦ δὲ αὐτῦ χάριν ἐγάλην, ὡς μὴ ἀφαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῦτο καὶ ὀπιθυλότατον κτῆμα ὁ πλῦτ', ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτι' ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημέν'. εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τ' θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν

34. Ἐννεάκρουνος] Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρόη καλουμένη πρότερον. *V.*

χρηστὸς ἄν· debebat ſequi ἄξιος ὢν, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt ταυτησὶ τ' χρηστῆς Δ. Ep. XII. & hujus generis alia non pauca: neque tamen propterea ſententiam de hoc loco muto. *T.H.*

26. Ὥσπερ οἱ &c.] *Faber* deleri hic vult ὥσπερ. Utique ſi quid mutationis hic opus, legerim pro ὥσπερ οἱ, οἱπερῶν, ſenſu convenientiſſimo, *qui nimirum divitiarum tuarum admiratione capti*, &c. At maximam quidquam hic ſollicitandi neceſſitatem non video. *J.J.*

Ὥσπερ οἱ &c.] Si interponas, ὑδ' ὥσπερ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit ſublata: ſed cum Clariſſ. *Jenſio*, non maximam eſſe quicquam hic ſollicitandi neceſſitatem ſentio. *T.H.*

30. Ἁπλοϊκὸν] Recte *ſimplicitas* cum liberalitate conjungitur, quod ſimpliciores ſoleant eſſe liberaliores. Hinc ἁπλότης ſumitur pro *liberalitate* in N. T. Vide quae notavimus in Addit. ad *Hammond.* ad Rom. XII, 8. *J.C.*

31. Μάζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, *Carionem* μάζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis ſed compoſitæ. *Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. J.B.*

Μάζα] Idem plane Thraſyclis temperantiam ſimulantis victus, qui Perſarum, de quo vide *Briſſon.* de R. P. II. p. 213. 214. Salem pauperioris fortunae hominibus obſonium fuiſſe, res nota: *ſalem delingere*, ἅλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus, quam Κριθῇ τ' πολυτελοῦς τραπέζης ἁπλαίειν *Diogen. L.* VI, 57. Egregia quaedam eſt *Apollonii* Tyanenſis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum expreſſa Ep. VII. Πάντα φασὶ δεῖν τ' ἐμπόρων κάλων στείειν· ἐμοὶ ὃ εἴη τὴν ἁλίαν τρυπᾶν καὶ θέμιδ' οἰκεῖν. *Mercatorem* (Euphratem ſugillat ex ſapientiae ſtudio lucrum turpiſſime captantem, quales philoſophos Socrates κατήλους appellabat) *oportet omnem, ut ajunt, rudentem commovere: mihi contra ſit in honeſta paupertate nullas opes venantem juſte temperanterque vivere.* Haec recte jampridem intellexit *Caſaubonus* ad illud *Perſii* Sat. V. — *reguſtatum digito terebrare ſalinum*; itidemque *Gataker*us A. M. P. c. 43. p. 879. ne de me dicam ad *Poll.* X, 169. quo magis mirificus eſt in his explicandis *Olearii* error, qui indicari tantum debet, non refutari. Τὸ θύμον apud *Lucianum*, & ἡ ἐννεάκρουνος ad Atticorum tenuiorem vivendi rationem pertinet: *Ariſtoph.* Pl. v. 253. Ὦ πολλὰ δὴ τῷ δισπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες· optime *Schol.* τ' αὐτῆς πενίας μεμνημένοι. *T.H.*

32. Θόμου] Male θυμῶν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *J.B.*

Ibid. Ἡ κάρδαμος] Dixi ad illud *Petronii Naſturcii ſuccum.* *J.B.*

34. Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur Καλλιρόη de quo *Interpr. Ariſtoph.* male apud *Heſych.* ἐννεάκρουνος dicitur. hac de re legendus *Thucydides*, qui rem totam indicat, & *Portus* interp. *J.B.*

Ἐννεάκρουνος] Κρήνη Ἀθήνησιν, novem venis ſaliens; unde & hoc nomen iſti impoſitum. Vide *Heſych.* & *Etymol.* M. *A.V.*

Ἡ ἐννεάκρουνος] Appoſitus eſt *Alciphronis* locus III. p. 386. *Si nemo me beatorum vocet*, inquit paraſitus, ἀνάγκη μοι σκώνδικας ἐδίων καὶ τίθεα, ἢ πῶς ἀναλέγειν, καὶ τ' Ἐννεακρούνου πίνοντα πίμπλαμαι τὴν γαστέρα· ibi *Bergler*um haec Lucianea non praeterierunt: p. 392. ἐφὸν τ' Καλλιρόης. Ariſtippus ad Antiſthenem in Epp. Socraticorum p. 25. καὶ ἀπὸ τᾶς Ἐννεακρούνω λούου τὸ δ' πῖνε, καὶ τ' αὐτὸν τρῶνα θίρους τε καὶ χειμῶνας ἴσχε ῥυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλεύθερον δ' ζῶντα ἐν Ἀθήναις δημοκρατικᾶς. De Enneacruno vel Calirrhoë Athenarum fonte multa Commentatores Eruditiſſimi ad *Thucyd.* II, 15. *T.H.*

42. Εἰς τὴν θάλ. ἐμβαλεῖς] Hoc Diogenis eſt monitum in Βίων Πρ. §. 9. cujus ſuaſu Crates id ipſum feciſſe dicitur. *Diogen. L.* VI, 87. & *Menagius*: eam hiſtoriam ob oculos habuit *Hieronym.* Conſol. ad *Julianam*: *Contemnis aurum: contemſerunt & multi phi-*

εἰδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ [a] ὄντα, καὶ τ φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βυβῶνας [b] ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τ κυματωγῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου.

quippe quas non desideret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem projicito, me uno vidente.

Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βέλτιον, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τ οἰκίας, καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτῷ [c] ἀνῇς, διαδιδὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μέν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ, [d] ἡμιτάλαντον. εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, δημοσίαν, ἢ τριημοσίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεστὸν τὸν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ τ πήραν ἐμπλήσας ἀπέλθοις, μηδὲ ὅλως δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τ [e] φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τ πήραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτα

57. Id vero si minus placet, eas ex ædibus alia quavis ratione, quantum potest, ejicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Ægineticos modios non prorsus capit: paucis enim esse contentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophantem decet, neque supra peram suam sapere. TIM. Istuc recte

a Ὄντα] ὄντι *J.* In Marg. *AiW.* ὅτι notatum erat pro μὲντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem Ed. *J.* nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. b Ἐπεμβὰς] ἐπιβὰς *J.* Marg. *AiW.* c Ἀνῇς] ἀνεῖς *J.* Marg. *AiW.* Locus suspectus. d Ἡμιτάλαντον] Priores Edd. τάλαντον praeter *J.* cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam Margo *AiW.* e Φιλοσοφοῦντα] φιλόσοφον *J. M. AiW.*

losophi; e quibus unus, ut ceteros sileam, multarum possessionum pretium projecit in pelagus, Abite, dicens, in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar a vobis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile mancipium totam simul sarcinam deposuit. Improbat, & merito quidem, *Plutarch.* de Nobil. p. 218. §. 11. ἐκ ἦττον δ' ὡς ἄχρηστα τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καθαπερεὶ θησαυροὺς τινὰς κελεύειν. Paulo aliter *Isocr.* in Archid. p. 130. A. οἱ μὲ κεκτημένοι τὰς οὐσίας ἥδιον ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερ' αὐτῶν βάλοιεν, ἢ τοῖς δεομένοις ἐπαρκέσειαν. *Phoenicidis* apud *Stob.* p. 80. & *Gellii* N. A. IX, 2. loca non dissimilia inter se comparavit *Bern. Martin.* V. L. I. c. 8. recte explanans illud Musonii, ἄξιος ἂν εἴη ἀργυρίου, quod Interpretum nemo fuit adsecutus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentioribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis aetate vixerunt. *T. H.*

46. Ἐπεμβὰς] *J.* Ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam firmant haec verba *Dial. Enip. & Nept.* ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mss. & *Tanaq. Fabrum.* Sed quid *Lucianus* amaverit, colligere etiam possumus ex fine Hermotimi, ubi sic scribit. Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *J. G.*

Κυματώγης] Vide etiam nostram & *Gravii* notam ad *Hermot.* c. 84. ubi eadem vox occurrit, quae & illic in impressis in κυματώδη mutata est. *M. du S.*

Τῆς κυματώδους γῆς] Codice Regio sponsore κυματωγῆς restitui: frustra *Gronovius* obducit locum ex Hermotimo: addidisse poterat *Long.* Past. III. p. 95. καὶ ἐπὶ τ ψάμμου πλησίον τ κυματώδους γῆς ἐδάδιζε ζητῶν τὰς τρισχιλίας. Quanquam e Codicibus nihil a *Jungermanno* sit notatum, *Mollius* tamen hic etiam κυμαλωγῆς debere legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. *T. H.*

50. Αὐτῷ] Καὶ μηδ' ὁβολὸν αὐτοῦ ἀνῇς· αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive αὖθις. *Th. M.*

Αὐτῷ] Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel ἑαυτῷ, quum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat, Idque jam consideravit Interpres, vertens: *Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus ejicito* (potius, *confestim eum foras effer*) *ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscumque opus est.* Marcilius legit αὐτοῦ, *illic.* *J. J.*

Ibid. Ἀνῇς] Proba scriptura, vide Ἀνιεῖ c. 1. Ed. *J.* ἀνείς. *M. du S.*

52. Ὧ δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.] Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit *J.* Ed. nec reperitur apud *Thomam Magistrum*, qui hunc locum adducit v. Ἅ μέ, ἃ δέ neque in Scholio, quod vide in Ῥητ. Διάφ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut Philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo Edd. *talentum* rejecimus. Sed in eo secuti auctoritatem Ed. *J.* potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum

&

cte, o Thrasycles; sed ante tibi caput implebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam tibi peram impleo. THRAS. O democratia, & leges, in libera civitate ab homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco adjiciam chœnices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo. Quid itaque causæ, quin petram hanc conscendam, & aliqua requie ligonem meum reficiam, quem jam tantopere exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum collata, eos grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce quæso mittere, Timon: abimus enim. TIM. At ego certe sine cruore & vulneribus ne abeatis faxo.

τά σε, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γῆν ἡ πήρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, ὦ νόμοι, σαιόμεθα ὑπὸ τῆς κα-
ιράτε σὺ ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει; ΤΙ. τί ἀγα-
νακτεῖς, ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; [f] μὴ σὲ κέχρισμαί σε; ἢ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
Βλεψίας ἐκεῖνος, ἢ Λάχης, ἢ Γνίφων, ἢ ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δικέλλαν ἀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλάζω πόρρωθεν αὐτούς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' οὐκ αἱματίγε ὑμεῖς, εἰδὲ ἄνθη τραυμάτων.

f Μῶν] Τίμων R. vocem dividit *T. Faber τί; μῶν π.*

66. *Παραικέχρισμαί σε*] *Ἠπάτων σε οὐ οἷς ἔλεγον περὶ τῶν πλούτων. V.*

* *Ἠπάτων*] Quid sit *ἠπάτων*, ignoro. Lege *ἀπάτων*, *decipiebam*. *J. J.*

Lege *ἐπάτων* sed reliqua hujus scholii absurda sunt; agitur enim de pugnis. *M. du S.*

& in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam caprat, ascenditur. *M. du S.*

57. *Δέκ μοδ. χαρ. Αἰγ.*] Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, AEgineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset ejusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam bajulandam. Insaniam Pseudophilosophi graphice describit *Lucianus*. *J. C.*

Μοδ . . . Αἰγ.] V. *Leon Porcius* AG. IX, 1483. Drachma etiam Æginetica dupla fere Atticæ drachmæ fuisse traditur. Attica VII. Solidorum five denariorum Anglicorum, Æginetica XII. seu unius *Shilling*. *M. du S.*

Μεδίμνους Αἰγινητικούς] *Modios* etiam *Faber*: *medimnos* transferre debuerat: vid. *Perizon.* ad *AElian.* V. H. VI. c. 12. Eodem nomine *Strabonis* Interpretem reprehendit *Hoftus* de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos recentiores *μόδιον* & *μοδίμνον* nonnunquam confundere. Medimni, aliusve aridorum mensurae AEgineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos AEginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule *Lucianus* ad mensuram traduxerit. Mox *φιλοσοφοῦντα* contra Ed. *J.* auctoritatem servavi. *Noster* in Peregr. §. 30. *Χρυσῷ σαξάμενος πήλινα*—. *T. H.*

59. *Φιλόσοφα*] Ex Ed. *J.* Reliquae *φιλοσοφοῦντα*. *M. du S.*

63. *Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ*] Recte quidem Interpretes: sed malim *ἐπιμ. τὴν δικέλλαν*, *caput tuum pugnis implebo*, *atque insuper ligonem admetiar*. Olim in mentem venerat: *τὴν κεφ. ἐμπ. κονδυλῶν* vel *κονδυλῶν*, *ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ*, *caput tuum implebo tumoribus ligone admensus*: sunt certe *κονδύλαι* vel *κονδυλαὶ*, *ἀποφύσεις* in *Hesychio*, *tubercula*, *tumores*, etiam tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: *Schol. Aristoph.* ad Acharn. v. 1180. *ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδύλῳ ἐποίησεν αὐτὸς ὁ Λάμαχος.* Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut *Lucianum* deceat. *T. H.*

Ibid. *Ὦ δημοκρατία*] Vid. *Herald.* Obs. & Emend. c. 48. *T. H.*

75. *Ἐπιχαλάζω*] *Noster* in Gall. §. 22. *καὶ ἐχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura*: *Ovid.* Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. *nimbis*, *imbribus*, quae valde sunt Latinis usitata, *Franc. Juret.* ad *Paulin.* de Vit. Martin. III. v. 453. *T. H.*

76. ΑΝΑΡΕΣ] Sic ex conjectura scribere lubuit. In quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare territos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis *ἐπιμεν* consonum. *M. du S.*

Ἀλ-

* Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Halcyon, seu de Transformatione.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

CHAEREPHON, SOCRATES.

ΧΑΙΡ.

Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐνεῖνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα

CHAER.

II. QUae ista vox nos pepulit, o Socrates, eminus a littoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta

Ἀλκυὼν ὄρνις μέγεθος μὲν ἴση μικρῷ τρυβῇ, χροιὰν δὲ * ποικίλῳ· ἔστι γὰρ ἀναμὶξ χλωρὰ, κυανῆ, ὑποπόρφυρος. ῥάμφος ἔχουσα λεπτὸν, ἐτιμηκὲς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τὰς τῆς Σικελικῆς πελάγους αἰγιαλοὺς, πίνει μόνα ὑδάκουσα ἁλά. ὃν βλάπτει τε τῶν ἰχθύων τὰ ἀκανθῶν ἐπιπλεκομένων ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσῆ † πηγνύσα τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθείρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δέ τινος τὸ παράπαν οὐ. Ἔστι δὲ σκληρὰ τὸ χῆμα ὁμοίως ἐκτρικῆ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ σῶμιον δὲ στενὸν τε ἔτι πρόφιον, ὡς μόνῃ ταύτῃ εἶναι καὶ εἰσιτητὸν καὶ γνάφιμον ὑπὸ παντὸς μὲν τοῦ οἰκείου ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ‡ ὑπὸ χειμῶνι δὲ τεκτεύουσα μόνῳ, ὡς ἔπτα ἡμέρας ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἔπτα δὲ τίκτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασιν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὴν Πλειάδος δύσεως καιρόν· ἐπιπαθεζομένη τε § τῶν πετρῶν ᾄδει τι μέλος λιγυρόν. Ὅτι δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθέσπερ καὶ γήπεμον. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲ μείζων ἄφωνος, ἡ δὲ ἐλάττων ᾠδική. πᾶσαι δὲ ἔτος ἀνδρόκομοι πτέρυξιν, ὡς τὸ ἀρρένιον ὑποκάτω τι καὶ ἀμφίεσιν αὐτοὺς, ἢ ἐκεῖνοι βούλοιτο· ἐπαποθήκην τε τοῦτοις τὰς οἰκείας θηλείας ὂν τῷ ἀθρόους τε ἐ ἀπότους ἀμφοτέλεῖν μὲ τὸ ἀρρένιον τελάστην καλοῦνται δὲ ναῦται, ἢ ὅτι μόνον εἶτις ἀκούσειε τὴν φωνὴν, σημεῖον ἔχειν πανάλθες, ὡς φασιν, ὡς μὲ βραχύν τινα χρόνον τεθήξεται. G.

* Ποικίλῳ] Lege ποικίλῃ. Haec ex variis auctoribus collata: vide *Aristotel.* περὶ Z. I. IX. c. 14. T. H.

† Πηγνύσα] Πήγυσι. Modo pro ἐν ὕδατι legendum est ἐν βυθῷ, quemadmodum ex *Aristotele* liquet. T. H.

‡ Ἐν χειμῶνι &c.] Vid. *Aristot.* Hist. Anim. V. c. 8. *M. du S.*

§ Τῶν πετρῶν] Ταῖς πέτραις nisi majus vitium lateat. T. H.

¶ Ἢν μόνον &c.] Scribe: ὧν μόνον εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει ναυ. quanquam μόνον retineri potest. T. H.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyonem hunc *Luciano* adscriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur *Athen.* II. & *Laert.* in *Plat.* Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit. Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est commentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni principis potestate disseritur, deque divinis rebus. G. C.

ΑΛΚΥΩΝ] Non est Luciani, sed Leonis Academici, si *Antonio Mureto* sua stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & deliriones arguunt satis. Th. M.

ΑΛΚΥΩΝ] Alcyon quidem non est *Luciani* ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina conjungebant: sed posset esse *Luciani* animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est *Platonis* imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quicquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere vix quicquam de ea melius posse dici. Ceterum de Alcyonis fabula vide *Steph. Clerici* Acad. Quaest. V. J. C.

ΑΛΚΥΩΝ] *Alcyonem* dialogum fuerunt olim qui *Platoni* tribuerent; sed inter aperte nothos numerat *Diogenes Laërtius Platone* p. 84. C. Hunc autem ipsum Dialogum ex *Galai* Collectaneis aliisque satis constat, eum esse qui *Platoni* tribuebatur; cum ibi inter ejus opera, quamvis notatus, reperiatur. Leoni cuidam a Phavorino Philosopho, teste eodem *Diogene*, tribuebatur; unde satis liquet non posse *Lucianum* habere auctorem, qui *Laërtio* coævus, Phavorino junior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud *Athenaeum* XI. *Muretus* etiam Or. IV. & *Tan. Faber* in Notis ad Phaedri fab. p. 173. C. Et sane etiamsi haec testimonia non supperterent, vix credibile fit *Lucianum* de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide *Biblioth. Cæsar.* VII. p. 3. *Platoni* autem minime tribuerim, tum quia veteres rejecerunt, tum ob ea praecipue quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. M. du S.

4. Ἄφωνα] Causam adfert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria neque guttur. *Horat.* in Odis: O *mutis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum. Lucian.* in Gallo: πολὺ ἀφωνότερος ἐσο-

μαι

multa ſunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua ſane vetus hominibus eſt conficta fabula: ferunt illam, quum mulier eſſet quondam, AEoli

γῷ δὴ τά γε καθ' ὕδατος ἁλμυρώμενα. ΣΩ. θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνός τε καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος· φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἕλλη-

μαι τ' ἰχθύων adv. Indoct. μᾶλλον τ' ἰχθύων ἀφνότερος εἶ. G.C.

8. Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] Occaſio diſputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud *Ovid.* Metam. lib. XI, 420. Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Alcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus iſſet ad conſulendum Apollinem Clarium de ſtatu regni, naufragio periit: cujus corpus cum ad uxorem delatum fuiſſet in Trachinem, doloris impatiens illa in mare ſe praecipitavit. Poſtea miſeratione Thetidis & Luciferi converſi ſunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait *Varro* de L. L. lib. III. Hae, referente *Plinio* X. c. 32. ex *Ariſtotele*, paulo ampliores ſunt paſſere, colore cyaneo, collo gracili ac procero. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, niſi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem ſeptem ante brumam diebus nidos, & totidem ſequentibus pariunt: unde *Mantuanus: Producit Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis ſunt noti: nam in his tempeſtatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam anguſto, grandium ſpongiarum ſimilitudine, ex ſpinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut ſpuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum *Lucianus* hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορεύομεν ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum eſt adagium iſtud Ariſtophanicum in Avib. v. 1593. Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγετ' ἡμέρας ἀεί. id eſt, *Atque halcyonicos egeritis aſſidue dies*: hoc eſt, *tranquillam atque otioſam vitam. Plautus* in Poenulo Act. I. Sc. II, 142. *niſi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare eſt olim, cum ibi halcedo pullos educat ſuos.* Idem in Caſin. Prol. v. 26. *Halcedonia ſunt circa forum*; id eſt, tranquillitas & ſilentium. *Virgilius* inter prognoſtica futurae tempeſtatis hoc quoque refert Georg. I, 398. *Non tepidum ad ſolem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi alcyones* — Meminit harum & *Theocritus* Eid. VII. *Homer.* Il. K. *Servius* ad Virgil. Georg. I. Ceryli maris halcyonum *Theocritus* in Bionis morte: qui ubi conſenuit, a conjuge alis impoſitus geſtari dicitur: & talis conjugii amor eſt in his aviculis, ut, quum altera ex eis interiit, quae ſuperſtes eſt, longo tempore amiſſam ſociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* diſcernunt, ſed tamen de eodem genere eſſe ſtatuunt. *Ariſtot.* de Hiſtor. Anim. VIII. c. 3. etiam videtur diſcernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utriſque tribuit. *Gaza carulum* vertit. G C.

Παλαιὸς ἀ. μεμύθευται λόγος] De Alcyone & Alcedoniis copioſiſſime *Ulyſſ. Aldrovand.* Ornith. XX. c. 60. Is p. 511. ubi de hoc ſcripto mentionem facit, quum iſta chartae mandabat (*Varinus ejusdem* (Halcyonis) *Pauſaniam auctorem facere videtur: nam in voce* Κήρυλος *Pauſaniam ſcribit condidiſſe Alcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile poteſt deprehendi, ſi quis meminerit, ex *Euſtathio* ad Il. I. p. 776. eſſe depromta, quae *Phavorinus Camers* in Lexicon retulit in Ἀλκυονίδες ἡμέραι· nam ad vocem Κήρυλος nihil horum ſimile. Anſam autem labendi haec dederunt verba: Ἰστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Παυσανίαν τὰ ἀλκυόσια ἄρρενες &c. *Pauſanias* ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cujus etſi permulta, vellem tamen pro ſuis multo plura deſcripſiſſet verboſus Homeri Commentator. T. H.

9. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] *Auguſtinus Datus* cum *Benedicto*, *Æoli Graci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel *Luciani* ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Æoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex *Ovidii* libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex *Dicaarcho*, cujus verba ſunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν ἅπασά ποτε πόλις ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo §. 39. verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandridae, Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur. J. G.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] Æolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & *Apollodorus*, p. 11. l. 16. Vide etiam *Jambl.* n. 242. *Hygin.* F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. M. du S.

Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος] AEolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiaſtae veteres *Theocr.* ad Eid. III, 45. *Pindar.* ad Pythion. Δ, 190. *Apoll. Rhod.* ad I, 143. *Procl.* in *Heſiod.* p. 46. *Plin.* H. N. VII, 56. p. 480. AEolus Hippotae filius ab hoc eſt diverſus, ut liquet ex *Diodoro Sic.* IV. p. 188. ad quem *Rhodomannus* contexuit AEolidarum ſeriem. *Dicaearchi*, quem *Gronovius* adtulit, locus eſt corruptus: *Salmaſ.* de L. Hell. p. 355. Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum ſancit: *Palmer.* Gr. A. p. 8. *Gronovio* praeivit, intelligendumque ſtatuit Ἕλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου· verum, ut *Dicaearcho* ſecum conveniat, legendum eſt ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Διός mox ipſe: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἐστὶν, ὥσπερ μικρῷ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ ſcribatur, origo vitii ſtatim patet. Vid. *Clem.* Strom. VI. p. 679. A. T. H.

Ἑλλην῾ο θυγατέρα, κυρίδιον ἄνδρα τ῾ ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήϋκα τ῾ Τραχίνιον, τ῾ Ἑωσφόρ῾ου γ῾ ἀστέρος, καλῆ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πλεγωθεῖσαν ἀφ᾽ τινα δαιμονίαν βέλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτειαν τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἵα τ᾽ ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ᾽ ἔστιν, ὃ σὺ φῄς; ἢ πώποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τ῾ φωνῆς, ἀλλά μοι ξένη τις τοῦ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τ῾ ἦχον ἀφίησι τὸ ζῷον· πηλίκον δέ τι κ᾽ ἐστί, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἐ μέγα· μεγάλῳ μέντοι ἀφ᾽ ἧ φιλανδρίαν εἴληφε [a] πρὸ θεῶν τιμήν· ὅτι γ᾽ ἐν τῇ τούτου νεοττείᾳ κ᾽ τὰς Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμ῾ος ἄγει, κ᾽ χειμῶνα μέσον

10 Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, ſuum fato functum luxiſſe deſiderio conſuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis inſtructam divina voluntate in avis morem circumvolitare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

2. CHAER. Alcyon id eſt, quod tu dicis? nunquam ante audiveram ejus vocem, quae mihi inſolens revera accidit: flebilem ergo plane ſonum emittit animal iſtud: quali autem corporis eſt magnitudine, o Socrates? SOCR. Non magnum: attamen magnum ob ſingularem mariti amorem accepit a Diis praemium: quum enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit, hyeme medio

a Παρὰ] Sic F. ceterae omnes περὶ.

10. Κυρίδιον ἄνδρα] Vid. Reineſ. ad Inſcr. Cl. XIV. n. 3. *Ceyx Heſperi ſive Luciferi & Philonidis filius: Hygin.* F. LXV. ubi vide *Munckerum. Clem.* Protr. p. 35. D. Κῆϋξ μὲ Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς, Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη: cum ceteris in gratiam redibit *Clemens*, ſi modo unam vocem ſedem mutare jusſeris: Κῆϋξ μὲ Ζεὺς ὑπὸ τ῾ Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 251. Huic in transcurſu foediſſimam labem eximemus: ἡ δὲ (Alcyon) ἄγων πρεσπαλῶς ἀδύρεσθε τ῾ τῆ ἀνδρὸς θάνατον ὥδε τ῾ Σίλλαν imo vero ὥδε τ῾ αἰγιαλῆ. *Noſter* etiam in initio, λάτ᾽ τ῾ αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ὁ τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. *T. H.*

11. Κήϋκα . . .] Rex erat Trachine. Cum noſtro ſentit Hyginus f. 125. *Clemens Alex.* Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem p. 22. A. de Regibus verba faciens qui ſibi Deorum nomina aſſumpſerunt; Κῆϋξ μὲ, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τ῾ Ἀλκυόνης τ῾ γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς ΗΡΑ προσαγορευομένη. Sed & *Theocriti Scholiaſtes* cum *Luciano* facit p. 287. B. *M. du S.*

12. Τῆ ἀστέρ῾ος] Sic legendum, ut edidimus, litera minuſcula. V. *Heſiod.* Θ. 381. & *Schol. Homer.* ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium eſt ut ſomniarunt illi. V. *Ovid.* Met. XI. 271. Auroraе is filius. Apud *Apollodorum* tamen Ἑωσφόρ῾ος dicitur Ἀστραίου. ejusque filius Ceyx dicitur p. 11. l. 20. *M. du S.*

24. Περὶ θεῶν] Forte legendum ὥδε. Ad hanc fabulam alluſit *Euripid.* Iph. in Taur. v. 1089. *G. C.*

Παρὰ θ.] Turpiſſime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro ὥδε obtrudunt; cum tamen proclive ſit ex ſimilibus *Luciani* locis hunc etiam emendare. Vide finem hujus ipſius dialogi: τιμῆς οὔσης· ἴτυχεις ὥδε θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II. verhiſt. c. 3. ταύτῃ παρὰ τῆ Ποσειδῶν῾ος λαβοῦσα τὴν τιμήν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33. errarunt iterum plerique: in *Fl.* tamen, uti & hic, & in *P.* recte eſt ταύτης — ΠΑΡΑ τῆ Ἥπου λαχοῦσα τ῾ τιμῆς. Notandum autem in Aldina ſaepius reperiri π῾ (quod proprie eſt περὶ) poſitum pro παρὰ, ut in hoc poſtremo loco, & in *Dial. Diog. & Herc.* ubi γεγράμμενα τῶν Ἡρ῾ακλέα π῾ τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum eſt in παρὰ τ. θ. ut in fine ejusdem παρὰ τοῖς νεκροῖς. Cum hæc ſcriberem nondum Florentinam videram, quæ recte hoc in loco legit παρά. *M. du S.*

Περὶ θεῶν] Παρὰ pro περὶ certiſſimum eſt: in multis explorata linguae ratio contra quicquid eſt Codicum Mſſ. valet. Simillime *Plato* de cicadis in Phaedr. p. 1230. B. ὁ γέρας ἔχουσι παρὰ θεῶν & mox, γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν quae plus una vice *Aelianus* de Anim. eſt imitatus. *Euripid.* Hel. v. 15. Προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus eſt *Plutarchi* comparandus de Sol. Anim. p. 982. F. τόν῾ο γ᾽ γενέσεως ἑ τόκους ἑ ὠδῖνας ὁ Διὸς ἔτως ἐτίμησεν; mox: τῇ δὲ ἀλκυόνι τικτούσῃ περὶ τρακὰς πᾶσαν ἔχησι θάλασσαν ἀκύμονα ἑ ἀσάλευτον· tum φίλανδρ῾ον μὲ ἔτως ἐσό &c. De Alcyoniis quid aliis indictum ſuperſit, ſunt ſane non pauca, nunc operoſius inveſtigare non lubet: vide *Suid.* in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & *Kuſter. Varro* apud *Nonium* p. 145, *Dies deinde illos, quibus Halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoque ſeptem eſſe dixit.* *T. H.*

Ibid. Ἐπὶ γῆ τῇ τ. νεοττιᾷ] *Henr. Stephan.* Theſ. E. G.

dio praecipuos ſerenitate, quorum eſt etiam hodiernus hicce quam maxime. Nonne vides ut ſerena ſint ſuperna, fluctibusque careat & tranquillum ſit totum pelagus, conſimile, ut ita dicam, ſpeculo. CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus eſſe dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio ſunt dicta, o Socrates, ex avibus mulieres unquam extitiſſe, aut aves ex mulieribus? nihil enim omnium eſt, quod minus fieri videatur poſſe.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri poſſunt, quaeque non, hebeti prorſus acie quidam eſſe judices: exigimus enim vero ea ſecundum facultatem humanam, quae neque noſſe, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis

σον διαφέρουσας ταῖς εὐδίαις, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ τήμερον [b] παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ Ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, [c] τῷ ποτε χρὴ πιστεύειν τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

ΣΩΚ. Ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τῆς δυνατῆς τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παγκάλως. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ δὴ φαίνεται ἡμῖν καὶ

[b] Παντὸς] Πάντων P. L. *J.* atque inde margo *Aldi*. [c] Τῷ] Priores Edd. τῷ. Πῶς L.

G. T. II. p. 1040. B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου ἴσοτιμία. quod alicubi repererit, an ita ſcribendum judicarit, haud equidem ſcio. Particulae certe γὰρ δὴ mox §. 3. alibique a *Luciano* conjunctae, & ad hunc locum apte ſatis conveniunt. *T. H.*

25. Ἀλκυον.] Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τίνες τῆς ἀριθμὸν ιδ'. γαλῆναι, ἐν αἷς νοσοῦσι αἱ ἀλκυόνες. *Heſych.* *A. V.*

26. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes*, *eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in *Luciano* millies occurrit. *J. G.*

28. Παντὸς μᾶλλον] *Plato* p. 53. A. Variant autem hic libri. P. L. & *J.* πάντων habent. Reliqui impreſſi παντός. Neutrum probo. *M. du S.*

29. Γαλήνιον] Adducit haec verba *Andr. Rivin.* de Ven. Sal. & Mal. §. 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων ſcribas, nihil intereſt: utrumque aeque commodum; formula quaedam ſolennis abſolute ſic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceres, hic ſcribi debuiſſe πάσης vel πασῶν, ſcilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In *Platone* & *Xenophonte* nihil eſt frequentius: mox: παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται. *T. H.*

33. Τῷ ποτε] Ante τί ποτε. *F. G.*

Τῷ] Accentus amovendus: τῳ vel τινι. Saepius ea in re peccatur: vide ad Πρ. εἰ ἐν A. §. 4. Dial. D. III. & *Ritterhuſ.* ad *Porphyr.* de V. P. p. 14. *T. H.*

34. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς] *Benedictus*: *quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides?* a quibus ſcilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici poſſe τοὺς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις· ſed melius ad ſententiam congruit, quod dedi: atque ita fere *M. du Soul*, qui verterat: *quid eſt, quod tis fidem faciat, quae a te dicta ſunt, o Socrates*: Idem Vir Doctiſſimus, quae paulo poſt ſequuntur, δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & inviſibilem aeſtimamus.* Multum diſſentio; quippe cui placuerit is verborum ſenſus, quem jam ante priores Interpretes *Datus* & *Benedictus* probarant. Δοκιμάζειν κατὰ δ. vereor, ut illa poteſtate ſatis ſit Graecum: tum ſcribendum fuerat, τὴν ἄγνωστον οὖσαν &c. ſcilicet θεῶν δύναμιν, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. Ἄγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος hujusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide *Thom. Mag.* in Ἀβίατος. Ἀμιμητος. Ἀνέφικτος. Ἀπρονόητος. Ἀσύντος. Ἄφθονος. Ὑπερτος· quae-dam notavit *Jer. Hoelzlin.* ad Apollon. Rh. II, 956. plura *AEm. Portus* Lex. Jon. in Ἄφατος· fit tamen nonnunquam, ut Interpretes fallant: ſic in *Phalarid.* Ep. 98. τὸ ἀνεξέτασον πλῆθος, *vulgus, quod nihil expendit, aut ex vero aeſtimat.* In utriusque autem loci verſione non erat, cur vel minimum amplius haeſitarem, poſtquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatiſſimum *Petri Weſſelingii* judicium. *T. H.*

38. Ἐοίκαμεν] Hic ἐοίκαμεν εἶναι perinde eſt, ac ἐσμὲν, *ſumus*: nam interdum ἔοικα non eſt dubitantis ſed affirmantis. Vid. *AEgid. Menag.* ad *Diogen. Laertii* lib. IX. S. 73. *J. C.*

Ἐοίκαμεν ἡμεῖς &c.] Ad ſimilem *Iſidori Peluſiotae* ſententiam II. Ep. 117. haec notavit *Rittershuſius*: ejus generis alia *Princeus* ad *Apul.* Mileſ. I. p. 8. *T. H.*

καὶ τῶν ἀπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεὶ τοι μικρὸς πάνυ καὶ [a] νεογιλὸς ὁ βίος χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ ἀγαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτῳ ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ [b] τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ [c] δὴ συμπεσεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως δεῦρο· πότερον δὲ οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτῃ αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τὴν ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὰ ἅπαντα κόσμου, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλάσαι εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γοῦν τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια

& factu facilium difficilia; & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hyems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam extitit compositi coeli serenitas. Jam tu utrum majus quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli in-

a Νεογιλὸς] νεογιλλὸς Schol. νεογὸς C. d Τοι] τὸ Margo *AIW.* male. c Δὴ] ἤδη P. L. Margo *AIW.*

43. Ἀνίφικτα] Ἀδύνατα καὶ ἀληλιφθῆναι. *V.* νεογενὴς. *V.C.*
47. Καὶ νεογιλὸς] Αὐτὶ τοῦ νέογ , * νεογέννητος ,

* Νεογέννητος, νεογ.] Has utrasque voces adjecit *M. du Soul.* monens praeterea reponi debere νεογιλός. *T. H.*

45. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute provectus*, quae verissima *Luciani* mentis expressio. *J. G.*

Ibid. Νήπιος] Expressit illud Ægyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros.* Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic & *Seneca* apud Lactantium II, 4. *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod majora nos ludimus.* *M. du S.*

47. Νεογιλὸς] Vox *Pollucī* improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8. τὸ δὲ νεογιλὸς ἢ νεογιλον, εἰ ἐν Ἰσαίῳ εἴρηκεν ὁ τοῦ κατὰ Ἀριστάρχου, ἐ δόκιμον. Νεογιλαίῳ per me licet exultatum abeat e Graeca lingua: ibi protulit hunc locum *Jungermannus.* Sententia persimilis *Hipparchi* Pythag. apud *Stob.* p. 573. Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετασθεὶς βραχύτατον ἔχοιεν οἱ ἄνθρωποι τὸν τῆς ζωῆς χρόνον. *T. H.*

56. Ἤδη] Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. *M. du S.*

Καὶ δὴ] Minime mutandum. *Aristoph.* Pl. v. 227. Καὶ δὴ βαδίζω. *Thesmoph.* v. 221. Apud *Platonem* saepissime. *T. H.*

61. Ἀνυποστάτου] Ἀνυποστάτῳ χειμεῤῥοῦς *Julian.* Or. I. p. 34. C. Agit de hac voce *Is. Casaubon.* ad Athen. III. c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθός τινος abesse potest εἰς. *T. H.*

65. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν] Vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* VII. §. 23. *T. H.*

68. Πολλὰς ἰδέων φύσεις] *Multas specierum naturas*: imo πολλῶν ἰδέων φύσεις, *multarum specierum naturas*: quamquam impropria hic est ea locutio. *J. C.*

85. Τιχῶν] Recte viderat *Benedictus* uti & *Marci-*
lius

inter nos, qui quidem fingere ſciunt, luto cerave ſumta, facile ex eadem ſaepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero magnam habenti virtutis praeſtantiam neque omnino comparandam ad noſtras agendi vires, ad manum eſſe credere par eſt omnia iſtiusmodi atque in facili poſita. Aterim totum coelum quanto tandem temet ipſo videatur majus, indicare tu poſſis?

τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ὅπως ἅμα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μεταχηματίζει πολλὰς ἰδέων φύσεις. τοῦ δαιμονίου δὴ μεγάλην καὶ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸ ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτῷ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa conſequi licet. SOCR. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter ſeſe ſi conferantur, magnum aliquod eſſe diſcrimen, quo alius alium ſuperet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorſus infantes, quinque, ſi lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, & iis, quaecumque manibus iſtis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: iſta enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur poſſe.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, φράσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἴσως δὴ θεωρῶμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ὅτῳ πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

85. Τυχῶν] Γράφεται, τεχνῶν. G.

lius & Vorſtius, ſic legendum, non τεχνῶν quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmant Ed. F. & Codd. Mſſ. P. & L. M. du S.

Τεχνῶν] Recepi, quod in F. V2. S. A. fuit expreſſum, itidemque in margine AIW. reliquae τεχῶν. In Exc. P. haec notantur: Ἀφ' τῶν τεχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Chriſtoph. Longolii Luciano cum Mſſ. collato: Ἀφ' τῶν χειρῶν (feſtinantis, ut auguror, deſcriptoris errore pro τεχῶν, ut legitur in A1. anni MDIII. ad cujus oram adlita fuit haec vetuſti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teſte M. du Soul: eoque facto jampridem, antequam haec vidiſſem, legendum eſſe ſtatueram: neque me poenitet ſententiae priſtinae: licet enim τεχνῶν adſpectu primo ſatis videatur accommodatum, ſi tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praeſtantiam alterius lectionis comparari poſſit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, jam ſimul complectebantur: deinde τούτων appoſitum prorſus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων ὅτῳ πολυμηχάνων ἐργάζονται ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in ſcripto perlucet, admodum reſpondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox iſtae difficultates non ſolum evaneſcent, ſed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monſtrare Socratem crede, tanquam teſtes rei, quam proferebat, luculentiſſimas: ſunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a *Galeno* de Uſu partium corp. hum. lib. I. & II. quia, ut ait *Ariſtot.* περὶ Z. M. IV. p. 106. ἡ χεὶρ ἔοικεν εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἔστι γὰρ οἷονεὶ ὄργανον πρὸ ὀργάνων propterea quod manus habeat, idcirco hominem eſſe ſapientiſſimum cenſebat Anaxagoras; quanquam melius, Galeno ſuffragante, rationem illam Ariſtoteles invertat, quia inter univerſum genus animalium ſapientiſſimus eſt, ideo datum eſſe homini a natura, ut manibus ſit praeditus. Hinc eadem opera patet, fruſtra fore, ſi quis objiciat, praeteriri potuiſſe facile manuum mentionem, quum mox ſequatur ἀφ' τοῦ σώματος· ratio enim non eſt in obſcuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris ſolae commemorarentur. T. H.

Καὶ τ ἰσχύος δὲ τ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην [a] ἔχει τ ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τ τοιούτων εἷς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δήπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς συνακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ Φύσιν. ὁπηλίκ' ἦν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῳ τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τ σύμπαντα εὐαγὲς πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν ἦν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ὁ κόσμος τ ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, [b] τηλικοῦτον καὶ τ δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τ φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἦν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὖσι, πολλ' ἄττ' ἀδύνατα τ ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις

6. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enimvero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam ejus ac sapientiam atque intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7. Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scribere illiteratis mul-

a Ἔχει] ἴσχει, nisi quod typorum vitio εἴχειν in *J.* Edd. cunctae praeter *B2.* b Τηλικοῦτον] τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *J.* Margo *A1W.*

90. Ἀμέτρητον ὅσην] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 82. ubi de pleonasmo nominum ὅσος & ἡλίκος disputat. *T.H.*

Ibid. Ἔχει] *B2.* Reliquae ἴσχειν. *M. du S.*

2. Τηλικαύτην . . . . αὐτὸς] Ex Ed. *J.* est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικοῦτον . . . αὐτοῦ. *M. du S.*

Τηλικοῦτον &c.] Multum vereor, ne quod Junta suppeditat, prava sit *Antonii Francini*, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν ἦν δόξει, ὅσην ἴσχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τὰ περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. *T.H.*

3. Αὐτοῦ] Nempe mundi, quem Deum esse statuit *Plato* in Timaeo. *J.C.*

Ibid. Φρόνησιν] Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. *A.V.*

8. Ἀναγνῶσαι] Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in *Hesychio*: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Jonum est, & *Herodoti*, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι. Γραμμαλικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adjungendum, eo tamen referri debet. *T.H.*

12. Παραβάλλουσα] An καταβάλλουσα, id est, *instituens*. *F.G.*

Παραλαβοῦσα] Sine librorum auctoritate mutavi; habent enim omnes παραβάλλουσα. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. *M. du S.*

Παραβάλλουσα] Eadem, quae Doctiss. *M. du Soul*, mihi quoque se jamdudum obtulit conjectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus arridebit *Guyeti* καταβάλλουσα. Imo defendi forte poterit παραβάλλουσα, in favo ex congesta temere materia velut projiciens animal informe. *T.H.*

15. Μελ. σοφὸν] Eodem epitheto gaudet etiam apud *Philostr.* p. 889. *M. du S.*

16. Θεῖον μέλιτος] Hinc *Virgil.* IV. Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona. Varro* de R. R. II. c. 5. *Denique ex hoc* (bove) *putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres.* *G.C.*

17. Ἐκτὸς ὠῶν] De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur *Cal. Rhodogin.* Ant. Lec. XXVII. c. 17. *Aristotel.* de Gener. Anim. lib. V. *G.C.*

19. Τινῶν] An τισὶν; *F.G.*

Τινῶν] Legendum τισὶν cum Interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte *Empedoclis*, qui Physica versibus scripserat. *J.C.*

Ti-

multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, & varietate multa expoliens pulcraque & omnimoda colorum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem: tum porro ex ovis mutis & inanimatis plura genera fingit alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper usa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorate quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Luscinis: famam autem fabulae qualem tradiderunt pa-

γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τοῦτο, ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, ἢ ποιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν ἄποδα βάλλουσα ζῶον ἄπτερον, καὶ ἄπλερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε ὠῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ [c] ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τισὶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη.

Τὰς ἐν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ πανλελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμθοι καθορᾶν, οὔτ' ἐν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες,

c Ἀνύδρων] ἐνύδρων C. *f. AIW.* rectum puto.

Τισὶν, τέχναις] Vorstii structura suadente, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. *M. du S.*

Τισὶν] Etsi transponas, incommode cadit. Deinde ὡς λόγος pertinet ad sequentem sententiam, προσχρωμένη τέχναις ἱεραῖς quem nexum subjecto τισὶν non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud *Platonem* saepe, *ut veteris sapientiae doctrina tradit:* ita λέγειν *Democritus:* τάδε λέγω περὶ τῶν ξυμπάντων. Vix me retinui, quin redderem in *Luciano* τισὶν orationis structura liquida: tum etiam recte τισὶν, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. *T. H.*

20. Αἰθέρος μεγ.] Summi Dei. *Lucret.* lib. I.

Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether
In gremium matris terrai praecipitavit.

& *Virgil.* II. Georg.

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether. G, C.

21. Τὰς ὔ. ἀθ. δ. μεγάλας ὔσας] Si locus est integer, nec quicquam desideratur, quae suspicio non immerito posset suboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit Interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex *Pausania Sylburgius* in Praef. p. 930. Vide praeterea *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 13. ubi quae pleraque notat *Perizonius* sunt aliena; & diversi generis. *Strab.* I. p. 7. πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων· *Menodotus* apud *Athen.* XV. p. 672. B. πιπισμένους τοὺς Ἀργείους. In *Diogen.* L. IX, 42. ita nunc legitur: Φησὶ δ' Ἀθηνόδωρος ἐν ᾗ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κελεῦσαι κομισθῆναι γάλα· Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτη πρὸς Δημόκριτον quod quo minus in *Diogene* consp iciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48. τοῦτον ἐν ἑνὶ τῶν φασὶν ἀπαντήσαι Σωκράτει, λέγειν τὴν βακτηρίαν ibi recte *Kuhnius.* *T. H.*

26. Ἀηδόνων] Luscinarum propter Philomelam meminit. *M. du S.*

27. Κλέος δὲ μύθων] Vertit Interpres: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum esset, *gloriam fabularum:* sed κλέος hic est, ut saepe apud *Homerum*, pro *fama* auditu accepta: Il. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus Ed. Rom. ut & quae de hac voce habet *Eustathius.* Itaque Socrates hic inducitur dicens traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonicum non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Alcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus *Plato* lib. II. de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλ-

τέρες, τοιοῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὦ [a] ὄρνι θρήνων μελῳδέ, παραδώσω τὸν σῶν ὕμνων πέρι καί σου τὴν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ [b] λέγων τά τ' ἄλλα, περὶ δὲ, καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. [c] πρέπει γοῦν, ὦ Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἰόντες οὖν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆς Φαληρικοῦ. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν οὖν ποιῶμεν ἕτως.

rentes, talem & liberis meis, o ales lamentorum modulatrix tradam, de tuis hymnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile quiddam quin facias, non refugies. CHAER. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum virorumque consuetudini conducat. SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi jam ad asty tempus est e Phalerico. CHAER. Nulla quidem in me est mora.

a Ὄρνι θρήνων] ὀρνιθοθήρων P. b Λέγων] λόγων in F. error est typorum. c Πρέπει γοῦν] In sola P. πρ. γοῦν, ὦ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis *Bourdelotii* sit, equidem ignoro.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίππην καὶ Μυρτώ. V.

39. Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ] Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

παλλίστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν *dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fictae ad virtutem sint.* F.C.

28. Θρήνων μελ.] Ὦ ὄρνι θρηνομέλῳδε legendum est. F.Br.

31. Γυναιξί τ' ἐμαῖς] Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus *Lucianus*, aut quisquis hujus opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare *Panatius* firmissimis, Plutarcho judice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Clarissimi *Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem*. Nos de his feminis hoc modo lectorem monitum hic volumus; *Xanthippen* morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuescens compararet. *Myrto* autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule *Plutarch.* in *Vita Aristidis* sub finem. M.du S.

Ibid. Ξανθ. τε καὶ Μυρτοῦ] Socrati *Hieronym.* in Jovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam *Laertii* etiam testimonio & *Plutarchi* in Arist. G.C.

Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῦ] Junguntur etiam in Epist. Socratic. 27. p. 57. Observanda, quae *Cyrillus* ex *Porphyrio* scribit contra Julian. VI. p. 186. D. δύο ὁ χοῦ γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲ πολίτιν, καὶ ποιοτέραν πως, Μυρτὼ δὲ Ἀριστείδου θυγατριδῆν τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲ Ξανθίππην ὠφελήσειν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἑαυτῷ Λαμπροκλῆς ἐγένετο· τὴν δ' Μυρτὼ γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκον καὶ Μενέξενον. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt *Plato* & *Xenophon*. Vid. *Diogen. L.* II, 26. ibique *Casaubon.* & *Menagium*. T.H.

36. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν] *Duplam exhortationem, & quod Alcyon pia in virum sit, & quod is in uxorem.* Haec notantur ad marginem *AVW*. T.H.

39. Φαλ.] Φάληρος λειμὼν εὐοίδιμος Ἀθήνησιν. A.V.

Φαλ.] Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λειμών. M.du S.

Pro-

Prometheus, ſive, Caucaſus.

Προμηθεὺς, ἢ, Καύκασος.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

MERC.

1. CAucaſus quidem, o Vulcane, hicce, cui miſerum Titanem iſtum clavis affigi oportebit: nos jam nunc circumſpiciamus rupem aliquam opportunam, ſicubi quae ſit a nive nuda, ut firmius defigantur vincula, & hic omnibus conſpicuus ſit pendens. VULC. Circumſpiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus eſt, ne ſuppetias ipſi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim viſum eorum, qui infra ſunt: ſed, ſi videtur, in

ΕΡΜ.

1 Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, ὅδε, ᾧ τ' ἄθλιον Τιτᾶνα τοῦτον προσηλῶσθαι δέησει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη χρημνόν τινα ἀπότομον, εἴ που ἡ χιὼν γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καθαπαγεὶς τὰ δεσμὰ, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος. ΗΦ. περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ * ἐπαμύνειεν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ 10 ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον

1 Ἐπαμύνειν] Priores Edd. ἐπαμύνων. Suppletur in *F.* ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνηται· idem in Marg. *Alv.* ſed transverſa linea inductum.

9. Τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] Τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς * ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. *V.*

* Αὐτοὺς] L. ἀνθρώπους· & ſic C. abb. & *V.* ἄνους. *M. du S.* Idem nosvent pro πλάσματα corrigendum eſſe πλάσμαλα: mihi varia videtur, ſed pejor lectio. *T. H.*

ΠΡΟΜ.] In hoc & ſeqq. Deorum tam cœleſtium quam marinorum dialogis duplex *Luciani* inſtitutum eſſe videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; ſecundum, ut quæ in his Poëtarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude præſtitum eſt, quæ ipſis propemodum Chriſtianis vix quicquam reliqui fecit. Ineſt certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica conjuncta, ut ab homine non Chriſtiano deſiderari, nedum ſperari amplius quid non poſſit. *M. du S.*

1. Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit *Ottomarus Luſcinius* hujus dialogi Interpres, non video: omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt: ſat monuiſſe. *J. B.*

Καύκασος] Hujus montis deſcriptionem apud *Arrian.* in V. A. lib. III. reperies. Prometheum vero affixum fuiſſe ad Caucaſum tam multi affirmant, ut vix negari poſſit. Hoc in primis teſtatur *Cicero* lib. II. Tuſc. Quaeſt. Hoc etiam *Apollon.* Arg. II. in fine aſſerit, quod Ejus Interpres affirmat illud ipſum *Hiſ-*

ſanias, *Servius* & alii multi. *G. C.*

9. Ἐπαμύνειν] In Editionibus vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *F.* δύνηται) addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quæ ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianeum puto. *M. du S.*

Ἐπαμύνειν] Veriſſima *F.* Ed. lectio: Juntinam interpolatam eſſe clamat illud ἐπαμύνειν δύνηται. Putaveram olim inſiticium eſſe οἱ ἄνθρωποι, &, quum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuiſſet adſcriptum, poſt in contextum veniſſe: nam commode procedunt, ὡς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquieſco. *AEſchylo*, cujus fabulam, antequam haec ſcriberet, a Luciano lectitatam fuiſſe, facile deprehendi poteſt, Prometheus λαφυγὼς, ἀνθρωποποιὸς *Tatiano* Or. ad Graec. p. 42. *auctor vulgi fictilis Phaedro* IV, 14. Ideo homines ab ipſo ficti πλάσματα πηλοῦ *Ariſtoph.* Av. v. 687. πηλόπλαστον σκήνωμα *AEſchyl.* apud *Procl* ad *Heſiod.* p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Chriſtiani ſcriptores Latini: *Dracont.* Hex. v. 311. *Projicere nec plaſma ſuum vult ſtultior artifex.* *T. H.*

μέσον ἐνταῦθά πῃ ὑπὲρ τὸ φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπλαθεὶς τὸ χεῖρε ἀπὸ τουτοῦ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβολοι, πανταχόθεν ἠρέμα ὑπενθικυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴ ταύτῃ ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ὑπόβασιν, ὡς [a] ἀκροποδιτί πῃ μόλις ἑστάναι· καὶ ὅλως ὀπταιρόταλος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε δή, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σαυτὸν καλαπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, καλελεήσατέ με τῆδε τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ΕΡ. τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ καλελεήσαλε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα τῆδε κούσανλας τοῦ ὀπτάγματος; ἢ οὐχ [b] ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατάλαθθῆναι; ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλεισε, καὶ προσή-

medio isthic propemodum supra praecipitium suffixus haereat, dispansis manibus ab hac parte in adversam. MERC. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessae, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheu, adscende, teque praebe defigendum ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc scilicet ajebas, o Prometheu, miserescite, ut tua vice jam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque

a Ἀκροποδιτί που] ἄκρῳ ποδὶ που *J.* b Ἱκανὸς] Plerique Edd. ἱκανῶς exceptis *Va. S. A.* Ἱκανὸς emendatum in marg. *AIW.*

14. Ἀποτομοί τε γὰρ] * Ἀποτετμημέναι, ποδὶ μόλις ἔχουσαι ἀβάσιον. *V.*

* Ἀποτέτμηται] *L.* ἀποτέτμηται. *C.* abb. ἀποτετμημέναι & *V.* *M. du S.*

12. Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *Philostratus* in Apoll. Tyaneo (III. c. 3.) refert duo esse Caucasi cacumina stadio inter se disjuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. *G.C.*

Ὑπὲρ τὸ φάραγγος] *AEschyl.* Pr. Relig. v. 15. Δῆσαι βία φάραγγι πρὸς δυσχείμερον. ubi Stanleus ista *Luciani* non praeteriit. — *adspicite religatum asperis vinctumque saxis* — apud *Cicer.* T. D. II. c. 9. *T.H.*

Ibid. Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur:* inde Caucasus dictus erux; monuit *Lips.* tract. de Cruce: σταυὸς postea. *J.B.*

Ἀνεσταυρώσθω] Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est *L. Bos* in Ep. ad Hebr. VI, 4. ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκολοπίζειν Graecis esse *in crucem agere, cruci suffigere*, secus quam Scriptoris Sacri Interpretes existimarunt, vertentes *rursum crucifigere.* *T.H.*

13. Ἀπὸ τουτοῦ] Ab hac in contrariam partem. *J.Br.*

14. Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud *Senec.* Hercule fur. *J.B.*

Ἀπότομοι] Praeter Angl. etiam P. & L. uti Pet. c. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. *M. du S.*

18. Ὡς ἀκροποδιτὶ που] Scribe, ὡς ἀκροποδιτὶ που μόλις ἑστάναι. *J.Br.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ μόλις ἑστάναι] Ἄστολις inde *astra* qui inter ambulandum stare nesciunt. *Casaub.* ad *Suet.* Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὶ ἀκροδῶν τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκμόνων ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. *Lucian.* Dial. Mort. XXVII. §. 3. In MS. legitur μόγις quod idem est. *J.B.*

Ἀκρῳ ποδί] Ed. *J.* Reliquae ἀκροποδιτὶ, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam jam alibi solere ἀκροποδιτὶ legi, non ἀκροποδιτί. *M. du S.*

Ὡς ἀκροποδιτὶ που] Nullam video rationem, cur mutandum sit; nisi, quod alibi *Noster* solet, ἀκροποδιτὶ malis: alia *Luciani* loca, ubi hoc ipsum vocabulum inveniatur, adnotavit *H. Stephan.* Th. III. p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt*, suspenso gradu: *quum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus*, En pas de larron. Suidas ἀκροποδιτὶ exponit ἄκροις ποσὶ, summis pedibus: *alii*, summis *seu* extremis pedum digitis, *quod* Luciani *locis non convenit.* Quam ob causam non convenire putet *Stephanus*, plane non perspicio: hic certe nihil aeque sententiae respondet: *sic ut summis pedum*

que clavis malleum valide quantum potes adige. Et alteram praebe: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet: devolabit jam mox quoque aquila detonsura jecur, ut nihil non habeas pro bella tua & solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Japete, tuque Terra mater, qualia perpetior miser, qui nihil mali admisi! MERC. Nihil tu male admisisti, Prometheu, qui primum distributione carnium tibi concredita, tam injustam fecisti & fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes opimas eximeres, Jovem autem circumvenires obtectis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaferrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

λυ, καὶ † σφῦραν ἐμβαλόμενος κατάφερε δὸς ἡ † ἑτέραν· καλῶς ἔχει τὸ μάλα ἡ αὐτὴ· εὖ ἔχει. καλαπτήσει δὲ ἤδη ἡ ὁ ἀετὸς ὀπίσω τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἑαυτῇ † καλῶς ἡ εὐμηχάνῳ πλαστικῆς.

ΠΡ. Ὦ Κρόνε, ἡ Ἰαπετὲ, ἡ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲ † νομὴν τ' κρεῶν ἐγχειριθεὶς, ὅπως ἄδικον ἐποίησω, ἡ ἀπάτησλιν, ὡς αὐτῷ μὲ τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, † Διὰ δὲ ὦ δολογίσασ ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδῳ, μὴ Δί', ὅτως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανουργόταλα ζῶα, ἡ μάλιστά γε τὰς γυναῖκας· ὅπι πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα † θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, ἡ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ.

36. Ὦ Κρόνε ἔ Ἰαπετέ] Ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διὸς ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως. ὅσαι δὲ † διωχθέντων ὑπὸ Διὸς † θεῶν, ἡ ἀφ' τούτου αὐτοὺς καλεῖ. V.

40. Ἐγχειριθεὶς] Ἐμπιεσθεὶς. V.

† Καὶ θεῶν] Θεῶν, καὶ V. uti conjecerunt. M. du S.

dum digitis insistere vix liceat. Praeterea malo, τοῦτο ταύτῃ ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίθεσιν propter illud σου, ἀκριβοῦτί σου. T.H.

24. Τοῦτ' ἔφης] Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare Interpretes. Sed adnotavit Pater, τὸ κατελέσας ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπιοῦναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πλαγῶν αἴτιον κἀλασήσεταί μοι. J.G.

25. Τὸ κατελέσθαι] Ingeniose J. Fr. Grondvius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit resectis, tanquam inutili adsumento, τὸ καλιλήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ' ἔφης, τὸ καλιλήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, jam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I. τοῦτο φῄς, ἐκτετιλῶσθαί μοι τ' ἀρχῆς. T.H.

28. Καὶ ἄ. δύ'] Nay ambos. J.Br.

32. Τὴν ἐπιφυὰν] Χάρα subaudio. J.Br.

Ibid. Κατειλήφθω] Vid. Erudit. Dukerum ad Thucydid. p. 541. n. 7. T.H.

34. Πάντα] Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. J.C.

35. Πλαστικῆς] Quod homines è luto finxeris. J.Br.

42. Ὅστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ] Idem de Mercurio habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. I. ἔργ. J.B.

Ὅστᾶ . . . .] Theog. 540.

Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.

Monendus autem lector, Pausaniam IX. putasse hoc opus Hesiodeum non esse. V. Kennet. M. du S.

43. Ἀργέτι δημῷ] Albo pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. J.Br.

Ibid. Ἡσιόδῳ] Hesiod. in Theog. v. 541. — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῷ. J.Br.

47. Ἔκλεψας] Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quenquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expers. Vide Θ. Δ. I. M. du S.

Κλέψας] Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quicquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἔκλεψας: furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. §. 6. Artemidor III, 17. καὶ γὰρ † Προμηθέα λέγουσι διὰ τοῦτο πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς κωλύεσθαι. T.H.

49. Δεδέσθαι] Vinculis constringi. J.Br.

51. Ἀναι-

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὃς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε καὶ ὁ Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν [a] ἐμαυτόν. εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἄν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δείξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δέ, γαμύλων γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ἀπολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με πλησίον τῆς Κασπίας τούτων πυλῶν, ὀλίγον τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ. ἑκὼν μέν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνῇ, καὶ ἐς ὕβριν δέον, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως ἀναμένειν ἀναγκαῖον, ἕστ' ἂν ὁ ἀετὸς καλαπτὴν ὀπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· καὶ τοῦτο μὲν οὖν σχολὴν καλῶς ἂν εἴη [b] ἔχον, εἰς ἀκρόασιν

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, ſecundum poetam, inculpatum culpare, qui talia adverſum me proferas, quorum ego cauſa victus in Prytaneo capiendi honore, ſiquidem ex merito jus redderetur, me dignum aeſtimaſſem. Quod ſi vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te cauſam meam agam, oſtendamque injuſtam de me ſententiam pronunciaſſe Jovem: tu vero, loquaculus enim es, & forenſi calliditate praeſtans, partes ejus tuere, & proba juſte calculum eum tuliſſe, quo damnatus ſum ad crucem prope Caſpias iſtas portas, in Caucaſo, miſerabiliſſimum ſpectaculum omnibus Scythis. MERC. Inani quidem, o Prometheu, provocatione certabis, nullamque in rem: attamen dic: etenim tantiſper manere neceſſe eſt, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui eſt temporis, optime fuerit factum, eo ſi ad declamationem audiendam abu-

a Ἐμαυτὸν] ἐμαυτῷ P. Marg. *AiW.* quod alius iterum induxerat. ſic *Noſter* §. 10. b Ἔχον] Ita recte *J. Al. Hl. Va. Ba. S. A.* ἴσχον *F. P.* ἴσχειν & ἴσχοιμ *C.*

53. Ἐτιμησάμην ἄν] Ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον. Πρυτανεῖόν δὲ ἦν, ὃ οἱ πρῶτοι συμπολῖται τῇ βουλῇ καὶ τοῖς ἄθλοις ἐδίδοσαν τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῆς πολλῶν καλῶν, ταύτην δωρεὰν οἱ πάλαι ἐτίμων. *V.*

62. Ἕωλον] † Ψυχρὸν δὲ ἀνωφελές. *V.*

* Τὰς σιτήσεις] Lege τῆς σιτήσεως ἀτέλειαν, & mox καλῶς pro καλῶν. Poſt ταύτῃ *M. du Soul* addebat τῇ. *T. H.*

† Ψυχρὸν] Lege ψυχρὸν καὶ ἀνωφελῆ. *M. du S.*

Ibid. Τὴν ἔφεσιν ἀγωνᾷ] Ἔφεσις ἐστὶν ἡ λύσις δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μεταβάσεως, ὃν καλοῦσιν ἔκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις· μὴ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διὸς ἴδῃ πεῖσαι ἄλλο δικαστήριον. Ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασιν, ὅταν ὁ κρινόμενος μείζονι δικαστηρίῳ ‡ ἐξαιτῆται. *V.*

‡ Ἐξαιτῆται] Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τῇ H. & E I confuſi fuerunt. *J. C.*

51. Ἀναίτιον αἰτ.] *Homerus* Il. N, 775. *J. Br.*

Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Ut Dial. Mort. ex *Homero*. *J. B.*

52. Τῆς ἐν Πρ. σιτ.] Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. *J. Br.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A *Platone* in Apol. Socrat. εἰ δὲ δή μοι κατὰ τὸ δίκαιον τὰ ἀξίας τιμᾶσθαι, τοῦτου τιμῶμαι τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Tangit alibi. legend. *Dionyſ. Halicarn.* lib. 5. *J. B.*

Τῆς ἐν Πρ. σ.] Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praeſtantiſſimos. Vide *Demoſth.* 327. & *Etym. M.* Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus jam, cum de poena ageretur, ἔνια μέ, inquit, τὰ ἐμοὶ ἀξιοπρεπῆ τιμᾶσθαι τὸν θεῖον τὰ ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. *Diog. Laert.* 43. D. V. *Plat. Apol. Socr.* *M. du S.*

Τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως] A Socratis aeſtimatione ſuae litis ſumtum eſſe monet *Menag.* ad *Diogen. L.* II. 42. *Suid.* in Σωκράτης· ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τὰ δὲ τῷ Πρυτανείῳ σιτήσεως ἐτιμήσαλο. Hac de re plura congeſſit *Leo Allat.* ad Epp. Socrat. p. 192. *T. H.*

53. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.] *Hac me poena dignum cenſuiſſem.* *J. Br.*

Ἐτιμ.] Vorſtius & Conſtantinus (in v.) τιμησαίμην. *M. du S.*

60. Πλησίον τῆς Κασπίας πυλῶν] Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheum adfixum fuiſſe veteres fingunt, pluribus agit *Stanl.* ad Argum. AEſchyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheum *Lucianus* dicat οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις vid. v. 417. *Varro* apud *Nonium* in *Vaſtitas* p. 417. *Mortalis nemo exaudit, ſed late incolens Sarmatarum inhoſpitalis campis vaſtitas. Scytharum Junius* probante *Meurſio*: dubito, an propius ad priſcam ſcripturam *Sacarum*. Fabulae vetuſtae fama tantum valuit, ut rem vere geſtam crediderint accolae, & veſtigia miſerandi caſus oſtentarint: *Diodor. Sic.* XVII. p. 606. A. *Strab.* XV. p. 1009. A. *Arrian.* A. A. V.

p.

abutamur sophistae; qualis tu es astutissimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire sinas eorum, quae pro jure patris dici possint. Te vero, Vulcane, judicem mihi lego. VULC. Nullam in partem; sed probe scito, me pro judice accusatorem tibi fore; qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti. PROM. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto jam differe: Mercurius autem & hominum creationem, & carnium distributionem incusabit: ambo enim artifices & dicendi peritissimi videmini esse. VULC. Pro me dicet Mercurius: nam ego a judicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata. PROM. Nun-

καλαχρήσασθαι σοφιστικήν, οἷόν σὺ πανουργότατον ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερον ἴσθι, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲν ὡς δεινότατα καληγορήσεις, μηδὲ καθυφῇς τι τῶν σοὶ δικαίων καιρός· σὲ δέ, ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔχων· ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἐχθὲς διελόμενοι τὴν καληγορίαν, σὺ μὲν τὴν κλοπὴν ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ τὴν ἀνθρωποποιΐαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά· ὁ δέ, ῥήτωρ ἐστί, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν οὐκ

ἄν

c Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.] Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλεται] καὶ τὰ τοιαῦτα &c. ex L. μεμελέτηται αὐτῷ] μεμελῆσθαι τὰ τοιοῦτον *J.* τὰ τοιοῦτον οὐ π. μεμέληται αὐτῷ.

p. 199. P. P. E. p. 7. Refert *Philostr.* de V. A. T. II. c. 3. τοὺς τοῦ Καυκάσου προσοικοῦντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: δέδρακά τι ἐγὼ αὐτοὺς ἐοικὸς τιμωρῶν τοῦ Προμηθέως. φύσεως ὧδε τοῦ μύθου ἥττους· *tantopere sunt fabulae dediti veram credentes:* haec posteriorum mens, quam Interpres non percepit. Adde *Schol. Apoll. Rh.* ad II, 1252. *T.H.*

Ibid. Καστίων] Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus. *G.C.*

Καστίων π.] Ὄρη δέ εἰσιν αἱ Καστίαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πύται ἀτειχίστου εἰσὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, λεγόμεναι Καστίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Καστίας θαλάσσης ἔτω καλουμένης, ἃς καὶ πλεῖδας Ἀσίαδος γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. *Eustath.* ad *Dionys.* Per. v. 1039. *A.V.*

63. Ἀγωνιεῖ] Lego ἀγωνιῇ. *J.Br.*

Ibid. Ἐς ἀδὲν δέον] *Frustra ac temere.* *J.Br.*

65. Ἐπιμελησόμεθα] Malim ἐπιμαστιόμεθα, *quae mandet:* ab ἐπιμαστάομαι, mando. *J.C.*

Ἐπιμελησ.] Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμαλισόμεθα. Vide notas ad *Dial. Aj.* & *Ag.* qui XXIX. & ultima dialogi hujus verba. *M. du S.*

Ἐπιμελησόμεθα] Cave, quicquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae jecoris ejus curam sit susceptura, facete Mercurius ait: interea dum Jovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem jecinoris Promethei, & per sane quam jucundum! *T.H.*

68. Σοφιστὴν, οἷόν . . . .] Non recte dictum putabunt qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discedi fas putant. *M. du S.*

Σοφιστὴν, οἷόν σύ] Ideo σοφιστὴν vocat Prometheum §. 20. quemadmodum & *Æschyl.* P. V. v. 62. ubi haec utraque Luciani loca *Stanleium* non fugerunt. *T.H.*

71. Καὶ ὅπως] Ὅρα subaudio. *J.Br.*

72. Καθυφῇς] Interpr. *Nec jus tui patris prodas.* Malim propriam significationem sequi: *nec quicquam praetermittas eorum, quae ad jura patris tui pertineant.* Brevius Gallice: *n'omettez aucun des droits de votre pere.* *J.C.*

Καθυφῇς τι &c.] Vide, quae notavi ad Διν. Φαν. §. 30. Illa ὅπως μὴ ὡς δειν. παντφυσῇς attulit *L. Bos* in Ellipsi verbi σκοπῶ. *T.H.*

Ibid. Τῷ πατρὸς] Mercurius Jovis est filius. *J.Br.*

84. Τῶν τοιούτων μεμέλη] Haec scriptura ex Ed. *J.* est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversus quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελήται. τῶν τ. *M. du S.*

Μεμελέτηται] Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum

ἀν τάδε φίλιον ἡ τοῦ κλοπῆς τὴν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἀν εἰπεῖν, εἰδὲ ὀνειδεῖν μοι τὸ τοιοῦτον, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ γε τοιοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κλητήριαν.

ΕΡ. Πάνυ γεῖν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἰκανῆς τινος παρασκευῆς, ὅτι τὰ σοὶ πεπραγμένα· ἐγὼ δὲ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ὑδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ὅτι τοῖς τηλικούτοις πάνυ φιλανθρώπου καὶ Διὸς πεπειραμένῳ. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δήπου καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ φὴς τοιαύτην ποιῆσαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς καλήγορηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἀν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ

quam putaveram fore; ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Majae fili, aggredi sustines, tempus jam est peragere accusationem.

6. MERC. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, quum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcerrimas servares, deciperesque regem: quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat: quod ignem furfuratus a nobis detulisti ad illos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Jovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, adnitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis talem te fecisse divisionem carnium, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae di-

cum meditantur, quae in auditorio sint pronunciaturi. *J.* lectionem nunquam admisero, nisi prius Graece dici, *τοῦτον μοι μεμέλη*, fuerit probatum. *T. H.*

89. Τοιοῦτον] An τοιοῦτος; nimirum *ὁμότεχνος ὑφίστασθαι* saepe casu destitutum per se significat, *rem aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe *τὸ τοιοῦτον*, ut in fine §. sequ. Ex Prometheo Liberato *Varronis* profert *Nonius* in *Quaesti* p. 492. *AEmulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. *T. H.*

93. Οὐχὶ ἡ ἀπόχρη μόνα &c.] *H. Stephan.* in App. de D. A. p. 109. ubi de pleonasmo adverbii *μόνον* agit post *ἁρκεῖ* & *ἀπέχρησε* quanquam nimis subtilem illam *Stephani* disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad sententiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: *πάνυ γεῖν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων* &c. *καὶ ἡ ἀπόχρη μόνα τὰ κεφάλαια τῶν σῶν ἔργων* ut in Tim. §. 38. *ἰκανῶν μέντοι ἴσως ἐστὶ μακρὰν εἶναι* fane *ἐγὼ δὲ* quid faciat, nullus video. *T. H.*

97. Τὸν βασιλέα] Τὸν Δία. *J. Br.*

98. Οὐδὲν δέον] Hanc formulam explanat, & simul haec *Luciani* verba *H. Stephan.* App. de D. A. p. 160. *T. H.*

4. Ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν] Sumtum a *Platone* de Rep. X. p. 755. E. *καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνασθαι in τοῦ ἀδικοῦντος* in Protag. p. 250. C. *περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος ἀποτείναμεν. T. H.*

22. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἀλίσκει ἡμᾶς] Ita Mss. Codd. P. & L. pro, *αὐτὸ τὸ δ. τὸ κ. ὃ ἐστιν*, quod in Impressis est. *M. du S.*

23. Ὡς μειρακίου] Sic in Timo. & Toxare. *J. B.*

24. Τὸ μεῖζον] *Majorem partem. J. Br.*

Ibid. Λήψεται] In Graecis verbis naevus quidam est. Ait, *μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι & ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.* Sine ullo dubio λήψηται legendum; nec aliter videtur accepisse Interpres. *J. J.*

Λήψεται] Dictum supra ad Tim. c. 19. de hujusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. *M. du S.*

Λήψεται] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 145. observat, *futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resol-*

vi

dimiſi, videbimus paulo poſt. Ego vero, quandoquidem ſufficere ais, quae accuſatorie ſunt a te probata, conabor, quantum potero, diſſolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me juvet Cœlus, nunc etiam iſta referens pudore ſuffundor Jovis vicem, qui tam ſordidi ſit contractique animi, ac ſuſpicioſe querulus, ut, quia parvulum os in ſua portione reperit, in crucem tollendum mittat vetuſtum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae cauſa quantilla ſit cogitans, & plane pueri eſſe illud, ſuccenſere atque indignari, niſi partem ipſe majorem accipiat.

8. Atqui verſatias ejusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memoriter reponere; ſed, ſi quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depoſitam iram relinquere: verum ut in craſtinum ſub pectore recondas odium, & injuriae recorderis, atque heſternae rei memoriam conſerves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterea regium eſt. Quod ſi quis abſtulerit a conviviis feſtivitates eas, aſtum & jocos & ſubſannationes & irriſiones, nihil ſcilicet

εἴρηκας, ὀφείλεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ ἐπεὶ τῷ ἱκανὰ φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, λύσαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νὴ τὸν ἥλιον, καὶ νῦν λέγων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διός, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀστοῦν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκολοπιεῖσθαι κελεύειν παλαιὸν οὕτω θεὸν, μήτε τὴν συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τὸ ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρακίῳ τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τάς γε ἀπάτας, ὦ Ἑρμῆ, τὰς τοιαύτας συμποσιακὰς ὅσας, ὡς χρὴ, οἶμαι, ἐπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτῶν τοῦ συμποσίου καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλόν τινα μῆνιν ἀφυλάτητον ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλῃ τις τοῦ συμποσίου τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ὀπιγελᾶν, τὸ καλα-

a Αὐτὸ τὸ ἁμ.] αὖθ τὸ τ. δ. κ. ἰλάου ἐστιν. P. L. posterius ἰλάου ἐστὶν alios legere notatur in marg. *Aldi.* b Κομψείας] F. κομπῶς mendoſe. c Σιλλαίνειν] Ἀφσιλλαίνειν P. *J.*

35. Σιλλαίνειν] Σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινὸς· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλευασμὸν πολλαχοῦ, παρὰ τὸ ἀφσιᾶν τοὺς ἵλλους, καὶ ἀφσίφωνα καὶ χάσκοντα τὰ ὀφθαλμῶν ἄλλα δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ αἰλεῖν ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας. Ἄλλως. Σιλλαίνειν, μαλλάσσειν, ἀφσὶ τὰ ὀφθαλμῶν σκάπτειν. Ἐμαλλάξειν· σίλλον γὰρ ὁ μαῦρος καὶ ὁ μαῦρος καὶ ἡ ἀπολασία καὶ ὁ χλευασμός. Καὶ ὁ τυφλὸς γράφων σιλλογραφεῖ. *V.*

* Τέτον] Τρατὸν emendavit *M. du Soul*: itaque reſtituendum eſſe ſatis patet ex *Etymol.* in Σίλλον· huic enim priora iſtius ſcholii debentur, unde ſimul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινὸς hic ponatur, poſteriora *Suidae* in Σιλλαίνειν· apud *Lapith.* *J. B.*

31. Ἑωλόν τινα μν.] *H. Stephanus*, Theſ. T. III. p. 1239. in Ταμιεύειν hunc locum proferens ſcribit ἴγχολόν τινα μνήμην, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil eſt, cur receptam lectionem loco moveamus: ἴγχολον, quanquam forma non diſcrepet ab ἴγνορον, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem *H Stephano* contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congeſtum fuit, ut veterum ſcriptorum loca longe aliter adferat, quam in Edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. *T. H.*

35. Διασιλλαίνειν] Sic P. & Ed. *J.* In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum hunc verſ. in Δαφ. c. 24. & ibi

vi poſſe videtur; cujus uſus exemplum hoc profert: tum: *videtur enim si μὴ λήψεται eſſe pro si μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praeſ. opt. aut etiam pro si μὴ εἴληφε· non enim loquitur de eo quod eventurum erat, ſed de eo quod jam evenerat:* & alia plura perquam ſubtiliter, ut parum abſit, quin nodum in ſcirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἰλάου ἐστὶ· nam αὖθ τὸ nolim mutatum in αὖθ τὸ ſed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. *T. H.*

26. Συμπορ. . . . .] Hinc veteres illud uſurpabant, μισῶ μυάμονα συμπότην. de quo vide συμπ. c. 3. *M. du S.*

27. Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μυάμονα συμπότην. *M. du S.*

[a] καλαλειπόμενον ἔτι μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἧκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε ἐγὼ οὐδὲ [b] μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ ἀφαιρεθείη μοῖρά τις κρέως, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ ἀφαιγνιώσει τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμῆσθαι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην [c] ὑφῃρῆσθαι· τί ἂν ἀφ' τούτου ἔχρην, τὸ γοῦν λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυρὸς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν;

aliud erit reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res tetricae & injucundae, quaeque minime compotationi conveniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum esse Jovem postridie; nedum ut tanto opere propterea indignaretur, seque gravem injuriam existimaret esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentando, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me partem attribuisse Jovi, sed totam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire, & aquilas demittere, & jecur extundere? Ista

[a] Καλαλειπόμενον] Priores Edd. καλαλοιπόμενον. [b] Μνημονεύειν] μνημονεύσειν Marg. Alw. [c] Ὑφῃρῆσθαι] In cunctis Edd. ὑφῃρῦσθαι, quod Grammaticae leges respuunt.

ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in *J.* & P. legitur. Enarrat autem *Aelianus* Var. H. III, 40. dum Σιληνοὺς vult dictos ἀπὸ τῦ σιλλαίνειν. *M. du S.*

Σιλλαίνειν] Verbum πομπικώτερον est *Polluci* IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλῶν & ἀφασιλλῶν adjungit *Pollux*: posterius in *Dione Cass.* p. 875. B. ὅτι καὶ ἄκων ἀφασιλῶσαί τι αὐτὸν συμπόλις ἂν προῖχθη habet *Hesych.* in V. & ἀφασιλλαίνων in Διολωφῶν. Καβασιλλαίνων *Hippocr.* in Παραγγ. p. 27. v. 41. Apparet autem nihil referre, utrum σιλλαίνων legas an ἀφασιλλαίνειν. *T. H.*

38. Ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μν.] Interp. *Ideoque Jovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum.* Non expressit vim loquutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit: debuisset enim hoc modo: *Itaque putabam ne recordaturum quidem Jovem ejus facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum: οὐχ ὅπως* est *nedum.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ μνημονεύειν] Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. *J. Br.*

39. Οὐχ ὅπως &c.] Verte: *nedum ut propterea usque adeo iraesceretur*: quod non expressit Interpres. *J. C.*

40. Τηλικαῦτα] Id est, τηλικούτως *F. G.*

44. Τὸ χαλεπ.] *Quod longe quidem gravius esset.* *J. Br.*

45. Τὸ τῦ λόγου] *Quod proverbio jactatur.* *J. Br.*

47. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.] Hic locus *Erasmum* non fugit in *Mare coelo miscere.* *T. H.*

51. Ἐυτέλειαν καὶ ἀγύνειαν] Ἐυτέλ. ex L. & Ed. *J.* est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγύνειαν, leve est quod moniturus sum; in omnibus mendose scribi ἀγύνειαν, nisi quod sola *Fl.* ἀγύνοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. *M. du S.*

Μικροψυχίαν] Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλειαν, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἄγυνος & ἀγύνιος, quaeque inde ducuntur, ἀγύνεια & ἀγύνεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris Edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, nec ne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus ejusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. *T. H.*

54. Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ἐργάζεται. *J. B.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ἐργάζεται, *si parvae carnis causa tantopere indignatur.* Et statim cur non, ut jusserat *Bourdelotius*, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν jubent, rescripserunt sequentes Editores, praesertim Mss. volentibus, ἐξελιχμάσθω; est enim a ἐξελιχμάζω. *J. G. G.*

Τηλικαῦτα ἐργάζεται] Genuina haec lectio est, quam exhibent L. Angl. & Mss. Gr. quam iterum habet *Noster* Ἄτοπ. c. 8. quanquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra jam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. c. 5. *M. du S.*

Τοιαῦτα ἐργάζεται] Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Jovis, & quae postea Prometheo perquam sane gravia, sint contecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ἐργάζεται, illud dedi judicio *J. G. Grae-*

vii

Ista vide ne magnam patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem, & in ira concipienda levitatem: quid enim hic designet, si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis paucorum causa tanto opere stomachetur!

10. Contra homines quanto se præbent æquiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat ad iram esse promtiores Diis? & tamen eorum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes elixans immisso digito de jusculo degustarit, aut assatarum carnium quiddam avulsum deglutiverit: sed veniam dant ipsis: sin est ut etiam valde irascantur, aut pugnos incutere solent, aut

50 Ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα καθηγορῇ τῆς ἀγαναντῆτος αὐτῆ μικροψυχίαν, καὶ [d] ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. Τί γὰρ ἐποίησεν ὅτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [e] τηλικαῦτα ὀργίζεται;

55 Καίτοι τόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστεροι λέγειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, ὡς εἰκὸς ἦν καὶ τὰς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σαυτῆ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον, 60 ἢ ζωμῷ [f] περιελιχμήσαιτο, ἢ [g] ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῆς κρεῶν καταβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κόρ-

[d] Ἀγένειαν] In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγένειαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης] γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.] ἐτέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni fallor, dedisse: ἐντέλειαν ἢ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro ἐτέλειαν, quod ipsum *J.* praebet loco τῆ μικροψυχίαν· ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. [e] Τηλικαῦτα ὀργίζεται] Priores Edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in Marg. *AlW.* [f] Περιελιχμήσαιτο] Ita recte A. C. L. *J.* & *H. Stephan.* Th. T. II. p. 673. est autem a περιελιχμάω. Reliquae Edd. περιελιχμ. [g] Ὀπτωμένων] Sic *J. V2. P.* In ceteris ὀπτομένων.

51. Ἀγένειαν] Γρ. ἐτέλειαν. *G.*

63. Ἢ κονδύλους] * Κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ † κόνδυλοι ὄντες περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγύεται. ‡ Ἢ κόνδυλός τις ὢν, εἰς τὰ κενὰ ‡ δόμβος τῶν ῥαπιζομένων· κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. *V.*

Κόνδυλ●.] Haec, quae totidem pene verbis leguntur in *Etymologo*, inde corrigenda sunt: περὶ τ. κ. τ. δ. οἱονεὶ κόνδυλοι· tum: ἢ κόνδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δόμβος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. *T.H.*

† Κόνδυλοι] Exc. *G.* κόνδυλοι. *M. du S.*

‡ Δόμβος] Exc. *G.* δόμβος, & antea κόνδυλος. *M. du S.*

vii & *M. du Soul*, ut in *Lucianum* redire sim passus: innumera sunt exemplа, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. *T.H.*

58. *Μαγείρῳ*] *Hor.* Serm. I. 3.

Si quis eum servum, patinam qui tollere jussus
Semesos pisces, tepidumque liguriverit jus,
In cruce suffigat; Labeone insanior inter
Sanos dicatur. *M. du S.*

60. Περιελιχμήσαιτο] Scribe περιελιχμήσαιτο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interp. *Martial.* & *Horat.* *J. B.*

Περιελιχμήσαιτο] *F.* Περιελιχμήσαιτο. *F.G,*

Περιελιχμήσαιτο] Recte eruditi correxerunt περιελιχμήσαιτο. Ipse quoque *Noster* infra in Deor. Dialog. XII. περιελιχμησάμενος. Mox scribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. *Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum jusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil tostarum carnium avulsum deglutierit.* Idem mendum irrepsit in *Nostri* opusculum, *Fugitivi* inscriptum, ubi ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπτωμένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnalib. καὶ τῆ ἴλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μαλακῶ ὀπτωμένων, &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τῶ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis spurcities foedavit *Antoninum Liberalem* c. 35. Λύκοι δὲ σιωπτόμενοι καὶ σήπεται, ὑφηγήσαιτο τῆς ὁδοῦ. Corrige σιωπτώμενοι· est enim ab σιωπτάομαι. *Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae praebuerunt.* Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. *J. J.*

Περιελιχμή—.] Recte in Ed. *J.* erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. *M. du S.*

63. Κονδύλους ἐνέτριψαν] Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat *J. Tollius* ad *Longin.* p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μᾶλλον φησὶν apud *AElianum* est V. H. XIII, 38.) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem censum vix referri licet κονδυλίζειν & ῥαπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιῤῥαπίζοντες *Alciphron* habet III. p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις *Liban.* T. I. p. 238. D. Vide *Harpocrat.* in Ἐπὶ κόρρης. *T.H.*

κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ὑβρεως παρ' αὐτοῖς τ τηλικοῦτον ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τ κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καμοὶ ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίω καθηγορεῖν ἐκείνων.

Περὶ δὲ τ πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δέ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον τ καλλιγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' [a] ὁπότερον αἰτιάσθαί με· πότερα, ὡς ὅλως ἐχρῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ τοῦτον διακεχριμένους τ τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε, ὡς ὠφέλιμα τοῖς θεοῖς ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τ ἀνθρώπων ἐς τ βίον παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμφέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς ἀπολαύειν, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον σιωπᾶν τ γῆν μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾷον γὰρ ἔτω δῆλον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ μελαχοσμήσας, ἢ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους) δι-

alapas in malam ingerere; nemoque hactenus apud eos in paribulum ire jussus ob tanta scilicet crimina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio.

11. De arte fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus jam dicere: illud autem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homines fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium quendam, non hunc in modum, efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse, quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere: deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit, quam si terram desertam hominumque vacuam contigisset restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabricatis hominibus) di-

[a] Ὁπότερον] Omnes excepta *F.* καθ' ὁπότερον. Confirmat P. vice τῷ πρότερον in Marg. *Alii.* πότερον.

69. Τοῦτο . . . ἔχον] Judicent alii. ego τούτων . . . ἔχοντ scriptum fuisse arbitror. *M. du S.*

Τοῦτο . . . ἔχον] Omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, Eruditi viri impegerint. Apud *Suidam* in Εὐρύβατος male sollicitat *Kusterus*. itidemque in Ῥαψῳδοῦσις, tametsi ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad V. Σολοικισμὸς, & ad *Aristoph.* Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in *Strabone* VI. p. 397. D. ὑπομνήσαντες pro ὑπομνήσαντας. Hac de re jamdudum praecepit *J. Scaliger* Castig. in *Hippocr.* de Vulner. p. 32. Vide *Davis.* ad *Clem.* Ep. I. c. 11. & quae notavi ad Halcyon. §. 8. Καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus. *T. H.*

71. Ὁπότερον] Pro hac voce, quae in P. & Ed. *J.* legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. *M. du S.*

73. Αὐτοὺς γῆν ἄ. ὄντας ἀν.] Commode Interpres. Adscripsit tamen Pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως ὄντων ἀνέργαστον. *J. G.*

Ἀ. γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus *J. Fr. Gronovius* haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere jacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique formae decore nudatum: §. 13. ἐκ πηλοῦ ζῷα ποιήσας, ἃ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον· hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem *Luciani* verba talem habent sensum: *utrum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiesterent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata.* Error Interpretum in eo versatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcumque rudem intellexerint. *Propert.* III, 3. v. 29. *o primus infelix fingenti terra Prometheo.* Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur *Gronovius*, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως ὄντων ἀνέργαστον. *T. H.*

74. Ὄντας] Mallem ἰόντας. ut simile sit ei quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. *M. du S.*

78. Καὶ τ ἀνθρ.] Καὶ abundat. *J. Br.*

81. Ἀπάνθρωπον] Ab *Aeschylo* sumsit in P. V. v. 20. ut recte *Stanleo* est observatum. *T. H.*

83. Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι patet ex §.

divinum ſolum ac coeleſte genus: tellus vero inculta quaedam res & informis, ſilvis tota iisque agreſtibus horrida: neque erant arae Deorum nec templum (qui poterat enim?) nec ſtatua, neque ſimulacrum, neque aliud quicquam ejusmodi, qualia multa jam ubique apparent ſumma cum cura in honore habita. Ego vero, ſemper enim aliquid conſulo in commune, mecumque agito quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritudinis, in animum induxi optimum fore factum, ſi, parvula quadam luti parte accepta, animalia componerem atque effingerem ſpecie nobismet ipſis adſimilia: etenim ita ſtatuebam, deſcere quiddam naturam divinam, dum nihil extat ipſi contrarium, ad quod inſtituta comparatione, illam eſſe beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud eſſe volebam; artificioſiſſimum alioquin & prudentiſſimum, quodque melioris haberet ſenſum.

13. Itaque, ſecundum poetae dictum, aqua terrae mixta & permollita effinxi homines, Minervamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum adcommodaret. Iſthaec ſunt ſcilicet, quae gra-

τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέροις λάσι@· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁπανταχόθι φαίνε) μὴ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὰ καινὰ, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσε) μὲ τὰ τ' θεῶν, ἐπιδώσει δὲ καὶ τἆλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλ@, ἐπενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον ἔ πηλοῦ λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορφὰς μὲ ἡμῶν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰ ἐνθέαν τι εἶμεν τῷ θείῳ, μὴ ὅτ@ ἔ ἐναντίε αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέςερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, καὶ συντώτατον, καὶ ἔ βελτίον@ αἰθανόμενον.

5 Καὶ δή, κατὰ τ ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδατι [b] φύρας, καὶ ἀναμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τ' Ἀθηνᾶν παραλαβὼν [c] συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα

b Φύρας] φυράσας Marg. *AIW.* ſed poſtea deletum.

c Συνεπιλαβέσθαι] Priores Edd. excepta B1. συνεπιλαβίσθαι. Quod reddidi, habet etiam Margo *AIW.*

1. Ἡ ἐξέτασις] Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις. *V.*
Ibid. Εὐδαιμονέςερον] * Τοῦ θεοῦ δηλονότι. *V.*

* Τοῦ θεοῦ] L. τὸ θεῖον. *C.* abb. τῷ θεῷ. *M. du S.* Culpa deſcriptoris εὐδαιμονέςερον hic praeponi ſuſpicor, vocesque iſtas eſſe jungendas cum praecedenti adnotatione: ἀντὶ τοῦ, ἡ παράθεσις τοῦ θεοῦ δηλονότι. *T. H.*

8. Ταῦτ' ἐστὶ] † Βαρύτητ@ ὁ λόγ@. *V.*

† Βαρύτητ@] L. Βαρύτατ@ ὁ λ. Vid. Schol. p. 197. n. 38. *T. H.*

§. 9. *Th. M.*
Ἡ . . . . .] Hac interpungendi ratione, quam & Ed. *J.* praefert, omnia ſana, neque *Marcilii* medela opus eſt. Nos tantum parentheſin, quae antea non notabatur, poſt πάλαι addidimus. *M. du S.*

92. Ἀεί γάρ τι] Parentheſis in voce κὰ@ terminatur. *J. Br.*

Ibid. Προβουλεύω] Alludit Prometheus ad nomen ſuum: nam προμηθεῖν & προβουλεύειν ſunt idem. *J. C.*

98. Ἡμῖν αὐτοῖς προσ.] Ea fuit Epicuri ſententia, θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι ſentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. *J. Br.*

Ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα] Epicurus ſtatuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines θεομόρφους. Eſt autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακόλουθον Grammatici vocant: illam ordinem conceperat *Lucianus*, τὰς μορφὰς μὲ ἡμῶν αὐτῶν προσεοικότα, θνητὰ δ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα πάντα ἄλλως &c. verum interveniens ſententia ſeriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum ſtructurae occaſionem praebet. *T. H.*

2. Αὐτὸ εἶναι] Ἔςι ſcribendum videtur pro εἶναι. *F. G.*

5. Καὶ τ π. λ.] Γαῖαν ὕδατι φύρων. *Heſiod.* ἐν Ε. καὶ Ἡμ. v. 61. *J. Br.*

K. τ. ποιητικὸν] *Heſiodus* Oper. & Dieb. v. 61. quanquam ibi de Pandora ſermo eſt. *M. du S.*

6. Ἀνέπλ. τ. ἀνθρ.] Homines ſe e luto finxiſſe non negat Prometheus; quem ſermonem ex *AEſchyli* Prometheo decerpſit *Lucianus*. *G. C.*

7. Συνεπιλαβέσθαι] Caſtigo συνεπιλαβίσθαι. *J. Br.*
Συνεπιλαβίσθαι] Ex P. & L. haec ſcriptura eſt; uti etiam

γάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. ἢ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς σηλίκον, εἰ ὀκ. σηλοῦ ζῶα σεποίηκα, ἢ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι ἢ ὅτι γῆς ἔνιτα ζῶα τινὰ γεγένηϛ. ὅτω γὰρ ἢ ἀγαναχτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττωμένων τῶν θεῶν ὀκ ἐπὶ τῷ ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, μὴ καὶ ἕτοι ἀποστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλεύσωσι, καὶ σόλεμον ἐξενέγκωσι σρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ Γίγανλες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ ἐδέν ἠδίκησθε σρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τὸ μικρόταλον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι σεισονθὼς σρὸς ὑμᾶς.

via in Deos admisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat inmobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in terra quoque animantia quædam mortalia extiterint: quippe illud etiam Jupiter indignatur, quasi deteriore Dii essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia adversum se ineant, bellumque inferant Diis perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac justa me perpessum a vobis fatebor.

Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηϛ τοῖς

14. Quin contra hæc in rem esse Deorum,

etiam *B*1. Editor & *Vorstius* conjecerant. In reliquis σωσεπιλαβέϛ. *M. du S.*

Σωσεπιλαβέϛ] In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae consprat: neque aliter *H. Stephanus* Th. T. II. p. 570. Συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro *Adjuvo, opitulor. Lucianus*, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέϛ μοι τῷ ἔργου *q. d. esse mihi adjutricem operis, pro, Adjuvare me in opere.* Quum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse Ed. *B*1. quo magis mirum, quod idem scribit T. I. p. 687. *At συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc.* συνεπιβαλλεσθαι μοι τῷ ἔργου *una mecum opus aggredi*: cujus quidem potestatis aliud praeter hoc nullum adfert exemplum. Ego vix dubito, quin ξυνεπιβαλέϛ τινι τῷ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέϛ. Suam locutionem tuetur *Lucian. Εἰκ.* §. 8. συνεπιλήψῃ) τῷ ἔργου αὐτῷ ὁ Θηβαῖος ποιητής. *Maxim. Tyr.* Δ. I. p. 3. Φίρε ὦ Σωκρατίδαι τὴν τέχνην ταύτην ξυνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τῷ παρόντι λόγου. frustra fuit *D. Heinsius*, quum scribi volebat ἐπὶ τῷ παρόντι λόγου. Δ. XXVI. p. 267. τούτοις δὲ τὰ θεῖα ξυνίεσθαί τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τῷ βίου p. 278. τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud *Pausaniam* est II. p. 159. Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβέϛ δεξιᾶ τῷ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit *Aelian.* Ep. XIX. ἴσμεν μή τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνῃ. Idem est συλλαμβάνειν. quod in *Theophylacti* Ep. 59. nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Palatinus exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est *Aristaeneto* I. Ep. 10. p. 46. παρθένε ἅπαν θεὸς, Ἀκόντιε, συνιλάβετο σοι τῷ γάμῳ· *Mercero* nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. *Herodot.* V. c. 44. Κρητῶν δὲ ἐθέλουσι σφίσι φασὶ ξεῖνοι σροσπολεμῆσαι τῷ σρὸς Συβαρίτας πολέμῳ. Mox a *Luciano* sic fuisse credo: ταῦτ' ἐσὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θ. *T. H.*

14. Οὕτω γὰρ ἢ] Me judice melius erit, si legas: τοῦτο γὰρ ἐ ἀγαναχτεῖ &c. *T. H.*

17. Ἐπ' αὐτῶν] Ἀπ' αὐτοῦ. *Th. M.*

Ἐπ' αὐτὸν] Cur veterem hanc & probam lectionem *Bourdelotio*, paucissima mutanti, libuerit rejicere, ac pro ea ἀπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit *Marcilio* & *Vorstio*. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. *M. du S.*

27. Γεωργίαις] Intellige non agriculturas cum Interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, literam mutare, γεωργίοις. *Theagen.* apud *Schol. Pindar.* ad Νέμεον. Γ, 21. τὴν ὀκ ταύτην ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Vox *Philoni Judaeo* familiaris. *T. H.*

31. Μεσαὶ δὲ Δ. π.] Ex Arati procemio. *J. Br.*

Μεσαὶ δὲ Δ. π.] *Lucianus* ex *Arato* sumsit, quae *Virgilius* hoc versu reddidit in Palaemone Ecl. III. *Ab Jove principium, Musae: Jovis omnia plena.* *G. C.*

37. Προμ. . . .] Reperta tamen a *Meursio*, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011. & quidem auctore Pausania in *Att.* p. 30, 1. ἐν Ἀκαδημίᾳ δὲ ἐσὶ Προμηθέως βωμός. ἢ Σίσυφον ἀπ' αὐτοῦ – πρὸς τῇ πόλει ἔχοντες καισομένους λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in *Oed. Col.* notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἔρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi data Anonymi notas sub ficto nomine latentis. *M. du S.*

Προμηθέως δὲ ἐδαμῶς] *J. Brodaeus* Misc. I. c. 18. Pro-

rum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulcritudine spoliatam, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Jovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Jovis, Apollinis & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam: viden ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum,

Θεοῖς, ὅτως ἂν μάθοις, εἰ ὀπτελέψειας † γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ [a] ἀκαλλῆ ὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις ἀφθονεκοσμημένην, καὶ † θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχῆ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ νεὼς, καὶ πανηγύρεις· μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὴ ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχῆ ἔστι, Προμηθέως δὲ, ὀλιγαμοῦ. ὁρᾷς ὅπως ταμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,

[a] Ἀκαλλῆ] Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῆ.

26. * Αὐχμηρὰν] Gr. ἀκαμῆ ἀντὶ τοῦ ἀκατέργαστον, ἀκαρπούμενον. G.
Ibid. Ἀκαμῆ ὖσαν] Gr. ἀκαλλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀκαρπούμενον, ἀκατέργαστον. V. ἀκέραιον. G.

31. Μεσταὶ δὲ Διὸς] Ἀράτου. G.

38. † Ὁρᾷς ὅπως] Κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. Θεοὺς ἰδίωτα, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

* Αὐχμηρὰν] Praefigendum est ἀκαλλῆ. *T. H.*

† Ὁρᾷς ὅπως] In E. Amst. haec *Luciani* fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν &c. mutavit Doctiss. *M. du Soul:* quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subjecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ἰδίωτα] βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea *Luciani* verba §. 13. v. 9. *T. H.*

Prometheum a poëtis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex *Pausania* & *Schol. Sophocl.* ad OEdip. Col. *Falso igitur*, inquit, *conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum extructum templum*: & postea: *negatur vero Prometheus, aut, si mavis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμήθια, de quibus *Meurs.* Gr. Fer. in V. & Δαμπάς, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & ἱερὸν ejus juxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam *Schol.* ad v. 56. aliquantulum dissentiens συστιμᾶσθαι dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνᾷ cum Vulcano, ipsique esse παλαιὸν ἵδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τοῦ Θεοῦ & Commentator antiquus ad Theogon. *Hesiod.* v. 614. modo ne fides ejus; usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀκαδήμειον ὄρος Ἀρκαδίας, ὅθεν ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς· ne de *Pausania* dicam, qui X. p. 806. Panopensibus esse testatur πλησίον ἀγορᾶς οἴκημα ὑ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντελησίου ἄγαλμα, ὃν Ἀσκλήπιον, οἱ δὲ Προμηθέα εἶναί φασιν, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores qualescumque fuerunt tamen admodum rari, ac vetustate fere obsoleti; praesertim si ad Jovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique pene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quicquam amplius de Promethei cultu in medium adferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit *Lucianus*, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. *T. H.*

40. Τίθει δέ] In P. ἐπὶ ἴτι δὲ. In L. ἴτι δὲ, rectius, sed tum aliter interpungendum. *M. du S.*

Τίθει δέ μοι] Hoc ut commode ponebatur §. 9. sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio: ἴτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸ τόδε ἐννόησον, εἴτι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμώμητον, οἷον κτῆμα ἢ ποίημα &c. εἶεν enim aeque, si non magis, placet, quam ὑ. Quod autem in P. ἐπὶ ἴτι δὲ extiterit, librarii culpa factum fuis-

εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν τινα πλουτήσειν ἐμέλλομεν, ὅτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυμασθησόμενον, ὅτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴχομεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον ὠφελοῦμεν αὐτόν, οὐδ' ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐκ ὁρῶντες ἀμοίρους τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμείροιτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾷν ὅτι τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με,

tibine videatur bonum aliquod teste carens; seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave jucundumque fore habenti? quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulcritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim extaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob sollers inventum honoribus afficere, in crucem sustuliſtis me,

eas-

50. Παραθῶμεν * αὐτὸ] Ἀντὶ τῦ ἐξετάζωμεν, συγκρίνωμεν, ὠφελοῦμεν. γράφεται ὃ ϵ ὠφεληθησόμεν. V.

* Αὐτὸ] Scribe αὐτὸν, ut in textu. M. du S.

53. Διεχθείη ἂν μέγα] Γρ. δέξη ἂν μέγα. G.

fuisse conjecto, qui, quum pravam vocalem ἐπὶ scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De ἔτι δὲ, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Πρ. εἰ σὸ Λ. §. 5. Non repugnem, si quis paulo post v. 63. malit, ἔτι ϵ τοῦτα ἴσως φαίης ἄν, quod sane notatum quoque video in margine *AIW. T.H.*

41. Ἀμ. ἢ κτ.] Pro his P. & L. εἶον. *M. du S.*

43. Τῷ ἔχοντι] Hic aliquid desiderari videtur, quod Interpres supplevit. *F.G.*

44. Πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην ὅτι, μὴ γιγν.] Anima haec verba interrogatione: πρὸς δή τι τοῦτ' ἔφην; ὅτι μὴ γιγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulcritudo testibus careret.* *F.G.G.*

52. Τῶν ἡμετέρων] Ἀγαθῶν. *F.Br.*

54. Τιμῶν] *Multis me honoribus prosequi.* *F.Br.*

Ibid. Πολιτεύματι] Proprie quidem πολίτευμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuivis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολίτευμα, καλῶ πολιτεύματι ἐφεγγυᾶσθαι τὸ κινδύνου, συμφέροντος ὑπὲρ τύχης πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. *T.H.*

58. Κακοῦργοι] Ἄνθρωποι. *F.Br.*

Κακοῦργοί τινες] Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro objicit id, quod a Mercurio sibi objectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῆς εἶναι οἱ αὐτοὶς (ἀνθρώπους). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de Veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem Poëtis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis Antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de priscorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσαγωγοῖς idemtidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia cap. 3. ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἔτι παῖς ἦν, ἀκούων Ὁμήρου ϵ Ἡσιόδου, πολέμους τε γάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ ϵ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι τε ϵ μοιχείας αὐτῶν, τε βίας, τε ἁρπαγὰς, τε δίκας, τε πατέρων ἐξελάσεις, τε ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενον εἶναι καλὰ, &c. *Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Homerum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiones, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam*, &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianeus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afficta:

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρός τ' Ἡσίοδός τε,
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ἀνίδεα τε ψόγος ἐστί,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, τε ἀλλήλους ἀπατεύειν.

Omnia

easque mihi vices reddidistis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Cœlum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur ob causam pastor indignetur, quod gregem habeat, cujus sibi cura sit gerenda: fuerit hoc ipsi laboriosum, at jucundum itidem: eaque sollicitudo non ingratam praebet occupationem. Nos autem quid agere-

καὶ ταύτῃ μοι ἡ ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῆς βουλεύματος.

Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐπιβουλεύουσι παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσαιτ' ἄν τις τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. ἐχέτω δὴ γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διαφοράν. τί γὰρ ἂν ἐπράτ-

τοπεν

a Ἐπεὶ] ἔτι Marg. *AIW.* b Ἡμᾶς] ὑμᾶς Marg. *AIW.* c Ἀτερπῆ] Priores Edd. ἀτερπές.

70. Διαφοράν] † Ἡ διαφορὰν ἐνταῦθα τὴν ἄσκησιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ χολὴν ἀπόλαυσιν. *V.*

† Ἡ διαφορὰν] Pessime enarrat hanc vocem. *M. du S.* Mihi secus videtur, ut notavi ad ipsum *Lucianum*. *T. H.*

Omnia Deis adsignavit Homerus & Hesiodus,
Quae apud homines turpia sunt & infamia,
Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi.

Ceterum in hoc *Luciani* loco foedissima labes, quae omnes editiones insidet, emaculanda est. Quae enim, quaeso, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι οἱ αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, &c. Sed scripsit *Lucianus* εἰσὶ, non εἶναι quod cuivis Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσί. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquis, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 8. in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημὶ, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἰχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι. *T. T.*

Ibid. Φ. εἶναι] Alii Codices εἰσὶ. *T. Br.*

Φῆς εἶναι] Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur. *Brodaeus* memoret, ignoro: hoc certum est, confiteri non posse illud εἶναι, ut bene docuit *T. Tensius*. Mihi placet, Φῆς vel Φήσεις ἴσως, quod occupandae objectioni inservit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: mox ἔτι ἐ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν, & §. 17. ἴσως φήσεις. *T. H.*

59. Μοιχεύουσι] Hoc quoque vitio immunes non sunt Jupiter, Mars, Neptunus. *T. Br.*

Ibid. Πολεμοῦσι] At insigne est Deorum apud *Homer.* Il. Y. praelium. *T. Br.*

Ibid. Ἀδελφὰς γαμ.] Annon Jupiter Junonem in uxorem duxit? *T. Br.*

60. Πατρ. ἐπιβ.] Nonne & ipse Saturno Jupiter? *T. Br.*

Ibid. Παρ' ἡμῖν] *Apud nos Deos.* *T. Br.*

68. Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καίτοι τούτῳ γε. *Th. M.*

69. Οὐκ ἀτερπῆ] Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen Interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διαφοράν. *Ottomarus Luscinius* vertit: *quando operosum istud sibi videbitur: cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum apparerat esse injucunda.* Salmurienſis autem Interpolator: *Cui si sit hoc operosum, est etiam jucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem.* sed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διαφοράν. Verte: *& si ei hoc sit laboriosum, jucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem*, sive, *conjuncta est cum suavi labore.* *T. G. G.*

Οὐκ ἀτερπῆ] A *Graevio* non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se *Noster* ipse dissentiret: in

τομεν, οὐκ ἔχοῆες [a] ὧν προνοῶμεν; ἠργῶμεν ἄν, καὶ τὸ νέκταρ ἐκλινόμεν, καὶ τ' ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ὠδὲν ποιοῦντες.

Ὁ δὲ μάλιστά με πονεῖ, τοῦτ' ἐστὶν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ λείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ὁμοίους· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεθέμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριώδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, εἰ μὴ τοιοῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν αἱ ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ἀνεῖτε, κἂν

mus non habentes, quibus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, biberetur que nobis nectar, & ambroſia nos ingurgitaremus otioſi:

17. Quod vero me maxime urit, hoc eſt: qui incuſatis hominum fabricationem, & potiſſimum mulieres, ipſi tamen amatis eas, neque intermittitis in terram deſcendere nunc in tauros, alias in ſatyros & cycnos verſi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, ſed alium quendam in modum, nec nobis ſimiles: at quod aliud exemplar iſto melius mihi propoſuiſſem, quod omnino pulcrum ſciebam: num rationis expers & ferum conveniebat, atque agreſte elaborari animal? quomodo Diis ſacrificaſſent, aliosque vobis honores tribuiſſent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etſi vel

a Ὧν] ἃ J.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, λέγ. * Λήδαν κύκνος. V. ἴσως καὶ ἐπιγραμμα περὶ τούτου. G.

* Λήδαν] Sonus τῦ T cum ſono τῦ H confuſus: ſcriptum enim eſt Λήδαν pro Λήδαν. J. C. Correxerat etiam M. Sladus. T. H.

in Somn. §. 3. ἀλλά μοι ἓ παιδιάν τινα οὐκ ἀτιρατῆ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα) Ἀλ. Ις. I. §. 3. Jambulus γνώριμον μὲ ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτιρατῆ δ' ὅμως σιωπεὶς τὴν ὑποθεσιν. Anach. §. 6. ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτιρατῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laborioſam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo ſit: ſic ποιεῖσθαί τι ἀφετηριῶν Philoſtr. de V. S. I. p. 490. Ceterum ſi verba Luciani ſunt integra, tali diſtinctione juvandus eſt ſenſus: καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως ἓ ἡ φροντὶς, οὐκ ἂν &c. *jam licet iſti paſtori operoſum illud ſit, tamen ſuavis alioqui etiam haec ipſa cura, quippe conjuncta cum occupatione quadam jucundiſſima.* Veruntamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, ſi complexionem totam conſideres, tali fere modo procedere debuiſſe, vix eſt, quin tibi perſuadeas: jam licet concedamus paſtori laborioſum eſſe, ſi pro grege continuo excubet; at nobis certe tanto excellentiore natura praeditis illa rerum humanarum cura non moleſta nec gravis, ſed potius facilis ac jucunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim feciſſemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, poſtulare videntur ejusmodi ſententiam, qualem dedimus. Quod ſi conjectura noſtra non eſt inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam iſtam expleant. Facile autem deprehendi poteſt, ea diſputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer *Cicer.* de Nat. Deor. c. XX. XXXVII. T. H.

71. Ἠργοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud *Homerum* & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur a fine hujus dialogi. J. B.

77. Ἄρτι μὲ ταῦροι] Jupiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem Ledam vel Nemeſim. J. Br.

78. Ἐξ αὐτῶν] *Ex ipſis mulieribus procreatos.* J. Br.

Ἐξ αὐτῶν] A ſenſu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Ut παῖδας ποιεῖσθαι οὐ γυναικὸς creberrimum eſt, ſic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεοὺς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipſos Deos, qui ſe tam graviter ob formatos homines accuſent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis conſuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac ſuſcipere haud dedignentur. T. H.

89. Μετ'

vel Oceanus longo itinere ſit petendus, ut viſatis probiſſimos AEthiopas: me vero, honorum vobis & victimarum cauſam, in patibulum egiſtis. De hominibus quidem iſta ſufficiunt.

18. Jam, ſi videtur, ad ignem tranſeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi reſponde nihil moratus: eſtne quicquam iſtius ignis, quod amiſimus, ex quo apud homines eſt? non dixeris: hæc, opinor, natura ejus rei, nihil ut decreſcat, etſi vel alius inde partem capiat: non enim extinguitur, ſi quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planiſſime eſt, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne uſus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum ſitis, beneficos eſſe oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hoccine vos ægre feratis) ubi, ſi vel omnem

ὅτι τ' Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τ δὲ τ τιμῆς ὑμῖν ᾗ τ θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκαλε. τοῖς μὲν δὴ τῆς ἀνθρώπων ᾗ ταῦτα ἱκανά.

Ἤδη δέ, εἰ δοκεῖ, ὅτι τὸ πῦρ μέτειμι, ᾗ τ ἐπονείδιστον ταύτῃ κλοπήν. ᾗ φησὶ θεῶν τῶτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας ἐφ' ὅ, τι ἡμεῖς ᾧ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου ᾗ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γ', οἶμαι, φύσις τοιαύτη ᾧ κτήματος ἑνὸς τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλῳ αὐτῆ μεταλάβοι· ᾗ γ' ἀποσβέννυται [b] ἐναυσαμένου τινός· φθόνῳ δὴ ἄντικρυς τὸ τοιῶτο, ἀφ' οὗ μηδὲν ὑμεῖς ἠδικησθε, τούτων κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ εἶναι, ᾗ [c] δοτῆρας ἑαυτῶν, ᾗ ἔξω φθόνου παντὸς ἑστάναι· ὅπου γε εἰ ᾗ τὸ παν τῶ-

b Ἐναυσαμένου τινός] ἐκκαυσαμένου C. male. *c* Δοτῆρας ἑαυτῶν] Ita *F. P.* Ceterae, quod apud *Homerum* eſt, δοτῆρας ἐάων formam vocum poëticam ſæpe *Noſter* mutat, ſæpe retinet? Ἑαῶν ſcribendum ſit, an ἐάων lis eſt ſub judicibus Grammaticis.

1. Ἐναυσαμένου τινός] Ἀψαντος. *V.*

5. Ἑαῶν] Τῶν ἀγαθῶν. *V.*

89. Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Il. A, 423. *J. Br.*

Μετ' ἀμ. Αἰθιοπῆας] Alludit ad locum *Homeri* Il. A, 423. *Euſtathius* ad eum locum recte animadvertit reſpici ſuperioris AEgypti incolas, qui Thebis ſeu Diospoli duodecim dies feſtos Jovi celebrabant. Similiter *Lucianus* ita Prometheum de nidore ſacrificii loquentem inducit §. 19. ὁρᾷ δὲ ὑμᾶς &c. Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero θυμιαμάτων thure aliisque aromatibus conſtantium potus, qui dicebatur Νέκταρ, hoc eſt, Phœnicia lingua נקטר *ſuffitus*; quae vox deducitur a קטר *ſuffivit*. Vid. ad *Heſiodi* Theog. v. 640. *J. C.*

94. Κλόπευ] Lege κλοπήν. *J. Br.*

96. Ἐφ' ὅτι] Reſcribendum eſt, ἐφ' ὅτι ἡμεῖς τῶ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου ᾗ παρ' ἀνθρώποις ἐστιν; *unquam ne accidit, quod ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt?* Sic Atticos loqui ἐφ' ὅτι, non ἐφ' ᾧτι norunt, qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In Somnio §. 17. itidem ὅτι pro ὅτι ſcribendum: χειμερινὰς ὄντως, ὅτι μάκιστα εἶναι εἰώθασι *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae*: inepte Interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι. *J. G. G.*

Ἐφ' ὅτι ἡμεῖς τῶ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν] Vir Clariſſimus, mihique amiciſſimus, *J. G. Graevius* pro ἐφ' ὅτι legit ἐφ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium eſt quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc ſcriptore, conjunctum, dividendum ſit ἐφ' ᾧ, τι ἡμεῖς τῶ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, &c. *Quidquamne eſt, quod ex igne amiſimus, ex quo ille etiam apud homines eſt.* *J. F.*

Ἐφ' ὅτι] Recte monuit Doctiſſ. *Jenſius*: neque aliter Interpretes, quibus difficile fuiſſet errare in ſententia tam perſpicua. Accedit *Petr. Horreus* ad *AEſchin.* Dial. p. 84. neque enim ἐφ' ὅτι, vel potius, τὶ ἐφ' ὅτι, cujus idem meminit, locum hic ullo modo habet. *T. H.*

5. Δοτ. ἑαυτ.] *Homer.* Od. Θ, 325. *J. Br.*

Ibid. Ἔξω φθόνου] Huc ſpectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χορῶ ἵσταται. *Plutarch.* II. p. 679. D. *L. K.*

Ἔξω φθόνου] Sic uſurpat vocem ἔξω *Xenoph. Cyrop.* VIII. in extrema Cyri ad filios amicosque Oratione p. Ed. St. 140. l. 24. ἃ (ἔργα) ἢν μὲ καθαρὰ ᾖ ἔξω τ ἀδίκων φαίνηται, δυνατοὺς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celſus apud Orig. VIII. p. 392. ὁ θεὸς ἀγαθός τι ᾖ ἀπροσδεὴς ᾖ ἔξω φθόνου. *M. du S.*

Ἔξω φθόνου] Fluxit a *Platone*, cujus eſt in Phaedr. p. 1222. B. φθόνῳ γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται. *Philo Jud.* p. 867. A. ἐκεῖθι δὲ κατὰ τ λογισμάτων Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται· idem ſæpius uſurpat, nec minus *Plutarchus*. Similiter autem ſolet poni, ac ſi proverbii vulgaris formam induiſſet, quod tot veterum poetarum, *Platonis* etiam & *Xenophontis*, ſententiis accidit: vide *Clem. Alex.* Strom. V. p. 560. D. *Maxim. Tyr.* Δ. XXV. p. 253. ibique *D. Heinſium*. Jam itidem apparet, quid ſpectaverit *Eunap.* in AEdeſ. p. 54. Ψευδῶς γὰρ ὁ μόνος ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵσταται. *T. H.*

τοῦτο τοῦς ὑφελόμενος καλεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καλαλιπὼν, ἠ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν· ἠδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι.

hunc ignem ſubreptum detuliſſem in terram, nihilque omnino ex eo reliquiſſem, haud magna a me vobis injuria foret facta: neque enim vos eo indigetis, ut qui non frigeatis, nec ambroſiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσα γένηται ἁλισκομένη τοῦ καπνοῦ. ἐναλιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἂν γένοιτο αὕτη τῆς [a] ὑμετέρας ἐπιθυμίας. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς· καίτοι πῶς οὗτός γε πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ κἀκεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα. σφὼ δὲ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διελέγχετε καὶ διελέγχεσθε· κἀγὼ αὖθις ἀπολογήσομαι.

19. Hominibus vero ignis uſus eſt & ad alia perneceſſarius, & plurimum ad ſacrificia, ut poſſint nidore vaporare vias, thus adolere, & lumbos hoſtiarum in aris: video ſane vos ſummo opere delectari iſto fumo, easque epulas putare ſuaviſſimas, quando nidor in cœlum penetrat multo fumi volumine ſubvectus: adverſetur ergo hæc criminatio quam maxime veſtro deſiderio. Miror autem, quomodo nec ſolem vetueritis eos illuſtrare: atqui ignis hic eſt multo divinior & flagrantior: aut illumne etiam accuſatis, quaſi diſſipantem propriam vobis poſſeſſionem? Dixi: vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, ſi quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

20. MERC.

a Ὑμετέρας] Ita B2. Priores Edd. ἡμετέρας.

14. Κνισσᾶν] Θυμιᾶν. V. ἀντὶ τοῦ θύειν. G.

14. Κνισσᾶν ἀγυιὰς] *Euripid.* fine Alceſt. — βωμούς. Formula hæc non Poetis tantum nota & familiaris, ſed & pedeſtri ſermoni. Vide *Demoſth.* *M. du S.*

Κνισσᾶν ἀγυιάς] Scribendumne ſit ἀγυιὰς, an ἀγυιᾶς, ipſi veteres in diverſum abierunt: utriusque ſententiae meminit ad *Demoſth.* Midian. p. 611. C. *Ulpian.* p. 653. A. pro poſteriore ſtant *Harpocr.* in Ἀγυιᾶς, & *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1317. ubi vide *Kuſter.* Priorem ego amplector, ad quam conſtabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praeſcripta: *Lucianum* in eadem fuiſſe opinione, ex multis ejus locis plane colligi poteſt. Vid. *Demoſth.* in Macart. p. 1038. C. D. Poll. I, 28. *T. H.*

19. Ἑλ. περὶ καπνῷ] *Homer.* Il. A, 317. *J. Br.*

20. Ἡμετέρας] An ὑμετέρας; placet magis, ut ad Deos accuſantes Prometheum referatur. *F. G.*

Ὑμετέρας] In omnibus libris legitur ἡμετέρας. abſurde: probabunt, credo, belli homines noſtram emendationem. Poſtquam haec ſcripſiſſem in B2. ita recte emendatum eſſe vidi. *M. du S.*

24. Ἡμῶν] Ὑμῶν ſcribendum videtur. *F. G.*

30. Ὄνησο] *Gaudeas.* *J. Br.*

Ὄνησο] Adducit *Thom. Mag.* in Ὠνήσομαι monens Atticum eſſe ὀνήμην & concinnius, quam ὀνάμην. Idem praeceperat *Phrynich.* p. 8. Ὄνησο ubi repererit *Brodaeus*, ignoro, niſi quod ſimiliter videtur legiſſe *Scholiaſtes.* *T. H.*

31. Ἐξ ἑ νίκα] Sic Dial. ſeq. XVI. vultures. *M. du S.*

34. Μάντις ἂν] Non vates tantum, qualem ſe probat Dial. ſequ. ſed omnis fere vaticinandi artis monſtrator; quod ipſe de ſe praedicat in *AEſchyli* Prom. V. v. 483. Exta dicitur inſpexiſſe Caucaſi paſtoris diſſecti apud *Plutarch.* de Flum. in Phaſide, ſed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & *Mauſſacus*, & *Mauſſaco* longe major *Thom. Reineſius* V. L. I. c. 1. p. 4. Ego, ſi licet reparare, quae mihi videntur intercidiſſe, ſanum praeſtabo: ἐ εἰς Κρονίδιλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθεὶς ἔλαθον ὁ δὲ Προμηθεὺς ἵνα τὴν ἐγκυκλίαν περιόδον Καύκασον ἀπαστράψῃ, καὶ καλαιθύσας αὐτοῦ τὴν λαγόνα τὸ σπλάγχνον, εἶπεν (an potius εἶδεν) ὡ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec ſi quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo poſt conſequuntur. Simul hinc alia quaedam conſtat cauſa, cur Prometheus ad Caucaſum fuerit adfixus: quae ſi forte vera, jam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidiſſimo. Sed in fabula Prometheï, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum

eſt

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Jupiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures appositurus fuisset tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum objurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non præsciveris hoc te supplicio puniendum esse? PROM. Noveram illud, Mercuri; & me solvi debere in posterum, novi: & jam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear solutum, & una nobiscum epulantem; sic tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor, & Jupiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista? eloqui ne graveris. PROM. Nostin', o Mercuri, The-

ΕΡ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄωησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἓξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας· ὕτω δεινῶς αὐτῷ κατηγόρησας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν οὐ προεγίνωσκες ὕτω κολασθησόμενος. ΠΡΟ. ἠπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, καὶ ἀλοξεύσων ὁ Φὴς ὀπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. ΕΡ. εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ὀπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, εἰ μέν τοι [b] καὶ κρεανομοῦντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνθωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ αἰτὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν;

[b] Καὶ] Ita *F. A1. J. V2. S. A.* Reliquae fere γάρ.

30. Ὄωησο] Εὐφράνθητι, [a] ἀμοίωσο. *V.*

31. Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] [b] Ἐξ ἓ δέκα· τὸ ξ Ἀτλιπῶς ἐφυλάχθη· αὐτὰ γὰρ ἐστὶ † τὰ ἀριθμῶν στοιβάσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἀστρῶν. *V.*

47. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς Θέτιδος ἰδὼν ἐβούλετο γῆμαι· ὡς δὲ ἐγένετο

[a] Ὄωησο] Corrupte. *M. du S.*
Credo legendum ἀφίλεσο hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit ὄησο. *T. H.*

† Τοῖς] τῆς recte reposuit *M. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀναιρῇ] Ἀναιρεῖ. *V.* *M. du S.*
Potius ἀναιρέσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς fatibligo est recentiorum. *T. H.*

est dissensio, quae ad concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. *T. H.*

38. Τις] Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide *Hes.* Θ. 526. *M. du S.*

Ibid. Ἀφίξεται] Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. *J. Br.*

39. Καλαπεξεύσων] *Diodor. Sic.* IV. p. 155. D. τὸν μὲν ἀετὸν κατατοξεύσει, τὸν δὲ Δία πείσας λῦσαι τὸ ὀργῆς ἴσωσε τὸν κολασθέντα. Vid. *Pherecyd.* apud *Schol. Apoll. Rhod.* ad IV, 1396. *T. H.*

47. Τὴν Θέτιν] Cum Jupiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis ejusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicunque ex Thetide nasceretur, patre suo majorem fore. Memor itaque Jupiter ejus exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheum vinculis liberavit. Vide plura apud *Servium* ad illud *Virgilii* Ecl. VI. *Caucasea quae refert volucres, furtumque Promethei:* & in sequ. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula extat apud *Pindar.* Isthm. Hymn. VIII. *Apollon. Rhod.* carminis Argonautici libro IV. & *Ovid.* Metam. IX. *G. C.*

Τὴν Θέτιν] Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. *M. du S.*

τιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, ἢ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καλαδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τιτὰν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, ἢ γὰρ ἔτι ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμεινε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι ὁ Θηβαῖος, ὃν φῂς, τοξότης ἐπιφανῆναι, ὡς ταύσειέ σε ἀνατετμόμενον ὑπὸ τῆς ὀρνέου.

tin? sed non expedit dicere: custodire præstat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a pœna redimam. MERC. Quin tu tecum serva, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; jam enim ecce, quæ prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi jam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriatur, ut te liberet laceratum ab ista alite.

55. Ἀνατετμόμενον] Lege ἀνατετμημένον. T.H.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜ.

Λῦσόν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. λύσω σε φῂς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲ γὰρ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ σιμελῇ κεκαλυμμένα μοι προθεὶς, καὶ τὸ ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἐκεῖνον ἱκανὴν ἤδη δίκην ἔκτετικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυ-

I.

PROMETHEI ET JOVIS.

PROM.

11. SOlve me, o Jupiter: nam gravia jam passus sum. JUP. Ten' ut solvam, ais, cujus oportebat graviores habentis compedes, Caucaso toto super caput injecto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres fis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnium, dum ossa adipe obtecta mihi apponis, & præstantiorem partem tibimet servas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat jam pœnarum exsolvi tantum temporis Caucaso

5. Κείρεσθαι] Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, *tonderi*, quia fingitur jecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. §. 5. *J.C.*

Κείρεσθαι τὸ ἧπαρ] Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. *Is. Voss.* ad *Catull.* p. 126. qui hujus loci meminit. *Dion Chrys.* p. 92. B. κείρουσι τὸ ἧπαρ ὑπὸ τῶν ἀετῶν. *Gregor. Nazianz.* Stelit. II. p. 110. & Schol. Eleganter. *Phot.* Ep. 82. Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἧπαρ ἀετοὶ ἱφιστάμενοι τῇ πετρώδει *Nost.* in Jov. Conf. §. 17. Virginem Tarpejam apud inferos hoc supplicio affecit *Sil. Ital.* XIII. 839. — *tondetur præcordia rostro Alitis* — *T.H.*

7. Τὸ πῦρ ἔκλ.] Ἔν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. *Theog.* v. 567. E. καὶ Η. v. 52. *Servius* in Virg. Ecl. VI. fa. cula adhibita ad rotam solis. *E.L.*

8. Ἃ μὲ γὰρ ἐμὲ ἐξηπ.] Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. *Hygin.* in Astr. Poet. II. c. 15. ex cujus verbis facile intelligas, quod scribit hic *Lucianus*. *G.C.*

13. Τοσοῦτον χρ.] *Æschylus* dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. *G.C.*

Τοσοῦτον χρόνον] Annos triginta *Hyginus* tradit, Fab. LIV. & CXLIV. *M. du S.*

18. Μυρί-

caſo affixus, quæ avium cunctarum peſſime perire meretur, aquilam alens jecore? JUP. Hoc ne multeſimum quidem eorum, quæ te decet pati. PROM. At non ſine mercede quidem me ſolves, Jupiter: ſed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

2. JUP. Tu me dolis circumvenire ſtudes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es poſtea, ubi Caucaſus ſit, neque carebis vinculis, ſi quas technas ſtruere deprehendar. JUP. Ede prius, quam mercedem ſis ſoluturus ita nobis neceſſariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, ſi de reliquis etiam prædicam? JUP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congreſſurus. JUP. Id quidem pervidiſti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Jupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, ſi uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum. JUP. Hoc ſcilicet ſignificas, ejectum me iri imperio. PROM. Abſit omen, o Jupiter: neque tamen non tale quid concubitus ejus minatur. JUP. Valeat ergo Thetis: te autem Vulcanus hujus moniti gratia ſolvat.

κάσῳ τὸ προσηλωμένος, τ κάκιστα ὀρνέων ἀπολλύμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. ὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. ἦ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ΖΕΥΣ. Καλασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλέον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἢ πορήσεις δεσμά, ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀπαιτήσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἤν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τ ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ οὔ; ΠΡ. πρὸς τ Θέτιν, σωσόμενον αὐτῆ. ΖΕΥΣ. τυτὶ μὲ ἔγνως. τί δ' ἦν τὸ ὄπι τοῦτο; δακεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινώσῃς τῇ Νηρηίδι· ἢν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τ Κρόνον. ΖΕΥΣ. τοῦτο φῄς, ἐκπεσεῖσθαί με τ ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πολλὴν ταὐτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὺ δὲ ὁ Ἥφαιστος ὅπι τούτοις λυσάτω.

II.

CUPIDINIS ET JOVIS.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

CUPID.

1. AT ſi quid etiam peccavi, Jupiter, ignoſce mihi; puerulus enim ſum, atque adhuc inſipiens. JUP. Tune puerulus, o Cupido, qui vetuſtior es multo Japeto: an, quia nec

ΕΡΩΣ.

ΑΛΛ' εἰ καί τι ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πώ-

18. *Μηύσω πάνυ ἀν.*] Interpone τι μηύσω τι πάνυ ἀναγκαῖον. *T. H.*

27. *Παρὰ τὴν Θέτιν*] *Ovid.* Metam. I. hoc vaticinium attribuit Proteo; ſed *Lucianus* hic videtur *Aeſchyli* poetae & aliorum ſequi ſententiam. *G. C.*

30. *Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινώσῃς*] Proteum apud *Ovidium* praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorem; apud *Lucianum* Prometheum iſta Jovi manticinari, (ſic enim loqui maluit ſummus antiquariae dictionis affectator) Themidem apud *Lactantium* obſervat *Dauſqu.* Adnot. ad 2. *Calabrum* p. 30. Vide porro, ſi tanti eſt, *Barth.* Adv. LII. c. 13. *Apollodor.* III. p. 233. Ed. Salm. Ἔνιοι δὲ φασιν Διὸς ὁρμήσαντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τ ἐκ ταύτης αὐτῷ γενησόμενα ἰσχυρὸν δυναστεύσειν. *T. H.*

Ibid. Τῇ Νηρηΐδι] Id eſt, Θέτιδι. *F. G.*

36. Σὲ δὲ ὁ Ἥφ.] Aquila ab Hercule jam pridem occiſa, vinctus tamen manebat Prometheus. *M. du S.*

40. *Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ*] Sic D. D. VII. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *J. B.*

Ἀρχαιότερος &c.] Reſpicit ad id, quod habet *Heſiodus* Theog. v. 120. ubi Amorem antiquiſſimum

πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, ἀφ' ταῦτα ἢ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων ἢ πανοῦργος ὤν; EP. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς φῂς, ἐγὼ, διότι με ἢ ποθῆσαι ἀφανοῦ ZEYΣ. σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὴ ὕττως ἐντρυφᾷς, ὥστε μηδὲν ὄφελος ἦν ὁ μὴ ποιήσας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετόν· ἐμοῦ δὲ ὅλως ἀδεμίαν ἥντινα ἐραθῆναι ποιήσας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ ἀφ' σὲ γεγενημένος· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, ἢ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, ἢν μὲ ταῦρον, ἢ κύκνον φιλῶσιν, ἐμὲ δὲ ἢν ἴδωσι, τεθνᾶσιν ὑπὸ δέους.

barbam nec canos protuliſti, propterea infans haberi vis, quum vetulus ſis & vafer? CUP. Quid autem in te commiſi vetulus, ut ais, ego, cur me vincire quoque mediteris? JUP. Vide, exſecrande, an parva; qui mihi quidem eum in modum inſultas, ut nihil ſit, quod non feceris me, ſatyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam: me autem omnino nullam, quæ amaret, effeciſti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin neceſſe habeo præſtigiis adverſum illas uti, & celare memet: tum taurum cycnumve amant; me ſi videant, moriuntur præ timore.

EP. Εἰκότως. ἐ γὰ φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνητοὶ ὄσοι ἢ πρόσωψιν. ZEYΣ. πῶς ἂν ἢ Ἀπόλλωνι ὁ Βράγχος ἢ ὁ Ὑάκινθος φιλῶσιν; EP. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶκεῖνον ἔφυγε, καίτοι κομήτην ἢ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἑτέρας εἶναι, μὴ ὄπισθε ἢ αἰγίδα, μηδὲ ἢ κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον σοῖσι σεαυτὸν, ἑκατέρωθε καθειμένην βοστρύχους, τῇ μίτρᾳ τύτους ἀνειλημμένην, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδοῦ χρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ ἢ τυμ-

2. CUP. Merito ſane: neque enim ferre poſſunt, Jupiter, mortales tuum conſpectum. JUP. Quî fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament? CUP. At Daphne illum quoque fugit, tametſi comatum & imberbem. Quod ſi amabilis eſſe velis, ne ægidem quate, neque fulmen fer, ſed quam jucundiſſimum te redde, utrimque demiſſam cæſariem mitra ſubnectens, purpuream habe veſtem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympa-

51. Ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] Μετὰ φαναπισμοῦ μώγυσθαι. V.

64. Χρυσίδας] Χρυσᾶς κύριον ἢ χρυσῆ • φιάλη, ὅστις ἢ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρᾶ. V.

• Φιάλη] Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. T.H.

Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. J.C.

Ἀρχαιότερον τῦ Ἰαπετοῦ] Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quæ mater Coeli, a quo Japetus. *Heſiod. Theog.* 116. Alibi tamen *Noſter* Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII. & paſſim. Idem naſcentem Mercurium exhibens, quem τῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, dicit, addit Θ. Δ. VII. ὅσον οὐ τὴν πανουργίαν. M. du S.

Ἀρχ. τῦ Ἰαπετοῦ] Elegantiſſimum eſt Cupidinis apud *Longum* II. p. 34. de ſe ſuaque aetate teſtimonium, quod conferri meretur. *Heſych.* Ἰαπετὸς, ἐπὶ ἀφθονίᾳ πρεσβύτερον ἀρχηγὸς legendum pene credo: Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον, ἐπὶ ἀφθονίᾳ, ἀρχαῖον nisi reliquiae ſint iſtae confuſae luculentioris explicationis, quales ſupereſſe ſolas ſaepe contingit in hoc Lexicographo. De ſenibus & jam delirantibus per contumeliam ponitur: *Ariſtoph.* Nub. v. 994. & *Suid.* in Ἰαπετός. *Euſtath.* ad Od. Ep. 1528. οἱ λίαν πρεσβύται τέλματος ἐσκώπτοῦντο, ὡς ἂν λάθοι Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. *Syneſ.* Ep. IV. p. 181. A. ὁ Ἰαπετὸς Ἀμάραντος. Vid. *Moer.* Attic. in Ἰαπετὸς ἀντὶ γήρως. Ad aſtutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur *Noſter* retulit: ſimul autem ad ea reſpicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum veteriſſimi, tradidit: *Antagoras* apud *Diogen. L.* IV, 26. Ἦ τε Θεῶν. ἔ πρῶτον ἀσιγνώτων Ἔρωτα εἶπε. Vid. Excerpta Praeſtantiſſimi *Wolfii* ex *Damaſcio* de Princ. p. 256. 257. T.H.

48. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic D. D. XVI. Inde Jupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII. & Dialſter. & locis innumeris hujus operis. J.B.

49. Κύκνον] *Iſocr.* Ἑλ. p. m. 327. κύκνος δὲ γενόμενος διὰ τοῦτο τοὺς Μυκήνης παῖδας ἐκόμισε. De Leda notius eſt quam ut addam. Addit idem ἀετὸν δὲ μὴ τύχῃς ἀπὸ μὴ βάσις Θυρώνης. V. *Anthol.* I, 38. Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσὸς, δ' ἅρπαξ Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. M. du S.

Ibid. Ἀμάν] Bis, primo ut Ganymedem in coelos portaret; ſecundo ut Aſterien in Coturnicem verſam ſecum abriperet. Vide Ovid. *Met.* X. f. 4. & VI. f. 2. E.L.

51. Μαγγανεύειν] Μαγγανεία, γοητεία. *Suid.* μαγγάνευε. γοητεύσαι. *Heſych.* μαγγανεύειν, γοητεύειν. Schol. *Ari-*

pana concinne ingredere : tum tu videbis plures te secuturas esse, quam Bacchi Mænades. JUP. Apage : multum absum, ut amabilis esse velim tali ornatu. CUP. Quin ergo, Jupiter, amare noli : facile hoc quidem. JUP. Nequaquam : equidem amare velim, sed faciliore via potiri : eaque ipsa te conditione dimitto.

πάνυ ῥυθμὰ βαίνε, ἢ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διωνύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστον εἶναι τοιοῦτον γενόμενον. ΕΡ. ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥᾴδιον γὰρ τοῦτο γε. ΖΕΥΣ. ἐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μέν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτῷ ὅπως τυγχάνειν· ὅπως τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

III.

JOVIS ET MERCURII.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

JUPIT.

1. INachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. MERC. Utique : nimirum Io. JUP. Non amplius puella est ea, sed juvenca. MERC. Prodigiosum hoc ; at quo tandem modo mutata est ? JUP. AEmulata Juno mutavit eam : quin etiam novum aliquod malum machinata est adversus miseram illam : bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat juvencam insomnis. MERC. Quid igitur nos oportet facere ? JUP. Quum devolaris in Nemeam (illic uspiam Argus pascit)

ΖΕΥΣ.

Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. ΖΕΥΣ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. ΕΡ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; ΖΕΥΣ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ γὰρ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι· βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τέθροφεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄυπνος ὤν. ΕΡ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; ΖΕΥΣ. καταπτάμενον εἰς Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ) ἐκεῖ-

a Αὐτῇ] αὐτῷ *J.*

Aristoph. ad Plut. p. 35. *M. du S.*

56. Πῶς ἄν &c.] De Brancho notat *Jungerm.* ad *Long.* p. 236. ex hoc loco, praetenea monens in Ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς ἄν, *quomodo*, inquit, *non hercle semel tantum ibi peccatum est.* *T.H.*

57. Ὁ Βράγχος] Quem hic Apollinis amasium *Lucianus*, a *Statio* filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit : *Alex. ab Alex.* VI. 2. *M. du S.*

59. Κομῶντα] *Jul. Poll.* lib. 2. cap. de Tonsorib. *Philostr.* Heroic. & lib. 1. *Anthol. Apoll. Rhod.* lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. *Propert.* Ecl. II. lib. 3. *Stat.* de Coma Earini. *Horat.* atque illi χρυσῆ βόστρυχοι. *Ælian.* ποικ. c. 21. lib. 1. Id. D. D. XVI. & Pseudom. haec notissima. *J.B.*

62. Καθειμένους βοστρύχους] Sic post, βαθὺν πώγωνα καθειμένον, Piscat. §. 11. vide *Brod.* *J. B.*

63. Τῇ μίτρᾳ] Sic Dial. Juno. & Jovis. *Virg.* 4. Æn. *Senec.* Herc. fur. μίτρα κοσμοῦσι γυναῖκες. leg. D. D. XVIII. Θαλαμίτρην. *Long.* lib. 1. *J. B.*

Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum virile habetum vel inde constat, quod a Junone inter ea recensetur, quae indicio erant Bacchum luxu perditum & effoeminatissimum esse Θ. Δ. XVIII. *M du S.*

64. Χρυσίδας] V. Const. Lex. v. & *Pollucem.* *M. du S.*

65. Εὔρυθμα βαίνε] Ut antea. dixi alibi. *J. B.*

70. Αὐτῇ] Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Jupiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτῇ· nam non anteceſſit ὧνος. *J.C.*

Αὐτῇ] Si abesset, sensus nihil damni pateretur : nunc facile fero & positum intelligo pro τῷ ἐρᾶν ἐπιτυγχάνειν τῇ ἐρᾷν, *votis atque amoris fructu potiri.* Ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς, *sub hac ipsa conditione : Antonin. Liber.* c. 23. Ἑρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέχετο paulo aliter in fine praecedentis dialogi. *T.H.*

75. Τῷ τρ.] Id est, τίνι an τίνι scribendum? *F.G.*

Τῷ τρόπῳ] Fefellit *Guyetum* accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. *T.H.*

76. Ἡ Ἥρα] Junoni id iterum adscribit *Lucianus* ὑπὲρ Δ. VII. *Ovidius* aliter, apud quem Jupiter ipse Junonis metu Jo in vaccam mutat. *M. du S.*

85. Ἔφω

ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ ἀφ' ἧς στελάγης ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας.

eum interfice; Io per pelagus in AEgyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat, & servet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΥΣ. JOVIS ET GANYMEDIS.

ΖΕΤΣ. JUPIT.

Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῇς ἐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, ἃ ὁ πλεκτὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦθα, καὶ καταπτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πλεκτὰ

1. AGe, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me jam, ut scias non amplius rostrum aduncum habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis videbar tibi volucris species. GAN. Tu, homo, non aquila modo eras, quumque devolasses, rapuisti me a medio grege? quomodo igitur alæ istæ

a Οὐ] ἐδὴ *J.*

85. Ἔστω θεὸς] Sic Dial. Noti & Zeph. *J. B.*

86. Τὸν N. ἀναγέτω] Vide *Mer.* c. 9. περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. & *Baif.* 50, 1. *Noster* etiam Ἀλεξ. c. 44. πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud *Plutarchum* de Plac. Phil. IV, 1. aut *Herodotum* de Nili incremento scribentes. *Virg.* Æn. IX. 31. *Cum refluit campis & jam se condidit alveo.* *M. du S.*

Τὸν Νεῖλον ἀναγέτω] Nihil est quaerendum praeterquam quod Interpretes dederunt, *attollere Nilum: efficere ut Nilus exundet*: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσεις vel ἀναχύσεις Isin praesse voluerunt AEgyptii; imo lacrimis ejus, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare: *Pausan.* X. p. 881. καὶ τῇ ἱκεσίᾳ πολλοῖς ἐστὶν ὑφηγημένα, ὡς τὰ αὔξοντα τὸν Νεῖλον καὶ ἄρδειν τοὺς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσιδος. *T. H.*

Ibid. Ἀναγέτω] Id est, *regat.* *F. G.*

Ibid. Τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] Memini, quum placeret ἐπιπεμπέτω, *ventos* sive *procellas & tempestates avertat*: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probo: *ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud *Xenoph.* Symp. p. 522. v. 13. Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους *Schol. Apoll. Rh.* in Arg. lib. IV. ὁρμὰς ἀναθὰς ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 13. C. θεοὶ &c. ἀνέμους μοι ἐπιπέμποντι *Long.* Pastor. IV. p. 145. Contra δίκη πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσι *Lys.* p. 105. v. 9. θεῶν δίκας ἐπιπεμπόντων τοῖς ἀδίκοις *Zaleuc.* Prooem. LL. apud *Stob.* p. 279. *Demosth.* in Timocr. p. 792. A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιπέμπειν *Dion Chrys.* p. 73. *Hesych.* in Ἔμπουσα· *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 860. hinc quemadmodum ἐπιπομπαὶ, sic & ἐπιπομπαὶ, malorum morborumve immissiones, quorum causas geniis maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in *Dioscor.* Noth. p. 476. G. 478. E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo Poëta de Vir. Herb. quem post *Aldum* recentavit Vir Eruditiss. *J. A. Fabric.* B. G. III. c. 26. v. 22. 165. ibi, quid sibi velint Interpretis *pompae*, nemo, credo, facile capiet. Jam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Schol. Juven.* ad Sat. XII, 17. *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Isidis ponere.* *T. H.*

87. Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic D. D. XXVI. *J. B.*

91. Οὐδὲ] Ex *J.* est. Reliquae ε'. *M. du S.*

98. Πρὸς τὸν καιρὸν] *Ad tempus* Interpretes. Intelligi voluit *Lucianus* opportune, utilitatique meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πολιτεύεσθαι, ἁρμόττεσθαι, *tempori servire.* *T. H.*

99. Ὁ Πὰν ἐκεῖνος] Panem arripuit *Lucianus* ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religioso sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec

istæ tibi defluxerunt, tuque jam alius evasisti? JUP. At neque homo sum ego, quem vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium rex Deorum hicce sum, commode mutata forma. GAN. Ain: tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura? JUP. Eumne tu solum putas Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiarius aliquis esse mihi videris.

2. JUP. Dic mihi, Jovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis? GAN. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui

99 Σκηνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας; ΖΕΥΣ. ἀλλ' ὅτε ἄνθρωπος, ὃν ὁρᾷς, ὦ μειράκιον, ὅτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τ θεῶν ὅτός εἰμι, πρὸς τ καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν. ΓΑ. τί φῄς; σὺ γὼ ὁ Πὰν σκηνῶν; εἶτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὼ σκηνὸν ἡγῇ θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔπαρχιν τράγον ὅτι τὸ σπήλαιον ἄγουσι, ἔνθα ἕστηκε· σὺ δὲ ἀνθρωποδιστής τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τ ὄρει, ἐν βροντῶντι, ἐν ἀστραπὰς ποιοῦντι; ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, φῄς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας [b] ἡμῖν τ πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν [c] ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τ ὑφορν, ὥ τ

b Ἡμῶν] ἡμῶ sola *F.* ἡμῶν ex *P.* quoque notatur. Porro *f.* ὁ πρώην κατεχίας ἡμῶν non male. *c* Ὑπεράνω] Ita *S. A.* Reliquae ὑπὲρ ἄνω.

99. Ὁ Πὰν] Ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἠγήσατο θεὸν τ Πᾶνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν. *V.*

haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes *Lucianus* observaret. Hirco sibi fieri ab Athenienſibus testatur Pan in Bis Accus. §. 10. ἐπιλέλεγμαι τράγον ἔπαρχιν θύουσι. Mox ἔνθα ἕστηκεν, *ubi statua ejus est collocata.* *M. du S.*

1. Σύριγξ σὸν ἔχεις] In Dial. Pan. & Merc. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex *Orpheo* Hymno Panis. *Longus* lib. 2. *Achill. Tat.* lib. 7. *J. B.*

4. Ἔπαρχιν] Ex *Theocrit.* qui ἐπάρχαν dixit; ex eo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

5. Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Accus. tangit *Long.* lib. 2. *Aristophan. Achill. Tat.* l. cit. *J. B.*

6. Ἀνθρωποδιστής] Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. *Xenoph.* ἀνθρωποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τ ὁμιλίας μισθὸν, ἀφ' τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι ἀφελέσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τ μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. *G. C.*

8. Βωμὸν οἶδας] Graeci Jovem Ὄμβριον venerati sunt, ut testatur *Strabo* & *Pausanias*; & Ὑέτιον, ut *Arrianus* & *Phurnutus*. Latini *Pluvium* verterunt: *Tibullus: Arida nec pluvio supplicat herba Jovi. Seneca* lib. Nat. Qu. IV. hoc carmen Ovidio tribuit. *G. C.*

Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit *Homer.* Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα ἧ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. *J. B.*

Ibid. Ἐν τῷ Γαργάρῳ] Ab Homero mutuatur, qui saepe Jovem in Gargaro Idae montis vertice collocat: Il. Θ, 47. Ἰδὴν δ' ἐκέκλετο πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὶ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις· adde Ξ, 292. 352. O, 152. Indidem hausit *Epicharmus* in fabula Troibus, Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάπιφ· locus est apud *Macrob.* Saturn. V. c. 20. ubi multa de Gargaris. Aram Jovis autem in Gargaro fuisse, praeter *Homerum* testatur etiam *Plutarch.* de Flum. p. 44. Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἴδη, τὸ πρότερον ἡ ἐκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βωμοὶ τυγχάνουσι. Familiare Poëtis cognomen Jovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίωνι Il. Ω, 291. Porro Jupiter ἀπάντων τ γινομένων κατὰ ἀρωνὸν κύριος, ὄμβρων τε καὶ βροντῶν καὶ πνευμάτων καὶ τ ἄλλων τ τοιούτων, ut *Diodor.* ait V. p. 234. C. quas sui muneris partes non infimas quum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex iterum ejus personae rationem habet; illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Jovis epitheta Ὑέτιος, Βροντᾶος, Ἀστροπαῖος vel Ἀστροπητής de primo dixerunt, hoc *Luciani* loco adducto *Brod.* Miscell. II. c. 21. *Gataker.* ad *Marc. Antonin.* V. §. 7. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. Ep. 35. *T. H.*

12. Ὑπεράνω] Ita *S.* & *A.* At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἑρμ. c. 61. *M. du S.*

τ χριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τὶ ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν; τὰ δὲ προβάλα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντα ἤδη, ἐρήμοις ὀλιγεσόντες. ΖΕΥΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τ προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, ἢ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; εἰ γὰρ καταξεις με ἤδη ἐς τ Ἴδην τήμερον; ΖΕΥΣ. οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ θεῦ γεγενημένος. ΓΑ. οὐκοῦν ὀλιγωρήσει με ὁ πατὴρ, ἢ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, ἢ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καλαλιπὼν τὸ ποίμνιον. ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε; ΓΑ. μηδαμῶς· πολλῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι ἢ ἄλλον παρ' αὐτῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τ τρεπτῆ, τ μέγαν, ὃς ἡγεῖται τοῖς τ νόμοις.

arietem pater mactavit? Et cujus admissi reum me subripuisti, Rex Deorum? oves quidem lupi forte jam discerpserunt, in desertas impetu facto. JUP. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es? GAN. Quid ais? tu non devehes me jam in Idam hodie? JUP. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem. GAN. At requiret me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim. JUP. Ubi autem ille te videbit? GAN. Nequaquam (hic manere velim;) desidero enim jam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ὅδε, ἢ ἁπλοϊκὸς, ἢ αὐτὸ δὴ τῦτο παῖς ἔτι· ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, ἢ ὀπιλάθυ αὐτῶν, ὦ ποιμνίου, ἢ τ Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπυράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν ἢ τ πατέρα, ἢ τ πατρίδα· ἢ ἀντὶ μὲν τυροῦ ἢ γάλακτος ἀμβροσίαν [a] ἔδῃ, ἢ νέκταρ πίῃ. τῦτο μέν τοι ἢ τοῖς ἄλλοις

3. JUP. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc. At, Ganymedes, ista quidem omnia valere jube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, etenim jam coelestis es, multum hinc bene facies patri patriaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bibes; hoc quidem aliis etiam no-

a Ἔδῃ] ἰδῇ & πιῇ notatur ex P.

15. Ἀνήρπασας, ὦ βασιλεῦ τ θεῶν] Ita recentiores plerique: aliter *Homer.* Il. Υ. v. 234. Τὸν ἢ ἀνηρείψατο θυέλη Δῖ ἀνοχεύσας ut observavit *Schol. Apoll. Rh.* ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209. Ὅππη οἱ φίλον ἦτορ ἀνήρπασε δίσκος ἔλασσε. *Echemenes* in Creticis non a Jove Ganymedem, sed a Minoe fuisse raptum tradidit, *Athenaeo* teste XIII. p. 601. F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I. p. 776. E. πάντες δὴ δὴ Κρητῶν τ περὶ τ Γανυμήδη μῦθον παλαιοῦσιν, ὡς λαγοπουσιάντων τούτων verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, dictitantes παρ' αὐτοῖς ἁρπασθῆναι τ Γανυμήδη ὑπὸ τῦ Διὸς ἢ τόπον δεικνύειν Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ ἢ μυρτίναι ἀξιόφοροι πεφύκασιν, ut scribit *Athenaeus*, & *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Jove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo *Lucianus* est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt enim, qui veram aquilam, sed tamen jussu Jovis, hoc facinus perpetrasse ferant, *Eratosthenes*, *Hyginus*, alii. *T.H.*

40. Ἀετὸς σοῦ] Aquarium notat, quem Ganymedem esse perhibent: licet ὕστερον κυρίως sit, non ἀετὸς Aquarius. *G.C.*

Ἀετὸς σοῦ] *Brodaei* verba descripsit *Cognatus* e Miscell. II. c. 21. videndus idem ad Anth. I. c. 83. Ep. 4. De Aquario figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt *Eratosth.* Catast. c. 26. ex eo *Schol. Arati* ad Phaen. v. 282. *Serv.* ad AEn. I, 32. *inter sidera collocatus, Aquarii nomen accepit: Hygin.* Poët. Astron. II. c. 29. quanquam is aliis auctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducat insignibus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V. §. 17. Ζεὺς ἢ ἐκεῖνον συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, ἢ αὐτὸν τ Γανυμήδη ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔτυξεν. Perbelle Jovem imitatus est Adrianus, tantumque sibi in fidera vindicavit juris, ut mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis inseret, saltem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. *Suid.* in Ἁδριανὸς & *Kuster. T.H.*

45. Ἀργαγάλους] Hoc quidem oppido festive *Lucia-*

nobis præbebis infusum : quodque maximum, non homo amplius, sed immortalis eris, fidusque tuum apparere faciam pulcerrimum; denique beatus eris. GAN. Si ludere cupiam, quis mecum ludet : in Ida enim multi æquales eramus. JUP. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos : bono animo solum esto, & hilaris, nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. GAN. Quo autem vobis utilis sim : hiccine etiam pastorem agere oportebit? JUP. Minime, sed vinum temperabis, nectari præficieris, curamque geres convivii. GAN. Id quidem haud arduum : etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium. JUP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat : atqui cœlum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar. GAN. Suavius ne, Jupiter, lacte? JUP. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac. GAN. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum æquali Cupidine. JUP. Non : sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. GAN. Tu

ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέαι. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, [b] ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σε φανεῖ ποιήσω καλλιστον, καὶ ἅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἢν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ὁ γὰρ τῇ Ἰδῃ πολλοὶ ἡλικιῶται ἦμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις καὶ ταῦθα τὸ συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δήσει καὶ ταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῇ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν, οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ. ἰδού, πάλιν ἔστι [c] γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις ἀφικνήσεσθαι οἴεται· ταυτὶ δ' ἐραστὴς ἐστί, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος· ΖΕΥΣ. εἶσῃ μετ' ὀλίγον, καὶ γθυσάμενος· οὐκ ὀπτὸς ποθήσεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τὰς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; ΖΕΥΣ. ἔκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἁρπάσας, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόν-

b Ἄθάνατος] ἀλλὰ θεὸς ἀθ. *J.* c Γάλακτος] τοῦ γάλ. *J.* quod restitui volebat *M. du S.*

cianus, ne scilicet fugam meditaretur e scala Ganymedes, si puero delicato nihil in promtu sit, quo tempus jucunde terat. Sed *Apollonius Rhodius* temperare sibi non potuit, quin hoc nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem, in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic Japeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, facile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum exspoliet Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sane versibus pinxerat *Apollonius*, coloribus expressit pictor ille nescio quis, cujus artificem tabulam enarrat *Philostr.* in Icon. p. 872. Neque hoc *Olearium* fugit: sed, quam ille non vidit, maculam ex *Apollonii* v. 119. eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ὧδε παμπαν ἰσπλεον ἦεν ὑπὸ μαζῷ Μάργου· ἦμος λαὸς ἐπαΐσσῃ κεραὸς ἀγορῇ· istud παμπαν, quod suis in Edd. offendunt *H. Stephanus* & *Henricus* ne verbulo quicquam monentes, dari mihi velim, qui expediat: ἐπαΐσσειν suo nomine, quod sustentat, destituitur: reddideris πάλιν, jam nihil aliud ad integritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victoriæ partos Cupido, quo pertinet v. 146. Μείλια δ' ἐκπαλὰ πάντα e sinu nimirum ubi congesti erant: mox etiam v. 155. recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubitationi relinquatur ullus, *Philostratus* accedat: πλήρη δὲ κόλπος τὸ κόλπον ἀπασιῶν. *T. H.*

49. Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud *Heliodor.* lib. 7. sic fine hujus Dialogi, ὡς χρὴ ἐρᾶσθαι τὸ συμφορ. *J. B.* Ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ] *Eris a cyathis Rudaeum* vertisse testatur *H. Stephan.* Th. T. I. p. 1209. *Euripid.* Troad. v. 820. Μάτην ἄρ', ὦ χρυσέας Ἐὼ κόρας ἐπὶ οὐρανὸν ἄρθρα βαίνων Λαομέδοντι πατὶ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίστας λατρείας argutum est illud ἄρθρα βαίνων nam honeste catamitum & tecte simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδοῦναι & ἀναδοῦναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. *T. H.*

52. Κισσύβιον] Πομφόλυξιν ἔοικεν ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. *Schol. Theocr. Hesych.* legit κισσύβιον, & interpretatur ποτήριον ἢ σκύφον. *J. B.*

53. Μνημονεύει] Corruperunt posteriores editores, dato μνημονεύων, quum recte priores μνημονεύει. *Ecce iterum lactis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum.* *J. J.*

γε· οὐ γὰρ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδίον σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; ΖΕΥΣ. ναί, μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σύ, [a] Γανύμηδες, οὕτω καλός.

quippe solus non possis, sed jucundius tibi dormire mecum? JUP. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τι θέλκτρον ἡδύ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἠχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἔωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι· ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον [b] τὰ πολλά. ὥρα δή σοι, εἰ ἕνεκα τούτου, ὡς φῄς, ἁνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. ΖΕΥΣ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι σοῦ. φιλῶν γὰρ ἀπολέσω πολλάκις, καὶ φιλήσων. ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτόν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σιόλα τὴν ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσουσα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

5. GAN. Quid tandem ad somnum te juvabit forma? JUP. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque molliorem inducit. GAN. At pater sane mihi succensebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum ejus intervertissem somnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dormiebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerumque dormitum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut ais, subripuisti me, ut deponas iterum in terram: ceteroquin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi continuo corpus versans. JUP. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigilavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor. GAN. Tu videris: ego somnum capiam. vel te dissuaviante. JUP. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem abduc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum, reduc vinum nobis ministraturum, postquam doceueris prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V. JU-

a Γανύμηδες] ὦ Γαν. J. b Τὰ πολλὰ] ὡς τὰ π. J.

78. Φιλῶν γὰρ ἀπολέσω] Jam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Jupiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aita cujuscumque poëtae venustissimo v. 35. Ἦ που τὸ χαρτὸν Γανυμήδεια πολλ' ἐπιδώσειν Λυδὴ ἴσον ἴσχειν πέτρῃ τόμα &c. *Lucianum* interpretatur *Ovidius* Lus. in Priap. p. 66. *Quodque Jovi dederat, qui raptus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo* T. H.

82. Πιόντα τὴν ἀθανασίας] Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione *Schol. Homer* ad Od. Φ, 304. γαστέρμυθον δὲ αὐτὸν τὴν ἀμβροσίας σὺν ἴῃ αὐτὸν λαθεῖν. *Apul.* Metam. VI. p. 383. *Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, & immortalis esto:* vide *Elmenhorst. Pricaeus* ibi hunc *Luciani* locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὸ κατὰ φιλοσοφίαν διαγεγραμμένον λακωνικὸν ἐφ' ὅσον οἷόν τε καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος ἀπέχεσθαι τινα γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον, δύναταί τι ποιεῖν καὶ εἰ μὴ ἀϊδίους, ἀϊδίων γε ἐπιτήμους· ita legenda sunt haec in *Jamblichi* Protr. p. 4. T. H.

87. Μὴ προσίχοις τὴν νῦν] Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur; blanditiis officiosis prolectat amoremque demereri studet: sic maritus uxori, uxor marito προσίχειν τὴν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores: *Aristoph* Pl. v. 151. Pac. v. 983. Κἂν τις προσίχῃ τὴν νοῦν αὐταῖς. *Alciphr.* I. Ep. 32. ἅπασαι κύριαι τὴν Ἰταμίδου βουλῆς ὡς ἥκιστόν σοι νῦν προσίχουσι· ibi *Berglerus* hunc locum notat, saepeque omitti τὴν νοῦν observat. T. H.

94. Τὸν νόμον γαμιτεῖν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege conveniret in manus: in Tim. §. 17. locutio plena: ἐλεσθαι γυναῖκα κατὰ τὸν αὐτῶν νόμον ἐγγυᾶσθαι ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων. Διὸ Καϊ. §. 29. Δ. Ετ. VII. νόμῳ σε γαμεῖν προσῆκεν. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut *Plato* ait. Utitur hoc loco *Burmannus* ad *Calpurn. Flacc.* p. 820. T. H.

95. Ἡ σάτυρος] Deerat Satyrus in vulgatis: ex *J.* restituimus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in *Prom.*

V.

JUNONIS ET JOVIS.

JUNO.

1. EX quo adoleſcentulum illum, Jupiter, Phrygium ab Ida raptum nuc ſubduxiſti, minus me curas. JUP. Illumne etiam, o Juno, æmularis, tam ſimplicem & nulli plane moleſtum? equidem opinabar in mulieres ſolas difficilem eſſe te, quæcumque conſueverint mecum.

2. JUN. Ne iſta quidem recte facis, nec digna tua perſona, qui omnium deorum quum dominus ſis, relicta me legitima uxore in terram deſcendis mœchaturus, in aurum, vel Satyrum taurumve mutatus: attamen illæ tibi ſaltem in terra manent: verum Idaeum iſtum puerum rapuiſti & huc evolaſti, generoſiſſime Deorum: & nobiſcum nunc habitat, ſupra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincernarum penuria: defecerunt ſcilicet delaſſati Hebe & Vulcanus miniſtrando: & tu

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

ΕΞ ὅ τὸ μειράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, ἀπὸ τ᾽ Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἐλαττόν μοι προσέχεις τ᾽ νοῦν. ΖΕΥΣ. καὶ τοῦτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοῦπις ἤδη, ἀφελὲς ὄτω καὶ ἀλυπόταλον; ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ᾽ ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέπουσα σεαυτῇ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὤν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τ᾽ νόμῳ γαμετὴν, ὅπῃ τ᾽ γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, [c] ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. νῦν ἀλλ᾽ ἐκείνας μὲν σοι καὶ ἐν γῇ μίμεσι· τὸ δ᾽ [d] Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας ἀνέπλης, ὦ γενναιότατε θεῶν, ᾗ συνοικεῖ [e] ἡμῖν νῦν ὀπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθές, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ· ἴστως ἠπόρεις οἰνοχόον, ᾗ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, ᾗ ὁ Ἥφαιστος ἀλγουνέμενοι; σὺ δὲ

[c] Ἢ σάτυρος] Deeſt in Edd. prioribus: habet ſola *J.* [d] Ἰδαῖον] ἰδικὸν P. L. [e] Ἡμῖν] Defuit in prioribus Edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. Marg. *Alii.* νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖ ἡμῖν *J.*

Prom. & in *Dial. Jov. & Cup.* & Z. πρ. c. 2. Ad primum locum Scholiaſtes de Antiopa intelligendum docet. V. & *Ovid.* Met. VI. 110. & *Pauſ.* I. *M. du S.*

98. Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον] *Ariſtonis* Epigr. Anth. I. c. 83. Πριαμίνα κάλλει Γανυμήδεος ἦλθε ποθ᾽ Ἥρῃ Θυμοδόκου ξανθὸν κύπρον ἔχουσα νόμῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adſciſcendum duxi, quanquam nihil magnopere intereſſit ad ſenſum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθὲς proprietas quaedam eſt Graeci ſermonis, ſeu mavis Atticae venuſtatis, quae ſenſu citius percipiatur, quam verbis explanetur: ſolet autem in diverſis orationum formis uſurpari varia poteſtate. Cogita ſunt atque expedita ὀθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, *praecipitem in caput dare*: rarius & paulo magis reconditum illud *Demoſthenis* adv. Phaen. p. 1024. A. ἠγωνιάκαμεν δ᾽ ἐγὼ Ϲ μοιχὸν αὐτὸν καὶ ἁρπάγιμον εἶναι πολίτου, μὴ τύβδις ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζων, gradu praecipiti, ſubito impetu, nullaque mora interpoſita. Iterum aliud eſt pro Cor. p. 521. A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσὶν, οἷς ἂν εἰκότως Ϲ δικαίως τὴν τ᾽ γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen conſideratis non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid ſibi voluerit *Lucianus*. Maligne vero ἐπαχθὲς nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, *obducere meretriculam, pellicem, ſuperducere*: unde γυναῖκες ἐπεισάκτους clarius etiam in ſequentibus Juno mentem ſuam aperit. *T. H.*

99. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.] Omnino ex Mſ. lege: ᾗ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθὲς. Vulgo ἡμῖν omittitur. *J. G. G.*

Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν . . . .] Sic Mſ. Gr. P. vero & Ed. *J.* ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis Edd. extat. Quid ſit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν fateor me neſcire: τῷ λόγῳ quid ſit dictum eſt ſupra ad Τιμ. c. 5. *M. du S.*

δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ φίλημά σοι ἡδιον ᾖ νέκταρος. καὶ σὺ μὲν τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῃ· καὶ πιοῦσα ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον [a] ὑπόλοιπον οἶσθα αὐτῆ, πίνεις, ὅθεν καὶ [b] αὐτὸς ἔπιες, καὶ ἔνθα προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ φιλῇς. πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸ κεραυνὸν ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' αὐτῆς, παίγνια τηλικοῦτον καθειμένος. πάλαι ὦν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἴου λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινὸν, ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μέλαξυ πίνοντα καλαφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γὰρ ὑπτιάσω αὐτῷ καὶ ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προλιμώτερον ᾖ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. ΗΡΑ. παιδεραστῶν ὅτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ, ὕτως ἐκλελυμμένῳ. ΖΕΥΣ. μὴ μοι λοιδορῇ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παισὶ. ὑτοσὶ γὰρ ὁ Ἡλιυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ

sane calicem non aliter accipere ſoles ab eo, quam oſculo prius dato in omnium conſpectu: ac ſuavium tibi ſuavius eſt nectare: ideo ne ſitiens quidem ſæpe poſcis bibere: interdum etiam deguſtato ſolum poculo, præbere ſoles ipſi: quumque biberit receptum calicem, quantum in eo reliquum eſt, educis, unde & ipſe bibit, quaque parte adplicuit labia, ut & bibas ſimul & oſculeris. Nuper enimvero rex & omnium pater, poſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum eo ludens, qui tantam barbam promittis. Iſta video equidem cuncta, ut nihil ſit, cur putes te latere.

3. JUP. Et quid tantum in eo criminis eſt, Juno, ſi adoleſcentulum ea forma inter bibendum perbaſiem, & delecter utrisque oſculo ac nectare? imo ſi permiſero ipſi vel ſemel oſculari te, jam non amplius vitio mihi vertes, quod anteferendum nectari arbitrer ſuavium. JUN. Hi ſunt eorum, qui pueros ſectantur, ſermones: at mihi ne contigerit usque eo inſanire, ut admoveam labia molli huic Phrygi tamque effeminato. JUP. Ne tu conviciis inceſſe, optima, meos amores: hicce enim muliebris, hic barbarus, hicce mol-

a Ὑπόλοιπον] ἐπίλοιπον *F.* b Αὐτὸς] ὁ παῖς *F.*

25. Ἐκτεθηλυμμένῳ] Ἐκλύτῳ *C* ἁπαλῷ, ἢ μαλακῷ, * ἀσελγεῖ. *V.*

* Ἀσελγεῖ] καὶ ἀσελγεῖ *M. du Soul.* *T. H.*

9. Ἀπολαβὼν] *Aufferens*: ἀπολαβὼν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζων· sic ἁρπάζειν λαὸν τῶν σώματος. *Long.* lib. 3. *Stat.* de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libasque vina.
Aufferet, & dulci turbabit cuncta rapina? *F. B.*

Ἀπολαβὼν τὴν κύλικα] Vid. *Douſam* ad *Ovid. A. A.* I. v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἔνθα προσήρμοσας τὰ χείλη, *ibique adaptare ſoles labia*, cui demum recte reſpondet καὶ φιλῇς. Hoc quam pene non potuerint praeterire librarii, quin mutarent, facile eſt cognitu: προσήρμοσας autem, ut modo ἔδωκας, porrigere ſoles: aperta eſt, atque a multis explicata illa vis Aor. I. *T. H.*

11. Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad *Heliod.* lib. 4. *Euſtat.* ſive *Eumath.* de Iſmin. *Agath.* in Anthol. *Long. Tax.* *F. B.*

27. Θηλυδρίας] Ὁ καλαμπλαστρώνης, τηλυγρώνης ἀφ' τῶν ἐξωγίστων ἐθνῶν. Θηλυδρίας τριχοπλάφας ἐστὶ. Interp. *Ariſtophan.* Θεσμοφ. Sic antea Θηλυμίτρης. *Heſych. Suid.* *F. B.*

33. Τὸν σὸν υἱὸν] Quid ita Junoni filium Vulcanum exprobrat, nec contumeliam ſimul in ſemet ipſum patrem redundaturam eſſe ſentit? Sciendum eſt, Lucianum hic, quod Heſiodus aliique de Vulcano poſteris perſuaſerunt, adoptare; Junonem ſcilicet, quum Vulcanum conciperet, Jovi marito nihil acceptum retuliſſe: ideo ἀνωφίλιον, περὶ Θυσ. §. 6. ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ὄντος ſaepe accidit huic particulae, ut intercideret. *T. H.*

40. Ἥλιος ταῦτα] An ἰδὼν; *F. G.*

Ἥλιος ταῦτα &c.] Ex Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Jupiter deſcripſiſſet Vulcani for-

mollis ; sed tempero verbis, ne te magis irritem.

4. JUN. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia : memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. JUP. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe jam modo depositio ; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem : hæc jucundiora ; nonne ? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat sympositum Deorum : Ganymedes autem demittendus iterum in Idam : mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

5. JUN. Nunc & claudus, o Jupiter, est Vulcanus, & digiti ejus indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrivit : dudum ista non videbas, nec scintillæ, neque caminus avertebant te,

μελλαχὸς, ἰδοὺ τὸν ποδανιπτῆρα. ὁ βέλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ὀλιγωρίαν.

ΗΡΑ. Εἶδε γὰμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι ἀφ' ὑπερόπτου τοῦτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τὸν σπινθῆρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν συραύγαν ἀποτιθέμενον, ἢ ἀπ' ἐκείνων αὐτῆς τοὺς δακτύλους λαμβάνειν ἡμᾶς τὰ κύλικα, καὶ ὑπασπασαμένους φιλῆσαι μέλαξυ, ὃν εἰ μὴ ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλου καλλωπιζόμενον τὸ πρόσωπον ; ἡδέως ταῦτα· εἰ γὰρ καὶ πάλαι ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὖθις εἰς τὴν Ἰδην· καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ὑπογαμίσκου ὀρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὃ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ ἥδιον ἢ νέκταρ.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ταυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἰδη ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ οὐκ ἔφερας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ

ε Ἥδιον ταῦτα] Ἥρα. ἰδοὺ ταῦτα. Z. G. Marg. *Ald.* sed personis non mutatis. d Ἐμπρέπει] ἔπρεπε G.

fordes & squalorem, qui Diis ministrarat, subjicitur ; ἥδιον ταῦτα· εἰ γὰρ καὶ πάλαι ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem *Luciani* : *suavia haec sunt : adeoque multum ille pocillator cohonestat Deorum convivium.* Sed Mſ. ἥρα. ἰδοὺ ταῦτα. Ζεὺς. εἰ γὰρ καὶ πάλαι ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Jun. *Suaviora haec sunt.* Jup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Juno ait suaviora haec sunt, videre obsitum fuligine Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito praebentem. *J. G. G.*

Ἥδιον ταῦτα . . . .] Sic omnes impressi. Mſ. Gr. aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum addidimus. *M. du S.*

Ἥδιον ταῦτα] Graevii Codex non magnam, nec tamen nullam adfert opem : Junonis personam interponi debere, minime concedo. Vera *Luciani* manus sine dubio fuit : ἰδοὺ ταῦτα· εἰ γὰρ ; καὶ πάλαι πολὺ &c. Jovis ea sunt falsae uxoris irridentis : *suaviora sunt ista : nonne ? atque multum interest, ut hic pincerna* (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commendatione, quam descripsi) *magis deceat sympositum Deorum : Ganymedes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & digitis roseis, sciteque ministrat poculum.* Usus elegans particularum εἰ γὰρ, qui venerum Graecarum haud plane expertem fugere non potest, ironiam adjuvat : vid. *Aristoph.* Av. v. 612. Eccles. v. 760. saepe in *Platone*. Illud ἐπιγαμβρίας ὀρέγειν apud *Xenoph.* K. Π. I. p. 6. est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὐχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν δὲ καθαρίως ἐγχεῖν, στρουθαίως δὲ εὐχηρύτως πῶς προστιγχεῖν δὲ ἐνδῦναι τὴν φιάλην. *T. H.*

45. Ἥδιον τὸ νέκταρ] Sic apud *Hesiod.* Scut. Herc. τὰ σφιν πολὺ φέρτερα θοίνης. *J. B.*

49. Τὸν καλὸν κομήτην] Praeter alios de formosissima Ganymedis coma resciverat *Callimach.* Epigr. LVI. Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτην Γανυμήδη, ὦρνυς Ζῆν. *T. H.*

52. Δέ-

μὴ ἐχὶ πίνειν παρ' αὐτῆ. ΖΕΥΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, εἰδὲν ἄλλο, καμοὶ ὁπιτείνεις τ ἔρωτα ζηλοτυποῦσα· εἰ δὲ ἄχθη τῷ παιδὸς ὠραίῳ δεχομένη τὸ ἔκπωμα, σοὶ μ ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδυ τ κύλικα· καὶ ἐφ' ἑκάστῃ δὶς φίλησόν με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰμώξει γάρ, ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

quin biberes ab eo. JUP. Angis, Juno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis æmulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi præbe calicem, & ad singulos bis suaviare me, quum plenum porrigis, quumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam adferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑ.

JUNO.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τ τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. εὖ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος ὤν συμποσίου ἦν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ὄντι ὑβριστής γε ὤν· ὥστε μηκέτι συνέστω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γάρ, οἶμαι, καμὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;

1. IXionem istum vides, o Jupiter: qualem moribus esse putas? JUP. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum versaretur, si quidem indignus esset symposio. JUN. Indignus sane; quippe injuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit. JUP. Quam tandem injuriam fecit: oportet enim, ut arbitror, me quoque certiorem fieri. JUN. Quid autem aliud? at

a Δίδιθι] διδιθι Marg. *AIW.*

61. Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Lapithe τὸ γένος ἦν ἐγάγετο Δίαν την * Οἰονίως. Τὸν δὲ πατέρα αὐτῆ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἴδια συνεκάλεσε· ὀργισθεὶς δὲ ποιήσας, καὶ γαμήσας πυρὸς, † ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ αἱ θεαὶ ἀγανακτήσασαι ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνον ἐλέησεν αὐτὸν καὶ λαβὼν ἰδίᾳ ‡ ἱερῷ ἀφῆκε μιλαδιδὺς αὐτῷ τ ἀδικουμένῳ. Οὗτος δὲ ἀπόλαυσε ἂν ἡρώδης Ἥρας, ἡ αὐτῷ συλλαβοῦσα τοῦ Διὸς § δὶ δεκαμάζων αὐτὸν ἀπέλυσε πρὸς τὴν Ἥραν. ἢ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὸν μὲ ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δ' ἵππου, ἀφ' οὗ Ἱπποκένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς ἐπὶ τούτῳ τροχῷ ¶ δήσας τ Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαστιζόμενον ὑπὸ λίγγων, ἵνα τιμῷεν τὸν εὐεργέτην. *V.*

* Δαϊονίως] Scriptum erat Οἰονίως, quod sic mutavi ex Schol. *Didym.* ad Il. A, 268. & Il. Ξ, 317. ubi pro Ἰονίως, quod ibi legitur, Cl. *Barnes.* Δαϊονίως, ut in priore Scholio, reponit. *M. du S.*

Retinui Οἰονίως, cujus rationem petere licet a *Munckero* ad *Hygin.* F. 155. p. 227. ubi docet quam varie Ixionis soceri nomen scribatur. *T. H.*

† Ἔνθα] *M. du Soul* hujus vice substituerat ἐκεῖ, qua auctoritate non monens. Ἔνθα satis usitatum, praesertim apud recentiores pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallem ὅτε. *T. H.*

‡ Ἱερῷ] Ita clare in Mss. legebatur. Forte emendandum διαναθαρίσας, hoc est, *insultatum dimisit*: insultatus enim fuit Ixion a Jove, ut testatur J. Tzetzes Ch. IX. Hist. 273. qui dicit socerum Ixionis ab aliis vocatum Deioneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum. *J. C.*

Sed in *V.* ἱερῷ non ἵθρῳ extat. *M. du S.*

Pro ἵθρῳ *Matth. Slad.* reddiderat μισθῷ· qua conjectura non video multum profici. Locus sine dubio corruptus: sed jam non vacat, ut extundamus aliquid sincerius, ungues male mulcare. *T. H.*

§ Δὶ] Eam particulam merito interposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Δήσας] Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel συνδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται. *E. A.* prave: correxit *M. du Soul.* *T. H.*

52. Λύπεις, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν. εἰδὲν ἄλλο, καμοὶ &c.] Poterat sine crimine *Benedictus* integram servavisse interpretationem *Micylli: AEgritudine, Juno, te ipsam afficis; nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis:* quam

at pudor impedit ne dicam ; tale facinus eſt auſus. JUP. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris , quod turpia fuerit conatus : an igitur aliquam tentavit : etenim intelligo , cujusmodi ſit flagitioſum illud , quod eloqui refugias.

2. JUN. Imo me ipſam , non aliam quandam , Jupiter , jam dudum. Primum equidem ignorabam rem , cur intentis oculis adſpiceret in me : hic autem & gemebat , & ſublacrimabatur : ſi quando , ut biberam , traderem Ganymedi poculum , tum hic poſcebat in eodem bibere ; acceptumque poculum oſculabatur interea , oculis admovebat , atque iterum intuebatur in me. Illa jam intelligebam amatoria eſſe : & diu quidem me pudebat hæc apud te dicere , putabamque ceſſaturum hominem ab inſania. At poſtquam blandis ſermonibus auſus eſt me ſollicitare , ego deſtituens illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum , obturatis auribus , ne audirem contumelioſa ſuppliciter petentem , abii tibi indicatura : tu autem vide quomodo virum ulciſcaris.

3. JUP. Siccine infandus ille in memet ipſum , & ad Junonis usque concubitus? adeone

καὶ μὴν αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιοῦτόν ἐστιν οὗ ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἄν, [b] ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχείρησε· μόλις ἂν ἐπείρα τινά; συνίημι γὰρ οἱοῦ τι τὸ αἰσχρὸν, ὅταν ἀνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινὰ, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς ἐμὲ· ὁ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἰπόσε ποιοῦσα προσδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ἤτει σὲ αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει μέλαξυ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. καὶ ὀκνοῦσα μὴ ἡδέμην λέγειν πρὸς σὲ, καὶ ὠμην παύσασθαι τὴν μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ὀπιφραξαμένη τὰ ὦτα, ὡς μηδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθόν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμε-

[b] Ὅσον καὶ αἰσχροῖς] ὅσων ἐς αἰσχρῶν. L.

quam vides temere ab eo truncatam. *J.G.*

62. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν] Vertunt : *hominem eſſe benignum , Juno , & hilarem convivam. Benignitati* hic nullus locus : χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus* , facilitate morum inſignis. *Plaut.* Mil. *conviva commodus. Cicer.* pro Murena : *Nemo Catone proavo tuo commodior , communior , moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius in Dearum judicio : ἰκανὴ μὲν , ἀγροικότερα δὲ. *Commoda quidem , ſed ruſtica :* ubi interpres ; *ſat quidem formoſa.* ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀτιμότερα vertit *inſolentes* , cum ſint , *inepti , decori rudes. J.G.G.*

63. Χρηστὸν] Bene monuit *Graevius* de vocis hujus poteſtate : ſed idem jamdudum viderat *Deſ. Herald.* Anim. in *Salmaſ.* Obſerv. ad J. A. & R. I. c. 8. §. 6. *Dion Chryſ.* p. 468. B. συμποτικὸς τις καὶ κοινὸς οὐ ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. *T. H.*

66. Ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. *Heinſ.* ad *Maxim. Tyr.* dixi ad *Petron. J.B.*

72. Ἐπείρα] Πειρᾶν *ad Venerem ſollicitare , pudicitiam alicujus tentare. Pindar.* Π. B, 62. quem locum habebat in mente *Schol. Homer.* ad Od. Φ, 303. ubi fabulam Ixionis narrat : Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. Commentator antiquus in errore , quem circa verbi rationem explicandam committit , eruditus eſt : melius *Schol. Ariſtoph.* ad Equit. v. 514. προσκαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. *Conatus eſt Junonem comprimere Hygin.* F. LXII. propius ad Graecam locutionem , *Illic Junonem tentare Ixionis auſi , Tibullus : Junonem de ſtupro interpellare Lactant.* ad *Stat.* IV, 539. *de ſtupri injuria compellare*, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. *T. H.*

79. Ὁ δὴ] Forſan ὅτε δή videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικὰ ὄντα. *M. du S.*

90. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν] Irati Jovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμὲ nec tamen non praeferam εἰς ἐμὲ, quaſi vellet intellectum ὑβρίζειν· ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ in Soloec. §. 10. Paulo poſt ſi pro ὑμῶν ἡμῶν legeretur ὑμέτερον ἡμῶν, mutatum nollem. Ὑμέτερος & σωτὴρ θεῶν frequenter Ixion dicitur. *T. H.*

ἐμεθύσθη γὰρ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, ὑπὲρ τὰ μέτρια φιλάνθρωποι, οἵ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ὑμέτερα κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ὅτι γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βιαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὺ μὲν καὶ πάνυ ἐτός γε δεσπότης εἶ· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, ὃ ῥινός, φασιν, ἕλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ γὰρ ἔρωτος σύ γε. καὶ νὴ τὸν Ἰξίονα οἶδα καθότι συγγνώμιλω ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῆς τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθων ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν καταβάς; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς φησὶ δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. ΖΕΥΣ. εὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴ

inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa fumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visisque cœlestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore capti: amor autem violentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando. JUN. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, naso, ut ajunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocumque ducat, mutarisque facile in quamcumque jusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui ejus uxorem ipse aliquando adulteraris, quæ tibi Pirithoum peperit.

JUP. Tune etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert. JUN. Quid porro, Jupiter? nam metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. JUP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam

98. Ὁ δὲ ἔρως] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Long.* lib. 2. *Heliodor.* lib. 4. & Δ. Θ. XXIII. ἀπάντων ἄρχων. *J. B.*

2. Ἄγει σε ὁ φέρει] Vix credas Interpretes, quid *Lucianus* voluerit, adsecutos fuisse: sensus est: *te subactum pro arbitrio velut jure belli depopulatur.* Ἄγειν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνὰ νόμον ὁ δῃῶν ἀγοῖτες καὶ φέροιτες ἀλλήλους *Polyaen.* ad alia traducitur: ἀγοραῖος ὁ φερεμίτης τ' καὶ φιλῆς. *Synes.* Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit *Erasm.* Prov. in Ἄγουσι ὁ φέρουσι. *T. H.*

Ibid. Τῆς ῥινὸς φ. ἕλκων.] Unde ductum haud proclive est definire: certe a feris equisve petitum. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud *Lactantium* poëta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cujus pompa Jupiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. *M. du S.*

Τῆς ῥινὸς ἕλκων] Quibus in locis occurrat apud *Nostrum* adnotavit *Erasmus* in *Naribus trahere.* *T. H.*

8. Λύτῃ τὴν γυναῖκα] Vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* Fab. 155. p. 227. *T. H.*

9. Πειρίθουν] Diam *Hyginus* vocat, ex qua Jupiter Pirithoum suscepit. *M. du S.*

19. Ἀγρυπνεῖ] Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ. καὶ-κεῖνο ὁ ἀγρυπνῇ. *T. H.*

23. Μὴ ἄρατον ἔκοιτο] Nescio cur mutatum: sic enim reposueram, non ἄρατον. Proverb. de quo *Aristophan.* alii; σκολοικίσαι μὲ· ἄφιλε γὰρ μὴ ἄρας ἔκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. V. Solœcismum notarunt Grammatici. *J. B.*

Μὴ ἄρατον ἔκοιτο &c.] An scribendum? μὴ ἄνατο τ' ὑπὲρ ἀ. *F. G.*

Μὴ ἄρατον ἔκοιτο τ' ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν] Potestne stultius & absurdius quicquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quæ supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, *μὴ ἄρατον ἔκοιτο, nunquam ego venustatem consequar.* Cum sint imprecationis formulae ex *Aristophane* haustae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit.* Potuissent tu-

quam ſolutum fuerit convivium (vigilat autem, ut credi par eſt, præ amore) adclinemus juxta ipſum : ſic enim ſedatus fuerit ejus dolor, ſi putarit ſe, quod concupierat, adeptum eſſe. JUN. Apage : peſſime pereat, ut qui rem ſupra ſuam ſortem affectet. JUP. Suſtine tamen, o Juno : quid enim ad te mali redundabit ab iſto figmento, ſi cum nebula fuerit Ixion congreſſus.

5. JUN. At nebula iſta ego eſſe videbor, & turpe illud in me patrabit ob ſimilitudinem. JUP. Nihil dicis : neque enim nebula unquam Juno fiat, nec tu nebula : Ixion tantum decipietur. JUN. At, quales cuncti homines decori rudes ſunt, gloriabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus ſe Junonem iniiſſe, in eodemque, quo Jovem, lecto cubuiſſe : quin porro non abhorret, ut me dicat amare ſe : credent homines, ignari ſcilicet cum nebula ipſum fuiſſe. JUP. Ergo, ſi quid ejusmodi dixerit, in orcum detruſus, rotæque miſer alligatus circumagetur cum ea ſemper, laboremque perpetuum habebit pœnas dans amoris. JUN. Non enim grave hoc quidem ob jactantiam.

δὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, προσκαταχλίνωμεν αὐτῷ φέρουλες· ὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ἄραιτο ἴκοιτο τοῦ ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμοῦντος. ΖΕΥΣ. ὅμως ὑπόμενον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συμμίσγοιτο.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φής· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη πώποτε Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον [a] ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει καταλεχθὲν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρον εἶναι τοῦ Διός. καί πω τάχα ἐρᾷν με φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη σοῦν. ΖΕΥΣ. ἀκοῦσαι, ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὴν ᾠδὴν ἐμπεσὼν τροχῷ ἅλιος προσδεθείς, [b] συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεί, ἡ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. ΗΡΑ. ὑπὸ γὰρ δεινοῦ τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

ΑΠΟΛ-

a Ἐξαπατηθήσεται] ἐξαπατήσεται *B1. B2.* b Συμπεριενεχθήσεται] Ita recte utraque *B.* In ceteris vitioſe συμπεριενεχθήσεσθαι.

23. Ἄπαγε, μὴ ἄραιτο] Σασολαίκεται ὁ Ἀτλικὸς. ἄφελε γὰρ, μὴ ἄρας ἴκοιτο· ἔστι δὲ τοῦτο τὸ οὐ τῆς σωφρόνος, Μὴ καλὰς αὐτῷ τὰς ἔτη, Μὴ ὡς καιρὸν φθάνοι. *V.*

tamen, ſaltem *Bourdelotius*, haec emendare, cum *Iſaacus Caſaubonus ὁ πάνυ* Animadverſ. lib. 11. c. 14. in *Athen.* tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime. *J.G.G.*

Μὴ ἄραιτο ἴκοιτο] *Caſaubonus* explicat in notis ad *Athen.* II, 14. cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente citiorem. Alii tamen ſcriptores ἄρας non ἄραιτο ſcribunt. Iterum habes Ὀρχ. c. 5. & Ἐτ. Δ. Χ. *M. du S.*

Μὴ ἄραιτο ἴκοιτο] Dicturum ſe promiſit ad hunc *Luciani* locum *Kuhn.* Obſ. ad *Diogen. L.* II, 34. cui conſilio diem ſupremum intervenisse credo. *Biſetus* etiam profert ad Lyſiſtr. *Ariſtoph.* V. 1036. A *Caſaubono* diſſentit D. *Heinſius* L. Theocr. p. 341. exiſtimans formulam imprecandi eſſe deſumtam a navigationibus, quia ἄραι erant navigandi tempora; & μὴ ἄραισι πλεῖν apud *Comicum* Lyſiſtr. v. 329. utrius verior habenda ſit opinio, alias opportunius dicemus. *T.H.*

32. Ἐξαπατηθήσεται] Monſtrum vocabuli vides (in Ed. *Salm.*) Rectius Editio *Baſil.* ἐξαπατήσεται. Sed puto verum *Luciani* eſſe ἐξαπατηθήσεται· immo ſic antiquiſſima editio *Flor.* Simili mendo laborant poſteriores editiones, cum mox συμπεριενεχθήσεται legitur, quod conſpicitur etiam in *Florentina* & *Aldina* : ſola *Baſileenſis* συμπεριενεχθήσεται· id quod probum eſt. *J.J.*

40. Τροχῷ] Meminit *J. Brodaeus* Miſc. II. c. 10. *Pindarus* τηλαύγεμον δίσμον vocavit, τηλαύγημον τροχὸν *Schol. Apoll. Rh.* ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi hujus vel explicuerit, vel emendarit. *T.H.*

43. Ἀπὸ τ. μ.] An ὑπὸ; *F.G.*

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ. APOLLINIS ET VULCANI.

ΗΦΑΙ. VULC.

Ἑωρακας, ὦ Ἄπολλον, τὸ τῆ Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τε ἐστὶ καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό γε ἐγὼ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ γε Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐς τὴν πανουργίαν; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο νεογέννητον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τοῦτο γοῦν ἐξείλκυσε λαθὼν ἐκ κυλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τόξῳ καὶ τοῖς βελέσιν.

1. VIdistin', Apollo, Majæ filiolum modo editum? quam pulcer est, arridetque omnibus, & jam patefacit aliquid, quod magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui Japeto sit senior, quantum ad astutiam? VULC. Eccui male facere possit recens natus? AP. Roga Neptunum, cujus tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὦ μάγις ἐκεῖνε, καὶ ἐν σπαργάνοις ἔτι ὢν ἐπιβουλεύεις;

2. VULC. Hæc iste recens natus, qui vix mo-

a Προσγελᾷ] προσμειδιᾷ L. b Τοῦ] οὐ τοῦ L. c Ἐκεῖνε] ἔσχε τὸ P. ἔσχε τὸ F.

46. Προσγελᾷ] Cito ridere fuit praesagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2. Sect. I. c. X. §. 12. *J.C.*

49. Ἐν τῇ πανουργίᾳ] Ulstitatius ἐς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & *Xenoph.* K. Π. V. p. 76. v. 13. ὦ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κῦρε similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔχεσθαι τινί. *T.H.*

55. Ἐκεῖνε] Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & Ed. *J.* ἔσχε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔσχε, punctum admirationis ponendum. *M. du S.*

64. Ὀξύχειρ] *Poll.* II, 149. ὀξύχειρ δὲ καὶ ὀξυχειρία τὸ μὲν ὡδὶ Μυώνδῃ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit *Lucianus*, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promtum*; nam *aduncae manus* Interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες· qui manum avidam in patinas immittit *Nicomacho* apud *Athen.* VII. p. 291. D. — διὸ τῶν δὴ πᾶς Τελλότριος γίνεται ὀξύχειρ, κ' οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto *Theocritus* affecit Epigr. XX. Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα· quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξυχειρίαν ὀρχηστοῖς & pantomimis *Pollux* tribuit IV, 97. ψηφοπαίκταις sive praestigiatoribus *Sext. Empir.* adv. Mathem. II. §. 39. qui τὰς τῶν θαυμάτων ἀψεις δι' ὀξυχειρίαν κλέπτουσιν eandem vocat εὐτραφίαν τῶν χειρῶν ἐς τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων *Schol. Gregorii Nazianz.* in Orat. de Athanasio. Apud *Philonem* Jud. de Vit. Mos. p. 609. C. AEgyptius operum exactor τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπτόδυτι καὶ ὀξυχειρίᾳ θρῶντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξυχειρία, quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in *Diogen. L.* VI, 70. Mercurium autem ὀξυχειρα venustissime pinxit *Horat.* I. Od. 10. *Callidum quicquid placuit jocoso Condere furto:* ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. *T.H.*

68. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα] Leg. προκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα· sic videtur legisse interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* Statim pro ὀφίλων τὸν πόδα Mf. ὑφίλων τὸν πόδα, quasi pedes illi surripuerit: quamvis & vulgatum possit ferri. *J.G.G.*

Προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προκαλεσάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio *Benedicti* vertentis *provocato Cupidine*, vel versio retinenda fuit *Micylli heri autem vocato ad se Cupidine.* Sed sane verbum Grœcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' οὐκοῦν προσίτω μοι ὁ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Video simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo ἀλλὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαγαγέσθαι τὸν Ἔρωτα, ubi cum *Micyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praripere oportebat.* In Piscatore dicunt Philosophi de *Luciano*, ἴσως γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖται, δικάζεσθαι ἀξιῶν· ubi vertunt, *nam cum iste vir judicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.* At in

hac

movere ſe poterat in faſciis ? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te acceſſerit. VULC. Atqui jam acceſſit. AP. Quid ergo ? cunctane habes inſtrumenta, nullumque eorum tibi periit ? VULC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inſpice diligenter. VULC. Ita me Jupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VULC. Tamne acutis eſt manibus, ac ſi in utero meditatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiviſti jam loquentem argutula quædam & volubilia: quin & miniſtrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando dejecit ſtatim neſcio quomodo ſubducens pedes: tum interea dum laudabatur Veneris ceſtum ſurripuit, illum amplexæ ob victoriam; Jovis autem ridentis ſceptrum, & 2 niſi gra-

ρεῖτο ὦ τοῖς σπαργάνοις ; ΑΠ. εἶσι, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. ἐγὼ μὲν προσῆλθον ἤδη. ΑΠ. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν ; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἄπολλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νὴ Δία, τὴν μυρ- ἄγραν οὐχ ὁρῶ. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις ἔτι βρέφους. ΗΦΑΙ. ὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ μητρὶ ἐκμελε- τήσας τὴν κλεπτικήν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ ἐγὼ λαλοῦντος ἤδη σφόδρα, ἐγὼ ὀπίτροχα. ὁ δὲ ἐγὼ ἀφηκεν- εῖς ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προκαλεσάμενος τὴν Ἔρωτα καλεπάλαισεν εὐθὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὼ πόδε· εἶτα μεταξὺ ἐπαινέ- μενος, ἡ Ἀφροδίτης ἁρπάσας τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπλυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ· ἐκ Διὸς δὲ γελῶντος, ᵉ τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βα- ρύ-

ᵈ Ὑφέλκων] ὑφελὼν G. L. J. ᵉ Τὸ σκῆπτρον] ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. F. J. In P. ἦλθεν ἐπὶ non extitit.

64. Ἐν τῇ γαστρὶ] * Εὐσέβιος Ὀδυσσ. T. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς γενητὴς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτικήν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλεγομένης, αἷς ἤθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυόμενα ἐκρύπτε. G.

67. Ἤδη σφόδρα ὀπίτροχα] Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατηλικά. † τὸ ὀπίτροχα, ἐπεγμένα ταχέως. V.

* Εὐσέβιος] P. 1870. v. 54. ὦ (Ἑρμῆ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐν γενητῆς συγκεκληρῶσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὃς τῆς μητρὸς Μαίας συλλεγομένης αἷς ἤθελεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυόμενα ἐκρυπτε. Ad hanc normam iſta ſunt refingenda, niſi quod συλλεγομένης recte ſcribitur. T. H.

† Τὸ] M. du Soul τὸ δὲ ὀπίτροχα. T. H.

hac loquutione vix eſt differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle* : & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modeſtiæ philoſophos, ne ſe indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖται. J. G.

Προσκαλισάμενος] Hæc menda, ſed quae tamen fallere vix poteſt, locis compluribus inſedit: reſtituendum erat vel ſine Mſſ. προκαλισάμενος adſtipulatur *Duker.* ad *Thucyd.* p. 342. n. 3. *Apollodor.* I. p. 57. τὸ ἄριστον αὐτὸν εἰς πυγμὴν προσεκαλεῖτο recte *Faber* προεκαλεῖτο vel προύκαλ. T. H.

70. Ὑφέλκων] Ita præter Mſſ. Gr. L. & Ed. J. *M. du S.* Ὑφέλκων] Teneo vulgatam lectionem, quam ſatis tuetur καλεπάλαισεν luctatorum eſt ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adverſarios in terram dejiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam deſcribit *Diodor. Sic.* XVII, 615. C. *ſubducere pedes Curt.* IX. c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑπαφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae junxit *Poll.* I, 187. eleganter *Curt.* IV, 9, 18. *quum modo ſaxa lubrica veſtigium fallerent, modo rapidior unda ſubduceret.* Quum probata fuerit haec poteſtas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an ſcriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod *Graevius* addit, *quaſi pedes illi ſurripuerit*, mallem Viro magno non excidiſſet: niſi quis huc pertinere cenſeat *Senecae*, *pedes abſtulit* Praef. lib. IV. Nat. Qu. p. 743. quam metaphoram a luctatoribus eſſe ſumtam volunt. T. H.

73. Τὸ σκῆπτρον] In Cod. *Florent.* ſcribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. J. B.

Τὸ σκῆπτρον] *Fl.* & *J.* ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venuſtior longe vulgata lectio. Sceptrum enim ſurripuit, ſed fulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoſcit ἦλθεν ἐπί. *M. du S.*

Τὸ σκῆπτρον] Mihi ſane non conſtat, quid recentiores Editores impulerit, ut inſuper haberent, quod Florentiae fuerat impreſſum ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, quandoquidem illa phraſis nihil habet, quod faſtidiendum videatur: nam ſaepius ἔρχεσθαι ἐπί τι non conſilium tantummodo aut conatum, ſed effectum etiam agendi ſignificat: quamobrem ſic intellige, adgreſſus eſt ſceptrum ſurripere, atque adeo revera ſurripuit. Etſi jam omiſſum in *A1.* & *Hagenoenſi Francinus* tamen

ρύτερ. ὁ κεραυνὸς ἦν, ᾧ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τ' παῖδα φῄς. ΑΠ. ὦ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μυσικόν. ΗΦΑΙ. τῷ τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

vius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque surripuisset. VULC. Agilem quendam & alacrem puerum narras. AP. Non hoc tantum, sed & jam musicum. VULC. Id quo indicio colligere potes?

4. AP.

men in *Juntinam* revocavit dubium ex scripto Cod. an *Fl.* Id solum me retinuit, ne *Luciano* redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. *T.H.*

79. Χελώνῃ] Ex hymno *Homeri in Merc.* (v. 47.) Vide *Scalig. ad Manil.* p. 420. *A.V.*

Χελώνῃ] Oculis hæc omnia subjicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777. exhibita ex gemmis lyræ figura. *M.du S.*

80. Πήχεις ἐναρμόσας] De partibus lyrae vide Dial. Mar. I. & *Is. Voss.* de Poem. Cant. *J.C.*

81. Καλάμους] Κάλαμοι sunt *aerea fila* protensa juxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant. Absurde Interpres vertit *calames*: nam calami pulsati non resonant. *J.C.*

Καλάμους ἐμπήξας] Habes descriptionem testudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & imperitissime versam: χελώνην πρῶτος εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις δ' ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδὸν πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmuriensi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim adaptatis, & superinducto jugo, deinde calamis infixis, & subjecto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur:* non sane musice. Descriptio haec est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur *Homero*, ut olim observavit maximus *Scaliger* ad *Manilium*: sed cum in illa queritur omissum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἵνα δόμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, si καλάμους scripsisset *Lucianus*, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequendum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, & accommodasset ejus descriptionem ad sui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legendum ex Mss. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt *paxilli*, vel *claviculae, quibus fides in lyris intenduntur. Homero* Odyss. Φ. dicuntur κόλοπες

Ῥηϊδίως ἐτάνυσε πέρι κατὰ κόλοπι χορδήν.
Facile intendit novae clavicula fides.

Ubi *Eustathius*: κόλοψ ὁ ὡσεὶ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' ὧν τείνονται αἱ τεττάρακαι χορδαί. καὶ ὅτι φασὶ λεγόμενον, ὡσὰν τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τ' πρὸς τραχήλου τ' βοῶν, ἴσως σ' ὅτι ἐκ τ' οἰῶν quaere ibi plura. Vides ex calloso illo corio, quod est in cervicibus boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen negat *Scaliger*; qui postea conficiebantur ex lignis. Πήχεις vero sunt *manubria. Hyginus brachia* vertit: ζυγὸς vero, sive ut aliis ζύγωμα, *jugum*, est transversum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subjiciebatur fidibus, sine quibus nullum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum quadratum, quod hodie adglutinatur musicis instrumentis, olim supponebatur, ut erudite *Scaliger* ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: *Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & subjecit asserculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit:* Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ Αὐτὰρ ὑπ' αὐχὴν οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τ' σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ἦσαν· ζυγώσας δ' αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ἤδη πόλλοτε φορμίζεις, ἡμιλάθει ἄμουσόν τι καὶ ἀκομψόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: *Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, mutatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum jugum adjecisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat:* legendum autem οἷα, *solummodo*, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλοπα dici, qui dicitur κόλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πήχεις· sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. *J.G.G.*

Καλάμους] In exemplaribus vulgatis legitur μαγάδιον & καλάμους, mendose pro μαγάδας & κολλάβους. Ita *Moschop.* in sua constructione locum allegat; & hujus lectio magis quadrat sensui quam usitata. *Hartung.* Th. Crit. T. II. p. 638.

Καλάμους] Vox κολλάβους, quam exhibent P. L. Gr. Mss. & Schol. quamque ego etiam ex Ms. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem hujus lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, litem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis *Gravii* notis facile perspicies. V. etiam Marm. Ox. p. 199. Observandum denique Nostro κόλλαπας τ' κιθάρας alibi dici. Vide Z. τρ. c. 10. *M.du S.*

Κολλάβους] Quanquam κάλαμος olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset *Lucianus*, scribendum fuerat κάλαμους ἐμ-

4. AP. Teſtudinem alicubi mortuam quum inveniſſet, inſtrumentum ex ea muſicum compegit: manubriis enim adaptatis, jugo addito, tum claviculis infixis, & aſſerculo ſuppoſito, fidesque intenſ

ΑΠ. Χελώνιον τι νεκρὸν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντείνα-

α Κελλάβους] καλάμους priores Edd. καλάβους P. κολάβους Schol. κελλάβους G. L. Margo Αἰῶ. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον.

79. Χελώνιον] Τούτου μέμνηται καὶ Νίκανδρος ἐν τοῖς * Ἀλεξιφαρμάκοις. G.

81. Κολλάβους] Τὰ τὴν χορδὴν ἐπιτείνοντα. V.

* Ἀλεξιφαρμάκοις] v. 557. T. H.

† Μαγάδα] L. μαγάδιον. Sic tamen etiam C. M. M. du S.

‡ Σανὶς τετράγ.] Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus eſt Heſychius. Vid. H. Stephani Ind. Theſ. in Μαγάς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philoſtr. Vit. Soph. I. p. 487. T. H.

82. Καὶ † μαγάδα] ‡ Σανὶς τετράγωνος, ὑπόκωφος, διχορδία ἐφ' ἑαυτῇ τὰς τῶν κιθάρας νόμας. V.

ἐμπήξας. Otto quidem Sperlingius Diſſ. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74. Lucianum melius adfirmat extuliſſe καλάμους ἐμπήξας· nam erant duo calami arte juncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: ſed haec dicenti ſine veterum auctoritate, non aegre feret, ſi fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc inſtrumento muſico neceſſarii: error autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολάβους exarare moris erat, ut apud Thom. Magiſtr. in Κόλπας· unde ob ſimilitudinem β & μ, praeſertim in membranis antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto eſt poſitum. Verum eſt, Lucianum Δ. Ερ. I. Jov. Trag. §. 10. adv. Indoct. §. 10. κολλόπας uſurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: ſic enim praecipit Phrynich. p. 32. Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρᾳ εἰ μὴ ἄλλη Ἀλεξάνδρου λέγει, ἃ Φρυνίχῳ Ἱππολείδης ἐν ᾧ ἐς Ἀθηναῖον λέγει κόλλοπας· ſed nihil obſtat, quominus ab ea lege, quam ſaepe judicio non levitate migravit, in hoc etiam loco receſſerit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua ſcripſit, longe frequentior erat uſus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipſo Phrynicho manifeſtum eſt, qui vulgatam deterioris vocabuli conſuetudinem caſtigare neceſſe habuit, & ad veteris Atticiſmi praeſcripta revocare: in antiquis ſane ſcriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας Plato de Rep. VII. p. 703. B. τὰς ταῖς χορδαῖς πράγμαθ' ἁρμοττούσας ἐν βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας· plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX. c. 16. ſed κόλλαβον tamen, ex quacumque dialecto in uſum communem venerit, notae eſſe ſatis vetuſtae, non pauca ſunt indicio: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Heſychio Comicum: Ἐκκολλαβίσασθαι, ἐκλελύσθαι, ἐκφρονῆσαι· Grammatici quoque κολλάβους, quoddam eſt paniis genus ab Ariſtophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum ſimilitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt ſuppares, jam nihil eſt iſto vocabulo tritius. Jamblich. de V. P. §. 118. τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἁρμονίαν συμμίξαι φιλοσοφῶν· haec in Nicomacha totidem verbis extare p. 13. monuit Kuſterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I, 187. ab eoque ne litera quidem diſcrepans Etymol. in Ζυγός· Athanaſ. in Pſalm. p. 1241. ubi, quale ſit ψαλτήριον, exponit: δύο γὰρ κόλλαβοι, οἷον παρατάλισκοι ὄντες τὸν πῆχυν τῷ ψαλτηρίῳ στρεφόμενοι ἐτείνόν τε καὶ χορδὴν ἐχάλων· quae paene eadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Pſalm. p. 185. & apud plures alios. Olim autem paxillos hoſce fuiſſe confectos de corio calloſo & durato, ſi quid omnino Grammaticis eſt credendum, ambigi non poteſt: vid. Heſych. in Ἐκκολάπτουσι. Κερόσκολα vocabantur, ut Idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις λύραις κόλλαβοι· alibi voce truncata, Κράσκολα, κόλλαβοι διερμάτινοι· atque haec ipſa eſt ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους diſtare arbitror, quam vel pronunciandi depravatione, vel dialecti diſcrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano reſtitui par erat, quem vere Graevius obſervavit accommodaſſe lyrae deſcriptionem ad ſui temporis mores: locum enim illum Hymni in Mercurium, quum haec ſcriberet, in animo fuiſſe Noſtro mihi ſane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319. fierique facile poteſt, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oporteret eodem reſpexiſſe, qui in lyrae a Mercurio inventae deſcriptione parum a Luciano diſcedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moſchopulo probat; quod Leopardus commemorans judicium ſuum non interponit: ferrem equidem, ſi μαγάδα, quod Scholiaſtes habet, ſcriberetur: ſed nihil eſt, cur μαγάδιον ſatis uſitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7. & ad Imag. p. 54. 55. Res ipſa de veterum lyra, ejusque tum partibus, tum pro diverſo temporum intervallo differentia non tantum intricatior eſt, quam ut paucis expediri queat, ſed magnorum etiam hominum erroribus inſignis: neque id adeo mirandum; quum ejusmodi ſit haec materia, quae non niſi lenta diuturnaque meditatione, ſaepe, quae prius placuerant, verſo ſtylo inductis, ſubigi ſe patiatur ac molliri. T. H.

82. Μαγάδιον] Μαγὶς ab aliis dicitur. V. Philoſtr. p. 778. Equuleum noſtri vocant. M. du S.

83. Ἐκτὰ

ρ᾽ ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶμὲ αὐτῷ φθονεῖν τὰ πάλαι κιθαρίζειν ἀσκῶντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ὁ παῖς ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τοῦ ἅδου κατίοι, κλέψων τι καὶκεῖθεν δηλαδή. ὑπόπτερος δ᾽ ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ ποιεῖται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι. ΑΠ. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὴν μισθὸν τὴν θυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥστε βαδιοῦμαι ἀπολησόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φὴς εὑρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

dens ſeptem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipſi invideam, qui dudum arte pulſandæ citharæ exerceor. Præterea dicebat Maja, illum ne noctu quidem manere in cœlo, ſed curioſitatis ergo usque ad inferos deſcendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem eſt inſtructus: & virgam quandam ſibi confecit mirabili virtute præditam, qua animas ducit, deducitque mortuos. VULC. Hanc ipſi donavi, ludicrum ut eſſet. AP. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem (furto ſublatum.) VULC. Recte ſane admonuiſti: quare ibo ad eum recuperandum, ſicubi, ut ais, reperiatur in faſciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

VULCANI ET JOVIS.

ΗΦΑΙ.

ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἥκω γάρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὴν πέλεκυν ὀξύτα-

VULC.

QUid me, Jupiter, oportet facere? venio enim, ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam,

83. Γλαφυρόν] Ἡδύ, κοῖλον, σοφὸν, ἴμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν· ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν. *V.*

83. Ἑπτὰ χ.] Conſentiunt omnes Mercurium eſſe lyræ repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: ſunt qui dicant primo fuiſſe tantum tres, ſunt qui quatuor. Videat, cui libet, *Macrob.* Saturn. I, 19. *Pol. Virg.* de rerum invent. I. 15. *Diod. Sic.* I. & V. Sentit cum *Luciano Horatius* I, 15.

Tuque teſtudo reſonare ſeptem
Callida nervis. *E.L.*

84. Καὶμὲ . . . . κιθ.] Si recte hic *Lucianus*, erravit *Torrentius*, qui in *Horat.* Od. 21. I. Sic ait; *lyra ſibi conceſſa, Orpheum Apollo docuit; at poſtea, inventa a ſe Citharæ, ei lyram conceſſit.* Aliquid autem intereſſe inter *Lyram* & *Citharam*, ſatis hinc liquet; ſed quid id ſit, laborat quidem oſtendere *Martinius* in Lexico ad vocem *Lyra*, at quam feliciter judicet alius: ego ab eo in hac re parum redii inſtructior. *E.L.*

89. Ὑπόπτερος] *Lilius Gregorius* in Mercurii Syntagmate ſcribit, vidiſſe ſe Mercurii imaginem in libro quodam antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis juvenili, facie imberbi, cum alis ſupra aures, nudus vero totus, præterquam quod pallium habere videbatur, dextra marſupium continebat, quod ſupra caput hirci jacebat: ſiniſtra vero caduceum præferebat: ad pedes illius hircus & gallus ſuberant. Vid. *Macrob.* *G.C.*

Ibid. Ῥάβδον τινὰ] De Mercurii virga *Homerus* Od. 5. cujus verba expreſſit *Virgil.* IV. AEn. vſ. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit,
Dat ſomnos adimitque, & lumina morte reſignat.

Ab aurea autem virga dictus eſſe Mercurius χρυσόῤῥαπις. *G.C.*

90. Ψυχαγ.] *Virg.* Æn. IV. 242.

Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco
Pallentes, alias ſub triſtia tartara mittit.

Homer. Od. E, 47. *M. du S.*

91. Ἐγὼ . . ἔδωκα] Vulgo traditur hanc virgam ab Apolline Mercurio fuiſſe traditam, accepta ab eo lyra. Vide *Serv.* in *Æn.* IV. 242. *E.L.*

3. Εἰ μίμψαι] Longoliani exemplaris ἢ μέμψαι corrigentis ingenio an vetuſto Codici ſit tribuendum, non ſatis mihi patet. Quanquam ſenſum faciat non plane

fimam, etiam si lapides opus sit uno ictu dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes dejecta securi. VULC. Tentasne me an insaniam? Quin impera vere quod vis tibi fieri. JUP. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim præ doloribus, qui meum cerebrum convellunt. VULC. Vide, Jupiter, ne mali quid faciamus: acuta enim securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinæ morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi quid conducat. VULC. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat, te jubente? Quid hoc? puella armata? Magnum, o Jupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem vivam nutrires, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Hæc vero sal-

τον, εἰ ἢ λίθους δέοι [a] μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. ΖΕΥΣ. ἴσχε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ δίελέ μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο καθενεγκών. ΗΦΑΙ. πειρᾷ μου, [b] εἰ μέμηνα; πρόσταττε δ' ὃν τἀληθές, ὅτῳ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. ἀφαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, εἰ γὰρ πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι πάντι τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν· ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὴν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκυς ὄντι, ἢ οὐκ [c] ἀναιμωτὶ, οὐδὲ χρὴ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. ΖΕΥΣ. κατένεγκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μέν, καλούσῃ δὲ [d] τί χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτῃ [e] ὑπὸ τὴν μήτραν παρθένον ζωογονῶν, ἢ ταῦτα ἔνοπλον. ἦπου στρατόπεδον, ἢ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἢ δὲ πηδᾷ,

[a] Μιᾷ πλ. διατεμ.] Haec notantur in Exc. P. μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν] γρ. διαπέψαι. |. λίθον |. διατεμεῖν. [b] Εἰ μέμηνα] ἢ μέμηνας. L. [c] Ἀναιμωτὶ] ἀναιμοτὶ F. & veteriores Edd. in margine *AIW.* notatur ἀνιμωτὶ. Aldus. [d] Τί χρὴ π.] τὶ χρὴ ἐ χρή. Marg. *AIW.* [e] Ὑπὸ τὴν μήτρ.] Schol. *V.* τῇ μήτρᾳ.

11. Τὸν Εἰλιθυίαν] Ἡ τῶν τικτουσῶν θεὰ. *V.*

18. Ὑπὸ τῇ μήτρᾳ] Τῷ ἐγκεφάλῳ δηλ. *V.*

plane absurdum (parum enim abesse videri potest ab insania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Jovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. *T. H.*

12. *Μαιώσεταί σε*] Nonnulli dicunt Jovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo quod nasceretur, absorbuisse; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. *E. L.*

14. Τί γὰρ χρὴ ποιεῖν] In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τί γὰρ ἐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem *AIW. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te jubente:* usitatae loquendi formulae; τὶ ἐ ποιῶ; τὶ ἐ φθέγξωμαι ἢ λέγειν; τὶ ἐ πάσχειν; Etsi sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam retexo: commodum est; *quid enim aliquis faciat?* id est, *frustra quis vereverfetur, & imperata detrectet, te jubente.* Sic, τί γὰρ ἂν ἢ πάθοι τις; Ἀν. Κρ. §. 9. *T. H.*

15. Κόρη ἔνοπλος] Fabulantur poëtae, a Jove devoratam Μῆτιν qua devorata mox Minervam concepisse. Jupiter, inquit *Hesiodus* Theog. v. 886. & sequ. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, *Procli* & *Moschopuli* hunc in locum annotata adeat. *Clemens* etiam, *Epiphanius*, *Theophilus* hujus fabulae mentionem faciunt. Addunt Vulcanum securi Jovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re παρθένος dicta est. *Lucanus* lib. IX.

Haec & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.

& alius:

— *Quae de patrio vertice nata Dea est.*

Hoc & *Lucianus* ridet. *G. C.*

δᾷ, ἢ πυῤῥιχίζει, ἢ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, ἢ τὸ δόρυ πάλλει, ἢ ἐνθουσιᾷ· ἢ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ ἢ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ὀλίγου δεῖν γλαυκῶπις ἦν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαιώτρα μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἰ σοὶ ῥᾴδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς.

tat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac haſtam vibrat, & furore concitatur: quodque maximum eſt, formoſa admodum ac matura extitit brevi; cæſia quidem, ſed ornat hoc etiam ipſum galea. Quare, o Jupiter, obſtetriciam mercedem redde illa virgine mihi deſponſa. JUP. Quæ fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me eſt, nihil obloquor. VULC. Hoc volebam: reliqua mihi curæ erunt: jamque ipſam corripiam. JUP. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quæ fieri nefas ſit, te appetere.

IX. NEPTU-

21. * Πυῤῥιχίζει] Ἐναπλῷ ὀρχίζει. *V.*
26. Ἐγγυήσας ἤδη αὐτὴν] Ἤδη κατὰ γάμους συνάψας μοι αὐτήν. *V.*

* Πυῤῥιχίζει] Mutaverat etiam *M. Sladus*; & pro ὀρχίζει ὀρχοῦνται hoc quidem rectius; ſed alterum eſt recentioris Graecitatis. *T. H.*

21. Πυῤῥιχίζει] Vid. Ex. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. v. 53. Recte Minerva vixdum nata πυῤῥιχίζει, Dea bellatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν ſaltans. Pyrrichen qui principes inſtituerint, non pauci memorantur, Cureres inprimis, Pyrrhichus vel Cretenſis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius ejus Pyrrhus ſive Neoptolemus; verum etiam Dioſcuri: ſed hi quidem Minerva modos praecinente. *Schol. Pindar.* ad II. *B*, 127. inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ὑπαυλῆσαι: paulo plenius quam apud *Athenaeum* in fine lib. IV. Epicharmi locum ſine dubio cogitavit *Ariſtid.* T. I. p. 26. C. Διόσκουροι δ' ὑπ' αὐτῆς (Ἀθηνᾶς) πυῤῥιχίζουσι· ὑπ' αὐτῆς non eſt *ipſius ductu*, ut *Canterus*, neque *ſub ipſa*, ut *J. Meurſius* Miſc. Lac. II, 12. ſed id, quod ſignificaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶς τὸν ἐνόπλιον νόμον ὑπαυλησάσης, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. *T. H.*

24. Γλαυκῶπις] Sic de Sylla *Plut.* p. 826. A. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, ἀνιᾶσι μὲν μικρὰν μὲν ἄκραιρον οὖσαν, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο] Male *Guyetus* mutat. *Caeſia quidem; ſed ornat hoc etiam ipſum caſſis*: caeſii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedeceat: hoc Grammatici ſpectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκιᾶν, καὶ παλληλικὸν, ἴμερον μὲν φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν τῷ ἐρᾶσθαι, γλαυκοὺς μὲν καὶ παλληλικοὺς ὄπας ἔχουσαν. De Sylla *Plutarch.* T. I. p. 451. E. τὸν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα δεινὸς μὲν ποιεῖ καὶ ἀκριβὲς ὄψεως ἦθος ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adſpectus cum grata pulcritudine parum videri convenire: ſed torvitatem iſtam emendat & decoram reddit addita capiti galea, quam propterea deponi volebat Venus in Jud. Dear. §. 5. ut hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων· utrumque *Luciani* locum uſurpavit Vir ſummus *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* A. A. II, 659. *Philoſtr. Jun.* Icon. c. VIII. Minerva γλαυκὸν ὑπὸ τῇ κόρυθι ὁρῶσα, ἣν ἀφίππευτόν τε τῇ ὄψει καὶ πάμπαν ἐπιφοβοῦσα. *Stat.* Theb. II, 715. *Diua ferox, magni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torua genis horrore decoro Caſſis & adſperſo crudeſcit ſanguine Gorgo.* Multa ſunt in utriusque linguae poëtis, quae Palladis eam ſpeciem depingant. Fortitudinis imaginem ſimiliter expreſſit, ſed incultius & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum eſt, *Euſtath.* de Iſm. Amor. II. p. 37. ἄλλο τρωτοῦτις πλὴν τῶ προσώπου, ὑ μὴ δ' ὅτι καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέρους (ἴσως videtur excidiſſe) ἢ κατὰ παρθένου ἰδεῖν· κόρυς ἐξεμεράσσει τὴν κεφαλὴν ἐ ταύτῃ καλλωπισμῷ. Ceterum γλαυκῶπιν non Minervam ſolum *Homerus*, ſed Lunam etiam Empedocles & poëtae phyſici vocarunt, cujus appellationis explicatam rationem legere licet apud *Plutarch.* T. II. p. 934. C. 929. C. Hos auctores libenter ſequebatur philoſophus in ſcena *Euripides*, cujus, γλαυκῶπίς τι τρέφεται μόνη, protulit *Schol. Apollon. Rh.* ad I, 1281. *T. H.*

Ibid. Καὶ τοῦτο] Καὶ ταύτῃ. *F. G.*

31. Ῥᾴδιον οὕτω, ποίει] Haec in *Flor.* quae preſſe ſcripti Codicis veſtigiis inſiſtit, leguntur indiſtincte: ſequentes Edd. nec minus Interpretes οὕτω prioribus adjunxerunt, quum ſine dubio pertineat ad ποίει. Nota eſt Vulcani ad Minervae connubium fruſtra adſpirantis fabula: vid. *Eratoſthen.* Cataſt. c. XIII. *Philoſtr.* Icon. II. c. 27. Verumtamen alia Minerva, omniumque prima (quinque numerant, qui propius arcana priſcorum numinum inſpexerunt) juncta fuit Vulcano, itidem vetuſtiſſimo, Cœli filio; ex eoque procreavit Apollinem illum, cujus in tutela Athenae, quas ipſa nimirum urbium antiquiſſimam condiderat, dicuntur fuiſſe: *Cicer.* de N. D. III. §. 55. 59. *Clem.* Protr. p. 72. D. *Arnob.* IV. p. 135. *Auguſtinus.* Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, ſed filiam eſſe tra-

IX.

NEPTUNI ET MERCURII. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc convenire Jovem? MERC. Nequaquam, Neptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in præsentia. NEPT. Num Junoni dat operam? MERC. Minime: sed longe aliud quiddam est. NEPT. Intelligo: Ganymedes intus. MERC. Neque hoc: at ipse sane non optime valet. NEPT. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit jam modo, Neptune. NEPT. Apage:

ΠΟΣ. Ἔστιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; ΕΡΜ. οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει, φημί. ἄκαιρον γάρ, ὥστε οὐκ ἐᾷ ἰδίοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; ΕΡΜ. οὔκ· ἀλλ' ἕτεροίόν τι ἐστί. ΠΟΣ. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φῄς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι. ΠΟΣ. ἀλλ' ὃ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέ-

tradiderint: *Jul. Firmic.* de Err. Pr. Rel. p. 20. etiam *Clemens*, ut videtur, in Protr. p. 17. C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea fecuris obstetriciae operam commodasse Jovi non Vulcanum, sed Prometheum alii scripserunt: *Apollodor.* I. p. 11. ὡς δ' ὁ τὰ γενόμενα ἐπέχων χρόνος, πελέκησεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Προμηθεύς, ἢ καθάπερ ἔνιοι λέγουσι, ὁ Ἡφαίστου, ὡς κωφοῦ ἐπὶ πολεμοῦ Τρίτωνος Ἀθηνᾶ σὺν ὅπλοις ἀνήφθη. Is quoque tenere se non potuit quantacumque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam adfectaret: cujus immodestae spei crimen ad Caucasum adfixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant Promethei vicem miserti solis Jovi ac Minervae sacra facere noluerunt, quum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec *Duris* Samius apud *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1253. *Pindari Schol.* ad O. VII, 66. Οἱ μὲν Παλλαμεώνιοι λέγουσι ῥῆξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem *Euripidem* Jon. v. 455, quanquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat *Barnesius*. Palladem autem ἔνοπλον vel σὺν ὅπλοις ex vertice patris prosiluisse Stesichoro primum adfirmanti posteri crediderunt, teste *Schol. Apollon. Rhod.* ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorem oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἐκεκύφατο ἐκ τῆς κεφαλῆς Ὅπλοις λαμπομένην χαλκείοις ἄνδρας ἰδόντας, apud *Procl.* in Tim. Plat. I. p. 51. T. H.

32. Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vulcanum tamen habuisse Minervam τὸν νόμον γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum:

Νῆσος τὰ ἱερὰ φυτεύσασα ἄμπελα λαχοῦσα
Ἰδμὴν ὁμοῦ Ϲ πορθμὸν ἐπ' ἠπείροις φέρουσα:
Ἐνθ' Ἥφαιϲος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. *J. B.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Vide Ἐφημ. c. 51. & *Eurip.* p. 728. B. *M. du S.*

Ἀδμήτου ἰρᾶς] Proverbiorum in numerum retulerunt *Zenobius* & *Suidas*, Ἀδμήτα θυμᾶς. Apud *Stobaeum* inter Chilonis dicta p. 45. Μὴ ἐπιτύμει ἀδμήτα. Sed ipsam hanc formulam ab *Euripide* sumsit *Nostor*: in Herc. Fur. v. 318.—ἄλλως δ' ἀδμήτου ἔοικ' ἰρᾶν. *T. H.*

36. Οὐκ ἂν ἰδίοις αὐτὸν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 198. monet ἰδίως in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cujus significationis manifestissimum fit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi ἰδίως significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἰδίοις αὐτὸν idem esse quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu hujus potestatis Atticis tribuendo secutus est *Scholiastes Thucydid.* ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aeque in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa vis τῷ ἰδίῳ· neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum ejusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Clariss. *Duker.* ad *Thucydidis* locum. T. H.

τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἠκῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ [a] ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ ἡ Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ ἡ κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. οὐκ· ἀλλ' ὁ τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ παλαχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἶτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῆ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. κομιδῇ μάλα, εἰ καὶ δοκεῖ εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷα δὴ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι τὸν Δία, μετὰ βροντῆς καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείθη, καὶ ἦλθεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ οἶκος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διεφθείρετο ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τοῦ γυναικὸς, ἀναιρομένην ἀτελῆ ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπαμμηναῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐνέθηκεν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τοῦ ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσαν ἀποκο-

illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo ſexu: ſed nec indicium fecit ejus uterus tumoris ullius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: ſed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euge: ut bonus ille totus nobis uterum geſtat, & in omni parte corporis: at quænam eſt Semele?

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congreſſus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, ejus vice? MERC. Ita plane, tametſi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggreſſa Juno (noſti gravem ejus æmulationem) inducit ad petendum a Jove cum tonitrubus ac fulminibus ut veniat ad ſe: quum morigeratus acceſſit fulmen habens, ſuccenſum eſt tectum, ipſaque Semele perit ab igne: tum me jubet, exſecto utero mulieris, deferre nondum maturum ad ſe foetum ſeptimeſtrem: poſtquam feci, perſciſſo femori ſuo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio jam menſe partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Ubinam nunc infans eſt? MERC. In Nyſam ablatum

a Ἐπεσήμαινεν] ἐπισήμηνεν P. J. Marg. Alw.

46. Οὐκοῦν] G. Budaeus C. L. G. p. 908. quum in hoc loco prolato ſcripſiſſet, ἔχων ἐλελ. addit: *Sed in hoc poſteriore* ἐκοῦν *mihi legendum videtur* ἀδεσποτέμενον. Ita ſane legitur in cunctis, quas vidi, Edd. T. H.

47. Ἐπεσήμαινεν] Hoc an ἐπισήμηνεν legas, nihil intereſt: certius videtur reponendum eſſe αὐτῷ ἡ γαστήρ. T. H.

51. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν] Ridicule vocem poëticam uſurpavit. Τοκὰς κόρις apud *Lycophr.* v. 316. qui matrem ſæpius ſic appellat, ut Semelen *Euripides* — τοκάδα Τὰν Διογόνου Βάκχου Hippol. v. 559. ex quo plura dedit exempla *H. Stephan.* in Theſ. Τοκὰς λέαινα *Theocrito* Eid. XXVI, 22. T. H.

52. Ἐκ τοῦ μηροῦ] Solent Phoenices ortum cujuspiam ab alio hiſce verbis exprimere, יצא מירכו, *egreſſus eſt ex ejus femore*: quod perinde eſt, ac *ab eo genitus eſt*, vel, *ab eo eſt oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Jove ortum ducente: circumſtantiae enim fictae ſunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit שמעת, quod *virginem viro maturam* apud Thalmudicos ſonat. J. C.

Ἐκ τοῦ μηροῦ] Haec tradiderat *Clericus* ad *Heſiodi* Theog. v. 940. T. H.

61. Ζηλότυπος] Sic antea Dial. Jun. & Jov. & de Sacrif. *Senec.* Herc. Fur. J. B.

67. Ἐμβρυον ἐπαμμηναῖον] Conſentit *Cornut*: de Nat. D. c. II. Βάκχος δὲ ὁ Διόνυσος ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐπαμμηναῖον ἐκβληθεὶς ὑπὸ Σεμέλης· pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud *Stephan.* & *Suid.* in Νάξος, tributumque a Junone jam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas ſolas ὀκτάμηνα τίκτειν· quanquam hujus rei tam memorabilis nulla ſit apud *Diodorum Siculum* mentio V. p. 224. 225. ubi de Baccho Naxiorum fabulas perſequitur. Bacchi in lucem editi ſcenam in coelo *Lucianus* inſtruxit: plures alibi, & quidem valde diſſitis in locis: *Theocrit.* Eid. XXVI, 33. Χαῖρε μὲν Δυνύσῳ, ὃν τὸ Δρομάδιος τικτόθεν Ζεὺς ὑπατος μεγάλαν ἐκα-

tum tradidi Nymphis educandum, impoſito Dionyſi nomino. NEPT. Ergo utrumque Dionyſi iſtius & mater & pater eſt hicce. MERC. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipſi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quæ ſolent, tanquam puerperæ.

μίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀναθρέφειν, Διόνυσον ἐπονομαζόμενα. ΠΟΣ. ἐκεῖν' ἀμφότερα, ὦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδέ ἐστιν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἆλλα ποιήσων, [b] ὅσ' ἂν νομίζῃ, ὥσπερ λεχοῖ.

X.

MERCURII ET SOLIS.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

M E R C.

1. SOl, ne currum egeris hodie, Jupiter ait, nec cras, neque perendie; ſed intus mane: idque temporis intervallum una eſto nox longa. Quare ſolvunto Horæ iterum equos: tu reſtingue ignem, teque recrea quiete poſt longum tempus. SOL. Inſolita hæc, o Mercuri, atque inuſitata nuncians ades: ſed numquid de via aberrare viſus ſum in curſu, & extra limites equos agere, idque mihi ſuccenſet, & propterea noctem triplo majorem die facere conſtituit? MERC. Nihil quidem tale; neque ſemper illud erit: ſed ita nimirum uſus eſt, ut noctem ſibi fieri productiorem velit. SOL.

E P M.

Ὦ Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μέλαξυ μία τις ἔστω νὺξ μακρά, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε σῷμα μακρᾷ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παρεκβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὅρων, κἀτά μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν; ΕΡ. οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ὀπτικωτέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πῶς

[b] Ὅσ' ἂν] ἃ ἄν A. P. Margo *Alw.* [c] Παραγγέλλων] Priores Edd. παρεγγυᾶν. Sola *F.* παραγγύαν.

ἐκγονοῖδι Διὸς λόσας: quem locum ignorare ſe fatetur *Burmann.* ad *Ovid.* Metam. III, 314. potuerat diciſſe ex *Diodoro Siculo* III. p. 140. qui Poëtae in Hymnis iſtos verſus ponit: Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνην σ', οἱ δ' Ἰκάρου ἠγεμόνευσεν Φασίν, οἱ δὲ Νάξῳ, δῖον γένος Εἰραφιώτα, Οἱ δὲ σ' ἐπ' Ἀλφειῷ πολυμῶλῳ βαθυδινήεντι &c. Homeri ſint an verius Herodoti, ſub cujus nomine duos profert *Schol. Apollon. Rh.* ad II, 1215. nunc diſceptare non vacat; neque etiam, rectene an ſecus veterum Scholiaſtarum eruditiſſimum magni erroris inſimularit G. *Cuper.* Obſ. IV. p. 89. Id notandum, Δράκανον hic ſcribi, quemadmodum a *Strabone* & in *Euphorionis* Epigrammate, quum Δράκοντον *Stephanus* habeat: quod ne temere cum *Berkelio* mutes, intercedit *Nonn.* Dion. IX, 16. Καί μιν (Bacchum de femore Jovis prodeuntem) ἔτρεφε Δρακάνοιο λιχαίνιον ἀμφὶ κολώνῃ Πηχυῖ κολπωθὲν ὑπὸ ζωστῆρι λεόντων Μαινάδι Ἑρμείης Ἠρώιον ἐκτελέσσῃ — Hic etiam de patre rubentem Dionyſum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teſte *Pauſan.* III. p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus *Burmannus* dicto loco, & inprimis, quem advocat, *Iſ. Caſaubon.* de Satyr. Poeſ. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. *T. H.*

72. Ἐς τὴν Νύσσαν] *Callimach.* Hym. Jovis. *J. B.*

78. Ὅσ' ἂν] Angl. ἃ. *J. B.*

82. Αἱ Ὧραι] Ex *Homero.* *J. B.*

Αἱ Ὧραι] *Heſ.* Θεογ. 901. *Ovid.* Met. II, 118. *M. du S.*

85. Παραγγέλλων] Flor. παραγγίλων, ſpatiolo ante λ relicto, quod alteri literae ſufficiat. Legi debuit παραγγίναν, quanquam cunctae poſt primam Edd. expreſſerint παραγγελῶν quod quidem hoc in loco ſane non eſt opportunum: *nam* ΤΑΥΤΑ poſtulat παραγγέλλων. Porro in ſcriptis Codd. nihil eſt frequentius, quam ut altera duplicatarum omittatur. Mox recte ἀγγελῶν tametſi in *Flor.* ſit ibi quoque ἀγγίλων. *T. H.*

ποῦ δὲ ἡ ἐστὶν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ. ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν. ΗΛ. ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία; ΕΡ. ὑδαμῶς. τεχθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τ ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν. τοῦτον οὖν οὐ μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσιουργείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ὅτε ἡ Κρόνου, (a αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος· b παρὰ δὲ Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τ οὐρανὸν ὁ Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσκίνητα γυναίου ἕνεκα χρὴ ἀνατρέφεσθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τ ἀργίας, δύσπορον δὲ τ ὁδὸν, ἀτριβῆ c μένουσαν ἓξ τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ὑπὸ σκότῳ ἀφανεῖς. d τοιαῦτα ἀπολαύσουσι τ Διὸς ἐρώτων, καὶ καθεδοῦνται τελείνοντες, ἕως ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. ΕΡ.

Ille autem ubi eſt, aut unde miſſus venis ut hæc mihi nunciares? MERC. Ex Bœotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una eſt. SOL. Scilicet illam amans: tum porro non ſatis eſt una nox? MERC. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congreſſu magnum & multis certaminibus inſignem Deum: is talis ut una nocte abſolvatur, fieri non poteſt. SOL. Quin ergo, quod bene vortat, conſummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant ætate Saturni (ſumus autem ſoli ſine arbitris) neque ſecubabat ille a Rhea, nec relicto cœlo Thebis in lectum ibat: ſed dies erat dies, & nox itidem pro menſura ſua exacta ad anni tempeſtates; inſolens vero, aut præter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuiſſet cum mortali femina. Nunc contra miſeræ mulieris ergo cuncta ſunt ſurſum deorſum vertenda: minus agiles fiunt equi quieſcendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea miſere in caligine degent: hos ſcilicet fructus capient ex Jovis amoribus, ſedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas iſtas tenebras. MERC. Ta-

a Αὐτοὶ] Schol. V. notat variam lectionem, μόνοι. Ea eſt in L. J. Pro ἐσμὲν Margo A1W. ἐσμὲν. b Παρὰ] Ita F. J. V2. S. A. Reliquae περὶ. H. Stephan. Theſ. T. II. p. 293. etiam παρά. c Μένουσαν] Sic ſcribitur in A. P. L. J. V2. Marg. A1W. Ceterae μὲν ὖσαν. d Τοιαῦτα] τοιούτων P. L.

3. Αὐτοὶ δ'] Γράφεται, μόνοι γάρ. V.

95. Ἐρᾷ αὐτῆς; εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία] Male ordinatae ſunt perſonae. Denunciat nempe Mercurius Soli Jovis nomine, ut in tres dies ſolitum equorum curſum ſiſtat; opus namque Jovi eſſe tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Jupiter ſit, vel unde ipſe miſſus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Jupiter concumbit, amore ejus captus.* *Et una nox non ſufficit?* ſubjicit ille. Patet τὰ, ἰφῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas eſſe perſonas; ΕΡ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τ' Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν, ἐρᾷ αὐτῆς. ΗΛ. Εἶτα οὐχ ἱκανὴ νὺξ μία. J. J.

Ἐρᾷ αὐτῆς] Nihil mutandum cenſeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem eſſet Jupiter, ſtatim ac cum fœmina eum eſſe audiſſet exclamat, *Amans! Scilicet.* Frigebit ſi Mercurio tribuatur. M. du S.

3. Αὐτοὶ] L. & Ed. J. μόνοι. Sed gloſſema pro ipſo vocabulo rariore, ut fere fit, in ipſum textum receptum eſt. V. Ὀν. c. 34. & Ὀρχ. c. 4. Xenoph. Ed. St. p. 130, 33. ubi delendum μόν. & Plat. Ed. Paſ. p. 142. B. M. du S.

Αὐτοὶ δ' ἡμεῖς ἐσμὲν] Conſueta loquendi formula αὐτοὶ δ' ἐσμὲν, *ſoli ſumus & ſine arbitris*, qua tum potiſſimum utuntur, ſi qu's liberius quiddam, quod alios, ſi adſint, poſſit offendere, ſit dicturus. Vid. Ariſtoph. Acharn. v. 503. Theſmoph. v. 479. Plato de LL. VIII. p. 910. E. Philoſtr. V. A. T. VI. p. 271. Μαλακοὶ δὲ ὁ Τίτος τὰς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τιτιανῶ, γεγόναμεν de V. S. II. p. 618. v. 36. πλὴν ἐκείνῃ αὐτοὶ γεγόμεθα. Αὐτὸς pro *ſolus*, *ſejunctus ab aliis*, etſi ſatis ſit uſitatum, eſt tamen, ubi fefellerit Interpretes: Theocr. Eid. IV, 15. — αὐτὰ λίλιπται Τῶτια — XXVI, 2. — αὐτοὶ ἰοῦσαι, *ſolae, ſine virorum comitatu*: hoc ſi D. Heinſio, quod alioqui ſatis ſciebat, fuiſſet in promtu, veriſſimam lectionem non iviſſet mutatum Eid. XVIII, 12. Philoſtr. de V. S. II. p. 604. v. 12. ἀκαθήμενοι ἐστελλόντες οἱ μὲ παῖδες ἐ οἱ παιδαγωγοὶ μόνοι, τὰ μειράκια δὲ αὐτοί. Ita ſumendum

Tace, Sol, ne infortunium tibi adferant iſti ſermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renunciabo iis etiam, quæ Jupiter mandavit; illa quidem ut lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam extitiſſe noctem.

σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπλαύσῃς τ̃ λόγων· ἐγὼ δὲ τῇ Σελήνῃ ἀπελθὼν καὶ τ̃ Ὕπνον, ἀπαγγελῶ ταῦτα, ἅπερ ὁ Ζεὺς [e] ἐπέστειλε, τ̃ μὲ σελήνῃ προβαίνειν, τ̃ δὲ ὕπνον μὴ [f] ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσουσι μακρὰν οὖσαν τ̃ νύκτα γεγενημένην.

XI.

VENERIS ET LUNÆ. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

V E N.

1. QUid iſta, Luna, dicunt facere te? quum adverſus Cariam veneris, ſiſtere te bigas, & deſpectare in Endymionem dormientem ſub divo, quippe venatorem; aliquando etiam deſcendere ad ipſum ex media via? LUN. Sciſcitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum cauſa. VEN. Hem: ille inſolenter injurioſus eſt: en, in me matrem qualia deſignavit, nunc in Idam deducens Anchiſæ Ilienſis gratia; alias in Libanum, ad Aſſyrium illum adoleſcentulum, quem quum & Proſerpinæ amabilem fecit,

Α Φ Ρ Ο.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε ὁπότ' ἂν χθ̃ Καρίαν γένῃ, ἐλάσας μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τ̃ Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἄτε κυνηγέτιν ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τ̃ ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱόν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστὴς ὅσος· ἐμὲ γὰρ αὐτῷ μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τ̃ Ἰδὴν κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τ̃ Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ὅτι τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέρασον ποιήσας, ἐξ

e Ἐπέστειλε] Ita G. L. J. V2. Marg. AIW. In reliquis Edd. ἐπίστειλε. f Ἀνιέναι] In aliis ſcribi ἀνεῖναι notatur a Schol. V.

22. Μὴ ἀνιέναι] Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. V.

dam in Nigr. §. 18. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos *ipſe*: Serv. ad AEn. VIII, 682. *apud Actium Antonium & Cleopatram navali certamine prope ipſe* (Agrippa) *ſuperavit*. Vid. J. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Uſ. Ἀντέρωτ. II. p. 513. C. A. Dukerum ad Thucyd. III. p. 208. n. 84. V. p. 354. n. 60. T. H.

4. Παρὰ] Mendoſe hic in plerisque περί. Fl. J. S. & A. recte παρά. V. Διη. c. 37 μηδὲ μίαν νύκτα ἀπέσοιτ̃ γιγνόμεν̃ παρ' ἡμῶν. Ετ. Δ. Χ. abſque præpoſitione uſurpat ἀπέχοιτ̃. M. du S.

5. Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, σωτῆναι, κοιτωνεῖν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere*. J. B.

12. Μὴ ὕσαν] Male Angl. μύουσαν. Nullus enim ſenſus eſſet. J. B.

Μύουσαν] Sic duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & Ed. J. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὴ ὕσαν. quod vel ſine ulla auctoritate ilico mutandum fuerat. M. du S.

21. Ἀπέστειλε] Scribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, *quæ Jupiter mihi mandavit*. J. G. G.

Ἐπέστειλε] Genuina lectio, quam præter Mſ. Gr. habent etiam L. & Ed. J. vulgatæ ἀπ— mendoſe. M. du S.

Ἀπέστειλε] Idem mendum hactenus occupat *Lyſidis* Epiſtolam in fine: φασὶ δὲ ὅτι ἡ Δαμὼ θυάσκουσα Βιτταλίᾳ τῇ ἑαυτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν lege ἐπέστειλεν· ἐπιστέλλειν ἐπιστολήν, quod paulo ante ἐπισταλτὰν ἐπίσκοπον. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί. Heſych. Vid. Stanl. ad AEſchyl. P. V. v. 3. T. H.

31. Ἐμὲ γὰρ αὐτῷ τὴν μητέρα] *Ariſtæn.* I. Ep. 8. τὴν ἑαυτῶν ἑταίραν ἑκάστοις μητέρα. ibi vide *Joſ. Mercer.* T. H.

34. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Τὸν Ἄδωνιν. F. G.

Ἀσσύριον] Hic Aſſyrius eſt pro Syro: verba hæc ſæpe miſcent veteres; quod fecit in hac ipſa re *Bion*, cujus vide luctum Adonidis in Eid. I. J. C.

Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον] Perquam eleganter *Alciphr.* I. Ep. 39. σὺ δὲ ἡμῖν μόνη τ̃ Ἄδωνιν ἀφείψυχες. μόν-

ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τ' ἐρώμενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτῷ τὰ τόξα, καὶ τ' φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ καὶ τὰ πτερά· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ· ὁ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὑπελέληται ἁπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ ἔτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν [a] ὑποβαλλόμενος ὑπὲρ τ' πέτρας τ' χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τ' χειρὸς ὑποῤῥέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τ' κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ὑπεκκλασμένη, ὑπιπρέπει τῷ προσώπῳ [b] περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψοφητὶ καλιῦσα, ἐπ' ἄκρων τ' δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκλαπχθείη· οἶδα· τί ἂν ἓν σοι λέγοιμι τὰ μὲν ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τῷ ἔρωτος.

ex dimidia parte mihi ſubripuit meos amores. Atque adeo ſæpe comminata fui, niſi deſiſtat talia facere, me confracturam eſſe ejus arcus & pharetram, imo etiam circumciſuram alas: quin jam plagas ipſi intentavi in nates ſandalio: is autem neſcio quo pacto, in præſentia quidem timefactus & ſupplex, poſt paulo oblitus eſt omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion eſt? malum enim hoc maxime ſolatio mitigetur. LUN. Mihi quidem ſane pulcer, o Venus, videtur; tumque maxime, quando ſubjecta ſuper rupem chlamyde dormit, ſiniſtra tenens jacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput ſurſum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipſe vero ſomno ſolutus efflatum reciprocat ambroſium illum halitum. Tunc ergo ſine ullo ſtrepitu delapſa, ſummisque pedum digitis innixa, ne expergefactus ſubito conturbetur; rem noſti: quid ergo tibi porro dicam, quæ conſequuntur: hoc tantum, diſpereo amore.

XII. VE-

a Ὑποβαλλόμενος] Hunc in modum P. L. Margo *A1W.* Priores Edd. ἐπιβαλλ. b Περικειμένη] ἐπικειμένη L.

μένου καλλιεφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σῦ τ' Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη ᾤδηλάδος ibi *Berglerus* opportune hunc *Luciani* locum adnotavit. Vid. *Orphei* Hymn. LV. *T. H.*

36. Ἐξ ἡμισείας] V. *Theocr. Scholiaſten. Barthius* Adv. p. 124. laudat *Bionis* Idyll. I. v. 54. Proſerpinæ fabulam tangit *Ovid.* Met. X. 519. *M. du S.*

41. Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Jovis, Herc. & Æſc. Dixerunt ad illud *Perſ.*

Solea puer objurgabere rubra. *J. B.*

47. Ὑποβ.—] P. & L. pro ἐπιβ. *M. du S.*

Ἐπιβαλλόμενον] Defendi poterat: ſed commodius eſſe, quod dedimus, nemo facile diffitebitur. *Noſter* alibi, περφυρίδας ὑποβεβλημένος. *Theocrit.* Eid. XXVII, 53. Ἀλλ' ὑπὸ σὰς πίπλους ἁπαλὸν νάκος ἤνιδ' βάλλω. *T. H.*

50. Ἐπικλασμένη] Sic de Merc. cond. c. 3. *laxa cervix*, *Perſ.* ſic ὀμμα πεκλασμένον. *J. B.*

56. Οἶδα τί ἂν ἓν] Nullae Edd. poſt οἶδα diſtinctionem habent, niſi quod in V2. ἐκλαραχθείη, οἶδα, τί ἂν ἓν &c. Tantilla res Interpretibus errandi fuit cauſa. *T. H.*

64. Καθαιρεῖς] Dixi ad *Petron.* Clar. *Caſaub.* ad *Theophr.* *J. B.*

67. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις] Migrare *Lucianum* illam Grammaticorum legem, quae diſcrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἴς τινα *Kuſterus* obſervat ad *Ariſtoph.* Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. X. Par eſt Veneris de filio Cupidine querela in *Apollon. Rh.* Argon. III, 94. ubi plura ſunt, quae cum Lucianeis componi merentur. *T. H.*

68. Ῥέαν] *Opem* vertit *Lactantius*, quem vide I, 13. Eadem & *Cybele* audit & *Mater Deum* & *Berecynthia*. V. *Julian.* Or. V. & *Sallaſt.* in libro de Diis c. 4. *M. du S.*

75. Ἄτλη] De nomine hujus non adeo conſentiunt Auctores. Ab *Ovidio* & *Catullo* vocatur *Atys*. *Diod. Sic.* III. eum vocat Ἄτλιν. Apud *Macrobium* Sat. I. 21. legas *Attinis* & *Attinem*, quaſi a nominativo Ἄττις, vel Ἄτλις. *Lucianus* neminem, quod ſcimus, ſecutus, nominat eum Ἄττιδα. niſi fortaſſe idem etiam ſit ille, cujus meminit ſub eodem nomine in Achaicis *Pauſanias*. *E. L.*

Ἄττῃ] In varia abeunt Codd. Ἄτλῃς hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἄτλι, uti recte etiam in Ἰχαρ. c. 27. in omnibus legitur, quanquam & ibi O. Ἄττιδα habet. *M. du S.*

Ibid. Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad *Claudian.* 1. de Rapt. Proſ. *J. B.*

76. Πήχω] *Eraſmus* vertens, *penem enſe deſecat*, in errorem ridiculum traxit *Benedictum* & alios: melius huic locutioni conſultum in Dea Syr. §. 50. τέμνει-

XII.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

VEN.

1. O Fili Cupido, vide, qualia facis: non ea, quæ in terra contingunt, dico, quæcumque homines inducis, ut in ſe quisque aut alii in alios admittant; ſed etiam quæ in cœlis: qui Jovem quidem multas in formas converſum identidem exhibes, eum mutans in quodcumque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex cœlo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum curſus ordiendi: nam quæ in me genitricem committis, confidenter quaſi jure tuo facis. Sed tu, audaciſſime, Rheam etiam ipſam jam vetulam & matrem tot Deorum impuliſti, ut puerum amet, Phrygiumque iſtum adoleſcentulum appetat. Nunc illa furit opera tua; junctisque leonibus & adſumtis in comitatum Corybantibus, qui ſcilicet fanatici ſint & ipſi, ſurſum deorſum Idam circumvagantur, hæc ululatus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conſcindit ſibi enſe cubitum, ille effuſa coma fertur furiatus per montes, alius tibiam inflat adunco cornu,

ΑΦΡΟ.

Ω Τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὑτοὺς ἢ κατ' ἀλλήλους ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὴν μὲν Δίαν πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἄν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τὴν Κλυμένην βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σύ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νὴ ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζωσαμένη τοὺς λέοντας, περιελαύνουσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μαινομένους καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδην περιπολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνει ξίφει τὸν τῆχυ, ὁ δὲ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἴεται μεμηνὼς ἀφ' ὧν ὁρᾷς· ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι·

μασονται τε τὰς πήχεις. Cybeles & Bellonae ſacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia ſibi cultris aut ſecuriculis eruentarent: *Propert.* II. El. 18. *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris?* Vid. *Maneth.* I, 244. V, 179. *Senec.* de Vit. Beat. c. 27. Plura ſuppeditabit, ſi quis in re nota deſideret, *N. Heinſ.* ad *Valer. Flacc.* III, 234. *T. H.*

78. Αὐλῷ τῷ κέρατι] Antequam Pronomus inveniſſet αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείους, triplex tibiarum fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut oſtendit *Pauſan.* IX. p. 734, 735. Phrygiis ſive τοῖς Ἐλλήσποις, quarum in ſacris Rheae uſus erat praecipuus, additum fuit κέρας ἀναντίον, *aduncum cornu & reflexum*, teſte *Poll.* IV, 74. *Athenaeus* itidem exponens Jonis illud, ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρίχορδι ῥυθμῷ, ὅτε λέγων, inquit, τῇ Φρυγίᾳ βαρὺς γὰρ ἦτορ, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν ἀνεπιλογοῦντι τῷ τῆς παλαίγονου κώδωνι. IV. p. 185. A. Scio nihil abſurdi commiſſurum, qui τρίχορδα ῥυθμῶν expoſuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, ſic digeri poſſe poetae verba in jambos, ut per metri legem τρίχορδι ῥυθμῷ ſollicitare non ſit integrum: verum, quandoquidem in laceris reliquiis, praeſertim breviſſimis, ratio verſuum conſtituendorum admodum eſt lubrica, vix eripi mihi patiar, quin legendum putem τρίχορδι ῥυθμῷ, inſolentiore quidem vocabulo, ſed cui fulcrum ſupponit *Nicander* a *Stephano* etiam indicatus Ther. v. 521. τρίχορδι πόνῳ· quo nihil eſt aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem ſonum ſignificandum, quem adglutinatum cornu exaſperabat. Κερασφόρον αὐλὸν dixit *Ariſtid. Quinctil.* III. p. 147. qui Lunae fuerit ob figuram falcatam conſecratus: καὶ τὸ κερασφόρον αὐλοῦ ἀνάψαν αὐτῇ (σελήνῃ) τοῦ μιμοειδοῦς τοῦ σχήματος ἕνεκα, καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβανομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβανόμενον autem οἱ ἱστορικοὶ τόνῳ λέγουσι τὸ ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ τάττειν, ut *Plutarchus* ait de Anim. Procr. p. 1029. B. verum ex rei Muſicae ſcriptoribus iſta poſſunt accuratius cognoſci. Hinc manifeſtum eſt, cur tibiam Berecynthiam vel Phrygiam appellarint κέρας ſive *cornu*: Latini quidem frequentiſſime: *Seneca* Troad. v. 781. *Revocante flexo cancitos cornu modos.* Interea dum quis explanandum ſuſcipiat, quid ſit *revocare modos*, legerim equidem, *Rebonare*; quod quam proclivi lapſu depravari potuerit

ἢ δὲ, ὑπιόμβει τῷ τυμπάνῳ, ἢ ὑπικλυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἐκμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε ἀγριάσαι, ἢ τοῖς λέουσι προβαλεῖν· ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τὴν κόμην λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, προειλιχμησάμενοι ἀποδιδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, ποτὲ δὲ ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ἄλλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ αἰὰ ὄντα; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῇ

alius bombum excitat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa, tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperi, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae compos jubeat Corybantas comprehensum te discerpere, aut leonibus objicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CUP. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leonibus ipsis jam familiaris sum, & saepe consensis eorum tergis, prehensaque juba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, & manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa otium agat, adversum me ut quicquam conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio teneminî pul-

sit in, *revocante*, *revocante*, obscurum non est. *Lucret.* IV, 549. *Aut raboant raucum retrocita cornua bombum*: ubi *retrocita* non intelligo, quod voluerunt, *ultro citroque ducta*, nonnullis etiam pejus interpretantibus de tuba, sed *ἀναπόστα*, *curvata*, *retro flexa*. Ejusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit, ut mihi quidem videtur, hujus versiculi scripturam in quibusdam Codd. & Edd. adulteratam, *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 228. haud scio an alios, me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda, quae scripsit *J. Fr. Gronovius* Obs. l. c. 17. ad finem. *Apul.* de Deo Socr. p. 49. *AEgyptia numina ferme* (gaudent) *plangoribus; Graeca plerumque choreis, Barbara autem strepita cymbalistarum & tympanistarum & choraularum. Cornulorum* a *Salmasio* restitutum Pl. Ex. p. 87. A. veriſſime, ut collatus hic ipse *Luciani* locus evincit. *T. H.*

79. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum minus, quod manibus a saltantibus pulsabatur; cujus sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis, quae collidebantur, & quorum sonitus voce κύμβος commode describitur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Adnot. *Henr. Hammondi* 1 Corinth. XIII, 1. *J.C.*

81. Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Mirum si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat *Lucianus*, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuriis habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. *J.J.*

Δέδια τοίνυν ἅπαντα] Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, ejectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse *J. Jensio* prorsus adsentior. Ἀποπαράσσειν notat *H. Stephan.* in Thes. T. II. p. 769. *aliquando capi pro simplici παράσσειν, & significare*, furere, insanire, *vel*, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum; quemadmodum in hoc *Luciani* loco ἐκπαράσσω, *furore percita*, ἐκπαράσσων. Secutus est eam rationem *Guyetus*; & merito quidem: argutius enim dicit Venus; *metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaque mente restituta, te discerpi jubeat a Corybantibus*, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα, vix fero: quanto rotundius & Venere, ni fallor, dignius exibit, ταῦτα τὰ Δία, κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. *T.H.*

83. Ἀποπαράσσω] Id est, μαίνομαι. *R.G.*

84. Ἐν αὐτῇ] Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἑαυτῇ, *sana*. *F.G.*

85. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.] Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam vetulam fecerit παιδεραστὴν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait se vereri, ne Rhea, ubi tamdem mentem a furore collegerit; vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανίας, ut sit, ἵνα τὸ αὐτῇ μανίᾳ ὄντα. At ubi diligentius verba considero, est elegans ellipsis τῇ, μανίᾳ, quae vox ex cognato verbo praecedente ἐκπαράσσω relinquitur subaudienda; plane uti in Toxaride cap. 10. Καὶ ἐκόντος ἂν σοῦ τούτου πρωτῇ, καὶ ἀμείνους ἂν ἔφηναι τοὺς φίλους, αὖ-

pulcrorum : eorum ergo ne me infimulet-is : hoccine vis, mater, ut non amplius ames neque ipſa Martem, nec ille te? VEN. Quam mirificus es & ſuperior omnibus! ſed erit, quum recordabere dicta mea.

καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. [a] ἢ θέλεις σὺ, ὦ μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾷν, μήτε σὲ ὁ Ἄρεως, μήτ' ἐκεῖνον σοῦ; ΑΦΡΟ. Ἰὼς δεινὸς εἶ, ὦ κρατεῖς ἁπάντων. ἀλλὰ μέμνησό μου ποτὲ τῶν λόγων.

XIII.

JOVIS, ÆSCULAPII, ET HERCULIS.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

J U P.

1. CEſſate, Æſculapi & Hercules, rixantes inter vos quaſi homines: indecora enim hæc, & aliena convivio Deorum. HERC. Et tu velis, o Jupiter, iſtum veneficum ſupra me accumbere? ÆSC. Sic ſane decet: etenim melior ſum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te

Z E T Σ.

ΠΑύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐν ξύνοισι πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἁπρεπὴς γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τῆς συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τοῦτον τὸν φαρμακέα προκαλακλίνεσθαί μου. ΑΣΚ. νὴ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. καὶ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε

a [H] ἢ L.

αὐτός τε νικηφόρος ἴσθι καὶ τὸν αὐτοῦ ἀναπήξει, κάλλιστα ἀγῶνα & σωφρονέστατον ἀγωνισάμενος. Et hic ſubaudiendum *νίκην*. quaſi eſſet, *αὐτός τε νικηφόρος ἴσθι καὶ τὸν αὐτοῦ νίκην* ἀναπήξει. *At quicunque in iis ſuperior ſit, ac meliores exhibuerit amicos, ipſe victor erit pariter, ac ſuam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & graviſſimo certo certamine.* Pari ratione vox ὄνομα eleganter ſupprimitur apud *Euripidem* in Phoeniſſis vſ. XI.

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην μὲ· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο.

h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο. *Id enim nominis pater impoſuit.* Ita apud *Lucianum* in Vera Hiſtoria lib. I. cap. 36. & c. 10. in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο. h. e. *hoc nomine appellabatur.* ita & *Theocriti Scholiaſtes* ad Eid. 13. loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ὑπὸ τῶν ὀνομάζεσθαι. h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipſum *Livium* eadem hac ellipſi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17. *Hi jam degeneres ſunt; miſti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id expoſuerim, *quod nomen*, h. e. *quantum ad quod nomen.* Sed ellipſis haec eſt multo, quam plena oratio, mollior. *J. J.*

93. Αὐτὴ . . . . ἐκείνη] V. *Liv.* I. 19, 58. II, 28. III, 10. ubi his ſimilia invenies. *M. du S.*

94. Ὅλη] Tota, ut: *totus in armis, totus veniſti.* Petron. *J. B.*

95. Ἐν τῇ Ἄττῃ] Ἄτῃ *Flor.* ſupra tamen Ἄττῃ ſatis apparet Ἄτῃ eſſe natum ex vitio ſcripti Codicis, unde haec Editio fuit expreſſa. An Ἄττι usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἄττις frequentiſſime ſolent Ἄττιδος, Ἄττιδι nunquam aliter in Oratione quinta *Juliani. Phot.* Ep. 49. Τῇ Ἄττιδι μὲν οὖν ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ παρ' Ἕλλησι σοφισταί. Ἄττης non minus uſitatum: de Dea Syr. §. 15. *Feſtus Diaconi* in *Italia. Nicand.* Alexiph. v. 8. — ἐργαστήριον Ἄττεω ubi vide *Schol. Plutarch.* Ἔρωτ. p. 756. C. Ἄττεω καὶ Ἀδωνιδος. neque aliter *Pauſan.* VII. p. 566. ad quem Sylburgius de varia vocis ſcriptura nonnihil notat, *Damaſc.* apud *Phot.* p. 561. Laconibus eam formam *Heſychius* ut propriam videtur aſſignare. Adde *J. Scaligerum* ad *Catulli Attyn* vel *Attinem*, *H. Stephan.* Ind. Theſ. in Ἄττης, *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 37. Quod ſequitur ſtatim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo ſenſu non optime concordat cum adjuncto, μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. Parvo iſti veteratori, ſi modo rationes recte colligere cenſeatur, ſic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, ſi oſtendam pulchra, qualia ſunt i ceterum vosmet ipſae utique deſiderio tenemini pulcrorum: ne me ergo reum peragatis illius criminis.* Mens ea leviſſima mutatione *Luciano* reſtitui poteſt: ὑμεῖς δὲ μὴν, ſive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. *T. H.*

7. Φαρμακέα] Interpretatus ſum ad Petron. *Pharmace reſponde:* ſic Θ. Κρ. c. 10. *J. B.*

Ibid. Προκαταλίνεσθαί μου] Interpres habet, *priorem accumbere*, quaſi ad tempus referatur. Malim de loco intelligere & vertere, *ſupra me accumbere.* Poſtea idem Interpres vertit, *priore loco accumbere:* dicendum fuit, *ſuperiore.* *J. C.*

9. Ὦ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli poteſtas involuta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. AEſculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, refert *Apollod.* III. p. 213.

ὁ Ζεὺς ἐκφαίνωσιν; ἀ μὴ θέμις ποιῆντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. Ὑπελέηναι γὰρ ἐγὼ σὺ, ὦ Ἡρακλες, ὀν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔχειν ἴσα γὰ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ὑπιθήσειν τοῖς φαρμάκων, ἀνδρωδὲς δὲ οὐδὲν ὑπιδεδειγμένος.

Jupiter fulmine percuſſit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per miſericordiam iterum immortalitatem participaſti. ÆSC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagraſſe, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari ſimilique ratione vita nobis eſt exacta, ut qui Jovis ſum filius, tantosque labores ſuſcepi expurgando hominum ætatem, feris debellandis, & in homines injurioſos animadvertendo: tu vero præfectas herbarum radices colligis, & circulatores, ægrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui virile tamen nihil præſtiteris.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα

2. ÆSC. Recte narras: nam inuſta tibi flammæ

18. Καὶ ἀγύρτης] * Ἐπαίτης, φιλοκερδὴς. V.

* Ἐπαίτης] *Etymol.* p. 14. Ἀγύρται, λοποδύται, ἐπαῖται, φιλοκερδεῖς. Uberius *Suidas*: Ἀγύρτης, οἰωνὸς, ὀχλαγωγὸς ἐπαίτης φιλοκερδὴς, ἢ συρφετώδης. Priora ſumſit a *Schol. Sophocl.* ad Oedip. Tyr. v. 395. tum diſtinctione ſeparanda ſunt ἐπαίτης & φιλοκερδὴς, quemadmodum in noſtro *Schol.* contra quod apud eum praecedit, cujus, quia nullum ſenſum elicere poterat, verſionem praetermiſit *Kuſterus*, demta diſtinguendi nota ſanum eſt ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷον ἰκανῶν ἰδιωτῶν, ὡς ἀγύρτου τινὸς θρασυτομίαν· nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτείαν pertinere. Ceterum iſtius in AEſculapium jacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia ſunt circulatores viliſſimum medicorum genus, verisque medicis exoſum: jungit *Hippocrat.* περὶ Ιητρ. νομ. in initio μάγους τε καὶ κανθάρτας καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας· iſto probroſo nomine AEſculapium infamat Hercules. *T.H.*

& *Schol. Euripid.* ad Alc. v. 2. ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel contemtas eluere nos ab re fuerit: apud eum ergo ſcribe ἀνίσησι, pro ἀνίστη, τὰς Φινείδας pro τὰς φονίσας, aut, quod prave repoſuit *Barneſius*, τὰς Φοινίσσας· τὰς Πρόιτου θυγατέρας pro τὰς Κροίσου θ· quas emendationes facile praeſtabunt *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. p. 271. & *Schol. Pindar.* ad Π. Γ, 96. Inter hos Tyndareus adnumeratur, auctore *Panyaſi*: quod quum *Schottum* praeteriret, male verſatus fuit in explicando *Zenobio* C. I. n. 47. Vide *Suidam* in Ἀναβιῶναι & Αἴσωπος. AEſculapii munere noviſſimus Hippolytus in Dianæ gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit Jupiter, Deorum honores ſtupendae artis miraculo labefactatum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non haud diu poſt placatus, Apollinique deprecanti iram donans nepotem, ringente licet Momo, ſi Luciano credimus, in coeleſtium ordinem recepit, inque aſtris, quanquam hoc quidem inter Aſtronomos non plane conſtet, Ophiuchum vel Anguitenentem eſſe juſſit. *Eratoſth.* Cataſt. c. VI. quem locum videtur deſignaſſe *Hygin.* in Poet. Aſtr. II. c. 14. Verum ſive Heraclitus aliquis, ſive quispiam alius de Incredib. c. 26. fabuloſum illud fulmen Jovis, quo conflagravit AEſculapius, febriculam interpretatur, quam ſcilicet tantus medicus depellere non potuerit: ἰατρικὴν νικήσας ὑπ' ὠδῖνας αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλιχθεὶς ἔθνητο. Quid ſpectaverit *Allatius* illud ἰατρικὴν νικήσας vertens *celebrem in medicina*, neutiquam adſequor: mihi dubium non eſt, quin ſcribi debeat ἰατρικὴν ἀσκήσας, ut in *Apollod.* Bibl. III. p. 213. τὴν τέχνην ἀσκήσας ἐπὶ πολύ. p. 227. Oenone ἰατρικὴν δ' μαντικὴν (ἔσχε μαντικὴν) ἤσκει. Mox ἐκεῖνα *Graevii* ſi fuerat a vetuſtis membranis aut Editionibus traditum, nihil aliud utique deſideraſſemus: nunc ἔχειν cur ab hac ſede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla eſt cauſa. *T.H.*

10. Ἃ μὴ θέμις. . .] Quia ſcilicet mortuum ſuſcitaverat Hippolytum, a Jove fulmine percuſſus. V. Ὀρχ. c. 45. & *Virgil.* Æn. VII. 761.... Tangit iterum *Noſter*, Περιπ. c. 4. *M. du S.*

14. Οὔκουν] Videtur ſcribendum: οὐκ ἂν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt, quae a nobis geſta ſunt in vita?* *J.G.G.*

Οὔκουν] Sic ſupra. Infra Dialogo ſequenti. *M. du S.*

16. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic Vit. Auct. c. 18. quo loci Cynicæ ſectæ Deus præſes Hercules. *J.B.*

19. Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit *Sophocles*, ex qua verſus citat Interp. *Apollon.* Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hic Æſculapius, Agyrtæ dicuntur. *J.B.*

22. Ἐγκαύματα] Vide Notas ad D. M. XI. *T.H.*

24. Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Apud *Thomam Magiſtrum* legitur διεφθορὼς τὸ σῶμα. Cujus lectionis pars poſterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Περ. c. 12. & Θ. Δ. XVIII. ubi translate *mollem* ſignificat. Hoc nihil ad rem, inquies. Vide ergo Παρασ. c. 8. ubi hæc verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ κάμνοντας διαφθαρέντας. Aut peccaſſe dices *Lucianum*, aut hallucinatum bonum *Thomam Magiſtrum*. *M. du S.*

Διεφθαρμένος τὸ σῶμα] Credo veram eſſe Thomae lectionem in Διέφθορεν. Etiamſi *Lucianus* carpat illum uſum τὸ διέφθορα paſſivum in Soloec. §. 3. ipſe tamen non veretur ſaepe diſcedere ab ſtrictis Atticismi regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophiſtas & Grammaticos ſecutus fixerat. Τὸ σῶμα-

mæ vestigia fanavi ; quando nuper huc adscendisti semustus, ab utrisque corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo sandalio : sed neque atra bile percitus interfeci liberos & uxorem. HERC. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum profutura sit immortalitas : etenim sublatum te projiciam præcipitem in caput e cœlo, ut ne Pæan quidem ipse mederi tibi possit,

τα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀπῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν [a] διεφθαρμένῳ τὰ σώματα, τῷ χιτῶνι, καὶ μὴ τοῦτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ὅτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. HPA. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ κρεμάσω σε, ῥίψω δὲ κεφαλὴν ἐπὶ τὸν οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸν

[a] Διεφθαρμένῳ τῷ σώματι] *Thom. Mag.* Διεφθορὼς τὸ σῶμα. Posterius etiam L.

30. Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα] ‡ *Μεγάραν τέκνα τῆ Ἡρακλείους, Ὀνήτης, Θερίμαχος, Δημοκόων & Κρεσφόντης. V.*

† Τὴν γυναῖκα] *Μεγάραν*] Haec ita distinxi, ut nomen uxoris Scholium sit. *M. du S.*

‡ *Μεγάραν*] Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam *Matth. Sladus* : in *V.* male praeterea Κρεοντιάδης & Μεγάραν, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit *Euripides* in Tragoedia cognomine, itidemque *Seneca*, quanquam alias ordine rerum & scenae multum diversus : vid. *Hygin.* F. XXXI. XXXII. CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subduceret tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent : ita sane *Diodor. Siculus*, cujus, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV. p. 153. B. 164. D. ubi Hercules τιλάσας τὰς ὀφρῦς τὸν μὲν ἑαυτοῦ γυναῖκα Μεγάραν συνῴκισεν Ἰόλεῳ, διὰ τὸν αὐτοῦ τὰ τέκνα συμφορὰν ὑποτοπήσαντος τὸν ἐξ ἐκείνης φαιδυντοῦν. Sed profecto res tota est lubrica : nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρακλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνῆμα, ὁδὸν τε ὁμοίως τὰς τῶν θανόντων λίγοντες, ἣ Χρυσόγονος ὁ Ἰμεραῖος καὶ Παιήονας ἐν τοῖς Ἔπεσιν ἐπεῖπεν, teste *Pausan.* IX. c. 11. qui tamen, non pro sua sedulitate, quid istorum poëtarum in hoc genere Musae cecinerint, celatos nos voluit : is idem vero de Megara dimissa ad *Diodorum* accedit X. p. 870. ταύτην γυναῖκα ἴσχει Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀποκτείνας ἐκ χρόνου, ὅτε παίδων τὸ ἰσχυρότερον τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὸν ἀμύητος (malim αἰχμάητος) ἐν ἐκείνοις τοῖς δεσμοῖς. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia suscepit Hercules, haud sine magis constat : quatuor recensent *Scholiastes Noster* ; uno minus *Euripid.* Herc. Fur. v. 474. nomine tamen nullum signans, quod nec *Seneca* fecit : ergo citandus est *Apollodor.* II. p. 107. qui nos doceat : ἐξ ὧν (Μεγάρας) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θερίμαχος, Κρεοντιάδης, Δημόκων· hoc bene feceris, si restituas in Commentatore nostro pro Δημοκόων. *Hyginus* praeter Therimachum & Ophiten nullos commemorat. Jam si Pindarum Thebanum adeamus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, respondebit scilicet — χαλκοπρῴρου ἑκατὸν δυοῖν τόνων, Τὸς Μεγάρᾳ τέκεν οἱ Κρεοντιὰς υἱός· ibi insignis est Scholiastae veteris nota pergratis auctoritatibus gravi scriptorum dissidium affirmantis : inter alios *Aeneas* Argivus quatuor proponit, cum quo prorsus consentit *Apollod.* II. p. 151. ἐκ Μεγάρας δὲ τῆς Κρείοντος, Θερίμαχος, Δικαίων, Κρεοντιάδης, Δηϊκόων· sic tamen, inquis, ipse secum pugnat, qui modo Deionis oblitus tres tantum ediderit : sciendum est hoc *Apollodoro* saepius accidere, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in manus sumserit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere potuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colligas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris : itaque suspicari licet Megarae filiis additum fuisse unum & alterum, qui ex alia uxore fuerant procreati. *Pherecydes* apud *Scholiasten Pindari* Glenum nominat : is Glenus Deïanirae fuit filius : *Schol. Sophocl.* ad Trachin. v. 54. ἦσαν γὰρ αὐτῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Τλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὄλιτος· non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus atque intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore *Diodoro* IV. p. 168. D. ἐτίκτωσαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας παῖδας τὸν Τλλον υἱὸν δύο Γυτίαν καὶ Ὀδίτην· observant in aliis exemplaribus legi Γλυτίαν, quod omnino rectum est ; nam Γυτία dum quis investiget, multum erit laboris insumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam : hac occasione juvandus est *Apollodor.* II. p. 152. cujus inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit ; ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Τλλος, Κτήσιππος, Γλαυκωνίτης· quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, sejungere nescivit Interpres : expediam illigatos : Γλῆνος vel Γλαύκος, Ὀνήτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Θρήτης. *T. H.*

μὰν vero a male sedulis correctoribus non raro migrare jussum in τῷ σώματι· ista labes mentem corrupit sententiae Pythagoreae in *Jamblichi* Protr. c. II. p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani : βλαβερὰν μάλιστα τροφὴν ἡ ἀφθονία τοῦ τὸ σῶμα, κτῆσις δὲ τοῦ τὴν ψυχὴν ἀβλαβεστάτου κακοῦ. *Arcerium* hic nihil vidisse satis patet : propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. *T. H.*

Ibid. Τῷ χιτῶνι] *Ovid.* Met. IX. 152. 213. & 130. *M. du S.*

26. Ἐδούλευσα] V. *Clem. Alex.* p. 15. B. *M. du S.*

28. Παιήονα] *Ovid.* IX. Heroid. *M. du S.*

Παιήονα ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Meminit hujus loci *Cresollius* Th. Rhet. V. c. 6. ubi tum de verbo ῥαπίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a *Casaubono* egregie fuerat illustratus ad *Sueton.* August. c. 82. male tractat. *T. H.*

29. Μελαγχ.] *Eurip.* & *Seneca* Herc. fur. *M. du S.*

34. Μηδὲ τὸν Παιήονα &c.] Quo spectaverit *Lucianus*, indicat forma vocis poëtica : nimirum ad *Homeri* Il. E, 401. 899. Dicitur autem quasi proverbio : *Apollon.* Arg. IV, 1511. ille serpens, a quo percussus interiit Mopsus, quemcumque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, Οὐδ' ἂν Παιήων, εἰ μοι θέμις ἀμφα-

τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ. παύσασθέ, φημι, ἢ μὴ διαταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου· καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡράκλες, προκαλακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

cranio contrito. JUP. Finem? inquam, altercandi facite, & non conturbate nobis consuetudinis jucunditatem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a convivio. Enimvero æquum est, Hercules, priorem decumbere Æsculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

MERCURII ET APOLLINIS.

ΕΡΜ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον; ΑΠ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ χεῖρον τοῦ Δάφνιδός σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρῶ-

MERC.

I. QUid contracto vultu es, Apollo? AP. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriæ. MERC. Dignum certe mœrore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias

36. Τὸν ξυνουσίαν] Τὸν * εὐωχίαν. *V.*

* Ἐυωχίαν] *Matth. Sladus & M. du Soul* εὐωχίαν. *T.H.*

φαλὸν εἰπών, Φαρμάκου — quem locum commode protulit *L. Bos* Obſ. Crit. p. 44. Vid. *Phalar.* Ep. I. *T.H.*

46. Τὸν Οἰβάλου] V. *Philoſtr.* Imag. p. 798. Vetuſtiores Edd. Οἰβάλου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque ſolus *Lucianus* Oebali filium facit. Idem enim tradunt *Philoſtratus* junior p. 885. & *Hyginus*. *Ovidius* etiam *Oebalidem* vocat X. 196. V. & XIII. 396. 588. Alii Amycli filium tradunt; V. *Nicandri* Scholia a *Meurſio* emendata & *Joh. Tzetzis* Var. Hiſt. I. 11. & *Apollod.* III. p. 87. B. Nec audiendus *Apollodorus*, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V. 2222. *M. du S.*

Τὸν Οἰβάλου] Quas turbas dederit vitiata primarum Edd. ſcriptura, cognoſcere licet ex *Regio* ad *Ovid.* Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, *Hygin.* F. 271. ubi vide *Munckerum*, & *J. Meurſii* Regn. Lacon. c. II. Ad Mercurium autem non ſine ratione dolorem amiſſi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipſe ſimili plane caſu Crocum, delicias ſuas, extinctum luxerat, verſum etiam in odoratum ſui nominis frutticem. Vid. *Galen.* περὶ συνθ. φαρμ. τ κατὰ τόπους lib. IX. ubi *Philonis* epigramma, quo medicamenti ἀναδύου, ſive dolorem ſedantis, compoſitionem deſcripſit, interpretatur: meminit etiam *Auſon.* Ecl. VI, 11. *Ovid.* Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter *Martialis* XIV. Ep. 173. *Flectit ab invifo morientia lumina diſco Oebalius Phœbi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat *Lucilius* apud *Nonium* in *Contendere* p. 258. *Hunccine ego unquam* (in-

quam malebat *D. Heinſius*; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendi?* — Satis apparet ſermonem fuiſſe de homine quodam deformi, quem vel *Lucilius*, vel is, quem loquentem induxit, jocoſe negat unquam ſe cum Hyacintho comparaſſe. *T.H.*

54. Λόγου] Sola Ed. *J.* hic τρόπου habet. Reliquæ & ipſa *Coll.* λόγου, quod ut non infrequens ſervavimus. *M. du S.*

56. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνίμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.] Patet in his verbis eſſe ἀπολέλουται, quod plane tolli poteſt, ſi, ut eſt in edit. Baſil. ponas punctum poſt vocem ὑπερφυῶς. *Atque ego cum illo ludebam diſco. Perditiſſimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipſe jam dudum amabat, ſed neglectus, neque ferens iſtud faſtidium. Ego vero ſurſum jaci, ut ſolebamus, ſed ille ſpirans ab Taygeto, diſcum illum in caput pueri impegit.* At Cl. *Graevius* ex MS. poſt eamdem hanc vocem locat ἐβούλευσε, *inſidiatus eſt:* & certe id videtur requiri; ſed puto vitio typothetae ſecus id pro ἐπεβούλευσε excuſum eſſe. *J.J.*

58. Ἀμελούμενος δὲ ἐγὼ μὴ φέρων] Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ ἐγὼ μὴ φέρων. Sed omiſſa eſt vox, ex Mſ. reſtituenda: ἤρα μὲ ὁ πολλοῦ ἐγὼ αὐτὸς, ἀμελούμενος ὑπ' ἐμοῦ μὴ φέρων τὴν ὑπερφυῆ βούλευσιν, ἐγὼ μὲ &c. *jamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.* *J.G.G.*

Ibid. Τὴν ὑπερφυῆ] Lenire voluit aſperitatem oratio-

cias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quæso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum juvenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat jamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum projicio, ut solebamus, discum in altum, Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer

μενον πείθω τὸν Ἀχαιὸν τὸν [a] Οἰβάλου. ΕΡ. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος; ΑΠ. ἔγωγε μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνος, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς ὕτως ἀνέραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μειράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἐμοὶ τὸ ἔργον. ΕΡ. ὑπὸ μανίας ἐμαίνης, ὦ Ἄπολλον; ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι [b] τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, κἀγὼ συνεδίσκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολέμενος Ζέφυρος, ἤρα μὲν οὐκ ὀλίγου καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν [c] ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριπτα, ὅσον εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ [d] τῆς Ταϋγέτου καταπνεύσας ὅτι κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ, καὶ τὸ παῖδα ὑπ-

a Οἰβάλου] Sic recte L. P. S. A. Marg. AldW. Reliquae Edd. Οἰβάλου. b Τὸν λόγον] τὸν τρόπον. J. c Ὑπεροψίαν] Post ὑπεροψίαν inserit G. ἰδοὺ λάδου. d Τῆς Ταϋγέτου] Sic invenitur in L. J. B1. 2. S. A. Marg. AldW. Ceterae Edd. τὸ Ταΰγετον.

54. Τὸν λόγον] Τὸν τρόπον. G.

58. Ἀμελούμενος δὲ . . . ὑγὼ. . .] Οὐχ ὕτως ἐποίησεν ἀρτίθεις δὲ εὐθὺς τὴν γενικὴν ἐπίφρησιν ὕτως † Ὅμηρος B. σπάνιλος ὁ μὲ ἐρανὸν εἰφὶν ἰκάνει. Ἢ ὃ ὑπερβατῷ ὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τὸ Ταϋγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ ϕ τῦτο πάλιν ζητεῖται, λέγ τί ὃν ἀπὸ, ἀπὸ τῆς Ταϋγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἢ φημὶ, ὅτι Ἀττικὰ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. G.

60. Ὁ δὲ ‡ ἀπὸ τ Ταϋγέτου] Ἀντὶ ἀπὸ τῆ Ταυγέτου Ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τῦτο, ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν παραλαμβάνειν. V.

62. Ἐνέσεισε] Ἐνεπίσας ἐφώδευσεν αὐτὸν. G.

† Ὅμηρος B.] Imo Od. M. 79. quod passim in Scholiis hisce laudatur. M. du S.

‡ Ἀπὸ τὸν Ταϋγέτον] Legendum τὸ Ταϋγέτου. Dicitur enim etiam ἰδυτέρως, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τῆ Ταυγέτε. Verum mihi non constat an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum conjungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe ei conjungi. J. C.

Ἀπὸ τὸν Ταΰγετον] Scholiastes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τῆ Ταϋγέτε legit ἀπὸ τὸν Ταΰγετον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca ejus, ut edita sunt ponamus: Ο ΔΕ ΑΠΟ &c. Quae verba officitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa σπάνιλος non εὐθεῖα, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui junctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τῆ Ταϋγέτε. J. J.

Ἀπὸ τὸν T.] Τὸν. C. M. τὸ & τῦ. M. du S.

tionis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἰδοὺλδου, sive potius ἰστοὺλδου sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe Veterum in scriptis ejusmodi ἀνακολουθίαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatae, saepe studio quaesitae; quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. T. M.

59. Ἐγὼ μὲ . . . . .] Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi seu Θ. Δ. XXIII. & XV. & apud Xenoph. Cyrop. IV. Ed. St. p. 66, 27. M. du S.

60. Δίσκον] Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. A. V.

Ibid. Ἀπὸ τῆ Ταυγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, quum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedictus. J. G.

Τῆ Ταϋγέτου] Sic saniores Edd. J. B2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταϋγέτον, & ipse Scholiastes.

εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἠμυνάμην καλατοξεύσας, φεύγοντι ὀπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδὶ δὲ τὸν τάφον ἐχωσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι τὰ γράμματα ἔχον, ἃ ἐπαιάζουσα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ. ναί, ὦ Ἄπολλον· ἤδεις γὰρ θνητὸν περιημμένος τὸν ἐρώμενον· ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

stratim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum dejecit; atque a sanguine florem submittere terram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor adfectus? MERC. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te tibi nactum fuisse amatum, quare ne graviter feras eo mortuo.

XV. MER-

ε Ἐπαιάζουσα] ἐπαιανίζοντα C.

66. * Ἐπισπόμενος] Ἐπισπάσμενος αὐτὶ τοῦ ἑλκόμενος ἢ μένων, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσμαι· ἐπισπόμενον ᾗ αὐτὶ τοῦ ἑπόμενον ἀκολουθήσαντα, ὥσπερ ἐνταῦθα, † μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικὸν ‡ ἐντάσσεται ᾗ γενικῆ. V.

71. Ἐπαιάζοντα] § Ἐπιθρήνουντα, ἐπιτραγῳδοῦντα. G.

* Ἐπισπόμενος] Αὐτὶ τοῦ ἑλκόμενον μένα] Sic vitiose A. & mox ἐπισπώμενον δὲ· recte mutavit *M. du Soul.* T. H.

† Μικρόν] Deest litera O, etiam in Cod. M. *M. du S.*

‡ Ἐντάσσεται] L. συντάσσεται, ut ad initium Nigrini: δοτὴρ συντάσσεται· nunquam aliter loquuntur Veteres Grammatici. T. H.

§ Ἐπιθρήνουντα] Ἐπιθρηνοῦντα· alterum ne Graecum quidem. T. H.

ftes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰταμ. c. 11. *M. du S.*

67. Ἀμύκλαις] Unde Oriundus Hyacinthus, vide *Ovid.* l. c. *M. du S.*

71. Γράμματα ἐπ.] Literae ΑΙ, ΑΙ. quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsan nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Ajacis fabula putanda est. Certe florem in sylvis purpureum vidisse me memini, cujus puncta facile a Poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. *Ovidius* & *Moschus* idem narrant. *M. du S.*

Ibid. Ἐπαιάζουσα τῷ νεκρῷ] *Salmasius*, quia notae utriusque a Veteribus descriptae parum consentiunt, poetas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide *Plin.* Exerc. p. 860, 861. & *Hyl.* Iatr. c. XXII. Quicquid fere veterum est poetarum literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νεκρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non vulgaria promsit *N. Heins.* ad *Ovid.* Metam. X, 215. *Pausan.* II. p. 195. Hermionenses refert annuum egisse festum coronatos: πλέκεσθαι δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ὑπὸ τῶν ἄνθους, ὃ καλοῦσιν οἱ τοῦτον κοσμοσάνδυλλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα τῇ μεγάθει καὶ χρόᾳ· ἔστι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμματα. Scribi debere κοσμοσάνδυλλον patet ex *Clearchi* verbis apud *Athen.* XV. p. 681. C. ὥρα τὰς κοσμοσάνδαλον ἀνευρεῖσας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸ παλαιόταλον τῆς πολιτικῆς ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν expedita quidem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatior, cujus intellectum nihil adjuvit *J. Meurs.* Misc. Lac. II, 17. non aliter variis in locis Codicum p. 685. & *Poll.* VI, 106. *Ruellius* etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ceterum, ut *Plinius* observat, duplex hyacinthum fabula comitatur: cum Luciano multi consprirant: *Lutat.* ad *Stat.* Theb. IV, 223. bene a *Barthio* restitutus: *Serv.* ad *Virgil.* Ecl. III, 106. hoc insuper addens; *Est autem quasi lilium rubrum designans primam Hyacinthi literam*: ex quibus patet, unde nata sint in *Ovidii* libris antiquis illa versiculi, quem modo indicavi, lectionum, ut ait *Heinsius*, monstra. *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 191. *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, & dicavit florulentum subcubam. Philostr.* Ep. LXI. Οὐκ οἶδας ὃν Ὑάκινθον; ὃν ἐστεφανώσω τῇ τραυματίᾳ; quorum versione novissima vix est, ut quicquam ineptius fingi possit: *& annon eum amoris vulnere coronam meruisse putas?* longe aliud spectabat *Philostrati* sophisticum acumen: *Non tu vidisti ergo Hyacinthum? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vulnere prodiit & sanguine Hyacinthi?* Haud pauciores ab Ajacis cruore in ensem Hectoreum incumbentis ortum esse confirmant: testis luculentus, pro aliis etiam, *Euphorion* versibus egregiis, quos *Theocriti Scholiastae* referimus acceptos ad Eid. X, 28. Πορφυρέην ἀνέτειλε, τὴ μὲ μία φάτις ἀοιδῶν Ῥοιτείης ἀμάθοισι δεδωκότος Αἰακίδαο Εἶμαρ ἀντίλλαι γεγραμμένην κανόνεσσιν hunc in modum e membranis corrupta verba Praestantissimus *Casaubonus* expolivit Lect. Theocr. c. XI. a cujus emendatione quare diversus abierit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 733. B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime nusquam non corriperetur, in procliyi erat

XV.

MERCURII ET APOLLINIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

M E R C.

1. ET quale tandem, claudum istum Vulcanum, & artis opificem illiberalis, Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Venerem & Gratiam! AP. Fati quædam felicitas, o Mercuri: neque tamen id non demiror, quî pati possint consuetudinem ejus, maxime quando vident sudore manantem, in fornacem pronum atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur & una

Ε P M.

75 Τὸ δὲ ἐν χωλὸν [b] αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, ἐν τέχνην ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐποτμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνόντας αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥέοντα, εἰς τὴν κάμινον ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώπῳ ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκα-

[b] Αὐτὸν ὄντα] ὄντα τὸν *F.*

78. * Εὐποτμία] Εὐτυχία. *V.*

* Ἀπ.] ἀτυχία] Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. *M. du S.*

reponere φῆμις, cujus vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις. Verum enim vero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod *Casaubonus* distinguendo, *Salmasius* certioribus etiam argumentis patefecit ad *Solin.* p. 880. F. etenim ἴαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria: vid. *Hesych.* in Ἔαρ, Εἶαρ, Ἦαρ, Ἠαροπότης, Ἴαρα, Ἰαροπότης, & Fragm. *Callimachi* Bentl. n. CCI. CCXLVII. *Oppian.* Halieut. II, 618. & Schol. quae tamen potestas ceteroquin *Salmasium* ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906. ubi *Scaliger* immerito castigatur. Jam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poëtici coloris, γνγραμμένα κωκύουσαν, *ipsis literarum notis luctum gemitumque prodentem.* Porro fabulam utramque quum reperiret *Ovidius*, ingeniose conjunxit Metam. X, 208. XIII, 397. deinde secuti sunt eum *Servius*, aliique Grammatici. *T. H.*

75. Τὸ δὲ ἐν χωλὸν &c.] Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἥφαιστον adposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II. & XXIV. quanquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adjutam malim: Τὸν δὲ ἐν χωλὸν ὄντα τὸν Ἥφαιστον &c. *T. H.*

Ibid. Ὄντα τὸν] Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τόν. Optime, mea quidem sententia, *F.* quam expressissimus. *M. du S.*

78. Τὴν Χάριν] Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poëtae collocarunt Vulcano propter opera ejus χαρίεντα, *elegantia.* *F. C.*

83. Καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusativum & poscunt & habent, quasi & ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantia, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud *Livium* XXXIX. cap. XI. *Si quid ad eas* (leges) *addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum *addi* potest proprie ad τὰ, *ad eas* referri: apud eumdem XXXV, c. 19. *Odi odioque sum Romanis.* Apud *Ciceronem* quoque in Verrina, c. 54. dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satelles, in Sicilia *omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare.* Certe τὸ *colloqui*, quod hic cum eodem, quo *cognoscere* & *attentare*, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. *F. F.*

καθεύδωσι. ΕΡ. τοῦτο χ' αὐτὸς ἀγανακτῶ, χ' τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἄπολλον, χ' κιθάριζε, χ' μέγα ὄπι τῷ κάλλει φρόνει, καγὼ ὅτι τῇ [a] εὐεξίᾳ, χ' τῇ λύρᾳ· εἶτα, ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν.

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ χ' ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τ' Δάφνην, χ' τ' Ὑάκινθον, ἡ μὲ ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων στεφάνους ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τ' Ἀφροδίτῃ· ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, χ' τ' Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεσθαι τελοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπέ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοῦπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τ' Χάριν, ἡ Χάρις ταύτῃ;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἄπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, ὡς τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλά, κἀκείνου ἐρᾷ, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ γ' χαλκέως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἴει τ' Ἥφαιστον εἰδέναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν

cubant. MERC. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Jam tu capillos come, Apollo, & citharam pulsa, & superbius ob pulcritudinem efferte, atque ego ob palæstricum corporis habitum, & artem lyræ temperandæ; tum ubi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. AP. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen & Hyacinthum, hæc aufugit me & odio habet usque eo, ut præoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci jactu interiit: & nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego jam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non æmulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in cœlo: quæ præterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri istius ferrarii cura tangit. AP. Hæc tu putas Vulcanum scire? MERC. Sane: sed quid effi-

[a] Εὐξίᾳ] Εὐγλωττίᾳ L.

91. Ἀναφρόδιτος] Ἀνδὴς χ' ἀνεπίχαρις. *V.*

88. Τῇ Λύρᾳ] Lyræ quidem, uti supra visum (Dial. VII.) inventor Mercurius. Sed Musicen inter præcipuas ejus dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII. & *Horat.* Carm. I. Od. X. *M. du S.*

91. Ἀναφρόδιτος] *H. Stephan.* Gr. L. Thes. T. I. p. 613. postquam monuerat *ἀναφρόδιτον* esse *a Venere alienum, invenustum*, positis etiam his *Luciani* verbis addit: *quod quidam exponunt*, adversa Venere natus. Non aliter *invenustum* capit venustissimus *Muretus* in *Terent.* Andr. A. I. Sc. V, 10. *rebus amatoriis infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον. Graecus ille Samosatensis: ἐγὼ δὲ & ἄχαρις ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἡ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία.* Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? *Ubi tamen* Nonius *legit* vetustatis: *sed falso, ut puto.* Haec *Muretus.* *T. H.*

4. Ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεσιν] De Charite praeter Venerem Vulcano juncta res est nota: Aglaiam *ὀπλοτάτῃ Χαρίτων* vocat *Hesiod.* Theog. v. 945. Thaliam nonnulli, teste *Eustath.* ad Il. Σ. p. 1148. *Homerus* nihil aliud, quam *Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ἄκουσε θεὰ κλυτὸς ἀμφιγυήεις* Il. Σ, 382. quod *Pausanias* observat IX. p. 781. ubi de Gratiis egregia multa. Vid. *Cornut.* de N. D. c. 15. p. 163. c. 19. p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicite prospectum voluerit (*Lucianus* enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere conjugali, sive in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcerrimae conjugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non succurrit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur *Schol. Homer.* ad Il. Ξ, 230. ibi quaesitum est apud Veteres, ut in nectendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur Juno Somnum conventura Lemnum a principe poëtarum adire fuerit jussa: huic molliendae difficultati inter alia plura & forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse Lemni Vulcanum, uxorem ejus Charitem; cujus germanam Pasitheam, quae sororis in contubernio vivebat, quum Somnus efflictim amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae virginis adspectu ab-

efficere poſſit, quum ſtrenuum videt juvenem, eumque militem: quare quieſcit, ſibique temperat; niſi quod minatur, vincula ſe quædam machinaturum adverſus illos, & oppreſſurum irretitos in lecto. AP. Neſcio: at equidem optaverim is eſſe, qui ſit capiendus.

φάσαι δύναιλο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, ϗ γραοτιώτιλω αὐτόν· ὥϛε ϯ ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσαλϑ αὐτοῖς, καὶ συλλήψεϑ, σαγηνεύσας ὅπῃ ϯ εὐνῆς. ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

XVI.

JUNONIS ET LATONÆ.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

J U N.

1. PUlcros enim vero, Latona, & tu liberos peperiſti Jovi. LAT. Non omnes, Juno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. JUN. Sed hic claudus tamen utilis eſt, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque obſervatur. De tuis autem liberis, illorum hæc virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo neſcit quales cibos capiat hoſpitibus interfectis, atque imitata Scythas

Η Ρ Α.

Καλὰ μὲν γὼ, ὦ Λητοῖ, ϗ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. ΛΗ. ϗ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἡφαιϛός ἐϛιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ὅτω μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐϛὶ, τεχνίτης ὢν ἄριϛος, ϗ καλλικόσμηκεν ἡμῖν ϯ οὐρανὸν, ϗ ϯ Ἀφροδίτῃ ἔγημε, ϗ σπουδάζεϯ πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα ϛ μέτρου, ϗ ὀρεία, ϗ τὸ τελευταῖον, ἐς ϯ Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει ξενοκλονοῦσα, ϗ μιμεμένη τὰς Σκύθας αὐ-

abeſſet, in Lemno deſcdiſſe. At *Homerus* & Charitem, & ipſam Vulcani officinam in coelo collocavit, neſcio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuiſſe credas, quin tantus ferramentorum malleorumque ingeminatorum ſtrepitus coeleſtium aures vehementem in modum obtuderit: quam ob rem poſteriorum in eos poëtarum non vulgare conſtat beneficium, qui deſtructa Homeri taberna fabrili Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanumque, ſi quid operis moliretur, migrare juſſerunt ad inſulam aliquam AEoliam aut Lemnum, datis inſuper (nam *Homerus* plane ſolum ad fornacem atque incudem deſtituerat) aerumnoſi laboris adminiſtris Cyclopibus. Ita *Callimach.* H. in Dian. *Apollon. Rh.* Arg. III. *Virgil.* AEn. VIII. Apud eosdem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque ſecus, quod magis mireris, in *Homeri* Od. Θ. Illam quidem *Anacreon*, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios caminos devocavit; ſed diverſo conſilio, ut operam ſociatam ad Amoris tela fabricanda conferret. Mox diſplicet αὐτὸν mallem ϗ γραοτιώτιλω ἄν. etſi non me fugiat uſus aliquis τῷ αὐτὸς haud valde diſpar, de quo alibi dicam. *T. H.*

11. Ἐπιμηχανήσαϑ] Perſpicuum eſt, legendum ἐπιμηχανήσεϑ. *J. J.*

Ἐπιμηχανήσεϑ] Cl. *Jenſii* emendatio eſt. In libris noſtris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. *M. du S.*

13. Οὐκ οἶδα] Non ſolus *Lucianus* hæc dicentem inducit Apollinem. Graviſſimus poëta *Homerus* Odyſſ. Θ, 336. eadem ferme habet; eoque credo factum, ut *Lucianus*, qui eum perpetuo ſuggillat, Dialogum XVII. ſcripſerit. Jocoſior *Ovidius* & a quo talia expectes l. c. & II. *de Arte Am.* 561. *M. du S.*

20. Καλλικόσμη. . . .] Vide Θυσ. c. 8. & *Ovid.* Met. II. init. *M. du S.*

21. Σπουδ. πρὸς αὐτῆς] Qua fronte *Lucianus* Junonem hic inducit aſſerentem, Vulcanum a Venere diligi aut coli? Similem phraſin vide Dial. XXII. *M. du S.*

Σπουδάζεϯ πρὸς αὐτῆς] Locutionem illuſtrat *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 120. Διὰ χρήματα ἐσπουδάσθω ὑφ' ὑμῶν. *Dion Chryſ.* Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, χρησιμός τι. *T. H.*

25. Οἷα ἐσθίει] Hoc eſt, quibus ſacrificiis delectetur: nam ſacrificia eſſe putabant convivia Deorum. Vide quae monuimus ad Prometh. §. 17. *J. C.*

Ibid. Ξενοκλονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. *Ovid.* 3. de Ponto, *Achill. Tat.* lib. 8. *J. B.*

αὐτὸς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καλλιγησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν σὺ Δελφοῖς, τόδε σὺ Κλάρῳ, καὶ σὺ Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλεῖστοι μὲν ἀπὸ τῆς τοιαύτης πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καλλιγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοοῦσί γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενον· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι [a] φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ὑπὸ προμανεύσαιτο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλιτεχνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα σὺν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ σὺν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἁπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἔοικεν θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰς δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπώλετο, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀχαιῶνος,

ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem præ se fert cuncta se scire, & jaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis frustratur consulentes, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se præbent fascinandos; nec tamen praeterit prudentiores, plerumque præstigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec prædivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben præstare videaris.

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix & mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando hæc laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus. JUN. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marsyas, si quidem justum Musae judicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulcra tua virgo tam est pulcra, ut, postquam comperit se visam esse ab Actæone, veri-

[a] Φονεύσει] χοινύσει Marg. *AIW.* quod ego, quale sit, non intelligo.

36. Καταγοητεύεσθαι] Ἀπατᾶσθαι. *V.*

38. Τερατεύόμενον] Ψευδολογούμενον, ἢ θαυμαστὰ ἐ-ωδόξασε * μυθεύόμενον. *V.*

* Μυθεύόμενον] Lege μυθεύόμενος. *J. C.*

Μαντεύόμενος] In Ed. *A.* & *C. M.* legebatur μυθεύόμενος. Ego certa conjectura ductus mutavi. *M. du S.*

Mihi placuit μυθεύόμενος idque omnino retinendum videbatur. *T. H.*

27. Πάντα εἰδέναι] *Callimach.* Hym. Apoll.

Τίχῃ δ' ἀμφιλαφὴς ἤ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.

31. Κλάρῳ] Vide Ἀλεξ. c. 8. & *Clem. Alex.* p. 9, Κλάριον, Πύθιον, Διδυμέα, Ἀμφιάρεω, Ἀπόλλω, Ἀμφίλοχον. V. *Schol. Apoll.* Rh. p. 128. *M. du S.*

Apul. Florid. 1. *Aristoph.* in Plut. *Orpheus*, *Homer.* Hymn. εἰς Ἀπολλ. *J. B.*

Ibid. Διδύμοις] *Origen. Cels.* I. p. 55, 1. *M. du S.*

32. Δοξα] Momus in Apollinem Δικαστῃ. Sic in Alc-

verita ne juvenis evulgaret turpitudinem ſuam, immiſerit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obſtetricaturam fuiſſe, virgo ſi modo foret. LAT. Arroganter, o Juno, te effers, quia conjux es Jovis, cumque eo regnum tenes: propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te poſt paulo iterum lacrimantem, quum te Jupiter relicta in terram deſcenderit, tauri cygnive ſumta ſpecie.

φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαίετο, παρθένος γε οὖσα καὶ αὐτὴ ἕρπουσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διΐ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ ἕνεκα τούτου ὑβρίζεις ἀδεῶς· πλὴν ἀλλ' ὄψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

XVII.

APOLLINIS ET MERCURII. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

A P O L. Α Π Ο Λ.

1. QUid rides, Mercuri? MERC. Quia ſcilicet maxime ridicula, Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut & ipſe re audita una tecum poſſim ridere. MERC. Venus concumbens cum Marte conſtricta eſt, & Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris. MERC. Jampridem, opinor, iſta quum ſciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quæ oculos fugerent, circumpoſitis, poſtquam abierat ad caminum, operi ſcilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conſpicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem adſcenderunt lectum, intraque caſſes recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipſis vincula, ἐφί-

ΤΙ γελᾷς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοιότατα, ὦ Ἄπολλον, εἶδον. ΑΠ. εἰπὲ δή, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾶν. ΕΡ. ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει καλείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. ΑΠ. πῶς; πάλαι γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς· καὶ ἐπεὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέδησαν οἱ λέχους, καὶ οὐκ ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς [b] ἐγεγένηντο τοῦ δικτύου, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφί-

[b] Ἐγεγώντο] ἐγώνηντο *F.* In ſequentibus Edd. recte emendatum.

72. Παρὰ] Γρ. περὶ τὴν εὐνήν. *G.*

Alexand. ſic in Jove Tragœd. & paſſim. Λοξίας Apollinis cognomentum. *J. B.*

50. Μαρσύας] *Apul.* loc. cit. *Julian.* Imp. Epiſt. ad *Jambl.* *J. B.*

51. Αἱ Μοῦσαι] Vid. P. *Burmann* ad *Ovid.* Metam. VI, 400. *T. H.*

53. Ἄθλιος] Addi ſolet articulus. niſi forte legendum ἀθλίως, ſed Edd. vetant, nec ſequens patitur ἀθλίως. *M. du S.*

59. Καὶ αὐτὴ ἕρπουσα] Tantum abeſt, ut ornet ſententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe diſpar erit ratio, ſi legas ἀγνὴ· quod percommodum hoc in loco. Scilicet *Homerum*, ut ſolet libenter *Lucianus*, tetigit: Ἄρτεμις ἀγνὴ in Odyſſea ſatis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis adſideat & opem invocata praeſtet, aeque ac Noſter, rident patres Eccleſiaſtici, nec ad rem pertinere quicquam credunt, quod a veterum Theologis adfertur, eandem eſſe & Lunam, quae quum ſit γενέσεως ἀρχὴ, iſto munere jure merito fungatur. *T. H.*

ἐφίσταλαι δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, ἅτε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα ἀπεφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ σωτὴρ ὁ ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.

& supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret ſeſe pudibunda: Mars primum effugere conabatur, ſperabatque ſe rupturum vincula; dein, ut ſenſit, tam arcte ſe teneri, ut inde ſpes evadendi ſit nulla, ſupplicabat.

ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυ τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῆς γάμου; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέν τοι, εἰ χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. εὐκτὸν καὶ [a] δεδέσθαι

2. AP. Quid ergo? abſolvit eos Vulcanus? MERC. Nondum; ſed convocatis Diis ſpectandum præbet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatique demiſſo vultu rubore ſuffunduntur; ſpectaculumque ſane jucundiſſimum mihi fuit viſum tantum non patratum opus ipſum. AP. Fabrum autem iſtum non pudet ipſum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam juxta adſtans irrideat eos. Equidem, ſi verum eſt dicendum, invidebam Marti non ſolum adulteranti formoſiſſimam Deam, ſed & adligato cum ea. AP. Tune ergo vinciri te pa-

[a] Δεδέσθαι] Δεδῆσθαι omnes Edd. exceptis *F.* & *V2.*

84. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον] Talia deſcribit Vulcani vincula *Homerus* Od. Θ, 275. — κάτοθι δὲ δεσμοὺς Ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν & v. 299. Καὶ τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκέτι φύκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἡφαίστεια proverbio dicuntur, quibus expedire ſe nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit *Suidas*, adjecto *Eunapii*, hujus enim eſſe recte cenſuit *H. Valeſius*, inſigni loco, qui imitationis Homericae veſtigia clare praefert: ὁ δὲ τρίσιν ἅμα συγκαλυπτομένοις παθέσιν ὥσπερ Ἡφαιστείοις δεσμοῖς ἀῤῥήκτοις, ἀλύτοις, ἔμπεδον γε αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium deſignat, ut manifeſtum eſt ex iis, quae copioſius indidem proferuntur in Ἀρβαζάκιος. Hujus autem ſubtiliſſimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab *Homero* cum araneae tela comparentur: ἀφαυῆ δεσμὰ paulo ante *Noſter*. & *AElian.* de Anim. II. c. 30. δεσμὰ ἀφαυῆ ὑπὲρ τὰ Ἡφαίστου τὰ Ὁμήρεια. *T.H.*

90. Τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] h. e. illud vero jucundiſſimum ſpectaculum mihi prope ipſum opus Venereum viſum eſt; ſcilicet ferme ita hoc ſpectaculo delectatus fui, quam ſi ipſe iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa [μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον] ad ſe referat, non autem ad Venerem & Martem, quos jam ante dixerat οἱ ἔργον εἶναι. Nihil hic videtur intellexiſſe vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, ſe nempe invidiſſe Marti iſtum cum Venere luſum, & ſibi iſta vincula, quibus cum Venere conjunctus comprehenderetur, optaſſe, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc jocoſo argumento habet *Ovidius* Metamorph. IV. vſ. 185.

Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas;
Admiſitque Deos. Illi jacuere ligati
Turpiter. Atque aliquis de Dîs non triſtibus optat
Sic fieri turpis. *F.F.*

91. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον] Poterat ſcribi, μονονουχὶ οἱ αὐτῷ γιγνομένων τοῦ ἔργου modo, καὶ οὐ ἔργον ἦναν· nihil tamen eſt, cur a lectione recepta diſcedamus: quem ſenſum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati ſunt uſus. Vid. *Barth.* ad *Claudian.* Epith. Pall. & Celer. v. 130. *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 610. Commentatores ad *Petron.* p. 404. *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 413. *T.H.*

Ibid. Γιγνόμενον τὸ ἔργον] Id eſt, *coitus*. *F.G.*

96. Ἐφθόνουν τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dialogus ex *Homero* deformatus; ſed iſtorum lepor vix eſt, ut fatis intelligi poſſit, niſi poëtam ipſum legeris Od. Θ,

patereris ea mercede? MERC. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

ἀν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; ΕΡ. σὺ δ' οὐκ ἰᾶν, ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών, ἐπαινέσομαί γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

XVIII.

JUNONIS ET JOVIS.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

JUNO.

ΗΡΑ.

1. ME quidem puderet, Jupiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiasque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri. JUP. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum,

ΕΓὼ μὲν ἠσχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνών, ἁβρότερος αὐτῆς ὀφθείς, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως [b] παντὶ μᾶλλον ἐοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ

[b] Παντὶ] πάνυ C. quod vitiose scriptum pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Πανί

10. Πάνυ μᾶλλον] * Πανὶ V. Γρ. παντί. G.

* Πανὶ] Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. M. du S. Quum in nonnullis Codd. exiterit πάνυ μᾶλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiasten notare voluisse vice τῷ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. Τῷ πατρί] Πανί. T. H.

335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323. qui ad jucundissimum spectaculum advolarint: inde *Noster* Mercurium fecit haec a se jam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit *Paulo Silentiario*, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII. Epigr. 54. In Amoribus, ὑπηχίσατο θεῶν ὁ λῷστα τούτων διδοὺς Ἄρης. *Lucianus* ξυνδεδεμένοι, δεδρᾶσθαι, δεδόσθαι quae forma *Thomae* videtur elegantior, quam δεδοῦς, δεδῶσι. T. H.

98. Οὐκοῦν καὶ δεδῆσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ] *Num ergo & vinciri te sic patereris?* ocyus emenda δεδῆσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδῆσθαι? J. J.

Δεδῆσθαι] Ex Ed. J. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδῆσθαι mendose. M. du S.

4. Ἐγὼ μέν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. *Eurip. Nonn. Ovid.* alii. J. B.

6. Μίτρᾳ] Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum *Lucianum* alibi appareret. Quin & θηλυμίτρης per probrum hic Bacchus vocatur. G. C.

10. Παντὶ] In veteribus Codd. πάνυ & Πανὶ fuisse testantur *Scholia*; quod ego olim amplectebar. Nunc genuinam esse scripturam παντὶ censeo, quia *cuivis similem potius quam sibi* melius videtur quam *Pani similem*. M. du S.

11. Θηλυμίτρης] Dicemus ad Bacch. c. 4. ubi de expeditionibus ejus plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Jupiter adstruit: & merito quidem; nam *choreis aptior & jocis Ludoque dictus, non ſas idoneus Pugnae ferebatur*, Horatio teste II. Od. 19. v. 25. quos tamen rumusculos parum secundos jam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina tecti opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. T. H.

16. Στρά-

ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσαλο, καὶ τοὺς καλοικοῦντας τὴν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾷκας ὑπηγάγελο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ * στραλιωλικῷ, τούς τε ἐλέφανλας εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀνλιστῆναι τολμήσανλα αἰχμάλωλον ἀπήγαγε· καὶ ταῦτα ἅπανλα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φὴς, καὶ ἐνθέαζων. εἰ δέ τις [b]ἐπεχείρησε λοιδορήσαλ αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσαλο, ἢ καλαδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀφασπαδῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πάλρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος· καὶ μάλιστα εἴ λογίσαιτό τις οἷος ἂν ἦφων ἦτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

Juno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolum cepit, & Thracas sibi subjecit; sed & adversus Indos rapto muliebri isto exercitu elephantos in potestatem redegit, & regione tota potitus est, regemque paulum resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis in animum induxit male dicere ipsi, contumeliis in sacrorum initia jactis, ab eo quoque pœnas expetiit, vel ligatum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint, nihil est ea in re, quod invidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthæc facit ebrius.

ΗΡΑ. Σύ μοι δοκεῖς [c]ἐπαινέσαλ καὶ τὸ εὕρεμα αὐτῆ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφάλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν [d]τραπόμενοι, καὶ ὅλως

2. JUN. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum ejus vitem & vinum; idque tametsi videas, qualia perpetrent inebriati titubantes atque ad injuriam versi, & plane fu-

a Στρατιωτικῷ] στράτῳ C. & Schol. *V.* *b* Ἐπιχείρησε] *F.* ceteraeque Edd. excepta sola *P.* ἐπιχείρει. *c* Ἐπαινέσαλ] Ita *F.* quod merito reduxit *S.* quum priores vel vitiose ἐπαινῶ vel male ἐπαινεῖν exhibierent. Mox εὕρημα sola *P.* Ceterae omnes damnatum a *Thoma* scribendi modum tuentur. *d* Τραπόμενοι] τρεπόμενοι al. Marg. *AIW.*

16. * Στραλιγικῷ] Γράφεται στρατῷ. *V.*

22. Ἐνθεάζων] Ἐνθουσιῶν. *G.*

* Στρατηγικῷ] Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. *M. du S.*

Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro στρατιωτικῷ. *T. H.*

16. Στράτῳ] Sch. & Coll. *M. du S.*

Στραλιωτικῷ] Nulla fuit causa, cur mutarem: τὸ στραλιωλικὸν pro militibus aut exercitu apud *Thucydidem*, *Diodorum*, *Pausaniam* p. 423. *Herodianum* satis familiare, ut τὸ ἱππικὸν, τὸ ναυλικὸν, τὸ Ἑλληνικόν. *T. H.*

24. Καλαδήσας] Vid. *Ovid.* Met. III. Fab. VIII. *M. du S.*

28. Οὐδεὶς φθόνος] Nolim vertere, *non est quod invideas*: non enim invidebat Juno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: *non debet hoc ei creare invidiam*, hoc est, *odium*. Solent invidia & odium esse conjuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. *J. C.*

35. Ἰκάριον . . .] *Hygin.* fab. 130. *M. du S.*

Ἰκάριον] Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit *H. Grotius* ad *Germanici* Phaenom. vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 130. Addam *AEliani* locum de Anim. VII. c. 28. ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: Ὅτι δὲ Ἰκάριον ἀπέκτειναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτου πιοῦσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ οἶδ' ὅτι καὶ θάνατον εἶναι τὸ πραχθὲν, ἀλλ' οἰκτρὸν κάρον, γενόμενοι οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῷ Διονύσου τιμωροῦντο τὸ πρώτῳ γεωργῷ δι' αὐτὸ φυτὸν καὶ πρεσβυτάτῳ. Jam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. *T. H.*

44. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Habet *Stephanus*, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica perveniisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· saepius ista particula vitiata verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. §. 13. neque aliter statuisse videtur *Brodaeus* ad Anthol. I. c. 13. Ep. 2. proferens: ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα. Εἴγε omnium Edd. non videbatur mutan-

furentes à potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipſi compotatores interemerunt conciſum ligonibus. JUP. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum iſta, neque Bacchus facit; ſed potus immoderate ſumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum ſervat, hilarior & ſuavior exiſtit; neque ejusmodi, quale Icario contigit, quicquam deſignaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc æmulari videris, Juno, & Semeles meminiſſe, ut quæ crimineris Bacchi pulcerrimas dotes.

35 μεμηνότες ὑπὸ τῦ πότυ † γῆν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΥΣ. οὐδὲν τοῦτο φῄς· ἐγὼ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμέτρον † πόσεως, ἢ 40 τὸ πέρα τῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τῦ ἀκράτυ. ὃς δ' ἂν ἐμμέτρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῆς ξυμποτῆς· ἀλλὰ σὺ ὀλίγου δεῖν ζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ 45 Ἥρα, ἢ † Σεμέλης μνημονεύειν, ᵉ εἴ γε ἀφεβάλλεις τῦ Διονύσυ τὰ κάλλιστα.

XIX.

VENERIS ET CUPIDINIS. ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

V E N.

1. QUid eſt enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Jovem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me

Α Φ Ρ Ο.

Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς καταγωνίσω ἅπαντας, † Δία, † Ποσειδῶ, † Ἀπόλλω, † ᶠ Ῥέαν, ἐμὲ †

ᵉ Εἴ γε] ἤγε L. Marg. *AIW.* ἤτε P. ᶠ Ῥέαν] Ἥραν pleraeque Edd. Ῥέαν P. L. *J. V2.* Marg. *AIW.*

35. Τὸν γῆν Ἰκάριον] Ἐκτεῖναν ὡς φαρμακέα· ἐνόμισαν γὰρ † μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' αὐτοῦ. *V.*

† Μεθυσθέντες] Lege *μεθυσθέντες*. De Icario vide *Hygini* Fab. CXXX. & Poet. Aſtronom. lib. II. c. 4. *J. J.*

Idem obſervaverat *Matth. Sladus.* *T. H.*

tandum: quamvis in *AIW.* ἤγε itidem notatum reperiam. *T. H.*

45. Ἥγε] Sic L. ἤτε P. Impreſſi εἴ γε. *M. du S.*

47. Τί] Hujus dialogi argumentum feſtiviſſime in Cupidine ſuo tractavit *Georg. Sabinus*, qui ad hujus videtur imitationem confictus, nec minus eſt elegans. *G. C.*

49. Τὴν Ῥέαν] Inſignis hæc *Juntina Ed.* emendatio; quam confirmant inſuper P. & L. reliquæ enim omnes Ἥραν. At Junonis amores quis novit? Adonidem ſolum amaſſe dicitur. V. *Clem. Alex.* p. 15. A. *M. du S.*

Τὴν Ἥραν]. Nullum eſt in fabulis Junonis a Cupidine vulneratae veſtigium: neque ſatis erat decorum, ut, quae virtutis caſtitatisque cuſtos habebatur ac praeſes, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eurymedonte Titane, antequam Jovi traderetur, virginem fuiſſe vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congreſſu Prometheum extitiſſe, vix uno alterove teſte, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari poteſt. Si quid ejus generis habuiſſet Jupiter, quod ulla veri ſpecie conjugi objiceret, hoc ſcilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuiſſet, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam ſaepe reus Junonem in amores ſuos importunius invectam flagitii ſimilis exprobratione repuliſſet? De Adonide quod commemoratur, in *Clemente* reperiri non equidem recordor; & neſcio, an hunc errorem feſtinatio peperierit: nam Protr. p. 21. B. legitur τὴν Ἥραν Ἀδώνιδος, nimirum Ἀφροδίτην illud Ἥραν literis iisdem conſtans, quibus Ἥραν, minus attentum fallere videtur potuiſſe: quin in ipſum Jovem amati Adonidis ſuſpicio meliore jure cadat; is enim a ſe impetrare non potuit, ut poſſeſſionem formoſiſſimi juvenis Veneri Proſerpinaeque relinqueret incontroverſam, ſi vera ſunt, quae notat *Schol. Theocr.* ad Eid. XV. v. 86. Apud *Lucianum* igitur pro Junone amplectenda fuit Ῥέα, cui jam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum inſul-

τὴ μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχῃ τὴ Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπτω μέν σοι ἡ δᾷς, κενὴ δ' ὀϊστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, ἢ ἄσκοπος; EP. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτήν· φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρικήν. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ὑποσείουσα τὸ λόφον σκληρόν με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἐκπίπτει μοι τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Α Φ. ὁ Ἄρης δὲ οὐ φοβερώτερος ἦν; ἢ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. EP. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾶταί μοι ἀεὶ, καὶ πόλε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτλω, πλησίον ἔχων τὴ λαμπάδα· ἡ δὲ, εἴ μοι προσίοις, φησὶ, νὴ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα, ἢ τῷ ποδὸς λαβοῦσα μέση, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ διαπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμὺ, καὶ ὅτι τῷ τῆθος ἔχει προσωπόν τι Φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅτῳ ἐγὼ μάλιστα δέ-

quoque matrem; a sola vero abstinens Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus. CUP. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus. VEN. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti. CUP. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspicioſa torve me intuetur; factumque jam adeo, ut ego sic prætervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem juro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tartarum injiciam, aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa ejusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo:

a Αὐτὴ] αὐτῇ C.

64. Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] Προσπαικτέον τὸ * διαφθερῶ ἰδιωτικῶς ἄρα καὶ ἀφελῶς. V.

* Διαπείρω] F. διαφθερῶ. sic & V. M. du S.

sultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. *Philostr.* Ep. XXXIX. ὅταν δὲ ὁ Ἀπόλλων ποιμαίνων ἴῃ, καὶ Ἀφροδίτη βουλόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτηρ δὲ τὰ ἄστη οὐκ οἶδεν ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρα. Contra in *Plutarcho* de Fluv. c. 18. p. 59. καὶ πάλιν ἄγραυλον τὴν Ῥέαν συγκαθεύδουσαν τῷ Διὶ Θαυμάζω reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quæ traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἰκνοῦς capiendum erit, *quod ad illam attinet*: sin malis, ἐπ' ἰκνοῦ vel ἐπ' ἰκνοῦν, *adversus illam*; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in *Apollon. Rh.* Argon. III, 32. Ἥρη, νήπια μείς με πατὴρ τίπτε τοῖο βολάων, Οὐδὲ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο. T.H.

54. Χαροπὴ] *Hesych.* Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερὸς &c. F.G.

56. Ἐκπλήσσω] Parisiensis mutavit in ἐκπλ—. prave. M. du S.

62. Ὑφορᾶται] Eleganter *Erasmus*, *adductis superciliis observat*, utraque verbi potestate conjuncta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*, qui dedit, *torve semper adspicit*: hoc est δριμὺ ὁρᾷ, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι *suspectum habere*, & *diligenter ne noceat observare*: *Aristotel.* περὶ Ζ. ἱ. c. 44. de leone: ἴσι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτης ἰδυνὸς, διὸ οὐ ὑφοράται οὐδὲν contra Mars Cupidinem dicitur προσίεσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura *Stephanus* in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. T.H.

69. Πρόσωπόν τι] Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τῆ Γοργόνος προσώπῳ. F.G.

75. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.] Bene factum, quod *Lucianus* Musarum castiratem ipsius Cupidinis testimonio adjuverit, quo persuasissimum fiat παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus *Tzetz.* ad *Hesiod* E. καὶ H. p. 7. ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendatiora: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si

us-

tuo : territat enim me, &, quum eo oculos converto in fugam propellor.

2. VEN. At expaveſcis Minervam, ut ais, & Gorgonem ; idque tu, qui non formidaris fulmen Jovis. Muſae vero cur tibi ſunt invulneratæ, & extra teli jactum poſitæ ? an & illæ criſtas concutiunt, & Gorgonas oſtendunt ? CUP. Revereor illas, mater ; nam venerandæ ſunt, & ſemper quiddam commeditantur, & cantu diſtinentur : atque ipſe adſto ſæpius illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte & illas, quia verendæ : at Dianam quid eſt, cur non vulneres ? CUP. In ſumma, ne conſequi quidem illam licet fugientem ſemper per montes : tum etiam ſibi proprium quendam amorem jam amat. VEN. Cujus, fili ? CUP. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat perſecuta, & ſagittis configat ; tota denique huic rei eſt intenta : ceteroquin fratrem ejus arcitenentem & ipſum, ac longe jaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis : frequenter ipſum arcu fixiſti.

μορμολύττεσθ γάρ με, ὑ φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς φῂς, ὑ τὴν Γοργόνα· ὑ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι πῶς σοι ἔτρωσαι, ὑ ἔξω βελῶν εἰσιν ; ἢ καὶ κεῖναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν ; EP. αἰδοῦμαι αὐτὰς, ὦ μῆτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ ἀεί τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾠδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους. ΑΦ. ἴσα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις ; EP. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καλαλαβεῖν αὐτὴν οἷόντε, φεύγουσαν ἀεὶ πρὸ τῶν ὀρῶν· εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρωτα ἤδη ἐρᾷ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον ; EP. θήρας, καὶ ἐλάφων, ὑ νεβρῶν, αἱρεῖν τε διώκουσα, ὑ καλαλοξεύειν, ὑ ὅλως περὶ τοιοῦτόν ἐστιν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, ὑ ἐκηβόλον ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

Οὐκοῦν

b Ἤδη] Deeſt in *Y. P2.* c Καὶ] Omiſſa vocula in *B2. P.*

usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum eſt, cujus cunei ope duriſſima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectiſſimarum virginum amoveamus ; quas utinam eorum nulli, qui ſe colere videri volunt, proſtituere conarentur. Venuſtum eſt neſcio cujus *Muſicii* (ab aliis auctor *Platonis* habitus) Epigramma Anthol. I. c. 7. & ad *Luciani* mentem accommodatum : Ἁ Κύπρις Μούσαισι, παράστιος ἦν Ἀφροδίτας Τιμᾶτ', ἢ δ' Ἔρωτ ὕμνων ἐφοπλίσαμαι Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ γαμήλια ταῦτα. Ἡρῷ δ' ἐ πίτνασι τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide *Brodaeum*. T. H.

76. Ἔξω βελῶν] Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id eſt, extra telorum jactum, pro eo quod eſt, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens eſt apud *Lucianum* in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopis & Neptuni. G. C.

82. Τὸν δὲ Ἄρτεμιν &c.] Perpetuae virginitatis decus petenti, Minerva ſuggerente, Dianae Jupiter conceſſerat. *Callimach.* H. in Dian. v. 6. ubi hac de re multa notat *Ez. Spanhemius*. T. H.

89. Ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς] Scribendum forte : ἐπεὶ τόγε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. F. G.

Ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς] Non metuo, ne quis abripi ſe patiatur prava *Guyeti* correctione : nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioſo ac docto, contigit, ut inter ſubitam legendi feſtinationem, re minus penſiculate conſiderata, emendationes plane abſonas projecerit ; quas ego quidem utilius exiſtimarem in lituris perire, quam luci donari. T. H.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Dearum Judicium.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

JUPITER, MERCURIUS, JUNO, MINERVA, VENUS, PARIS, aut ALEXANDER.

ΖΕΥΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον, ἄπιθι εἰς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα

JUP.

1. ACcepto, Mercuri, isto pomo abi in Phrygiam ad Priami filium boum

a Θεῶν Κρίσις] Ἡ κρισις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς & Ἀφροδίτης. O.

92. Λαβὼν τοῦτο τὸ μῆλον] * Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερῶν δέχου. Ἄπιθι τοῦτον τὸν θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν; G.

* Καλὸν &c.] Veteris esse poëtae non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi Jambi. T. H.

Θεῶν Κρ.] In Ox. aliter habet Titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν θεαινῶν, Ἥρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. M. du S.

94. Τῆς Ἴδης εἰς τῶν Γαργάρου] Idae montis tres numerant vertices, qui in totidem promontoria desinunt, Lectum, Gargarum vel Gargara & Phalacram: *Schol. Homer.* ad Il. Θ, 48. Ξ, 284. *Eustathius* p. 697. Sigeum addit *Schol. Nicandri* ad Alexiph. v. 40. Ἴδης εἰς κημωσῖτι Φαλακραίης ἰνὶ βήσσης· pro quo nescio quam recte suppoſuerit Pergamum sive *Tzetzes*, sive vetustior aliquis commentator ad *Lycophr.* v. 24. Gargarum omnium est, *Homero* teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat *Macrob.* Saturn. V. c. 20. Isto autem genere post *Homerum* Graeci τὸ Γάργαρον, & *Epicharmus*, Γάργαρ' ἀγάνιφα· nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex *Alcmane* probat *Stephanus*: vide *Etymol.* p. 221. verum postea, quum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subjectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον & τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit *Strabo* XIII. p. 874. C. 903. C. *Hesychius* quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἴδης, ἡ πόλις Τρῳὰς πλησίον Ἀντάνδρου· sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post *Virgilium* Gargara cacumen Idae non minus, quam ipsam urbem appellarunt: *Stat.* Theb. I, 549. *Gargara desidunt surgenti* — ubi quae notat *Lactantius*, Servio debentur ad AEn. IX, 86. *Plin.* H. N. V, 30. at *Vibius Sequester*: *Gargarus in Phrygia Idae montis cacumen*: sed hujus auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris judex sederit Deabus: ideo *Mela* I, 18. *Ipse mons vetere Divarum certamine & judicio Paridis, memoratus*: neque aliter fere *Euripides*, qui saepius ejus rei meminit: Troad. v. 976. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πάρι Ἰδαίων εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23. Ὅτ' Ἰδαίων εἰς πάγων ἦλθ' ὁ Τῆς Μαίας τε & Διὸς γόνος. Androm. v. 274. & mox: Ταὶ σὰ' ἐπὶ ὑλαιόμον πάγου ἦλθον· tum Ἰδαίων λείμας ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poëtarum ingeniosissimus: *Est locus in mediae nemorosis vallibus Idae. Callim.* Hymn. in Lav. Pall. v. 18. Οὐδ' ὅκα τὸν Ἴδας Φρυξ ἐδίκαζεν ἄνδρα, ut vir summus egregie restituit. Vid. *Sil. Italic.* VII, 437. *Nostes*, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. *Strabo* scribit, in recessu sinus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσαν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅτου τὰς θεὰς κριθῆναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae repetit *Eustath.* ad Il. Ξ. p. 986. idem apud *Stephanum* ex *Timosthene* in Ἀλεξάνδρεια· satis apparet situm hujus loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est quod §. 5. antri mentionem *Lucianus* facit: praeterquam enim quod *Euripidis* Ἰδαῖος κόλπων & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam extitisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris discepta verit. *Diodor. Sic.* XVI. p. 565. C. μάγιστον δ' ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἄντρον θεοκριτὲς, ἐν ᾧ φασὶ κριθῆναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου· is quidem locus alius esse non potest, quam memorata *Straboni* Alexandria. Paululum hinc diversus abiit *Colusthus* in Ἑλένης ἁρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14. αὐταὶ δ' ἐθήσαυδε μαλοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, μαλοῦσαι) Ἰδαίης δικάσσουσ' ἐπὶ πρηῶνα Φαλάκρης· ex

eo

boum paſtorem (paſcit autem Idæ montis in Gargaro) ipſique dic: Te, Pari, jubet Jupiter, quandoquidem formoſus ipſe es, & ſapiens in rebus amatoriis, ſententia Deabus lata pronunciare, quæ illarum pulcerrima ſit: certaminis autem præmium victrix recipiat pomum. Jamque commodum eſt, ut ipſæmet abeatis ad judicem:

† βουκόλον, (νέμει δὲ [b] ὁ Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥ τις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί· ᾧ δὲ ἀγὼν τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὴν δικαστήν· ἐγὼ

[b] Τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ] Deficit in O.

eo cacumine caeſae narrantur arbores, ex quibus claſſis eſt contexta, qua vectus Spartam petiit Alexander: propterea Φυλακραίας κόρας argute vocavit *Lycophron*: verum qui ſedem ibi judicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum obſervat *Macrobius* Saturn. V, 16. *nullam commemorationem de judicio Paridis Homerum admittere*: quae ſi fidem inveniant, tum vero ſuppoſititios haberi oportet verſus eos, qui leguntur Il. Ω, 29. itaque conſuiſſe veterum quosdam docuit *Fulv. Urſinus* in Virg. cum Gr. Scr. coll. p. 196. nec ſane mihi probabile videtur, ab Homero eſſe profectos: ſi enim jam tum fabula fuiſſet nota, quis credat principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poëticae virtus nitidiſſime poterat explicari, fore deſidem, ſic ut nusquam ſuis luminibus ornatam interſereret tam bellam graviſſimi belli cauſam? Neque deſunt, quas nunc quidem promere non eſt opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut poſt Homerum celeberrimi judicii commentum prodiiſſe demum credam. Extitit inter alia multiplicis coelaturae argumenta in illa Cypſeli vel Cypſelidarum arca, cujus in Junonis Eleae templo dedicatae meminit *Dion Chryſ.* Or. X. p. 163. B. ſollicitam deſcriptionem expoſuit *Pauſan.* V. p. 419. cum tali epigrammate p. 425. Ἑρμείας δ' Ἀλεξάνδρῳ δικαίῳ, δικάσῃ Τῇ εἰδυίῃ, Ἥρῃ ἢ Ἀθηναίῃ ἢ Ἀφροδίτῃ quod ſi Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut ſane ſuſpicatur *Pauſanias*, vetuſtiſſimum eſſe oportet. Fabulae vero non injucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine *Daretis Phrygii* celatur c. VII. de fabula ſomnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec ſecus *Devonius* de Bell. Troj. II, 228. in multis peſſime corruptus. *Dion Chryſoſtomus*, ut philoſophus, morem Socraticum, mutandis in omnes diſciplinae moralis formas pro re nata fabellis, ſequitur: Orat. XX. p. 266. 267. Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, ejusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in juvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diverſa via tractat in Orat. Troïca atque alibi. At ſi *Cedrenus*, *Suidas* in Πάριος, *Malela* p. 114. teſtes habeantur ſatis idonei, jam Paris erit inter antiquiſſimos ſcriptores adnumerandus; quippe qui encomium Veneris Junoni Minervaeque praelatae compoſuerit; itidem hymnum titulo Κύπριδος praeſcriptum: a talibus incunabulis exortam eſſe fabulam, his, ſi lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi διαιτητὴν vel κριτὴν, ἀμφικτιόνων alii vocant: utrumque *Noſter*: *Lycophron* v. 93. κάλλους τὸν (niſi quis malit ταῖς) θυωρίτιδι τριπλαῖς· translatae locutionis expediendae viam niſi veteres oſtendiſſent, minus equidem mirarer in ea declaranda Commentatores eruditiſſimos non laborare tantum, ſed labi. Θυωρὸς eſt primum menſa ſacra & miniſteriis divinis apta, ut *Feſtus* ait in *Anclabris*; quam in Chriſtianorum etiam templis Θυωρὸν *Nicetas* aliique dixerunt: deinde menſa communis & amica: τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit *Schol. Callim.* ad H. in Dian. v. 134. ubi vide Viri Illuſtris Obſervationes; hinc in *Heſychio* Θυωρεῖσθαι, εὐωχεῖσθαι. Tum porro ſimiliter ac τράπεζα menſariorum eſt, & τραπεζίτης idem qui ἀργυρογνώμων, ſic θυωρίτιδι ut uſurparet, licere ſibi voluit *Lycophron*: *Heſychii* conturbata hunc in modum repone: Θυωρίτης, τραπεζίτης καὶ τοὺς ἱερεῖς ἐν μυρίοις ὅτοις· ſcilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τοῦ θεοῦ φυλάσσουσαν. Latine dixeris *formarum pulcritudinisque ſpectatorem*: ſicuti *pecuniae ſpectatores* dici, qui nummos probarent, notavit *Donatus* ad *Terentii* Eun. A. III. Sc. V. tribusque modis debitum pecuniarium ſolvi; penſione, ſpectatione, quando dicitur, *lectum eſt*, & numero, ad Phorm. A. I. Sc. 2. & *ſpectator veteris monetae Symmacho* III. Ep. 11. ἀργυρογνώμων παλαιοῦ κόμματος· rem illuſtrat egregius non Theocriti quidem, ſed ſuaviſſimi tamen Jonis poëtae locus Eid. XII, 36. Λύδιη ἴσον ἔχειν πάτερ τόμον, χρυσὸν ἀτειρῆ Πειθοῦσαι μὴ φαῦλον, ἰτήτυμοι, ἀργυραμοιβοί. *Etymologi* emendationem a *Pottero* prolatam *Sylburgius* occupavit: ego nihil mutandum arbitror, niſi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἔκρινον τὰς θεὰς *nunc autem translatio ducta eſt ab alia menſa*, nimirum nummularia: ὥσπερ Λυκόφρονι autem revocari debet ad ſuperiora ſubjungendum voci τριπλαῖς, vel κριτὴν locum deſcripſit *Phavorinus*. Quae vero in hac fabula Lucianeis vel ſimillima, vel parumper diſcrepantia reperiuntur apud alios ſcriptores, operae non videtur ſtudioſius adnotare. *T. H.*

Ibid. Τοῦ Γάργ.] *Suidas* & *Stephanus* Γάργαρα vocant. At *Noſter* iterum c. 3. τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV. & *Hom.* Il. Θ, 48. *M. du S.*

97. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά] Talem ſe ferebat Socrates; eoque ipſo titulo propterea donatur a ſectae ſuae philoſophis, & *Luciano* in Β. Πρ. c. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitioſe traduxerit *Lucianus*. *T. H.*

ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίκαιαν, ὅπως τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἰ γε οἷόν τε ἦν, ἴσους ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον δοῦναι, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπεισι, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους [b] τούτου ξυγγενής, τἆλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρειος, κἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μέν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστήν, θαῤῥοῦσα βαδοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις δοκεῖν ἄνθρωπον. ΗΡ. οὐκοῦν ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί φῄς; οὐκ αἰσχύνῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, καὶ τοῖς παρθένοις· [d] ὀπτεύεις δὲ ὅμως· ἄπιθι οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃς τῇ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ [e] κακὸν σιτρίψησθε τῷ νεανίσκῳ. οἶμαι γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

ΕΡ. Πρόιωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγήσομαι, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θαῤῥεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τἆλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ

equidem plane repudio nimus arbitri, ut qui ex æquo vos amem, &, si fieri posset, libenter cunctas viciſſe videam: hoc porro, ut alia ne dicam, neceſſe, uni si formæ præmium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim judex: juvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiæ stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit ejusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Jupiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis judicem, confidenter accedam ad formæ ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem. JUN. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin. JUP. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini judici, quæ victæ eritis, nec malum inferatis juveni: fieri quippe non potest, ut æque sitis pulcræ omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viæ dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, juvenis est formosus, præterea amori deditus, & ad ta-

a Νενικηκυίας] Ita O. Vr. S. A. In ceteris Edd. prave νενικημένας. b Τούτου] τουτουί L. c ΗΡ.] καὶ Ἀθ. O. d Ὀπτεύεις] ὑποτύπους J. e Κακὸν] κακὸν ἔργον ὑπερ. J.

23. Καὶ ὅπως] Σκαιῶς V.

2. Ἐπίσης τε ὑμᾶς] Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his adnexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ, εἰγε οἷόν τε ἦν, ἴσους ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας ἐστὶ pro αὐτός. T. H.

23. Ὅπως] Sub. videte. F. G.

33. Πρὸς ἡμῶ λόγου] Attica locutio: Aristoph. Vesp. v. 645. Ἦν γὰρ ἡμῶν ἔργον ποιά — Ναὶ καλεπὸν μὰ πρὸς ἡμῶ λέγοντε. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὰ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἀφίσκοντα μοὶ λέγοντα. Plato in Hipp. p. 1248. A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. T. H.

36. Οὐ πάν. ἄγαμαι. . . .] Οἰνώνη Κεβρῆνι τῇ πολλὰ ξυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἔγημε Paris. Vide Apollod. III. 10. §. 6. (p. m. 93. C.) E. L.

38. Σωφρονεῖν] Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI. c. 7. T. H.

Ibid. Ἴσως μέν] Supra Graevius ad Dial. VI. vertit: commoda quidem, sed rustica, interprete castigato, qui

lia dijudicanda inprimis idoneus; is sane non male jus dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum justum nobis esse judicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idæa quædam mulier, commoda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum privatim cum ea sermones communicans. MERC. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose scisscitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me. MIN. Quid ergo? cælebs est? MERC. Haud putem. MIN. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriæ cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod conjicere licet juvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle sane se primum esse in præliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, neque insimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quæ ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. MERC. Hæc Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod

τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος. οὐκ ἂν ἔτι γε δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ [f] πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· [g] πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ὅτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. οὐ πάνυ γε ἄγαμός ἐστιν, ὦ Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνος δ' ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως [h] ἠρόμην.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ [i] κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' [k] εἴρετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ΕΡ. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' ἐν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ. τί οὖν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. οὐ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ τὸ πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἐν πρώτοις αὐτὸν εἶναι [l] τοῖς μάχαις. ΑΦΡ. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, [m] καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη χαίρουσα τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χα-

[f] Πρὸς ἐμὲ] πρὸ O. P. *f.* [g] Πότερα] πότερον O. [h] Ἠρόμην] ἠρώμην *H1.* [i] Κοινολογούμενος] κοινολ. Edd. primae: in *B2.* & posterioribus bene correctum. [k] Εἴρετο] ἤρετο O. Poëticam formam omnes Edd. servant. [l] Τί δὴ] τί δαὶ O. satis commode. [m] Καὶ] Abest ab O.

qui dederat, *sat quidem formosa.* Non audio: saepius enim ἱκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem satis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere *commodam* & *rusticam*: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulcritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit *Parthen.* Erot. c. IV. *T.H.*

41. Ἄλλως ἠρόμην] Mox vim istius ἄλλως *Lucianus* ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με. *nullo certo consilio neque de industria.* Parum recte videtur intellexisse *D. Heinsius* ad *Hesiod.* E. καὶ H. v. 344. melius *Stephanus* in Thes. T. I. p. 343. *T.H.*

42. Παραπρεσβεύεις] Id est, *praevaricaris.* *F.G.*

43. Κοινολ—.] Sic Nigr. c. 14. & Ἀλ. c. 25. πρὸς ὅς τινα —. *M. du S.*

44. Ἠρόμην] Ox. In editis εἰρόμην. *M. du S.*

53. Καὶ τούτων ἐρέγεσθαι τυχεῖν] Haec profert *Thom. Mag.* in Βούλεσθαι. *T.H.*

62. Ἀλ-

χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷς μειονεκτεῖν, εἴ τι ὑγ ταύτῃ χτ τὸ ἁπλῶς ἀπεκρινάμεθα.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων, καὶ ὀχεδόν γε χτ ἡ Φρυγία ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τ Ἰδην ὁρῶ, καὶ τ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῖν τ δικαστὴν τ Πάριν. ΗΡΑ. [a] ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καμοὶ φαίνεται. ΕΡ. ταύτῃ, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, ἀλλὰ δὲ τ πολιρὰν, ἣ τὸ ἄντρον καὶ τ ἀγέλιν ὁρᾷς. ΗΡΑ. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τ ἀγέλιν. ΕΡ. τί φῄς; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια καὶ τ ἐμὸν [b] ὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τ πέτρων προερχόμενα, καί τινα ἐκ τῆς σκοπέλου καταθέοντα, [c] καταύροντα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω

62 diſſi-

a Ποῦ] Sic in O. L. Edd. omnes habuerunt ὅπου. b Οὑτωσὶ] ὑτοσὶ O. c Καταύροντα] καταθέρ. O. P.

74. Καταύροντα] * Καταθέρων· ἴσως ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέρωθεν ἐπόσαμβος, ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰς τ ἀγέλας ἀποκιρτῶντας. V.

* Καταθέρων] Καταύρων. καταθέρων autem, ut Ἔρως pro Ἔρος &c. ſunt recentioris Graeciae β & υ inter ſe commutantium. Haec *Matth. Studus.* T. H.

ſi quid etiam ipſi ita ſimpliciter reſpondi.

5. Sed interea, dum ſermones cædimus, jam multum progreſſi longius diſceſſimus a ſtellis, & circiter ex adverſo Phrygiæ ſumus: quin etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; &, ni fallor, ipſum veſtrum judicem Paridem. JUN. Ubi vero eſt? necdum enim mihi apparet. MERC. Illac, Juno, ad ſiniſtrum reſpice; non ad ſummum montem; ſed juxta latus, ubi antrum & gregem vides. JUN. Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex ſcopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus

62. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.] *Sed inter colloquendum multum progreſſi jam a ſtellis receſſimus*, ſive, ut non male interpres, *ſtellas emenſi ſumus*. Sic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τ νεφῶν ἀποστάσας, ubi *Eraſmus, cum plurimum nubium eſſem emenſus*. Sed *Budaeus* & *Stephanus* hunc locum ſuſpectum habent & aliter ſcripſiſſe *Lucianum* putant. Et rurſus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποστάσωσιν, ἀφῖναι ἐς τὴν θάλασσαν. *poſtquam longe a terra provecti in altum erant*. Vides hoc loquendi genus familiare fuiſſe *Luciano*. *Heſych.* Ἀπεσπάδωτο, ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο. *J.G.G.*

63. Ἀπεσπάσαμεν] An ſcribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη προϊόντες πολὺ ἀπεσπάδημεν τ ἀστέρων. *F.G.*

Ἀπεσπάσαμεν] Subintellige ἑαυτούς· quaſi dixiſſet, ἐσπάσαμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ τ ἀστέρων, *nos procul ab aſtris ſubduximus*. *J.C.*

Ἀπεσπάσαμεν τ ἀστέρων] Injuria *Budaeus* & *Stephanus* Theſ. T. III. p. 918. G. hoc verbum in Icaromenippo ſuſpectum habuerunt. Ubi ſignificandi rationem aperuero, res erit manifeſta. Ἀποσπᾶν, *avellere, diſtrahere, avocare*: ἀποσπᾶσθαι vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amiciſſimorum amplexu vix divelli poſſunt ac diſcedere: ita capiendum eſſe A. A. XXI, 1. praecedentia ſatis confirmant: neque audiendos puto, qui *Grotio* obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi ſtudio alicunde digrediuntur, atque avocari ſe patiuntur, raro commodi cauſa, ut in *Xenoph.* K. A. II. p. 164. v. 11. *AElian.* de Anim. VII. c. 6. ſaepius inconſiderate, ſic ut periculum aliquod aut damnum gravius conſequatur: Excerpta *Nicolai Damaſc.* p. 426. ὅτου ἄγριον διώκων ἐπιπλεῖσον ἀποσπᾶται τ ἑαυτοῦ. *Polyaen.* VI. c. 16. §. 4. ὡς δὲ μακρὰν ἀπεσπάσθησαν ἄκρι πελάγους διώκοντες· exemplis, quorum apud hiſtoricos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis caſtigatiſſimisque ſcriptoribus ſatis ſunt uſitata: verum quando ἀποσπασθῆναι ſimpliciter pro χωρισθῆναι, *recedere, digredi* ponitur, illud jam communi, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium eſt: ita *Lucas* in Euang. XXII, 41. Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν· veteres exponunt ἀπέβη, ἀπεχωρίσθη· neque aliud eſt, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεσάθη. Eandem vim obtinuit ἀποσπάσαι, ubi tum intelligendum eſt ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetuſtiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10. pro eo, quod vulgatur; Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπασθέντων ταδίους ἑνιούς, ego legendum arbitror ſecutus C. Alex. & Ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες ταδίους ἑνιούς, πασυεθῆναι τὴν πορείαν ἐπὶ τ Τιμόθεον προσέβαλον Ἄραβες αὐτῷ. *Inde quum progreſſi eſſent ſtadia novem, Judam adverſus Timotheum proficiſcentem adorti ſunt Arabes*: pariter v. 17. ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπάσαντες, unde, quae Scriptori forma verbi placuerit, animadverti poteſt: feſellerat, ut ſaepe, li-

bra-

dissipetur armentum? JUN. Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improviso devolantes. JUN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoquidem autem degressi sumus, tui jam muneris, Venus, præire teque ducem præbere nobis viæ: etenim te par est peritam esse loci, quæ sæpe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Juno, istis commoveor cavillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Jupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum sæpiuscule huc veni ab eo demissus ad invisendum

Ἀφροδίτην ἢ τὴν ἀγέλην; HPA. ὁρᾷ νδι, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. EP. [d] ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ὅπῃ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζωμεν, ἵνα μὴ ἀφαρπάσωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. HPA. εὖ λέγεις, καὶ ὅτῳ ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ [e] κατεβεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, καταβᾶσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ἐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

EP. [f] Ἀλλ' ἴθι ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῃ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς κατασκοπὴν τοῦ

[d] Ἀλλ' ἐκεῖ] Ἐκεῖσε ἀλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν G. L. [e] Κατεβεβήκαμεν] Priores Edd. κατεβέβ. [f] Ἀλλ' ἴθ'] Omittunt O. P. J. Ego cum ceteris Edd. retineo.

brarios imperitos absoluti nominativi usus. *AElian.* de Anim. X, 48. ὁ δὲ μέλαθρον &c. τὸ μὲ σωθησομένων ἀποστᾶ πολύ. *Synes.* Ep. 108. μόνον δ' ἴφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν εἴ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποστάσαι τὴν χώραν ἐτολμήσαμεν. *Noster* de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποστάσαι, *procul a terra in altum provehi.* Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. §. 21. vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὴ ἀπαγαγὼν ἐς πολὺ τὴν ἄκλιτον ἀποστάσας. Ad Icaromenippum *Graevius* eorum, quae hic adnotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdius ibi *Jac. Gronovius* argutatur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque Interpretes fecerunt, jungendum est cum ἀπεστάσαμεν. *T. H.*

64. Τὸ Γάργ—.] *Rob. Stephanus* in Thes. habet *Gargarus* masc. & vulgaris Grammatica *altus Gargarus. Farnabius* tamen ait *Gargarus* in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nusquam reperio. Γάργαρον autem in feminino genere agnoscit *Eustathius*; agnoscit & *Etym. Magn.* Sed ea πόλις, hoc ἀκρωτήριον. *E. L.*

67. Πῦ] Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. *M. du S.*

74. Καλαύροπα] Mss. Ox. καλάθροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scriptis, imo & in nummis. V. *Spanhem.* 120, 128. *M. du S.*

Καλαύροπα] Paridi tribuit etiam *Coluthus* v. 107. Ποιμενίκη δ' ὑπέκυσσε βοῶν ἐλάτηρα καλάθροψ. idem scribendi modus in *Apollon. Rhod.* IV, 974. ut observavit *Fr. Nansius* ad *Nonni* Paraphr. E. *Joh.* XXI, 110. quem se probasse *Scholiastes* ostendit hanc notationem adferens, οἱονεὶ καλὸν ῥάθδον libro tamen Argon. II, 33. καλαύροπά τε τρηχεῖαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud *Morell.* Spec. Rei Numm. T. XI. Alexander exhibetur καλαύροπα vel *pedum* manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπὴν illam vel καμπὴν, cujus meminit *Etymol.* eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac *pedum Festus* & *Servius.* Glossae veteres: *Pedum*, καλαύροψ, ποιμενικὴ ῥάβδος λαγωβόλον. Vid. *Poll.* X, 131. *T. H.*

77. Ἀλλ' ἐκεῖ] Rectius in Mss. scribitur Ἐκεῖ. ἐκεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν. *J. G. G.*

Ἀλλ' ἐκεῖ] Scriptae lectioni, quam *Graevius* ponit, vulgatam longe praetulero. Ἀλλὰ eleganter positum: *Imo is ipse:* tum ἐπὶ τῆς γῆς jungenda cum καταστάντες *quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus:* ne scilicet juvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆναι monentur, nihil huc faciunt. *T. H.*

79. Καλαστάντες] Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen *Ed. Leedes* vocem esse nauticam apud *Homerum*; ἵνα καλαστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, *quae aethera tranabant pennis.* Verum *alato* quidem *Mercurio* tribuitur a Nostro αἰσία τὰ πτερῶν, & Dii Deaeque alii *labi* sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule *Thucyd.* I. 59. *M. du S.*

82. Καλαβ—.] Ox. Ms. ut *Jensius* legendum monuerat. Prave alii καλαβ—. *M. du S.*

87. Ἀλλ' ἐγὼ] Sic sine ἂν Ox. P. & J Ed. *M. du S.*

παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ὃν τῷ ἀετῷ ἦν, συμπαρεπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκύφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἁνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὁπισθεν[95] αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κύφας μάλα τοῖς ὄνυξι τοῖς ἁλωὰν, καὶ τῷ στόματι τὸν τῆς κεφαλῆς τιάραν [b] δακὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τέλαρα γμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαθον [c] ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους· ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἐτοῖμος πλησίον, ὥστε προσίωμεν αὐτόν.

Χαῖρε, ὦ βουκόλε. ΠΑ. καὶ σύ γε, ὦ ναύσια· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; εἰ γὰρ [d] ὀρεπιτήδειαι [e] ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε ἔσται καλαί. ΕΡ. ἀλλ' οὐ γυμναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς, κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ μὴ δέδοικε· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δέ σε, δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπιτρέπει γάρ, φησι, καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, σοὶ δὲ γνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος [f] τὸ ἆθλον εἴσῃ ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑ. φέρ', ἴδω τί

puerum: quumque jam ab aquila veherentur, juxta simul volabam, allevabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Jupiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehendens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abjecerat eam, præ timore. Atenim arbiter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

5 7. Salve, boum pastor. PAR. Et tu sane, juvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. MERC. Multum abest, ut sint mulieres. Junonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Jupiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Jubet autem te Jupiter, judicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc pomum. PAR. Cedo, videam, quid tan-

a Αὐτῷ] αὐτὸς O. P. L. Marg. *Alii*. Placet vulgata. b Δακὼν] ἔχων O. P. L. Marg. *Alii*. c Ἀποβεβλήκει] ἀπεβεβλ. P. d Ἐπιτήδειαι] ἐπιτήδιαι F. in ceteris emendatum. e Ὀρεοπολεῖν] ὀρειπ. O. f Τὸ ἆθλον] τὸν ἆθλον omnes Edd. priores: τὸ O. L. *J.*

3. Ὁ διαιτητὴς] Χωρὶς δικαστηρίου κριτής. *G.*

91. Ὁπότε ἤδη σὺν τῷ ἀετῷ ἦν] Dubites, utrum de Jove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et quum jam mutatus in aquila lateret, ad latus ejus una volabam, adjutabamque in allevando Ganymede*: series orationis favet; ἐκτὸς ὁ Ζεὺς ἦν, ... καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila*, *aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de unguibus alitis pendentem: vide *Achill. Tat.* II. p. 145. & *Salmasium*. In Luciano cautius paululum delicias suas Jupiter attrectat. *T. H.*

Ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ] Hoc est, *in forma aquilae*, ὁ χρηματίσας ἀετός. *F. C.*

96. Περιβαλὼν] An ἀμβαλών; *F. G.*

97. Τιάραν] Pileum ex nummis intelligit *Spanhem.* 451. *M. du S.*

2. Ἀποβεβλήκει] Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri λάνθ—. quod tuetur *Ed. Leedes*, nosque ad *Henr. Stephanum* Append. de Dial. Att. p. 147. amandat. *M. du S.*

Ἀποβεβλήκει] Neglectum hujus temporis augmentum, ut *Jungermannus* notavit ad *Long.* p. 214. hoc ipsum in *Dion. Cass.* p. 779. B. *Liban.* T. II. p. 12. *Xenoph.* K. II. VIII. p. 131. v. 10. διδαχθέντων καὶ

tandem velit: FORMA PRÆSTANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, possim ego mortalis omnino, & rusticus, judicem agere admirandi spectaculi, majorisque, quam ut bubulco conveniat? hæc enim talia dijudicare delicatulorum potius & urbanorum hominum: de me autem, quæ capella capellam forma præstet, item juvenca juvencam aliam, id quidem forte judicaverim ex arte.

8. Hæ vero omnes perinde pulcræ, & sane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram traducat visum abstractum; non enim vult abstinere facile; sed ubi se defixerit primum, in eo hæret, illudque præsens probat: quod si ad aliud transierit, id æque pulcrum videt, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte judicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, hæc ut sit Jovis soror & conjux, illæ filiæ: quî ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronunciatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Jove jussus.

ὁ βασιλεύς. Η ΚΑΛΗ, φησί, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἐγώ, ὦ δέσποτα Ἑρμῆ, δικαιοίην ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὤν, δικαστὴς γενέσθαι τοσῇδε θέας, καὶ μείζονος; ἢ κατὰ βουκόλου; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀστῶν μᾶλλον, καὶ ἀστείων· τὸ δ' ἐμοὶ, αἰγὸς μὲν αἶγα ὁποτέρα τις καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν διαίσαιμι κατὰ τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ θεὸς οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· ἐγὼ δὲ ἐθέλων ἀφίστασθαι ῥᾳδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπορήσω τὸ πρῶτον, τούτῃ ἔχομαι, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινῶ· κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ ἀποδύομαι, καὶ ὑπὸ τοῦ πλησίον ἀποκλαμβάνομαι. καὶ ὅλως ἀπεκέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον ἀπειλήφε με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν ὄμμασι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πᾶσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲ εἶναι συμβέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἂν οὖν ἀλεκτὴ καὶ ὀρθὴ ἡ κρίσις; ΕΡ. Οὐκ οἶδα· πλὴν ἐκ οἷόν τε ἀναδύνδην τοῦ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ.

g Διόμηλον] Priores Edd. Δόμηλος. Διόμηλον O. & Marg. alter. h Ἐπ' ἄλλο] Priores Edd. ἐπ' ἄλλῳ.

Διαγνώμων. In Codicibus hæc variare solent. Vid. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. III, 19. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 474. n. 23. Nulla erat causa, cur *Goldastus* emendaret in *Dositheo* p. 875. *T.H.*

17. Τὸ ἄλλον] Scribe τῷ δὲ ἀγῶνι τὸ ἄλλον ἴσον, *præmium certaminis erit*, non τὸ ἄλλον ut recte in initio hujus dialogi scriptum est. Vide quæ notavi ad *Solecistam*. *F.G.G.*

Τὸ ἄλλον] L. & Ox. Mss. & Ed. *F.* *M. du S.*

Τὸν ἄλλον ἴσον] Festinando *Graevius* in errorem incidit scribens ἴσην, & incogitanter interpretatus. *T.H.*

18. Μῆλον] De quo in *Dial. Gal. & Pan.* seu *Ev.* Δ. V. *M. du S.*

24. Ἀγκῶν] Ἀγκὼν. *F.G.*

26. Διόμηλις] Ox. Δόμ. Sed nihil opus est: quin sic ut edi curavimus elegantius videtur. *M. du S.*

Διόμηλις] Διόμηλιν adfictivi ex Cod. Ox. quem casum structuræ ratio plane postulat: Διόμηλις retineri non potest, nisi simul mutaveris in κρίσις. *T.H.*

33. Ἐπ' ἄλλο] Ἐπ' ἄλλῳ. *F.G.*

Ἐπ' ἄλλο] Conjecturam hanc B. Ed. secuti sumus. Reliquæ ἄλλῳ, nisi quod in *F.* punctum sub ω deest. *M. du S.*

Ἐπ' ἄλλῳ] Quanquam defendi possit, non ita tamen solet *Noster*: ἐπ' ἐκεῖνον μεταβῆσα ἡ ψυχὴ, & sæpius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Mox ἀποκλαμβάνομαι si fanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid intercidерit: hoc enim, *& a proximis excipitur*, tolerari nequit, nisi pluribus adjectis sensum fulcias. *Micyllus*: *& semper ab iis, quæ propiora sunt, seu per successionem excipitur*: eum deseruit *Benedictus*: *semperque a propioribus capitur*: neutrum *Luciani* mentem quicquam juvat. Cogitavi: ἀποκλαίζεται, vel, ἀποκλάμπτει· utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. *T.H.*

41. Θυγατέρας] De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. *M. du S.*

ΠΑ. Ἐν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, [a] πεῖσαι αὐ-
τὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
νενικημένας, ἀλλὰ μόνον τὴν ὀφθαλμὴν
ἡγεῖσθαι ἢ ἁμαρτίαν. ΕΡ. [b] οὕτω φασὶ
ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν ἢ κρίσιν.
ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἢ ἐξετάσεως; ΕΡ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη γε δικαστοῦ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὗται· σὺδ' ὀπίσκοπει· ἐγὼ δ' [c] ἀπεστράφην.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε

9. PAR. Unicum illud, Mercuri; fac ſibi perſuadeant, ut ne infenſæ ſint in me, quæ inferiores diſceſſerint ambæ, ſed ſolum oculorum hunc eſſe putent errorem. MERC. Ita ajunt ſe facturas: curandum tibi nunc, ut peragas judicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum ſcire volo, utrum ſatis erit ſpectare illas, ſicut ſunt, an inſuper exuere oportebit, ut explorate examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua judicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite veſtes: tu inſpice: ecce me averſum.

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima vo-

a Πεῖσαι] πεῖσον O. L. b Οὕτω] ὃ O. J. c Ἀπεστράφην] ἀποστραφεὶς O. P. J. Marg. AIW.

45. Πεῖσον] Ox. & L. In reliquis πεῖσαι. *M. du S.*

Πεῖσαι] Πεῖσον non admiſero, antequam majore librorum ſcriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri poteſt explicatio; nam poſitum eſt, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam ſcribendi conſuetudinem adfectabant, qui ſupra modum Atticiſmo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σὺ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυτολοῦ . . . . καὶ κομίζειν· iterum: ἀλλ' εἰσιὼν . . . . ἐδέσμιον καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc uſu infinitivi plura dabunt *H. Stephanus*, quanquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati ſaepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46. 47. *AEm. Portus* Lex. Dor. & Jon. in Ἀπαρέμφατα, *Jac. Gronovius*, qui merito ex Codd. *Arriano* reſtituit V. p. 210. In *Doſithei* ſententiis Hadriani §. 10. ubi a *Stephano* fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πεῖσαι κριτὰς, *Goldaſtus* edidit, πεῖσον τοὺς κριτὰς· qui, quum inſuper adnotat, *perſuaderi judicibus*, *Mſ. lectio* ἑλληνίζει, quid ſibi velit, haud plane perſpicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus: *Suidas*: Ἁμαρτεῖν εἶπε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπετίδι. Ποθεινοὺς ὑμᾶς φάσκων, ὦ μιφακες, σὺν ἂν ἁμαρτεῖν καὶ ὅλως συνηθὲς αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Verſus integer Ariſtophaneus: pro αὐτοῖς, niſi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς vel αὐτοῖς, *Comicis*, quia *Cratini* meminerat. *T. H.*

48. Οὔ φασι π.] Genuina haec lectio Ed. J. Reliquae ἔτω. Vide Ἀπικη. c. 21. Τοξ. c. 49. & Φιλοψ. 12. *M. du S.*

Οὕτω φασὶ π.] Non eſt, ut multis rationem reddam, cur E. J. lectionem poſthabuerim. *T. H.*

54. Σὸν ἂν εἴη τῷ δικαστοῦ] Talis locutio apud *Cicer. Phil.* II. *tuum hominis ſimplicis pectus vidimus.* Vide *Voſſ. constr.* p. 127. & 138. ubi plura ejusmodi exempla. *E. L.*

57. Ἀποστραφεὶς] Ex Mſſ. Ox. & P. & Ed. J. reposuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. *M. du S.*

58. ΕΡΜ. Καλῶς] Ita digerunt *Fl. Ald. H1. J. B2. Fr.* (Mſ. Ox. vero poſt ὦ Πάρι) Recentiores mutarunt & *Venerem* haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, ſi ſepoſita Mſſ. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare liceat, ſtare poſſe eorum rationem. Veneri enim haec optime conveniunt; & ſpeciem habet amorum Dea, non nimis caſta, nudam ſeſe videri cupiens, & Virgini Minervae, caſtaeque matronae Junoni, gratiam obſequii hac in parte praeripiens. Quin & his jam ſcriptis, video Veneri haec in P. & L. tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus *Junoni* haec vindicem, aperiam. Junonem a Judice poſitam conditionem arripere voluit *Lucianus*, non ſolum ne detrectando judicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percupidum ſentiebat; ſed praecipue ut occurreret ſuſpicioni, quam ſuboriri ex eo verebatur, quod ab *oculis* tantum & *lacertis* a poetis laudari ſe ſciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλενος & βοῶπις, ad quae alludit *Lucianus*, *Junoni* apud *Homerum* ſaepiſſime tribui nemo, qui vel leviter hunc poëtam delibaverit, ignorat. Jam vero ſi *Venerem* loquentem facias, perit jocus urbaniſſimus; aut, ſi partim aſſervatur, *Junonem* ſolam petit Venus, cum in *Minervam* cadere non poſſit βοῶπις, quod Junoni, ut & λευκώλενος, proprium eſt. Si ea mens *Luciano* fuiſſet, γλαυκῶπις ſcripſiſſet, quod Minervae proprium epithetum eſt. *M. du S.*

Ibid. ΑΦΡ. καλῶς, ὦ Πάρι] Impetrare a me non potui, ut perſonarum ordinem, qui in poſtremis Edd. apparet, temere mutarem. Haec commode Veneri videntur adſcribi, quae jam ſupra joco acerbiore a Junone tacta, opportunam ulciſcendae injuriae occaſionem non praetermittit, atque adeo rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura. *Homerus* au-

veſtes ponam, ut diſcas, me non ſolas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi ſint oculi, efferri: namque æqualiter ſum tota, & ſimilem in modum pulcra. MIN. Ne prius illa ſe exuerit, o Pari, quam ceſtum depoſuerit (eſt enim venefica) ne te faſcinet ejus ope: quin etiam haud oportebat ita exornatam adeſſe, neque tot fucatam pigmentis, quaſi revera meretricem quandam, ſed nudam formam exhibere. PAR. Recte monent de ceſto: atque ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput oſtendis, ſed quatis criſtas, ac judi-

ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς, μηδὲ [d]τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ, ὅπως δέ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλή. ΑΘΗ. [e]μὴ πρότερον αὐτὴν [f]ἀπο-δύσῃ, ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸ κεστὸν ἀπόθηται (φαρμακὶς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἐχρῆν μηδ' ὅτῳ κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. [g]ΠΑ. εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ· καὶ ἀπόθου. ΑΦΡ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ τὸ κόρυν ἀφελοῦσα, φιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπαείρεις τὸ λόφον, καὶ τὸ δικα-

στὴν

d Τῷ] τὸ *F.* *e* Καλή] Poſt hanc vocem interſerit Ed. *J.* ſola: Πα. ἀπόδυθι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. *f* Ἀποδύσῃ] ἀποδύσῃς P. *J.* *g* ΠΑ] Ἐρ. Marg. *AIW.*

autem ut Junonem λευκώλενον ſolum ac βοῶπιν, ſic Venerem frequentiſſime vocat καλὴν & χρυσῆν hoc ergo principe poëtarum teſte vincere poterat, ſe totam eſſe ἐπίσης καὶ ὁμοίως καλὴν, quum Juno tantum ab una alteraque corporis parte laudetur: idcirco tantopere feſtinat, ut ſe nudam formae ſpectatori praebeat conſpiciendam, minus etiam, quam comites haud paulo caſtiores, pudori ſerviens. Deinde, ſi jam hic omnem veſtitum Juno depoſuiſſet, quid erat cauſae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσώμεθα; Quare vix dubito, quin illud Ed. Juntinae, ἀπόδυθι δὲ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime ſit genuinum, ideo nimirum inſertum, quia, ſi praecedentia Junoni tribuas, ut ſane factum in vetuſtis Edd. ſubſequens Minervae ſermo nihil habebat, quo pertinere poſſet. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφείη, non video: hoc ait Mercurius: *ecce autem, ego me jam, ne oculos meos emiſſitios vereantur, averti.* *T. H.*

59. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς] Ut ſc. Juno; quae *Homero* ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. *J. G. G.*

60. Τὰς ὠλένας λευκὰς &c.] Reſpicit facete ad epitheta perpetua, quibus *Homerus* utitur, cum de Junone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Juno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic poſtea Minervae objicit τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab *Homero* perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. *J. C.*

61. Ὁμοίως καλὴν. Αφρ. Μὴ πρότερον &c.] Locus hic peſſime a librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Αθη. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina perſonarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. *Th. M.*

62. ΑΘΗ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν τὸ κεστὸν ἀπόθηται] Hic aliqua excidiſſe autumat *Th. Marcilius*, nempe reſponſum Paridis ante verba Palladis, quibus juberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At ſincera ſine his *Luciani* verba; immo haec inculcata turbarent ſenſum. Primo enim jam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixiſſe, καὶ σύγε ἀπόδυθι, niſi jam alia, vel Pallas, vel Juno, fuiſſet exuta; quod clarum eſt. *J. J.*

Πα. ἀποδ. δὲ σὺ ὦ Ἀφροδίτη] Verba haec, uti *Marcilio* neſcio quo pacto ſuboluerat, in Ed. *J.* reperiuntur in reliquis omiſſa. Ut ut ſit, genuina ſunt & vere Lucianea. Jam enim exerunt vires ſuas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videndam fertur juvenis. Ceſſabat autem odioſe Venus, ægre, ut videtur, ceſtum dimiſſura. *Homerum* qui non verſarit, neque in hiſce ſalibus & jocis, neque fere in plerisque hujus ſcriptoris opuſculis, centeſimam quamque leporum partem intelliget. Vide quae ille de ceſtus potentia canat Il. Ξ, 214. At ſi non niſi monitus hujusmodi alluſiones perſpicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae *Luciani* gratiae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Mieyllus* & *Benedictus*: *ne prius ipſam exueris*: quae verſio ſtare non poteſt, niſi probaveris Ed. *J.* ἀποδύσῃς· nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω, vetat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, *ne prius ipſa ſe exuat*; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, *ne tu prius illam veſtes ponere jubeas*: alterutrum certiſſimum eſt: prius etſi malim, ceſſi tamen auctoritati P. & *J.* *T. H.*

63. Κεστὸν] Vide *Euſtath. ad Il.* Ξ. 214. *M. du S.*

ςὴν Φοβεῖς ; ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τ ὀμμάτων ἄνθος τῆς Φοβερᾶς βλεπόμενον ΑΘΗ. ἰδοὺ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῃρῆ. ΑΦΡ. ἰδοὺ σοι καὶ ὁ κεστός. ΗΡ. ἀλλ' [a] ἀποδυσόμεθα.

ΠΑ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε τ θέας, ὡς κάλλους, ὡς ἡδονῆς ; οἵα μὲ ἡ παρθένος ; ὡς δὲ βασιλικὸν [b] αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός ; [c] ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως ; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη μὲ ἄλυς ἔχει τ εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βέλομαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περιστρώφως. ΑΦΡ. ἴτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ἵν αἱ δύο. σὺ δὲ, ὦ Ἥρα, μέμενε. ΗΡ. [d] μεμένηκα. καὶπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά [e] σοι καὶ τὰ δῶρα τ ψήφου τ ἐμῆς. ἢν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τ Ἀσίας δεσπότης. ΠΑ. οὐκ ὀπὶ δώροις

cem territas : num metus eſt, ne tibi arguatur nihilque ad formam conferat cæſium illud oculorum, ſi absque illo galeæ terrore ſpectetur? MIN. Ecce tibi, caſſis hæc eſt demta. VEN. Ecce tibi, ceſtus quoque. JUN. At exuamur.

11. PAR. Jupiter prodigialis! quod ſpectaculum, quæ forma, quanta voluptas! qualis hæc virgo! quam regium iſta & verendum reſplendet, vereque dignum Jove! hanc autem ut ſuaviter intuetur! imo etiam feſtivum quiddam, atque illecebroſum ſubriſit. Jamque ego quod ſatis eſt habeo felicitatis. At, ſi placet, ſeorſim ſingulas etiam inſpicere volo; nam nunc quidem ambiguus hæreo, nec ſcio, quo potiſſimum oculos convertam quaquaverſum viſu diſtracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Recedite ergo vos ambæ: tu, Juno, reſta. JUN. Reſto: verum poſtquam me diligenter inſpexeris, hoc aliud etiam tibi atque etiam eſt conſiderandum, an placeant tibi dona, quæ præmium tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari, judicaveris eſſe forma præſtantem, univerſæ eris Aſiæ dominus. PAR. Non donorum ſpe no-

a Ἀποδυσόμεθα] ἀποδυσάμεθα Marg. *A1W.* b Αὐτὴ] αὕτη Marg. *A1W.* c Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] ὡς δὲ ὁρᾷς ἥδε ἡδέως *J.* sed in *V2.* plane ſcriptum eſt ὁρᾷ. d Περιμένω] μέμνημαι Marg. *A1W.* e Σοι τὰ δῶρα τ ψήφου τ ἐμῆς] Priores Edd. σοι τὰ δῶρα τ κόρυς τ ἐμῆς. Quod reposui, eſt totum in *O.* & *G.* niſi quod hic habent τὰ ante δῶρα.

73. Ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχῃ τὸ γλαυκὸν τ ὀμμάτων ἄνθος τῆς Φοβερᾶς βλεπόμενον] Vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae se ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus; aenigma Latinae verſionis non expedio: ſed ſim licet Davus, ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Non metuis ne in te reprehendat coeruleos illos oculos, ſi ſine illo, quo metum incutis, videantur:* τὸ Φοβερὸν vocat κόρυθα, qua Φοβερὸν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τ ὀφθαλμῶν gratius reddi galea; ſuperius in dialogo Vulcani & Jovis; γλαυκώπις μὲ, ἔλεγε, ποιεῖ ἐ τοῦτο ἐ κόρυς: ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere. *J. G. G.*

Ibid. Τὸ γλαυκὸν τ ὀμμ.] Ad Dial. VIII. pluribus explicui. Attulit hunc locum *Brodaeus* ad Anth. II. c. 9. Ep. 2. Jure quidem *Graevius* Interpretes caſtigavit; ſed in verbo ἐλέγχειν & hic & illi male rem geſſerunt. Intelligendum eſt: *num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat coeruleum illud oculorum demta caſſide inſpectum?* Saepe tamen Pallas ultro nativae formae fiducia galeam poſuit, quando a bello vacans lactioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias miſit *Columbus* aliique. Vid. *Sil. Italic.* VII, 460. *T. H.*

80. Αὐτὴ] Sic lego, non ut in Libris eſt αὐτή. *M. du S.*

81. Ὡς δὲ ὁρᾷ ἥδε ἡδέως] Sic hunc locum, foediſſime in vulgatis Edd. corruptum, reſtituimus. Quid enim eſt, quaeſo, quod omnes inſident, ὁρᾷ δὲ ἡδέως, ſine ἥδε quod *J.* ſuppeditat? In eo *J.* non ſum ſecutus, quod ὁρᾷς pro ὁρᾷ habet. Plaudent, ſat ſcio, quibus elegantiae placent: neque monendi unamquamque trium Dearum ab aliquo ſibi proprio laudari: aut quomodo feſtinantes aut oſcitantes librarii voces, quarum ſonus cum praecedentis verbi ſono convenit, flagitioſa negligentia ſoleant omittere. De ἡδέως ὁρᾷν, vide *Eurip. Iph. in Aul.* p. 183. C. Interpres Gal-

noſtra conſtant: jamque recede: fient in hac re quæ videbuntur.

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adſum tibi: at hoc, quæſo; ſi me, Pari, pronunciaris formoſam, nunquam inferior abibis ex pugna, ſed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias reportantem reddam. PAR. Nihil, Minerva, opus mihi eſt bello ac pugna; nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam & Lydiam, belloque nullo infeſtatur patris imperium. At bono eſto animo: nequaquam jus tuum imminuetur, etiamſi donorum ſpes nos judices minime commoveat. Sed indue jam veſtes, atque impone galeam; ſatis enim vidi. Venerem adeſſe tempus.

13. VEN. En adſum prope: quin tu ſpecta ſingulas partes curate, nihil prætercurrens, verum immoratus unicuique membrorum. Si lubet autem, formoſe, & iſtæc ex me audi. Ego ſane jam dudum, quum te viderem juvenem & pulcrum, qualem haud ſcio an alium Phrygia nutriat, beatum te prædico ob formæ decus; id autem incuſo, quod non, relictis ſcopulis iſtisque rupibus, in urbe vivas, ſed

πρὸς τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἀλλ' ἄπιθι, καὶ πρᾶξαι γὰρ ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσκευά σοι κρίσιν ἥν με, ὦ Πάρι, δικάσαι καλήν, ὑπόσε ἥττων ἄπει ὃν μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατοῦντα πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ. εὖ ἴσθι, [f] Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης· εἰρήνη γάρ, ὡς ὁρᾷς, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρρει δέ, εὐμενεστέρους γὰρ, κἂν μὴ ὅτι δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ [g] ὅπλισαι τὸ κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὕτη σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παρεργαζόμενον· ἀλλ' ἐνδιαλιβδὸν ἑκάστῳ τῶν [h] μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁπόθεν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τὰς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ

24. Ap-

f Ἀθηνᾶ] ὦ Ἀθ. O. g Ἐπίδυ] ἔνδυθι O. h Μελῶν] μερῶν O. Nihil eſt frequentius in Codd. horum vocabulorum confuſione.

Gallicus ita emendandum eſſe acute vidit. *M. du S.*

Ὁρᾷς δὲ ἰδίως] Jampridem ante viſam Ed. *J.* ſcripturam conjectavi ὁρᾷς δὲ ἦδη ἰδίως· neque enim dubitandum videbatur, quin hæc ad Venerem ſpectarent, cujus proprium eſt μειδιᾷν· φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. Noluj tamen refragari lectioni productæ, quæ tum eodem redit, tum ſcripto Codice forte nititur. *T. H.*

90. Ὥρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τὰ ἡμῶν] Mſſ. Ὅρα σοι καὶ τἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τὰ ψήφου τὰ ἡμῶν. non eſt reſpuenda hæc ſcriptura. *vide an non pulchra etiam tibi ſint præmia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. *J. G. G.*

Ὥρα σοι τὰ τἄλλα] Eruditius eſt, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus profiſciſci potuiſſe credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψῆφος ἡμῶν, *ſuffragium mihi ſecundum & favens*: quemadmodum enim Latinis *meus*, *tuus*, ſic apud Græcos aliquando ἡμῶν, σῶν uſurpantur. Qui ſenſum viderat, haud abſurde νίκην expoſuit: nam id agebat ſane Juno, ut ſibi propoſito praemio ſuffragium Paridis emeret, cauſaque ſuperior abiret: haec interpretatio, quippe facilior intellectu, pulſa lectione vera, ſed paulo abſtruſiore, locum ejus occupavit. *Gronovius* adſtipulatur, in eo tantum lapſus, quod ὥρα non improbaverit: prorſus obſtat huic lectioni legitima ſtructurae norma; neque hoc, ſi diligentius attendiſſet, Virum Magnum fugere potuerat. Εἰ καλά σοι eſt, *an utilia tibi ſint, rebusque tuis conveniant*, quod Interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab *Euripide* Troad. v. 925. *T. H.*

10. Αὕτη σοι ἐγώ] Αὕτη ſcribatur an αὖτη, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepe tamen ſolent, οὗτος σοι ἐγώ, vel, αὐτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem adnotavit, hoc etiam loco non neglecto, *Jac. Gronovius* ad *Arrian.* H. Ind. p. 350. n. 53. apud eum inprimis formula familiariſſima: inter alia c. 35. ἡμεῖς δὲ αὖτε ἀγγέλοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἥκομεν ibi *Gronevius* e Mſſ. profert αὐτοῦ. *T. H.*

διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὴ γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπώναιτο καὶ βοῦς σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέν τοι ἀγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἵαι κατ' Ἴδην αἱ γυναῖκες, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ [a] Ἀργόθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἵα περ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, [b] εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ ἀκολουθήσασα ἑαυτὴν ἐκδοῖον, ἕψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. οὐδὲν, ὦ Ἀφροδίτη, νὴ δὲ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λήδας, ἐκείνης δὲ καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις ἦν ὄψιν; ΑΦΡ. λευκὴ μὲν, οἵαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγενημένην· ἁπαλὴ δὲ, ὡς ἐν ᾠῷ τραφεῖσα, [c] γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστικὴ· καὶ

corrumpas formam in ſolitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidve juvet honeſta ſpecies tua boves? par fuerat jam te nuptias iniiſſe, non quidem agreſtis alicujus ac ruſticæ, quales per Idam ſunt mulieres, ſed cujusdam ex Græcia, aut Argis, aut Corintho, vel Lacænæ, qualis Helene, ætate integra, pulcra, nullaque parte inferior me, quodque maximum eſt, amatoriæ nequitiæ perita. Hæc, ſi te tantummodo adſpexerit, omnibus relictis, ſeque in tuam poteſtatem dedita, ſequetur, & una tecum habitabit. Omnino autem fieri non poteſt, quin inaudiveris aliquid de ea. PAR. Nihil quicquam, o Venus: at nunc perlibenter audiverim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Eſt filia Ledæ, illius formoſæ, ad quam Jupiter devolavit in cycnum mutatus. PAR. Qualinam facie? VEN. Candida, qualem decet eſſe ex cycno natam: tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctæ & palæſtræ dedita: quin tan-

a Ἀργόθεν] Cunctae priores Edd. Ἀργῶθεν. Ἀργόθεν in O. b Εὖ] Addidi, quod in omnibus Edd. defuit, ex O. c Γυμνὰς] γυμνὴ O.

24. Ἀργῶθεν] Ἀργόθεν. Idem *Menagius* notaverat. *F.G.*

Ἀργῶθεν] Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur ἐν Ἐπιστροφοῦσι. *J.G.G.*

Ἀργόθεν] Sic recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. *M. du S.*

28. Εὖ] O. ſolus habet illud εὖ. *M. du S.*

36. Γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonae notatio: ſcilicet fuiſſe, γενόμενος· Πα. ποία δέ τις. *Th. M.*

Ibid. Παρ. ποία δέ τις] Haec in vetuſtis Edd. ordine continuo legebantur: primus *Bourdelotius*, vel ab ſe, vel monitorem *Marcilium* ſecutus diſtinxit, atque iſta, ποία δέ τις τὴν ὄψιν, Paridi adſignavit: probo factum cum *Benedicto*. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic eſt nullus: tum ſcribi potius debuerat, οἵα δέ τις τὴν ὄψιν. *T. H.*

39. Γυμνὰς τὰ πολλὰ ἐν παλαιστικῇ] *Lucianus* alludit hic ad inſtituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudae cum adoleſcentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum inſtitutum ſit diu poſt Troica tempora, anachroniſmus hic cenſeri poteſt inter ea, quae in *Luciano* merito carpi poſſint. Trecenti anni fuerunt minimum inter judicium Paridis & Lycurgum. *J.C.*

Ibid. Παλαιστικὴ] Vid. *Ovid.* XVI. 150. 250. *M. du S.*

Παλαιστικὴ] Attulit hunc locum *Thom. Mag.* in Παλαιστρικὰς, hoc, quanquam *Alexis* uſurparit, reſpuendum, illud probandum docens: *Phrynichus* praevit p. 38. Nihil quidem obſtat, quo minus a πάλαιστρα formetur παλαιστρικὸς· nec tamen non maluerunt veteres ἀ παλαιστὴς fingere παλαιστικὸς· *Diogen. L.* VI, 4. παλαιστικὴ τέχνη. *Pauſan.* I. p. 94. *Marc. Antonin.* VII. §. 61. Latini contra, quippe quibus in uſu fuit *palaeſtra*, nunquam *palaeſta* vel *palaeſtes:* praeter *Plautum*, *Ciceronem* atque alios *Prudent.* περὶ Στεφ. H. X, 188. *palaeſtricus ephebus* Hyacinthus Lacon, *quem*, inquit, *veſter Deus Effeminavit gymnadis licentia*. De Helenes ſtudio palaeſtrae meminit etiam *Propert.* III. El. XII, 19. *T.H.*

40. Οὕτω δή τι . . .] Quid illud τι ad ſententiam conferat haud ſatis aſſequor. *M. du S.*

Οὕτω δή τι ἀποστροφούσης] *Qui deripitur*, inquit, *J. Fr. Gronovius* ad *Senec.* de Ira III. c. 23. ἀποστρόφους, ponitque deinceps hunc ipſum *Luciani* locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, con-

ve-

tanto ſtudio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theſeo immaturam adhuc rapiente. Enimvero poſtquam ad florem ætatis pervenit, omnes Achivorum principes ad illam ſibi deſpondendam convenerunt: prælatus eſt Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias jam nuptæ? VEN. Scilicet juvenis es rudis & ruſticus: ego quippe novi, ut conveniat iſta facere. PAR. At quomodo? etenim velim & ipſe ſcire.

οὕτω δή τι θεσπεσίας, ὅτι ἐπολέμουν ἀμφ' αὐτῇ γενεαί, τῆς Θησέως ἄωρον ἔτι ἁρπάσαντος. ἐπεὶ μὴν ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τῆς Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγώ σοι καλαπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς φῄς; τὰς γεγαμημένας; ΑΦΡ. νέος εἶ σὺ, ἦ ἀγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἔγωγε αὐτὸς εἰδέναι.

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad luſtrandam nimirum Græciam: tum ubi perveneris Lacedæmonem, videbit te Helena: exinde jam mearum fuerit partium curare, ut amore capta te ſectetur. PAR. Id ipſum incredibile eſſe mihi videtur, ut, deſerto marito, animum inducat, cum homine barbaro & peregrino navigationi ſe dare. VEN. Bonum animum habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt duo, pulcerrima forma, Himerus & Ἐρωτος

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θέαν δὴ τὴν Ἑλλάδα, καὶ πειδὰν ἀφίκῃ εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη· τὸν τεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, ἦ ἀκολουθήσει. ΠΑΡ. τοῦτ' αὐτὸ ἦ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι βαρβάρῳ ἦ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ. θαῤῥεῖ τοῦτό γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύω καλὼ, Ἵμερος ἦ Ἔρως

d Δὶ] δὴ P. e Ὡς] Nullae Edd. habuerant: ſequendam putavi auctoritatem O. f Δύω] δὸο H1.

venit, quae θεσπεσίους, quando multi proci eas ambitioſe petunt. Homericum eſt, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ. 157. Τοῖσδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχω. In ὕστω δή τι parum ad ſententiam confert illud τι, ſed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet; pleonaſmum iſtius voculae in ſimilibus probat *H. Stephan.* App. de D. A. p. 81. *Arrian.* H. Ind. c. 37. ἀνάπαλίς ὕστω τι καθιεῖ. *T. H.*

41. Ἄωρον] Ὀμφακίαν. *Ariſtan.* ἄωρα τὰ ὀμφακίδα καλούμενα τρυγήματα. *Interp. Ariſtoph.* Acharn. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hiſt. *J. B.*

57. Βαρβάρῳ] Phrygi: notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod. *De palat. ſacr. largit.* *J. B.*

59. Παῖδε] Miniſtros ſemper hos Veneri præſto fuiſſe tradit *Heſiodus* Theog. 201.

Τῇδε Ἔρος ἀμάρτησε καὶ Ἵμερος ἔσπετο καλός.

& in raptu Helenae utrumque ſibi adfuiſſe affirmat Paris in ſuo cum ea ſermone apud *Homerum* Il. Γ. 442. *E. L.*

Ibid. Δύω καλά] Male antea δὸο καλῶ. *J. B.*

Ibid. Ἵμερος & Ἔρως] Dixi ad illud *Petron. tu deſiderium, tu voluptas.* Sequens Dialogus totus Homericus eſt. *J. B.*

Ἵμερος καὶ Ἔρως] *Eratine*, inquit *Mart. Capella* IX. p. 306. (nam minus placet utriusque Leid. Codicis *Erotime*,) *Oppridis filia, & Himeros Cupidinis adſecutor* (Graecorum ἀκόλουθον interpretatur) *item Terpſis e famulitio Dianae concinentes gratiſſime intravere primum: ſed puer monauliter ſonabat. Poſt hos pſallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus.* Ibi *Lucianum* hujus Dei meminiſſe notat *Grotius.* Megaris in templo Veneris praeter ipſius Deae ſimulacrum, Πειθὼ καὶ ἑτέρα θεὸς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι. ἔργα Πραξιτέλους. Σπόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἵμερος & Πόθος &c. apud *Pauſan.* I. p. 105. *Pothi* a Scopa facti meminit etiam *Plin.* H. N. XXXVI, 5. p. 634. teſtatus eum cum Venere & Phaëthonte Samothraciae ſanctiſſimis religionibus coli. Ceterum quod *Barneſius* ad *Eugenii* Epigr. in Anacreontem p. 367. παῖδε exponendum eſſe contendit non *filios* ſed *famulos*, nihil eſt: vide modo *Cornut.* de N. D. cap. 24. 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII. quod Anacreonti, qui recte ſapit, nemo tribuat, idem *Barneſius.* Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt *H. Stephanus* & *Andr. Schottus* Obſ. Hum. II, 61. *Theodorus* eſt *Prodromus* in Amaranto p. 465. *T. H.*

"Ερως· τοῦτο σοι παραδώσων ἡγεμόνε ἑ ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, [a] ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει [b] γυναῖκα ἐρᾶν· ὁ δ' Ἵμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅσον ἐστὶν, ἱμερτόν τε ποιήσει, καὶ ἐράσμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῶσα δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ ὕστως ἅπασαις αὐτὴν [c] ἀναπείσομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν [d] ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρᾶν γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἴομαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐραθῇς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. [e] πρέπει γὰρ κἀμὲ [f] νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὁπλίσια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὴν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον [g] τούτου δὲ μόνου προσδεῖ. ΠΑΡ. δέδοικα μή με [h] ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. [i] βούλει ἐπομόσωμαί; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. ΑΦΡ. ὑπισχνοῦμαί σοι τὴν Ἑλένην σοὶ παραδώσων γυναῖκα,

Eros: utrosque tibi tradam duces viæ futuros. Et Cupido quidem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem amare: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur: atque ita omnes certe Helenam permovebimus. PAR. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo jam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Græciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum hæc omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubæ gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adesse, ac festum agere simul nuptiarum & victoriæ meæ: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare. PAR. Metuo, ne me negligas post judicium. VEN. Vin' jusjurandum interponam? PAR. Neutiquam: sed promitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi Helenam me traditurum esse uxorem, eam-

a Ὅλως] ὁλῶ O. b Ἀκολουθεῖν] συνακολουθεῖ O. c Ἀναπείσομεν] ὦμεν πεισομεν. P. Mogg. AIW. d Ταῦτα] Priores Edd. τάχα. Ταῦτα item in Marg. AIW. e Πρέπει γὰρ] πρέποι γὰρ ἂν P. πρέπει γὰρ ἂν J. Va. f Νικηφόρον] καινηφόρον εἶναι ὑμῖν συμπ—. G. P. νικηφόρον vitiose J. g Τούτου] τουτοῦ O. h Ἀμελήσεις] ἀμελήσῃς O. quod magis usitatum. i Βούλει] βούλει ἐν J. Va. βούλει τὸ σὸν. O.

75. Καὶμὲ καινηφόρον] * Φιλόχορος δὲ ὁ Ἀθηναῖος φησιν, ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατίσησαν οἱ ἐν ἀξιώμασι παρθένοι φέρειν τὰ καινὰ τῇ Θεᾷ, ἀφ' οὗ ἐπικλη-

* Φιλόχορος ἐν Β Ἀθηναῖος] Exc. G. β Ἀθηναῖ· fatetur tamen se reperisse in Cod. Mss. ἐν βαθηναῖ. C. M. β. Ἀθηναῖος. M. duS.

τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς. V.

Haec totidem verbis exstant in *Harpocrat.* & *Suid.* V. Καινοφόρος. T. H.

66. Καὶ ὕστως ἅπασιν] Καὶ ὕστως ex O. assumpsimus; in Impr. enim non comparet. M. duS.

67. Ὅπως μὲ τάχα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη] Ut olim legendum conjeceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mss. Ὅπως μὲ ταῦτα χωρήσει ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη. quomodo haec successura sint obscurum est, Venus. J. G. G.

Ibid. Ταῦτα] Ex Ed. J. & Mss. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. M. duS.

74. Προμ. & νυμφ.] Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris ædibus ducit sponsam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo συννυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re *H. Steph. Suidam*, & alios. E. L.

75. Πρέποι γὰρ ἂν . . .] Καινήφορος virgines nubiles — *Hartung.* p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. M. duS.

Πρέπει γὰρ] Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν κἀμὲ· ut in *Platonis* Alc. I. p. 432. C. πρέποι γὰρ ἂν σου καὶ σοὶ τὸ καλῶς λέγεσθαι· Καινήφορον habuit etiam *Scholiastes*: quae nulla est causa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic opti-

eumque porro te secuturum esse; atque Ilium ad vos profecturum: ipsa ego adero, & adjutrix ero ad haec omnia. PAR. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces? VEN. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper adsumam. PAR. Quum ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

ἐγὼ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, ἐγὼ ἀφίξομαι παρ' ὑμᾶς εἰς † Ἴλιον· ἐγὼ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. ΠΑΡ. ἐγὼ † Ἔρωτα, ἐγὼ † Ἵμερον, ἐγὼ τὰς Χάριτας [k] ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρει, ἐγὼ † [l] Πόθον ἐγὼ † Ὑμέναιον [m] πρὸς τούτοις προσλήψομαι. ΠΑΡ. εἰκῆ γὰρ τούτοις [n] δώσεις τὸ μῆλον, ὅτι τούτοις λάβοις.

XXI.

MARTIS ET MERCURII. ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MARS. ΑΡ.

1. AUdistin', o Mercuri, qualia miniratus sit nobis Jupiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si voluero sursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecumque ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos

ΗΚουσας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερόπτικά γε καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἁπαρεμαθέντες καταστρέψητε βιάζηθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ † γῆν ἅμα, καὶ † θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα γε σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἓν ἀπάν-

k Ἄξεις] ἥξεις O. l Πόθον] Πειθὼ *AtW.* m Πρὸς] ἔτι πρὸς O. n Δώσεις τὸ μῆλον] δώσω σοι τὸ μ. *F. V2.* Quod sequitur εἰκῆ τούτοις λαμβ. deest in O. o Βιάζηθέ] Ita *F.* & *V2.* Reliquae βιάζεσθε minus recte.

ptime respondet ἐορτάζειν τὰ ἐπινίκια. *Hartungus* Dec. I. c. VIII. §. 37. nihil aliud adfert, quam *Scholiastae Theocriti* locum ad Eid. II, 66. ubi docetur virgines vel nubiles vel potius nupturas τῇ Ἀρτέμιδι παννυχίδων ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad παννύχιον firmandam, non video. Etsi pompam nuptialem παννυχίδα, vel etiam plures, quod sane fieri potuit, παννύχιοι prosequerentur, cur hoc sibi munus praecipuum Venus deposcere voluisset, quae tandem ratio commoda proferetur? At multum ad ejus honorem referebat, si hisce nuptiis, quas ipsa Paridi se conciliaturam esse promittit, victis formae rivalibus, interesset νυμφίος. Gr. Cod. lectionem ita possis refingere: πρ. δ' ἂν π. νυμφίος, οἶμαι, ὑμῖν παρεῖναι *T. H.*

76. Νυμφίον] In Mf. scribitur πρέπει δ' ἐμοὶ παννυμφίον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι sed vulgatam non damno. *J. G. G.*

79. Τουτουὶ] Mf. Ox. pro τούτου. *M. du S.*

81. Βούλει ἔν σοι] Mf. Ox. habet τί σοι. *F.* ἔν. Desunt in *Fl. H.* & *Wech.* Ego hanc inde concinnavi scripturam. *M. du S.*

81. Ἐπομόσωμαι] Conspirant Edd. cunctae: nihilominus legendum ἐπομόσωμαι propter ἵνα, quod intelligitur; πάνυ δ' ἀμαθὴς ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἵνα, ἢ ἵνα, ἢ ἄν, ἢ ὅταν τιθέναι, monente *Thoma Magistro.* Dial. M. X. §. 8. βούλει μικρὸν ἀφίλωμαι ἐμοῦ ἢ ἐφ' ᾧ; *Aristoph.* Ran. v. 420. Equit. v. 52. Βούλει ὦ Δημοσθένους σοι δῶμεν; Idem in Timone vitium correximus §. 37. n. 18. *T. H.*

84. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a *Luciano* profectum esse non credo: an ἐπακτήν; ut *Long.* III. p. 81. γυναῖκα ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος imo potius ἐπὶ αὐτήν. *T. H.*

88. Πόθον] Hunc Deum haud temere alibi reperias. Consule *Emst.* Od. A. *M. du S.*

93. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν κ.] Haec mutuatur ex *Homero* Il. Θ, 17. & sequ. *J. C.*

99. Συναρτήσας] Mallem fere συναρτήσας nisi expressisset illum *Homeri* versum Il. Θ, 25. Σεῖρε μὰν καὶ ἐπὶλα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Δησάμενος· nam συναρτᾶν est συνάπτειν, ut veteres exponunt. *T. H.*

ἁπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερος ὤν, οὐκ ἂν ἐρρηθείην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ [a] καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην.

compares, omnibus fortiorem esse & validiorem, inficias non iverim: sed una junctis tot Diis superiorem esse, ut pondere nostro ne deducere quidem eum valeamus, etsi terram & pontum adsumserimus, haud sane mihi persuaserim.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἐπολαύσωμεν ἐκ φλυαρίας. ΑΡ. οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούσαντι μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, [b] ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοίῳ ὄντι δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελέησασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆλθέ μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. εἰ γὰρ ἀσφαλὲς ἦν σοὶ λέγειν, ἦν ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas ad omnes me promiscue hæc dicturum, non tibi soli, quem linguæ temperare posse noveram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Juno, & Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus præ metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis misserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam ejus. MERC. Tace: fave linguæ: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. PA-

[a] Καταβαρήσειν] καταπονήσειν *J.* [b] Ἐπεβούλευσαν] ἐπιβούλευον *J.*

5. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καὶ. diversus est usus, quando iterantur hæ particulæ, neque huc congruit. *T. H.*

7. Εὐφήμει] *Apul.* Milesi. I. *Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi linguæ intemperantiæ noxam contrahas:* ibi *Pricaeus* p. 25. & hoc ipsum & plura similia notavit. *T. H.*

15. Ὁ Ποσειδῶν &c.] Narrat Neptunum, Junonem & Minervam conspirasse in Jovem, eumque constituisse in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Jupiter perculsus in varias se formas verterit. Respicit ad *Homeri* locum, in Iliad. A. v. 398.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

Cum ipsum vincire dii alii voluerunt
Juno & Neptunus & Minerva. *J. G. G.*

16. Ἐπεβούλευσαν] Ed. *J.* pro ἐπεβούλευσαν quod in reliquis est. *M. du S.*

Ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι] Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. *Aristoph.* Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς — *Demosth.* in Lacr. p. 952. D. ἐπιβούλευον μηδὲν ὑγιὲς ποιεῖν. *Aristoteles* apud *Schol. Theocr.* ad Eid. XV, 64. ὁ Δία μειδιάσαντα ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγῆναι· perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit *H. Stephanus.* *T. H.*

44. Δακὼν ὁ δάκτυλον] Hoc est, *quid unguem mordes?* Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. *Horatius* de poëta versus non facile faciente I. Sat. 10. — *in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet ungues.* *J. C.*

45. Τῶν Ἰκ. λ. Πηνελόπην] Hujus mulieris filium etiam *Hyginus* facit CCXXIV. Cujus Icarii filia fuerit non reperio. Spartana erat. *M. du S.*

Τῶν Ἰκαρίων λέγω Π.] Hinc poëtis Ἰκαριώτης *Propertio Icariotis, Quaeque terunt fastus, Icarioti, tuos,* III El. 11. *Icarum* dicas, *Icarium* an *Icarionem*, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen *Homero* duce vulgatum *Icarius.* Generis origo nobilissima, quaeque vel ab AEolo, vel altius

XXII.

PANIS ET MERCURII. ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PAN.

1. SAlve, pater Mercuri. MERC. Imo & tu quoque: ſed quomodo ſim ego tuus pater? PAN. Non tu Cyllenius es Mercurius? MERC. Ita ſane: at quo pacto filius meus es? PAN. Per adulterium ſum ex amore tibi natus. MERC. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram: meus enim qui fieri poteſt ut ſis cum cornibus, & naſo tali, & barba hirſuta, cruribusque bifidis ac hircinis, & cauda ſuper nates. PAN. Quicquid in me ridiculi dixeris, tuum ipſius filium, o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipſum, qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid imprudens in capra ſtuprum commiſi? PAN. Non capram quidem ſtupraſti; ſed fac, ut in memoriam redeas, ſi forte in Arcadia puellæ ingenuæ vim intuliſti: quid commorſo digito quæris, multumque hæſitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.

ΠΑΝ.

Χαῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατὴρ; ΠΑΝ. οὐχ ὁ Κυλλήνιός Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις; ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱός ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ. μοιχίδιός εἰμι, [c] ἐξ ἑταίρας σοι γενόμενος. ΕΡΜ. νὴ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχηλα, καὶ τραγικὰ, καὶ ὑπὲρ ὑπὲρ τὰς πυγάς; ΠΑΝ. [d] ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπονείδιστον [e] ἀποφαίνῃ· μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. ΕΡΜ. τίνα δὲ καὶ φὴς σε μητέρα; [f] ἦπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἔγωγε; ΠΑΝ. οὐκ αἶγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀλίγου δεῖν ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ.

c Ἐξ ἑταίρας] ἑταίρου *J.* notaturque in margine *AIW.* d Ὅσα] ἐπὶ σὰ P. *J. V2. AIW.* e Ἀποφαίνῃ] ἀποφαίνεις P. *J. V2. AIW.* f Ἦπου] μήπου C.

tius ab Atlante, aut, ſi mavis, ipſo Jove repeti poteſt. Prius exponit *Apollodor.* I. p. 27. inter AEoli & Enaretes filios Perierem recenſens. Ex iſto Periere, qui Meſſenem obtinuit, & Gorgophona Perſei filia natus eſt Icarius cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non AEoli facere filium Perierem, ſed Cynortae; διόπερ, inquit, τὰ περὶ τὸν Περιήρους ἐκγόνων εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν γένος ἀναλύσομεν. Praeſtitit fidem lib. III. p. 211. totamque gentis ſeriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Jove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215. ſcribuntur, Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες Ἀφαρέα μὲν καὶ Λεύκιππον ἐκ Περιήρους γενέσθαι τοῦ Αἰόλου. Κωμήτου δὲ Περιήρη τοῦδε, Οἰόαλον· Οἰόαλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρεων, Ἱπποκόωντα, Ἰκαρίαν, quanquam neminem illa ſuſpicio tetigerit, ne *Meurſium* quidem in Regn. Laconi. c. III. ab iis, inquam, recidenda ſunt, niſi plane fallor, Περιήρους, τοῦδε inferuit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi ſane Κωμήτου δὲ Περιήρους ſed meminiſſe debuerat, diverſam aliorum in hoc loco commemorari ſententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos eſſe AEoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, ſed OEbalus fuit filius; itaque *Pauſan.* III. p. 203. 204. neque mirum; quippe qui ſimul tradant, eandem utrosque Gorgophonen habuiſſe uxorem, teſte *Pauſan.* IV. p. 283. unde jam planius intelligitur, quod ait p. 204. εἶναί τε Ἀφάρεα καὶ Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρεω πρὸς μητρός. Hac de re ſcriptorumque diſſidio componendo quae poterant obſervari multo plura, lubens praetermitto. Icarius ergo ſeu Perieris ſive OEbali filius in matrimonio habuit vel nominibus diverſis unam, vel plures uxores: Dorodochen Orſilochi, aut, ex Phereeyde, Aſterodiam

ΕΡΜ. εἶτα τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ τράγῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε γάρ με ἐξέπεμπεν ὅπι τ' Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μέν σε, ἔφη, ἐγώ εἰμι, Πηνελόπη ἡ Σπαρτιάτις· τ πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τ Μαίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι [a] συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ ἀφ' τοῦτο ὅμοιός ἀπέβης τῷ τράγῳ. ΕΡΜ. νὴ Δία, μέμνημαι ποήσαί τι τοιοῦτον. ἐγὼ οὖν ὁ ἐπὶ

MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quæ dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito deum habere te Mercurium. Majæ & Jovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congrediebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco. MERC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui for-

[a] Συνῆν] συνὴν F.

Eurypyli filiam ipsi jungit *Schol. Homer.* ad Od, O, 16. Periboeam, νύμφῃ Νηΐδι (nihil erat ista aetate nympharum connubiis familiarius) *Apollodorus*, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem ejus Iphthimen, Eumelo nuptam coniigunt ex Od. Δ, 797. nescio quam recte; mihi quidem ratio constat, cur olim in *Homero* scriptum fuisse statuam; Εἴδωλον ποίησε, Μάλη δ' ὅγε γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κούρῃ μεγαλήτορι Ἰκαρίοιο. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti policetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium adlaturum, quod metum ejus omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur *Apollodor.* III. p. 217. *T. H.*

54. Τράγῳ ἑαυτὸν ἀπείκασεν] Ita *Philargyr.* ad *Virgil.* Ecl. II, 32. *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis, Schol. Theocr.* ad Eid. VII, 109. & *Serv.* ad AEn. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcerrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum solerter tantae difficultati vel *Nonnus* vel *Maximus* mederi conatus est in Συνωγ. Ἰσ. ad *Gregorii Nazianz.* Stel. I. p. 141. καὶ ἐκποίησας αὐτὴν μαγείᾳ τὰς ὄψεις αὐτῆς ἐκίνησε, καὶ ἀχειθὴ ἐπὶ τῷ τράγῳ nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admisit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Jove natus & Maja, ut monet *Cicer.* de N. D. III. §. 56. filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures extiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 3. 125. Scriptorem Arg. I. ad Pythion. *Pindari*, quorum alter ad alterum emendandum juvat, *Apollodor.* I. p. 13. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 772 Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clausserunt, quod credere licet adfirmanti *Herodoto* II, 145. quum contra AEgyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τ' ὀκτὼ τ πρώτων λεγομένων θεῶν & *Herodotus* quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum hunccce noviissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146. καὶ Πανὸς γὰρ πολὺ εἶναι ὕστερον νόμιζον (οἱ Ἕλληνες) ἢ τοὺς ἐπιφανεῖς γενέσθαι· mirandum sane fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adjutor haud ingrati didicerunt. At grande mortis ejus arcanum patuit demum sub Imperatore Tiberio: quum enim ex insula Paxis audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, conjecturarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert *Plutarch.* de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, devenerit moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam eum valde delectatum fuisse ferant: vide *AEschyl.* Pers. v. 447. & Schol. Cur autem κερασφόρος fuerit & τραγοσκελὴς, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura AEgyptio juxta & nostro Pani communis; utrumque enim γράφουσί τε καὶ ἀγάλματα αἰγοπρόσωπον & τραγοσκελῆ, teste *Herodoto* II, 46. talemque carmine depinxit *Sil. Ital.* XIII, 326. Hinc Pan διθύραμβος Thespidi Tragicorum vetustissimo apud *Clem. Alex.* Strom. V. p. 370. D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Athenienses adscitus fuit Pan: vel Thespis igitur ritus in Arcadia solennes descripsit, vel

forma ſpiritus facit, adhuc imberbis ipſi, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. PAN. Atqui pudori nec probro eso tibi, pater: muſices enim peritus ſum, & fiſtula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me ſine facere poteſt: imo ſodalem & thiaſi ſocium conſtituit me, duxque ipſi ſum chori. Quod ſi greges meos ſpectes, quotcumque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum lætabere. Nuper etiam auxilio Athenienſibus lato tam ſtrenue rem geſſi Ma-

κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, τὸν πατρὸς καυλήσομαι, ἢ γέλωτα ὀφλήσω τοσοῦτο ὁ τῷ πάσῃ ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ καλαγχῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνθρωπον ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγεῖμαι αὐτῷ τῆς χορείας. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὁπόσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡδήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρόσθεν δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ὅτε ἐπῆλθον οἱ Μαρα-

ὁ Παρὰ] περὶ *Al. Hl.*

vel fabulae ipſi tributae falſum nomen meatiebantur, quod voluit Vir Maximus. Καρδίστου vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde diſſentiunt Grammatici, quos lege ad *Ariſtoph.* Ran. v. 232. ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vir eſt, ut intelligas, niſi repoſueris p. 504. v. 2. Καρδίστου πόδα τὰ ἀκροτήρια τῶν ὀρῶν βαίνων &c. κεραύνῳ pari ratione *Dionyſio* Perieg. v. 995. ubi itidem neſcio quid *Scholiaſtes* & *Euſtathius* tricantur. *Plato* ſuperne glabellum fecit, qualis, inferiore ſaltem corporis parte obtecta, vel Penelopae placere potuiſſet, in Crat. p. 280. E. Πὼν αὐτόλος, δίφυὴς Ἑρμοῦ υἱὸς, τὰ μὲν ἄνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς, καὶ τραγοειδής. Porro, ſi *Lucianum* audis, Ulyſſi nullam injuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compreſſa, antequam nuberet: imo in Lyceo templum eſſe Panos, in quo natus adferatur, ſcripſit *Lactant.* ad Stat. Theb. II, 206. ſecus *Herodotus* ſenſit: nam ſi Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσαι ἔτεα ὀγδώκοντα τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145. eum oportet in lucem prodiiſſe finito bello Trojano, dum longinquis erroribus jactatus Ulyſſes domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt verſati, quorum abſurdam interpretationem *Virgilii* Georg. I, 16. profert *Servius*, cujus adnotatio, ut intelligi poſſit, levi manu parumper adjuvari debet: *Nemus linquens patrium*] *Pindarus Panа ex Penelope Ulyſſis filium dicit*: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam *Schol. Theocriti*) *unde multi patrium pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas ſit, ſed Ithacenſius; ut a patre, non a patria vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus*: adde *Serv. Daniel.* ad AEn. II, 44. Jam praeterea ſi quis forte paulo ſeverior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi ſodalem ac conſortem faciat, minus obſervatae temporum rationis dicam ſcribat, excuſationem ſibi paratam habebit ex aliorum, quos ſane multos laudare poteſt, errore ſimili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis hujus Panis nati aetatem antevertit. Sed in his ſcilicet fabuloſis intra veniam peccare cenſentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compenſant. *T. H.*

62. Μαστικὴ γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & Δικτυσμ. Copioſe *Menr.* Dionyſ. Interpret. *Theocriti*, & *Virgil. J. B.*

Ibid. Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. *Theocr.* Idyll. 7. καπυρὸν τόμον, λαμπρὸν, ἡδὺ, μιλαφορικῶς. τὸ γὰρ ἔσχατον τῶν ἰδιωμάτων ἰδίως τὸν γιῶνα. Tangit aliam interpretationem, & haec verba *Micyll.* interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν· ſed καπυρὸν verbum ruſticum, ut in *Longi* ποιμεν. ὑφηµῶς autem ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τῆς συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἷον ἐκ καλαμείου σκεύους ἀγροτικωτέρου. *teſtarum ſonitus.* Qua de re viri Clariſſimi *Iſaac. Caſaub.* ad *Suet. Theod. Marcil.* ad *Perſ. J. B.*

Καπυρὸν] *Dulce. F. G.*

Π. Καπυρὸν] *Theocrit.* Idyll. VII. *Virgil.* Ecl. II. & IV. *M. du S.*

Πάνυ καπυρὸν] Πάνυ καπυρὸν γελάσας *Longus* habet II. p. 34. ibi *Jungermannum* & *Mollium* hic *Luciani* locus non fugit: quod adfertur ex Epigrammate, *Noſſidis* eſt Anth. III. c. 6. Ep. 16. Καὶ καπυρὸν γελάσας ὑδρηλίσαι. Fluctuare Viros Eruditos in conſtituenda vocis poteſtate minime miror, quippe quam adſequi non licet, niſi primam ejus vim atque originem habeas exploratam: eo ne *Salmaſius* quidem pervenire videtur potuiſſe ad *AEl. Spartian.* p. 45. Nobis hic longioribus eſſe non libet. *T. H.*

68. Ἀθ. συμμ.] Quod ait *Gilb. Cognatus*, *Panа majore, quam humana ſtatura exercitui Graecorum praeiiſſe* (Vide *Homer. hymn. in Pana*) nusquam alibi reperio. Lapſus fortaſſe memoriae eſt; nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. *E. L.*

Ἀθ. συμμ.] Vide *Pauſ.* Att. *M. du S.*

70. Ἀμὰ

ραβῶνι, ὅς τε καὶ ἀριστεῖον [a] ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ ὄφελος Παιὸς ὄνομα.

orathone, ut virtutis præmium attributa sit mihi, quæ sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε. ΠΑΝ. εὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. ΕΡΜ. [b] ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ [c] ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ [d] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶδα ἔγωγε, τί χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι; ΠΑΝ. πρόστατε, ὦ πάτερ, [e] ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ προσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ· πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκουόντοιγέ τινος.

4. MERC. At, quæso, dic mihi, duxistin' jam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant. PAN. Neutiquam, Pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sim una, quacum rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn ineo, & cunctas Bacchi Mænadas, ac valde color ab ipsis atque obsérvor. MERC. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, jam primum petenti a te? PAN. Impera, pater: nos autem viderimus ista. MERC. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII. APOL-

a Ἡρέθη] ἡρέθη F. ἡρέθη A1. f. V2. b Ταῖς] ταῖς ἂν f. V2. c Ἐπιβαίνεις] ἐπιχειρεῖς A. P. f. Marg. A1W. d Πίτυϊ] Πυθοῖ A. P. L. f. e Ἡμεῖς] Hic praefigebatur in margine A1W. Ep. ea persona mox deleta: tum ἴδωμεν. In P. sid.

70. Ἀριστεῖον] Extat ea de re *Simonidis* epigramma quod statuæ illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόποδα ἰμὶ Πᾶνα, τὸ Ἀρκάδα, τὸ καὶ ἀπὸ Μαίνου
Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσαντα Μιλτιάδης.

Pott. 306. f. & 390. f. V. & A. G. IV. 871. Innotuisse tum primum Athenienſibus docent *Clem. Alex.* p. 18. C. & *Noster* Διατ. c. 9. Μακρὰ dicebatur spelunca; vide omnino *Eurip.* Ἰων. p. 697. B. *M. du S.*

74. Τοῦτο] Id est, Πᾶνα. *F. G.*

75. Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, *Achill. Tat.* lib. 8. & ἐρωτικός. *Long.* lib. 2. *F. B.*

77. Ἐπιχειρεῖς] Ex A. P. & Ed. f. nisi quod in hac mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνω. Vide Dial. seq. finem & *Epist. Div. ad Saturnum.* Echo cur fingatur Pana amasse, vide *Polyæn. Strat.* I. p. 10. Meminit & *Moschus* apud *Stob.* in Grot. *Flor.* 247. *M. du S.*

Ἐπιβαίνεις] Probissimam lectionem nullus equidem mutavero cum ἐπιχειρεῖς. De Pane non aliter jocatur Mercurius, quam si totus foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν *Poll.* V, 92. *Long.* III. p. 79. οἱ κριοὶ ἔοικεν ἄλλος ἄλλῃ, & ἐκπεπαίνειν Athen. XIII. p. 605. F. *Pausan.* V. p. 448. solet quidem *Aristoteles* ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον sed apud alios saepius invenias ἐπιβαίνειν τὸν ἵππον vel τῇ ἵππῳ utrumque in Hippiatricis: p. 57. ἐὰν κακογενὴς ὀχεῖον ἐπιβῇ *inscenderit* Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βάτης & ἀναβάτης idem qui ὀχεύτης· nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. *T. H.*

78. Τῇ τε Ἠχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ] Hinc Pan ἐρωτοπλεκὴς πάσης Ἀχοῦς Anthol. IV. p. 476. a *Theaeteto* dictus; ubi *Brodaeus* hujus loci meminit, & praecedentium. Pinus amatae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod praeter Ed. f. nonnulli Codd. pro Πίτυϊ praebent Πυθοῖ, id quidem quale sit, non percipio: recte jamdudum monuit *Jungermann.* ad *Long.* p. 215. hunc *Luciani* locum proferens: *ubi male quidam cusi* Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae mutatione vitiosam scripturam expoliveris Πυθοῖ, praeferenda videri potest receptae, atque ab ipso *Luciano* profecta: Pitho sane in comitatu Magnae Deae, cujus μεγάλας θεᾶς κόπις παιδοδόκος Panem vocavit *Pindarus* apud *Aristotel.* Rhet. II. p. 111. ideoque junguntur in re sacra faciunda; *Demosth.* Ep. Δημ. LXIII. ἱδύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Hermesianactis* Gratiarum una Pitho, teste *Pausania* IX. p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων φίλτρον τέρπνον, quod ex *Pindaro* profert *Scholiastes* ejus ad Π. Γ, 139. Imo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx Panis & Pithûs filia: *Schol. Lycophr.* ad v. 309. Ἡ Ἰυγξ γυνὴ ἦν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς καὶ Ἠχοῦς καὶ Πανός· plures adnotavit testes *Kusterus* ad *Suid.* in Ἰύγξ. Echo, quae sibi jus matris itidem vindicet, nihil hic moramur. Jam suspicari non absurdum est, librarios solenni facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυϊ. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα,

XXIII.

APOLLINIS ET BACCHI. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

A P O L.

1. QUid autem dicamus? eademne matre natos, Bacche, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum, dissimiles plane forma, & vitæ instituto? etenim hic quidem undiquaque pulcer arcum tractat, & potentia non mediocri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir, & ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus hujus discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi

Α Π Ο Λ.

ΤΙ ἂν; λέγοιμεν ὁμομήτριους, ὦ Διόνυσε, ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων· ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσῃς, ὦ Ἄπολλον· οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ

f Διακρίναις] Διακρίσεως C. Atticorum more: Διακρίσας F.

89. Καὶ Πρίαπον] Ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν. Τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι * τὸν Διόνυσον, ἐπιθέλικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου. Ἄλλοι μὲ Διονύσου μὲ υἱὸν, † μητρὸς δὲ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μακρόβιος δὲ ὁ Παταρεὺς ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν, ἣ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ‡ λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδὲν αἰδοῦς ἐχόμενη. εἶχε γάρ, φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον· λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον. *V.*

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος γυναῖκες φασί. C. M.

* Τὸν Διόνυσον] τῷ Διονύσῳ. *V.* *M. du S.*
Male mutarunt in Ed. *A.* supplendum fuerat ex Scholio ad Jov. Trag. §. 6. τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. *T. H.*

† Μητρὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διώνης] Διώνης correxerat etiam *Matth. Sladus*: δὲ pro ἢ *M. du Soul.* Ego securus sum lectionem Scholii ad Jov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest: *Schol. Theocr.* ad Eid. I, 21. Τὸν Πρίαπον νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διώνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio *Strabo* XIII. p. 879. A. ὥστε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν Θεῶν, ὁμοσάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων illa τῶν Θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur *G. Cuper.* ad Marm. Ant. p. 300. orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampsaceni, tanti numinis cultores præcipui, persuasissimum habebant teste *Pausan.* IX. p. 771. *T. H.*

‡ Λειμῶνας] Λιμένας prima manus: mox factum λειμῶνας, & hinc λιμῶνας, quod in *V.* est. *J. G.*
Sed vide Schol. ad Δ. Τρ. ubi recte λειμῶνας. *M. du S.*

τα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. *T. H.*

79. Πίτυϊ] *Suid.* in Pitys: *Nonn.* Dionys. lib. 2. *Propert.* lib. 1. Male in quibusdam Πυτῆ. In Anglic. Πυθοῖ. *J. B.*

Πίτυϊ] Pityn ajunt puellam fuisse a Pane simul & Borea adamatam, quæ quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret Tellus ex eo quod reliquum erat arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cujus ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. *E. L.*

Πυθοῖ] Angl. P. L. & Ed. *J.* Reliqui Πίτυϊ. *M. du S.*

87. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.] Non aptissime cohærent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίους ἀδελφοὺς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, Τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimillimis vide *P. Burmann.* ad *Ovid* Metam. IV, 288. ubi *Luciani* meminit: de Hermaphrodito *Diodor. Sic.* IV. p. 150. B. *T. H.*

95. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi: vocant ἀκροτόδια· de qua dictione alibi. *J. B.*

καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ διατριβόμεν· τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἄπολλον· ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις [a] ξενοκλονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἶει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥντινα καὶ παρεσκεύασται, ἤν τις Ἑλλὰς ἀφίκηται πώποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα.

Ὁ μὲν γάρ τοι Πριαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς πως [b] μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος· αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιοῦτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γὰρ, εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ὅτι σὲ ἦν, ὦ Ἄπολλον, ἀγάγοι τὴν

sane eodem geniti patre sæpius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambo arcus usu periti. B A C. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista jam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu autem vaticineris, & sanes ægrotos. A P. Putanne sororem delectari Scythis, quæ ita se jam compararit, ut, si quis Græcus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, aversata cædes. B A C. Jure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaci fuerim: igitur præteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. A P. Tentabat te. B A C. Rem tenes. A P. Tu autem quid ad hæc? B A C. Quid aliud quam risi. A P. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentavit. B A C. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat peri-

a Ξενοκλονεῖ] Ita recte *Va. S. A.* In *F. A. J. P.* fuit ξενοκλονεῖ. b Μέσας νύκτας] μέσας τὰς νύκτας. *J. Va.*

8. Ἥν τις Ἕ.] Orestis fabulam tangit, cum quo aufugit *Eur.* *M. du S.*

17. Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. βεβυσμένοι ἤδη ἱστέρας ὑποβεβρεγμένοι. *Heliod.* lib. 1. & 2. *Casaubon.* ad *Athen. Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

Ὑποβεβρεγμένοι] Inter cognatae significationis verba primo loco ponit *Poll.* VI, 25. ὑποβεβρέχθαι, λελουμένοι, ἐστιᾶσθαι μέθῃ, μεθύειν. *Long.* II. p. 60. γέροντες ὑποβεβρεγμένοι· ibi plura *Jungermann.* p. 213. *Luciani*, in quo saepius occurrit, bene memor: *Mollius* inverecunde, quem plane descripsit *Def. Heraldum* ad *Martial.* I. Ep. 71. nec satis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. *Heliodoro* λελουμένοι ἤδη δὲ πρὸς τὸ ὑγρὸν ἱκανῶτερον φιλοφρόνως, qui jam ulterius provecti vino permaduerunt V. p. 255. Eleganter *Alexis* loquendi modum parumper inflexit, Θασίοις δὲ Λεσβίοις οἰναρίοις τε ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέλει apud Athen. II. p. 47. D. *Thasiis Lesbiisque vinalis quod diei reliquum est commadefacere*, sive, *quod superest diei Thasiis vinalis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρώην ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt Interpretes, quos sum secutus: de Priapo si quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam si porro vertendum existimet, *nuper Lampsaci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I, 932. *Etymol.* in Ἀσαρίδι· *Serv.* & *Philargyr.* ad *Virgil.* Georg. IV, 111. Idem est, qui Bacchus, ex quorundam sententia: Bacchi filium ex Venere sunt qui faciant, cujus gravidae ventrem quum manu venenata Juno tetigisset, hunc scilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πύρα τῇ εὐπρεπεῖς ἀνθρώπων verecundae Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit *Schol. Theocriti* ad Eid. I, 21. de patre res non minus est incerta: in hoc quidem dialogo nusquam Bacchus hunc sibi honorem vindicat. *T. H.*

20. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλασα;] V. *Clem. Alex.* 16. C. *M. du S.*

21. Εὖ-

periculum : tu enim formoſus & comatus; ut vel ſobrius te Priapus adoriatur. AP. At cavebit, Bacche, ne ſollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

πειρᾶν· καλὸς γὰρ σὺ, ὦ κομήτης, ὡς [c] ὑ νήφοντα ἄν σοι τ Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μεθ' ἧς κόμης καὶ τόξα.

XXIV.

MERCURII ET MAJÆ.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

M E R C.

1. ESTne enim aliquis, mater, in cœlo deus miſerior me? MAJ. Ne dixeris, Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim, qui tot negotia ſuſtineo ſolus, laſſitudine confectus, inque tot miniſteria diſtractus? mane quidem mox atque ſurrexi, everrere ſympoſium oportet, & poſtquam inſtravi concionem, tum ordine diſpoſui ſingula, apparere Jovi, & perferre quoquo verſus nuncios ab eo ſurſum deorſum indies ingens ſpatium emetientem: quumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda eſt ambroſia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium eſt moleſtiſſimum, ne nocte quidem dor-

E P M.

ΕΣτι γάρ τις, ὦ μῆτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; MAI. μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον [d] μηδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας ἀναπαύμενος; ἑωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ· καὶ διαῤῥῶσαι τ ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετῆσαι ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διΐ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον προσκατιθέναι τ ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τ νεάνιον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω

[c] Καὶ νήφοντά ὤν σοι] νήφοντά σοι ἴσως τ Πρ. *J.* νήφ. σοι ἂν τ Πρ. *V2.* [d] Μηδέν] μηδὲ ὅ τι *J.* μηδὲν ὅ τι *V2.*

21. Εἶγε, τὸ μὴ] Scribendum eſt, εἴγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. *T.H.*

25. Καὶ νήφοντα] Sic Thraſo apud Ter. *Ego iſtum Eunuchum vel ſobrius.* *A.V.*

27. Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπιὼν. Sic *Euſtath.* lib. 5. Iſm. & Iſm. καί τι δρᾶν ἐπιχείρουν ἰδιωτικώτερον. *Heliod.* lib. 1. ἐπιὼν τινὸς τ ἀθυμίαν. Sic Latinis *tentare.* ſic Dial. XXII. ταῖς αἰχμὴν ἐπιβαίνειν. Cod. doctiſſimi *Golmani* ἐπιχειρεῖς. *J.B.*

29. Ἔτι] Hic Dialogus omnino turbatus in MSS. *J.B.*

38. Ἡμεροδρομοῦντα] Significat Mercurius ſe non meliore eſſe conditione, quam ſint Graecorum ἡμεροδρόμοι· qualis notiſſimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cujus etiam *Noſter* meminit in libello ὑπὲρ τῦ ὀν τῇ προσαγ. πλ. c. 3. Δρομοκήρυκας *Harpocration* interpretatur ἡμεροδρόμους, jure merito propterea reprehenſus ab *Henr. Valeſio*; eſt enim ſine dubio diverſum genus, quod *Lambinum* etiam fugit ad *Corn. Nepot.* Miltiad. c. IV. Ne *Livius* quidem ſatis accurate, cenſente *Valeſio*, lib. XXXI. c. 24. *ſpeculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno curſu emetientes ſpatium.* Summi ſcriptoris verba fere uſurpavi, ut Luciani mentem, quod ſatis erat difficile, vertendo aliquatenus adſequerer. *T.H.*

40. Νεάνιον] Jure vocat Ganymedem, cujus rapti pretium dederat Jupiter vel equos immortales, ut cum *Homer.* Il. E. 265. & *Apollod.* II. p. 123. plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poetis refert *Schol. Euripid.* ad Oreſt. v. 1392. *T.H.*

41. Νίκταρ ἐγὼ ἐνέχεον] *Alcaeus* & *Sappho* huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut *Athenaeus* docet I. p. 39. A. X. p. 425. D. quae ab *Euſtathio* ſunt deſcripta ad Il. Υ. p. 1205. Od. I. p. 1633. Si ab hoc miniſterio Mercurius abiit poſt Ganymedem in coelos ſublatum, ſibi non conſentit *Lucianus*, quando in initio Charontis dicentem facit; γέλοῖα παρέχομαι κ αὐτὸς οἰνοχοῶν multo ſerius haec ſcena eſt acta. *T.H.*

δω μόνῳ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. ἐμοὶ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

mio ſolus Deorum; ſed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque proſequi, & adeſſe ad tribunal. Mihi ſcilicet non ſatis ſunt, quæ de die facio, quum in palæſtris verſor, in concionibus præconem ago, rhetoras edoceo, ſed præterea quæ ad mortuos ſpectant adminiſtranda ſunt mihi in tot partes obeundas diviſo.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ ἄλλα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ [a] οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοὶ, ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἄτλαντος ἀμφιπονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὤφθη ἡ Κάδμου θυγάτηρ, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὁ ὄμμων ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν

2. Atqui Ledæ liberi alternis uterque in cœlo & apud inferos degunt: mihi autem ſingulis diebus & hæc & iſta ſunt facienda. Alcmenæ & Semelæ filii, ex mulieribus miſellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maja Atlantis filia natus miniſtro illis. Quin imo jam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miſerat viſurum, quid agat puella, antequam reſpiraſſem, legavit iterum Argos, ut viſitarem Da-

a Οἱ μὲν . . . υἱοὶ] Ita B2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ. υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλκ. υἱὸς ἐν Σ.

44. Ψυχαγωγῶν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua D. Deor. VII. Mort. XXIII. *Julian.* Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ, *Pindar.* Od. 9. Olympion. Eadem Horarum virtus: *Theocr.* Idyll. 15. *J. B.*

47. Κηρύττειν] Unde id munus Mercurio aſſignavit tot in locis *Lucianus.* *M. du S.*

50. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non ſarisfacit *Benedictus: Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad *Lucianum*, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὺ γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὖριον, velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῶν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί. *J. G.*

53. Οἱ . . . υἱοὶ] B2. οἱ . . . . υἱοὶ. quod a Cl. *Gronovio* monitum. In reliquis ὁ . . . υἱός. Parvi refert utro modo legas. *M. du S.*

Οἱ μὲν Ἀ. ἐν Σ. υἱοὶ] Si in poeta quopiam dithyrambico verſaremur, aut ex ejusmodi carmine verba forent detiumta, tolerari poſſet Alcmanicum ſchema: nunc nihil eſt expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis proſae flagitat. *T. H.*

56. Καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος ὤφθη ἡ Κάδμου θυγάτηρ ἐφ' ἣν πέπομφέ με, ὁ ὄμμων ὅ, τι πράττει ἡ παῖς] Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Jovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi filiam, Semeles ſororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. *Apollod.* III. Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Jove vilum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus. *J. G. G.*

57. Ἀπὸ Σιδῶνος] Fabulam illam, quam voluit *Graevius*, ſi tetigerit *Noſter*, nihil eſt, quod prius credamus, quam illum intelligi noluiſſe: quae enim acies quantumvis perſpicax per hanc ſatis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Imo vero facile poteſt probari, nihil *Luciano* fuiſſe minus in mente, quum haec ſcriberet: apud *Apollod.* III. p. 171. Jupiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὼ καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην· atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex *Pauſania* atque aliis eſt manifeſtum. Vel haec eſſe valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, *Lucianum* memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro ſorore Cadmi filiam poſuiſſe. *T. H.*

Ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς] Ἀδελφῆς forte: id eſt, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγήνορος. *F. G.*

62. Ἀντιόπ.] Vide 192. C. & Not. Lyci Thebarum regis uxor fuit Æſopi filia, vel, ut alii volunt, Nycteï.

Danaën : tum inde in Bœotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam viſe. Jamque plane confectus animum deſpondi: atque adeo, ſi mihi facultas foret, perlibenter equidem poſtulaverim vendi, ut in terris ſolent, qui malam ſervitutem ſerviunt. MA. Mitte iſta, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te juvenem. Nunc igitur, ut miſſus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Bœotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives ſunt qui amant.

Δανάην· εἶτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρθυκα ἤδη. εἰ γεῖν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. MAI. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύτερον λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

XXV.

JOVIS ET SOLIS.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

J U P.

Z E T Σ.

1. QUalia patraſti, Titanum peſſime! perdidiſti quæ in terris ſunt omnia,

Οἷα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μει-

ctei. Hanc Jupiter in Satyrum converſus gravidam fecit, quæ Zethum & Amphionem ex eo compreſſu peperit. *E.L.*

63. Ἀπηγόρθυκα] *Eraſmus*, *Benedictus*, alii, quod mireris, *ſe pariturum negare*, *recuſare* Latine reddiderunt; quæ ſignificatio ne unquam apud Græcos in hoc verbo hæreat, magnopere vereor. Alibi melius in ipſo *Luciano* res eſt geſta: notiſſima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, ἀπαυδᾶν, quando quis labores ac pericula ſuſtinere nequit, eorumque gravitate fatigatus & victus ſuccumbit, animumque deſpondet. Præter Lexicographos cumulum exemplorum collegit *Petr. Faber* Agon. I. c. 8. *T.H.*

Ibid. Ἡδέως ἂν ἠξ. πεπρᾶσθαι] Ut ſervi ob nimiam dominorum aſperitatem poſſint petere, ut vendantur, Antoninus Pius conſtituit §. 1. Inſt. L. 2. D. *de his qui ſui vel alien. jur. ſ.* Quod antea quoque Athenis obtinuiſſe docet *Grot.* Flor. Sparſ. ad d. §. 2. *A.S.*

64. Ἠξ— πεπρᾶσθαι] Athenis ſervo juſta de cauſa πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut ſe venderent adigere. *M.du S.*

Ἠξίωσα πεπρᾶσθαι] Servis apud Athenienſes, ſi nimis immiti dominorum atque intolerabili ſævitia premerentur, conceſſum fuit poſtulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teſte *Poll.* VII, 13. qui quando monet, ὃ δὴ ΟΙ ΝΥΝ φασὶ τὰς οἰκέτας πράσιν αἰτεῖν &c. oſtendere videtur, formulam loquendi veterem poſt Antonini Pii Reſcriptum in communem uſum rediiſſe. Cur autem *Pluſarch.* περὶ Δεισιδ. p. 166. D. ſcribat, ἔστι δ' δούλοις τόμον ἐλευθερίαν ἀπηγορευσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ διστάζω μᾶλλον ἐλλειν ἐπιεικέστερον, mihi quidem non ſatis expeditum, qui parum videam, quid eo pertinere poſſit conſequendæ libertatis deſperatio; nili forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπηγορευτας ampliore paulo ſenſu capiamus ſervos crudelitate dominorum atque injuriis eo redactos, ut de libertate omnino deſperent, atque ob intolerabilem ſævitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas ex hoc ſolo loco *S. Petitus* p. 178. repoſuit; præterminſit, ſtudione an temere, *J. Meurſius* in Themide: *Plutarchus* certe non aliter loquitur, quam de re ſui temporis & nota & uſitata, parique modo *Philo* Jud. de Vit. Contempl. p. 892. C. Therapeutæ, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πράσιν αἰτούμενοι ὑπὸ τῶν κεκμηκότων ἀτυχίᾳ ἢ κακοδουλοι, (*Noſter* appellat κακῶς δουλευοντας. *Eunap.* in AEdes. p. 81.) διστοτῶν ἀπαλλαγὴν σὺν ἐλευθερίᾳ ἑκατοῖς ἐκπορίζοντες ad accuratius examen iſta revocare nunc quidem non lubet. *Luciani* meminit ad *Pollucem* Eruditiſſ. *Kuhnius*, & *Th. Marcilius* ad §. 1. Inſtit. *de his qui ſui vel al. j. ſ.* ipſius rei *Iſ. Caſaubon.* ad *Sueton.* Jul. Caeſ. c. 2. *Fabrottus* ad *Theophil.* *T.H.*

69. Ὀξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. c. 1. Cætera hujus Dialogi pete Catapl. c. 1. *J.B.*

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.] Binos, qui ſequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen ſecundum primæ Edd. dimoverant, recte poſteriores in hanc commodam ſedem revocarunt: ordo ſcriptorum *Luciani* in vetuſtis Codd. ab edito multum diverſus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere jubeo

μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσω γὰρ ἐνεχθείς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους ἀφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχει. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. ΗΛ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἠλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; ΖΕΥΣ. οὐκ ᾔδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τοῦ ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τὸν ἵππων τὸν θυμόν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἀνθείη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν ὀπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὀπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον δρόμῳ ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς.

adoleſcentulo inſipienti coneredito curru; qui hæc exuſſit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil eſt, quod non conturbarit, & confuderit: ac niſi animadverſa re dejeciſſem illum fulmine, ne reliquiæ quidem hominum reſtarent: talem nobis optimum illum aurigam, & currus agitatorem emiſiſti. SOL. Peccavi, Jupiter: ſed ne acerbius feras, ſi morem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim ſperare potui tantum fore mali? JUP. Non tu ſciebas, quanta indigeret accuratione hæc res, &, ſi quis tantillum evagetur a via, actum eſſe de omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque deceat continere ſumma vi fræna? ſi quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim: quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtulerunt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, interdum etiam in contrariam, quam quo curſus ferebat, partem; tum ſurſum & deorſum, ac plane quo vellent ipſi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ὀπίσω, καὶ οὐκ

2. SOL. Iſthæc equidem omnia noram, ac propterea renitebar diu, nec com-

88. Ἀφνιάζουσιν εὐθύς] Τοὺς χαλινοὺς ἀποῤῥίπτουσι. *V.*

deſcriptam Phaëtontis fabulam apud *Nonnum* Dionyſ. lib. XXXVIII. utilius opera *Manilio* dabitur I, 733. taceo *Lucretium* V, 298. ubi *Lambinus* adeatur, & ingenium *Ovidii* hac in parte plus etiam ſolito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento verſati, ut ab iis fabulae notitiam eſſe petendam moneat *Schol. Homer.* ad Od. P, 208. ubi vide *Barneſium*. *Proclus* ad Tim. *Plat.* p. 33. 34. fabulam, ſive, ut ait, hiſtoriam Phaëtontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. *T. H.*

98. Ἀναβιβασάμενον] *Scheffer.* de Re Vehic. I, 17. p. 232. poſito *Luciani* loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit:* In currum impoſitum ſubmonui, quo pacto oporteret inſiſtere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non eſt* impoſitum; *nec ad Phaëtontem refertur, ſed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipſum in currum &c. *Philoſtratus pro eo uſurpavit* ἀναβιβάμενον. Non miror cenſuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, ſed qui Graeci praeſertim ſermonis indolem habebat minime perſpectam. Alia quædam hujus dialogi tangit p. 221. 212. 224. Ἐς ἅρμα ἀναβιβάσαι *Herodot.* I, 60. ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους. c. 63. Plato Πολ. V. p. 662. ἀναβιβάσασθαι ἐπὶ τὰς ἁπήνας τέκνα καὶ γυναῖκας *Apollod.* III. p. 197. ἀναβιβάζειν ἐπὶ τὸ τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας. *Andocid.* de Myſter. p. 6. ſed horum exempla ſunt obvia. Illud in Interpretibus, opinor, juſtius reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint *viae inſiſtere*, quum ſit, *firmo certoque gradu nixum conſiſtere, illum corporis ſtatum componere, qui ab equis animoſis & fraena mordentibus non facile turbetur:* ἑστάναι βεβαίως *Ariſtidi* T. III. p. 427. A. Ita non tantum τὸ βεβηκέναι a Graecis, verum & βεβηκέναι per ſe ſumitur, hinc ἐν γόνασι βεβηκὼς, *genubus innixus:* ἀνὴρ βαρὺς vel ἰδρεῖ καὶ βεβηκὼς, στιμπορεῖται τὴν ἀγυιὰν καὶ βεβηκὼς, μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη, σύνθεσις ἀξιωματικὴ ἢ αὐστηρὰ ἢ τραχεῖα ἢ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, ejusque generis apud optimos ſcriptores multo plura, quorum poteſtas genuina ſaepe in verſionibus obſcurata deliteſcit. *T. H.*

6. Τοσούτου] Par. mendoſe τοσοῦτον. *M. du S.*

13. Αὐτὸς εἶχέ τε ἅντυγα] *Micyllus, jugum curru:* hoc ferre non potuit *Benedictus*, ſubſtituens, *gyrum rotae.* Credo Phaëtontem metu occaecatum, &

committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & mater Clymene una cum eo, permisi currum ut conscenderet, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque sursum immissis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, & prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contemto adolescentulo, præcipites extra viam ruerunt, & gravia ista fecerunt: at Phaethon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem. Sed & ille jam, quam meruit, habet pœnam, & mihi, Jupiter, satis est supplicii luctus.

3. JUP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen

ὄπισθον αὐτῷ τῆ ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ καλε-
λιπάρησε δακρύων, ᾗ ἡ μήτηρ Κλυμένη
μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμην ὀπὶ τὸ ἅρ-
μα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι
αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα
ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις
ὀπινεύειν, ᾗ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, ᾗ
μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον
δὲ ᾗ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύ-
νοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ὀπιβὰς τοσούτου
πυρὸς, ᾗ ὀπτύψας ἐς βάθος ἀχανὲς,
ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς
ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ὀπιβεβηκότα, κα-
ταφρονήσαντες ᾗ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς
ὁδοῦ, ᾗ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ
τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ,
αὐτὸς εἶχε τὸν ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός
τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καίμοι, ὦ Ζεῦ, ἱκα-
νὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας; νῦν μὲν ἐν συγγνώμῃ ἔσπονέμω σοι· ἐς
δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον ἐθελήσῃς, ἢ
τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψῃς,
αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον ᾗ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς
πυρω-

& quid ageret in miserrimo casu nescium eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἄντυξ esset, ignorarunt: exponit *Schol. Homer.* ad Il. E, 262. — ἐξ ἄντυγος ἡνίας τεύχων] Ἐξάρας (lege ἐξάψας) τὰς ἡνίας τῷ τῆς ἅρματος περιφερείας· λέγει δὲ τῆς κύκλου τῆς ὑποκαθημένης τοῦ ἁρματηλάτου πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil hactenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἡνία τείνων, quod ab *Homero* sumtum) τῆς ἐπιβάτης v. 728. ubi poëta magnifice describit coelestem Junonis currum — δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγες εἰσί, quae scilicet τὸ δίφρον vel sellam curulem superne ambiant: *Schol.* αἱ περιφέρειαι τοῦ ἅρματος αἱ παραπετάσματα τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἡνία ἐξάπτονται· αἱ περιφέρειαι τοῦ ἁρματείου δίφρου. Eadem ἐπιδιφριὰς, ad quam Rhesi equos *Homerus* adligavit Il. K, 475. ibi quoque e *Scholiis* eximendum est leve vitium *Etymologo* duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης] Ἐκ τοῦ ἐχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τὸ περιφερείας, ἤ (scilicet περιφέρεια· prave legitur ἀ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἄντυξ ἐ ἐπιδιφριὰς καλεῖται. Est ergo ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen ejus cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. *Euripid.* Hippol. v. 1188. Μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος vid. Schol. χείρεσιν ἄντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc jam patet, non aliam Phaëtonti fuisse causam, cur ἄντυγα missis habenis apprehenderet quam ne excuteretur: διδιὼς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud *Nonnum* in ejusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare jubet. De ἄντυγι perquam jejune *J. Scheffer.* R. V. I. c. 7. p. 74. Porro in *Luciano*, quanquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἶμαι & αὐτὸς. Multa similia *Diodor. Sic.* IV. p. 210. A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἀλαὸν τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τῆς παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Ejus generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. T. H.

πυρωδέστερον. ὅστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα ὅπερ ἔπεσεν ἐκδιφρεύσας, ἠλέκτρου ἐπ' αὐτῷ δακρύσασαι, ἢ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἅρμα (κατέαγε2 γὰρ ἢ ὁ ῥυμὸς αὐτῦ, ἢ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo ejus, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subjunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

APOLLINIS ET MERCURII.

Α Π.

ΕΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πο-30

1. POtin ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux?

a Γὰρ ᾗ] δὲ F.

24. Ἐπὶ τῷ πάθει] Doderant Interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëtontis fulmine icti praecipitatique casus: *Pausan.* I. p. 10. ἡ σφίσι (Γαλάταις) ἀφὶ τῆς χώρας ῥεῖ ποταμὸς Ἠριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὀδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507. Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς πέτρα κεραυνῷ Ἠριδανὸς Φαέθων πίσυ̃ &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus *Varronis Atacini* versus, quem *Quinctilianus* servavit. J. O. I. c. 5. p. 56. *Quum te flagranti dejectum fulmine Phaeton.* Plura *Noster* περὶ τοῦ Ἡλίου. ubi nonnulla dicemus. *T. H.*

ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡ.] Hic Dial. ex *Theocrito*, ut & seq. totus fere est in his Dialogis *Theocritus*. *J. B.*

35. Ὅτι ὅτος μὲ . . . .] Pollucem intelligit; sic enim *Homerus* canit Il. Γ, 237.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Adde *Plut.* 863. & Od. Λ. 229 & *Nostrum* Ἐρωτ. 16. ἡμιθεμίστους vocat *Hom.* Od. Λ. 302. *M. du S.*

36. Τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων] *Caestuum cicatrices Tertullianus* dixit de Spectac. c. 23. & propius *caestuum vestigia*, de quibus ad lib. de Pall. notavit *Salmas.* p. 306. nam *caestuum vulnera* egregie *Plinio* restituta H. N. XXI. c. 19. a *J. Fr. Gronovio*, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum Vir summus, quanquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἴχνη & *vestigia* vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in *Livio* II, 23. *ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum*; vel jam sanata & cicatricibus obducta: quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: ὑδὲ ὅπλον τί ἐστιν ἢ ὰν χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων ἄγε σὰν ἴχνη ἐν ἰμαντῷ φέρω *Arrian.* A. A. VII. p. 286. Eleganter *Augustin.* Ep. XLVIII. *Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum.* Utrovis modo sumere licet in *Poll.* VIII, 79. Ἔχων ἐπὶ τῷ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ διάγματα &c. *Aeschin.* in Ctesiph. p. 84. v. 22. de Demosthene: τὰ τῆς κονδύλου ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔχειν ἔτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae: *Plato* in Gorg. p. 357. C. μαστιγίας αὖ εἴ τις ὢν, καὶ ἴχνη εἶχε τῶν πληγῶν ἔλας ἐν τῇ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων· *Petron.* c. 126. p. 600. *matronae quae flagellorum vestigia osculantur.* Venuste Zeno apud *Diogen. L.* VII, 23. τὸν γνωρίμων τινος παιδέρωτα μωμωλωπισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τῷ θυμῷ τὰ ἴχνη· sic ἴχνη τινὰ ἐμώλωπες, junguntur ab *Arriano* Epict. II, 18. p. 224. Noster quoque in Catapl. §. 24. ἴχνη ἐσημεῖα τῶν ὑγιαυμάτων σίγματα praecesserunt. Haec tamen non impediunt, quo minus juxta cum Eruditissimis Viris *Cujacio* & *Schultingio Ulpianum* in Fragm. Tit. I. §. 11. corruptum existimem, loquendique modum, *quibus vestigia scripta fuerunt*, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo *Devonius* etiam de Bell. Troj. II, 177. *noverat alter Cum Polluce error* —. In tabulis tales & statuis fingebantur. *Aelian.* apud *Suid.* in Διόσκουροι· παῖδες μεγάλοι, γυμ-

pos

lux? nam equidem ut diſcernam eos, non eſt. MERC. Heri qui nobiſcum fuit verſatus, is Caſtor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto dignoſcis? ſimiles enim. MERC. Eo quod hic, Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ accepit ab adverſariis pugilatu certans; ea maxime, quibus eſt a Bebryce Amyco vulneratus, quando Jaſoni ſocius navigabat: alter autem nihil tale præfert, ſed purus eſt atque integra facie. AP. Gratum inprimis feciſti, qui me docueris hæc indicia: ceteroquin alia cuncta ſunt paria, ovi dimidium ſegmentum, eique addita ſuperne

λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. EPM. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ὅτε Κάστωρ ἦν, ὅτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. EP. ὅτι ὅτος μὲν, ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀπαγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὤνησας, [b] διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τἆλλα πάντα ἴσα, καὶ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-

τιον

δ Διδάξας] δείξας F. quod niſi Mſſ. auctoribus mutandum non fuerat.

τοι τὰς παρειὰς ἑκάτεροι, ὅμοιοι τὸ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo veſtit. T. H.

38. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀ. . .] Quidam Caſtorem a Lynceo occiſum tradidere. V. *Theocr.* Idyll. XXVII. vel XXII. Cogn. 23. *Val. Flacc. Argon.* IV. *Stratum Bebryciis Amycum ſuſpexit arenis.* M. du S.

42. Τὸ ὠοῦ τὸ ἡμίτ.] De pileo intellige. M. du S.

Τῷ ὠοῦ τὸ ἡμιτ.] Quum ſingularem in enumerandis Dioſcurorum inſignibus ac miniſteriis curam *Lucianus* adhibuerit, alienum non videbitur, ſi nos ejus exemplo invitati, quaedam paulo ſaltem reconditiora promamus: nam Meurſianae diligentiae ſectatori juſti voluminis materia ſuppeteret. Pileos intelligi τῷ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit *Lucianus*, quibus Caſtores utebantur, in aperto eſt poſitum, indeque *Catullum* appellaſſe *pileatos fratres*: figura ſane pileorum diſſectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium eſt *Apuleio* petendum Metam. X. p. 254. *Caſtor & Pollux, quorum capita caſſides obtatae ſtellarum apicibus inſignes contegebant*: tu ſi ſcripſeris *ovatae*, quemadmodum *ovata ſpecies Plinio* H. N. XV, 21. & XXXV, 1. *ut ovatus eſſet Numidicus*, ſuam manum agnoſcet Afer, & lubens ſuis auctoribus donabit membranarum, *orbatae*; vetuſtarum Edd. *aeratae*; *Brantii*, *jubatae*: ingerebat C. Fl. ipſam veritatem, quam tamen unius ſolum literae ſolenni mutatione obſcuratam, *Elmenhorſtius*, neſcio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque hæc tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. Caſtores autem Spartani jure pileos inſigne patrium geſtabant: ovi ſimilitudinem quid credibilius eſt, quam ab eorum fabuloſis natalibus, quos *Homerus* quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuiſſe derivatam? vide Tzetz. ad *Lycophr.* v. 506. Ὧν ὀστράκου τροπὶλ ἐστεφανωμένῳ Κάστωρ σκιπάσει — qui locus vetat, ne cum Eruditiſſ. *Poſtero* in verſu 89. Καλυφάης τροπίλου (ita legendum puto) ὀστρακωμένου, interpretando de cochlea cogitemus: ὄστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum teſtae: *Heſych.* Ὀστράκων· Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων· ἀπὸ τοῦ ὠοῦ, τινὲς δὲ καλύφων· eo modo conſtituendus eſt hic *Æſchyli*, quod ex *Photii* Lexico didicimus, locus, neque aliter exiſtimaſſe *Salmaſium* pateret, ſi genuinam ſummi Viri manum operi ſuſcepto longe impar *Schrevelius* fuiſſet adſecutus. Haec etiam cauſa, cur ova per ſe Dioſcuros, ut notum, indicarent. *Tertull.* de Spect. c. 8. in Hippodromo Conſtantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακειμένοις κούροις, ἔνθα καὶ νῦν οἱ καμπτῆρες (καμπτοὶ ediderat *Douza*) δηλοῦσι τὰ τῶν ἱφόρων γνωρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὠῶν τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις teſte *Codino* in Orig. Conſt. p. 6. B. Imo, ne miraculi fides apud poſteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartae ovum erat a lacunari ſuſpenſum, taeniis, quippe res ſacerrima, velatum: εἶναι δέ φασιν ὠὸν ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque *Pauſaniae* perduravorat vivaciſſimus ille cortex, III. p. 247. Veruntamen eam ab ovo ſumtam rationem invertit prorſus *If. Voſſius* ad *Catull.* p. 91. fabellam natalium exinde videri confictam ſtatuens, quod toti ex ovo diſſecto, id eſt, ex pileolis, quae geſtant, prodire videantur. Sane ſubtiliſſimum eum fuiſſe fabellarum conſarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui proceſſerit ad commentum originis mirificae penitus ſingulare. Jam quod ibidem adfirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, ſed & nobilitatis fuiſſe indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt Virum Magnum Excerpta *Serani* de Vit. *Hippocr.* qui pileatum in multis ſimulacris Hippocratem ideo conſpici teſtatur, quia pileus ſit σύμβολον εὐγενείας, non ſecus quam in Ulyſſe: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cujusdam aut gentis propria: pileo diſtinguebantur ab Hilotibus,

τιον ὁ τῇ χειρὶ, ᾗ ἵππος ἑκατέρῳ ſtella, jaculum in manu, & equus utrique al-

quos πωλῶν geſtare voluerant: ſimiliter *Schol. Ariſtot.* ad Rhet. I. jungit ἀλήθειαν & εὐγένειαν· ὁ Λακεδαιμόνιος τὸ κεφαλῆν, inquit, σημεῖον ἀληθείας καὶ εὐγενείας. Pileis Caſtorum ovatis impoſitus ἀστὴρ ὑπεράνω talem ornatum pulcre nummi praeferunt, quos ex ditiſſima Soceri mei *Jac. Wildii* nomiſmatotheca jam olim depromtos iterari juſſit ad *Sext. Empir.* p. 558. Vir praeclarus *J. Alb. Fabricius.* Si cauſam quaeras, ipſa rationum, quae reddi poſſint, copia rem primo adſpectu liquidam obfuſcant. Stellulas, quae in graviſſimo tempeſtatis furore tranſtra navium & antennas perſultant, proſperi curſus ſalutares praenuncias, Caſtorumque numini ſacratas Διοσκούρους appellarunt: *Heſych.* Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς πλοιζομένοις φαινόμενοι· feruntur quoque in Lyſandri navi conſpectae, quum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Athenienſium attritae conciderunt? prodiret: *Plutarch.* T. I. p. 439. ἦσαν δέ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου πλεῖν ἐκατέρωθεν, ὅτι τῷ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς αἰεὶ ἐπιλάμψαι λέγοντες quod adeo non ſprevit, virtutive ſuae adverſum cenſuit Lyſander, ut in rei bene geſtae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine ſiniſtro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teſte *Plutarcho* T. I. p. 443. T. II. p. 397. F. Hinc *fratres Helenae lucida ſidera*; *gemina Ledae ſidera*; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες *Callimacho* A. Π. v. 25. &c, quod inuſitatius, *ſtella* pro Tyndaridis apud *Ovid.* in Ib. v. 514. modo locus iſte vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris inſigne capitibus impoſitum oſtentarint. Nec tamen non ſtella videri poteſt ſignum ἀποθέωσεως honorumque divinorum, quos, ſi *Apollodoro* conſtat fides apud *Clem.* Strom. I. p. 322. B. adepti ſunt anno tertio & quinquageſimo, poſtquam in Deorum ordinem adſcriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore juris ſpecie, ad originem a Jove ductam, quem ſunt, qui tradiderint adſumta ſtellae forma Ledam vitiaſſe: obviam raro fabulam diſcimus ab auctore *Homil. Clem.* V. §. 13. Jupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν· ne vero teſtem in tanto miraculo ſolitarium graveris, *Tzetzen* adjungam, ſive magis *Scholiaſten Lycophronis* antiquum ad v. 88. 511. ὃν ἡ Λήδη ἐγκυμονήσασα Κάστορα μόνος καὶ Πολυδεύκης, οὐκ ἀστέρες μορφῇ μεγίστους αὐτῇ Διὸς· quid jam propius, quam ut parentem ſtella deſignet? Verum aliò ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus *Sext. Empir.* IX. §. 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Hercelum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inſeruerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δέ φασιν τῶν Διοσκούρων δίχα ὑποθῆναι πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν· hic, quae ſaepe ſibi viciſſim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum hujus univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους· idque adeo poëtam, in cujus adyto ſapientiae, quicquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaſſe, quum eos ἑτημερίους vocat Od. Λ, 302. cum his ferme conſpirat *Philo Jud.* de Decal. p. 752. B. καὶ τὸν ἄπαντα ἀστέρων ἐκ τοῦ τὰς ἑτερημερίας μυθογράφοι παρίδωσαν (perperam ediderunt μυθογράφους ſic autem vocat poëtas, praeſertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀκρίβειαν ἀκοῆς οὐ τέλεσγνωμένοι πλάσματα συνφαίνοντες ἔδοξαν περὶ τὸν ὑπὲρ γῆν ἀνομάσθαι θέσιν κεκομψεῦσθαι, τοῦτ' ἐρανὸν εἰς ἡμισφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διαιρεῖσθαι, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τὰ ἑτερημερίας αὐτῶν προστιμαδόμενοι δόγμα· eum in modum ex C. MS. poſtrema cum *D. Hoeſchelio* ſunt legenda ad *Phrynich.* p. 111. neque alio ſpectat *Euripidis Scholiaſtae* locus ad Oreſt. v. 465. ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Jupiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eosque παρ' ἡμέραν ζῶν ἀμφοτέρους, addit, ὃς & ἀναγορεῦσαι εἰς ἡμέραν & νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, ſive philoſophos juſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Jovis Plutonisque regno diſcreta, in quibus orbes ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἑτημερίαν alternasque vices animo informes. *Julianus* tamen Orat. IV. p. 147. cujus locum *Euſtathium* non fugit ad *Homer.* p. 410. 1686. nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in ejus explicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis inſuper obſcuratam *Petavius* certe non percepit, operam haud abutemur: nunc ſatis eſt ad rem noſtram, ſi hoc quoque teſte *Empirici* fides adfirmetur. Ab Orphicorum autem hæc emanaſſe ſcriptis eo minus eſt dubitandum, quod illi mundi figuram eſſe ſtatuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios *Achill. Tatius* docet in Iſag. p. 127. B. 130. C. quomodo hemiſphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον· nam primigenium iſtud ovum, rerum omnium originem, quod eadem ſacerrimorum hominum ſecta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius obſervandum videtur, *Alexidis* venuſtiſſimi jocum in *Athen.* lib. II. p. 60. A. B. minus patere, niſi eorum, quae modo tradidimus, adjumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πόλους, ait, τ' ἐπιτεθῆναι αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνιττόμενοι τὸν ἡμισφαίριον κεῖσθαι τόπον. Ergo Ledae filiorum in pileis cur ſtellae micuerint fruſtra quaerimus, ſi haec jam olim inſignia Dioſcurorum veterum ſibi vel ipſi vindicarint, vel liberali poëtarum dono acceperint. Et ſane alios ante Tyndaridas extitiſſe Dioſcuros ex *Cicerone* manifeſtum eſt de N. D. III. §. 53. quem locum dubito an hunc in modum diſtingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Jove Rege antiquiſſimo & Proſerpina nati, Tritopatres* (vel *Tritopatores*) *Zagreus, Eubulens, Dionyſus. Tritopatreus*, quod

albus : quo factum eſt, ut ſæpe hunc ap- ἀληθὸς· ὅστε πολλάκις ἐγὼ ἐν μὲν τῷ προσῦ-
πον

quod vulgatur, unius fuiſſe nomen induci non poſſum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos reſtituendos eſſe auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diverſæ fuerint ſententiæ, demonſtrat inſignis *Suidae* locus in Τριτοπάτορες· ſimilia plane, ſed paulo brevius, in *Etymologo:* emendationi vero ſtabiliendæ quæ faciunt plura nunc prætereo. Eosdem fuiſſe Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothraces, Corybantes, Cabiri, ut liquido adfirmare non ſuſtineo, ita ſuſpicari licet: ἀνάκτων vel ἀνάκτων commune nomen: refert *Pauſan.* X. p. 896. Amphiſſenſes ἄγων τιλιτὴν Ἀνάκτων καλουμένων παίδων· quinam hi ſint, parum ait conſtare, dum nonnulli Dioſcuros, alii Curetas, alii, qui ſupra ceteros ſapere ſibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant ſacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοδιλίστας, oſtendit *Clem.* Protr. p. 12. C. Ea res utcumque definiatur, hoc tamen eſt ſatis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, ſive Cabiros, jam diu ante quam Tyndaridæ naſcerentur, & dictos fuiſſe Διοσκούρους, & exiſtimatos. Notus in publicum *Philonis Byblii*, quem *Euſebius* ſervavit, locus Praep. Euang. p. 36. A. 37. D. 39. C. ibi naſcuntur ἐν τῇ Σιδῦκι (Σιδύκιον vel Σιδύκιον appellat *Damaſcius* apud *Phot.* p. 573. Σιδύκιον *Apollodor.* III. p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuiſſe non vulgari apud Atticæ regionis incolas, multis indiciis deprehendi poteſt; nam Κοφαλῆσιν, ut docet *Pauſan.* I. p. 77. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτῃ θεοὺς ὀνομάζουσι· jam vero per pagos quæ colebantur numina, fuiſſe vetuſtiſſima nobis compertum eſt. Idem illud antiquitatis Græcæ penu Methapum teſtatur Athenienſem τῷ Θησείῳ τὸν Κάβειρον τὸν τελετὴν καθαγίσασθαι V. p. 281. Apud *Gruter.* p. 319. Inſc. 2. Gaji mentio reperitur Acharnenſis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile poteſt inveſtigari, ſi vera ſunt, ut equidem arbitror, quæ ſcribit *Herodot.* II, 51. Pelaſgos, Ἀθηναίοισι συνοίκους γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum inſtituiſſe primos: fieri ſane vix potuit, quin Athenienſibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint ſacra, quæ poſtea neſcio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetuſtioris Theologiæ diſciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21. legitur, Καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Caſtoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi ſint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII. ubi — κόσμου σωτῆρες ἀγαυοί, Οἵ τε Σαμοθράκλῳ ἱερὸν χθόνα ναιετάουσι Κυδίνους θνητῶν ἀσεμνίζοι τοῦ ἀλαλήτων· illaque inprimis obſervanda. Κουρῆτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, σύδνυκοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἄναντες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί· Πρωτοι ἄνακες, ψυχοτρόφοι, ἀσφοσιδῖς, Οἵ τε κῆ ἐφέπουσι Δίδυμοι κλήζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothracias quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, poſſeſſionem Cabiris integram Tyndaridæ reliquerunt; opinione ſaltem vulgi, quam velut compertam ſecutus eſt *Ovid.* I. Triſt. X, 45. *Vos quoque Tyndaridae, quos haec colit inſula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeſte viae:* forte etiam *Plutarch.* in AEmil. p. 267. F. Perſeus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ καταφύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἱκέτευεν· quanquam in hac hiſtoria ſub initium lib. XLV. *Livius* nullum Samothracum Deorum nomen, ſive rem incertam tutius in medio relinqui cenſens, ſive religione deterritus, commemoret; niſi quis in eam ſuſpicionem veniat, Dioſcuros c. 6. librariorum opera in Deos abiiſſe: *fortunam Dioſcurosque, quorum in templo erant, nulla ope ſupplicem juvantes, accuſans.* Attamen iſtam vulgi perſuaſionem merito repudiat *Varro* de L. L. IV. p. 17. *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur ſcriptura vetus mutari debeat, rationem invenio) *ante portas ſtatuit duas virilis ſpecies aheneas, dei magni; neque, ut volgus putat, hi Samothraces Dii, qui Caſtor & Pollux.* Non ſolos autem Cabiros, ſed Caſtores etiam Magnos Deos Inſcriptiones praebent, & ſæpius uſu venit, ut vix, utri ſint intelligendi, diſcernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod fanum eſſe memoratur Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων a *Pauſan.* VIII. p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas eſſe licuit quietis, nihilque propius eſt factum, quam ut de ſigno Geminorum coloni veteres proturbati plane dejicerentur: adfuerunt injuſtae cauſae auctores ſane graves, *Eratoſth.* Cataſt. c. X. quem *Hyginus* paene interpretatur Poët. Aſtron. II. c. 22. & *Caeſar Germanicus*, ut *Tertullianum*, *Iſidorum* & alios momenti minoris præteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, ſi pondus teſtium non numerum aeſtimes, minime ſpernendi, *Onomacritus*, ſive quis alius Orphicorum Hymnorum ſcriptor placeat, & *Nigidius*, Aſtronomiae veteris conſultiſſimus, apud *Schol. German.* quibus *Ampelium* adjungo lib. Mem. c. III. ſed ut in transitu vix digno beneficium tamen demtae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur eſſe* (haec ejus ætati in barbariem vergenti condonanda eſt Latinitas) *quorum argumentum nefas eſt pronunciare praeter eos* (*aliis praeter eos*; niſi malis *praeter eis*, hoc eſt, præterquam iis, quomodo non raro ſolent Latini recentiores) *qui initiis praeſto ſunt:* juvit nos *Schol. Germanici*, ex quo fere deſcriptum illud *Ampelii* caput corrigi pluribus in locis poteſt. Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, ſi ſatis fuerit probatum, nullam in ſe temeritatis culpam ſuſcepiſſe *Sextum Emp.* qui dicere non veritus ſit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad inſignia *Luciano* commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum eſt a *J. Daviſio*, viro doctiſſimo, ad *Cicer.* de N. D. II, 2. p. 105. hujus etiam loci non oblito. Equos iis a Mercurio diſtributos *Steſichorum* docere prodit *Tertull.* de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate & nominibus quatuor equorum additis *Etymol.* &

του Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ Ζ pellarim Caſtora, qui Pollux erat; illum; Pol-

Suidas in Κάλλαρ, qui ſibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἥραν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone Δι' Ξάνθον, ſponſore *Philargyrio*, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89. *poëtas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Junoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba *Polyaeni*, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſumſiſſe Caſtorum habitus refert II. c. 31. §. 4. λόφους ἵππων ἐπέθηκαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς ἐπιθηκάτλω χρυσοῦς ἀστέρας· perſpicuum eſt deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat ἐπιθήκας· nam κεφαλαῖς ἐπιθῆναι ἀστέρας, quamvis ξίφος ἐπιζῶσθαι me non fugiat, plane durum eſt: jam ſi πίλους interjungas, ταῖς κεφαλαῖς πίλους ἐπιθηκάτλω καὶ χρ. ἀ. res erit in vado; ſicut *Homer.* Il. M, 320. — ἰδυοὶ τε πίσσα μιῆλα αἴσον τ' ἔξαιτον — de quo genere plura docet *Euſtath.* p. 907. confirmat ſimilis *Pauſaniae* locus, ubi, quod hic Ariſtomeni ejusque amico, Meſſeniis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV. p. 344. *Philo Jud.* L. ad C. p. 1003. πίλους ἐπὶ τὰ κεφαλὰς ἐλάμβανον, ὁπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους· neque ſolet aliter *Polyaenus*, πίλιον κεφαλῇ ἐπιθέμενος VI. c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poëtas, cognitiſſima, ſic tamen unde ad eos quamve ob cauſam defluxerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orphëum, cujus ſupra meminimus, *Apollonium Rh.* I, 918. ejusque *Schol.* plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum juris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum *Diodor. Sic.* IV. p. 172. A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoſcere. Quum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in diſcrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus τοιούτοις τοῖς Σαμοθρᾳξὶ τὰς ὑπὲρ τ σωτηρίας εὐχὰς εἰδὼς δὲ τῷ πνεύματι ἐνδύτ, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τ Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιτεθέντων omnes ſtupore defixos divinitus exiſtimaſſe praeſentiſſimum periculum eſſe depulſum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινομένοις ὡς ἔθος ἐστὶν ἐκ τούτου γενομένης τ ἀδεκτείας αὐτοὺς τοὺς χειμαζομένους τ πλοίων ταῖς ψυχαῖς μὴ τίθεσθαι τοῖς Σαμοθρᾳξὶ, τὴν δὲ τ ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τ Διοσκούρων ἐπιφάνειαν· id quidem a poſteris non adeo fuit obſervatum, quin plerique obliterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioſcuros preces ac vota ſolos allegarent. Narrationem vero, quam fine dubio *Diodorus* ex vetuſto quodam expeditionis Argonauticae ſcriptore hauſit, amplectitur etiam *Valer. Flacc.* I, 570. is enim, quandoquidem prior *Varro Atacinus Apollonium* paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex *Quinctiliano* tantum, *alieni operis interprete* eum appellante, ſed pluribus etiam indiciis, iisque certiſſimis, exploratum habemus, alios ſibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. *Strabo* diſcrepat I. p. 83. ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τ θαλάττης λεχθῆναι, τῇ σωτῆρας τ πλόντων ſtatuit, quod primi longas navigationes inſtituiſſent: addit inſuper *Ampelius*, *eos principes mare tutum a praedonibus praeſtitiſſe*: nimirum uterque ſecutus eſt illorum auctoritatem, qui, quum merito poſt fabulas latere rerum veteri memoria geſtarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, ſed claſſe inſtructiſſima maria prius inacceſſa perluſtraſſe arbitrabantur: ab his pelagi tentandi rudimentis auſos fuiſſe Graecos nobilem illam in Trojam expeditionem ſuſcipere. *Hygini* fides ſi potior eſt, Neptuno debent Dioſcuri honeſtiſſimae curae beneficium: nam *equos quibus utuntur donavit, & dedit poteſtatem naufragis ſalusi eſſe:* quod ſane non poteſt non veriſimillimum videri; quis enim credat invito vel inconſulto Neptuno tantum in mare ac tempeſtates cuiquam potuiſſe juris concedi? Paulo tamen aliter *Serv.* ad Georg. I, 12. *Caſtor & Pollux, quia eorum velociſſimae ſtellae ſunt, equos in tutela habere dicuntur.* Verum *Iſocrates*, ut quaeſtiſſimis Helenam ſuam encomiis excoleret, ſorori Tyndaridas acceptum referre voluit, non ſolum quod Deorum in numerum ſint adſcripti, ſed hujus etiam adminiſtrandae provinciae decus p. 218. B. Helena jam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἅδη καλεχομένους ὑπὸ τ ποιητῶν εἰς θεοὺς ἀπήγαγε· βουλομένη δὲ ποιὸν ποιῆσαι τὸν μεταβολὸν, ἅτινας αὐτοῖς τὰς τιμὰς ὑπάρχειν ἔδωκεν, ὡς ἁρμόνους ὑπὸ τ οὐ τῇ θαλάττῃ κινδυνευόντων σώζειν, αὗτοις ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme ſuperavit, iratis, *Euripide* certe, in cujus Hel. v. 1680. Caſtores, quam ipſi a Jove jam fuerant conſecuti, ſorori promittunt immortalitatem: neque ſecus in Oreſt. v. 1637. & 1690. Helenam in coelum ſubvehit Apollo Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ὀπάονι πτυχωτὸν δόσιμον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μελέσουσαν θαλάσσης. A reliquis *Euripidem* diſſidere notat *Scholiaſtes*: Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἵππος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σωτηρίους· ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἕμπαλιν οὕτως τὸν ὑρισθέα αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud ſane commemini, an quiſquam praeterea Helenam in hac cura fratribus adſociarit: quin contra dirum ejus fidus, quando ſolitarium apparet, navigantibus eſſe perniciosiſſimum ſcribit *Solin.* c. 1. nec niſi menſtruo cruore ſolo averti poſſe: prius a *Plinio* confirmatur H. N. II, 37. alterum non dixerim an ab ullo alio. *Stat.* Theb. VII, 791. *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, quam jam damnata ſororis Igne Therapnaei fugerunt carbaſa fratres:* merentur adſcribi, quae *Lutatius* obſervat: *Quia nautae, cum ſtellam Helenae viderint (quae Urania dicitur, cujus tanta eſt vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiamſi aes ſit, hoc calore ſolvatur) ergo ſi haec ſtella navi inſederit,*

Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam Πολυδεύκους ὀνόματι· ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε,

rit, ſciunt ſe nautae ſine dubio perituros: contra Caſtorum ſidera ſunt navigantibus ſalutaria. Ad eum *Papinii* locum *Barthio Euripidis* emendandi conatus male ſucceſſit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprenſa Dioſcurorum tutius quam Helenæ præſidio committatur: credere fas eſt oculato teſti, & philoſopho quidem *Maximo Tyrio* ad finem Dial. XXVII. εἶδον δὲ καὶ Διοσκούρους ἐπὶ νεὼς, ἀστέρας λαμπροὺς ἐκφαίνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem ſibi vindicans, ut ſcenae ſerviret, Helenæ munus tribuere non fuit veritus, cujus alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; quum de ſolis tamen Tyndaridis ſæpiſſime teſtetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992. — βροτῶν οὐκ ἀλλὰς ῥοθίοις Τιμὰς σωτῆρας ἔχουσας, exquiſita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἐσθλοὺς ἔχειν· ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I. p. 6. τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς δυσμενοὺς Ἀσυάγους, ſic & Dii τιμὰς ἔχειν dicuntur, *munus aliquod obire ad hominum utilitates comparatum*, quo diligenter adminiſtrato cultum eorum demereantur: non aliter in *Iſocrate*, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, *Ariſtotele* Polit. VII. c. 16. Θεῶν ἀνθρώποις τὴν μὲν τῶν ἀγαθῶν τὴν μεγίστην τιμήν. multum ab hac elegantia capienda Interpretes abfuerunt. Quam itaque noſter irriſor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τύχην, illae ſunt Scenico philoſopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν· σωτῆρες autem τιμαὶ ſimiliter, atque χθόνα σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360. νυμφαὶ σωτῆρες *Sophocl.* Phil. v. 1467. λαοσσόους Ἐριννύας Antig. v. 1086. ubi vide *Schol.* Ceres μαστῆρα *Carcini* apud *Diodor. Sic.* V. p. 201. A. in *Alexandri AEoli* verſu apud *Macrob.* Saturn. V. c. 22. Ὤκιν βλητῆρα ἀϊστῶν malim prae eo, quod *Salmaſius* dedit βλήτειρα ἀϊστῶν, etſi mollius hoc ad aures accidat: addenda eſt praeclara *Joſ. Scaligeri* obſervatio ad *Manil.* V, 632. cujus veſtigia preſſit dicam an ſuppreſſit *Salmaſ.* ad Ov. *Simm.* p. 246. A procuratione navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti ſunt Caſtores, ut jam pridem eſt obſervatum: *Sext. Empir.* IX. §. 86. τοὺς Διοσκούρους ἀγαθούς τινας εἶναι δαίμονας, σωτῆρας ὑσίλαμον ναῶν· ubi, qui quidem obtuſo non ſit ſenſu, & parum exercitato, vetuſti poëtae verba facile quis odorabitur. Neque hic ſolum, ſed ſaepius alibi, quando de Dioſcuris fit ſermo, loca vatum antiquorum ſubiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui ſuperſunt, excuſſeris, fruſtra quaeras: velut in *Plutarch.* T. II. p. 1103. C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενόν τε μαλάξοντας βίαιον πόντον, ἀπείλας τε ἀνέμων ῥιπάς· in *Ariſtide* T. I. p. 83. ubi Aſclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita conſtent non minora, quam Caſtorum, Διοσκούρους ἰσομοίρους, οἱ πολλοὺς μὲν ἤδη τριηρικοὺς κατεπαύσαντο, πολλοὺς δὲ καὶ σιλπνοὺς λαμπτῆρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἤπειρον ἀνῆψαν· utrobique veſtigia ſe produnt orationis ligatae, & ſupra ſermonem pedeſtrem ſurgentis. Quinctiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολλὴν ἡδονὴν, multam dulcedinem ſuavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coeleſtium ordini adſcriptis ad mortales permanarint: iſta memorantem *Apollonii Scholiaſten* ad I, 1037. *Etymologus* excerpſit in Ἀδελφούς. Verum ne quis ita exiſtimet, nullo delectu quibusvis hominibus, modo implorarentur, adjutores praeſto fuiſſe Caſtoras; imo probis, ut par erat, juſtisque ſolis operam navabant: *Schol. Pindar.* ad N. I, 103. δηλοῦσι γὰρ ἐπιφανόρμους κατὰ τὸ πίλαγος σώζειν τοὺς δικαίους· quod ſi cui levior hujus Grammatici videatur auctoritas, audiat ipſos Dioſcuros, *Euripide* interprete, in Electr. v. 1350. Διὰ σ' ἀθερίας ταλαίνης πλαγᾶς Τοῖς μὲ μογεραῖς σὺν ἐπαρήγοισιν· Οἶσιν σ' ὅσιον ἐστὶ καὶ δίκαιον Φίλον εὐ βιότᾳ, τούτους χαλεπῶν Ἐκλύοντας μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium ſuarum in quotidianis periculis inconſulto prodigi; ſed ad incitas plane redactos oportebat, & merſa paene navi fundum petentes, qui ſalutarem eorum opem eſſent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἰόντων *Theocrit.* Eid. XXII, 6. & 17. Ἀλλ' ἵμπης ὑμεῖς τε καὶ οἱ βυθοῦ ἔλκεσθε νᾶας Αὐτοῖσι ναύταισιν ἀεσμένοις φανέεσθαι· quod omnino videtur *Horatius* imitari voluiſſe IV. Od. VIII, 31. *Clarum Tyndaridae ſidus ab infimis Quaſſas eripiunt aequoribus rates.* Propius etiam ipſum ſacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, deſcripſit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura hiſtoriae veritatem *Libanius* obumbravit in Paneg. Jul. p. 176. B. ὅτε δὴ τὰ θαλάσσης ἀναταραχθείσης ὑπὸ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τῷ μὲ καθαδύτῳ, τῷ δὲ ἀφανιζομένου, καὶ τῷ κύματι ὑπὲρ τὸ τεῖχος αἰρομένου (Interpres mirifice: *fluctu jam muros ſuperante*: lege ὑπὲρ τὸ τεῖχος, *fluctu jam latus navis ſuperante*) Διοσκούρους ἄνωθεν ἐκ κοίλου βουλευτηρίου πέμψαντες ἐκήρυσσε τῷ κλυδωνίῳ τὸ πλεῖον· quae ex rerum geſtarum monumentis illuſtrare tempus nos vetat: alterum potius addam *Libanii* locum p. 624. B. qui, antequam intelligi poſſit, ſanandus eſt hunc in modum: Ἴσμεν δὲ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ἕπωνται εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων ἀφικομένους καὶ τοὺς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' ἐὰν τῷ μὲ ῥέοντι κλυδωνίῳ, τῷ δὲ προϊοῦσι· interpres, qui ſentinam errorum paucis virtutibus excuſare nequit, non verſionem hic, ſed monſtrum peperit; ſententia *Libanii* talis: *novimus etenim & Caſtoras, quibus ſint propitii, ad portus usque proſequi & ipſos & navim mercibus oneratam; non autem eos ſolent ex hoc fluctu liberare, iſti mergendos permittere.* Inde cauſa nobis eſt comperta, cur abſceſſus, quas medici παρωτίδας appellant, quum ſub ipſis auribus poſt graves morbos oriuntur, ſalutis praenuncios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & *gemellos* interpretantur, longe aberrare certum eſt. *Galen.* Op. Ιατρ. Παρωτίδες αἱ ὠδὲ τοῖς ὀπισθοτόνοις ἐπιγιγνόμεναι· ταύτας ἔνιοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι καὶ τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουσι. Hoc eſt βιβλίον illud ἰατρικὸν, unde uſum illum vocis Διόσκουροι medicum adnotavit *Euſtath.* ad Il. Γ. p. 410. non *Caſſius*, ut viſum fuit *Joh. Meurſio* Miſc. Lacon. I. p. 21.

δε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

illud, quid tandem sit causæ, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἴσως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. οὐ ξυνετὸν, ὦ Ἑρμῆ, τὸ νομὸν, εἴτε οὐδ' ὁρῶσιν ἴσως ἀλλήλους, ὅσον ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ μὲν Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ πα-

2. MERC. Fraternus amor suasit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ledæ filiorum, alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem. A P. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: quî enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit. Attamen, sicuti ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu luctari do-

Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen παρωτίδων sibi persuasit *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 289. quanquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit *G. Cuperus* in Harpocr. p. 148. haec scribens: *Quin & παρώτιδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat Eruditissimus Fabrettus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur:* in quibus ea, quae monui, nihil inesse sani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, quum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores *Horatii* veteres ad I. Od. III. & XII. lib. III. Od. XXIX, 64. Pro geminis facit *Germanicus: Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit juvenes pater ipse Deorum.* Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fecerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate jactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus *Arrianum* testem gravissimum Per. P. E. p. 14. qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: οἱ δὲ ἐν ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τῷ ἴσθμῳ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τῷ κίρρας τὸν Ἀχιλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μεῖον ἔχειν τὸν Ἀχιλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς ναυηλαχοῦσι πλωϊζομένοις ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτῆρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πλάζουσι μόνη τῇ νήσῳ. Non dissimilis extat *Maximi Tyrii* locus Diss. XXVII. cum quo si *Philostratum* contuleris Her. c. XVI. operae non poenitebit: *Arriani* ad *Maximum* jam meminerat *D. Heinsius.* Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat *Fromond.* Meteorol. II. c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas juveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eâdem denuo palaestra desudarim, in qua jam ante Viri literarum laude praestantes, *L. Bisciola* Hor. Subs. IV, 16. *G. Joh. Vossius* de Orig. & Progr. Idol. *Raph. Fabrett.* ad Column. Traj. *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* aliique plures exerceri voluerant. *T. H.*

49. Ἐξ ἡμισείας] Hic Fl. distinguit, quasi jungi deberent a sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας parum commode. Notissimus est *Homeri* locus Od. A, 302. sed in cujus intellectu veteres discrepant: sunt qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae *Virgil.* AEn. VI, 121. *Ovid.* Fast. V, 717. *Quod mihi das uni, coelum partire duobus:* mox: *Dixit, & alterna fratrem statione redemit:* signate *Silius Ital.* XIII, 804. de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: *Victuram hinc cernit Ledaei Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux:* ubi vide Doctiss. *Drakenborch.* idem paene voluit IX, 295. sed, quo vitio nonnunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: *Alternusque animae mutato Castore Pollux:* ingenio *Minucius Felix* indulsit breviter, ut solet, compacta sententia: *Castores alternis moriuntur, ut vivant:* meminit hujus opinionis *Eustathius*, eamque tanquam minus probabilem repudiat; ἕτεροι, inquit, ὡς πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt *Pindaro* N. I, 103. quanquam alio ducat, sed perperam, *Benedicti* Paraphrasis: observat ibi *Scholiastes* Lyricorum principem ἀδεπτωκέναι τοῖς ὑπὲρ τῆς Νικομαντίας λεγομένοις περὶ τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, οὕτε κατὰ μῆν τὸ ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὁμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum indu-

doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obſtetricatur, ceterorumque Deorum ſinguli habent artem quandam aut Diis aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu? MERC. Neutiquam, illis hæc eſt mandata provincia, ut miniſtrent Neptuno; & obequitare decet pelagus, & ſicubi nautas hieme vexatos viderint, conſidere in ea navi, illaque vectos ſervare. A P. Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

60 λαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τἄλλων ἕκαστος ἔχει τίνα τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, ἕτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; E P. εὐδαμῶς, 65 ἀλλὰ πρόσταξε αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν τοὺς ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. A FI. ἀγαθήν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σω- 70 τήριον λέγεις τὴν τέχνην.

dustriae commissa diligentius perscrutari non juvat: accedit *Apollod.* III. p. 219. Ζεὺς ἀμφοτέρους παρ' ἡμέραν καὶ ὑπὸ θεοῖς εἶναι καὶ ὑπὸ θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator judicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἐτερήμεροι] παρ' ἡμέραν ἀμφότεροι, ἢ μίαν ὃν δὲ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὅτε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲ ὑπὸ Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Ἀΐδου. Fuere Viri Docti, quos dissidium illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac *Lucianus* ἐνίμαξε τὴν ἀθανασίαν, *Schol. Homeri* νείμασθαι πρὸς τὸ ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternam illam animorum conjunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: *Pindarum* & *Ovidium* inter se si compares, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re *Philo* περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004. A. ut Judaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud *AElian.* V. H. XIII, 38. *T. H.*

63. Οὗτοι δὲ τι π. ἡμῶν] Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse adnectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἀλλὰ, ἄστερ ἐγὼ &c. ἕτοι τι ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δή, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstetricium haud sane jocis, & asperioribus quidem, caruit. *Noster* pro amore, quo numina Gentilium prosequebatur, singulari Junonem ipsam fecit hoc in negotio falsi ridentem D. XVI. neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perstringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. *Apollodorum* audi I. p. 13. Latona γενομένῃ πρώτῃ Ἄρτεμιν, ὑφ' ἧς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγείνατο. quantum eo nomine sorori debuerit Apollo, accurate *Libanius* exposuit T. II. p. 662. A. verbo quidem lectissimo, προεκτρέχει μὲν Ἄρτεμις τῆ Ἀπόλλωνος, ne ejus, quae puerperis opem esset latura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit *Servius* tum aliis in locis, tum ad Ecl. *Virgilii* IV, 10. ubi Lucinam accipit Dianam, advocato *Terentio*, cujus est in Andr. A. III. Sc. I. *Juno Lucina fer opem*: in Comoedia Graeca *Menander* ibi posuerat Ἄρτεμιν, testibus *Donato* & *Engraphio*. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram *Tatiano* istis in verbis §. 12. p. 31. quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτη δὲ γάμου πλοκαῖς ἥδεται· μόνῳ δ' ἐστὶν Ἄρτεμις θεραπεύει ὁ Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poëtae aliique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit quorsum tendat *Gisb. Cuperus* in Inscr. & Marmor. Illustr. p. 270. sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a *Tatiano* gratiam inibo, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis totius antiquitatis suffragiis obstetricem esse jubeam: μοῦσα δ' ἐστὶν Ἄρτεμις causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronunciatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in *Hesychio*, Παῦσον, ἀσφαλὲς, βέβαιον· pro Πάγιον Λοῦσα, ὀλίθρια· pro Λοίγια· ἦγε & ἦϊε, ἀγὼν & αἰὼν in membranis saepe commutata: ἴργωλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132. pro ἰριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. *T. H.*

Eue-

Ἐνάλιοι Διάλογοι. Dialogi Marini.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ. DORIDIS ET GALATEÆ.

Δ Ω Ρ. D O R.

Καλὸν ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, φασί τι Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ὀπτεμμηνέναι σοί. ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖός ἂν ᾖ. ΔΩ. τί οὖν, εἰ καὶ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριός ἐστω καὶ λάσιος ἀφαίνεσθο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος, οἴει τὸ γένος ὀνῆσαί ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς φῂς, ἄγριον ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ὀφθαλμὸς ὀπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. ΔΩ. ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐχ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

1. PUlcrum amatorem, o Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, insanire in te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo? si vel Jovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam? GAL. Neque hirtum illud ejus, &, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. DOR. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. GAL.

Ἐνάλιοι διάλογοι ιά, ὧν αἱ τὰ ὧν τῇ θαλάσσῃ μεσουράνια διαπαίζει. G.

2. Ἐπιμεμφῆναι σοι] Commode *Lucianus* eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat: nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est *Theocrit.* Eid. XI, 10. qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, quum Galateam amaret, Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδα, ἢ μάλοις, ἠδὲ κονίοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen *D. Heinsii* σελίνοις, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopis) Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις — Ergo recte quadrat ἐπιμεμφῆναι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & *Homero* notus Il. Z, 160. perinde ac ἐπιμαίεσθαι τινὰ vel τινί, ἐμμανέως, ἐπιμανῶς, ἐπιμανῆς, ἐμμανῆς ἔχειν. *Luciano* Doris una Nereidum, in quo sequitur *Homerum* Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater: *At mihi, cui pater est Nereus, quam caerula Doris Enixa est* — *Ovid.* Metam. XIII, 742. consentiens cum *Hesiodo.* Fabulae, cujus in *Homero* & *Euripidis* Cyclope nullum extat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit *Duris* (Θοῦριος editur) apud *Schol. Theocr.* ad Eid. VI, 7. Polyphemus ἀφ' ἧς εὐδοσίας τῶν θραμμάτων καὶ τῆς γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae fanum ad AEtnam dedicarat: rationem ejus rei quum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐρᾶν τῆς Γαλατείας· certe Galateam istius poëtae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est: vide Athen. I. p. 6. 7. ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mullum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum *Euripides* & *Noster*, sic cujuscumque ordinis scriptores Polyphemum ad AEtnam collocare solent: hoc ab *Homero* prorsus abhorret, si *Cluverium* audimus, qui multis contendit in oppositio Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas consedisse: eum vid. Sic. Ant. II. c. 15. *T. H.*

3. Δωρὶ] Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. *Hesiod.* in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. *Virgil.* Ecl. X. *Doris amara suam non intermisceat undam.* G. C.

17. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς] Mss. L. & Ox. & Ed. *J.* rectius quam quod in reliquis σκοπιᾶς. *M. du S.*

Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] Σκοπὴ & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae dissentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a Scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπὴ & ipse prospectus apud *Nostrum* in Ἔρωτ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τις τῆς ὀξυδορκούσης ἀπὸ τινος σκοπῆς. *Strab.* VI. p. 409. C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν *Plutar-*

2. GAL. Haud certe amatum: verum illam nimiam obprobandi libidinem veſtram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia paſcens aliquando, quum a ſpecula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Ætnæ, qua parte inter montem & mare longe litus protenditur, vos ne adſpexit quidem; ego contra ex omnibus ipſi pulcerrima ſum viſa: ideoque ſoli etiam mihi adjecit oculum: illa vos pungunt; indicio enim ſunt, me forma meliorem eſſe, & amore dignam: at vos deſpectæ fuiſtis. DOR. Tu ſi paſtori & lumine defecto pulcra fuiſti viſa, ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc, opinor, ob cauſam, quod adſueverit caſeo & lacti: cuncta igitur his ſimilia ducit pulcra.

3. Ceterum ubi volueris diſcere, qualis tibi ſit facies, a rupe quadam, ſi quando

ΓΑ. Οὐκ ἐράμην· ἀλλὰ τὸ φάνυ γοητικὸν τοῦτο καὶ φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παίζουσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τὸ ἠϊόνος οὐ τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτνης, καθὸ μεταξὺ τῆς ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲ οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἁπασῶν ἡ καλλίστη ἐδόξα· ἦ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸ ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων εἰμὶ, καὶ ἀξιέραστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ ἐνθεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας, ὀπίφθονος εἶει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λθικὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυρῷ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπόταν ἐθελήσῃς μαθεῖν, εἶα τυγχάνεις ὅσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ τέ-

a Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς] σκοπῆς O. L. *f.* b Πρόποσι] ποσὶ O. c Ἐνθεῖ τὴν ὄψιν, καλὴ] Ita P. Post ὄψιν F. καὶ ἔδ. Priores Edd. ἐνθεῖ καλὴ τὴν ὄψιν.

ſarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖν in *Ariſtoph.* Veſp. v. 360. *Hermippum* exponere monet *Scholiaſtes*. Neque tamen *Luciano* ignotum, minusve uſitatum σκοπιά apud *Platonem* ejusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicetur: *Anyte* Anth. VI. c. XXIV. Ep. 6. Φριξοκόμαι τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίασιν Σῖλο Νύμφαις Δᾶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾷ vel σκοπιὰν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾷ) Θεύδωρος οἰκόμος. *Theocrit.* Eid. IX, 7. & *Schol.* Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69. Αἴτνας σκοπιὰν uſurpet, σεσεφρασμένως, ait *Schol.* ἀντὶ τῆς τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· quomodo *Dionyſius Perieg.* σκοπιὴν Ἐρυμάνθου, Ἀραχίνθου. Haec mihi ratio conſtitit, cur Fl. plurimarumque Edd. ſcripturam non putaverim poſtponendam. Deſcriptio τῆς προκόδου τῆς Αἴτνης protenſique juxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης πεδιάδας dixit *Philippus Theſſal.* in Epigr. apud *Salmaſ.* ad Solin. p. 73. *T.H.*

18. Ἐν τοῖς πρόποσι] Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *J.B.*

22. Ἐμοὶ] Abundat. *M.du S.*

23. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] *Heliod.* lib. 1. *J.B.*

25. Ἐνθεῖ τὴν ὄψιν] Voces illas, quia Codd. addicebant, ſedem commutare juſſi. Vel in ordine vulgato ἐνθεῖ jungendum erat ad τὴν ὄψιν· nam ἐνθεῖς per ſe poſitum nullius hic eſt uſus. Paulo ante, εἶδε ἐνθεῖσθαι ὁρῶν, ἢ εἰ δὲ ἦσαν. *T.H.*

Ibid. Τὴν ὄψιν] Mſ. Ox. & P. τὴν ὄψω, non cum καλὴ conjungunt ſed cum præcedenti ἐνθεῖ. quod probarem, niſi vulgatam tuerentur plurima alia apud noſtrum loca; ut mox & ſupra *D. mer.* c. 7. & *ſt. β.* c. 36. *ſin.* c. 3. & *καλλ.* c. 10. ex quibus conſtat familiarem hanc Luciano phraſin, quam & ideo hic ſervatam volui. Sic etiam *Polyaenus* Strat. VIII. p. 602. C. τὴν ὄψιν ἀσπίδα. Juntina καλὴν τὴν ὄψιν. *M. du S.*

29. Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἐτυμολογικός. *J.B.*

32. Οἷα τυγχάνεις ὅσα τὴν ὄψιν] Negat quidem *Servius* ex mari effigiem ullo pacto poſſe reddi: ſed *Lucianus* hic aliter ſentit, & in Alcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut ſuperiora ſint ſerenitate conſpicua, fluctibus autem ſedatum mare ac tranquillum, ὅμοιον, ὡς ἐπὶ κατόπτρου*, id eſt, *ſpeculo, ut ſic dicam, conſimile. Theocrit.* in Bucol. Eid. VI.

Καὶ γάρ θην ἐδ' εἶδον ἔχω καλὸν, ὥς μοι λέγοντι.
Ἡ δὲ θάλασσα ἰς πόντον ἐτίθετο, πᾶς δὲ γαλάνα.
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γύαια, καλὰ δ' ἰμὰν ἀ μία κώμα &c.

Quod eſt hujusmodi:

Nec ſum tam forma turpis, quam dicor: in unda
Nuper enim vidi ipſe meos de littore vultus,
Cum nulli ſtarent tranquilla per aequora venti.

Hinc illud *Maronis* ſumtum eſt: — *nuper me in littore vidi Quum placidum ventis ſtaret mare* —. G.C.

πέτρας τινὸς, εἴποτε γαλήνη εἴη, ὑπτιάσασα εἰς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ σεαυτὴν ὑδεν ἄλλο ἢ χρόαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ [a] ὑπερύθρῳ αὐτῷ ᾖ τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. ᾖ μὴν ἐγὼ μὲ ἡ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρᾷ μου [b] καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῖν δὲ οὐκ ἔστιν ἥν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ ποιθμενὸς ἐπαινεῖ· [c] ὁ δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα ᾖ μουσικός ἐστι.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπὶ σὲ Ἀφροδίτη φίλη, ὅσον ἄν τις ὀγκᾶται ἔδοξε. ᾖ αὐτὴ δὲ ἡ φόρμιγξ, οἷα! κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· ᾖ τὰ μὲν κέρατα, ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, ᾖ ἐνάψας τὰ νεῦρα, ᾖδε κόλλοπι παρεμφέρων, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, ᾖ ἀπῳδὸν, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὰ γέλωτα ἐδυνάμεθα ὑπὸ τοῦ ἐρωτικοῦ ἐκείνου ἄσματος. ἡ μὲν γὰρ Ἠχὼ ὑπερίετο αὐτῷ ἠθέλησεν, οὕτω λάλος οὖσα, [d] βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠχύθη, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, ᾖ καταγέλαστον.

tranquillum fuerit mare; prona in aquam despectans, contemplare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam exquisite: illud autem non laudatur, nisi eniteſcat candori immixtus rubor. GAL. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis rebus excellit, & musicus est.

4. DOR. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quando comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem quasi manubria erant, quibus quum jugum addidisset, atque alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, modulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum.

5. Imo

a Ἐπερύθρῳ] ἐπερύθρου O. b Καὶ τοῦτον ἔχω] ἔχω τοῦτον. O. Pro καὶ γ. & Marg. Δίω. ᾖ. c Ὁ δὲ] ὁ δὲ γε O. d Βρυχωμένῳ] Cunctae Edd. βρυχομένῳ male: est enim a βρυχάομαι.

48. Κόλλοπι] Ἤλῳ τῷ κιθάρᾳ. V.

38. Εἴποτε γαλήνη εἴη] Apud *Theocrit.* Eid. VI, 35. Cyclops: Ἢ ῥᾳδίως ἐς πόντον ἐσέβλεψεν ἐς αἰ γαλάναι· dubito an *Noster* eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod jure laudaret, habuisse Polyphemum adseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galateae nomen, tum illud *Theocriti* cogitavit Eid. XI, 20. Λευκοτέρα πυκτᾶς πορτιδῶν quod *Ovidius* ingenio suo magis confisus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacto.* Qui Galateae toti, ejus utique lacertis convenit candor: tales pinxisse *Valerium Flaccum* omnino mihi persuadeo I, 135. *Haec Panope, Doridosque sorores, Laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis; Aspice petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus Edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaque venustate Galateae lacerto exornans. Tum *Antra petens* ita distinxi, ut copulandum sit cum Cyclope, quod *Pius* recte explicuit: miror aliter fuisse visum *N. Heinsio*, Viro sagacissimo. *T H.*

44. Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀφροδίτη, ut Rem. c. 47. Cetera ex *Theocr.* Potuisset retineri Ἀφροδίτη sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. *J. B.*

45. Οἷα!] Facili medicina, sic interpungendo, credo sanatum locum: cui geminum si requiras adi *Philost.* c. 25. *M. du S.*

Οἷα!] *Graevius* ad Θ. Δ. VII. legendum esse statuit accentu mutato, πρὸς δὲ ἡ φόρμιγξ οἵα κρανίῳ ἐλάφου quod interpretatur: *ipsa lyra solummodo erat cranium cervi.* Vellem hinc manum Vir egregius abstinuisset: diu nobis erit expectandum interea dum locutionem esse Graecam probet; ne dicam, parum concinne voculam, quae propria sit poetis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse jam pridem viderat, Doctiss. *M. du Soul* sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud *Theocritum* & *Philostra-*

5. Imo ferebat etiam amabilis iſte in ulnis ludicrum, urſæ catulum, hirſutia ſibi plane ſimilem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem? GAL. Quin ergo, Dori, monſtra nobis tuum, formoſiorem ſcilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius ſciat. DOR. At amator quidem nullus eſt mihi; neque me amabilem eſſe arroganter præ me fero: talis autem, qualis eſt Cyclops, fœtidum alarum odorem ſpargens, tanquam hircus, crudivorus, ut ajunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hoſpites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

Ἔφερε δὲ ὁ ἑτέραθεν καὶ ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτε σκύλακα, ἢ τὸ λάσιον αὐτῷ προσομοιότατα. τίς ἐκ ἂν φθονήσειέ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιούτου ἐραστοῦ; ΓΑΛ. ἀκοῦσον, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σαυτῆς, καλλίονα δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, ἢ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ συμπάσομαι ἑτέρας ὑπαὶ τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κνίζρας ὀπίζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὡς φασι, ἢ σιτιζόμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῇ ξένων, σοὶ γένοιτο, ἢ σὺ ἀντιφιλῇς αὐτόν.

II.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

C Y C.

1. PAter, qualia ſum paſſus ab illo ſcelerato hoſpite, qui, quum inebriaſſet, excaecavit me dormientem aggreſſus. NEP. Quis iſta, Polypheme, eſt

Κ Υ Κ.

Ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῦ καλαράτου ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα

ſtratum fiſtula canit Cyclops: *Naſo*, *Sumtaque arundinibus compacta eſt fiſtula cantum*: ne ſcilicet ad corporis modulum longus junctarum tot arundinum ordo non reſponderet; quibus tamen ſi vel mediocriter ludere ſcivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monſtro tradiderat *Philoxenus*, teſte *Schol. Ariſtoph.* ad Pl. v. 290. iſtiusmodi forte, qualem hic irridet *Lucianus*. *T.H.*

48. Κλάωτι] Id eſt, *clavicula*. *F.G.*

50. Ἄπτω δ' ἰ λύρα ὀ.] V. Anacr. *Od.* I. *M. du S.*

57. Ἀθυρμάτιον ὥρατον σκύλακα] Vid. *Paul. Leopard.* Emend. II. c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque ejus generis animalia oblectamenti cauſa delicatius habita, ſed & Deorum ἀθύρματα, quibus ſibi conſecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urſi decebant, ludicrum venuſtiſſimum; ingenium, quod eos non ſibi, ſed dominæ Galateæ ſervaret. Apud *Theocrit.* Eid. XI, 41. — τρίφυλλον δέ τοι ἄνθινα πέπλα, Πάντα ἁμαρύσσοντα, ἢ σκύμνους πίσυρας ἄρκτων. In *Ovidii* Metam. XIII, 834. perquam facete: *Inveni geminos, quos tecum ludere poſſint*, (expreſſit ἀθύρματα) *Inter ſe ſimiles vix ut dignoſcere poſſis, Villoſos catulos in ſummis montibus urſæ; Inveni, & Dominæ, dixi, ſervabimus iſtos.* Unum urſi catulum, quem in ulnis ferret, ſufficere putavit *Lucianus* ſuos ſine dubio ſecutus auctores. Tum καὶ minus opportune poſitum: ſcripſerat *Noſter*, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diſſitetur ipſe apud *Theocritum*, Αἰ δὲ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verſiculum ab ea ſede, quam in Edd. mihi ſaltem viſis occupat, retractum immigrare jubeam poſt verſum tertium & trigeſimum, ubi melius ſententiae ſerviat; nam quo loco nunc haeret, vicinium plane conturbat. In *Philoſtrati* Cyclope Icon. II. c. 18. multa ſunt ſimilia. Prope finem dialogi cur non, κνάφους ἀπόζων, ὥσπερ αἱ τράγοι; *T.H.*

Ibid. Ἄμεινον σκύλακα] Vide omnino *Theocritum* Id. XI, 41. Sed & totum perlege venuſtiſſimum poematium hanc apprime faciens. *Ovid.* Met. XIII. 834. *M. du S.*

64. Κνάφους ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κνάφου λιποδέρμου Dial. M. X. § 8. Sic κνάφους ἀπόζοντα, Dialog. ἐνυπν. Κνάφους, δυσωδίαν τ τράγων. *Heſych.* Interpr. *Ariſtophan.* ad illud Plut. Αἰγῶν τε κνωδάλοντα μᾶλλον, vulgatum κνάφων eſſe τ μαχαιρῶν δυσωδίαν.

Valde ſub alarum trux habitare caper.

κνάφους. *Catull.* *J.B.*

68. Ὦ Πάτερ] Hic Diab. ex Homero. *J.B.*

τα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ μὲν πρῶτον ΟΥτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ὑδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν.

ΚΥ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἐστὶ μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐνυσάμωνες ὁ ἑφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὅσους εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανυργότατος ἐκεῖνος, εἴτε ΟΥτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μέν, καὶ εὔοσμον, [b] ἐπιβουλόταλον δέ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι, καὶ τὸ σπήλαιον

ausus? CYC. Initio semet Utin appellitabat: at postquam effugit, extraque teli jactum erat, Ulyssem sibi nomen esse dixit. NEP. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Ilio domum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud valde forti sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam multos, insidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui januæ operculum (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut æquum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum verte-

a Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα] ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Sic priores Edd. b Ἐπιβουλόταλον] Ita G. P. *f.* V2. ἐπιβουλότατον priores Edd.

73. Ἔξω ἦν βέλους] *In tuto, citraque periculum.* Hoc proverbium frequens est apud *Lucianum* in Vot. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. *G.C.*

79. Ἐπεὶ δὲ ἔθηκα] Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλότατον, scribit ἐπιβουλόταν sic & apud *Synes.* ἐπιβουλόταλα: sed alibi quoque apud *Lucianum* hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπίβουλος sed ἐπίβουλον non infrequens est Graecis scriptoribus. *J. G.G.*

Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα] Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240. Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπίθηκε θύρῃσι μέγαν ἐπὶ σηκὸν ἀείρας· mox, πέτρῃ ἐπίθηκε θύρῃσι. v. 313. Ῥεῖα δ' ἄφελον θυρεὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἆψ ἐπίθηκ', ὡς εἴ τε φαρέτρην πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda janua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed *Gravii* manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρεὸς *Poëta* vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significandi ditionem migravit, multa Grammatici. *T. H.*

88. Ἐπιβουλόταλον] Agnoscunt hanc scripturam Ed. *f.* Mss. Gr. & P. Sic scribitur etiam sub *Tim.* c. 33. In vulgatis ἐπιβουλευτόταλον. utrumve apud Xenoph. legitur nempe ἐπιβούλευτον. Cyrop. VIII. p. 130, 37. & 388, 24. δυσεπιβ—. *M. du S.*

Ἐπιβουλόταλον] Quem tibicinem huic voci solum supposuerat *H. Stephanus*, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβάλλειν per fane quam familiare: *Xenoph.* K. Π. VIII. p. 130. v. 37. ὡς εὐεπιβουλοτέρας ταύτης ἔσης (τὰ ἀριστερὰς χειρός) Ἱππ. p. 561. v. 42. δυσεπιβουλόταται εἰσὶν ἀφωνίαι ὅτταις de Ages. p. 388. v. 24. ubi cumulata videas ejusmodi vocabula: νομίζων τὸ τοῦ τοιούτου τό, τι ἀτρεμιοῖς καὶ ἀντιπαλαιότατον ἢ ἀθορυβητότατον καὶ ἀπαμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλότατον εἶναι. *Synes.* de Regn. p. 13. A. τίς δὲ ἰδιώτης καὶ μικρὰς πράξεων ἀδύτερός τε ἢ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβάλλειν reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis θορυβητὸς, ἀμαρτητὸς, quorum in *Xenophonte* composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in *Lucianum* revocare ἐπιβουλευτότατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem: in Tim. p. 173. v. 39. τὸ κάκιστον τοῦτο ἢ ἐπιβουλότατον κτῆμα ἀνθρώπου. *Stob.* e *Dione Chrys.* Ἀφορμὴ κακῶν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X. p. 144. D. ὡς ἴχθυσι ἢ ἐπιβουλότατον. *T. H.*

93. Ἀποξύσας δ' μοχλὸν] Ex *Busbeio* *H. Stephan.* in Th. L. Gr. T. II. p. 1134. Ἀποξύω, *extenuo, derado, acuo.*

tebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in ſomnum devolutus ſum. Ibi ille, raſo ad acuendum vecte, & ambuſto inſuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore cæcus ſum tibi, Neptune.

3. NEP. Quam tu altum obdormiviſti, fili, qui non exſilueris, dum oculus effodiebatur. Ulyſſes autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amovere petram a janua. CYC. Imo ipſe abſtuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem juxta januam, venabar manibus expanſis, ſolas prætermittens oves ad paſtum, præcipiensque arieti quæcumque par erat illum facere pro me.

4. NEP. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocaſſes adverſum eum. CYC. Convocavi, pater & venerunt: ſciſcitati autem inſidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin eſſe, atra me bile percitum ducentes confe-

αὐτὸ ἀνεχρέφελο, χ' ὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμεν· τέλος δὲ ἐς ὕπνον καλεσπάθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τ' μοχλὸν, χ' πυρώσας [c] γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· χ' ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μέλαξὺ τυφλεύμενος. ὁδ' ἂν Ὀδυσεὺς πῶς διέφυγεν; ἐ γὰ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τ' πέτραν ἀπὸ τ' θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· χ' [d] καθίσας ἐπὶ τ' θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τ' νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ἐπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, χ' ἦλον. ἐπεὶ δὲ ἠρόμλο τ' ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, ἐγὼ ἔφην ὅτι ΟΥτις ἐστὶ, μελαγχολῶν οἰηθέν-

c Γε] Deeſt in P. d Καθίσας] καθῆσας F. cujusmodi typorum peccata in ea Ed. occurrunt plura, ut in initio hujus dialogi μισθῆσας pro μισθώσας, non digna ſane, quae commemorentur.

97. Ἐξέθορες] Ἐξεπήδησας G.

acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύσας τ' μοχλὸν & πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσε με καθεύδοντα. Quibus addit de ſuo, *ſed videndum eſt an* ἀποξύω *poſſit etiam pro* ἀποξύω *accipi, id eſt, acuo:* quidni? modo poteſtate ſecundaria, *derodendo*, quemadmodum in lignis fieri debet, *exacuo*. Vereor tamen, quanquam lectioni vulgatae controverſiam non moveo, ne *Lucianus* reliquerit ἀποξύσας ab *Homero* ſumtum Od. I, 326. — ἀποξῦσαι δ' ἐπίλευσε· mox: — ἐγὼ δ' ἐθέωσα δόρατος Ἄκρον, ὄφαρ δὲ λαβὼν ἐτορόντιον ἐν πυρὶ κηλέῳ *Euripid.* Cycl. v. 455. Ὃν φασγάνῳ τε δ' ἐξαποξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθίσω — Illud *Homeri* ἐθέωσα *Scholiaſtes* interpretatur: ἐπακῶσαι· tum ἐτυράντιον, ἐτόρων εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Diſtinctionem, quae perperam in nonnullis Edd. poſita *Benedictum* decepérat, recte collocavit *Rudaeus:* ceterum unde promſerit κατετύφλωσε, quod in earum Edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: *Stephanus* certe verbum iſtud compoſitum, tametſi probae notae, in Theſauro nusquam recenſuit. T. H.

Ibid. Μοχλὸν] *Palo, Virgil.* Aen. III. — & *tela* [illegible] *men terebramus acuto.* G. C.

Ibid. Πυρώσας γε, προσετι ἐτύφλ.] Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. *Exacuto vecte & praeterea igne succenſo.* Sic eſt interpungendum & vertendum. J. C.

2. Καὶ καθίσας] Uſque ad μόνα aberant a Mſ. J. B.

6. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit haec editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. J. G.

Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec interpunctio, qua Fl. caret, a poſterioribus eſt protecta: ſi quid eſſet in ea momenti, debuerat ſcribi: μανθάνω ἀπ' ἐκείνων, *ex iis, quae narras, intelligo.* Ut *Gronovius* voluit, ita plane Va. & ferri poteſt, ὑπ' ἐκείνοις, ſcilicet πρόβατοις· ſed potius habuero, ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum κριῷ, ut *Homero*, cujus paene verba Lucianus expreſſit, ſit conſentaneum: vid. Od. I. 444. *Nonnus* ſive *Maximus* Σωαγ. Is. ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 172. διάφορος δὲ μεθύσας τ' Κύκλωπα, χ' τυφλώσας αὐτὸν, χ' ὑπὸ τὸ ἦμαρ ὑὸς κριῷ καταφρμώσας ἑαυτὸν, χ' ἐξελθὼν σὺν τοῖς κριῷ ὕστερος ἐσώθη. T. H.

ἐνεδρεύσαντες με, ὥχοιλο ἀπιόντες. ἔτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, [a] εὖθ' ὁ πατὴρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνεῖμαι γὰ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

stim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis cæcitati oculorum mederi non possim, fortunam tamen navigantium, ut servem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III. AL-

[a] Οὐδ' ὁ πατὴρ] Od. I, 525. Ὡς οὐκ ὀφθαλμὼν γ' ἴσεται ὑδ' Ἐσοσίχθων.

19. Τὸ σ. αὐτ. καὶ ἀπολύναι] Haec male cohaerent, & subaeratum quiddam tinniunt; neque adeo dubito, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde perrepserint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ ἐστὶ, *mea in manu ac potestate fortuna navigantium est*, nihil ultra desideraremus. Ἐμοὶ πρόσεστι, abjecto ἐστὶ, satis quidem Graecum, verum ad sententiam hujus loci neutiquam opportunum: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque lectione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πώποτε, cujus in vetustis libris tale est scripturae compendium πω̄τε. Ergo vel genuinum erit, vel *Luciano* saltem non indignum: τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πώποτε ἐστὶ· horum sensum ut explanaret, addidit aliquis, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae orationi interjiciantur. *T. H.*

21. Τί τοῦτο &c.] Hic secutus est poëtarum fabulas, qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt, ab Alpheo adamatam; cui quum ille vim adhibere pararet, eaque effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per subterraneos cuniculos, ne amatoris undis polluereturr, in Siciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae urbis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Alpheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse insecutum. *Virgil.* III. AEn.

— Alpheum fama est huc Elidis amnem
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Verum haec fabulosa esse constat, quum Alphei aquae nusquam absorbeantur, ut docet *Strabo* lib. VI. ejusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promontorium & Haliartum oppidum. Caeterum fabulam Alphei & Arethusae refert *Ovid.* Metam. V. & *Lucanus* ejus meminit in III.

— — Populisque per aequora mittens
Stanniis Alpheus aquas — —

Silius Ital. lib. XIII.

Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacrae portantem signa coronae.

Sed longe venustissime *Papinius* in Epith. Stell. & Viol. v. 203.

— — Tumida sic transfuga Pisa
Amnis in externos longe flammatus amores
Flumina demerso trahit intemerata canali.
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs
Oscula, nec credit pelago venisse maritum. G.C.

Τί τοῦτο] Mirum est quod de Alpheo flumine narrat *Achill. Tat.* lib. I. ὅτι μὲν γὰρ τῶν Ὀλυμπίων ἐστὶν, πολλοὶ μὲ οἱδασι τοὺς λόγους τοῦ ποταμοῦ καθιέντες ἀλλ' ἄλλα ὕδατα, ὁ δὲ οὐδὲν πρὸς τὴν ἱστορίαν νομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἴδια ποτάμου. *J. B.*

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ;] Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio *Ph. Cluverii*, qui Sic. Ant. p. 156. 157. quicquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studioseque collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide *Schol. Pindar.* ad N. A, 1. quod si habuisset in promtu *Fulv. Ursinus* in Virg. cum Gr. Scr. C. p. 275. cavisset sibi, ne Telesillae versum apud *Hephaest.* p. 36. Ἄ δ' Ἄρτεμις, ὦ κύραι, φύγεσα τὸν Ἀλφεὸν, mutatum iret in Ἄ δ' Ἀρέθουσ', ὦ κύραι. Ἀλφειὼ vel Ἀλφειοῦσα Dianae cognomen, de quo *H. Casaubon.* Anim. ad *Athen.* VIII. c. 7. *T. H.*

Ibid. Ἀλφεὸς] Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem *Pausanias* lib. V. tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. *Suidas* multo luculentius ejusdem fluminis naturam, cursum & αὔξησιν describit. G.C.

22. Οὔτε ἀναμίγνυται...] V. *Philostr. Imag.* p. 812. & *Paus.* Ἠλιακ. ubi oraculum Apollinis in eam rem af-

fo-

III.

ALPHEI ET NEPTUNI.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

N E P.

1. QUid hoc eſt rei, Alphee? ſolus aliorum illapſus in pelagus nec commiſceris ſalo, ut quidem mos eſt fluviis omnibus, nec requieſcis te diffuſus; ſed per mare concretus, ac dulci ſervato liquore, non permixtus præterea purusque properas, neſcio quo pacto in profundum te demergens, ut gaviæ ſolent & ardeæ: & videris emerſurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. A L P. Amatorium hoc quiddam eſt, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim & tu fuiſti ſæpius.

Π Ο Σ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνῳ σοι τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος πᾶσι ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν λῃσθείς, ἀλλὰ λῃστὴς τῆς θαλάττης ξυνεχῶς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὲς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπίῃ, οἶκ οἶδ' ὅπως βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Α Λ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ὦ Πόσειδον, ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἁρπάσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ΠΟ.

b Ὅπου] ἅπου *J. Vs.*

ſerentem, p. 153. *M. du S.*

24. Οὔτε ἅπαξ.] Ex Ed. Salm. male diſtinctum puto οὔτε ἀναμίγνυσαι, σεαυτὸν λῃσθείς, quum rectius non diſtinguatur ab *Bourdelotio*. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reſicis*. Ludit enim in notione & Græci verbi λῃσθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci. *J. G.*

Ἀναπαύεις σεαυτὸν λῃσθείς] *Gronovio* remittimus acumen illud quæſitum in λῃσθῆναι, quod ſi *Luciano* potuiſſet in mentem venire, multo minus elimata forent, quam nunc ſunt, ejus ſcripta. Non alia τῷ λῃσθῆναι eſt poteſtas, quam quæ Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur ſermo, familariſſima: *Strab.* VI. p. 416. B. de hoc ipſo Alpheo: τό, τε λῃ τοῦτο πᾶσαν συμφύσιν τὸ ῥεῖθρον τῷ ποταμῷ μὴ λῃσθούμενον τῇ θαλάττῃ &c. πανταχοῦ μοδδῶδες. V. p. 325. C. Padus λῃσθούμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμφύσιν in *Strabone*, quod *Luciano* ξυνεπτύσσειν ἁμιγῆς itidem, quum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐκτεῖνον δίκην κατὰ γῆς ῥεῖθρον μέχρι δ' Σικελίας ἁμιγὲς τῇ θαλάττῃ λῃσθῆναι τὸ πότιμον ὕδωρ. *Strabo.* Lib. I. T. I. p. 4. A. φιλόστοργα ἁμιγὴς ἐν θαλάττῃ τὸ ῥεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II. p. 345. A. qui Iosen in Syria condiderunt Argivi μετ' εὐδαιμονίας ἀτόπους ὄντες ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῳ πόλει Ἑλλάδα, παραχόμενοι δ' ὑπονοίας τὸ ἦθος παλαιὰν ἐκ τοσούτου νόστου τῇ πόλει, κατὰ δ' ἐπ' Ἀλφειῷ πεπορευόντα μᾶλλον, ἢ ὡς ἐπὶ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει δ' ῥεῖθρον λῃσθήσαν μέσης ἀπομιγῆ πρὸς τὴν θάλατταν. *T. H.*

27. Οὐκ οἶδ' ὅπως.] Hoc Neptunum præterire non poterat maris univerſi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ἅπως. Ἀναφανῶν retinui: multis enim doceri poteſt exemplis, quæ alibi proferentur, junctæ per copulam καὶ verba non ſemper temporibus concordare. Mox ſuſpectum mihi eſt ἔλεγχε· nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem eſt hujus dialogi, ἐπιτερφθῆν με κατίχεις, ὦ Πόσειδον id enim ægre videtur ferre Alpheus, Neptunum molaſto colloquio ſua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; noſti mores amantium & feſtinationem, ut qui ſæpe jam eodem igne contabeſcris. *T. H.*

28. Οἱ λάροι] *Larum Gaza* vertit *gaviam*, cujus mentionem facit *Plinius* inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X. c. 32. Idem c. 74. ejusdem libri, *aquaticæ anates & gaviæ*. Λάρος latine quidem commode reddi non poſſe dicit in *Lari laudato Erasmus*. *G. C.*

Ibid. Ἐρωδιοί] Aves, quarum tria genera potiuntur ab *Ariſtot.* Hæc avis urinatur, ſicut & λάρος. *G. C.*

29. Ἀναφανῶν σεαυτόν.] Filum orationis perſuadet omnino Lucianum ſcripſiſſe ἀναφανῶ. *Neſcio ubi, ſicut gaviæ & ardeæ, demerſus in profundum, alicubi videris emerſurus, teque ipſum rurſus exſeraturus.* *J. J.*

Ἀναφανῶ] Cl. *Jenſii* emendationem in textum recipere viſum eſt. *M. du S.*

ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἡ δὲ, ᾗ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελι-35 κή· Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

ΠΟ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφειὲ, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ λιγυγὴς τέ ἐστι, καὶ λιπ καθαρᾷ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ὑπιπτέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ [a] αὐτῶν φαινόμενον 40

NEP. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum unam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP. Novi sane non invenustam, Alphee, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos appa-

ret

[a] Αὐτῶν] αὐτὰς *J. Fr.* 2. Marg. *Alii*. quod praetulero.

34. Ἡ δὲ πᾷ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥεῖ;] Manifestum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὕτη, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, πᾷ σοι γῆς ῥεῖ; Longe tamen abest, ut hic aliquid resecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemptus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐπεχθὲν, ἐκεῖνο διὰ κατέπιμψέ σε. Patet τὸ ἐκεῖνο redundare; nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit*. In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸ τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat; sufficit namque si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur*. In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τὰ δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτῃ καὶ τόδε τὸ ἱρὸν ὑπάρξαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτῃ· hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cujus sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant*. Sic in Cynico: Ἰμεῖς δὲ, τῇ δὲ ἀπληστίᾳ τὴ, καὶ ἀκρασίᾳ ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex Nostro loca adscribam? AElianus quoque non raro eamdem amat redundantiam. Sic lib. XII. Ποικιλ. 19. Τὴν ποιότητα Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτῃ καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὸν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῇ, ταύτῃ, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII. cap. 1. de Atalanta, φυγεῖν ἐβούλοντο, ἀλλ' ἐπαύθη μὴ οὐχὶ μία τις αὐτῶν κατάλοιπος. Si & hic simpliciter dicamus τὸ, αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum Viris doctis vel aliam lectionem circumspicere; vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐβούλοντο esset Attice pro φυγεῖν ἐβούλοντ̓ο. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπόγυον τῷ σώματι, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15. τὴ Κόρσοιβον δὲ, τὴ Μελιτιάδην ἐκ ἐκείνους ἀνοήτους φασὶ.

Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad *Livii* XXV, 27. docet *ὁ πάνυ J. Fr. Gronovius*. Cujus exemplis ex *Catone*, *Livio*, *Plauto*, *Caesare*, *Suetonio*, *Plinio*, *Arnobio*, adductis, haec addas licet ex aureo purae Latinitatis flumine, *Cicerone*. Apud hunc in II. de Oratore 63. legas, *Nummium divisorem, ut Neoptolemum ad Trojam, sic illum in campo Martio nomen inveniisse*. cap. 77. *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt*; duae nimirum illae res, *conciliare*, & *permovere*, ut praecesserat. Manifesto in duobus his exemplis, in altero *illum*, in altero *illae*, una cum τῷ, *sic*, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ, *haec* supervacuum est in his apud eumdem, I. de Oratore 23. *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem*, &c. Sic redundat τὸ, *ea* in his lib. III. cap. 13. *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat*. Ita & scriptor ad Herennium IV, 9. superfluum ponit τὸ, *ii*, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscujusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ii per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem*. Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV. in Verrem 52. *At jam illa omitto, quae dispersa a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli parum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse portum Syracusanorum qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse*. Eodem modo & *ibi* redundat apud eumdem lib. I. in Verrem 22. *Cum quidem viderent* socii *in foro populi R. quo in loco antea, qui socii injurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent*. Nam profecto sine τῷ *ibi* constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus ejus Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, Vir Magnus. J. F.

Hh

ret argentea. ALP. Ut tu vere noſti fontem Arethuſam, Neptune: ad illam ipſam ergo me confero. NEP. At abi, & eſto felix in amore. Imo iſtud etiam mihi expone; ubi Arethuſam vidiſti tu, qui Arcas es, quum illa ſit Syracuſis? ALP. Feſtinantem me detines, o Neptune, quæ nihil ad rem faciunt ſciſcitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerſeris a mari, mutua conſpiratione miſcetor fonti, & unam in aquam coite.

ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶδα ἣ πηγήν, ὦ Πόσειδον· παρ' [b] ἐκείνην ἦν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἄπιθι μέν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπέ, πῶς ἣ Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὤν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χώρει πρὸς τὴν ἀγαπωμένην καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

ME-

[b] Παρ' ἐκείνην] ἐκείνην *J. Vr. Alw.* Reliquae Edd. vitioſe ἐκείνης. [c] ξυναυλίᾳ μίγνυσο] ξυναναμίγνυσο. C. P.

Ἠδὴ πῶ . . . αὕτη ῥ.] Ut hanc ſcripturam vindicaret multa Cl. *Jenſius*; ſed non ſatis ſimilia. Accedit propius quod legitur ſupra, & *Dial. Ven. & Cup.* αὐτὴ μὲν ἦ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη χολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμοί, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ; ſed nondum ſic acquieſco. Suſpicor autem pro αὐτὴ, πηγὴ legendum. Adde *Mſv.* c. 15. τοὺς Αἰγυπτίων αὐτούς, qui locus mihi etiam ſuſpectus, ut in nota videbis. *M. du S.*

Ἡ δὴ, πῶ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ;] Ἡ δὴ non eſt idem plane, quod αὕτη· ſic enim ſcribendum fuerat, ἦδη δὴ πῶ σοι &c. Cape quaſi poſuiſſet *Lucianus*, ἡ δὲ Ἀρέθουσα ſequi ſolet ὥσπερ in hoc ſtructurae genere creberrime: *Liban.* in Dian. p. 670. A. ὁ δ' ἐπιτέθραμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους ὥσπερ εἰσίων πως τότε. *Noſter* πῶς δῆτ' Ἰσ. συγγρ. c. 5. τὸ δὲ (πρᾶγμα) οἶδά που κἀγὼ καὶ αὐτὸς, ὡς ἑταῖρε, ὡς ἑ τῶν εὐμηχανιῶν τῶν ἐστι. de Luct. οἱ δὲ τῶν μίσου βίου πολλοὶ ὄντες ὅτου. Itaque nullus eſt ſuſpicioni de vitio locus. *T. H.*

38. Διανυγῆς τί ἐστι &c.] Non poterat accuratius, ſi ſpectator adfuiſſet, quod minime negavero, *Lucianus*. Addam *Senecae* locum egregium ex Conſol. ad Marc. c. 17. *Videbis celebratiſſimum carminibus fontem Arethuſam, nitidiſſimi ac perlucidi ad imum ſtagni, gelidiſſimas aquas profundentem; ſive illas ibi primum naſcentes invenit, ſive immerſum terris flumen integrum ſubter tot maria, & a confuſione pejoris undae ſervatum reddidit.* Haec quin corrupta ſint, nemo dubitat: ad veſtigia priſcae lectionis, neque minus tamen, quam magnus *J. Fr. Gronovius*, timide, conjicio: *ſive illas ibi primum naſcens invenit, ſive in ipſum penetrans flumen* &c. nam & Qu. Nat. VI. c. 8. ſimiliter ſere dixit; *Alpheum, celebratum poëtis, in Achaia [illegible], & in Sicilia rurſus transjecto mari effundere amabiliſſimum fontem Arethuſam.* Brevius etiam de fonte [illegible] teſtatur oraculum: Ἀλφεὸς θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης. *Nonnus* Σωαγ, &c. ad *Gregor. Nazianz. Stel.* I. p. 152. τὸ δὲ ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τι καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vitii poſtulatur *Athenaei* locus H. p. 42. C. μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης de quo vide *Caſaubonum* in Anim. *T. H.*

39. Ἀναδλύζει] Inde ἀναδλύσι πηγαί, ἀναπηδῶ, ἀναφύει, *Heſych.* verb. ἀναπηδῶ. *J. B.*

42. Παρ' ἐκείνης] Ἐκείνῳ forte. *F. G.*

Παρ' ἐκείνης ἦν ἀπέρχομαι] Vult haud dubie Alpheus, ſe ad Arethuſam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνῳ. Παρά τινα ἀπέρχεσθαι. eſt *tendere ab aliquo*, ut ſupra pag. 141. Παρὰ τὸ Ἀμφιτρύωνα γυναικὸς, ſcil. ἐκπεμφθείς. At παρά τινα ἀπέρχεσθαι eſt *ire ad aliquem*, ut paullo poſt in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χώρει πρὸς τὴν ἀγαπωμένην. & paſſim; ſic in Timone: Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἀπίω παρά τινα συμπότην ὑπὸ τῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὴν σελήνην ἀπελθών. Κόρης ἕνεκα καλῆς φοιτώσης ὀσημέραι παρά σε. Et ſexcenties alibi. *J. J.*

Ἐκείνῳ] Sic reſtituimus, ſecuti Ed. *J.* quae ſola recte hanc vocem habet; reliquae enim ἐκείνης, contrario prorſus & abſurdo ſenſu. *M. du S.*

49. Ξυναυλίᾳ μίγνυσο] Quod Codex unus & item alter praebent συναναμίγνυσο, vix crediderim lectionem eſſe variam, ſed potius vulgatae lectionis interpretamentum: ξυναυλίᾳ μίγνυσο quin rectiſſimum ſit nullus dubito, quippe eruditius quam ut a *Luciano* non ſit profectum. Ξυναυλίαν vocant *tibiarum concentum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, ut ſcribit *Heſych.* hinc apud *Long.* II. p. 62. αὐλῶν τις ἐν ᾠδῇ συναυλούντων ἀκούει. Ejusmodi συναυλίαν, ſive συμφωνίαν τινα τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat *Poll.* IV, 83. Strictius alioquin uſurpari ſolet, quando Choro cantanti tibiae modos adtemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam poſtmodum chori praecinentem tibicinem voce ſubſequebantur: *Athen.* XIV. p. 617. C. itaque eſt intelligendum, quod adjungitur a *Polluce*: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἴονται, ὡς τὴν αὐλῳδίαν· & Segm. 107. vide *Henr. Valeſ.* ad Exc. ex *Diodoro Sic.* p. 51. Paulo etiam diſcrepat *Semus*, qui τὴν συναυλίαν τι πρὸς ἐγὼ ἐμφανίζει. hunc in modum, teſte *Athen.* XIV. p. 618. A. ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαίου αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ πρὸς μελῳδοῦντα· niſi deſcripſerit ibi, quod verius opinor, certum aliquod συναυλίας genus in ſacris De-

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ. MENELAI ET PROTEI.

ΜΕΝ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μέν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐναλίου γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι Φορκύτου· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. ΜΕ. εἶδον κἀγὼ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς, εἰρήσεσθαί γ' πρὸς σέ, τοιαύτην τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τοὺς ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενον.

ΜΕΝ.

1. AT aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; & arborem, id quoque ferri poteſt: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem eſt: verum, ſi & ignis fieri poſſit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. PRO. Ne mireris, Menelae: nam ita res eſt, fio. MEN. Vidi ipſe equidem: ſed videre mihi, quod pace tua dictum velim, præſtigias quasdam admovere huic rei, oculosque fallere ſpectantium, dum ipſe nihil tale fis.

2. PRO.

---

liis adhibitum; nam quae proferuntur, ex ejus Deliade ſunt depromta: ſed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus eſt. *Schol.* ad *Gregor. Nazianz.* Stel. II. p. 106. Συναυλία ἐστὶν, ὁπόταν δύο ἢ καὶ πλείους αὐλήσωσι συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὁμοίων, εἴτε διαφόρων, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χάλκῳ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν ἢ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῷ ἢ συμφθεγγομένης· haudquaquam abſurde, ut eum bono duci obſecutum fuiſſe facile appareat: de cithara quod monet, certum eſt; erant enim & νόμοι κιθαριστηριοι, εἰς οὓς καὶ προσήνλουν, meminitque *Athenaeus* τῶν περὶ αὐλῶν πρὸς λόγων κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, quum duo pluresve in eandem rem conſentiunt, ac mutuis animorum ſtudiis conſpirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue συναυλία ponatur. *Philoſtr.* Icon. I. c. 11. p. 781. λέγεται δὲ ξυναυλίαν τὸ Ὄρφεως τοῖς κύκνοις ὁμολογῆσαι (Ζέφυρῳ) *Libanius* de Nicomedia terrae motu ſubverſa p. 207. B. νῦν ἔδει καὶ πέτρας δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρεσι νοῦν εἰς συναυλίαν τῷ πάθους. *Syneſ.* Ep. IV. p. 159. D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς συναυλίαν ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis *Ariſtoph.* Equit. v. 9. — διὸ νυν προσιλθ', ἵνα ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλόμπου νόμον. ubi vide *Schol.* Diverſa in re *Ariſtid.* T. III. p. 708. B. ὡς' ἐλλείπον τὸ χρῆμα τῆς συναυλίας εἶναι τῷ τε σοφιστοῦ καὶ τῷ ἑταίρων praeceſſerat, καὶ δῆτα ἦδη ἦν ὁ κορυφαῖος ἐν κατόπτρῳ τῷ χοροῦ. *Heſychius* adfirmat ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διττόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. *Lynceus* apud *Athen.* III. p. 109. E. τοιαύτην (ὁ ἰχαρίτης) ἐνεφύτευσεν ἔχει πρὸς τὴν γλυκὺν συναυλίαν. *Luciani* quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores Interpretes dederant, *eodem abuse cum fonte ille miſcearis*, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum συναυλία, quum *cohabitationem* & *conſortium* ſignificat: veluti de matrimonio *Ariſtot.* Pol. VII. p. 212. ἐρίσωσιν χειμῶνος τὴν συναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην *Lambinum* in συνουσίαν mutantem repudiamus: tales συναυλίαι γεγενῆσθαι, quas bene reſtituit *Anaxandridae Caſaubonus* in *Athen.* II. p. 48. A. Finitimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλος. *T. H.*

Μ. καὶ Π.] Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat facile vident qui *Odyſſ.* librum IV. legerunt. *M. du S.*

ΠΡΩΤΕΩΣ] Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, quum AEgyptus rege careret, in regem adſumtus eſt, quem AEgyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, *Homer.* Od. IV. & *Virgilius* item IV. Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitum; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum *Diodorus* lib. II. ſecutus *Herodotum*, ad AEgyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem *Lucianus* in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quicquid omnino collibuiſſet, veluti Empuſa, docilem. *Heraclitus Ponticus* diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, *Proteo mutabilior*; quod in vafrum & verſipellem competit. *Plato* in Ione: ἀλλὰ δεινῶς ἄρα ὁ Πρωτεὺς ποικιλοδαιδαλος γέγηγε, id eſt, *ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens.* G. C.

2. PRO. Et quæ tandem fallacia in rebus tam manifeſtis reſideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipſe converſum fecerim? ſin fidem non habes, idque negotium falſum eſſe videtur, inanis ſcilicet quædam ſpecies ante oculos conſiſtens, tum tu, ubi ignis factus fuero, admove mihi, vir fortiſſime, manum: probe ſcies, videarne ſolum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adſit. MEN. Non tutum eſt hoc experimentum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vidiſſe nunquam, quæque hujus piſcis ſit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam ejus libenter didicerim a te.

3. PRO. Ad quamcumque petram acceſſerit, aptaveritque acetabula, & adglutinatis hæſerit cirris, illi ſimilem ſe reddit,

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ὄπῃ τὸ ἔτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μεταποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, [a] προσέχε μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γάρ, εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ [b] κάειν τότε ὁμοίως πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, οὐδ' ὁ πάσχει ὁ ἰχθὺς ἔτως εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὴν μὲν πολύπουν εἶδον. ὃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

ΠΡ. Ὁποίᾳ δὲ πέτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχῃ τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,

a Προσέσχέ μοι] προσενεγκαί μοι. *Ar. J. Vr. S.* b Κάειν] Ita vetuſtae Edd. eaque reperitur in *Xenophonte* ſcribendi ratio: vid. *H. Stephan.* Theſ. T. II. p. 174. *P.* male καεῖν. *S.* κάειν.

58. Εἶδον] Non videt tamen apud *Homerum Od.* Δ. 456. & ſeqq. Sed v. 418. prædixerat futurum. *M. du S.*

65. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς] Videtur ſcribendum eſſe, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἢ τὸ πρᾶγμα ψεῦδος εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod ſi non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies, quae oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψεῦδος. *J. G. G.*

Ibid. Ψεῦδος εἶναι] Poterat etiam legi ψεῦδος, cujus ἀντίφρασις, φαντασία τις &c. Sed nihil eſt cauſae, cur commoda verba & aperti ſenſus ſollicitemus. *Heſych.* Φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθὲς, ἀλλὰ χρῆμά τι. De Proteo, ejusque multiplici in omnes formas converſione particulam vide Polluceae declamationis, quam *Philoſtratus* excerpſit de V. S. II. c. 12. ubi ſophiſticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. *T. H.*

72. Πολύπουν] De polypi vario ingenio meminit *Plinius* IX. c. 29. Praeterea *Plutarch.* in libello περὶ πολυφιλίας, ex *Theognide.*

Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη

Id eſt,

Mentem habeas vafri polypi, qui protinus illa,
Se quibus admovit, ſaxa colore refert.

Idem *Lucianus* in eo, qui περὶ Ὀρχήσεως inſcribitur, ex *Pindaro* opinor: ποντίου δρακος πετραίου νόον ἴσχων. *G. C.*

76. Ὁποίᾳ ἂν πέτρᾳ] *Ælian. V. H.* prin. *Plin.* IX, 19. XXX, 9. *M. du S.*

77. Κατὰ τὰς πλεκτάνας] Differunt, ſi accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, *acetabula, caliculi* polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπεῖραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρφία vel *clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella*, ut adverſus *Hermolaum* egregius ille *Pintianus* obſervavit ad *Plin.* H. N. IX. c. 29. quod prodeſſe potuerat *N. Heinſio* minus in hac re circumſpecto ad *Ovid.* Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, ſaepe Grammatici ſolent interpretari πλεκτάνας. *Schol. Homer.* ad Od. E, 433. *Luciani* ad M. Ἔγκ. *Oppiani* ad Hal. II, 233. 282. 312. *Heſych.* opportune *Euſtath.* ad Od. E. p. 1541. Κοτυληδόνες, αἱ τῶ πολύποδος πλεκτάνας ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ περιεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὁμοιαι οὖσαι κοτυλίδιοις κοιλοις, ἀφ' ὧν ἐκ παροιμίας. apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta ſuppeditavit *Athen.* VII. p. 316. 317. ex ejusdem libro XI. p. 479. B. emendandum, quod habet ad Il. X. p. 1182. v. 45. κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex iſta vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua conſuetudine ſuſpicio mihi fuit oborta, fieri potuiſſe, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipſa *Luciani* verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec ſenſu nec ſtructura ſatis videntur conſtare: cur enim poſt ἁρμόζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῦται ἔχεσθαι onus illud orationis limpidae ſupervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, ſi addi omnino voluiſſet *Lucianus*, cur

τὸν, ἢ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλάτταιον, μηδὲ φανερὸς ὢν ᾖ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ πιστότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τερατῶδες, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

mutatoque colore ſcopulum imitatur, ut fallat piſcatores nihil diverſus, propterea-que nec conſpicuus, ſed plane ſimilis iſti lapidi. MEN. Iſta narrant: tuum autem illud multo eſt incredibilius, Proteu. PRO. Neſcio profecto, Menelae, cui ſis alteri fidem habiturus, quam tuis ipſius oculis denegas. MEN. Videndo ſane vidi: ſed res eſt portentoſa, idem ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

PANOPES ET GALENES.

ΠΑΝ.

Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; ΓΑΛ. εἰ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε· ὁ γοῦν Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τὴν Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη

PAN.

1. VIdiſtin', Galene, heri, qualia deſignarit Eris inter coenam in Theſſalia, quod non & ipſa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiſcum fui: Neptunus enim juſſit me, Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea ſervare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quæ non aderat? PAN. Thetis & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum

non potius ſtructura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extuliſſet? Quare, niſi quis eruditior moretur, equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoſcere cupit, illi legendos ſuadeo *Geſnerum*, *Aldrovandum*, *Rob. Conſtantinum* in Suppl. Ling. Latin. *Leon. Allatium*, ad *Euſtathii* Hexaëm. p. 100. atque alios. Ad *Lucianum* proxime convenit *Ovidius* Hal. v. 30. *At contra ſcopulis crinali corpore ſegnis Polypus haeret, & hoc eludit retia fraude, Et ſub lege loci ſumit mutatque colorem, Semper ei ſimilis, quem contigit* — ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici poteſt: *Ut ſub lege loci ſumat, mutetque colorem:* nimirum, *hac fraude, ut ſumat* &c. *T. H.*

86. Ἰδὼν, εἶδον] An ſcribendum, εἶδον, εἶδον; *F. G.* Ἰδὼν εἶδον] *Intuitus vidi*, hoc eſt, cum ſemel vidiſſem iterum vidi. Suſpecta tamen mihi eſt haec lectio, & vera fortaſſe ſit εἶδον, εἶδον, *vidi, vidi. J. C.* Ἰδὼν εἶδον] Agitatus inter eos, qui de ſtylo N. F. ſcripſerunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud Interpretum Exod. III, 7. εἶδον εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34. pure Graecum probaret *Pfochenius* Diatr. §. 52. teſtem excitavit *Lucianum*, illum quidem in hac cauſa minime contemnendum. *Gataker.us* eo, quem ſibi adverſarium delegerat, eruditione longe major Diſſ. de N. Inſtr. Styl. c. IX. ita verſatur in repellendo iſto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declaret, expeditum ſibi non fuiſſe, quod recta via reſponderet. Quanquam eorum, qui orationem N. F. Graecam eſſe caltigatiſſimam contendunt, opinio perquam mihi ſemper ridicula fuit viſa, haec tamen loquendi formula, etſi rariſſima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex *Xenophonte* & *Polybio* diligentiſſimus *Raphelius* adnotavit, poſſit confirmari, nequaquam inficiamur: nam quod in accuratiſſima praefatione *Sylburgius* ex *Pauſania* protulit ἰδὼν εἶδε, eſt illud ab hoc genere ſane diverſum: ceterum prudenter ſcriptum judico, quod adjecit: *cujusmodi phraſes occurrunt etiam in Sacris Literis ex Hebraica conſuetudine petitae:* nam ſaepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX. Interpretibus & N. F. Scriptoribus, mutata paululum poteſtate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo

dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PULCRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit ubi Juno, Venus & Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus præsentibus? at hæ sibi quæque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Jupiter diremisset eas, ad manus res perveniisset. Ille tamen, ipse quidem, inquit, judicium non interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret, istæ magno opere laborarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe noverit dignoscere pulcriorem formarum elegans spectator; neque is profecto judicaverit male. GAL. Quid ergo Deæ, Panope? PAN. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis adfuturus erit mox, qui nunciet nobis victricem. GAL. Jam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere quidem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

δὲ ῥᾳδίως, τὸ μὲ πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀᾴδούσαις προσεχόντων τὸ νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ὦ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὡς εἰκὸς ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲ Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιοῦντο ἑκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέγνω αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν ἐγὼ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου (καίτοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν) ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην πρὸς τὸν Πριάμου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὸ καλλίονα, φιλόκαλος ὤν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. ΓΑ. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν; ΠΑ. ἤδη σοι φημὶ, οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ Ἀδωνιτὴς ἀμβλυώττῃ.

ΤΡΙ-

quo quidem pacto aliam utique formam induit: *Luciano* quidem sartum tectum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. *T. H.*

7. Ἐπιλέξατο] Hunc *Luciani* locum *Budaeus* notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in *Herodoto* frequens, ut *Suidas* in Ἐπελέξαντο. VIII, 128. Τοῖσι δὲ ἐπιλεξαμένοισι ἐπελέξατο τὰ βέλεα. Eum qui libenter imitatur, *Pausanias* laudibus itidem habet IX. p. 762. de quo loco adsentior *Sylburgio*: nec non pari significatione ἐκλέγεσθαι & ἐπιλέγεσθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat *Dion. Cass.* LX. p. 665. Idem ἐκλέγεσθαι. *Eunap.* in Liban. p. 174. καὶ ὁ νῦν ἔχων ἀναγινωσκέτω ἕκαστον αὐτῶν ἐθέλει, *singula scriptorum ejus quæ legeris peritus judicandi, venustatem orationis animadvertet*: aberrat Interpres laudatissimus. *Callimach.* Epigr. XXIV. — Πλάτωνος Ἐν τὸ πρὶν ψυχῆς γράμμα' ἀναλεξάμενος. *T. H.*

11. Διέγνω αὐτὸς] Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur *Benedictus*: *ac nisi Jupiter ipsas diremisset*. Paulo post κρίναι legas an κρίνει nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Doctiss. *Jensius* approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶμι, pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur; καί τις ἥξει μετὰ μικρόν. *T. H.*

17. Κρίναι] Mallem κρίνει, ut S. κρ. c. 2. de eadem re, οὐκ ἂν καλῶς δικάσειε κακῶς. *M. du S.*

18. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη &c.] Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἤδη σοι φημὶ, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, ἢ Ἀφρ. ἀγ. *Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paullo post, nuncians nobis victricem. Ga. Immo jam affirmo tibi; nulla alia superior erit, certante Venere*, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitiosa personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Π, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite distinxerint. *J. J.*

 25. Τῆμερον

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

TRITONIS, AMYMONES, ET NEPTUNI.

ΤΡΙ.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὦ Πόσειδον, ὡραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλθθέραν τινὰ, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡ. ἔμψυχον· ἀλλὰ ζ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τὄνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληρα-

TRI.

1. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiorem me puellam vidisse. NEP. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quædam est ad aquam ferendam? TRI. Nequaquam: sed Danai istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: scisitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, &

32. Ὁ Δαναὸς δὲ] Τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ. *V.*

25. Ὑδρευσομένη] Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex *Homero*, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11. ubi vide, quae adnotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea *Lucianus* de Danao: Σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας ἐς αὐτουργίαν διδάσκει, καὶ πίμπρασι ὕδωρ ἀρυσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. *J.C.*

33. Καὶ αὐτουργίαν διδάσκει] Leg. *Sueton.* August. *J.B.*

Αὐτουργίαν] *Antoninus* I. §. 5. ὧδε τῆς τροφίας accepisse se scribit τὸ φορτικὸν, καὶ ὀλιγοδεᾶς, καὶ αὐτουργικόν ibi *Gatakerus* hunc *Luciani* locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Jungi solent αὐτουργοὶ & αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία & αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat *Clem. Alex.* Paedag. III. c. 4. Alias αὐτουργοὶ, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πίμπρασι ὕδωρ γε ἀρυσομένας pro τε. Quod *Graevius* monet jungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, Interpretes non praeteriit. *T. H.*

34. Ὕδωρ] V. *Apollod.* XIV. *M. du S.*

36. Μακρὸν ἔτι τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀ. ἐς Λ.] Ad *Statii* Theb. I, 360. ubi operosa vehementis est procellae descriptio, *Barthius* notat, dicere *Papinium*, *tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit loca non exiguis inter se spatiis distantia.* Nihil est, ne fallaris, in *Statio*, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, *Lucani* locum, & tum porro: *Sed pro regia puella aquatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate:* id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeri possit; quanquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danai desumtam *Lucianus* adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, majus etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL. ex Piraeeo in Asty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait *Pausan.* II. p. 197. ἀπέχει δὲ Ἄργους τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ ἑκατὸν σταδίους ἡ κατὰ Λέρναν θάλασσα quam intercapedinem, spatium inter Piraeeum & Asty interjectum aequantem, occupare longis muris ad mare ductis instituerant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus *Thucydide* V. c. 82. 83. & *Diodor. Sic.* XII. p. 327. C. in quo vitiose legitur Ἀγίας χωρίον pro Ἰσίας. Paulum vero a mari distabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab altera Temenium: idcirco memorat *Pausanias* τὴν θάλασσαν τὴν μεταξὺ Τημενίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, finiente *Strabone* VIII. p. 566. B. ἀπέχει τῶν Ἄργους ἑξήκοντα καὶ εἴκοσι σταδίους ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Huic intervallo quod scribit *Plin.* H. N. IV, 5. fere consentaneum est: *Amnes, Inachus, Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum Lerne a mari* CIↃCIↃ *pass.* Ita si legas, satis huic loco consultum arbitror: nam *cf. Vossius* ad *Pompon. Mel.* p. 205. mea quidem sententia labitur, & *Strabonem* parum concinne cum *Plinio* confert: illud autem *coro* optimi, quem laudat, libri sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet CIↃCIↃ P. qui faciunt stadia XVI. haec si addideris ad stadia XXVI. quae itidem inter

Ar-

& ad opus ſuis manibus faciundum inſtituit, atque etiam mittit aquam hauſturas: ad cetera porro miniſteria condocefacit, ut impigræ ſint.

γωγεῖ τὰς θυγατέρας, ϗ αὐτουργεῖν διδάσκει, ϗ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσομένας, ϗ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem ſiticuloſum eſt Argos, ut noſti: atque adeo neceſſe eſt ſemper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbaſti, quum perſecutus es, quæ ſpectant ad puellam: quare adeamus ad eam. TRI. Eamus: jam enim tempus eſt aquationis; & fere, ni fallor, in media verſatur via petens Lernam. NEP. Itaque junge currum: aut illud quidem longam habet moram, ſubdere equos jugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime. TRI. Ecce

ΠΟ. Μόνη δὲ σὺ γίνεῃ μακρὰν ὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; ΤΡ. μόνη. πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὡς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ϗ μεῖρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. ϗ σχεδόν πῃ κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἱοῦσα ἐς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἀλλὰ ζεῦξον τὸ ἅρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν μέλλησιν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῷ ζεύγλῃ, ϗ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δέ μοι τινὰ τῶν ἀκέων πρόσπεμψον ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. ΤΡ. ἰδοὺ σοι

40. Ὀδιετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τ παιδός] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λῆρόν τι τ πυτίνην.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* J.G.G.

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione præſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis præponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. T.H.

Ibid. Δελφῖνά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐστιῶδα δ' ἐπιπλεύσει τὸ ἅρμα ἵππους τὰς ἐπλάς, καὶ πόντιαι, ϗ γλαυκαὶ, ϗ ἡ Δὶς ὅσα δελφῖνες. M. du S.

49. Ἔλ-

Argos intererant & Temenium, proxime prodeunt illa XL. ſtadia, quibus a mari vel ſinu Argolico remotum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus, vid. *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. 169. p. 241. & notum, ut *Pomponius* ait, oppidum: *Schol. Pindar.* ad O. Z, 60. ἡ δὲ Λέρνη κατὰ μέν τινας κρήνη κατὰ δέ τινας λοχμώδες χωρίον, ὃ ἢ μυθεύουσι ϗ τὴν Ὕδραν καλλιδενδρίτιν φασὶ ϵ τὸν Ἄδυτον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ ϗ πόλιν φασίν. Quae ſeparavit, quaſi diverſas variorum de Lerne ſententias, fuerant conjungenda; nihil enim eorum non eſt verum. Quam vocat Ἄδυτον κρήνην, illa λίμνη ἡ Ἄργει ὕδατι καλουμένη dicitur *Heſychio:* quod ſi nomen hujus paludis cum iis compares, quae de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert *Pauſan.* p. 200. eandem eſſe liquido conſtabit; nam ſitus accurate reſpondet. Porro Lerne oppidum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando concilium Achaeorum. *Plutarch.* in Ag. & Cleom. p. 811. C. βουλομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς ἀφλούσεις, ϗ τὴν Κλεομένους καλοίντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐκκλησίαν ἤμελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Vir Illuſtris *Ez. Spanhem.* ad *Callimachi* H. de Pall. Lav. v. 45. ubi *Luciani* loca non praetermiſit: virgines olim hoc opus in primis faciebant: Apelles pictor παρθένον ἅσαν τὴν Λαΐδος θυγατέρα λέγει τ Πιερίης ὑδροφοροῦσαν apud *Athen.* XIII. p. 588. C. illa junior eſt Lais ſive filia, ut ratio temporum oſtendit. T.H.

37. Ἐξ Ἄργους ἐς Λέρνην] Longum ſane iter, quod, uti ex *Pauſania* conſtat, (p. 79, 21.) XL. milliarium erat: quod hic ridet *Lucianus.* De πολυδ. Ἄ. videant quibus hæ res cordi ſunt, doctiſſimum *Ez. Spanhemium ad Callim.* p. 577. & ſeqq. M. du S.

Ibid. Πολυδίψιον Ἄργος] Homericum. J.B.

Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος] *Homerus* Iliad. δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae *Didymo* tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & *Strabo* lib. VIII. unde videtur ille *Scholiaſtes* ſua hauſiſſe. J.G.G.

43. Οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα &c.] Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud *Ariſtoph.* Νεφελ.

— σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λῆρόν τι τ πυτίνην.

Sic autem verte: *Junge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* J.G.G.

46. Σὺ δὲ ἀλλά] Priorum interpretatione præſtat *Graevii* verſio: neque tamen ita placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, ſumtum a *Devario*; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi poteſt in *Ariſtoph.* Neb. v. 1372. hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praeponitur, perquam eſt familiaris, & in Noſtro frequens. T.H.

Ibid. Δελφῖνά] *Philoſtratus* de eadem re aliter p. 774. ἐστιῶδα δ' ἐπιπλεύσει τὸ ἅρμα ἵππους τὰς ἐπλάς, καὶ πόντιαι, ϗ γλαυκαὶ, ϗ ἡ Δὶς ὅσα δελφῖνες. M. du S.

49. Ἔλ-

σοι οὗτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παραπήχυ, ὦ Τρίτων. καὶ ἐπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δὲ σκόπει ὁπόταν ἂν αἴσθῃ παρόντα αὐτήν. ΤΡ. αὕτη σοι πλησίον.

tibi istum delphinorum ocyssimum. NEP. Bene: avehamur; tu vero juxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco; tu prospecta; quumque senseris adventantem illam. TRI. Hæc ipsa tibi prope adest.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. ΑΜ. ἄνθρωπε, τοῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ. σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καὶ ἀδυσα. ΠΟ. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν [a] πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦ-

3. NEP. Pulcra, Triton, & florens virgo: omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab AEgypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem. TRI. Tace, Amymone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa. NEP. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: imo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi,

[a] Πάθῃς] μὴ πάθῃς. F.

49. Εὖγε ἀπελαύνωμεν] Distingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδιαὶ ἀόκνους εἶναι αὐτὰς delendum enim comma: sententia enim est, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. *J.G.G.*

52. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὁπόταν ἂν &c.] Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὁπόταν ἂν αἴσθῃ· tu disjunge: ἀποσκόπει· ὁπόταν ἂν &c. vel etiam potius interfere καὶ· ἀποσκόπει, καὶ ὁπόταν ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causa fuit Triton interpellans: hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas:* interea videt Triton Amymonen jam prope adesse, ac mox, fine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc sæpius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV. ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκοπεῖν *e longinquo prospectare observandi causa:* Nost. N. Δ. XXVII. ἀπολιπεῖν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. *Polyaen.* IV, 6. §. 9. διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τῶν πολεμίων κίνησιν· etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit *Sil. Ital.* XIII, 342. Vide *Jos. Scaligerum* ad Priap. p. 195. & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum ejus reprehensorem *Salmasium* ad *Flav. Vopisc.* p. 500. *T.H.*

58. Αἰγύπτου τοῦ θ.] Danaus fratrem fugiens in Græciam appulerat navi, quæ prima ibi conspecta est. *Hygin.* 277. *Plin.* VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157. & *Boisf.* p. 11. *M. du S.*

64. Οὐδὲν δεινὸν πάθῃς] Vix me continui, quin ex Fl. revocarem μή· sic enim solent, etiam *Nosser* in Ἀναβ. §. 16. θαρρεῖτε· οὐδὲν ἃ μὴ γίνεται ἄδικον· unde simul liquet minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδοῦναι, ἀνεῖναι πηγὴν, ὕδωρ, quæ itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ὃν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ θερμὰ λοῦτρα, usus sunt tritissimi: *Lucian.* Δ. Θ. XIV. δὰξ τῷ αἵματι ἄνθρωπον ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα· quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἐάσω· longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν· ἐᾶν saepius apud *Nostrum*, sed diversa virtute: ἐκόντα ἐάσαι ῥίψαι ἑαυτὸν· ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· ἔασον μὴ ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. *Spanhem.* ad *Callim.* H. de Pall. Lav. v. 48. vide *Hygin.* Fab. CLXIX. & *Th. Muncker.* *T.H.*

Ibid. Πάθοις] Ita lego. Vulgatæ Edd. πάθῃς. *Fl.* μὴ πάθῃς. *M. du S.*

65. Πηγὴν ἐπώνυμον] Est Amymone fons juxta Lernam, ab Amymone Danai filia nomen habens, cujus meminerunt *Plin.* IV. c. 5. & *Strab.* lib. VIII. *G.C.*

Πηγὴν ἐπώνυμ.] Vid. *Strab.* VIII, 371. *Plin* IV, 5. & *Pausan. Cor.* 79, 34. *M. du S.*

Ibid. Ἀναδοθῆναι] Fuit cum mihi videretur scripsisse

ibi, percuſſa tridente hac petra, prope maris æſtum: tu vero felix eris, ſororumque ſola non feres aquam mortua.

θα, κατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐκ ὑδροφορήσεις ἀπαθανθσα.

VII.

NOTI ET ZEPHYRI.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

N O T.

1. ILlam ergo, Zephyre, juvencam, quam per pelagus in AEgyptum Mercurius ducit, Jupiter vitiavit amore captus? ZEP. Ita eſt, Note: neque tunc tamen erat juvenca, ſed filia fluvii Inachi: nunc Juno talem fecit eam, æmulatione fervida, quod vehementer videret amare Jovem. NO. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ZE.

Ν υ τ.

ΤΑύτην, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλοὺς ἔρωτι; ΖΕ. ναί, ὦ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἔρᾳ τὸν Δία. ᵇ ΝΟ. νῦν ἂν ἔτι ἐρᾷ τὸν βοός; ΖΕ.

ᵇ ΝΟ.] In *F. A1. J. Z1.* ea perſona mox omiſſa: errorem manifeſtum ſequentes Edd. correxerunt.

68. Οὐχ ὑδροφορήσεις] Κατακριθησαν γὰρ αἱ Δαναΐδαι θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, τὸν ἀξόνου ὑδροφορεῖν εἰς τέτρημένον πίθον, ἀντ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας * διεχρήσαντο τὸν ἀνδρ. *V.*

71. Διεκόρησεν] Ἐξεπαρθένευσεν, αἰσχρὰ διέτρησε. *G.*

* Διεχθήσαντο] Quid ſit διεχθ. ingenue fateor, neſcio. At certiſſime legendum διεχρήσαντο, *interfecerunt*. Ideo nimirum quod interfecerunt maritos ſuos, apud inferos aquam in pertuſum ingerere dolium debuerunt Danaïdes: fabula notiſſima. Sed & antea legendum haud dubie ὑδρ. εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετρημένον. Talis enim fertur Danaïdum ille πίθος, *pertuſus, perforatus*: eademque haec vox τετρυπημένος vulgo de hoc dolio uſurpatur; ut ab ipſo *Luciano* in Dial. Mort. XI. αἱ τῶ Δαναῶ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσι. *J. J.*

In Mſ. erat διεχθήσαντο, quod, monente Clar. *Jenſio*, ſic mutavimus. Pro τετρημένον ſ. τετρυπημένον. *C.* τετρέμενον. *M. du S.*

Etſi διεχθήσαντο Graecum ſit a verbo διεχθάνομαι, nihilominus veriſſimum eſt *Jenſii* διεχρήσαντο. Vid. *Poll.* IX, 153. & Notas. Τετρημένον, quod reſcripſi, propius accedit, quam τετρυπημένον. Danaïdum πίθος τετρημένος vulgatiſſimus apud veteres *Plat.* in Gorg. p. 336. D. *Ariſtot.* Polit. VI. p. 176. Oecon. I. p. 234. *Zenob.* C. II. n. 6. Prov. App. Vatic. C. III. n. 31. ubi vide *Schottum*. Alii ſaepe πίθον τετρυπημένον dicunt, *Schol. Euripid.* ad Hec. v. 886. ſed illud, ſi *Thomae Magiſtro* credis, Ἀττικώτερον eſt atque elegantius. Par ratio in ὕφος τετρημένης & τετρυπημένης. *T. H.*

ſic ἀναδῦναι. Sic *Dion Chryſ.* 69. A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδώσης. *M. du S.*

66. Πατάξας τῇ τριαίνῃ] *Callim.* Hym. Jovis

Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, &c. *J. B.*

Πατάξας τῇ τρ.] Similia finxit *Callimachus* H. in Jovem, ubi Rhea in ſiticuloſa tunc temporis, ut ait, Arcadia, ſed laticibus foeta Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δ' ἅμα πολλὸν ὕδωρ, Ἐκ δ' ἔχυτο μέγα χεῦμα —— *Percuſſit montem ſceptro: at ille ei multum diviſus eſt, & effudit magnum fluxum.* Sic eſt vertendum, non ut vulgo, *duobus locis multum diſceſſit*: nam δίχα διέτη eſt, *diviſus eſt in duas partes*, non *in duobus locis*. Miror hoc non fuiſſe in Editione Ultrajectina emendatum. *J. C.*

68. Μόνη . . .] Scripſitne hoc praeter *Lucianum* alius quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. *Apollod.* II. p. 34. & *Pauſan.* p. 80, 24. cujus filium fuiſſe Palamedem quidam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit *Strabo* VIII. p. 368. D. *M. du S.*

69. Δάμαλιν] Vide ſupra Δ. Α. III. *M. du S.*

71. Διεκόρησεν] Sic Dial. XIII. & ſ. Διαφθείρειν τὴν κόρην, διαπαρθενεύειν: διακυκήσεις, διαπαρθενεύσεις). defloratores, devirginare, dehoneſtare, ut alibi dicemus. *J. B.*

Διεκόρησεν] *Luciani* nomen omiſit haec verba proferens *H. Stephan.* in Th. L. G. T. II. p. 375. Vid. *Suid.* in Διαπαρθενεῦσαι & Διακορῆσαι, ubi eſt *Scholiaſtae* Ἀριστοφ. *T. H.*

73. Ἥρα] Aliter, ut ſupra monui, *Ovidius*. *M. du S.*

ΖΕ. ἦ μάλα· ἦ ἀφ' τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε· ἦ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν ἢ θάλασσαν ἕως ἂν ἀφορμήσηται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο ἦ αὐτὴ, ἦ τὸ τεχθέν.

ZEP. Plane: ideoque in AEgyptum eam misit, ac nobis præcepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim jam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

80

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. ἦ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ἦ ἡμῖν ἔσται δέσποινα, ὅν τινα ἂν ἡμῖν ἐθέλῃ ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ὀπτεύειν. ΝΟ. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινά γε ὖσα· ἦ Δία εὐνοϊκέστερα ἡμῖν ἔστω γένοιτο. ΖΕ. ἀλλ' ἤδη μὲν διεπέρασε, ἦ ἐξέβησεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲ τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὖθις ἐποίησε; ΝΟ. ὦ δόξα θεῶν [a] ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· οὐκ ἔστι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρὰ, ἦ διχηλὰ τὰ

81

ZEP. Omnino, Note: & præerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in ejus potestate, ut quemcumque nostrûm voluerit emittat, aut prohibeat flare. NO. Colenda igitur, o Zephyre, jam quippe domina. ZEP. Profecto: magis enim benevola nobis ita reddatur. At ecce jam trajecit, atque evasit in terram: viden' ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra ama-

a Ταῦτα] ὁρῶ ταῦτα. P.

79. Ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ] Prava distinctione laborat hic locus: deletis punctis scribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει ᾗ ἤδη, θεὸς γένηται ἢ αὐτὴ ᾗ τὸ τιχθὲν. *ut ibi enixa, gravida enim jam est, dea fiat & ipsa, & quod natum erit*: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἄρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, ᾗ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, *Praeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina*. Vide & superius dialogum Jovis & Mercurii. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς γένοιτο ἢ αὐτὴ] In conjugis loco habita fertur ab Osiride AEgyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isidis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Hujus sacra ex AEgypto Romam sunt translata, ejusque templum in campo Martio fuit. Isidis capillos Memphitae pro miraculo ostendunt. Idem *Lucianus* adv. Indoct. *G.C.*

82. Ἄρξει τε, ὁ Ε. ἔφη] Quam voluit *Graevius*, secuti sunt jam olim Interpretes distinctionem: in ejus notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὡς Ἑρμῆς· sed parum interest. *T.H.*

86. Νὴ Δία, εὐνοϊκέστερα] Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad ejus personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ ἦ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συμόντων. *H. Stephan.* Th. L.G. T. II. p. 1052. omisit γὰρ· ἀλλ' ἤδη διεπέρασε. *T.H.*

87. Καὶ ἐξέβησεν ἐς τὴν γῆν] An sic nunc voluit loqui *Lucianus*, qui in dialogo sequente, ἦ νὴ σὺ ἀναλαβὼν ἐξέπλευσας ἐς Τάραντα. In mercede Conductis, πρόβλεψις τὸ δίκτυον συκοφάντου, ἄλλοι παπῶς ἐξενέγκωσι. *J.G.*

Ἐξέβησεν] Ergo per *Gronovium Luciano*, quia dixerit semel iterumque ἐξενέγκω, ἐξενέγκαιμι, usurpare vix licebit ἐξέβησα; id saltem non improbandum, quod hic solennem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέσω, νένηκα· quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. *Plat.* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐμοῦ νεωτέου· *Hesych.* Νεῦσον, πλεῦσον. Νευσούμεθα, νηξόμεθα. Νευτὴρ (vel potius νέκτης) κολυμβητής. Νεῦσιν habet *Aristot.* Z. I. V. c. 6. τὴν δὲ νεῦσιν ἢ μὲ ἐπὶ τὸ ὄπισθεν, ἢ ᾗ ἐπὶ τὸ σῶμα ποιεῖται· & τὰ νέκτια I. c. 1. & VIII. c. 3. ὁ καλαμβὼς κόραξ &c. στιγανόπους ᾗ κὴ νέκτιος quae plane firmant *Philostrati* νεωτικοὶ Ic. I. c. 8. Hinc & ἑλκύσαι νέκτια in Lexiph. §. 13. quae alias ἀλμάδες vel κολυμβάδες· ibidem §. 3. ridiculus vocabulorum Atticorum constipator habet ἀφανίσαι τὸ τῆς ἁλὸς. *Themistius* eleganter: τὸ μὲ δὴ ἔμπροσθεν σοφιστὴν μόλις τινὰ ἄρα διανεύσαμεν. Or. XXIII. p. 297. B. *Suid.* Διανεύσαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεφράσθημεν. in *Hesychio* restituendum, Διανεῦσαι, ἀφανίσαι, pro Διαναῦσαι. Προσέπευσαν reperies apud *Thucydid.* III. p. 235. v. 37. *Schol.* προσέπαυσαν· cujus lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέκλευσαν, ut supra πλεῦσις ex *Hesych.* quod est ex usu recentiorum Graecorum, *adnataruni*. Imo ipsum illud ἐξένευσα est in *Euripidis* Cycl. v. 573. Ὡς ἐξένευσα μώγις, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulysse praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduerat. Hippol. v. 470. — πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; ubi vide *Barnesium*. *Hesychius*: Ἐκνεύσας, ἐκκολυμβήσας. Pa-

amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro juvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciundum.

σκέλη; ἀλλ' ἑπέραστος κόρη. ὁ μέν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, ἢ ἀντὶ γενείου κυνοπρόσωπος γεγένηται; ΖΕ. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

VIII.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

N E P.

1. RECte vero, Delphines, quod semper amantes sitis hominum; etenim olim Inûs filium ad Isthmum detulistis exceptum, quum a Scironiis saxis cum

Ε Υγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε· ἢ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ὅτε ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μὴ δὴ μη-

Παρανίον τῷ σκάφει occurrit in sequ. Dial. *T. H.*

88. Τίλφουσαι] Hoc cur apud *Suidam* Kusterus malit, quam Τίλφουσαι, ubi locus extat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aeque probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrum occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τίλφοδηδόν. *Aristoph.* in Pac. v. 896. quae *Suidas* habet in eo vocabulo & Σκιώποδες, depromta sunt e *Comici* Schol. ad Av. v. 1552. Vetus *Sophoclis* Commentator ad Philoct. v. 704. πρὸς. πᾶς ἄνευ τιθήνης τετραποδηδὸν βαδίζων. Apud *Etymol.* in Στάδιον. p. 743. est τίλφοδηδὶ τὸ πάλαι ἀκροπατοῦντες. *T. H.*

95. Κυνοπρόσωπος] *Anubis latrator.* Ov. *Met.* IX. 689. *M. du S.*

96. Ὅτι . . . .] Sic omnes libri. *M. du S.*

99. Τὸ τῆ Ἰνοῦς π.] Melicertam. *Ovid. Met.* IV. 520. *M. du S.*

2. Ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων] *Hygin.* F. XXXVIII. *Scironis petrae:* ubi vide *Munckerum*, qui *forsan* in *Hygino restituendum* monens, *Scironides petrae*, prudenter addit, *quanquam non valde est necesse:* nam *Marcellinus* etiam lib. XIV. p. 10. *Scironis praeruptae latebras*, aliique plures. *Ex ipsis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem jaculata auxit maris numina*, ut *Solinus* scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. *Stephan.* Γεράνια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἤλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor Argumenti tertii ad Isthmionicas *Pindari:* Ino ἀφῖκτο Γερανίας τοῦ ὄρους τῆς Μεγαρικῆς φυγοῦσα, καὶ σῶσα ἐκεῖ τὸ παλαιμόνιον Μελικέρτην πέτρας ἅλλεσθαι σὺν τῷ βρέφει εἰς τὸν ὑποκείμενον θάλασσαν rectius apud Tzetz. ad *Lycophr.* v. 229. ἀπὸ τῶν Μολουρίδων πέτρας ἅλλεσθαι ἑαυτὴν &c. *Simonidis* epigramma protulit *Holstenius* ad *Stephan.* εἰς τινα νεκυομαντεῖον τῶν Γερανίων καὶ τοῦ Σκιρωνίου πέτρας κενοταφίσαντα. ejus in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἄγκεα νεφοειδέα ἀμφὶ Μολουριάδος· quid enim sive νῆσος Μολουριάς, sive Μολουριὰς νῆσος, quanquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; quum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον· sic enim *Zenob.* C. IV. n. 38. μὴ δὲ Μολούριον ὄρος τῆς Ἰνὼ ἅλμενον εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. *Etymologus* Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἐμμανὴς γενομένη ἀφ' τοῦ λευκοῦ πηδίου ἅλατο, ὅ ἐστι πρὸ τοῦ Μεγαρίδος, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti *Lucianus* ἀπὸ ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, κατέπερ κατῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem dejecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur: *Strab.* VIII. p. 582. C. ὑπέρκειται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ἀφετινόμενα μέχρι Βοιωτίας ἐκ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῶν ὁδῶν ταύτας ἐσθ' ὅτε πρὸς τὴν Ἀττικήν. IX. p. 602. C. τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, ῥῆχις τις μακρωμένη ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα &c. & p. 622. B. ubi ἀπὸ τῶν ἑστίμων ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῶν Κρεουσίων θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι· εἶτ' ἐκτρέφων εἰς τὰ πεδία, πανόμφῳ δὲ πρὸς τὴν Θηβαΐδα. Similis locus p. 631. B. Minus ergo caute *Ortelius* in Thes. Geogr. *In mare usque porrigi videtur ex* Luciani *dialogo Neptuni & Nereidum.* Praetereo, quae de Ino *Burmannus* occupavit ad *Ovid.* Metam. IV. 525. Vid. *Philostr.* Ic. II. c. 16. cujus locum, in quo se mirifice nuperrimus Editor implicuit, unius literulae dispendio expedire juvat: ἡ Ἰνὼ τῆς γῆς ἐπιτεθοῦσα, τὸ μὲν ἑαυτῆς, Ἀσωπίδα τι καὶ τῶν τοῦ Νηρέως κόλπων τὸ δὲ τῶν

μήτρὸς ἐμπεσόν· ἢ νῦν σὺ τ' κιθαρῳδὸν τοῦτον τ' ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήχῃ ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, ἢ κιθάρᾳ· οὐδὲ ᾐδεις κακῶς ὑπὸ τ' ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε ἢ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. [a] ΠΟ. ἢ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καλαναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. [b] πῶς δ' ἂν τὰ κτ' τ' Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

matre incideret in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Tænarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pisces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum, qui vobis prælio navali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subjecit. At quomodo, quæ ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, ἢ πολλάκις μεταπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτήσας παρὰ τ' τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἴκαδε ἐς τ' Μήθυμναν,

2. DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, & sæpius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a tyranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam

a ΠΟ. ἢ μέμφομ.] Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus adnectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ὑμᾶς καλαν. b Πῶς δ' ἂν] Πο. πῶς δ' ἂν P. L. Pariter C. sed neglecto Πο. quod secuti sumus: priores Edd. ὅπως γῶν.

σκευῆς, ἢ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσιται. Leucothea positum inter ἑαυτῆς & τῷ τ' Νηρηίδων κ. librarii praetermittere non potuerunt, quin eundem in casum transferrent: errorem illum ornatius excoluit *Olearius*, *regi hunc genitivum a sequente mox verbo* χρήσιμαι adfirmans: illud alienum prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem* χρήσιται Λευκοθέας *vix vertas convenientius, quam*, Leucotheae fruetur persona. *T. H.*

3. Κιθαρῳδὸν] Nomen, si non succurrat, mox edituri est. *M. du S.*

5. Αὐτῇ σκευῇ ἢ κιθάρᾳ] Vel haec suo loco sunt mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον excidit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo: ἐξενηχόμενον ἔχων εἰς Ταίναρον *AElian.* de Anim. VIII. c. 3. in simili casu Coerani Parii: ἢ ἔνθα ἐξενήχετο ἐχοῦντες αὐτόν. Ab *Herodoto*, cum quo plerique veterum conspirant, in Arionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus auctores. Vid. *Jos. Scaligeri* Anim. in *Euseb.* p. 84. hymnus Arionis ipsius, quem proponit Vir Maximus, ab *AEliano* servatus est de Anim. XII, 45. Apud *Philostratum* vero Ic. I. c. 19. p. 794. Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταινάρῳ statua est poëtae celeberrimi aenea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi collocaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφῖνας ἑταίρους τε εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ἢ φίλους, ἢ οἷους ᾠδαῖς ἀγαθοὺς πρὸς λυγὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐν μουσικῇ· ut Φιλομουσίαν eorum laudat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab *AEliano* atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑπολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet *Platoni* de Rep. V. p. 653. A. Οὐκοῦν ἐν ἡμῖν πυρίον, ἢ πειρατίου σώζεσθαι ἐν τῷ λόγῳ, ἢ τοι δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur ἀπολαβεῖν, est illud omnino hujus potestatis expers: formavit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale *Plato*. Porro σκεύην proprie dixit *Lucianus*, *ornatum*, vel, ut *Suetonius* ait in Ner. c. 24. *habitum citharoedicum*: *Herodot.* I, 24. ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἐσῦσαι mox: ἐνδύντα τε πᾶσαι τὴν σκευὴν, ἢ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone *Dio Cass.* LXI. p. 699. A. ἔστη τε ἐπὶ τ' σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν κιθαρῳδικὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita *Pollux* ἐπιφάνεια exponit κιθαρῳδοῦ σκευὴν X, 190. *T. H.*

12. Πῶς δ' ἂν] Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γῶν, minus commode. Observandum etiam praecedentia in P. *Neptuno* non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς· & hic praeponi ΠΟ. *M. du S.*

Ὅπως γοῦν] Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: quum enim scriptum fuerat. ο. πῶς δ' ἂν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, majore litera Π, ο tandem voculae sequenti junctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem injicit aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' ἂν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud

ὑμᾶς

nam ad oſtentandas opes. Quare conſcenſa vectoria navicula maleficorum hominum, ut præ ſe tulit multum ferre ſe auri & argenti, ubi medium AEgæum tetigerunt, inſidiantur ipſi nautæ. Tum ille (auſcultabam enim omnia adnatans navigio) quandoquidem id vobis conſtitutum eſt, inquit, at ornatu ſumto, decantatoque leſſo ſponte ſinite me projicere memet ipſum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quaſi ſtatim plane periturus. Ego autem ſuſceptum impoſitumque dorſo ferens enatavi ad Tænarum. NEP. Equidem laudo te ob ſtudium illud muſices; dignam enim mercedem reddidiſti ipſi auditæ cantionis.

ὑπιδείξαν τ̃ πλῆτον· ἡ ὑπὸς πορθμεῖον τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, ἡ ἄργυρον, ἐπεὶ κ̃ μέσον τὸ Αἰγαῖον [c] ἐγένοντο, ὑπεβουλεύσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα ὑφηνέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκ̃, ἔφη, ἀλλὰ τ̃ σκευὴν ἀναλαβόντά με, ἡ ᾄσαντα θρηνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα ἐάσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, ἡ ἀνέλαβε τ̃ σκευὴν, ἡ ἧστο πάνυ λιγυρῶς· ἡ ἔπεσεν εἰς τ̃ θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, ἡ ἀναθέμενός αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τ̃ [d] φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τ̃ μισθὸν ἀπέδωκας αὐτῷ τ̃ ἀκροάσεως.

ΠΟ-

c Ἐγένοντο] Ἐγένοντο F. J. V2. In ceteris Edd. ἐγένετο illud praeferendum duxi. d Φιλομουσίας] φιλοτιμίας F. notatumque in margine AIW.

ὑμᾶς refingas in ὅτι ὑμᾶς κατανανμαχίσας &c. Conqueri non abſurde videatur Delphinus de ſua ſuorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non ſtatuerit: nam ceteros hoſtes ſuae poteſtati ſubjeciſſe contentus ſaevius in hosce miſerrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum ſibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis hiſtoriam pertinerent, niſi Neptunus interpellaſſet: πῶς δ' ὦ &c. at tu prius, miſſis iſtis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili ſpecie blandiantur, editae tamen diſtinctioni litem non moveo. T. H.

20. Ἔδειξε πολὺν ἄγων χρ.] Memini, qui mallet, ἔδοξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum eſt, ne vilius hoc praeiſto lectiore cuiquam placeat: *Demoſth.* περὶ Παραπρ. p. 320. D. ἵνα ὥσπω ὑμῖν ὑπεχώμεν ἀρχόμενοι τῷ λόγου, δεῖξαι πεποιημένοι περὶ τῶ Στεφ. p. 509. D. παῖδας ἐκ γυναικὸς ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφρονίσαι πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa ſunt ejus generis, quae in uſu frequenti tritis ne tirones quidem fruſtrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt: *Anaxandr.* apud *Athen.* XIII. p. 570. E. — ὦ τότε Καὶ Θεολύτη μακὰ ὑπερόπτα, ἡ καλὴ Ὑπίφαιν' ἐσομένη — *& ſe bellulam aliquando fore non obſcuris indiciis patefaciebat: Dalecampius* inde, quaſi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legiſſet, aut legendum putaſſet, textricem Theolytam nobis concinnavit. Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, ſed opes tamen partas cupidius oſtentabat, ceterosque fortunae tam lautae ignaros eſſe non patiebatur; eo ſpectat illud ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν ita factum fuit, ut homines nequiſſimi ad facinus ſceleſtiſſimum illicerentur. T. H.

28. Ἔπεσεν] *Cecidit*: aptius dixiſſet ὑπεπήδησεν, *inſiliit.* J. C.

32. Ἐπαινῶ τ̃ φιλομουσίας] Ἐπαινῶ σὺ τ̃ φ. vix in iſtiusmodi locutionibus accuſativum omiſſum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aſpernatur: *Laudo tuam illam ſtudii diligentiam in Arione ſervando collocati: dignam enim ipſi mercedem rependiſti auditae cantionis ſuaviſſimae.* Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, niſi plures accedant vetuſti Codices. T. H.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ [a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ. NEPTUNI ET NEREIDUM.

Π Ο Σ. N E P.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς καθηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς κα- 35

1. FRetum illud anguſtum, quo puella delapſa eſt, Hellespontus ab ea vo-

[a] ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Νηρηΐδων omnes Edd. excepta *J.* ubi 'Αμφιτρίτης' repoſitum hoc etiam in *AIW.*

'ΑΜΦΙΤΡΙΤΗΣ] Sic titulum optime fecit Ed. *J.* Reliquæ ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite ſola loquatur. *M. du S.*

ΝΗΡΗΙΔΩΝ] Nereïdes hunc locum jure tueri poſſunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam ſuam uxorem Amphitriten, quae ſcilicet ceterarum nomine reſpondendi vices ſuſcepit. Ita Dial. XIV. Triton Nereïdas, deinde ex earum numero Iphianaſſam compellat: in fine Doris inſuper intervenit. Non aliter in extremo Timone. p. 175. v. 76. Blepſias ceterorum omnium perſonam ſuſtinet: neque ibi Doctiſſ. *M. du Soul* obtemperandum putavimus. *T. H.*

34. Ἡ παῖς] Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales inſidias metuens, cum accepto a patre ariete aureo pontum vellet trajicere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab ejus nomine Helleſpontum vocant eruditi. Fretum eſt anguſtum inter Propontidem & mare AEgæum, Aſiam ab Europa ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Ovid.* II. Metam.

Anguſtum circa pontum Nepheleïdos Helles
Laomedonteis Latonius adſtitit arvis.

Idem XIII. Metamorph.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus. G. C.

39. Τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει] Ἐπώνυμος praeditum duplici poteſtate, eo magis obſervanda, quod ſaepe deluſerit eruditos Interpretes, vel, *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui ſuum alteri tribuit.* Utriusque virtutis exemplum praebet *AElianus*; prioris H. V. XII, 44. ubi de lautumiis agit ſive lapicidinis Syracuſanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ *pulcerrima earum, quae iſtic erant, ſpelunca, nomen acceperat a Philoxeno poëta*; vocata nimirum Φιλοξένειον alterius H. V. II, 32. Agrigentini τὸ ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ἀφαίρ ἐπάσαντες θέουσι male vertunt, ipſe quoque *Cluverius* in Sicil. p. 205. *cognominem urbi fluvium*, quum debuiſſent, *fluvium, qui urbi juxta conditae nomen dedit*, ut jamdudum recte notatum eſt a *Stanleo* ad *AEſchyl.* VII. contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perinde ac tot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agragentum fuit denominatum: ita ὁ Σάμος ὁ ἐπώνυμος τῷ πελάγους apud *Ariſtid.* T. III. p. 340. C. neque alia ratione Hellen nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τῷ πόντου, quae ſuum cum mari, in quo merſa periit, nomen communicavit. Simili modo heroes erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, de quibus *Poll.* VIII, 110. *Harpocr.* & *Etymol.* in V. ipſaque Minerva ἐπώνυμος *Ulpiano* ad Demoſth. Midianam p. 691. E. non *cognominis*, ut *Wolfius*, neque hac appellatione propria publice culta, ut *Joh. Meurſius* exiſtimavit A. L. IV, 5. ſed quaſi dicas *auctorem nominis Athenarum*, quae ſuum urbi nomen impertire non fuit dedignata; unde & Athenienſes contra ἐπώνυμος τοῦ θεοῦ *Ariſtidi* T. I. p. 22. C. Non ſecus Archontes Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τῷ ἑαυτοῦ *Poll.* VIII, 85. 89. eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut ſimpliciter ἡ ἐπώνυμος quam formulam loquendi peropportune Graeci ſcriptores ad res Romanas tranſtulerunt: quoniam enim Conſules etiam, ut *Lucanus* ait II, 645. *Latios ſignabant nomine faſtos*, vel, ut *Salvian.* de Gub. Dei VI. p. 122. *annis nomina tribuebant*, eorum itidem ἀρχὴ jure merito dicta fuit ἐπώνυμος. *Herodian.* I. c. 16. ἀρχαί τι ἐπώνυμοι, *Conſules*: errorem in hac parte gravem *Olearii* jam redarguit literarum noſtrarum decus *P. Weſſelingius* Obſ. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἑορτή in *Plutarchi* Themiſt. p. 116. E. quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis celebratius? In his recte capiendis & ſeparandis lapſus eſt non *Budaeus* tantum C. L. G. p. 153. ſed & hunc ſecutus *H. Stephanus* in Theſ. *Noſtro* τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores dederant Interpretes, *cognomine*, ſed *quod nomen ab Helle duxit.* Longum erat faciendum, ſi vertendi vitia colligere foret animus: uno defungar *Philonis Judaei* loco in Flacc. p. 976. D. τοὺς ἄρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ δ' γύψι τῷ τιμῶς ὕσον ἐπώνυμοι. *Gelenius*: *magiſtratus ſenatoresque honoratos vel ipſis appellationibus*; quibus ſuam mentem ſatis liquido, non, quod debuerat, ſui auctoris explanavit: cujus acumen eo certe tendebat, ipſo τῆς γερουσίας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γέρους, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuiſſe Flaccum deterreri, ne viros honeſtiſſimos ſervilibus flagris conſcinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne viliſſimos quidem abjectiſſimosque homines tractari fas ſit. *T. H.*

41. Τῆς μητρυιᾶς] Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia,

vocetur : cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferte, ut ſepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune ; verum hoc ipſo in pelago, cui nomen dedit, ſepeliatur : miſeret enim nos ejus, quæ miſeranda fuit a noverca paſſa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non eſt ; neque porro decorum iſthic alicubi jacere eam ſub arena : ſed, quod dixi, in Troade aut Cherſoneſo mox ſepulturæ man-

λείσθω. τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρῳάδι προσενέγκαλε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῆμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτίστα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπῃ [b] ἔφην ἐν τῇ [c] Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χερ-

[b] Ἔφην] Ita G. P. *f. V2. S. A.* Marg. *AIW.* In ceteris Edd. ἔφης. [c] Τρῳάδι ἐν τῇ Χερ.] Ita priores Edd. verum Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X. G. P.

filia, & Liberi patris ex Semele Jovis filii nutrix, & ideo a Junone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex qua jam ille Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Haec, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignosque identidem apud patrem accuſans eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fuga ſibi conſulerent. Quam rem aegre ferens Juno Athamanti Furias immiſit, quae in tantam eum adegerunt rabiem, ut eum Ino ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leaenam, filios autem ſuos ejusdem catulos eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxore exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare ſe abjeciſſet; ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. *Cicer.* Tuſcul. I. & lib. III. de Nat. Deor. *Ino Cadmi filia nonne Leucothea nominata a Graecis, Matuta habetur a noſtris?* Melicertes autem in Palaemonem, quem nos *Portunum* nominamus. Hanc hiſtoriam fabuloſe tractat *Ovid.* VI. Faſt. & IV. Metam. *Pauſanias* in Atticis, *Hyginus* in Mythologiis ſuis cap. 1. 2. 3. & 4. *Lucianus* in Epigrammate quodam. G.C.

44. Ἔφην] Sic omnino legendum ex Mſ. Gr. P. Ed. *f.S.* & *A.* Sic etiam *Stephanus*. Edd. reliquae ἔφης, vitioſe. Mox ex Gr. Mſ. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deeſt. V. *Lexic.* c. 12. Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, ἢ Πρ. καταλιπὼν ἐν Χερρονήσῳ. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ Χερρονήσῳ] Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπῃ ἔφην ἐν τῇ τρῳάδι ἢ ἐν τῇ χερρονήσῳ τεθάψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepelietur :* ſcilicet Thracica : male ἢ in editis omiſſum. *f.G.G.*

Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ X.] Si vel nullus adfuiſſet Codex, ſeparandae fuerant hic, particula ſaltem, regiones toto Helleſponto diviſae: Helleſpontus enim, ut *Heſychius* ait, ἡ μείζων Τροίας ἐν Χερρονήσου θάλασσα· atque ideo ſaepius, ubi Trojae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέρας Χερρόνησον τῆς Θρᾴκης. Auctor Arg. Hecubae Euripideae: ἐν Χερρονήσῳ τῇ καλουμένῃ Ἀβύδῳ *Xenophon* non procul initio libri primi K. A. Inſula primum, poſtea faucibus anguſtis Thraciae continenti adfixa Cherſoneſi nomen habuit : *Schol. Apollon. Rh.* ad Arg. I, 925. deſcriptionem ſi quis deſideret, exactiſſimam dabit *Procop.* de AEdif. Juſtinian. lib. IV. p. 43. 44. Helle ubi praeceps ceciderit, ſatis accurate delignat *Apollodor.* I. p. 39. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν μεταξὺ κειμένου θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρονήσου, ἄλσθαι εἰς τὰ βαθέα ἡ Ἕλλη καὶ ἀπὸ ταύτης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντον ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver ejus in Troade ſepultum an quisquam tradiderit, quod ſane videtur colligendum e *Luciani* verbis, mihi non conſtat: verum Cherſoneſus habuit Ἕλλης τάφον, paulo tamen longius ab eo loco ubi merſa interiit, ad ipſum peninſulae radicem dextro latere verſus Propontidem, ut ex *Herodoto* certum eſt VII, 58. nam Perſarum exercitus ex Aſia trajectus in Europam ἐπειρᾶτο τὴν ὁδὸν λαβὼ τὰ Χερρονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἕλλης τάφον τὸν Ἀθαμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίην πόλιν· erat autem ſita Cardia interius ad Melanem ſinum. Illud autem monumentum fuerit κενοτάφιον aut κτῆμιον neceſſe eſt, ſi fabula fidem meretur, quae mediis Hellen ſervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: *Eratoſthenes*, quem vocant, Cataſt. c. XIX. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Πάϊονα· nuptiae foecundae, ut Deorum eſſe ſolent, plures liberos ediderunt: *Hygin.* Poet. Aſtr. II. c. 20. *Sed Hellen decidiſſe in Helleſpontum, & a Neptuno compreſſam Paeona procreaſſe complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno ſalvata eſt, & ex ea puerum Paeonem genuit.* Almopem gigantem τὸ Ποσειδῶνος καὶ Ἕλλης τὸ Ἀθάμαντος ſuppeditat *Stephan.* in Ἄλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Neſcio an remedium hinc *Ariſtidi* ſit petendum. T. I. p. 47. ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuiſſe ſecum, ὃν τρόπον (ἐμοὶ δοκεῖ λέγειν) καὶ Τυροῦς τὸ Σαλμωνέως, καὶ Ἀμυμώνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ πρόσθεν γε καὶ ταύτην ὑπὸ τοῦ κύματος· offenſus in exactiſſimo ſcriptore tractu orationis iudecoro tentabam, καὶ Ἕλλης τὸ καλῆς· cui emendationi ſi quis vulgatam tamen antepoſuerit, non equidem intercedo, quin judicio ſuo fruatur. Antequam vero Helleſpon-

Χερρονήσῳ τεθάψεσθαι. ἐκεῖνο δὲ [a] παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρας τῆς Κιθαιρῶνος, καθόσον καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν Μελικέρτην ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. NH. ἀλλὰ καὶ ἐκείνην σῶσαι δέησει, [b] χαρισαμένους τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη,

dabitur : id autem ſolatium erit ipſi non mediocre, quod poſt paulo eadem & Ino patietur, præcepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex ſummo Cithærone, qua parte protenditur ad mare, gerens præterea filium in ulnis. NEP. Sed illam quoque ſervare nos oportebit gratificantes Baccho ; nam nutrix præbuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam ; ſed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite,

[a] Παραμύθιον ἔσται] παρ. ἐ μικρὸν ἔσαι G. P. ſuggerunt: quod non negligendum videbatur. [b] Χαρισαμένους] χαρισαμενους G. P. L. Marg. *AiW.* quod reddidi pro χαρισάμενος priorum Edd.

leſponti nomen his maris anguſtiis inditum increbuiſſet, vetuſtius extitiſſe *Boryſthenis* ſcribit *Stephanus*; unde liquet, cur *Heſychius* interpretur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem caſu fluxerit appellatio, quod ſumma conſpiratione veteres amplectuntur, an hoc pro ſomnio ſit explodendum praelata *Salmaſii* ſententia *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, diſputare nunc non lubet. *T. H.*

45. Παραμύθιον] Mſ. codex addit, ἐκεῖνο ὃ ὠφελήσει· παραμύθιον ἐ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* *J.G.G.*

48. Ἀθάμαντος] Hujus imaginem Calliſtratus exhibet, omnium poſtremam. p. 906. Tangit Noſter ὀρχ. c. 42. *M. du S.*

49. Τῆς Κιθαιρῶνος] Apud Calliſtratum Σκίρων dicitur in vulgatis ; poſtrema editio mutavit in Σκίφιον, jubetque adire *Pauſ.* Att. p. 43. *M. du S.*

50. Τὸν υἱὸν] Melicertam, (vide ὀρχ. c. 42.) qui, deus factus, *Palamon* dictus eſt: mater autem *Leucothoe.* *M. du S.*

51. Χαρισάμενος] Χαρισάμενον ſcribe. *F.G.*

Χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σὲ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. *J.G.G.*

Χαρισάμενος] Legerim χαρισομένας *ſed & illam nos oportebit ſervare gratificaturas Baccho.* Nimirum nomine Nereïdum loquitur Amphitrite. *J.C.*

Χαρισαμένους] Omnes Edd. χαρισάμενος, niſi quod St. χαρισαμένας. Nos ſecuti ſumus Mſ. Gr. L. & P. *M. du S.*

Χαρισάμενος] Hujus omnium Edd. lectionis ſtructura claudicat, cui malo mederi voluit *H. Stephanus* exprimens χαρισαμένας· nimium arrogaſſent ſibi Nereïdes, praeſente Neptuno : quare maluiſſem χαρισάμενον, te ſcilicet Neptunum. Sed optimum eſt, quod Codicibus obſecutus dedi, utrosque complectitur Neptunum & Nereïdas, genere tamen, ut fieri ſolet, ad potiorem relato : Dial. XIV. *Perſeum noſtis, opinor,* τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὁ μὴ τοῦ μητρὸς &c. ἐκσῶσαι οἰκτίραντα ΑΥΤΟΥΣ. Ino prima *teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi*, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Jovis prodeuntem, καὶ πείθει τρίφειν ὡς κόρῃ· tam ſollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Junonem permaneret. Poſtquam Ino in furorem acta mare ſubiiſſet, alio dolo fuit opus, quo miſellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur : Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἄφιξον ἀλλάξας τῇ Ἥρᾳ θυμὸν ἐκλείψει· καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῆς πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν εἰς Νύσην τὴν Ἀσίας καλουμένας. Haec *Apollodoro* narranti III. p. 171. plane conſentit *Ovid.* Metam. III, 313. *Pherecydes* ſcripſit non Mercurium, ſed Nymphas Dodonidas (non aliae ſunt, quam Nyſeïdes) *ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidiſſe*, teſte *Hygin.* Poët. Aſtr. II, 21. *Inoni* inquam, cum membranis meis & Ed. *Micylli* ; nam Munckeriana perperam *Junoni.* Hinc *Orpheo* non Leucothea tantum θρέπτειρα ἐυσεφύρου Διονύσου Hymn. LXXIII. ſed & Palaemon σύντροφος Βακχιχόρειο Διωνύσου H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praeſtiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non eſt. Verum nymphis Dodoniſin gratia minime vulgaris fuit relata: nam quum ſenio jam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in priſtinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab *AEſchylo* in Fabula, niſi plane fallor, Satyrica, ταῖς Διονύσου Τροφοῖς, ut docet *Schol.* in Argum. *Euripidis* Medeae, quae totidem fere verbis leguntur apud *Schol. Ariſtoph.* ad Equ. v. 1318. brevius aliquando Τροφοὶ in *AEſchyli* dramatum indiculo, *Heſychio*, & *Photii* Lex. Mſ. V. Ἐψιούσα· male *J. Meurſius* & *Stanleus* duas inde tragoedias concinnarunt. *T. H.*

58. Καὶ δύναται] Codex εἰκότως. ναυτίας γὰρ ἓ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ὥμα συνχυθεῖσα ἓ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆ πτήσεως· *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum :* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. Vid. *Apollod.*

trite, non æquum eſt. NER. Helle vero, quî factum eſt, ut deciderit ab ariete, quum frater ejus Phryxus abſque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam juvenis eſt, ac poteſt ſuſtinere ſe adverſus motûs celeritatem: illa autem præ inſolentia, quum inſcendiſſet vehiculum prorſus inuſitatum, & proſpectaſſet in profundum immenſe patens, obſtupefacta, æſtuque ſimul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amiſit arietis cornua, quæ hactenus prehenſa tenuerat, &

555 ὀρθὸν ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἆρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρίξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ [c] δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ὀπισθᾶσα ὀχήμα-
560 τος παράδοξον, καὶ ἀπιδοῦσα εἰς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ [d] θάμβει ἅμα ἀχθεῖσα, καὶ ἱλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως [e] ἐπειλημμένη, καὶ κατέπεσεν εἰς

c Δύναται] δυατὸς G. P. L. d Θάμβει ἅμα χθεῖσα] Θάλπει G. tum συχθεῖσα G. P. *AIW.* e Ἐπειλημμένη] Priores Edd. ἀπειλημμένη. ἐπειλ. P. notaturque in marg. *AIW.*

lod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβει, ſcribitur etiam θάλπει, quod non probo, quamvis poſſemus explicare: ſed συχθεῖσα, pro vulgato χθεῖσα, cunctis, ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. *J.G.G.*

Δύναται] G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo ſuperiori. *M. du S.*

Δύναται] Hoc teneas an δυατὸς minimum refert: contra ἡ Ἑλλὴ μὴ δυναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. *Schol. Homer.* ad Il. H, 86. *T.H.*

59. Ὀχήμ. παράδοξον] Erat enim *caper volans*; vide ἀστρ. c. 14. & *Apollod.* I. p. 16. B. *M. du S.*

61. Τῷ θάμβει ἅμα χθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεσθαι, ut μανίᾳ ἔχεσθαι apud *Platon.* p. 940. D. ἔχεσθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι *Anton. Liber.* c. XXX. vel συνέχεσθαι, quemadmodum ἐπιθυμίᾳ, ὀργῇ συνέχεσθαι *Adamant.* in Phyſiogn. illud etiam, recte jungi θάμβος & ἔκπληξιν, & frequentiſſime quidem a recentioribus: *Eunap.* περὶ Πρισβ. ἐκπλήξει & θάμβει συνδεθέντες. *Damaſc.* apud *Phot.* p. 556. v. 17. ἰδοῦσα μὲ ὑπὸ θάμβους & ἐκπλήξεως· ſed quorſum in hac lectione pertineat ἅμα, expedire nequeo: iſta ſane particula diverſum quiddam poſtulat ab ἐκπλήξει, quod ſimul cum ſtupore tenellam virginem corripuerit, præcipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit *Graevius*, patrocinium iſtius ſcripturæ τῷ θάλπει non ſubterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; ſed quod vulgatæ ſaltem lectioni praeferenda videatur: θάλπω enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui ſpiritum delicatulae virginis intercepit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem vetat, quo minus *Luciano* licuerit hanc etiam cauſam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aeſtu Solis calefacto θάλπος, ſic & alia pari poteſtate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα, πνῖγος, hoc quidem ex eo dictum, quod ſuffocet, & animae meatum impediat: opportunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχειν. Ita commodum erit & τῷ θάλπει, & ἅμα ſuum locum jure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV. de Phaëtonte, quae comparari operae ſit pretium: in primis illud, ἐπιπνίγας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη· hoc βάθος ἀχανὲς ſublimius evectam indicat, ubi radiis ſolaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν· hic contra, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & ſpiritu ſuppreſſo manu retinere non poterat. *Iſocrat.* Panath. p. 252. C. θρασύτερόν τι ἀληθείμενον ἢ κατ' ἰμαυτὸν, ἀκρατή τι γενόμενον ἐνίων· illud extremum tam languens ut ab *Iſocrate* fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venuſtius exibit ἐνίων; abreptum ſe rerum adfluentium aeſtu refraenare orationem non potuiſſe dicit, neque ei moderari ἐμμένουσα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro ſunt in *Luciano* copulanda ὑπὸ ἀηθείας ἐκπλαγεῖσα &c. *Platone* Theaet. p. 128. E. ἱλιγγιᾷν τε γὰρ (ὁ σμικρὸς σκώπτει τὸν ψυχῇ & δημοῖς & δικανικοῖς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν. *T.H.*

62. Ἱλιγγιάσασα] Σαλευθεῖσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν γρόφος γίνηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἱλιγγον. Interp. *Ariſtophan.* Acharn. Ἱλιγγιᾷν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν στρέφεσθαι, κύκλῳ συμπίπτειν. *Heſych.* *J.B.*

64. Ἀπειλημμένη] An ἐπειλημμένη. *F.G.*

Ἐπειλημμένη] P. optime, uti reſcribere jubebat Clariſſ. Hemſterhuſius, p. 83. *M. du S.*

Ἐπειλημμένη] Rejeci vulgatum ἀπειλημμένη, quia cum ratione & uſu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι cum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi poteſt. *Stephanus* itaque Th. T. II. p. 565. A. quum ad eam apprehendendi ſignificationem ſtabiliendam hunc attuliſſet ſolum *Luciani* locum, caute addit: *Sed fortaſſe pro ἀπειλημμένη legendum eſt ἐπειλημμένη: nam verbum ἐπιλαμβάνομαι paſſive etiam* (potius dixiſſet *medie*, vel, *verbi medii virtute*) *uſurpatur pro apprehendo.* Nihil eſt illo uſu frequentius, quem ſatis firmant exempla ab *H. Stephano* producta: *Noſter* in Εὐχ. §. 4. τῶν περιακτῶν ἐπειλημμένος. *Maxim. Tyr.* Diſſ. V. ἐπιδάτης εὐκίνητος οἷος καλοδίου ἐπιλαβέσθαι. *Artapanus* apud *Euſeb.* Προπ. Εὐ. IX. Τὸν δὲ Μάνεων &c. ἐπιλαβόμενον τῆς ὕρας. Plures ſcribunt Herculem in nobili certamine Acheloi τῷ πάλης vel

εἰς τὸ πέλαγος. ΝΗ. ἐχρῆν ἐχρῆν ⸗ μητέρα ⸗ Νεφέλῃ βοηθεῖν σπεύδουσαν; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ ⸗ Νεφέλης δυναλωτέρα.

defluxit in mare. NER. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephele potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTUNI.

ΙΡΙΣ.

IRIS.

Τὴν νῆσον ⸗ πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, [a] ἀποσπασθεῖσαν ⸗ Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχεσθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ὂν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράξεται τοῦτο, ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ ⸗ χρείαν ἀναφανεῖσα,

1. INsula ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Jupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, & fac jam ut conspicua in AEgæo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit ejus usus. NEP. Jamjam factum erit, Iri: veruntamen quem præbebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius innata-

[a] Ἀποσπασθεῖσαν] τὴν ἀποσπ. G.

θατέρου ⸗ περάτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. *Hesych.* Ἐπιλημμένην, κρατοῦσαν ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπιλημμένην, κρατήσασαν, iterum Ἐπιλημμένην, ἀντιλημμένην cujus erroris culpa, quanquam mendosos codices forte possit excusare, in ipsius tamen *Hesychii* caput recidit. Idem post Ἐπιλάκιος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμνιος· Ἐπιλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. *T.H.*

66. Νεφέλῃ] Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. *J.G.G.*

69. Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Delon maris AEgaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua *Cicer.* III. in Verr. & *Virgil.* III. Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari tecta esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. *G.C.*

Τὴν νῆσον &c.] Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. *J.G.G.*

Τὴν . . . . .] Locus mutilus aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum censeo ἣν. *M. du S.*

Τὴν νῆσον τὴν πλ.] Mutilum esse hunc *Luciani* locum non concedo: ne quid corrupti insideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter adscivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recordor: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quanquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilior erat cursus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit *Lucianus*, τὴν ἀποσπασθεῖσαν ⸗ Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, quum — τὰ πρότερα μέγας Ζεὺς ὄρεα θείων Ἄορι τριγλώχινι — Νήσους ἀπλάτους εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἔβλαψεν ἀνάγκη, Ἀλλ' ἄφετον πελάγεσσιν ἐπίπλειν — ut poëtica fide canit *Callimach.* H. in Del. v. 30. qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in AEgaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro dissidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commode jungi non possint: est enim ἐπινήχεσθαι, *in summo mari errabundam innatare*, ὕφαλον autem *mari mersus*, vel saltem *salo fluctibusque tectus*: unde ὑφάλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν. v. 36. 53. 212. ut qui, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspicuam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανεῖσα, & a Neptuno jubetur ἀνασῦναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι ἐπινήχεσθαι συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσαν id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis,

natans? IR. Latonam in ea insula oportet partum deponere: jam nunc enim male a doloribus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est cœlum, in quo pariat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere possit Latonæ partus? IR. Minime, Neptune: nam Juno jurejurando gravi obstrinxit terram, ne præberet Latonæ commodam pariendo sedem; jam isthæc insula jurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa mane, ac suscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut œstro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscentur, ac pœnas expetent pro matre. Tu renun-

ἢ μηκέτι πλέουσα; ΙΡ. Ἦ Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῆσαι· ἤδη γὰρ ὠνήρας ὑπὸ τῶ ὠδίνων ἔχει. ΠΟ. Τί δῆτα; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεῦθεν εἰς δὲ μὴ οὕτω, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξαιτο δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; ΙΡ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρέχειν τῇ Λητοῖ τὰ ὠδῖνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὕτη ἀνώμοτός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. σῆθι, ὦ νῆσε, καὶ [b] ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρε, ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς [90]καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὼ εἰς αὐτήν· καὶ γαληνὰ ἅπαντα ἔστω. τὴν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, [c] αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί· σὺ δὲ

[b] Ἀνάδυθι] ἄνιθι P. [c] Αὐτίκα μέτεισι] εὐθὺς μετελεύσεται B.

bis, agunt *Brod.* ad Anthol. I. c. 58. *Barth.* ad *Stat.* Theb. I, 702. Adversf. XLIX. c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen extitisse Ἀναφὴν, ἐπειδὴν ἀναφανῇσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη & ἄφαντος ὖσα τὸ πάλαι, prodidit *Philo* περὶ Ἀφθ. Κίσσου p. 960. A. sed Judaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociatam cum Delo confudit, merito castigarunt *L. Holsten.* ad *Stephan.* in Ἀνάφη, & *Ez. Spanhem.* ad *Callimach.* H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cujus & *Philo* eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ὑπερθύσαν Heraclides ait. *T. H.*

73. Δῆλον] Et inde nomen Insulae, *Delos. M. du S.*

85. Ἀνάμετρον] *Thom. Mag.* in Ἀνάμετρον utitur hoc loco. *T. H.*

90. Ὦ Τρίτωνες] Tritones plures. *Virgil.* V. AEn.

Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis.

Idem X. AEn. v. 210.

Hunc vehit immanis Triton, & cærula concha
Exterrens freta; cui lasciva tenus hispida nanti
Frons hominem præfert; in Priſtin desinit alvus.

Sunt qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cuique navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat *Palaephatus* περὶ Ἀπίστων, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem *Lycophron* Νηρέως γόνον vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam ἰχθυοπίτηκον. *Lycophronis* enarrator citat Acesandrum quendam authorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nunciasse Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Hujusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri *Plin.* lib. IX. c. 5. gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem ejusque buccinam describit *Ovid.* I. Metam. & II. *G. C.*

94. Αὐτίκα μέτεισι & τιμωρήσει] Mf. εὐθὺς μετελεύσεται & τίσει. Sequens Dialog. ex *Homer.* Il. υ. *Philostr.* *J. B.*

Μέτεισι & τιμωρήσει] Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Clariss. *Dukerum* ad *Thucyd.* II, 44. n. 99. & quae monui p. 9. n. 7. *T. H.*

δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι [a] εὐτρεπῆ. ἕστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτω [b] ἡ Λητὼ καὶ τικτέτω.

95cia Jovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

XANTHI ET MARIS.

Ξ Α Ν.

ΔΕξαι με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑ. Ἥφαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. Ἀλλὰ τί δέ σοι ἐνέ-

X A N.

1. RECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera. MAR. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? XAN. Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo. MAR. Quam ve-

a Εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ priores Edd. praeter *B2.* quae recte εὐτρεπῆ, quemadmodum in G. L. b Ἡ Λητὼ] ἡ Λητὼ ἤδη καὶ P.

95. Εὐτρεπῆ] Scribe, ut olim conjeci, & postea Mss. firmari didici: πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia esse parata:* vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur, *praeclare omnia se habere:* inepte. *J.G.G.*

Εὐπρεπῆ] Verte: *omnia, ut decet, parata esse,* non, *praeclare omnia se habere.* *J.C.*

Εὐτρεπῆ] Ita præter Mss. Gr. etiam L. & *St.* & *B2.* Reliquæ Edd. mendose εὐπρεπῆ. *M. du S.*

Εὐτρεπῆ] Reponere vel sine membranis non fuissem veritus, quum potestatem ejus vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus expedita esse omnia, quae Jupiter fieri jussisset, ac parata. *Xenoph.* Ephes. IV. p. 58. Ἦν δὲ πάντα εὐτρεπῆ, κάμηλοί τε πολλαί &c. *Euripid.* Cycl. v. 593. — ὡς σοὶ τάνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ. *Antiphan* apud *Athen.* VI. p. 238. B. Ἂν ἡ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές. *AEschines* in illa multo facetissima Ep. X. καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιφόλου εὐτρεπής. *Demosth.* Phil. I. p. 49. F. εἰδὼς, εὐτρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς. *Noster* in primo Cataplo: τὸ μὲ σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές. Idem vitium in *OEcumenio* sanatum a *Billio* Sacr. Obs. I. c. 21. a *Jungermanno* foedius etiam corruptum in *Poll.* X, 76. ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum hactenus inhaeret. Mirifice lusit in utrisque conturbandis vocibus incertus librariorum error. Pro eo, quod bene vulgatur apud *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 70. ἕως τὸ θέατρον εὐτρεπές, pejus alii Codd. εὐπρεπές. In *Onosandri* Strat. c. VI. ἀλλ' ἅμα ἐς πορείαν ἅσιν ἐπιδέξιοι, καὶ ἐς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius *Fed. Morelli* liber εὐτρεπεῖς. *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 908. ἴδιόν ἐστι τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸ πόλεμον εὐπρεπῆ at tutius sequimur auctorem *Suidam*, qui praebet εὐτρεπῆ in Τριηραρχῶ. Laudo *Barnesium*, qui *Euripidi* reddidit Iphig. in Taur. v. 245. — καὶ κατάγγελλε Θεὰν ἃν Φθάσειν ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένην sicut Herc. Fur. v. 497. Σὺ μὲ τὰ πρόθυρ εὐτρεπῆ ποιεῖ, γύναι· & *Long.* Pastor. IV. p. 129. Παρασκευάζέ μοι μόνον εὐτρεπῆ τὰ γαμήσιμα. Jam verba conferamus *Athenionis* Comici apud *Athen.* XIV. p. 661. D. Τά τ' ἔνδον εὐτρεπῆ ποίει λαβών, & *Nicostrati* XV. p. 685. C. — καὶ σὺ μὲ Τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐτρεπῆ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐτρεπῆ; tametsi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παιδαπεῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: *AEschyl.* Sept. contra Theb. v. 90. Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λευκάσπις ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· ita *Scholiastes* unus explicans, εὐπρεπὴς ἤτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων (male πρέπων editur) alter habet εὐτρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. *Euripid.* v. 392. Στρατὸς δὲ θώσσει, καὶ ξυνάζεται πυρὶ Καλλίχορον ἀμφὶ σημεῖον εὐπρεπὴς ἀθρεῖ. Verum apud *Athen.* VI. p. 268. F. & *Poll.* VI, 59. praetulerim equidem in *Pherecrate*, Καὶ μὴν παρῆν τιμώχη μὲ ἐξαπτημένη, Καὶ λαχυσματίοισι παιδαπεῖσιν εὐπρεπῆ· nusquam enim ad εὐτρεπὴς, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. *T. H.*

ΞΑΝΘΟΣ] Qui & Scamander. Hujus imaginem exhibet *Philostratus* omnium primam p. 764. *M. du S.*

99. Ξάνθε] Xanthus Lyciae amnis in campis Trojanis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde *Horatius: Videmus flavum Tyberim.* Xanthum δινήεντα nuncupat *Homerus* Il. Ξ. & Θ. his verbis:

Ἔνθεν δινήεντα, ὃν ἀθάνατοι καλέουσι
Νόσφι σεῦ ἀνάγων στεφάνῃ ἰὴ δινήεντι,
Ἐς καθαρῆν. — —

Hujus meminit *Eustathius* circa finem Il. B. & *Strabo* lib. XIV. *G.C.*

1. Ἀπ. ἁλ.] Lego ἀπηθράκωμαι ὅλως. Vide initium Πεφ. *M. du S.*

Ὅλως

vero ob causam tibi injecit ignem. XAN. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, miseratus infelices irrui tanquam undis mersurus, quo territus abstineret se a virorum cæde.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, & quodcumque in AEtna, & sicubi uspiam collecto, impetum in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque assavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me quum effervefecisset, parum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quomodo sim adfectus ab

βαλε τὸ πῦρ; ΞΑ. Δι' ὃν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, οὐδ' ὣς ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸ ῥεῖν, ἐλέησας τοὺς ἀθλίους ἐπῆλθον, ὑποκλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὢν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ἔψησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικρῷ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργάσατο. ὁρᾷς δ' ἂν, ὅπως λελείμμαι ὑπὸ τοῦ ἐκκαυ-

Ὅλως] Quin scribere potuerit *Noster* ὅλῳ, minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo adfirmabit? Vulgatam lectionem tuetur observatio *J. Jensii* ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid Auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττί μοι τὸ ῥεῖν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedit κατέσβεσεν, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem *Luciani* eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam conjecturam adhibere licet, quam fecit *Cuperus* in Timone p. 101. v. 23. Neque tamen eo facile descendero, ut a Nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. *T. H.*

3. Τῆς Θέτιδος] Parum commode *Thetis* & *mare* diversae fiunt. Certe *Virgilius* Thetidi mare tribuit:

Thetis emat omnibus undis. *M. du S.*

13. Μυρίκας] Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex *Homero* hausit, qui Iliad. Φ. v. 350.

Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι, &c.
Τείρετ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. *J. G. G.*

16. Ὑπὸ τοῦ ἐκκαυμάτων] Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab OEta monte detulerat in coelum, sanasse se gloriatur AEsculapius Θ. Δ. XIII. §. 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quanquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τῶν ἐγκαύσεων notae velut igne signatae atque inustae, ut literatis servis solet. *Noster* in Catapl. c. 24. καί τοι τί τοῦτο; ἔχει μὲ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων· οἶδα δ' ὅτως ἐβαλλίπη), μᾶλλον δὲ ἐκκαύσεως. Τρυσίστιον. *Etymologus* exponit ἐγκαυμα ἔπους γεγραπότος ἐπὶ τῷ γράβει, quale *Anacreonti*, vel qui personam ejus mentitur, πυρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. *Plato* in Tim. p. 1045. F. ὥστε οὐδὲν ἐγκαύματά μοι ἀνεπαλύσου γραφῆς ἐμφανὲς μοι γέγονε. *Chalcidius* mentem philosophi reddidisse contentus verba non adnumeravit: *Forsque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam, & inobsoletam impresserit animo notam*: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. *inabolitam infecerit*, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & *lanarum infectores Plinio*, ductus est: certe videtur *Plato* loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse; κηρογραφίαν & ἐγκαυστικὴν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua *Henr. Vales.* ad *Euseb.* de V. C. I. c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικὰ, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae *Dicaearchus* tradit B. E. p. 12. & ἐγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscript. apud *Sponium*, quod *Ausonio* dicitur *ceris inurere januarum limina* Ep. XXVI. v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellitant, seu veficulas vi frigoris aut ignis (utrique rei communia sunt *urendi*, *adurendi*, τῷ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas: *Scholiastes* ad ista Lucianei Lexiphanis, καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ πύου γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῦδας *Aristophanis* in Plut. v. 535. ex Apollodoro *Schol.* interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρὸς, *Etymologus* τὰ ἐν ταῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter Interpreti vetusto *Nicandri* ad Ther. v. 682. χειρῖτλαι sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ἐπικαύματα, quorum vice *Suidas* ἐκκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in *Aristoph. Schol.* ad Pac. v. 540. sed depravata, & *Suida* duce vertenda in ἐγκάυματα. Ex his constat, utroque *Luciani* loco nihil obstare, quominus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα *cremia*, *collilia*, *arida sarmenta*, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranis auctoribus illa vox est reddita *Polluci* VII, 110. X, 110. quum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subjiciantur VI, 91. & apud *Hesych.*

ἐκκαυμάτων. ΘΑ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ, ὡς [b] φησὶ, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ὅτι τὸν ἐμὸν υἱὸν ὕβρισας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γυμνοὺς ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. τὸν δὲ Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

istis incendii notis. MAR. Turbidus, & Xanthe, atque æstuans, ut par erat: sanguis a cadaveribus; æstus, ut ais, ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non veritus nec cogitans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum meorum Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ. DORIDIS ET THETIDIS.

Δ Ω Ρ. D O R.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην, ὦ Δωρὶ, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὰν

QUid lacrimare, Theti? THE. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a patre conjectam, tum ipsam, tum infantem ejus modo natum: jussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi

a Θολερὸς] Θολερῶς P. L. *J. V2. AlW.* in qua mox pro θέρμη notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. b Φησὶ] ἔφης P.

sych. in Εὔκαπε. In *Theophrasti* libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ & τῇ λεπτότητι ἀφανιζόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα· & saepius ὑπεκκαύματα, *fomites* igni nutriendo ac suscitando apti: quomodo *Xenophonti* K. Π. VII. p. 113. v. 29. Babyloniorum fores φοινικοῦς πεποιημένας, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένας. Taceo Physicorum ὑπόκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo *Philopon.* ad c. I. Genes. p. 11. 55. 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud *Philonem Judaeum* in primis: τὰ τῶν ἰχθύων ὑπεκκαύματα ζωπυρήσαντας. p. 905. B. *T. H.*

17. Θολερὸς . . .] Ed. *J.* Θολερῶς, quod magis arridet; & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμὸς. In P. ὦ Ξ. καὶ Θ. non inveniri testantur *Excerpta.* *M. du S.*

Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς & θερμῶς, scilicet ἀφάνισαι· quia praecessit, ὅπως ἀφάνισαι. Eo factum, ut, quum Θολερὸς mutare instituissent in Θολερῶς, desierint in θερμὸς, absterriti scripturae constantia: neque ulla lex orationis impediebat Lucianum, ne structuram variaret: Θολερὸς εἶ, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμός. Mox ἐκεῖ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit Θάλαττα & Θέτιν, cujus incogitantiae foret, hîc easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam *Cognati vicinum* nam Mare Aethere & Die genita jure merito cunctarum Nereïdum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι & τῷ υἱῷ Νηρηΐδων ὄντες *Herodot.* VII, 191. *T. H.*

20. Τὸν ἐμὸν υἱὸν] Achillem ex Peleo Thetidis Nerei filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱωνὸν, id est, nepotem. *G. C.*

Υἱὸν] Si *mare* mater *Thetidis* ponatur, υἱωνὸν cum viro Docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum *Lucianum* statuamus. In libris nostris certe nihil subsidii. *M. du S.*

30. Ἀποστάσασιν] Subintellige τὸν ναῦν: *postquam multum a terra provecti essent.* *J. C.*

34. Ἔπει ἔμαθες] Sic ex fide Mss. haec omnis clausula scribenda: τοῦτο δ' ἦσθα, ὦ ἀδελφὴ, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. *J. B.*

Ἔπει] Paene malim αὖτε nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione conjuncta extitisse scripturam Cl. *Bourdel.* ἔπει, vel potius, αὖτε, ἐπεί. *T. H.*

35. Ἔτυχε

ubi longe a terra processerint, demittere in mare, ut intereat misera & ipsa & infans. DOR. Quam ob causam, soror, quandoquidem didicisse accurate videris omnia? THE. Acrisius pater ejus forma præstantem servabat virginem, ideoque in æreum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: ajunt tamen Jovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quæ, recepto in sinum defluente Deo, gravida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis & æmulatione fervidus senex, ægerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. DOR. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? THE. Pro se quidem tacebat, Dori, æquo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τ θάλασσαν, ὡς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, ᾗ αὐτὴ ᾗ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἕνεκα, ὦ ἀδελφὴ, [c] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὖσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμβαλών. εἶτα τὸ μὲ ἀληθὲς οὐκ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' ὑπ τ Διὸς, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τ κόλπον καταρρέοντα τ θεὸν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις ᾗ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· ᾗ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τ λιβωτὸν ἄρτι τέλος ἐχούσαν.

ΔΩ. Ἡ δέ τί ἔπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε [d] καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲ ἐσίγα, ὦ Δωρὶ, ᾗ ἔφερε τ καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα ᾗ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τ κακῶν ᾗ [e] ἐμειδία πρὸς τ θάλασσαν.

e Ἐπεὶ] εἶτε, ἐπεὶ B. d Καθίετο] Priores Edd. καθίεσθε. e Ἐμειδία] ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L.

35. Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον] Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

35. Ἐπαρθένευεν] *In virginitate educabat: virginem servabat.* Veteres Glossae: Παρθενεύων, *virgino:* quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumta. *J.C.*

45. Καθίετο] Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* si Graeca sana essent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὁπότε καθίετο, *quando immittebatur in cistam.* *J.G.G.*

Ὁπότε καθίετο] *Micyllus* apud Basileenses & *Bourdelotium, quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in *Luciano*, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. *Benedictus, quando ingrediebatur.* Nec sic loquitur *Lucianus*, etsi propius sit. Pater adscripsit, *descendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθίετο. *J.G.*

Καθίετο] *Gravii* Emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθίχετο, ut ἰμπ. c. 16. *M. du S.*

Καθίετο] Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. *Graev.* Καθίχετο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque verbum in hac fabula *Schol. Pindari* usurpavit ad Π. I, 72. λαθραίως τότε ἐνίμξας αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτὸν μᾶ τῶ παιδὸς καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. *Schol. C. German.* *intra arcam includens praecipitavit in mare.* Rem persequitur ipsis propemodum *Pherecydis* verbis *Schol. Apollon. Rh.* ad IV, 1091. ubi, εἰς λάρνακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μᾶ τῶ παιδὸς, ᾗ κλείσας κατακοσμεῖ. Vid. *Hygin.* F. LXIII. & *Th. Muncker.* Graeci arcam matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latinis, ne generis illustrissimi apud se nulla forent vestigia, eandem in Italiam deducere visum fuit, Danaenque regi nescio cui in matrimonium dare; qui conjuges Ardeam condiderint. *Virgil.* AEn. VII, 372. & *Servius*, quanquam de Ardeae primis initiis longe diversa tradat *Dionys. Halic.* A. R. I. p. 57. Similem plane fabulam de Rhoeo Staphyli & Chrysothemidis filia, cui vitium Apollo fecerat, praeter alios *Diodorus* enarravit V. p. 229. C. *T.H.*

45. Ἐμειδία] Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θαλάσσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare.* *J.G.G.*

Ὑπεμειδία] G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impressis ἐμειδία. *M. du S.*

λαοσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τὼς ὀφθαλμὼς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῆς. ΔΩ. καὶ μὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ὐδαμῶς· νήχει γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὸ Σέριφον, ζῶντας αὐτὼς φυλάττουσα. ΔΩ. τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀναστάσιμοι σώσουσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti. DOR. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui jam sunt? THE. Neutiquam: natat enim hactenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit. DOR. Quid itaque non servamus eam, & piscatoribus injicimus in retia Seriphiis istis: hi nimirum extractam servabunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

NEPTUNI ET ENIPEI.

ΕΝΙ.

ENI.

ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τἀληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκαθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ φέλο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑποπλικὸς ἦθα, καὶ βραδὺς, ὃς καλῆς οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπεριδὼν, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ πρὸς τὰς ὄχθας ἁλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ

NOn bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicæ meæ, meam formam mentitus, vitiasti puellam: at illa putabat a me hæc se fuisse passam; ideoque præbebat sese. NEP. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore despiceres, atque etiam lætareris ægre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœsta oberrabat, atque ingressa imo

&

73. Προαρπάσαι τὴν ἐρωμένην] Sic leg. cum editiones ostentent, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι. *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem*, sive puellam, quam amabam, *decebat*. *J. G. G.*

Προαρπάσαι] Sensus sponte deduxit Interpretes ad προαρπάσαι, quod suo in codice *Graevius* repererit, an ingenio fuerit adsecutus, non satis liquido declarat: ego manifesta ratione nixum reponere non dubitavi. Vide *J. Gronov.* ad p. 220. n. 68. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*, mallem omisisset praestantissimus *Graevius*; nihil enim huc conferunt. Apud *Homerum* Tyro Od. Λ, 235. ubi Ulyxi casus suos exponit, haud sane multum conqueritur de injuria sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo rationem eripere noluit, cur justius doleret, & cum Neptuno expostularet. Vide *Apollodor.* I. p. 43. ubi, quemadmodum supra φοιτώσης ὁσημέραι πρὸς σε, similiter, καὶ σωιχῶς ἐπὶ τὰ τούτου ῥεῖθρα φοιτῶσα, τούτοις ἐπαυλίσατο· quod ultimum, etsi sagaciter cogitaverit *Tan. Faber*, cum eo non tentandum: sic & p. 27. de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ σωιχῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. *Poëta* dixerat: Καί ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα· vim verbi Homerici explanatius dilatavit *Lucianus*, πρὸς τὰς ὄχθας ἁλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε· nam vocula postrema, quam prava cunctarum Edd. distinctione decepti Interpretes ad εὔχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit *Lucianus* Tyro ad ripas externata mente oberrasse, imo praeterea fluvium ingressam fuisse: quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas, nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud *Aeschinem* Ep. X. Vid. *Aristid.* Isthm. p. 47. *T. H.*

79. Οὔμενοῦν; εἶφης γὰρ ἂν] Delenda interrogatio, & interpretandum. *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Vertunt inscite: *Nihil ne? dixisti enim abiens.* Mox

ὅτ

& ſe lavans allquando, optabat te potiri: tu vero faſtiodioſum te gerebas erga illam.

2. ENI. Quid ergo? propterea oportebat te præripere meum amorem, & ſimulare Enipei perſonam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro ſimplicem puellam? NEP. Sero nunc æmulatione tangeris, Enipeu, qui prius ſuperbe ſpreviſti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem ſuam a te imminui. ENI. Haud ita ſane: dixiſti enim, quum abires, te Neptunum eſſe; quod & maximum in modum illam pupugit; ea quoque in me injuria redundavit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; & circumjecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

ζηλουμένη ἐνίοτε, εὔχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ΕΝ. Τί οὖν; ἀλλ' τοῦτο ἐχρῆν σε [a] προαρπάσαι τὰ ἐρωτικὰ, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ καλασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ, ἀφελὴ κόρην οὖσαν. ΠΟ. οὐκοῦν ζηλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ, δὲ ἐδόκει δεινὸν πεπονθέναι, οἰομένη ὑπὸ σοῦ ἀλλοκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμαθεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν εἴη. ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτὴν· καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περισχὼν πορφυρέου τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ' ἐμοῦ. ΠΟ. [b] σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

XIV.

TRITONIS ET NEREIDUM. ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

TRI.

1. CEtus ille veſter Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam

ΤΡΙ.

ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμ-

[a] Προαρπάσαι] Ita G. Priores Edd. προσαρπάσαι. [b] Σὺ γὰρ] ναὶ, σύ γάρ C.

ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε eſt, *quod tu meam vicem, ſeu, meo loco tum voluptatem capiſti:* ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud *Lucianum*. *J.G.G.*

82. Περισχὼν πορφυρέου τι κῦμα] *Homeri* pene verba ipſa ſervavit Od. Λ, 242. Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα ἐείσατο, ὄφρ' ἴσαν, Κυπτοθεν· κρύψεν τε θεὸν, θοὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici ſimpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum *Servius* ait ad *Virgil.* Georg. IV, 373. paulo aliter accepit *Philoſtratus*, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem: vide Icon. II. c. 8. I. c. 8. p. 775. & *Olearium*, cui, ut eſt acumine plane ſingulari, alludere viſus fuit ad *Luciani* locum *Philoſtratus*: ſed ne graviora quidem, quae ibi commiſit, tangere nunc eſt animus. Ἅμα in cunctis Edd. adjicitur τῷ συνῆσθαι, quod iſto adjumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. *T.H.*

Ibid. Πορφύρεον] *Caeruleum:* nam purpureus color ſaepe cum hyacinthino miſcetur; cujus rei plura, eaque certiſſima argumenta protulit *Sam. Bochart.* Hieroz. P. II. lib. V. c. 10. *J.C.*

86. Νηρηΐδες] *Thomas Mag.* utramque ſcribendi formam Νηρεῖς & Νηρεΐς uſu comprobari monens, pro illa citat *Ariſtidem* ἐν τῷ εἰς (περὶ) Ἀχιλλέα πρισβύτικῷ, quem locum invenies p. 32. pro altera *Lucianum* dat auctorem, τὸ κῦτος ὑμῶν ὦ Νηρηΐδες. Κῦτος, ut facile patet, vitioſum eſt pro κῆτος, quae voces crebro ſibi mutuis inſidiis invicem nocent. In Νηρηΐδες nihil offerunt variationis ſeu ſcripti libri, ſive editi: tamen Pro Imagin. c. VII. καίτοι Νηρέως ἐκεῖνη (Caſſiopeia) ἀντεξετάζετο. Ex commentario *Bacchylidis* Lyrici diſcrimen adfert *Euſtath.* ad Ω. p. 1954. Νηρεῖδων & Νηρέως θυγατέρων has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis etiam mulieribus ſint ſuſceptae: quibus obſervatis, καὶ ὅρα, inquit, ἐν τούτοις τὸ πηρεΐδας κοινὸν ὂν ἡ Ϛ' Ἀττικὸν· τὸ γὰρ Νηρηΐδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρέως Ἰάονα γυναικός. Corripiunt ergo ſyllabam iſtam interdum optimo jure Latini poëtae: *Nereidesque Deae, Nereidumque pater;* — & *viridis Nereidum comas. T.H.*

ἐπέμψαλε, εἴτε ἡ παῖδα ἠδίκησεν, ὡς εἰεσθε, ἢ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προβεὶς ἡ κόρην, ἀπέκτεινεν ἔπιὼν, λοχήσας μὴ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. οὐκ ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάναττα, τὸν Περσέα, τὸν Δανάης παιδίον, ὃν μὲν τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλατταν ὑπὸ τῷ μήτρο-πάτορι ἐσώσαμεν, οἰκτείραντες αὐτήν. ΙΦ. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. οὗτος ἀπέκλεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; εἰ γὰρ δὴ σωτῆρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ὅτι τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα [a] τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὀπτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, [b] ἔνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. ΤΡ. ἀλλὰ γὰρ ἀέρος ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἐθηκεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἥκειν, ὅπου διατρῶνται, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τὴν Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ᾤχετ' ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς εἶδον; ἀθέατοι γάρ εἰσιν ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, immisistis, nec puellam læsit; ut arbitramini, & ipse jam interiit. NER. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque insidiis locatus cum multa manu? TRI. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista projectum in mare ab avo materno servastis eorum misertæ. IPH. Novi, quem dicas: credibile est eum jam juvenem esse, ac valde strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. IPH. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis præmia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant. IPH. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. TRI. Per aërem; nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illæ dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusæ capite, volando aufugit. IPH. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit,

a Τοῦτον τῷ βασιλεῖ] τοῦτο deest in P. b Ἔνθα ἦσαν] Ex G. P. Desunt in prioribus Edd. Iidem Codd. mox ἢ καί τινας ἄλλους.

4. Ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ὀπτελῶν] Rex ille est Polydectes, rex Seriphi de quo *Ovid.* & *Apollodorus* lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *postquam profectus est in Libyam, ubi erant.* Dein idem liber addit τόνος· πῶς, ὦ Τρίτων μόνος, ἢ καί τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. *J. G. G.*

Ibid. Τῷ βασιλεῖ] Polydectæ Seriphi regi. *M. du S.*

5. Εἰς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν] In P. etiam reperiuntur hæc verba post Λιβύην. *M. du S.*

Ibid. Ἔνθα ἦσαν] Facilius omitti potuit a *Luciano* expressum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphianassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula soleani narrationem instituta redorditur, ἐπεὶ δ' ἦν ἥκειν, ὅπου διατρῶνται quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν nam quum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου διατρῶνται. *Gorgoneas setigisse domos — Ovid.* Met. IV, 778. Iphianassa vero nova incepte scisciatur, solusne venerit Perseus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod quidem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: etenim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazonibus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & auspiciis Persei suscepta: vide *Diodor. Sic.* III. p. 131. C. D. *T. H.*

6. Ἄλλους] P. etiam agnoscit illud τινας. *M. du S.*

12. Ἀθέατοι] Sic ἀθέατος pro eo quod videre nefas, *Plutarch.* 642. f. *Livius* XXIX, 19, 1. *Insectos sacrificos* dicit, *violatos quidem, sed non impune.* Sic *Xiphil.* supra, & iterum Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. *Apollod.* II. p. 38. B. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὃς ἂν ἴδῃ οὐκ ἴστ' ἄλλο μὴ ταῦτα ἴδοι;] Interrogationis nota tollenda, & substituendum punctum. *J. G. G.*

16. Ἢ Ἀθηνᾶ δή &c.] Inservit haec particula repetendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in *Isocr.* Panath. p. 255. C. τοὺς δὲ τοιούτους· scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos aliquot ante versibus nominaverat: eun-

dorie; nihil aliud amplius postea videat. TRI. Minerva clypeum prætendens, nam talia enarrantem eum audivi Andromedæ, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusæ: tum Perseus, correpta læva manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens desecuit ejus caput, & ante quam expergefierent sorores evolavit.

3. Ubi vero ad hanc mari prætensam Æthiopiam accessit, jam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clavis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam ejus, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim servari puellam) opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens juvenis, capuloque promtam habens harpen, hac manu ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde cetus igi-

οὐκ ἔτ' ἄλλο μέν ταῦτα ἴδω. ΤΡ. ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· ταυτὶ γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ὅτι τὴν ἀσπίδα ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ὅτι κατόπτρου, παρέσχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐπιφερῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἐγρηγορέναι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν ἥλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη προσγειούμενος μετεώρου, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν πρακειμένην ὅτι τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ὦ θεοί, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον σχεδὸν ἕνεκα τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καθάψεως· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλως ἐρᾷ, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθῶν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπήει μάλα φοβερόν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόχωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προσβλέψας τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ πεθηκε

c ἰδεῖν] ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν *f.* εἰ· sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum. d Ταύτην Αἰθιοπίαν] τὴν Αἰθιοπίας P.

34. Πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] Κάστιον προπεμόμενον, * ἕτοιμον. *V.*

* Ἕτοιμον] Defuit in Ed. A. haec vox addita a *M. du Soul.* *T. H.*

eundem usum habet ὕδωρ, γοῦν. Dial. Mort. XXVI. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ . . . . . ἐπιλήθω γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit hujus rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τὴν ἀσπίδα ὑποστιλβούσης· quod verbum ut nonnusquam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit; litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim λαμπρυνθείσης *Nostra* satis frequens: in Ἔκφρ. c. XI. ἐπεὶν γάρ ἐστι ὁ χρυσὸς, τὸ λαμπρὸν, ἢ λαμπρύνεται. Zeux. c. X. τοὺς ὀδόντας λαμπρυνθείσας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusæ reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπὶς χαλκῆ, ut testantur *Apollodor.* II. p. 93. quique eum describsit *Zenob.* C. I, 41. *Ovid.* Metam. IV, 782. *Se tamen horrendae*

clypei; *quod laevo gerebas*; *Ere repercusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facturos existimarunt, si clypeo substituerent: ita *Pherecydes*, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud *Schol. Apollon.* Rhod. ad IV, 1515. *Tzetz.* ad *Lycophr.* v. 838. & alii: prudenter *Lucianus* addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου. *T. H.*

18. Ἰδεῖν] Ed. *f.* pro ἰδεῖν habet εἰς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς *v. s.* & omnino in P. *l.* εἰς. *M. du S.*

32. Τὸ κῆτος ἐπήει] Dignus est *Noster*, qui secum conferatur περὶ τῆς Ὀλυ. c. XXII. *T. H.*

39. Τὴν ἅρπην] Explicat in Pseudom. c. XI. *Hesych.* Ἅρπη, εἶδος ὀργάνου, καὶ ἁρπάσιον, καὶ ἅρπημα· lego: εἶδος ὀργάνου, καὶ ἁρπάσιον ἢ ὀργάνου. De harpe organo *Casaubon.* ad *Pers.* *J. B.*

Ibid. Καθικνεῖται] Προσπαλαμᾶται, καθάπτεται, καταβαίνει. *J. B.*

κε γῆν, ᾗ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε ⸌ Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ ⸌ παρθένου, ὑποσχὼν ⸌ χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ ⸌ πέτρας, ὀλισθηρὰς ὄσης. ᾗ νῦν γαμεῖ ἐν ⸌ Κηφέως. ᾗ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον ὑ ⸌ τυχόντα εὗρεν.

[a] NH. Ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθομαι· τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, ᾗ ἠξίου καλλίων εἶναι; [b] ΔΩ. ὅτι οὕτως ἂν ἤλγησεν ὅπερ τῇ θυγατρὶ μήτηρ γε οὖσα. NH. μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ ⸌ ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅπερ τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν τῷ γάμῳ.

tur interiit, & obriguerunt ejus pleræque partes, quæ quidem viderant Meduſam. Perſeus autem, ſolutis vinculis virginis, porrecta manu ſuſtentavit ſuſpenſo pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nuptias celebrat in Cephei ædibus, abducetque illam Argos: adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare invenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod factum eſt, graviter fero: nam quid puella nocebat nobis, ſi quid mater ſuperbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma nos anteire? DOR. Imo ſic doluiſſet ob filiam amiſſam, quippe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Dori, iſtorum, ſi quid barbara mulier ſupra ſortem ſuam effutierit: ſatis enim nobis pœnarum dedit filiæ periculo conſternata. Lætemur ergo nuptiis.

XV. ZE-

[a] NH] ΙΦΙ. L. [b] ΔΩ.] Ante fuit in Edd. TP. ſed P. habuit, omiſſa perſona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri poſſet.

46. Ἐμεγαλαύχει τότε] Videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit?* *J.G.G.*

47. ΔΩ.] Nomen *Tritonis*, quod hic omnes Edd. habent, neceſſario in *Doris* mutavi, cujus hæc eſſe verba patet ex ſequentibus. *M. du S.*

Ibid. Ὅτι οὕτως &c.] Sententia ſatis eſt aperta: Caſſiopeia, ſi devoratam a monſtro marino filiam vidiſſet, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves pœnas ſuperbæ temeritatis luiſſet. Moleſte Doris nondum placata fert ſpretæ formæ contumeliam, & Perſeo paene ſuccenſet, qui Andromedam vindictae ſubduxerit. Itaque non eſt illa quidem accurata reſponſio, quae praecedentibus exacte conveniat, ſed cogitationi ſupplendum aliquid relinquit. Nimis ſcholaſtice *Cognatus.* *T. H.*

48. Μήτηρ γε οὖσα] Caſſiopea Cephei regis AEthiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρόφασις diſſimulatur: integrum eſſet, εἰ ἴσως προσεπεκαλλωπίζετο, ἤλγησεν ἄν *ſi vidiſſet affixam, doluiſſet.* Sed continetur prior pars in dictione οὕτως· & altera accedit πρόφασις participio enunciata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἄν. *G.C.*

57. Οἱ πάμποιλις] Πάμπαν, vel potius, πάμπαν πωμπὴν idem eſt, quod πομπώδων, ut docuit *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* VI, 56. n. 63. plura dicemus ad Jov. Tragoed. c. XXII. Mox σιργαζόμενον repudiare quidem non auſim; neque tamen omnis mihi vitii ſuſpicio eſt exemta. Tum porro malim, ἐπίτηδες δέ τοι ἐν μιρῷ τῆς Ἰδιλικῆς alioqui ſcribendum foret, ut ſane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ ἐν μορῷ τι τῆς Ἰδ. *T. H.*

60. Καὶ μίρος τι] Ita P. In aliis alibi poſitum erat τι, nempe τι καὶ μίρος τῆς Ἰ. *M. du S.*

63. Εἴδις] Hic ad oram Florentini exemplaris, quo uſus ſum, notavit vir quidam eruditus εἴδας pro εἴδις. Judicet lector, utrum ſit concinnius; mihi non diſplicet poſita illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχεύμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, pro παροχεύμενός τε adſcripſit παροχευμένην, ut ad Amphitriten referatur. *J.J.*

Ibid. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα] Europa Agenoris regis Phœnicum filia a Jove ſub tauri ſpecie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea poſtea Jovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. *Ovid.* in fine 2. libri Metamorph. eandem fabulam exponit, & *Herodotus* libro primo ſtatim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. *Theocritus* in Europa ſive Eid. XX. ſuo more hanc fabulam depingit; a quo *Ovidius* quaedam ſumſiſſe videtur. *Herodot.* lib. 4. ait neſciri, nec proditum eſſe a quoquam, unde dicta ſit Europa, niſi quod ab Europa Tyria dictam referant. *G.C.*

72. Ταῦρον εἰκάσας ἑαυτὸν] Si dixerimus fabulam hanc eſſe Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fuerit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod ſubjiciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate narrationis Phoeniciae eſſe natam. Narratio concepta fuit hiſce aut ſimilibus verbis: הוני השור גול את תוראפה quae poſſunt verti Graece, ὁ Ζεὺς ὁ Ταῦρος ἥρπασεν Εὐρώπην, *Jupiter Taurus rapuit Europam.* Nimirum Agenoris filia fuit, cui nomen erat תוראפה, *alba facie*, quam ſtuprator pudori ejus inſidiatus rapuit, atque in inſulam Cretam ave-

XV.

ZEPHYRI ET NOTI.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Z E P H.

1. NUnquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ſum & flo: tu autem nonne vidiſti, Note? NOT. Quam tu iſtam dicis, Zephyre, pompam? aut quinam erant, qui ducerent? ZEP. Jucundiſſimo ſpectaculo caruiſti, quale nullum videas in poſterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: imo etiam flando percurri partem Indiæ, quanta mari contingitur ejus regionis: nihil ergo eorum novi, quæ dicis. ZEP. At tu Sidonium Agenorem vidiſti? NOT. Sane; Europæ patrem: quid tum poſtea? ZEP. De illa ipſa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Jovem eſſe amatorem jamdudum puellæ? iſtuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem noſti: quæ vero ſunt conſecuta jam nunc audi.

2. Europa deſcenderat ad litus ludibunda, æqualibus adſumtis comitibus: ibi Jupiter, tauro quum ſe adſimilaſſet, una lu-

Z E Φ.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς εἰμι, κ' πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε; NO. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, ἢ πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ZE. ἡδίστῳ διάματι ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. NO. ὡς γὰρ ἡ Ἐρυθρὰν μὲν θάλατταν εἰργαζόμην· ἐπέπνευσα δὲ [c] τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας· οὐδὲν οὖν οἶδα, ὧν λέγεις. ZE. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα [d] εἶδες; NO. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; ZE. σοὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. NO. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ παλλῆς τὰ παιδός; τοῦτο μὲν κ' πάλαι ἠπιστάμην. ZE. ἀκοὴν τὰ μὲν ἔρωτα οἶδα· τὰ μὴ ταῦτα δὲ ἤδη ἄκουσον.

Ἡ μὲν Εὐρώπη καλελήλυθει ὀπὶ τὴν ἠιόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν

c Τι ἐ μέρ@] δὲ κ' μέρ@ τι P. d Εἶδες] οἶδας. *AIW.*

56. Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν] Πομπὴ ἡ πρόπεμψις, κ' ἡ πάμψις * ὡς Θουκυδίδης. *V.*

* Παρὰ Θουκυδίδῃ] IV. c. 108. ξύλων τε παντοπείμων πομπῇ· ubi *Joſ. Waſſe* notat *Suidam* in Πομπὴν interpretari πάμψιν, ἀποστολὴν. pro πάμψις in *V.* prave legitur μάμψις, ut monet *Mr. du Soul.* *T. H.*

avexit. Ceterae fabulae circumſtantiae ſunt tantum mendacii, aut malae interpretationis antiquiſſimae hiſtoriae inania ornamenta. *Zanni* pro nomine proprio ſumtum eſt: *Haſſchôr* vero pro tauro, cum praeterea *inſidiatorem* ſonaret. Ceterum hunc dialogum expreſſit *Lucianus* ex *Moſchi* Eid. II. quod Europa inſcribitur, ideoque ferme poetice in hac deſcriptione luxuriat. *J. C.*

Ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν] Plerique non diſſentiunt; & ſumta tauri figura latuiſſe Jovem fatentur: Κρύψι θεὸν, κ' τρόπι δόμος, κ' γίγνετο ταῦρ@, argutia fere ſophiſtica *Moſchus* Eid. II, 79. Alios auctores ſecutus eſt *Nigidius*, teſte *Germanici Scholiaſta*, eumque taurum tradidit *Jovem a Neptuno fratre per gratiam abduxiſſe, qui in figura tauri ſenſum humanum haberet; quem Jovis Sidonem miſit, ut Europam Agenoris filiam ad ſe portaret:* fontem vides, unde ſua derivavit *Ampelius* c. II. *Luciano* color albus in hoc tauro placuit, *Ovidio* probante: apud *Moſchum* illius eſt δίμας ξανθόχροον. Κύκλ@ δ' ἀργύρ@ μίσ@ μάμμαιρε μετώπῳ neque intercedo, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eundem huic tauro colorem tribuat. In ceteris ipſaque genialis pompa ſi contuleris cum ſcriptore noſtro *Moſchum*, concordiam utriusque non ſine voluptate deprehendes. Illud autem τὸν κέρατα σύνεπον tuetur Heinſianam emendationem in *Ovidio* Metam.

ζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ὅπη δ' ἰόν, καὶ ἐμυκᾶτο ἡδέως, ὥστε καὶ Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος ἦν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ὅπι ἡ θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών· ἡ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀποπλεύσαι· τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠρεμοῦν τὸ πέπλον ἐφύλαττε.

debat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam insecendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Jupiter ad mare festinavit ferens illam; jamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio lævâ apprehenderat cornu, ne defluere; alterâ vento agitatum peplum continebat.

ΝΟ. Ἦδὺ τοῦτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἐρωτικὸν, μηχάμενον τὸν Δία, φέροντα ἀγαπωμένην. ΖΕ. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω πολλῷ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα αὐτοὺς ἀκύμονας ἐγένετο, καὶ ἡ γαλήνην ὑπεσπαρμένη λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ὅπτα φαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον

3. NOT. Jucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, & amatorium, nantem Jovem, portantemque dilectam. ZEP. Imo quæ postea consequuntur jucundiora multo, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustroque ad se attracto læve sedatumque se præbuit: nos autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores solum eorum, quæ fiebant, adsectabamur. Amores porro juxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes canebant simul hyme-

82. Ἠρεμοῦν] Ἀνέμου πεπληρωμένον. G.

tam. II, 855. *Cornua vara quidem; sed quae contendere possis Facta manu*: quam iisdem illis particulis, quas excludere *cornua vara* censuit *Burmannus*, certissime confirmari arbitror. Ad Fast. V, 607. *Neapolis* ad *Nasonis* locum *Luciani* verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet. *T. H.*

82. Ἀπολιθάνοι] Quanquam omnes editiones servent, neque huic verbo lex formandi adversetur, usus tamen poscit ἀπολιθάνοι. *T. H.*

91. Ἔρωτες δὲ ὑποπετόμενοι] Haec talem in modum tamque graphice describuntur a *Luciano*, ut, quin artificem pictoris alicujus, qui fabulam Europae coloribus expressérat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu Edd. ὑποπετώμενοι· quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετόμενος quam πετώμενος, πέτασθαι quam πετᾶσθαι. *T. H.*

95. Αἱ Νηρ....ἐπὶ τὸ ἅλφ.] V. *Spanh.* 229. *M. du S.*

97. Τῶν τριτώνων γάνος] Describit Pausanias in *Boeot.* *M. du S.*

1. Παρεχωρούσων..] P. & L. In aliis παρεχώρουσαν. Sed melius ad Amphitriten refertur. *M. du S.*

8. Ὁ μὲν ταῦρος ἐκεῖσε ἐφαίνετο] *R. Bentleius* ad *Horat.* III. Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Jovem, qui ominis, ut videtur, causa Europae vitium adtulerit eodem in antro Dictaeo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι, ἣ ὑπὸ φυλοβόλων μυθολογοῦσι δὴ, ὡς ἐκεῖ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεύς. *Theophr.* H. P. I. c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dicte, neque adeo Dictaeum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλωτὶς fuerit appellata eo nomine, quo Crenes Europam vocabant: *Stephan.* in Γόρτυν, ubi vide *Berkelium*. Si quis cupiat, multo plura suppeditabit *Joh. Meursius* in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui *Nonni* Dionys. librum primum ejusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὅ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit *Lucianus*, adseverari liquido nequit. *T. H.*

15. Γρῖπες] Ludit, ut puto, *Lucianus*, quia, ut vero simile est, in tabulis Geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide *Plut.* B. p. 1. Alibi cer-

menæum : Nereïdes vero emersæ adequitabant in delphinis adplaudentes, feminudæ pleræque : tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam. Neptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens præcedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsæ.

4. Hæc a Phœnicia usque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Jupiter abduxit Europam in Dictæum antrum rubore suffusam dejectisque oculis, jam enim haud ignorabat, cujus rei gratia duceretur : tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus. NOT. Te beatum, Zephyre, spectaculo : at ego gryphas interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ἅμα τ᾽ ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι παρίππευον ὅτι τ᾽ δελφίνων, ὅτι κροτῆσαι, ἐμίγνυντο [a] αἱ πολλαί. τό, τε τ᾽ Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τ᾽ θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τ᾽ παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ὅπισθεν ἵππος ἅρμασι, [b] παροχουμένην τε καὶ τ᾽ Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθώς, προοδοιπορῶν πηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ὅτι πᾶσι δὲ τ᾽ Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθη παντοῖα ὅπιπάτησαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐν Φοινίκῃ ἄχρι τ᾽ Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὅπι δὲ τ᾽ χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τ᾽ Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὁρῶσαν· ἠπίστατο γὰρ ἤδη, [c] ἐφ᾽ ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ᾽ ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο ἔξ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν. NO. ὦ μακάριε Ζέφυρε τ᾽ θέας. ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἶδον.

a Αἱ πολλαί] τὰ πολλὰ. P. L. b Παροχουμένην] παροχουμένων. P. L. quod probavi. Priores Edd. παροχούμενός τε. c Ἐφ᾽ ὅ, τι] ἐφ᾽ ὅτῳ L. Schol. V.

10. Διακτῶ] Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ ὕπου παλαιόθεν. V.
16. * Μέλανας ἀνθρώπους] Ὁ γὰρ νότος ἀπὸ τ᾽ Αἰθίοπος πνέει, ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

* Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. J. C.
Μέλανας ἀνθρώπους] Hoc Scholium in V. ad ἤδη ἐφ᾽ ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. Ed. prave scriptum est, ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur Clar. Editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in Impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ᾽ ᾧ, τι pro Scholiorum ἐφ᾽ ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restituimus. M. du S.

certe a nullo visos pronuntiat. *vix.* c. 44. Vide tamen *Camertem* ad *Solinum* 143. l. 50. & *Spanh.* 270. & seqq. *Solinus* p. 151. reperiri testatur & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in *Ind.* c. XII. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus tradit Servius ad *Virg. Ecl.* VIII. v. 27. De quibus *Herod.* III. c. 116. IV. c. 143. & *Paus.* I, 43, intelligendos censet *Spanh.* Consule *Plin.* VIII, 21. & X, 49. XI, 31. & Ælian. *de anim.* II, 4. IV, 27. Orig. c. *Cels.* 116. A. *Hesych. voc.* Plaut. *Aul.* IV. 8. v. 1. V. 448. C. *Philostr.* p. 229. ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud *Strabonem* XV. p. 706. & Arrian. *Indic.* p. 537. *Mela* III. c. 7. Clem. Alex. *Pædag.* II. p. 207. M. du S.

Nexus

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Δ Ι Ο.

D I O.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι,

11. O Pollux, mando tibi, ſimulatque ad ſuperos eſcenderis (tuum enim

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Ἐν τούτοις τοῖς λεγομένοις διαπαίζει βούλεται τὰ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων περὶ τῶν ἀθανάτων λεγόμενα· καὶ λέγει τοῦτο Νεμρὼς εἰσάγων πρὸς ἀλλήλους λεγομένους, οὓς ὁ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνόμασε. (1) *** Πολυδεύκει] σωιζόντων μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητόν· τὸν δὲ Πολυδεύκεα, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, (2) ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης· καὶ ὁ Ζεὺς ἐλθόντας αὐτοὺς, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν (3) μίαν μὲν ἡμέραν. Πολυδεύκους] Ἄμφω μὲν ἦσαν υἱοὶ Διὸς ἄνυμφοι ἐκ Λήδας τῆς Λακαίνης, θνητότητα δὲ ἀθανασίαν

(4) τοῦ . . . . . κεκλημένου· ὑπερβολὴ δὲ φιλοτεχνίας μὴ ἐν ἐκτὸς ἀπόλλων λέγειν προχειρίσεται· μὴ δὲ . . . . . εἶσι, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραδιδοῦσιν, ἀνεμοειδέστατα σοφίσιν αὐτοῖς τὸ τῦ γένους . . . . . ὑπερήμερος, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων ἐκλελοιδορημένοι. ἄλλως τε ἐν . . . . . ἀνθρώποις, ὡς ὁ μύθων φησὶ, καθάπαξ χωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, λέγει τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο . . . . . ὡς δῆθεν αὐτῷ τὸ τηνικάδε λαχόντι τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ἐξενεγκεῖν. *V.*

(1) *** Πολ.] Hic lacuna erat in *Mſ.* ſed in qua multa deeſſe non videntur. *J. C.*

Imo in *V.* ſpatium eſt quatuor verſuum, & poſt eos ſcribitur Πολυδεύκην . . . . . συνέβη τὸν μὲν κα. . . . . ὡς ὕπο. *J. G.*

Satis apparet priorem Caſtorum fabulae partem interiiſſe totam. Quae ab illo principio, ἄμφω μὲν ἦσαν &c. ſequuntur, quin ad hujus dialogi σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι αὖριον referenda ſint, extra dubium eſt. Ceterum oriri poterat ſuſpicio, quae praecedunt, in alienum eſſe locum, quod ſaepius in his ſcholiis contigiſſe memini, translata, & pertinuiſſe primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a *Luciano* tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου *M. Sladus* ait vel ἀπὸ, quod neceſſarium non eſt. *T. H.*

(2) Ἐλύπησεν] Lacuna in *V.* ἐλυ . . . . . *M. du S.*

In Ed. *A.* parum dextre lacunam hanc explevit ſive *Cleſſius*, ſeu Scholiorum deſcriptor per ἐλύπησεν activae poteſtatis:

(3) Μίαν] Lacuna in *V.* . . . . . *M. du S.*

Recte fuit ſanata: Schol. ad *Homeri* Od. Λ, 303. exponit ὑπερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. *T. H.*

(4) Τῷ . . . . . κεκλημ.] Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum eſt laborioſum haec vulnera leni manu conducere, atque redintegrare, ſic ut in ſenſu certe deſſderari nihil omnino videatur: τῷ τῦ γένους ἀνομοίως κεκλημένου· dein, μενὴ τὸν μὲν τοῖς τιθηνοῦσι, τὸν δὲ &c. tum, τῷ τῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς ἐφημέροις vel ἐτερήμεροι &c. poſtea, ἄλλως τε συμπράττειν vel συνηγωνῖσθαι τοῖς πλέουσιν aut κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις denique, πρὸς Πολυδεύκην λέγων ἐστὶ τῦ Διογένους, ὡς δῆθεν &c. Potro quod in Ed. Δ. fuit προεμημένου, mutavi in προειρημένου. *T. H.*

Νεκρικοὶ Διάλογοι] Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venuſtatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc ſibi habent proprium, quod ad mores magis ſpectant. Quocirca inſigniores utplurimum in Hiſtoria aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorſus & larvatos homines, praeſertim cum Romanorum artes carpit, quibus

Cruſtis & pomis viduos venentur avaros,
Excipiantque ſenes, quos in vivaria mittant.

Mortuorum Dialogos, noſtra aetate, vir clariſſimus *Fontanellus*, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantiſſimos, qui omnium manibus merito teruntur. *M. du S.*

3. Ἀναβιῶναι αὖριον] Pollux Jovis ex Leda filius, & Caſtoris frater; qui, cum immortalis eſſet, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre vita functo immortalitatem ſuam partiri liceret: qua re impetrata alternis mori traduntur & reviviſcere, de quibus *Virgil.* VI. AEn. *G. C.*

Ibid. Μένιππον] Clarus ante *Lucianum* jam ſuis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II. 18. *Nobilem Canem* vocat *Ter. Varro.* Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his ſummi herois partes agere) duo fingi poſſunt: quod popularis Luciani (uterque enim e Syria oriundus, quanquam ille quidem ἀνέκαθεν ἐκ Φοινίκης. i. e. longe tantum petito genere,) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, Philoſophos potiſſimum, tum dictis tum ſcriptis deſaeviiſſet. vide *Δ.* c. 33. Quod autem Socrati, viro ſummo, accidit, ut ſine ſcriptis apud poſteros ſumma ingenii laude, per *Xenophontem* & *Platonem* dictis ejus memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per *Lucianum* accidit. Is enim, quae ipſe ſcripſerat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & ſapit & floret.

nim est, opinor, in vitam redire cras) ficubi videris Menippum canem (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, jubet Diogenes, si tibi satis, quæ super terram geruntur, sunt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quæ post vitam sint consecutura: hic vero non de-

τὸ ἀναβιῶναι αὖριον) ἢν ᾖ σε ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὑρεῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ ἐπὶ τοῦ Κράνειον, [a] ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ὀπτασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, ἐν πολλοὶ [b] τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ καὶ παύσῃ

[a] Ἢ ἐν Λυκείῳ] ἐπιθυμοῦντα P. γρ. quam accessionem, si plures Codd. confirment, non adsperner. [b] Τὸ] P. obs. in quibusdam Codd. decisse.

floret. Menippi fuere duo Cynici; antiquior hic celeberrimus; de quo *Diog. Laërt.* VI. c. 99. Junior, de quo *Philostratus* p. 164. *Eunapius* in proœm. p. 11. C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus *Philostrati* interpres. Sed errat; vide ipsum *Lucianum* Menippum *veterem* diserto a se adscitum, sub Dialogi persona; asserentem Δικ. c. 33. & res ipsa clamat *Diogenis* fuisse discipulum. *M. du S.*

4. Ἐν Κορ. κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Λ.] Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri jubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hyemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit *Dio Chrysost.* Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subjectus erat, ut *Pausanias* docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte *Dion* Or. IX. p. 138. D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἰόντων ἐν τῇ πόλει ἐς περὶ τὸ Κράνιον & p. 131. A. Antisthene mortuo μετιέναι εἰς Κόρινθον, κἀκεῖ διάγειν ὅτε οἰκίαν μισθοτὰ ἄνδρος, ὅτε ἐπὶ ξένης τινὸς καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non juventus tantum militaribus ac palaestricis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside *Luciani* constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa considebant: *Aeschines* Socrat. apud *Demetr.* περὶ Ἑρμ. §. 111. qui locus nuperos Editores effugit: Ἐπαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν θάκων ἐν Λυκείῳ, ἐν οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασι. Quanquam eo jam ventitare solitus fuerat Socrates, cujus τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς *Plato* commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτον ἰδιάζοντα σχολὴν ἔχειν ὕπαιθρον ἐν Λυκείῳ, teste *Diogene L.* VII, 185. eam ob rem *Isocrati* in Panath. p. 236. D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθιζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & p. 239. D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ ῥαψῳδοῦντας &c. ut mirum minime sit, adeundum fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud *Libanium* quidem Or. VII. pro Aristophane Corinthio p. 219. A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. *T. H.*

5. Κράνιον] Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. *Diog. Laert.* p. 158. C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ ἀφίγμενος ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3. & *Pausan.* Corinth. κυπαρίσσων ἄλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in Impr. scribitur συγγρ. c. 3. & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam *Lyceum* fuerit quaerant alii. Mihi satis est Menippum Athenis degentem antequam captus venderetur, Lycaeum frequentasse. Vide *Arrian.* in *Epict.* 337. B. *M. du S.*

11. Τὶς γὰρ ὅλως οἶδε &c.] Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Imo qui a Socrate sunt profecti, ipseque *Plato*, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedicent, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter conjecturam, & illam suam solennem μαντείαν ultro fateantur: veruntamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitatis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod *Heraclitum* dixisse ferunt, τὴν γε πιθανῶσαι ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους θέσμιόν τελευτήσαντας, οὐδὲν ἂν κατέχοι. Ἀδηλότητα δ' ἀπιστίαν τοῦ μὴ τὸν τελευτὴν vocat *Themistius* apud *Stob.* p. 606. *Euripidis* in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὔτως ἔρως βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν· τὸ θανεῖν δ' ἀπιστίᾳ Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. *T. H.*

ση βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· ἢ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, ἢ σατράπας, ἢ τυράννους ὕτω ταπεινοὺς ἢ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς ἀναγινωσκομένους· ἢ ὅτι μαλθακοὶ ἢ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τ' ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· ἢ προσέτι ἐμπλησάμε-

sines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos tam humiles, nulloque insigni distinctos, ex solo ejulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut im-

19. Καὶ ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. *Aristoph.* in Plut. Κρόνιον ἐν τῷ Κορύθῳ, Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθηναίοις ἐν προαστείῳ. *J. B.*

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc *Hecates coenam* dicebant. *Suidas* & *Athenaeus* lib. VII. Athienienses autem & theatra & conciones & caeteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut *Suidas* tradit: eo videtur hic alludere. Hujus rei etiam meminit *Aristoph.* in Plut. & ejus Interpres: item *Theocriti* Glossematarius. *G. C.*

Ἑκ. δεῖπ.] V. καθαρ. c. 7. & *Plutarch.* 1161, 2. *M. du S.*

Ἑκάτης δεῖπνον] Declaravit hunc locum *Brodaeus* Misc. I. c. 24. 25. expilatus a *Cognato*. Utrorumque Ἑκάτης δείπνου & ἀὼν ἐπὶ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. VII. prioris etiam D. M. XXII. quae Viros Eruditos non fugerunt *Erasmum* Chil. in *Hecatae coena*, *Turnebum* Adv. XXVI, 7. *Wouwerium* ad *Petron.* p. 637. *Erhardum* p. 647. *Def. Heraldum* ad *Martial.* VII. Ep. 53. & denique *Ez. Spanhemium* ad *Aristoph.* Plut. v. 596. Omnes, ut fieri vulgo solet, loca quaedam veterum indicasse contenti propius investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omissae curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacrificulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impiari credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inveniendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset: lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire penitus & combibere quicquid erat contagionis, cujus expiandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis vitium ad hominem ullum permanaret, sub terra defodi, in mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abjici τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas vaferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit *Hippocrat.* initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria edebant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus, vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque enim id facile definiveris) Ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis sciens attrectasset, cibive loco sumsisset, ille foedissimus atque aversabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo luendum. Locus est *Demosthenis* insignis Orat. adv. Conon. p. 1114. D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt: Aristo (is enim actor Cononem in jus vocaverat) audire se refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem optimi Cod. Augusti. secutus; nam Κάκχιος nullum in Graecia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cononem ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας, ἢ Τριοδίτους ἐκπυνθάνεσθαι ἔχειν, τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, ἢ τὰς ὄρνιθας τὰς ἐκ τῶν χοιρίων, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσίωσι μείδωσιν. *Wolfius*, qui, ut institutam versionem quomodocunque impleret, *aviculas lustrales e coetibus* dedit, ingenue fassus nihil horum sibi placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, ἢ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοιρίων, οἷς καθαίρουσι· cui quidem emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus non subscribat: ostendit *Harpocrat.* in Καθάρσιον, & *Pollux* VIII, 104. solitos fuisse Περισταρχους, antequam populi concio haberetur, καθαίρειν χοιρίδιος μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Θεάτρῳ. *Etymologus* quando interpretatur Ὀξυβόμια τὰ καθάρματα τῶν πυρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subjicit, ἃ δὴ ἐν Ἑκαταῖα λέγουσι· nec secus apud *Harpocr.* in eadem v. *Didymus*; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὀξυβόμια καλοῦσι· nam *Hesychius* etiam, Ἑκάταια, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινὲς δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκάταιον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat *Schol.* Aristoph. ad Vesp. v. 800. Jam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δεῖπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cujusque mensis Hecatae coenam a ditioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab infimae sortis hominibus diriperetur, dilucide non magis *Schol. Aristoph.* ad Pl. v. 594. quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: eare *Theophrastus* quoque in descriptione δεισιδαίμονος adnumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστὰς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV. n. 16. cujus loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum *Harpocrationi* in Τριακάς, τοῖς τελευτηκόσι ἄγεται ἡ τριακὰς ἡμέρα, ἀφ' ὧν Ἑκάτην, pro eo, quod inep-

te

impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam jacentem, aut ovum lustrale, aut tale quiddam.

2. POL. At ista renunciabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, quaτον ϑ πήραν ἥκειν ϑέρμων τε πολλῶν, ϑ 2οὖ' τις εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον χείμυον, ἢ ὠὸν ἐκ καθαρσίου, ἤ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἀλλ' [a] ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖος τίς

[a] Ἀπαγγελῶ] In. B2. vitiose.

20. Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ἐκ τῶ παλαιῶν ἐπὶ τῶ τριόδου, καθάρσια * τυχὸν τῶ ζώντων. τινὲς δὲ ὁμοῦ ϑ ἀκατασκεύασα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ διάνοιᾳ ταῦτα † ἀνεῖτο, ἔργῳ δὲ τῶ ἀπορίαν εἰς ‡ εὐπορίαν. τὶ γὰρ ἂν ϑ δεῖπνον ἐκ τούτων ετιτίθαιτο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶ δείπνων τούτων Μένιππ⊙ ὁμοῦ φυγὰν ἀὰ § τέθηκεν ἀστεῖσας τοῦτο, ἀδηκομωδεῖ αὐτὸ. V.

* Τυχὸν] Placuit ex C. M. adnotarum a *M. du S.* ante fuit editum τυχῶν. *T. H.*

† Ἀνεῖτο] C. M. ἀνεῖτο. *V.* ἀνέτω. *M. du S.* Insitia formationis Grammaticae, qua sape labuntur, quos minime oportebat, peperit absurdam illam E. A. lectionem. Merito probavit scripturam C. M. *Mos. du Soul.* *T. H.*

‡ Ἀπορίαν] Εὐπορίαν *K.* & mox, τί γὰρ ἂν. . . στίσαιντο. *M. du S.*

§ Τέθηκεν ἀστεῖα τούτων] C. abb. ἀστεῖσας ἐτιλεῦτα. *V.* ἀστιμπτῆσας τούτῳ. Fallitur Schol. non enim interfecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his velcebatur vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. τρ. c. 10. *M. du S.*

Prius elegit, quod reponeret *M. du S.* Ego nullam esse rationem censui, cur negligerem *V.* lectionem minima mutatione adjutam: τούτῳ, *eo quod vos crede voluerat.* *T. H.*

te vulgatur Δῆ ϑανάτου. *Athenaeus* autem diserte VII. p. 325. A. ἡ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῆ (Ἑκάτῃ) δεῖπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivia fuisse deportata, sed adjectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam juvaret. Alioquin ex *Plutarcho* Ἑκάτης δεῖπνον de lustraminibus ipsis foras projectis dici manifestum est T. II. p. 290. D. canis χθονία δεῖπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων ϑ καθαρσίων ἐπίσχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit *Hesychius*, ὅτου φασὶ Δῆ τὸ ἐκφέρειν Ἑκάτῃ κύνας similique modo in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis *Eustathius* ad Od. Γ. p. 1467. scribat, Ἑκάτης ἀγαλματία, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ, φασὶ, ϑύονται, idque verum sit, accuratior tamen in *Hesychio* & propria loquendi formula ἐκφέρειν, *peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici*: *Plutarch.* Quaest. Rom. p. 280. B. ἡ τῇ Ἑκάτῃ σκολάκια μὴ τῶ ἄνδρων καθαρσίων ἐκφέρουσι ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, *Aristoph. Schol.* ad Plut. v. 1139. sic contra δεῖπνον illud Ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent: *Plutarch.* Symp. VII. c. 6. p. 708. F. ὥστε πάσχειν τοὺς διαπίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ ϑ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γλυκαίνους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκους, πλὴν καπνοῦ ϑ ϑορύβου μετεχούσης. *Aristophanis* est δεῖπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet *Suidas*, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae *Pollux* servavit VI, 83. X, 81. *Sophoclis* verba, sive legas, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τᾶς Ἑκαταίας μαγίδ⊙ δόρπου, *Hecataeae mensae coena.* Junguntur a *Luciano* ὠὰ ἐκ καθαρσίων, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra εἰς τὰς τριόδους ἐκφέρειν, ut clare colligere licet ex *Clem. Alex.* VII. p. 713. B. ἐρεῖ γοῦν ἐγὼ τὰ ὠὰ λαβὲ τῶ ἀφεκαθαρθέντων, εἰ ϑαλφείη, ζωογονήσω· οὐκ ἂν δὲ τοῦτο ἐγένετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τῶ ἀφεκαθαρθέντ⊙ κακά. Propter eandem rationem haec fercula non aversabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. *T. H.*

21. Ὧν ἐκ καθαρσίου] Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Ejusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat *Juvenalis* illud VI, 516. — *nisi se centum lustraverit ovis*: sed & in Arte II, 329. *Ovidius* ova haec lustralia indicat illis versibus: *Et veniat, quae lustret annus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu.* Sed nil tam necessarium quam sulphur. *Homer.* Od. X, 481. Οἶσι ϑεῖον, γρηῦ, καλὸν ἄν⊙. *Plinius* XXXV. c. 15. *Habet & in religionibus locum* sulphur *ad expiandas suffitu domos.* *G. C.*

Ὧν ἐκ καθαρσίου] De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔϑ⊙ ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, ἢ τὰ ϑέατρα, ἢ ὅλως τὰς τῶ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὠόμαζον καθάρσια. *Suid. Scholiast. Aristoph. Caelius* c. 20. lib. 3. *Hesych.* verbo κάθαρμα. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγόμενοι περιστιάρχοι, ὀνομαζόντες ὅτως ἢ ἀπὸ τῶ περιτίχειν, ἢ ἀπὸ τῶ ἱστίας. *Suid. Hesych.* ultimam tangit originationem. Ex his Peristiarchis καθάρσια dicta περίστια. *Scholiast. Aristoph.* ad Concion. tangit alibi *Lucian.* *J. B.*

ἐς τ ὄψιν; ΔΙΟ. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπλαμμένον, καὶ ταῖς ἐπιπλυχαῖς τ ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. ΠΟΛ. ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. ΔΙΟ. βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; ΠΟΛ. λέγε· ἐμοὶ γοῦν οὐδὲ τοῦτο. ΔΙΟ. τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τ ἄλλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι τ νοῦν. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, καληγορήσαντα τ σοφιστήν.

lis est facie? DIO. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni vento apertum, & adplicatis pannorum adsumentis varium: ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter mendaces philosophos illudit. POL. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis. DIO. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam philosophos? POL. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit. DIO. Ergo in summa serio ipsis denuncia, ut desinant nugari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo, & ejusmodi perplexas interrogatiunculas docere juvenes. POL. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse dicent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

25. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον] Utitur hoc loco *Oct. Ferrar.* de R. V. P. II. lib. IV. c. 14. & *J. Pricaeus* ad *Apul.* Metam. I. p. 4. ubi, *scissili palliastro semiamictus.* Tale τριβώνιον erat Carionis in *Aristoph.* Plut. v. 715. qui quum se vidisse narraret, quae ab AEsculapio gererentur, *Atqui, scelus,* inquit hera, *quomodo potuisti qui te palliolo dixeris involutum:* tum Carion: Ἀφ' τοῦ τριβωνίου. Ὅτας γὰρ εἶχεν οὗτος ὀλίγας, μὰ τ Δία. *Schol.* Ὅτας δὲ τὰς τρύγλας· commode; nam in Apophthegm. *Macarii* τιχάριον λινοῦν τριγλωτὸν est *sticharium lineum ac lacerum:* qualia, quae Telepho mendicanti dederat Euripides, ῥάκη διεφθαρμένα καὶ κατεσθίοντα πανταχῆ in Acharn. v. 434. id est, ut Schol. ait, πολύτρητα. *T. H.*

27. Ἐπιτυχαῖς τ ῥακίων] Dico ad *Heliodor.* lib. 6. *J. B.*

29. Ταπολλά] *L. Bos* de Ell. Gr. p. 142. Interprete castigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit *plerumque*, hanc versionem expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit.* Verum dixisset, si legeretur in *Luciano* πολλὰ ἐπισκώπτει· ut πολλὰ λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι· nunc nullam Interpres notam commeruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπίπολὺ, quibus utitur *Schol. Thucydidis* ad illud explicandum. Saepe *Noster*: περὶ τ Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τιματόμενον· λυπεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Nigr. p. 32. v. 22. vel invito Clariss. *L. Bos.* *T. H.*

35. Κέρατα] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Chrysippus: εἴ τι ἐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δή· οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. *Quod non perdidisti, habes: Cornua non perdidisti: Cornua ergo habes.* *G. C.*

Κέρατα φύουσιν] Διὰ τ κερατίνων λόγων, καὶ τ κροκοδειλείτων. De quibus in Vitar. auct. *J. B.*

Κέρατα] *Ceratina & Crocodilina quaestiones & ambiguitates: Quintil.* I. *A. V.*

Κέρατα φ.] Philosophos omnes, praesertim Stoicos, hic carpit, quibus sophisticatio illa in ore frequens; *Quod non amisisti, habes: Cornua non amisisti: Ergo Cornua habes.* Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, conjicio factum, ut postea *cornua maritis fieri* ab adulteris uxoribus diceretur; quod Artemidori jam aetate in proverbium abiisse observavit Vir eruditissimus & Amplissimus *Ex. Spanhem.* Diss. VII. p. 402. quem vide. Locus autem *Artemidori* quem laudat, extat in *Onirocrit.* l. II. c. 11. Ὅτι ἡ γυνὴ σου πορνεύσει, καὶ ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟΝ, ΚΕΡΑΤΑ αὐτῷ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Cl. *Menagius* in Lex. Etym. v. *Corne.* Vetus haec Sophisticatio. *Diog. Laert.* p. 147. A. De phrasi confer Ἑρμ. c. 81. Ἀλ. c. 11. & Ἐκκλ. c. 10. B. πρ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Κροκοδείλους] Κροκόδειλος sophisma ex fabula mulieris AEgyptiae hujusmodi nomen habet, cujus mentionem facit *Lucianus* in Vitarum Auctione sub finem. *Quintilianus* lib. I. c. 10. *ceratinas* & *crocodilinas ambiguitates* appellat. Fabulam crocodili tractavimus in nostris Narrationibus lib. I. *G. C.*

Κροκοδ.] Respicit hic aliud argumentandi genus, quod a Crocodilo nomen habet. *Crocodilus*, inquiebant, *raptum puerum redditurum se spondet verum respondenti: statimque rogat, redditurusne sit puerum, an non.* Haec & ejusmodi ἄπορα Philosophis illa aetate, juventutis exercendae causa, aut quo illiteratos homines illaquearent, proponere solemne erat. V. Ἑρμ. c. 81. & β. πρ. c. 22. *Diog Laert.* p. 60. & *Aldobr.* Not. p. 88. Idem *Diogenes* plura ejusmodi ἀπόρους λόγους nominat 174. E. 183. F. *M. du S.*

36. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τ νοῦν] Venerat olim in mentem ἐρώτᾳν, dictio scilicet consentanea τῷ νῷ, cui parum accurate jungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum est ἐρωτᾶν, de philosophorum mutuis interrogationum laqueis, quibus sese invicem irretire conabantur, verbum paene proprium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκαθέκτους, καὶ ἐποίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & *Plato* simili structura, Πάν-

rum. DIO. Tum tu plorare illos a me jube. POL. Et hæc ipſa, Diogenes, referam.

3. DIO. Divitibus autem, ſuaviſſime Pollucule, nuncia iſthæc a nobis. Quid, o vani, aurum cuſtoditis? quid autem vosmet ipſi cruciatis, rationem ineuntes uſurarum, & talenta ſuper talentis componentes, quos oportet uno obolo inſtructos huc venire paulo poſt? POL. Et illa dicentur ad eos. DIO. Imo etiam formoſulis illis ac robuſtis dicito, Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius

φίας αὐτῷ. ΔΙΟ. σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοὺς ποιήσας ἐμὲ λέγε. ΠΟΛ. καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ.

ΔΙΟ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸ χρυσὸν φυλάττεσθε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλασι συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟΛ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙΟ. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, [a] ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα

[a] Ἢ] εἴτε. P. In enotando erratum ſuſpicor, & hoc pertinere ad φασὶ, quod paulo poſt ſequitur.

47. Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐνίοτε δὲ Ἕλληνες τὸ τῷ τεθνηκότι ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δηλοῦν τῷ Χαρώνι. V.

Πάντα τοιαῦτα ἡμᾶς ἐρωτῶσιν ἄφυκλα, in Euthyd. p. 193. C. Eadem ratione dicitur ἐρωτᾶν λόγους, primum, *captioſas interrogationes nectere*, ex quibus conceſſis concluſiunculae deducantur; deinde, *argumentari*: *Diogen. L.* VI, 69. 71. de Cane cognomine: τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους. *Sext. Empir.* P. H. I. §. 20. ἐν δὲ ἐ ἄντικρυς κατὰ τῶν φαινομένων ἐρωτῶσιν λόγους· ad quae *Stephanus*, ut ſaepe ſolet, tricatur: paulo melius *Creſoll.* Th. Rhet. II. c. 6. Igitur, quum retineri conveniat ἐρωτᾶν, nihil eſt magis appoſitum, imo nihil certius, quam *Guyeti* conjectura, τοὺς νέους· nam revera juvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fallaces docendo corrumpebant. *T. H.*

37. Τὸν νοῦν] Τοὺς νέους ſcribe. *F. G.*

Τὸν νοῦν] *Vorſtius* τοὺς νέους. *Menagius* τὸ νέον, malunt. In libris nihil eſt ſubſidii. Sed ecce *Baſilium* Ep. I. ſic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νῦκτες τὰς μισθωσαμένας φαντάσμασι φοβίλαθρα ἐμπιμπλᾶσαι τὸ παῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸ νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi poſtrema verba ſunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξῃς. *M. du S.*

39. Οἰμώζειν] Ita Graecos loqui ſolitos, ut plorare juberent eos, quos a ſe contumelioſe dimitterent, notum eſt. Hac etiam voce uſus eſt in Tragopodagra, & in ſequenti dialogo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. *Horat.* II. Sat. V, 69. — *inveniet-que Nil ſibi legatum praeter plorare* — Idem in extrema Satyra lib. I. v. 91. — *Demetri, teque, Tigelli, Diſcipulorum inter jubeo plorare cathedras. Cicero* in Ep. ad Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμωζέτω nos modo valeamus. *G. C.*

Οἰμώζειν] Τὸ πάθος Ἀττικὸν ἀρχαίων τὸ συνθέσεως. leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad illud Ἱππ. v. 431. κλάειν σε μᾶλλον ἢ γελᾶν ποιήσω. Dictio in uſu frequentiſſimo apud *Lucian.* *J. B.*

47. Ἕνα ὀβολὸν] Atqui alii teſtantur mortuis duos obolos viatici loco dari ſolitos fuiſſe. Vide *Suid.* v. ὀβολοῦ, & v. φεῦ. *L. K.*

49. Μεγίλλῳ] *Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.* *F. G.*

Μεγίλλῳ τε τῷ Κορ.] Vide *Plat. de Leg.* III. *Noſter* de eodem κεφαλ. c. 22. *M. du S.*

50. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ] Damoxenum Syracuſanum, ſed pugilem, novit *Pauſan.* VIII. p. 682. quamvis fortitudine virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil obſtet, quominus vicinae Corinthi potuerit morari, haud tamen adfirmavero eumdem eſſe, quem memorat *Lucianus.* Tzetzes Chil. II. v. 602. Τῷ Δαμαξένου παλαιστῇ Λουκιανὸς ὁ Σύρος Μέμνηται· λέγων ἄριστον εἰ παλαιστὴς τυγχάνειν, Οὐδὲν ἧττον τῷ Μίλωνι, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Prave Δαμαξένου pejus *Damaxenis* Interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud *Noſtrum*, ſi recte memini, occurrit Damoxenus. *T. H.*

52. Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, ἀσχαρῆ. *Heſych.* Φοβερὰ ſimpliciter interpretatur *Schol. Ariſtoph.* male. *J. B.*

Ibid. Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα, βάμμια κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ἢ ῥίζα ἢ λιγομένη ἐρυθρόδανον. *Heſych.* verbo Ἐρυθαίνει, a quo *Suid.* qui adjungit: ἢ ῥοδάνη, ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ, ᾗ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχουσα λέγεται. Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt *Plin. Ruell Fuſch.* Erythrodanum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis foeminis non alibi legi; Anchuſa utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie non colore differunt, ut alibi docendum erit. *J. B.*

μα ὅτι ζ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, [a] φασὶ, κρανία γυμνὰ ζ κάλλους. ΠΟΛ. Ὁ χαλεπὸν ὁδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς κ ἰσχυρούς.

adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod ajunt, una Myconus, crania nuda pulcritudine. POL. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulcros & robustos.

ΔΙΟ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰσὶ, κ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, κ οἰκτειρόμενοι τ ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενον τ ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· κ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ

4. DIO. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, miserequeque deplorantes inopiam, dic, ne lacrimas neque ejulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum æqualitate; idque etiam eos esse visuros, qui

a Φασὶ] εἰσὶ L.

54. *Μία ἡμῶν κόνις*] Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. G.C.

Πάντα μία ἡμῶν κόνις, φασί] Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet κόνις: apud *Nostrum* D.M.XVI. Herculis σῶμα εἰ Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον & XX. qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum; Homeri τὸν ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπτ' ἄγνωτα κ ἄμορφα, κόνις πάντα ὁ λῆρος πολύς. *Aristid.* T. I. p. 138. B. κεφαλὴ δὲ ἡ πρότερον χαριεστάτη, νῦν ἐν κόνις· ejus generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. *Erasmus* sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter *Lucianum* alio fidejussore dato: nec minus in Stromateo Magnus *Scaliger*, *Πάντα μία κόνις ἐσί*. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianeae respondeat. Primum *φασὶ* notum proverbium communique usu receptum demonstrat; cujus quis dixerit ullum inveniri vestigium in *Πάντα μία ἡμῶν κόνις*; non juvat illud incerti poetae Anthol. I. c. XIII. Ep. 14. *Πάντα γέλως, κ πάντα κόνις, κ πάντα τὸ μηδὲν*, nisi quis simul eundem in censum referenda putet *Πάντα γέλως*, & *Πάντα τὸ μηδὲν*, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro *φασὶ* ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam conjecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire *φασί*. Deinde quorsum illud *ἡμῶν* tam inepte interjectum? quod si quis objiciat familiarem ejusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata *μία κόνις· πάντα· κόνις πάντα·* quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coïre possint *μία κόνις*, & *κρανία γυμνὰ τ κάλλους*, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a *Luciano*, ejusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, *πάντα μία Μύκονος, φασὶ, κρανία γυμνὰ τ κάλλους*, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendat. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur: *Plutarch.* Symp. I. p. 616. B. περὶ δὲ τὰς καλλικλίσεις παρέλιπεν τὰς ἀφορίας, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκονον ἀπόφηνας τὸ συμπόσιον· quum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere jubentur. Similiter *Clemens* posuit in re multum dissita Str. I. p. 355. C. ἡ γὰρ δὴ μία Μύκονος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἡ πᾶσα πρὸς τόπων γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα ἀφορίζειν τε κ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. *Themistius* Or. XXI. p. 250. C. ἀκούετε ὧν τοῦ νομοθέτου διορίζοντος τὰ μαθήματα (*Platonis*, cujus verba protulerat) ὧν ἁπτέας χρὴν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, κ μὴ ξυγχωροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφύρειν ἅπαντα ὥσπερ εἰς Μύκονον μίαν non poterat clarius exhiberi paroemiae nativa virtus, quam sine non percepit *Pierius* ad *Virgil.* AEn. III, 76. De origine multum abest, ut res aeque sit comperta: nam aliud *Zenobius* tradit C. V. n. 17. ubi quae *Schottus* notat ab *Erasmo* jamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud *Stephanus* in Μύκονος, vel potius, quem descripsit, *Strabo* X. p. 746. A. ejus in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τὸ ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρτημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae

qui iſſic in vita ſunt divites, nihilo meliores ſe. Et Lacedæmoniis tuis iſta, ſi videtur, meo nomine exprobra, dicitoque moribus ſolutis eos a priſtina ſeveritate deſciviſſe. POL. Cave, Diogenes, de Lacedæmoniis quicquam dixeris; equidem non patiar: quæ vero ad alios mandaſti, renunciabo. DIO. Mittamus iſtos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

πλεονέκτης ἐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. ἡ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ὡς ἐκλελύκασιν αὐτούς. ΠΟΛ. μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· ὃ γὰρ ἀνέξομαί γε ἀκούων· τὰ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐφηδτα, ἀπαγγελῶ. ΔΙΟ. ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον [b] ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥ-

[b] Ἀπένεγκαι] ἀπένεγκε O. Nihil intereſt, utrum probes. Similis variatio p. 299. v. 67.

quae diſparis ſunt naturae, redigere: δυσμορφίαν quoque non mutavero, quanquam *Stephanus* habeat, probantibus duumviris eruditiſſimis *Caſaubono* & *Holſtenio*, δυσμίαν. Sed *Euſtathio* quid fiet ad *Dionyſ.* Perieg. v. 525. qui, cujus veſtigiis tanquam certiſſimi ducis ſic inſiſtit, ut a verbis ejus latum unguem vix diſcedat, deſeruiſſe *Strabonem* videtur: ἄλλο ἐπὶ τῶν οὐ πάνυ σφόδρα, ἔγγυς ἐπὶ τοῦ μιᾶς δίκης καλλιδικαδίτων λέγεται τὸ Πάνυ· ἐπὸ μίαν Μύκονον, ἔγγυς, πάντα ὁμοῦ ἐπὸ μίαν βλακῶν ἢ καλλιόπην. Haec quidem unde ſint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem uſum in priſcis ſcriptoribus deprehendiſſe me memini: quid ergo? an, quum inveniret in *Strabone* ἐπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, poteſtate vocis γραφὴ forenſi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta miſificam illam proverbii interpretationem conſtruxit? haud equidem ab hac ſuſpicione ſim alienus. Ad *Lucianum* ut redeam, is aptiſſime collocavit μίαν Μύκονον, ut apud inferos ſignificaret nullum eſſe nec formae nec virium diſcrimen, aequatoque jure cunctos inter ſe ſimiles ac pares. Neſcio tamen, an aliquid inſuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξυθῆς κόμης, quae, tametſi in vivis pars pulcritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio reſidere extirpatis cum omni carne capillis. Jam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum eſt illud *Lucilii* apud *Donat.* ad *Terent.* Hec. A. III. Sc. IV. — *Myconi calva omnis juventus.* Sed hoc ſubtilius forte, quam verius. *T. H.*

55. Εἰσὶ] L. ſolus. Alii φασὶ. *M. du S.*

63. Λακ. . . . . ἐκλελύκασ. .] Hinc argumentum petit Cl. *Olearius*, quo probet de vetere Menippo non agi, quia juniori haec tempora conveniant; ad *Philoſtr.* p. 164. Sed nihil eſt, cur de aetate Senioris mortem proxime ſequuta, qualis hic fingitur, non poſſit intelligi. *M. du S.*

65. Ἐκλελύκασι αὐτούς] Jam tum, quando vetuſtior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe ſectae durioris philoſopho, jure videri poterant effeminati, a ſeverisque Lycurgi inſtitutis longe diſcedentes: nam poſt Athenas devictas, quum voluptatum deſiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexiſſent, labare paulatim coepit priſtina diſciplina, & vitiis indies creſcentibus locum cedere: qua de re docet *Plutarch.* in V. Ag. & Cleom. p. 796. C. 797. C. Exinde praeceps ivit Spartanae nobilitatis decus, neque unquam, quicquid ſubinde pauci majorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum reſtitui potuit. *Clearchus* Solenſis, Ariſtotelis diſcipulus, apud *Athen.* XV. p. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὴ παλαιὰν τὴ πολιτικὴς κόσμου συμπατήσαντες ἐξετραχηλίσθησαν. Haec eſt cauſa, cur & hujus & inferioris aetatis ſcriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιὰν eum in modum ſaepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: *Clem. Alex.* Paedag. II. p. 199. C. Ἄγασαι τὴ Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν τὴν παλαιάν. Quod ſi ad tempus ſerius deſcendas, nihil eſt his ipſis Lacedaemoniis, maxima ſaltem eorum parte, inquinatius: vide *Philoſtr.* V. A. T. IV. c. 27. Arguti ſenſus eſt *Apollonii Tyanenſis* epiſtola LXIII. ad Ephoros, qua miſſos ad ſe viros oſtendit ab habitu corporis & veſtitu molliſſimo pro Lacedaemoniis habiturum ſe non fuiſſe, niſi traditae literae Lacedaemonios declaraſſent. Patet igitur, quanti ſit facienda *Olearii* ſuſpicio ad *Philoſtr.* p. 164. n. 5. *juniorem Menippum eſſe, qui paſſim a Luciano perſtringitur in Mortuorum Dialogis, idque prodere videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea*, inquit, *ſub finem Dialogi illius Diogenes Polluci injungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris.* Vix tibi perſuadeas, accurate Dialogos iſtos eum perlegiſſe, qui Menippum ibi paſſim a Luciano perſtringi ſtatuit. *T. H.*

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

ΚΡΟΙ.

Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [b] μεταοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛΟΥ. τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρον ὤν; ΚΡΟΙ. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν ὑτοσὶ, καὶ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, καὶ πολλῆς τρυφῆς, [c] ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ὀπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾠδὴν ὑποτάττει ἡμῖν τὰς [d] οἰμωγάς· καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛΟΥ. Ἰτί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε

CROE.

1. NOn ferimus, o Pluto, Menippum istum canem juxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum. PLUT. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos sit mortuus? CROE. Quando nos ploramus & gemimus, istorum reminiscentes, quae supra adfuerunt, Midas hicce auri, Sardanapalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciatur mancipia nos & purgamenta piacularia vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros gemitus: in summa, molestus est. PLUT. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos & perditissimos, quibus non satis fuit vivere male, sed & mortui re-

a ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ] καὶ Μένιππος. C. Πλούτων ὁ Κροῖσος, O. b Μεταοικήσομεν] Ita O. B2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. c Ἐγὼ δὲ] Κροῖσος addit O. & Schol. d Οἰμωγάς] συρίττων O. Male: vide Necyom. §. 18.

80. Ἐγὼ δὲ Κροῖσος] Λυδὸς ὁ Κροῖσος Φρὺξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος ὁ Σαρδανάπαλος. V.

74. Μετοικήσωμεν] *Alio migremus*: μετοικήσομεν mendosam lectionem sequutus est Interp. *J. B.*

Μεταοικήσομεν] Mss. Ox. Ed. B2. W. St. & Hemst. melius quam quod in reliquis est μεταοικήσωμεν. *M. du S.*

Μεταοικήσομεν] Non est fastidienda plane lectio plurimarum Edd. μεταοικήσωμεν, ac si dicant, *pace tua liceat nobis alio migrare*: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν σοι κατάστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod Interprete rejecto mendosum pronunciat *Bourdelotius*, μεταοικήσωμεν· haec enim quasi comminatio mutandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint: Necyom. §. 19. καὶ διαπίπτεσθαι μετοικῶν ὑπὸ φίλτρας τῶν Διογένους ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. *T. H.*

90. Λυπῶνται γὰρ οἱ μικρῶν ς.] Adsimilis est *Platonis* sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles juvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I. p. 572. E. Οἱ δὲ πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμιμνησκόμενοι, περί τε τὰ ἀφροδίσια, καὶ περὶ πότους καὶ συνουσίας καὶ ἄλλα ἄττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγαλακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲ οὐ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. *T. H.*

95. Οὐδὲ παυσομένου] Videbatur olim ad orationis integritatem deesse ὦν, ὡς οὐδὲ τῶν παυσομένου μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti *Berglero*, Graecae proprietatis peritissimo, adsentior ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδὸς & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam *Xenophon* non est adspernatus Παρ. p. 538. v. 7. ubi scribit melius fore cives μετ' ἀλλή-

recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res ſuperas: gaudeo propterea, dum dolore eos adficio. PLUT. At non oportet: dolent enim non parvis rebus privati. MEN. Tune etiam deliras, Pluto, qui calculum adjicias eorum ſuſpiriis? PLUT. Neutiquam: ſed nolim equidem ſeditionem vos movere.

2. MEN. Atqui, peſſimi Lydorum & Phrygum & Aſſyriorum, ita vobiſcum ſtatuite, me nullo pacto eſſe deſiturum: quocumque enim iveritis, perſequar ægre vobis faciens, occinens ac deridens. CROE. Iſtæc nonne contumelia eſt? MEN. Non eſt: ſed iſta, quæ vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus inſultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate omnibus iſtis ſpoliati. CROE. Multis, Dii, magnisque poſſeſſionibus. MID. Quanto quidem ego auro! SARD. Et ego quanta luxuria! MEN. Euge, ita inſtituite: lamentamini quidem vos: ego vero illud, NOSCE TE IPSUM, ſæpius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat iſtiusmodi gemitibus adcantatum.

βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνησθαι, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. ΠΛΟΥ. ἀλλ' οὐ χρὴ ὀλυπεῖν γὰρ οὐ μικρῶν στερόμενοι. ΜΕ. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛΟΥ. οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασάζειν ὑμᾶς.

ΜΕ. Καὶ μήν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καταῴδων, καὶ καλαγελῶν. ΚΡΟΙ. ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕΝ. οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τὸ θανάτου δ' μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡΟΙ. πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙΔ. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

ΜΕ-

88. Περιέχονται] Ἀντέχονται. G.

ἀλλήλων κρατούσας, ἢ εἰ σωτάττουσι αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παμπληθεῖς βάρβαροι· Euripid. Alc. v. 675. Πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα. . . . ἀργυρώνητον σέθεν; memorat Philoſtratus ἀνδριαντοποιὸν Πυθικὸν ἢ Λύδια ἢ ὡς Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. T. H.

98. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;] Attica loquendi formula gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877. Ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ' ἦν; Ariſtoph. Ran. v. 21. Εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή; vide ejusdem Comici Plut. v. 887. Nub. v. 1302. Lyſiſtr. v. 659. Demoſth. in Ariſtog. p. 831. B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323. D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus eſt Dionyſ. Halic. A. R. IV. p. 237. καὶ ἰδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expreſſit: quid eſt, ſi hoc non contumeliaſt? Andr. A. I. Sc. V. Nam iſtuc quidem contumelia eſt: Heautont. A. III. Sc. III. T. H.

III.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, [a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

ΜΕΝ.

Σοφὼ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ταῖν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. ΤΡΟ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας

MEN.

1. VOs autem, Trophoni & Amphiloche, mortui quum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur. A M P H. Quid ergo? nosne in causa sumus, si præ dementia isti ta-

[a] ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ] Deest in O. F.

11. Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος ὅστις, ἴσως τῷ παρ' Ἕλλησι νομισθῆναι θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν λιμῷ ἐκεῖσε διαφθάρη, καὶ τὸν ζῶντα ἀθλίως καταίσχυνε. Οἱ δὲ τοῦ τοιούτου σπηλαίου μαντείας χάριν ἰόντες * εἰσήχοντο ἀπαγωμβόου τὰς ὄψεις, καὶ † ἀμαυρὰς διετέλουν ἔχοντες ἐπὶ δύσκολοι τὴν ἔκπαλαι τοῦ ζῶντος ‡ χρόνον· ἀφ' οὗ ἐκκαθάρσεσιν ἡ παρασκευὴ κατὰ τὸ τραχὺ τὰ πολλὰ ἔχοντες καὶ δυσεντύκτους καὶ δυσπροσίτους, ἐς Τροφωνίου μεμαντεῦσθαι. V.

Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλόδοξος ποιήσας ἐν τῷ Λεβαδείᾳ

* Εἰσήχοντο ἀπαγωμβόου] Res ipsa, quod dudum conjectavi, postulat εἰσήχοντο. Tum V. ἀπαγωμβ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. T. H.

† Ἀμαυρὰς] Ἀμαυδὰς. V. M. du S.

Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Aleiphr. III. Ep. 3. 64. τὸν αἰσχρὸν καὶ ἀμαυρὸν. T. H.

‡ Χρόνον] Χρόνου, ut jam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit M. du Soul, & mox ἐν ante σκευασία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰσηρ. in principio. T. H.

11. Ἀμφιλ— . . . .] Trophonii antrum notius est quam ut de eo dicendum sit. Amphilochi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem juniores *Mallii* extitisse. V. Ἀλεξ. c. 29. *Oropi* etiam Atticæ *vates Amphilochus pro Deo colitur*, verba sunt Livii XLV. 27. *templumque vetustum est fontibus nivisque circa amoenum.* De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc desino. M. du S.

15. ΤΡΟ. τι οὖν ἡμεῖς αἴτιοι] Amphilochum in Dialogi capite omittunt O. & Ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc toto Colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen ejus, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Jure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilochus: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroëm esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsa Menippus irridet, sic contra nihil obest, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem impositi hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲ ὅστις ἂν αἰδὼς &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disjungetur, ut Dial. XXII. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' οὗτο μὴ λαθεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilochum addit *Aristid.* T. I. p. 82. A. Ἀμφιάραος μὲν δὴ καὶ Τροφώνιος καὶ Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμῳδοῦσι τε καὶ φαίνονται· οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) παλαιοῦ τοῦ γένους διάδοχοι, ὥσπερ ἀετίτης πυρίτολοι· ita legendum est διάδοχοι pro vulgato ἀφ- τάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀετίτας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc *Cantero* latuisse versio prodit. Viden vero, quantum *Luciano* distet *Aristides*, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praesentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, εἰς Τροφωνίου, καὶ εἰς Ἀμφιάραον, καὶ εἰς Μόψου ἔνθα φησὶν ἀνθρωποειδῆς θεωρεῖσθαι θεὸς, καὶ ὡς λέγει ὁ Κέλσος, ὑ ψευδομένους, ἀλλὰ ἐ ἐναργεῖς. *Origen.* in Celsi VII. p. 355. T. H.

23. Κατέλα-

talia de mortuis opinentur? MEN. An non opinarentur, nisi & vivi vos tales præstigias præ vobis tulissetis, quasi futura præsciretis, & prædicere possetis rogantibus. TROPH. Menippe, Amphilochus hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

2. MEN. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatusque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepsero, per os

ὀνεῖναι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζοντα; ΜΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρωμένοις. ΤΡΟ. ἆ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲ ἔστω ἐν εἰδείῃ, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις [b] κατέλθῃ παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἀκριβῶς μνημονεύειν Λεβαδείᾳ. 2 στοιχάραπαν· εἰ γὰρ ἤκουες σὺ τούτου.

ΜΕΝ. Τί φῄς; εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐγκαλυφθῶ ταῖς ὀθόναις γελοίως, μάζαν τε ταῖν χεροῖν ἔχων εἰσιέναι

[b] Κατέλθοι] καταλθῃ O.

24. Λεβαδείᾳ] Τόπος, ἐν ᾧ ἐμαντεύοντο Τροφώνιος. G.

27. Ταῖς ὀθόναις] Τοιούτῳ γὰρ ἐχρῶντο τρόπῳ οἱ μαντεύόμενοι εἰς Τροφωνίου. G.

23. Κατέλθοι παρ' ἐμέ] Vulgatissima sunt μαντεῖα ἐν vel εἰς Τροφωνίου χρηστήρια εἰσιόντων ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, *AElian.* V. H. III. c. 45. ubi *Perizonius* rationem illius verbi εἰσιόντων nullus intellexit: καθαιρεῖσθαι εἰς Τροφωνίου, ἐκ Τροφωνίου προφῆται ἀναβαίνειν, *Diodor. Sic.* XV. p. 485. D. Διάκτορος ὁ Τροφωνίου φάσκων, *Euripid.* Ion. v. 405. qui σπήλυγξ & θαλάμους eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300. 393. Rarius invenies καθαλλᾶσθαι vel καθαλέσθαι τὸν Τροφώνιον, quod & *Herodotus* habet VIII. c. 134. & *Pausan.* IX. p. 791. ὅσοι τὸν ἐκ τοῦ Τροφωνίου μάντιν ἤκουσαν· mox: ἐπειδὴ δὲ ἐκ τοῦ ἄντρου τοῦ Τροφωνίου. p. 792. τὸν Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθόντα ὑστερον τοῦτον οὐκέτι τὸ ἄφαντον· ibidem: τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τὸ Τροφωνίου. *T. H.*

27. Ἐσαλμένος ταῖς ὀθόναις] Exsequitur hanc totam historiam *Scholiast. Aristophan.* ad Nub. Vide *Philostr.* & *Lucian.* Necyom. c. 22. *J. B.*

Ἐσαλ. ταῖς ὀθόναις] *Pausanias* habitum consultorum describit in *Boeot.* p. 313. antrumque & reliqua. *Philostratus* etiam de ea re satis multa habet p. 362. *M. du S.*

Ἐσαλμένος ταῖς ὀθόναις] Tam parum a *Luciano* discedit iisdem propemodum verbis expressus *Maximi Tyrii* locus Διαλ. XXVI. p. 261. ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (ᾗ δὲ τοῦτο μαντεῖον ἐστιν ἐν Βοιωτίᾳ ἱερὸν Τροφωνίου περὶ Λεβάδειαν πόλιν) ὁ δαίμων συγχωρεῖ τῷ δεομένῳ, ἐνσκιρτήσαντα ἐδῶν πρόβατον (*Pausanias*: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινοῦν, καὶ τοιούτοις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθείς) καὶ φοινικίδι, μάζαν τε (μαραγορικὸν μάλιτ' *Pausan.* μελιττοῦτταν, ὅ ἐστι, μάζαν μάλιστα διδόμενον *Suid.* in Τροφωνίου) ἐν χερσὶν ἔχοντα, εἰσδύντα ἔντοσθεν κατὰ στόμιόν τινος· καὶ τὰ μὲ ἐᾶν, τὰ δὲ ἀκούσαντα ἄπιστα. αὖθις ὑποφήτης ἀποχωρίλλει. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut *Dicaearchus* Peripateticus, testibus *Athenaeo* atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem majoris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno: idcirco miror equidem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος jambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, Ὅπερ τὸ μαντεῖον λόγους γεγενῆσθαι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen *Dicaearchi* cura *Plutarchum* deterruit, quominus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum ejus index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut esset sane *Plutarchus* omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quanquam ex aliis multa poterant, & parum hactenus comperta in medium adferri, contentos esse nos oportet diligentia *Pausaniae* eo minus spernenda, quod sacerrimarum fallaciarum tot miraculis praesens spectator interfuerit Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, *Philostr.* de V. A. T. VIII. c. 19. cujus tamen ibi locus unus ab *Olearii* temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cujus personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: remituntur antistites, apud alios ita dictitantes, se sacri cerimonias praestigiatori mago arguendas objecturos non esse; πρὸς δὲ τὸ ἀνδρα πλαττόμενον ἀποφράδας ἐκ καθαρᾶς χρῆσαι· hic καθαρὰς ut reponeret

σω ἀφ' ὧ τρομίσι, ταπεινῆ ὄντ@, ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡΟ. ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕΝ. ὁ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φῄς, μήτε θεός· καὶ συναμφότερόν ἐστι. νῦν ἐν τῷ [a] σῷ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡΟ. χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕΝ. ἐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι [b] ὅλ@ εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

depreſſum, in ſpecum; nequeam ſcire te mortuum eſſe, quemadmodum nos, ſola præſtigiarum fraude diverſum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros eſt? ignoro enim. TROPH. Ex homine quiddam & deo compoſitum. MEN. Quod neque homo ſit, ut ais, neque Deus; ſed ſimul utrumque. Nunc igitur quo tua iſta Dei dimidia pars abiit? TROPH. Oracula edit, Menippe, in Bœotia. MIN. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum eſſe mortuum, accurate video.

IV. MER-

a Σῷ τὸ θεῖον] Σοὶ τὸ θεῖον. O. Tolerari poteſt, ſi refingas, σοὶ τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἡμ. b Ὅλ@] Ὅλως. O. Haec ſaepenumero in Codd. confunduntur, ut dijudicari fere nequeat, utrum auctor dederit.

30. Νεκρὸς εἶ] Παρὰ ὑπόνοιαν. *Ὄφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύῃ, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

*Ὄφελον] Scribebatur ὀφίλον. T. H.

ſenſum ſuaſiſſe notat, itaque Latine interpretatur: *ipſi autem Apollonio* (dicerent) *homines nefarios tantum & impuros oraculum conſulere*: hos ſacerdotes non tu jam modo mente captos a Trophonio rediiſſe ſtatues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit *Philoſtratus*: *ad Apollonium autem, quominus virum admitterent, cauſam interponebant dies nefaſtos & non puros ad oraculum conſulendum*. Ceterum iſtæ μάζαι vel liba ſubacta melle, quae manibus erat neceſſe praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. *Heſychius* hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἱ (niſi, quod ad *Pollucem* fui ſuſpicatus X, 81. n. 84. abſit vocabulum, quocum αἱ convenerit) λιπαράττουσι καὶ καθαίρουσι τὰς μάζας, ἃς καλαφίρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus *Etymologus* non diſſentit: neque aliae deſunt haud ſcio iisdem, an diverſa figura vel confectione praeditis appellationes: *Poll.* VI, 76. μελιττοῦται μέντοι Τροφωνίῳ, τὴ ἀρίστῃ ἐς ὑγίειαν ὁμοίως. Modo βοῦς placentae genus cornutum deſcripſerat, offerri ſolitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, *Etymologo* teſte, Trophonio non minus fuit conſecratum. Ἐπὶ βοῦς, inquit p. 204. τὴ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφωνίου καλαβαίνουσι· rationem vocis, quam pro ſuo acumine, quippe Grammaticus, ſubtiliter enucleat, audire non erit moleſtum: διότι αἱ καλαβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυτα μανθάνουσι κἀδάνου· quid? an ad terribiles mugitus compeſcendos quaſi arte magica paratam prodeſſe voluit talem placentam? longe alium uſum μελιττούσαις certe *Philoſtratus* adſignat: μελιτοῦσται ἐπάνω εἰς ἐν τῶν χειρῶν μειλιγμοῖα ἐρεπτῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίματα· cui ſuffragantur *Suidas*, *Nonnus* ad *Gregor. Nazianz.* & *Scholiaſtes* noſter. Plura de Trophonio, ſi lubet, dabunt Illuſtris *Ez. Spanhemius* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 507. ubi & *Scholiaſten* lege, *Jac. Periſzon*: ad *AElian.* V. H. III, 45. *Fr. Oudendorp.* ad *Jul. Obſequ.* c. CX. T. H.

43. Ὠφέλησε] O. P. L. In *J.* vero & *W.* ὠφίσει, quod in reliquis prave ſcribitur ὠφίσει. M. du S.

48. Τροπωτῆρα] *Joh. Scheffer.* de Mil. Nav. II. c. 2. p. 139. ubi repererit hoc loco πρωπωτῆρα, quod emendari jubet, equidem ignoro: neque rem ipſam ſatis explanate tradidit. Vid. *Poll.* I, 87. ad cujus locum *Jungermannus Luciani* non fuit oblitus. T. H.

Ibid. Τίθησι] Prorſus in re pari verbis iisdem uſus eſt *Lucianus* Δ. Ἑταιρ. XIV. Proprietatem τῷ τιθέναι pro λογίζεσθαι, *ponere, referre in rationes If. Caſaubonus* obſervavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 163. idque adeo apud bonos ſcriptores ſatis eſt uſitatum: *Crates* in Ephem. Τίθου μναγίφ μυᾶς δύο', ἱστῷ δραχμὰν &c. cujus extat in *Diogen. L.* VI, 86. locus lepidiſſimus. *Dionyſ. Halic.* περὶ τῶν Ἀρχ. Ῥητ. Ὑπομν. p. 146. ex *Lyſia*: τὴ θέσει εἰς δὶς πεῖδας &c. χιλίας δραχμὰς ἑκάστου ἐνιαυτοῦ. *Eriphus* Comicus apud *Athen.* III. p. 84. C. — τούτων γὰρ ὀβολὸν ἐ πολὺ Τίθημι, λογιοῦμαι γάρ — ideo *Barnabas* Ep. §. 13. ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ſcripſit pro eo, quod Graeci Interpretes & Apoſtolus Paulus habent, ἐλογίσθη. Alias item ut ſaepe Latinis *ponere*, τιθέναι eſt, *numerare praeſentem, repraeſentare pecuniam*, καταβάλλειν ſic τιθέναι & θεῖναι μετοίκιον, *Diogen. L.* IV, 14. *Harpocr.* in Μετοίκιον· Εὔπολις in *Poll.* IX, 59. θὴς ἑκατὸν δραχμὰς· θὴς ἑτέρους μυᾶς. T. H.

49. Καὶ ἀκόρεμον ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πότε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον] Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi*. Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere*. Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκόρεμον, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκόρεμος καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & *Lucianum* ſcripſiſſe πότε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πότε

τα

IV.

MERCURII ET CHARONTIS. ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

M E R C. Ε Ρ Μ.

1. RAtiones ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi jam debeas, ne quid denuo litigemus super istis. CHAR. Ineamus sane, Mercuri: melius enim certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiæ. MERC. Anchoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis. CHAR. Magno dicis. MERC. Per Plutonem ipsis quinque drachmis emi; & strophum adligando remo binis obolis. CHAR. Pone quinque drachmas & binos obolos. MERC. Et acum ad velum sarciendum: quinque

Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ [c] ὁρίσθαι περὶ αὐτῶν, ἢ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. πολλοῦ λέγεις. ΕΡ. νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. τίθει [d] πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. ΕΡ. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου· πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ

c Ὁρίσθαι] In hoc reponendo secutus sum consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine *AtW.* Accedit priscarum Edd. una litera deficiens ὁρίσαι, quod *S.* mutaverat in ὁρίσαι. d Πέντε] s. F. hic tantummodo.

48. Τροπωτῆρα] * Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κόπλιν διεμός. *V.*

49. Καὶ ἀκέστραν] Ἀκέστρα ἡ βαλάνη ἡ μείζων, † ἣν νῦν σακκοφόριον καλοῦσι, περὶ τὸ ἀκοῦσθαι ὅτου συμβάντος τὸν διαμήνυτον τῆς ὁδοῦ· τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασίν. ὑπὶ καὶ ὑπήτριον καὶ ὑπήτης, καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκιστὶς, ἧς τῶν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας. *V.*

* Τροπωτήρ] Verbis totidem extant in Gloss. meis Mss. nec discrepat *Hesych.* in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κώπας διεμοί διμάστιγες. *T. H.*

† Ἣν νῦν] Ista, ἣν τῶν σακκοφόριον (φασι) καλοῦσι *M. du Soul* interpolavit, quod, quoniam in *Etymologo* quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοφόριον & σακκοφόρημα recentioris aevi adnotavit *Car. du Fresne* in Gl. M. & I. Gr. *T. H.*

‡ Ὑπήτρια καὶ ὑπήτις] Exc. G. & C. ὑπ. καὶ ὑπ. In margine tamen aliter, ὑπήτριον καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπήτις καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκιστίς. *M. du S.*

§ Ῥάπτας] C. M. ῥάπτης. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad hujusmodi ἐργασίαν.* Lege ἐργασίαν. *M. du S.*

Pro ἀκιστὶς Ed. A. reposuit etiam *M. du Soul* ἀκυστὶς, conjecturam secutus an membranas, ignoro. Hujus Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab *Etymologo*, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur p. 46. Ἀκίστρα, ἡ βαλάνη ἡ μείζων, ἣν τὸν σακκοφόριον καλοῦσι· ἀκίστρα δὲ σπερὶ τὸ ἀκοῦσθαι ὅτου συμβάντος τὸν διαμήνυτον τῆς ὁδοῦ· τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασίν. ὑπὶ καὶ ὑπήτριον καὶ ὑπήτης, καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστὶς, ἧς τῶν ῥάπτας καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, παρὰ καὶ τῶν Σκυθῶν. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ὑπήτριον φασίν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκίστραν φησὶ καὶ ὑπήτριον, ὑπὶ καὶ ὑπήτρια καὶ ὑπήτης, καὶ ἀκίστρα καὶ ἀκιστὶς, ἧς τῶν ῥάπτας καλοῦσι. Ὑπήτριον autem, quod & *Suidas* habet in Ὑπήτρια, ῥάπτρια, dicitur, & ὑπητήριον ab *Eustath.* ad Od. K. p. 1647. ubi de verbis ἀκοῦσθαι & ὑπήκουσθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. *Car. du Fresne* ex Lex. Ms. Cod. Reg. proferens: Ἀκιστὶ, ἧς τῶν ῥάπτας καλοῦσι· eundem vide in Ῥαφεῖον & Ῥάφης. *Thom. Mag.* in Ἀκίστης post allatum *Homeri* locum ex Βατραχομυομ. v. 183. addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κατὰ quod male omissum in Ed. Franequ. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud *Hesych.* in Ὑπήτρια, & *Eustath.* ad Od. Ξ. p. 1764. v. 60. *T. H.*

τὸ ὀβολὸν quinque drachmis emi acum. Λαμβάνειν & καλλαμβάνειν Graecis, inprimis *Aristophani*, saepe est *emere*, *comparare*, ut apud Latinos *sumere*. Cicer. VII. ad Fam. ep. 23. *Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumsisti.* Ibidem. *Est mihi gratissimum tanti a te aestimatum consuetudinem vitae victusque nostri, primum ut eam domum sumeres.* Horat. *Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad ve-

ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. ἦ τούτους προστίθει. ΕΡ. ἦ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι γε σκαφιδίῳ τὰ ἀνεῳγότα; ἦ [a] ἧλυς δέ, ἦ καλώδιον, ἀφ' ὧν τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. εὖγε, ἄξια ταῦτα [b] ὠνήσω. ΕΡ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἂν ταῦτ' ἀποδώσων φῂς; ΧΑ. νῦν μέν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινάς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει συλλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα.

ΕΡ. Νῦν ἂν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύσιμι. ΧΑ. οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικνοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. ἄμεινον ἔτως, εἰ καὶ ἡμῖν ὀφλισκάνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ [c] ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶδα οἵοι παρεγίνοντο,

obolos omnino perſolvi. CHAR. Et hos adſcribe. MERC. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimæ, & clavos itidem, & funem, unde hyperam confeciſti; duabus drachmis hæc cuncta. CHAR. Euge, vili iſta quidem pretio ſumſiſti. MERC. Hæc ſunt; niſi quid aliud nos præteriit in computatione: quando igitur iſta te redditurum ais? CHAR. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non poteſt: quod ſi peſtis aliqua, aut bellum huc demiſerit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in majore turba fraudantem portoria.

2. MERC. Ergo nunc ego conſidebo, peſſima quæque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam. CHAR. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: eſt enim pax. MERC. Præſtat ita ſe rem habere, etiamſi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, noſti

a Ἧλυς] Vitioſe F. ἥλῳ. b Ὠνήσω] Ita O. B2. W. P. S. Veteres Edd. depravate ὀνήσω. c Ὄφλημα] Ὀφείλημα O.

54. Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τῶν πάρων τῶν ἱστοῦ σχοινίον, ᾧ αἴρονται καὶ χαλῶσι τὰς κεραίας· γίνεται δὲ ἀπὸ τούτου παρομία ἐπὶ τῶν ἀδοκήτως ἐπιόντων. V.

60. Ἀθρόους] Ἀθρόον τινῶν πανταχόθεν. K.

* Ὁ αἴρεται] L. ᾧ αἴρεται. M. du S. Scripſi αἴρεται ſecutus Suid. & Etymol. p. 778. Ὑπέρα τὸ ἐξαρτημένον τῷ κέρατι τῷ ἱστῷ σχοινίον, ᾧ αἴρεται καὶ τείνεται· abjiciendum eſt, quod additur, τὸ σχοινίον. Euſtath. ad Od. E. p. 1534. Οἱ δὲ παλαιοὶ τὸν ὑπέραν σχοινίον ἀμφοτέρωθεν κέρατος κατὰ τὸν ἱστὸν, ᾧ αἴρεται καὶ διατείνεται, φορεῖρας καὶ παραβύλους ἐπὶ τῶν ἄκρων ἔχοντα, ἐφ' οἷς ἐκάτερον τῶν κεράτων ἐπιβιβάζεται. T. H.

† Καὶ ἀκίστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου] Haec Thom. Magiſter protulit in Ἄνεσις. Benedictus ita vertit, Et pro aere ad reſarciendum velum (nam Mitylleus tantum dederat, & pro reſarciendo velo) quinque obolos exolvit; quaſi legi voluiſſet, καὶ ὑπὲρ ἀκίστρας τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum juvandum requiras, quam diſtinctionem mutatam, quae ſeparet male conjuncta, ut tandem, nequicquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκίστρου perinde pendet ab ὠνήσω, vel ὀνήσομαι, ac mox κηροῦ & ἧλυς &c. Quare Mercurius iſta, πόσου ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον; paulum incitatior adjecit adfirmandi cauſa, ut Charon omittat de fide ſua, quaſi lucrum pretia mentiendo captet, quicquam ſecius ſuſpicari. T. H.

52. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεῳγότα] Ceram picem temperatam, quae navibus inducebatur, quum illuſtrant Joh. Brodaeus Miſc. IV. c. 13. J. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII. c. 45. hujus etiam loci meminerunt. Μάλθη, de qua Feſtus in Mulcha, vocat Hippomax apud Harpocr. in V. Ἔστιν μάλθη τὴν τρόπιν παραχρίσαι. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42. 43. Thom. Magiſter in Ἀνίησιν his Luciani verbis utitur. T. H.

54. Τὴν ὑπέραν] Omnes fere Grammatici ſimilem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennas ad malos deſtinabant, Caeſar vocat de B. G. III. c. 14. Graecus haud inepte ὑπέρας vertit. Opiferos funes Stewechius ad Vegetium alioſque viros eruditos appellare video inductos Iſidori loco Orig. XIX. c. 4. Opifera funes, quae cornibus antemnae dextra ſini-

sti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & saucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublatus, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur. CHAR. Valde scilicet expetendæ sunt. MERC. Proinde neque ego videri possim peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

ἀνθρῶπαι ἄπαιδες, αἱματῶ[d] ἀνάπλεω, ἢ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τῦ παιδὸς ἀπόλωλεν, ἢ ὑπὸ τῆ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τροφῆς ἐξάψασα ἡ γαστέρα, ἢ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰ ἅπαντες, ἢ ἀγενεῖς, ὧδε ὄψιοι ἐπιόντες. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῷ ἀφ' χρήματα ἥκουσιν ἐπιβελεύσοντες ἀλλήλοις, ὡς εἰκάσαι. ΧΑ. πάνυ γὰ σφοδρὰ ἐπιτήδεια ταῦτα. ΕΡ. ἐκῶν δ' ἐγὼ δέξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

V.

PLUTONIS ET MERCURII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

PLUT.

1. SEnem nosti, illum inquam valde provectum ætate, divitem Eucra-

ΠΛΟΥ.

Τὸν γέροντα οἶδα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτη,

d Ἀνάπλεω] Ἀνάπλεων P. Pa. J. Margo AldV. quod minus Atticum. Ἀνάπλεῳ E. A. H. ut sæpe scribitur in Codd.

sinistraque tenduntur retroverso. Caute *J. Scheffer.* de M. N. p. 145. *Latinis sunt* opiferæ, *si Isidoro credimus.* Mihi hyperæ videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic juvat egregius *Isidori* Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis &c.* Lege: *Hypera*, vel pro more ejus ætatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. s. tenditur retroverso.* Ἰπέρας & proverbii inde ducti meminit etiam *Maschopul.* περὶ Σχεδῶν p. 138. *T.H.*

55. Ἄξια ταῦτα ἀπόντα] *Jungerm.* ad *Poll.* VII, 10. n. 58. Ἄξιον hic esse νόμον, & præterea de vitio priscarum Edd. monet, in quibus erat ἀπόντα. *Lederlinus* ibidem castigatae *Benedicti* versioni substituit: *Recte sane, hanc vili pretio emisti.* Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελὲς & τὸ εὔωνον complectitur, ex *Stephano* vulgaribusque Lexicographis satis nota. *T.H.*

63. Τὰ πάντα κἀχόμην γ.] *Apud veteres etiam* (εὔχεσθαι) *pro imprecari coeptum erat sumi.* Suidas: Εὔχομαί σοι τάδε, ἀντὶ τῦ καταρῶμαι σοὶ ἀρησάμην. Lucianus *epist.* XLVI. τὰ πάντα κἀχόμην γενέσθαι. Haec scribit *Goldastus* ad *Dosith.* §. 15. n. 120. *T.H.*

66. Εἰρήνη γ'] Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hosce Dialogos non nisi imperante Commodo scriptos; usque adeo me movet quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide quæ in argumento aliam in partem a me dicta sunt. *M. du S.*

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ] Hic & sequentes non pauci dialogi, de hæreditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctæ naris hominibus visus est in his nimius fuisse *Lucianus.* Adeo ut vel acutissimus ejus imitator *Fontenellus* id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est quod reponam; *Luciano* veniam deberi, quod toties in hunc morem sit invectus, qui non turpissimus tantum per se, sed ejus ætate usitatissimus. Nihil enim Romæ iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius ætatis perpetuæ ea de re querelæ. *Lactantium* unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, hæc habet: *Et ut quæ levia sunt atque usitata dicamus, qui hæreditates captent, testamenta supponant, justos hæredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituant; qui denique immemores quid nati sint, cum fœminis patientia certent* &c. V. 9. *M. du S.*

82. Εὐκράτην] Hujus meminit idem *Lucianus* in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud *Aristophanem* in Equit. Eucrates, qui quum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. *G.C.*

Ll2

ὦ παῖδες ἡμῖν οὐκ εἰσὶν, οἱ δ' κλῆρον δὲ θηρῶντες, πενταλισμύριοι; ΕΡ. ναὶ, τὸν Σικυώνιον φής. τί δῆτ; ΠΛ. ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ὅτι τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ὑπερμετρήσας ἀλλὰ τοσαῦτα, εἴγε οἷόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ. ἄτοπον δὴ δόξει τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. οὐμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχοιντ' ἂν ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων, cui liberi quidem non ſunt, hæreditatem vero qui venentur quinquaginta mille. MERC. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem? PLUT. Eum, Mercuri, vivere ſine, ad nonaginta annos, quos vixit, admenſus totidem alios, ſiquidem fieri poſſit, & plures etiam. Verum adulatores ejus, Charinum juvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes. MERC. Alienum plane videri queat hoc tale. PLUT. Neutiquam; ſed juſtiſſimum: quam enim illi tandem ob cauſam optant obire eum, aut bonis ejus ſibi vindicandis inhiant nulla ge-

α Οὔμενουν] Οὐμενοῦν F.

Εὐκράτην] Fictum prorſus (ut multa in ſequentibus, ad Dialogum usque X.) videtur nomen. Sed Romæ, ea potiſſimum ætate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates perſonam gerit, quamvis *Lucianus* Græcis omnes nominibus inſigniat. *M. du S.*

84. Πενταλισμύριοι] Numerus infinitus pro finito, hoc eſt, ſeptem. *G.C.*

Πενταλισμύριοι] *Benedictus quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?* *J.G.*

87. Ἐπιμετρήσας] *Julian.* Caeſar. p. 326. C. ἐπιμετρούντων ὑμῶν (τῶν θεῶν) τὰ βασιλέως μοι τοῦ χρόνου. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Eccleſiaſticos uſurpari ſolet. *T.H.*

6. Πολλὰ κἀκεῖνόν γε μάλα ἀξιοῦσιν αὐτοὺς ἐπελπίζειν] Vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit*: ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide *Hyginum* Fab. 103. *J.G.G.*

Ibid. Διαβουκολεῖ] *Lactat*, πλανᾷ. *J.B.*

7. Ἐπελπίζει] Liceat mihi hic diſſentire ab Viro Clariſſimo, notante ad hunc locum, ſe, qui ἐπελπίζειν uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, noviſſe neminem; itaque ſe ſibi perſuaſiſſe legendum ἀπελπίζει. Noſter utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμοὶ δὲ οἱ ἐπελπισάμενοι, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κιχρᾶσθαι. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ, ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoſcit *Suidas*, & ex auctore, quem non nominat, probat: Ἐπελπίζειν, εἰς ἐλπίδας ἄγειν. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζειν ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποστείλειν αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη. Caeterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ δ' ἀπελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. quum e contrario optime, etiam huic loco, conveniat, *ſcite lactat & ſpe alit*, Eucrates nempe adulatores ſuos, eosque ἐπ' ἐλπίδων οὐ ἄχει (ut loquitur *Noſter* in de Mercede Cond. c. VII. dum grandaevus exiguum tempus videtur fore ſuperſtes. Sic *Noſter* in Tragopodagra vſ. 29.

Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.
Vana ſpe ſtulte lactati.

Euripides quoque in Phoeniſſis vſ. 399.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
Spes vero lactat profugos, ut ajunt.

At, ne quid diſſimulem; *Thomas Magiſter* hoc in *Luciani* loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud eum in voce Βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω· ubi de hoc verbo ita; ΕΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὖ μάλα ἀξιοῦσιν αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὅσοι τότε αὐτοὺς διέσωσαν ἐπίλπισαν, ὡς λέγουσι) Σικελίαν. Haec *Thomas*; qui ex ultimo tamen *Thucydidis* loco videtur vel τὸ, ἐπελπίζειν idem judicaſſe quod τὸ, ἐλπίζειν vel in *Luciano* revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum refert, utrum in *Luciani* hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere legendum ſit, quum & ipſum ἐλπίζω, ſive Poëticum ἔλπω pro *ſpem facio, injicio, ad ſpem adduco*, uſurparint Veteres. Sic certe *Homerus* Odyſſ. β. vſ. 91.

Πάντας μὲν ῥ' ἔλπεν ἐπὶ ἔσπεσθαι ἀνδρὶ ἑκάστῳ.

Quod ἔλπειν *Heſychius* ἐλπιδοποιεῖν· *Scholiaſtes* vetus, & *Euſtathius* εἰς ἐλπίδας ἄγειν exponunt. Pro ἐλπίζω, ut modo dixi, Poëtae ἔλπω, unde ἀέλπτων *deſperans, non ſperans*; quae vox inſtauranda apud *Heſychium*: nam ubi legitur Ἀελπίοντες, μὴ ἐλπίζοντες· ne dubita genuinum eſſe Ἀέλποντες· idque, ut innumera alia, ſum-

generis propinquitate conjuncti? Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia quum optent, tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ægrotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: neque tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si melius habuerit: & plane varia quædam est & versuta hominum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immortalis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

2. MERC. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: multum & ille perbelle deluditeos, & spe vana lactat: imo etiam semper moribundo similis valetudine

9ντων ἀντιποιῶνται ὑδὲν προσήκοντες; ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι ἢ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύουσιν, ἔνιοτε τῷ φανερῷ ἢ νοσοῦντι, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥᾴον ἢ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

5 EP. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνος ὧν μάλα ἀβέβαιος ἀνὴρ, καὶ ἐπελπίζει ἢ ὅλως, ἀεὶ θανάτῳ ἐοικὼς

3. Προαπίτωσαν] Προαπίχωνται. *V.*

7. Ἐπελπίζει] Ἀπατᾷ ἐ ὡς ἐλπίδας ἄγων ἢ ἐμβάλλει. *G.*

sumsit *Hesychius* ex *Homero*, apud quem Il. Η. vs. 310. legitur:

Καὶ ῥ' ἔγων ποτὶ ἄκυν, ἀέλπτοισι σέον ἔδναι.

Habet quidem, fateor, *Suidas* ἀελπτέον· sed sine auctoritate; nec dubito, quin legendum sit ἀελπτίων, quod ab ἄελπτος dixerunt Graeci, ut docet auctor Etymologici Magni. Nec num ἔλπειν dixerint, certo sciri potest eo, quod *Hesychius* adfert ἔλπεον. *J. J.*

Ἐπελπίζει] V. *Jens.* Lect. Luc. V. *Hemsterh.* p. 7. *Thom. Mag.* ἐλπ— legisse videtur. Sic *Thucyd.* VIII, 1. Θεράπαινα ἐπήλπισεν ἐς λίψον) Σικελίαν. & *Od.* B. 91. N. 380. *M. du S.*

Ἐπελπίζει] Ἐλπίζει *Thomas Mag.* habet in Βουκολεῖν & Ἐλπίζειν, utrum vitioso codice deceptus, an ipse male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis *Thomae* patrocinari velit, non inepte putet eum scripsisse, Ἐπελπίζειν ἐ μόνον τὸ προσδοκᾶν, quod rectum esse mox patebit, & in *Luciani* verbis, ἢ ἐπελπίζει, quia subjectus *Thucydidis* locus, ubi literis expressis ἐπήλπισεν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quanquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολεῖν nec de menda quicquam subodoratus fuit *Nicol Loens.* Epiphyl. II. c. 23. Hoc utcumque fuerit existimatum, in *Luciano* certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἔλπειν addita sit virtus activa ὡς ἐλπίδας ἄγων, oratio tamen prosa illum usum τῷ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive *Ammonius*, seu *Herennius Philo* & prorsus accommodate: Ἤλπισεν ἐ Βπήλπισεν Ἀλφέιον Ἤλπισεν μὲ γὰ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισεν δὲ ἕτερος ἑτέρους, ὡς ἐλπίδα ἄγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra *Graevium* adseruit Doctiss. *Jensius*: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a *Luciani* proposito: neque eum errorem non facile vitasset Vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe proposita laetare & frustrari*, jam *Stephanus* adnotaverat Th. T. I. p. 1199. *Thucydidis*, *Luciani* & *Suidae* auctoritate munitum: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium est libri VIII. *Scholiastes* interpretatur, ὡς ἐλπίδας ἐμβάλλων. In Grammaticis & *Suida* saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχαγώγησε, ἐπήλπισε &c. *Bato* apud eundem in Πυθαγόρᾳ Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποχύσεσιν quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. *Dion Cass.* p. 893. C. ἢ τῷ πολέμῳ, ᾧ μάλιστα ἐκαμύνοντο, ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. *Appian.* de B. P. p. 66. D. ἢ ἐπήλπισαν (Φαμμάκην) περὶ πλείονος de B. Mithr. p. 216. πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ἐ τῆ ἐγγὺς ἰδῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud *Joseph.* A. J. XIII. c. 12. §. 2. XV. c. 7. §. 1. alioqui sensus foret; *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam *Gelenius* quidem Interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341. C. ἢ τοὺς ἔνδον ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Ps. CXVIII, 49. Μνήσθητι τῷ λόγου σου τῷ δούλῳ σου, ᾧ ἐπήλπισάς μέ illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30. Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον. *& ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo.* Structura mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινι, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: *Heliodor.* VII. p. 356. τὸ μηδὲν ἑαυτῷ συνειδότα φαῦλον εὐμενῆ ἐ τῆ παρὰ τ κρειττόνων ἐπελπίζειν plenius *Socrates* H. E. VIII. c. 16. τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐγκωμίῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν *Pausan.* IV. p. 342. ἢ ὁ μὲ ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων διωκόντων ναῦλον, κάθοδον ἔσεσθ σφίσιν ἐς Νικόκλειαν finitimum est *Nostri* ἐπελπισαντες in Tim. p. 132. v.

ἐοικὼς ἥρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. εἰ δὲ ἤδη τὸ κλῆρον ὁμοῦ σφίσι διῃρημένοι βόσκουσι, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. ἴσθι ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως, ἀναθαρρήσει· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, τῶν ἀνειροπληθέστατον ἀπολιπόντες, ἥκουσιν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. ΕΡ. ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μελευσόμεθα γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἶμαί, εἰσι. ΠΛ. κατάσπα· ὁ δὲ Θερσίτης ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος νέος αὖθις προθήκης γενόμενος.

est multo quam juvenes firmiore; hi vero jam forte inter se divisa securi pascuntur vitam beatam sibi adscribentes. PLUT. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, repubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis, detrusi jam veniant mali male mortui. MERC. At tu secure sis animo, Pluto: arcessam enim jam tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt. PLUT. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro sene denuo primæ pubertatis juvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Τ Ε Ρ Ψ.

Τοῦτο, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννενήκοντα γέροντα Θουκρίτιον ζῆν

Τ Ε Ρ Ρ.

ISTANE res, o Pluto, justa, ut ego vita discedam triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex Thucri-

a Προθήκης] προθήκης post F. aliae quaedam Edd. Recte J. Va. W. S. A.

12. Ἰόλεως] Ὁ τῦ Αἰακτ@ πατὴρ τῦ Λεκρῦ, ὃς ὑποφεύγει ὑπὸ γήρ@ τελευτήσαι. G.

15. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων] Τὸ ὦ τῇ συνηθείᾳ, ὑπόρρητον. V.

* Ἰακτ@] L. Αἰακτ@ sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo & mox ὑπόρρητον. M. du S.

87. & *Scholiastae Pindari* ad l. Z, 50. ἔχματα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici *Cass.* qui solus habet exquisitius, ᾧ ἅμα ἐπελπίζων ὡς ☾ μεταβαλεῖται, in *Thucyd.* VIII, 54. nihil oberat, quominus *Pausaniae* placere potuisset, ὡς κάθοδ@ ἔσεται σφίσιν. T. H.

9. Τὸν κλ. ὃν σφίσι δ' βίσκουσ'] Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, quum placeret, τὸ κλῆρον ἐλπ. σι διῃρημένοι βόσκουσ'· nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. *Cicero* pro Cluent. §. 72. *Hic ille planus improbissimus, quaestus judiciario pastus, qui illi pecuniae, quam conciderat, spe jam atque animo incubaret.* Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διῃρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτούς, notavit *Schol. Euripid.* ad Phoen. v. 399. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγ@ eodem spectat illud *Sophoclis*, Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν· quae fuerunt *Heraclito* observata de All. Hom. p. 453. τὰς ὑπομένους ἐλπίδας, (ita legendum pro σωτηρίους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν· hinc eleganter Παμβώτις τυχὴ, ἐλπὶς παιδοτρόφ@ apud *Hesychium* ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεσθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρησῶς, ἀγαθῶς, vel κακῶς [illegible]λαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero jam forte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi ascribentes, rationibus suis adscribentes*, ea τῦ τιθέντος potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemtu quodam & contumelia, ut significetur eos pecoribus similes & abjectissimos esse, docet *C. A. Dukerus* ad *Thucydid.* p. 476. n. 37. Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum ejus verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vitae juncti ad inferos descendunt, si scriberetur ἐλεύσονται, haud equidem adspernarer: ad eam nos conjectu-

critus vivit adhuc? PLUT. Juſtiſſima quippe, Terpſion, ſiquidem hic vivat neminem optans emori amicorum: tu contra per omne tempus inſidiabaris ipſi, avide expectans haereditatem. TERP. Non enim oportebat, qui ſenex eſſet, neque amplius uti divitiis ipſe poſſit, abire vita, locumque cedere junioribus? PLUT. Tu quidem, o Terpſion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem ſecus a Fato & Natura conſtitutum eſt.

2. TERP. Quin illam igitur incuſo iniquae conſtitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, ſenior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus eſſet, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum ſint reſidui, vix videntem, ſervulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita naſum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius ſuave ſentiat, animatum quoddam ſepulchrum, ab adoleſcentem

ἔτι; ΠΛ. δικαιόταλον μὲν ἴσως, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῆν μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ πάλαι τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, προσδοκῶν τὸν κλῆρον. TEP. εἰ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τε βίου, καὶ χωρῆσαι τοῖς νέοις; ΠΛ. καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

TEP. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τὴν ἀδικίαν τάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μὴ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναγράφεται δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ὀλιγοχυφότα, κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, ᾄδειν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων

---

sturam vocabuli violentioris, quod commode jungatur cum λὸν μέσον ἢ ἰλικίδων, invitat ipſe Pluto, qui ſcilicet jam ante dixerit, καταύπασον ἐφεξῆς ἅπαντας, & mox καταύπα. Non videbantur aequo animo & ſponte ſua deſcenſuri, quos tanta ſomniatae felicitatis ſpes repente deſtitueret, ſed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit ſane Mercurius aliquando per vim aſperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noſter, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Catap. c. 9. ἕλκων αὐτὸν, & c. 11. σύρει αὐτὸν ἕλκων τῷ τραχήλῳ. Quod autem mox ἢ ἀνιαροπολιτίαν πλοῦτον, id plane ſimiliter dixit ſcriptor aliquis (*AElianum* auctorem ſtylus indicat) apud *Suidam* in Κορυττῶ· μετὰ μὲν ἀνιαροπολιτίας τὸν οὐ πλέον διαδοχήν. *T. H.*

21. Ὥσπερ Ἴλεως] Hic cum ad decrepitam aetatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, ut *Ovidius* fabulatur Metam. IX, 398.

— *dubiique tegens lanugine malas*
Ora reformatus primos Iolaus in annos. *G. C.*

Ἴλεως] V. *Ovid. Met.* IX. *Heſiod. ἀσπ.* initio. & *Hygin.* 103. *Scholiaſtes* hic turpiter erravit. *M. du S.*

14. Καινοὶ νομοὶ] Sic idem paſſim: *Ariſtoph.* in Plut. *Ariſtaen. Heliod.* *J. B.*

19. Πρωθήρης] Vox *Homero* familiaris; quam hic mendoſe pleraeque exhibent Edd. Sed recte eadem Συμπ. c. 35. V. II. I. 445. *M. du S.*

40. Οἰκέταις τέτρασιν ὀλιγοκυφότα] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nigrino. *J. B.*

41. Κορύζης μὲν τὸν ῥῖνα, λήμης δὲ &c.] Hae vel praecipuae ſunt earum vocum, quarum uſu frequenti tam proprio quam figurato inſignis eſt *Lucianus* & notabilis: vix enim ullum alium reperias ſcriptorem, ubi toties recurrant. Multa *Stephanus* collegit Ind. Theſ. in Κόρυζα· alia *Gatakerus* ad *M. Antonin.* IX. §. 29. neutri tam ſedula fuit diligentia, ut *Luciani* penum exhaurire potuerit. Dicemus opportuniore loco. *T. H.*

43. Ἔμψυχόν τινα τάφον] Terpſion Thucritum ſenem decreptum *vivum ſepulchrum*, ſive *cadaver* appellat, qua proverbiali figura utitur *Sophocles* in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi *Laberii* apud *Gellium*: *ſimilis ſepulchris nil niſi nomen retineo.* *G. C.*

Ἔμψυχόν τινα τάφον] Ex *Eraſmi* Chiliadibus deſcripta in *Vivum cadaver*: *Vivum ſepulchrum*. Pleraque *Gilb. Cognatus*, quae quidem paulo ſunt doctiora, aliis debet; quibus ſollicite demonſtrandis operam navare non eſt animus. Vultures *Gorgias* ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non ſolum, ſed irriſus etiam a ſeverioribus arbitris: vide *Longin.* περὶ Ὕψ. p. 18. & Comment. Quantivis ſublimiorem figuram, ſi commode, flexu

νέων καλαγελώμενον, ἀποθήσκουσι δὲ καλλίστους, καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους· ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε. ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθήξεται τῆς γερόντων ἑκάστου, ἵνα μὴ μάτην ἐν ἐνίοις ἐθετibus derisum, dum interea moriuntur formosissimi robustissimique juvenes: hoc utique perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem denique sciendum erat, quando quisque senum esset obiturus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod

45. Ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε] Παροιμία ἐπὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι πηγαί· ὅτε δὲ τῶν πηγῶν ἐλίσσονται ἄνω, πάνυ δὲ μᾶλλον * χωροῦσι V.

* Χωροῦσι] Supple τὰ ὕδατα. M. du S.

totius orationis adjuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dedero castigatius usurpasse *Lucianum* de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, quum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σορὸν & σοφόκλειν per convicium appellitare solent. T. H.

45. Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quae accidunt ἐναντίως τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur *Æschyl. Eurip. Aristoph.* J. B.

Ἄνω ποταμῶν] Mutilus videri possit hic locus; sed in ejusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. *Euripidis*, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex *Med.* 410. Proverbium, de quo fuse Paroemiographi, & ad eos *Andreas Schottus*, *Menag.* ad *Diog. Laert.* p. 193. p. 139. E. *Hesychius* observat *Æschylum* eo proverbio usum esse. V. *Hemsterh.* p. 31. παροιμία δὲ τῦτο (inquit *Scholiastes Euripidis* ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον ἐκ παρὰ τὸ προσῆκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. M. du S.

49. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Leg. *Erasm.* J. B.

Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει] *Erasmus* prolato *Luciani* loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus.* Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cujus errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, ejusque funus ducit.* Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeeuntes, qui ἕλκει vel adjiciunt, vel supplendum esse monent: *Mich. Apostol.* C. IX. n. 66. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν] Λείπει τὸ ἕλκει· ἐπὶ τῶν ἀπεσταλμένων τι ποιούντων *Diogenian.* C. III. n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia *Luciani* mens; qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναρίθμως δὲ μηδαμῶς, & Ἄνω ποταμῶν τοῦτό γε. Jam si hanc sententiam nostri Scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin imo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut additis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, adsumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter adtexuit: resecueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatius exibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. T. H.

53. Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. J. B.

Ἐπιχαίνετε] *Bourdelotius* recte vidit legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis*: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. J. G. C.

Ἐπιχαίνετε] Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & Ed. J. Usurpat etiam *Demosth.* p. m. 278. A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε eodem vocabulo usus est sub finem *Dial. praced.* οἱ δὲ προσπίτνοντες αὐτῷ μόνῳ ἐπιχανόντες. M. du S.

Ἐπιχαύετε] Pro vulgato ἐπιχαίρετε tam promta emendatio, ut ne *Bourdelotium* quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet *Lucian.* Dial. superiore, μόνῳ ἐπιχανόντες & in Tim. ἐπιπεχρώκασι μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat, ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in *Jamblichi* Protr. Μόνη δὲ αὕτη ἐπίσημόν ἐστι τιχνῶν ὅτι ἐπιλανθάνεται ἀγαθῶν ἀλλοτρίων, ὅτι ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας· unde pessimum hominum genus ἐπιχαιρέκακοι sunt dicti. Ceterum est ad hiteredipetarum materiam ita conveniens *Libanii* locus T. I. p. 949. A. ut describendi laborem subterfugiendum mihi non putem: Ἦν δέ τις ἀνὴρ ὃν Αἰγύπτιον φιλοχρήματον ἔτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες ὦσαν ἴσοι, ὅσους αὐτὸς αὐτὸς εἶχε παῖδας· γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελωνῶν εἰσιὼν, ἤχθετο τοῖς ἔτι ζῶσι τούτοις τῶν πατέρων. Μεταβαλόντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἑτέρου τὰ αὐτὰ ποιοῦντος τύχης, δ' ᾧ αὐτῷ πλοῦτος εἰς μέγας ὢν πολλῶν ἀφορισθείη, μάτην γ', ἔφη, μὴ μακαρίῳ μοι καλῶ πρὶν ἂν τὸ τῶν ἐπιλάβωμαι εἰκὼν, ὃν εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ΕΚΕΧΗΝΕΙ. *Philo Jud.* de Decal. p. 763. ὁ δὲ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικε-

χαι-

quod proverbio vulgatur, Currus bovem sæpe effert.

3. PLUT. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernantur, quam tu putas. Quæ, malum, causa vos impellit, ut alienis inhietis, & orbis senibus vosmet adoptandos omnibus obsequiis ingeratis?

γάπτευσι. νῦν δὲ τί ἡ παροιμία, Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει.

ΠΑ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ σωφρονέστερα γίνεται, ἢ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δέ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς;

[a] Ἐπιχαίνετε] Ita G. P. L. & F. Reliquae Edd. ἐπιχαίρετε.

χρόνος. T. H.

54. Εἰσποιεῖν φέροντες αὐτούς] Εἰσποιεῖν Graecis est, adoptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖν, nisi quod illud ad familiam sit referendum, in quam quis transire jubetur, hoc ad eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sæpe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit. *Isaeus* pro Euphil. apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 176. ὥσπερ ξένον ὄντα τοῦτον εἰσποιοῦμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. *Pausan.* IV, p. 314. Μισσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένει Ἡρακλεῖ παῖδα ἢ Διΐ. *Heliodor.* IX. p. 449. τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποιοῦσι. *Lucian.* Deor. Conc. §. 4. *Bacchus*, inquit Momus non mediocriter indignans, ὅλον φρατρίαν εἰσποιοῦσιν ἡμῖν, *totum gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit.* Εἰσποιοῦντας vero non pater tantum dicitur filium adsciscens atque adoptans, sed & judex talem adoptionem, si forte venerit in controversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet apud *Isaeum* tum in Actione pro Euphileto, cujus partem conservavit *Dionys. Halic.* T. II. p. 175. tum in ceteris orationibus, quae supersunt, & omnes in haereditatum judiciis ac jure versantur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est significandi vis in participio φέρων, quam orationis partem *Budaeus* ornatus magis causa, quam significationis poni censet C. L. G. p. 393. haud multum dissentiente *Stephano* in App. p. 78. Ad *AElian.* V. H. VIII, 14. agnoscunt παρίλκον illud Atticum *Faber* & *Kuhnius*; hic tamen, ut erat Graeci sermonis callentissimus, insuper observans *saepius significare* sua sponte, data opera, & *ubique orationi pro rei substratae indole emphasin addere: Perizonius*, hac quidem in eruditionis parte *Kuhnio* multum inferior, notat *abundare tali in constructione hoc participium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium agendi id, quod agitur.* Nihil est horum, quod non suis in locis aptam sedem inveniat: haud raro ita collocatum offendes, ut illibato sensu abesse posse videatur: *Manetho*, quem cetroquin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21. Μύθοις ὑρανίοισι φέρων παρίθηκε γελοῖα. *Sopater* apud *Stob.* p. 312. Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ τὸ ἥπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. *Demosth.* de Pace p. 61. C. argentum, si in alteram librae lancem imposueris, αὔξεται φέρον, καθελκυσι τὸν λόγισμον ἐφ' αὑτό· nisi transposita legi malis, αὔξεται, καθελκυσι φέρον quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis junctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adjuvat: velut in istis, φέρουσα ἐνέβαλε *Herodot.* VIII. c. 87. φέρουσα ἐμβάλλειν, ἐσπίσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσαι φέρων, φέρων ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἔθηκεν ἑαυτὸν φέρων cujusmodi ex scriptore nostro multa submittet Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno *AEschine* exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25. v. 4. Ἀπαγαγὼν δὲ αὐτὸς (ita de judicibus loquentem Demosthenem facit) λέγε τὸν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέσπασα φέρων ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65. v. 25. καὶ εἰς τοῦτο φέρων ἀφείσατο τὰ πραγμάτα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud *Libanii* T. I. p. 707. A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρων. p. 66. v. 25. Callias-Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακοῦσθαι λόγοις ὑπέσχεν ἑαυτὸν φέρων Θηβαίοις· quomodo *Plutarch.* T. II. p. 4. B. plerique parentes in quodcumque inciderint pravum mancipium τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74. v. 6. Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἀφεὶς Φίλιππον ἀνέθηκε Θηβαίοις. v. 23. προσέμιξε φέρων τὸν κύνδυνον ἀπαρασκεύῳ τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque *ultro* & *dedita opera*. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo *Longini* p. 198. Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν ἐν βίῳ φέρων ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & *Clementis* Strom. VII p. 727. D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Jupiter, si mihi cuncta sunt diligenter ad obeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρων δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. *Achill. Tat.* I. p. 25. αὐθις ἐχαρίσατο φέρων αὐτῷ τὸ ἵππον· parum discedit apud *Plutarch.* T. I. p. 633. B. quum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφθειραν ἡγεμόνας, Πομπήιον δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐπεχείρησαν· & *AElian.* H. V. VI. c. 1. Hinc jam porro ejusmodi verbis adnectitur, ut infinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat: *Maxim. Tyr.* Diss. XXXI. p. 315. καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέψομεν; *Plutarch.* T. I. p. 155. D. Οὕτω δὲ φέρων ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέπεμπεν ἑαυτόν. *Julian.* Or. VII. p. 231. B. Ἀλλά σοι μέν, ὦ Διῶν πάτερ, ἐμαυτὸν φέρων ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorum se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus *Eunapius*: de Porphyrio p. 14. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: p. 34. AEdesius ὅλος ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἔτι λει-

τὺς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καλοῦντόμενοι· ἡ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτοῖς. καινὴν γάρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν ἡ γερόντων ἐρῶντες· ἡ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέρασται. καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν

propterea merito riſum debetis ab iis deſoſſi; resque illa plerisque jucundiſſima accidit: nam quantum illos obire optatis, tantum omnibus eſt gratum, ſi vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogitaſtis, vetularum & ſenum amorem, tum maxime, ſi prole careant; nam quibus liberi ſunt, illi amore veſtro vacant. Quanquam multi jam eorum, qui non aman-

πομπίλου παιδιάν. p. 49. ἐπίδυσιν ἑαυτὸν φέρων τῇ χώρᾳ τῶν ὁδῶν. *Damaſc.* apud *Suid.* in Σεβηριανός· τὸ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδῦναι. atque eum in modum eſt fere capiendum, quod *Porphyrius* apud Euſeb. H. E. VI. c. 19. de Origene ſcripſit; πρὸς τὸ βάθος ἀφικέσθαι τάλαντος, ᾧ δὴ φέρων αὐτόν τι ἐς τὸν ἐν τοῖς λόγοις ἔξω ἐκπλάσαι quorum, quia ſummus *Valeſius* aberravit, vertendo ſenſum explanabimus: *ad barbaram Chriſtianorum & audacem diſciplinam velut in ſcopulum impactus adhaeſit, cui agglutinatus ſeque turpiter vendidit, ſuamque in philoſophiae cultu ſolertiam.* Poteramus, ſi liberet, in pluribus exemplis lapſus eruditorum hominum patefacere. Nunc quando haec poteſtas ad vultures haeredipetas tranſit, ſignificantur ſcilicet irrepere blando lenocinio, ſeſeque ingerere, ut *Petronius* ait loco percommodo c. 140. *Philumene, quae multas ſaepe haereditates officio aetatis extorſerat, tum annus & floris extincti, filium filiamque ingerebat orbis ſenibus: Cicero* pro Caecin. §. 13. *atque etiam ſe ipſe inferebat & intrudebat:* ubi neſcio quam recte aliis *ingerebas*, aut *inferebas* placuit. Saepius ita *Noſter*: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19. εἰ μὴ σαυτὸν φέρων τοῖς τῦ γέροντος ἐκείνου λαθικαῖς παραγράμμασιν quae huic loco ſunt ſimillima. In Lapith. paulo aliter c. 22. (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδὲ πώποτε φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans ſit & appoſita *Luciani* verborum ſententia: *Vos autem, malum! quid eſt cauſae, cur alienis inhietis, ac ſubdole irrepentes vos orbis ſenibus adoptandos ingeratis.* Nolim tamen ita quis exiſtimet, quaſi variatas illas ſignificandi figuras in participio φέρων ſolo reſidere cenſerem: hoc dixi, ab uno motus incitatioris capite, prout diverſis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diverſos, ſtructura diducente, poteſtatis eleganter immutatae rivulos, quorum curſum ac virtutem conſequi non licet, niſi circumſcriptione quadam utaris ad interiores ſententiae receſſus excutiendos. *T. H.*

62. Τῶν ἐρωμένων] Tacent libri ſcripti editique: quibus etiam invitis, ſi *Luciani* mentem, & inſtitutum orationis ordinem ſequaris, particula negans videbitur inſerenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων potior eſt Codicibus ipſa ſententiae vis perpenſa: *Rem quandam & artem*, inquit, *excogitaſtis novam, vetularum ac ſenum amorem, tum quidem maxime ſi prole careant: nam quibus liberi ſunt, eos non curatis, neque amore proſequimini. Atque adeo jam multi eorum, qui non amantur, comperta veſtri amoris verſutia, etiamſi liberos habeant, ediſſe ſe tamen illos fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur.* Liquet, credo, quos dixerat ἐρασθέντας, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὃς ἐκ αὐτοῦ ἐρασθὲς ἔχοντι conſiſtere nequit, niſi legeris οὐκ ἐρωμένων. Σεμνύντες an σεμνύτες ſcribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. *T. H.*

63. Σεμνύντες' ὑμῶν τὴν πανουργίαν] Scribendum Mſ. ſuadente, σεμνύτες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt veſtras artes* aut *aſtutiam.* *J. G. G.*

Σεμνύντες] Σεμνὺ— G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi ſequentis. *M. du S.*

67. Διαφορήσαντες] Sic legit Interpres; ſic repoſuimus, cum male antea διαφθαρησαντες. *J. B.*

Διαφορ—.] Antiquam hanc & genuinam, ut putamus, lectionem repoſuimus. Extat autem in G. P. L. Fl. Ald. J. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt διαφορή— V. Nigr. c. 14. *M. du S.*

Διαφορήσαντες] Haud ineptum erat, quod Interpretibus & *Bourdelotio* arriſit, διαφορήσαντες, & probae notae verbum, *AElian.* de Anim. VIII, 11. τὸ πρόσωπον τῦ ἐρωμένου καθαίρειν, ἡ διαφορῶν αὐτοῦ ἀμῶτα πάμπολλα, & hinc rei apprime conveniens, ut Polyſtratus oſtendit Dial. IX. πωτοῦν μοι δόξει προσήγετο ἐκπαττωλόθαι τ' γῆς πάλλιστα. Cur tamen lectionem priſcam moveremus, cauſa fuit nulla; praeſertim quum membranae veteres nihil innovarent: διαφορήσαντες ergo qui divitem ſpe tabularum honorifice ſemper fuerant proſecuti, & perpetuo quaſi fatellitio ſtipaverant. Verum exemplum prodidit *Plinius* VIII. Ep. 18. Domitii Tulli, qui, *quum ſe captandum praebuiſſet, reliquit filium haeredem, fruſtratus improbas ſpes hominum, ques ſic decipere, pro moribus temporum, prudentia eſt.* *T. H.*

70. Ἀποσμυγῶντες] In cod. Mſ. οἱ δὲ ὑπερβάλλοντες τὺς ὀδόντας καταγελαθέντες, *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυγῶντες, *dolore ardentes*: eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. *J. G. G.*

Ἀποσμυγῶντες] Gloſſema eſt quod in Mſ. Gr. P. & L. legitur καταγελαθέντες. Genuina haec quam omnes impreſſi agnoſcunt. Aliud paulo eſt quod legitur in Ἐτ. Δ. VII. τὸ δὲ ἐκεῖνον ἢ ἀπεμύκτισας, ſed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω *emungere* eſt, (vide ἐτ. a. c. 24.) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transfertur, qui cum pecuniam variis artibus ab aliquo expreſſerunt in ſinu rident, & ſibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομύγτες, niſi forte hic ſigma,

amantur ; intellecta veſtri amoris calliditate, etſi liberos habeant, illos odiſſe ſe fingunt, ut & ipſi amatores nanciſcantur: verumtamen in teſtamentis excludi ſolent, qui jam olim ſatellitum more fuerant ſectati; liberi autem & natura, ſicuti juſtum eſt, potiuntur omnibus: iſti vero infrendunt dentibus emuncti.

ἐραμένων [a] σωιέντες ὑμᾶς ἢ παναργίαι τῆς ἔρωτος, ἢν ἐ τύχωσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτὲς πλάττονται, ὡς ἐ αὐτοὶ ἐραςὰς ἔχωσιν. εἶτα ὀ ταῖς ἀληθείαις ἀπεκλέσθησαι μὲ οἱ πάλαι [b] δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, ἐ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατῆσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τὲς ὀδόντας [70c] ἀπομυγέντες.

TEP.

[a] Σωιέντες] Ita G. C. P. ἀώντες F. Reliquae Edd. σωίντες. [b] Δορυφορήσαντες] Δωροφορήσαντες P. S. L.

[c] Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες G. P. L.

70. Ἀπομυγέντες] Καταγελασθέντες. V.

ſigma, ut in quibusdam ſit, inſertum dicas. Si hæc non placet, aliam addam conjecturam: ὑποσμύχομαι uti ex *Suida* & *Heſychio* videre eſt, metaphorice *urere* eſt. Apud *Simonidem* σμύχω *de tempore* dicitur, quod omnia abſumit. *Gror.* 143. & apud *Theocrit. de Amore Flor.* 269. Vid. *Od.* Γ. 195. Δ. 672. ὑποσμυχῆς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέντες pro ἀπο- ſubſtituere, optime ſic etiam ſenſus ſe habebit, aut ſaltem ſatis commode. Si quis nunc, quid ſentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum gloſſema mihi videtur, in textum ab iis illatum qui verbum *Luciani* qualecunque tandem fuerit, ut ſibi incognitum repudiabant. Secundo, *emungendi* mihi ſenſus, quod & gloſſema admittit, perplacet; atque adeo, aut ἀπομυγέντες, ut legitur; aut, ſi per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέντες omnino legendum putem. *M. du S.*

Ἀπομυγέντες] Pluribus in libris extat hujus vice καταγελασθέντες, certiſſimum genuinae vocis, qualiscumque a *Luciano* fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit *Scholiaſtes Voſſianus*. Niſi animum alibi Praeſtantiſſimus *Graevius* habuiſſet occupatum, qua erat ingenii perſpicacia, pro Junone nebulam amplecti refugiſſet. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronunciat, id eo quidem magis eſt conſiderandum, quia in Luciano certe nuſquam, ſi exceperis hunc locum, occurrit. *H. Stephanum* nulla vitii tetigit ſuſpicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Theſ. T. III. p. 891. Ejus ſententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀπομύχω, Deuro, igni abſumo. *Metaphorice uſitur* Lucian. *in dial. Terpſ. & Plut.* ὑποσμῶσι τὰς ὀδόντας ἀπομυγέντες, cum ſtridore dentium infrendent, & prae dolore ardeſcunt, *ſeu* exardeſcunt. *Niſi malis* Extabeſcentes, Macerati & confecti dolore: *nam* σμύχω *ſignificat non ſolum uro, verum etiam macero.* Haec ille: ſed antequam explorati quid conſtitui poſſit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria ſignificandi vis. Illam veteres poſuerunt non in igne luculento, qui late flammam conſpicuam ſpargat, ſed in eo, qui caecis intra viſcera corporum alimentis nutritus ſenſim ſerpit proxima corripiens, fumoque ſe tantum prodit. Idem paene verbum & pronunciandi modo, & ſignificatione Belgae ſervamus. Licet *Homerus* aliquantulum, utpote poëta, legem eam migraverit Il. I, 649. — κατὰ σμύξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte *Scholiaſtes* declarat, ex eoque *Euſtath.* p. 781. Ἐστὶ δὲ σμύξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπνὸν ὡς πυρὸς ἀναδῦναι, ὃ ἐ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰλήφθαι· ἐκεῖθεν δὲ ἐ τὸ σμυγερὸν, ἤτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit *Schol. Sophocl.* ad Antig. v. 1021. exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diverſa ſit utriusque virtus, & per diverſas orationis figuratae ſemitas propagata. Radix vero ſignificandi prima in compoſito ἀφασμύχειν admodum graphice depingitur a *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 826. D. Εἰ πῦρ ἀχύροις ὑποκριθείη τύχοι μὲ ἐκδῦναι ἀφασμύχει τῇ καύσει τὰ προκείμενα, φλὸξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδύσεται, ἀλλὰ θρίμυς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται. paulo dilutius a *Phil. Jud.* de V. M. p. 662. B. reſtant, inquit, everſae Sodomae documenta, καπνὸς, καὶ ἔτι ἀναδιδόμενη φλὸξ ἀμαυρὰ, παθάπερ ἀφασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in *Artemidoro* labem inſidere II. c. 10. ubi primum οἶκοι καιόμενοι καθαρῷ πυρὶ ἐ μὴν συμπίπτουσις fauſta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῷ πυρὶ, καὶ καταθαλούμενοι ἐ συμπίπτουσις &c. πᾶσι πονηροῖς non convenit οἶκοις σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor illo puri ignis addita negatione reprimendus eſt, ac propemodum extinguendus, ὁ καθαρὸς πυρί. Medici traducunt ad febres ſive πυρετὸς, quorum alii ſunt θερμοὶ ἐ ἀφαυεῖς, alii μαλακώτεροί τε ἐ οἷον σμυχόμενοι apud *Galen.* lib. I. περὶ πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. *Heliodorus* ſemel ſignificatione propria II. p. 79. καλάμους, εἴπα τινες ἔτι σμυχόμενοι περικαίφθησαν, ἀψάμους, translata ſaepius uſurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I. p. 33. ὡς πάλαί γε σμυχόμενος ἐμαυτῷ, καὶ τὸ πρᾶγμα δ' ὑποψίας ἔχων ἑτερία περὶ ἰλύγχων ἠσύχαζον· ubi

ΤΕΡ. Ἀλη̃θῆ ταῦτα φής. ἐμοὶ γὰρ φύ- 4. TER. Vera ſunt, quæ dicis: ecce enim

ubi nemo diffitebitur aptius accedere particulam σμυχόμ@ cὺ ἐμαυτῷ iram & aemulationem, ſed pectore preſſam atque intus reductam notat VIII. p. 374. ὁ δὲ ἐ φύσει μὲ τὴν ὐπούχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμ@ δὲ ἐ πάλαι κατὰ τῶ Θεαγένους. Verum dignus eſt, quem priſtino nitori reddamus, locus lib. X. p. 484. κ̀ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲ ἐπίδαλι τῇ Χαριτλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲ ἐπὶ τὸς βωμοὺς ἐ τὸν ἐκ' αὐτῶν πυρκαϊὰν ἐνδεικνύμ@, πλείστη δὲ αὐτὸς περὶ τῷ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμ@ posteriora ne verterent, Interpretes deterruiſſe credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum eſt, modo περὶ, quod is praebet, pro περὶ adſciscamus: poſſes τῷ πάθει quali per ἐπεξήγησιν appoſitum ſervare; ſed rejectum liberabit orationem ingrato tractu, & ſententiae vim atque acumen argutius adſtruet: *ipſe majore, quam in aris ardebat, ſolicitudinis aeſtu confectus.* Denique locutio rarior inſolentius eſt formata VII. p. 342. ἡ δὲ Χαρίκλεια σεσηρός τι ἐ καλλισμυγμένον ὑποβλέψασα, *Chariclea vero ringens, & torvius, ut tectam indignationem facile proderet, in illam intuita.* Extat illud καπασμύχειν de amoris aeſtu, quo animus contabeſcit apud *Theocrit.* Eid. III, 17. de maerore VIII, 90. Ὡς δὲ καλισμύχθη, κ̀ ἀνιτρόπιλο φρένα λύπα· & in *Phalaridis* Ep. 144. ἀλλ' ὅτι ἐ τ̀ ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἴσθοιτό σε ὧτω καλασμυχόμενον, ἀνιᾶσθ μὲ εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτήν τε) τὴν πλῆξαι μὲ εὐφράναι τ̀ ἄνδρα &c. eum in modum ſi verba nulli Interpretum intellecta levi manu refingantur, & diſtinguendo legitimum ordinem accipiant, ſenſum habebunt expeditum. *Heſychius* quem Lexicographi ſolent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, ſecutus exponit Σμύξαι & Καλασμύξαι, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι· neque tamen non eſt commodum illud μαρᾶναι, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando ſolent adhibere: continetur enim in τῷ σμύχειν ille quidem caecus ſub cineribusque latens ignis, ſed ita ſimul comparatus, ut carpat, conſumat lentoque morſu tabefaciat; quam poteſtatem figuratae loquendi formae maxime ſpectandam praebent. *Apollon. Rh.* III, 446. ubi Medea limis Jaſonem adſpectat amore capta Κὴ ἀχῦ σμύχουσα — adjuvandus eſt, auctore *Suida* in Σμυχόμ@, binarum literarum acceſſione *Scholiaſtes*: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη ἐ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σμύχειν prorſus alienum: v. 761. — ἔνδοθι δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα — eximie *Virgilius*, ut, quem fuit imitatus, ſuperaſſe videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni.* In compoſitis, & Δᾳσμύχειν, *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 196. τῶ πάθους οἱονεὶ πυρός τιν@ ἔνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασμύχοντ@. *Suid.* Διασμύχων, Δᾳξύων, Δᾳκαίων ſed ibi, *Heſychio* duce, reficiendum eſt Δᾳξύειν & ἀπασμύχειν, *Agath.* Anth. VII. Ep. 76. Ἧς με ἀπασμύχουσι μελεδόνες· ſed maxime ſolet ὑποσμύχειν frequentari: *Gregor. Nyſſ.* T. I. p. 828. C. καλαστάσιόν ἐνδοθεν τὴν ὑποσμύχουσαν cὺ τῇ καρδίᾳ μανιακὴν *Georg. Metrop. Nicom.* in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116. B. ὑπὸ τ̀ ἀφανῶς ἔνδον ὑποσμυχούσης φλογὸς πυρκαϊᾶς@. *Kuſterum* laudo, qui *Eunapio* reſtituit; ejus enim eſſe, quae *Suidas* promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἡν γὰρ βαρὺς ὁ θαθμὸς τῶ ὑποχιθόν@ χρυσίου ὑποσμύχων αὐτῶν τὰς ὑποστάσεις legebatur ὑποσμήχων. Eidem labes *Baſilii Seleucienſis* Interpretem *Pantinum* mirifice decepit de Mirac. Thecl. II. p. 206. ὅπερ (ἔλαιον) κ̀ αἰτήσας ὕστ@ ἐ ἐκπαλιψάμεν@ ἔ ἐ τὸ πάθ@ ὑποσμηχε· τ̀ μὲ ἰάσεως ἔτυχε, τ̀ δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· *cujus ille copiam ſibi fieri poſtulans, ſeſeque eo inungens (quo etiam aegritudinem ſuam una abſterſit) ſanitatem nactus:* ex illa verſione cognoſce, quantum errorem ſaepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπίσμυχε, ſtatim extat nativus orationis color: *Quod oleum quum ille poſtulaſſet, eoque in loco inunxiſſet, ubi malum ipſum urebat. Heſychio* ſimul opem feramus: Ὑποσμύγει, (melius ὑποσμύχει) θλίβει, ἀνιᾷ, καλαπονεῖ, cὐ μεταφορᾶς τ̀ τραυμάτων· ubi quamvis olim exiſtimarim haud inepte περὶ τραυμάτων poſſe legi, ut de vulneribus Scriptor neſcio quis verbum illud uſurparit, nunc tamen antepono cὐ μεταφορᾶς τ̀ καυμάτων· ſequitur in Eodem; Ὑποσμύχουσα, ἔνδον ἰσθίζουσα· *Suidas* amplius: ἐνδιαθίζουσα, ὑπαιθίουσα, θλίβουσα, καταπαθῦσα· totidem vocabulis *Etymologus*, niſi quod διαθίζουσα· nimirum veteres Gloſſographi, unde haec fuerunt deſcripta, dederant hic διαθίζουσα, alter ἔνδον ἰσθίζουσα, quod in *Suida* leviter corruptum. Quae adduximus exempla manifeſte monent, eorum in cenſum τὸ σμύχειν cum ſuo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere concluſa recentiores, quorum artis erat rariſſima quaeque, etiam repugnante ſevera ſcribendi norma, conſectari, in uſum communem revocarunt: vix enim in omni Scriptorum turba, quae Chriſti aetatem anteceſſit, totidem hujus verbi veſtigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura ſunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque conſideratis arduum non eſt definire *Luciani* verborum ſenſum aliquem haud plane abſurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non deſunt argumenta, quae huic lectioni ſtatus controverſiam optimo jure moveant. Omitto uſum Aoriſti ſecundi, nusquam certe alibi, niſi memoria fallat, mihi obſervatum. Primum indoli τῶ σμύχειν non ita videtur convenire λύω, ut in unum vocabulum commode coaleſcat: utique ſcripſiſſet potius ὑποσμυγόντες creberrimae conſuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in *Zoſimo* IV. p. 264. ὡς δὲ πλέον ὑπεσμύχετο τῇ τ̀ κόμης ἐπιθυμίᾳ Theodoſius pro ὑπεσμύχετο. Deinde cur non ὑποσμυχόμενοι; aptius ſane multoque magis ad hunc locum appoſitum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae curſum aure docta callent. Tandem magnum eſt corruptelae latentis documentum interpretatio καταγελασθέντες, quam qui vocabulo, quodcumque in *Luciano* reperiebat, appoſuit, hoc quidem vulgatum ἀνασμυγόντες reperiſſe nequa-

quam

enim Thucritus a me profecta quot dona χριτῶν τόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθήξεσθαι δο-

quam credi poteſt; tanto enim intervallo utraque diſſident, ut ad quandam communis ſignificatus adfinitatem nulla machina conciliari queant. Criticen ergo reſtat ut advocemus, ſi quid auxilii ſolvendo nodo conferre poſſit: blanditur enimvero mirifice perpulcra Eruditiſſimi Viri *L. Kuſteri* conjectura, qui reſcribendum monuit unius literulae detrimento ἀπομυγίτης. fateor equidem in eo verbo florem eſſe Comicum, ab iisque poetis decerptum, quos ſtudioſe *Noſtrum* lectitaſſe conſtat. Quanquam nunc rarius inveniatur, tot Scenae antiquae monumentis abſumtis, *Pelluci* tamen nihil eſt cauſae, cur fidem denegemus adfirmanti II, 78. ἴδοι δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν εἶπον accuratius proprietatem ſignavit, quam Grammatici: *Heſych.* Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοητεύειν quod poſterius ſine dubio pertinuit ad illuſtrandum aliquem Comici locum, ubi miris praeſtigiis deluſus ſenex auro emungebatur: *Euſtath.* ad Od. Ξ. p. 1761. Ἀπομύξαί τινα τὸ ἐξαπατῆσαι. Neque aliter intellexerunt προμύσσειν in *Hippocrat.* Παραγγ. p. 26. Κρίσσον ἢν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προμύσσειν, modo ne vitio ſit ſcriptum pro ἀπομύσσειν· quamvis ibi quominus pro *ludibrio habere, ludificari* accipias, nihil obſtet. Congruit Latinorum *emungere*, quod eſt *per dolum & aſtutis technis defraudare:* ut de Comoedia ſumtum ſcias, notiſſima ſunt *Plauti Terentiique* loca: idem *Horatii* ſenſus de A. P. v. 238 — *audax Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Lucil.* apud *Nonium* p. 36. *Quovis poſſe me emungi bolo.* Veteres aemulatus *Apollin. Sidon.* VII. Ep. 2. *Non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae ſocrualis emungens.* IX. Ep. 7. *Quidam &c. ſcribam tuum ſeu bibliopolam copioſiſſimo velis nolis declamationum tuarum ſchedio emunxit:* ut *Hieronymum*, imitatorem antiquitatis non ſegnem, praeteream. Atque adeo haud ſcio; an in *Caecilii* verſu apud *Ciceronem* de Amic. §. 99. quandoquidem Pal. primus, *atque unxeris*, ſuppeditat, legendum ſit, *Hodie me ante omnes Comicos ſtultos ſenes Verſaris atque emunxeris lautiſſime.* Hinc ſimul patet, quanti ſit facienda *J. Gebhardi* obſervatio Ant. Lect. II. c. 23. in *Terentio Nonioque* p. 103. *Emulſi* & *emulgere* Pal. Cod. fide reponentis. Quamobrem eleganter ἀπομυγίτης, *ab eo, qui teſtamento nequiſſimos vultures excluſerat, deluſi atque emuncti:* quod ſane dici merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus eſſet haereditatis bolus, quam improba ſpe jamdudum creviſſent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid *Scholiaſten* deduxerit ad ſuum illud καλαγελαστίντες· quam enim explicuimus poteſtas ab iſta non parum diſſidet. Igitur ἀπομυγίτης vel alia virtute, *illudendi* nimirum *ſubſannandique*, accepit, vel in exemplari ſuo legiſſe cenſendus eſt ἐπιμυγίτης. Prius licet auctoritate veterum fere deſtituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae ſit contrarium; praeſertim ſi interpreteris *adducto naſo*, vel etiam, *excuſſo per nares ſpiritu irridere:* ad confirmandum facit ſimile verbum ἀπομυκαίνω, atque ille *Clementis* ἀπομυκτισμὸς Paed. II. c. 6. *Qui ſermones*, inquit, *impudicos ac turpes non refugiunt, ſevere ſunt compeſcendi:* τοὺς χαμιόνους αἰσχρολογίᾳ ἐπισμυκτέον ἢ ὄψει δριμυτέρᾳ ἢ προσώπου λύσσῃ, ἢ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ ἢ λόγῳ τραχυτέρῳ· ubi *ſubſannationis* explicatio adeo placuit, ut *Potterus* etiam ἀπομυκτηρισμὸν reponi potius voluerit: ego non diſceſſerim a vulgato, quod a *μυκτὴς* ſive ἀπόμυκτὴς prono curſu derivatur. *Timoni* in Sillis, teſte *Diogen. L.* II, 19. dictus fuit Socrates *Μυκτὴρ, ῥητορομύκτης, ἀττικὸς σίριττος* hac enim medicina iſte locus indiget. Quin *Lucianus*, quo minus dubitemus, offert ipſum illud verbum ἀπομυκτίζειν Ἐτ. Δ. VII. Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inuſitatae *faſtidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut ſordida ſolemus, *averſandi* tribuerit; quae ſane tum *Luciani*, tum *Clementis* inſtituto ad amuſſim quadrat: ita veteres in *Horatii* formula loquendi, *naſo ſuſpendere adunco*, vel irriſionem & faſtidium junxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: neſcio autem, an ex *Clemente* remedium ferri poſſit corruptis *Suidae* verbis, quae merito *Kuſterus* habuit ſuſpecta, Ἀπομυρίζω, ἀποσμίζω, legendo Ἀπομυκτίζω, ἐπισμίζω. Sed alterum ἐπιμυγίτης ut *Scholiaſtes* invenerit, probabilius exiſtimo: valet enim ἐπιμύσσειν, Grammaticis monſtrantibus, *irridere, ſubductoque naſo & excuſſo illudere: Suid.* Ἐπίμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον ἀφ' ἑαυτοῦ ἐποίησεν *Heſych.* in quo quidem utrum ordine continuo, Ἐπίμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν, ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν, an ſeparatim ſit ſcribendum, Ἐπίμυξεν, ἐπεμυκτήρισεν. Ἐπεμύχθισεν, ἐξεφαύλισεν non ſatis exploratum habeo: ad *Homerum* certe reſpexit Il. Δ, 20. Θ, 457. — αἶψ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη· ubi quemadmodum intelligi deberet iſtud verbum, antiqui diſſenſerunt: hos, quibus *muſſitandi compreſſisque labiis ingemendi* poteſtas arriſit, ſecutus eſt *Scholiaſtes* parvus: *Heſych.* Ἐπεμύξατο, ἐπεσύναξεν, ἐπεγόγγυσεν· illos, qui *deludere, cum acerbo riſu atque indignatione inſuper habere* reddiderunt, *Heſychius:* neutris ſuae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέμυξεν vel a *μύζειν* repeti poterat, vel a *μύττειν*, quae, tametſi ab eadem radice *μύειν* propagata, diſtare notandi proprietate jam admonuit accuratiſſimus *Sylburgius* ad *Clenard.* p. 519. Similem obſervare licet in ſolo μυχθίζειν ſignificandi diſcrepantiam: apud *AEſchylum* utique Pr. V. v. 742. Σὺ δ' αὖ πέπραγας κἀναμυχθίζῃς quin ſit, *ducto per nares ſpiritu ingemiſcere, atque indignationem teſtari*, vix in dubium voces: eo ſpectat *Heſychii* Μυχθισμὸς, ἐνάγμὸς· nec alio fonte manantia μυττάζειν & μυτιακάζειν. Idem tamen *irridere*, & *adunco naſo ſubſannare* deſignat: *Heſych.* Μυχθίζουσι, μυκτηρίζουσι, χλευάζουσι· neque aliter *Suidas* explicuit *Meleagrum* Anth. VII. Ep. 107. Φλέξω καὶ τί μάταια γελᾷς, ἢ σιμὰ σισηνὸς Μυχθίζεις; τάχα που σαρδόνιον γελάσεις. In *Theocriti* Eid. XX. pro μυθίζουσα utrum v. 11. an 13. ſupponi debeat μυχθίζουσα, parumper haeſito; quamvis animum inclinent ad poſteriorem locum producta *Meleagri* verba. Clare *Origenes*

δοκῶν; ἡ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, ἡ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς, ὑποκρώζων, ὡς ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιθήσειν αὐτὸν τῇ σορῷ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· ἡ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, ἡ διατάττων. ταῦτα γὰρ μοι ἡ τὸ ἀποθανεῖν αἰτία γεγένηται, ἀγρυπνία, ἡ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καλαπιὼν, ἐφειστήκει δαπλομβῷ πρώϊον ἐπιγελῶν.

consumsit semper mox morituro similis, & , quando intrarem , altum gemens, ex imoque pectore , quasi ex ovo pullus imperfectus , crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin jamjam inscensurus esset sandapilam , mittebam multa , ne me superarent æmuli amatores magnitudine munerum ; ac plerumque ex curis insomnis jacebam dinumerans singula, disponensque : imo hæc ipsa mihi mortis extitit causa , insomnia inquam , & curæ : hic vero , tanta mihi esca deglutita , adstabat , quum terræ mandarer pridie, multo cum risu.

ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θουκρίτη, ζώης ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, ἡ τοιούτων καλαγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. τοῦτο μὲν, ὦ Πλούτων, ἡ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ ἡ Χαριάδης προαποθνήξεται Θουκρίτου. ΠΛ. θάρρει, ὦ Τερψίων· ἡ Φαίδων γὰρ, ἡ Μέλαντος, ἡ ὅλως ἅπαντες προαπελεύσονται αὐτῷ ὑπὸ ταῖς

5. PLUT. Euge , Thucrite , vitam producas quam longissime , divitiis simul abundans, & tales deridens ; neque ante tu quidem moriaris , quam fueris prosecutus omnes istos adulatores. TERP. Id quidem , o Pluto , & mihi jam gratissimum erit , si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus. PLUT. Bono sis animo , Terpsion ; etenim & Phidon , & Melantus, & plane cuncti eum prævertent sub iisdem curis

genes in Celsi. IV. p. 187. ἀλλ' ὅτι εὔγνωμον, ἐκεῖνα μὲν γελᾶν ὡς μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς οὐ μύθῳ φιλοσοφούμενα· ταῦτα δὲ μόνῃ τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπφιεσάτα μοχθίζειν· ubi sententiae nexus qualem vim postulet , haudquaquam obscurum est. Verum minime negligendus est impressae maculae similitudine notabilis *Hesychii* locus , Ἐπισμυκτὸν , ἐπιμυκτηρισμόν. Quamcumque in partem versaveris ἐπισμύχειν , nunquam inde extundes potestatem τῷ ἐπιμυκτηρίζειν idcirco nihil occurrit expeditius, quam ut vitiato codice deceptus *Hesychius* dederit ἐπισμυκτὸν , quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν nisi tamen quis , me non invito, propius ad literas corruptae vocis , poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν , cujusmodi multa praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀσπαστὺς in *Hesychio*, ἀρωσὺς, ἀσπαστὺς, γινετὺς, ἰδητὺς, κλισὺς & λησὺς *Herodoto*, μαστὺς, ἀρχητὺς. Nunc si *Scholiasten* secutus probaveris in *Luciano* ἐπιμωγίντες, sensus orietur a priore nonnihil diversus : neque enim ad testatorem amplius , a quo fuerint egregie ludificati , sed ad alios istos pertinebit, de quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γενέσθαι , quorum plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur : *Hi vero dentes prae dolore sollidunt a cunctis ob destitutam haereditatis per insidias adpetitae spem irrisi ac ludibrio habiti.* Porro , me quidem arbitrum si capias , mutandum erit quoque ὑποστρώσουσι in ἐπιστρώσουσι illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem : hoc & usu crebro & ratione nititur. *Hesych.* Ἐπιστρῶν , τὰς ὀδόντας τρίζων· pari modo *Tymnes* III. Anth. c. V. Ep. 31.— ὀδόντα Ὀξὺν ἐπιθρύχουσα. *T.H.*

85. Ζώης ἐπιμήκιστον] In plurimis hujus formae vel jungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio ; neque utrum praeferas quicquam refert. Quod editur in *Thucydid.* I. c. 1. ἐπὶ μακρότατον σκοπῶντι μοι *Dionysius* habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil Edd. mutant ; alibi secus: ut in Macrob. §. 1. ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιῶναι. §. 2. ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιῶναι. *Aristaen.* II. Ep. 21. Ἀλλ' ὦ Διλφίδιον, ἐμοὶ προκρῖνον ἀγαθὸν, ζώοις ἐπιμήκιστον, εὖ ζώοις. *Philostr.* Her. c. 9. ἡ δικαίους ἐποίει , βιῶναί τε ἐπιμήκιστον. *Jos. Wassius* Add. praefationi Clarisi. *Dukeri* ad *Thucydidem* insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem sane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. *T.H.*

87. Ἡ προπέμψεις] Certissimus , ut mihi quidem videtur, est nævus in voce προπέμψεις , pro quo legi posset προπέμψας· at verum *Luciani* arbitror προπέμψῃς. Neque alium , quam hunc , verborum horum sensum intelligo; *Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives simul & tales deridens , neque certe prius moriare , quam ubi praemiseris omnes adulatores.* *J.J.*

Προπέμψεις] De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 19. Neque est cur scripturam optimam sollicitemus. *M. du S.*

Πρε-

ris huc deducti. TER. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thucrite.

αὐταῖς Φροντίσιν. ΤΕΡ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ὀπτιμήκιστον, ὦ Θυκρίδη.

VII.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ZEN.

1. TU autem, o Callidemide, quomodo mortem oppetiisti? me quidem, quum parasitus essem Diniæ, & plus quam satis erat ingurgitassem, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti. CAL. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quiddam præter opinionem evenit. Nec tu credo non nosti Ptœodorum senem. ZEN. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse. CAL. Illum ipsum semper observabam promittentem, me relicto hære-

ΖΗΝ.

1. ΣΥ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι κατέπλησθεν ἐν Δεινίᾳ, πλέον τ' ἰχανῶ ἐμφαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑΛ. παρῆν, ὦ Ζηνόφανες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἶδα γὰρ καὶ σὺ τὸν Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗΝ. [a] τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σε τὰ πολλὰ ἤδειν συόντα; ΚΑΛ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [b] ὑπιχνούμενον [c] ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.

a Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον] Τὸν γέροντα, τὸν α. τὸν πλούσιον. Zη. ὃν σε &c. P. b Ὑπιχνούμενον] Ὑπιχνούμενον P. c Ἐπ' ἐμοὶ] Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. *J.*

Προπίμψεις] Eruditiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 486. n. 4. prolato hoc loco adjungit: *quod fortassis alii usitatius dicerent* προπέμψῃς atque id ipsum rescribi voluit *Jensius*. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus *Wopkenius* Lect. Tull. III. c. 13. *T.H.*

92. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν] Vereor, ut Interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset: omnes omnino ante eum huc advenient earumdem curarum auspiciis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάστυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκειν, ὁ ἰατρομάγειρος ὑπὸ κήρυκι, πρεῖναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάκει vel λαμπάσιν ἡμιφόραις apud *Heliodor.* IV. p. 192. VII. p. 314. X. p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ ἐ τυμπάνοις εὐρύθμια βαίνειν *Lucian.* Δ. Θ. II. χορεύειν ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ σπουδάσαι παιδὸν ἐ παρθένων *Dion Chrys.* p. 407. A. venuste *Nostter* in Tim. p. 160. ἐλεγεῖα ἄσαι ὑπὸ ταύτην τὴν διπλῆν quod aliis ignoratum *Tanaquillo Fabro* non latuit. Sic Latine licet efferre non tantum *ad tibias*, sed & *sub tibiis* Graecorum imitatione: *Auctor Copae: Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter *Propert.* II. El. XXXI, 35. *Deficiunt magico torti sub carmine rhombi.* Ex his simul mens patebit *Apollonii Rhodii* III, 3. Μηδείης ὑπ' ἔρωτι, *Medeae amoris auspiciis ac ductu*; & v. 971. ὑπὸ πνοιῇσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adjungerent Graeci, ὑπ' αὐλητῶν, ὑπὸ φορμιγγων, mallem fere apud *Dion. Chrys.* p. 286. C. διδύσκεσθαι ὧν ὁ Διόνυσος, ἢ ὑπὸ κερκυνῷ ἐ βροντῇ γινόμενος, pro ὑπὸ κεραυνοῦ ἐ βροντῆς. *T.H.*

97. Δεινίου] Vide de Dinia in Toxaride. *G.C.*

5. Ὑπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι.] Videtur verbum excidisse in his, ὑπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae sic transtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quamprimum moreretur*. Sed *Lucianus* reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι, *me haerede instituto brevi morituram*. *J.G.G.*

Ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ] Acute conjecerat Cl. *Gravius* reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima Ed. *J.* Librariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video causam cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ratione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπιχνούμενον, uti in P. recte scriptum est. *M. du S.*

Ὑπιχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι] Quod a *Luciano* relictum putat *Gravius*, totidem literis exhibet Juntina: neque negari potest, probam esse locutionem: *Artemidor.* I. c. 81. τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες

ξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μῆκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸ κλῆρον ἐξεῦρον· τριάμμῳ γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπιεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗΝ. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι καινὸν ἀκοῦσαι ἐρεῖν ἔοικας.

de, se moriturum. Quum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hæreditatem excogitavi: nempe nimirum veneno induxi servum a poculis, simulatque Ptœodorus petiisset bibere (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adjuravi me ipsum manumissurum. ZEN. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λαβόμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμας ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως

2. CAL. Postquam ergo loti adsumus, duos jam puer calices in promtu habens, alterum pro Ptœodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto

11. Ἐπιεικῶς] Πάνυ. G.

ἀπίθανον ἐπὶ κληρονόμους τοὺς ξυγγενέσθαι ita legendum est. V. c. 35. ἀπίθανον ἡ ἀδελφὴ ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδίῳ τὸ ὄνειρον. Fateor, eum in modum hi *Lucianus* scripsit, optime constare sententiam, dummodo refingas ὑπισχνούμενον *illum ipsum semper observabam, promittentem se moriturum esse me scripto relictoque haerede:* nam ὑπισχνεῖσθαι pro *sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere* durius videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit, istam laciniam ingenio deberi *Antonii Francini*, qui Juntinae Editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fidem, quam acumen desideremus. *Bergler.* peritus Graecae proprietatis judex, aliter huic difficultati obviam ire instituit: operae pretium erit interpretationem ejus, quam lectione vulgata contentus adtulit, audire. Quum ergo ad *Alciphr.* I. Ep. 3. ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παισὶ ζῶντες, monuisset in similibus exemplis a se productis *ἐπὶ non facile reddi aequivalente praepositione Latina*, Lucianus, inquit, *in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum qui senis cujusdam haereditatem ambierat, dicit,* ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἑβεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, *sive* superstite me: *non ut interpres* meo bono, *quod Graeca secum non ferunt.* Phrasis est sane valde familiaris non tantum λείπεσθαι vel ὑπολείπεσθαι ἐπὶ παισὶν, ut *Pausan.* III. p. 259. Πολυξὼ ὑπολιποῦσα ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. *Damascius* apud *Suid.* in Αἰδησίᾳ· τὴν Ἑρμείαν τελευτήσαντος ἐπὶ παισὶν ὀρφανοῖς λιπεῖν· sed etiam τελευτᾶν ἐπὶ παισὶν, *relictis, superstitibus filiis obire:* Argum. *Demosthenis* orationum, I in Aphob. & pro Phorm. *Lollius* III. Anth. VI. Ep. 46. Ὀρφανικὴν δ' ἐπὶ παιδὶ λιπὼν βίον — Castigavit *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. XIII, 24. lapsum in hac vertenda loquendi formula *funium*; cujus errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in *Eunapii* AEdes. p. 70. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, *diem obiit ternis relictis liberis. Euripides*, quanquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδίκτοισι πλοῦτον Ὡς ἔχοιμ' γ' ἐπὶ πατρὶ Ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις Ion. v. 480. Leve vitium *Achilli Tatio* demamus; nam lib. I. p. 13. pro ἔτι πατρὶ γάρ μοι τίθησιν reponendum est ἐπί. *Plutarch.* in Demetr. p. 889. D. ἐπὶ πατρὶ δὲ αὐτῷ παντάπασι τὸ πατρὸς τελευτήσαντος. Jam nihil obstare videtur, quin locutum esse brevius existimemus *Lucianum* ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relicto, atque adeo, quod ipsa res intelligi jubet, scripto haerede decessurum esse: argute autem τεθνήξεσθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non injuria dicitur. Ceterum Vir Amplissimus *C. van Bynkershoek* de Capt. Instit. p. 309. proposuit hoc *exemplum captatae haereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infeliciter cesserit.* T. H.

7. Ἐπεγίνετο] Placuit aliquando ἐπιτείνεσθαι vel ἐπιτείνεσθαι, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἐπιτεινούσης, ὡς φασι, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐπιτείνειν & ὀψὲ τείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum *Horatius: Vivet extento Proculeius aevo.* Nunc tamen nihil movere satius puto: *Thucydid.* I. c. 126. Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου αἱ Ἀθηναίων προσκλήσεις ἀπῆλθον οἱ πολλοί. ubi quod ex tribus Codd. adfertur ἐγγινομένου, minime spernendum est, similiter enim *Demosth.* adv. Pantaen. p. 987. C. χρόνων ἐγγιγνομένων, *quum jam multum temporis intercessit*: & *Diodor. Sic.* V. p. 236. D. χρόνου ἐγγινομένου λέγ. τὴν ὁμωνυμίαν δόξαι τὸν αὐτὸν εἶναι· ipse *Thucydid.* VIII, 9. λιμὸς ἐγγιγνόμενος, ubi vide *Dukerum.*

Lang.

pacto mihi venenatam, Ptœodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus jacebam suppositititium illius vice cadaver. Quid autem? riden, o Zenophantes? atqui non decebat sodalem virum irridere. ZEN. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista. CAL. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quæ servus a poculis patrasset. ZEN. Enimvero neque tu ad compendiariam istam debueras te convertere: veniisset enim tibi hæreditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελᾷς, ὦ Ξηνόφαντες; καὶ μὴν εἰκὸς ἦν γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ὀπιγελᾶν. ZHN. ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ γέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΚΑΛ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἰργασται. ZHN. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὺ τὸ ὀλίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν.

ΚΝΗ-

a Εἰ καὶ] καὶ deest in G.

Long. I. p. 15. Χρόνος ὀλίγος παραγένεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem *Demosthenis* titulus adscribit p. 250. E. ἴσως ἂν ἄκαιρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τοῦ λόγου. *T.H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὸν Τίθωνον] *Erasm.* Adag. in *Tithoni senecta*, *Andr. Schott.* ad *Zenob.* C. VI. n. 18. Prov. Vatic. C. III. n. 89. *T.H.*

10. Ἐπειδὴν τάχιστα] Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἴτησιν ποιῇ, πίνει δ' ἐπειπεῖν, ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: *ut celerrime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) præsentius in calicem injectum in promptu haberet.* Addit *Bourdelotius* ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex *Homero* interpretatur *Plutarchus* Symposiacôn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἴτησιν ποιῇ, πίνει δ' ἐπειπεῖν, ζωρότερον, ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum: haec jungenda, αἴτησιν ποιῇ ζωρότερον, cum merum poscet. *J.G.G.*

11. Ζωρότερον] *Celerius*: sic hoc loco hæc dictio sumenda, ut ex *Homero* Il. 9. interpretatur *Plutarch.* Symposiac. dec. 5. *J.B.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα] Nec cur *Benedicto* placuerit *præsentius*, nec cur *Bourdelotio celerius*, causa patet ulla, quum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλῳ κύλικα ὑφεῖναι αὐτῷ, τοῦ ζωροτέρου δὴ χαίρει μάλιστα. *J.G.*

Ζωρότερον] Consule *Plutarch.* 1204. & *Hom. Schol.* & *Casaub.* ad *Theophr.* Ch. 144. *Aristot. de Poet.* c. 26. *Merum* Nostro haud dubie significat, uti ex Tim. c. 32. etiam patet. *M. du S.*

Ζωρότερον ἐμβαλόντα] Non ausculto *Graevio* copulanti αἰτήσῃ ποιῇ ζωρότερον si jungi voluisset *Lucianus*, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπειπεῖν. Locutionem praeter *Athen.* X. p. 423. & *Casaubonum* illustrat *Brodaeus* ad II. Anth. c. 47. Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, *largius infundere venenum*; quod scilicet Callidemidae jam longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo hausto Ptoeodorus interiret: ita cepisse ζωρότερον apud *Homerum* quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis ἕτοιμον ἐγχεῖν αὐτὸ pro ἔχειν ut Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχείτω *Philem.* apud *Athen.* p. 663. F. ὁ παῖς ἐγχειάτω μοι τὸν μεγάλην φιάλην *Xenoph.* Symp. p. 512. v. 26. & τοῦτον τὸ φάρμακον ἐγχείλιος in *Plutarchi* Alex. p. 707. A. sed nihil est necesse; nam & mox, δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων. *T.H.*

20. Σφαλεῖς] Tale σφάλημα apud *Heliodor.* lib. 7. *J.B.*

23. Ἐκτάδην] Sic D. XIV. ἐκτάδην κείμενον. *J.B.*

Ἐκτάδην ἐκείμην] Comparavit *Berglerus* ad *Alciphronis* locum III. Ep. 22. p. 326. Πλαγγὼν δὲ τὸ Μιλησίων κοινόβιον &c. κεῖται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην τεθνώς. Idem usurpat p. 394. & 450. καὶ ὁ μὲ ἐκτάδην κεῖται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἰκοι ὠδιακναζομένων. Ἐκτανύειν, *extendere pedes, mori.* *T.H.*

32. Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Ἦκε γὰρ ἂν σοι καὶ ἡ λεωφόρος ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερον ἦν. sic MS. *venisset enim ad te*, sc. κλῆρος *hereditas*, *communi illa via, licet paullo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. *Florus* II, 20. *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & *Cicero*, aliique. *J.G.G.*

Ἦκε γὰρ ἂν σοι] Quid si, rejecta, quam forte male se-

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ. CNEMONIS ET DAMNIPPI.

ΚΝΗ. Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ ἐπὶ τῶν παροιμίας, Ὁ νεῦρος τὸν λέοντα. ΔΑΜ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝΗ. συνθάπτω, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καὶ ἀλέλοιπα καὶ ἀποφυδεὶς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ ὑπολιπών. ΔΑΜ. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝΗ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ὡς ἀποθανούμενον· καὶ οὐκ ἀηδῶς ἐδέχετο τὴν θεραπείαν προσέλεγε. ἔδοξε δή μοι ἐγὼ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θεὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καὶ λέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς καὶ ἐμὲ ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑΜ. τί

CNE. Hoc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem. DAM. Quid indignaris, o Cnemon? CNE. Tu quid indigner rogas? hæredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, præteritis. DAM. Quînam illud accidit? CNE. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mortis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insuper videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum in publicum, quo illum scripseram hæredem bonorum meorum omnium, ut ille vicissim me æmularetur, idemque faceret. DAM. Quid

a Ἀκούσιος] ἀκουσιώς L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. b Ὁ ἄθλιος] ἀθλιώς G. L. quod non spernendum.

sedula manus adfinxit, vocula postrema ordinem continues: ἦκε γὰρ ἄν σοι ἀφὲ τὸ λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ δ' ὀλίγῳ βραδύτερος nimirum ὁ κλῆρος nisi malis βραδύτερον. Persimilis *Aristophanis* locus in *Plut.* v. 1243. Ἦκεν γὰρ ἄν σοι ταχὺς εὐ πεπραμμένος, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἥκειν plura dicemus. Vide Praestantiss. *Car. And. Dukerum* ad *Flor.* II, 20. p. 470. *T.H.*

35. Ὁ νεῦρος τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. *Aristoph.* alii. *J.B.*

Ὁ νεῦρος . . .] Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. *M. du S.*

Ὁ νεῦρος τὸν λέοντα] Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re periculi plenissima & vix tentanda, κατὰ τοῦ λέοντος νεῦρον ἀλλόντα μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide *Platonis* p. 463. E. hoc ex qua fabula derivetur obscurum non est: illa tamen, ni fallor, ab *Archilocho* sumserat *Plato*. Explicat *Luciani* locum *Erasm.* Chil. in *Hinnulus leonem.* *T.H.*

38. Καὶ ἀποφυδεὶς] Mss. καὶ ἀποφυδεὶς ἀθλίως, *misere deceptus.* Vulgatus: καὶ ἀποφυδεὶς ὁ ἄθλιος. *J.G.G.*

44. Θέσθαι διαθήκας εἰς τὸ φανερόν.] Institutionem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas institutiones, quas Lex vocat *captatorias*, docet Ampliss. *Bynkershoekius* de Captat. Inst. c. V. p. 319. Lex certe de animi secreto non judicat: verum Noster hoc quoque genus institutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, sententiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mutuae conjugum institutiones quamvis jure publico non improbabantur, poterant enim veris adfectionibus videri provocatae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerumque in suspicionem incidebant insidiatoriae malitiae, gravem bonorum honestorumque hominum vituperationem subierunt. *Ammian. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 581. *Parte alia uxor, ut proverbium loquitur vetus, eamdem incudem diu noctuque tundendo, maritum testari compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus instanter:* ibi *Valesius* hunc *Luciani* locum protulit interpretatus θέσθαι τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, *testamentum ei ostendere*: praefero sensum paulo ampliorem, *in publicum proferre, cum pluribus communicare*, quorum ope indicium ad captatum permanet: ceteroquin non ignoro illud *Horatii* II. Serm. V, 51. *Qui testamentum tradet tibi cumque legendum.* Quod autem praecessit ἰθιράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt Interpretes, *imminente morte*, sed *spe mortis*, quam simulac Hermolaus obiisset, resignatis tabulis mutuum ultimae voluntatis beneficium experturus erat. Hae sunt, quas *Longinus* vocat p. 240. ἀλλοτρίων θέρμα θανάτων ἐν ἐλπίδι

Quid igitur ille? CNE. Quid ſuis quidem in teſtamenti tabulis ſcripſerit, ignoro: Ego ſane repente ſum mortuus, tecto mihi in caput incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quaſi lupus quidam marinus hamo ſimul cum eſca deorſum abrepto. DAM. Neque hoc tantum; ſed & ipſo te piſcatore. Itaque dolos adverſum te inſtruxiſti. CNE. Ita quidem videor, proptereaque gemo.

τὸν δὴ ἐκεῖνον; ΚΝΗ. ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμά, ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ [c] ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαλασπάσας. ΔΑΜ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα· ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝΗ. ἔοικα· οἰμώζω τοιγαροῦν.

IX.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

SIM.

1. ADvenis aliquando tandem, Polyſtrate, tu quoque ad nos, cujus ætas, opinor, prope ab annis centum abfuit. POL. Octo annos ſupra nonaginta vixi, Simyle. SIM. Quemadmodum autem iſtos poſt me triginta annos tradu-

ΣΙΜ.

ΗΚεις ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν βεβιωκώς. ΠΟΛ. οὕτω δήπου τοῖς ἐννενήκοντα, ὦ Σίμυλε. ΣΙΜ. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωσε τριά-

c Ἄγκιστρον] ἄγκιστρον veteres Edd. prout ſaepe in membranis haec vox exaratur.

θαι ἀλιᾶσθαι nam θηρᾶν & *venari* non minus dicuntur quam *captare*: *Horat.* — *viduas venentur avaras. Hieron.* Epit. Nepot. *Alii matronarum opes venentur obſequiis.* T. H.

48. Ὅτι μὲν οὖν] Perperam in ſequioribus editionibus ὅτι conjungitur, quum ὅ, τι ſcribendum ſit, ut recte dedit *Aldus*, jamque recte in verſione poſuit Interpres, *Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro.* J. J.

52. Τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκ.] Hami eſcaeque circumpoſitae, retium & piſcationis frequens, ubi de haeredipetis agitur, fit mentio: ſed praeterea ſolent ad quaecumque lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, iſtae loquendi formulae traduci. Quaedam notavit *Hadr. Junius* in adagio, *Eſcam hamo circumponere. Philo Jud.* de Jud. p. 720. C. ἵνα τὴν ὑπ' ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθεὶς ἀγκιστρεύσῃ τὴν ὑπ' ἀοιζόσιν ἀκτησίαν *Zeno Veron.* de Avar. *Hinc unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas:* opportune diverſa in re *Petron.* p. 15. 664. *Solon* in Troch. apud *Plutarch.* T. I. p. 86. A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρώστης σὺν ἀνίσπαστον μίτῳ Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν ἐ φρενῶν ἀσφαλεῖς· ſic enim mihi videtur non inſcite B. Martinus emendaſſe V. L. III, 20. Ideo, qui captus & ineſcatus tenetur, καλαπιᾶσθαι τὸ δέλεαρ vel τὸ ἄγκιστρον dici conſuevit: de Juliano *Symeon Metaphr.* Vit. Athanaſ. §. 16. Αὐτός τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης καλαπιὼν εἱλκύσθη τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενον de iis, quos praemiis & honoribus irretitos Julianus a fide Chriſti abſtraxerat *Aſterius* Hom. in Avar. p. 43. πόσοι δὲ τὸ τῆς ἀξιωμάτων δέλεαρ ἐσθιέμενοι μετ' ἐκείνου κατέπιον τὸ τῆς ὠφελείας ἄγκιστρον. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 227. B. Foenerator θεριφίρει τὸ βαλάντιον, καὶ δίκτυσι τοῖς πενιγμοῖς τὴν ὕφρας δέλεαρ, ἵν' ἐκείνῳ (ἐκεῖνο) διὰ τὴν χρείαν ἐπιχάνοις συγκαλαπίσῃ τῷ τόκῳ τὸ ἄγκιστρον. Hinc eleganter φιλάργυρον, qui ad oſtentatam undecumque lucelli eſcam avidus adnatat, ἀγκιστροφάγον, teſtibus *Heſychio* & *Etymologo*. His adſimilia ſunt in *Luciano* permulta; ſed inprimis vide περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. c. III. Verum alia longe eſt ratio, quam poſtulat hic locus, quando qui hamo praeroſo captatorem deceptum circumvenit, dicitur καλαπιᾶσθαι & καλασπᾶν τὸ ἄγκιστρον perquam apposite *Horat.* II. Serm. V, 24. — *captes aſtutus ubique Teſtamenta ſenum; neu, ſi vafer unus & alter Inſidiatorem praeroſo fugerit hamo* &c. Sunt ibi multo plura, quae cum deſcriptis ab Auctore noſtro captatoriis artibus conferre non poenitebit. *Ariſtaen.* I. Ep. 17. συγχώρησον ἵν τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον καὶ αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατακρύψω, πάλιν ἀσπαλιεύσων. *Eraſmus* in *Verare hamum* parum accurate. T. H.

69. Οἶος

τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἑβδομήκοντά σε ὄντα, ἀπέθανον. ΠΟΛ. ὑπερήδιστα, εἰ καί σοι παράδοξον τοῦτο δόξει. ΣΙΜ. παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἄτεκνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

xisti? nam ego, quum tu admodum septuagenarius esses, obii. POL. Supra quam dici potest suavissime, quanquam hoc tibi plane mirum videbitur. SIM. Mirum enimvero, si tu vetulus & inbecillus, & præterea liberis carens delectari fructu vitæ potuisti.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἁβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. ΣΙΜ. καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἤπιστάμην. ΠΟΛ. ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά· καὶ ἑωθεν μὲν εὐθὺς ὀλίγαι θύραι ἐφοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἁπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. ΣΙΜ. ἐτυράννησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ; ΠΟΛ. οὐκ· ἀλλ' ἑταίρας εἶχον μυρίας. ΣΙΜ. ἐγέλασα· ἑταίρας σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτταρας

Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sanè multi, & mulieres tenerrimæ, & unguenta, & vinum fragrans, & mensæ vel Siculis delicatiores. SIM. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram. POL. At adfluebant mihi, vir optime, ab aliis hæc commoda. Summo mane statim ad januas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona adferebantur, ex quocumque terrarum angulo præstantissima. SIM. An regnasti, Polystrate, post meum obitum? POL. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero. SIM. Ridere libet: amatores tu ea ætate, dentes quatuor habens;

α Ἐπίῤῥει] Ex G. L. Cunctae Edd. ἐπιῤῥεῖ.

69. Οἴνου ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, πρόσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν sæpissime interpretantur Grammatici Græci: leg. *Achill. Tat.* lib. 1. *J. B.*

70. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Ea semel de Siculorum deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. *Plato* hanc dictionem usurpavit Πολιτ. Γ. *Athenaeus* lib. XII. copiose de illis. *Macrob.* Saturn. lib. VII. c. 5. *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Asiana.* Hae pro lautis & opiparis leguntur. *Lucianus* in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus adfluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. *G. C.*

Τράπ. . . . Σικ.] *Sicula dapes*, quarum *Plato* etiam meminit *de Rep* III. *M. du S.*

Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Proverbio fuerunt notatae Siculorum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare *Lysis* Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. *Luciani* locum *Brodaeus* attulit Miscell. V, 33. & iisdem fere veterum exemplis usus *Cluver.* Sic. Ant. I. p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere *Theodoreti* sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae junguntur ex Serm. IX. περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲ, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαίζηλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ ἐπὶ ταῖς ὀφρύσι τὸν εὐδιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὁρᾷ εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεῦγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα ἐν οἴνους ἀνθοσμίας, καὶ παιδικὰς Σικελικὴν τε ἐν Συβαριτικὴν, καὶ ἅπερ σοι τὸ ὑγρὸν ἐν ἀνειμένῳ ἐν ἀβροδιαίτῳ ἐπιτηδεύουσι τὸ βέλτιον. *Themist.* p. 238. καὶ τράπεζαν ὠμοβόειον Σικελικὴν πίνει τις ἄδδιν ἐν εὐσχεῖται κάρης αὐτῷ τοῦ Κεφισοδίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων Protr. ad Nicom. p. 301. B. Συρακουσίαν ἀεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικήν τινα προτιθέντες. *Gregor. Nyss.* T. II. p. 244. B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον ἐν Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. *Liban.* Antioch. p. 380. C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. *T. H.*

Ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαὶ. *Isaac. Pontan.* ad *Macrob. Theod. Marcil.* ad *Horat. J. B.*

Ibid. Ἐπίῤῥει] Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπιῤῥεῖ μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τἀγαθά. *Mihi, o optime, ab aliis bona adfluebant:* vulgo ὑπέῤῥει. *J. G. G.*

Ἐπίῤῥει] Sic omnino legendum, suadente Mss. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέῤῥει, quae omnes insidet Edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπιῤῥεῖν de abundanti scaturigine, qua, ni moles objiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἔρωτ. c. 61. ἐπιῤῥεῖ γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ἐπὶ τὴν Δαναΐδων πίθος. & in *Gallo* c. 12. τὸ μὲν χρυσίον ἐς τὸ

bens? POL. Ita me Jupiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, &, uti vides, calvum, lippum præterea, & senili muco fluentem mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcumque solum adspicerem. SIM. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio transvexisti, quæ tum tibi optanti dederit esse juvenem & pulcrum denuo, atque amabilem? POL. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar. SIM. AEnigmata loqueris.

3. POL. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur. SIM. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulcritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam. POL. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin sæpe superbius adspernabar, & excludebam eorum nonnullos ali-

80 ἔχων; ΠΟΛ. νὴ Δία τὸς γέροντάς γε τ' ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν, ὡς ὁρᾷς, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερηδονῶ θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλε-
85 ψα. ΣΙΜ. ὥσπερ καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τ' Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; ΠΟΛ. οὐκ ἀλλὰ τοιοῦτος μὲν, ἀπόθητος δ' ἦν. ΣΙΜ. αἰνί-
90 γματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὗτος οἱ πολὺς ὢν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας. ΣΙΜ. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος, ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τ' χρυ-
95 σῆς Ἀφροδίτης ἦν. ΠΟΛ. ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονυχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν· καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τι-

85. Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὡς λέγουσι, γέρων ὢν διεπόρθμευσε τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐφαπτόμενα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλε αὐτὸν εἰς νεότητα. V.

τὸ ἀργύριον ἔξαντλοῦν σκάφαις τισὶ μεγάλαις ἀνωμάλου τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέοντος. Sic denique translata apud *Xenoph. Cyrop.* VII. de frequentissimo hominum concursu. Adde *Philostr.* in *Herode*, ὁ μητρῶος αὐτῷ πλοῦτος ἐς τοσοῦτον ἐπῤῥύη p. 548. & *Homerum* ipsum. *Md. du S.*

Ὑπῤῥεῖ] Sine controversia verum est ἐπῤῥεῖ ὑποῤῥεῖν *sensim ac lente fluere* nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciat. Praeterea suam ipse manum tuebitur *Lucianus* Imag. c. 21. ἐπιπλεῖον ἐπῤῥεῖν τὰγαθά. Gall. c. 12. τὸ χρυσίον ἐς τὸ ἀργύριον ἀνωμάλου τε καὶ πολὺ ἐπιῤῥέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius: *Eurip.* Med. v. 1229. Ὅλβου δ' ἐπιῤῥύντος· *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 23. ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων· *Liban.* Declam. X. p. 367. C. ἄλλοις μὲ αὐτομάτως ἐπιῤῥεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλά. *Longus* IV. p. 144. ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπιῤῥεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν· *Aristaen.* II. Ep. 12. Οὐδεὶς γὰρ ἔχαρεν πλούτοις αὐτῇ, ἢν μὴ ἐκ σοῦ πολλῶν ἐπιῤῥέῃ. *Influentis dona fortunae* dixit *Seneca* Thyest. v. 536. Hinc ἐπιῤῥοὴ pro *copia & affluentia*: σβεννύναι τὴν αὐξὴν τε καὶ ἐπιῤῥοὴν apud *Plat.* de LL. VI. p. 875. & πλούτου ἐπιῤῥοίαις *Eustathio Antiocheno*. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in sedes revertatur, nihil intercedo. *T. H.*

83. Μακάριος ἦν] *Amm. Marcellin.* XXVIII, 4. p. 574. *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua*

suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes. *T. H.*

85. Μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων] Mallem abesset *τινα* oratione hunc in modum divisa: *Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio trajecisti?* videtur huic lectioni suffragari, quod a *Luciano* mox scriptum παρὰ τ' χρυσῆς Ἀφροδίτης· nunc animadverto non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio juventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui excideriat θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: *μῶν καὶ σὺ θεῶν τινα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην &c. num & tu deorum aliquem, ut Phaon Venerem ex Chio trajecisti?* De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τ' ἐρασμίων καὶ ὑπερηφάνων τῶν γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι· plenius *Suidas*; nam *Hesychius* ea in voce misere mutilatus est. Vid. *AElian.* V. H. XII, 18. & Comment. *Brod.* ad Anth. III. c. 25. Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex *Athen.* X. p. 445. F. *T. H.*

Ibid. Φάων] Vide *AElian. Var. Hist.* XII. 18. & *Palaephat.* π. ἀπιστ. c. 49. Juvenis Lesbius quem Sappho amavit. *Scholiastes* ab aliis discrepat qui tradunt a Venere juvenem & formosum redditum, quia *nulla mercede transvexerat.* *M. du S.*

τινὰς ἐνίοτε· οἱ δὲ ἠμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. ΣΙΜ. τέλος δ' ἐν τῶν ἐβουλεύσω περὶ τῶν χρημάτων; ΠΟΛ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον παρεσκευάζετο ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, αἰμώζειν ἅπασι φράσας.

ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τῶν κληρονόμων ἔχουσι; ἆρα τινα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους; ΠΟΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεωνητόν τινα τῶν μειρακίων τῶν ὡραίων Φρύγα. ΣΙΜ. ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε; ΠΟΛ. ἡδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. ΣΙΜ. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο. ΠΟΛ. πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπαίρηδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυρημένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων. Κόδρου δὲ εὐγενέστερος,

quando: hi vero contendebant inter se, & alius alium præcedere conabantur ſtudio & obſequiis erga me. SIM. Ergo tandem quod conſilium de tuis poſſeſſionibus iniiſti? POL. Palam ſingulos illorum hæredes me relicturum eſſe dictitabam: credebant ſcilicet, eoque magis ad adulationem ſe comparabant: at alias iſtas veras teſtamenti tabulas mecum ſervans reliqui, plorare juſſis omnibus.

4. SIM. Quem ultimæ ſcriptum hæredem habuerunt? numquid aliquem genere propinquum? POL. Nullo modo; ſed recens emtum quendam adoleſcentulorum forma commendabilium Phrygem. SIM. Quid ætatis circiter, Polyſtrate? POL. Annos admodum viginti natum. SIM. Jam teneo, quæ tibi ille gratificaretur. POL. Vel ſic tamen multum illis dignior, qui hæreditatem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipſi jam optimates adſectantur. Is igitur hæres meus fuit, & nunc ſummo loco natis adnumeratur ille mento raſo delicatulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior, Ni-

a Αὐτοί] Αὐτῶν P.

21. Κόδρου] * Κλεανθος Πάλλου ἀν δὲ Πύλου (νῆσος δὲ αὕτη τῆς Πελοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πολέμου καιομένου, καὶ μονομάχησε Ἑάνθῳ τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθηνῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῆς Ἀθηναίων, καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

* Κλεανθος] Lege Μίλανθος, ut ex iis liquet, quae J. Meurſius collegit de Reg. Ath. III. c. 10. Tum μονομάχησε pro καὶ μονομ· praeterea ferri poteſt ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quanquam mallem ὑπὲρ Ἀθηναίων. T. H.

99. Ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φ.] Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III. Sc. I, 119. *Ille miſerrimum ſe retur, minimum qui miſit mihi: Illi inter ſe certant donis: ego haec mecum muſſito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera:* nec plura legiſſe poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, ſicut in *Platonis* Phaedr. p. 1213. Α. Φοβούμενοι τοὺς μὴ ὑσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται), ſervanda tamen eſt ſine dubio; de quo notavit accuratiſſimus *Dukerus* ad Thucydid. V. p. 348. n. 36. T. H.

7. Οἰμώζειν] *Horatius: Nil ſibi relictum praeter ploraſſe.* M. du S.

15. Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcoenis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. J. B.

17. Βάρβαρος ἦν καὶ ὄλεθρος] *Liban.* Apol. p. 59 r. D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλέθρους τινὰς εὐτυχοῦς. *Demoſthenis* ἐστὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῆς Ἀθηναίων καὶ νικήσας ἐβασίλευσε. Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

Nireo formoſior, Ulyxe prudentior eſſe perhibetur. SIM. Nihil hoc ad me: vel Imperator ſit Græciæ, dummodo ne iſti hæreditatem capiant.

ἢ Νιρέως καλλίων, ἢ Ὀδυσσέως συνετώτερος λεγόμενος εἶναι. ΣΙΜ. Ἔ μοι μέλει, ἢ στρατηγησάτω τ Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖναι δὲ, μὴ κληρονομείτωσαν μόνον.

X.

CHARONTIS ET MERCURII, & Mortuorum diverſorum.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, [b] ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

INTERLOCUTORES, CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS, LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

CHAR.

1. AUſcultate, quo ſtatu noſtræ ſint res: parvula vobis, ut videtis, eſt ſcaphula, & nonnihil vetuſtate labefacta, rimisque crebris perfluit: ſi inclinaverit in alterutram partem, peſſum ibit eversa: vos autem tot ſimul advenitis multis onuſti ſarcinis ſinguli. Cum iſtis itaque rebus ſi ingreſſi fueritis, metuo ne poſt-

ΧΑΡ.

ΑΚούσατε, ὡς ἔχει [d] ἡμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον ἢ ὑπόσαθρόν ἐστι, ἢ διαῤῥεῖ τὰ πολλὰ, ἢ ἢν τραπῇ ποτὲ θάτερα, οἰχήσεται ἀπεστραμμένον· ὑμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἑκάστου φερόμενοι. ἢν οὖν μὴ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μεταγνῶσιν.

b KAI NEKPΩN ΔIAΦ.] Hae voces, ut res poſtulabat, ex G. ſunt deſumtae. *c* XAP.] Ἑρμῆς O. *d* Ἡμῖν] Extat in O. omnes Edd. ὑμῖν.

ὄψιν. *Herodian.* I, 12. §. 8. Κλάσαντός τις ἦν τὸ μὲ γένος Φρὺξ τῶν δημοσίᾳ ἰαυθέντων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκειν. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque ſervili promtius fungerentur, admonendos fuiſſe docet proverbium apud *Suidam*: Φρὺξ ἀνὴρ πλαγγὶς ἀμείνων ἢ λιγκοτέρου quem *Epicharmi* verſum eſſe trochaicum mihi perſuadeo: eidemque lubens adſcripſerim, niſi quis de Sophrone potius cogitet, quod apud *Schol. Ariſtoph.* legitur ad Av. v. 1283. Ἡ πλαγγὶς (vel παιδὶς nam vulgatum παύσει nullius eſt pretii) βάκτρου καλοῦσι σκύταλα Φρύξ ἀνήρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teſte *Heſychio*, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλοι, τράχηλοι, Σικελοί. *T. H.*

20. Ὑπεξυρημένοι——] Vide Notam ad Τιμ. c. 22. *M. du S.*

Ὑπεξυρημένου τὸ γένειον] Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, quum obſequium domino fuerat praeſtandum: ſimillimus in Tim. locus §. 22. adſtipulatur additis ejusmodi ſignis, quae puerum infami miniſterio dilectum patefaciant, καλαπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὸν γνάθον· neque enim hoc eo ſpectare putem, quod *ſervi*, *dum manumitterentur*, *capite raſi fuerint*, *imo & mento raſo*, ideoque *Lucianum* hoc tribuere *ſervo*, *cui libertas teſtamento data*, quod *Wouwerius* exiſtimat ad *Petron.* p. 480. particula ἔτι huic opinioni adverſatur. Archilochus exponens qualem imperatorem optet, Οὐδὲ βοτρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere ſibi ſcripſit apud *Dion.* Tarſ. I. p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem ſcripturam Nanybrus in verſione *Valeſius* amplexus eſt, quum tamen Nannarum *Suidas* habeat, ab eoque non diverſus ſit Ἄπαρος *Cteſiae* memoratus *Athenaei* lib. XII. p. 530. D.) in Exc. *Nicolai Damaſc.* p. 426. 429. ὁ καλλιξυρημένος τε & καθαιρεσιεισμένος τὰ ὀφθαλμώ. Alibi jam indicavi, perditos aetatis ſuae mores, praeſertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetuſtius conferre *Lucianum*. *T. H.*

K. N. Δ.] Haec ex Mſ. G. addere viſum eſt titulo hujus dialogi. *M. du S.*

26. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.] Mox iteratur ὑμῖν· alterutro certe loco eſt in ἡμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallem. *T. H.*

σέλε· ϗ μάλιϛα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίϛασθε.
[a] NEK. πῶς ἂν ποιήσαιμεν; [b] εὐπλοήσομεν;
XAP. ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ μὲν ἄλλα ταῦτα πάντα ἐπὶ τοῦ ἠιόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν οὕτω [c] δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ μηδένα τούτων μηδὲ πήραν αὐτῷ, ὃς ἂν μὴ φίλος ᾖ, ϗ τὰ ἐπίπλα, ὥσπερ ἔφην, ἐκβαλών. σοὶ δὲ ἤδη [d] ἐκβάθραν ἐστὶν ὡς διαγίνωσκε αὐτούς, ϗ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.
ΕΡ. εὖ λέγεις· ϗ οὕτω ποιήσωμεν.

modum pœniteat; vos maxime, qui nare non noviſtis. MORT. Quid ergo facto opus eſt, ut proſpera navigatione utamur? CHAR. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, ſupervacuis iſtis omnibus in litore relictis: vix enim vel ſic ceperit vos navicula hæc vectoria. Tibi autem, Mercuri, curæ erit, exinde neminem eorum admittas, qui non fuerit onere vacuus, & ſupellectilem, ut dixi, depoſuerit. Ad ſcalam itaque navalem adſtans diſpice eos, ac recipe, nudosque ſcapham conſcendere cogito. MERC. Recte mones; eoque modo faciamus.

Οὗτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐϛι; MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ

2. Hicce primus quis eſt? MEN. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercurii,

a ΝΕΚ.] Ἑρ. O. b Εὐπλοήσομεν] Εὐπλοήσαιμεν. O. c Δέξαιτο] Δέξοιτο O. d Ἀκροβάθραν] Ἐπιβάθρας C. L.

41. Ἔπιπλα] * Τὰ ἐξ ἱπποκλῆς σκεύη, οἷον ἱπποσάνδαλα πτῆσις, ϗ † ὅση δύναται πλοΐζεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἔγγιος. V. Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων ὥϛε τὸ ἱππολάζειν. G.

* Τὰ ἐξ ἱπποκλῆς &c.] Deſcripta ſunt ex *Etymologo* & *Suida*, ubi totidem verbis ſequuntur: iidem habent ὅσον. *Poll.* X, 10. hunc in modum emendandus: ἐπιπλα οἱονεὶ vel οἷον ἡ κυρὰ κτῆσις, τὰ ἱππολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. *T. H.*
† Ὅσα] Ὅσον Exc. G. C. & V. *M. du S.*

35. Γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρή] Hujus dialogi itidemque Catapli *Lucianus* argumentum concepit ex *Platonis* Gorg. p. 356. 357. ubi ſi lecta fuerit Socratis, graviſſimi fabulatoris, narratio, horum omnium venuſtas elegantiſſima dilucidius apparebit. Quod autem ſequitur ἐπὶ τοῦ ἠιόνος, ſi *Thomam Mag.* audias, caſtigatius ſcriptum foret ἠόνος· quamvis *Moſchopulus* adſentiatur p. 7. 202. nihil eſt, quod horum Grammaticulorum auctoritas magno opere nos moveat: utraque ſcribendi ratio, ſi non uſitatior illa, quae pravo judicio premitur, perinde ſaltem uſitata: ſimiliter urbs Thraciae Ἠϊὼν & Ἠιών. Vocem reſtitue *Libanio* Demoſth. Apol. p. 452. B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἰσραηλίτας ναυάγια τῶν ὠφελουμένων εἰς τὰς μονὰς ἐκθεραπευόμενοι legeris ἠόνας vel ἠιόνας, ſcrupulus omnis erit ſublatus: pro more ſuo mirificus eſt in his vertendis Interpres. *T. H.*

40. Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, ὥϛε τὸ ἱππολάζειν. *F. B.*

47. Ἀποῤῥίφθων] Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. *F. B.*

Ἀποῤῥίφθων] *Benedictus*: *projeci*: verte, *projiciantur*. *F. G.*

Ἀποῤῥίφθων] Pro ἀπορριφθήτωσαν Attice, *projiciantur*, non, *projeci*, ut habet Interpres, quaſi eſſet ἀπερρίφθην. *J. C.*

Ἀποῤῥίφθων] Quale monſtrum illud ἀπορρίφθων? *Bourdelotius* tamen ſanam lectionem affirmat. Quidni adeo didit quare & quomodo? Ingenue fateor me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθον in duali. Sic paulo poſt ait Lampichus, Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπερρίφθω. Caeterum notandum eſt, Menippum hic dicere, ſibi peram & baculum abjecta eſſe ante, quam ingreſſus ſit cymbam; quum tamen infra jam apud inferos Dial. XX. rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII. jam dudum ſoluto navigio, fingatur baculo ſuo Charonti intentare verbera; atque §. 3. pateat, etiam tum habere eum peram. *J. J.*

Ἀπερρίφθων] Ex Mſ. O. haec ſcriptura. Atticum eſt pro ἀπερρίφθωσαν. Hujus temporis exempla videſis Ἐπιτρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XI. deſinente. In impreſſis ἀπορρίφθων. *M. du S.*

Ἀποῤῥίφθων] Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis *Bourdelotii* ſupercilium. Recte vero Doctiſſ. *Jenſius* literis ad me ſcriptis monuit, non ἀπερρίφθον dicere ſe debuiſſe, ſed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: eſt enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρίσθων, μαχίσθων ponant pro χρίσθωσαν, μαχίσθωσαν ſic ἀξιώσθων, ἰσχυρίσθων, ἰρρώσθων apud *Philoſtr.* p. 605. 620. 807. κικαλύφθων & plura in *Clementis* Paedag. p. 171. ſed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hiera-

Pytu-

ri, baculusque in paludem ſunto abjecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem. MERC. Inſcende, Menippe, virorum optime, primamque ſedem habe juxta gubernatorem in alto, ut inſpicias omnes.

3. Pulcer hicce quis eſt? CHAR. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cujus oſculum binis talentis æſtimabatur. MERC. At enim exue formam, & labia cum ipſis oſculis, & comam promiſſam, ruborisque florem genis inſidentem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: jam ingredere.

4. Tu vero cum purpurea veſte & diademate, vultu truculentus, quis tandem

Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάλανον ἐς τὴν λίμνην [e] ἀπερρίφθων. τὴν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ πρωεδρίαν ἔχε παρὰ τὴν κυβερνήτιν ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ὀπτικοπτὴς ἅπασῶν.

Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ὀφὶ; ΧΑΡ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· ἦ τὸ φίλημα δικάλαιον ἦν. ΕΡ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὀπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς, εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη.

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [f] ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; ΑΑΜ.

[e] Ἀπερρίφθων] Ex O. C. P. & W. Idem notatum in *AIW.* Priores ἀπορρίφθων. [f] Ὁ βλοσυρὸς] Ἀλοσυγὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque Edd. recte *S.* alterum σ detraxit.

60. Ὁ βλοσυρὸς] Καλαπληκτικός. *G.*

pytn. & Prianſ. p. 120. Marm. Oxon. *T. H.*

52. Χαρμόλεως] De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen eſſe nomen puto. *M. du S.*

53. Ἐπέραστος] Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. *T. H.*

Ibid. Οὗ τὸ φίλημα δικάλαιον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet *φίλημα*, alibi docuimus. *J. B.*

59. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα] Fuit quum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδημένος, &c. ut Dial. XIII. Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἰλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον. Sed adſuetudine *Luciani* mei meliora doctus, intelligo elegantem iſtiusmodi verborum, quae deſiderari opinabar, ellipſin. Ita namque in Deorum concilio c. 9 Ἀλλ' ὁ Ἄτλις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κερβέρας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίδης ἐκεῖνος ὁ Μιδᾶς, ὁ τὴν κώνειον, καὶ τὴν τιάραν; Certiſſime hic in ultima parte ſubauditur διαδεδεμένος, vel ſimile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὴν δεξιτόλιον ὁ μάγειρος ἐπαλλάττει, &c. & hic poſt διάδημα intelligitur διαδεδεμένος· nec certe cum *Brodaeo* in Miſcell. IX. cap. 10. legendum ᾧ τὸ διάδημα. Ita & aliis in caſibus ſimili modo verbum aliquod ſupprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9. Ἐκεῖσε διάβαλλε ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23. Η Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐρυχωρος, ἡ τὸ μέγαν περίβολον. poſt vocem τεῖχος, & dein poſt περίβολον aliquid intelligitur, quod *circuitum* valeat. Simili ellipſi in Cataplo c. 13. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte Interpres, *Ubi ille eſt, qui fuſtem geris.* Pari locutionis ratione apud Noſtrum c. 14. in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πινακά. & Pan in Bis accuſato c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29. ὁ τὴν κιθάραν. *J. F.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα] Similem phraſin vide Δικ. c. 19. Adde & Καλαπλ. c. 4. & 13. ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *M. du S.*

Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσί] Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampichio tyranno, & quibus inſignitur, notis, ut ſine membranarum omnium conſenſu loco moveri non deceat: *Suidas:* Βλοσυρὸς, ἀξιωματικὸς, καλαπληκτικὸς, φοβερὸς, σεμνός. Potius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα ἀλουργὸς, ὁ βλοσυρὸς. Sed deinde non eſt eripienda Luciano ellipſeos, qua valde delectatur, venuſtas: accedant exemplis a Doctiſſ. *Henſio* collatis ex Tim. §. 7. ὁ πάνλουτος, ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας· ex Catapl. §. 4. ὁ γυμνότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum *AElian.* Ep. II. τὴν δὲ τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc ſolo *Luciani* loco Illuſtr. *Maffei* in Galliae Antiqu. Sel. Ep. I. *T. H.*

60. Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* *J. B.*

Ὁ βλοσυρὸς] In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διαφόρων, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὗτοσὶ & τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις; vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?*

ΛΑΜ. Λάμπιχος, Γελώων τύραννος. ΕΡ. τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑΜ. τί οὖν; ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. τύραννον μὲν ἐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὅθεν ἀπόθου ταῦτα. ΛΑΜ. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται. ΕΡ. καὶ τὸ τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπόφαιαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑΜ. ἐκεῖνα ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. ἐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργήν, καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑΜ. ἰδού σοι ψιλὸς εἰμι. ΕΡ. ἔμβαινε ἤδη.

Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. καὶ ἔοικας, οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑΜ. καὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ δέδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. ὦ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, καὶ ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον· ἀλ-

es? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades? LAMP. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire virum tyrannum? MERC. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino: quare depone ista. LAMP. En tibi divitiæ sunt abjectæ. MERC. Præterea fastum abjice, Lampiche, & despectionem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul inciderint. LAMP. At saltem diadema sine me retinere, amiculumque purpureum. MERC. Neutiquam: verum & ista mitte. LAMP. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi. MERC. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam, & iram, ista, inquam, omnia dimitte. LAMP. Ecce me tibi plane nudum. MERC. Ingredere nunc scapham.

5. Tu autem obesus, carnium mole gravis, quis es? DAM. Damasias athleta. MERC. Ita sane videris: novi enim, ut qui te sæpe viderim in palæstris. DAM. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum. MERC. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot carnibus obtegaris: quam ob rem istas exue, ceteroqui demersurus scapham vel altero tantum pede impositio. Imo

a Τύφον] Πλοῦτον. O. male.

71. Ἐφεστρίδα] Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματιδίοις ἐπίβλημα; ἤτοι * μανδύς· ἢ χλαμύδα ἐν πόρπῃ καλλύμενον. G.

* Μανδύς] L. μανδύα. M. du S.

Etymol. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢ μανδύας καὶ χλαμύδα καὶ φορπὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρὶς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἢν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ φυρπὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κολπίον. Repone κολπίδιον deinde pro φυρπὴν βυρσὸν vel βύρσιον, quo ducit Artemidor. II. p. 85. de bizo multa Salmas. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi φορπὴν· fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύα vel ἐφεστρὶς dicta fuerit φορπὴ, id quidem me plane fugit: quare multo malim βυρσὸν errotis propagati gradus spectare licet in Moeridis φυρπήν. T. H.

Sed Mss. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. hic vero qui ex veste & diademate purpureus est. Quis es tu? J. G. G.

61. Λάμπιχος] Neque hic mihi notus est. M. du S.

63. Τί οὖν ἐχρῆν] Optime modo jungebantur τί οὖν πάρει; hic secus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit; vide p. 192. v. 46. p. 321. v. 72. p. 338. v. 15. D. M. XXII. τι οὖν, ἐχρῆν ἀμὲ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπιστασ. c. VIII. fraudi fuit Interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰηθῶμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν ἐν τιθηνίοις πόλιν; Haec semel monuisse sufficerit. T. H.

78. Δαμασίας] Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252. E. Vide etiam Nostrum Lexiph. c. 11. ubi statua ejus memoratur. Alter Damasius Ol. CCI. LLoyd. M. du S.

91. Κράτων] Sicyonius: vide c. 11. M. du S.

92. Τὰ ἐντάφια] Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. J. G. G.

Male τὰ ἐντάφια] Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. J. G.

95. Ἀνακήρυξιν] Post hanc vocem in Impressis omnibus legebatur, ἀνεργάστως δηλονότι· quod merum scho-

Imo etiam coronas istas abjice, & præconia. DAM. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis æqualem pondere. MERC. Sic præstat esse levem: itaque naviculam conscende.

6. Tu quoque divitiis positis, o Crato, & mollitie insuper, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec majorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te præconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gravant enim ista vel commemorata. CHAR. Invitus equidem, abjiciam tamen: nam quid faciam?

7. MERC. Papæ: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropæum illud geris? STRAT. Quia vici, Mercuri, belloque res præclaras gessi, & præmiis me civitas honoravit. MERC. Mitte humi tropæum: in orco pax, nihilque armis opus erit.

8. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque præferens, superciliis arrectis,

ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. ΔΑΜ. ἰδού σοι γυμνός, ὡς ὁρᾷς, [b] ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. ὅτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι, ὥστε ἔμβαινε.

Καὶ σὺ δὲ τὸ πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφήν, μηδὲ τὰ σύνταφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν [c] εὐεργέτιν δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ὑπὲρ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΧΑΡ. οὐκ ἐκὼν μέν, ἀποῤῥίψω δέ· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

ΕΡ. [d] Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις, [e] ΣΤΡΑΤ. ὅτι νίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. ἄφες [f] ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δέησει.

Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὃν

b Ἀληθῶς] Deest in O. c Εὐεργέτην δηλονότι] Scholii loco habent C. d Βαβαί] Defuit in O. e ΣΤΡΑΤ.] Ita *F. Vr.* Νεκρὸς G. P. f Ἐν γῇ] ὑπὲρ γῆς P.

94. Πόλις ἀνεκήρυξεν] Ὡς εὐεργέτην δηλονότι, G. 1. Ὁ ἔνοπλος] Ὅτι τραυματίας. G.

scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. *M. du S.*

Ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι] Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae *Firmus* imitatus Ep. XVII. scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδοῦμεν ὡς εὐεργέτας. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in *Luciani* contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκήρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuissem veritus, si vel unus certae fidei Codex addixisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte *Lucianus* scripserit ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην. *T. H.*

96. Ἀνδριάντων ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *F. Bs.*

Ibid. Μέγαν τάφον] Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit *Des. Herald.* ad *Martial.* VIII. 75. *T. H.*

3. Στράτων] Sic optime Ed. *F.* non enim jam Crato loquitur, uti volunt vulgatae Edd. sed miles quidam tropaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρὸς quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librarium. *M du S.*

Ibid. Κρα. ὅτι νίκησα] In Mf. pro Κρα. est Νεκρὸς. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. *F. G. G.*

8. Βρενθυόμενος] Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque

ὅπῃ τῆς φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸ βαθὺν πώγωνα καθειμένος; MEN. φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. EP. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ὦ Ζεῦ,

in meditando defixus quis est; iste qui prolixam barbam demisit? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se jube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita. MERC. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Jupiter! quantam inanem ostenta-

eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescentia & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi tessellas insererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumscripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam censoriam. Facilius autem in βρυνθύζω significandi vim exemplorum ope declares, quam abstrusam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a Βρυνθίῳ vel Βρυνθείῳ unguenti Lydii genere aestimatissimo, quod *Pollux* testatur VI, 104. vetustatem & rei & nominis *Sappho* confirmat ab *Athenaeo* producta XV. p. 690. E. Recte *Hesychius* & *Etymol.* Βρύθιον, μῦρον τι παχύτερον, ὡς ἡ Βάκχαρις· οἱ δὲ ἀνθινὸν μῦρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem Viri Doctissimi secutus labatur, ut docent *Schol. AEschyl.* ad Pers. v. 41. *Erotianus* & *Galenus* in Gloss. Hipp. Λυδῶν vel Λύδιόν τι μῦρον. Quum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde confieiebantur, nomen unguenta traherent, idem evenisse huic βρυνθίῳ nihil est cur dubitemus: βρύθις certe vel βρύθιξ Cypriis erat θριδακίνη auctore *Nicandro* apud *Athen.* II. p. 69. B. & *Hesychio*: idem βρυνθιὰς commemorat radices quasdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: *Etymologus* praebet Βρυνθία, tanquam si diminuta foret vox a βρύθω, quod ipse suppeditat in Γήτειον p. 230. βρύθω, βρύθιον ἔστι δὲ εἶδος πολυπλόου μύρου eamque ob causam notavit antiqua manus ad *Clementis* Paedag. II. p. 177. βρύθιον λέγεί τινες ἄνθους ὑδάτος. Qualis autem fuerit βρύθος, ut Cypriis, sola lactuca, an apud Lydos aliosque diversum herbae florisve genus, mihi quidem definire non est in promtu; multoque minus an Arcadica Βρύθη, cujus ex *Pausania* meminit *Stephanus*, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nusquam appellationem hujus unguenti aut parandi modum tradant, usum ejus jampridem interiisse, tametsi *Pherecrates* apud *Athenaeum* βρυνθίου velut aetate sua noti fecerit mentionem. Recta est scribendi ratio βρύθιον, βρύθιον & βρύθιον, derivandi normae non minus quam consuetudini respondens; nam quod *Luciani Schol.* habet ad περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. prope finem βρύθιον, nisi de industria, quo melius ad τὸ βρυνθίζω congrueret, ita finxerit, vitio laborare censeo; ideoque magis, quia *Etymologus*, quem & ipsum veteres secutum descripsit, βρύθιον praefert. Jam illum esse fontem verbi βρυνθίζω Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo sermone Varroni, justius objici potest, minime concesserо: repugnat tum sincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens significationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat *Helladius* apud *Phot.* p. 870. Βρυνθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γίγνεται δὲ ἀπὸ τῆς Βρύνθιον, ὅ ἐστι μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι ἢ βρυνθυόμενοι μύρῳ χρῆσθαι οἰόμενοι· quae quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum *Helladii* verba plenius exscripsit *Etymol.* p. 212. in Βρυνθύεται· non alius enim est Βρυαντινόος (ita legendum non Βρυαντῖνος· alibi paulo rectius Βρυαντῖνος) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in βρύθος primaria fuisse virtus tumoris & ὄγκου, quae quasi materies subjecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in *Hesychio* τύμβου, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum *H. Stephano* in τύφου, nec cum *Guyeto* in θυμοῦ mutari patiar. Βρύθος certe apud *Athen.* XIII. p. 611. E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contemtoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in AEschinem Socraticum, etsi longiora λέξω τοῦ βρύθου ὑμῖν τοῦ πολλοῦ, ὦ φιλόσοφοι*· hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. *Eustathii* quoque locus ad Il. Θ. p. 691. procul dubio vel *AElio Dionysio*, vel *Pausaniae* debetur: τὸ βρύθος ἐπὶ ὑπερηφανίας λέγεται παρὰ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρύθιον, μῦρόν τι ἐκεῖνο (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret Λυδῶν vel Λύδιον) ἀπειλημμένον ἐξ ὧν ῥῆμα τὸ βρυνθύζω, ἤγουν καλλωπίζω ἀλαζονικῶς. Satis placet illud ἐξ ὧν aeque pertinens ad τὸ βρύθος, quam τὸ βρύθιον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit alienam se observationem excerpsisse; saltem in *Aristophanis*, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit *Eustathius*, fabulis nusquam occurrit βρύθος. Fuerit etiam lectum alicubi ἡ βρυθύς, nisi me fallit in *Hesychio* corrigendo conjectura, Βρυθύς, πυθμήν, τόρμος, καὶ ὄρυγμα, ὃ καὶ βρύθος· me judice deterius est, quod editur Βρυθός. Hinc prono alveo defluunt βρυνθύζω & βρυνθύσκω, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a πληθὼ existunt πληθύειν & πληθύνειν. Jam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum

oſtentationem gerit, quantam inſcitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quæſtiones impeditas, diſputationes ſpinoſas, & ſententias perplexe involutas: imo etiam inutilem laborem valde multum, nugasque non paucas, & quisquilias, ac minutas diſceptatiunculas: quin & per Jovem nummulos iſtos aureos, & præterea ſuavi-

ὅσῳ μὲ ἢ [a] ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσῳ δὲ ἀμαθίαν, ἢ ἔριν, ἢ [b] κενοδοξίαν, ἢ ἐρωτήσεις ἀπόρους, ἢ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ ἢ μαλακοπονίαν μάλα πολλὴν, ἢ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, ἢ μικρολογίαν· νὴ Δία καὶ χρυσίον [c] γε τυτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, ἢ ἀναι-

a Ἀλαζονεί̃αν] Sic *W. P. S.* vetuſtae Edd. ἀλαζονίαν. b Κενοδοξί̃αν] Καινοδ. O. c Γε] Abeſt in O.

congerere: μεγαλοφροσύνῃ, ὑπερηφανίαις, ἐπαρσέσι, σεμνότησι, θυμοῦσι, ὀργίσι, ἀξιοπιστίαις, δυχερασίαις, προσποιήσεσι, ἀκαθισίαις, τρυφῇ, ἀλαζονείαις, λυπῇσι, διὰ θυμοῦ μαίνεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θράσεσι. in quibus citius curam, quam copiam deſideres: nullum tamen eſt tot verborum, cujus vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam propoſui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis ſatis magno diſcrimine diſſidere videantur, eam eſſe τῆ̃ βρενθύσι structurae diverſitatem, ut varios illos poteſtatis leviter inflexae colores pro indole ſententiae non adſpernetur. Non una vice *Ariſtophanes* uſurpat: notiſſimus de Socrate locus in Nub. v. 361. Ὅτι βρενθύεται τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, ἢ τὼ Φθαλμὼ βλοσυρώπαις Scholiaſtes quum ſcribit, ἀποστρωφᾶται σεαυτὸν ἐν τῷ χηλωτῇ, ἢ ταυρηδὸν ὁρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere cenſendum eſt ad βλοσυρώπαις τὼ Φθαλμώ. *Diogen. L.* II, 28. antequam eum ipſum Comici verſum ponat, ita praefatur: τῦτο δ' αὐτῦ τὸ ὀκτροπλικὸν ἐμεγαλόφρον ἐμφαίνει ὁ Ἀριστοφάνης λέγων ὥτως· alludunt itidem *Plato* Conv. p. 1206. quem *Athenaeus* expreſſit V. p. 216. A. & *Antoninus* VII. §. 66. quod ab Elegantiſſ. *Menagio* praetermiſſum *Gataker*us adnotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo poteſt, quin iſthac deſcriptione Socratem irridere voluerit *Ariſtophanes*, ſic ſpeciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto ſupercilio deſpicientis res ipſa loquitur. Paulum alter ſcarabaeus in Pac. v. 26. — ὑπὸ φρονήματος βρενθύεταί τι ὁ φυγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit *Schol. magnificum ſe facit, multumque ſibi arrogat*: quo pacto *Athen.* XV. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται, ὡς μόνῳ ἀνασπάσας τὸ κοττάβιον· Lyſiſtr. v. 887. Χ' ἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ ὁ βρενθύεται, de uxore moroſa, quae maritum faſtidio habet, ac ſuperbe tractat. Simili modo *Liban.* Decl. VII. p. 320. B. οἶδα πηλίκα βρενθύεσθαι σωφρὼν αὐτοῖς, *quam ſuperbas iras gerere conſuetum habeant.* Orat. XV. p. 437. C. ἢ οἱ μὲ ἠσέλγαινον, οὐδὲ ἐβρενθύετο. Saepius *inſcunde indignari*, *ipſo vultus & oris habitu indignationem profiteri*: περὶ τῶ ἐπὶ M. Σ. c. 37. ἀπαθὴς δὴ ἐν ἀπαλλάτλῃ λαβόντες, ἴστε ὁ βρενθύμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Athen.* IX. p. 383. F. μὴ καί τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ὰ Δυσκόλου Μενάνδρου βρενθύμενος λαρυγγίσῃ τάδε. *AElian.* de Anim. V, 36. avis aſterias, ἥτις ὄφιν καλίσαιεν αὐτὸν, οὐδὲ βρενθύεται ἢ ἀγχιμαχητῆ. Singularius formulam loquendi concinnavit Noſter in Tim. c. 54. βρενθύμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu compoſito ac ſevero meditabundum incedere*, qui locus eſt ad hunc conferendus. Magis eſt vulgatum, ut ἐπὶ adſciſcat: *Athen.* XIV. p. 625. B. niſi potius ipſius Heraclidae Pontici, hominis eruditiſſimi, ſint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τ̃ σωμάτων εὐξίαις βρενθύμενοι, ἢ θυμοῦ πλήρεις. *Themiſt.* Or. XXIII. p. 291. A. ἡκάστοτε δὲ αὖ τινες τ̃ ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου ὁ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς σωματίοις &c. Orat. XXIX. p. 346. B. ſi labem exiguam elueris, ſenſus, qui *Petavium* fugit, egregie conſtabit: Ἐπὶ ᾧ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθύομαι ἴσως κ αὐθαδίζομαι· ἢ ἐπιτρόμισιν ἂν μοι Σωκράτης, ὡς ἀλάζονα ὄντα· *at ego me forte ob iſta pauca ſuperbus effero, mihique multum tribuo: imo tum Socrates mihi, tanquam jactatori importuno, os obturaret.* Rarioris uſus eſt illud *Plutarchi* pro Nobil. §. 8. ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστείδης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύει· & *Zachariae Schol.* initio Dial. de Opif. Mund. Καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφός &c. Haec argumento ſunt, quod parce priſci ſcriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus uſu creberrimo fuiſſe tritum. Cui placuerit in primis, *Theodoretum* reperio: vide, ne dubites, nam nihil eſt cauſae, cur plura deſcribam, Prol. Ἐκ. θεραπ. p. 463. D. Serm. V. p. 557. D. VI. p. 571. B. X. p. 628. D. I. Αἱρέσεκακομ. c. 2. ut alia praeteream. Apud *Agathiam*, ſcriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo ſaepius occurrit, quam notatum eſt a *Suida*, qui, quod exemplum primo loco poſuit, *Theophylacto* debet Hiſt. I. c. 3. Ὁ δὲ σοβαρύνόμενος πολλῷ μᾶλλον καλλιβρενθύετο, οἷα προπηλακιζομένος τῷ ἀναξίῳ τῦ ἁμήματος. Idem Ep. 69. βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem obſervationi noſtrae *Heſychius* emendatus faciat: Βρεναιάται, δυχεραίνει, προσποιεῖται· expeditum eſt Βρενθύεται niſi quis religioſius ordini literarum adhaerens praeferat, Βριθλέται, vel Βριθλῖται· nam infra ſane legitur, Βριθλῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζειν. In eodem malim, Βρενθύεῖ, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται· quanquam de poſteriore non contendero. *T. H.*

16. Ἀλαζονείαν] W. r. In aliis ἀλαζονίαν. *M. du S.*

19. Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλεκταί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. c. 22. & alibi. *J. B.*

20. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον ἢ ὕθλους ἢ μικρολογίαν, νὴ Δία, ἢ χρυσ.] Verterat *Mart. Boleruſ* & *curioſitatem.* Id mutaturus *Benedictus* reddidit & *rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit

ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· εἰ [a] λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα ἀποκρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸ τύφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνων εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων [b] ἐμβαίνοις, ποῖα πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις.

ter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & mollitiem; neque enim me fallunt, quantumcumque studiose prætegas ea. Tum porro mendacium depone, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quæ te quinquaginta remorum navis accipiat? PHIL. Depono igitur ista, quandoquidem ita jubes.

9. MEN.

a Λέληθε] Λέληθας. O. quod minime rejiciendum. b Ἐμβαίνοις] Ἐμβαίης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίης, cujus vice reliquae omnes ἐμβαίνοις.

28. Πεντηκόντορος] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κατηλατουμένη. V.

hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non sunt ab hoc postremo diversa. Itaque non miror patrem notasse videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur ἢ ὕβλους· ἢ μικρολογίαν τὴν Δίαν, ἢ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraserit, sed etiam ostentet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποῖα πεντηκόντορος absurde vertunt *qua quinqueremis*, quasi bellicum quid apud inferos, quum ipse Charon in Contemplantibus testetur se solum δικαστὰν ἁλιᾶν. *J. G.*

33. Μανῆ] Coll. P. & L. In Impressis μανὴν. *M. du S.*

36. Πέλεκυν τὸν ναυπηγικὸν] Pro πέλεκυν ναυπηγικὸν est illa loquendi forma propria fere Atticorum: Xenoph. Symp. p. 521. v. 10. ἱστοβοεῖα τῆς ἀρχηγέτιδος τριήρους τὰ κεραμεικά. Theophr. Char. Eth. c. V. Θουριακὸς τὸν τραγῳδὸν λιπόντων, ἢ βακλησίας τὸ σκολιὸν ἐκ Λακεδαίμονος. Epicharmus in Scirone: πηλίνου λυχνίς. Aristoph. in Γήρᾳ· κοπὶς τὸν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα Τὸν ῥήτορ' εἶδον λάρνακι ἠμφιεσμένον Τῶν ἀνθρακικῶν — Posteriora subministrat Pollux X, 87. 104. 111. *T. H.*

37. Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, super quo aliquid dissecatur: vox in usu rarissimo. *J. B.*

Ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενον] Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi qua naves fabricant, eam resecabit scansorio navis tabulato suppositam.* Pro ἐπικόπῳ in Mss. est ἐπικόπτῳ sed aut legendum est ἐπικοπάνῳ, aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον usus est *Lucianus*, sicut illo *Menander* in Messania, ut auctor est *Pollux* Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes assandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλαϊνὸν, ξύλινον, ἐπίξυστον dictam esse istam mensam coquorum ἐλαϊνὸν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est *Hesych.* quamvis alios ἐλαϊνὸν scribere doceat, & aliunde petere hujus vocis originem: vide in ἐλαΐσιν. Apud *Pollucem* stultissime vertitur ἐλαϊνὸν *olearia cella*: vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit *Pollux*. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mss. ut hic *Lucianus*, prae se fert ἐπίκοπον, sed non in verbis *Menandri*, quae statum ex ejus Messania affert; nec in lib. VI. c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi; recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem *Menandrum Pollux* tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque usos discimus ex *Eustathio* ad Odyss. B. v. 237. ubi ἐπίξυστον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρὰ δύο κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ πρωτείας, ἢ ὡς οἱ ἐπίξυστα ἢ ἐπικόπανα ἢ ἐπικαμίνου ἤτοι ἐπικαμινίου φασὶ τινες ὅτι κοπῆναι· qui locus admodum facit ad hujus nostri *Luciani* explicationem. Vide quoque antiqua Scholia ad hunc locum *Homeri*, in quibus male legitur πρωτείαις ἢ ἐπιξύλοις, ἤγουν ἐπικόποις, ὅτε κοπῆναι, pro ἐπιξύλοις. Sic & male legitur apud *Hesych.* ἐπίξυλον pro ἐπίξυστον, τὸ παρ' ἰσίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est five *scala*, qua in navem altiorem, aut *tabula*, qua in lintrem aut scapham pervenire commode possumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque *Lucianus*. Verte Luciani locum: *Menippus ipse capta securi, qua naupegae utuntur, eam resecabit, usum pro mensa, seu trunco, quae secanda imponuntur, tabula, qua scapha conscenditur.* *J. G. G.*

Ἐπικόπῳ] Hujus & loci & vocabuli meminit *H. Stephan.* Thes. T. II. p. 354. Ἐπίκοπον, inquit, *substantive, Lignum quod supponitur quum quid securi secatur, ut* Budaeus *interpretatur apud* Lucian. *in Dial. Char. & Merc.* λαβὲ πέλεκυν &c. *loquitur autem ibi de barba. Potest tamen & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt, ut* ἐπικόπανον. *Antiquam autem eam vocem esse* Eustathius *tradit, eique synonymum* ἐπίξυστον, *ut* ἐλαϊνὸν *vocari* ἐπικάμινον.

Ari-

9. MEN. At barbam iſtam quoque deponat, Mercuri, gravem ſane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt. MERC. Recte mones; & iſtam remove. PHIL. Quis autem erit, qui detondeat? MERC. Menippus ille, capta ſecuri nautica, præcidet eam pro codice uſus ſcala navali. MEN. Minime, Mercuri:

MEN. Ἀλλὰ χὴ τ᾽ πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, χὴ λάσιον, ὡς ὁρᾷς πέντε [c] μνῶν τρίχες εἰσὶ τὰ ἐλάχιστον. EP. εὖ λέγεις· ἀπόθου χὴ τοῦτον. ΦΙΛ. χὴ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; EP. Μένιππος οὑτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, [d] ἀποκόψει αὐτὸν, [e] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ

[c] Μνῶν τρίχες εἰσὶ] Μναῖ αἱσι τριχες. C. P. L. μναῖν τριχῶν αἱσι. O. F. Forte fuerit a *Luciano*, πέντε μναῖ αἱσι τριχῶν etſi nec repudiandum ſit τρίχες. [d] Ἀποκόψει] Ἐπικόψει. L. [e] Ἐπικόπῳ] Ἐπικόπτῳ G. P. *AlW.* ubi praeterea notatum: Ἐπικόπῳ *forſan legendum.*

Ariſtophanis *autem* Scholiaſtes ἐπίξηνον *eſſe dicit* (ad Acharn. v. 317.) μαγειρικὸν κοφινον, ἐφ᾽ ᾧ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Euſtathius *exponens Homericum illud Od.* Β, 237. παμβοίδιος κεφαλας, *ſubjungit*, προτύπωσιν, ἢ ἐς τὸ ἐπίξηνον, ἤτοι ἐπικόπιον, ἤτοι ἐπικοφινίῳ ἔοικε, ὅτε κοπῆναι, *in truncum in quo carnes concidi ſolent. Sed fortaſſe non minus* ἐπίκοπον *ſubſtantive dicitur, quam* ἐπίκοπος *quemadmodum apud* Poll. ἐπίξηνον, *& apud* Scholiaſtem Ariſtophanis ἐπίξηνος. *Praeterea in altero ſubintelligi poſſe videtur* κοφινος, *aut* τράπεζα, *aut tale quid, in altero* ξύλον, *aut aliquid aliud. Sicut vero tam* ἐπίξηνος *dicitur, quam* ἐπίξηνον, *ita tam* ἑλεὸς, *quam* ἑλεὸν, *ut* Euſtathius *annotat.* Poſtea de ἐπικοπάνῳ profert, quae *Pollux* ſcripſit V, 90. X, 101. Fundum fere vides eorum, quae a *Graevio* ſunt explicata: paucis quid hoc de vocabulo ſit tenendum declarabo. Ἑλεὸν apud Homerum, vel ἑλεὸς, hoc enim numero ſolum occurrit Il. I, 215. Od. Ε, 432. τράπεζαν eſſe μαγειρικὴν ſive *menſam coquinarem* veteres conſentiunt: eorundem auctoritate maſculinum genus accipimus; quamvis alioquin pro neutro faciat τέλεον *Ariſtophanis* in Equ. v. 152. 169. & ab utrovis aeque repeti poſſit *Poëtae* ἑλεῶσι· non aliter *Pollux*; nam & IV, 123. ubi rariorem vocis uſum exponit, Ἑλεὸς δ᾽ ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ᾽ ἣν πρὸ Θέσπιδος εἰς τὰς ἀναβάσεις τοῖς χοροδιδασκάλοις ἀπεκρίνοντο, membranis ſi obtemperemus, Ἑλεὸν erit revocandum. *Philopono* tamen vel *Cyrillo* ὁ Ελεὸς, τοῦ ἑλεοῦ, *Eleus fluvius, menſa.* Hinc ἑλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι ἀμφιεννύντας εἰ ταῖς θοίναις teſte Athen. IV. p. 173. A. quem deſcripſit *Euſtath.* ad Il. I. p. 773. v. 43. Dubitat *Harpocration*, an Ἑλεσιάκοι *Lyſiae*, quos alii τοὺς τὰ ἅλη κόπτοντας, τῷ ε παραμβεβλημένῳ, interpretabantur, indidem ſint derivandi: μήποτε δὲ ἀπὸ τοῦ ἑλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλίνου, γίγνεσθαι τύπωμα· ubi quid ſibi velit ἐκτὸς prorſus omiſſum a *Suida*, minime perſpicio; niſi quis reponi probet ὄρκος, vel, quod verius exiſtimo, ὅπερ ἐστὶ κόμμος ξύλου. De ἑλεοῖς plura *Jungermann.* ad *Poll.* X, 101. n. 44. Idem cenſetur ἐπίξηνον ſaepius in *Ariſtophanis* Acharn. v. 317. 354. 364. 365. uſurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam eſſe *culinariam*, hanc, ut *Suetonius* ait in Claud. c. 15. *menſam lanioniam* ſtatuas: *AEſchyl.* Agam. v. 1286. Βωμοῦ πατρῴου μ᾽ ἀντ᾽ ἐπίξηνον μόνη Θερμῷ κοπεῖσαν φονίῳ προσφάγμασιν quorum mihi *Stanlei* verſio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Κόπιον adjungit *Pollux* origine par, ſed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον *Menandri* verba vel integra poſſunt ſervari, ut initium jambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ὑγιῆσαι μ᾽ ἄλως Ἐπικόπανόν τι — *Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis:* nam nihil eſt futilius ea explicatione, qua ſibi blanditur ad *Menandri* Reliquias *Philargyrius* ille *Cantabrigienſis.* Ἐπικόπανον autem an ἐπίκοπον dicas, nullum intereſt diſcrimen: plus una vice meminit *Euſtath.* ad illud Od. Γ, 443. — βοῦν ἐπικόψων, ἀντὶ τοῦ ἐκκόψων τοῦ τραχήλου πλῆξιν· ἴδιον δὲ ἐπίκοπον τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόμμιον λέγεται· & ad Od. Λ. p. 1692. ἐκκόψω ἐμοῦ, ὡς οἷά τινες ἐπίξηνον, ὁ ἐγὼ ἐπικόμμιον· cujus vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Ariſtophanis Scholiaſtae κόμμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat *Juvenalis* antiquus Commentator ad XI, 141. *Etymol.* Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ᾽ ᾧ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· ὅθεν Ἀριστοφάνης Ε Δημοσθένει· de *Ariſtophane* liquet; *Demoſthenis* locum hactenus quaero. Hinc in *Heſychio* reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ᾽ ᾧ τὰ κρέα τύπτουσι ἐκκοπῆναι, ὃ νῦν τὸ κρεοκόπιον, vel ἐπίκοπον ξύλον· nihil enim obſtat, quo minus hunc in modum ſuppleatur, ut recte monuit *H. Stephanus*: ſic ἐπίκοπον σανίδιον, *tabella, ſuper quam aliquid inciditur*: *Paulus AEgin.* VI. c. 67. Leonides, ut ὀχίου ῥιζώσεως mederetur, ὑπλίου ἀναπλάσας τ᾽ ἄνθρωπον σμίλῃ κατ᾽ ἐπικόπου σανιδίου τοὺς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ ἀφεστὸν ἐξέτεμνε. Porro, quod *Heſychius* habet, Ἐπίζυλον, τὸ ἐπὶ ἀφαιρεμένου ἱματίου, ἢ τὸ παρ᾽ ὃν οἱ ἐπίκοποι, *Graevio* mutanti nondum adſentior. Idem: Κρέων, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λίθινον· veterem expoſitionem tradit Homericae vocis κρείων ſive κρήων duplicem; hi *codicem coqui, lanionisve* accipiebant, alii *lebetem, in quo* car-

λὰ τρίνά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο. EP. ὁ πέλεκυς ἱκανός. MEN. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτῷ τὴν κινάβραν. [a] βέλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῆ ὀφρύων; EP. μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας [b] ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ [c] ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ τρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ' ἤδη. MEN. ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. EP. τί, ὦ Μέ-

verum ferram mihi porrige; nam hoc quidem magis ridiculum. MERC. Securi est satis idonea. Euge; homini nunc quidem similior evasisti, dejectis ibi sordibus hircinis. MEN. Vinne paulum etiam demam de superciliis? MERC. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit, nescio cujus rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocyus inscende. MEN. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet. MERC. Quid-

a Βέλει] Ms. βούλει. P. b Ἐπῆρκεν] Ὑπῆρκεν O. c Ἀνατείνων] Ἀνατήκειν O. prave.

42. Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῆ τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν * τῷ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ ἡ κινάβρα λίγει τὴν πήραν. V.

* Πάντας μιαίνειν] Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 113. M. du S.

Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σιχαίνειν significet *fastidium creare*, quale solet odor ingratus ac teter; at *fastidire, aversari* σιαίνεσθαι· Cyrilli Gl. Σιαίνομαι, *tedo.* (*Taedeo*) Σιαντία, *fastidia.* Σιαντὸς, *teter.* Iisdem fere vocibus utitur ad σιαχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur *Cangius* Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam *Nicephori* & *Joannis Moschi* σιανθεὶς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι repeti: utrique loco potestas adfignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate.* Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 113. restitui commode possit, ἀπὸ τῆ Δία σιαίνειν, *propter ilam* συγνότητα nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluime dicere? κινάβρα *proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis tetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet*, sive malis, *omnes fastidiant:* an potius parva mutatione legi praestat? λίγει δυσωδίᾳ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, *ait* Lucianus *gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio.* Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἴσως κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἁπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πήρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. T. H.

carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni receptae tuto fidimus, μάλλω a Pariis τὸ ἐπικάρσιον vocari *Hesychius* ostendit: illi autem conjecturae, qua suspicatus fui in eodem restitui posse Ἔπ κορον, ἐπικόρμιον, Πάφιοι aut Πάριοι, pro Ἐπίκορον, ἐπίκυπτον, parum tribuo, quia forte probabilius emendes, Ἔπ κορον, ἐπίκαρτον. *Scaligero* subscribo Glossas corrigenti, *Cala*, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad praeciden dam tam grandem philosophi barbam scala navali Menippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque magis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabulam postularet. T. H.

40. MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας] Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt. Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte, *Euge vero; nunc homini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis* Ἀναπέφηνας intellexerunt, quasi actionem contineret; perverse: aliud norma Graecae linguae, atque ipse *Lucianus* suadent. Θ. Δ. IV. §. 1. σὺ δ' ἄνθρωπος ἤδη ἀναπέφηνας. Κατάπλ. c. 24. πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; *Xenoph.* Socr. Apol. p. 411. v. 9. ὅτι θύων τισι καινοῖς δαιμονίοις, οὔτε ὀνους, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα. *Suidas:* Ἀναπέφηνα, ἀπεδειχθην, ἢ ἐχρὶ ἐναπέφηνα. Nihil moror Philopatridis consarcinatorem. §. 3. ipse rectius §. 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nunquam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quae habet ipse, deponit atque a se projicit: modo, τὴν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθαι, &, ἀπόθου τὸ τοῦτον. Ἕρμ. c. 5. πᾶσαν ἐν ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ὡς πολλῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέμενος μανίαν τιμῆσαι τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo fit capiendum αὐτῆ, tanquam si locum, ubi sordes excussae jacebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quae Mercurii personae conveniant, manifesto, dummodo sententiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram Menippus ad deradendam philosophi barbam risus causa poscit: verum, inquit Mercurius, Menip-

pi

Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ multum in vita utilitatis ipsi adtulit. PHIL. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguæ libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides. MERC. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda.

10. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam adfluentiam, oppi libidinem jocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam teterrimam illam spurcitiem deposuisti.* Exinde Menippus iterum: *Vin tu, Mercuri, ut paullulum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: Ep. Ὁ πίλεως ἱκανὸς. Εὖγε· ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτῆς τὴν κισάβραν. Men. Βούλει μικρόν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter p. 225. v. 15. τι τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Jovis securi diviserat, repetitur. *T. H.*

41. Ἀνθρωπινώτερον ἀνεπ.] Sic apud *Athen.* ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383. B. *M. du S.*

42. Αὐτῆς] Id est, αὐτόθι, αὐθις. *F. G.*

Ibid. Τὴν κισάβραν] Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc *Horatius* anum hujusmodi dicit *hircum in alis habere.* Lysimachus apud *Plautum* in Mercat. Jam plenus aetatis, animaque fœtida Senex hircosus—. *G. C.*

43. Ὑπὲρ τὸ μίτωπον ἐπῆρεν] Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irridet, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae οἱ τὰς ὀφρῦς αἴροντες, *Menander* apud *Donat.* ad *Terent.* Andr. A. II. Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Eusseb.* D. E. p. 106. C. οἱ συμπεπροσωπωκότες τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες *Artemidor.* Procem. lib. I. p. 3. De ipso Platone *Amphis* apud *Diogen. L.* III, 28. Ὥσπερ κοχλίας συμπᾶς ἐπῳδὰς τὰς ὀφρῦς. *Alciphr.* I. Ep. 34. Ἐξ ἧς φιλοσοφεῖν ἐπιτόνους συμπὰς τὰς ὀφρῦς, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· ubi praeter hunc *Luciani* locum commoda notavit *Berglerus*, quaedam tamen a *Desid. Heraldo* praecepta ad *Martial.* I. Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interjectis expolias, ὑπερῆρκεν· verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi mallem ἑαυτὸν, quamvis enim haud negem recte dici ἀναπτύσσειν ἑαυτὸν, oratio tamen exit rotundior, si ἀναπτύσσειν referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita *Lucian.* in Tim. c. 54. ἐπιστάσας γοῦν τὸ πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀναπτύσας· & *Etymologus* esse contraria monet ὑποκαθῦσαι & ἀναπτύσσειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud *Ammiani* de rege Chnodomario XVI. c. 12. *ardua subrigens supercilia*; & p. 143. *elatus in arduum supercilium.* *T. H.*

44. Ἐπῆρκεν] Vide B. πρ. c. 7. ὡς ἐπῆρκα τὸ ξύλον. *M. du S.*

48. Ὑπὸ μάλης] Quicquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est *Demosth.* contra Aphob. Ψεύδομαι. Οὐχ οὗς, εἰδὲ δυο ταῦτ' ἴσασιν, εἰδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόπλασις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μίσῃ πολλῶν παρόντων· *non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus.* Ita dicitur alibi ab eodem *Luciano* ὑπὸ κόλπου, *sub sinu.* *G. C.*

Ὑπὸ μάλης ἔχει] *Erasmus* in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem hujus phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, jure merito propterea castigatus ab *H. Stephano* in Anim. cujus operae praeclarae non meminerat *H. Valesius*, quum ad *Amm. Marcellin.* XXVI. p. 512. iisdem, quibus *Stephanus*, exemplis usus. *Graecos* ὑπὸ μάλης *de re furtiva & occulta solere dicere* observat. Nos alias ad *Thomam Magistrum* plura. *T. H.*

49. Κολακείαν] Ita Ox. Reliqui κολακείαν. *M. du S.*

55. Γε] Hoc pro vulgato γὲ ex MS. Ox. reposuimus. *M. du S.*

d Κολακείαν] Ex O. Edd. omnes κολακείαν. omnino debebat ὄντα.

e Γε] Sic O. Cunctae Edd. γὲ· quod si retineretur deleri

παρισώσεις, ἢ ᾠδάς, καὶ βαρβαρισμούς, ἢ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. PH. [a] ἦν ἰδού, ἀποτίθεμαι. EP. εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν [b] ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσθω· πέτασον τὸ ἱστίον, εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

posita, paria paribus æquata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera. RHET. Ecce enimvero, pono. MERC. Bene habet: solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: anchora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis sit.

Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, ἢ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σύ, ὁ ἀρτίως τὴν πώγωνα δεδημένος; ΦΙΛ. ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾠόμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. MEN. ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. EP. τὰ ποῖα; MEN. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν ἅπασιν λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν καλυψάμενος, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιλυπεῖα· ἢ ἔωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ὑπὸ τὴν σοφίαν ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; MEN. πῶς, ὃς ἔσπευσα ὑπὸ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός.

11. Quid ploratis, inepti, tuque maxime, philosophe, cujus jam modo barba fuit evastata? PHIL. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opinabar animam esse. MEN. Mentitur: nam alia sunt, quæ credas eum pungere. MERC. Qualia? MEN. Quod non amplius coenabit apparatas coenas, neque de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput obvolutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo mane decipiens juvenes sapientiæ prætextu argentum accipiet: hæc urunt eum. PHIL. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse? MEN. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.

12. Ve-

a Ἦν ἰδού] Ἤνιδε P. εἶεν, ἰδού. B2. quod sine dubio editoris. b Ἀνελώμεθα] Ἐλώμεθα. O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium.

59. Καὶ βαρβαρισμούς] Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἕνεκεν· ὡς τὸ, αἱ δὲ δύο σκαπτάλαι, ἢ τὸ ᾠδηκόνησα. V.

66. Δεδημένος] Πεπορθημένος. V.

73. Χαμαιλυπεῖα] Περιττὰ. V.

a Οἱ δὲ δύο σκα. . .] Videtur hic aliquis locus cistus fuisse. J.C.

Ex Homeri Od. M, 73. ut indicavit M. du Soul. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit E. A. prave: quum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερομένων, non contra. Ceterum quomodo pertinet haec adnotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit: Eruditiss. itaque Duker. ad Thucyd. p. 297. n. 63. fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe mellius, inquit, conveniebat illis, quae legantur in Lucian. Dial. Junonis & Latonae p. 243. v. 22. hujus Ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ὁ μὲν αὐτῶν —— ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens adsentior. Similis orationis figura p. 242. v. 92. Ejusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, repetiet in G. ad p. 239. T. H.

59. Παρισώσεις] *Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & jucundius, longiora. Cicer.* de Orat. III, 48. In Orat. c. 25. *paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quaesitas venustates* parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide *Philostr.* p. 497. Meminit iterum *Nostor* Δημοσθ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Βαρβαρισμούς] Ridicule hoc dictum. Praeterea *A. Gellius* V, 20. negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed *Luciani* jam aetate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Ἑρμ. c. 17. B. πρ. c. 10. & 23. *M. du S.*

60. Ἦν, ἰδού] Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδοὺ, *ecce*: quod alibi quoque sæpiuscule apud nostrum occurrit, sed sæpius corruptum. Dicitur pro ἴνα ἰδοὺ. *J.G.G.*

Ἦν, ἰδού] Secutus est Eruditiss. *Graevius H. Stephanum* Th. L. Gr. T. I. p. 1104. Ἦν ἰδού, inquit, *apud Lucian. eadem signifi. initio Anachars. Sed ego tam in hoc loco quam in caeteris scribendum puto* ἦν' ἰδοὺ *posita post* ἦν' *apostrophi nota: nec enim dubito, quin elisum sit* ι *adverbii* ἴνα, *quod cum τῷ* ᾠδηκόνησα τῷ ἰδοὺ *perinde ac si diceretur* ἴνα ἰδοὺ. Ego, quanquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. T. H.

62. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελόμεθα] *Polyaen.* IV. c. 6. p. 374. ἄλλοι μὲ ἀνίσπων τὰς πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκων τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνεμῶντο. Quam hic ἀπο-

12. Verum interea dum cædimus ſermones, nonne clamor aliquis auditur tanquam a terra vociferantium? MERC. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione: etenim hi in concionem coëuntes læti rident cuncti ob Lampichi mortem: ejusque uxor comprehenſa tenetur a mulieribus, & infantes teneri pariter & ipſi a pueris impetuntur largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyone, qui funebri oratione cohoneſtat exſequias hujus Cratonis. Atque etiam profecto Damaſiæ mater gemitus ciens præit leſſum cum feminis in funere Damaſiæ: te vero nullus, o Menippe, lacrimis proſequitur, quieteque jaces ſolus.

13. MEN. Nequaquam; ſed audies canes jam jam miſerabiliter ululantes mei cauſa, corvosque flebilem in modum aliis concrepantes, quando frequentes ſepelient me. MERC. Fortem te præſtas, Menippe. Sed quoniam in portum appulimus,

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ὦ κρανγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; EP. ναὶ, ὦ Μένιππε, ἀπ' ἀφ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἅσμενοι γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμπίχῃ θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίοις λόγοις διεξιόντα ὅτι Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τῆς θρήνου σὺν γυναιξὶν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδείς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων αἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς ῥαίροις, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. EP. γενναδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς δὲ ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,

c Γυναιξὶν] Ταῖς γυναιξίν. Margo *Alw.* d Ὠρυομένων] Ὠρυομένων. O. F. quaſi ab ὠρύξ.

ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν idque jam obſervatum a *Paul. Leopardo* Em. XIV. c. 10. & *C. A. Dukero* ad *Thucydid.* IV. c. 12. n. 41. nec *Stephanum* in Theſ. Luciani loca fugerunt. *Pauſan.* X. p. 860. διὰ τὰ ἀποβάθρας καταιόν. *Poll.* VIII, 120. μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἄγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit Vir Illuſtris ad *Callim.* H. in Del. v. 22. *T. H.*

72. Τοῦ ἱματίου τὸν κίφωνα παλυνάσας] *Petron.* c. VIII, p. 33. *Tarde, imo jam ſero intellexi me in furnicem eſſe deductum: exacratus itaque aniculae inſidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem:* ibi vide Commentatores. *T. H.*

73. Πείσεται] Futurum, uti ſupra Ev. Δ. X. αἰτίαν μάστιγι ἢ τιμωρίαι τῇ μητρ. Saepius hoc fieri videas. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ] Sequentibus adjunxi ἀργυρίου λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ſecus atque Interpretes fecerunt. *T. H.*

77. Ἐκπιόντα] Conſule *Diogenem Laertium* p. 162. B. qui Menippum ait laqueo ſibi necem conſciviſſe. *M. du S.*

84. Συνίχεται] *Illius uxor conſtringitur a mulieribus*, quaſi nempe ſuffocanda. Male hic locus verſus eſt, *illius uxorem mulieres circumſtrepunt.* *J. C.*

Συνίχεται] Niſi verſionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνηχεῖται, unde petitum ſit illorum, *uxorem mulieres circumſtrepunt*, exputare non poſſum. Suſpicabar olim συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire ſevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo *Lambinus* in *Polybio* I. p. 119. pro ἐπὶ τῷ λιμῷ συναγομένους legebat συναγχομένους, *fame ſuffocatos* ad *Corn. Nepot.* Ham. n. 35. Nunc ſatis contentus ſum ſcriptura vulgari: ſignificat enim *comprehenſam conſtrictamque teneri: Porphyr.* in *Euſeb.* Chron. p. 60. τὴν δὲ ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐν τῷ γυναικείῳ διὰ τὴν μοιχείαν συνεχομένην ἀπήλθε. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat *Lucianus*, eundem exitum a Locrenſibus Dionyſii junioris habuerunt. *Strabo* VI. p. 398. *AElian.* H. V. IX, 8. *T. H.*

86. Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic paſſim. *J. B.*

87. Διόφαντον] *Cicer.* in Bruto p. m. 215. C. Diophanis meminit Mitylenaei, Graeciae illis temporibus diſertiſſimi. Lacedaemonius antiquus ſcriptor. LLoyd. *M. du S.*

90. Ἐξάρχει] Narrat eadem *de Luſſu.* *J. B.*

Ἐξάρχει τῷ θρήνου] Protulit *Deſ. Herald.* ad *Martial.* II. Ep. 11. Mox θάπτωσι με unde *Cuperus* expiſcatus fuerit de ſepultura per ignem eſſe capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obſ. lib. I. p. 48. *T. H.*

94. Ὀλίγου] Sic lego, ut Dial. XXIII. pro ὀλίγων, quod in plerisque eſt. Recte tamen *P.* & *S.* *M. du S.*

3. Πάσ-

ριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους μελλησόμεθα. MEN. εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ, προϊωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί ἂν ἔτι καὶ μέλλοις; [a] πάντως δικασθῆναι δέησει· καὶ τὰς καλαδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχὸς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

vos abite ad tribunal, recta illac progressi: ego vero & portitor alios arcessemus. MEN. Prospera sit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino judicium subire oportebit: & poenas faiunt esse graves, rotas, vultures, saxa. Exponetur autem palam uniuscujusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. CRATETIS ET DIOGENIS.

ΚΡΑΤ. CRAT.

ΜΟιριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα; ὃν ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ὀπιλέγειν, Ἢ μ᾽

1. MOerichum opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis adfluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tol-

a Πάντως] Defuit in Edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa.

11. Τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρος αἰσάγει παλαίοντας τῇ σίχου, ὡς τῷ † Ἀριστέου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

* Ἢ κουφίζω] Sic E. A. Κυρίσω ubique & προκομίσω scripserat M. du Soul. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. T. H.

† Ἀριστέου] L. Ἀριστέα. Sed tamen Ἀριστέου est etiam in C. M. du S.

11. Πάντως] G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. M. du S.

Ibid. Δικασθῆναι δήσει] Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δήσει. πάντως vulgo deest. J. G. G.

7. Μοιριχον] Ficta credo haec nomina. M. du S.

10. Πλούσιος ἐκ αὐτὸς ὤν] Perperam in Aldina, Salmuriensi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὤν ponitur signum interrogationis Graecum; eoque deceptus fuit Interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. J. J.

11. Τὸ Ὁμηρικόν] Legendum ὃς ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. M. du S.

11. Ἢ μ᾽ ἀνάειρ᾽ ἢ ἐγώ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem Il. Υ. v. 724. J. G. G.

20. Οἱ μάντεις εἴτε λαὸ τ᾽ ἄρ᾽ων &c.] Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες· nam ὦσγε nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco εἴτε Juntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam adscitum cursum orationis interruptum expediet, καὶ οἱ μάντεις εἴτε λαὸ τ᾽ ἄ. τ. τὸ μ. εἴτε ἀ. τ᾽ ὀ. εἴτε Χ. π. ἀλλὰ ἐκ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρεῖχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII. p. 581. *Iisdemque subseruntur genitalium exterorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum*, hunc in modum scribens: *Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristeas viri ditissimi se mutuo caperent, ac se vicissim heredes instituissent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse*: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulenti vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendebat, insidiis testamentariis interveniebant: egregius est *Plinii* locus I. Ep. 20. T. H.

22. Χαλδαίων παῖδες] Sic Necyom. c. 6. Ennap. Ed.

tolle me, aut ego te. DIOG. Quid ita, Crates? CRAT. Mutuis obſequiis captabant alter alterius hæreditatem ætate æquales: & teſtamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Ariſtea Mœrichus, ſi prius decederet, domino relicto ſuorum omnium; Mœricho viciſſim Ariſteas, ſi ante eum abiret: hæc quidem in teſtamento erant ſcripta: illi vero obſervabant ſeſe invicem antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, ſive ab aſtris conjectarent futura, ſive ex ſomniis, ſive Chaldæorum imbuti diſciplina, quin & ipſe Pythius modo Ariſteæ tribuebat victoriam, modo Mœricho; lancesque nunc ad iſtum, mox ad illum vergebant.

ἀνάγε, ἢ ἐγώ σε. ΔΙΟ. τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπθυον ἀλλήλυς; ΚΡΑ. ὦ κλήρυ ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες· ἡ στὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθευτο, Ἀριστέαν μὲ ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότιν ἀφιεὶς τ ἑαυτῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτῦ. ταῦτα μὲ ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐθεράπθυον ἀλλήλυς ὑπερβαλλόμυοι τῇ κολακείᾳ. ἡ οἱ μάντεις, [b] εἴτε ἀπὸ τ ἄστρων τεκμαιρόμυοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τ ὀνειράτων, ὥσπερ Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ ἡ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲ [c] Ἀριστεῖ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. ἡ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲ ἐπὶ τῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

2. DIOG. Quem ergo exitum res habuit, Crates? eſt enim audire operæ pretium. CRAT. Ambo mortem obierunt eodem die; hæreditates autem ad Eunomium & Thraſyclem inopinato pervenerunt,

2. ΔΙΟ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡΑ. ἄμφω τεθνᾶσιν ὑπὸ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον ἡ Θρασυκλέα ἀφῖκθον, ἄμφω συγγε-

b Εἴτε] Οὔτε *J.* ὥτε Margo *AIW.* c Ἀριστεῖ] Ἀριστέᾳ G. L. Ed. Steph.

Æd. *J.B.*

24. Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. *J.B.*

Ἄρτι δὲ Ἀριστεῖ] Miratur *Bourdelotius* cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστέαν appellarit; & merito miratur. Mſ. oſtendit hoc vocabulum eſſe mendoſe in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ ſcribit Ἀριστέᾳ, ut ſcribendum eſt. *J.G.G.*

Ἀριστέᾳ] Ex MS. Gr. & L. editionum mendum ſuſtulimus, quæ omnes præter *Stephan.* legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non *Lucianus* de *Ariſteo* aliquo Corinthio loquatur: plures enim *Ariſtei* Corinthii apud *Thucydidem* occurrunt, Ariſteas nullus. *M. du S.*

Ἀριστεῖ] Ut Ἀριστέᾳ reponatur, quia Ἀριστέας ante dictus fuerit, magno opere contendunt noſtri Commentatores, a quorum ſententia valde diſſidet *Steph. Berglerus*, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cujus in hac cauſa ratio habeatur. Ad *Alciphr.* I. Ep. 1. ubi leguntur οἱ βορέαι haec notat: *Pro οἱ βορέαι, quaſi a βορέας per metaplaſmum; ut & Aratus εὐήμυιος βορῆος Διος. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog.* Ἀριστεῖ *formavit, eum nominans, qui non* Ἀριστέας, *verum* Ἀριστέας *vocabatur, ſed hoc non ſine alluſione ad* ἀριστεύς. Illam alluſionem, haud quidem alienam, etſi non praeſtem, ceteris tamen non invitus accedo: eſt enim talis nominum, praeſertim propriorum, formae mutatio neutiquam inſolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάνθιον *Homerus* plerumque appellat, idem Μελανθεὺς Od Υ, 255. Φ, 176. Ἀμοιβεὺς & Ἀμοιβέας non differunt, quod poſterius in *AEliani* V. H. III, 30. contra *Scheſſerum* recte defendunt *Kulmius* ac *Perizonius*, & dudum ante utrumque *J. Fr. Gronovius* Obſ. IV. p. 240. Proconneſius Ariſteas, peregrinantis, quum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριστέας dicitur a *Strab.* XIII. p. 881. A. *Pauſan.* V. p. 392. *Jamblich.* V. Pyth. §. 138. *Tatiano* p. 136. *Clem. Alex.* Str. I. p. 333. D. refingi volunt *H. Stephan.* ad Maxim. Tyr. Diſſ. XXVIII. p. 282. *Caſaubon.* & *Scherpezeel.* ad *Strab. Hoeſchel.* ad *Origen.* contra Celſ. p. 113. *Rutgerſ.* V. L. VI, 14. *Potter.* ad *Clem.* quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem *Herodotus* nominat Ἀριστέαν τ Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριστέα *Thucydides* & *Plutarch.* T. II. p. 871. A. Non ergo licuerit *Luciano*, ſi liberet, formam ejus nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, *Apollodorum* adducam, qui II. p. 97. minore intervallo, quum poſuiſſet Ἀλκαῖος, mox ſubdit πάλιν δὲ Ἀλκέως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Jovis Homericae, unde has adumbravit *Noſter*, quae Achillis Hectorisque fata exigebant Il. X, 209. *Theogn.* v. 157. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοθ' ἄλλῳ. *T. H.*

25. Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* *J.B.*

γενεᾶς ὄντας, ὑδὲ πώποθ' προμαντθορέμενος ὕτω γενέσθαι ταῦτα. Ἀμφιλέοντές γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ ἐμπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙΟ. εὖ ἐποίησαν.

Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων οὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ἵνα κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενον) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. ΚΡΑ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙΟ. τίνα ταῦτα φῄς; ΚΡΑ. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙΟ. νὴ Δία, μέμνημαι τοῦτον ἁπαντα-

runt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis præsagio divinantes hæc ita fore: Mœrichus enim & Aristeas quum Sicyone trajicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Japygem incidissent, eversa navi perierunt. DIOG. Bonum factum.

3. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hæreditatem nanciscerer ejus baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas hæres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peræque chœnices lupinorum duos habentis. CRAT. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat tu ab Antisthene adeptus es hæreditatem, ego a te, multo majorem graviorisque momenti quam Persarum imperium. DIOG. Quæ tu bona dicis? CRAT. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem. DIOG. Memi-

33. Εἰς Κίρραν] Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἡ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὀλίγον ἔξω κατὰ τὴν Φωκίδα. V. ὅπου καὶ τὸ χρυσοῦν φασί. C. addunt.

34. Τῷ Ἰάπυγι] Ἀνέμῳ. G.

35. Εὖ ἐποίησαν] Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀθηναῖοι. G.

40. Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου. V.

31. Προμαντδορθόμενος] *Thom. Mag.* in Βούλομαι vitiose προμαντδούρθομαι & ὕτως. *T. H.*

32. Διαπλέοντες] Subint. Ἀριστέας & Μόιρυχος. *F. G.*

33. Εἰς Κίρραν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem *Pausanias* ab *Homero* scribit vocari Crissam. *Strabo* & *Ptolem* diversas faciunt. *F. B.*

Κίρραν] Prope Delphos. *M. de S.*

38. Ηὐξάμην] Sic malo, quam ut vulgo εὐξάμην quanquam sæpissime sic reperiri non ignorem. De baculo Antisthenis *Diogen. Laert.* p. 141. A. B. Baculum gestare invidiosum fuit Athenis: vide *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. c. V. *M. de S.*

40. Κοτίνου] Ex cujus fronde στέφανος Ὀλυμπιακὸς. *Hesych. Suid.* Interpres *Pindari*, *Pollux*, alii. *F. B.*

55. Ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον] *Alii vero nihil curabant ejusmodi possessiones, nullusque coluit nos, hereditatem nostri sibi spondens: verum omnes argenti studio capiebantur.* Quod hic Græce, εἰς τὸ χρυσίον βλέπειν, id Belgice dicimus op het geld sien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel ὁρᾶν est *affectare*, *petere*, *cupere*, adjuncta præpositione εἰς vel πρὸς, sed & aliquando omissa. In De Gymnasiis c. 10. Ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺν εἰς φιλίαν τὰ δῶρα ἡμῖν ἀποδέχεσθαι. *Non sensim nos expetimus dona.* In Charidemo c. 19. Καὶ χαλεπὸν εἴ τις ἐκείνου ἐξετάζειν βούλοιτο τὸ τιχὸν, εἰ ὀρθῶς πάντας εἰς τὸ καλὸν ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τῆς παιδὸς τιθεμένους. *Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere velit, omnes comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia ducentes.* In de Mercede Cond. c. 24. Καιρὸς ἦν πρὸς ἀλήθειαν ἤδη ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4. Ἀλλὰ θαῤῥοῦντα χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, εἰς τὸ τέλος τὸ ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἔνω εὐδαιμονίαν. *Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viæ metam pervenire studeat, & ad illam, quæ supra est, beatitatem.* In Demonacte c. 2. οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, *Philosophiæ studiosi.* Sed hoc in loco pro ὁρῶντες V. Cl. *Graevius* ὁρμῶντες legi vult; sequi etiam paullo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμήσαν. *Aelian.* H. V. I, 28. οἱ Ῥόδιοι φασὶ τὸ μὲ εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὁρῶντα ἐκ Παρράσιον αὐτούς.

Sed & sine præpositione βλέπειν & ὁρᾶν simpliciter eo sensu sumptum reperitur. *Noster* in Amoribus c. 24. Τίς ἐρᾷης ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; Hic quidem βλέπειν non est omnino *affectare*, *cupere*; sed tamen *spectare*, ut illud verbum sæpe apud Latinos: vertendum autem, *cum vita ad tyrannidem spectaret.* Non intellexit id Interpres, jure propterea castigatus jam ab *Jac. Gronovio*. Græcæ phraseos callentissimo. Sed plane pro *affectare*, *petere*, *studere*, su-

mini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibique etiam ampliores reliquisse.

4. CRAT. At ceteri non curabant ejusmodi possessiones, neque nos adsectabatur talis hæreditatis spe; siquidem auro omnes inhiarent. DIOG. Quippe; neque enim habebant, ubi reconderent accepta a nobis talia bona, diffluentes præ luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protenus & diffluebat, quum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danai filiabus istis, quæ in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant. CRAT. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

δεξάμενον τὸ πλῆθος παρ' Ἀντισθένους, καὶ οἷοί τε ἦσαν ἔτι πλείω καλαλιπεῖν.

ΚΡΑ. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. ΔΙΟ. εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ὅπου θέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ τις ἢ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθύς, καὶ διέρρει, οὐ πυθμένα τέγειν δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τῶν Δαναΐδων αὗται παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡΑ. ἐκεῖνο ἡμεῖς μὲν ἔξομεν κράτιστα· οἱ δὲ ὀβολὸν ἄξουσι κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΑΛΕ-

62. Στέγειν ὑ δυναμένου] Δίκαιον, βασάζειν. V.

sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22. Οὐ γὰρ ἔστι χρυσίον ἔκει, ὅπερ ἄξιον ὁρᾶν, ὡς ἀληθῶς περὶ αὐτῶν. &c. *Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur, ut de iis instar se contendant.* Potest & recte eo sensu per *videre* verti, quum etiam *videre* ita sumatur apud Latinos; ut jam ad *Livii* II. c. 22. docuit optime omnium de illo scriptore meritus, *J. Fr. Gronovius*; qui & eumdem hunc ex Luciani Hermotimo locum ibi adfert; ut & per *intueri*, uti hoc verbo utitur Nepos in Themist. c. 7.

Hunc in modum eleganter potest explicari locus quidam in De Mercede Cond. c. 29. ubi Auctor ait, in Regum Persarum conviviis adesse Eunuchum, qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos conjicist, dum alius Eunuchus jam dudum tensum arcum tenens, τὸν δὲ μὴ θήμας ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ θήμας, vix potest hic esse, qui simpliciter adspiciat (nam cujus, eisdem accumbentis epulis, oculi ita coërceri queant, ut plane non conjiciantur subinde in eos, qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat, ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forsan ita hunc locum cepit quoque *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 13. quia legi vult, ὡς δὲ μὴ θήμας ὁρῶντα. At illud ὡς commodissime subaudiri, patet ex iis, quæ attulimus. Quin iterum ὁρᾶν pro *petere*, *incumbere in aliquid*, reperio positum ab Luciano pro Imaginibus c. 18. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾶ (ὁ Ἔπαινος) ἵνα ὑπερθαυμάσῃ, καὶ ζηλωτὸν ἀπεφήνῃ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem esse liberam, & arbitrio laudantis permissam, neque terminis circumscriptam. *Sed in id in primis*, inquit, *ea incumbit, quomodo mirum admirationem suam sit maxime extensura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura.* J. J.

62. Τῷ πυθμένος στέγειν ὑ δυναμένου] Non dubites fere, quin hanc *Luciani* cogitationem pepererint *Euripidae* versus apud *Plutarch.* περὶ Ἀδολεσχ. p. 502. C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγειν πιμπλάναι Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους. T. H.

65. Ὀδοῦσι δ' ὄνυξι] Ut solent utentes armis a natura datis ferae bestiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in *Tullio*, *Toto corpore atque omnibus unguibus, ut dicitur, contentioni vocis adservimus* Tusc. Disp. II, 23. mutaverim in *unguiculis*. Utrumque locus *Ciceronis* & *Luciani* non fugit *Erasmum* in Chil. T. H.

68. Ἔξουσι] De ἴξουσι cogitabam, cum animadverti stare sic posse, ut & Dial. XXVI. M. du S.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ [a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

LUCIANI SCIPIO,

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

ΑΛΕΞ.

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου; ὦ Ἀννίβου ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. ὔμενγε, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. ἐχέτω ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙΝ. τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. ὅτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙΝ. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. περὶ προεδρίας φησὶ γὰρ ὅτος ἀμείνων γε-

ALEX.

ME par est præponi tibi; Aferi melior enim sum. AN. Neutiquam; verum me. ALEX. Ergo Minos causam disceptet. MIN. Quinam estis? ALEX. Hic Annibal Carthaginiensis: ego Alexander Philippi filius. MIN. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est? ALEX. De primæ sedis jure: fert enim hicce se præstantiorem exti-

[a] ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ] Sola *P.* Σκιπ. Pro Μίνωος *F.* Μίνως, ut supra ἰμβασίης pro ἰμβασίης.

70. Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαι σου] De summa Imperatoris laude *Lucianus* hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud *Livium Appianumque* a Scipione rogatus, quem maximum omnium Imperatorum, qui unquam fuissent, crederet, Alexandrum Magnum nominasse traditur; huic proximum Pyrrhum; se tertium, & si Scipionem vicisset, primum se existimaturum fuisse. Vide *Livium* XXXV. c. 14. & *Appian.* in Syr. *M. du S.*

Ἐμὲ δεῖ προκεκρῖσθαί σου] Ex historia colloquii, quod Ephesi habitum a Scipione Africano & Annibale *Livius* atque *Appianus* & *Plutarch.* T. I. p. 381. referunt, *Lucianum* hujus dialogi sumsisse argumentum observarunt *Fr. Fabric.* ad *Orosii* IV. c. 20. & *A. Schottus* ad *Corn. Nepot.* Vit. Annib. n. 1. Ejus sermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur *Polybius. Livio* sane quin suspecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem ejus cognoverit, facile dubitabit: nam postquam de Villio tanquam rem exploratam scripsisset XXXV, 14. *eum Ephesum profectum dedisse operam, ut cum Annibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius*, inquit, *secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi colloquutum cum Annibale.* Hoc ille, si *Polybium* haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fidejussorem parasset, tam sollicite demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis Imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus adfert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In *Juliani* Caesar. p. 320. & sequ. ubi Julium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: *Luciani* in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustris *Spanhemius*, ejusque sententias cum *Juliano* comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Annibalis disceptata fuit in Beatorum insula, jus dicente Rhadamantho, ut *Noster*, qui ipse judicio testis oculatus interfuit, narrat Ἀλ. Ἰσ. II. §. 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, quum eo delatus fuit *Lucianus*, insula Beatorum habuit. De προεδρίᾳ vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque vitam in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. *T. H.*

80. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια] Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικὰ eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disjungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cujus veteres secutus est *Lucianus* auctores: *Thucydid.* I. c. 18. εὖ παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια· adquem locum, nequis praecipiti judicio fallatur, operose cavet *H. Stephanus*; cujus adnotatio si fuisset in promtu *Jac. Gronovio*, mimus, ut puto, confisus Mediceis membranis non dedisset in *Herodoto* III. c. 4. τὰ πολεμικὰ ἅλκιμος pro τὰ πολέμια· istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tuetur *Dionys. Halic.* Ar. R. II. p. 96. v. 16. ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ πολέμια ἀλκίμων. p. 101. v. 13. ἄνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους. v. 23. ἀπὸ ἀφετηρίου καὶ τὰ πολέμια ἔργα ἀφέντες p. 544. v. 7. τὰ πολέμια ἅλκιμος. *Thucydid.* IV. c. 126. ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his *Lucia-*

titisse Imperatorem me. Ego vero, quemadmodum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui ante me fuerunt, ajo me praestitisse belli peritia. MIN. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, causam tuam age.

2. ANN. Id quidem unum, Minos, me juvat, quod hic loci Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem parte præ me quicquam habeat praecipui. Eos autem pono maxime laude dignos esse, quotcumque quum initio nihil essent, tamen ad magnum potentiæ fastigium processerunt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti. Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, quum primum sub fratris auspiciis militassem, summæ rerum præfui, belli peritissimus judicatus. Exinde Celtiberos in potestatem redegi, Gallos occidentales devici, superγενῆσθαι τραλήγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσωρ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. MIN. ἐκεῖνον οὖν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος [b] ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἓν μὲ τοῦτο, ὦ Μίνως, ἀνάμιλλω, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον ἔστω [c] ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ὅτι μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῆς δυναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς ἐγὼ γοῦν μετ' [d] ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχος ὢν τοῦ ἀδελφοῦ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τοὺς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ πρὸ

b Ὁ Λίβυς] Sic omnes Edd. excepta *P.* quae ὦ Λίβυ praefert. *c* Ἐνέγκαιτο] *J.* typorum vitio ἐνέγκατο. *d* Ὀλίγων] Depravate *H.* & *P.* ὀλίγω.

viani verbis Praestantiss. *Dukerus*, existimans similiter accipiendam esse *Thucydidis* phrasin τοὺς πολέμους διάφορον VI. p. 412. n. 14. Non moleste feret Vir humanissimus, si dissentire me profitear, & *Scholiastae Cass.* omniumque Interpretum partibus potius accedam; quas sane, simul atque locus boni scriptoris incontroversus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere constet, quod *bello strenuum atque egregium esse*, lubens deseram. *T. H.*

81. Ἓν μέρει ἑκάτερος ἑκάτω] *Julian.* Caesar. p. 318. A. καὶ ὁ μὲ Ἑρμῆς ἠξίου λέγειν ἕκαστον τὸ μέρει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ. Illud τὸ μέρει vel τὸν τοῦ μέρει apud *Nostrum* frequens, ad quod, etsi bene monuerat *G. Budaeus* C. L. G. p. 772. saepe nihilominus Interpretes offenderunt, eleganter illustravit *Jac. Gronov.* ad *Arrian.* A. A. III. c. 26. p. 142. *T. H.*

84. Τῇ Ἑλλάδι φωνῇ ἐξ.] Non necesse erat hoc a *Luciano* fingi: nam Annibal, cum in superis esset, Graece sciebat, cum opuscula Graece scripsisset. *Corn. Nepos* c. XIII. ejus vitae: *Hic tantus vir, tantisque bellis districtus nonnihil temporis tribuit literis: namque aliquot ejus libri sunt Graeco sermone confecti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulsonis in Asia rebus gestis.* *J. C.*

Ἐνταῦθα δὲ τὴν Ἑλ. φ. ἐξέμαθον] Credemusne *Luciano* inuenti hic Hannibalem tam diu extra patriam bellis gestis, & in exilio Graece nesciviſſe? Haud sane mihi fit vero simile: *Corn. Nepos* ait, eum *Sosilo literarum Graecarum usum esse doctore.* *M. du S.*

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν] Annibalem *Graece etiam locutum lepide ait* Lucianus τοῦ Νεκρικοῦ *Dial.* XII. ut notat *A. Schott.* ad *Corn. Nepot.* Annib. n. 38. loco, quem adferebat, parum attente considerato. Lucianus autem vix est, ut notam non mereatur, qui Annibalem ad inferos penetrare jussit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam hauriret: quid enim est minus credibile, quam virum suae civitatis principem, tot annos exercitus ex diversissimis gentibus conflatis ducem versutissimum Graeco sermone caruisse, aut omnino carere potuisse, idque eo tempore, quum usus ejus Carthagine propter commercia Graecorum & bella Sicula esset familiarissimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum se contulit, ab eoque maximarum rerum consiliis adhibebatur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando scholis interesse non fuerit dedignatus, eosque se praesente de virtutibus imperatoriis disputantes riserit? Sed clara sunt veterum testimonia: *Dion. Coic.* in Exc. *Vales.* p. 503. καὶ παιδίον πολλῇ μὲ Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλῇ δὲ & Ἑλληνικῇ ἤσκησε. *Zonar.* T. II. p. 74. Annibal τὸν τε Ἀλέξανδρον ἄλλοι τε ἄλλον παιδόμβρον, ἥδει δὲ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων. Habet ergo, quod de *Luciano* conqueratur, Annibal, qui sibi veris adversus Alexandrum argumentis abundanti in ipso dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. *T. H.*

91. Τοῦ ἀδελφοῦ] Sororis suae viro, qui successerat socero Hamilcari: ei Asdrubali nomen fuit. Vid. *Polyb.* initio lib. II. *J. C.*

Τοῦ ἀδελφοῦ] Non *fratri*, sed *sororis viro*. Vide *Livium* XXI. *M. du S.*

94. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.] Deceperat Interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem

περὶ τ' Ἡριδανὸν [a] ἄπαυλα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν μεσόγειον Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῶν πρωτευούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμην, οὔτε θεὸς εἶναι προσποιούμενος, οὐ μὴν τὰ μητρὸς διεξιών, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς

ratisque magnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestrem Italiam subjeci; ad suburbia usque primariæ urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modiis sim mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Hæc omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pu-

a Ἄπαυλα] Priores Edd. ἄπαυλας excepta *W*. In margine *AsW*. τοὺς π. τ' Ἡ. ἄπαυλας notatum reperi.

fore arbitror, qui lectionem jam olim a me repositam improbet. Usitatum est καλλιτρίχων ἄπαυλα, χάρων πολλῶν, τῶν Ἀσίαν ἅπασαν· contra ab indole linguae Graecae abhorret καλλιτρίχειν τοὺς τῶν χάρων οἰκοῦντας· longe aliud est καλλιτρίχιον, καλλιφόρμιον ποιεῖν τινα. Ad *Lucianum* quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Annibal apud *Appian.* Syr. p. 91. D. νῦν γὰρ ἐγὼ ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰς Ἄλπεις ὄρη μετ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἐς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενός πω θαρροῦντος, ἐμβαλὼν πεζὰ καὶ ἱππεύσιμα ἀνέστησα ἄστη &c. Si pro τοσαύτας in *Luciano* numerus eversarum urbium, haud pœnitendus utique, legeretur τριακοσίας vel πεντακοσίας, neutiquam adspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορθῆσαι Annibalem affirmat *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. *T.H.*

95. Ἄπαυλα] Omnes libri habent, excepto *Wechelianο* & *Hemsterh.* ἄπαυλας· horum uterque ἄπαυλα reposuit, uti & ego conjeceram: quam emendationem etiam *Vorstio* placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ἄρη ἐπῆρας τὰ περὶ τ' Ἠριδανόν. Sed indigna haec sunt *Luciano*. *M. du S.*

1. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variae de horum annulorum mensura sententiae, quorundam sententias profert *Liv.* lib. 23. *explesse tres modios super dimidium.* Sed famam veriorem putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter *Flor.* aliter *Plin.* pro quo stant *Valer. Eutrop. Oros.* Multi ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut *Dio Prus. Tertull. Apol.* & hic *Lucian.* Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit *Valer.* quique eum secuti. *J.B.*

Δακτυλίους αὐτῶν &c.] Accommodatius hic, quam superiore loco urbium, numerus modimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantulum *Florus* II. c. 6. referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne *Florum* non agnoscas, *dignitatem equestrem taxatam mensura.* Cum *Plinio* plerique *annulorum trimodia* memorant: Parum a *Nostro* distat *Tertulliani* dictum Apol. c. XL. *Annibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis adpositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. *Zonaras*, ut satis constat, ex *Dione Cocceiano* refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi praelio abiimata fuerit, Annibalem insuper habuisse, περὶ δὲ τῶν ἱππέων ἐς τὸν μὲν βουλῆς ἀφεθῆναι μὲν μὴ γράψαι τοῖς οἴκοι Καρχηδονίοις, λῦσαι δὲ τῶν δακτυλίων ἑκάστους τὸν χρυσᾶς ἀποπειρήσας ἀπέστειλε. *Dion* autem *Chrysost.* Or. LXIV. p. 599. A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: Ἐπεμψε δὲ (Annibal) τὰ χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ὕβριν Ῥωμαϊκῶν στρατηγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἑκάστῳ εἶχον λίθοι πολυτίμων σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφορημένων. Commissi erroris si quis *Dionem* insimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Annibalem contuliisse factum Magonis, qui nuncius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae jusserat, teste *Livio* XXIII, 12. &, qui hunc sequi solet, *Sil. Ital.* XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quicquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκῦλον esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui post πολύπους excidisse πόλιν, cui commode jungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis adflabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures *Luciani* verbis sunt usi, *Fr. Fabric.* ad *Oros.* IV. c. 16. *Freinsbem.* ad *Flor. M. Host.* de Mens. Rom. & Gr. p. 52. 78. De *modio* & μεδίμνῳ vide ad Tim. p. 175. *Eutropii modios* in hac eadem historia Graece dedit μεδίμνους *Paeanius*: & scriptor aliquis apud *Suidam*, ut orationem cultius expoliret, τοὺς μο-

pugnacissimis congressus : non Medos Armenioſque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam.

3. Alexander autem, quum paternum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunæ impetu : at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum & Arbelis superior fuit, pertæsus patrii moris adorari volebat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi rationem degeneravit :

μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· ὁ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.

Ἀλέξανδρος δὲ πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν ηὔξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τύχης ὁρμῇ. ἐπειδὴ δὲ ἐνίκησέ τε, [b] καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ὑπὲρ Ἴσσῳ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ὑποστὰς τὴν πατρῴαν προσκυνεῖσθαι ἠξίει, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαιφόνει ὃν

---

b Καὶ] Per errorem in *J.* & *V2.* expressêrunt eam figuram, quae εἰς designat.

12. Πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβών] Ἀλλὰ καὶ σὺ, Αἶσυ, ὁ Ἀμίλκα τὸν Βάρκα πατρὸς τὴν παραδυναστείαν τῆς πολιτείας μετὰ λαῶν, ἃ καὶ ἱκανὸν, ἀφήρου. *V.*

* Ὁ Ἀμίλκαρον καὶ κάρη πρὸς τὴν] Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africanarum aliquot gentium adjecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adjectis vocibus, quaenam esse fuerint, divinabunt sagaciores. *J. C.*

In *V.* erat ἀμιλκα καὶ καρλα φρς. Leg. Ἀμίλκα τῦ καὶ Βάρκα πατρὸς. *J. G.*

Ἀλμικα· σὺ καὶ Καρκα πρς. C. *M. du S.*

Ego in *V.* nisi me fefellerunt oculi, quum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀμιλκαρον καὶ καρλα φρς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρὸς, dudum ante conjectura fuerunt adsecutus: *Corn. Nepos : Hamilcar, Hannibalis filius cognomine Barcas. Polybius : Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ὑπεκλάμπον. Zonar.* T. II. p. 70. Ἀντὶς πατὴς τὸ Ἀμίλκα τῦ Βαρχίδα. Vide egregie doctum virum *Fr. Oudendorp.* ad *Frontin.* III. c. 10. §. 9. *T. H.*

μυριάδων Ἀτλικοὺς πλήρεις χρυσῶν δακτυλίων. *T. H.*

7. Ἀντιξυγαζόμενος] Nolui hic sine Mss. aut Impr. Codicum auctoritate mutare : sed non dubito, quin scriptum fuerit ἀντιλαξόμενος. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert ; quod haud paulo vehementius est, quam si Ducum merita aut artes examini subjicies judicis rationes pensitantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis Dux fuerit, docent. Hinc in proxime sequentibus verbis non solum συμπλεκόμενος, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique Imperatoris ignaviae insimulatio. Videndus denique *Plutarchi* locus in Alex. p. 488. A. *M. du S.*

Ἀντιξυγαζόμενος] Mutari vetat *Lucianus* verbi hujus usu gaudens Δ. Ν. XXIX. §. 1. περὶ τοῦ ἐπὶ M. Σ. c. 24. majorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere ἀντιλαξόμενος, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῶν ἀντιτάξασθαι apud *Demosth.* p. 38. E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari : valet enim, *tanquam parem componi, & cum alio congredi* ; quare de judiciis etiam usurpatur. *Alciphr.* III. Ep. 54. ῥωμαλέοις συνιξυγάζεσθαι νεανίαις, *cum robustis juvenibus contendere & manum conferre.* Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συνηρίσασθαι· συνηρίσθημεν ἑαυτοῖς, *armis inter nos experiamur* ; I Maccab. X. 71. *T. H.*

8. Μήδους καὶ Ἀρμενίους] Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. *J. C.*

15. Τὸν ὄλεθρον] Cave vertas *miserum Darium* : ὄλεθρος est *exitio dignus*. Hoc autem convicio proscindit Annibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoriis artibus esset ornatus. *J. C.*

16. Ἀποστὰς τῆς πατρῴας] Subaudi ἰδιωμάτων, *a patriis institutis desciscens*, non, *a paterna virtute*, ut habet Interpres. Objectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos induceret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. *J. C.*

17. Καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν] Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin excideric εἰς vel ἐς, legendumque sit, καὶ εἰς δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτόν. *Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortuna quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbela devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, sesequo assuefecit mori vivendi apud Medos recepto*, adsumit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos δίαιταν τὴν Μηδικὴν positos esse per ellipsin τῦ κατὰ. At vereor ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paullo alienius. *J. J.*

ὁ τοῖς συμποσίοις τὸς φίλους, ᾗ συνελάμβανεν ὅπι θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἦρξα ὅπίσης τ πατρίδ, ᾗ ἐπειδὴ μεμεπέμπετο, τ πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ὅπιπλυσάντων τ Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, ᾗ ἰδιώτιω ἐμαυτὸν παρέχων, καὶ καλαδικαδεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα βάρβαρ ὢν, ᾗ ἀπαίδυτ παιδείας τ Ἑλληνικῆς· καὶ ὅτε Ὅμηρον, ὥσπερ ὅτ, ῥαψῳδῶν, ὅτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθείς, μόνῃ δὲ τῇ Φύσει ἀγαθῇ χρησάμενος

tum impie trucidabat inter convivia amicos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego contra præfui æquo jure patriæ, atque ubi me domum arcessebat, hostibus magna classe adortis Africam, e vestigio parui, meque privatum præbui: condemnatus tuli animo moderato casum. Hæc feci barbarus & expers disciplinæ Græcæ, neque Homeri, prout hicce, carmina recitando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis imbutus, at sola usus natura

26. Βάρβαρ ὢν . . . ᾗ ὅτε Ὅμηρον. . .] Ἐφόρει γὰρ τὸν Ἰλιάδα Ὁμήρου. V.

Ἀλέξανδρ μίγα ἐπὶ τ * λὸ στοματ ἀεὶ προφέρειν

* Ἀπὸ στόμ. προφ.] Καὶ & Ὁμήρ adjecta sunt a *M. du Soul.* Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo quod erat in A. E. ἐπὶ τὸ. *T.H.*

Ἐς δίαιταν] In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Clariss. *Jensius*, requirit. In Ed. *F.* loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat sedes; quod jam a Clariss. *Hemsterhusio* factum in sua Dialogorum editione video. *M. du S.*

Ἐς δίαιταν τὴν Μηδ.] Non poenitet interjunctae jam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa *Stephano* praeeunte Thes. T. I. p. 985. Μεταδιαιτᾶ, inquit, *quoque voce activa apud* Lucian. *de Alexandro*, δίαιταν τὴν Μηδικὴν μεταδιήτησεν ἑαυτὸν, *id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito quin mendose omissa sit praepositio* εἰς *ante* δίαιταν. Ejusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat *Plutarch.* τ πατρίων ἐκδιαίτησιν ἠθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam *Lucianus* λήσεως τ πατρώων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit *Graevius* ad Solœc. §. 5. subdubitans, an recte legatur πατρώων, quum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse *Lucianum* obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Solocciста ridendi causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando πάτρια & πατρῶα promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. *T.H.*

19. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus praecedentibus editionibus vertunt, *interficientibusque auxilium tulit*, pro quo *Benedictus*, *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *instar lictoris.* Id enim vult, *& ipse corripuit* duxitque *ad mortem.* *J.G.*

Συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] Haec sic vertuntur vulgo: *& amicorum caede convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit.* Equidem non possum non mirari, quomodo phrasin συναμβάνειν τινας ἐπὶ θανάτῳ reddere potuerint, *interficientibus opem ferre.* Συλλαμβάνειν quidem cum dativo significat *opem ferre*, sed non cum accusativo, ut hic: nam τὰς φίλους non tantum ad ἐμιαιφόνει pertinet, sed etiam ad συνελάμβανεν. Est autem συλλαμβάνειν τινα, *aliquem capere, comprehendere.* Sed quî illud ἐπὶ θανάτῳ denotare poterit *interficientibus?* hoc inauditum est. Mihi nihil aliud est quam *ad mortem.* Ergo συλλαμβάνειν τινα ἐπὶ θανάτῳ est ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis supplicio afficiatur. Eandem phrasin habet *Diodorus Sic.* lib. XVI. p. 513. φοβούμενος δὴ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἔκρινεν ὡς ποδῶν ποιήσασθαι τ ἀνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ. Ceterum τὸ συνελάμβανεν hic est συλλαμβάνειν ἐκέλευε, *comprehendi jubebat*, vel, *comprehendebat per alios:* ut apud *AElian.* V. H. XIV, 49. de Philippo, Ἀφθόνητον ἐμαστίγωσεν, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium suo jussu: Vid. ibi Cl. *Perizonium.* *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 57.

22. Ἐπιπλάσαντων τ Λιβύης] Discedit haec structura a certa scribendi consuetudine: ferri poterat πλάσαντων ἐπὶ τ Λιβύης si teneas ἐπιπλάσαντων, ut sane retinendum est, omnino refingi decet, τῇ Λιβύῃ *Longus* II. p. 48. ἐπέπλει τοῖς παραβαλαττίοις τ Μιτυλήναιον ἀγροῖς· mox iterum: ἐπέπλευσε τοῖς τ Χλόης ἀγροῖς· sic & ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις apud *Diodorum*, *Arrianum*, *AElian.* V. H. XII, 61. aliosque frequens; ex *Thucydide* locutionem eandem adnotavit *H. Stephanus.* In *Appiano* de Bell. Mithr. p. 213. C. quamvis haud plane repudiandum sit, ἐπέπλει δ' αὐτῷ (Ἀσίαν) ᾗ λαμπρὰ πολύανδρα φανερῶς, malim, αὐτῇ. Diversum est *Xenophontis* Ἑλλ. II. p. 267. v. 18. ᾗ τὴν ἐπὶ Χίον ἐ τὴν Ἔφεσον ἐπέπλευον, neque mutari convenit. Modo ἦρξα ἐπίσης τ πατρίδ mirifice verterant Interpretes, *pariter patriae dominatus sum*; quod & obscurum est, & longe a *Luciani* mente discedit, qui significare scilicet volebat Annibalem, multo secus

ac-

ra bona. Hæc ſunt, quibus ego Alexandro præſtare me fero: ille autem ſi pulcrior eſt, quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas iſta forte majeſtatem habent; attamen idcirco præferendus non exiſtimetur viro ſtrenuo, atque artibus imperatoriis inſtructo, qui ſolerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus. MIN. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro expectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondes?

4. Nihil oportebat, Minos, homini tam

ομεν. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὗτοσί, διότι διαδήμασι τὴν κεφαλὴν διεδέδεται, Μακεδόσι μὲ ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· ὁ μὲν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίῳ καὶ στρατηγικῷ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἢ τῇ τύχῃ κεχρημένῳ. MIN. ὁ μὲ εἰρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, εἰδ' ὡς λίθων εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φής;

ΑΛ. Ἐχρῆν μὲ, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄν-

atque Alexandrum, in adminiſtrandis rebus publicis aequo jure fuiſſe contentum, patriaeque legibus ac juſſis libentem paruiſſe: *Socrat.* Ep. I. p. 2. τὰς ἀληθεῖς τριβὰς ἐν κοσῷ ποιεῖσθαι ἐπίσης ὁμοίας (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τοῦ ἀεὶ ὄντι τε ἐν μὴ· quae *Leo Allatius* & male tentat, & non melius interpretatur. *T.H.*

26. Βάρβαρον ὄν] *Valer. Max.* V, 1. Ext. §. 6. poſtquam Annibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando *barbaram feritatem* exprobrat IX, 2. Ext. §. 1. nam Graecis quidem quicquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re ſatis arroganter, neque tamen falſo, *Iſocrat.* Panath. p. 51. A. Quod autem, verba *Luciano* miniſtrante, barbarus audire non refugiat Annibal, ejus appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus eſt *Demoſthenes*, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipſi vix integrum relinquat: ὑ μόνον, inquit p. 90. B. ὐχ Ἕλληνα ὄντα ἀδὲ προσήκοντα ἀδὲ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλ' ἀδὲ Βάρβαρον ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν αὐτῷ. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis objiciebant Macedones apud *Liv.* XXXI, 29. eos *alienigenas* eſſe & *barbaros*, *cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum eſt eritque.* Alexander vero quam ad unguem calluerit *Homeri* carmina, perquam accurate docet *Dion Chryſ.* Or. IV. p. 65. C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μάγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἐπίσταιτο μὲ τὸ ἕτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τὴν Ὀδυσσείας. Haud mirum Odyſſeam inferiore fuiſſe loco apud regem, qui Martem ac bella ſpirabat: quapropter Iliadem τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν ἐφόδιον καὶ τοιζοῦσαν καὶ ὀνομάζουσαν ἔλαβεν μὲ Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν οἱ τὰ πάρθηκος καλοῦσιν εἶχεν δὲ ἀεὶ μεθ' αὑτοῦ ἐγχειρίδιον κειμήλιον ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὡς Ὀνησικράτης ἱστόρηκεν. Haec *Plutarch.* in Alex. p. 668. D. & *Euſtath.* in Proœm. p. 1. *T.H.*

28. Ῥαψῳδῶν] Hanc lectionem in ſola Salm. *Benedictus* expreſſit, quam, licet auctoritate membranarum deſtituatur, decora conſtruendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non ſum veritus. *F.* & *J.* habent ἐραψῴδουν *A1. H1. V2.* ἐραψῴδουν. *B2. P.* melius ἐῤῥαψῴδουν portentum dedit. *A.* ἐῤῥαψῳδῶν. *T.H.*

29. Μόνῃ τῇ Φ. ἀγαθῇ] Verum hoc non eſt: nam, ut vidimus ex *Nepote*, literas Graecas didicerat. *Hujus bella multi memoriae prodiderunt*, ait in ſequentibus idem ſcriptor; *ſed ex his duo, qui cum eo in caſtris fuerunt, ſimulque vixerunt, quamdiu fortuna paſſa eſt, Philaenius & Soſilus Lacedaemonius. Atque hoc Soſilo Annibal Graecarum litterarum uſus eſt doctore.* *J.C.*

32. Μακεδόσι] *Diadema* itaque non Perſicum ornamentum, ſed regium apud Graecos inſigne, ut in numiſmatis videre eſt. Cave itaque cum *tiara* confundas, quae Perſarum eſt propria. *M. du S.*

35. Τῇ γνώμῃ] *Ingenio & prudentia.* Frigide Interpres, *qui mentis ſententia magis, quam fortuna eſt uſus:* quamvis enim γνώμη hoc ſaepe ſignificet, id tamen non ſonat, cum opponitur fortunae. Subjiciam locum inſignem *Polybii* e lib. I. p. 50. ubi γνώμη, ut hic, pro ſapiente conſilio in re militari ſumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρῆσθαι δοκοῦν, ὡς ἓν σοφὸν βούλεύμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δ' αὐτῶν τὸ ἔργον ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς τὸ ἄνθρωπον ἐ μία γνώμη τὰ μὲ ἀπίστατα πλήθη ἐ πραγματικὰ καθεῖλε. *J.C.*

Τῇ γνώμῃ πλέον &c.] De Eumenis Pergameni ingenio prorſus ſimile judicium *Polybii* in Exc. *Valeſ.* p. 166. quod quia cum his egregie conſentit, adſcribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, ἐ τύχῃ τὸ πλεῖον συνεργῷ χρώμενον, ἐδ' ὂν παρεσκευάσατο, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγχίνοιαν ἐ φιλοπονίαν, ἔτι δὲ πράξεως τὴν αὐτοῦ. Annibalis indolem, & admirabilem ejus ἀγχίνοιαν, multisque experimentis exercitam bellandi peritiam deſcribit *Diodor.* in Exc. *Valeſ.* p. 278. illumque talem Imperatorem exiſtimat *Polybius*, in quem propter ſummam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea *Dion. Caſſ.* in iisdem Exc. p. 593. *T.H.*

38. Αὑτῷ] Ita pro αὐτῷ, quod in omnibus Impr. erat, legendum eſt. *M. du S.*

40. Ἐχρῆν μὲ] *Nihil erat reſpondendum.* *J.B.*

ἄνδρα ὅτῳ θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ ὅτος λῃστὴς ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι παρελθὼν ὅπι τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν ταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καλαφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, τραλήγος ὑπ' αὐτῷ χειροτονηθείς, [a] οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν μόνην ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὑπνώσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ὅπι τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ὅσα νῦν ἔσω χειρώμενος ἦλθον ὅπι Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατῷ ἄγων.

audaci: satis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum superarim, qui juvenis adhuc ad rerum administrationem adgressus imperium turbatum continui, & percussores parentis supplicio sum ultus: tum perculsis Thebanorum excidio Græcis, dux eorum suffragiis lectus indignum existimavi, si soli Macedonum regno incubans contentus essem imperio a patre mihi relicto: sed universum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, nisi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invasi Asiam; ad Granicum magno prælio fui superior; Lydiaque capta, Ionia & Phrygia, in summa proxima quæque subjiciens perveni ad Issum, ubi Darius expectabat cum immensa copiarum multitudine.

Καὶ τὰ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ὅπι μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γῦν ὁ πορθμεὺς μὴ ἀφαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας ἀφ-

5. Exinde, Minos, vos non præterit, quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor quidem adfirmat, non sufficisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus junctis

a Οὐκ ἠξίωσα] Καὶ οὐκ ἠξ. *J.*

50. Ἀγαπᾶν ἄρχειν] * Κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. *V.*

* Κατίσχειν ἀρκεῖσθαι] F. κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατίσχειν ἀρκεῖσθαι· ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. *M. du S.*

Ex *V.* refecerat *M. du Soul* κατίσχειν ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam ejus conjecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἄρχειν per κατίσχειν. *T. H.*

43. Λῃστὴς] Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos *latrones*, *communisque omnium libertatis raptores* appellarint. Quam Annibali dicit contumeliam, didicisse potuit a *Demosthene*, qui parentem ejus Philippum dignum judicabat, quem pro concione praedonem Graeciae nuncuparet *Philipp.* IV. p. 100. C. ὁπόσῳ δὲ τῷ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς ἑστῶσι τὸ μίσος τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενον λῃστοῦ τὸ Ἑλλήνων. Quod autem eximie se *βασιλικὸν* ferat, eoque insigni ab Annibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Annibalem *βασιλέα* Graeci Scriptores agnoscunt: *Dion Chrys.* Or. LXIV. p. 599. A. τί δαὶ ὁ Λιβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut *J. Andr. Bosius* ostendit ad *Corn. Nepot.* Annib. c. VII. §. 4. *T. H.*

44. Νικῶν ἄν] Vigesimum agens annum. *Plutarch.* p. 487. F. *M. du S.*

47. Καλαφοβήσας] Legendum est aut κἀκαλαφ. aut κἄτα φοβήσας· id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in Ed. *J.* loco alieno insertum est κἀ post χειροτονηθείς. *M. du S.*

Καλαφοβήσας] Debilitanda non est hujus verbi potestas detracta praepositione: malim καλαφοβήσας τι, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus eversarum rationem reddunt *Diodor. Sic.* XVII. p. 569. D. τὴν πόλιν καλασκάψας πολὺν ἐπέσχε φόβον τοῖς ἀφεστηκόσι τῶν Ἑλλήνων· & mox, populus Athenienſis ἀφ' ὧν Θηβαίοις ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περιφοβος καθεστήκει· *Plutarch.* Alex. p. 670. E. τὸ μὲν ὅλον προσδεηθέντος αὐτὸν τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμίσειν· atque alii. Pronunciare tamen non veretur *Liban.* Or. XII. ad Theodos. p. 391. D. Ἦν δ' ἂν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδόνων βελτίων ὁ καλασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπιόντας praetulerim equidem ἀφιόντας, quod accommodatius

tis multos eorum trajeciſſe. Equidem iſta agebam ipſe me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulcrum ducens. Et ne tibi quæ Tyri ſunt geſta, quæque Arbelis enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum ſubegi: Scythas etiam, minime contemnendos viros, transgreſſus Tanaïm magna devici equeſtri pugna: amicis benefeci, inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus etiam videbar hominibus, veniam illi merentur ob magnitudinem rerum geſtarum tale quiddam de me ſibi perſuadentes.

6. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Pruſiam Bithynum, ut dignum erat, fraudulentiſſimum crudeliſſimumque hominem. Nam quomodo ſuperarit Italos, mitto dicere; non fortitudine ſane, ſed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in præliis juſtum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur,

πεζαμιθμους τους πολλους αυτων διεπλευσα. και ταυτα δε επρατιον αυτος προκινδυνευων, η τιμασκεσθαι αξιων. και ινα σοι μη τα εν Τυρω, μηδε τα εν Αρβηλοις διηγησομαι, αλλα μεχρις Ινδων ηλθον, και τον Ωκεανον ορον επεποιησαμην της αρχης, η τους ελεφαντας αυτων [b] ειλον, η Πωρον εχειρωσαμην· η Σκυθας δε, ουκ ευκαταφρονητους ανδρας, υπερβας τον Ταναϊν, ενικησα μεγαλη ιππομαχια· και τους φιλους ευ εποιησα, η τους εχθρους ημυναμην. ει δε η θεος εδοκουν τοις ανθρωποις, συγγνωστοι εκεινοι, [c] δια το μεγεθος των πραγματων η τοιουτον τι πιστευσαντες περι εμου.

Το δ' εν τελευταιον, εγω μεν βασιλευων απεθανον, ουτος δε εν Φυγη [d] ων υπο Προυσια τω Βιθυνω, καθαπερ αξιον ην πανουργοτατον, η ωμοτατον οντα· ως μεν δη επρατησε των Ιταλων, εασω λεγειν, οτι ουκ ισχυι, αλλα πονηρια, η απιστια, η δολοις· νομιμον δε, η προφανες ουδεν. επει δε μοι ωνειδισε την τρυφην, επιλελησθαι μοι δοκει, οια εποιει

b Εἷλον] Εἶχον Schol. c Παρὰ] Πρὸς L. d Ὢν] Deſunt in B2. P.

tius eſt ad πᾶσαν τὴν γῆν. T.H.

54. Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. *Arrian. Curt.* J.B.

62. Διαπεπλεύκοσιν] Commodius utique συμπεπλεύκοσιν uſurpaſſet ſatis frequens in hac ipſa re: nam διαπλεῖν compoſitum rarius, ac *Luciani* ſolius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a *Stephano*, diverſae virtutis eſt, atque ad hunc locum parum appoſitae; vel *pangendo figendoque diſtinguere*, vel *ita defigere, ut ſtabilitum diu perdures. Eunap.* Procem. p. 5. Τὰ οὖν τοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τῷ χρόνου κατασυρέντα ἐκ μεταβάλλοντα διαπλῶμεν ἐκ συνάψωμεν τῇ γραφῇ πρὸς τὸ σάφεστερον ἐκ μνημονευτέρον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ χιόνας δὴ πεπεμένους, ut *Herodot.* V, 82. πῆξις τε πεπεδημένου. Similiter in *Philoſtrati* Icon. II. p. 853. v. 19. Penelope ἀνελοῦσα ἀ διέφθειρεν, placet ἃ δὴ ἰίφθειρεν. T.H.

74. Τοῖς ἀνθρώποις] Non barbaris ſolum, ſed & ipſis Athenienſibus. Vid. *Plutarch.* 1439, 2. M. de S.

78. Ἐν φυγῇ ὤν] *Dion Chryſ.* Or. LXIV. p. 599. B. Ἀτίμους ἀνθρώπους μᾶλλον πολλῷ φιλοτιμοῦνται πρὸς τὸν τόκον. Illud ipſum ἀτίμους in fine dialogi adverſus Annibalem a ſe fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Annibalem in primis inſignem fecerunt Romani Scriptores, avaritia & crudelitate: ut *Valerium Maximum* praeteream, vide *Liv.* XXVI, 38. XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipſi Carthaginienſes, quibus popularis ſui mores bene notos fuiſſe credas, huic accuſationi ſubſcribant: alterum ejus ingenio in ſaevitiam per ſe proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit verſatus, neceſſitati ſit tribuendum, prudenter diſputat *Polybius* in Exc. *Valeſ.* p. 30. & ſequ. Contra Romanorum Annibalem incuſaſſe crudelitatem *Diodorus* narrat in Exc. Valeſ. p. 281. Τῶν Ῥωμαίων ὁ Ἀννίβας πολλὰ κατηγορήσας εἰς ἀμότητα ἐ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερφανείαν &c. mox tamen idem: ἔνθεν δὴ δικαίως ἄν τις τῷ μὲ Φοίνικι ἐμέμψατο τὴν ἀμότητα. T.H.

82. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδὲν] *Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit*, ut proxime antecedentia oſtendunt: non vero, *nunquam juſti aut claritudinis alicujus memor*, ut abſurde habet Interpres. Eſt locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisſe κατὰ νόμον, *ſervata ludorum lege:* ſin minus, praemium non referebant. J.C.

Νόμιμον] Sumſit a *Demoſth.* p. 92. C. T.H.

ἐποίει ὁ Καπύη, [a] ἑταίραις συνὼν, ᾗ τῆς
ᾗ πολέμου καιρὸς ὁ θαυμάσιος καθηδυπα-
θῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δό-
ξας, ὅπι τ' ἔω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέ-
γα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναμωτὶ λαβὼν, ᾗ
Λιβύην, ᾗ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενος;
ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑπο-
πτήσοντα ἤδη, ᾗ δεσπότην ὁμολογοῦντα.
εἴρηκα. σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ
καὶ ταῦτα.

qualia fecerit Capuæ, meretriculis adfixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi parvifactis orbis occidui rebus in Orientem irruissem, quid grande præstitissem Italia incruente capta, Libyaque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illæ partes bello mihi dignæ non videbantur, ut quæ ultro jam metu jugum subirent, ac dominum faterentur. Dixi: tu, Minos, judica: hæc enim ipsa de multis sufficiunt.

ΣΚΗ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ ᾗ ἐμοῦ ἀκού-
σῃς. ΜΙΝ. τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε; ἢ πό-
θεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἰταλιώτης Σκηπίων,
στρατηγὸς, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, ᾗ κρατή-
σας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙΝ. τί
οὖν ᾗ σὺ ἐρεῖς; ΣΚΗ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν ἥττων
εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικη-

7. SCIP. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris. MIN. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris? SCIP. Italus Scipio, Imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis præliis. MIN. Quid igitur porro Itu dices? SCIP. Alexandro quidem me concedere, verum Annibalem anteire, ut qui

a Ἑταίραις] Ἑτέραις solemni labe *J. Vz. H. 9. A.*

86. Καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καλαναλίσκων. *V.*

85. Ἑτέραις συνὼν] Pro *ἑτέραις συνὼν* lege, ut legendum vidit Latinus interpres, *ἑταίραις συνὼν, cum amicis consuescens*, hoc est, *meretricibus*. *J.G.G.*

Ἑταίραις συνὼν] Ita *Flor. ἑτέραις* peccatum est posteriorum Edd. Scribit *Florus* II, 6. §. 21. Annibalem a victoria Cannensi maluisse, *relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrare; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit.* Mitto *Tarentum*, quod tamen hactenus fuisse nemini suspectum miror: de Annibale Campanae voluptatis lenociniis implicato tacet *Servius* bonum ducem secutus ad AEn. VI, 846. quum narrat Fabium Maximum, *qui Annibalis impetum ferre non posset, mora eum elusisse, & ad Campaniam traxisse, ubi deliciis Carthaginensium virtus obstorpuit:* tacent plures: nam *ipsum*, ut ad *Annaeum* notat Eruditiss. *Dukerus, deliciis his emollitum fuisse* Polybius, Livius *aliique historici quidem non produnt: sed tamen probabile est*; eamque in rem *Luciani* nostri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Annibalem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delinitum relanguisse scripserunt. Ne *Aurelio Victori* testimonium denunciem, qui solo Imperatoris nomine exercitum indicasse videri potest, quid *Valerii Maximi* verbis est distertius IX, 1. Ext. §. 1. *Invictum enim armis Annibalem illecebris suis complexa vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum fragrantia, Veneris usu lasciviore ad somnum & delicias evocavit.* Parum utique Venus profeciisset, nisi, fractis in mollitiem copiis, eâdem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines allocuta, sic ait apud *Sil. Italic.* XI, 402. *Combibat illapsos ductor per viscera luxus, Nec pudeat picto fultum jacuisse cubili, Nec crinem Assyrio perfundere pugnet amomo:* & ne putes intra votum spem Veneris improbam stetisse, cavet *Silius* v. 422. *Ipse etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, repetitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit, occulta mentem vitiante sagitta.* At si horum fides sit fortasse levior, historicum dabo, qui amicam ad Annibalem deducet, eumque nobis monstrabit *ἑταίραις συνόντα*. *Appian.* de Bell. Ann. p. 338. C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τὴν πεῖραν (oblidione liberandae Capuae) ἀπέτυχεν, ἐς Λουκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε, καὶ ἐπὶ τρυφῇ ἦν ὑπὸ συνήθους, ἡμιόλιόν τε σῖτον ἀγόμενος ἀνὴρ. Hoc paulo quidem serius, modo ne *Appiani*, qui de Campanis illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, industria parumper hic vacillet, aciidisse non diffiteor: neque tamen eo minus objectum ab Alexandro flagitium confirmat. Est autem elegans loquendi formula *τοὺς τῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν*, cujus genuinam vim haud equidem scio, an *Budaeus* C. L. G. p. 1079. penitus non fuerit adsecutus, *per luxum & voluptatem conterere*: debuerat potius, *luxu & voluptatibus avocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere*; *Plutarch.* in Anton. p. 928. A. Ἐπεὶ δὲ μετ-

pa-

qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeſſere coëgi: quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum ſuperavi, comparari ſuſtineo. MIN. Ita me Jupiter amet, æquum loquere, Scipio: quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi ſecundus eſto: poſtea, ſi videtur, Annibal, ne ipſe quidem facile contemnendus.

σας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ [b] Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς [c] αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙΝ. νὴ Δί' εὐγνώμονα φῄς, ὦ Σκηπίων· ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

XIII.

DIOGENIS ET ALEXANDRI. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

DIOG. ΔΙΟΓ.

1. QUid hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ [d] καὶ ἡμεῖς ἄπαντες; ΑΛ.

b Σκηπίων] Hoc ſolo loco Σκιπίων *J. Vſ.* c Αὐτὸν] Ἐμαυτὸν P. vitioſe. d Καὶ] Ex O. In ceteris Codd. atque Edd. deeſt.

μακίου σχολὴν ἄγοντος ἀλιτριβαῖς ἢ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν ἢ καθηδυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὡς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τοῦ χρόνου eamque poteſtatem pluribus verbis confert adfixa praepoſitio κατά. Καταφρονεῖν, καταχεύειν τῆς πατρὸς τὴν οὐσίαν, καταπαιδιᾶσθαι τὸ εἶκος, καθιππεύειν, καταδαρδοκεῖν, καταρρᾳθυμεῖν, καταγυμνάσασθαι, vide *Heſych.* in Κατεγυμνάσατο, καταπωλεῖν, καταφρονεῖν *Ariſtophani* Nub. v. 855. ad quem legendus eſt *Schol.* Nonnihil hinc diſſidet *Syneſii* ratio de Prov. I. p. 105. B. μείζω συμφορὰν ἡγεῖτο τοῦ βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνους ἂν οἰομένη δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονι ὑποθέσεως, καὶ καθηδυπαθήσειν τὴν ἐξουσίαν· quoniam ſcriptoris ſui mentem omnino perperam accepit *Petavius*, ne alios in errorem trahat, explanare libet: *eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum excidiſſe, quod ſi potiretur, in majore rerum argumento ſe liberius exiſtimaret ac palam poſſe flagitioſam vivendi conſuetudinem evulgare, & potentiam luxui impendere ac deliciis*: quanquam nervos orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari facile concedam. *Suidas* ex ſcriptore neſcio quo profert: τὸν τῆς ἐξουσίας καιρὸν καθηδυπαθοῦντα ἱκανῶς notatque genitivum etiam adnecti; cujus ſtructurae quod ponit exemplum, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου; extat ſane in *Baſilii* Hom. ad Div. p. 60. C. ἀλλ' ὃν μὲ ἔζης χρόνον, καθηδυπαθῶν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ λῃῤῥίων· ubi miror equidem ex tot Codicibus, ad quos *Baſilium* exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem; quum tamen vel invitis membranis ac *Suida* non dubitandum videatur, quin refingi praeſtet τὸν βίον nam alteram illam lectionem ſi loco cedere prohibeas, utique foret interpretanda, *per luxum ac voluptates immoderatas inſultare vitae*: quod ab eloquentiſſimi patris mente non parum diſcrepat. Vereor autem, quod Alexander gloriatur, ὡς μικρὰ τὰ ἱσπήρια δέξαιτο ἐπὶ τὸν ἐκ μᾶλλον ὁρμῆσαι, ut Romanos, illos rerum dominos, ſuffragatores habeat: multa diſputat in contrariam partem *Livius* IX, 17. in iſto nobili diverticulo, quo quaeſivit, *quinam eventus Romanis rebus, ſi cum Alexandro foret bellatum, futurus fuerit*: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dialogum collata voluptati erunt. Omnino confer *Arrian.* initio lib. VII. *T. H.*

95. Ἦ μὴν] Sic omnes libri noſtri pro ἦν. *M. du S.*

97. Ἰταλιώτης] Incurriſſe videri poteſt Lucianus in regulam a Grammaticis praeſcriptam, quae ut Σικελὸς & Σικελιώτας, ſic etiam Ἰταλὸς atque Ἰταλιώτας diſcernit: hanc enim normam ſi ſequi voluiſſet, Scipio non Ἰταλιώτης, ſed Ἰταλὸς dicendus erat. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* II, 5. Verum eam legem optimi ſcriptores migrare ſaepe ſolent; proque Siculis Σικελιώτας poſuit *Diodor. Sic.* tum XI. p. 279. D: tum alibi non raro; de quo more copioſius alio loco dicemus. *T. H.*

10. Οὗτος] Commodius, mea quidem ſententia, legeretur ἄτος. ſed libri omnes aliter. *M. du S.*

12. Καὶ ἡμεῖς] Καὶ ex MS. Ox. *M. du S.*

ΑΛ. ὁρᾷς, ὦ Διόγενες, ὡς οὐδὲν προσδόξητον ἦν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙΟ. ἐχέτω ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτὸν σὲ εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ἆρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππου δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. ΔΙΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ [a] βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον [b] ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον [c] πατέρα σὸν εἶναι. ΑΛ. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ, ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τοῦ Ἀμμωνίου προφῆται ἔλεγον. ΔΙΟ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτοῦ οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ

ALEX. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii. DIOG. Igitur Ammon mentiebatur te prædicans suum esse filium, quum tu interea Philippi fores. ALEX. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem. DIOG. Atqui etiam de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse. ALEX. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc video nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse. DIOG. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander,

a Βλέπεσθαι] Κλέπτειν O. b Ἐξηπατῆσθαι] Ita recte O. Emendandum erat cunctarum Edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfieret. c Πατέρα σὸν] Παρ' ἑαυτοῦ σε εἶναι. O.

18. Ὅμοια] Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ἐκεῖνα ἐλέγετο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ &c. *at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuescere:* haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Οὕτως, autem, οὕτω & ὡς frequenter similem usum habere notum est: Dial. Mort. XXII. ἀγνοεῖς, οὕτως ὠόλως διατέθρυπται. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aeque animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενῶν, teste *AEliano* de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesius, vel inter AEgyptios homo mugacissimus, traditum a *Sueton.* c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat *Plutarchus* in initio vitae ejus: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas januae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui voluptantem cum uxore draconem fuerat conspicatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium aversata dicere solebat argute: Οὐ παύσεταί μοι ὄφις ἐπὶ γαστρὶ Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν quod dictum ut ipsi sit honorificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non adspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat *Apollin. Sidon.* Paneg. Anthem. v. 80. 121. ubi vide *Savar. Livius* quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19. *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris ejus persaepe visam prodigii ejus speciem, interventuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus intercedo, quo minus anguinae stirpis fulgore nobilissimi viri superbiant: neque tamen conjectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle tectum in cubicula lectosque ventitarit: haud difficilius dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτειν pro βλέπειν, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum ejusmodi furtivus accessus, & emissitiis testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut *Livius* ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλίειν, verbum opportunissimum, ex cujus corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus quod quisque menti Scriptoris optime congruere putabat correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπειν & κλέπτειν· altera quidem egregie placet παρ' ἑαυτῷ σε εἶναι. Dial. XVI. δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ὑπὸ τῷ Διΐ sic paulo aliter apud *Cornut.* de Nat. Deor. c. 11. Jupiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἐκπλασσόμενον ὑπὸ τῆς Σεμέλης. *T. H.*

19. Ἐξηπατῆσθαι] Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἐξαπατᾶσθαι, vel ἐξηπατῆσθαι scribendum, dicerent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit Interpres, reddens, *Atqui de Olympiade similia ferebantur,*

der, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati.

2. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti? ALEX. Nescio sane, Diogenes: nam nihil antequam morerer mandavi quicquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccæ annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes? DIOG. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Græcia, te suscepto jam modo imperio adulati, præfectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adjungebant, templaque & sacra faciebant tanquam serpentis filio.

πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ [d] γὰρ ὑπέπιπτον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι ἢ τοσαύτην ἀρχὴν κατέλειπας; ΑΛ. οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα διαθέσθαί [e] τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμίμνησθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα καὶ δεχομένη κολακεύοντες, καὶ πρὸς ἅπαν αἱρούμενοι, καὶ προσλαμβάνοντες ἤδη τὸν βαρβάρους ἔνιοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσέθηκαν, [f] καὶ ναοὺς ᾠκοδομοῦντο, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ.

Ἀλλ'

[d] Γὰρ] Δ' ἐπιστ. O. [e] Τι] Τινι O. quod placet. [f] Καὶ ναὸς ᾠκοδομοῦντο] Οἰκοδομοῦντες σοι ναούς. O.

sur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse. deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret. *J. F.*

Ἐξαπατῆσθαι] Sic Mss. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito Clariss. *Jensio* displicuit. *M. du S.*

24. Οἱ δὲ Ἀμμωνίων προφῆται] *Incolae nemoris*, ut *Curt.* ait IV. c. 7. §. 20. *quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum.* *Diodorum* paene de verbo ad verbum vertit XVII. p. 589. A. Sic & *Herodoto* III. c. 26. οἱ ἐκ Ἀμμωνίους ἀναστάλαντες στρατεύσαι, quos Cambyses cum ipso oraculo funditus deleri jusserat: Excerpt. *Diodor.* p. 249. *Ephorus* apud *Plutarch.* T. I. p. 447. F. refert Lysandrum, quum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἄμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον διδόντα. Hi cives Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret *Diodorus* τὰς ἐπικαλουμένας Ἄμμωνος πόλεις p. 588. D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, cerimoniis sanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Jovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφήτην vocabant; *Plutarch.* Alex. p. 680. D. *Diodoro ὁ προφήτης ἅμα πρεσβύτης ἦν ἀλικίαν.* Fotamula, quam responsa daturus adhibebat, a *Platone* traditur Alcib. II. p. 458. E. ἄλλο μὲ οὐδὲν ἀποκρίνεται ὁ προφήτης, ἢ ὃν Διὸν οὐκ ἐᾶν δηλονότι, καλέσασα δὴ αὐτὸν Ἀθηναίους (lic malo quam ut vulgatur) φάναι, τάδε λέγει Ἄμμων· atque ita *Arrian.* A. A. VII. p. 305. alique plures. Poterat ergo *Noster* forte non deterius scripsisse, ὁ δὲ Ἀμμωνιῶν προφήτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud *Herodot.* II. 32. ἀναστὰς & τυράννους appellat *Diodorus.* *T. H.*

Ibid. Προφῆται] Narrat *M. Felix* Oct. *F. B.*

26. Οὐκ ἄχρηστόν σοι] Alexander apud *Curt.* VIII. 8, 15. *Obtulit nomen filii mihi* (Ammon) *recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi *Freinshemius* ad hunc sensum vergentia *Luciani* loca collegit. Paulo post ἔφθασα ἐπισκῆψαι legas, an ἐπισκήψας, τί an τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti: *Apollodor.* II. p. 105. Clymenus ἐπισκήψας τοῖς ἀδελφοῖς Ἐργίνῳ τε καὶ Στρατίῳ ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. *Chrysipp.* apud *Athen.* IV. p. 159. B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι αὐτόν utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi *Lucianus* ab Eruditiss. *Freinshemio* non est omissus ad *Curt.* X, 5, 4. *T. H.*

34. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμιμνήσθην] Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμιμνήσθην, &c. Ὅτι videtur excidisse; idque considerabit Interpres: *At quid rides, Diogenes?* Diog. *Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt,* &c. *J. F.*

Ibid. Ἡ ἀνεμιμνήσθην] Vid. *Jensium.* *M. du S.*

38. Τοῖς δώδεκα θεοῖς] Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐθέλουσι τοῖς ἀνθρώποις. *M. du S.*

Τοῖς δώδεκα θεοῖς προσιδύντες] Vide *Kuhnium* ad *Aelian.* V. H. II, 19. V, 12. Elegans dictum Pytheae, quum de Alexandro duodecim Diis adjungendo psephisma Demadis turpissimum in suffragia mitteretur, refert *Plutarch.* Apophth. p. 187. E. Orta ab Athenienses, in quamcumque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρόσθεν αὐτοὶ τὰ ἐναντιώτατα Ἀλεξάνδρῳ προσῆλθον, καὶ ἐψήφισαν αὐτὸν εὐθὺς χρυσοῦν, εἰς θεοὺς δώδεκ' εἰς τιμὴν θεᾶς ἀφιγμένον, teste *Arriano* A. A. VII. p. 305. V. *Diogen.* L. VI, 63. *T. H.*

42. Τρί-

Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι τρίτῳ ταύτῃ ἡμέρᾳ· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἢν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐνθάδε, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενόμενον εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙΟ. μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν [a] καὶ ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [b] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν [c] γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [d] ἐς τὸ ἔσω τοῦ τοίχου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακὸς, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.

Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις, ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα· καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θη-

3. At quæso, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum Babylone jaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemæus satelles, si quando otium agat a turbis, quæ nunc urguent, se in Ægyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Ægyptiorum Deorum. DIOG. Non ego rideam, Alexander, quum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel trajecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Æacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contemnas.

4. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, quum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relicta huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Bactra, im-

a Καὶ] Adjungendum videbatur ex O. b Ἄνουβιν] Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀνοῦβιν. c Γενέσθαι] Γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI. οὐδὲ ποτὲ προμαντευομένους ἄτῳ γενέσθαι ταῦτα. d Ἐς τὸ ἔσω] Ita recte O. P. *f.* V2. Margo *A1W.* Reliquae Edd. εἰς τὸ ἔσω.

60. Καὶ τὰ μεγάλα θηρία] Τοὺς ἐλέφαντας λέγει. *V.*

42. Τρίτῳ] Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum jacuisse Alexandrum legimus apud *AElian.* V. H. XII, 64. *M. du S.*

43. Πτολεμαῖος] Vide *Freinshem.* ad *Curt.* X, 10, 20. & doctos Commentat. ad *AElian.* V. H. XII, 64. *T. H.*

45. Ἐς Αἴγυπτον] Quod & factum est: vide *Lucan.* IX, 154. X, 20. In vitrea theca asservatum cadaver Augustus conspexit. *Sueton.* Octav. c. 18. & *Dion Cass.* LI. p. 454. citante *H. Prideaux* Part. II. p. 588. cum olim in aurea conditum fuisset: P. I. p. 451. *M. du S.*

49. Ἄνουβιν] Scribendum Ἄνουβιν, ut recte B. Πρ. c. 16. Correpta est prima; *Latrator Anubis.* *J. J.*

Ἄνουβιν] Ita recte Ox. in reliquis Ἀνοῦβιν. Vid. B. Πρ. c. 16. *M. du S.*

Ἄνουβιν] Junguntur Ἶσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2. Σαράπιδι, Ἴσιδι, Ἀνούβιδι in Op. *Gruteri* p. 84, 3. & apud *Sponium.* Alexander autem in Ægypto, Memphi certe & Alexandriae, pro Deo cultus: *Lucan.* X, 272. *Summus Alexander regum, quos Memphis adorat.* Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia *Theocritus*, quippe poëta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18. aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Jovis aula construxit — ᾠδήσ' δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς Ἑσπέριοι βαρὺς θεὸς αἰολομίτρης· pro quo posteriore vocabulo αἰολομίτρης posuit *H. Stephan.* Th. T. II. p. 259. G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Ægyptii, deinceps regibus suis Alexandri successoribus jure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstites nummi testantur. *T. H.*

52. Ἐς τὸ ἔσω τοῦ τοίχου] *Neque enim fas est quemquam reverti, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatum descenderit.* In verbis εἰς τὸ ἔσω τοῦ τοίχου posset quidem intelligi τόπος· at non dubito, quin Lucianus scripserit εἰς τὸ ἔσω τοῦ τοίχου, ut Dial. sequ. καθάλλεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸ extrivisse literam τ. *J. J.*

Τὸ ἔσω] Ita optime Ed. *J.* & St. Mf. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. *M. du S.*

53. Ἀμοιβός] Quia janitor erat Orci. Vid. Dial. XX. initio & fine. *M. du S.*

55. Ἐκεῖ-

immanes belluas, honorem, & gloriam; idque præterea, insignem esse curru vectum, religatum tænia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunæ dona?

5. ALEX. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quæ spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambitioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulcritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: præstigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex ejus sapientia, ut doleam

ρία, ἢ τιμὴν, ἢ δόξαν· ἢ τὸ [c] ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἅρμα δὲ ἐλέφαντος ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον; οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι [f] βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τὴν τύχης.

ΑΛ. Σοφὸς ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιπτότατος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲ ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἵα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ καλεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, ἢ ἐπαινῶν ἄρτι μὲ [g] εἰς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν ἀγαθοῦ, ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις, καὶ τὸ πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. [h] πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ με-

[c] Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα] Bene F. & V2. sine distinctionis nota, quam ceterae Edd. adsumserunt. [f] Βέβαια] F. solemni errore βαίβαια. [g] Ἐς] O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις· utrumque male, & contra Greci sermonis scriptorisque nostri usum. [h] Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε] O. ἀλλὰ δὴ τοῦτό γε· quod probo.

55. Ἐκεῖνα] Melius *Luciani* consuetudini quadrat ἐκεῖνο. *T.H.*

62. Ταινίᾳ λευκῇ] Sic Dial. sequ. *J.B.*

65. Οὐδὲ ταῦτα &c.] Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τὴν τύχης aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, ἃ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari decebat, ταῦτα μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τὴν τύχης lectoris ingenio debeantur; ut clarius explicaret τοῦτο, margini adfixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiorem insuper habuisset *Lucianus*? οὐδὲ, vel ἢ οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τὴν τύχης &c. Ἀρ. &c. *T.H.*

68. Κολάκων ἐπιπτότατος] Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, θωπείαν, κολακείαν ubique perstringit. *J.B.*

69. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀρ. εἰδέναι] Quanquam structurae norma constet, ut p. 344. v. 86. ἐκεῖνο ἔα ἔασον p. 366. v. 70. ἔασον με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a *Luciano* profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἑκάστων ἐκεῖνα κολάκων ἐπιπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae respondet, *me solum sine quae ad Aristotelem spectant scire?* Quum vitium sentiret *Kuhnius*, succurrere conatus est laboranti loco pro εἰδέναι reponendo δοῦναι ad *Diogen. L.* VIII, 30. *sine modo, ut recenseam aliquid de Aristotele.* Solerter excogitatum; neque tamen ejusmodi, ut repertae veritatis persuasione mentem feriat: aliud latere quiddam credideram, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non est, Alexandrum hic asperius invehi in Aristotelem, cujus magistri sui jam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem deposuisset: literas ad Antipatrum profert *Plutarch.* p. 696. D. ubi scripserit: τὸ δὲ σοφιστὴν (Callisthenem ab Aristotele commendatum: vid. *Diogen. L.* V, 10.) ἐγὼ κολάσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀπεπέμψατο πρὸς Ἀριστοτέλη. & p. 706. A. ad Cassandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, σοφίσματα τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς ἑκάστους λέγων. Invidiose vero *Athen.* XII. p. 537. F. non est quod miremur, aut aetate nostra Herculem haberi voluisse Commodum, ejusque Dei insignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριστοτελικοῦ τοιούτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. *T.H.*

73. Ἄρτι μὲ εἰς τὸ κάλλος &c.] Adduxit *Thom. Magist.* in Ἄρτι, & quod statum sequitur, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων in Ὡς; perverse tamen praemisso titulo dialogi Diogenis & Herculis. *T.H.*

μεγίστοις ἀγαθοῖς [a] ἐκείνοις, ἃ καὶ ἠριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν.

ΔΙΟ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἑλλέβορος ὁ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἀπεπασάμενος πίε· καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ὀδυνώμενος τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὀδυνῶντας, ὡς ἀμυνοῦντό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὅτε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas denumerasti paulo ante.

6. DIOG. At scin' tu, quid facias: remedium enim tibi doloris suggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe, iterumque bibe & sæpius; sic enim desines propter Aristotelis bonorum amissionem dolore cruciari. Verum & Clitum illum video, & Callisthenem aliosque multos in te irruentes, ut discerpant, atque ulciscantur injurias a te illatas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe sæpius, ut dixi.

XIV.

[c] ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ. ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Φ Ι Λ.

Νῦν μέν, ὦ Ἀλέξανδρε, εἰκὸς ἂν εἴη γενόμενον, μὴ σὸν ἐμὸς υἱὸς εἶναι·

P H I L.

1. NUnc sane, Alexander, inficias haud iveris te filium esse meum; ne-

a Ἐκείνοις] Ea voce, quam O. praebuit, *Lucianum* auxi. b Ὀρμῶντας] *f.* ὁρῶντας quod, nisi typothetarum errori sit adscribendum, *Francini* ὑποθέσεως est. c A. K. Φ.] Verso ordine O. Φ. Ε Α.

87. Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα, ὃν μεταξὺ συγκαθιζόντων ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. *V.*

* Καλλισθένη] C. interponunt hic Κλειτοθέμιν, mendose; nam ibidem & Καλλισθένη comparet. *M. du S.*

82. Οἶσθα ὃ δράσεις] Ἀττικώτερον est dicere, οἶσθ' ὃ δράσων, ut apud *Aristoph.* Equ. v. 1155. ubi vide *Schol.* *L. K.*

89. Ὀρμῶντας] Ed. *f.* ὁρῶντας. Sed praestat vulgata, quam firmat etiam Ox. *M. du S.*

93. Οὐκ ἔξαρνος γένοιο, μὴ σὸν &c.] Hoc exemplum posuit *Henr. Stephan.* Anim. in Libr. de D. A. p. 32. ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas tresve particulas negantes cumulantium: plura dabit *Steph. Bergler.* ad *Alciphr.* p. 215. *Olearius* ob ignoratum vulgatissimae structurae modum merito castigatus a *L. Bos* in Ep. ad Hebr. XII, 19. *T. H.*

98. Ὡς χρήσιμον] Existimet aliquis vel ὡς supervacuum esse, vel οἰόμενον εἶναι, vel denique scribi non absurde posse ὡς χρησιμώτατον. Verum sciendum est eum saepe locum tenere particulam ὡς, quem sine orationis detrimento facile relinquere queat: de Luct. §. 24. τοὺς γονέας τῶ τετελδυτηκότος πείθουσι γενέσθαι ὡς σὺν ἀνδρὶ μὰ Δι' ἀδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους alibi plura dicentur. In opinione divinae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agnoscunt. *Arrian.* A. A. VII. p. 311. Ὅτι δὲ ἐς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὑτοῦ ἀνέφερεν, ἐδήλωσε τόδε ἐμοὶ δοκεῖ μάγα αὐτῷ τὸ πλημμέλημα, εἰ μὴ ἐσόφισμα ἦν τυχὸν ἐς τοὺς ὑπηκόους τῶ στρατοῦ ἔνεκα. *T. H.*

8. Γύρα οἰσύϊνα] *Crates* οἰσύϊνας: quid gerrae, docet *Joseph.* 3. Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέαι, de quib. alibi: ἰτέαις vocat *Hesych.* quem vide: lege *Lucian.* de Hist. Conscr. c. XXIII. *J. B.*

Γύρα οἰσύϊνα] Has ipsas voces ponit *Etymol.* atque explicat p. 619. v. 18. Si *Luciani* verba putes, quod verisimile videtur, solum eo referendum est illud interpretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πελεμικὰ, ἐ κλοιτερῆ δὲ, ὡς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα· cetera minus quadrant. Οἰσύϊναι ἀσπίδες ex *Thucyd.* IV, 9. ἀπ-

noquaquam enim mortuus fores, siquidem Ammonis esses. ALEX. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oraculum, conducibile ratus ad res gerendas. PHIL. Quid ita? conducibile tibi videbatur præbere temet decipiendum a prophetis? ALEX. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me formidabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo se pugnare.

2. PHIL. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui cum ignavis semper manum conseruisti, qui arcus, peltas minutas, scuta denique viminea præ se projiciunt? Græcos superare labor erat, Bœotos, Phocenses, & Athenienses: tum Arcades gravis armaturæ, Thessalum equitatum, Eleorum jaculatores, Mantinensium cetratos milites, aut Thracas, Illyrios, quin etiam Pæonas subjicere, hoc præclarum: Medos autem, Persas & Chaldæos

95 ναι· ἐγὼ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν, Ἄμμωνός γε ὤν.
ΑΛ. ἐδόκουν αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου μὲν τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙΛ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. ἐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι καταπλάγησάν με, ἐδείς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾴων ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, οἳ δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, ταξάρια, καὶ [d] πελτάρια, καὶ γέρρα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτικόν, καὶ τὴν [e] Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριούς, ἢ καὶ [f] Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυ-

d Πελτάρια] *Scholiast. πελτίδια. Etymol.* p. 712. v. 18. ἀσπίδιά μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. e Θετταλὴν] G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat *Noster*: Θεσσαλὸς τινας ἰδών Δ. E. I. f Παίονας] Sic pleraeque vetustae: perperam *H. P. Παίσνας.*

7. Σωνηνέχθης] Σωανισμόφης. *V.*
Ταξάρια] Ἀκόντια. *V.*
8. Καὶ πελτάρια] Μικρὰ ἀσπίδια. *V.* τετράγωνα. *G.*
Καὶ γέρρα] † Περσικὰ μὲν ἴσως ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα· καλλιχρησικῶς δὲ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε ἐξ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. *V.* μικρὰ ἀκόντια. *C.*
Οἰσύϊνα] Εἰδος ἰτέας. *G.*

† Περσικὰ] Haec eadem in Etymologo leguntur. Doctior extat Scholiastae nostri de γέρρων adnotatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. *T. H.*

adnotavit *Poll.* VII, 176. X, 176. *Luciani* locus utriusque scriptoris Commentatores eruditos non fefellit, uti nec *H. Stephan.* ad *Xenoph.* K. II. p. 24. v. 13. De gerris autem scuto Persico luculenter agit *Barn. Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 290. 291. *T. H.*

Ibid. Οἰσύϊνα] Vid. Not. ad Ἁλιευτ. c. 21. *M. du S.*

10. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.] Haec ita distinxerant in prioribus Edd. quasi praecedentibus adhaererent: separavi, ut ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In his vertendis mirum est aberrare potuisse Interpretes: suas res adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philippus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post patrem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus, quibus ille potius quam vera virtute bellica Graecos superarit: eo spectant ista amarulenta: ὅμως ἐ λέγησας αὐτὸς, ὅδὶ προδοσίαις ἀνοσίοις τὰς νίκας &c. nam Philippus revera inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eorum est, quod inprimis a *Demosthene* ipsi non fuerit objectum. *T. H.*

11. Τὴν Θετταλὴν ἵππον] Mss. Θετταλικὴν ἵππον. Scio ὦμος σπάνις & similia: sed *Lucianum* haec obsoleta non amare id quoque scio. *J. G. G.*

Θετταλικήν] Praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὸν de equa, Ζεύξ. c. 6. τὸν Θήλειον δὲ, ἵππου γὰρ τοῦτο καλλίστης, οἶμαι μάλιστα αἱ Θετταλαὶ εἰσιν ἐπιδημοῦσαι ἔτι ἐξ ἄστεως. In Amor. c. 45. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν αὐτῷ. Forsan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. τρ. c. 21. ἵππων Θρηικίων. *M. du S.*

χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶδα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μοι Κλεάρχῳ ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι φυγόντων.

auro nitentes homines ac molles non meministi ante te a decem illis millibus, qui cum Clearcho in Perſidem ſunt profecti, eſſe ſuperatos, quum ne manus quidem gradumque conferre ſuſtinerent, ſed antequam telum ad eos perveniret, in fugam ſe darent.

ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ [a] διαχίσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνέμενος τὰς νίκας, ἐκράτησα αὐτῶν· οὐδ' ὑπίορκησα πώποτε, ἢ ὑποχόμενος ἐφυσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι ἕνεκα νίκης. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς ἐμοὶ ἀναιμωτὶ παρέλαβον· Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκήκοας ὅπως μετῆλθον. ΦΙΛ. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μέλαξυ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε.

3. ALEX. Attamen Scythæ, pater, & Indorum elephanti haud ſane contemnendi; quos equidem, non factione mota diviſos, nec emta proditione victoria, ſuperavi tamen: neque pejeravi umquam, promiſſamve fidem fefelli, aut perfidum aliquid deſignavi vincendi cauſa. Græcos porro, hos ſine ſanguine mihi adjunxi; Thebanos autem forte inaudiviſti quibus ſuppliciis ſim perſecutus. PHIL. Novi iſthæc omnia: Clitus enim renunciavit mihi, quem tu ſpiculo trajectum inter cœnam trucidaſti, quia me ad tuas res geſtas comparatum laudare inſtituerit.

Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὡς φασι, μεμηδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθης, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ

4. Tu præterea Macedonica chlamyde projecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perſicam habitu, & tiaram rectam capiti impoſuiſti, & adorari a Ma-

[a] διαχίσας] G. P. & *Scholiaſt.* διαστήσας utrumque aeque commodum; ut quid *Lucianum* auctorem habeat dijudicare ſit difficile.

23. Οὐ διαστήσας] Οὐ * διαχίσας· ὁ Φίλιππος χρήμασι παρέχων πάσαις ἐπιβουλεύει τοῖς πόλεσιν. *V.*

35. Κάνδυν] Ἰμάτιον. *V.*

* Διαχίσας] C. διαστίχισας λέγεται γάρ ὅτι Φ. Lege διαστίσας, quod & in textum multarum Editionum irrepſit. *M. du S.*

Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confuſa διαστήσας & διαχίσας. *T. H.*

16. Χρυσοφόρων] Dico alibi. *J. B.*

Χρυσοφόρων] Commode: hac enim per contumeliam velut inuſta mollitiei nota Perſas Medosque victores Graeci ſignificabant: Epigr. apud *Lycurg.* in Leocr. p. 163. Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρων Μήδων ἰσόρασαν δύναμιν. Simul hinc patet delendum eſſe καὶ, quod praecedit χρυσοφόρων *T. H.*

17. Μύριοι] Vide *Xenophontis* ea de re libros ab omnibus legi dignos. *M. du S.*

23. Οὐ διαστήσας] Idem codex pro ὁ διαστήσας, αὐτοὺς, ſcribit, ὁ διαστάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, ſive *diducens*: ſed in vulgata ſententia eadem eſt. *J. G. G.*

Οὐ διαστήσας] In MS. ſuo invenit Cl. *Graevius* διαστάσας pro διαστήσας, & ita legit quoque in ſuo codice *Scholiaſtes*. Sed recte judicat Vir Cl. in vulgata eamdem eſſe ſententiam. Quin & in hoc uſu διστάναι eſt frequentiſſimum pro διαστῆναι, χωρίζειν, διαχωρίζειν quemadmodum paſſim hoc verbum interpretatur *Heſychius*. *J. J.*

24. Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo *Demoſth.* alii. *J. B.*

31. Δορατίῳ] Venabulum, haſtam, ſariſſam, lanceam, αἰχμὴν vocant; quibus *Luciani* δοράτιον addidit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 1, 52. *T. H.*

32. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] *Luſcinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res geſtas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. *Benedictus* accuratior: *eo quod me collatis utriusque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet.* Sed cur elegantiam Græcam obſcurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris ſequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent *Ciceronem* dixiſſe, *Iſocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiae comparetur; Juſtinum, Lydorum reges fuere variis caſibus memorabiles;*

Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, æmulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quæ alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephæstionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisse te a Darii uxore formosa, ejusque matre, & natarum curam habuisse; hæc enim regia sunt.

Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίεις· ἢ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμῆ τὰ τῶν γυνικημύων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, ὀλέσαι συγκαλαχλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους [b] τοιούτους γαμῆσαι, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπιμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

5. ALEX. Ad pericula vero subeunda promtum animum, pater, non laudas, nec quod in Oxydracis primus desiluerim intra murum, totque acceperim vulnera? PHIL. Non laudo, Alexander; non quod pulcrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: deus enim quum videbare, si quando vulnerarereris, viderentque te portatum prælio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, hæc utiAΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ σὺ Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλαο εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙΛ. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε· οὐκ ὅτι μὴ καλὸν [c] εἶναι οἶμαι καὶ τιμώρασθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι [d] τοιοῦτο ἦκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ πού τι πρωθείης, καὶ [e] βλέποιέν σε φερόμενον τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ὑπὸ τῷ τραύματι, ταῦτα

[b] Τοιούτους] P. τοσούτους. [c] Εἶναι οἶμαι] O. οἶμαι εἶναι. [d] Τοιοῦτο] O. τὸ τοιοῦτον recte. [e] Βλέποιεν] Sic O. Vz. S. A. vitiose in ceteris βλέπειεν.

40. Ἄνδρας] Καλλισθένη καὶ † Λύσανδρον. V.

† Λύσανδρον] Nota Callisthenis historia: quanquam de ejus poema & morte valde dissentiant: vid. *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 8. n. 21. sed quem Lysandrum, caveae leonum itidem inclusum, indicet, non reperio. *Suidas* in Καλλισθένης Neartum Tragicum illi adsociavit: an pro eo memotiola vacillans *Scholiastae* nobis Lysandrum suggessit? *T. H.*

47. ‡ Ὀξυδράκαις] Ἐθνῶν. V.

‡ Ὀξυδράκαις] Hoc Ed. A. vitium coxerit *M. du Soul. T. H.*

les; nullus tamen fortunæ Candauli comparandus. Et sic alii. *J. G.*

34. Μακεδονικὴν χλαμύδα] Consule *Spanhem.* de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis jam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27. θηλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. *M. du S.*

35. Κάρδυν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν lege *Suid. Hesych.* dico ad *Heliod.* lib. 7. de tænia dictum antea. *J. B.*

36. Τιάραν ὀρθὴν] Vid. eundem *Spanhem.* p. 466. *M. du S.*

37. Ὑπ' ἐλεφάντων] Admodum displicet illud ὑπ'. Ego delendum censeo. *M. du S.*

40. Λέουσι] Temere vulgari fabulam, qua Lysimachum leoni objectum ab eo scribunt, ait *Curt.* VIII, 1. *Justinus* tamen ei fidem facit XV, 3. *M. du S.*

41. Γάμους τοιούτους] Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur *Lucianus* designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀβύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* VII. c. 10. γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενῆς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a *Luciano* dissentit *Plutarchus* Alexandri vel in primis admirator περὶ τ' Ἀλ. T. ἢ Ἀ. Or. I. p. 329. E. 330. A. *T. H.*

47. Ἐν Ὀξυδράκαις] Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit *Arrian.* VI. c. 11. Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia conjunxit *Diodor. Sic.* XVII. p. 613. D. & 614. C. καθήλατο μὲν τ' ὄπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IX, 4, 26. *T. H.*

τε γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Ἄμμων γοῦν καὶ ψευδόμαντις ἐλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῆς ἰατρῶν βοηθείας; νῦν δέ γε, ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ὑπερχλευάζοντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Διὸς ἐκτάδιον κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότα καὶ νόμον σωμάτων ἅπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὦ ἥρως, Ἀλέξανδρε, τὸ ἀπὸ τούτου κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῆς κατορθωμένων· οὐ γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν.

que ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetæ vero adulatores. Et quis non risisset, si videret Jovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, quum jam mortuus es, non tu censes multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus jocis proscindant, quum vident cadaver Dei porrectum, putrescens jam ac tumidum ex lege corporum omnium. Præterquam quod illa, quam dicebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriæ rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὸ [b] Ἄορνον ἐκεῖνο, σὺ μὲν ἑτέρᾳ ἐκείνων λαβόντ᾽, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. ΦΙΛ. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸ τύφον ἀποβαλῇ, καὶ γνώσῃ σεαυτόν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν.

6. ALEX. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin imo Aornum, illam inaccessam avibus rupem, quum neuter illorum ceperit, ego solus subegi. PHIL. Videnne ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho æquiparas te ipsum: nonne te pudet, Alexander, nec fastum dedisces, teque ipse cognosces, & jam intelliges te mortuum esse?

ACHIL-

a Τὸ χρήσιμον ἦ] O. τοῦτο ὦ χρήσιμον ἦρως unde *M. du Saul* fingebat, τοῦτο ὦ χρ. ἥρως. b Ἄορνον] G. P. L. Ἄορνιν.

57. Ἄμμων] Οὕτω Ζεὺς παρὰ * Λίψιν πρὸς τοῦτον Ἀλιξανδρῳ χρησμὸν διεσόμβῳ ἦλθε, καὶ ἔφασκε, Υἱὸς μοῦ εἶ. *G.*

64. Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσημμένον. *V.*

* Λίψιν] Debuerat *Aciem* sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque nonae sunt non optimae, & nonnunquam vix bonae Graecae; quale quod mox sequitur χρησμὸν διεσόμενον ἦλθε. *T. H.*

63. Ἐπικερτομοῦντες] Jam irrisa fuerat, atque objecta Alexandro vivo praesentique stirpis mentiendae superbia: *Arrianus* eodem hoc usus verbo VII. c. 8. Macedones οὐκέτι σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας ἐπικερτομεῖν τὴν σεμνότητα (σεμνοτύφους) ἐκάλουν, αὐτὸν δὲ μὴ τῷ πατρὶ [σεμνύνεσθαι] τὸν Ἄμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. *T. H.*

69. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς] Mentem *Luciani* non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκεῖν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etsi hac a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere visus es.* Vides quam male. *J. G. G.*

Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς &c.] Interpretes merito castigavit *Jo. Freinshem.* ad *Curt.* IV, 7, 30. ubi, positis *Luciani* verbis monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quicquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, eum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere*

XV.

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

A N T.

1. QUalia pridie, Achilles, ad Ulyſſem a te ſunt dicta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrisque præceptoribus Chirone & Phœnice! auſcultabam enim, quando dictitabas malle te in terra vitam degentem mercenariam operam præſtare cuipiam inopum, cui victus copia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: iſta abjectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam decorum ſit, vitæ cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei filium, heroum omnium promtiſſime ſe periculis offerentem tam demiſſa de ſe cogitare pudendum plane, & multimodis diſcrepans a rebus in vita geſtis; ut qui, quum liceret inglorium in Pthiotide diuturnumque regnum poſſide-

A N T.

Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τῶν διδασκάλων ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γάρ, ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν ἴσως ἀγεννῆ τινα φρύγα δεῖλον, καὶ πένητα καὶ κακῶς ἔχοντα φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱόν, καὶ φιλοκινδυνώτατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ φρονεῖν πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς, ἐξὸν ἀχιλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν,

pere id mirabitur, *cum omnes ſciant*, nullas eſſe hominum adverſus Deos vires, *ut loquitur Juſtin.* II, 12, 10. *T.H.*

78. Ἄορνον] Ἄορνον Mſ. non ἄορτον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit *Euſtathius* ad *Dionyſium Periegeten*. *J.G.G.*

Ἄορνον] Ἄορνον etiam P. & L. habent; ſed aliter caeteri tum hic, tum Ἑρμ. c. 4. & Ῥητ. c. 7. *M. du S.*

Τὸν Ἄορνον] Tzetz. ad *Lycophr.* v. 704. Vid. ad Ῥητ. Διάλ. §. 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt *Raderus* & *Freinshem.* ad *Curt.* VIII, 11, 2. ubi inter *Aornon* & *Aornin* Codices non minus, quam editi libri fluctuant. Herculi autem Liberoque ſaepe conferri Alexandrum docebit idem *Freinshem.* ad *Curt.* IX, 2, 29. *T.H.*

79. Σωῆς] Fl. nullum ſubſcripſit jota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per injuriam vicinae ſimilis extrita σωήσῃ, ut γνώσῃ, δαμασθήσῃ. *T.H.*

80. Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα φείδεο Δηίων, Ὀδυσσεῦ, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἰὼν θητεύμεναι ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis *Homeri*. *J.B.*

84. Ἐπάρουρος ἂν] Argumentum hujus dialogi ex *Homero Lucianus* derivavit Od. Λ, 488. utque erat in principem poëtarum paulo iniquior, abſtinere non potuit, quin animadverſionis, tectae quidem atque ingenioſae, maculam ipſi adſpergeret; ſecutus hac in parte *Platonis*, quem tamen ipſum alibi non mollius tractat, judicium: is enim initio lib. III. de Rep. hos verſus in primis aliosque ſimiles, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos eſſe censuit. Quod de Pelidae magiſtris modo Noſter, a *Platone* quoque ſumtum p. 612. C. Ἀχιλεὺς θεᾶς ἂν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονιστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam *Homeri* lectionem ἐπάρουρος, cujus duplicem ſignificatum, ut ex *Euſtathio* & *Heſychio* patet, veteres expoſuerunt, ἐπίγειον ſcilicet, vel κεκτημένον ἐπιμέλειαν ſive τὸν γῆν ἐργαζόμενον· quum aliis ſcribendum videretur, Βουλοίμολ κε παρουρεὺς ἰὼν, id eſt, *φύλαξ*, ὡς *φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς*, teſtibus *Etymol.* p. 353. & *Euſtath.* p. 1695. Eundem *Homeri* locum, ſed alia ratione, *Dion Chryſ.* adhibuit Or. IV. p. 67. B. Facete *Lucilius* apud *Non.* p. 519. *Nunc paucis malim ac ſapientibus eſſe probatum*, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox θεῖλον non equidem improbo; quia hac tamen acceſſione indigere non videtur ἀγεννῆ τινα Φρύγα, conſiderandum eſt, an praeſtet δεῖλον. *T.H.*

2. Ἐκεί-

λεύειν, ἐκὼν προείλω τ μὴ τ ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορ, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τ ὀταῦθα ὢν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων καὶ βέβαιον δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ραψῳδήσουσι· μὴ νεκρῶν δὲ ὁμοιότιμία· καὶ ὅτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, ὅτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' ἰδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ ὅτε οἱ τ Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, ὅτε οἱ τ Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ΑΝΤ. Ὅμως τί ἂν ἄν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμέ-

re, ultro prætuliſti conjunctam cum pulcra laude mortem.

2. ACH. Neſtoris fili, tunc equidem inexpertus rerum inferarum, ignarusque utrum ex duobus præſtaret, miſeram iſtam gloriolam anteponebam vitæ: nunc vero jam tandem intelligo, illam eſſe infructuoſam, quicquid etiam ſuperi garriant, inter mortuos autem æqualia honoris jura: neque forma illa, Antiloche, nec robur adeſt; ſed jacemus omnes ſub eadem caligine ſimiles, & nulla parte alter ab altero diverſi: neque Trojanorum umbræ pertimeſcunt me, neque Achivorum obſervant: verum æqualitas juris exacta, mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent, & graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

3. ANT. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum fuit naturæ, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari

a Ὅτι μάλιστα] Ita *W.* ὁτιμάλιστα F. quomodo ſolent ejusmodi voculae in vetuſtis Codd. & antiquis Edd. ſcribi. Reliquae Edd. ὅ, τι μάλιστα.

2. Ἐκεῖνο] Reſpicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat *Lucianus*, non ad δοξάριον, qua uſus erat. *J. C.*

Ibid. Ὅ, τι μάλιστα] Perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur αἱ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit; ὁτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, *maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines.* *J. G. G.*

Ὅτι μάλιστα] Sola Fl. ὁτιμάλιστα, qui mos eſt ſcribendi vetuſtarum Edd. exinde cunctae corruptius ὅ, τι μάλιστα. Quanquam dixerat τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quaſi δόξαν ſcripſiſſet, ſubjecit ἐκείνη μὲ ἀνωφελὴς· qualia multa veteres uſurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo ſtudio quaeſita: vide *Daviſ.* ad *Cicer.* de N. D. II. p. 199. *Duker.* ad *Thucydid.* II. p. 127. n. 53. *T. H.*

9. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς] Manium, apud quos *Lydus Dulichio non diſtat Croeſus ab Iro*, ut venuſte canit *Propert.* III. El. 3. ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, ſalvo tamen προοιμίας cujusdam jure, ubique Noſter commendat; propterea laudatus a *Barthio* ad ſimilem *Claudiani* locum in *Ruſin.* II, 474. *Senec.* de Ir. III, 43. *Venit ecce mors, quae nos pares facit. Sil. Ital.* XIII, 776. — *Croeſi mox advolat umbra. Dives apud ſuperos, ſed mors aequarat egenis.* Verum propius ad *Luciani* jocos accedit *Plaut.* Trin. A. II. Sc. IV, 92. Ingentem hujusmodi ſententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum ſcriptis facile reperiet. *T. H.*

16. Ἄλλως τε, ὁρᾷς] Legitur in editis: Ἄλλως τι, ὁρᾷς τ ἰταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἴσμεν οἶδε; μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φήσει δὲ καὶ θαμυθίαν ἡ κοινωνία τῶν πράγματων. Sed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τ ἰταίρων ὅσοι περί σε ἴσμεν ὧδε. μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φήσει δὲ ὡς θαμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τῶν πράγματων. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Ulyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾶν γὰρ καὶ φέρειν δίδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tolerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δίδοται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit, & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, & ſibi firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus que-

vari jussa : atque etiam vides, sodalium quot circa te simus ; Ulysses autem jamjam aderit omnino : adfert quippe solatium societas rei malæ, & quod eam non ipse solus perpetiaris. Vides Herculem & Meleagrum, aliosque viros admirandos, qui, puto, non cupiant sursum in vitam redire, si quis eos emiserit mercedem merituros apud inopes pauperculosque homines.

4. ACH. Qualis sodalem decet est hæc admonitio : me tamen nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum angit ; ni fallor, & vestrum unumquemque : quod si minus fatemini, tanto pejores estis, qui taciti eodem dolore adficiamini. ANT. Minime, sed meliores, Achilles : nullum enim esse proloquendi fructum videmus : silere igitur, & ferre ac tolerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper debeamus, quemadmodum tu, talia optantes.

νοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τὴν ἑταίραν ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε· μὴ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσεὺς ἀφίξεσθαι μέλλει. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε πτωχεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνθρώποις;

AX. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τοῦ παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χείρους ἐστέ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ ἀνωφελὲς καὶ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [b] δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, [c] τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ΔΙΟ-

b Δίδονται] Ex G. *W.* neque aliter *H. Stephan.* edi jussit. Edd. reliquae perperam δίδοται. c Τ οιαῦτα] Sola *J.* ταῦτα.

querelis risum concitare. *J.G.G.*

22. Δέξαιντο] *Qui non velint, non cupiant:* quasi dicas, *qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich.* Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἴ τις αἴρεσιν προτείη &c. δέξαιτ' ἂν ἀντὶ πάντων. . . . τὸ ἀμείνονα γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac significatione usurpari, his etiam *Luciani* verbis prolatis, monet *C. A. Duker.* ad *Thucydid.* V, 94. *T.H.*

23. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις] *Philostr.* de V. A. T. II. c. 6. ἀβιοί τε ὡς ἵππόται τῆς ἀγείλης ταύτης· verti debuit: *inopes, & elephantis equorum loco vecti:* errorem interpretis in ἄβιοι emendavit *L. Bos* Anim. c. VII. haec quoque *Luciani* verba cum *Homero* conferens. Apostolos eorumque instituti sectatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνιτίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat *Gregor. Nazianz.* Stel. I. p. 37. Contraria ratione ἄβιος erat *Antiphonti* ὁ πολὺν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant *Harpocr.* & *Hesych.* quod egregie *Pollucis* restituit adjutus a membranis *Jungerm.* ad VI, 196. Ibidem S. 197. quamvis omissum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἄκληρος. *Xenoph.* K. A. III. p. 179. v. 40. ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς τῶν οἴκοι ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κορεσαμένους πλουσίους ὁρᾶν. In fine dialogi quin pro δίδονται legendum sit δίδωσι minime dubitandum videtur. *T.H.*

27. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες] Eximia discordia interpretum, *Ottomaro Luscinio* vertente, *etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite hujuscemodi per quietem toleratis ; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod hac toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit Pater: *eodem modo affecti, sed dissimulantes*, vel, *quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. J.G.*

31. Σιωπᾷν γὰρ] Sententia postulat, σιωπᾷν γοῦν, καὶ φέρειν· particulas istas γοῦν & γὰρ jam supra vidimus inter se permutari. *T.H.*

32. Δίδονται] G. & St. *M. du S.*

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

DIOGENIS ET HERCULIS.

ΔΙΟΓ.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; ἔμοιγε ἄλλος, μὰ τὴν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ [a] λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; Εἰπέ μοι, ὦ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. ΗΡΑ. ἀληθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἴδωλον εἰμὶ αὐτοῦ. ΔΙΟ. πῶς λέγεις εἴδωλον θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τὰ ἡμίσεα; ΗΡΑ. ναί· ἐκεῖνος μὲν γὰρ τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟG.

NOn Hercules eſt hicce? haud ſane alius, me Hercule: arcus, clava, leonina pellis, ſtatura; plane ipſe Hercules eſt. Et diem obiit ſupremum, Jovis filius qui ſit? Quæſo te, pulcerrimis victoriis inclyte, mortuusne es? at ego tibi in terris ſacra faciebam, tanquam Deo. HERC. Merito quidem: etenim ipſe verus Hercules in cœlo cum Diis verſatur, & habet formoſam pedibus Heben: ego autem ejus ſum ſimulacrum. DIOG. Quomodo ais? ſimulacrum Dei? fierine poteſt, ut aliquis dimidia parte ſit Deus, mortuus altero dimidio. HERC. Plane: non enim ille mortuus eſt; ſed ego ejus effigies.

2. DIOG.

[a] Λεοντῆ] Sic *F.* eo tantum peccans, quod ι ſubſcribat. & *H. Stephan.* Accentum reliquae corruperunt λεοντὴ.

35. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;] Hic dialogus, itidem ut ſuperior atque aliquot ſequentes, *Homero* exagitando impenditur; cujus, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi ſunt verſus Od. Λ, 601. nam quo minus obſcurum eſſet, quem petat, ne poëtae quidem verbis abſtinuit. In eo autem *Homeri* loco, ne *Lucianum* aut primum aut ſolum putes, jam olim extiterunt, qui valde offenderentur: ἀλγοκάλλουσι δὲ, inquit *Euſtathius* p. 1702. καὶ τὰ τοιοῦτον τόπου οἱ Ὁμηρομάστιγες· tum motas difficultates pro muneris ſuſcepti ratione diligenter removere conatur: quanquam paulo poſt p. 1703. v. 18. facetis hujus dialogi jocis delectatus ſcribat, ἃ καταπαίζει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. Ut ſummi Poëtae dignitati conſulerent, nodum alii ſecare maluerunt, & violentius quidem expulſis verſibus iſtis binis, Εἴδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· quibus accedere ſe teſtatur *Scholiaſtes* parvus: ego bene ſinceros exiſtimo, qui & a veteribus agnoſcantur, vid. *Pauſan.* II. p. 140. nec magnopere cauſam *Homeri* laedant. Fallimur ſcilicet, qui duabus hominem partibus conſtare cenſemus: quatuor ſunt, quas accurate diſcrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo ſunt homines, manes, caro, ſpiritus, umbra:
Quatuor has partes tot loca ſuſcipiunt.
Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;
Orcus habet manes; ſpiritus aſtra petit.

Vid. *Barth.* Adv. LII, 1. neque multum abit *Serv.* ad *AEn.* IV, 654. niſi quod tres ſufficere putat, *animam, quae ſuperne eſt, & originem ſuam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram*, quae *quoddam ſimulacrum ad noſtri corporis effigiem factum inferos petit:* porro monet uſus hoc ipſo *Homeri* loco, *ſciendum ſimulachra haec eſſe etiam eorum, qui per apotheoſin dii facti ſunt:* quam doctrinam repetit ad *AEn.* VI, 134. V, 722. nam ſibi videtur quodammodo diſſentire ad *AEn.* II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἴδωλον apud inferos verſatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis *Homeri* verſibus, ut arcanae diſciplinae myſterium ibi reſidere non vulgare arbitrarentur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς ἀληθὴς τελεσιουργὸς καθαρμῶν ἐν τοῖς ἀκρατῶν καρπῶν μίλακος τελείας ἔτυχε τῆς εἰς θεοὺς ἀποκαλαστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· longe ſecus atque Achilles, qui πραοτέρως ἐχὼν ἀφέστηκε τοῦ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura *Proclus* ad *Plat.* p. 382. omitto *Pindari* εἴδωλον in *Plutarch.* Παραμυθ. p. 120. D. *Lucia-*

2. DIOG. Rem teneo : te vicarium Plutoni tradidit pro ſe ; tuque nunc ejus vice mortuus es. HERC. Sic fere ſe res habet. DIOG. Quî ergo factum, ut, quantumvis diligentiſſimam curam adhibeat, Æacus non animadverterit te non eſſe iſtum, & receperit ſuppoſitum Herculem huc advenientem? HERC. Exacte ſcilicet ſimilis eram. DIOG. Vera loqueris : exacte quidem, ut ille ipſus eſſes : cave ergo, ne res contra cadat, tuque ſis Herculeſ, illud autem ſimulacrum duxerit Heben apud Deos.

ΔΙΟ. Μανθάνω. ἀνταυδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ· ᾗ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. ΗΡΑ. τοιοῦτό τι. ΔΙΟ. πῶς ὢν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξαλο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; ΗΡΑ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. ΔΙΟ. ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γάρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνον εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην [b] παρὰ τοῖς θεοῖς.

3. HERC. Audaculus es, & loquax : quod ſi non deſtiteris cavillari me, jam ſenties, qualis Dei ſim ſimulacrum. DIOG. Arcus quidem expromtus, & ad manum : ſed ego quid te metuam ſemel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, quum is vivebat, aderasne ipſi tunc etiam ejus effigies? an potius unus eratis in vita; poſtquam vero mortem obiiſtis ſegregatum advocavit *Gisb. Caper.* in Apoth. *Homer.* p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. VII. *T.H.*

ΗΡΑ. Θρασὺς εἶ, ᾗ λάλος· ᾗ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἵῳ θεῷ εἴδωλόν εἰμι. [c] ΔΙΟ. τὸ μὲν [d] τόξον γυμνόν, ᾗ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ [e] τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ ᾗ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε [f] παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνετε, ἀφῃρέθη-

39. Ὦ Καλλίνικε] Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen eſt ex Hymno *Archilochi*, qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικε ἄναξ Ἡράκλεες. Sic in Piſcat. *J.B.*

43. Καὶ ἴχνι καλλίφυρον Ἥβης] Ex *Homero* hymno Herculis. *J.B.*

Ἔχει] Ἔχειν, ſicuti Latinis *habere*, vir eximius *Jo. Schultingius* illuſtrat ex hoc loco ad *Senec.* Controv. p. 247. addens *ambiguum eſſe, rectene ceperit interpres. Heſych.* Ἔχειν, ἐγγεγράφθαι quod ad *Homerum* pertinet Od. Λ, 269. *Propert.* I. El. XIII, 23. *Nec ſic coeleſtem flagrans amor Herculis Heben Senſit ab OEtaeis gaudia prima jugis.* Ibi vide *J. Bronkhuſium.* *T.H.*

49. Ἀνάνδρου] Sic Catapl. §. 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον dico alibi. *J.B.*

Ἀνάνδρου] Exiſtimabant nimirum Veteres, interdum poſſe cujuspiam vitam redimi, ſi quis ejus loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alceſtidis, ſuntque etiam ejus rei recentiora exempla, de quibus conſulendi *Iſ. Caſaubon.* ad Calig. *Suetonii*, & *Cl. Salmaſius* ad Adrianum *Spartiani.* *J.C.*

57. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί] *Thom. Mag.* in Μή· εὕρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἄναξ ἐπὶ ἐρωτήσεως ἐναντιουμένου τοῦ ἀκροατοῦ Νεκρικοῖς· ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. Miremur hoc ipſi rarum videri, ac paene inuſitatum, quum *Moſchopulus* in Ἀ. Ὀ. Ἐκλ. regulam condiderit, ἴσθι δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μὴ τὸ ὅρα, ὑποταικτικῶν σωτάσσεται. Quod fieri vetat, ſcriptores probatiſſimos non refugiſſe docet *Budaeus* C. L. G. p. 953. Non adverſabor autem, ſi quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, ᾗ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς. *T.H.*

62. Τὸ μὲν τόξον] Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν ᾗ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. Λ. v. 606.

Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇφιν ἰὸν.
Nudum arcum habens, & ad nervum ſagittas.

Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne cœli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνὸν] Id eſt, extra thecam eſt; promptum eſt. *F.G.*

Γυμνὸν] Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperentur, aſſervare. Vid. Od. Λ, 606. quo haud dubie reſpicit. *M. du S.*

67. Παρὰ] O. Fl. *J.* & *W.* recte : in reliquis mendoſe περί. *M. du S.*

b Παρὰ] *A1. H1.* περὶ vitioſe. *c* ΔΙΟ.] *Bourdelotius* in P. perſonam Diogenis tranſtulerat ad ἐγὼ δὲ. Nos ordinem reliquarum Edd. omnium ſumus ſecuti. *d* Τόξον] G. O. ξύλον. *e* Τεθνεώς] O. τεθνηκώς. *f* Παρὰ] Sic O. *F. J. V2.* H. St. Ceterae περί.

ἑντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπταλο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; HPA. ἐχρῆν μὲν μηδ' ὑποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα [a] ὀπίτηδες ἐρεχελεῖνται· ὅμως δ' ἴσθι τοῦτ' ἄκουσον· ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

ti, ille ad Deos evolavit, tu ſimulacrum, ut par erat, huc ad inferos adveniſti? HERC. Ne reſpondere quidem oportebat homini de induſtria ludos facienti: hoc tamen accipe: quicquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum eſt, idque omne ſum ego: quod autem Jovis erat, in cœlo inter Deos agit.

ΔΙΟ. Σαφῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη χθὲς τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν [b] ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Διός· ὥστε ἐλεληθείσε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. HPA. οὐκ, ὦ μάταιε· [c] ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. ΔΙΟ. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπός τε καὶ θεός. HPA. εἰ γὰρ καὶ πάντες ἔτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, [d] ψυχῆς καὶ σώματος· ὥστε τί τὸ κωλύον ἐστὶ, τὸν μὲν ψυχὴν εἰς οὐρανὸν εἶναι, ὅσπερ ἦν

4. DIOG. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcmena ſub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone conceptum, illum ex Jove: quippe nobis latuerat, geminos eſſe vos eadem matre prognatos. HERC. Neutiquam, inepte: is ipſe ambo eramus. DIOG. Haudquaquam eſt ad intelligendum facile, duos eſſe Hercules eosque in unum conflatos: niſi forte quaſi Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo & Deus. HERC. Non ergo omnes ſic tibi videntur componi ex binis anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus anima ſit in cœlis, quæ erat

[a] Ἐπίτηδες] O. P. ἄτως. Jungi poſſent, ἄτως ἐπίτηδες. [b] Ὑπ'] O. ἐπ'. [c] Ὁ γὰρ αὐτὸς] O. ὁ γὰρ αὐτός. F. ὁ γὰρ αὐτός. [d] Ψυχῆς Ϲ] O. Ψυχῆς τε καὶ.

71. Ἐρεχελεῖνται] Φιλοπαικεῖσθαι, φλυαρεῖσθαι. *J.B.*

78. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι] O. Codici non auſcultandum eſt ὑπ' praebenti: Homerica loquendi ratio: ὑπ' Ἀδμήτῳ τίκτε, ὑπ' Ἀγχίσῃ Il. B, 714. 820. Ἥ ῥ' ὑπὸ Τυνδαρίῳ κεκαλλιφόρῃ γείνατο παῖδε Od. Λ, 298. Imitatur *Eunap.* AEdeſ. p. 65. παῖδας μὲ ὑπὸ σοὶ τέκομαι τρεῖς. *T.H.*

79. Ὥστε ἐλεληθέιτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι] *Verunius* apud Baſileenſes & *Bourdelotius*, *ex quo factum eſt, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus*, *ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in ſenſu adhibetur iſta locutio apud ſcriptores. Itaque adſcripſit pater locum ex dialogo de Sacrificiis, de Jove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ubi *Eraſmus*, & recte, ac ab eo *Benedictus*, *& illud nos latuit eum jam olim fuiſſe defunctum*: & de Saltatione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βίλτιστε, σῶμα μὲ τοῦτο ὤν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, *Benedictus*, *Neſciebam te unum quidem hoc corpus, ſed plures animas habere.* In Necyomantia: ἐλελήθειμὲν ἡμᾶς λυπῶν, &, ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν εἰς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐν τῷ καπνῷ βαζόμενος. *J.G.*

80. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν] Cum hic dixiſſet, quicquid in ſe fuiſſet Amphitruonis obiiſſe; quicquid Jovis, vivere, & apud ſuperos frui ſempiterna beatitate; ille vero repoſuiſſet, duos igitur Hercules eſſe natos ex Alemena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Jovis filium, reſpondit Hercules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & ſententiae requirit, ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. ſolus enim ambo eram.* Ego Hercules ſolus eram ambo, filius Jovis & Amphitruonis. Αὐτὸς eſt ſaepe μόνος. *Ariſtoph.* αὐτοὶ γάρ ἐσμεν, *Soli enim ſumus:* & ſuperius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, *ſoli enim nos ſumus.* Αὐτὸς ἁμὼ ἄμφω eſt, ut apud *Phaedrum*, *Aeſopus cum ſolus eſſet familia.* *J.G.G.*

97. Ἐν Οἴτῃ] Miror unde prodierit lectio quorundam librorum ἐλύθη, illa quidem ſingularis, nec tamen prorſus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae poſt mortem vel igne vel putredine conſumantur, ſatis eſt frequens, nihilque vetat, quominus cadaver Herculis in cineres redactum dici potuerit λυθῆναι· utram prae altera eligam, vix ſane diſpicio. Quid ſi conjungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἴτῃ nam in Hermotimo quoque §. 7. τὸ Ἡρακλοῦς ἐν τῇ Οἴτῃ καιόμενον θεὸν γενέσθαι. *Euſtathius* certe ἐν Οἴτῃ videtur hic reperiſſe p. 1703. ὡς τῷ μὲ σώματι κατοθέντι κατὰ τὴν Τραχινίαν Οἴτην, τὸ δὲ ψυχῆς ἄτως ἔτως, τῷ δὲ εἰδώλου περὶ τὸ ἄδυτον, ὃ καταπαίζει σοφιστὴς ὁ Λουκιανός. *T.H.*

3. Αὐτὸς δὲ ἐγὼ μὲν Δία] Lepidiſſime Diogenes: Αὐτὸς

erat ex Jove, ego autem mortalis illa pars apud mortuos?

5. DIOG. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum; adeo ut periculum sit, ne triplicem jam conficias Herculem. HERC. Quid ita triplicem? DIOG. Hunc fere in modum: si unus aliquis in cœlo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum versaris, illius simulacrum, tum corpus in OEta jam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori. HERC. Te hominem audacem & sophistam: quis tandem es. DIOG. Diogenis Sinopensis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium præstantissimis versor, Homerum tamque frigidas ejus fabulationes deridens.

ἐκ Διός, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ φῂς τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟ. Ἀλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. ΗΡΑ. πῶς τριπλοῦν; ΔΙΟ. ὧδέ πως· εἰ μὲν ὁ μέν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα [e] ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅτῳ τινὶ δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι. ΗΡΑ. Ἰθρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ [f] καὶ ὢν τυγχάνεις; ΔΙΟ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν [g] σύνειμι, Ὁμήρου, καὶ τοσαύτης [h] ψυχρολογίας καταγελῶν.

ME-

e Ἐν Οἴτῃ] O. P. ἐλύθη. f Καὶ ὢν] O. ὢν καὶ. g Σύνειμι] O. Συνὼν, & mox καταγελῶ. h Ψυχρολογίας] Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque Edd. est, reddidi ex G. O. C. P. *f.* & *V2.*

6. Ψυχρολογίας] Ἤτοι ψευδολογίας. *G.*

τοὺς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου δ' τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hujus loci perspici satis non potest, nisi obversetur memoriæ locus *Homeri*, ad quem allusit. Is est Odyss. Λ. v. 600.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην ἡρακληείην
Εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidi Herculem
Simulacrum; ipse vero cum immortalibus diis
Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro ψευδολογίας in *Luciano* Mss. habet ψυχρολογίας: *tam frigida sententia*: optime sane: quæ sit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo potest ignorare, nisi qui nec *Longinum*, nec alios Rhetores vidit. *J. G. G.*

6. Ψυχρολογίας] Sic praeter Mss. Gr. P. Ox. Coll. & Ed. *J.* *M. du S.*

Ψυχρολογίας] Quanquam ψευδολογία non abhorreat, & *Isocrates* τοὺς λόγους τοὺς περὶ τιμωρίας ἐν ψευδολογίαις μεστοὺς sub initium Panath. ac *Polyb.* IV. p. 432. τὰ τῶν παλαιῶν μύθων ψευδολογίας ἐν τραγῳδίας χάριν dixerint, ψυχρολογίας tamen auctoritate membranarum suffultae negare non potui, quin pristinas in sedes remigraret: scilicet genuinam vocem quod appositum erat interpretandi causa dejecit: *Hesych.* Ψυχρολογία, ψευδολογία. Ψυχρολόγος, μωρὸν χρῆσμον (ἀγνοῶν *Suid.*) λόγον *Phot.* de Damascio, οὐκ ἐν ἅμουσον ψυχρολογίαν &c. idem sæpius apud *Galenum* occurrit. Neque metuendum est, ne pro suo non agnoscat *Lucianus*: in Somn. p. 22. v. 60. ἴσως δὲ ἡ ψυχρολογία. Ἀλ. Ἱστ. II. c. XX. καταγέλαστον ἐν τῷ ἀμφὶ τὸ Σφοίδωτον καὶ Ἀρίσαρχον γραμματιδίοις πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. *T. H.*

XVII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ. MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝ.

Τί κλαίεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ὅτι τῇ λίμνῃ ἐγγύς; ΤΑΝ. ὅτι, ὦ Μένιππε, [a] ἀπόλωλα ὑπὸ τῆς δίψης. ΜΕΝ. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ὀπτὸν φλᾶς πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀφυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. οὐδὲν ὄφελος, ἐὰν ὀπτὸν φλαῦμι· φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με· ἢν δέ ποτε καὶ [b] ἀφύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, καὶ φθάσω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ ἀφὸ τῶν δακτύλων ἀφρύσιν οὐκ οἶδ' ὅπως [c] αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν ἡ χεῖρά μου. ΜΕΝ. τερατῶδές τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, [d] τί γὰρ

MEN.

1. QUid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans? TAN. Quia, Menippe, enecor siti. MEN. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, sive magis etiam hauriendo cava manu? TAN. Nihil juvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me senserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam. MEN. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tanto opere in-

a Ἀπόλωλα] Ἀπόλλωλα F. b Ἀφύσωμαι] Ἀρύσωμαι P. J. minus commode. c Αὖθις] Deest in O. d Τί γὰρ] Τί δῆτα O.

8. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Respicit omnino locum *Homeri* Od. Λ, 582. *Aristarchus* tamen haec ut notha respuebat: vide *Schol. Pindar.* ad Olymp. Od. I. v. 97. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐγγύς] Ad lacum constituit *Noster*, quem *Homerus* fecit Ἐγγύθ' ἐν λίμνῃ, ἃ δὴ προσέπλαζε γενείῳ eum fere sequuntur omnes, & apud *Ciceronem* poëta Tragicus, *Mento summam aquam attingens, enectus siti Tantalus.* Ne autem, sibi rem esse cum *Homero* solo, non clare demonstret, imminentis saxi, quo suspenso ad poenasque ceteras addito posteriores Tantalum expavefecerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc scenam ornasse commentum illud. Vid. *Schol. Pindar.* ad O. A, 97. Ἐπιμύθιος illustrat *Pric.* ad *Apul.* Mil. I. p. 50. *T. H.*

21. Ἐν Ἀυδίᾳ που] In Sipylo sepultus; quod ejus monumentum θῆκας ἄξιον vidit *Pausan.* II. p. 161. Sipylus autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: *Hesych.* Σίπυλον, ὄρος Αυδίας & Φρυγίας. Eversa terrae motu Sipylus fabulae fingendi licentiam dedit: vide *Strabon.* XII. p. 868. C. Ex Tragodumenis *Asclepiadae* sunt depromta, quae scripsit *Schol. Homer.* ad Od. Λ, 581. Jovem ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τὸ ὀρεινῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τὰς χεῖρας, καὶ τὸν Σίπυλον, ἔνθα ἐκκρεμάσθη, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad *Hygin.* F. LXXXII. *Th. Muncker.* *T. H.*

28. Διδίας μὴ ἰ. τῦ π. ἀ.] Longe quidem ab hac opinandi insania Tantalus abest, si *Dioni Chrys.* credimus Or. VI. p. 97. A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumsessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸ ὦδον Τάνταλον, ὃν φασι κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα διαπαίειν πέτρον, πολὺ ῥᾴδιον ἀφέγειν· ἃ γὰρ δὴ ἔστι φοβεῖσθαι ὁ Τάνταλος μὴ ἀπόθοιμι. *Euripidis* expressit locum in Or. v. 6. Verum *Lucianum* tuetur, nihilque eum temere dixisse probat *Xenophon* ipso fine OEconom. Ὥσπερ ὁ Τάνταλος τὸν ἆθλον λέγεται τὸν ἀεὶ χρόνον ἀφειστήκειν φοβούμενος μὴ δι' ἀπορίαν· unde non obscure colligas, ex veteris cujusdam ingenio poëtae commentum illud emanasse, quod Tantalo secundae mortis metum adfinxit. Fieri vix potest, quin eodem *Lucianus*, etsi suo satis dives, nihilominus antiquorum facetias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium αἰς mutatum in ἢ, quia venustatem dicti Lucianei minime capiebant: post ἄλλον μὲν τοῦτον ἆθλον si accedat languidum hocce ἢ ἕτερον τοῦτον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. *AEschin.* Dial. III. §. 4. ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. *Agatharchidae* locus joci similis aculeum habet apud *Phot.* p. 720. quem eo libentius totum repraesento, quod & *Homerum*

indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum eſt, cui & eſuriendi & ſitiendi facultas inerat: tu vero jam anima quo tandem pacto amplius aut ſitias aut bibas? TAN. Ea ipſa re conſtat ſupplicium meum, ut ſiti adficiatur anima mea velut corpus.

2. MEN. Sed id quidem ita eſſe credemus, quandoquidem ais ſitim tibi pœnam eſſe impoſitam: quid tamen hinc tibi moleſti accidet? an metuis, ne inopia potus moriare? equidem non video alium poſt huncce orcum, aut mortem, qua functi hinc alterum in locum migremus. TAN. Recte tu quidem loquere: at illud ipſum eſt pars pœnæ, ut deſiderem bibere nullius potus indigus. MEN. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris, mero ſcilicet, ita me Jupiter amet, helleboro, qui contraria ratione atque illi, quos rabioſi canes momorderint, adfectus ſis, non aquam ſed ſitim abhorrens. TAN. Ne helleboro quidem, Menippe, renuo

20 καὶ δὴ τῷ πιεῖν; ὃ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ὁ Λυδίᾳ πῃ τέθαπται, ὅθεν ᾗ πεινῆν ᾗ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἢ διψώης, ἢ πίνοις; TAN. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν 25 ὡς σῶμα ὄσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἔστω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ἂν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας, μὴ ἐνδεὴς τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ 30 τοῦτον ᾅδου, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν ᵉ εἰς ἕτερον τόπον. TAN. ὀρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' ἂν μέρος ἦν καλαδίκης, τὸ ὀρθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον. MEN. ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, 35 ἀκράτου γε ἑλλεβόρου νὴ Δία, ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ τῆς λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, ὁ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ μὴ δίψαν πεφοβημένος. TAN. οὐδὲ τὸν ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν, γέ-

ροι-

ᵉ Εἰς] Ἡ O. P. *f.*

37. Οὐ τὸ ὕδωρ] Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δηχθεὶς διψᾷ τὸ ὕδωρ. *G.*

rum tangat, neque a *Luciano* non videatur fuiſſe cognitus: Τῶν δὲ μιξολλαχόθεν τὸν βίον ἐπὶ κοινῆς πρὸς Ὀδυσσέα διεξέρχεσθαι παιδιᾶς ἀπόλαυσιν, ὅτε τὸ ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τὸν ὄψιτος γνώσεσθαι ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τὸ ἀμ- & fine dubio *γνώσεσθαι*, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut conſuevit, interpres *Schottus*) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λὸὶ τοῦ (pro binis poſterioribus voculis foede corruptis eſſe reponendum *αἴμωτος* liquet ex inferna ſcena, quam *Homerus* apparavit Od. λ, 50. 95. 152. 225. 231.) ὁ κοιλίας, ὁ βρόγχους ἔχοντας ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸ σίδηρον ἐκέτι δυναμένους τραπέναι τινὰς δὲ πέτρον κυλίειν τῷ σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων ἄλλους δὲ δικάζων ἑτέρους τιθηνόσι ἀδικήματος ὁ δεινὸς ἐπάμεχοντος· τὸ δὲ ἅπαντος τοῦ ὅτι ὄντων τοὺς τύπους ὁ πορθμεὺς διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρῶν ὁ κυβερνήτης, ἵνα μὴ καταγραφέντες ἐκφορᾶς ἐπιδέωνται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum adtinet, egregie ſententiis inter ſe conſpirare *Agatharchides* ac noſter *Lucianus*? ſane ſic exiſtimo: praeſertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, ſi forte ſine vectore perito in Acherontem merſi manes moriantur. *T. H.*

30. Εἰς ἕτερον τόπον] Illud εἰς agnoſcunt omnes impreſſi: abeſt ab Ox. & P. uti & ab Ed. *f.* in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet εἰς: ſic enim Noſter iterum Dial. XXVI. μεταβολὴν ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον. *M. du S.*

35. Ἑλλεβόρου] *Cogn.* 50. *M. du S.*

37. Τὸν δίψαν] Dixerat initio Dialogi ἀπόλαυσιν ὑπὸ τοῦ δίψους, ut *Ariſtoph.* Equ. v. 531. δίψῃ δ' ἀπόλαυσις & τῷ δίψει κολάζεσθαι· nunc mutato genere δίψαν non magis ergo *Noſter* diſtinxit, quam *Pollux* VI, 31. utrumque ponens. Hoc Grammatici vetuſtius, quippe ſolum ab *Homero* uſurpatum ſtatuunt; illud recentioris notae: eo factum eſt, ut in membranis antiquis ſaepe commutentur, prout librarius vel doctior ſuum ſcriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani ſermonis uſum redigebat. Sic in *Dione Chryſ.* p. 133. B. pro δίψῳ vel δίψαν alii codices δίψος praeferebant: eadem varietas apud *Thucydid.* p. 505. v. 7. ubi plura notavit Eruditiſſ. *Dukerus* his etiam *Luciani* verbis uſus. *T. H.*

38. Τὸν ἑλλέβορον] Adfert *Thom. Mag.* in Ἑλλέβορος, ἐπὶ ἀρτιγενοῦς, ὃ τὸ ἑλλέβορον verum eſt quod obſervat: hoc vergentis & prolapſi, illud veteris eſt Graeciſmi: ſic *Theophraſtus* & *Dioſcorides*; ἑλλέβορος ὁ λευκὸς, ὁ μέλας. Meminit hujus loci *Eraſmus* in *Bibo elleborum*. Θάψιν mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo ſaepe ponitur apud *Platonem*, ut alterum ſit alterius vicem facile poſſit ſuccedere. *T. H.*

40. Θάψ-

νοιτό μοι μόνον. ΜΕΝ. θάῤῥει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν· ἀδύναλον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καλαδίκης διψῶσι, τὸ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

bibere: hoc mihi modo contingat. MEN. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque alius quisquam bibet mortuorum: hoc enim fieri nequit. Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta pœna sitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ. MENIPPI ET MERCURII.

ΜΕΝ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ, ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. ΕΡΜ. σὺ σχολὴ [a] μοί, ὦ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκεῖνο [b] αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ὅπῃ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος [c] τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. ΜΕΝ. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τὰ σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια τὰ πολλά. ΕΡΜ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ

MEN.

UBi autem pulcri sunt & pulcræ, Mercuri? viæ ducem te mihi præbe, quippe hospiti & novo advenæ. MERC. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respice, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; summatim, vetustæ formæ omnes. MEN. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata, similia pleraque. MERC. Atqui illa sunt, quæ omnes poëtæ admiran-

a Μοὶ] Priores Edd. μοῖ. O. μοὶ, quod probavi repetitum in hujus dialogi fine, atque alibi sæpe. b Αὐτὸ] Abest ab O2. & F. c Τέ ἐστι] Καῖται O 3.

46. Νέηλυν ὄντα] Νέηλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθών. V.

40. Θάῤῥει] Notandus hic hujus vocabuli usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, *bono animo* jubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum λυπεῖ. Certe iis, quæ hic Menippus affert, nulla consolatio inest. *M. du S.*

48. Κατ' ἐκεῖνο αὐτὸ] Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem extat in cunctis Edd. excepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 256. v. 72. κατὰ τὸ ἐμὸν αὐτοσὶ δάκτυλον. *T. H.*

Ibid. Ἐκεῖνο αὐτό] Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Facessat ego etiam auctor sim. *M. du S.*

50. Τυρώ] Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Λ. 235. & seqq. Supra Ἐν. Δ. XIII. *M. du S.*

55. Θαυμάζουσι] Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. *J. C.*

59. Εἶτα αἱ χλιαι νῆες] Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco *Kusterus* illustravit ad *Aristoph.* Plut. v. 79. *Lucianus*, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contemto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9. ut dudum monuit *H. Stephan.* Diss. de Styl. N. T. & post eum *Raphelius* ex *Arriano*, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in *et*, quod qui Graecae particulae loco posuerunt Interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πᾶλαι ἀνάσσαιοι γεγένασι, sic verbis iisdem *Isocr.* in Helen. Laud. p. 216. A. ἀλλ' οἱ μὲν (Trojani) ἀφειμένων τὴν πόλεις ἀνασσάτους γενομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὅτι μὴ προέσθαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. *T. H.*

64. Ἀνεμίσητον] Ex *Homeri* Iliad. 3. ὑ Νέμεσις. *Aristen.* alii. *J. B.*

Ἀνεμίσητον] Nobiles *Homeri* versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulcritudinis se ve-

rantur, ossa, quorum tu contemtum præte ferre videris. MEN. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego quidem non dignoverim. MERC. Istud cranium est Helena.

2. MEN. Et mille navium classis propter illud instructa fuit ex tota Græcia, totque ceciderunt Græci & barbari, urbiumque tantus numerus internecione periit? MERC. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scilicet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum, talem ob feminam multum tempus ærumnas pati: enimvero flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, coloremque nativum habent, pulcerrimi sunt. MEN. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse Achivos de re tam brevis ætatis tamque facile defloreſcente se laborare. MERC. Otium mihi non est, Menippe, philosophari tecum: quare delecto loco, ubicumque velis, jace prostrato corpore: ego vero alios mortuos jam arcessam.

ΔΙΑΚΟΥ,

55 ποιηταὶ θαυμάζουσι, τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ οὐκ ἔοικας καταφρονεῖν. ΜΕΝ. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον· εἰ γὰρ ἀγνοήσω ἔγωγε. ΕΡΜ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν.

ΜΕΝ. Εἶτα αἱ χίλιαι ναῦς διὰ τοῦτο 60 ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; ΕΡΜ. ἀλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖκα· ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι 65 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφήν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιάν, κάλλιστά ἐστιν. ΜΕΝ. οὐκοῦν 70 τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος, πονοῦντες. ΕΡΜ. ἐχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥστε ὑπολεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ τοὺς 75 ἄλλους νεκροὺς ἤδη μεταλεύσομαι.

64. Καὶ σὺ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὁμηρ., Οὐ νέμεσις Τρῶας & εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

* Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

* Τοιῇ δ' ἀμφὶ γυναικὶ] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in ejus Codice verba Homeri fuerint. M. du S.

velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῆς ἐπὶ Μ. Σ. c. 16. Vide *Maxim. Tyr.* Δ. XV. p. 150. *Eustath.* de Hysm. Amor. III. p. 93. *Aristaen.* I. Ep. 1. sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet *Callimach.* H. in Dian. v. 64. *Luciani* ἀνεμέσητον *Synes.* Ep. 101. p. 240. C. ἀνεμέσητον δὴ ἀκατηφοῦσι & τὴν Ἑλλάδα. *Quinctilian.* I. O. VIII. c. 4. p. 716. *Non putant indignum Trojani principes Grajos Trojanosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quaenam igitur illa forma credenda est?* Τὴν H.

75. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν] Βάλλειν, καταβάλλειν, ῥίπτειν, καταῤῥίπτειν ἑαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut *Livius* ait, *se projiciunt*, vel *corpora humi prosternunt* IX. c. 6. idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutiunt: *Xenoph.* Eph. II. p. 22. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἐπὶ τῆς κλίνης p. 50. αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἔκλαιε· aut si quis duriore cultu & vitae genere commode corpus componere non curet. Philopœmenes apud *Plutarch.* p. 357. E. καταβαλὼν ἑαυτὸν ἐπὶ στιβάδος τῶν τυχόντων, οὕτως ἔκλαιε τὴν ἡρωϊκὴν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianeus Alcidamas in Lapith. c. XIV. ὡς τοῦδε καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII. ἔστε ἄκρας καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο ἐπὶ τῆς πλησίον πλαγίας ἐκάθευδε paulum aliter in *Arriani* Epict. II, 20. p. 233. εἰ γὰρ ἔστιν ταῦτα ἔχειν βαλόντα κάθευδε. *Cicero* de Orat. I. §. 28. & *quod ille* (Socrates in Phaedro *Platonis*) *durissimis pedibus fecit, ut se abjiceret in herbam:* sequitur Crassi responsum, *Imo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse.* Haec si fuissent in promtu *Vul-*

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, AC PARIDIS.

ΑΙΑΚ.

Τί ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσπεσών; ΠΡΩ. ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακέ, ἀτέλεστον, ἡμιτελῆ μου τὸν δόμον καταλιπών, χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ΑΙΑ. αἰτιᾶσθαι τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ὅλην Τροίαν ἤγαγεν. ΠΡΩ. εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον. ΜΕΝ. Οὐκ ἐμέ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν Πάριν, ὃς ἐμοῦ ξένου τὴν γυναῖκα διὰ πάντα τὰ δίκαια ἁρπάσας. ὅτῳ δὲ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιον ἀγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιον γεγενημένῳ. ΠΡΩ. ἄμεινον ἔτω. σὲ τοιγαροῦν, ὦ

AEAC.

1. QUid strangulas, o Protesilae, Helenam, impetu in eam facto? PROT. Quod propter eam, Æace, imperfecta domo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore. Æ. A. C. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris causa in Trojam duxit. PROT. Bene monnes: is ergo mihi reus est agendus. MEN. Non ego, vir optime, sed justius Paris, qui mei hospitis uxore praeter omne jus ac fas rapta se proripuit: hic enim non ob te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mortis extiterit causa. PROT. Ita quidem praestat; atque adeo te, inimi-

seio Fabroque, vix; ut aberrarent, fieri potuisset in *Aeliani* loco V. H. VIII, 14. ubi Diogenes moribundus *ἐπεὶ ἄρων μόνον ἤρθη κακὸς κακῶς τεθνήξων*. Sic *εἰ δὲ ταῖς ἐδαῖς ἐφιμῶσι* *Dioni Chrys.* p. 659. D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in triviis prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero *κοῦφος* hoc enim umbris *Nostor* tribuit: p. 400. v. 5. *κοῦφαι δυνάμεις ὑπὸ τοῦ αὐτῷ ζῆν ἄρασαι* idcirco non prorsus adspernanda est Cod. O. lectio in hujus dialogi principio, *ὅθεν Τάνταλος κοῦφος* &c. Dial. XX. §. 2. *χαρᾶι ἤρτηται*. T. H.

79. Ἡρωτελῆ] Ex Ilia. a. *Philostr.* Heroic. ex quib. hic dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. I. & in Catapl. c. VIII. ubi quaedam. J. B.

Ἡρωτελῆ] Multa de ea voce ad *Homer.* Il. B, 701. *Eustathius*, quae in pauca contraxit quisquis is est, qui sub nomine *Didymi* prodit *Scholiastes*: ἡμιτελῆ, inquit, ἤτοι ἄτελῆ, ἢ ἀπερικόσμητον καὶ ἀτέρπη τῶν τοίχων καὶ ἀτελεύτητον· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς νέοις γάμοις θάλαμον ἀποδημοῦσιν. E. L.

Ἡρωτελῆ ἦν δόμον] Allusionem ad Homeri locum Il. B. 701. notavit magnus *Leopardus* Ern. IV. c. 9. Quem Poëta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus *Scholiastes* & *Eustathius* docent. Quid *Valerius Flaccus* voluerit *imperfectam domum* vertens VI, 689. conjectare difficile est, essi *Turnebi* sententiam Adv. XXII, 17. XXIX, 29. meditatam, & *Gaulmini* ad *Eustath.* p. 29. non ignorem: aliquanto liquidius *Catullus* ad Manl. *domum inceptam frustra*, ubi *Scaligerum* vide; nam *Is. Vossius* p. 293. dum *Homeri* verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Posset ab innupto vivere conjugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis adsequor: nisi meriores accesserint membranae, nescio equidem, an praeferendum sit, quod ante vulgabatur, *Posset ut abrupto vivere conjugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi hactenus *illa δόμον ἡμιτελῆ* maxime placuit explicatio, quam *Hesychius* proponit in *V.* cui *Strabo*, vel potius *Posidonius* suffragatur, monens apud eum lib. VII. p. 454. C. ἡ *οἶκος ἡμιτελὴς* ἢ *Πρωτεσιλάου*, ideo dici ab *Homero*, *ὅτι χῆρος* dissentire *Lucianus* non videtur, ut qui post *ἡμιτελῆ δόμον* velut interpretaturus adjungat *χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα*: nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius *χήραν δὲ τὴν*. illud autem τε omnium est Editionum ac vetustiorum Codicum. *Tzetzes* Ch. II. v. 760. historiam Protesilai narrans quam *Lucianum* testem citat, hunc dialogum cogitabat. T. H.

80. Γυναῖκα] Laodamiam, cujus epistola ad maritum apud *Ovidium* est XIII. E. L.

91. Δύσκαρι] Homericum est. Apud *Euripidem* *μόνκαρι* eodem sensu. E. L.

Δύσκαρι] In hac Paridis appellatione maritus ab uxo-

minate Pari, non dimittam unquam e manibus. PAR. Injusta feceris, Protesilae, idque in eum, qui artem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocumque velit, cui non possit resisti.

2. PROT. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic comprehendere detur! ÆAC. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixerit enim, amandi se Paridi fortasse extitisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protesilae, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troadem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti. PROT. Enimvero pro me tibi, Æace, respondebo æquiora; non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas. ÆAC. Recte: quid igitur istos accusas?

Δύσπαρι, ἐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν. ΠΑΡ. ἄδικα ποιῶν, ὦ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμότεχνον ὄντα σοι· ἐρασικὸς γὰρ κἀγώ εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι· οἶσθα δὲ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ· καὶ ἀδύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

ΠΡΩ. Εὖ λέγεις. εἰθε δὲ μοι τὸν Ἔρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ΑΙΑΚ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ Ἔρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐτὸς ἴσως ἐρᾶν τῆς Πάριδι ἴσως γενέσθαι αἰτίαν, καὶ θανάτου δέ σοι οὐδενὸς ἄλλου, ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σαυτὸν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρῳάδι, οὕτω φιλοκινδύνως καὶ ἀπερισκέπτως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐραθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες. ΠΡΩ. ἐκεῖνα καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ σοι, ὦ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιότερα. εἰ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς ὕτως ὑφικελῶσα. ΑΙΑΚ. ὀρθῶς. τί οὖν τούτους αἰτιᾷ;

ΜΕ-

a Ἄλλον] Deficit in O. b ΠΡΩ.] Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & *Aldi*. margine recte restituta.

uxore Laodamia non differt: sic enim illa, *Ovidio* verba ministrante Ep. Her. XIII, 43. *Dyspari Priamide, damno formose tuorum*: ubi valde miror doctos homines, & virtutis poëticae non expertes antepositse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamides*; quum altera lectio nihil habens molestum & eruditione *Nasonis* sit digna, & expetatur ab adjunctis, *damno formose tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad Il. Γ, 39. *Hesychius* emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ ὠφελεθεὶς lege: Πάρις κλεψύς. T. H.

12. Ἐπικελῶσθαι] Ridet *Homeri* fatalia stamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congessit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 26. T. H.

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

MENIPPI ET ÆACI.

ΜΕΝ.

Πρὸς ζ[b] Πλούτωνα, ὦ Αἰακέ, ἐ[c]ξήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙΑΚ. Ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μέν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· ἔστιν ἥδε ἡμῖν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ ἡ τροφὸς τοῦτον, ὃς σε διεπέρασε καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. ΜΕΝ. οἶδα ταῦτα· καὶ

MEN.

1. PEr Plutonem, Æace, quæso comes mihi monstra, quæ in Orco sunt, omnia. Æ. A C. Haud pronum est, Menippe, omnia: quæcumque tamen præcipua summatim percurri possunt, disce: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te transvexit: & lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quando hæc loca intrabas. M E N. Scio ista, & te custo-

a ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.] Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B2. b Πλούτωνα] Διονύσου C. absurde. c Περιήγησαι] Διήγησαι O. perperam.

14. Πρὸς τὸν Διονύσου] Ἐν ἄλλῳ, Πρὸς Πλούτωνα. G. Ibid. Περιήγησαι] Εἰς λεπτὸν διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. *J.G.*

14. Περιήγησαί μοι] *Eustath.* in Epist. Commentariis ad *Dionysium* praemissa p. 110. Εἴληχε δὲ τὸν ἐξηγητοῦ κλῆσιν παρὰ τὸ ἐξηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὸ καὶ τὸν Ῥητόρων τινὲς ὁ μέν, ἐξήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου, φησὶν, ὁ ἐστιν, ἔλθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενον· ὁ δὲ ἐξήγησαι ὑφειμένως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem *Ed. Twaites*, quae ob oculos habuit *Eustathius*, *Hermogenis* & *Luciani* loca. Significat autem ἐξηγεῖσθαι proprie *officium*, quod peregrinis praestari solet, *per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi.* In primo Navigio ὁ ἐξηγούμενος τὸ πλοῖον quorum interpretationis pravae *Benedictus Jac. Gronovio* poenas dedit. Sub initium Ἔπεισον Charon ad Mercurium: ἐξήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι ἐκ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· *Schol.* λεπτομερῶς εἰπὲ consentiens *Eustathio:* neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem hujus verbi eleganter explanant: ξυναγήσεις γὰρ ἐν οἷς ὅτι ξυμπεσοῦσιν, καὶ διέξεις ἕκαστα. Inde ἐξηγηταὶ, qui per urbes Graeciae, plerasque priscarum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud *Plutarch.* περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἔμμ. νῦν τὴν Π. p. 395. A. 396. C. 397. D. 400. D. F. 401. E. eosdem, qui saepius ἐξηγηταὶ vocantur a *Pausania*, *Lucianus* intelligit in Philopsi. c. IV. & ὁ ἐξηγητὴς τῶν εἰκόνων, *tabulae pictae interpres & enarrator*, περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδ. πιστ. Διονῦσ. c. V. *Longo* Poemen. I. p. 2. ἀναζητητὴν ἔμψυχον τῶν εἰκόνων qualem catus ille *Cebes* non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum hominem adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectatoribus exponeret. Ab hac origine porro ἐξηγεῖσθαι est, *accurate singulas rei gestae partes narrando persequi:* quod *AEliano* frequens V. H. III. c. 18. de Anim. XIII, 6. XVI, 23. ideo ἐξήγησιν *Theon* Prog. p. 118. describit λόγον ἐξηγηματικὸν. *Salmasius* ad *Solin.* p. 68. C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter ἐξηγεῖ & ἐξηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in *Herodoti* Φοίνικος ἐξηγήσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem *Platonis* locum, qui pictorum illud ἐξηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI. p. 867. D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσά γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀπόσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ ἐξηγραφῇ· τοῦτο δὲ δήπου συμπληροῖ τὸ ἐξηγητήν. *T.H.*

17. Οὗτοι μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα δὲ τὴν Πορθμέα τοῦτον] Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὗτοι μέ, ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα. καὶ τὴν Πορθμέα, &c. *Omnia* exponere, *Menippe*, *haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc* qui-

stodem esse portæ infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque in primis eorum insignes. ÆAC. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & præstantissimi Græcorum.

σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὰ βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς παλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς [d] ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙΑΚ. οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δὲ Ἀχιλλεὺς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2. MEN. Papæ, Homere; qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi jacent abjecta, ignota, informia, pulvis cuncta, nugæque magnæ, imbecilla vere capita. Hicce autem, Æace, quis est? ÆAC. Cyrus est: hic autem Crœsus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes. MEN. Et te, purgamentum hominis, horrescebat

MEN. Βαβαὶ, Ὅμηρε, οἷά σοι τὰ ῥαψῳδῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙΑΚ. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ Κροῖσος, [e] καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. MEN. εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλ-

[d] Ἐπισήμους] Ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. [e] Καὶ παρ' αὐτῷ] Ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν F. O. (αὐτὸν) Ita notavit *M. du Soul*, & mox pro τούτους ex P. αὐτὸν. Apparet in his aliquid esse turbatum.

21. Καὶ τὰ βασιλέα εἶδον] Τὸν Πλάστωνα. *V.*
23. Ἐνδόξους] Ἐπισήμους. *G.*

33. Σαρδανάπαλος] Λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ * τρυφερώτατος. *V.*

* Τρυφερὸς] Τρυφερὸ . . *V.* *M. du S.* Τρυφερώτατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapalo hermaphrodito res est non prorsus ut ab *Hellanico* vel *Callisthene* sine dubio sumtum tradit *Schol. Aristoph.* ad Av. v. 1022. Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφερὸς, καὶ τῇ ἰδίᾳ ἱστορίᾳ λέγεται, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. *T. H.*

quidem esse Cerberum, novisti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem jam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, &, ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. *J. J.*

Οὗτοι μὲν ἔστι Κέρβερος &c.] De distinctione mutanda recte monuit Doctiss. *Jensius:* dubites tamen, an copulari conveniat, Οὗτοι μὲν ἔστι Κέρβερός ἐστιν, οἶδα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ἐς ὃν διεπέμφθης· ut ad ἐώρακας sola pertineant τὸν λιμένα & τὸν Περιφλεγέθοντα· nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in ejusque, Mercurio commendante, gratia positus. *T. H.*

21. Πυλωρὸς] Passim hoc muneris AEaco assignat *Noster*: supra Dial. XIII. & fine hujus. *Philostratus* etiam p. 311. *Apollodorus* claves inferorum ei tradit III. p. 94. C. *M. du S.*

Πυλωρὸς] Attigit hunc locum *P. Wesseling.* Obs. I. c. 3. p. 10. & AEacum ex *Apollodoro* III. p. 229. τὴν πλατῖς τοῦ ᾅδου φυλάττοντα produxit: ideo solicitus est in fine dial. μὴ & τις ἡμᾶς ποιῶν λάθῃ ἀμφιγυήεις & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire fiverit in vitam D. XXII. §. 3. παρὰ Πλάτ. §. 4. Αἰακὸς ἐστὶ τὸν Φερσεφόνης ἐπίσκοπον μόνον. Alioqui Cerberus Ἅιδου πυλω-

ρὸς *Euripidi* in Here. Fur. v. 1277. & *immanis janitor aulae Horatio.* Primae dignitaris est Minos: proximum gradum tenent AEacus & Rhadamanthus apud *Plat.* in Gorg. p. 397. A. AEacus autem λέγεται ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος καὶ Κόρης τιμὰς μεγίστας ἔχων παρὰ τοῖς ἐκείνοις, teste *Isocrate* in Euag. p. 192. A. — *immensis urnam quatit Æacus umbris: Stat.* II, 1. v. 219. Plurimum hi tres junguntur, etiam in illa proverbiali *Demosthenis* sententia pro Cor. p. 494. B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κολάζων, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed judicum infernorum numerum auxit, adjecto nominatim Triptolemo, *Plato* Apol. p. 31. A. ne scilicet vetustissimus Athenienfium legislator, haud minus atque illi apud Orci incolas juri dicundo non praeesset. *T. H.*

31. Ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα] *Vere imbecilla capita*, non *caduca*, ut interpretes. Ad *Homeri* locum respexit in Odyss. K. v. 251.

Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.
J. G. G.

Ἀμενηνὰ] Illud *Homeri* solemne perstringit — νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Od. K. & Λ. De ipsa voce, cujus potestatem ambiguam fecit Grammaticorum dissensus, alibi dictum. *P. H.*

Ἑλλὰς ἱππρίτῃ ζθηγνῦντα μὶ τ' Ἑλλήσποντον, Graecia jungentem Helleſpontum; perque
ἁλὶ δὲ τ' ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ montes navigare deſiderantem? Qualis au-
ἦ ὁ Κροῖσός ἐστι· τ' Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ tem & Croeſus eſt! at Sardanapalo, Æace,
Αἰακὲ, κατάξαι μοι κτὶ κόρης ἐπίτρεψον. ut alapam in caput impingam, permitte
ΑΙΑΚ. μηδαμῶς· ἁβρύνεις γὰρ αὐτῷ τὸ mihi. ÆAC. Neutiquam: diffringes e-
κρανίον γύναικεῖον ὄν. ΜΕΝ. ἰδοὺ ἀλλὰ nim cranium ipſius molle ac muliebre.
προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. MEN. Enimvero conſpuam omnino effe-
minatum iſtum.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω κἀτὸς σοφές; 3. ÆAC. Vin tibi demonſtrem etiam
ΜΕΝ. νὴ Δία γε. ΑΙΑΚ. πρῶτός ἐστός ſapientes? MEN. Ita per Jovem. ÆAC.
σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί; ΜΕΝ. χαῖρε, ὦ Primus hicce tibi Pythagoras eſt. MEN.
Sal-

42. Προσπτύξομαι] Vid. Καλαπ. c. 12. Or. c. 56. & Συμπ. c. 33. & Not. Cl. *Hemſterh.* *M. du S.*

Προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι] Cunctarum membranarum atque Edd. lectio nulli eruditorum ſuſpicionem vitii praebuit. Oſtendam primum maculam in eo verbo manifeſtam: tum unius literae mutatione ſinceram veteremque ſcripturam revocare conabor: hactenus enim nihil fuit oblatum, quod a priſtina conjectura diffidere me cogat. Nego verbum illud Medium προσπτύσσεσθαι vel προσπτύεσθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo conjungi: id *Budaeo* quidem & *Stephano* fuit perſuaſum, ſed hoc ſolo *Luciani* loco deceptis: genuinam ſtructurae rationem dabit *Noſter* p. 221. v. 72. τ' Ἀφροδίτης μὶ τ' πιεῖν ἔλειψε προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῷ στόμα nunquam aliter *Homerus*, *Euripides* ceterique ſcriptores. *Achill. Tat.* V. p. 295. προσπτυξάμενός με πολλὰ ἐφίλει. Non diſſimilis eſt cauſa verbi ἀσπαστύεσθαι. Idem p. 303. νὴ τόν τε Κλεινίαν ἀσπαστύσεσθαι· nam quod lib. IV. p. 241. legitur, ἐγὼ ἀσπαζόμενός· αὐτῷ δεσμὸς ἔσομαι, ita capiendum eſt: *amplexus vinculi modo ipſi adhaerebo:* attendenti copia exemplorum, quibus hoc confirmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat, ſi forte repererit ἀσπαζόμενος τῇ πικρότητι, τῇ πικρίᾳ τόπῳ apud *Dioſcoridem*; διὰ μὲν γὰρ ὧν ἐπὶ μᾶλλον ἀσπαστύσεσθαι τὸ λαμβανόμενον τὸ λαμβάνον, *Galen.* de Uſ. Part. Corp. Hum. lib. I. σῶμα ταῖς τ' βραμάτων ἀδικίαις ἀσπαζόμενον *Julian.* Ep. XXIV. p. 391. C. ſimilisque modi plura, recordetur haec forma paſſiva proferri, multumque adeo diſtare ab uſu verbi Medii. Ergo *Lucianum* ut liberemus indecenti orationis ſtructura, reficiendum eſt emendatione proclivi προσπτύσομαι, vel, ſi quis faſtidioſior offendatur hoc futuro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσπτύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contumeliam, acerbiſſimique notam contemtus plerorumque populorum moribus προσπτύειν τινι, *os alicui conſpuere*, qua de re copioſe *Barth.* ad *Claudian.* Paneg. in IV. Conſ. Honor. v. 404. & Commentatores ad illa *Petronii* c. 75. p. 373. *Si quid perperam feci, in faciem meam inſpue. Sophocl.* Antig. v. 1246. Πτύσας προσώπῳ ubi vide *Schol.* Ex *Hyperide* ponit *Poll.* VIII, 76. inter injuriae per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κακολογεῖν, cui ſimillimum eſt πατάξαι κατὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Junxit *Muſonius* apud *Stob.* p. 269. λακτίζεσθαι, ἢ πλήττεσθαι, ὑποπτεύσαντας ἂν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & jure quidem, ut nobis videtur, optime, πλήττειν quorum ὕβρεως γραφὴν γράψασθαι ſapientem ſuum, plagarum etiam, ſi ita res tulerit, tolerantiſſimum vetat. *Galenus* in Protr. Diogenis Cynici, quem magiſtrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, hiſtoriam referens, qui ad coenam vocatus hoſpiti, quod turpiorem alium ſordidioremve locum non inveniret, in faciem inſpuebat, ſic ſcribit: Ἐπιέμενον ὑπό τινος τ' μὲ ἄλλοτε πάντων ἀκριβῶς πρωτοκλίσου, μόνου δ' ἑαυτοῦ παντάπασιν ἀπολωλότος, χρεμψύσαντα εἰς πρόσωπον, εἶτ' εἰ κύκλῳ ἀξιοπιστίας, εἰς ὕδωρ μὲ τ' πήγνυσι ἕκτασιν, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέτασεν τοῦ διανοεῖσθαι τ' αἰσχίστης hoc *Diogeni Laert.* dicitur εἰς τὸν ὄψιν πτύσαι VI, 32. & προσπτύσαι τῇ ὄψει II, 75. Afini Scriptor ſub *Luciani* nomine latens c. 56. mulier iſta figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conſpicata, προσπτύσασά μοι, *non tu*, inquit, *in malam rem hinc a me faceſſis* &c. rariore ſtructura *Noſter* uſurpavit in Sympoſ. c. 33. προσέπτυσέ τι τ' Ζωΐλῳ. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, *quamcumque rem abominari, deſpectam longe a ſe adſpernari*, &, quod Latini dicunt, *conſputare. Ariſtaenetus*, ſive quicunque Epiſtolarum illarum fuit auctor; non enim omnium unum eſſe conſeco, II. Ep. 20. ἢ βδελύττεσθε ταῖς ἀρχαίαις ἑταιρίσιν προσπτύοντες ἰδιωτῶν & faſtidioſe averſamini *ſummo* nuper *ſtudio deſideratas conſputantes voluptates*: quod tractum ab *Epicuro*: ejus enim eſt apud *Stob.* p. 159. Βραδύζω τῷ κατὰ τὸ σωμάτιον ἰδιώτῃ ἡδονῇ & ἄκρῳ χρώμενος, ἢ προσπτύω ταῖς ὑπ' πολυτελείας ἰδιωτῶν quae, ſi vel nomen abfuiſſet, nam ſententia ſolum, verum ipſis etiam ventribus philoſophum cum deſignant: nam praeter alias voces inſolentius formatas hujus ſcholae ſunt βραδύζειν & βραδυσμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex *Plutarcho* liquet T. II. p. 1098. B. 1107. A. & προσπτύειν τῷ καλῷ & τῶν κινῶν αὐτὸ θαυμάζουσι, quod *Epicuri* dictum profert *Athen.* XII. p. 547. A. illudque *Metrodori*, πολλάκις προσπτύσαντος ταῖς τῆ σώματος ἡδοναῖς, *Plutarch.* T. II. p. 1088. B. Similis uſus in ἀσπαστέον τι, quo *Stephani* poteſt in poſterum locupletari Theſaurus, apud *Ariſtaen.* I, 21. &c.

Salve; Euphorbe, aut Apollo, aut quocumque nomine velis appellari. PYTH. Sane tu quoque Menippe. MEN. Non tibi aureum femur amplius est? PYTH. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet. MEN. Fabas, optime, quæ quidem edules tibi non sunt. PYTH. Præbe tantum: alia sunt apud mortuos decreta; etenim didici nihil hic esse simile fabis & cepitibus parentum.

Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, ἢ ὅ, τι ἂν [a] ἐθέλῃς. ΠΥΘ. καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥΘ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τί σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕΝ. κυάμους, ὦ γαθέ· ὄσπρια δὲ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥΘ. δὸς μόνον· ἄλλα γὰρ νεκροῖς δόγματα. ἔμαθον γάρ, ὡς ἐστὶν [b] ἴσον κύαμος, καὶ κεφαλαὶ τοκέων ἑρμαί.

ΑΙΑΚ.

a Ἐθέλῃς] Θέλεις O. b Ἴσον] Εἶναι O. vitiose.

52. Ὡς ἐστὶν ἴσον κύαμος] Κυάμους, φησίν, * αἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλεύεσθαι βουλὰς καὶ στασιάζειν. V.

* Οἷς] E. A. quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit βουλὰς στασιάζειν, *factiones forticias senatus creabant.* De *κύαμος* lege quæ olim cum Praestantiss. *Kusero* communicavimus ad *Jamblich.* de V. P. §. 260. T. H.

& , qui hoc verbo delectatur in primis, *Simplic.* ad *Epict.* p. 52. 66. 103. 135. 144. 229. 278. Jam si animum attendas ad *Luciani* fales, locique rationem, optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo mortalium Sardanapalo olapam incutere Menippus parabat: dum capitis ejus fragilitati metuit AEacus, periculosissimum inceptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem consuere liceat, petit: in hac enim contumeliosae deiectionis nota nullum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapalum imprudentius & *κυνώνυμον* fuisset amplexatus, omnem illam forte osseam larvam longo luxu parmollitam contrivisset. In Catapl. c. 12. de servulo nequam conqueritur Megapenthes, qui se in funebri lectulo cubantem *κατὰ κεφῆς ἔτυπτε· τέλος δὲ πλησὺ χρυσοκάμηλος, ᾗ παλαιντίνας φορεῖ . . . . ἔχων.* Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur, quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto *Luciani* longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repudiavimus, prius esse veterum exemplis adfirmandam. T. H.

45. Ὦ Εὔφορβε] Lege *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, §. 11. *Kuhn.* ad *AElian.* V. H. II, 26. uterque Lucianei loci meminit. T. H.

46. Ἢ Ἄπολλον] Quia Apollinem eum esse crediderant discipuli. *Diogen. L.* p. 276. D. E. *Porphyrius* & *Jamblichus.* Sed *Noster* ipse adeundus Ἀλ. c. 16. M. du S.

48. Χρυσοῦς ὁ μηρός] Passim hoc. J. B.

53. Οὐδὲν ἴσον κύαμος] Diligentiam effugit hic locus eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr.* Vit. Pythag. p. 66. 67. ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit: inde discess in animo fuisse *Nostro*, ut *Clemens* ait, *τὸ ἐπέλλειν ἰκτῖνο*, in quo *τρώγειν* & *ἔδειν* pro *τὸ φαγεῖν*, vel *φαγεῖν* alii praeferunt. *Eustathii* locus a *Casaubono* ad ista *Luciani* declarandis productus extat p. 948. v. 23. Eundem vide ad Il. I. p. 757. v. 42. ubi quae scribit sumta sunt ab *Athen.* II. p. 65. E. *Sext. Empir.* II. V. III. p. 184. Ἵνα δὲ θᾶσσον ἐν τοῖς κυφοῖς *φαγεῖν* (AEgyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere puto) *φασι τὸ πνεύμων ἢ κύαμος* observat *Fabricius*, qui a plerisque *Empedocli* tribuantur, *Orpheo* versus adscribi a *Didymo* Geopon. II, 35. quod in pluribus esse factum alias ostendam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram debuisse refert *Origenes*, quem vocant, Φιλοσ. c. II. p. 42. portentosum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam ejusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, *ἕξει κόνιν ἀΐδου· ἔχω τὸ δὲ πρῶτον ἐκ κεφαλῆς γενόμενος, μὴ δὲ τοῦτο καθαιρούμενον πειθόμενος κεφαλὴν συμπεφυκέναι* quae vel auditu sunt tremenda. Dicetur amplius ad B. Pp. c. VI. interea lege *Jo. Winder.* de Vita Funct. Statu Sect. V. T. H.

Ibid. Κύαμος] *Eustathius*: Τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἴσον τοιοῦτον,

Ἴσόν τοι κυάμοισι τε φάγειν κεφαλῇς τε τοκήων
Αἰζῶ τὸ ψυχῆς αἴσιον βάσιν ἐμμενέναι, ἢ ἀνάσσεσθαι
Ἐξ αἰδεῖν ἔτεια κούρῃς ἐπιπωτᾶσιν.

Empedoclis versus esse ait *Rittershus.* p. 30. ad *Porphyr.* ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. *Casaubon.* ad *Athen.* 136, 25. Vide Nostrum B. Pp. c. 6. Laudat etiam *Clem. Alex.* Strom. III. p. 287. Vide & *Plutarch.* 1129, 1. & *Porphyr.* n. 43. cum Not. *A. Gell.* IV, 11. M. du S.

55. Σὺ-

ΑΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος καὶ ὁ παρ' αὐτούς, Πιττακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς. ΜΕΝ. ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνοι καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥστε καὶ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ [a] ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕΝ. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜΠ. μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς χρηπί-

ÆAC. Hicce autem Solon Execestidæ filius, & Thales ille, juxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides. MEN. Hi tristitiæ immunes, Æace, soli ceterorum, atque hilares. Iste vero cinere plenus velut subcinericius panis, qui pustulis totus effloruit, quis est? ÆAC. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit. MEN. O optime tu, æreis, indute calceis, quid causæ fuit, cur ipse te in Ætnæ crateras immitteres? EMP. Atra quædam bilis, Menippe, MEN. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiæ tumor, & multa stultitia: hæc te scilicet exustularunt cum ipsis

a Ταῖς φλ.] Τὰς φλυκταίνας O. P. Margo *Δ*IV. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος.

61. Ἐξηθηκὼς] Ἐκφάσας. G. 67. Κόρυζα] Μαρία· ἡ ὑγρὰ ἀνάπτων ἐκ τῆς ῥίνων μύξας τρέχουσι. G.

55. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου] Ceteris de Solonis patre testem addunt *Lucianum J. Meurs.* in Sol. c. 2. *AEg. Menag.* ad *Diogen. L.* I, 45. Κοῤῥίδης, inquit *Suidas*, ὁ Σόλων ἐκπλήξ πατρωνυμικῶς: *altum hoc de re apud reliquos scriptores silentium* esse queritur *Kusterus*. Litera mutata difficultatem omnem expediet Κοδρίδης: hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. *Plutarch.* de patre Execestide: ὃν ἡ Κοδρίδης ἀνέκαθεν Vide *Suid.* in Πλάτων. *T. H.*

60. Ἐγκρυφίας ἄρτος] Ὁ ἐν σποδῷ γινόμενος ἀλφὸς τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. *Hesych.* de pane ὑπαφῷ alii dixerunt. *Lucian.* Lexiph. sic post αὐτεπιστίτου. *J. B.*

Ibid. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.] Φλυκταίναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis excitatae: in panibus etiam ἀτταφαγοι, quam vocem ingeniosissime restituit *Callimacho* Ep. XLIX. magnus *Bentleius*: plura diximus olim ad *Poll.* VII, 23. Venuste *Noster* tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo *Gataker.* in Posth. c. XXII. p. 675. Saltus Empedoclis AEtnaeus a *Luciano* saepe prisisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, *Strabo*, vir emunctae naris, ostendit VI. p. 423. B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστὰ, οὐκ ἀπιστητέον ἤδη τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν· cujus ego sententiae libenter subscribo. Vide *Salvagn.* ad Ovid. Ib. v. 599. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 69. Iis, qui *Ulpianum* L. 6. §. 7. D. *de inj. rupt. & irr. test.* ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adjecit *P. Faber* Sem. I. c. 10. p. 50. quorum tamen opinionem minime probandam existimo: hos eruditos homines *Luciani* loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis κενοδοξίαν Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Muratorii* Epigr. 84. 85. & Stelit. I. p. 31. Longum foret ceteros ejusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspatiari voluptati fuit. *T. H.*

63. Χαλκόπου] Διὰ τὴν κραταίδα χαλκῆν. inferius. *F. G.*

69. Ἀνάξιον] Miror inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum Edd. quae hic ἄξιον legunt, suboluerit. Ed. *J.* ἀνάξιον, ut edi curavimus. P. etiam & L. & *Jensius* ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic *Lucianus* loqui amat: vid. Συγγρ. c. 26. & Ἐτ. Δ. XIV. De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide *Strab.* VI. p. 274. *Diog. Laert.* p. 230. *Kennet.* & *Cler.* Ar. Crit. p. 221. *Suid.* v. Ἀμφίλαι. Vide Πρ. c. 1. ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, sive vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam ejus aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet *Dacerius* ad *Horat.* Art. Poët. 461. quae etiam *T. Fabri* sententia est, quam in nota ad illum *de Peregrini morte* locum vide, &, si ita videtur, ad examen revoca. *M. du S.*

Οὐκ ἀνάξιον ὄντα] Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, vel ἄξιον, vel οὐκ ἀνάξιον ὄντα. *Nonn. Synesy.* Ep. p. 127. καίπερ ἐπὶ τίλῳ (Empedocles) ἀξίως τῆς αἰσχίστης κενοδοξίας. *T. H.*

77. Τὸν σιμὸν λέγω] Sane ludit pervenuste Menippus, easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem AEacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aeque mortuis esse communes jocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 223. λέγεται δὲ ὁ Σω-

ipsis crepidis haud indignum : attamen nihil te callidum commentum juvit ; patuit enim esse te mortuum ? Socrates vero, Æace, ubi tandem est ? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque. MEN. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset. ÆAC. Viden istum calvum ? MEN. Omnes utique sunt calvi : idque adeo omnium fuerit indicium. ÆAC. At simum istum dico. MEN. Hoc etiam perinde simile : cuncti enim simi.

σιν οὐκ [b] ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' ὑδέν ὅδε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, πῇ πού ἐστιν ; ΑΙΑΚ. μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λῆρεῖ τὰ πολλά. ΜΕΝ. ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου εἰθάδε ἐστίν. ΑΙΑΚ. ὁρᾷς τὸν Φαλακρόν ; ΜΕΝ. ἅπαντες Φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙΑΚ. τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕΝ. καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

15. SOCR. Mene quæris, Menippe ? MEN. Maxime, Socrates. SOCR. Quid agitur Athenis ? MEN. Multi ju-

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε ; ΜΕΝ. καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩΚ. τί τὰ κατ' Ἀθήνας ; ΜΕΝ. πολλοὶ τῶν νέων φιλο-

[b] Ἀνάξιον] P. L. J. Margo *Ἄξιον*. In F. ceterisque Edd. ἄξιον reclamante sensu.

Σωκράτης τὸν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν· σιμός τις καὶ φαλακρὸς ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat *Pindarus* cum Olympo colloquenti. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in *Plat.* Symp. p. 1202. & p. 1203. A. τὸ γὰρ ἄγαλμα αὐτῷ τοῦτο ὁ σειληνώδης σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat ἴδιον ad unguem factus, defendit ipse Socrates in *Xenoph.* Symp. p. 519. 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515. v. 28. νὴ Δία, ἢ πάντων Σειλήνων τὸν σὺ τοῖς Σατυρικοῖς (δράμασιν intelligo ; longe aliter atque *Interpretes*) μιμῇ ; ἂν εἶπε additque *Xenophon*, ὁ δὲ Σωκράτης ἐπιτυγχάνει παρεμφερὴς τούτοις ὤν. Re tamen vera singulari vultus pulcritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solam admiraretur : quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine *Platonis* dialogo p. 107. C. νῦν δὲ, ἦ μήν μοι ἄχθου, σὺν γὰρ καλῷ προσοίσεις δή σοι τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant : vide *Athen.* V. p. 219. A. *Max. Tyrius* Διαλ. XXXVI. p. 375. οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγάστορες. *Julian.* Caes. p. 314. D. *Synes.* Calv. Enc. p. 69. B. Atque adeo non jam suspicor verba *Varronis* apud *Nonium* p. 25. ut olim ad *Poll.* IX, 148. de Sileno, sed prorsus mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini adcommodentur : *Nonne enim unum* (quod etsi retineri possit, malo tamen, *Nonne enim* vel *eum fuisse*) *scribunt esse grandibus superciliis, simum, quadratum* ? fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνῶθι σεαυτὸν, unde haec sunt depromta, Socratis *Varro* meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit *Savaro* ad *Apollin. Sidon.* IX. Ep. 9. p. 586. T.H.

78. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον] *Viden' calvum illum ?* Men. *Omnes calvi sunt ; quare & omnium hoc insigne sit.* Aac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile : simi enim omnes.* Lucianum scripsisse existimo ὅμοιοι, non ut vulgo, ὅμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo judicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & infra utitur in Reviviscentib. c. 13. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. *Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vestitum :* &c sic passim. J.J.

81. Πολλοὶ τῶν νέων &c.] Legitur in editionibus : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάχα σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἴ τις θεάσαιτο τὰ, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἄλλα ἰώραπας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse dudum vidi ; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mss. reposueris, cognosces emaculatum. Sic autem in illo scribitur : πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάχα σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἴ τις θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἰώραπα. Ms. ἀλλ' ἰώραπας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοι Ἀριστίππου καὶ Πλάτων. *Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis adspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi.* Soc. *Valde multos vidi.* Men. *Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato.* De Platonis & Aristippi luxuria vide *Theodoret.* Θεραπευτ. β. ex ipso *Xenophonte* ; vide & *Athen.* XIII. Dipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophonien sem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceres Priapum. *Athen.* lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues : Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τάχα τοιαῦτα πάντες ἂν τι θαυμάσιον εἶεσαι ἄνδρα γιγνώσκειν,

φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ [a] τάγε ὀλίγα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. [b] ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρα· ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩΚ. πῶς δὲ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕΝ. εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες σὲ θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, [c] καὶ ταῦτα

venum philosophari se prædicant: & habitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi philosophi. SOCR. Valde multos vidi. MEN. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus, atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Siculos tyrannos edoctus. SOCR. De me vero quid sentiunt? MEN. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sciviſſe, idque (est enim, ut

a Τάγε] Τά τε *F.* b ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ ἑώρακας &c.] In prioribus Edd. excepta *F.* ordine continuo: ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Restitutam lectionem plane præferunt O. *F.* & P. nisi quod ἑωρας in eo sit pro ἑώρακας. Plenius etiam G. ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί. Σω. μ. π. ἑώρακα. Ms. ἀλλὰ ἑώρακας. c Καὶ ταῦτα] Priores Edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα.

87. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους] Διονυσίους λέγει, πρὸς οὓς Πλάτων ἐπορεύετο. *G.*

καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, διὰ ᾧ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, εὖ ἴσθι. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias.* Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. *F.G.G.*

84. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί.] Supplet his quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. *Quomodo se res Athenis habent?* Men. *Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum, & incessum, si quis eos conspiciat, summi Philosophi sunt quamplurimi: caeterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus*, &c. Liber vero MS. quo usus est Vir Cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. ἀλλ' ἑώρακας οἶμαι, &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui jam dudum esset mortuus, vidisse τύους illos, jactantes se esse philosophos? *F.F.*

Ibid. Σω. Μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Ms. Ἀλλὰ] Ita hunc locum restituimus ex Ed. *F.* confirmaturque ea lectio auctoritate Mss. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλαι. in P. vero ἑωρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripsi, legitur tantum μάλα πολλοί. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis Edd. Vide tamen Γυμν. c. 34. *M. du S.*

Σω. Μάλα π. ἑώρακα.] Quandoquidem membranarum quarumdam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceraе: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, μάλα πολλοὺς ἑώρακα· tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro τάγε ὀλίγα αὐτὰ (vel αὐτῶν) καὶ τὰ βαδίσματα sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile fit, post τὰ δ' ἄλλα praetermissum esse jampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo ejusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commode jungantur illa sequentia: ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἦκε πρὸς σὲ (nisi, quod puto, praestiterit παρὰ σὲ) Ἀρίστιππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interjecto longius dijungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. *T.H.*

87. Μίμου] *Diogen. L.* p. 51. F. τις ὁ μιμογράφος; de eodem Aristippo. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τ.] Vid. *Corn. Nepos* in Dione. *M. du S.*

89. Εὐδαίμων, ὦ Σ. ἄνθ. εἶ τάγε τοιαῦτα· πάντες ὄν] Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα. πάντες ὄν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, διὰ ᾧ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, εὖ ἴσθι. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo jam praeviisse videtur Interpres. Vulgo priora ita disponuntur, Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ὄν, &c. Sed εὐδαίμων, inquit, ἄνθρωπος εἶ τάγε τοιαῦτα· scilicet quantum ad illa vitia attinet, (qui-

ut puto, veritas dicenda) nihil scientem. SOCR. Equidem adfirmabam hoc ipsum apud eos: illi meram ironiam interpretabantur factum meum.

(δεῖ γάρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν) οὐδὲν εἰδότα. ΣΩΚ. ἐγὼ αὐτὸς ἐφασκον ταῦτα πρὸς ἑαυτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ἀῴοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6. MEN. Quinam hi circa te sunt? SOCR. Charmides, Menippe, & Phædrus, Cliniæque filius. MEN. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas artem tuam, neque despicis pulcros. SOCR. Nam quid aliud jucundius agam? Verum prope nos recumbe, si videtur. MEN. Nequaquam: ad Crœsum enim & Sarda-

MEN. Τίνες δὲ ἔτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. MEN. εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ἐνταῦθα [d] μέτει τὴν σαυτῆς τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩΚ. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. MEN. μὰ Δί', ὅπου μὴ Κροῖσον γε, καὶ Σαρδαναπάλου ἄπειμι, πλη-

[d] *Μέτει*] Μετὰ τὴν ἀσκῆς O. Margo *AIIV.*

98. Ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης. *V.*

(quibus, ut præcessit, laborabant Aristippus, Plato, alii;) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum, &c. In prioribus tamen his Cl. *Graevius* vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post ταῦτα, ubi vulgo habebatur punctum. *J.J.*

90. Τά γε τοιαῦτα] *Graevium* aberrasse miror: eam adhibuit commode distinguendo medicinam *Jensius*, quae cum usu particulae ἤ ordine suo collocandae perpetuo congruit: nam quis ferat Graece sciens ejus structurae scabritiem? τά γε τοιαῦτα πάντες ἤ σε θαυμάσιον οἴονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur: in corrigendo *Luciano Lucianum* sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare: Dial. XIX. §. 1. & XXIX. ἐπεὶ ἐκ ἐπράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τροὶ δικαστῆς. Necyom. §. 4. καὶ ταῦτα εἰδότα σαφῶς. §. 14. alibique saepe. *Alcidam.* p. 185. v. 3. ἄνδρὶ σύμμαχον. . . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμήσοντα. *T.H.*

92. Καὶ ταῦτα] Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum: πάντες ἤ σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθῆ λέγειν εὖ εἰδότα· quae vides nunc hac levi mutatione quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα· quod adeo liquere perlecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. *M. du S.*

93. Οὐδὲν εἰδότα] Unum scio, quod nihil scio. *F.G.*

97. Χαρμίδης] Glauconis filius dicitur a *Xenoph.* Ἀπομν. III. 429. & 434. V. *Plat.* in Theag. & Apol. & *Ælian.* V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur *Diog. Laërt.* p. 40. D. *Dion. Halic.* *M. du S.*

99. Μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην] Notabile vitium Cod. O. μιγίσθω ἀσκῆς σαυτοῦ τέχνῃ, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum Τ transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex METEI THN MEΓIΣTHN. Deinde, quum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τῷ μέτει in margine positam inveniebant ἀσκῆς. Τέχνῃ autem Socratis intelligit παιδικὰς ἐπιθυμίας sive puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit objectum: de Platone res ista majorem habet controversiam: vide *Davis.* ad *Cicer.* T. D. IV, 34. Quod modo Socrates ajebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκον &c. ejus specimen illustre reperire licet in *Æschin.* D. III. c. 6. sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ conjunctum: vide *Cicer.* Acad. I. c. 5. p. 18. quaeque ibi notat *Davisius.* *T.H.*

1. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν] Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in jocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstetricem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore *Diog. Laert.* p. 38. F. & 40. F. apud *Athenaeum* Aspasia ipseque *Athenaeus*: quin & ipse Alcibiades apud *Plat.* Συμπ. Alibi *Noster* non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Πὶρ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Πὶρ. autem *T. Fabri.* *M. du S.*

3. Μὰ Δί', ἐπεὶ μὴ Κροῖσον γε ἐς Σαρδαναπάλου ἄπειμι] *Benedictus: non per Jovem: Crœsum enim & Sardanapalum adeo.* Non secus ac, si voluisset negationem *Lucianus*, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κινδυνεύω, καὶ τύφῳ &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μύγιστον ἥρων τὰ τίτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τὸν Ἕλληνα ἕνεκα, οὐδὲ τὸν Πριάμου πρεσβύτην. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θαμπιντῶν τοιχωρυχῶν ἤδη δυσκολαίνω γε ἐγώ. νὴ Δία σινευσίᾳ γὰρ ἔστω γέ-

πλησίον οἰκήσων αὐτούς. ἔοικα γοῦν ἐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκόντων. ΑΙΑΚ. καίγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ ἀφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕΝ. ἄπιθι· ἐγὼ γὰρ ταυτὶ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

napalum abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non parum risurus plorantes eos audiens. ÆAC. Jamque ego abeo, ne quis mortuorum clam nobis effugiat: plura in posterum vises, Menippe. MEN. Abi modo: hæc enim ipsa sunt satis, Æace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝ.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τὸν Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σωκράτης, ὁπότε κατήει πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπόταν ἐθέλοις. ΚΕΡ. πόρρωθεν μέν, ὦ Μένιππε,

MENIPPI ET CERBERI.

ΜΕΝ.

1. CErbere, nam cognatus sum tibi, quippe canis & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quando descendebat ad vos: par est te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, quum velis. CER. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur con-

16. Ὦ Μένιππε . . . .] Gr. ὦ Μένιππε, ἰδόντι ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ προσιόντι, καὶ ἐ πάνυ δεδιότι τὸ θηρίον. G.

* Ὄντως] Credo legendum ὅτως: sic ipse contextus habet. T. H.

γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Crœsum*, &c. *J. G.*

Μὰ Δί'] Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique Scriptores Græci. Vide initium lib. VI. Cyrop. *Xenophontis*, quod hisce scatet: neque unquam aliter *Xenophon*, nisi vitiatis forte codicibus. *M. du S.*

14. Θεὸν ὄντα] Cerberus *Luciano* multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in *B. Hp.* c. XVI. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. II, 26. IV, 486. Canem hunc dirum intellexit *Callimachus* in Fragm. Bentl. n. CLXI. Ξεῖνος Ἐχιδναῖον γίρθεν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξεῖνος· nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide *Quint. Calabr.* VI, 260. *T. H.*

17. Τῷ προσώπῳ] Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. Edd. Fl. & P. Sic *Polyæn.* Strat. VIII. p. 556. *M. du S.*

Ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ] Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cujuscumque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide *Cicer.* T. D. III. §. 31. quaeque notant *Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 8. *Kuhn.* ad *Ælian.* V. H. IX, 7. Ἀτρέπτῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτου, ejusmodi est, ut difficulter, utrum a *Luciano* fuerit profectum, statuere liceat: illud ἐ πάνυ δεδιότι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente *Platone*, qui Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86. E. καὶ ὃς λαβὼν ἐ μάλα ἵλεως, ὦ ἑτᾶρε, ἔφη, ἀφθόνως ἔστι τοῦ χρώματος ἔστε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰώθει, ταυρηδὸν ὑπολήψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in *Josepho* de B. J. VII, 8. p. 430. pro φρόνημα πρὸς τοὺς ἄλλους δ' ἐλευθερίας κινδύνους ἄτρεστον duo non spernendi Codd. praeferunt ἄτρεπτον: similis variatio notatur ab eruditis viris apud *Ælian.* V. H. V, 6. XIV, 31. In *Nostro* tamen nihil esse novandum credo, quia sententiae non minus, quam illud alterum, servit ἄτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis *Platonis* ἰδὼν ἀφθόνως οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II. c. 23. Socrates τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος· vide Lach. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἰδόντι . . . θηρίων exterminata voce postrema expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἰδόντι ἀτρέπτῳ τῷ προσώπῳ.

constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernæ domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutæ morsu correptum detraxi pede, sicut infantes ejulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

2. MEN. Ergo subdolus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem? CER. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores. In summa de omnibus quidem ejusmodi dicere possim, Usque ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est, documentum timoris manifestum. MEN. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum? CER. Solus, Me-

[a] παντάπασιν ἐδόκει [b] ἀτρέπτῳ [c] τῷ προσώπῳ [d] προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸ θάνατον δοκῶν καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸ ζόφον, καὶ ἐγὼ ἔτι ὀκνοῦντα καὶ μέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκάκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο.

MEN. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει τοῦ πράγματος; KEP. οὐκ· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, καταθρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. MEN. ἐγὼ δὲ πῶς σοι καταπεπλευθέναι ἔδοξα; KEP. μόνος, ὦ Μέ-

μπ-

[a] Παντάπασιν] Deest in O. C. [b] Ἀτρέπτῳ] Ἀτρέπτῳ P. [c] Τῷ προ.] Voculam τῷ habent O. C. & F. P. in ceteris Edd. deficit. [d] Προσιέναι] Προσιέναι O. L. omissis, si recte capio Clariss. *M. du Soul* adnotationem, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι quod uti spernendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic jamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum non obscure demonstrat.

προσιέναι, καὶ ὑ πάνυ δεδιέναι τὸ θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἰθέλειν. De priore video mecum sentire magnum *J. Fr. Gronovium* in Corrig. & Inser. ad Observ. p. 683. pro *ἰθέλειν* vero substituit *ἤθελεν* ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. *T. H.*

22. Διαμέλλοντα] Trajectio vituperanda: quid enim *Luciano* causæ fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, κἀγὼ τοῦ ξύλου σου πυκάζης διαλύσω τὸ κρανίον· & alibi passim. *M. du S.*

Ibid. Δακὼν] Δακὼν forte. *F. G.*

Δακὼν τοῦ κυνὸς] De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morsu petit: majore audacia, sed quae facetissima joci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. VI. Οὐκ οἶδα εἴ τι πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γυμνόμενον τὸ χρεὼν ἐκείνου καθαπτόμενος λανθάνομεν τοῦ ποδὸς ἐξ ἀκριβοῦς τὸ ἱλαρὸν· quamvis alioqui τὸ χρεὼν καθαλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὸς frequens sit apud *Pausaniam* atque alios, & *rapaces fati manus* memoret *Seneca* Hippol. v. 567. Illud autem καθαπτῶν τοῦ σκέλους, vel τοῦ ποδὸς nescio an ab *Antiphane* Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus ejus simillimus extat apud *Stobaeum* p. 608. Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν καθαπτὰ τοῦ σκέλους Ἄπιδας ὁ Χάρων, ἐκ τούτου θεῖον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si *Luciano* credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi finceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam *Luciani* aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diversi huic injuriae subscribunt, inanes argutiae, *Xenophontis* fides ita scribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τὴν ψυχὴν τὴν ῥᾳθυμοτέραν ἐκείνου τοῦ ἔτι ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρεῖττον εἶναι, ὥστε οὐδὲ πρὸς τοῦτο τοιοῦτος προσήκων ἦν, οἷος πρὸς τὸ θάνατον ἐμποδὼν γενέσθαι, ἀλλ' ἑκὼν καὶ προσεδέχετο αὐτὸν & ἐπιθειάζων commemorataque Socratis σοφίᾳ & γενναιότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam possint, finem elegantissimae defensioni simul, & cumulum meritis ejus laudibus imponit: οἱ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιέμενος ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους σωτηρίᾳ, ἐκείνου ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριστότατον νομίζω. *Menander* in Ὀργ. apud Athen. XII. p. 552. Ὁ λιμὸς ἐμοῦ τὸν καλὸν τοῦτον δυνεῖν. *T. H.*

νιππε, ἀξίως τῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσήειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἑθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν τε πάντας ἀναγκάσαντες ἅπασιν.

nippe, ut dignum erat genere, ac Diogenes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsi, sed voluntarii, ridentes, plorare jubentes cunctos.

CHA-

36. Ἀξίως τῦ γένους, καὶ Διογένης] *Ut dignum erat genere canino* : ad Cerberum supra dixerat Menippus, συγχαίρω σοὶ ἐμοί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud *Auson.* Epitaph. XXXI. non perinde benignus est; nam ad manes abire vetuit, canemque superum iis in sedibus morari noluit canis infernus: *Quonam igitur clari flagrat qua stella Leonis Additus est justae nunc canis Erigonae.* Quod imitatus est *Ausonius*, Graecum epigramma cultu simplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14. Anth. III. c. 33. Cerbero blanditur Diogenes, eumque adfinitatis proximae commonefacit : Ἀλλὰ κύον σαίνεις Κέρβερε τὸ μὲ κύον. *T.H.*

Ibid. Διογένης] Quomodo sibi mortem conscíverit Diogenes, alibi dicendi locus est ad B. πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud *Grot.* Flor. p. 397. & 399. *Diog. Laert.* 162. B. ὑπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum sibi constans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐνέπει φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἀν ἐκρίμασεν. *M. du S.*

44. Ὀβολὸν μὴ ἔχων] Unum obolum ori mortuorum immittit *Lucianus*, cujus ab Indice petenda sunt loca. Ceteri fere consentiunt : *Lucill.* Anth. II. c. 50. Ep. 7. Κἂν δὲ γ' ἐδὲν ἔχων ὀβολὸν πλέον — *Antiphan.* apud *Stob.* p. 128. & Anth. II. c. 50. Ep. 3. Τὸν ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μοῦνον ἐναγκάλιον ubi vide *Brodaeum.* Diogenes etiam, ut erat amantissimus justitiae, debita Charontem stipe fraudare noluit, pornexitque ipsi ναυτιλίης ὀβολὸν, sive τὸ φθονέοντος ναυτολίοντα ὀβολὸν, teste *Antipatro*, vel alio forte quodam poëta Anth. III. c. 33. Ep. 15. 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum portet, egestatem a contemtu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸ ὀβολὸν τὸ συγκεκλῴθοντος τοῖς τελώναις *Suidas* habet in Κεκλῴθοντα, vel quod, monente *Kustero*, *Photius* scriptique Codices praebent, Κεκλαδότα quam vocem etsi juxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex *Pherecratis* Comici Crapatallis desumtam : *Cuperus* certe in Num. Ant. Expl. p. 235. labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur : ὀβολὸν ῥιπὴν τῷ νεκρῷ idem *Suidas* in Μαλαττοῦται, quae derivata sunt ex *Aristoph. Schol.* ad Lysistr. v. 601. 603. neque aliter *Diodor. Sic.* I. p. 61. C. ubi quicquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum ab Aegyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ λεγόμενον περὶ τῶν σώματα πλοῖον βάψαι καλοῦσθαι, τὸ δ' ἐπιβαθρον νόμισμα τὸν ὀβολὸν τοῦ νεκροῦ δηλοῖ παλαιοτάτην κατὰ τὸν ἐγχώριον λόγιον Χάρωνα ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρου νόμισμα τὸν ὀβ. Ναῦλον proprie sic dictum *Hesych.* & *Etymol.* interpretantur, τὸ εἰς τὸ σῶμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον· atque ita *Schol. Juven.* ad Sat. III, 267. qui *inopem Virgilii turbam* AEn. VI, 325. longe secus ac *Servius*, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. *Strab.* VIII. p. 573. A. δίκην οὐκ ἐνεβάλοντο ἐπινεῖν (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον· & Charon apud *Aristophan.* v. 372. Ἔκδος· δώδω τὸν ναῦλον. Rarius est, quod *Moeris* Atticista protulit; Κατατέθειται τὸν νεκροῦ ὀβολὸν. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης a veteribus vulgo nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaserunt; id enim ex *Hesychio*, *Etymologo* & *Suida* in Δανάκης, Ἀχαρνεῦσι jure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a *Callimacho* fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Persici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat : quod autem undecumque investigatum *Natalis Comes* scripsit, versus esse ex Hecale depromtos certissimum arbitror; in quibus post limatissimam *Casauboni* curam ad *Strabonem* & Theocr. Lect. c. IV. nihil ultra tentare debuerat *Salmas.* de Usur. p. 427. In eo solum a *Casaubono* dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάκης usus sit poëta, sed ad confirmationem moris* existimarit, quum mihi satis apertum videatur tribus, quos egregie refinxit, adjungi debere initium quarti versus Δανάκην — Dixerat *Juvenalis* — *nec habet, quem porrigat ore trientem*; nummulo designato: *Propertius* paulo laxius IV. El. 11, 7. *Vota movens superos: ubi portitor aera recepit Obserat herbosos lurida porta reges* : quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. *Passeratius umbrosos reges* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis extinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentum* : sensum nemo melius explanaverit, quam *Theognis* : Κυνίσκε τι πύλας ὠδομεύεται, αἵτε θανόντων ψυχὰς εἰργουσιν, καίπερ ἀναισχύντους· nec facile quicquam, quod prioribus aptius adjungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios jam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat *Scholiastes Juvenalis*, hodie retinent Tatari Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Jam quod duûm obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in *Aristoph.* Ran. v. 140. 272. joci gratia numerum duplicari, ut τὸ δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141. idque bene Scholiastae perspexerunt; quamvis eorum unus, ἅμα λέγ· τὸ λογόβολον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τῦ

XXII.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

CHAR.

1. REdde, scelerate; portorium. MEN. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon. CHAR. Redde, inquam, pro eo quod te transvexi. MEN. Haud acceperis ab eo, qui non habet. CHAR. Estne aliquis, qui obolum non habeat? MEN. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo. CHAR. Enimvero fauces tibi præcludam, detestande, nisi dederis. MEN. Ego contra baculo tibi percussum[a] dissolvam

Χ Α Ρ.

Ἀπόδω, ὦ κατάρατε, τὰ [b] τωρθμία. ΜΕΝ. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑΡ. Ἀπόδω φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕΝ. οὐκ ἂν λάβοις παρά γε μὴ ἔχοντος. ΧΑΡ. ἔστι δέ τις ὁλόλυξ μὴ ἔχων; ΜΕΝ. εἰ μὴ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω. ΧΑΡ. ἀλλ' οὐ μὴν ἄγξω σε νὴ [c] Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕΝ. καὶγὼ τῷ ξύλῳ [c] σου κατάξας

2 g.

a ΚΑΙ M.] Χ. Μ. καὶ Ἑρμοῦ P. b Πορθμία] Πορθμεῖα Og. F. c Σου] Σε G. L.

40. Ἀπόδω] Ἀπόλυε, *solve*. G.

τῷ σώματι βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoratione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret; iterumque trajiciendus Acheron: quemadmodum in *Apul.* Metam. VI. p. 180. turris illa loquax & consiliaria Psychae jussu Veneris ad *Orci ferales penates* descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam *Apuleii* verba ad *Lucianum* accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat *Th. Munckerus* ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quicquam gratuito facit: & pauper morieus viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse tua manu de tuo sumat ore.* Pauloque post: *ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque ejus flumine recalcans priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum.* Nonnulla notavit *Pricaeus*, adhibito *Luciano*; cujus aliquot loca neque *Meursii* diligentiam fugerunt de Fun. c. V. *T.H.*

46. Ἄγξω σε] Concinnius ἄγχω dici, quam πνίγω monet *Thom. Mag.* ubi *L. Bos*, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripiunt, adque solvendum aes alienum acerbe cogunt. Sic & *Basil.* Hom. in Ps. XIV. p. 109. D. ὁ δικαιοκρίτης οὐ ταῖς ἀγχόναις ἄγχει πνίγει tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. *T.H.*

48. Σου κατάξας δ. τὸ κρανίον] Suavius est, & venustiorem Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam *Graevio* probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut *Nostr.* in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποτύσας. Δ. Θ. p. 220. v. 52. τούτου γὰρ ἐξελόντος λαβὼν τῷ κουλιεῖ τὸ ξίφος. *Lys.* p. 93. v. 17. 20. πάντα μου εἰς τὸν γνάφου οἶκον· & ταῦτα μου πάντα εἰς τὸν γνάφου οἶκον. *Long.* p. 71. τούτου ἀμείβει ἀεὶ προφάσει ἥδιος *Aristaen.* I. Ep. 9. Ἀφαίρεται πεντακοσίας λαβόμενος τῆς δίκης ubi multum fallatur, si quis πεντακοσίας reponat: *Plato* initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρὸς quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito judice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρᾷ σου λαβόμενος τὸν τρίβωνα τὸν φιλοδόξου. Diogeni Cynico minitatur aliquis superstitiosus apud *Diogen. L.* VI, 48. μιᾷ πληγῇ τὸν κεφαλὸν σου λεπτύνω.

ἀφαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑΡ. μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕΝ. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

cranium. CHAR. Fruſtra igitur navigaveris tam longam navigationem. MEN. Mercurius pro me tibi ſolvat, qui me tradidit tibi.

ΕΡ. Νὴ Δία [a] ἀναίμην, εἰ μέλλω γε ὑπερεκτίνειν τοῖς νεκρῶν. ΧΑΡ. οὐκ ἀποστήσομαί σου. ΜΕΝ. τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παρέμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑΡ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕΝ. ἤδειν μέν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑΡ. μόνῳ οὖν αὐχήσεις πρῶτα πεπλευκέναι; ΜΕΝ. οὐ πρῶτα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τὴν κώπην [b] ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων [c] ὀπισθοφόρων. ΧΑΡ. οὐδὲν ταῦτα

2. MERC. Per Jovem, belle mecum agatur, ſi mortuorum etiam vice ſolvendum mihi ſit. CHAR. Miſſum te non faciam. MEN. Quod ad iſtam quidem rem adtinet, vel ſubducto navigio adſiduus eſto flagitator: attamen quod non habeo, qui tandem accipias? CHAR. Tu neſciebas obolum eſſe tibi apportandum? MEN. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori? CHAR. Solus igitur gloriabere gratis te navigaſſe? MEN. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam. CHAR. Nihil iſta faciunt ad por-

a Ὀναίμην] Ὠναίμην O3. ἰονάμην P. L. ἀνάμην Margo *AIW*. b Ἐπελαβόμην] Σπειρὰ. O2, non male. c Ἐπιβατῶν] Ὀδυρόμενον addit O2. Non probo onus orationis inutile.

54. Ὑπερεκτίνειν τ. ν.] Ὑπὲρ τ. νεκρῶν διδόναι. G.

ξω. Quod ſequitur μάτην ita ceperunt Interpretes, quaſi nihil differret a πρῶτα· neque diffiteor, ſi ſententiam adſpicias, optime convenire; ſed quoniam renititur uſus vocabuli certiſſimus, a *Graevio* jure caſtigatos exiſtimo, eamque *Luciano* fuiſſe mentem: *ergo tu fruſtra ſuſceperis tam longinquae navigationis inanem moleſtiam, ſiquidem, niſi ratam oboli mercedem expromſeris, in vitam tibi erit redeundum*: confer D. XXIII. §. 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν ἀφ' τούτου μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit *Apuleii* jocus: *aes ſi forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Epiſcoporum contra Paulum Samoſatenſem epiſtola apud *Euſeb.* H. E. VII. c. 30. p. 361. uſu rariore ponitur: μάτην καρπούμενος τὴν τῶν πράγμασιν ὄντων ἑτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι &c. id eſt, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: fruſtratus eorum ſpem, qui auxilium ejus ad pericula depellenda pretio emerant.* T. H.

49. Μάτην ἂν &c.] Male vertunt haec verba: μάτην ἂν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis transvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. Sed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε κατάξας ἀφαλύσω τὸ κράνιον· male in editis σου κατάξας. J. G. G.

Ibid. Ἔσῃ] Ἔσομαι forte. F. G.

55. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε] Interpretantur omnes auctore *Eraſmo*; *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta*. J. G.

60. Μόνῳ . . . πρῶτα] *Etymol. Magn.* V. Δαύακες docet immunes fuiſſe omnes Averni vicinos, *Strabo* autem Hermionaeos lib. VIII. M. du S.

71. Θέρμους] Profert *Thom. Mag.* in Θέρμος. Quod *Barthius* ad *Calpurn.* Ecl. III, 82. ſubdubitanter & velut auctoris oblitus ſcribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id jam confidentius ac temere pro vero venditat *Keuchen.* ad *Seren. Samon.* v. 736. nequicquam in hac cauſa *Luciano* teſtimonium denunciatur: longe rectius ex iisdem locis *Gonſal. de Salas* obſervavit ad *Petron.* c. 14. p. 76. *lupinos olim viliſſimum fuiſſe pauperum cibarium*; *Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abeſſe lupinos contingeret.* Quum autem addit; *Inde Crates apud Athenaeum*, vel error vel memoria labitur: extat enim ille locus in excerptis *Teletis* apud *Stob.* p. 524. Οὐκ ἀνδὸς ἦν Κράτης, Οὐκ οἶσθα, φησί, πόσα δύναμαι ἀλύπως ἔχειν, Θέρμων τε χοίνιξ, καὶ τὸ μηδένος μέλειν τοῦ ὄντι ἦν μέγα & ἀξιόλογον μὴ πῆρας & θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθανάτου & ἀπολαύστου. Duo jambi rotundiſſimi, quorum alterum habet etiam *Diogen. L.* VI, 86. quin ex ephemeride Cratetis ſint decerpti, minime dubito. De ἀλύπῳ Κράτης dictum eſt p. 330. T. H.

78. Κὐ-

portorium : obolum perſolvere te decet: neque enim fas eſt aliter fieri.

3. MEN. Quin ergo me rurſus abduc in vitam. CHAR. Pulcre ſane ; ut plagas inſuper eapropter ab Æaco accipiam. MEN. Ergo deſiſte negotium faceſſere. CHAR. Oſtende , quid in pera geras. MEN. Lupinos , ſi lubet , & Hecatæ cœnam. CHAR. Unde iſtum nobis, Mercuri , canem adduxiſti ? & qualia fabulabatur inter navigandum , vectores omnes deridens , & jocis inceſſens , ſolus cantans iis gementibus. MERC. Neſcis, Charon, qualem virum transvexeris ? liberum exacte, quique neminem curet. Hiccè eſt Menippus. CHAR. At ſi te unquam prehendero. MEN. Si prehenderis , vir optime : bis quidem me non capias.

65 πρὸς τὰ [d] πορθμία· † ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· ὑ γ' Θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις εἰς † βίον. ΧΑΡ. χαρίεν λέγεις, ἵνα ὑ πληγὰς ὀπὶ τούτῳ πρὸς τῷ Αἰακῷ [e] προσλάβω. MEN. [f] μὴ ἐνόχλει σὺν. ΧΑΡ. δεῖξον τί ὂν τῇ πήρᾳ ἔχεις. MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, ὑ † Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑΡ. πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, † κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ ὑ ἐλάλει πρὸς † πλοῦν, τὸν ὀκνοῦντα πάντων καλαγελῶν, ὑ ὀπισκώπτων, ὑ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κἀδενὸς αὐτῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. ΧΑΡ. ὑ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ. MEN. ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΠΑΟΥ-

[d] Πορθμία] Πορθμεῖα O3. P. Oſtendunt vel πορθμεῖα , vel πρὸς † πορθμία. [e] Προσλάβω] Παραλάβω O2. prave. [f] Μὴ ἐνόχλει σὺν] † μηδ' ἐνοῦν καλλιχόρου μήτηρ O2. Non abſurde videtur accedere, praeſertim ob ea, quae Charon ſubjicit.

78. Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Verba illa vertunt ; *nec quicquam ipſi curae eſt*, Mavelim ego , *neminem curat*. Illud ἀδενὸς non ad πρᾶγμα , ſed ad perſonam referri debere videtur. Sic in Euang. *Marci* XII, 14. Phariſaei & Herodiani dicunt Jeſu : Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, ὑ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magiſter, novimus te veracem eſſe , & non curare quemquam. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 55.

Κἀδενὸς αὐτῷ μέλει] Οὐδενὸς pro mutato genere vel rem vel perſonam indicat: poſterius mihi non ſecus atque Clariſſ. *L. Bos* placuit: eum explicandi modum poſtulat ſolius veritatis memor Cynici perſona , cujus dicendi libertatem nulla hominum conditio , nulli dignitatum gradus refraenabant. Cratetem ſine dubio ſic intellexit *Teles* , quem ſuperiore nota teſtem citavimus , quando poſt μηδενὸς φροντίζειν ſubjicit ἀλλ' ὅπως ἀδεκάστου ἔ ἀκολάκευτον , nullius hominis reſpectum habere , ſed talem ſe gerere , qui nemini nec verborum lenociniis obrepat , nec adſentetur: longe ab iſta mente aberravit *Interpres Stobaei*. Hoc ſane multo magis in Chriſto verum *Matth.* XXII, 16. *Marc.* XII, 14. ſed a callidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis ſimulatio adhibebatur , quia quaeſtionem erant inſidioſam propoſituri de cenſu Caeſari ſolvendo: quaſi dicerent , ubi veritas agitur , ſcire ſe, adeo nullam perſonarum dignitatis rationem habere Chriſtum , ut ne Caeſaris quidem majeſtate retineri poſſit , quin animi cogitata libere planiſſimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet , ſed ſententiam inſuper alienam reddet. *Diogen. L.* II, 34. εἰ δὲ φιλοῦσι, ἡμῖν αὐτῶν ἥδιον μελήσει. Saepius autem accidit , ut commode ponatur : ut apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXII. p. 370. D. ὡς † γε ἄλλων ἥδιον αὐτοῖς μέλει. Eſt alioqui frequens loquendi formula, ἥδιον αὐτῷ μέλει· *Alexis* apud *Athen.* X. p. 421. D. — τοῦ δ' ἥδιον μέλει. *Plato* p. 19. D. ὅτι σοι ἥδιον μεμέλητο. *Euthyd.* p. 211. A. † πολλῶν ἀνθρώπων ἔ † σμικρῶν δὴ ἔ δικαίων τι ἦσαν ἥδιον ἡμῖν μέλειν· atque adeo *Xenophontem* in Symp. p. 516. v. 31. una litera locupletare mihi liceat , ἐνίοτε ἥδιον μέλει ἥδυι, pro ἥδι. T. H.

XXIII.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

Π Ρ Ω Τ.

Ω Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ, Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. ΠΛΟΥ. σὺ δὲ τίνος δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγχάνεις; ΠΡ. εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, [a] Φυλάκιος, συγγραφεὺς τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθανὼν τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον ἀναβιῶναι πάλιν. ΠΛ. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν [b] τύχοι. ΠΡ. ἀλλ' εἰ ζῆν, Ἀϊδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε,

PLUTONIS ET PROTESILAI.

P R O T.

r. O Domine, & rex, nosterque Jupiter, & tu Cereris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam. PLUT. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es? PROT. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commilito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium venerunt, interii: oro autem ut accepto in breve tempus commeatu, in vitam redire mihi liceat. PLUT. Istum amorem, Protesilae, omnes mortui amant: quo tamen eorum nemo potiatur. PROT. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor,

a Φυλάκιος] Φυάκιος O. Φυλακήσιος Margo *Aldi*. b Τύχῃ] Τύχοι O. Hoc genus sacpissime variant librarii.

ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum est adeo caeca ratione procurari editiones, cujus hoc sanequam perspicuum documentum est, non nisi ex editione *Benedicti*, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. *J.G.*

82. Ἡμέτερε Ζεῦ] Sic *Homero* Il. I. Ζεὺς κελαινεφὴς. Eodem nomine appellat *Virgil.* IV, 638. *Jupiter Stygius.* *M. du S.*

Ἡμέτερε Ζεῦ] Poëtarum usu Ζεὺς commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac majestatis habet significationem: *Pausan.* II. p. 166. de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat *Aeschylum*: atque ita Doris *Simmiae* Rhodio κυμοκτύπων Ἥρα ἁλίων μυχῶν, *praeses & domina*, apud *Hephaest.* p. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239. Ζεὺς ἁλὸς Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronunciat sententiam: Tragici mentem improba *Stanleii* versio obfuscavit. *Barthius* autem ad *Stat.* Th. II, 49. ubi *nigrum*, *Stygium*, *Tartareum Jovem* illustrat, istorum *Luciani* verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Jovem, & reginam Junonem, inferioris penes Ditem Jovem infernum, & Proserpinam Junonem infernam, adnotavit *Lucas.* ad *Stat.* IV, 527. quae de plenis *Servii* commentariis ad *Aen.* VI, 138. esse promta suspicor: si conferas, quae observavimus ad p. 282. facile constet, unde Socrates hauserit πόλον σφαιροειδῆ, ἓ τὸ μὲ ἕτερον ἡμισφαίριον ἀεὶ ἔλαχε οἱ ἔρανοι, τὸ δὲ ἕτερον οἱ ὑπένερθε apud *Aeschin.* Dial. III. p. 162. Verum *Lucianus*, quum Protesilaum hic dicentem facit ἡμέτερε Ζεῦ, principem poëtarum tetigit, cujus est Il. I, 457. Ζεύς τε κελαινεφὴς & ἐπαινὴ Περσεφόνεια. *T.H.*

86. Φυλάκιος] A Φυλάκη, Φυλάκιος unde & Φυλακίδης. Vid. *Stephan.* *F.G.*

Φυλάκιος] A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen intet fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protesilaus. *E.L.*

Φυλάκιος] Mss. Ox. Φυάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695. 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὀρχ. Protesilaum recensct *Noster* c. 52. & 53. *M. du S.*

Φυλάκιος] Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Φυακήσιος, sibigit *Stephanus*: vide *Burmanni* Catal. Argon. in *Iphiclus alter*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεύς, aut Φυλακεὺς nascitur *Apollonii* Φυλακεὺς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαϊδας scribit *Dicaearchus*: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαϊδας πρότερον Φυλάκλας καλουμένας, ἐφ' ἧν & Πρωτεσίλαος verum utrasque situ tamen propinquas distinguit *Strabo* IX. p. 661. C. 664. G. Haec est, cujus *Stephanus* meminit, Θήβη τρίτη Θετταλίας ἡ Φθιῶτις. Protesilaum autem quum poëtae vocant Phylacidem, non

neor, sed uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui, conscensaque navi me propripui: deinde miser, dum in littus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxoris non mediocriter me contabefecit, domine: velimque vel paululo tempore conspectus ab ea descendere denuo.

2. PLUT. Non tu bibisti, Protesilae, Lethes aquam? PROT. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethæi liquoris vehementiæ magnitudine vincebat. PLUT. Quin ergo mane atque expecta: aderit illa aliquando; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis. PROT. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse jam captus fuisti, & novisti, quale sit amare. PLUT. Et quid te juvabit unum diem reviviscere, quum post paulo sis eadem lamentaturus. PROT. Puto me persuasurum ipsi, ut comes me

ἡ γυναικὸς δέ, ἣν παρ' ἐμοῦ ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ νεόγαμον καταλιπὼν, ἀνήχθην ἀποπλέων εἰς Τροίαν· ὁ καχοδαίμων ἐν τῇ ἀποβάσει ἀνῃρέθην ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. ὁ δὲ ἔρως ἡ γυναικὸς μέχρι μείριόν με ἀποκναίει, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ; ΠΡ. Ἔπιον μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. ΠΛ. Ἀνῆκε σεαυτὸν ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδέν σε ἀπελθεῖν δήσει. ΠΡ. Ἀλλ' οὐ φέρω τὴν ἀναβολήν, ὦ Πλούτων· ἐρᾷς δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷόν τὸ ἔρως ἐστίν. ΠΛ. Εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρόμενον; ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ ἐκείνην ἀκολουθεῖν

ε Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμοὶ O. & mox κἀκείνη.

non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab *Homero* signata Il. B, 700. & 705. manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa dabit *N. Heinsius* ad *Ovid.* Ep. Her. XIII, 35. ubi *Phylleïdes* cupidius admirationem vocabuli rarioris intrusum puto; quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylaceides*, ab illa urbe, quam utique Laodamia incolebat *Homero* notam, apud quem nulla usquam Phyllus comparet, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam lectionem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. *Tzetz.* Chil. II. c. 92. postquam Protesilai historiam explicuit, Λαοδάμας, ait, Φιλόσοφος γράφων τὴν ἱστορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηνται αὐτοῦ καὶ ἄλλοι, sine dubio dialogum istum indicans, *Philostratum* vide p. 662. cum *Olearii* & *Jacobs* in Heroic. *Aristid.* T. III. p. 374. C. καθάπερ ὁ Πρωτεσίλαος φασὶ πεμφθέντα ἐξαῦθις τοῦ κάτω γενέσθαι. *Propert.* I. El. XIX, 7. & *Broukhus. Minuc. Fel.* c. 21. *Quis unus ab inferis, vel Protesilai forte amasset, horarum (trium) saltem permisso commeatu, velut exemplo credere mus?* Plane verum est, quod monet *Tzetzes*, multos decantatissimi casus fefisse mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos accessionis nova cumulare. *T.H.*

91. Αὐτῶν] Mallem ἑαυτῶν, si codex aliquis addiceret, scilicet ἐστὶ Θ. *T.H.*

96. Ἕκτορος] *Homerus* Hectorem non nominat, sed Dardanum tantum. *Hyginus* tamen CIII. & *Ovidius* Metam. XII, 67. cum *Luciano* sentiunt. *M. du S.*

3. Τὸ δὲ πρᾶγμα] Id est, amor, desiderium uxoris. *F.G.*

Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν] Reddiderunt *Micyllus* & *Benedictus*: *sed haec res praevaluit pondere*: quanquam obscurius, voluisse tamen eos puto; *Sed si in uxorem amor meus omni pondere*, quomodo loquitur Cicero de Off. III. §. 35. *gravior erat, quam ut hausta Lethes aqua potuerit extingui.* Ejusmodi certe sententiam nexus orationis institutae requirit: sed valde vereor, ut Graecae linguae consuetudo potestatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, nisi quid vitii majoris occultetur, potius flexu significationis levi dedero; *meus amor omnem modum excedebat, molisque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui posset.* Ὑπέρογκα sane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata sunt: ideo Ὑπέρογκον *Hesychius* exponit non tantum μέγα, ὑψηλὸν, sed & ὑπερφυὲς inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad se convertunt, eamdem vocem poni, sic tamen, ut in illa potestate semper aliquid vitiosi atque indecori haereat admixtum. Mox pro ἀνῆκε forte non deterius legeretur, ἀνῆκεν. *T.H.*

10. Καὶ αὐτὴν] Uxori ejus nomen erat Laodamia, quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem conscivisse. Vid. *Hygin.* CCXLIII. & CIII. & CXV. Eo itaque hic respicit *Lucianus*. Nomen habet Ομ. c. 13. *M. du S.*

θεῖν πρὸς ὑμᾶς ὅτι· ἀπὸ ἑνὸς δύο νεκρὸς [a] λήψῃ μετ' ὀλίγον. ΠΛΟΥ. εἰ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

ΠΡ. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλοῦτων Ὀρφεῖ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. ΠΛ. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κἀκείνη [b] προσήσεταί σε, οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γάρ, εἰ οἶδά, καὶ φεύξεταί σε καὶ μάτην ἴσως τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. ΠΕΡ. ἐκεῖνα, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ὀρθρίσῃ τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Προσωπίλαος, καθικόμενον ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ-

sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi. PLUT. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

3. PROT. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineæ meæ Alcesti commeatum dedistis Herculi gratificati. PLUT. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosæ tuæ sponsæ venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? imo perterrefiet, sat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris. PROS. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protesilaus, eum potenti virga contactum juvenem statim efficiat pulcrum, qualis erat ex thalamo nuptiali. PLUT.

a Λήψῃ] Λήψει O. quae est Attica forma raro scriptoribus inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro λήψῃ. b Προσήσεται] Ita O. P. L. In Edd. fuit προσόψεται.

24. Οἰκοῦν . . . . .] * Τῆς Περσεφόνης ὁ λόγος διαμένης ἐπὶ τῷ Πρωτεσιλάου. G.

* Τῆς Περσ.] Haec videtur *Schol.* monuisse, quia omissa fuerat ejus in exemplari Proserpinae persona. T. H.

27. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν] Si velis scire, Lector, in quo gradu consanguinitatis fuerint Protesilaus & Alcestis, en tibi stemma ex *Apollodoro*, *Didymo*, *Pindari Scholiaste*, *Plutarcho*, *Pausania* & aliis.

AEolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus
	Protesilaus.

J. P. a G.

21. Προσήσεται] MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσόψεται. Vid. *Xenoph.* Cyrop. L. VII. p. 103, 21. M. du S.

Προσήσεται] Ferri non poterat admissum in Edd. vulgatas προσόψεται, quippe quod nec cum οὐδὲ ἀναγνῶναι δυναμένη, nec cum φεύξεται σε satis accurate conveniret. *Moschopul.* Ὀψ. Ἀττ. Ἐκλ. Προσόψομαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀόριστος προσηνάμην &c. Ex *Appiano Suidas*: Ταμχώνιον προσήσεται. *Nost.* Phal. I. §. 14. T. H.

27. Καθικόμενον ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ] *Mercurium jube*, postquam ad lucem pervenerit Protesilaus, contactum vir-

ga, *mox in adolescentem formosum eum convertere*. Sed quid sibi velit praepositio ἐπὶ, in καθικόμενον ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικνεῖσθαι τῇ ῥάβδῳ satis plene dicitur. *Homerus* Il. Ξ. vs. 104.

Ὦ Ὀδυσεῦ, μάλα πού με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ.

O *Ulysses*, *valde meum penetrasti animum increpatione gravi*.

Neque vero si in hac locutione intelligatur praepositio, videtur ἐπὶ, sed σὺν subaudiendum. An ἐμὲ pro ἐπὶ legendum? J. J.

Ἐπὶ τῇ ῥάβδῳ] Miratur Clar. *Jonsius*, cur σὺν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd. tuentur, lectionem duximus: hic enim iterum *Noster* alibi Συγγρ. c. 12. σὺν ἀσκοῖς φορήσεται (cui similis extat phrasis in Epigrammate, teste *Constant.* Lex. σὺν βάλαι πλαγιαῖς) quanquam ibi MS. G. & L. ἐπὶ legunt *Euripid.* autem El. v. 321. Καὶ σκῆπτρ' ἐπ' οἷς Ἕλλησιν ἐκπολιόσεται & Ἰων. v. 593. Has partes virgae Mercurii datas an etiam Scriptores Graeci superstites agnoscant, nescio: haud temere utique a *Luciano* dictum credideris. M. du S.

Καθι-

PLUT. Quoniam hoc Proſerpinæ quoque placet, duc illum ad ſuperos iterum, Mercuri, & redde ſponſum. Tu, Proteſilae, memineris, unius diei accepiſſe te commeatum.

ΠΛΟΥ. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις ποίησον τυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβὼν ἡμέραν.

XXIV.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

DIOG.

1. TU Car, ob quam rem magnum ſpiras, omnibusque nobis præferri poſtulas? MAUS. Primum ob regnum, Sinopenſis, ut qui rex fuerim Cariæ univerſæ, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, inſulas quasdam ſubegerim, & Miletum usque progreſſus pleraque Ioniæ debellarim. Deinde quia pulcer eram &

Δ Ι Ο Γ.

Ὦ Κὰρ, ὅτι τίνι μέγα φρονεῖς, ἢ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. ἢ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ νήσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καλλιεφόμενος, καὶ καλὸς ἦν καὶ μέ-

29. Πασῶ] Θαλάμου. G.

Καταπέμψον ἐν τῇ ῥάβδῳ] Quamvis in Symp. §. 16. ſcripſerit *Lucianus*, τάχα δ' ἂν τις καὶ ναυβάτῃ τῇ βασιλείᾳ, nihil tamen ab optimorum ſcriptorum uſu alienum fecit, quum hic interpoſuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita ſunt locuti non tantum quando ablativus inſtrumenti, ſed & alius quicumque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omiſſumque reperiatur. *Ariſtot.* Z. I. IV. p. 111. λαμβάνων] δὲ C λάβωμεν. . . . . τριάδωνι . . . αἱ δὲ μία, ἐὰν δοκῇ τὸ τοιοῦτον ληφθῆναι ἐν τῷ τριάδῃ. *Typhon* I. Anth. c. 37. Ep. 14. Οὐκ ἄφαρ πλαγγὼν, ἐβ' ἑβδόμῃ, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χείλων — *Arriano* Α. Α. III. c. 30. ἐν πλοίῳ δίωκεν, quod apud *Xenophontem* & *Noſtrum* περὶ τὸ ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. ſimpliciter eſt πλοίῳ διῶκε. *Ælian.* V. H. XIII, 1. ἐτρίβετο ἐν αὐτοῖς ἐν ἄρσῃ τῇ τροφῇ· ubi prius ἐν Mſſ. auctoribus eſt delendum. *Philo Byzant.* V. ἐν ὑπερόχοις ἀβλημιμβρίοις ἐν ἀμβράκῳ. *Polemo* Phyſiogn. I. p. 170. πυθμένας ἐν δίκρᾳ ὁ τοιοῦτος ἀνήρ. *Antiphon* de Herod. Caed. p. 136. v. 28. σὺ δὲ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι qualia notavit ex *Herodoto Raphel.* ad 1. Theſſ. IV, 18. *Manetho* I, 239. — ἐν πολυχαίτῃ Θεῶν πανηγύρει ἀεί. *Quint. Calab.* VIII, 9. — ὥστε τ' ἀμαθύνειν Ἔν πυρὶ λάϊγγας — Neque erat cauſa, cur *Needhamus Hieroclem* demeret ad Aur. Carm. p. 206. τὸν λυγρὸν ἦρα ἀπελαύνειν ἐν ἀνυσίῳ φυγῇ· Verum hujus generis exempla numero carent: vide *Th. Muncker.* ad *Hygin.* F. XX. quem *Luciani* locus haecce non effugit. Erat autem virga Mercurii potentiſſimae virtutis, ac paene magicae, qua, ſi vellet, admota formas alias inducebat: ſic *Cadmeum* ſuo *caduceo* tactum vertit in *ſerpentem*, teſte *Schol. Cruquiano* ad *Horat.* A. P. v. 187. ideo Θαυματοῖον τὸν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. *T. H.*

28. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν] *Thom. Mag.* in Βούλομαι p. 31. *T. H.*

31. Μίαν . . .] Satis erat; nam uxor viſo marito ſtatim præ gaudio in amplexibus ejus moriebatur, ut *Servius* habet ad AEn. VI, 447. *Hyginus* aliter narrat hiſtoriam F. CIII. & CIV. *E. L.*

39. Καὶ καλὸς ἦν] Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mauſoli efferebatur, τὸν βασίλειαν, τὸ κάλλος & τὸ βάρος τῆς τάφου eadem in his etiam verbis ut commode diſtincta cognoſcas, una vocula faciet apto loco interpoſita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia ſunt liquida, & ordine juſto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ . . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν . . . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ &c. nam ὑπηγαγόμην & ἐπέβην a ſuperioribus pendent, ἧς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mauſoli rebus geſtis & hoc ipſo loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quanquam ex *Polyaeno* conſtet VI. c. 8. Miletum Ionicarum urbium florentiſſimam a Mauſolo fuiſſe proditione tentatam. Mauſolei autem ſeptem mirandis terrarum orbis ſpectaculis adſcripti qui mentionem fecerint, oſtendent *Leo Allatius* ad *Philon. Byzant. Gisb. Cuper.* Num. Ant. Ill. p. 236. qui *Luciani* quoque verba protulit, itidemque *Duviſ.* ad *Cicer.* T. D. III. c. 31. *Euſtath.* ad Il. ψ. p. 1298. v. 52. Καὶ ὁ ἐπὶ τῷ Μαυσώλῳ μάλα πολλὸς (πελώριος, ἀβλέπτος vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἄκρος ἀπεμήκυνεν, ἐν θαύμασι ὢν ἐν ἑπτὰ ἦεν. Mox pro ἀνδρῶν neſcio an melius

μέγας, ἢ οὐ πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ὑπερκείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ ὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθῳ ἢ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. ἢ δοκῶ σοι δικαίως ὑπὲρ τούτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ἢ τάφῳ; ΜΑΥ. μὰ Δί' ὑπὲρ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περί, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ἢ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τὼς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τὼς ὀφθαλμὼς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσί μὲ ἴσως εἶεν ὑπιδεικνύμενοι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τὼς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄν· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀποκλαύσεις αὐτῷ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum; quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? MAUS. Omnino ob ista. DIOG. Sed, formose Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis sumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum prosit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. MAUS.

scribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos extruxit culmina manes.* T. H.

41. Παμμέγεθες] Patebat, teste *Plinio*, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc prostare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἔστ' ὅτι ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T. H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus Aegin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρώδες ὂν ὑπὸ κατάγνυται μὲν, ἀλλὰ θλάττεται δὲ σιμοῦται δὲ ἀξιοφάνως. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pith.* p. 23. *Simaeque jacent pando sinuamine nares.* T. H.

59. Εἴη ὑπιδεικνύς] Putaverit aliquis abesse ἂν ἐκεῖνοι, vel οἷοι ὑπιδεικνύς. Nihil abest: amant eam structuram aliquando in verbo ὑπό paulo aliter *Lysias* p. 253. v. 27. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ὑπὲρ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μαυσώλου τάφος ἐστὶ πελάγιος, ἀλλὰ Καρσὶ τίμιος οὗτος ἐπεὶ συμβολίτις πολάμη. T. H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: sed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. M. du S.

73. Τῶ μὲ σώματος] Interpretes quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τῦ μὲ σώματος, *contra Diogenes me id quidem suo de corpore novit*: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὴ οὐκ οἶδεν ὅ τι ἔχει τινὰ πάθος τῦ σώματος· Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. *Diogen.* L. VI. 77.

Σ. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι ἐπεῖνα πάντα, ϗ ἰσότιμος ἔσαι Μαύσωλος, ϗ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· ϗ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. ϗ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς ϗ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, εἴτε μὲν σώματος εἴ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἐμέλησεν αὐτῷ τοῦτο· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, ϗ σοῦ μνήματος, ϗ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

N I P.

ΙΔΟΥ δὴ Μένιππος οὗτοσὶ δικάσει, πότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιππε

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρῶν frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T. H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 46, 37. *M. Edit.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος sed & prius ferri potest. *J. G.*

80. Πότερος εὐμορφότερος ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, ὧδε πολὺ γίγνεσθαι τῆς σελήνης. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ὅτι αὐτὰ ἴδοις τερπνότερα δεσμοῖς δεδεμένα. pro εὐμορφότερα & τερπνότερα. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 4. perperam, Ἀπαιρῶν ἐγήγερσι Σμυρδὶν θηριώτερον, pro θηριότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καὶ τοὺς τὰς ἀρχὰς τὰς τῆς πόλεως ἀκινδυνοτάτους ποιήσασθε ϗ πιστοτάτους. lege ἀκινδυνοτάτους. ut recte pag. 260. ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναι τοὺς ἀκινδυνοτάτους τῇ πόλει τῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτάτους scribendum φιλοσοφωτάτους. *J. J.*

82. Τι-

νιππε, ἢ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ὑμεῖς ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ἢ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ἢ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μέν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ἢ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀμφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἅπάντων εὐμορφοτάτον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, ἢ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῆ δικαστῇ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ἢ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τ' Ἀγλαΐας, ἢ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος οὖν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. οὖν ſecundo πότερος erat ſubjectum. b Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸν * Σπέρμονης Νιρέα ὑμνησε λιμφιρύντας εἰς κάλλος μετά γε Ἀχιλλέα. V.

91. τυδνός] Madnερὸς, ἀραιόθριξ. V.

* Σπέρμονης] Σύμης eſſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. *T. H.*

82. Τίνες δὲ ἐστέ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ὥσπερ τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ἢ ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire. J.G.G.*

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερόν γε, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. *M. du S.*

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ἢ ἐστὲ πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Plato* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ γὰρ ὁμώμοκα γὰρ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὖν ἔχει γὰρ δέδος — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ἐδίδεις εἰκή σοι Καβεῖος ὅλως γὰρ ἦσαν — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γὰρ *transpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... καιρόσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* E. II. VII. p. 113. v. 36. Ὡς οὐ κώμην δεικτὸν γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτί ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐσελθοῦσι γὰρ ἐδόκεε, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ τὸς Λακεδαιμονίους γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam ἂν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. *T. H.*

85. Πότερος οὖν ὁ N. ἢ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. *M. du S.*

92. Ὅρα δὲ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. *F.G.*

Ὅρα δὲ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὁπότερον ἢ εὐμορφότερον ἡγῇ *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* *J.G.G.*

Ὅρα σὺ δὲ] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δὲ σὺ & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. *M. du S.*

Ὅρα σὺ δὲ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſequeretur, ὅρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὅρα σὺ τὰ σὰ τῷ νόμῳ δηλοῦν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. *T. H.*

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ἡ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἂν διακρίνοιτο ἀπὸ τῆς Θερσίτου κραπίδος, ὅτι εὐθρυπτότερον τὸ σόν· ἁλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, ἡ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. ἡ μὴν ἔρευ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, ἡ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. ἦκουν ἐγὼ ξενταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, ἡ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν ἡ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὴν ἡ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν ἡ· quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀσθενές. V.

Χαρίπου nam pater ei erat Χάροπος non Χάροψ res certa eſt ex Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Scheffernm Charopi* præferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum præferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in ἁδιαm ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίοπ, τρίοπος· ἴβηξ, ἴβηκος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακτε Caſtores; quæque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρσυ & Θάρσος, Χάροψ & Χάροπος in *Heſychio*, quod rarius eſt, παίδοξ invenitur pro παιδοῦς; ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τέρψυ pro τέρπου *Sophoclis*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitæque conditionem formæ plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Sophiſta Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X, p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitæ alterius inſpectaret, τὴν τοῦ γελοίστου Θερσίτου ψυχὴν πίθηκον ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnæ litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava erruntis *Barthii* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἅιδου, alii quoque Therſitæ exemplo, inferorum in civitate principibus viris æquati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — ἐν ᾅδου γὰρ Μίνων Θερσίτης ἐστὶν ἀτιμότερος. Pro μίνων olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdam adjectis, quæ probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνων quod exaratum eſt μιν ὁ manifeſtum ſervat germanæ lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίαν ἑταίρισσαν ἐπιγράμματος.

Τὴν γνώμην ἐδίκαι Φιλίας ὁ δύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὲ φθονερὸς κλαίετω, ὃς κε θέλῃ·
Ἀλλ' ἴμπας δέξαι κἠπὶ χάριτι· ἐν ᾅδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτας ἐστὶν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλων tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quæ poëtæ ſit mens, & quomodo cum præſcripto titulo conveniat, explanabit Præſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam dare deſierit. T. H.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ.

Ἥκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ᾗ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δὲ σὲ ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

ΜΕΝ.

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἥκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ὑπεθυμήθης ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus, pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum inſereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς Λέρνης ὕδατος ἐκ τραύματος θεὸς lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem fideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem deinceps redimeret, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. κἀκεῖ τελευτῶντα βασιλεύοντος, τὸ μὲν σῶμα θνητὸς ἦν, ἀπαθὴς δὲ τοῦ Διὸς προμηθεὺς δὲ ὢν αὐτῷ γνησιώτερον ἀθάνατος, ὥστε ἀπέθανε ita legendus eſt hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέα. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τῷ Διὶ Χείρωνα θέσπιν ἀθάνατόν θ' ὑπὲρ αὐτοῦ θέλοντα ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ὢν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἄνθρωπος verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T.H.*

17. Ζῶντα ἐρᾶν τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστου βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Καίριος ἐρᾶν φάους; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί] Eſt in hac oratione ἀνακόλουθον dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπελάθου αὐτῶν: hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γάρ idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde poſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit ἐκπρεπέστερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τούτων αὐτυχίστατον λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλυπος, παμμάκαρ, Τὰ σιμὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὧν ἦλθε, ταχύ, Τὸν ἥλιον τ' καινὸν, ἀέρ', ὕδωρ, γῆν, Πῦρ· ταῦτ' ἴσθ' τις πᾶς ἔκαστος βιώσεται. Ὄψει παρόντα, κἂν ἑκατὸν σφόδρ' ἐνιαυτοὺς Σεμνότερα τούτων ἄτερ· σὺ δ' ὦν ἀεί ποτέ. Παντύχην νομιστὸν τιν' εἶναι χρόνον, Ὃν φῂς, τοῦτον, κατὰ τὴν ἡμέραν ἕκαστον Ὀχλεῖν, ἀναγκαῖ', πλάττεσθαι, σκεύαζεσθαι. quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Phliaſiorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicero* T. D. V. c. 3. ubi παντύχης illa mercaturaque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod ἐπιθυμίαν ἀλλ' ἢ κόσμου ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam παντύχην ἀγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt; quam ἐπιθυμίας vel παραπιθυμίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παραπιθυμία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἅπαντων θρυλούμενον appellat *AEſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo contuliſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc adveniſti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπλανείαν ἢ ἀθανασίας. MEN. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; XEIP. ἦν, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι ἡγοῦμαι καὶ οὐχ ἁπλοῦν εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ τὴν ἀπλανείαν τὴν δημοίαν, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ ἐπιπλέοιμι γῆν αὐτῆς. ἡ γὰρ οὐ τὸ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ὃ τῷ μεταχεῖν ἄλλως τὸ τερπνὸν ἦν. MEN. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δὲ ἄνω δὴ πῶς φέρεις, ἀφ' ὧν προσλόμενος αὐτὰ ἦκες;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἦ γὰρ ἰσο-

a 'Αφ' ὧν] In margine *Alw.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' οἷς quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀφεῖ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; πρόσεστί τι ἔχειν ἢ μᾶζον ἄλλου τῷ ἄλλῳ, ἢ σκότος, ἢ φῶς, ἢ γῆς ἄλλο, ἢ θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστα μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σελήνης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὲ θαλάσσης κύματα καὶ μακρὰς ἀκτῖνας, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἀλλοίοτερος τῆς Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentur illa plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zenob.* C. IV. n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem notis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex his-ce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ἀμογενὲς ἀφ' ὧν ἐφοιτᾶτο vide Imperatorem lib. II. § 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἀφάμενα, καὶ τὸ ἀμοιρεῖν προσαφῆναι ἄλλου πάλιν & pluta passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. *Egregie Lucret.* III, 958. *T. H.*

20. Ἀπλανείαν ἢ ἀμοίρ. &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τούτου τυγχάνοντα λόγου, Ὅστις θεωρήσας ἀλήθειαν, Παρμένων, Τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζει, ἵνα τὸν ἥλιον, ἀέρα, ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ ταῦτα (lege τ' αὖτὰ) πρὸς ἑκατὸν ἔτη βιώσεις; Ὅψει παράδοξα πρὸς ἑκατὸν ἔτη φοιτῶν ἀλλήλοις, Σκηνάς (ita leg. non σημεῖα, quod est contra rationem oppositionis) τούτου σου ὄψει πατέ. *Hunc bestissimum ait, quisquis contemplatus, sine maerore, Parmeno, egregia haec abiit ea, unda venerat, celeriter. Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixeris centum annos, videbis praesentia. Quamvis vero vixeris annos valde paucos, deteriora haec nunquam videbis.* T. H.

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. *E. G.*

25. Μεταχεῖν] An μεταθέλειν? *E. G.*

Ἐν τῷ μεταχεῖν] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro *vices mutare*, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μεταχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστὰς quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Gayeti* μεταθέλειν, sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Oreste. v. 234. — πάντα πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet *Schol.* a Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat *Hist. Anim.* VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Jo. Woolfii* conjectura, ἐκ τῷ μεταχεῖν ἄλλου. *T. H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. [illegible] *M. du B.*

ἰσόμοιρα πάνυ δημόσιον, ᾗ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ δίψης, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, ᾗ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος [a] περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φής; MEN. ὅτι εἰ τοῖς ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ ᾗ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, ᾗ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, ᾗ δήπου μεταβολήν γε ζητεῖν τινα ᾗ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, σιωπῶντα ὄντα ἀρέσκεσθαι ᾗ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτοῖς ἀφόρητον εἶεσθαι.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verſeris, an in tenebris: porro nec ſitire, quemadmodum ſupra, nec eſurire neceſſe eſt; ſed iſtorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipſe pugnes, & in orbem tibi ſermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum ſi eorum, quæ in vita ſunt, par ſemper & idem ſtatus ſatietatem tibi pepererit, hic etiam, quum ſit ſimilis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui ſit prudens, acceptis fruatur contentusque ſit præſentibus, nihilque eorum tale exiſtimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

[a] Περιῇ] Περιπίπτῃ P. L. Margo *AIW.* Multo praeſtat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ᾗ ᾧ ἰσοστασία, πάνυ δημόσιον τὸ πρᾶγμα, ᾗ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem ſtyli Lucianei curſum impediverit: quam utilitatem habeant in hac diſputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non ſatis liquet. *T.H.*

33. Ἀντιδιῶς] *Thomas Magiſter* v. Ἀτίλως videtur in ſuo Codice legiſſe ἀτελῶς. Sed praeſtantior eſt noſtrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀντιδιῶς] Ejus, quam *Thomae Magiſtri* liber praetulit, lectionis ἀτελῶς nullum extat in noſtris veſtigium: ipſa tamen indicio eſt, quod ante nos ſuſpicari diximus, hunc dialogum male fuiſſe a deſcriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελῶς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut ſatis eſt ad hujus loci ſententiam conveniens, ſic magno opere vereor, ne a conſuetudine Graeci ſermonis abhorreat: equidem memini non diſſimili ſtructura ſcribi a *Dionyſ. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἁμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελὴς τοῦ ἔργου ἀναχώρησιν· ſed alia eſt & poteſtas & ſignificandi ratio. Forte quis exiſtimet, ita defendi poſſe ἀτελῶς, ſi eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Gloſſis* alterum alterius explicationi inſervit vocabulum. Tum ſenſus erit, isque minime contemnendus: *ſed immunes ſumus rerum ſterarum omnium: ſed oneribus illis ac functionibus ſtipendiisque eſuriendique ſummis levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri poſſunt mutaſſe. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata primus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non eſt, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; ſed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipſe incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus* C. L. G. p. 431. poſtis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἐπάλληλον ἐστὶ ἡ ποιμία, ᾗ παλιγχόου ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in ſemet ipſam incurrens, ipſa ſibi contraria.* Eſt autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in ſe converſis facile refutetur, eoque pacto in ſemet ipſe incurrens abſurdi convincatur: hoc ſane ejus eſt, qui adverſo capite pugnantia locutus ſibi contradicit: qua in cauſa Chironem verſari Menippus demonſtrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. βίον, μεταβολὴν ζητεῖν. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, ſed haec ordine continuo praecedentibus absque diſtinctionis ſigno ſunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅτις, οἶμαι, ᾗ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* verſione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praeſentibus rebus ſis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoria noſtri mente deerraſſe puto, dum ad Chironem referunt, quae ſententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput protrahet Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso,

Δ Ι Ο Γ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τ καθόδε διεπατησούμενοι, ὀψόμενοι τὺς καταβάντας, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβάντας, ἢ ὅτι τράχηλον ὠθοῦντος τ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, ἢ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γὰν ἢ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατῄειν, κ τ ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δὲ τὰ παρόντα· τὸ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλοκάγαθίᾳ· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T.H.*

44. Σαυτὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem conscivit. *M. du S.*

48. Πάππου υἱὸν τ Σωσίδου] Haec jungenda, non Δεξιππίνης υἱὸν τ Σωσίδου. Πραίνας υἱὸν τ Φρυγίας, πλὴν υἱὸν τ Ἑλλάδος, τύπης υἱὸν Βαβυλᾶνος & plura *Mosser* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐκ τούτου vel υἱὸς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membrana emendavimus in *Poll.* IX, 12, υἱὸν τ ἀγρῶν ἀντὶ υἱοῦ legi Segm. 47. υἱὸν τ ἀμπώνων, recte in *forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucyd.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *Aelian.* de Anim. I. c. 2. υἱὸν τῦ κόττου λόγῳ. Hoc de genere *Kuhnius* ad *Aelian.* V. H. IX, 18. τὸν ἑτέραν ἄλλον τῶν υἱὸν τῦ ἄδου; & in Ind. notavit accuratus *Perizonius*, qui non solum υἱὸς & υἱὸν prorsus eadem habuit, sed & υἱὸν pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομην ἐξ ἐκ Ἀκαδημείας τοῦ Ἀκαδήμου· mox: Ἐξ Ἀκαδημείας πορεύομαι τοῦ Λυκείου· alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) τοῦ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντιβαίνοντας ἢ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contrahit necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret, non sic faciendum esse.* Ut de Saltatione: ἐπαίνους ἐπιδεῖσθαι ὀλίγῳ τινὶ ἀπορώτερον εἰς οὐδὲν δέον καλλωπισμόν. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὸν ἢ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenis* Olynthiac. 3. πλέον ἢ χίλια ἢ πεντακόσια ἀναλίσκομεν εἰς οὐδὲν δέον. *J.G.*

Κράτης· ἔοικας γάς τινα παγγέλοια[a] ἐρεῖν.

Crates: nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲ πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἦσαν οἵ τε Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b]Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν [c]Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὰ Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστρεφέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καλελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὅς Κιθαιρῶνα περιέβαλλον, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία παιέρημα ὄντα ὑπὸ τὸ πολέμου,

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Citharonem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vultusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Citharon erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Ἐφακέναι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice litteræ τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo Αἰνν. Ἡμάδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μενέδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. a Ἀπελελοίπει τὰ τέλμης] Καὶ αὐτὸν χρῆσθαι τὰ τέλμης. G.

a Ἀπελελοίπει] Exhibui manum Doctiss. M. du Soul: apparet tamen explicare Schol. voluisse ἐαυτὸν ἐπεμέμφετο τῇ τ. T. H.

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. M. du S.

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. M. du S. Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenæ novæ comicis crediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Justino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Cuncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita describit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δορᾶς πλαγὶς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὸν πλεύρον ἐλήφθη· quæ quidem undecumque depromta, Suida saltem judice, ad primum Arsacem spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: præterea τὸ ἐπὶ τοῦ Ἀρσάκου πρὸς τὸ Καππαδόκων συμβολὰς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, hæc esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comœdia nova derivata. T. H.

65. Κιθαιρῶνα] De Citharone pauca retigi ad A. Ep. VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum urbis finum accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Citharon, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἳ ἐπὶ Πλατειῶν φέρουσι, τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Δίνωπον δὲ Δρῦν κεφαλὴν IX. c. 27. Apud Thucydid. III. c. 24. Plataenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τὴν Πλαταιικὴν στήλην τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα ἐν ᾗ ἦσαν κεφαλαὶ τρεῖς ἐπ' Ἀθηνῶν φέρουσαι τῶν λαφύρων τῶν ἐκ τῆς μάχης. Adipsum Citharonis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, OEnoen Atticae pagum, ut ex Harpocratione constat in Οὐάν, contingens: qua de re diligenter, ut solet, Pausan. I. p. 93. Ideo memorat Arrian. A. A. I. p. 18. Thebarum τὰς στύλας τὰς φάσκουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX. p. 631. B. 587. C. Soli Aristophanis Scholiastae ad Acharn. 242. quae ceteris Ἐλευθῆναι, dicuntur unius litterae discrimine Ἐλεύθραι, στῦλαι δοκοῦσαι, haud incepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ Ἐλεύθρας τῆς Ἀπόλλωνος matrem, si quis scire desideret, Aethusam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX. c. 20. & Schol. Hesiodi ad Theog. v. 344. Μνημεῖον γοῦν τῆς Ἐλεύθρας μαίας ἐστὶν, quam ex Ed. Trincavelli Ven. proferamus integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλεύθρας στῦλος ἐστὶ τῆς Βοιωτίας ἀπὸ τῶν ἐκεῖ βασιλεύσαντος ποτὲ

πό-

eunda, binos tantum ſervos ſecum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor ſecum haberet.

3. Arſaces autem jam ætate provecta, & ſane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat ſe pedibus ire, ac poſtulabat equum ſibi adduci; ſimul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu uterque ruderent perfoſſi a Thrace quodam peltaſta in congreſſu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arſaces in hoſtem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, ſubmiſſo corpore;

δύνας, δύο μόνους οἰκέτας [d] ἐπήγετο· ἠ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, ἠ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς ἠδη, ἠ νὴ Δί' οὐκ ἄσιμος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, ἠ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, ἠ ἠξίου ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· ἠ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεθήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότερα διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκὸς τινὸς πελταστῦ, ὃν τῇ ὅλῃ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδηγῦτο, πολὺ τῶν ἄλλων προπεξορμήσας· ὑποδὺς δὲ ὁ Θρᾴξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑπόδυς, ἀπο-

[d] Ἐπήγετο] Ὑπήγετο prave MS. Bourdel.

81. Ἀμφότερα διαπαρέντες] Ἀντὶ τῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

πόλιος ἔτυχε διορμοῦσα, ὑπὸ Ἀντιόχου ἠ Λιβύσσης τῆ Ποσειδίππου. Ἔτι δὲ ἐν ὄρει, ὡς φασιν, ἐστὶ Διόνυσος τῆ ἡμῶν. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τὴν μανίαν ἐξαίσιος ἐλελήθει. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, *Heſychio* teſte, niſi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim ſacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi teſtimonio commendata Pegaſus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Gomici Enarratore enucleatius expoſita *Pauſaniae* non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentiſſimae temeritatis accuſandus Iſmenodorus, qui Thebis Eleuſinem petens periculoſum iter nullo fere comitatu ſuſceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infeſta: nunc eo magis, quia ſub hoc ipſum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devaſtati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πανυ̃ς καθαρεύουσα τῦ λαῦ τῶν κλαπῶν (ita legendum, non κλεπῶν) φόβου quod ſcilicet rarum alias illo in tractu. Paulo poſt, qua Plateas itur Tanagra, ἁδὺς ἰσυχῆ μὲν ἴσως ἠ λεωφόλης, ἐκπεσόντα δὲ πρὸς τὴν Κιθαιρῶνα, ἀ λίαν δὲ ἐπισφαλής· ſi non alio quam ad latrocinia poſſit referri, ut videbatur *H. Stephano*, ſcriberem potius, λίαν δὲ ἐν. vel ἀ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc ſenſu diverſo intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuiſſe periculoſam. Apud *Diogen. L.* II. 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν τὴν Χαλκιδέως αὐλαδούμενον κλαπίας τε ἠ τὰς καθ' ὁδὸν λῃστείας· hoc iter praeter adverſum Cithaeronis latus erat faciendum. *T. H.*

72. Ἐλευθερεύς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Perſarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infeſtior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγετο] Mſ. ὑπήγετο. *J. B.*

75. Φιάλας . . . ἠ κυμβία] Junxit *Demoſthen.* in Mid. p. 628. E. Διὸς τ' ἀγορᾶς ἕνεκα κυμβία ἐ ῥυτὰ ἠ φιάλας ὀνομάζων iterumque p. 625. A. Midias ad iter ſecum portat χλανίδας ἐ κυμβία ἐ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exſcripſit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T. H.*

Ibid. Κυμβία] Ἐπὶ ἀβακοφαλάκου, πτυέλου, ἠ πτύελον. duas ultimas ſpecies habet *Heſych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς ἠδη, ἠ νὴ Δί', οὐκ ἄσιμος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο] Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσιμος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis *Lucianum* emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσιμος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J. G. G.*

De *Thucydidis* illa phraſi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito diſſentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T. H.*

79. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Perſis enim nobilioribus vel tantillum ſine equis in via conſpici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuiſſe a vero non abhorret: immo ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείται τ' Ἀρσάκη κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τ' σάρισαν αὐτόν τε ἀμφοτέρᾳ, καὶ τ' ἵππον.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένον· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τ' προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τ' ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν ἀμφιπείρασα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' βουβῶνα ἀμφοτέρᾳ ἄχρις ὑπὸ τ' πυγήν. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ γ' ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ

anolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta ſariſſa eum ſimul & equum transfigit.

4. ANT. Qui poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum; ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit ſariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera: transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

5. Orœtes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Ptiores Edd. οὗτος. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τ' βουβῶνα] Βουβῶνα περὶ τὸν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντὸν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorandem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας ἀμφοτέρους προσελαμβάνουσι πρὸς τοὐδάφους· quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνεται ἀμφοτέρᾳ ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἰσχάτῳ τῷ μεταγκύλῳ· confer *Suidam* in Ἔξοχα. *Pondera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T. H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὸν σαρίσσαν] Cogitabam olim οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε ἀμφοτέρᾳ ἔπειρε καὶ τ' ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ praetero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J. G. G.*

88. Σάρισσαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυν . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχοι allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyænum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur ſariſſae XVI. cubitos longae. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J. B.*

Ὀρ. ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔπεισε c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniæ rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἰδύνατο· quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροίτης

accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, quum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum prostratus jaceret, nullaque machina surgere vellet, optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὑπὲρ τῶν ἀκανθῶν ὑπερβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καλαβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ὑδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauseabant, ego contra valde oblectabar iis.

ANT. Καὶγὼ δὲ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτούς, προσδραμὼν ὑπὲρ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ὑπτιαδείως πλεύσαιμι. καὶ δὴ καὶ πλεῖν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi nacti fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium venene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀχαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῆσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών·

---

6 Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *Alw.* absurde.

24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνώγων ἐς μισθὸν τοὺς στρατιώτας συνάγει. *C.*

της ἱππεύειν ἰσθῶς ἐς πᾶν ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arsace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἡρώδης, a *Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Brissonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte*: eo parasitus *Libanii* spectavit Ilicl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἰκάλει, τρίχιον ἐτείνησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ἀκέστὸς, καὶ ἐφ' ἵππου φιλάμβους οὕτως ἐπὶ γνοὺς παρὰ τ κιθαρῳδοτα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, *Justin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cujus vitii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ φ ἱππασίης, inquit, αὐτέοισι κίδμαλα λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τ ἵππων τοῖσι ποσὶν ἐπείλα ἀπαχαλοῦνται, καὶ ἕλκονται τὰς ἰγύας. De Hunnis, quos negat *Zosimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἰδραίως, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valesius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etsi vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum dissimiles. *T. H.*

20. Ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς] Scribi potuisset ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς· illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adstruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ἐ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. *Julian.* Misop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐν τοῖς μίλασι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. *T. H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obscuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J. B.*

ACAD SCIENTIARUM ET ART. LUGD

μέγας, ἢ ὁ πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ὁ Ἁλικαρνασσῷ μῆκος παμμέγεθες ἔχω ὀπικείμενον, ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων ἢ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμάτων λίθῳ ἢ καλλίστῳ, οἷον οὐδὲ πώποτε εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. σὲ δοκῶ σοι δικαίως ὀπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

ΔΙΟ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς, ἢ τῷ κάλλει, ἢ τῷ βάρει ἢ τάφῳ; ΜΑΥ. μὴ Δί' ὀπὶ τούτοις. ΔΙΟ. ἀλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προλιμηθείη ἂν ἢ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, ἢ γυμνά· ἢ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, ἢ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, ἢ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσί μὴ ἴσως εἶεν ὀπιδείκνυσθαι, ἢ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὄντι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ὀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῄς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum; quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expolitum, equis virisque exactissime adsimilatis ex lapide pulcerrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor jure ob ista superbius efferri?

2. DIOG. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri? MAUS. Omnino ob ista. DIOG. Sed, formose Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus judicem de pulcritudine, dicere nequeat, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent; oculis fumus spoliati, naresque simas gerimus. De sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos jactandum, ingens aliquod ædificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video quo tibi monumentum prosit; nisi hoc dixeris, te majus quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

3. MAUS.

scribatur ἀνδριάντων· nam cur ἀνδρῶν, ubi statuae plures erant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus jactat, de Rufino dixit *Claudian.* in Rufin. II, 448. *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos extruxit culmina manes.* T.H.

41. Παμμέγεθες] Patebat, teste *Plinio*, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. M. du S.

53. Οὐκ ἔχω] Mirum in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc prostare, quum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχοις εἰπεῖν· *quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum*: plane ut Dial. XXVIII. οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν &c. T.H.

57. Ἀποσεσιμώμεθα] Hinc *Stephanus* adnotavit in Thes. ἀποσεσιμώμεθα τὴν ῥῖνα. *Paulus AEgin.* VI. p. 213. Τῆς ῥινὸς τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρώδες ὂν ἐ κατάγνυται ὂν, ἀλλὰ θλάττεται ἐ συμπύεται ἐ ἀφιστάμενον. Egregie *Sulpicius Luperc.* in Catal. *Pict.* p. 23. *Simunaque jacent pando sinuamine nares.* T.H.

59. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Putaverit aliquis abesse εἶεν ἐναντίοι, vel εἶεν ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam structuram aliquando in verbo εἶμι paulo aliter *Lysias* p. 153. v. 27. ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo *Gregor. Nazianz.* in Anecd. *Murator.* Ep. 147. Μυσσάλου τάφος ἐστὶ πυλαμὼν, ἀλλὰ Κάριοι Τίρυνθα οὕτις ἐναῖ συμβολίτις πολίεσσιν. T.H.

72. Καὶ ἀδελφῆς] Sororem *Gellius* non dicit: sed apud *Suidam* & *Strab.* XIV. p. m. 452. B. soror etiam traditur. M. du S.

73. Τῷ μὲ σώματος] Interpretes quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲ σώματος, *contra Diogenes se id quidem suo de corpore novit*: mirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in Edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. Ἦ σοὶ εἶδώς τι ἐ ἔχει τινα τάφοι τῷ σώματος Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸ ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc ejus sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. *Diogen.* L. VI. 77.

M. MAUS. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore æquabitur Mausolus ac Diogenes? DIOG. Non pari, vir præstantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quæ in terra præsto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & sorore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curarit: verum perpetuam sapientissimis viris sui commemorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit sublimiorem tuo, Carum abjectissimum mancipium, monumento, inque tutiore loco conditam.

ΜΑΥ. Ἀνόητα ἂν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης; ΔΙΟ. οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἑρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, εἰ μὲν σώματος καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς σοφοῖς περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

XXV.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

N I R.

1. ECce enim, Menippus hicce judicabit, uter sit formosior. Dic, Me-

Ν Ι Ρ.

Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, τότερος [a] εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπέ, ὦ Μένιπ-

[a] Εὐμορφότερος] Ita O. Priores Edd. excepta *W.* ὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus hujus dialogi emendatum est vitium.

77. 78. 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε praeterquam enim quod philosophi ἀνδράποδα vocent & ἀνδραποδώδεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait *Seneca*, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus servorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίαν frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 337. v. 94. *T. H.*

74. Τάφον ἔχει] Habuit sepulchrum prope Corinthum. Vide *Pausan.* Corinth. p. 46. 37. *M. Mey.*

76. Ἀνδρὸς βίον βεβιωκότος] Adscripsit pater, forte βεβιωκότος sed & prius fieri potest. *J. G.*

80. Πότερος εὐμορφότερός ἐστι] Sic quidem scribitur. Sed, ut jam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19. πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginib. c. 6. & 20. E. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem *Tatium* lib. VI. initio, ὡς εὐμορφότερον, ἔφη, ὦ Δεῖ πολὺ γίγνεσθαι τῆ σελῆ. Similiter male apud eumdem ibidem pag. 379. legas, ἵνα αὐτὰ ἴδωσι τερπνότερος δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & τερπνότερος. Apud *Aelianum* quoque IX. Ποικιλ. c. 40. perperam, Ἀπαρχὰν ἐστήσεσι Σμυρναῖοι θεμιστότερον, pro θεμιτότερον· ut recte apud eumdem Scriptorem II. c. 12. IX. c. 39. X. c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243. B. Καὶ τοὺς τύπους ἂν τις κριτὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιτο ἢ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους. ut recte pag. 260. ἐκ τῆς ἀρχῆς καθιστάναι τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eumdem ibid. pag. 289. E. pro φιλοσοφοτέρους scribendum φιλοσοφατέρους. *J. J.*

82. Τι-

νιππε, ὐ καλλίων σοι δοκῶ; MEN. τίνες δὲ ὑ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γᾶ τοῦτο εἰδέναι. NIP. Νιρεὺς, ὑ Θερσίτης. MEN. [a] πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, ὑ πότερος ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γᾶ τοῦτο δῆλον. ΘΕΡ. ἓν μέν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, ὑ οὐδὲν τηλικοῦτον ἀμφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων εὐμορφοτάτου προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, ὑ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφάνην τοῦ δικαστοῦ. [b] ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα ὑ εὐμορφότερον ἡγῇ. NIP. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, ὑ Χάροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

nippe, non pulcrior tibi videor? MEN. Quinam eſtis? nam prius, opinor, illud ſcire commodum eſt. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter ergo Nireus, uter Therſites: nondum enim hoc manifeſtum. THER. Jam unum hoc in rem meam teneo, quod ſimilis ſim tibi, & nihil tanto opere præcellas, quantum te Homerus iſte cæcus laudavit, omnium formoſiſſimum appellans: ſed ille ego, cui caput in acutum deſinens, & rari crines, nihilo inferior viſus ſum judici. Expende vero, Menippe, quemnam formoſiorem ducas? NIR. Me certe filium Aglaiæ & Charopis, qui pulcerrimus homo ſub Ilium veni.

2. MEN.

a Πότερος ἓν] Secutus ſum O. In omnibus Edd. ἓν ſecundo πότερος erat ſubjectum. b Ὅρα σὺ δὲ] Sic G. P. L. Ante in cunctis Edd. fuit, ὅρα δέ σοι.

88. Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλός] Ὅμηρος γὰρ τὸν * Σπέρμονης Νιρέα ὑμνησε ἀμφιφόρητον εἰς κάλλος μετὰ γε Ἀχιλλέα. V.

91. τυδνός] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. V.

* Σπέρμονης] Σύμης eſſe reponendum ex *Homero* patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo *Diodor. Sic.* V. p. 225. C. T. H.

82. Τίνες δὲ ἐστὲ;] Vide quam inepte diſtinguatur haec ὥσπερ τίνες δὲ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γᾶ τοῦτο εἰδέναι hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ ὑ ἐστὲ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γᾶ τοῦτο εἰδέναι *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.* F. G. G.

83. Πρότερον] Lege omnino, πρότερον γᾶ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris eſt, πρότερον οἶμαι χρὴ γάρ. M. du S.

Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γᾶ] Priorem illam, quae cunctas Edd. obſederat, diſtinctionem, auctore *Graevio*, jamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνες δὲ ὑ ἐστὲ πρότερον οἶμαι χρὴ γᾶ .... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam ſuppoſuerunt: γᾶ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi abſurditatem peperit. Nihil erat, cur iſta particulae ſede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient: *Platone* Charm. p. 464. F. Ἐγὼ ἓν ὁμώμοκα γᾶ αὐτῷ. *Ariſtoph.* Plut. v. 425. Ἀλλ' οὖν ἴσχει γᾶ δίκας — v. 1190. Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γᾶ σώσειν ὑπέδη. *Euphron* apud Athen. IX. p. 377. D. — ἐδικῆς εἶχέ σοι Καβῖρις ὅλως γᾶ ἅπαν — ita recte *Caſaubonus*, qui ſimul adnotat, *conjunctionem* γᾶ *tranſpoſitam eſſe in alienum locum, ut ſaepe. Sophilus* apud eundem XIV. p. 640. D. .... καιμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γάρ .... *Xenoph.* K. Π. VII. p. 113. v. 36. Ὡς ὁ κάμηλος δικαίᾳ γᾶ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδι τῇ νυκτί ibi mire *H. Stephanus* aeſtuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem aſſignare conarentur. Huc referre nolim *Herodoti* verba I, 24. Καὶ τοῖσι ἐπαλλὰξ γᾶ ἐδίδου, ob ſuſpicionem vitii. Sufficere ferme poterat domeſticum exemplum Δ. N. III. §. 3. εἰ μὴ εἰς Λεκέδαιμον γᾶ παρέλθοι. Contra in proximis particulam ἓν opportuniore ſede collocari libenter ſum paſſus. T. H.

85. Πότερος ἓν ὁ N. ὑ π. ὁ Θ.] Auctore Mſ. Ox. ſic reſtituimus. Οὖν antehac loco ſuo motum ante ὁ Θερσίτης demum legebatur. M. du S.

92. Ὅρα δὲ σοι] Τὸ λέγειν hic deſiderari videtur: vel poſt τὸ ἡγῇ. F. G.

Ὅρα δὲ σοι] *Jam vero tempus eſt, ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes:* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies:* haec interſerunt, ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt; nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. Reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅντινα ἓ σύμορφότερον ἡγῇ· *Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas.* J. G. G.

Ὅρα σὺ δή] G. P. & L. pro vulgato ὅρα δὲ σοι· & ita Cl. *Hemſterhuſius* edidit. M. du S.

Ὅρα σὺ δὴ] Quod praebent ſcripti Codices, jam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δέ σοι jure locum tueri poterat, ſi infinitivus aliquis aptus praeſenti ſententiae ſoqueretur, ὅρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 260. v. 49. p. 262. v. 90. quo poſteriore loco male membranae *Graevii*, ὅρα. *AElian.* V. H. I, 21. ὅρα σὺ τὰ σὰ τοῦ νόμου ὁρᾶν· atque ita ſemper Graeci ſolent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum ſuppeditet, deſeram ipſe non invitus lectionem reſtitutam. T. H.

94. Χάροπος] Non dubitat Clariſſ. *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 150. v. 27. *quin perperam edatur* Χάροπος *pro* Χα-

2. MEN. Non quidem ſub terram, ut puto, pulcerrimus veniſti; ſed oſſa ſimilia; cranium autem ea re ſola nimirum diſcernatur a Therſitæ cranio, quod fractu facile ſit tuum: molle enim illud & minime virile geris. NIR. Veruntamen ſciſcitare Homerum, qualis eſſem, quum inter Achivos militabam. MEN. Somnia mihi narras: ego quippe, quæ conſpicor, & nunc habes; iſta, qui tunc vixerunt, noverint. NIR. Non ego hicce ſum formoſior aliis, Menippe? MEN. Nec tu, neque alius eſt formoſus: nam æquo jure in Orco verſantur, & ſimiles omnes. THER. Mihi quidem hoc ſuffecerit.

95 ΜΕΝ. Ἀλλ' οὐχὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὀστᾶ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα ἀλλοκρίνοιτο ἂν ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὐθρυπτότερον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτό, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙΡ. καὶ μὴν ἔρρει Ὅμηρον, ὁποῖός ποτε ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕΝ. ὀνείρατά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, ταῦτα καὶ ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν. ΝΙΡ. οὐκοῦν ἐγὼ ἐντεῦθεν εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕΝ. οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐνθάδε, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕ-

c Μὴν καὶ] O. interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ quod non ſperno.

99. Ἀλαπαδνόν] Ἀσθενές. V.

Χαρόπου nam pater ei erat Χάροπος non Χάροψ res certa eſt ex Homer. Il. B. 672. Euſtathio *ad illum locum*, & Hygin. F. XCVII. *Hyginus* quidem utramque formam uſurpavit; nam F. CCLXX. *Nireus Charopis filius*: quanquam ibi merito *Schefferum Charopi* praeferre cenſeat *Munckerus*. Ego nihil, utrum praeferas, intereſſe puto: ſolet enim ejusmodi nominum in ώπα ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: ſic μάρτυρ, μάρτυρος· φύλαξ, φύλακος· τρίβαξ, τρίβακος· ἴδραξ, ἴδρακος· ἄναξ, ἄνακος, unde Ἄνακες & Ἄνακοι Caſtores; quaeque hujus generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάροψ & Θάροπος, Χάροψ & Χάροπος in *Heſychio*, quod rarius eſt, παίδαξ invenitur pro παιδάκις ſimili modo recentioribus *brax*, *calix*, *delphix* pro *braca*, *caliga*, *delphica*; non aliter atque τίροψ pro τιρώνη *Sophoeli*, notante *Euſtath.* ad Il. K. p. 786. v. 13. Nirei vero Therſitaeque conditionem formae plane diſſimilem eo colore depinxit *Homerus*, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide *N. Heinſ.* ad *Ovid.* A. A. II, 109. ubi hujus quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit viſa, in qua ingenium exercerent, ita par diſſimillimum componendo, ut palmam ſibi cedere poſtulet Therſites: iſtiusmodi declamationis meminit *AEneas* Sophiſta Ep. XV. Si tamen verum eſt, quod Er Pamphylius, fabulator haud abſurdus, retulit apud *Platon.* de Rep. X. p. 765. C. vidiſſe ſe, quum animus ejus relicto corpore peregrinatus miracula vitae alterius inſpectaret, τὴν τοῦ γελοίου Θερσίτου ψυχὴν πάντων ἐνδυομένην, cauſa Nirei, vel invito *Luciano*, multum adjuvabitur: ſed nos magnae litis judices non ſedemus. *Platonem* in oculis habuit *AEneas Gaz.* in Theophr. p. 15. cujus loci ſententiam, alioqui ſatis expeditam, prava erratis *Delphis* verſio obſcuravit.

Porro quam mox Menippus ſtatuit ἰσοτιμίαν εἶναι Ἅιδου, alii quoque Therſitae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud *Suidam* veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — τὸν αὐτὸν δὴ Μίνων Θερσίτης ἴδεν ἀτιμότερος. Pro μίνων olim hujus dialogi argumento ductus reſcribendum arbitrabar Νιρέως in eandem fere conjecturam inciderat *St. Berglerus* Act. Erud. Lipſ. MDCCXXII. p. 162. ſed aliis quibusdum adjectis, quae probari non poterant. Quanquam veroſimillimum videbatur, facile repudiavi ſimul atque apud *Salmaſium* Ep. de Com. p. 703. reperiſſem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent depromta: accedebat Codex *Suidae* Lugduno-Batavus, in quo pro μίνων quod exaratum eſt μὼν ὁ manifeſtum ſervat germanae lectionis veſtigium. Sed nihil amplius ſuſpicione vel conjectura fuit opus, poſtquam beneficio Viri inſignis *J. P. D'Orvillii* nactus ſum ipſum Theaeteti epigramma, quod, quia *Kuſteri* diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαιτήτου εἰς Φιλίου ἢ αὐτάρκεια ἐ δυσστόφων.

Τὰν γνώμαν ἰδόκει Φιλίας ὁ δύτερος ἄλλου
Εἶμεν· ὁ δὶ φθονερὸς κλαίστω, ἰς κε θάνῃ·
Ἀλλ' ἔμπας δίξας κεν ἐχ χάριν ἐν ἀΐδᾳ γὰρ
Μίνω Θερσίτας ἴδεν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poſcit ἄλλω· tum extremo verſu adſcriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae ſit mens, & quomodo cum praeſcripto titulo conveniat, explanabit Praeſtantiſſimus *D'Orvillius*, qui ſibi tanto gratiore munere literarum amantes obſtringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere deſierit. *T. H.*

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ. MENIPPI ET CHIRONIS.

ΜΕΝ.

Ἥκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθύμησας ἀποθανεῖν. ΧΕΙΡ. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· ἡ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕΝ. τίς δὲ σὲ ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙΡ. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ

MEN.

1. AUdivi, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupiviſſe mori. CHIR. Audiviſti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, quum immortalis eſſe potuiſſem. MEN. Quid eſt, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis? CHIR. Dicam ad te hominem haud inſipientem: non erat amplius jucundum frui im-

9. Ἥκουσα, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπεθύμησας ἀποθανεῖν] Chiron eſt Deus mortuus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. 2. *J.G.G.*

Ibid. Θεὸς ὤν] Vid. *Apollod.* II. p. 46. & 53. C. *M. du S.*

Θεὸς ὤν] Poſtquam obierat mortem Chiron veneno ſagittae Herculeae contactus; pietas ejus ac ſtudium virtutis permovit Jovem, ut aſtris haud indignum infereret. Hoc *Eratoſth.* Cataſt. c. XL. paene verſus ab *Hygino* P. A. II. c. 38. aliique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non poteſt *Luciani* θεὸς ὤν. A *Pauſania* tamen memoratur Χείρων ἀπηλλαγμένος ἤδη τοῦ ἀνθρώπου ἐς ἰλιγγιῶντα εἶναι τύφωνι θεῷ lib. V. p. 426. quod ſane, niſi ad Chironem fideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris inſanabilis confectus obeundae mortis ſolatium impetrare non potuit, niſi dato, qui ſuam in immortalitatem ſuccederet, vicario: repertus eſt, qui optato beneficio Chironem deteſtereturr, Prometheus. *Apollodor.* II. p. 113. καὶ τελευτῆσαι βουλόμενον, ἢ μὴ δυνάμενον, ἐπεὶ ἀθάνατον ἦν, ἀντιδόντος τοῦ Διὸς Προμηθέως τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐθέλοντα, ὕστις ἀνέβαινε ita legendus eſt hic locus; quanquam propius etiam Pal. Cod. veſtigiis inſiſtere licet, ſi ſtructura non quidem prorſus inuſitata, ſed paulo tamen rariore ponas, ἀντιδόντος Διὶ Προμηθέως. Idem p. 129. Hercules, exſoluto vinculis Prometheo, παρέχει τοῦ Διὸς Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ὄντα αὐτῷ θέλοντα ubi nihil eſt, cur quicquam mutatum velis, niſi interponendum putes ἀθάνατον ὄντα. Ergo *Lucianus* forte melius ἀθάνατος ἦν ſcripſiſſet, quam θεὸς ὤν, ut mox ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. *T.H.*

13. Τίς δέ σε ἔρως] Hunc locum profert *Thom. Magiſt.* in Ἄνθρωπος verſo duarum vocum ordine: τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν &c. Etſi τίς non videatur plane repudiandum, maluero tamen, τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρως ἔσχεν; *T.H.*

17. Ζῆτα ἐρῶν τὸ φῶς] Familiarem *Euripidi* ſententiam totidem paene verbis expreſſit: Iphig. in Aul. v. 1218. — ἐμὲ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν — v. 1250. Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδίστην βλέπειν quod *Stobaeus* etiam deſcripſit c. 118. *Alceſt.* v. 691. Χαίρεις ὁρῶν φῶς; *T.H.*

19. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἁπλῶς] Eſt in hac oratione ἀναλογία dicturus erat, Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐπαλλάξων αὐτῷ: hanc ſeriem interrumpunt, quae poſt τροφῆς addita leguntur: quamobrem γοῦν idem, quod ſaepe, munus habet, ut priorem ſtructuram repeti patefaciat. Opportunum ſane *Menandri* locum attulit *Clericus*, deinde poſitum in ejus Comici Fragm. p. 185. ubi perbene fecit, quod omiſerit ταπεινότερα, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam ſententiam, ſicut emendandam exiſtimo veſtigia fere Viri ſummi ſecutus, apponam: — τοῦτον οὐτυχίσαντα λέγω, Ὅστις θεωρήσας ἅλυπος, Παρμένων, Τὰ σύμπαντα ταῦτ' ἐπῆλθε, οἶδεν ἥλιον, ταχὺ, Τὸν ἥλιον τ' καινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, πῦρ, Πῦρ· ταῦτ' ἴσθ' τις καὶ ἕκαστον βιώσεται. Ὑψοῦ παρόντα, καὶ ἀνωτέρω σφόδρ' ὀλίγους Σαμοθράκα τούτων ἄτερ· εἶτα ἄψυχα ποτά. Παντάγυρν νόμισόν τιν' εἶναι τ' χρόνον, Ὃν φῶς, τοῦτον, κατ' ἀγοράν ἄνω Ὀχλῶ, ἀγορᾷ, πλήθουσα, ἐκκλησίαι, ἀγῶσι· quae ſequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiorem poſtulant. Iſta vero ſumſit *Menander* ab *Alexide*, cujus ſimillima quaedam exhibentur ab *Athen.* XI. p. 463. D. Alexis a Pythagora: inſignem philoſophorum principis cum principe Philoſophorum Leonte ſermonem habitum retulit ex *Heraclide Cicaeo* T. D. V. c. 3. ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diverſis longe ſtudiis celebratus perquam ſcite depingitur: egregia notat *Davisius*, niſi quod θεωρήσας ὡς τὰ κόσμου ſollicitare non debuiſſet. Paulum alia ratione Gnoſtici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit *Clemens* Str. VII. p. 728. B. Nihil autem publico velut conſenſu frequentius eſt, quam ἐπιθυμίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare ſententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο ἐκ πάσης ἐπαίνων θρυλλούμενον appellat *Aeſchin.* Dial. III. c. 3. cum quo conſtituiſſe non pigebit *Hipparchi* locum in *Stobaeo* p. 573.

immortalitate. MEN. Non jucundum erat vivum videre lucem? CHIR. Non, Menippe: etenim jucundi naturam ego quidem varium esse quiddam & non simplex duco: quum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eædem, & quæ fierent cuncta per seriem singula velut alterum alteri adhærens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas. MEN. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis prælatis huc adveniisti?

2. CHIR. Non illibenter, Menippe:

ἀπολαύων δ' ἀθανασίας. ΜΕΝ. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙΡ. οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ μὲν ἡδὺ ἔγωγε ποικίλόν τι ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεί, καὶ ἀπολαύων τῶν ἀμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ ἐπληροῦν αὐτόν. καὶ γὰρ οὐκ ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεθαρμόττειν ἄλλως τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕΝ. εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ δ' ἄνω δὲ πῶς φέρεις, [a] ἀφ' ὧν προσλόμενος αὐτὰ ἦκες;

ΧΕΙΡ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσο-

[a] Ἀφ' ὧν] In margine *Alw.* notatur: *Legendum forte* ἐφ' οἷς quod nullius pretii.

573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus *Arriani* lib. II. p. 216. stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perstringens: οὐκ ἀγαπᾷ σοι, ἃ βλέπεις καθ' ἡμέραν; πρόσεστί τι ἔχειν ἢ μᾶζον ἐδὼν τῆ ἡλίᾳ, ἢ γελᾶνας, ἢ ἄσεμνα, ἢ γὰς ἔλας, ἢ θαλάσσης; Haec etiam adipectu videbantur gratissima *Praxillae* Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcerrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Κάλλιστα μὲν ἐγὼ λεύσσω φάος ἠελίοιο, Δεύτερα δ' ἄστρα φαεινὰ, σελήνης τε πρόσωπον· nihil hactenus, quod inficete dictum offendat; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἠδὲ θαλάσσης κύματα καὶ ποτὰ καὶ ἄχνας, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἀνθιόντως τῶ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. Docentem illa plenius in *Montefalconii* Select. Histor. Bibl. Seguer. p. 609. quam apud *Zopyr.* C. IV. n. 21. prorsus enim impesite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit *Mich. Apostol.* C. IX. n. 81. Simul ex hisce patet, ἄστρα quam vere fuerint in *Menandro* reposita. Alias tamen & *Epictetus* & *Marcus Antoninus* Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ἀμογενὲς αὐτῶν & ἀμοιρὸν vide Imperitorem lib. II. & ἐπὶ Ἐπάνω §. 14. VI. §. 37. 46. τὰ αὐτὰ ἀφάμενα, καὶ τὸ ἀμοιρὲς προσκορῆ ποιοῦν δεῖ ποιεῖ & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egregie *Lucret.* III, 958. *T. H.*

20. Ἀπολαύων δ' ἀμοίων &c.] Crediderim *Luciani* animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum *Menandri* ex Hypobolimaeo, quem habet *Stobaeus* Tit. CXXII. — τοῦτον τὸν τυχόντα τὸν λόγον, Ὅσις θεωρεῖ τὰ ἀλήθεια, Παρμένων, Τὸ σπέρμα πᾶσι ἐγγίνεται, ὕδωρ, γῆρα, ὕδωρ, ἥλιος, ταχύ. Τὸν ἥλιον δ' ἀεὶ κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, γῆρα, Πῶς ταῦτα (legg. τ' αὐτὰ) κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσῃ; Ὅψει πάμπολλ' ἡμῖν ὁμοίους σφόδρ' ἀλήθεια, Σωκράτους (ita leg. non συμφόρους, quod est contra rationem oppositionis) τούτου τὸν ὄψει πυκά. Hunc bestissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit ea, unda venerat, celeriter. Solem eumdem astrum, aquam, nubes, ignem, eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora haec nunquam videbit. *T. G.*

21. Αἱ ὧραι] Καὶ ὧραι. mox, post αἱ αὐταὶ, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. *F. G.*

25. Μεταχῇ] An μεταβάλλων? *F. G.*

Εἰ τῷ μεταχῇ] Ad sensum, qui satis expeditus Interpretes non fugit, minime respondebat hoc verbum: nunquam enim μετέχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui εἰ τῷ μεταλλάττειν, ex contracta ejus verbi scriptione μεταχῇ haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεθαρμόττειν quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat *Guyeti* μεταβάλλων, sed ista literarum ductibus propiora crasebam: alioquin accedit *Euripidae* dictum in Orest. v. 234. — μήποτε πάσχειν πάσχειν γλυκύ· quod, quamvis, ut monet *Scholiastes* Comicis irrisum, *Aristoteles* etiam usurpat *Hist. Anim.* VIII. p. 186. Fortasse gravius est hujus loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adjumento possit sanari. Reticenda non est Viri Doctiss. *Wesseling.* conjectura, ἐκεῖ μεταμορφοῦσθαι. *T. H.*

28. Ἥκεις] Confer cum fine Dial. XI. *M. du B.*

ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, εἰ φωτὶ εἶναι, ἢ εἰ σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. MEN. ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιῇ. XEIP. πῶς τοῦτο φῄς; MEN. ὅτι εἰ τῷ ὄντι τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκόρες, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δέησει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. XEIP. τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; MEN. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ, σιωπῶντα ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφόρητον εἶναι δοκεῖν.

est enim æquus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tanto opere differt, in luce verseris, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus. MEN. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat. CHAR. Quid ita? MEN. Nimirum si eorum, quæ in vita sunt, par semper & idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, quum sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebitque migrationem quærere aliquam etiam hinc in aliam vitam, quod opinor fieri nequit. CHIR. Quid ergo faciat aliquis, Menippe? MEN. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit prudens, acceptis fruatur contentusque sit præsentibus, nihilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

DIO-

a Περιῇ] Περιπίπτῃ P. L. Margo *AIW*. Multo praestat vulgata.

30. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.] An? ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδὲν ἔχει &c. vix enim dubito, quin corruptela quaedam facilem styli Lucianei cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδὲν . . . σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. *T.H.*

33. Ἀντιδιδῶς] *Thomas Magister* v. Ἀντίλεγω videtur in suo Codice legisse ἀτελῶς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. *M. du S.*

Ἀντιδιδῶς] Ejus, quam *Thomae Magistri* liber praetulit, lectionis ἀτελῶς nullum extat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Quum autem interpretatur ἀτελῶς, ὁ ἀμύητος, id quidem ut satis est ad hujus loci sententiam conveniens, sic magno opere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini non dissimilī structura scribi a *Dionys. Hal.* A. R. VIII. p. 506. v. 38. Εἰ δὲ ἀξιοπιστότερον τὸ πείρας ἀτελῆ τῷ ἡγοῦ ἀναιρήσειν· sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελῶς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in *Glossis* alterum alterius explicationi inservit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime contemnendus: *sed immunes sumus rerum ipsarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sistendi ofuriendique sumus levati.* Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione vulgata erimus contenti. *T.H.*

35. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ] Non est, *ne tibi contradicas*, ut *Benedictus*; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. *J.C.*

Περιπίπτῃς σεαυτῷ] *Budaeus*. C. L. G. p. 431. positis *Luciani* verbis addit: *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιῇ. Modo in *Gregorii Nazianz.* loco, ὅτως ἑαυτῷ ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ παυλαχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.* Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane ejus est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla hujus virtutis plura reperies in *Budaeo* p. 533. *T.H.*

41. Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Subint. βίον. *F.G.*

Ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον β.] Non intelligenda cum *Guyeto*, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adjungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. *T.H.*

43. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ] *Gataker.* ad *M. Antonin.* IX. §. 6. haec Lucianea protulit adjecta *Benedicti* versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicans, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a Scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae

XXVII.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

DIOG.

1. ANtisthenes & Crates, ocium agimus: quare quid vetat, quominus abeamus recta ad descensum Averni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, quales tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat? ANT. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit jucundum hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam ægre descendentes, & quamvis in caput protrudat Mercurius, tamen restitantes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe. CRAT. Ego enimvero persequar vobis, quæ vidi, quum descenderem, per viam. DIOG. Narra quæso, Cra-

ΔΙΟΓ.

ΑΝτίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί ἐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου διεπατησόμενοι, ὀψόμενοι τοὺς καταβησομένους, οἵοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝΤ. ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις καταβαίνοντας, καὶ ὅτι τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντικαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, ἡδὺ ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαί ὑμῖν ἃ εἶδον, ὁπότε κατίοιμι, τὴν ὁδόν. ΔΙΟΓ. διήγησαι, ὦ Κρά-

tiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, φέρειν δὴ τὰ παρόντα· εὖ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἁρμόζεσθαι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καλοκἀγαθίᾳ· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide *M. Antonin.* X, 1. Ad illam normam versionem exegi. *T. H.*

44. Σωστὸν] Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit *Lucianus*, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI. mortem conscivit. *M. du S.*

48. Κάτιμεν αὐτὸ τὸ κεφάλαιον] Haec jungenda, non ἀκατασκεύους αὐτὸ τὸ κεφάλαιον. Πρώτιστα αὐτὸ τὸ Φρυγίας, πλεῖστα αὐτὸ τὸ Ἑλλάδος, τιμιώτατα αὐτὸ Βαβυλῶνος & plura *Koster* habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐν αὐτοῖς vel αὐτοῖς, quod, monente *Phrynicho* p. 24. solius temporis significatione gaudet: quanquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in *Poll.* IX, 12, αὐτὸ τὸ ἀγῶνα ἀντλεῖν. Ita Segm. 47. αὐτὸ τὸ ἀμφιάσμα, recte *in forum aronationium*: quam ob rem merito Codicibus adsentitur Praestantiss. *Dukerus* ad *Thucydid.* VIII. c. 88. neque aliter est scribendum in *AElian.* de Anim. I. c. 2. αὐτὸ τοῦτο ἐγίγνετο. Hoc de genere *Kuhnius* ad *AElian.* V. H. IX, 18. τὸν ἐτέραν ἄλλον τὸν αὐτὸ τοῦ ἕδους, & in Ind. notavit accuratus *Perizonius*, qui non solum αὐτὸς & αὐτὸ prorsus eadem habuit, sed & αὐτὸ pro *ex adverso, e regione*, non distinxit: vide *H. Vales.* ad *Euagr.* H. E. III. c. 28. *Plato* in primo Lysidе: Ἐπορεύομην μὲν ἐξ Ἀκαδημείας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημείας περιόμαι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec quum sint satis nota, atque in aperto posita, jure mireris *Olearium* in *Philostr.* V. A. T. VII. p. 280. v. 25. ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαιρωνείας ἦκεν, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, quum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto *Chaeroneam* pro *Chaeronensi* negligentius scriptum. *T. H.*

56. Ὅμως ἀντικαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, εὖ ἂν εἴη] *Micyllus: reluctari tamen & resupinos obniti nulla necessitate aut commodo suo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitentes, quamvis id fieri non oporteret, non sit faciendum esset.* Ut de Saltatione: ἀναίνου ὑποδοῦντα ὀλίγῳ τινὶ ἀνθρώπου εἰς ἕδος εἶναι καλλιλαμβάνου. Hermotimo: διεξιὼν αὐτὸν καὶ ἀκριβολογούμενος εὖ ἂν εἴη. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut *Demosthenis* Olynthiac. 3. πλέον ἢ χίλια καὶ πεντακόσια ἀνηλώκαμεν εἰς εὖ ἂν εἴη. *F. G.*

Κράτης· ἔοικας γάρ τινα ταγγέλοια[60] ἐρεῖν.

Crates: nam videre quædam perridicula dicturus.

ΚΡΑΤ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ [b] Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν [c] Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔχων τέ, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ μικρὰ, ἃ καλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τὴν τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα περιβάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ἐλευθερὰς χωρία παίσημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, δι-

2. CRAT. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arsaces Mediæ præfectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus juxta Cithæronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi Cithæron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bellis prorsus evastata transeun-

a Ἐρεῖν] Ἐφαπάσαι C. P. quod recepta lectione non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice litteræ τοῦ ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco putaret. b Ὀροίτης] A. P. L. Margo *Alii*. Ἡρώδης. c Ἰσμηνόδωρος] Μυσόδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Bœotorum proprium ab Ismeno flumine.

70. a Ἀνεκαλεῖτο τὴν τόλμης] Καὶ αὐτὸν ἐτίμα τὴν τόλμαν. G.

a Ἀνεκαλεῖτο] Exhibui manum Doctiss. *M. du Soul*: apparet tamen explicare *Schol.* voluisse ἐαυτὸν ἐτιμᾶτο τῇ τ. *T. H.*

63. Ἰσμηνόδωρος] Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. *M. du S.*

64. Ἀρσάκης] Ficta an vera hæc sint nescio. *M. du S.* Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος] Nominum hujus dialogi propriorum usus apud Græcos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a *Luciano* denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenæ novæ comicis erediderim deberi; cujus documentum aliquod paulo post adferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a *Justino* matura senectute, ab *Ammiano* placida morte decessisse narretur, *Syncellus* tamen, ut ab *H. Valesio* observatum ad *Marcellin.* XXIII. c. 6. diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita describit *Suidas*, ut a narratione *Luciani* non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πέρσων βασιλεὺς, ὃς ὑφ' ἑαυτοῦ πληγὴν ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὸν πλάγιον ἀπέθανεν· quæ quidem undecumque deprompta, *Suida* saltem judice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὕπαρχος hic Arsaces, non video: præterea τὰ ἐπὶ τοῦ Ἀρσάκου πρὸς Καππαδόκην συμβολὰς quis alius illam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora exspectantur, hæc esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comœdia nova derivata. *T. H.*

71. Κιθαιρῶνα] De Cithærone pauca tetigi ad *A. Ep.* VIII. p. 307. Hic autem Eleutherarum, urbis finium accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem Atticam superandus erat Cithæron, qua parte demissior flexuque leni interruptus viam planiorem ostendebat. *Herodoto* vocantur αἱ ὑπώρειαι αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιῶν φέουσαι, τῆς Βοιωτοὶ μὲν τριῶν ἡμερέων ἀπέχειν λέγουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς ἡμερέων IX. c. 27. Apud *Thucydid.* III. c. 24. Plataenses, qui de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam, quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τὰς Πλαταιικὰς τὰς πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὰς ἐν Ἀθηνῶν ὁδοῦσαν ἣ λαμπάδων θέσεως. Adripsum Cithaeronis pedem, superatis angustiis, occurrebant Eleutherae, campusque urbi subjectus, OEnoen Atticae pagum, ut ex *Harpocratione* constat in Οἰνόη, contingens: qua de re diligenter, ut solet, *Pausan.* I. p. 93. Ideo memorat *Arrian.* A. A. I. p. 18. Thebarum τὰς πύλας τὰς βοιωτικὰς ἐπ' Ἐλευθερᾶς τε καὶ τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit *Strabo* IX. p. 631. B. 582. C. Sola *Aristophanis Scholiastes* ad *Acharn.* v. 242. quae ceteris [illegible] dicuntur unius litterae discrimine Ἐλαφίαι, πύλαι Βοιωτίας, haud incepte, si quis attendat ad vulgatam nominis originem, quam fluxisse docet *Stephanus* ἀπὸ Ἐλαφίου τινὸς ἡρωϊκοῦ, si quis scire desideret, Aethusam Neptuni filiam indicabunt *Pausan.* IX. c. 29. & *Schol. Hesiodi* ad Theog. v. 34. Μνημονεύει γοῦν Ἐλαφίου ποιήματος· signa est, quam ex Ed. *Trincavelli* Ven. professarius integriorem, adnotatio: Ὁ δὲ Ἐλαφίου πόλεως ἦν ἡ Βοιωτία ἀπὸ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐπωνύμου· ἀφ' οὗ καὶ Ἐλαφίαι πύλαι λέγονται. [illegible] πό-

cunda, binos tantum fervos secum duxerit; idque quum phialas quinque aureas & cymbia quatuor secum haberet.

3. Arsaces autem jam ætate provecta, & sane non illiberali facie, barbaricum in morem indignabatur, ægreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno ictu utroque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Arsaces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submisso corpore;

δύων, δύο μόνους αἰκέτας ἐπήγλε καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων.

Ὁ δ' Ἀρτάκης, γηραιὸς ἤδη, καὶ οὐκ ἀδόκιμος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνεβέβηκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ὃν τῇ ὅλῃ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὴν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς ἐδηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας· ὑποδὺς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἔπει-

ἀ Ἐπήγλε] Ὑπήγλε prave MS. Bourdel.

81. Ἀμφότεροι διαπαρέντες] Ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

πόλιν, ὅτε ἀδορυφόρητος, ὡσὲ Λυσίππου καὶ Λιθούσης τὸ Πασιφῶντος. Ἔτι δὲ ἐν ὄρει, ὡς φασιν, ἱερὸν Διονύσου τοῦ μανίου ἐπίκλην καὶ ἐλευθερίου. Inde Bacchus Ἐλευθέριος, Hesychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεύς, & Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum magno Athenienſium malo rejecta, deinde oraculi testimonio commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo Gonisi Enarratore enucleatius expositа Pausaniae non parum lucis adferunt I. p. 7. 93. Merito autem imprudentissimae temeritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem petens periculosum iter nullo fere comitatu susceperit: erant enim haec loca, quae Cithaeronem adjacebant, idque jam olim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo magis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines continuis bellis fuerant devastati. In *Dicaearchi* Excerptis praecipuam habet commendationem via, quae Oropo ducit Tanagram πάντες καθαρεύουσα τοῦ λοιποῦ πλάσιον (ita legendum, non πλησίον) φόβου quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ἁδὺς ἰσυχῇ μὲν ἱππεῖ καὶ λεωφόρος, ἐπιτιθεμένοις δὲ πρὸς τὴν Κιθαιρῶνα, ἀ λίαν δὲ ἐπισφαλής· si non alio quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur *H. Stephano*, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel ἀ λίαν δὲ ἀσφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculosam. Apud *Diogen. L.* II. 136. Menedemus, Alexini uxorem comitatur εἰς Δαλέαν τὴν Χαλκιδέων αὐλαιοτομούσαν πλατείας τι καὶ τὰς καθ' ὁδὸν λαγόνας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. *T.H.*

72. Ἐλευθερεύς] Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. *M. du S.*

74. Ἐπήγλε] Mſ. ἐπήγλε. *J. B.*

75. Φιάλας . . . καὶ κυμβία] Junxit *Demosthen.* in Mid. p. 628. E. Διὰ τί ἀγορᾶς οὔσης κυμβία ἢ ῥυτὰ καὶ φιάλας ἐνεμάζων· iterumque p. 625. A. Midias ad iter secum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. *Athen.* XI. p. 482. A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrob. *Saturn.* V, 21. *T.H.*

Ibid. Κυμβία] Ἐπὶ ἀβροφυλλείου, πλοίου, καὶ πολυτρήτου. duas ultimas species habet *Hesych.* *J. B.*

77. Ὁ δὲ Ἀρτάκης, γηραιὸς ἤδη, καὶ οὐκ ἀδόκιμος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο] Latinus interpres: *Arsaces autem (senior enim jam erat per Jovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, εἰς ἀδόκιμος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum est, si velis *Lucianum* emendate & humane locutum esse; sic autem distingue, εἰκὼν ἀδόκιμος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο, *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut ſolent barbari:* hoc est εἰς βαρβαρικὸν, quod non male verterunt, *barbarico ritu*, sed male conjunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud *Thucyd.* lib. 6. est *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια sunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis *Demoſth.* Orat. in Mid. *J.G.G.*

De *Thucydidis* illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικὸν jure merito dissentit Eruditiſſ. *Dukerus*, quem vide p. 512. n. 9. *T.H.*

79. Ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων] Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur. V. *Xenoph.* Cyrop. L. IV. & VIII. extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: inprimis ab iis mutuatus erat Cyrus. V. L. I. *M. du S.*

87. Τὸν

ἀποσείσται τ' Ἀρσάκη κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποθεὶς τ' σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τ' ἵππον.

ANT. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; KPAT. ῥᾷστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπέλαυνεν εἰκοσάπηχύ τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θρᾴξ δὲ, ἐπειδὴ τὴν πέλτην ἀπεκρούσατο τ' προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ τ' ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τ' ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείρασα· διελαύσαι δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τ' βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τ' πυγήν. ὁρᾷς οἵοντι ἐγένετο; οὐ γὰρ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι.

Ὁ δέ γε [b] Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε, καὶ οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ' αὐτὸ

anolitur Arſacæ contum: tum ipſe e veſtigio objecta fariſſa eum ſimul & equum transfigit.

4. ANT. Quî poteſt, Crates, uno ictu hoc confici? CRAT. Facillime, Antiſthenes; hic enim irruebat, viginti cubitorum conto projecto; Thrax vero, poſtquam pelta demovit ictum, ſic ut cuſpis eum præteriret, tum genu nixus excipit fariſſa prælata impetum, & vulnerat equum ſub pectus, qui præ ardore, curſusque vehementia ſemet ipſe in telum induebat: eadem Arſaces opera: transfoditur per inguen penitus usque ſub ipſas nates. Vides quid, quoque modo acciderit, non viri, ſed equi potius facinus. Attamen moleſte ferebat, pari ſe cum aliis eſſe loco, volebatque eques deſcendere.

5. Oroetes autem privatæ fortunæ homo, pedibusque debilis admodum ne ſtare quidem humi, nedum ingredi poterat: ac-

a Αὐτὸς] Adſcivi, quod *Graevius* ex Mſ. notavit. Ptiores Edd. οὗτος. b Ὀροίτης] Ἡρώδης A. L.

96. Τῇ σαρίσῃ] Λόγχῃ Μακεδονικῇ. G.

99. Ἐς τ' βουβῶνα] Βουβῶν περὶ τὸν γαστέρα τόπος. V.

87. Τὸν Ἀρσ. κοντόν] Eleganter deſcribit congreſſum Parthi equitis & Thracis peltaſtae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave ſcribitur ἀκοντοφόροι apud *Dion. Caſſ.* XL. p. 127. C. ut manifeſto liquet ex p. 130. E. eorundem meminerunt in deſcribendo infelici cum Parthis Craſſi praelio *Plutarch.* in Craſſ. p. 558. 559. & *Appian.* de B. Parth. p. 240. 241. ubi reperies iſta Lucianeae phraſi proxima, πόδας διαμπὰξ προσηλωμένους πρὸς τοὔδαφος quemadmodum in Philopœm. p. 359. B. διελαύνειν διαμπὰξ ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους τὸ μεσαγκύλιον confer *Suidam* in Ἐξέχει. *Pendera conti Sarmatici Silius* habet XV, 687. ubi plura ſuppeditabit Eruditiſſ. *Drakenborch.* Talem equitum ornatum pugnandique morem uſu docti adſciverunt poſtea Romani, ut conſtat ex *Arriani* Tacticis. *T.H.*

Ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν τε διαπείρει & τ' ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit:* ſed nunc conjecturæ praetero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς. *J.G.G.*

88. Σάρισαν] *Sariſſam* vocat etiam latine *Livius* XXXVII. 42, 2. & *Sariſſophoros.* *M. du S.*

92. Εἰκοσάπηχυ . . . κοντὸν] Longioribus equites uſos eſſe haſtis non ignoro, quod & nummi Caſtoris & Pollucis oſtendunt, & locus a *Suida* v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam menſuram hæc excedit. Apud *Polyaenum* Strat. II. p. 146. C. tamen memorantur fariſſae XVI. cubitos longae. *M. du S.*

5. Ὀροίτης] Angl. Ἡρώδης. *J.B.*

Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] De Oroete ſatrapa, qui Polycratem cruci affixit, *Noſter* in Ἔπισκ. c. 14. de quo *Herodotum* conſule III. 130. . . Sed quis hic ſit privatus, haud facile expiſcabere. Poſt necem enim Polycratis, cum aliquandiu Oroetes ſatis proſpera uſus eſſet fortuna ſub magis, Dario jam imperante, per proprios ſatellites occiſus eſt. De alio itaque hic *Lucianus.* Sed quo pacto ἰδιώτης, qui ſupra *Armenius* dictus eſt, hoc eſt, Armeniae rex aut ſatrapa? Corruptum locum cenſeo; niſi forſan privatus aliquis Oroetes extiterit mollitie inſignis, de quo mihi non conſtat. *M. du S.*

Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης] Fateor ſtructuram eſſe verborum talem, quae mendae ſuſpicionem facile commoveat. Parvula mutatione lenius oratio procedet: ὁ δέ γε Ὀροίτης ὢν ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὼ πόδε οὐδ' ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. quanquam ne ſic quidem illud ἰδιώτης ſatis placet; videtur enim hujusmodi quiddam ſententia poſtulare: ὁ δέ γε Ὀροί-

της

accidit autem hoc ipſum plane Medis omnibus, quum deſcenderint ab equis; ut qui per ſpinas incedunt ſuſpenſis pedibus, vix progrediuntur. Quare quum proſtratus jaceret, nullaque machina ſurgere vellet, optimus Mercurius in humeros ſublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν ὑποβαίνοντες ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ὑδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀραμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6. ANT. At ego, quum deſcenderem, ne immiſcui quidem me ceteris, ſed relictis plorantibus illis, ubi adcucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in trajectu vero hi quidem lacrimabantur & nauſeabant, ego contra valde oblectabar iis.

ΑΝΤ. Κἀγὼ δὲ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ὅπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ὑπτιαδείως πλεύσαιμι. ὡδὶ τ πλῆν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἑαυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐπ αὐτοῖς.

7. DIOG. Tu Crates, tuque Antiſthenes iſtiusmodi nacti fuiſtis itineris ſocios: mecum Blepſias daniſta ex Piræëo, Lampis Acarnan mercenarii militis præfectus, & Damis ille dives Corintho una deſcenderunt: Damis ſcilicet per filium vene-

ΔΙΟ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανών·

ε Πειραιῶς] Πίσης A. P. L. Margo *AIW.* abſurde.

ζ 24. Βλεψίας τε ὁ δανειστής] Γρ. Βλεψίας δὲ ὁ δανειστικός. *G.*

25. Ξεναγός] Ὁ ξένους τρατιώτας ξυνάγων ἢ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τ πόλεμον. *V.* Ὃς μισθῷ τοὺς τρατιώτας συνάγει. *C.*

της ἱππικὴν ἰσθῆτος ἢ πάνυ ἀπαλὸς &c. alioquin ἰδιώτης addiderit, ut Oroetem privatae conditionis nota diſtinguat ab Arſace, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro ſcribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum eſt, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ὑρώδης, *a Polyaeno* VII, 41. & *Plutarcho* in Anton. p. 930. F. 932. D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Perſarumque morem, quibus, praeſertim ſi liberi locique honeſtioris eſſent, in publicum prodire, niſi equo vectis, paene fuit turpe, jam *Briſſonius* adnotavit de R. P. lib. III. ex *Xenophonte:* eo paraſitus *Libanii* ſpectavit Decl. VII. p. 317. C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δεῖπνον ἰκάλει, τρίχειν ἐφυόησε κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα ἀθεεῖτος, καὶ ἐφ' ἵππου σειλάμβως εὐτραπῶς οὕτως ἐπὶ γαῖαν παρὰ τ κεκλιμένα. De Parthis, qui iſtos vitae cultu imitabantur, *Juſtin.* XLI, 3. *Equis omni tempore vectantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: ſuper illos ire, conſiſtere, mercari, colloqui.* Hac tamen conſuetudine labefactati pedes ſic debilitabantur, ut firmo ſtabilique greſſu incedere non poſſent: cujus vitii cauſas in Scythis, illis praecipue, qui ſedibus incertis vagantur, explanavit *Hippocrat.* περὶ A. Y. T. p. 292. 293. Ὑπὸ φ ἱππασίης, inquit, αὐτέοισι κίδμαλα λαμβάνει, ὅτε ἀεὶ κραιπαλόωντες ὑπὸ τ ἵππων τοῖσι πόσιν ἵππεια ἀπεχωλεῦνται, καὶ ἕλκουσι τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat *Zoſimus* IV. p. 224. εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἵους τε εἶναι ἰδραίους, plura docent ad *Amm. Marcellin.* XXXI. c. 2. *H. Valeſius*, & *Sirmond.* ad *Apollin. Sidon.* Carm. II. v. 266. Etſi vero Armenium ſupra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat ſub eo nomine complexus, quod fieri ſaepe ſolet, Perſas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum diſſimiles. *T. H.*

20. Ἐτερπόμην ἐπ αὐτοῖς] Scribi potuiſſet ἐτερπόμην ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. p. 45. v. 26. ſed nec minus commode retineas hoc in loco ἐπ αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam ejusmodi verbis adſtruitur. *Lucian.* de Gymn. in fine: ἡ πάνυ ἀρεσκόμενος ἐπ τούτοις. *Julian.* Miſop. p. 338. A. εὐφραινομένους ἐπ τοῖς μέλεσι. *Micyllus* & *Benedictus* intellexerunt, *inter illos ſedens*, omnino perperam. *T. H.*

24. Βλεψίας . . Λάμπις . . Δάμις] Aut obſcuri aut ficti homines. *M. du S.*

Ibid. Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. *J. B.*

ACAD SCIENT. LITT ET ANT. LUGD

θανὼν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἆθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον [a] ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀχαρνὰν (ἔστερε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ καλήρατο τὴν Μυρτίῳ) τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐχ ὁρᾷς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τῆς τυχούσης παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ὀπλάτων, καὶ στεναγμῶν ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτῷ καλὴ-

no ſublatus; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi ſibi illata: Blepſias autem fame miſer dicebatur extabuiſſe; idque ſatis indicabat, ut qui pallidus mirum in modum, atque attenuatus exactiſſime conſpiceretur: ego vero, quamquam ſcirem, exquirebam, quo pacto obiiſſet. Tum Damidi accuſanti filium, atqui non injuſta paſſus es, inquam, ab eo tu, qui talenta quum poſſideres admodum mille, inque luxu ipſe viveres nonaginta natus annos, octodecim annorum juveni quatuor obolos præbebas. Tu vero, Acarnan (gemebat enim & iſte, dirisque Myrtium proſequebatur) quid inſimulas amorem, non temet ipſum? qui hoſtes nunquam exhorruiſti, ſed periculi ſecurus prælium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque fictis & ſuſpiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad Blepſiam adtinet, ſe ipſum accuſabat primus

a Ἀποθάνοι] Ἀποθάνοιεν L.

30. Ἀπεσκληκέναι] * Καθεξηρᾶσθ. V.

* Καθεξηρᾶσθαι] Vitium Ed. A. κατεξήρασθαι correxerat etiam *Matth. Sladus.* T. H.

28. Ὁ δὲ Λάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat *Athen.* lib. XIII. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quae Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco *Lucianus*; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit *Lucianus*, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait *Laertius* ex *Demetrio* in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa & invenies, non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50. regnante Philadelpho. *J. P. a G.*

30. Ἆθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι] Ὁ ἄθλιος eſt ſcribendum, ut paulo poſt ὁ μάταιος, vel ἀθλίως: alterutrum venuſtas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμῷ ἀπεσκληκέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo *fame miſerum in modum amori.* De formula loquendi, ipſoque hoc loco tractat *H. Stephan.* Th. G. L. T. III. p. 816. *Alciphronis* quae ponit verba ſuppeditaverat *Euſtathius* ad Il. Φ. p. 1295. v. 39. nunc *Bergleri* curae debemus, ut propius inſpiciendi ſit copia: extant ſcilicet lib. III. Ep. IV. ſed paulum aliter, quam fecerat *Euſtathius*, diſtincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκλῆναι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεκτεύμενος ſequitur inferius: ὡς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖθις ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epiſtola priore, quod magis ad *Lucianum* accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι· ut vir Graece callentiſſimus egregie reſtituit. Grammatici ſimpliciter exponunt ἀποθανεῖν. *Heſych.* Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν· Ἀπεσκλαίη (leviter vitiatum in *Suida*, Ἀπεσκλαίου) ἀποξηραίνει, ἀποθάνοι· ubi reponendum ἀποξηραίνοιτο, ne *Stephanum* audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκλῆναι ſignificationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute *Comicus* Veſp. v. 160. mihi Delphis oraculum conſulenti Deus reſpondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκλῆναι τότε. Ratio non diſſimilis eſt in ἀνυσθῆναι, ἀφανισθῆναι. *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 146. Δίψει γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἀφανισθήσομαι & ἐκφανισθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. *Athen.* VII. p. 290. E. τοὺς ἀκροωμένους ἐκείνου ἐκπλαγέντας τῇ τροφῇ λέγειν ἐδόκουν ἀφανισθῆναι· lib. IX. p. 401. F. ὃν μὴ ἐσθίῃ τὸ ζητῶν τὸ σύμπαν ἀφανισθῆς poterat ſcripſiſſe, ἀποσκλαίης. Taceo conſignatam a *Scholiaſte* variam lectionem in *Sophoclis* Philoct. v. 951. Ἀπ' ἀνυσῶμαι pro, ἀπ' αὖ θανοῦμαι. T. H.

33. Ἀποθάνοιεν] Ita recte L. In reliquis ἀποθάνοι· ſed omnes interrogari ab eo praeſtat. Ne dicam incertum, ad quem referas, ſi unum tantum interrogantem facias. M. du S.

36. Ὁμοῦ]

mus multæ dementiæ, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine junctis hæredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille putans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem præbuerunt tunc gementes.

γόρει φθάσας πολλὴν ἡ ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι πληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἥμοιγε ἡδὺ ἡ τυχοῦσαν τερπωλὴν [b] παρέχον τότε γενόμενος.

8. Sed jam ad Orci ostium sumus: contueri oportet & prospectare e longinquo venientes. Papæ: multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni præter istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamentantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus eos tenet vitæ amor?

Ἀλλ' ἤδη μὲν ὅπου τῷ στομίῳ ἐσμέν· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηραχότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει καὶ βίου;

9. Illum equidem ætatis provectissimæ hominem interrogare volo. Quid lacrimare id ætatis mortuus? quid indignaris, optime: idque senex quum huc adveneris? an forte rex erat? MEND. Haudquaquam. DIOG. At certe satrapa. MEND.

Τοῦτον ἓν τῶν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀπιθανώτατος; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. ὑδαμῶς. ΔΙΟ. ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. οὐδὲ τοῦ-

b Παρέχον τότε] Ita *F.* & *W.* Reliquae pejus παρέχοντό τε.

36. Ὁμοῦ] Versionem purgavimus Interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τάλαντα χίλια fuit, *talenta mille habere concervata*. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adjunctum, & significans *circiter*, *admodum*: ut in illo *Demosthenis* loco in Aristog. p. 836. B. quem adnotavit *Harpocr.* in Ὁμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι· ubi *Wolfius* a *Valesio* reprehensus, quod *omnino* reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit *Schol. Aristoph.* ad Equit. v. 245. λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τῆς ἐγγύς· quod autem addit, ὡς ἓν τῷ Εἰρήνῃ, Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512. Καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν, ἀντὶ ἐγγύς· ejecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus Enarrator præbet, vel cum Mss. Vatic. ὁμοῦ 'στιν ἤδη. Vide *L. Bos* Obs. Crit. c. IV. p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo *Is. Casaubon.* ad *Strab.* VI. p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti *Lucianum* jam ante nos observavit *L. Bos* Anim. c. VII. p. 34. *T. H.*

37. Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Juveni illi octodecim annos nato.* *J. B.*

43. Ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντι παιδισκαρίῳ] Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in *Menandri* Μισουμένῳ, ut, quin *Lucianus* fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus *Arriano* in Epict. III. p. 351. Παιδισκαρίου μοι καλοδιδύλακτ' αὐτελῆς, Οὐ δῆτα ποτοῦ τ' ἀπέσται τ' ἀλεμιῶν —— Pro αὐτελῆς oportere legi αὐτελὴς, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δοῦλον εἶ, καὶ παιδισκαρίου αὐτελοῦς, ut recte viderunt *Wolfius* & *Berglerus* ad *Alciphr.* II. p. 271. non conjectura est, verum certa fide constat ex *Clem. Alex.* Strom. II. p. 463. Τὸ δὲ καμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδου ἄλλη σκηνὴ, Παιδισκαρίου μοι, φησὶν, αὐτελὴς καταδεδιδύλακεν. Est etiam παιδισκαρίων αὐτελὴς in *Alciphr.* III. Ep. 27. pro quo *Noster* τὸ τυχὸν παιδισκάριον. Ut autem ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem *Menandri* Μισουμένῳ, Ἀπαμφιεῖ δὲ τὸ κατάπλαστον τοῦτο μοῦ (an σοῦ;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μίθη ποτέ· quae a *Suida* conservata V. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis *Clericum* fugerunt. *T. H.*

45. Ὁ μὲ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν] Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quæ in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: *prior ipse se accusavit multae dementiae.* *J. G. G.*

49. Παρέχοντό τε γένοντες] Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a *Luciano*, qui scripsit, τερπωλὴν παρέχον τότε γένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.* *J. G. G.*

Παρέχον τότε] Sic *W.* Ed. uti & *Graevius* vidit esse legendum, & secutus est deinceps Cl. *Hemsterhusius*, *M. du S.*

56. Ἆρα τὸ φίλτρον] Quamvis Edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἆρά τί φίλτρον. *T. H.*

58. Ὑπέργηρον] Vid. Dial. VI. §. 2. ubi omnes Edd. recte ὑπέργηρων, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. *M. du S.*

τῦτο. ΔΙΟ. ἆρα ἦν ἐπλύτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα [a] τεθνάναι. ΠΤΩ. οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμυ καὶ ὁρμιᾶς εἶχον, εἰς ὑπερβολὴν πένης ὤν, ἄτεκνός τε, καὶ πρόσθε χωλὸς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙΟ. εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. ναί· ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς καὶ τὸ τεθνάναι δεινὸν, καὶ φευκτέον. ΔΙΟ. παίζεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα ἡλικιώτης ὢν γε πορθμέως. τί ἂν τις ἔτι [b] λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; ὃς ἐχρῆν διώκειν τὸ θάνατον, ὡς τὸ ὂν γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀποδρασιν βουλευομένους, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἱλυμένους.

Neque iſtud. DIOG. Num ergo divitiis adfluebas? idque adeo dolorem tibi creat, quod multo luxu relicto mortem obieris. MEND. Nihil tale: ſed annos quidem attigi propemodum nonaginta: vitam vero inopem calamo piſcatorio ac linea ſuſtentabam inſigniter egenus, prole carens, præterea claudus, hebetique viſu. DIOG. Tum tu talis vivere ſuſtinuiſti? MEND. Sanequam: jucunda quippe erat lux; mori contra grave ac fugiendum. DIOG. Deliras, ſenex, & juveniliter atque inepte fato adverſaris, quum tamen annis ipſum Charontem æques. Quid jam dicat aliquis de juvenibus, ubi id ætatis homines vitam amplexantur, quos oportebat conſectari mortem, tanquam ſenilium malorum remedium? Verum abeamus, ne quis nos ſuſpectos habeat fugæ cogitatæ, dum videt circa hoc oſtium obverſantes.

ME-

a Τεθνάναι] Ἰέναι C. b Λέγοι] Omnes Edd. λέγει excepta B2. quam ſecuti ſumus.

64. Ἀπολιπόντα . . . . .] Γρ. * Ἀπολιπόντα εἶναι. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη μὲ ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. G.

* Ἀπολιπόντα εἶναι] Corrupti Codicis varia lectio. T. H.

73. Τὸ χρεών] Εἱμαρμένον. V.

66. Βίον ἀπ. λάπὸ κ. ῥ. ὁ.] Nota piſcatorum paupertas, & proverbio dictus ἁλιέων βίος ea de re quaedam obſervans Burmann. ad Ovid. Met. III, 585. hunc etiam Luciani locum adtulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἁλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων ἐ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. T. H.

70. Ἡδὺ] Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250. & 1218. & Hp. M. v. 281. & Fragm. Grot. p. 47. M. du S.

73. Μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρ.] Budaeus C. L. G. p. 934. interpretatur, *Ita mortem horres, ut adoleſcens.* Non credo ejusmodi poteſtatis exemplum aliud certum proferri poſſe: longe diverſum eſt apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρός τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibidem aberravit Vir magnus in iſtis *Plutarchi*, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει τοῖς σοφισταῖς ἁβρομειρακιόμενος quod non eſt, *quaſi apud Sophiſtas glorians, & ſeſe jactans adoleſcentis licentia*; ſed, *cum Iſocrate atque Anaximene Sophiſtis juveniliter ac jactabunde contendens concertansque.* Illa vis in compoſitis ex ἁβρὸς verbis ſaepe viros egregie doctos fefellit. T. H.

74. Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Una vocula hic auctiores ſunt editiones veteres, legentes, τί ἂν ἄν τις ἔτι λέγοι. Caeterum quis aures Graecae phraſi adſuetas habeas, non illico offendatur audiens, Τί ἂν ἄν τις λέγοι, nec ſolœcum deprehendat? Non puto ita ſcripſiſſe terſiſſimum ſcriptorem; qui haud dubie dedit λέγοι. Id genius hujus linguae poſtulat. Senſus autem, *Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi id ætatis homines vitae amantes ſunt?* Adjecta particula ἄν, praecipue in interrogationibus, ſed & in aliis loquendi formis, vel Praeſens Optativi, vel Imperfectum, Aoriſtumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties τί γὰρ ἂν πάθοιμι in hoc ſcriptore? Sed & ſtatim Dial. ſequentis initio, Τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ἔστ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις. *Caeterum non jam amplius dicere poſſis.* & ſub finem Dial. XXX. ὃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰκεῖν ἔχοι τις ἄν. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. c. 4. Ἡ τύχη γὰρ ἔνιοτε σοφοὺς ἄνδρας ἐψεύδετο ἄν; Aoriſtum in Necyomantia c. 17. οὐκ οἶδα, ὅτι σὺν ἂν ἐπαύσω γελῶν. paullo poſt, πολλῷ δ' ἂν αἰσχίους μᾶλλον ἐγέλας. Vide quae ſupra notavimus. J. J.

Λέγοι] Cl. Jenſius & B2. In reliquis prave λέγει. M. du S.

Τί ἂν ἄν τις λέγοι] Gataker. ad Antonin. IV. §. 50. *Luciani* verba proferens poſuit λέγοι· certe λέγοι vel λέγῃ ſcribendum eſt. T. H.

83. Ὅμοιοι] Melius Mſ. ὥσπερ γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὁμοῖα

XXVIII.

MENIPPI ET TIRESIÆ. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

M E N.

1. TIreſia, cæcusne ſis, non amplius dignoſcere facile : cunctis enim nobis perinde oculi ſunt vacui : ſolum reſtant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter Phineus ſit, an Lynceus. Jam vatem fuiſſe, & utrumque te ſolum, marem ac feminam, ex poëtis audiviſſe memini. Per Deos itaque te obteſtor, expone mihi, utrum expertus fueris ſuavius vitæ genus, quum mas fores, an femina? TIR. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita feminini ſexus, quippe magis negotiorum expers : tum dominantur in viros mulieres, neque eas bello vacare neceſſe eſt, neque ad murorum pinnas ſtantes excubare, neque in concionibus altercari, neque in judiciis verſari.

2. MEN. Non tu audiviſti, Tireſia, Euripidæ Medeam, qualia dixerit deplorans muliebre ſecus tanquam miſeras, atque intolerandum ex puerperiis dolorem ſuſtiſ-

M E N.

Ω Τειρεσία, εἰ μὲν ϗ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, ϗ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ ϗ γυνή, τ' ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τ θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τ βίου, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικείος; TEIP. ἀμείνων ἦν δήπουθεν, ὦ Μένιππε, ὁ γυναικεῖος· ἀπραγμονέστερος γάρ. ϗ δεσπόζουσι τ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες· ϗ ὅτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, ὅτε πας' ἔπαλξιν ἑστάναι, ὅτ' ἐκκλησίαν ἀφέρειας, ὅτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζειας.

MEN. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τ Εὐριπίδου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας ὔσας, ϗ ἀφόρητόν τινα ϗ ἐκ τ ὠδίνων πόνον ὑφιστᾶσθαι; ἀτὰρ εἰπέ

c Ὁμοίως] Ita G. P. L. *J.* & Margo *AIW.* Ceterae Edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit *Bourdelotius* ſcripti Codicis lectionem: κεναὶ μόναι χῶραι· forte, κεναὶ· μόναι δὲ αἱ χ. d TEIP. ἀμείνων ἦν] O. *F.* ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. δήπουθεν &c. quam lectionem, demta diſtinctione, non mirabor, ſi quis praeferendam putet.

ματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά. *J. G. G.*

Ὁμοίως] Sic omnino ſcribendum cum Ed. *J.* & Mſſ. Gr. P. & L. pro vulgato ὅμοια minus concinno; quod & *Vorſtium* acute conjeciſſe video. *M. du S.*

Ὅμοια τὰ ὄμματα κενά] Credi poterat excidiſſe ϗ propter ſimilitudinem pronunciandi, ϗ κενά· ſed praeferri non aegre fero ὁμοίως a Codd. adjutum. *Apollon. Rh.* II, 254. Phinei vocat κενὰς γλήνας, id eſt interprete *Scholiaſta*, τοὺς κενοὺς ϗ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut OEdipi *vacuos orbes Stat.* Theb. I, 53. & *vacua ora lemnum* VII, 276. *T. H.*

Ibid. Μόνον δὲ αἱ] MS. κεναὶ μόναι χῶραι. *J. B.*

85. Τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς;] Phineus fuit vates oculis captus: vid. *Apollod.* Biblioth. lib. I. Lynceus ἐξυδρισθεὶς. *Eurip.* Med. *J. G. G.*

89. Ὁπότε ἀνὴρ..] Uno ductu in Fl. Ed. & Mſſ. Ox. ἀ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen reſtat, quod haec duo non eodem modo effert; nam poſt ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνὴ, quo ferme modo Ἀλ. c. 19. Verum Lucianeus ſtylus eſt. Vide Προμ. c. 4. εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, εἰ σὺ πειθηνιώτατος εἶ τοῖς λόγοις & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque Lectorem monitum ſemel non latebunt. *M. du S.*

90. Ἢ ὁ γυναικεῖος;] Malim, ἢ ὁπότε γυνή· τὸ ὁ γυναικεῖος ex ſequentibus iſtic repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναικεῖος. *F. G.*

92. Καὶ διατρίβουσι] Dixi alibi. *J. B.*

97. Μηδείας] Legendi omnino verſus, quos tangit, apud *Euripidem* ipſum in Med. a v. 230. ad 251. quorum hic finis:

— ὡς τρὶς ἂν πας' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. *M. du S.*

εἰπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆ Μηδείας ἰαμβεῖα) ἢ ἔτεκες ποτὲ, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; TEIP. τί τοῦτο, ὦ Μένιππε, ἐρωτᾷς; MEN. οὐδὲν χαλεπὸν, ὦ Τειρεσία. πλὴν ἀπόκριναι, εἴ σοι ῥᾴδιον. TEIP. οὐ στεῖρα μὲν ἦν, οὐκ ἔτεκον δ' [a] ὅμως. MEN. ἱκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. TEIP. εἶχον δηλαδή. MEN. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ [b] ἀπετάκησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ τράγεια ἐξήνεγκας; ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; TEIP. οὐχ ὁρῶ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς δ' ἂν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. MEN. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινὲς ἀπόκρινε. Verum dic mihi (nam admonuerunt me isti Medeæ jambi) peperistine aliquando, quum mulier eras, an sterilis & partus expers degisti in illo vitæ statu? TIR. Quid illud, Menippe, rogitas? MEN. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si tibi promtum. TIR. Haud sterilis eram, neque tamen peperi. MEN. Satis est: nimirum an matricem habuisses, volebam scire. TIR. Habebam scilicet. MEN. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars muliebris obstructa fuit, mammæ emarcuerunt, & virile membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex femina masculus evasisti? TIR. Non video, quid tibi velit quæsitum illud: nisi quod videre mihi non credere hæc ita fuisse facta. MEN. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed

a Ὅμως] Ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. b Ἀπετάκησαν] Edd. priores ἀπετάθησαν.

6. Ἀπόκρινε] Ἀντὶ τοῦ ἀπόχρίζι. V.

γ. Οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τιρεσία] Interpres: *nihil acerbi, Tiresia*: imo: *non grave est quod quaero*, seu, *difficile explicatu*. Sic in Βίων πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδὲν, *nil grave est*. *J.G.G.*

11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Potest ferri. Censeo tamen *Lucianum* scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, *mammae marcuerunt: mammae factae sunt pannosae*, ut *Martialis* loquitur. *J.G.G.*

Οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν] Pro ἀπετάθησαν censet Cl. *Graevius* scribendum ἀπετάκησαν, *marcuerunt*, cui sententiae subscribo. Contrarium enim τοῦ, ἀνατείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum tubera fieri contractiora; quum mammae potius in feminis sint διαταθεῖσαι, *distentae*, *extensae*. Statim D. XXX. διαταθεὶς dicitur is, qui porrectus jacet. Ὁ δὲ τύμπανος ὥσθ' ὑπὸ τοῦ Τιτυοῦ διαταθεὶς, &c. *J.J.*

Ibid. Ἀπετάκησαν] Ita *Graevio* obsequuti pro ἀπετάθησαν scripsimus, quod in omnibus Impr. & Ox. Cod. est. *M. du S.*

Ἀπετάκησαν] Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest. *Graevius* quin felici conjectura ipsam *Luciani* vocem fuerit adsecutus non dubito: quam ob rem, etsi pro corrupto stent libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potiorem esse rationem habendam censui. *Corn. Celsi* II. c. 8. *Mulieri gravidae si subito mammae emarcuerunt.* *T.H.*

21. Ὁπότ' οὖν ἀκούσῃς ὄρνια ὡς γυναικῶν ἐγένετό τισι] Perspicuum est, hic intercidisse ὡς vel ὅτι requiritur enim, ὁπότ' οὖν ἀκούσῃς ὡς (vel ὅτι) ὄρνια ἐκ γυναικῶν ἐγένετό τινες; *Tune igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves?* Similiter vocula, vel ὡς, vel ὅτι, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII. capite 1. de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, sumente, ita legitur, Ῥαπιζομένη δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐτύπη, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιτάγματων, ἀλγοῦσα ὅμως, ὡς παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Verba haud dubie luxata; quæque vulgatus interpres ad lubitum intorsit. Verum sensum Æliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent.* Legendum ergo, ἀλγοῦσα ὅμως ὡς ὡ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐδιδάσκετο. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset ὅμως, insuper habuisse ultimam hujus vocis syllabam denuo scribere. Ὡς pro ὡς passim scriptores; & Ælianus aliquoties; ut lib. VIII. cap. 2. ὡς ἐν φιλοχρήματῳ ὁ Σιμωνίδης, ὥδις ἀντιφήσει· & alibi. *Lucianus* quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24. Ἔλεγε ὡς ξόμπαντες ξένοι εἶεν· adde c. 16. 27. 37. 38. 46. 79. Hunc particulae ὡς usum notavit quoque *Thomas Magister*, ac post eum *H. Stephanus*. *J.J.*

Ibid. Ὄρνια] Ante ὄρνια τὸ ὡς forte hic desideratur. *F.G.*

Ὄρνια ἐκ γ. ἐγένετο] Mihi, quod *Guyetus*, placuerat ὡς

sed velut insulsum, re non explorata fierine possint nec ne, probare.

3. TIR. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus extitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam. MEN. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam quid dicant: tu autem, vir optime, quum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti? TIR. Ecce enim ignoras quæ ad me spectant omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Juno me visu privaverit, Jupiter autem mitigaverit arte vaticinandi donata calamitatem illam. MEN. Adhuc tu, Tiresia, adfixus hæres mendaciis? Verum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil sani & veri proloqui.

να βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ μή, ἀποδέχεσθαι;

TEIP. Σὺ μὲν οὐδὲ τἆλλα πιστεύεις ὅτῳ γενέσθαι, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν [c] ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, ἢ Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; MEN. ἢν πως καὶ εἰς γνοίης ἐντύχω, εἴσομαί ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; TEIP. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ σοὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διάλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. MEN. ἔτι ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ καὶ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

AIAN-

c Ὅτι] Ex C. P. Defuit in prioribus Edd.

18. * Βλάκα] Εὐήθη, ἀνόητον· εἴρηται κατὰ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ ὄντος, ὡς μηδὲ κύνα αὐτῷ χρῆσθαι. V.

* Βλάκα] Totidem verbis apud *Etymol.* & *Suidam* extant. T. H.

ὡς similitudine forte praecedentium literarum oppressum: Halc. p. 179. v. 35. ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο. Ceterum τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνιν ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse *Luciani*, nisi succederet Menippi responsum, ἢν πως καὶ εἰς γνοίης ἐντύχω, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cujus ordo legitimus foret, ὁπότ' ἂν ἀκούσῃς τὴν Α. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Λ. Θ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία. T. H.

22. Ὅτι] Coll. & P. In reliquis deest. M. du S.

23. Τὴν Ἀηδόνα] Ad τὸ πιστεύεις referendum. F. G.

30. Ἔριν] Vid. *Ovid.* Met. III, 316. M. du S.

33. Τῶν ψευσμάτων] Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. F. G.

34. Μηδὲν ὑγιὲς λέγειν] Non ita penitus veterum animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit objectum, praesertim a poëtis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucri fallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat *Aristot.* Ἠθ. Νικ. IV. c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in *Hephaest.* Ench. p. 25. Τίς ἀλαζονείαν πλείσων παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντεις. Illum imitatus fuit *Epicharmus*; vide Poll. IX, 82. *Epicharmum Ennius* apud *Cicer.* in fine lib. I. de Divin. De *Luciano* non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem mendaces dici μηδὲν ὑγιὲς λέγειν. *Dinarch.* p. 96. v. 18. Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψεύδεσθαι ἐν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν ἑτοίμως χρῆται. T. H.

37. Ἐμὲ

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

ΑΓΑΜ.

Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [a] ἐμέλλησας δὲ [b] ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὴν Ὀδυσέα; ἢ τρώλιν ὅτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἦκε μαντευσόμενος, ὅτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συγκρατιώτην καὶ ἑταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπλικῶς μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙΑΣ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι ἡ μανία αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξελαθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑΜ. ἠξίους δὲ ἀναίμακτον ἀγῶνα εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάνευθεν κονίης;

AGAM.

1. SI tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque adloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti. AJAX. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum judicio. AGAM. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vin-

a Ἐμέλλησας] Ἐμίλησας F. P. S. Vitiosius ἐμίλισας P. *A1. V. J. H. Fr. W.* Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας neque aliter Margo *A1W.* b Δὲ] Δὴ *B2.*

37. Ἐμίλησας] Ἐμίλισας. *F.G.*

Ἐμέλλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihili est, & omnes tamen oblidet editiones, scribe ἐμίλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accusas?* μιλίζειν est *membratim concidere.* Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide *Sophoclis* Ajacem flagelliferum v. 297. & sequ. In Mss. tamen legitur ἐμίλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occisurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluisse apud inferos alloqui Ulyssem, respicit ad *Homerum*, quem vide Ulyss. Λ. v. 543. & 526. sicut & quae inferius de Thetidis arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda sunt ex versu sequente *Homeri:*

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν ἠδὲ Πάλλας Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud *Sophoclem* in laudata fabula. *J.G.G.*

Ἐμέλλησας] Pro ἐμίλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, conjecit ὁ πάνυ *Graevius* scribendum ἐμίλισας, hoc sensu; *Si tum, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfeciſti, nosque omnes concidebas, quid Ulyſſem accusas?* Ajax enim furore percitus pecudes jugulabat, &, cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mstos habere testatur Vir Cl. modo laudatus, sc. ἐμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. *interfecturus eras.* Simili plane modo locuti sunt alii. *Dio Chryſoſt.* Or. LXIV. de Alexandro: Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφὸν, ... καὶ διδάσκαλον Καλλισθένη, καὶ Ἀριστοτέλει ἐμέλλησε, καὶ Ἀντιπάτρου ἐβουλεύσατο. *Julian.* Or. I. p. 33. ὧν τὰς μὲν ἀνῄρηκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν· & p. 44. καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲ ἐχαρίσω, τὰς δὲ ἤδη μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod praecessit; ut Ἀριστοτέλει ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλει ἀπεκτάνας ἐμέλλησε· & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀπολεῖν ἐμέλλησε. *L. BOS* Animadv. c. XII. p. 56.

Ἐμέλισας] Sic P. Ald. *J. H. Fr. W.* St. Edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλησας, vitiose. Ajacis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixotus in oves etiam desaevit. *M. du S.*

Ἐμέλλησας] Aliquantulum olim, utri lectioni primas darem, non secus ac *Graevius*, addubitavi: μιλίζειν enim quum sit *membratim discerpere* vel *concidere* apud *Dionyſ. Halic.* A. R. VII. p. 461. *Apollodor.* Bibl. I. p. 156. *Schol. Apoll. Rh.* IV, 223. Ajaci non absurde tribuatur, qui quamvis in gregem consilio Minervae saeviret, principes tamen Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc sine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum adjecit Eruditiss. *Kuhnius* ad *Diogen. L.* I, 98. *elegantem* esse *Graecismum* observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν, ut praecedentis verbi repetitus infini-

vincere omnes? AJAX. Sane, hac quidem in parte: nam generis jure ad me pertinebat tota hæc armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo præſtantiores detrectaſtis certamen, & controverſiam mihi præmiorum nullam moviſtis. Verum Laërtæ filius, quem ego ſæpe ſervavi in periculo verſantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem ſe ferebat & magis idoneum, qui poſſideret arma.

των; ΑΙΑΣ. ναὶ, τάγε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ παντοπλία, ᾧ ἀνεψιῷ γε ὄντα. ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα καλαικεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ὁπλισμενέστερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2. AGAM. Accuſa itaque, vir fortiſſime, Thetin, quæ, quum oporteret hæreditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium adlata propoſuit. AJAX. Minime; ſed Ulyxen, qui contra me ſolus illa ſibi vindicavit. AGAM. Venia dignum, o Ajax, ſi homo cupiditate tactus fuerit gloriæ, gratiſſimæ rei, cujus cauſa quisque noſtrum pericula ſubire non refugit: quin vero ſuperavit te, idque Trojanis

ΑΓΑΜ. Αἰτιῶ τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἢ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων ἀποδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθηλο αὐτά. ΑΙΑΣ. οὐκ· ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑΜ. συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα Τρωσὶ δικα-

nitivus illi adnecti debeat, etiamſi perſona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediisque fieri ſolet, fuerit mutata. *Ariſtoph.* Pl. v. 1103. Μὰ Δί', inquit Mercurius, ἀλλ' ἤμελλον, ſcilicet κόπτειν τὴν θύραν, quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud *Platonem* formula, τί δ' ὃ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τι ἢ φεύγειν, Πολ. VIII. p. 726. B. *Dinarch.* in Demoſth. p. 96. v. 26. ὅτ' ἐμὲ ἀπέφηνεν ἡ Βουλὴ, ὅτ' ἐμέλλησεν. *Liban* de Vit. ſua p. 41. A. βαρβάρων δὲ τὸν μὲ ἐττημένων, τὸν δὲ μελλόντων *Iſocr.* Paneg. p. 68. D. τοιγαροῦν τὰ μὲ ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπιβουλεύει. Hel. Enc. p. 213. B. Τὰς μὲ ἐπόρθουν, τὰς δ' ἤμελλον, ταῖς δ' ἐπέλουν τὰ πόλεων. Panath. p. 254. A. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὅτε πάσχοιεν κακὸν ἤδη, ὅτε μέλλοιεν, ὅτε διδιότες. *Æſchyl.* Perſ. v. 816. Τοὶ δ' κακῶς φρασαῖσιν ἔδη ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι — *Thucydid.* III, 55. ὑδὲν ἐκπεπτίερον ὑπὸ ἡμῶν ὅτε ἐκάθιτε, ὅτε ἐμελλήσαλε. *Demoſth.* Ep. IV. p. 202. D. Diis eſt proprium φλαῦρον μηδὲν μηδέποθε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μήτε παθεῖν, μήτε μελλῆσαι. Exempla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potiſſimum adduxi, ut liquido pateret, quam perverſe *Libanium* intellexerit verteritque *Olearius* de Ulc. Jul. Nec. §. 12. Οὐδενὸς τὸν ἐγγυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος ὑδὲν, ἀλλ' ὑδὲ μελλήσαντος quod pro μελήσαντος merito probavit, adlatis etiam *Luciani* noſtri verbis, Doctiſſ. *Steinheilius* errante, dum bonum ducem deſerit, *Waechtlero:* vide Act. Erud. Lipſ. A. 1721. p. 266. Sic *Ariſtoph.* in Pl. v. 551. Ἀλλ' οὐχ ὁ ἱμὸς τοῦτο πίστοιθεν βίος ὃ μὰ Δί', ὑδὲ γε μέλλει. Porro quam prona ſit in hunc errorem librariorum manus, docuerit *Thucydidis* locus I. c. 134. Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲ ἐς τὸν Καιάδαν, ὅπερ τοὺς κακουργους τίθεασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam cenſeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλησαν, ſed & *Scholiaſtes*, ſive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δίο ἔτεμον. T. H.

40. Προσωπῶ ἠξίωσας] Vide *Homeri* Od. XII. J.C.

44. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις] *Benedict. pro armis.* Verte, *propter arma.* F.G.

45. Ἀναβλαγόνισεν] In *Thucydide* IV. p. 293. v. 55. pro ἀναγόνισεν non contemnendae notae libri ἀναβλαγόνισεν legunt: *Weſſio* probatum, & *Dukero* monenti ἀναβλαγόνισεν eſſe etiam apud *Lucianum*, qui *Thucydideis* crebro utitur, *Dial. Mort.* & *Hermot. Cyrillo* frequens, cujus unum alterumque locum notavit *Suicerus.* T.H.

58. Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Ut qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Græcam vocem nunc recte vel ceperint vel expreſſerint. Sane optime pater notavit ſubintelligi τὰ ὅπλα, & verti debere, *ſolus vindicabat.* Sic in Reviviſcentibus Philoſophia minatur ſe contriturum κακὸς κακῶς, ὃς μὴ ἀντιποιοῖτο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες. J.G.

62. Ὑπομένει, ἐπεὶ] Sic interpungendo meliuſcule ſeſe habebunt haec; ſed nondum ſic etiam ſatis ſana. M. du S.

63. Παρὰ Τρωσὶ δ'] *Homer.* Od. Λ, 544. Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim

καρᾶις. ΑΙΑΣ. οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ κατέδικασεν· ἀλλ' ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. ἡ γῆν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· εἰ δ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

judicibus. AJAX. Equidem scio, quænam me condemnaverit: sed fas non est dicere quicquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim impetrare a me nequeo, Agamemnon, etsi hoc vel ipsa Minerva præcipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ. MINOIS ET SOSTRATI.

ΜΙΝ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος εἰς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαράττω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποτεθείς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩΣ. ἄκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙΝ. νῦν ἀκούσομαι οὖν; ἢ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πο-

MIN.

1. Hic quidem latro Sostratus in Pyriphlegethontem injiciatur: ille sacrilegus a Chimæra dilaceretur: iste tyrannus, Mercuri, juxta Tityum porrectus a vulturibus præcordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad Elysium campum, Beatorumque insulas incolite pro eo quod justa feceritis per vitam. SOST. Audi, Minos, si tibi justa videar dicere. MIN. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es, Sostrate, maleficii totque ho-

judicii invidiam subire nolens a captivis Trojanis petiit, uter plus eis nocuisset Ajax an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adjudicata sunt. V. *Schol. Homer.* l. c. *M. du S.*

64. Οἶδα] Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una judicaverit, non docent aut poëta aut enarrator ille. *M. du S.*

65. Ἀλλ' ὁ θέμις &c.] Ergo jam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulyxen in Aj. Flag. v. 128. — ὑπέρκοπον μέν νυν' εἶπας αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tractum est ab Ajacis impia in Deos superbia, cujus in ea fabula paulo ante v. 112. exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat *Scholiastes* tradi τὴν Αἰαντα τρίτον ἀνοσιήσαντι περὶ τοὺς θεούς. πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τὸ δόρυ τὸν Ἀθηνᾶν βουλομένην αὐτῷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλεῖψαι τὴν γλαῦκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῷ ὅπλῳ αὐτοῦ ἐξ ἴδης παίροντα· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπείθη τῷ πατρὶ συμβουλεύοντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egregie vero *Lucianus* ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, ὁ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulyxen se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achillis sibi abjudicatorum auctorem statuat. *T. H.*

67. Οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι] Illa minus recte verturtur ab Interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit.* Tu verte: *non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret.* Sic eleganter post negationem ponitur οὐδ' εἰ. *Homer.* Il. E. 644.

Οὐδέ τί σε Τρῶσιν ἄρωγε κλαγγὴ ἰοῦσθαι
Ἑλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι.

Sic Lat. *non si* sequitur negationem: *Liv.* VII. c. 10. *Injussu tuo, Imperator, extra ordinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam.* Idem lib. XXXVIII. c. 57. *L. BOS* Anim. c. XII. p. 57.

69. Σώστρατ-] Vide in Ἀλεξ. c. 4. ubi iterum inter latrones famosos recensetur. *Sostrati* cujusdam *Boeotii* vitam scripserat *Lucianus*, ut in Δημων. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi, ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sostratus ille alius ab hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, laboribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere possunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a latronibus sublatis, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut sit, utriusque fama, ni per *Lucianum* foret, prorsus ex hominum memoria interci-

disset,

homicidiorum? SOST. Sum ſane convictus: conſidera tamen, an juſte ſupplicio ſim adficiendus. MIN. Omnino; ſiquidem dare meritas pœnas juſtum eſt. SOST. Quin ergo reſponde mihi, Minos: nonnihil enim rogare te volo. MIN. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis judicium jam reddamus.

2. SOST. Quæcumque egi in vita, utrum ſponte mea egi, an fatali ſtamine deſtinata mihi fuerant a Parca? MIN. A Parca videlicet. SOST. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur nos, illi miniſtrantes hæc facimus. MIN. Prorſus, Clothoni quippe, quæ unicuique nato injunxit, quæ facienda forent. SOST. Si quis ergo occiderit aliquem neceſſitate adactus ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulſus, velut carnifex aut ſatelles, ille judici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages cædis? MIN. Nimirum judicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipſum enſem; is enim adminiſter eſt, utpote inſtrumentum libidinis, illi, qui primum intulit cædis cauſam. SOST. Perbene, Minos, ὁ πονηρὸς ὢν, ἢ τοσούτους ἀπεκτονώς; ΣΩΣ. ἐλήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κολασθήσομαι. MIN. ἢ πάνυ, εἴγε ἀποτίνειν ἢ ἀξίαν δίκαιον. ΣΩΣ. ὅμως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. MIN. λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, [a] ὅπως ἢ τοὺς ἄλλους ἀφ.κρίνωμεν ἤδη.

ΣΩΣ. Ὁπόσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέλευστό μοι ὑπὸ τ Μοίρας; MIN. ὑπὸ τ Μοίρας δηλαδή. ΣΩΣ. εἶεν· ἢ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, ἢ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν. MIN. ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩΣ. εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέν τινα, ἐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζομένῳ, οἷον δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲ δικαστῇ πειθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνου; MIN. δῆλον ὡς τ δικαστήν, ἢ τ τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ· ὑπηρετεῖ γ τοῦτο, ὄργανον ὂν πρὸς τ θυμόν, [b] τῷ πρώτως ἀδικοῦντι τ αἰτίαν. ΣΩΣ. εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι ἢ

[a] Ὅπως] Ὡς P. [b] Τῷ πρώτως] Ante hæc inſerit P. τ θυμὸν δεῖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ.

diſſet: nam quæ de eo *Philoſtratus* in Herodis Vita habet p. 552. quis absque hoc intelligat? Recte vidit Cl. *Hemſterhuſius* ad *Pollucem* Præf. p. 29. Herodis Herculem eſſe Soſtratum illum, de quo ad initium Demonactis fuſius dicendi locus dabitur. Negligentia majorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. *M. du S.*

91. Ἐκοὴν ὑπομενοῦντες] *Syneſ.* Ep. LVII. p. 193. A. τὸ γὰρ ἢ δεῖ γνώμῃ ὑπομενοῦσι τῷ χρεὼν, σὺν αἰσχύνῃ ὁμολογίας ἐστί. Fruſtra quoque ad hanc criminis commiſſi defenſionem apud filium Oreſten confugit Clytaemneſtra in *Æſchyli* Choëph. v. 910. dicendo: Ἡ μοῖρα τοῦτων, ὦ τέκνον, πειθανία. *T. H.*

99. Ἐπὶ δὲ τὸ ξίφος αὐτό] Lepide Noſter videtur his σκαπτικῶς tangere ritum Athenienſium in feſto Βουφονίοις cum nempe is, cujus manu eo in feſto cæſus eſſet bos, fugeret; ſecuris autem, qua cædes facta eſſet, quaſi rea in judicium traheretur atque damnaretur. Rem hanc enarratam apud *Meurſium* & *Caſtellanum* de feſtis Græcorum videre licet. *J. J.*

1. Ἔλεγξον] V. *Jenſ.* & *Poet.* 102. & 166. *M. du S.*

2. Δεῖ ἐν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι] Hæc verba in ſolo P. inveniuntur; & mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτως, quod forſan etiam rectius. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πρώτως ἀδικοῦντι τὴν αἰτίαν] Tanti non ſunt apud me Exc. Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate ſola munitus augere *Lucianum* ſuſtineam; præſertim ſi ſuſpicio non levis ſubſit male fidæ manus & nimium de ſuo liberalis. Sane iſtis, quæ ſuggerit, omiſſis ſententia loci ſatis apte procedit; tametſi non invitus largiar orationem ambitu paulo latiore potuiſſe plenius explicari: ſed hæc eum colorem non habent, qui Lucianeis commode reſpondeat. Locutionem ipſam paulo aliter uſurpavit *Maxim. Tyr. Λογ. κδ.* Συκοφάντου δὲ τ μηδὲν τῷ Λυκόφρονι ἀδικοῦντα ἀμαθίας αἰτίαν. *T. H.*

Ibid. Παραχώρει τὴν αἰτίαν] Ut *Sogſp.* c. 1. & *Tyrannor.* c. 11. 13. Argumentum hoc latius exequitur in *Z. Ἔλεγχ.* *M. du S.*

ὁ ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματι. ἦν δὲ qui uberius illuſtres & cumulatius exemplum meum.

4. Ἐπιδαψιλεύη] Interpr. *Bene eſt, Minos, quod haec etiam exemplo, quaſi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Soſtratum, qui quaeſtionem propoſuerat, utrum, ſi quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus ſit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidiſſe exemplum hoc; Quum carnifex juſſu judicis, aut ſatelles juſſu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus eſſet. Ad quae reſpondet Minos, reum agendum eſſe judicem, aut tyrannum, & addit, ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic tanquam inſtrumentum explendo animo ejus, qui primus cauſam praebuit. Ad ea jam Soſtratus, Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. *Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium*, ſive *auctarium addis*: i. e. quod exemplo, quo ego uſus ſum de judice &c. tu auctarium addis de gladio. Ita enim intelligenda ſunt verba, & ea vis eſt phraſeos, ἐπιδαψιλεύεσθαί τινι παράγματος, *superaddere quidpiam rei alicui, auctarium rei addere.* Vide *Budaeum* in Comment. L. Gr. p. 854. ubi exemplum e *Syneſio* habet: Δίδωκε, καὶ ἐπήνεσεν, καὶ ἐπεδαψιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. *Ipſe dedit* (documentum) *nosque cepimus: corollarium etiam addidit his ſceleribus, ob quae abdicatus fuerat.* *L. BOS* Obſ. Crit. c. IX. p. 49.

Ἐπιδαψιλεύη] *Budaei* explicationem iſtius verbi, *Syneſii* loco nixam, huc contulit Vir Doctiſſ. *L. Bos*, neque injuria caſtigavit Interpretem, qui, quamvis & ipſe *Budaeum* ſecutus, eo tamen modo reddiderat, ac ſi ſcriptum a *Luciano* fuiſſet, ἐπιδαψιλεύη τῷ παραδείγματί τι· haec enim locutio valere poteſt, *alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, amplinsque illuſtrare.* Verum quoniam Lexicis, quae perpauca ſuppeditant, haud ſane multa *Suicerus* adſtruxit, agedum rationem & uſum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. Δαψιλὴς, δαψίλεια, δαψιλεύειν copiam & abundantiam ſignificant, at talem praecipue, quae prolixa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: δαψιλὴς ἡ δωρεᾶν δύσις, *Eratoſthen.* apud *Schol. Euripid.* ad Hecub. v. 574. *Spionia dapſilis muſto; dapſili proventu fatigata vitis*, *Columellae.* Δαψιλεῖαι τῇ ὠδῖνι, quemadmodum τῇ πιείρᾳ πλοῦτος, ſaepius eſt contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere ſcribit *Agathem.* II. c. 7. tum pluribus bonis, tum πρὸς φυομένων πανείλην δαψιλείαν· trita ſunt δαψίλεια τροφῆς, ἡ ἐπιτηδείων ἁπάντων πολὺν ἔχειν δαψίλειαν *Diodor.* II. p. 80. D. Δαψιλεύεσθαι non tantum *adfluere, abundare*, ut *Philoni Byzantio* de Pyram. AEgypti, ἀγέλαις ἰλυφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται, pro quo pejus editur δαψιλεύσεται· ſed & paſſive, ut in Comment. ad *Ariſtot.* Eth. VI. ἵνα μὴ χρόνος αὐτοῖς ἱκανὸς διαδαψιλεύηται πρὸς τὸ πεῖραν εἰληφέναι ἑκάστων πράξεων· nam quod Scriptor Ἀποκρ. πρὸς τὰς Ὀρφικὰς Reſp. ad Quaeſt. 96. agendi vim addidit, τὸ δ' ὅτου τῶν ἐκ τοῦ παρὰ γνώμην κακοῦ ἑκάστου δαψιλεύεται, eſt illud, modo vitio vacet, inuſitatius, neque alibi fere, quam in compoſito ἐπιδαψιλεύεσθαι, ſolet reperiri. Pecora ſolent, ſi in ubertate pabuli largiſſima verſentur, ἐδαψιλεύσαντο. *Heliodor.* VIII. p. 398. πόλεσι πολλὴν πόαν ἐκ χείλεσι ἄφθονον ἐδαψιλεύσαντο κτήσεσι τομὴν ἀπαυτοματίζουσαν· ſed apud *Suid.* in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiſcium ex eo dicitur appellatum, ἐπειχεῖρ αὐτῷ ἐπιδαψιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiſcus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce noſtrum ἐπιδαψιλεύειν poteſtatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus eſt ſubjecta: *Iſter*, *Athenaeo* teſte XIV. p. 650. B. Peloponneſum ſcripſit Apiae nomen olim habuiſſe λέγε τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτόν· parique modo apud *Heſych.* in Συβαριτικοὶ λόγοι AEſopus retertur, quum in Italiam veniſſet, tantum ſui ſtudium excitaſſe, ὡς ἐκ τοῦ τῶν λόγων αὐτοῦ εἴδους ἐπιδαψιλεῖσθαι ἐν Συβαρίτικον προσαγορεύθηναι. Multo rarius eſt, ut forma media hunc in uſum veniat, quomodo *Cyrillus Hieroſol.* Catech. VI. p. 51. B. ἐπιδαψιλώσατο ἡ πονηρία τὴν εἰδωλολατρείας· itemque contra valde infrequens, ſi activa ponatur pro *munifice largiri*; quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide *Suid.* in Ἐπέκλωσαν & Ἐπικλώσασα. *Heſych.* Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει· ubi μεγαλοψυχῶν, perinde atque in Ἐπιδαψιλεύμενος & Δαψιλίσατος, valet *ſplendidum ac liberalem eſſe*: nam μεγαλόψυχος aliquando, ut *magnanimus* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπὴς, *Achill. Tat.* VI. p. 387. χρηστός τις καὶ μεγαλόψυχος τοῖς δυσμενέσι· & μεγαλοψυχία quam, interprete *Thoma Mag.* ἡ εἰς τοὺς μισοῦντας ἵσταμος δαψίλεια· ſicut in *Ariſtide* T. III. p. 513. D. *Liban.* T. I. p. 242. A. & in Inſcript. antiquis, ἀριστῆς ἕνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοψυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδαψιλεύεσθαι media virtute ſibi propria gaudet, *luculentum ac copioſum ſive liberaliter largiendo, ſive quodlibet aliud faciendo ſe praebere.* Ita *Pollux* III, 119. vim ejus adjecto ſimilium verborum numero ſatis declarans. *Dionyſ. Halic.* Art. Rhet. p. 72. v. 27. ἐπὶ μὲν τῶν εἰς πολέμους παρόντων καὶ ἐπιδαψιλευόμενα τις εἰς τοιούτους ornatione copioſa luxurietur aliquis, atque ingenio frena laxet: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, *Sylburgius.* Tum porro ſolemni more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiſcitur, ſtructurae tamen, ut patebit, ductu vario diſparatam; *ſuis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere.* Χρήματα ἐπιδαψιλευόμενα, *Philoſtorg.* apud *Suid.* in Λεόντιος· Εἰ σοὶ δοῦ . . . . ὦ παῖ, πλέον μείζονες, ἐγὼ παρὰ σοὶ τὰ δωρεὰ προεπιδαψιλευσάμην. *Liban.* T. I. p. 788. D. *Philo Jud.* p. 775. C. Εἰ μὴ ὁ εἰκάμψας (οἰκίαν γενικῶς ἀνάθημα) ἀναπομίζοιτο πρείλοιτο, ἐπιδαψιλευέσθω τὸ πίμπτον, *inſuper adjiciat & perſolvat quintam partem.* Sed minime praeteundus, quem & *Suidas* poſuit, egregius *Herodoti* locus V. c. 20. ubi Alexander Amyntae filius ad Perſas legatos jam jam dolis ejus perituros, Nihil eſt, inquit, noſtrarum rerum, quod vobis invideamus, quo minus omnibus ad vos abundantiſſime collatis fruamini: ἢ δὴ ἐστὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τάς τε ἑωυτῶν

μητρ

meum. Si quis porro, mittente domino, ipse ἔτις, ἀποστείλαντος δ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυ-

μητέρας & τὰς ἀδελφὰς ἐπιδεικνύμενα ὑμῖν in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc alio transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, *Philo Jud.* confirmabit p. 712. C. ἐπιδεικνύμενος δὲ τὸ ἐπιεικὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατακόρως χρῆται· iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem laudaverat p. 701. D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est AEgyptius, qui fratrum sororumque naturae, adversa connubia concedens εὐφρήνειν εἰς ἀσέλγειαν ἐπιδεικνύμενος δυσδιαίρετον κακὸν σώμασι & ψυχαῖς ἀκρασίαν p. 779. E. & p. 18. D. τὴν οἰκ ὂ ὄντων φορὰν ἄνδρ τίχνῃ γεωργικῆς ἐπιδεικνύμενος. Simili modo *Themistius* p. 223. D. ἐπιδεικνύσεταί μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμείνονος καιρὸν μελῳδίας· quod a *Petavio* versum „*insuper occasionem sit praebiturus: malim; sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largiturus. Synes.* Ep. LXVII. p. 214. A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσεξεῦρεν ἐπιδεικνύμενος αὐτῷ πόρους· ubi veram sententiae vim idem *Petavius* non perspexit. *Euseb.* de V. C. III. p. 608. Ὁ Σωτὴρ . . . . τὴν ἑαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραὰμ ἐπιδεικνύσατο· quae vertentem *Valesium* scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abrahae fecit*, non, quod in editis fertur, *praestantiae*. Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adjunxit *Xenophon* K. Π. Il. p. 29. ἡμῖν δὲ πάντας, ἔφη, ἐν τοῖσδε τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδεικνύσῃ· ubi pro *liberaliter & copiose fundes* purissimum Scriptorem usurpasse bene notat *Budaeus*, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis*. Pari structura non infrequens *Xenophontis* imitator *Basilius* Hom. X. p. 85. E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum insaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὡς ἐν ἡμοὶ πάθῃ, καὶ ἐπιδεικνύσῃ τὸ ὕβριον quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subjectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῆ σε εἶπεν & ἄδοξον & μηδένα μηδαμόθεν, σὺ δὲ γῆν εἶπε & σποδὸν σεαυτὸν, sic ut objectum opprobrium non tantum fatearis, sed majus etiam cumulatiusque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cujus tamen intellectus sit facilis, adhibuit *Origen.* in Cels. IV. p. 229. non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπιδεικνυσαμένης τ θείας προνοίας & τὸ ταῖς ἀλλοφυλαῖς τ ζῴων ὠφελησῆσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τ τ & τὸ κόσμῳ κατασκεῦες. Diversi generis accusativus adjungitur a *Josepho* A. J. XIX, 7. §. 5. Agrippa ἐπιδεικνύσθαι αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς· *profusa liberalitate instruxit ornavitque eorum dedicationem*: nisi forte malis locutionem in hanc partem accipere; *magnifica liberalitate summus dedicationis de suo suppeditavit*. Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud *Nostrum* ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV. tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promtus, nunc οὗτος οἶδ' ἅπως ἀθρόον πεποίησαι τὴν μεταβολὴν ἐπιδεικνύμενος: nisi sede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπίφρας subsequi jubeas καὶ ἐπιδεικνύμενον quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. *Plutarch.* de Mus. p. 1146. E. Soterichus ὅσα & πρὸς Θεωρίαν . . . . συντείνει διδάσκων ἡμᾶς ἐπιδεικνύσθαι. *Philo Jud.* p. 711. C. Moses προδιαλαβὼν (non προσδιαν.) ἐπιδεικνύεται φάσκων· Interpres: *insuper addit*. Hic ergo loquendi modus quam fuerit, praesertim recentioribus, familiaris, jam satis superque constat: verum rarius occurrit, quem *Noster* usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo *Synesii* locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis insignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris frugis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaque sanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πεῖραν αὐτὸς ἔφη δώσειν & ἡμᾶς λήψεσθαι· δέδωκε & εὐθυμίαν ἐπιδεικνύσθαι τοῖς ὑποθέσεσι τ ἀποκηρύξεως. Haec postrema quum *Suidas* tacito Scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu dissidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κακαπόρως ἰχρήσθαι, quam isti verbo supra junxisse vidimus *Philonem*; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est *Budaei* explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae ejectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec *Petavius* discedit: eam quidem *Synesio* fuisse mentem exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus quum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud *Firmi* de propudiosa muliercula Ep. XLI. ὑδρμίαν ἐλπίζων μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἁμαρτίας ἐφ' ἁμαρτίαις. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud *Euseb.* H. E. III. c. 23. Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τ γοητείας οὐκ ἔλαττον τῷ διδασκάλῳ προελθὼν μείζοσιν ἐπιδεικνύσι τερατολογίαις magnus *Valesius* eum in modum Latine convertit, ut vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιδεικνύσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, *abundare divitiis, honoribus*, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μειζόνως ἐπιδεικνύσθαι τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris absurda portenta. Gregor. Nyssen.* T. II. p. 35. B. ἄψευδῆς δ ὁ ἐπαγγελιάμενος, ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδεικνύμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδεικνύμενος, quod depravatum editur, cum *Suicero* verbum plane inusitatum constituam ἐπιδεικνύσθαι)

χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι ἢ χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτιν ἀναγραπτέον; MIN. Ἢ τὸν ἐμψαλτα, ὦ Σώστρατε· ἀφήκον γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

veniat aurum argentumve apportans, utri gratiæ habendæ, beneficiumque acceptum erit ferendum? MIN. Mittenti, Soſtrate; quippe miniſter tantum erat, qui portavit.

ΣΩΣ. Οὐκοῦν ὁρᾷς, πῶς ἄδικα [a] ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προστάττει, καὶ τούτους τιμᾷν τοὺς ἀφαιρησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; εἰ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μὴ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα εἰκῆ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι εἰ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

3. SOST. Non tu jam vides, quam injuſta facias, qui nos ad ſupplicium condemnes miniſtros eorum, quæ Clotho imperabat, illos contra præmiis & honore adficias, qui adminiſtrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis nequeat, reſiſti potuiſſe rebus, quæ ſumma cum neceſſitate imperabantur. MIN. Soſtrate, multa videas alia non ex ratione fieri, ſi rem accurate explores. Verum tu quidem eum propoſitæ quæſtionis fructum feres, ut non latro ſolum, ſed & ſophiſta videare. Solve illum, Mercuri; pœnaque liber eſto. At cave, ne alios quoque mortuos ſimiles interrogatiunculas proponere doceas.

a Ποιεῖς] Ποιῶν φαίνῃ, εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑ. γ. ὧν ἡ Κ. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia ſunt ut Lucianum auctorem habuiſſe non difficulter credas.

λεῖσθαι) τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων qui promiſit Deus mentiri neſcit, & ſupra quam petas largius exaggeras donorum gratioſe tributorum ubertatem. Ex his intelligi ſatis poteſt, ſive ſententiam Luciani, ſeu phraſin ſpectes, parum omnino intereſſe, utrum accipias, *Bene vero factum, Minos, quod exemplo producto largius aliquid adcumules atque admetiaris*; an, *quod in exemplo propoſito uberius illuſtrando impenſius etiam, atque ipſe feceris, verſeris.* Utrovis modo ingenio Graeci ſermonis aeque fuerit ſatisfactum. *T. H.*

10. Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet: ποιῶν φαίνῃ εἰ κολάσεις μὲ ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προστάττει, τιμήσεις δὲ τούτους. Cur potius hanc Parcam quam aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθοί. *J. B.*

20. Δοκεῖς] Hoc ſi retineas, ut tempora melius inter ſe congruant, ſcribendum erit ἀπολαύσῃς. ſin ἀπολαύσεις placuerit, δοκεῖς itidem migrare juſſerim in futurum δόξεις. *T. H.*

Me-

Menippus, ſive, Oraculum Mortuorum conſultum.

Μένιππος ἢ [a] Νεκυομαντεία.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

M E N.

1. SAlve domus, ædisque veſtibulum meæ: ut te lubens adſpexi luci redditus. PHIL. Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi hallucinor: plane

M E N.

1 Ὦ χαῖρε μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς φάος μολών.
ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω

Me-

[a] Νεκυομαντεία] Sic *Fl.* In reliquis Νεκυομαντία, quas cauſa non erat, cur ſequeremur, licet in *Heſychio* idem ſcribendi vitium reperiatur. Semper apud *Thom. Mag.* Νεκυομαντεῖα in Ἀκτῆς· Διαζώστης· Κάθοδος.

NEKYOMANTIA] De hoc opuſculo addubito. Certe ſi genuinum ſit, a juniore *Luciano* ſcriptum eſſe multa arguunt critico illo naſo non ſatis digna. Ut enim demus non fugiſſe eum in Dialogis Mortuorum jam ſaepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum eſt, *publicanos* inter eos recenſeri audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges ſtipem colligentes*, aut viliſſima quaeque praeſtantes miniſteria; & alia ſcurrae faceto & eleganti *Luciano* non ſatis convenientia. Ab aliquo ſcriptum puto, qui *Lucianum* legerat. Scripſerat Menippus inter alia Νεκυίαν. *Diogen. Laert.* p. 162. D. Vide an hanc malis *Menippi* quam *Luciani* opus eſſe. Quanquam haec ficta, ſciendum tamen fuiſſe iis temporibus, qui magiae ſerio dabant operam. Vid. *Tacit.* Ann. II, 27. *M. du S.*

1. Ὦ χαῖρε. . .] Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ὁ τῷ Ἡρακλείους δράματι. *G.*

Ὦ χαῖρε] Euripides in Herc. Fur. v. 523. Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. *J. Br.*

Χαῖρε] Hoc omne principium ex *Euripide* & *Homero*, ut ipſe ait fine hujus paginae. Jambi ex *Eurip.* Hecuba. *J. B.*

2. Ἐς φάος] *Ad lucem, ad ſuperos.* *J. Br.*

3. Ὁ κύων] Cynicus. *J. Br.*

4. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους] Philonidae verba ſunt corruptiſſima: ἢ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. Vertit *Thomas Morus: Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienſis: *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare, id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes? *Luciani* manus eſt: Οὐ Μένιππος ὅτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis: οὐχ Ἡρακλῆς ὅτός ἐστιν; οὔμενουν ἄλλος, μὰ τὴν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος· ἄλλος Ἡρακλῆς ἐστίν· *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna ſtatura. Ipſe Hercules eſt.* *J. G. G.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, ut λημᾶν ὅλας κολοκύνθας, *totas cucurbitas lippire*; eſtque *hallucinari in toto Menippo.* Opponitur ejusmodi hallucinatio viſus in re magna & craſſa errori in re parva, qui facile poteſt irrepere in judicia noſtra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a *Graevio* allatum, quod diſſimile eſt: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, ſtatura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diverſus deſcribitur ab eo, qui ſolebat eſſe. *J. C.*

Παραβλέπω Μεν. ὅλους] *D. Heinſius* ad *Horat.* I. Sat. III, 25. quum recte monuiſſet ibi pro *pervideas* legendum eſſe, *praevideas*, addit: *Praevidere* eſt *praetervidere*, παροράν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππους παραβλέπειν· *cum mala tua praevideas*, id eſt, *in videndis iis coecutias.* Ergo nihil *Heinſio* fuit in vulgata lectione duri: mihi ſecus videtur, qui optimo *Graevio* lubens accedo: nam nihil eſt eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit *Clericus.* Non animadverſa fuit in παραβλέπω duplex ſignificandi virtus; una *praevidendi*, *praetervidendi*, quomodo caſum quartum adſciſcit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλκύονιον ἐξωθήσειν, τὸ ἰδίου παραβλέπειν· atque inde *ſpernendi*; πάντα γὰρ ἄγχου ἀνωφελῆ ἐκείνης ἐκείνῃ εἶντ' ἰδίους παραβλέπωτο. *Gregor. Nyſſ.* T. II. p. 314. A. altera *male videndi*, *videndo aberrandi*; quae hujus eſt loci, accuſativique ſtructuram reſpuit: ſic in *Gloſſis Allucinor* & *Hallucinor* eſt παραβλέπω. *T. H.*

5. Μά-

Μενίππους ὅλους. [a] τί δ' αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο σχῆμα τοῦτο, πῖλος, καὶ λύρα, καὶ [b] λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε, ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν [c] ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ τῇ πόλει.

MEN. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας Λιπὼν, ἵν' ἀΐδης χωρὶς ὤκισται θεῶν.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππον ἡμᾶς ἀποθανών· κἆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀνεβεβίωκεν;

MEN. Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' [d] ἔμπνουν ἅιδης μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τοῦ καινῆς καὶ ἀδοκήτου δόξης ταύτης ἀποδημίας;

MEN. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος [e] τοῦ νοῦ πολέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε ἁπλοῦν πως ἀπλῶς καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἰαμβείου. τίς ἡ στολή; τί σοι τὸ κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐκ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός.

Menippus ipſe eſt. Quid autem ipſi vult inſolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe adeundum eſt ad illum. Salve Menippe: & unde tu nobis adveniſti? jam enim multo abhinc tempore non viſus es in urbe. MEN. Venio mortuorum receſſu, caliginisque infernæ portis relictis, ubi Orcus procul a Diis ſedem nactus eſt. PHIL. Hercules tuam fidem: nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam? MEN. Non: ſed etiam me ſpirantem inferna regio recepit. PHIL. At quæ cauſa tibi fuit novæ & fidem ſuperantis hujus peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis conſilium. PHIL. Deſine, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita ſimpliciter pedeſtri ſermone, ubi deſcenderis a jambis, quis ille ſit ornatus? quid tibi itinere ad inferos ſuſcipiendo opus fuerit? eſt enim alioquin haud jucunda, neque expetenda via. MEN.

[a] Τί δ' αὐτῷ] Τί ὦν ἀ. P. *F.* & margo *AIW.* [b] Λεοντῆ] Λεοντῇ *F. AI. F.* pro more veterum Edd. Eadem alibi variatio. [c] Ἀφῖξαι] Ἀφίξαι *F.* ἀφῖξε *F.* verum recte ἀφῖξαι *AI.* quod reliquae ſecutae. [d] Ἔμπνουν] Ζῶντα P. Margo *AIW.* Eſt interpretatio genuinae vocis. [e] Τοῦ νοῦ] Ita *G.* P. L. *F. V2.* In ceteris Edd. τοῦ νέου, niſi quod in *P. Bourdelotius* dederit τοῦ νέου. Pro θράσος *Stobaeus* habet σθένος.

5. Μενίππους ὅλους] *Omnes Menippos.* *F.Br.*

6. Πῖλος] Perperam vertitur *clava*, cum verti debeat *pileus*: nam quia Ulyſſes, Hercules & Orpheus ad inferos deſcenderant, dat Menippo *pileum*, ut Ulyſſem, *leonis exuvias*, ut Herculem, & *lyram*, ut Orphea referret: id quod recte obſervavit *Alb. Rubenius* de Re Veſt. lib. II. c. 15. *L.B.*

Πῖλος] Hic & infra ridicule Interpres *clavam* vertit, quod nunquam vox Graeca ſignificavit. Peccaſſe videtur, quia exiſtimavit ornatum Menippi per omnia Herculeo ſimilem eſſe oportere. Atqui hic ornatus deſumtus erat a tribus heroïbus, qui in inferos deſcenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyſſem vero πῖλος, hoc eſt, pileus, ſeu petaſus, quali utebantur viatores, & quali proinde uſus credebatur Ulyſſes, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. VIII. *F.C.*

Πῖλος] V. c. 8. ubi cur iſta geſtaret, narrat. *M. du S.*

10. Ἥκω νεκρῶν κευθμ.] *Euripides* in Hecuba v. 1. *F. Br.*

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic transtulit *Ennius*:

Adſum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maximeis, ubi rigida conſtat caligo inferum.
F.B.

Ἥκω] Hecubae *Euripidis* initium, quod parodia riſit *Ariſtophanes* in Fragm. apud *Athen.* p. 112. E. *Ennii* verſionem exhibet *Cicer.* Tuſcul. I, 16. *M. du S.*

14. Οὐκ ἀλλ'. . .] Ex *Euripide* iterum; ſed locus aut periit, aut me fugit. *M. du S.*

Ibid. Ἅιδης μ' ἐδέξατο] Ipſius *Euripidis* verſiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τοῦ νεότητος) πλέον. *F.Br.*

Ἅιδης] Scribendum videtur Ἅιδωνὶς, ut ſtet ſenarius. *F.G.*

17. Νεότης . . . τοῦ νέου] Et hic ſenarius eſt: τὸ νοῦ poſtulat ſenarius & ſententia praeterea. *F.G.*

Νεότης] Fragmentum Andromedae *Euripidis* p. 451. v. 23. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. *Th. M.*

Τοῦ Νέου] In hoc verſu *Tragici*:

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον.

lege

MEN. Amicorum ſuaviſſime, negotium me neceſſarium deduxit ad Orci domos, umbram ut conſulerem Thebani Tireſiæ. PHIL. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos verſus occentares hominibus amicis. MEN. Ne mirere, mi ſodalis: nuper enim Euripidem & Homerum quum convenerim, neſcio quo pacto repletus ſum verſibus, & ſponte ſua mihi numeri in os veniunt.

2. Verum dic mihi, ſut ſe res in terris habeant, & quid faciant in urbe? PHIL. Nihil quidem novi, ſed perinde atque antehac rapiunt, pejerant, ſordide fœnerantur, uſuras extendunt. MEN. Miſeros atque infelices; ignorant enim, qualia nuper admodum ſancita ſint apud inferos, & qualia ſint perlata cunctis ſuffragiis ſcita adverſus divites, quæ ſane per Cerberum nullis machinis effugere licebit. PHIL. Quid ais? novumne aliquod factum eſt ab inferis decretum de ſuperis, qui hic ſunt. MEN. Per Jovem ſane multa: verum fas non eſt illa efferre ad omnes, neque ar-

MEN. Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἄϊδαο,
Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὕτω, [f] ἀλλ' ἢ παίζεις· ὑ γὼ ἂν ὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. MEN. μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὼ Εὐριπίδῃ ϗ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τ ἐπῶν, ϗ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ὑπὸ τὸ στόμα ἔρχεται.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὡς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, ϗ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛ. Καινὸν οὐδὲν, ἀλλ' οἷα ϗ πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ὑποροκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. MEN. Ἄθλιοι, ϗ κακοδαίμονες· ὑ γὼ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται θεοῖς κάτω, ϗ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ [g] τοῦ ἀφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ὧδε; MEN. Νὴ Δία ϗ πολλά. ἀλλ' ὑ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπορ-

f Ἀλλ' ἢ] Ἀλλ' ἦ L. J. Margo *AIW.* ἄλλως P. g τοῦ] Τὸ P. Margo *AIW.* Modo οὐδὲ μία F. ut fieri ſaepe ſolet in primis Edd.

lege ex Mſ. Νεότης μ' ἐκίνησε, ϗ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animæ magis. J.G.G.

Τοῦ νοῦ] Sic omnino legendum cum Ed. J. & Mſſ. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendoſe aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσου Mſ. Gr. ut mendoſum manifeſte. Recte legitur apud *Grot.* Flor. 201. AB. *M. du S.*

19. Κατ. ἀπὸ τ ἰαμβείου] Quos in ſcena proferentes hiſtriones altioribus cothurnis incedunt. *J. Br.*

Καθαβὰς ἀπὸ τ ἰαμβείου] *Apul.* Metam. I. p. 7. *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & ſiparium ſcenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi *Pricaeus* hunc locum, & plura ſententiae ſimilis adnotavit. Recte vero jubet καταβαίνειν ἀπὸ τ ἰαμβείου, quem ſublimiore velut jamborum curru vectum deſcendere vult ad orationem pedeſtrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: verſus autem quaſi vehiculum aliquod orationis ſpectari obſervavimus ad p. 32. Interpunctione, quae cunctis in Edd. poſt ἰαμβείων invenitur, ſublata jungere licet haud incommode, λέγει ὕτωσί πως ἁπλῶς τις ἡ σολή; *T. H.*

23. Χρειώ με κ.] *Homerus* Od. Λ, 163. *J. Br.*

Χρειώ] Monuit etiam *Hartung.* Theſ. Crit. T. II. p. 698. *T. H.*

26. Ἀλλ' ἢ] Hoc accentu, qui plerarumque eſt Edd. ſervato ſenſus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* verum ſi cum Juntina circumflectas ἀλλ' ᾖ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *Suidas* agnoſcit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel ſimplici ἄρα, ſicuti monuit *H. Stephan.* Th. G. L. T. I. p. 337. F. *T. H.*

35. Ὀβολοστατοῦσι] Hoc eſt, δανείζουσι. Imitatus eſt Auctor Comicum, qui hoc verbo ita uſus eſt in Nub. v. 1154. ubi *Schol.* exponit per δανείζειν, & ὀβολοστάτης per δανιστής. *L. B.*

Scholiaſtes ille *Biſetus* eſt, qui *Suidam* deſcripſit. *T. H.*

Ὀβολοστατοῦσι] Vide *Heſych.* & *Etymol. M.* *A. V.*

37. Παρὰ τοῖς κάτω] *A manibus:* infra eſt in pſephiſmate, δέδοκται τῇ βουλῇ ϗ τῷ δήμῳ. *J. Br.*

ἀπορρήτα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς [a] γράψηται γραφὴν ἀσεβείας ὅτι τῷ Ῥαδαμάνθυϊ. ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῷ λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐρεῖς· τάττ' ἄλλα καὶ πρὸς [b] μεμυημένον. ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τὸ πίταγμα, καὶ οὐ πάντη ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σῶν ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάλην, φυλάττοντας. ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ γαθέ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τοῦ καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν· εἶθ' ἑξῆς ἅττα εἶδες, ἅττα ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῆς ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν [c] ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γάρ, ἄχρι μὲν οὖ παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ μάσεις δυ-

cana evulgare, ne quis etiam nobis dicat scribat impietatis apud Rhadamanthum. PHIL. Ne tu, Menippe, per Jovem ullo pacto invideas hosce sermones hominis amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; prætereaque ad initiatum. MEN. Difficile quidem mandas mandatum: neque usquaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant. PHIL. Ne prius dixeris, o bone, quæ decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quæ libentissime audiverim ex te; quæ causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quæ visu, quæque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est te hominem elegantem nihil eorum, quæ videri audirique merebantur, prætermisisse.

3. MEN. Hæc etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Jamque primum tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum descendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella

&

a Γράψηται] Γράψηται P. *Alii.* b Μεμυημένον] Μεμνημένον vitiose in *Ba.* & *P.* Vide *Lucian. Ecby.* c. XI. c Ὡρμήθην] Ὀρμήθην *F.*

44. Γράψηται γρ. ἀσεβείας] Vid. Κατάπλ. c. XVIII. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quæ quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo δίκαι ἀσεβείας πρὸς τὸν Βασιλέα λαγχάνονται, ut constat ex *Poll.* VIII, 90. & *Harpocr.* in Ἡγεμονία δικαστηρίου. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam deferebat, positaque corona inter judices ipse adsidebat. De AEschyli periculo, quum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat Enarrator Anonymus Ethic. Nicom. *Aristot.* f. 40. Ὁ κατὰ τῶν φιλοσόφων τὴν τῶν ἀσεβείας γραφὴν ἀπενεγκάμενος *Athen.* XV. p. 696. A. quod in eadem historia dicitur a *Diogen. L.* V, 5. Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας *Athen.* XIII. p. 589. E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. *T. H.*

47. Μὴ φθονήσῃς] *Arrian.* A. A. VI. p. 272. Μὴ οὖν φθονήσῃς μοι τῶν μυημάτων ibi cum pluribus ista *Luciani Jac. Gronovius* adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: *Dio Chrys.* p. 558. D. σὺ ἐμοὶ σαφῶς εἰπὲ, καὶ μὴ φθονήσῃς. Dicemus ad *B. Πρ.* c. XXI. quo loco simul occurrit solemnis formula, ἀλλ' ἰδοὺ φθόνος. *T. H.*

53. Ὥσπερ τὴν Δανάλην] Similiter, ut *Lucianum* agnoscas, in Tim. §. 13. *T. H.*

57. Ἥτις αἰτία σοι] Aliter legisse *Thomas Magister* videtur V. κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου. *M. du S.*

Ἥτις αἰτία σοι] Non parum distat, quod praebet *Thomas Mag.* in Κάθοδος, τίς ἡ ἐπίνοια σου τῆς καθόδου, ἐγένετο quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. *T. H.*

62. Τί γὰρ ἂν οὐ πάθοι τις] Iisdem paene verbis leguntur in Ἔπισχ. c. II. utraque loca per errorem commiscuit *Th. Gataker.* ad *Antonin.* XII. §. 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. IV. *T. H.*

64. Δίειμι] *Commemorabo.* *J. Br.*

66. Ἐν παισὶν ἦν] *Th. Gataker.* ad *Antonin.* I. §. 6. post-

& factiones narrantes non ſolum ſemideorum, ſed ipſorum etiam Deorum, præterea eorum adulteria, vim, raptus, judicia, parentum expulſiones, fratrum nuptias, cuncta illa ducebam eſſe honeſta, nec mediocriter ad ea commovebar. Ubi vero virilem ætatem ingredi cœpi, e contrario tum leges audiebam, quæ pugnantia poëtarum præceptis jubebant, non mœchari, neque ſeditiones excitare, nec rapere. In magna igitur verſabar hæſitatione, ignarus quid me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar mœchatos fuiſſe, mutuisve ſeditionibus colliſos, niſi has res honeſtas eſſe judicaſſent; nec rurſus legislatores his contraria præcipere, niſi ea conducere putaſſent.

γυμένων δ' μόνον τ ἡμιθέων, ἀλλὰ κ αὐτ ἤδη τ θεῶν, ἔτι δὲ κ μοιχείας αὐτ, κ ὁβίας, κ ἁρπαγὰς, κ δίκας, κ πατέρων ἐξελάσεις, κ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγεμην εἶναι καλὰ, κ δ' παρέργως ἐκινεμην πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αῦ ἐνταῦθα ἤκουον τ νόμων ἐναντία τοῖς παιταῖς κελθύντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε ἐπασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐ μεγάλῃ ἦν [d] καθεςήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. ἔτε γὰ τὺς θεὺς ἄν ποτε ἡγεμην μοιχεῦσαι κ ἐπασιάσαι πρὸς ἀλλήλυς, εἰ μὴ ὡς ἐπὶ καλῶν τύτων [e] ἐγίνωσκον· ἔτ' ἂν τὺς νομοθέτας ἐναντία τύτοις ἐπιτάττειν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον.

4. Quoniam itaque incertus hærebam, viſum mihi fuit, ut ad eos, quos vocant, philoſophos accederem, meque ipſum traderem, ac rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam aliquam vitæ ſimplicem ac tutam mihi præmonſtrarent: hoc animo adibam eos, minime proſpiciens fore, ut in ipſum, quod aiunt, ignem ex fumo me-

Ἐπεὶ δὲ διηπόρυν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα πρὸς τὺς καλυμένυς τύτυς φιλοσόφυς, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, κ δεηθῆναι αὐτ χρῆσθαί μοι ὅ, τι βέλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν κ βεβαίαν [f] ὑποδεῖξαι ζ βίυ. ταῦτα μὲ δὴ φρονῶν προσιέναι αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ' ἐμαυτὸν ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ ἐκ ζ καπνῦ βιαζό-

d Καθεις ήκειν] Καθις ήκειν J. & mox ἔτι F. e Ἐγίνωσκον] Ἐγίγνωσκον F. f Ὑποδεῖξαι] Παραδεῖξαι G.

88. Παραδεῖξαι τῦ βίυ] Pr. ὑποδεῖξαι. G. 90. Ἐς αὐτό, ...] Παροιμία· * πῦρ ἐκ τῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

* Πῦρ ἐκ τῦ κ.] Adſcripſit *M. du Soul*: corrupte. Labes facile tolli poteſt, ſi reſingas, εἰς ὃ πῦρ ἐκ τῦ καπνῦ βιαζόμενον· vel forte, quoniam aliquid omiſſum conſtat, plenius, εἰς τὸ π. ἐ. τῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐναλλεσθαι. *T. H.*

poſtquam mortuiſſet pro eo, quod apud *Herodianum* ſit ἐκ παιδὸς, *a puericia*, *Lucianum* etiam dixiſſe ἐκ παιτὸν, adjungit: *quanquam ibi* ἐκ παιτὸν εἶναι *poteſt verti*, inter pueros verſari, e puerorum numero eſſe: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis ætas ſimul intelligatur; nam mox ſequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, *ubi juvenibus adnumerari cœpi, atque adeo juvenilem ætatem attigi.* Perinde ſolent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδὸν inter ſe commutari, ut pluribus ipſe docet. *T. H.*

67. Πολέμους] *Baſil.* De leg. Gr. lib. *Grot.* Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιςα περὶ θεῶν τι διαλεγομένας (Poëtis) προσέχομεν, κ μάλιςθ' ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε καὶ τῶν διδάσκωσι, κ τύτων ἐδὲ ὁμολογύντων· ἀδελφὸς γὰ δὴ παρ' ἑκάτερα διαφέρεσθαι πρὸς ἀδελφὸν, κ γονεὺς πρὸς παῖδας· κ τύτοις αὖθις πρὸς τὺς τεκόντας πόλεμός ἐςιν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν ἐ ἡδίας ἐ μίξεις ἀναφανδὸν, κ ταύτας γε μάλιςα τῶ κορυφαίυ πάντων ἐ ὑπάτυ Διὸς, ὡς αὐταὶ λέγουσι, ὧς κἂν περὶ βοσκημάτων τις λόγων ἐφεςιάσειε, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καθαλείφομεν *Clem. Alex.* p. 14. B. Immo antiquiſſimus Xenophanes Colophonius idem ex inſtituto in iis redarguit, teſte *Diogen. Laërt.* II, 46. cujus operis fragmentum habemus apud *Sextum Empir.* adv. Mathem. I. p. 57. & lib. VIII. 341.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδός τε
Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνείδεα ἐ ψόγος ἐςὶν,
Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, κ ἀλλήλυς ἀπατεύειν.
M. du S.

90. Ἐς αὐτό &c.] Senarius proverbialis eſt, Καπνὸν τι φεύγων εἰς πῦρ ἐμπέπτωκον. *A. V.*

Ἐς αὐτὸ, φασὶ, τὸ πῦρ &c.] Non praeteriit *Eraſmum* in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi.* Vide *Diogenian.* C. VIII. n. 45. *T. H.*

ζόμην. ὡδὲ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἀπισκοπῶν τὴν ἀγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστέ μοι τάχιστα χρυσῦν ἀπέδειξαν εἴτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲ αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἀπιρραλωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου ὡδὶ πως ἔχε-

inferrem : etenim apud hoſce maxime inveniebam, re conſiderata, inſcitiæ dubitationisque plus ; adeo ut cito aurum eſſe perſuaderent idiotarum vitam. Ecce enim hic eorum præcipiebat omnino voluptati indulgere, idque ſolum omni modo perſequi ; nam ea in re ſitam eſſe felicitatem : ille contra, in labore perpetuo verſari, corpusque contundere ſordidum & ſqualentem, cunctis offenſum & convicia ingerentem, dum continuo inculcat illa pervulgata Heſiodi de virtute carmina, ſudoremque,

95. Τὸ πᾶν ἡδεσθαι] Ὁ Ἐπίκουρος. G.

97. Πονεῖν τὰ πάντα] Διογένης. G.

93. Χρυσοῦν ἀπέδειξαν &c.] Abſurde haec verſa ſunt: tu verte: *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc eſt, beata) *mihi videretur ignarorum vita.* Nam ἰδιώτης oppoſitus philoſopho eſt *imperitus*, non *privatus*. Simile peccatum eſt c. XXI. *J.C.*

Χρυσοῦν ἀπέδειξαν] Ego cur χρυσὸν eſſe reponendum exiſtimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecumque, ſi ad longe deteriora, quae ſuccedunt, comparentur, χρυσὸν δόξαι, φανῆναι, *purum putum aurum videri* adfirmant. Χρυσὸν ἀποδεῖξαι τὴν ἐμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui peſſimus ante viſus fuerat rerum ſtatus, nunc pro tolerabili & optando expetatur. *Eunapii* Excerpta p. 20. D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurſus tam ſtupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν· ad quae de hac Graeci ſermonis, ut ait, elegantia, quam minime perſpexerat Interpres *Cantoclarus*, etſi *Valeſius* egregia tradiderit, conabimur tamen eruditiſſimi Viri curam nitidius expolire. Atque *Eunapium* quidem in primis iſto loquendi genere fuiſſe delectatum non ex iis tantum locis, quae *Valeſius* adnotavit, ſed ex pluribus etiam, quae ſuppeditat idem *Suidas*, eſt compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπίκλυσις, Ἔχετος, Φῆστος, ſtylus vel ſolus auctorem prodit: quod binis poſterioribus extat, Feſtus in Aſiam proconſulari poteſtate mittitur τὴν ποιητικὴν ἐν μυθῴδει Ἔχετον . . . . χρυσὸν ἀποδείξων ἐν πανηγύρει, plane coloris eſt Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo adfertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπίκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς ἐν λύκῃ τις ἡμέρᾳ κρατῆσαι τοὺς Βαρβάρους, *ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo ſignanda lapillo:* quem ſenſum haud ſcio an Interpres ſatis perviderit. Secutus autem fuit vetuſtiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, uſurpatur: *Plutarch.* Sertor. p. 570. D. Bello finito Cinna & Marius cum in modum libidinem exemplis amariſſimae crudelitatis exſatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὸν τοῦ πολέμου καιρόν. in Timol. p. 241. B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς· ubi malim ſane propter uſum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod *Conon* ſcripſit a *Valeſio* non praeteritum Narrat. XIII. AEthillam perſuaſiſſe Trojanis mulieribus captivis, ut incenſis navibus ſuae ſaluti conſulerent, dicendo ὡς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῶν Τροίας κακὰ, totum eſt ab *Euripide* ſumtum in Troad. v. 432. ubi Caſſandra, Ὡς χρυσὸς, inquit, αὐτῷ τἀμὰ ἐκ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι — Hunc autem loquendi morem quaſi publica forma ſignatum ſi perpendas, vix eſt ut dubitari poſſit, quin apud *Platonem* Ep. VII. p. 1277. C. refingi deceat, καὶ ὁρῶν ὅπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαιμι τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσῶν· quod, niſi fallor, ſenſum efficit a philoſophi mente prorſus alienum, *priorem reip. adminiſtrationem emendando auream reddere & perfectiſſimam*: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod *Leunclavio*, qui in *Dione Caſſio* p. 336. A. pro ὥστε χρυσὸν τὸν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi juſſit χρυσῶν· male profecto; quanquam favere videatur *Zonaras Dionem* exſcribens, apud quem, ut recte *Valeſius* obſervat, mendoſe legitur, ὥστε χρυσὸν τὸν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι pro χρυσῶν, vel potius χρυσόν· eas utrasque voces nonnunquam per errorem inter ſe permutari nunc uno tantum *Theognis* loco docebo; in cujus Progymn. p. 65. οἷον ἐν ᾧ δηλοῖ Μενάνδρου ἐν τῇ χρυσῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi perſuaſum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, *in aurea fabula Epiclero*. Jam ſi *Luciano* reſtituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime ſententia procedet: Menippus ad philoſophos ſe contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatam in tuto collocaret: res longe ſecus, ac ſperaverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inſcitiae tanto pejoris, quod ſapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, ſic ut tandem liquido perſpiceret, hominum idiotarum vitam adeo praeſtare, ut, ſi ad turbulentas philoſophorum altercationes exigatur, aurum videri poſſit. Aliud eſt Graece χρυσοῦν ἀποδεῖξαι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον, *aurea*

que ; & in ſummum verticem adſcenſum : alius deſpicere opes adhortabatur, & indifferentem putare poſſeſſionem earum : at alius iterum in bonis etiam eſſe divitias decernebat : nam de mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, individua, ſpatia vacua talemque turbam vocabulorum quotidie ab iis dum audiebam, nauſea mihi oriebatur. At omnium illud absurdiſſimum, quod de rebus plane contrariis quum unusquisque eorum diceret, valde præſtantes probabilesque rationes ſup-

τῆς ἕπη, ἢ τ' ἰδρῶτα, ἢ τ' ὀλὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλῳ καλαφροσύν χρημάτων ὑπαρκελεύετο, ἢ [a] ἀδιάφορον οἴεσθ' τ κτῆσιν αὐτῆς. ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι ἢ τ πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. πῶς γὰρ ἂν ἔτι κόσμῳ τί χρὴ ἢ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, ἢ ἀσώματα, ἢ ἀτόμους, ἢ κενὰ, ἢ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὀσημέραι πᾶς' αὐτῶν ἀκοὰς [b] ἐναυτίων. ἢ τὸ πάντων δεινῶν [c] ἀτοπώτατον, ὅτι πῶς τῆς ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῆς λέγων, σφόδρα νικῶντας ἢ πι-

a Ἀδιάφορον] Διάφορον F. In reliquis Edd. bene correctum. b Ἐναντίων] In cunctis Edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκοὰν mutaverat in ἦχον ſtructurae juvandae cauſa. Ego certiſſimam emendationem reposui. c Ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τ ἐναντιωτάτων] Ἀτοπώτατος, περὶ μὲ γὰρ τοι τ ἐναντιωτάτων &c. Sic ſola F. Ἐναντίων P. pro ἐναντιωτάτων.

4. Καλαφροσύν χρ.] Κράτης. G.
6. Ὁ δέ τις αὖ πάλιν . . .] Πλάτων. G.
9. Καὶ * ἀγομένους] Δημόκριτος. G.

* Ἀγομένης] L. Ἀτόμους. M. du S.

ream & beatiſſimam facere vitam idiotarum. T.H.

94. Τῶν ἰδιωτῶν] Ὁ μὲ δὴ πολὺς ὅμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πάνθ. c. 2. A.V.

Ibid. Ὁ μὲ αὐτῶν] Epicurei. J.Br.

96. Ἐκ παντὸς] Τρόπου addi non ſolet : proſſus. J.Br.

Ἐκ παντὸς μετιέναι] Ait Noſter ἐκ παντὸς, omni modo: ſubaudi τρόπου. In de Mercede Cond. c. 8. τούτων ἐξ ἅπαντος θεραπεύει. c. 41. ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ἵνα &c. in Phalaride c. 7. ἐξ ἅπαντος ἀπολῶ σπεύδουσι. & paſſim. Eſt tamen, ubi additur τρόπου, contra ac ſentit Brodaeus, qui IX. Miſcell. cap. 9. id fieri negat. Sed docet id ipſe Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2. ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀπολῶ μὴ ζητοῦντας. Addit quoque Ælianus XII. Ποικιλ. cap. 1. ἐκ παντὸς διαφέρει τῷ τρόπου δηλονότι. nec non Iſocrates in Panath. pag. 266. D. ἐκ παντὸς τρόπου λελύσθαι πειρᾶται τὰς λοιδορίας. J.J.

97. Ὁ δέ τις] Stoici vel Cynici. J.Br.

98. Τὸ σῶμα καλαναγκάζειν] Idem eſt, quod antiſtiti verae ſalutarisque philoſophiae Paulo I. ad Cor. IX, 27. ὑπωπιάζειν vel ὑποπιάζειν ſive ὑποπτίζειν (quarum lectionum utra ſit anteferenda, vix conſtituas) τὸ σῶμα ἐ δουλαγωγῶ. Philoſophorum autem multi perinde atque illi, qui ſacris initiabantur, ad animi conſtantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & ſuppliciis domando corpori ſponte ſuſceptis, quae non ſolum βασάνους vocare, ſed etiam ἀνάγκας ſolebant : atque inde καλαναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, contundere duris laboribus. Quaedam a nobis notata ſunt ad Nigrin. p. 67. T.H.

2. Ἐκεῖνα τὰ Ἡσ.] Nota ſunt omnibus Heſiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ &c. J.Br.

Ἡσιόδου] Vid. Ἔρμ. c. 2. ubi locus ille extat. M. du S.

6. Ἀγαθὸν εἶναι] Hoc Peripateticis videtur. J.Br.

8. Ὅς γε] Mallem ὥς γε. M. du S.

11. Ἀκοὰς ἐναντίων] Hoc ſi mendoſum quiddam tinnire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum eſt, ut ſua Luciano manus conſtet, ἀκοὰν ἐναντίων tanta ipſi vocabulorum inanium ſtribligo fuerat ingeſta, ut auditio quotidiana nauſeam excitaret. Demetr. περὶ Ἑρμ. §. 15. εἴτε ἀκούοις ναυτιῶσι λέγ᾽ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Noſtro placuiſſe Index commonſtrabit. Neque minus, ut auguror, mihi ſucceſſit haec emendatio, quam Kuſtero Praef. ad Jamblich. idem reſtituenti verbum in Phrynicho p. 32. ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοὔνομα, ubi vulgo legebatur, ἐναντίωσα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, ſi lectionem Florentinam attente conſiderarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut exiſtimemus verſum unum & forte alterum periiſſe; nam iſtae particulae περὶ μὲ γάρ τοι conſiſtere nequeunt, niſi aliud quippiam anteceſſerit, cui innitantur: veterem ſcripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an ſcripto codice, compertum non habeo; noſtra ſaltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea θεῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur : legerem potius, Καί τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τ ἐν. &c. Sed prius libri veteres in conſilium fuerint adhibendi, quam certi quicquam hoc de loco definiri poſſit. T.H.

πιθανὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν τοῦτο θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τότοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ὑπνεύων, ἄρτι δὲ ἀνακύπτων ἔμπαλιν.

Ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων [a] ἀτοπώτερον· τοὺς γοῦν αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ὑπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ὑπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν φαμένους χρημάτων, ἑώρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ὑπὲρ μισθῶν παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑποπτεύοντας· τοὺς δὲ τὸν πλοῦτον ἐπαινοῦντας, καὶ μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο ἀσκοῦντας, ἐθαύμαζον ἁπλῶς, ὡς ἐν τοσούτῳ πλούτῳ καὶ τοσαύτῃ ἀφθονίᾳ τῶν ἀναγκαίων ἀπορίαν τινὰ καὶ ἔνδειαν ἐνορῶντες.

peditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse idem adfirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere posses; idque licet scires perspicue nunquam rem eamdem & calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc ut adnuerem, mox vice versa renuerem.

5. Praeterea vero longe hoc illis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae vitae rationem instituere: eos itaque qui contemnere praecipiunt opes, animadvertebam illum in modum iis adhaerere, ut inde divelli non possent, de usuris litigare, pacta mercede docere, nihil non

[a] Ἀτοπώτερον] Γελοιότερον P. L. Margo *A*1*W*.

18. Ἀτεχνῶς] Ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καθάπαξ· ὅ ἐστιν, ἐπὶ λόγου, ἀδόλως, ἀληθῶς· ἄτεχνον τίχνης τοῦτ' ἔστι δόλου. Apud Atticos τίχνη, δόλος· ἀτιχνῶς οἱονεὶ ἀτεινῶς, μὴ ἀφειδοῦντος τοῦ χ. Ἄλλως· ἄτεχνον τίχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte sed virtute vincunt: ἀτέχνως δὲ ὡδὶ τὴν τίχνην δηλοῖ. G.

Ἀτεχνῶς] Ut in *Xenoph. Plat. Demoſth.* ἀληθὴς τέχνη, ὁ δόλος ὡδὶ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄτεχνον δόλου ἀληθέστερον ἐστιν. Capp. V. VI. & ſequ. interpretor ad *Heliod.* lib. 6. tangit in Contempl. capp. XXI. XXII. *J. B.*

19. Τούτους] Τοῦτο magis placet. *T. H.*

25. Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] I. e. *firmiter ac tenaciter adhaerentes illi* (pecuniae) *ita ut ab ea divelli nequirent.* Habet phraſin hanc *Theocrit.* Idyll. XV, 68. ſed perperam diſtinctus & ab Interprete acceptus eſt ille verſus, etiam in nova edit. Oxon.

Πάντες ἅμ' ἰσύθυμοι ἀπρὶξ ἔχομ' Εὐνόα ἁμῶν.
Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë.

Diſtingue, & verte:

Πάντες ἅμ' ἰσύθυμοι· ἀπρὶξ ἔχομ' Εὐνόα ἁμῶν
Omnes ſimul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë.

Idem Idyll. XXIV, 54.

Ἦτοι ὅγ', ὡς εἶδον· ἐπιστύφιον Ἡράκλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαύτω ἔχοντα.

Eum ut viderunt Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam *Ælian.* V. H. I, 3. de rana Ægypt. καλάμου τρύφος ἐδωδιμον πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται. *demordens friſtulam arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor.* Æthiop. X. c. ult. ἀπρὶξ ἐχόμενος καὶ οἱονεὶ συμπεφυκὼς *firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS* Animadv. c. XIII. p. 59.

Ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν] Theocriteï verſus interpunctionem, quam propoſuit Clariſſ. *L. Bos*, & *Scholiaſtes* habet, neque ignoravit *H. Stephan.* Th. L. G. T. III. p. 554. G. Ipſa phraſis tum apud alios frequens, tum in *Eunapio* p. 90. ἀπρὶξ ἔχεσθαι τῶν ἄλλης σοφίας p. 197. τῶν τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως p. 222. τῶν διδόγμασιν ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ αἰχόμενοι. *T. H.*

27. Πάντα ὕποπτα τούτων ὑπομένοντας] Eſt quaſi formula quaedam loquendi ſolemnis, in malam partem potiſſimum accipienda de iis, qui nihil habent penſi, modo pravis artibus libidinem explere poſſint: non diſſimile proximae poteſtatis πάντα ποιῶν τι ἕνεκα πάχεως propterea utrumque *Philo Judaeus* in unum conflavit de Vit. Moſ. p. 648. A. τραχυλιζόμενοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάσαν ὑπομένουσι δρᾶν τι ἕνεκα πάχεως. *Chryſoſtom.* πρὸς τοὺς Ἐκ. παρθ. σωσιν. p. 245. B. πάντα αἰφοῦντας ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσιν ἐκείνῳ ἐκδίδῶ· *ciſtius nihil intentatum relinquent, quam ut illam talia paſſam non ulciſcantur.* Leviter corruptum in *Juliani* Epiſt. XLII. p. 423. B. εἶναι ὁμολογοῦσιν ἀκροποδιαῖοι, καὶ δραχμῶν ἀλύγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντας Edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in *Cebetis* Tab. p. 83. καὶ πολὺ ὑπερβάλλουσι πράγματα ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀνιαρότατα δοκοῦντα εἶναι· ubi ſi refcribendum eſſe dixeris πολὺ ὑπερβάλλουσι πράγματα, nemo, niſi fallor, vulgatum ὑπερβάλλουσι ſervare volet aut interpretatione quaeſita tueri; praeſertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀνιαρότατα δοκοῦντα εἶναι, & ad iſtum *Cebetis* locum p. 21. ἀναγκάζει ταύτας ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πολὺ ὑπομένειν, καὶ ἀχρηματεῖν, καὶ πολλῶν ἕνεκα τούτων ἅτα ἐπὶ βλαβερά. Meliorem in partem adhibuit *Sopater* apud *Stob.* p. 311. ὑπομενοῦσιν πάντα ἐναίσιμοι τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ πολλῶν κακῶν εὐλαβουμένῳ· *nullum eſt periculum ſubterfugiendum illi, qui magis reformidat male*

non pecuniæ causa perpeti : illos porro, qui gloriam abjiciendam putent, gloriæ causa cuncta suscipere ; voluptatem denique pæne omnes criminantes, at privatim huic soli adfixos.

6. Frustratus igitur hac spe magis etiam molestè ferebam, sensim tamen me consolans, quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob prudentiam celebratis demens sim, & veri hactenus ignarus circumvager. Jam mihi insomnem aliquando noctem horum causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare auxilium cujusdam magorum Zoroastris discipulorum & successorum : fama autem cognoveram eos incantationibus & sacris quibusdam aperire

μάνιας. τὸς τε τ δόξαν ἀποβαλλομένους, [b] αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὑπιτηδεύοντας ἡδονῆς τε αὖ αὖθις ἅπαντας καλινγορῆντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.

Σφαλεὶς ἓν ᾧ ταύτης δ ἐλπίδ@ ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον, ἠρέμα ὡδαμυθόμην ἐμαυτὸν, ὅτι μ πολλῶν, ᾧ σοφῶν, ᾧ σφόδρα ὑπὸ σωφέσει ἀβεβοημένων, ἀνόητός τε εἰμι, ᾧ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν ὡφιέρχομαι. καί μοι ποτὲ ἀβαγρυπνῆντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τιν@ τ μάγων, τ Ζωροάστρου μαθητ῀ ᾧ ἀβδόχων· ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε ᾧ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε ᾧ ἅδου τὰς πύλας,

b Αὐτῆς ἕ. π. ἐπ.] Αὐτοῖς F. vitiose. Major variatio in P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα ᾧ πράττοντας ᾧ λέγοντας cum quibus fere consentiunt Excerpta L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. ᾧ λέγοντας Ϲ πράττοντας. Poterant haec *Luciano* non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur : formula loquendi solemnis πάντα λέγειν Ϲ πράττειν, *omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere.*

malo facere, quam malo ab aliis adfici, ut ne quicquam inhonesti patrare cogatur. T.H.

35. Ἐπὶ σωφέσει ἀβεβοημένων] Haec profert *Thomas Mag.* in Διαβόητ@, quum docuisset ἀβόητον & ἀβεβοῆσθαι plurimum in deteriorem partem usurpari, tamen monens μ προδήλως ἰσότε Ϲ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici : ἀβόητ@ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ *Zenob.* C. V. n. 55. ἐπ' εὐτελείᾳ Ϲ σωφροσύνῃ ἀβόητ@ πόλις. *Dion Chryſoſt.* p. 408. C. Python ἀβεβοημέν@ ἐπὶ τῇ τῶ λόγου δεινότητι. *Diodor. Sic.* XVI. p. 554. D. Mirum est maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud *Stephan.* in Εὐναρία· Λαΐδα τὴν ἐπὶ κάλλει ἀβεβολημένην ἑταίραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, ἀβεβοημένην ; ut *Antonin. Liber.* c. XIII. εἴ τις ἀβοηθείᾳ παρέν@ ἐπὶ κάλλει τ ἰσχυρῶν & c. XXII. ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι ἀβοηθῆναι· *Athen.* XIII. p. 588. B. Leontium ἡ ἐπὶ ἑταιρείᾳ ἀβρόν@ γενομένη. Nequicquam adferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἀβεβολημένους ex *Harpocrat.* in Εὐβίας & Ἠγήμων, atque ex aliis similia. T.H.

41. Τῆ ἅδου τὰς πύλας] Ubi de Orci portis agit ad *Matth.* XVI, 18. non omissus est hic *Luciani* locus a maximo *Grotio*, cui pleraque debet *Jo. Windet* de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diversa ratione κατάγειν εἰς πύλας ἅδου Ϲ ἀνάγειν Deo tribuitur in Sapient. *Salom.* c. XVI, 13. nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς Ϲ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet : illud duntaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι et Ζωροάστρου μαθηταὶ Ϲ ἀβδόχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem : non quod existimem Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri ; nam & *Hesychius*, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γέν@ μάγων πάντα γινωσκόντων· sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀστυρίων οἱ Χαλδαῖοι . . . . . Περσῶν οἱ μάγοι, teste *Clem. Alex.* Strom. I. p. 305. A. *Pausan.* IV. p. 360. Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους Ϲ Ἰνδῶν τοὺς μάγους πρώτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχή· quam in opinionem etsi consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit : *Diogen. L.* in Prooem. §. 2. quare non *Plato* tantum Alcib. I. p. 441. D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τῦ Ὡρομάζου dixit, sed & οἱ ἀπὸ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a *Plutarch.* T. II. p. 670. D. & apud *Dion. Chryſ.* Or. XXXVI. p. 448. D. Ζωροάστρης Ϲ μάγων παῖδις παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppeditabunt *Henr. Valeſ.* ad *Amm. Marcell.* XXIII. c. 6. p. 405. *Marsham.* in Can. Chron. *Stanl.* Phil. Orient. I. Sect. 1. c. 2. 3. *Jo. Toll.* ad Form. Recip. Manich. p. 135. Jam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque inprimis artes divinatorias exercerent, in quibus ma-

nium

λας, καὶ κατάγειν, ὃν ἂν βέλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι καὶ τοῦτόν τινα τῶν ἀμφραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα καὶ πρὸς Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῶν ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὸν τέχνῃ, πολιὸν μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τέγνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βέλοιτο μισθῷ καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ.

Orci fores, & demittere, quem velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendendi copia, adire ad Tiresiam Bœotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quæ sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exsiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem: ibi convenio quendam Chaldæorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem præberet viæ.

7. Tum

51. Θεσπεσίῳ] Θείῳ, θαυμαστῷ, πρώτη G.

nium evocatorum opera requirebatur; idcirco junguntur a *Strabone* XVI. p. 1106. A. ὧδε δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἔτι οἱ λεγόμενοι λεκανομάντεις καὶ ὑδρομάντεις· ὧδε δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι· ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I. §. 3. & 5. ad haec omnino digna sunt, quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisset, talem denique consilii rationem inire coepit: Τί ἂν χρὴ ποιεῖν; ἢ τοῦτο; εἰς Αἴγυπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τὰ ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφήταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὑρὼν χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῆς ἀναπομπὸν, τὴν λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epitome legitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινος πεπυθανομένου· ἡ δὲ πεῖσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum solertia, eamdem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. *Strabo* XVI. p. 1105. ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerint, ita scribit: καὶ ἀφ' τούτου οἱ μάντεις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπανορθώματα ζῶντες καθάπερ οἱ ἀπὸ Τειρεσίου, τῷ τεθνηκότι νόον πόρε Περσεφόνεια οἷῳ πεπνῦσθαι· τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae *Lucianus* imposuit: nam apud *Horatium* quoque in illa facetissima libri secundi Sermonum Ecloga quinta Ulyxi quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protrita refert *Eustath.* ad Od. K. p. 1665. *T. H.*

54. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ] Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τῦ, quod inserendum est: μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ τῦ .... καθηγήσασθαί μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat; nam prava praecedentium Edd. Interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατάγων ἐπὶ τὸ Εὐφράτου ἔυθυ deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥᾳδίῳ τινὶ μαχαίρᾳ ἐπιλέγων. *T. H.*

60. Πρὸς ἀνατέλλοντα] Ita restituit hunc locum *Bz.* & postea *Benedictus* & *A.* Omnes enim reliquae Edd. unico verbo legebant προσιόντα. quo facto in De Mort. Peregr. c. 39. *Tan. Faber* legere jubet, προσανέχοντα τὸν ἥλιον· Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. *M. du S.*

63. Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθέγξατο] Castigo ἀφωνὲς. *J. Br.*

Ἀσφαλές] *Def. Herald.* emendat ἀσαφὲς, quod etiam est in uno Cod. Regio. & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. *J. B.*

Καὶ ἀσφαλὲς ἐφθ.] Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. *Th. M.*

Ἀσαφὲς] Variant hic Edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλὲς habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλὲς tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφὲς autem, praeter ea, quae *Bourdelotius* adfert, in Ed. *J.* invenimus: Salmuriensis Editor etiam admisit. In hac voce frequenter erratum. *M. du S.*

Ἀσα-

47. Tum me adſumtum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem ſummo mane, & ad orientem ſolem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui ſunt in ludis, præcones, volubile quiddam & inconditum proferebat; niſi quod videretur genios aliquos invocare. At poſt incantationem, quum ter in faciem meam inſpuiſſet, redibam rurſus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreæ nuces; potus lac, mulſum & Choaſpis aqua; lectus ſub divo in herba. Poſtquam vero ſatis erat præparationis, circa mediam

Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἅμα ἕῳ, ἑωθεν, [a] πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, [b] ἣν ὑ σφόδρα κατήκουον· ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπιτροχόν τι καὶ [c] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἐμπτύσας, ἐπανῆκε πάλιν, οὐδένα τῶν [d] ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον καὶ τὸ τῆς Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ χλόης. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύ-

a Πρὸς ἀνατ.] Secuti ſumus *V2. B2. S.* & *A.* In ceteris Edd. prave προσανατέλλοντα. b Ἧς] Ἣν ſola *F.* c Ἀσαφὲς] Sic legitur in R. *F. J. S.* In reliquis Edd. ἀσφαλὲς, quod margo *AtW.* itidem in ἀσαφὲς mutavit. Peſſime *Bourdelotius* addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. d Ἀπαντώντων] Hunc in modum recte *J. V2. B2. S.* In *F.* ἀπαίντων in pluribus accentu perverſe poſito ἀπαντόντων.

68. Ἀκρόδρυα] * Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρπούς, καὶ τὰ ἀμυγδαλῶν, καὶ τὰ ἄλλων. *V.*

* Ἀκρόδρυα] *Democrit.* Geop. X, 74. Plura dabunt *J. Bod. a* Stapel ad *Theophr.* H. P. II. p. 89. 342. *Jac. Duport.* ad *Theophr.* Char. p. 378. *T. H.*

Ἀσαφὲς] Ita pro ἀσφαλὲς legendum eſſe monuit ad *Arnobium Deſ. Herald.* p. 43. Ἀσφαλὴς & ἀσαφὴς culpa librariorum ſæpius invicem permutantur. Sic apud *Thucydid.* IV. 86. ἀδὴ ἀσαφῆ τὴν ἐλάθειραν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex *Scholiaſte* liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror *Athenagoræ* loco περὶ Ἀν. τ. N. p. 147. 148. cujus hærentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt Interpretes: Εὔλογός ἐστι πᾶσα ἀπιστία μὴ προχείρως καὶ κατά τινα δόξαν ἄκριτον ἐγχωμιάζη, ἀλλὰ μετὰ τινος αἰτίας ἰσχυρᾶς, κἀκεῖ τὸ κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσαφὲς· illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adjungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀφελὴς & ἀσφαλὴς ſæpe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναϐ. c. XII. *T. H.*

66. Ἐπανῆκε πάλιν] Vix dubito, quin litera ſit erraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανῆκεν· cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cujus in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, potius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut quum magus faſcino depellendo ter in Menippi faciem exſpuiſſet, ipſe demiſſo vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζουσα. Ortum ab imperito lectore vel librario vitium, qui ad praecedens ἐμπτύσας, quod abſolute poni pro ἐμπτύσαντος, vel ἐπειδὴ ἐπτύσατο, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad p. 256. n. 63. Poterant autem ritus ſacri magici purgationesque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat *Sil. Italic.* XIII, 405. & adnotata Virorum Eruditorum ad *Arnob.* I. p. 25. in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaſpis aquam eximie magicis praeſtigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae levitatis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio fere potu nunquam uterentur: vide *Briſſon.* de R. P. I. p. 59. *T. H.*

69. Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] *Choaſpis fluvii aquam.* *J. Br.*

Τὸ τῆς Χ. ὕδωρ] Πολλαμοῦς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπιον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἔπινεν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. *Euſtath.* ad *Dionyſ.* Per. v. 1073. *A. V.*

νύκλας ὅτι τ Τίγρητα ποταμὸν ἄγαγὼν ἐκάθηρε τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγισε δᾳδί, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τ ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑπολογορύσας· εἶτα ὅλον με καλαμαγεύσας καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπλοίμην ὑπὸ τ φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τ οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ τολοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν.

noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, detersitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me totum quum arte magica incantassetet circumiissetet, ne læderer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandæ intenti eramus.

Αὐτὸς μὲν ἦν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ [a] παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα.

8. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimilem Medicæ: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: præcepitque, si quis roget me nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Or-

a Παρεκελεύσατο] Παρεσκευάσατο F. a qua merito omnes reliquae discesserunt.

75. Ὑπολογορύσας] Ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρέμα γογγύσας. V.

72. Ἐκάθηρε] De hoc ritu *Casaubon.* ad Theophr. Char. p. 302. 303. *M. du S.*

73. Ἀπέμαξε] Περιμάξαι & περικαθάραι interpretatur *Casaub.* ad *Theophr.* tangit & ad *Athen.* Legendi Interp. *Aristoph. Hesych. Suid. Eustath.* *J. B.*

74. Σκίλλῃ] Hanc Pythagoras in limine januae suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. *J. Br.*

Sumsit a *Plinio* H. N. XX, 9. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VIII, 47. *T. H.*

Ibid. Ἅμα δ' ἦν ἱκανὰ ἐπεσκευωρήσας] *Ubi vero satis superque preparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & abstersit, faceque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, lustravit.* Verbum hoc ἐπεσκευωρήσας *Scholiastes* exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἀρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Cæterum occasione hujus verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus *Hesychius:* Γογγύζειν, φθέγγεσθαι σὺ θορύζων. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθορύζειν. Sic quod paullo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ θορύζειν τὸ τὰς ὄς φωνῶν, &c. *Hesychius* videtur omnino dedisse, Γογγόζειν, τονθορύζειν, τὸ τὰς ὄς φωνῶν. Etenim θορύζειν vox est plane extra usum; licet *Etymologici M.* auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τὸ τονθορύζειν originem perveltiget. Eodem significatu dixerunt Graeci & τονθορίζω· *Hesychius* iterum, Τονθορύζει, ἀτάκτως λαλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθορίζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθορύζει substituunt; nam præterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ, τονθορίζει omnino profectum esse ab *Hesychio*, ut qui per id dicat idem, quod per τονθορύζω, significari; tum usus eo est *Lucianus* in initio Deorum Concilii Μηκέτι τονθορίζετε, ὦ θεοί. Agnovit quoque *H. Stephanus* τονθορίζειν ex *Hesychio.* *J. J.*

76. Περιελθὼν] Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cujus in purgandi cerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειάσαι, περικαθάραι, κυρίως θείῳ *Hesych.* quem itidem vide in Θέλγων. Θειοῦται. Θειώσω, καθαρῶ, quae praecedentis, quod plane removendum, est emendatio: apud eundem Θειώματα, τὰ περικαθαρτήρια, non alia sunt, quam θειώματα. Attamen in *Luciano* nihil oportet mutari: nam ut ab incursu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεσθαι solet adhiberi. Noster in Philops. §. 12. Θεὸς δ' ἐμὲ καθαγίσας τ τόπον περιελθὼν ἐς τρὶς &c. homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum stato convolant, *Aelian* de Anim. XI. c. 1. καὶ περιελθόντες τ νεὼν, καὶ οἱονεὶ καθήραντες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιαγωγὴ *circumferre* quasi propria lustrationibus verba: *Athen.* XIV. p. 626. F. καθαρμὸν τ πόλεως ποιήσαντες σφάγια περιαγαγόντας κύκλῳ τ χώρας ἐπάσης. *Polyb.* IV. p. 405. καθαρμὸν ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιήγαγον τ τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τ χώρας πάσης. Athenis περίστιαρχοι erant partes περιαγωγεῖν καθάρσιον περὶ τὴν ἐκκλησίαν, quos *Suidas* ait ἔθυθεν περιέρχεσθαι χοιροφορούντας. Adde *Herodot.* I, 84. *Hippocrates* autem περὶ I. N. p. 302. v. 35. ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. *T. H.*

78. Ὡς εἶχον] Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. *J. Br.*

80. Ἔδυ] Ἐνέδυ orationi prosae melius conveniet. *T. H.*

82. Φέρων] Φέρων redundat. *J. Br.* *Ibid.*

Orpheum. PHIL. Quorſum illud, Menippe? neque enim intelligo cauſam vel habitus, vel nominum. MEN. Atqui perſpicuum illud quidem eſt, nec prorſus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos deſcenderunt, exiſtimabat, ſi me illis adſimilaſſet, fore ut facile cuſtodiam Æaci fallerem, & ſine impedimento transirem, utpote conſuetior, tragiceque plane commendatus ab ipſo habitu.

ΦΙΛ. ὡς δή τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕΝ. τὸ μὲν προόδιλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ πάνυ λεληθὸς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οἵτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες εἰς ᾅδου κατελήλυθασιν, ἡγεῖτο, εἰ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν Αἰακοῦ φρουρὰν ἀφλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα πεδαπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος.

9. Jam igitur illuceſcebat dies, quum deſcendentes ad fluvium ſolvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipſi fuerant & ſcapha, & victimæ, & mulſum, & quæcumque alia ad ſacri rationem conducebant. Ergo impoſitis in navim, quæ

Ἦδη δ' ἦν ὑπέφαινεν ἡμέρα· καὶ καταβάντες ἐπὶ τὸ πλοῖον περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὰ τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ πα-

96. Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν πλοίων ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. *V.*

Ibid. Τῷ πίλῳ] Optime *Rubenius* de R. V. II, 15. *Thomae Mori clavum* rejecit: cui tamen errori anſam forte dederit vel leoninae pellis proxime ſuccedens mentio, vel ῥοπάλῳ lectum pro τῷ πίλῳ quod, etſi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πίλος alibi quoque ῥοπάλου ſedem occupavit: nam apud *Diodorum* certe XVII. p. 615. B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Athenienſis Dioxippi pugna, ubi hic prodiiſſe nudus & oleo nitens narratur, pro ἔχων πίλον σύμμετρον ſine controverſia reponendum eſt ῥόπαλον quod non tantum ex ſequentibus manifeſto patet, in primis quando notat Dioxippum practuliſſe ἀφ' ὧν περὶ τὸ ῥόπαλον ἰδιότητα πρόσοψιν Ἡρακλειωτικήν, verum etiam ex *AElian.* V. H. X, 22. & *Curtio* IX, 7. qui *validum nodoſumque ſtipitem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit *Philo Jud.* de Cajo, qui cultu vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur p. 1093. B. Σκυτίνην ἔνδοτε ἀλωπεκῆν ἐλαμβάνεν, ποτὲ μὲ λεοντῆν ἐ ῥόπαλον ἀμφότερα ἐπίχρυσα, ἀφοσιούμενον εἰς Ἡρακλέα· ποτὲ δὲ πίλους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ἐπότε ἀσκοῖτο εἰς Διοσκούρους. De pileis autem Caſtorum & Ulyſſis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. *T. H.*

86. Ὡς δή τί] Τὰ ὡς δὴ abundare videntur. *F. G.*

Ὡς δή τί τοῦτο] Particularum uſus non vulgaris: hunc & alium *Luciani* locum Θ. Κρ. p. 255. v. 46. adnotavit *H. Stephan.* Th. Gr. L. T. IV. p. 817, G. In *Dione Chryſ.* p. 127. D. vim earum Interpres minime percepit: ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήματα ταῖς πόλεσιν ἡμῖν σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἀκλεᾶ οἰκήματα &c. Haec paulo vitioſius eduntur: quam particulam negativam μὴ (ſic enim legitur pro μὲν, quod reſtitui) expungi voluit *H. Valeſ.* in Not. *Manſſac.* ad *Harpocrat.* melius infra delebitur in iſtis, μὴ τὸ σφόδρα εὔπιστον &c. *T. H.*

90. Ἡγεῖτο] μοι ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἰ μοι ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. *Th. M.*

Ἡγεῖτο εἰ μοι ἀπεικ. &c.] In qua editione hanc pravam ſcripturam invenerit *Marcilius*, equidem ignoro. *T. H.*

98. Μελίκρατα] Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum ſupra c. 7. ſingulari uſus ſit. V. Od. Λ, 27. ad quam perpetuo hic alludit. *M. du S.*

99. Ἐμβαλόμενοι οὖν] In re non diſſimili verbis ſimillimis uſus eſt *Xenoph.* Epheſ. I. p. 13. Παρεσκευάζετο δὴ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἕτοιμοι· καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐνθεῖναι & ἐνθέσθαι, *navi imponere*, quae promiſcue *Xenophon* poſuit p. 72. 82. 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a *Salmaſio* certiſſimus admittitur ad *Vopiſc.* p. 386. ubi pro ſpeciebus anabolicis fruſtra pugnans ἀναβάλλειν perinde ſignificare contendit, atque ἐμβάλλειν, *mercibus* vel *commeatu navim onerare*: cujus poteſtatis exemplum in Graecis ſcriptoribus nequicquam quaeras; nam apud *Heſych.* in Κίονι quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius conſideret, in dubium vocabit. Aliquantum diverſa ratione peccatur in capiendo *Lucae* A. A. XXVIII, 10. καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Vir maximus obſervat, *permiſceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri ſolet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπιθεῖναι ad navim pertinere.* Probandum fuerat ἐπιθεῖναι non ſecus atque ἐνθέσθαι a Graecis uſurpari pro *in navem imponere*; quod aeque difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, ſi lectio conſtet, hiſtorici ſacri mens fuerit talis: *nosque jam jam profecturos onerarunt rebus neceſſariis*: quaſi dicat ingeſtas fuiſſe cumulate, ac velut renitentibus impoſitas. Fateor equidem ſi ἀναγομένοις ex Cod. Vienn. non diſplicet, haud ineleganter potuiſſe ſcribi, καὶ ἀναγομένοις ἐνέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν &

παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἐπιβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε

fuerant parata, cunctis sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad aliquod tempus deferebamur in flumine: post invecti sumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo trajecto devenimus in locum desertum, sylvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est (viam autem præibat Mithrobarzanes) foveam effodimus,

quum in eo eramus, ut in altum solveremus, insulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita *Lucas* reliquerit. Sicut autem *Noster* modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα, non aliter *Philostr.* de V. A. T. IV. c. 13. περί τε ἀναγωγὴν ἡ ναῦς εἶχεν. *T. H.*

2. Κατὰ δάκρυ χέοντες] *Homer.* Odyss. Λ, 5. *J. Er.*

3. Ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ] Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit Scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quicquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile quis persuadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit *Herodot.* I. c. 185. 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvius illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste *Libanio* Or. X. p. 314. A. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν γεωργοὶ διώρυχας ἔνθεν ἐς ἔνθεν καθιστῶντες, ὁπόσα Αἰγύπτιοι τῷ Νείλῳ, χρῶνται ἐς ὕστερον τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut *Arrianus* ait A. A. VII. p. 304. αὖθις κατὰ τὰ ἕλη θαῤῥῶν ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· & mox idem docet, vulgo ferri τὸ βασιλέων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς ἐν τοῖς ἕλεσι διδομηνίους. *Diodorus*, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab *Arriano* differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placeat περὶ τὴν Βαβυλῶνα· quem lacum quum visendi causa intrasset, errore periculoso jactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo *Plinius* scribit H. N. V, 26. Euphratem *dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaeae caput, petere, mediamque permeantem, item quam Otrin* (*Opin* legendum puto) *vocant, distrahi in paludes.* Neque aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poëta *Mar. Victor* lib. I. Genes. *Fustior Euphrates, diti qui gurgite largus Irrigat arentes subjectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum*

se praebet in usus: Donec siccus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis: haud enim arbitror de Pallacopa *Victorem* cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus desinit ἐπὶ τὰ ἕλη ἐς τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀραβίας, ut refert *Strabo* XVI. p. 1076. A. & plenius *Arrianus* illo vexatissimo loco lib. VII. c. 21. Sic etiam in *Dione Xiphilini* LXVIII. p. 784. τὸ ῥεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς θ' ἕλη ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πως τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interjectum erat spatium pedibus emensos fuisse fidem non habet. *Arrian.* A. A. VII. p. 282. ὁ μὲν Τίγρης. . . . διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δίεχε. *Johann. Malelas* in Julian. p. 19. meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυνται οἱ δύο ποταμοὶ, καὶ λοιπὸν λίμνην μεγάλην. quanquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione *Libanius* & *Marcellinus* exponant: ad *Ammian.* XXIV. c. 6. vide *Henr. Valesium.* Ista, ne Scriptori nostro nulla lux adfunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cujus equidem dissensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleti. Quam ob rem, nisi cursum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea *Cellarius* est adeundus G. A. III. c. 16. Sect. 1. *T. H.*

4. Λίμνην] De artificioso hoc lacu lege *Herodot.* I. p. 47. Sed observandum errasse hic hujus Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑποφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex *Herodoto* supra urbem fuisse. *M. du S.*

8. Βόθρον ὀρυξάμεθα] Notus fodiendae scrobis ritus in sacris infernis: sed *Homerum* ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517. Λ, 25. plura collegit *De la Cerda* ad *Virgil.* AEn. VI, 243. qui per errorem *Eusebio* adversus Hieroclem tribuit, quod *Philostrati* est de V. A.

mus, oves mactavimus, & ſanguinem circa ſcrobem adſperſum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non jam ſedata voce, ſed quam poterat maxima exclamans, dæmones ſimul omnes invocabat, Pœnas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proſerpinam admixtis etiam

ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ βόθρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾳδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, ἀναμέγεθες δὲ, ὡς [a] οἷός τε ἦν, ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ἐριννύας, καὶ ψυχίαν Ἑκάτην, καὶ [b] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,

[a] Οἷός τε] Οἷόν τε ſola F. Ceterae omnes obnituntur. [b] Ἐπαινὴν] Καιπεινὴν P. ἐπειὴν F, quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν A1. Edd. reliquis inhaeſit.

T. IV. c. 16. Ἀλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυξάμενος, ἐδὲ ἀρνῶν αἵματι ψυχαγωγήσας εἰς Ἀφελέξιν τὴν Ἀχιλλέως ἦλθον. *Lutatius* ad *Statii* Theb. IV, 459. *Tria ſunt in ſacrificiis loca, per quae piationem facimus: ſcrobiculo facto inferis* &c. *Heſychio* teſte conſtat κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον· quod etſi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non eſt *Strabonis* locus, qui docet, quibus cerimoniis Perſae & magi aquae ſacra facerent XV. p. 1065. B. Τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζουσι. *T. H.*

9. Τὸ αἷμα π. τ. β.] Idem eodem libro *Homerus*. *J. Br.*

10. Βόθρον] Mos enim erat antiquis, ut *Feſtus* tradit, in effoſſa terra Diis infernalibus ſacra facere. *A. V.*

14. Ποινὰς & Ἐριννύας] Ut ex uſu variari ſolent fabulae, quae diſciplinam moralem celant, ſic Ποιναὶ & Ἐριννύες alias apud antiquos eaedem ſunt, alias diverſae. Noſter iterum jungendo diſtinxit §. 11. quibus uſus eſt *Barthius* ad *Stat.* Theb. VIII, 25. *Arriani* locum proferens in Epictet. II, 20. p. 234. ubi primum, Ὁρίζω ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον, deinde, καλλιστήραι αἱ Ἐριννύες & Ποιναί. *Polybius* in Exc. Valeſ. p. 117. τὰς Ἐριννῦς & Ποινὰς & Προστροπαίους τὸ δὲ ἐκεῖνον ἠτυχηκότων. Pro iisdem habuerit *Æſchin.* in Axioch. c. 21. nec ne, vix diſcernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐριννύων ἐπ' Ἐρι& & Χά&, atque in infauſta regione λαμπάσιν ἐπιμόνως πυροδόμοι Ποινῶν aeternum plectuntur. *Heſychius* alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incaſſum tentarunt *Kuhn.* ad *Pauſan.* I. p. 105. & *Markland.* Epiſt. Crit. p. 127. emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐριννύσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos diſcordia in Poenis & Furiis. Sed haec jamdudum, & a multis ſunt obſervata: nos illud, quod omnes hactenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere *Plutarcho* de Fluv. c. 19. ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμεν& vitioſiſſime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil adferam emendationi probandae, quam ejusdem Scriptoris locum c. 23. ποινηλατούμε& δὲ ὑπὸ Ἐριννύων ἑαυτὸν ἐρρίψεν εἰς πολεμίους Βάκτρους. *T. H.*

Ibid. Καὶ ψυχίαν Ἑκάτην & αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare *Lucianus* non ſolet: idque ut recipiamus, puto legendum, Ἑκάτην καιπεινὴν Π. *J. G.*

15. Αἰπεινὴν] Pro αἰπεινὴν Περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768. *J. G. G.*

Ἐπαινὴν] Secuti ſumus emendationem Clariſſimi *Graevii*, & ante eum *Varſtii*; de qua controverſia moveri non poteſt. Ed. Fl. ἐπειὴν, quod prope ad veram accedit: καιπεινὴν P. *M. dit S.*

Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν] Quum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox ſit bene Graeca, Proſerpinae nullo pacto conveniat, optime *Graevius* tale reſtituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, ſed etiam apud *Homerum*, quem ubique *Noſter* imitatur, in frequenti eſt uſu; atque adeo in ipſa νεκυομαντείᾳ Od. Λ, 47. unde jam in ſuperioribus huc multa fuiſſe derivata compertum eſt. Vid. Od. K, 491. 534. 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetuſtiſſimae, quarum uſus poſt *Homerum* pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum diſſenſum *Scholiaſtes* explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem adnotavit *Heſych.* Ἔπαινη, ἐπαινετὴ· ἢ δεινὴ & φοβερά· aliam *Euſtath.* p. 1665. v. 7. Ἔστι δὲ ἐπαινὴ Περσεφόνη ἡ αἰδὴ, τουτέστιν, ἐν σκότει διάγουσα· ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἡ δεινὴ, πλουτοδοτούσης καὶ νῦν προθέσεως, ὡς & ἐν ἄλλοις. Quod ex *Proclo* ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 643. *Graevius* adtulit, ille ſine dubio ſumſerat a *Plutarcho*, cujus commentarios Heſiodeos paene totos ſibi vindicavit: audi *Plutarch.* περὶ Παιδ. Ἀγ. p. 23. A. ἔτω δὲ & τὴν ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παρακειμένην εἰρῆσθαι. *Marcell. Empir.* c. XV. p. 112. ſi os, aliudve quid haeſerit faucibus, hos verſus dicendos in aurem ejus, qui offocabitur, praecipit: Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου Ἐξ Ἀΐδ& πέμψειεν ἐπαινὴ Περσεφόνεια· ſunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rariſſimas ad incantationem etiam Poëtae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc ſolum diſcrimen intereſt, quod in editis pro ἐπαινὴ nunc legatur ἀγαυὴ neque dicere habeo, utrum illud temere ſit mutatum, an priſcae lectionis fidem conſervet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei verſu apud *Diacon.* Alleg. Theog. *Heſiodi* p. 268. Εἰνοδίην Ἑκάτην κλήζω, τριοδῖτιν ἐπαινὴν· vulgo ſcribitur ἐφαὴν, quod nullius eſt pretii. *T. H.*

ὠδαμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα.

Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τεθαμβημένος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ τρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεύς. καὶ ἐφαίνετο ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. καταλαβόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα [a] μικρῷ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκησε μέν [b] τοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ με κρούσαντος τὴν λύραν, ἐκαταπαύσατο ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικρῷ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρης τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεως· τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλήν, ὁ δὲ ἄλλό τι συνειρημένος

barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum.

10. Statim igitur omnia ibi quaſſabantur, potentique carmine ſolum fiſſum diſcedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidoloſa foret, ac truculenta. Ipſe pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim jam pleraque, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi deſcendeſramus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum præ metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil ſe commovit, verum me cito pulſante lyram illico ſopitus eſt a cantu. Poſtquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non trajiceremur: jam enim onuſta portitoris erat cymba, ejulatuque plena; quippe ſaucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iſte aliud quiddam contuſum ha-

a Μικρῷ] Recte ſic habent P. L. Margo *AIW.* & S. perperam in plerisque Edd. *μικρῷ*. b Τοι] Τι *J. V2.*

16. Βαρβαρικά] *Nomina . . . ipſo pene timenda ſono. Ovid.* Ep. Her. XIII, 54. & *Noſter* Πάνθ. c. III. *M. du S.*

18. Ἐκεῖνα] Non placet: potius habuerim: *πάντα τὰ ἐκεῖ ἀνεσαλεύετο.* *T. H.*

33. Ἔδδεισεν &c.] *Homer.* Il. N. *J. Br.*

Ἔδδεισεν &c.] *Homeri* verſus Il. Υ, 61. aemulatus eſt *Virgil.* AEn. VIII, 243. *T. H.*

26. Μικροῦ δεῖν] *Fere.* *J. Br.*

Μικροῦ δεῖν] Sic legendum cum P. & L. & *S.* non *μικρῷ*, ut in plerisque legitur. *M. du S.*

35. Πολέμου] Si Lucianeus ſit hic Dialogus, ſcriptum oportuit anno C. 163. *M. du S.*

42. Λειμῶνα μύγιστον] *Homero* manes debent *ἀσφοδελὸν λειμῶνα.* Od. Λ, 538. 572. Ω, 13. Ægyptiis *Homerus* & Orpheo, ſi *Diodoro Siculo* fides I. p. 61. A. Exinde veterum in ſcriptis celeberrimum eſt hoc pratum amoeniſſime conſitum. Aſphodelus per quietem viſus mortem aegrotis praenunciat: cujus mirabilis effectus cauſam manifeſtam quum *Artemidorus* ignoraret, conjecit tamen veroſimile videri, *ὅτι νενόμισαι τὸ εἰς τὸν Ἅιδη πεδίον ἀσφοδιλῶν εἶναι πλήρες* Oneir. III. c. 50. ſatis quidem caute pro ſomniorum interprete, cui nihil iſtarum nugarum incredibile videri debebat. Principem poëtam quantumvis caecum acutiſſimo tamen auditu *ψυχαὶ* vel *σκιαὶ τετριγυῖαι* itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101. Od. Ω. ſub initium, ubi facetiſſime deductas ad inferos procorum umbras cum nexa veſpertilionum ſerie comparat: verſu tamen 9. niſi pro *τετριγυῖαι* in quadam editione priſca cujuscumque Grammatici exaratum fuerit *κεκριγυῖαι*, quo ſpectaverit *Etymologus* p. 538. in Κρίκη ſcribens, *ὁ μὲν ποιητὴς φησι κεκριγυῖαι*, expiſcari nequeo: praeſertim quum *Hipponactis* ſcazon, *Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελὸς τε καὶ κήρυξ*, ſine dubio fuerit prolatus ad eam lectionem adfirmandam, & *κριγὴ* propria ratione dicatur, ut obſervat *Schol. Ariſtoph.* ad Av. v. 1520. *ὁ τῶν ἀπαθηκότων τρισμὸς τοῖς ὀδοῦσι γενόμενος.* Hoc autem utcumque fuerit exiſtimatum, ſcripturam *τετριγυῖαι* in plurimis exemplaribus obtinuiſſe veteres imitando ſignificant: *Philoſtrat.* V. A. T. II. c. 4. *τὸ φάσμα φυγῇ ἄχετο τετριγὸς, ὥσπερ τὰ εἴδωλα.* Icon. I. p. 769. *ἡ ψυχὴ ἤδη ἔπτηνται, μικρὸν δὲ ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ.* *T. H.*

43. Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. §. 22. Reliqua usque ad cap. XIX. continentur in Dial. mort. *J. B.*

44. Τετριγυῖαι] *Homer.* Odyſſ. Ω, 13. *J. Br.*

46. Τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον] *Homerus* tantum deſcripſit Od. Λ, 568. *Χρύσεον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ἥμενον* — vid. *Plat.* Gorg. p. 358. E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de ſuo liberales poëtae ſublimem erexerunt. *Claudian.* in Rufin. II, 477. — *quaeſitor in alto Conſpicuus ſolio pertentat crimina Minos, Et juſtis dirimit ſontes* — ibi *Barthius Lucianum* teſtem advocavit. Vide *Propert.* IV. El. XI, 19. *Stat.* Theb. IV, 530. Sed nulli notior ſua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal & urnam movens arbiter Orci ac quaeſitor Minos: praeterire tamen

habens, ſic ut mihi viderentur ex bello aliquo adveniſſe. Veruntamen optimus Charon ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem eſſe recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egreſſis demonſtravit ſemitam.

ἠνῶ, ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινῶ πολέμω παρόντες. ὅμως δ' ἦν ὁ βέλτιςῶ Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ᶜ ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενῶ, καὶ ὑποδᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν.

11. Quum autem eramus in caligine, præibat Mithrobarzanes, ſequebar ego pone illi adhærens, donec ad pratum ingens pervenimus aſphodelo conſitum: ibi tum circumvolitabant nos ſtridulæ mortuorum umbræ. Senſim autem progreſſi acceſſimus ad Minois tribunal, qui quidem in ſolio quodam ſublimi ſedebat: adſtabant autem ipſi Pœnæ, ſcelerum vindices genii, & Furiæ. Ab alia vero parte adducebantur ordine multi ſane longa catena vincti, qui dicerentur eſſe adulteri, lenones, publicani, adulatores, ſycophantæ, talisque turba hominum cuncta permiſcentium in vita. Seor-

Ἐπεὶ δὲ ἤμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενόῳ αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτοῦ ὅμιλοῦ τὰ πάντα κυκῶντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ

ᶜ Ἐσεδέξατο] F. ἐνδέξατο, pro ſimplici, ut videtur, ἐδέξατο.

43. Ἀσφοδέλῳ] Ἀσφόδελοῦ τὸ φυτὸν ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ φύεται· ὡς Ϲ * παρ' Ὁμήρῳ, κατὰ Ἀσφοδέλου λειμῶνα. V.

44. Τετριγυῖαι] Τρίζουσαι. G.

56. Τελῶναι] Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

* Παρ' Ὁμήρῳ] Od. A, 538. 572. Ω, 13. Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφόδελος per accentum illato ſignificandi diſcrimine. T. H.

men non poſſum neglectum ab aliis inſignem *Philoſtrati* locum, ut tum difficultatem ejus obſcuram, tum errorem *Olearii* non mediocrem amoliar: ſic apud eum Apollonius VIII. p. 352. ἐκ ἄχθεται δὲ ὁδὸ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . . λιγόντων τε αὖ ἐν Ψυχοστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τῷ Σαρπηδόνι ἀποθανόντα χρυσῷ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἔταξεν ἐν τῇ τῶ Ἀϊδωνέως ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' ὑ παρῃτήσατο. Ψυχοστασίαν *Olearius* vocari putat Odyſſ. Λ, *qua Ulyſſes inferos*, *h. e.* animorum *defunctorum* ſedes *legitur acceſſiſſe*. Ut eo nomine, quanquam perraro, non abnuerim inſigniri Odyſſeam Λ. nam in Heroïc. p. 738. v. 11. δεύτερα ψυχοστασία volumen ultimum ſine controverſia notans ſponte cogitationem excitat πρότερας, quae alia quidem eſſe nequit, quam Λ. tum ſimilis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem; huc tamen neutiquam illud adhibendum reor: quippe manifeſtum eſt nihil eorum, quae *Philoſtratus* habet, ſi ſceptrum aureum exceperis, in Odyſſea tota, ne dum in undecimo volumine ſolo reperiri. Intellexit ſophiſta Lemnius tragoediam *Æſchyli* Ψυχοστασίαν, in qua Jupiter, ut ante fecerat *Homero* jubente Il. X, 209. libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adſtarent, & pro ſuo quaeque filio contenderent: vide *Poll.* IV, 130. ubi ſimiliter ἐν Ψυχοστασίᾳ, *Æſchyli* nomen reticens, ſcripſit: doctiſſimorum vero Pollucis Enarratorum opera multum cedit induſtriae *Stanleii* ad Catal. Fabul. *Æſchyli*; ex cujus itidem notatis facile revinci poteſt incogitantia *Th. Reineſii* V. L. II. p. 124. haeſitatione praepoſtera non ſatis in Addendis purgata. Jam quis fuerit Minois exemplo, quem etſi Jupiter juri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitum ſolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obſcurum eſſe nequit. *T. H.*

48. Ποιναὶ] Supra c. IX. *M. du S.*

Ibid. Ἀλάστορες] Παλαμναῖοι δικάσται, vindices ſcelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii.* *A. V.*

Ἀλάστορες] Aliter enarrat *Plutarchus* 529, 2. ſed minus commode. V. *Clem. Alex.* 12, 2. *M. du S.*

56. Τελῶναι] Non ſolet *Lucianus* in hos invehi. Vide *Grot. Flor.* 179. C. *M. du S.*

59. Το-

οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήσαν, ὠχροὶ, ἢ προγάστορες, ἢ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, ἢ κόρακα διτάλαντον ὀπικείμενον. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς ἐωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛ. τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ καὶ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝ. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπολελυμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛ. πάνυ μὲν οὖν. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων.

sim porro divites sordidique fœneratores accedebant pallidi, ventre projecto, podagra capti, boiam singuli canemque, qui bina talenta pendat, impositum ferentes. Nos igitur prope stantes videbamus, quæ fierent, audiebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos novi quidam atque inopinati oratores. PHIL. Quinam hi, quæso per Jovem? illud enim quoque ne dicere refugias. MEN. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras? PHIL. Utique. MEN. Hæ igitur ipsæ, postquam mortui sumus, accusant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt quæ a nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quædam esse fide dignæ, quippe quæ semper adsint, neque unquam absistant a corporibus.

Ὁ δὲ Μίνως ὀπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην

12. Minos ergo cum cura singulos explorans ablegat ad impiorum sedes pœnas sub-

59. Τοκογλύφοι] *Alciphr.* I. Ep. 26. Μίγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι· plura notat cum hoc ipso *Luciani* loco *Berglerus*. Ut supra *Noster* c. 2. junxit ὀβολοστατῶν & τοκογλυφῶν, sic ὀβολοστάτου & τοκογλύφου *Philo Jud.* p. 454. C. *Etymol.* p. 613. Ὀβολοστάτης ἦν ὁ τὰ μικρὰ διανίζων φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in pejorem partem accipiuntur, quam δανειστὴς· utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo pendere solebant pecuniam, & literas in tabulis sculpere. *T.H.*

60. Προγάστορες] Non ad fœneratores, qui alibi macilenti, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. *M. du S.*

61. Κόρακα] Tormenti genus videtur. *F.G.*

Κόρακα] Genus esse supplicii *Budaeus* censuit, teste *H. Stephano* in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis injici poenae aut ignominiae causa *Cujacius* ex l. 7. *D. ad Leg. Jul. de vi publ.* notat Obs. XI, 22. quamvis hic loci vincti ad judicem trahantur: neuter, positis duntaxat *Luciani* verbis, ad ipsam vocem illustrandam quicquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακι corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in *Heronis* Autom. p. 259. ἐπίσπαστον κόρακος, & τῷ κόρακι ἐπισφίγγοντι. *Strabo* III. p. 249. B. ex Artemidoro refert Celtiberorum mulieres ἑκατοντάχηλια σιδηρᾶ φορεῖν ἐχούσας κόρακας παμπληθεῖς ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ προσπίπτουσας (malo πρόσπτ.) πρὸ τοῦ μετώπου πολὺ κατὰ τούτων δὲ τῶν κοράκων, ὅτε βούλοιντο, καθαπτῶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπίπτεσθαι σκιάδιον τῷ προσώπῳ παρέχειν· ὃ νομίζειν κόσμον· ubi sane *Casaubonus*, quando *vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant*, censet, minus percepit rationem horum corvorum, qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum adtractum sustinebant. Marculus etiam januae, qui *Homero* κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπίσπαστον, κρίκος τῆς θύρας, vocatur a Graecis κόραξ & κορακίον· *Gloss. H. Stephani: Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς θύρας, *uncinus, repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commode jungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncos si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus *P. Faber* Semestr. II, 9. & *Baron.* ad Martyrol. Rom. Jan. 19. addideritque egregium *Propertii*-locum IV. El. I, 141. *Et bene quum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: *Dion* certe *Cassius* ἄγκιστρά τινα μιγάλα appellavit LXI. p. 689. quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto jam huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενον κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae *Hesychio* πίδη, &, Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πίδαι,

ſubituros meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tantum non adorari ſe poſtulabant, oſtentationem eorum breviſſimi temporis inanem, & faſtum deteſtatus; itidemque quod non meminiſſent ſe mortales eſſe, ac bona mortalia ſortitos. Hi autem, exutis ſplendidis iſtis omnibus, divitiis inquam, genere & imperiis, nudi demiſſo in terram vultu adſtabant, quaſi ſomnium aliquod ſecum retractantes, quam apud nos habuiſſent, felicitatem. Quare ego iſta quum viderem, impenſe gaudebam, &, ſi quem agnoſcerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuiſſet in vita, & quantos ſpiritus tunc geſſiſſet, quum multi mane veſtibulis adſtabant egreſſum ejus expectantes, impulſi excluſique a vernulis: hicce

ὑφέξουσα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. ἢ μάλιστα ἐκείνων ἠπείλει, τῶν ὅτι πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τεθυφωμένων, ἢ μονονουχὶ ἢ προσκυνεῖσθαι θεμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, ἢ τὴν ὑφαρπίαν μυσαττόμενος· ἢ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοί, ἢ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, ἢ γένη, ἢ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπέρ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν· ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον, ἢ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν τὸν πρὸ τοῦ βίον, ἢ ἡλίκον [a] ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τοὺς [b] πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ θεμένοιλες, ὠθιζόμενοί τε, ἢ [c] ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν.

a Ἐφύσα τότε] Vitium B2. ἐφύσατο *Bourdelotius* expreſſerat in P. b Πυλώνων] P. L. Margo *AIW. F.* πρόθυρων, quae interpretatio eſt. c Ἀποκλειόμενοι] Ἀποστειόμενοι P. Margo *AIW.* & *F.* male.

87. Ἀναπεμπαζόμενοι] Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. *G.*

δυο, quas utrasque copulavit *Ariſtoph.* in Pl. v. 276. apud *Demoſthen.* περὶ Στεφ. p. 494. D. Tromos AEſchinis pater Elpiae ſervivit χούσικας παχείας ἴχνη καὶ ξύλα. Sed deinde, quandoquidem χοῦσικες tum plurali numero plerumque ſoleant efferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσῆισαν, ad σκύλακα delatus ſum huic, ut opinor, loco appoſitiſſimum. Quomodo Latini *canem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici canis datum: δεσμὸν σιδηροῦν exponit *Poll.* X, 167. prolatis *Platonis* comici verbis: Λαβὼν μὲν ὁ τὸ σκύλακα τὸ τοῦ Προξένου, Καππίδα δοῦναι αὐτῷ — ibidem praecedunt κλοὸς, κλοιὸς & ἅλυσις. *Polyb.* p. 1116. M. Acilius, quum tergiverſarentur AEtolorum legati, φάσκων ἅλυσιν ἐπίλυσαι, ἢ σκύλακα σιδηροῦν ἑκάστῳ ἐμβαλεῖν περὶ τὸν τράχηλον videatur, quem haec ipſa loca non fugerunt, *Theod. Marcilius* ad LL. XII. Tab. c. XVIII. Jam ſi legeris in *Luciano*, κλοιὸν ἕνεκα αὐτῶν, ἢ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα δι' ἀνάλωσιν ἐπικρύψω, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius reſtabit, quod ullam in partem offendat. *T. H.*

67. Ἀποτελουμένας σπιὰς] Hoc docet *Plato* in Gorgia. *J. Br.*

Ἀποτελουμένας] Conjiciat aliquis haud abſurde λεπτυνομένας ἀπὸ τοῦ σωμάτων, quomodo locutus eſt *Ariſtoteles*; vel, ſi ſerves ἀποτελουμένας, ὑπὸ τοῦ σωμάτων neceſſe tamen non puto, ut quicquam immutetur. *T. H.*

72. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν] An ſcribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. *F. G.*

78. Πλούτους] Paulo poſt iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7. & paſſim apud hunc. *M. du S.*

79. Προσκυνεῖσθαι θέμ.] Iisdem utitur in Nigrin. §. 21. ubi multo plura reperies hiſce & ſequentibus perquam ſimilia. *T. H.*

91. Ἐφύσα τότε] Mutaverant *B2.* & *P.* fecerantque ἐφύσαλο. Veterem ego eamque genuinam ſcripturam repoſui, quam in reliquis reperio. *M. du S.*

92. Πυλώνων] Ed. *F.* πρόθυρων & ſic P. & L. Utrum rectius, viderint architecturae periti: noſtrum non eſt id definire. Si liceat tamen, quod ſentio, aperire, huic loco convenientiorem exiſtimo vocem πρόθυρων. Vide, quae hac de re habeat *Lucian.* in Μισθ. c. 21. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι ἄνθρωποι . . . . ζηλοῦσι· σὺ δὲ ὁρῶντες ἐντὸς τοῦ κυκλίου ἀγορεύοντα, καὶ ἀκηλίτους ἱστάντα, καὶ τῶν τινὰ ἔνδον γιγνομένων. *M. du S.*

ὁ δὲ μόγις ἂν τῶν ἀνατείλας αὐτοῖς πορ-95φυρᾶς τις, ἢ θείχρυσος, ἢ ἁλουργοποίκιλος, εὐδαίμονας ἤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καλαφιλεῖν. ἐκεῖνο μὲν οὖν ἡνιῶντο ἀκούοντες.

vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro prætexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum saluratores, si pectus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis.

Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· ἦ γάρ τοι Σικελιώτῃ Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος καληγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς [a] σκιᾶς καλαμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικρῷ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τὴν καλάδικης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν παιδθμέ-10νων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν.

13. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est judicium: etenim Siculum Dionysium multorum ac nefariorum a Dione criminum insimulatum, umbræque suæ testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenæus (eum in honore habent, multumque pollet apud inferos) jam jam Chimæræ adligatum exsolvit pœna, dum diceret in multis erudiorum pecunia juvandis eum dextre fuisse versatum.

Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ καλαστήριον ἀφικνέμεθα. ἔνθα δή, ὦ φί-

14. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice

a Σκιᾶς] Ineptam cunctarum Edd. lectionem τοῦς mutavi ex emendatione *J. Fr. Gronovii* certissima.

6. Ἀρίστιππος] Ἀρίστιππος ἔτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης * ὁμωάμους, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους σοφιστής. παρὼν Διονυσίῳ τῷ προσθύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, καὶ ἀκριβέστατα ὡραϊστῶν καὶ †κολακεύων πέρα τοῦ μετρίου. *V.*

* Ὁ μαμμωνὸς δεινῶς] Ὁμόμυνος δεινῶς V. G. non agnoscunt ὁμόμυνος, sed δεινῶς etiam habent. *M. du S.*

In *V.* vidi ὁ μόμυν· hinc pessime dederant in E. A. ὁ μαμμωνὸς. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυράνης ὁμώμυνος, *Cyrenis oriundus.* Mox pro αἰσχρόταλα & παρὰ τῆς μ. ex *V.* correxi αἰσχρότατα & πέρα τῆς μετρίου. Notavit autem ex G. Doctiss. *du Soul* haec Latina mixta Graecis: *Aristippus*] *Cyrenaeus philosophus, deditus ad opsonia & cocos, auxit ejus luxuriam, & accuratissime parasitans & adulans ultra decorum.* *T. H.*

† Κολακεύων παρὰ τῆς μετρίας] Debuit παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τῆς μετρίου, quemadmodum ipse *Lucianus* passim & alii. Sic in Reviviscc. c. 31. Πολυξένη αἰσχρὸν πέρα τοῦ μετρίου. in quom. conscrib. Hist. c. 7. πέρα τῆς μετρίας κολακείας τοιῆς. Adde c. 10. De Saltat. c. 21. 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. *J. J.*

95. Ἀνατείλας] Quasi Sol, quo nomine reges suos parasiti atque adulatores appellabant: Antigonus Hermodoto poëtae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illusit; ὁ τοιοῦτός μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν. Usus est Luciani loco *Barth.* ad *Stat.* IV. Sylv. I, 3. ad *Claudian.* in Rufin. II, 443. *Brodaeus* ad Anth. III. c. XVI. Ep. 2. ubi *Isidorus* Eurneli aucupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὗτος δ' ἀνὴρ ἔπινεν χέρα γαστρὸς ἔκητι. *T. H.*

98. Σκιᾶς] Vide quae supra ad Nigr. c. 11. annotata a me sunt. *M. du S.*

3. Διονύσιον] V. *Corn. Nep.* in Dione. *M. du S.*

4. Ὑπό τε Δίωνος] *Plutarch.* in Dione. *J. Br.*

Ὑπό τε Δίωνος καληγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς τοῦς καλαμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante adfirmavit: πάντας (σκιὰ) τούτους ἐκπεφευγέναι καληγορουμένους τε & διελέγχουσι τὰ ἐπιτηδεύματα ἐφ' οἷς ἐπράξαν ἐν τῷ βίῳ. *J. G.*

5. Σκιᾶς] Cl. *Gronovii* emendationem amplector. *M. du S.*

6. Ἀρ. ὁ Κ.] *Laertius* in ejus vita. *J. Br.*

Ἀρίστιππος] Aristippum Dionysio patronum advocat, quia ejus parasitus fuisse traditur. V. Πλουσ. c. 33. *M. du S.*

9. Προσδεθέντα] Lego ὡραϊσθέντα· absurde enim Chimaerae alligetur; eleganter traditur excruciandus. Vide N. D. XXX. *M. du S.*

10. Τῶν

ce mi ; multa miſerandaque erat audire ac videre ; nam ſimul & flagellorum ſonitus exaudiebatur , & ploratus eorum , qui in igne torrebantur , & tormenta , & cippi , & rotæ : Chimæra diſcerpebat , Cerberus laniando vorabat : una autem omnes puniebantur , reges , ſervi , ſatrapæ , pauperes , divites , mendici ; cunctosque pœnitebat patratorum : nonnullos agnovimus etiam conſpicati , eorum de numero ſcilicet , qui nuper vitam finierant : illi vero præ pudore vultus tegebant , ſeſeque avertebant : quod ſi forte reſpicerent , valde quidem ſervilem in modum , atque adulatorie , illi ipſi , qui fuerant quam putas graves , & ſuperbi aliorum contemtores in hac vita : at pauperibus pro dimidia parte malorum immunitas erat conceſſa ; & quum interquieviſſent , denuo pœnis adficiebantur. Porro illa etiam vidi fabuloſa , Ixionem , Siſyphum , Phrygem Tantalum male ſe

λε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὀπλισμάτων, καὶ τρύβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάρατλε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδαρδαπλε· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πλωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τελουμένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές [b] τι, καὶ κολακικόν· καὶ ταῦτα, ὡς οἶει βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ [c] ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν [d] Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον

b Τι] L. Margo *Alw. f.* in ceteris τι. c Ἀναπαυόμενοι] Διαναπαυόμενοι P. *f.* quod minime ſperno. d Ἰξίονα] Excepta *S.* quam ſequi ſolet Amſt. omnes Edd. Ἠξίονα.

16. Καὶ τρύβλαι] Στρύβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρέβλω τὸ κάμπτω. *V.*

28. Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδίδοτο] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ‡ δεσμοῦ δὲ τοῦτο προστίγματος λέγεται ἐπιφθαλμούσης ἡδονῆς τὴν ἀκοήν. *V.*

‡ Δεσμοῦ . . . προστίγματος . . διίχει] Quid reſpexerit, quidve ſibi velit neſcio. C. & V. *δεσμοῦ* & mox *προστίγματος* & *διίχειν*. *M. du S.*

Senſus eſt : *ipſorum vero quum dicit , quaſi de tributo iaquetur , mirifica voluptate aures* (lectorem) *perfudit.* Indicare voluit elegantiam ejus locutionis , qua pauperibus dimidium quaſi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur : *κακῶν* pro *κακῶν* libertate vitium. *T. H.*

10. Τῶν πεπαιδευμένων] Quo in numero cenſetur Plato. *J. Br.*

16. Ὀκταμόνων] Haud temere ſimilia apud Ethnicos ſcriptores invenias : ſed vide *Noſtrum* ſupra N. A. XXX. infra in Ἰσ. Ἀλ. II. c. 29. & Παθ. c. 8. *M. du S.*

17. Ἡ Χίμαιρα] Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὁ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. *Heſych.* Hujus deſcriptionem vide Il. Z. *A. V.*

20. Πένητες, πλ. πλούσιοι] *Ariſtophanes* in Pluto v. 552. egregie inter πλούσιον & πένητα diſtinguit:

Πτωχοῦ μὲν ἦν βίος, τὸ μὴ κεκτῆσθαι, ζῆν ἐκ τοῦ μηδὲν ἔχοντα. Τῷ δὲ πένητι ζῆν φασὶ μόλις· ἐν τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεται δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι πολὺ ἐπιλείποντα.

Id eſt , *nihil cuam eſt , nihil deſit tamen. Terent.* Eun. A. II. Sc. II. 22. *A. V.*

25. Δουλοπρεπές τι] Eandem lectionem dudum conjectura fueram adſecutus ; paulo poſt ſimili ratione, *φοβερόν τι* ἐ *λάλημα δεδιηκότες* hic enim perinde intelligendum eſt, quod ex *προσβλέποιεν* facile repetas, *προσίδλεπον*. Venerat etiam in mentem , *δουλοπρεπῆς τι* ἐ *κολακευτικοί*, quod, ſi ſcriptus aliquis Codex adſpiraſſet, libenter praetuliſſem , quia congruere videtur aptiſſime cum ſequentibus *βαρεῖς ὄντες* &c. Elegante autem orationis animandae cauſa interponitur *πῶς οἶει* ΘΕnom. apud *Euſeb.* Praep. Euang. v. p. 214. B. Ἐγὼ δ' ὡς ἤκουσα, πῶς οἶει ἡγανάκτησα. *Plato* Symp. p. 1203. A. *πόσης* οἰεῖσθε γέμειν σωφροσύνης. Pari modo *πῶς δοκεῖς Theophilus* apud *Athen.* XI. p. 472. E. ubi male vertitur. *T. H.*

Ibid. Τι] L. & Ed. *f.* In aliis τε. *M. du S.*

29. Διαναπαυόμενοι] Ex P. & Ed. *f.* Reliquae ἀναπαυόμενοι. *M. du S.*

λον χαλεπῶς ἔχοιμι, ἢ τ γηγενῆ Τίτυόν· Ἡράκλεις ὅσον! ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγρῦ.

habentem, terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! jacebat enim ſpatium occupans agri.

Διελθόντες δὲ καὶ τοῦτους, εἰς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ Ἀχερούσιον; εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας, καὶ τ ἄλλον ὅμιλον τ νεκρῶν κατ' ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιοὺς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς· τοὺς δὲ νεαλεῖς, καὶ σωματικότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς ἀφ' τοῦ πολυαρχὲς τ ταριχείας. τὸ μέντοι ἀναγινώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τ ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ ἀφ' πολλῆς ἀναθεωρῆντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ, καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τ

15. His quoque præteritis in campum nos inferimus Acheruſium, invenimusque ibi ſemideos, & heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus diſpertitam turbam ibi commorantem; veteres alios ſituque mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios recentes & compactos, illosque in primis Ægyptiorum fere inſolubiles ob condituræ durabilitatem. Quamobrem unumquemque dignoſcere non admodum erat facile: omnes enim plane ſibi invicem fiunt ſimiles oſſibus nudatis: vix tamen permultum tempus contemplati eos noſcitabamus. Jacebant autem acervatim obſcuri, ignotique, & nihil eorum, quæ apud nos pulcra videbantur, ſer-

32. Χαλεπῶς ἔχοιμι] Quam frigida haec, & *Luciano* indigna! Plura ſunt in hoc opuſculo ejusdem farinae, quae maturum judicium minime ſapiunt, & ſcriptorem arguunt aut a *Luciano* diverſum, aut certe *Lucianum* ipſum juniorem & nondum ſubacti ad has res judicii. *M. du S.*

Χαλεπῶς ἔχοιμι] Hoc ſi ad Tantalum ſolum pertineat, omnino deſiderabit ὑπὸ τῦ δίψους ſed literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοιμι, ut Ixionem & Siſyphum ſimul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod in his Vir Clariſſ. *M. du Soul* animadvertiſſe ſibi viſus eſt, ego quidem, qui meus eſt ſtupor, nullus ſentio. *T. H.*

Ibid. Καὶ τ γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσον] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον; *J. G.*

Ibid. Γηγενῆ] *Terrae filium.* *J. Br.*

33. Τόπον ἀγροῦ] *Homer.* Odyſſ. Λ, 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριαύχενα υἱὸν
Κείμενον ἐν δυσπλήθρῳ· ὃς ἐπ' ἴουσι κεῖτο πέλεθρα. *J. Br.*

39. Εὐρωτιῶντας] Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα junxit itidem *Gregor. Nyſſ.* ad Pſalm. p. 364. B. ſed voce nonnihil vitiata: καὶ ἀφ' τοῦτο παλαιός τις ἐξ ἐρρωτιῶν ἐγενόμην. Εὐρωτιῶν legendum ex hoc *Luciani* loco, ubi eadem illa copulentur, ſe didiciſſe monet *D. Hoeſchel.* ad *Phot.* p. 293. *T. H.*

40. Ἀμενηνούς] *Homer.* Odyſſ. K, 521. 536. *J. Br.*

42. Αὐτοὺς] In libris omnibus legebatur hic αὐτοὺς, nullo prorſus ſenſu. Ego vero αὐους ſcriptum fuiſſe pro certo habeo. Vide Πάνθ. c. 8. *M. du S.*

Αὐτοὺς] Non diffiteor αὐους ingenioſe cogitatum, & primo adſpectu blandiri. Attamen re diligentius expenſa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam requirat τὸ πολυαρχὲς τ ταριχείας· nam hoc quidem eum in modum ponitur, ut praecedentis cujuscumque vocabuli rationem prodat: jam ſi forte αὔας commode dicuntur AEgyptiorum νεκροὶ ἀφ' τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora mortuorum exſiccantur, etiamne pari modo reſpondebit ἀφ' τὸ πολυαρχὲς τ ταριχείας; nihil, me judice, minus. Per illa veſtigia dum corruptae voci medicinam quaero, *incidit* ἀλύτους, literarum certe ſimilitudine tam propinquum, ut facilis errandi cauſa ſponte in oculos ingeratur: praeterea quam ſit oportuna verbi virtus huic loco, pronum eſt docere. Λύεσθαι & ἀλύεσθαι a Graecis uſurpari ſolent de iis rebus, quae compage ſoluta dilabuntur ac diſſipantur: atque inde ἄλυτα quae vel plane non, vel difficillime ſolvuntur, *diſjectisve* partibus intereunt. Illa poteſtas optime patet ex *Ariſtotel.* Meteor. IV. p. 101. ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πήγνυται, τὰ μὲ ἄλυτα, τὰ δὲ λύσιμα ὑγρῷ· mox: οἱ μυελὸς ἄλυτος· νίτρον δὲ ἐξ ἁλὸς λυτὸν ὑγρῷ· paulo poſt: τὰ μὲ λυτά ἐστιν, οἷον νίτρον· τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος ἐξ ἁλός· ibidemque ſaepius occurrit. *Plato* Tim. p. 1054. A. in illa admirabili auguſtiſſimi ſerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γεγέρθαι ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος· τὰ μὲ οὖν δὴ δεθέντα πᾶν λυτόν· τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν ἐξ ἔχον τὸ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δ' ἀ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲ οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲ δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapſum tandem in cineres ac pulverem ſolvitur: *Æſchin.* Dial. III. §. 19. & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod poſt mortem in elementa, unde fuerat conflatum, diſſi-

ſervantes. Quinimo, multis eodem in loco ſceletis jacentibus, cunctisque ſimilibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbes intuerentur, nudosque dentes oſtenderent, mecum hæſitabam, quo ſigno diſcernerem Therſiten a formoſo Nireo, aut mendicum Irum a Phæacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius priſtinorum indiciorum ipſis adhærebat, ſed conſimilia oſſa erant, incerta nullisque notis inſcripta, ſic ut a nemine amplius diſtingui poſſent.

16. Tum vero iſta videnti videbatur mihi hominum vita pompæ cujusdam longæ ſimilitudinem habere; adminiſtrare vero atque ordinare ſingula fortuna, diverſos ac varios pompam ducentibus habitus adtribuens: hunc enim oblatum regali cultu

παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοιτες. [a] ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων [b] ὁμοίων, φοβερόν τι, καὶ ἀφάνεσον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτόν, ᾧ τινι ἀφαιρήσομαι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μελαίτην Ἶρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι ἀφανερίζεσθαι δυνάμενα.

Τοιγάρτοι ἐνταῦθα ὁρῶντί μοι ἐδόκει ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπή τινι μακρᾷ προσοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ Τύχη, διαφορὰ καὶ ποικίλα τοῖς [c] πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ

a Ἀμέλει] Ὡς P. L. *J.* Margo *AIW.* Eſt interpretamentum. b Ὁμοίων] Ὁμοίως F. c Πομπεύουσι] Πομπάταις P. L. *J.* Margo *AIW.*

50. Σκελετῶν] Ἀπεξεσμένων. *G.*

diſſipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic neceſſariae calamitati obſiſtere conabantur conditura & odoribus AEgyptii, ut ne poſt obitum quidem cariſſimorum pignorum conſpectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa ſecula lineamentis integris cadavera conſtarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averſas, cito diffluerent. *Plato* Phaed. p. 60. F. συμπιτὸν γὰρ τὸ σῶμα ἐστὶ ταριχεῦον, ὥστε καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ταριχεύοντες, ὀλίγου ἅπαν μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον· ante dixerat σώματι τάχα ἀφανίσαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ ἀθάνατον ἀδιάλυτόν πως εἶναι &c, τὸ ὁρατὸν σῶμα .... ἃ δὴ νυνὸν καλοῦμεν, ἆρ' οὐ προσήκει ἀφανίζεσθαι ἐς ἀφανίστιον καὶ ἀφανῆσθαι. Hinc patere arbitror, cur *Noſter*, poſtquam memoraverat quosdam mortuorum παλαιᾶς καὶ σωτηρικὸτας, qui tamen brevi tempore communem ſortem ſubituri videbantur, addiderit appoſite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, *indiſſolubiles*: quam vero ob cauſam? quidve tandem hanc ipſis in longiſſimum tempus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. Iſta quum aptiſſime cohaereant, non plane noſtra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. *Luciani* locum uſurpavit *Gataker.* ad *Antonin.* IV. §. 48. *T. H.*

44. Οὐ πάνυ τι ἂν ῥᾴδιον] *Gataker.* ad *Antonin.* VI. §. 24. ubi horum multa profert, ſcripſit ὑ πάνυ ἂν τι ῥᾴδιον male factum, ſi de induſtria ſeparavit particulas, quae Attico more conjungi ſolent, ut monuit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 74. Saepe *Noſter*: Ἐπισκ. c. XII. *Dion Chryſ.* initio Charidemi: ὑ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιζάμενος. *T. H.*

49. Ἀμέλει] P. L. & Ed. *J.* ὡς pro ἀμέλει habent. *M. du S.*

Ἀμέλει] Recepta per editiones interpunctio fortaſſe paucos offendet, neque ipſe temere movendam putem: nihilominus, ſi res mei ſit arbitrii, hanc partem usque ad προφαινόντων praecedenti membro adjungi malim; tum porro ſubſequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim: ἠπόρουν ὖν πρὸς ἐμαυτόν ſic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehenſionis integrae juſtiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι & διάκενον δεδορκότων, perparum intereſt: ſic tamen Ed. princeps addita poſt ὁμοίως majore diſtinctione: unde ortum videtur, ut poſtmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum cenſuerint. *T. H.*

55. Τὸν μελαίτην Ἶρον] *Homer.* Odyſſ. Σ. *J. Br.*

Ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.] Ab Alcinoo. Odyſſ. H. *J. Br.*

56. Πυρρίαν] Vid. Ὀρχ. c. 19. & Τιμ. c. 22. ubi de eo dictum eſt. Sed quis ille nobilis coquus in hiſtoria? niſi forſan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex *Athenaeo* dixi. *M. du S.*

ἡ Τύχη βασιλικῶς [a] διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους περιδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν σείσασα τῷ ἀγάλματι· τῷ δὲ οἰκέτῃ σχῆμα ἐπέθηκε· τὸν δέ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι [b] δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφιέσασα τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὸν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμαλώτου σκυβάλην ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὸν Πολυκράτους τυραννίδα [c] μελετήσαντα. καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι· ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστον ἀποδὺς τὸν σχῆν, καὶ ἀποδυσάμενον τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεσθαι, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρον. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπισᾶσα ἡ Τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ

instruxit, tiara impoſita, ſatellitibus additis, & capite diademate coronato: alteri ſervilem ſchemam circumdedit: alium quendam formæ decore ornavit: illum deformem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, formis decet componi hoc ſpectaculum. Sæpe vero per mediam pompam immutare ſolet nonnullorum habitus, haud ſinens ad finem usque pompæ intereſſe quo collocati fuerant ordine: atque adeo detracto priore veſtitu Crœſum coëgit ſervi captivique ornatum ſuſcipere; Mæandrio contra, qui hactenus in pompa ſervis erat immixtus, Polycratis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permiſit uti habitu. Verum ubi pompæ tempus præteriit, tunc unusquisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore, qualis erat ante, fit nihil ab alio quolibet diverſus. Sunt autem, qui præ dementia, quando repetit ornatum inſtans ipſis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur quaſi

a Διεσκεύασε] Ἐσκεύασε P. Margo *AIW.* b Δεῖν γενέσθαι] Δεῖ P. δεῖν γίνεσθαι Margo *AIW.* c Μελετήσαντα] Jure ſic repoſitum in *Bl. 2. P. S. A.* quum in vetuſtis foret *μετανάστην.*

66. Διεσκεύασε] Scenae proprium; qualia ſunt σκηὴ, ἀγασκηὴ, κατασκηὴ, συσκηὴ, & inde ducta verba. *Heliodor.* I. p. 3. μύριον εἶδος ὁ δεῖπνον ἐπὶ μικροῦ τοῦ χαρίου διεσκεύασεν quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpoſitis adjicit ταυτὸν δὴ τοῦτον ἐποίησεν. *Oenomaus* apud *Euſeb.* Praep. Euang. V. p. 229. B. Εὐριπίδης, ἅτε ἐπὶ τῷ ἀγασκεύασαι αὐτοὺς γενόμενος ἀσοφίας quorum mentem *Vigerus* minime percepit. *Noſter* παρὰ τὸ Περ. τελ. ſub initium: τῷ πράγματος, vel potius, ut *Faber* voluit, τῷ θεάτρου ἀγασκηῇ. quemadmodum in *Achill. Tat.* II. p. 129. τὴν συσκηὴν τοῦ θεάτρου a qua re ipſa diverſa non eſt Cod. Flor. lectio τὴν κατασκηὴν, quam ſibi non diſplicere teſtatur *Salmaſius.* Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio ſcenae ſimillima, uſurpari nihil eſt quod miremur: potius autem hic loci compoſitum, quam, uti in aliis Codd. extat, ἐσκεύασε, probaverim. Jam tiaram & diadema, ſive regium inſigne candidae faſcias ob tiaram circumvolutae, ut ſaepe ſolet, diſtinxit *Noſter*, qua de re monuit *Barn. Briſſon.* de R. P. I. p. 32. Simili modo cauſa regum Macedonum diademate ſuit cincta; unde κανοῦν διαδηματοφόρον *Plutarcho* T. I. p. 942. C. quod illuſtrat *Arrian.* A. A. VII. c. 22. Duris apud *Athen.* XII. p. 536. A. 537. F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *T. H.*

71. Δεῖ] P. ſolus: in aliis δεῖν. *M. du S.*

74. Διαπομπεῦσαι] *In pompa transvehi, pompatice transire H. Stephanus* exponit in Th. L. G. T. III. p. 201. melius Interpretes: *pompam finire cum iisdem inſignibus & ornatu.* *T. H.*

77. Μαιάνδριον] De eodem in Ἔκτωρ. c. 14. At apud *Herodotum* III. c. 123. Μαιάνδριος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, ἐς οἱ ἦν γραμματιστής. De proditione in illo *Herodoti* loco non aliter liquet, quam quia ſupellectilem Polycratis in templo Junonis ſuſpendiſſe poſt ejus mortem dicitur: ſed ex ſeqq. paginis patet, ſucceſſiſſe eum Polycrati; & ſemel atque iterum legitur ibi ejus nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non ſit opus. *M. du S.*

Μαιάνδριον] Vide *Fac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII, 33. ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili diſcrepantia Protagorae pater *Diogeni* L. IX, 50. Μαιάνδριος, *Philoſtrato* Μαιανδρίος. *T. H.*

79. Μιλησίους] Scribe μιλησίδους. *F. Br.*

Μιλησίους] Antiquiores fere Edd. μιλησίδους, quod prima Ba. mutavit; merito. De mendo monet etiam *Casaubonus* ad *M. Aurel.* XI, 20. *M. du S.*

87. A

quasi propriis suis rebus orbati, non ea reddentes, quæ ad parvum tempus mutua sumserant. Opinor autem eorum, qui versantur in scena, sæpe te vidisse tragicos actores istos, qui, prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Priami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam sustinuit, confestim servus prodire solet a poëta jussus: at finito jam dramate, quum exuerit eorum quisque auro sparsam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a cothurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Agamemnon Atrei filius, neque Creon Menœcei, sed Polus Charicles Sunienſis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ἢ ἔχω, ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο, ἀποδιδόντες. [d] Οἶμαι δέ σε καὶ τὸ ὅτι τὰ σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους, πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, ἂν τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸν Κέκροπα ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενον, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προελθὼν ὑπὸ τῶν ποιητῶν κελευσμένων. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ ἱκαλαβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους Συνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἐδόκει.

ΦΙΛ.

[d] Οἶμαι δὲ σε] Hoc loco ex *A. W.* eo inserui: R. subjectum habebat post ἑωρακέναι.

94. Σεμνῶς] Τὸ σεμνὸν, τὸ ὑπερήφανον, ἢ ἁπλῶς σεμνόν. *G.*

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] Ἐμβάται καμπικὰ ὑποδήματα μεγάλα τι καὶ * τὰς κνημίδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τοῦ πρὸς μαῖζον ὕψος τὸ χαμαίμορον ἄγειν. *V.*

* Τὰς κνημίδας ἐξ.] A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: extant omnia in C. nisi quod ὑψηλὰς *M. du S.*

87. [a] Ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο] Abripi se passus fuit Interpretum errore Clariss. *J. Jens.* quando L. L. II. p. 302. haec posita censet pro οὓς ἀποδιδόντες τυγχάνω, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. [a] Ἃ ἐχρήσαντο nihil aliud quam, *quæ mutua sumserant*, vel *acceperant a fortuna*; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies *Cebetis* sententiam p. 61. 63. *T. H.*

88. Ἐχρήσαντο] *Mutuati sunt.* *F. G.*

Ibid. Οἶμαι δὲ ἐ τοῦ &c.] Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε sed quum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet *Lucianum*. Appositi sunt *Petronii* versus c. 80. p. 400. quos Vir magnus *Ant. Schultingius* ad oram libri adnotarat: neque *Jun. Dousam* Praec. I. c. 19. ubi eosdem explicabat, Scriptoris nostri locus praeteriit. *T. H.*

89. Ἐωρακέναι σε τοὺς] Illud σε ex MS. R. G. in textum recepimus. *M. du S.*

91. Κρέοντας] Confer infra *A. Mod.* c. 5. *L. K.*

95. Προῆλθεν] De usu verborum προέρχεσθαι, παρέρχεσθαι, παριέναι scenico notavimus p. 33. *T. H.*

99. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] Eadem utitur comparatione *Just. Martyr.* Epist. ad Zen. & Ser. *J. B.*

1. Ἀπὸ τοῦ ἐμβατοῦ] E *tragici aut comœdis sublimioribus calceamentis*, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. *J. Br.*

Ibid. Ἐμβατοῦ] Vid. *Ex. Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἐμβατεῖς. *T. H.*

3. Πῶλος . . . Σάτυρος] De priori videsis *A. Gellium* VII, 5. & *Nostrum* A. Mod. c. 5. Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. *M. du S.*

4. Συνιεὺς] Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. *J. Br.*

Ibid. Σάτυρος ὁ Θ.] Cum aliis Satyris hunc etiam recenset *J. Jonsius* de Script. H. Ph. H. c. 11. p. 169. & ab illo Satyro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Satyro opportuniore loco dicemus. *T. H.*

5. Μαραθώνιος] E. Marathone vico. *J. Br.*

ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τὰς πολυτελεῖς ταύτας καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι πρὸς αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕΝ. Ληρεῖς, ὦ ἑταῖρε. εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ὄγκον τάφον θαυμαστόν) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· ὕτω δὲ ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν ὠθείῳ τινὶ, καὶ λαθάνων ἐν τῷ λοιπῷ ὄχλῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἐπολαύων τοῦ μνήματος, πρὸς ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ὀπτικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον ἐς πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα καλαχεῖν πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς πρὸ ἡμῶν βασιλέας, καὶ σατράπας πλουτοῦντας πρὸ αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα

17. PHIL. At dic mihi, quæso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeii mortui? MEN. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cujus ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abjectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Æacus admensus est suum singulis locum (tribuit autem ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Jam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapæ fuerant, mendicantes ibi, & vel salsamentarios ex inopia, vel elementa prima docen-

a Γὰρ] Γοῦν P. L. Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. b Ταπεινῶς] Ταπεινὸς P. L. Marco *AIW.* quod vulgata lectione non est deterius.

16. * Ἐν ὠθείῳ τινὶ] Ἐν ὠθισμοκορυμβίῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, ὠθισμοπαλυμβίῳ, λάθρα γιγομένῳ. *V.*

β 20. Ἐπειδὰν γὰρ . . . ὁ Αἰακὸς] Τάχα τὸν Αἰακὸν † ἱστίησιν Ἕλληνις ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκρικοῖς τὸ τῦ ὀνόματος ‡ ἔτυμον ὠθιαλεύοντες εἰς συκοφαντίαν. βούλονται γὰρ ἂν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀπορεῖν· ὁ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποτυχοῦσιν, τῷ τάφῳ παραδὺς αὐτοὺς ὠθισθῆναι. *V.*

21. Τὸ μέγιστον ἐς πλέον ποδός] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ πυρὶ θαπτομένων μέγις ποδιαῖον τόπον ἐ στοᾶς § ἰσχύει. *V.*

26. Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. *V.*

* Εὐπαραδυόπτου] Εὐπαραπεπτμένου] Haec monstra vocabulorum in Ed. A. hic antea erant. Ego restitui. *M. du S.*
Habent ἐν παραδύσῳ, quod post *Demosth.* in Timocr. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres *Hesych. Suid. Eustath.* ad Od Δ. p. 1489. v. 7. *Etymol.* in Παράδυσον, sed instructum explicatione minus, quam nostri *Scholiastae*, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράδυσον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, *angulus*, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. *T. H.*

† Ἐστίησαν] *F.* ἱστίωσαν. & C. *M. du S.*
Intellige, *Aeacum praefecerunt, qui jus diceret* &c. *T. H.*

‡ Ἔτυμον παραγόντες] In Ed. A. & *V.* ἴτυμον erat. Ego mutavi. *M. du S.*
Ex G. hanc adnotationem descripsit *M. du Soul*: Αἰακὸς, *quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulturae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus.* Mox dedi γὰρ ἂν: nam ὧν Ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδίδασι vel παραδίδου. *T. H.*

§ Ἐσέρχει] C. ἰσχύει vel πυρίκαυ. *M. du S.*
Atticam formam servant *Scholia* V. Πυρὶ θάπτειν illustravit *G. Caper. Obs.* I. c. 7. nos alibi plura diximus. *T. H.*

16. Ἐν ὠθείῳ τινὶ] Παραδύειν, in angulum aliquem insulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc εἰς ὠθοῦσθαι, *clam, occulte*: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: *Procopio* familiare, ex quo unum alterumque locum *Suidas* protulit. *Demosthen.* in Timocr. p. 780. F. & *Ulpian.* p. 813. B. quo respexit *Harpocras.* in Παράδυσον quanquam Grammaticis, qui originem significandi contractiorem statuunt, quam necesse sit, non adsentiar. Σωτίων δὲ εἰς ὠθοῦσθαι junxit *Euagr.* H. E. III. c. 1. Epistola, quae *Justini Martyris* dicitur, ad Zen. & Seren. p. 391. v. 48. p. 396. v. 39. τὰς εἰς ὠθοῦσθαι κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ', ubi legitur παρ' ὅσον. *T. H.*

22. Οὐ πλέον ποδός] Eadem in Dialog. mort. *Philipp.* apud

centes ; dum a quolibet ex vulgo contumelias , & alapas in caput impactas patiuntur , perinde ac mancipiorum viliſſima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar , plane me continere non poteram : ſcilicet monſtrabatur mihi in angulo quodam mercede reſarciens adtritos calceos. Multos præterea alios videre licebat in triviis ſtipem petentes , Xerxas inquam , Darios & Polycrates.

18. PHIL. Abſurda narras de regibus, & parum abeſt quin incredibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes , & ſi quis alius ſapientum ? MEN. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes : adſunt autem ipſi Palamedes , Ulyſſes, Neſtor , & ſi quæ alia eſt umbra garrula : adhucdum vero inflata illi erant , atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat juxta Sardanapalum Aſſyrium , Midam Phrygem , & alios quosdam hominum ſplendidorum : eos

διδάσκοιλας γράμματα, ὑπὸ δ τυχόντ@ ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τ ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τ Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμην@ οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείκθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκέμεν@ τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐπὶ ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τ βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τ σοφῶν ; MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶκεῖ περιέρχετ@ διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλ@ λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διαῤῥήγνυται ἐκ δ φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστ@ Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τ πολυτελῶν.

c Ἐπιφύσητο] Hoc notatum ad oram *AIW.* probavi , quod mihi juxta cum *H. Stephano* rectius videtur , quam ἐπιφύσητο omnium Edd. excepta *J.* & *V2. Ariſtoph.* Pl. v. 699. — ἡ γαστὴρ δ ἐπιφύσητό μου.

32. Ἐδιήχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τῷ τύφῳ Φιλίππου σκυτίδιον ὕστερον σωθέν, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τ ἄλλων βασιλέων ὁπωσοῦν τ τυμβωρυχούντων παρὰ τὰς τρόδους * ἰσχναλισμένα, τοῦτο λέγεται. *V.*

* Ἐσκαλισμένη] C. & V. ἰσχαλωμένα. *M. du S.* Quia σκαλίζειν eſt frequentiſſimum, retinui lectionem Ed. *A.* altera verbi facies σκαλώσαι , quanquam formandi legibus non adverſatur , necdum mihi fuit oblata. *T. H.*

apud *Stob.* Ser. 330. κἂν μοῖραν πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς , θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis *Lucian.* alibi. Sic in Char. πολλαῖον λάβοιεν τόπον ἀπὸ τῆ Αἰακοῦ. Tangit *Marcil.* ad *Horat.* *J. B.*

26. Πιτυχιώντας] Haec & ſequentia omnino puerilia & Luciano indigna. *M. du S.*

27. Τὰ πρῶτα δ' γρ.] Inter hominum viliſſimos hic recenſeri notat *Deſid. Herald.* Anim. ad *Salmaſ.* Obſ. ad J. A. & R. VII. p. 698. ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματιστοῖς. *T. H.*

33. Μισθοῦ ἀκούμενον τὰ σαθρὰ τ ὑπ.] Protulit haec verba *Thomas Mag.* in Ἄκεσις , ubi ex *Vaſcoſani* ſupplenda eſt Editio noviſſima : Ὅμ. εἰ Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἀκέσιος μοι ἐπάδει. Τὸ δὲ βάπτης κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, expoſuit *Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Pl. v. 814. adductis praeter hunc pluribus e *Luciano* locis , ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero *Noſter* viliſſimum opificium , an certa quadam ratione Philippo tribuerit , compertum non habeo. *Scholiaſtae* conjectura non inepta eſt , neque abhorrens. Quod ſequitur ὁ ταῖς τριόδοις adhibuit *Priceaeus* ad Apul. Mileſ. I. p. 4. *ſtipes in triviis erogare.* *T. H.*

Ibid. Τὰ σαθρὰ τ ὑποδημάτων] Sic in Catapl. c. XX. *J. B.*

42. Παλαμήδης] Congerrones Neſtorem & Palamedem Socrati dedit *Lucianus* apud inferos Ἰσ. Ἀλ. II. c. 17. idque jure merito : illum ita deſcripſit *Homerus* , ut in tanta morum ſimilitudine amicitiam utriusque facile conglutinatam credas : hujus caſu acerbo ſe vivus etiamnum Socrates eſt conſolatus: ὠδύρετο δ', ἔτι μὲν ὁ Παλαμήδης , inquit in *Xenophonte.* Apol. p. 411. ὁ ὠδυρμὸς ἐμοὶ τελευτήσας atque adeo mirum non eſt , ſi infra ſapientiſſimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyſſe res eſt alia : ejus enim facinus in Palamede deſignatum fuerat exſecratus: ſic enim in *Xenophonte* ſequitur : ἔτι γὰρ ὁ νῦν πολὺ κακίονας ὕμνους παρέχει Ὀδυσσεὺς τῷ ἀδελφῷ ἀπεστέρησεν αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide *Platonis* extremum Phaedonem. *T. H.*

44. Ἐκ φαρμακοποσίας] *E cicutae potione.* *J. Br.*

Ibid. Φαρμακοποσίας] *Plato* in Phaedro. *J. B.*

τελῶν. ἀκόων δὲ οἰμωζόντων αὐτοὺς, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [a] ἀναμέτρουμένων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ὑποκαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ ἀφοσκέπτως μετοικεῖν ἐκ Φερσίας τὰ Διογένους.

quum audit plorantes, priſtinamque fortunam animo remetientes ridet ac delectatur; tum plurimum ſupinus recumbens cantat, valde aſpera ac dura voce ejulatus eorum abſcondens; quod illi adeo moleſte patiuntur, ut conſilia volvant migrandi, non ferentes Diogenem.

ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅτου σὺ ἀρχὴν ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕΝ. Εὖγε ὑπέμνησας· ἐγὼ γὰρ οἶδ' ὅπως, καὶ ταῦτα λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, πρύτανεις οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαζόντων· διωκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ [b] περὶ τοὺς πλουσίους. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς κατηγόρησε πολ-

19. PHIL. Iſta quidem ſatis: ſed quid erat illud plebiſcitum, quod initio dicebas perlatum eſſe adverſus divites? MEN. Bene vero ſubmonuiſti: neſcio enim quomodo, quum de eo dicere propoſuiſſem, longiſſime aberrarim ab inſtituto ſermone. Ergo dum verſabar apud inferos, edixerunt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, immixtus umbris ſtatim unus eram illorum, quibus in concionem veniendi jus erat: tum igitur & alia ſunt adminiſtrata, & denique quod ad divites ſpectabat negotium. Itaque quum criminum accuſati eſſent multorum

a Ἀναμετρουμένων] Ἀναμετρούντων A. P. b Περὶ] F. ΠΡΟΣ correctum in A1. quam reliquae ſequuntur.

49. Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. J. B. Ἀναμετρουμένων] Diverſum eſt, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250. Μήμιλλα παλαιὰν ἀναμετρησάμην τινά. Or. v. 14. — τί σ' ἄφθιτ' ἀναμετρήσασ μι δεῖ plura dicentur alio loco. T. H.

60. Προύθεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν] Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienſes conſuetudinem aptiſſime reſpondet. Prytanum erat munus ſenatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicere: id Polluci eſt VIII, 95. προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, ἢ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Ariſtoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ· unde ſua Pollucem deſcripſiſſe, quod in pluribus aliis verum eſt, recte Valeſius obſervavit: atque ita Æſchines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35. v. 43. p. 36. v. 4. Idem eſt προθεῖναι ἐκκλησίαν. Liban. Decl. XVI. p. 466. B. κλαίω μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προθῶσιν ἐκκλησίαν. Controverſia vis verbi apud veteres in Demoſthenis initio Phil. I. Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινος πράγματος πρότιθέτο λέγειν· ibi notat Ulpianus quosdam accipere αὐτὶ τοῦ προτιθέναι τινὰς δὲ, αὐτὶ τοῦ προγράφειν· ſed quae ſequuntur, clare rem ipſam exponunt: ἐπειδήπερ σαφῶς τινὰς ἐνέγραφεν τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ ἃ ἡ σκέψις, ἢ περὶ ἃ συνελαλεῖτο· ἢ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας ἃ ὧν γνῶσι πάντες, περὶ τούτου ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380. B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὅτι βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ πίρνωαι πρίσεις, ἢ πρίσεων ἐκόντων μαθεῖν, ἤ, τι λέγουσι· nam Oratoris verba, quibus haec illuſtrandis inſerviunt, ſic ſine dubio, quod nec Valeſium praeteriit, ſunt reſtituenda: ἢ τοῦθ', ὅταν ἢ κύρωξις ἢ προσθέσεως προγεγραμμένον, ὥσπερ ἀεί· idque non Ulpiano ſolum auctore, ſed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente diſceſſerit Wolfius, interpres alioqui minime ſpernendus, facile lector non indiligens per ſe deprehendet. Jam duplex illa τοῦ προτιθέναι poteſtas, quae Demoſthenis enarratores diſtraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Iſocratis Συσσιτικ. p. 162. A. ἀποφαινούμενον, ἃ τυγχάνω γιγνώσκων πρῶτος μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38. διαμαρτάνω μὲν τῆς προθύσεως αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν forte minus erit dubitationis, quando adjungit γνώμας aut ἀφηγήσεως. c. 36. Mitylenaei, qui Athenis aderant, παρεσκεύασαν τοὺς ἐν τέλει αὖτε αὖθις γνώμας προθῆναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiaſtes τοὺς ἐφεστῶτας exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. c. 42. Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν ἀφήγησιν αὖθις περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano ſentio, & has locutiones omnes eſſe profectas arbitror a propoſita prytanum tabella, qua non tantum inlicium vocabant Athenienſes, ſed & qua

rum & gravium, violentiæ, arrogantiæ, ſuperbiæ, injuſtitiæ, tandem ſurgens aliquis populi moderatorum prælegit ſcitum tale.

λὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία, ἡ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τ δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιῦτον.

PSEPHISMA.

20. Quandoquidem multa & injuſta divites perpetrant in vita rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes deſpicatui habendo, viſum eſt Senatui Populoque, ut, quum obierint, eorum corpora pœnas ſubeant, non ſecus atque aliorum improborum; animas autem ſurſum remiſſas in vitam demergi in aſinos, usque dum in tali ſtatu transegerint bis centum & quinquaginta mille annos, aſini ex aſinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipſis mori. Dixit ſententiam Cranion Sceletionis F. Necyſienſis, tribu Alibantiade.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ ἄδικα οἱ πλούσιοι δρῶσι κατὰ τὸν βίον ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τ πενήτων καταφρονοῦντες, δέδοχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τ ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τ βίον, καταδύεσθαι ἐς τὰς ὄνους, ἄχρις ἂν σὺν τῷ τοιούτῳ ἀριθμῷ ἀγάγωσι μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφορεῖσθαι, καὶ ὑπὸ τ πενήτων ἐλαυνόμενοι· τελευτῆσαι δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τ γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεὺς, φυλῆς [d] Ἀλιβαντίδος.

Hoc lecto pſephiſmate ſuffragia dant ma-

Τούτου ἀναγνωσθέντος τ ψηφίσματος ἐπεψήφισαν αἱ ἀρχαὶ, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὰ πλῆ-

[c] Καταδύεσθαι] Ex A. F. V2. quibus adſentitur Margo AIW. Ceterae Edd. F. in qua καταλύεσθαι, ſequuntur. [d] Ἀλιβαντίδος] A. P. idemque adſcriptum in ora AIW. Cunctae Edd. Ἀλιβαντιάδης.

qua de re ſententiae dicendae forent, ac ſuffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit *Sophocl.* in Antig. v. 165. Ὅτι σύγκλητον τινὰ γερόντων ἔρξειεν λόχῳ Κοινῷ καθέζεσθαι πάρεδρος· ſolemne eſt ingenioſiſſimo poëtae phraſes a ſuae gentis moribus derivatas; aliorſum apte traducere: cui, praeter illud πρόεδρος λόχου, hiſce lectis non ſtatim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obſcurum eſt perito linguae Graecae, quare, quum in ſuperioribus exemplis πρόεδρος conſpiciatur, ipſe Medium uſurparit. Προβούλαι recenſioribus eſſe *Imperatorum edicta* ex *Cangii* Gl. M. & I. Gr. conſtare poteſt; quam vocem an perinde atque ἐκβούλους refutaturi ſint *Phrynichus* & *Thomas Mag.* equidem neſcio. *T.H.*

61. Πρυτάνεις] Qui ſunt vide apud *Etymol. M. A.V.*

66. Ἐπεὶ γάρ] Saepe mutari vidimus ᾗ & γῶν idem ne hic contigerit, valde metuo. *T.H.*

Ibid. Καταφρονοῦντα] Sic ſcribitur paſſim. *M. du S.*

78. Καλαδύεσθαι] Angl. καλαδύεσθαι. *J.B.*

Καταδύεσθαι] Vulgo legitur καταλύεσθαι· quod ferri quidem poſſet, niſi hanc aptiorem & concinniorem ſcripturam ſuppeditarent A. & Ed. *J.* ſic *Plutarch.* 1399. 1. εἰς κάθαρσιν ἐνδύεσθαι. *Ploto* p. 32. B. C. εἰς τὰ τῶν ὄντων γένη ἐνδύεσθαι. *M. du S.*

85. Κρανίων &c.] Ludit in vocibus κράνιον, σκέλε-τον, κίνυς mortui ἀλιβαντίας a poëtis appellantur. *J. Br.*

84. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος] Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλίβαντες ſunt νεκροὶ. vide *Heſych.* *J.G.G.*

Ibid. Ἀλιβαντιάδος] Angl. Ἀλιβαντίδος. *J.B.*

Ἀλιβαντιάδος] Ἄλιβας ὁ νεκρὸς, παρ' ὅσον ἐστὶ, ζωῆς ἀμοιρος, ὑγρὸν ὑγρότητος ἄμοιρον ὄν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide *Galenum* περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντιὰς finxit. *A.V.*

Ἀλιβαντίδος] Ἄλιβας eſt *mortuus*; &, ſi *Suidae* fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit *Noſter*. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis eſt Ἀλιβαντιάδος. *M. du S.*

Ἀλιβαντίδος] Ferri poterat Ἀλιβαντικὰς, ut Πελασγικὰς, Πελασγιὰς, ejusque generis non pauca: ſed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπὶς, Ἱπποθωντὶς, Αἰαντὶς, Ἀκαμαντὶς. *T.H.*

85. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζων & χειροτονιῶν ſeparant jura civium; notiſſimum ex oratoribus Graec. *J.B.*

Ἐπεψήφισαν] *Approbaverunt* magno conſenſu Interpretes, quos cur improbaverim, intelligi poteſt ex notatis ad Tim. p. 157. v. 32. *T.H.*

πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα.

gistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quæ lecta fuerunt.

Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, ὅσου ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἱκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με, Ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἦν δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον) Ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά [a] σου τῆς ἀπορίας, ὅτι σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ ἃ

21. Atque hæc tibi sunt acta in concione. Ego porro, cujus gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuæ fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi dissident:

[a] Σου] Σοι P. Margo *AIW.* Defendi poterat: sed longe melior vulgata.

87. Ἐνεβριμήσατο] Ἠπείλησεν, ἐφόβησεν. *V.*
91. Ἕνεκα τῆς Τειρεσίᾳ] Φασὶ ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται τῷ Ἅιδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τὰ ἄλλων ἀπάντων γερόντων. *V.*

87. Βριμὼ] Etymol. Βριμὼ, ἡ Φερσεφόνη &c. *F.G.*
Βριμὼ] V. *Clem. Alex.* 9, f. Hecate, *Apoll. Rh.* III. p. m. 79. *M. du S.*

98. Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Scribendum: ὦ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι σοφῶν ἐγένετο, ἃ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili, causam scio tuæ perplexitatis, a sapientibus ipsis profectam, qui non eadem inter se sentiunt:* ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est ἃ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a se ipso dissentire.* *J.G.G.*

Οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς] Vir Cl. *J.G. Graevius* legit γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς, *qui non eadem inter se sentiunt.* Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem Viro Cl. recte interpretanda, *Equidem novi hæsitationis tuæ causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissentientibus*; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se dissidebant. Idque jam supra ut ἀτοπώτατόν τι declaraverat in eodem hoc dialogo *Lucianus:* Ἔτι δὲ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὑρίσκον ἐπιτηδεύοντας, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας, &c. *Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes*, &c. Ad hæc videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quæ foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam hæsitationis suæ causam. *J.F.*

Τὰ αὐτὰ γ. ἑαυτοῖς] Sic *Isocrates* περὶ Εἰρήνης p. m. 216, f. ὅταν ἀλογίστως ἔχωμεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ τοῖς ἡμέραις ἃ ταῦτα γινώσκωμεν. *M. du S.*

4. Ἀποσπάσας] Attigi locum ad Θ. Κρ. §. 5. p. 357. *T.H.*

5. Ὁ τῶν ἰδιωτῶν] *Privatos* vertunt: non injuria dissentit Vir eximius *J. Alb. Fabricius B. G.* IV. c. 16. p. 498. ubi scriptorum *Luciani* recensionem instituit: *Quod vero Tiresias*, inquit, *Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ἰδιωτῶν, nolim intelligere de vita* privatorum, *sed* illiteratorum, *qui* philosophis *a Luciano opponuntur, difficiles nugas magno cum fastu tractantibus:* adjectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debeat. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ἰδιώτας inter se opponi: notat *Simplic.* ad *Epictet. Ench.* c. LXXI. p. 315. Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ἰδιῶται, οἱ δὲ ὑπὸ Δημητρίου τούτου φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιερώμενοι μὲν τῶν ἰδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, ὡς προείπαμεν καλεῖ. Crates, teste *Diogen. L.* VI, 88. argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ἰδιῶται γενηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ἰδιῶται. *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. §. 235. ὡς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γελᾶται ὑπὸ τοῦ ἰδιώτου, οὕτως ἡ ἰδιωτικὴ ὑπὸ τοῦ φιλολόγου· atque adeo cujuscumque artis rudes ἰδιῶται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitæ conditionem, quæ procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quæ usu quotidie veniant, commode atque eleganter dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quæ longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, sæpe laudatur: quare *diu quæsitum esse Servius* notat ad Georg. II, 475. *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior. Plato* Πολ. X. p. 765. C. Ulyxis animam narrat μνήμῃ τοῦ προτέρων πόνων φιλοτιμίας λελοιφυῖαν ζητοῦν ἀδεῶς τὸν ἐκείνου χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος· ubi jam fine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. *T.H.*

11. Τὸ παρὸν εὖ θέμενον] *Praesentem fortunam bene* con-

ſident: at fas non eſt hæc ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, ſuaviſſime pater, quin eloquere, neque me aſperneris, qui te ipſo cæcior oberrem in vita. Ille enimvero, quum me ſeduxiſſet, longeque ab aliis abſtraxiſſet, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima eſt vita, & prudentiſſima. Quare tu, poſita dementia rimandi cœleſtia, & fines ac principia rerum inſpiciendi, deſpues ſolertes illos ſyllogiſmos, & hæc talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus eſt, ſapienter uſus præter-

θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρητος γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ φείδῃ με σῦ τυφλώτερον φείσηλα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος μελεπρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ δέχας διασκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἁπάντων θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος,

conſulens. Proverbium quo *Plato* in Gorg. utitur p. 302. F. *A. V.*

Τὸ παρὸν εὖ θέμενος] Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὸν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν *Plato* in Gorg. p. 340. E. eumque imitatus *Procopius* Goth. I. p. 187. v. 35. Ἐμοὶ γάρ τις παλαιὸς εἰσήχει λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι (neſcio an melius fuiſſet ſcripturus τίθεσθαι vel θέσθαι) καλεῖσθαι· utrumvis enim ποιεῖν & θέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentiſſime in adagio locum tenet: idcirco *Heſychius* etiam in Τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quanquam ibi, non ſecus ac tot aliis in locis, cladem fuerit paſſus, ejus paroemiae Philoſophum in Gorgia citat teſtem; quum tamen *Suidas* ποιεῖν ſervaverit. Ad *Antonin.* VI. §. 2. ἀρκεῖ δὲν ἐπὶ ταύτης (τῆς τῶν λογικῶν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ θέσθαι, monuit *Gataker.* Pittacum, teſte *Diogen. L.* I, 77. interroganti, quid optimum eſſet, reſpondiſſe, Τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum poſtea in proverbium abiiſſe: ibidem praeter alia plura Vir Doctiſſimus *Luciani*, qui prae manibus eſt, locum profert. Similem plane Pittaci ſententiam, quae a priore minimum diſcrepet, conſignavit *Diogen.* I. §. 78. σωφρόνων ἀνδρῶν εἶναι, πρὸν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προσέχειν ὅπως μὴ γένηται· ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. Interpretes, ut ſolent in locutionibus non explorate cognitis, mire fluctuant: *Ambroſius* ibi vertit, *quod in praeſentia occurrit, bene agere; aequo animo ferre: Benedictus* noſtrum illud, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, *praeſentibus contentus*, parum ipſe ſcilicet contentus verſione *Mori* minime poſtponenda, *praeſentibus bene compoſitis.* Utrumque proverbium *Eraſmus* explicuit, *Praeſentem fortunam boni conſulere, Quod adeſt aequi bonique facere:* tum porro, *Admonet*, inquit, *adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, ſed quaecumque contigit ſors, eam velut optimam amplectamur.* Nec nihil, neque omnia dixerunt: altior enim quaedam poteſtas eo proverbio continetur, cujus vis & ratio a formula loquendi perſpecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic eſt capiendum, quam in εὖ ποιεῖν τὰ προστάγματα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ſignificabit, *res praeſentes, & quodcumque fueris oblatum lucro apponere, inque rem ſuam convertere.* Expende modo *Platonis* locum, ubi non inſulſe *Ficinus*, *ut eo quod adeſt pro viribus bene utar*, ipſam diſputationis ſeriem huic virtuti ſuffragari comperies. *Athenaeus* XII. p. 544. B. Ariſtippum refert ἐνὶ μόνῳ τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui exiſtimaret, nihil ad ſe pertinere τὸ ἀπολελαυκέναι ἢ τὸ ἀπολαύειν, τὸ μὲ ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ ὕπω ἢ ἄδηλον· ἐοικέναι δὲ οἱ τρυφῶντες πάχνοις τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες. *omnium rerum aliarum ſecuris eſſe gnaviter utendum praeſentibus delitiis ſtatuentes:* nam ex *Dalecampio* nequicquam veram horum ſententiam exquiras. In hac ſchola *Horatius* eruditus monuit: *Quid ſit futurum cras fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit lucro Adpone* — neque alia dote magis Ariſtippus Dionyſio placuit, ceteriſque fuit praelatus, quam quod ſciret, ut ait *Diog. L.* II, 65. ἁρμόσασθαι δὲ τόπῳ δὲ χρόνῳ δὲ προσώπῳ καὶ πᾶσαν περίστασιν ἁρμοστὴς ὑποκρίνασθαι .... ἀεὶ τὸ προστιθὲν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν ſimilem in modum dicitur, ut in *Heſiodo* Οἶκον τ' εὖ θέσθαι, id eſt, interprete *Moſchopulo*, τὰ ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in *Platone* Πολ. IV. p. 647. A. τὰ οἰκεῖα εὖ θέμενον, καὶ ἄρξαντα αὐτὸν ἑαυτοῦ δὲ κοσμήσαντα &c. Sic *Thucydid.* VIII, 84. τὸ πόλεμον εὖ θέσθαι. IV, 59. τὰ ἴδια ἔκαστοι εὖ βουλεύόμενοι δὴ θέσθαι· &, quod rarius eſt notatumque a Schol. omiſſo εὖ I, 25. ἐν ἀπόρῳ εἶχεν εὖ θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifeſtum eſt male ſyllaba minus apud *Procopium* legi Vandal. I. p. 102. οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis uſus pateat, intelligi poſſit, addam pauca diverſi generis exempla: *Sophocl.* El. v. 1439. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. OEd. Tyr. v. 641. — μοὶ θ' ἥς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρεστὼς πᾶσι εὖ θέσθαι χρεών. *Dionyſ.* El. apud *Athen* XV. p. 669. E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id eſt, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie functus*; quod non fecit Interpres *Dalecampius.* Aeque ſolet uſurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo *Sophoclis* apud *Stob.* p. 54. Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγος· ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτός τις αὐτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων· neque minus in ipſo proverbio: *Cratini* locum ex Pylaea promſit *Suidas*, quem planius atque ab *Eraſmo*, &, qui veſtigia

μενος, ὡς Δημόκριτος γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ οὐδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν πάλιν ἐπὶ τὸ κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ, ἔφην, Μιθροβαρζάνη, φημὶ, τί ἀμφιμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν· καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον ὑπ' ἄλλων ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ ἀφὸ κλειθρίας ἑωρέον φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τῆς Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτῃ οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ὅλος ἐν τῇ Ἑλλάδι. Ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μόλα ἀφὸ τῆς σωμίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γέγονα.

curras ridendo pleraque, nec quicquam serio studio consecteris. Hæc ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum.

22. Atque ego, etenim jam serum erat, age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abimus iterum in vitam? Ad hæc ille, bono, inquit, esto animo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum reliquis caliginosiorem, ostendensque manu procul obscurum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lumen, illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descendunt Bœoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Græcia. Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, quum difficulter admodum per angustum ostium erepsissem, nescio quomodo in Lebadia adsum.

Cha-

20. Πρὸς τὸ χωρίον τῶν ἄλλων] Εἰ τῶν ἄλλων ζοφερώτερον τὸ χωρίον, ὀλίγοις, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ * ἐδείκνυς; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον τοῦτο. † αἰνίττεται δὲ, οἶμαι, τῇ παιδιᾷ, ὡς τὰ τῶ Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησμῳδουμένων. *V.*

* Ἐδείκνυς] Ἐδείκνυε V. & C. *M. du S.*
† Αἰνίττεται δὲ] Pro δὲ *M. du Soul* scripsit τε, quod an *V.* Codici debeatur, ignoro: praeuli vulgatum. In sequentibus aut *μαντῶν*, aut, quod potius habeo, leges *μαντείοις*. *T. H.*

stigia summi popularis pressit, *Gatakero* fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοὺς δὲ (vel γάρ utraeque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πράγμ' ὡς καλῶς Ἐς δύναμιν θέσθαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. *Achill. Tat.* V. p. 303. Ἀλλ' ἔχεις σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα θέσθαι καλῶς, καὶ ἐλπίσαι ψυχὴν ἐπί σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit *Aristid.* T. III. p. 60. B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς ὧν τύχοιτο τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, *quod in manibus est, solerter dextreque curare & administrare*; *sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere*: quomodo ponitur etiam ὧν ἀμφιθέσθαι, velut in *Appian.* de B. Mithr. p. 173. E. τὸ σφέτερον ὧν ἀμφιθέσθαι, καὶ τῇ γενομένῃ καλῶς τεκμαίρεσθαι. *Zosimus* formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I. p. 12. Ulpianum describit τὸ παρὸν ὧν ἀμβάλλειν, τὸ μέσον ὡς ἔχοντα σπουδῇ διωκτόν· & *Suidas* in Anatolio, πρόσωπον δὲ αὐτῷ ἐστὶ τὸ μὴ φιλόσοφον χρήμασι τὸ παρὸν ἀμβάλλειν ἐστιν ἀδικότερον· altera, *si quid tentatum forte cecidit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare*; quemadmodum homines prudentes solent aleatores callidos imitati ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV. Sc. VII, 22. Haec autem similitudo quum non raro a veteribus usurpetur, *Valesio* persuasit, ut rationem proverbii a tesserarum jactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. *Maussaci* ad *Harpocr.* p. 221. sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint *Sophoclis* versus, quos perperam Vir Magnus *Alexidi* tribuit, apud *Stob.* p. 570. v. 46. Στέργειν δὲ τἀμπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν νοῆσαι, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχόν· ubi primum restitui placet, π' ὧ θέσθαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnatum veniat: deinde στέργειν est *aequo animo ferre*, *aequi bonique facere* diversum ab ὧ θέσθαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit Vir Maximus in Florileg. p. 456. *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud *Hesychium* in Κύβοισιν loco valde mutilato

Charon, ſive Contemplantes.

MERCURIUS ET CHARON.

MERC.

1. QUid tu rides, Charon? quidve navicula derelicta huc evaſiſti, ad præſentem usque diem non valde ſolitus frequentare res ſuperas. CHAR. Deſideravi, Mercuri, inſpicere qualia ſint, quæ verſantur in vita, quæque ibi agant homines: deinde quibus privati omnes plorent, ubi deorſum venerint ad nos: nullus enim eorum ſine lacrimis trajecit. Quare poſtulata ab Orco, non ſecus ac Theſſalus ille juvenis, ad unum diem linquendæ navis

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ.

1 Τί γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἔρημον ἀπολιπὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς μὴ παρῶσαν ἡμέραν ἐωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων στερόμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' [a] ἡμᾶς· ἐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενον οὖν παρὰ τοῦ Ἅιδου καὶ τοῦτο, ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόρεως γενέσθαι,

[a] Ἡμᾶς] *F.* ὑμᾶς.

9. Παρὰ τοῦ Ἅιδου] Πλούτωνος. *V.*

10. Ὁ Θετταλὸς] Ὁ Πρωτεσίλαος. *V.*

to corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde ſumtus foret, ignorabat, *Salmaſius* operam luſit. Porro quid *Æſchyli* loco clarius, in Agam. v. 32. Τὰ δυσπειθῆ γὰρ οὐ πείσοντα θήσομαι Τῆς ἐξ βαλαύστας τῆσδε μοι φρασθείσης audaciſſima figura, quam caſtigata *Sophoclis* majeſtas ſibi nunquam permiſiſſet: in *Scholiaſte* vero legendum οὐβαλῆσαι pro οὐβαλῆσαι. Sed metuo, ne quis in re tenui modum excedere me queratur. *T. H.*

14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.] *Homer.* Odyſſ. Λ. *J. Br.*

23. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου] Vide *Th. Reineſ.* ad Inſcript. Cl. I. n. 243. *T. H.*

24. Κατίχωσιν] *Ad inferos migrant.* *J. Br.*

29. Λεβαδείᾳ] Lebadia Bœotiæ eſt oppidum, ubi Trophonius dat reſponſa. *J. Br.*

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ] Habes jam elegantiſſimum & omnibus ſuis numeris abſolutiſſimum *Luciani* hoc in genere opus; in quo quod reprehendas nihil eſt: adeo omnia exacta, & cum urbanitate ſumma conjuncta ſeveritas: nulla licentiæ vel minimæ macula, ſed caſtiſſima omnia; ut hunc ſanctiſſimo cuique adoleſcenti tuto in manus tradas, unde non ingenium modo, ſed & mores abſque periculo excolat atque ornet. *M. du S.*

2. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Miror ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *M. du S.*

Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.] Fidem diſtinctionis cunctis Edd. nixae δεῦρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, Interpretes violare religioni duxerunt vertentes, *in hanc lucem aſcendiſti:* quaſi idem hic diceretur, quod paulo poſt, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego junctis ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν ἐ πάνυ εἰωθὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae ſatisfeciſſe me puto, ut nulla amplius ſuperſit cauſa, cur miretur *Solanus*, ita ſcripſiſſe *Lucianum.* *T. H.*

10. Ὁ Θετ. ὁκ. νεανίσκος] Proteſilaus, de quo ſupra in Νεκυομαντείᾳ *Lucianus.* *J. Br.*

Ὁ Θετ. ὁκ. νεανίσκος] Intelligit Proteſilaum, cujus dialogum vide cum Plutone & Proſerpina. *J. C.*

Ὁ Θ. ὁκ. νεανίσκος] Proteſilaus. Vide ſupra N. A. XXIII. *M. du S.*

12. Λειπόρεως] In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόριον γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου perſequebantur: *Poll.* VI, 154. ubi Cod. Pal. λιποναυτίου VIII, 42. *Heſych.* Λειπόριος, ὁ τὴν ναῦν ἀπολελοιπώς· ita Herculem, qui, ut amiſſum Hylan inveſtigaret, Argo navim ſociosque deſeruerat, — ἥρως ἱκετεύσιος λιποναύτας *Theocrit.* Eid. XIII, 73. *T. H.*

23. Ze-

ἐέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς καί μοι [a] δοκῶ ἐς δέον ἐντέτυχηκέναι σοί· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. EPM. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι ἀγορασόμενος [b] τῷ ἄνω Διΐ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά

venia, efcendi in lucem; mihique videor in te peropportune incidiſſe: non enim dubito, quin hoſpitem amice ducturus ſis mecum obeundo ſingula monſtrandoque, ut qui noris omnia. MERC. Non ſane vacat, Portitor? etenim propero curaturus ſupero Jovi quiddam negotioli humani: hicce vero, quippe facilis iraſci, metuo ne

a Δοκῶ] Δοκεῖ vitioſe *S.* & *A.* b Τῷ] Sola *F.* τῷ male.

15. Ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα] Ὡς ἱστορήσων σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. *G.*

13. Ξεναγήσεις] Meminit *Moſchopul.* Ἑλλ. Α. Ο. in Ξεναγήσων. Deductus ad limpidum Iliſſi flumen, illamque nobiliſſimae platani umbram Socrates, ἄρτι σοι, inquit, ἐξενάγη, ὦ φίλε Φαῖδρε· tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτεχνάτως τις φαίνῃ ἀτεχνῶς ξένος, ὡς λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ ἔοικας. *Plato* Phaedr. p. 1211. E. *T. H.*

17. Τῷ ἄνω Διΐ] Quia, ut ſupra viſum eſt, & inferis ſuus Jupiter eſt. *M. du S.*

19. Ὅλον ὑμῖν] *Veſtrum prorſus*: nam Mercurius, *Claudiano* teſte, *commune eſt profundis ac ſuperis numen, ac jus per limen utrumque ſolus habet.* *J. Br.*

25. Ῥίψῃ κἀμὲ τιταγώς] Homer. Il. Β. *J. Br.*

Ibid. Κἀμὲ] An χαμαί; *F. G.*

Ibid. Τίλαγὸν] Sic recte ex *Homero* ipſo emendatum a *Benedicto* eſt: in reliquis enim legebatur τίλαγός. *M. du S.*

Τίλαγὸς] Reliqui, quoniam vetuſtae lectionis indicium videbatur: certe τίλαγὸς participium proniore curſu manat a τίταγα, quam operoſus ille Grammaticorum Ariſtus ſecundus τίλαγὸν ab ἔταγον ideo mihi perquam veriſimile fit, ſcripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis extitiſſe. *T. H.*

21. Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] *Moſellanus*, *e ſummo cœlo: Benedictus*, *e magno cœlo.* Pater, *ſacro limine.* *J. G.*

Ἀπὸ τῦ θεσπεσίου βηλοῦ] Vertit *Benedictus*, *Vereor, ne me cunctantem, caligini addictum, veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno dejiciat cœlo.* Elegantius & verius hæc ultima vertit *J. Fr. Gronovius* (ut ex indicio υἱωνιαστέου Filii diſcimus) *a ſacro limine*, quam vulgati interpretes, *e ſummo cœlo*; *e magno cœlo.* Deſumptus autem hic locus ex *Homero*, apud quem ipſe Vulcanus Il. Α. vſ. 590. narrat, quemadmodum ſecum egerit Jupiter:

Ἠδη γάρ μ' ἐθέλοντ' ἀλεξήμεναι μεμαῶτα,
Ῥῖψε ποδὸς τιλαγὸν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Ubi *Euſtathius*, quid ſit βηλὸς, exponit: Βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆ οἰκίας βατὴ, ὥφ' ᾧ τὸ βαίνεσθαι. ὡς ἐθέλοντ', ἀντὶ τοῦ παρὰ τὸ ἐθέλεσθαι. ἔθεν καὶ τέχνοις ἀξέθηλος μήτηρ, οἱ βατοὶ τῶν τυχόντων. His non diſſimilia repetit idem commentator ad Il. Ο. vſ. 23. Cæterum dictionem hanc *Homericam*, qua ille dejectum de cœlo memorat Vulcanum a Jove, acutiſſime tranſtulit *Menagius* in epigramma de *Lanoio*, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos numquam fuiſſe contenderat:

Τὸν Λανοῖον ὁρᾷς, ὃς συρφετὸν Οὐρανιώνων
Ῥῖψε, ποδὸς τίλαγὸν λὰξ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Vide *Anti-baillet* T. II. pag. 216. *J. F.*

24. Ἄλλως πλανώμενον] *Ariſtoph.* Avib. v. 3. Τί, ὦ πότνα, ἄνω κάτω πλανώμεθα; Ἀπολώλαμεν ἄλλως τὴν ὁδὸν προφερομένων *Ariſtid.* T. III. p. 511. B. ἐξαίρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat *Etymolog.* p. 68. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντὶ τῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως πονεῖν, id eſt, μαθαίως, ut *Schol.* apud *Thucydid.* IV, 36. *Euripid.* Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχειν πόνους Hel. v. 713. *T. H.*

25. Καὶ ξύμπλους ἐ συνδιάτορ ὤν] Difficile dictu eſt, unde *Palmerius* de *Moſellano* ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Græcia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim ξύμπλους ἐ συνδιάτορ ὤν. Ejus vocis primitivum habes in Pſeudomante: Πυθαγόρην πολέμαρχα τε διάτορον ἠδὲ λοχῆα ἀοιδῶν. In Dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἴσως ἐ τοιαῦτα συνδιαπράττειν μεμιμημένον. Imperite mox ſequuta eſt hæc editio diſtinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον νεμὸν εἴρεις ἐκεῖνον, παρ' ὅλον ᾧ πλεῶν ἀξιόλογη, quum diſtingui debeat ἢ εἴτινα λάλον νεμὸν εἴρεις, ἐκεῖνον παρ' ὅλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe. *J. G.*

Ibid. Συνδιάτορ ὤν] Haec vox συνδιάτορ olet mendum: ita autem eam interpretatur *Moſellanus*: *noſtrae reip. ex parte legatus*: & ſic videtur legiſſe συνδιαίτωρ, quae vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quae melius a συνδιαιτᾶμαι formatur, quam συνδιάτορ, vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητὴς, id eſt, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam ar-

ne me ceſſantem veſtræ ditionis eſſe totum ſinat traditum in tenebras: aut, quod Vulcano nuperrime fecit, me quoque projiciat pede correptum de ſacro cœli limine, ut ſubclaudo greſſu riſum & ipſe præbeam vinum miniſtrans. CHAR. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis in terra, idque quum ſodalis ſim, tecumque ſimul navigem & umbras transveham. Atqui

με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, ἀλλὰ τῷ ζόφῳ ἢ, ὅπερ † Ἥφαιστον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ ς τιταγὼς ἔ ποδὸς ἀπὸ ἔ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑΡ. Περιόψει δὲ με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα ἑταίρου, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκορου ὄν.

ς Τιταγὼς] *Benedict.* in *S.* ex Homero refinxit τιτυγών.

21. Τίταγὼς] * Ὁ ἁγητίνας ἔ τινάξας ἔ ῥίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω ἔ ἕλκω, ὁ μέλλων τάξω. ὁ † παρεμπλεκόμενος τίταγος· ὁ διάτορος ἀόριστος ἔτυγον, καὶ ἡ μετοχὴ, ὁ τυγών, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τετυγών. *V.*

* Ὁ τείνας] Exc. G. διατείνας καὶ τινάξας. C. *δ. καὶ τν. M. du S.*

Prorſus ita in *V.* ſcriptum eſt, ut in Exc. G. *T. H.*

† Παρεμπλεκόμενος] Hoc modo qui Scholia Voſſiana deſcripſit in uſum Ed. A. expreſſerat iſtam vocis integrae figuram

ἔ ΤΑΓΩΝ. Dedi παρεμπίπτων, quod *Etymologus* habet in Τετυγών, ubi haec eadem totidem fere verbis leguntur: in ceteris exemplar Voſſianum accurate ſecutus ſum, quod, etſi in fine τιταγὼν praeferret, in fronte τιταγὼς ſervabat: ibi tamen ex C. τίταγὼν adnotavit *M. du Soul.* *T. H.*

arbiter ſimul cum alio; nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτήτης. *J. P. a G.*

Συνδιάκτορος] Simplex διάκτορος eſt epithetum Mercurii apud *Homerum* frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ ἀγήγω τὰς ἀγγελίας, *a nuntiis ferendis*. Vide *Euſtath.* ad *Homer.* Ed. Rom. p. 182. & 1393. Hic ſeſe ei conjungens Charon vocat συνδιάκτορον, non quod eſſet nuntius Deorum, ſed quia ſolebat una cum Mercurio ἀγήγω τοὺς νεκρούς, *trajicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent Eruditi Viri, plane ſunt inania. *J. C.*

Συνδιάκτορος] Sic omnes, quas vidi, Edd. Vir tamen Doctiſſimus (in *B* 3. credo, quam non conſului) cum legiſſet συνδιάκτορος, emendare conatus eſt: fruſtra; genuina enim eſt, quam exhibemus. Διάκτορος a munere Mercurii epithetum apud *Homerum* frequens, ut Il. B, 103. Φ, 497. & Od. E, 43. unde hic συνδιάκτορος, *ejusdem familiae ſervus*: erat enim, ut apud *Æſchylum* audit Choëph. v. 163. Κῆρυξ μόγις τ' ἄναξ τε καὶ πάτερ. *Spanhem.* p. 169. *M. du S.*

Συνδιάκτορος] Mercurium *Homerus*, *Heſiodusque* Ἀγγιφόντῃ vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut ſolet, non explorate conſtat, aliis aliam originem adſignantibus; quam quisque ad ſuam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime conſuevit. Id quidem prorſus ineptum eſt, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod διάκτορον dici volunt inſerto τ quaſi διάτορον, ἀπὸ ἀγατόρως ἔ σαφῶς ἀγορεύοντος, vel, διάτορον ἔ σαφῆ κατὰ τὸ λίγειν, ſicut in *Heſychio* & *Etymologo* ſcribendum eſt: neque hoc omiſit *Cornut.* de N. D. c. 16. διάκτορος κέκληται ἤτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς &c. Verum duplex ſententia potiſſimum obtinuit, ab ejusdem verbi fonte, ſed diſpari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam exiſtimo, διάκτορον interpretatur *nunclum mandata perferentem* ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας· ſic in *Etymologo* refinge, ἀγήγοντι τὰς ἀγγελίας ἢ Διΐ, ἀγγελιαφόρῳ, ex *Schol. Homer.* ad Il. B, 103. ex illo viciſſim in hoc ἀγγελίας pro ἐρμαίας. *Euſtath.* ad Od. Π. p. 1809. v. 33. ex vetuſtis Poëtae enarratoribus: Ἑρμῆς γάρ φασι πρῶτος, ὧν κῆρυξ ἔ ἀγήκτορος, καθήρας τὰς ὁδούς. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius ψυχοπομπὸς umbras deducens Acherontis etiam trajectum procuret: inſignis eſt ad *Heſiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 84. *Procli* locus, ſed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegrabo: Ἀργειφόντης δ' ἤτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἀργοὺς φαίνων (niſi quis praeferendum cenſeat, ἰναργῶς φανῶν) ἰφθιμὸς γὰρ ὁ θεὸς καὶ ἀψοφητί· οἱ δὲ πάντροπον, ὅτι Ἄργον ἰφθίμως ἔ πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέστος ὁ Χῖος (hic tamen aliae vocis ἀγήκτορος proprietates forte deſunt, quibus ultimo demum loco fuerit adjectum, Νέστος δὲ ὁ Χῖος &c.) ἀπὸ τοῦ ἀγήγω τὰς ἔ τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an *Daniel Heinſius* noſtram emendationi ſuae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuiſſet praelaturus: ἰφθιμὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἰφθιμώτατος in Τzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: ſed magis obſtat *Schol. Homer.* ad Il. B, 104. Quin ipſum ἀγήκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in *Heſychio* legas Διακτόρους, ἰφθιμοὺς, ſive potius Διακτόρου, ἰφθιμοῦ. Neſſi autem Chii, ſic enim quam Νέστος malo, qui rariſſimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a *Diogen. L.* IX, 58. *Schol. Homer.* MS. apud *Ex. Spanhem.* ad *Julian.* Caeſ. in Prob. Not. p. 74. idem etymon *Etymologus* conſignavit: ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ δεῖν τὸ κῆρυ ἔ τετελεσμένου κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχὰς τοῦ ἔ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγων vero, quod eſt *trajicere*, *transvehere*, de Charonte poſuit *Ariſtoph.* Ran. v. 140. Ἐν πλοιαρίῳ τυττυνοῦ σ' ἀνὴρ γέρων Νωτῶν διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών· & commo-

ἡ μὴ καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδεπώποτέ σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲ ῥέγκεις ὅπτ' ἂν καλαυρόμαι ἐκτα-θεὶς, ὥμους ἔτω καρίρους ἔχων· ἢ εἴ τινα [a] λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἀφελέγη. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, καὶ δικαιοπίαι ἕλκων, ἐρέτλω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ παιρὸς, ὦ φίλτατον [b] Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με· ἀλλὰ δείκνυσαί μοι τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὅ τι ἡ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἢν μὲ σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται [c] διολισθαίνοντες ἐν τῷ

non indecorum erat, Majæ filî, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te antliam ducere jussi, nec remis admovi: quin stertis in transtris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mercuriole, ne me destituas: imo age per partes, in hominum vita quæ sint, omnia mihi demonstra, ut fructum aliquem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me deserueris, nihil inter me & cæcos intererit; quemadmodum enim hi vacillant frustratis per

a Λάλον] Egregie *Brodæo* duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis Edd. extabat. b Ἑρμίδιον] Ἑρμάδιον priores Edd. Ἑρμάδιον habet margo *AIW.* c Διολισθαίνοντες] *F.* διολισθοῦσες. In P. & *f.* ἢ διολισθαίνουσι.

28. Πρόσκωπον εἶναι] Ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
Ἀντὶ τοῦ ἐρέτην, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. *V.*
30. Ὤμους] Ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. *V.*
35. Περιήγησαι] Διεξοδικῶς εἰπέ. *V.*
38. Σφάλλονται] Ἀποτυγχάνουσι. *V.*

de *Schol. Æschyl.* ad Ἐ. ἐπὶ Θ. v. 864. ναυτίλου θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διήγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, *Lucianus*, ut Mercurium jure Charon non tantum ξύμπλουν, sed etiam ξυνδιάκτορα nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. *T.H.*

26. Καλῶς εἶχεν] *H. Stephan.* App. de D. A. p. 142. de præterito imperfecto agens, *quod ut præsenti proximum, ita locum ejus interdum obtinet*, hoc etiam exemplum proposuit: *ubi tamen*, inquit, *dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi præstare jam recusaverit: perinde ac si diceret, Non debebas id officii mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc præteritum imperfectum præsentis significationem habere.* Stephano solemne est in levibus argutari: omissum ἄν, quod sæpe fieri consuevit: καὶ νῦν καλῶς εἶχεν ἄν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem hic locum & usum habet, quem §. 7. ἀλόγων γοῦν. Index similia plura suppeditabit. *T.H.*

28. Πρόσκωπον εἶναι] Bene restituerant *Polluci* I, 94. *Thucydidis* exemplo I. c. 12. jungatur hiece *Nostri* locus, & alter §. 7. ναύτης ἀεὶ ὢν πρόσκωπος ἄν. *T.H.*

29. Ἐπὶ τῇ καλαυρόμαι.] Non in Charontis tantum cymba *super transtris*, non *sub transtris*, dormiebant, sed & alibi, uti ex *Eustathio* docet *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 338. cujus textum etiam hinc emendat. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ καλαυρόμαι.] *Is. Casaubono* notam ad *Theophr.* Char. c. XXII. p. 157. vellicaverat *Theod. Marcilius* Vir, præsertim si cum *Casaubono* comparetur, haud magni sane pretii ad *Pers.* Sat. V, 146. ad cum enim hominem maligne invidum spectat acrior utrobique Viri summi increpatio. *Synesius* de servo nequam in patriam navi deportando Ep. XXXII. πλείτω δὲ διδυμόδους ἐπὶ τῇ καλαυρόμαι. μὴ γὰρ εἰς καλὰ ναῦν καλιεύσῃ. *T.H.*

30. Ὤμους] Quis gymnasiorum præses. *M. du S.*

31. Ἄλλον νεκρὸν] Castiga λάλον, ἐκείνῳ ἀφελέγη. *f. Br.*

Λάλον] Securi sumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd. auctoritatem, sed emendationem *Benedictii* certissimam: in omnibus enim ante ipsum editis vitiose legebatur ἄλλον. Interpres tamen aut emendarat, aut in suo codice recte scriptum invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer *Bourdelotium*, qui hanc versionem una cum Græco textu edi curavit, retinuisse tamen ἄλλον. Vide supra *Mar.* c. 18. *M. du S.*

32. Τὴν δικαιοπίαν ἕλκων] Meminerunt hujus loci *Lat. Bayf.* de R. N. p. 609. B. *Scheffer.* de Mil. Nav. p. 67. & Diss. de Variat. Nav. p. 773. *P. Tan. Faber* ad *Aristoph.* Ecclesiaz. v. 1083. ubi δικαιοπίᾳ, sed sensu turpiculo translatum, occurrit. Δικαιοπίας ἐρέτην habet *Schol. Thucydid.* ad IV. c. 67. modo ne legendum sit δικαιοπόλα. Δίκαιον σκάφος Charontis in *Euripid.* Alc. v. 252. & ἐλαύνω δικαίαν v. 444. *T.H.*

33. Δικαιοπίαν] Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, præsertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. *G.*

34. Ἑρμίδιον] Imo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμάδιον lege, ut apud *Aristoph.* *Pac.*

per lubrica vestigiis in caligine, similiter sane & ego tibi jamdudum acie sum ad lucem hebetata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro hanc gratiam.

σκότῳ, ὅτω δὴ κἀγὼ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιέ, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

2. MERC. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: jamque video mercedem præstiti officii præsentibus pugnis omnino persolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi danda est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit? Ergo omnia quidem ut videas singulatim & adcurate, nulla arte fieri potest; multorum enim hæc annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit præconio citari, tanquam fugitivum, a Jove: te sane ipsum idem inpediverit, ne administres mortuale

ΕΡΜ. Τυτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καλαφήσεταί μοι. ὁρῶ γὰρ ἤδη τὸν μισθὸν τῆς ὠφελησέως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπεργητέον δὲ ὅμως· τί γὰρ ἂν ἐ[d] πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα δὴ ὧν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ ἀγορὰ γένοιτο. εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ ἴσως αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὸ

d Πάθῃ] Πάθοι L. B2. utrumque probum.

44. Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ συμπλοκῇ πληγή. V.

Πληγῶν] Quid est πλήγων; An πλήθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναρίθμων, ἢ πραγμάτων μυθώδων καὶ πλασμάτων. Ita aut per πλήθους exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναρίθμων. J. J.

Vocibulum rarius & Graecae linguae communis initio Petr. Gyraldus in Ep. Polycarpi §. 2. ἀκονδύλιστος πλήθους ἀντὶ πληθύος, infelicem: postea dabit exemplis oblatis alibi quoque occurrere: Schol. Homer. ad Il. B, 219. Achilles Thersitem πλήθος πολέας ἀνιηρὸν, plane ut Hercules Cyathum πλῆξας κονδύλῳ ἀνιηρῷ apud Eustrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταιὴν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον exponere πλήθος. Hesych. in Πυγμὴ, Πάλαισμα, Πάξ. Etymol. in Πυγμαίους τὸν πλήθος τῶν χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Joann. Diacon. ad Hesiod. Ἀσπ. v. 302. κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τοῖς πλήθεσι βάλλοντες. Judic. III, 16. Aquila & Symmachus πλήθος σκαλαιστικὸν dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit ἐπιθαμὲς cujus admonitus fum ab egregio viro Jo. Jac. Wetstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito ν accessit: vide Jo. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Ῥιθή. Hesychii πλίνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83. sicuti jampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. T. H.

Pac. v. 281. 923. Apud *Suidam* etiam corrupte legitur Ἑρμόδοτον, de quo monuit jam doctissimus Editor *Kusterus*. *M. du S.*

35. Παρύγησαι] Verbi potestatem explicuimus ad p. 412. Nunc egregius accedat *Basilii* locus Hom. VI. in Hexaëm. p. 50. B. Δεῦρο δὴ ὑμῖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἁπλοῦς ἐκ πάλαι τὸ χεῖρε λαβόμενοι παρηγοῦντες, ὕτω δὴ κἀ ἡμεῖς τοὺς ἐκ τῆς ἀκαθαρσίας ἀναπεπλασμένους ἡμῶν τὸ μεγάλης ταύτης πάλης ἐπαγαγόντες. T. H.

38. Καὶ διολισθαίνουσι] P. & J. In aliis legitur pro his διολισθαίνουσιν. *M. du S.*

39. Πάλιν] Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τῷ πάλαι apud *Aristophanem*, πάλαι δ' ἐγὼ λέγω, πάλαι καὶ ἐγκεκόνισται τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in *Sexto* p. 282. unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. T. H.

44. Ἀκόνδυλον] Κονδυλίζειν, *stricto acutoque articulo percutere. Petron.* A. V.

45. Τί γὰρ ἂν ἐ πάθῃ τις] Sic *Themist.* Or. VIII. p. 103, C. Τί γὰρ ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους ὅταν δυσκόλους; A. S.

46. Πάθοι] Haec vox in L. & B2. recte habet, in reliquis pessime πάθῃ· nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV. & in Τιμ. c. 39. & passim. *M. du S.*

49. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δέησει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Insulse *Mosellanus*: *deinde & ipse mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Jupiter me abdicet*; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur *Benedictus*; & adscripsit pater, [*quasi fugitivum per praconem investiget.* Vide *Petron. Mosch.* Α Κύπρις τ' Ἔρωτα.] locum *Petronii* intelligens cap. 58. *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam caupani harundinemsubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est *Moschi* notus. J. G.

50. Κηρύττεσθαι δ' καθάπερ ἀποδράντα] Mercurius apud *Lucianum* saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίων πράσει. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subjiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecumque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μάντιν quidem conspicuum mancipium reducentive, vel inventori φέρνην pronunciare. *Curius Fortunat.* p. 49. *Cujus servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nun-*

τῷ θανάτῳ ἔργα, ἢ ἡ Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, μὴ πεπραγωγῶτα πολλῷ τῷ χρόνῳ· ἢ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τότ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑΡ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ὁπτινοῦν τὸ βέλτιστον ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλῷ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἄν ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ γὰρ ἐκείνης ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα κατέφρας. ἐπεὶ δὲ ἐ δέ-

tuum munus : Plutonis imperio certe damnum adtuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo : & publicanus Æacus indignabitur, ne obolum quidem lucrifaciens. Ut vero summa rerum, quæ geruntur, capita spectes, id jam nunc dispiciendum est. CHAR. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita : quandoquidem ego eorum ignarus sum, quæ sunt in terra, quippe hospes. MERC. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris : quod si in cœlum adscendendi jus tibi foret, non laborarem : ex hac enim specula exacte cuncta despiceres : nunc, quo-

a Σὸ] Σοὶ *Ald.* Ita notatur in ora *AIW.*

cians dixit, daturum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset. Dion Chrys. Or. VII. p. 123. D. Οὐκοῦν οὐδὲ κώμικας ἀνὴρ, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δραπετῶν μόνιτρα προτιθέντας ἐν οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ φθεγξομένους μᾶλλον ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homo jocorum plenus, apud *Athen.* VIII. p. 350. A. quum citharœdum scite proœmium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aeque commode peragentem, ἀναστὰς ἐκέλευε, ὃς ἂν καταμφιάσῃ τὸ τὸ προοίμιον ἔχοντα κιθαρῳδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum ejusmodi praeconis habes in *Petronii* c. XCVII. ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit *Erhardus.* *T. H.*

Ibid. Ὑπὸ τοῦ Διὸς &c.] Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ Διός. Sed id minime opus, quum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κωλύσεσθαι, non ad ἀποδράσᾳ, sit referendum. Cæterum aliud quid, ὑμοιγε δοκεῖ, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius caussatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici caussa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos : pergit in verbis Græce positis, *Deinde ab Jove proclamari me oportebit tamquam fugitivum : te quoque ipsum id impedire, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos : publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab impositio quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca [σὺ δὲ ἐκ αὐτὸν κωλύσεις ἐπιγρῶν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ἢ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν] possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum : scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὡς, legendumque? σὺ δὲ ἐκ αὐτὸν κωλύσεις ἐπιγρῶν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὡς ἐκ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιῶν, *ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium.* Videtur id maxime vero simile. *J. J.*

52. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν] Cl. *Jensius* excidisse putat ὡς, & legendum ὡς ἢ &c. Verum ejusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias : neque ea, ut opinor, vitio iis vertenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. *M. du S.*

Τὴν Πλ. ἀ. ζημιῶν] Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte vel impeditius sit expressum, non infrequens est : hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit ejusdem, vix ullam habet difficultatem : sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe majorem. Hic in prima parte positum κωλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ κωλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus *Th. Wopken.* Lect. Tull. I. c. 8. p. 48. comparans *Pauli* I. ad Timoth. IV, 3. κωλυόντων γαμεῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi volunt, κωλυόντων γαμεῖν, κελευόντων δὲ ἀπ. βρ. Vide magnum *Grotium*, qui ex *Phaedro* protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. *Liv.* XXXVI, 17. *Rex . . . condidit se intra ruperi; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priore parte supplendum esse *positis*; nam *retractis* ibi locum non habere monuit Eruditiss. *Duker.* ad *Flor.* II, 7. p. 361. quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere solertissime per-

quoniam fas non est te, qui cum umbris semper versaris, pedem ponere in regia Jovis, id scilicet agendum nobis, ut montem aliquem altum circumspiciamus.

3. CHAR. Scinne, Mercuri, quæ soleam dicere vobis, quando navigamus? quum enim ventus turbine impulsus in obliquum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos præ inperitia jubetis velum contrahere, aut laxare paululum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos, ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire, quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui

μις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ὑπιβατεύειν τ βασιλείοις τῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ἅτε εἰωθὼς λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἐγερθῇ, τότε ὑμεῖς μὲ ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆς πομπῆς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ [b] πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βέλτιω. καὶ ταῦτα δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπό-

b Πνεύματι] Πνέοντι C.

72. Ὀλίγον τῦ πομπῆς] Ποῦς λέγεται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον. V.

73. Τῷ πνέοντι] Τῷ πνεύματι. G.

Τῷ πνέοντι] Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἄνεμος, ut alibi Noster τὸν πνέοντα dixit. T. H.

pertractavit J. Fr. Gronovius Obs. IV, 2. p. 26. 27. T.H.

61. Σὺ δὲ . . . ; δυνατὸν ἦν] An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque σοὶ δὲ, vel; δυνατὸς ἦς· sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. M. du S.

Σὺ δὲ] Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum adscendendi.* Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiunt. Isocr. Panath. p. 257. Αἱ μὲ ὧν αἰτίαι . . . . διὰ μαχητὰς μὲν αὐτὰς δῆλόν, αὗται δ' ὧν ἦσαν. Philostr. de V. S. II. p. 553. v. 31. ἡ μισόγυνος δὲ . . . . ὑγιαίνει αὐτοῖς ἡ φανή. Heliodor. I. p. 2. Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεγὰ πᾶντα σωμάτων ναυφαγῶν Ælianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aeque delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi σοὶ δὲ. Novit Plato non tantum ἄκραν τὴν ὑράνιον ἀψῖδα, & τὸ τῦ ὑράνοῦ νῶτον, sed etiam coeli θέσιν, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. p. 538. C. τότε δὴ τῷ παντὸς ὁ μὲ κυβερνήτης . . . . εἰς τὴν αὐτοῦ θέσιν ἀφίησι. Hic ille *summus coeli vertex, quem Jupiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua.* ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. c. XIV. sed idem quae scripsit in Grat. Act. pro Consul. c. X. huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulis[illegible]e vidisset moesta omnia . . . . is si nunc in illud idem editum repetatur, ne deficiat cuncta laetantia* &c. Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas juxta videt ardua terras:* Stat. Th. IX, 641. Est autem θέσις quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II. p. 553. οἱ θεωπὸς τῦ Παρνάσσου idque ipsum οἱ θεωπὸς proverbii ferme locum tenet: οἱ θεωπὸς ἀποσκοπεῖσθαι Synes. p. 42. C. Καλῶ γὰ ἅπαντας ἀστὴρ ἐξ ἀπόπτου τινὸς ἢ μεσουράνης θέσεως μεγάλῳ & ὑψηλῷ κηρύγματι. Gregor. Nazianz. initio Stelit. I. T.H.

64. Εἰδώλοις] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Æneid. IV, 654. *Et nunc magna mei sub terras ibit imago.* J.P.a G.

72. Ἐνδοῦναι ὀλίγον τῆς π.] Virgil. Æn. V, 830. *Una omnes fecere pedem:* i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat Interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem Ἰσ. β. c. 45. & Z. Τρ. c. 47. M. du S.

Ibid. Τῦ ποδὸς] *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. J. Br.

Τῦ ποδὸς] *Lapogogia. Una omnes fecere pedem. Maro* &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἱστίου, ut σὺν *anchora* dicitur. *Anchora fundabat naves.* G.

Ita descripsit *Solanus*: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. *L. Boyssio* non latuit hic locus de R. N. p. 619. B. eundem adhibuit *La Cerda* ad *Virgil.* Æn. V, 830. multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam ejus, *Brodaei* sententia ad Anthol. II. p. 208. Ποδῶτὸν λῶα *Lycophroni* v. 1019. ubi vide, si tanti est, *Meursium* & *Potterum.* T.H.

ἐπίσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ὑπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡΜ. Ὀρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι [a] τί ποιητέον, καὶ ξυθυρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. ἆρ' ὃν ὁ Καύκασος ὑπτιόδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεῖνος; καίτοι μοί φαύλόν τι ἀνεμνήσθη εἰς τὸν Ὄλυμπον ἀποβλέψαντι συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐπιβῆναι ποτὲ τὸν Ὄσσαν, ἐκ βάθρων ἀναστάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔχειν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνῳ μὲν οὖν τὸ μειρακίῳ, ἀταθάλῳ γὰρ ἦσαν, δίκας ἔτισάτην. [b] νῷ δὲ, (εἰ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὖ-

nunc vicem gubernatoris geris, fac quodcumque putaveris e re esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per omnia morem gerens imperanti tibi. MERC. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri conveniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Caucasus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olympus iste? Atenim non inscitum aliquid mihi in mentem venit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam mecum laboremque consociare oportet. CHAR. Impera modo: adjuvabo quod in me est. MERC. Homerus poëta Aloëi filios, & ipsos duos, ait adhucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossæ, illamque se scalam idoneam habituros putasse, & adscensum in cœlos: illi quidem utrique adolescentuli, utpote perditissime improbi, pœnas luerunt: nos autem, quibus in Deorum fraudem hæc consilia non capiuntur, cur non structuram & ipsi similem ador-

a Τί] Τὸ P. F. Pro ποιητέον habet margo *AIW.* ποιητέον neutrum bene. b Νῷ] F. νῦν quod cur mutetur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem Ed. τῶν θεῶν.

87. Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο] Ὥστε Ε Ἐφιάλτην. V.

87. Ἀλωέως υἱέας] *Homer.* Odyss. Λ. *F. Br.* Τοὺς Ἀλωέως υἱέας] Vide *D. Hoeschel.* ad *Origen.* in Cels. IV. p. 174. qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Mosem, quum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραμυθίαν τὰ περὶ τῶν Ἀλωάδων ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πύργου ἀναγεγραμμένα calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod *Origenes* opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέως πρὸ Ὁμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem jam diu homines extitisse impios, & de numero quidem Judaeorum, qui narrationes Mosis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque perseque habendas esse evincerent, ostendit *Philo Jud.* Περὶ Συγχ. Διαλ. p. 320. C. Εἰς μὲν οὖν ἐστὶν (μῦθος) ὁ ἐοικὼς τῷ συντεθῆναι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὓς ὁ μύθος ὁ τῶν ποιητῶν Ὅμηρος ἀμφοτέρους φησὶ τρία τὰ ἀδιαίρετα τῶν ὄρων ἐπιφορήσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut *Philo* ἀμφοτέρους, sic & *Lucianus* ἀμφοῖν ἐπιθεῖναι nam qui revera montes eos montibus involvisse scripserunt, ab *Homero* nescio quo jure dissentiunt; siquidem magnus Poëta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediendae consilium voluntatemque indicet: ideo *Themistius* ἄτοπα φαντάσματα καὶ ἀπίθανα, ὁρῶν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβάσμους εἰς οὐρανοὺς vocat Orat. II. p. 56. B. satis erat inmanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: *Stephanus* Ἀλόην urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἔκτισαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θρᾷκας hic jam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror *Berkelium* ibi notantem, nusquam Ἀλωάδας fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud *Stephanum*; *Holstenius* etiam; *num* Ἀλωάδαι? quin plures insolens forma pertulit: ad Scriptores, qui *Aristoteli* mentitur, de Mundo ista verba p. 1. καθάπερ οἱ ἀνόητοί ποτε ἐπεῖνον Ἀλωάδαι, veriorem esse scripturam *Sylburgius* observat Ἀλωίδαι idque ipsum jam dudum ante *Nansio* fuerat visum ad *Nonni* P. E. J. VIII, 150, idem in *Origene* tentatum: neque dissitemur Ἀλωίδας dedisse *Apollodorum* I. p. 29. pro quo non rar[illegible]αι exarari solent. Utrumque Ἀλωάδας & Ἀ[illegible]ν *Pindari Scholiastes* habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. *Themist.* p. 36. οὕτως ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί· sed p. 79. ἵνα δὲ μὴ παφίωμι τοὺς Ἀλω-

[illegible] convolutis aliis super alios montibus, ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

4. CHAR. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extollere levatum Pelium aut Ossam? MERC. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus. CHAR. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem. MERC. Sane; quippe literarum inperitus es, o Charon, minimeque poëtica facultate præditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in cœlos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recreant interquiescentem tantisper, dum

τοὶ χτ' τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύοντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τ σκοπήν.

ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ἔνηλες ἀναθέντες δράμνοι τὸ Πήλιον, ἢ τ Ὄσσαν; ΕΡΜ. Διατί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τῶν βρεφυλλίων ἐκείνων, καὶ ταῦτα, θεὸς ὑπάρχοντας; ΧΑΡ. Οὐκ ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τ μεγαλουργίαν ἔχειν. ΕΡΜ. Εἰκότως ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γενναῖος Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανόν, οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοὶ ταῦτα τερατία εἶναι δοκεῖ, τ Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τ πόλον αὐτὸν, εἷς ὤν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τῆ ἐμῆ ἀδελφῆ περὶ, τῆ Ἡρακλέους, ὡς ἀγαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τῆ ἄχθους,

7. Ἥκιστα ποιητικός] Οὐδαμῶς ποιητῶν ἑρμηνεύς. V.

Ἀλωεῖδας, ὡς λέγεται. Ego tamen ut in re compertâ non vereor adfirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab υς descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin eredam Ἀλωάδου vel Ἀλωάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4. & Jo. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspicioni mirifice favent versus inde ab Aeliano adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis adtulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. T. H.

90. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκεῖνο ταύτῃ κλίμακα ἔξειν, εὐμήδους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τ οὐρανόν] Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἐκεῖνο ταύτῃ κλίμακα ἔξειν· εὐμήδους, &c. Nec aliter video distingui in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus Poëta ait, duos Aloei filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicitus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitrantes se habituros esse scalam, etiam ad in eundem adscendendum.* J. F.

94. Νῦν δὲ] In Cod. Flor. νῦν δὲ, ὦ γὰρ ἐπὶ κεφαλῇ τῇ θεῶν. J. B.

99. Δύ' ὄντες] *Hic δύ' ὄντες pro δύ' ὄντες mônet dictum esse manifestissimum est*, inquit *H. Stephan.* App. ad Scr. de D. A. p. 105. additis e *Luciano* pluribus ejusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum judicium *Dukeri* ad *Thucydid.* p. 192. n. 35. T. H.

3. Τῶν βρεφυλλίων] Orum & Ephialtem intelligit *Lucianus*. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, αὐτὰς ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. J. Br.

7. Ἰδιώτης] *Ignarus literarum*, non *rusticus*, ut habet Interpres. J. C.

10. Οὕτω ῥ. συνιθεὶς] Nihil est hic, quod magno opere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur: ἀμβατὸν ἐποίησε τ οὐρανὸν· οὕτω ῥᾳδίως συνιθεὶς τὰ ὄρη. Illud autem λὰξ δυοῖν στίχοιν pro ἐκ δυοῖν στίχοιν non aliter est dictum, quam λὰξ σμικρᾶς ἀκτῖνος, ἀπὸ τῆς χιλιάδος ἡμῶν Theophr. H. Pl. IV. p. 76. ἐκ βραχείας αἰκιζόμενος Strabo XVII. p. 1184. B. Vide *Kuster.* ad *Aristoph.* Equ. v. 535. *Duker.* ad *Thucydid.* p. 558. n. 30. T. H.

15. Ὡς ἀγαδέξοιτό ποτε αὐτόν] Postulare videtur legitimus orationis cursus, ὡς ἀγαδέξαιτό ποτε αὐτὸς ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα· ἀγαδέξαιτο ut ἀναπαύσειεν αὐτόν. vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cum ἀναπαύσειεν αὐτὸν ἐκεῖνον τ Ἄτλαντα scribatur. T. H.

25. Ἐξιμ-

ἄχθος, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑΡ. Ἀκούω γὰ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ ὄζει, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε. ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνα γὰ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον· ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς [a] ἐξειργασάμεθα; Φέρε ἴδω ἀναβὰς ἰδὼν, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανὰ, ἢ ἐπιοικοδομεῖν ἔτι δήσει.

Παπαὶ, κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῇ ἠρανῇ· ἀπὸ μὲν γὰ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, τὰ ὑπὲρ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· καὶκεῖθεν, ἡ Κρήτη ἐπάνω σαφῶς· μελαγχιητέα [b] ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη, ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ὑπὲρ πᾶσιν. ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα γὰ ποιᾶνῆ· εἶτα συγκαταῤῥιφθέντες αὐτῷ ποικρᾶς τὰς Ὁμήρου οἰκοδομήσεως πειραθῶμεν, ξυντριβέντες τὰ κρανίον. ΕΡΜ. Θάῤῥει· ἀσφαλῶς γὰ ἔξει ἅπαντα· μελατίθει δὲ Οἴτῃ· ὑπεκλινθήτω [c] καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδὲ, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑΡ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. ὑ γὰ ὑπὲ μικρᾶν με ταύτῃ τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡΜ. Εἶγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων,

ipse subditis humeris onus cœli gestaret. CHAR. Audivi & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poëtæque sciveritis. MERC. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis præmonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden, quam facile simul & poëtice rem perfecerimus? Age igitur adscendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat.

5. Papæ! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparet; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quæ cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, portitor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus. CHAR. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum ipsa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis. MERC. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt hæc omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: jam tu quoque huc subi. CHAR. Porrige, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas. MERC. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: et-

a Ἐξειργασάμεθα] Edd. priscae ἐξειργασόμεθα. Quod reposui praeter *B2. S. A.* offert etiam margo *AIW.* b Ἡμῖν] Ἰμῶν vitium Ed. Fl. c Καὶ] Hac particula non plane necessaria caret *F.*

38. Οἰκοδομήσεως] Οἰκοδομῆς. *V.*

39. Συντριβέντες τὰ κρανίον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ ποιῶν, συντριβέντες σὰ κρανίε· [a] τὰ γὰ πρὸς πεῖσιν ἢ δράσιν αἰτιατικῇ συντάσσει, Ἔπαθον τὴν ψυχὴν, Συντέτριφα τὸν λίθον. Οὕτως ἂν ἐ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἴδοι λαβοῦσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγουσιν ἂς τὸ, ἴφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, ὕστερον κείσεται, συντριβέντες τὰ κρανίον. *V.*

a Τὰ γὰρ πρὸς] Amst. Ed. ἡ γὰρ & ὑπέτριψα τὸν λ. quod ne secum quidem est: utrumque recte legebatur in libro Vossiano, consentiente *Thom. Mag.* in Ἔπαθον τὴν ψυχήν. *T. H.*

25. Ἐξειργάσμεθα] Veteres Edd. ἐξειργασόμεθα. *B2.* & *A.* ἐξειργασάμεθα. Sed genuinum est, quod reposuimus. *M. du S.*

39. Τῶν κρανίων] An συντριβέντες τὸ κρανίον? placet. *F. G.*

46. Εἶγε ἐ ἰδεῖν] Particula saepius cum in modum poni

etenim non licet utrumque & tutum, & ſpectandi cupidum eſſe. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evaſiſti: quandoquidem vero biceps eſt Parnaſſus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, conſideamus. Tu vero jam mihi in orbem circumſpiciens, contuere omnia.

6. CHAR. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocyto ac Pyriphlegethonte majores: deinde homines valde parvos, eorumque quaſi luſtra quædam. MERC. Sunt illæ urbes, quas tu luſtra putas. CHAR. Scin tu, Mercuri, nihil eſſe nobis actum? quin fruſtra Parnaſſum cum ipſo fonte Caſtalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus. MERC. Quid ita? CHAR. Nihil equidem accurate diſtinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes ſolos tantum, velut in picturis, videre; ſed ipſos homines, quæque agant, & qualia loquantur: uti quum mihi primum obviam factus conſpexiſti ridentem; quærebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus. MERC. Quid autem illud erat? CHAR. Ad cœnam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in poſterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapſa, neſcio quo impellente, eum interemit: quare riſi, quod ad con-

ἄπαυλα· ἐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχε μου τὴν δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηρᾶ πατεῖν· εὖγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπειπὲρ διχόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερον ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη περὶ κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

ΧΑΡ. Ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ πόλεις τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικρούς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑΡ. Οἶδα, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὸν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡΜ. Ὅτι τί; ΧΑΡ. [d] Οὐδὲν ἀκριβὲς ἐγωγε ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος ἡδέως διεσκωπτόμην. ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθείς ὑπό τινος τῶν φίλων εἰς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τῆς τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος

[d] Οὐδὲν] Ὅτι adſcriptum eſt ad oram *AiW*. Hic credo voluiſſe praeponi, ὅτι οὐδὲν· ut in *Platone* ſolet ſequi poſt ὅτι τί.

poni ſolita, ut intelligendum aliquid relinquat: hic non difficulter explebis ſententiam: *conandum eſt aliquid, & cum nonnullo periculo huc adſcendendum, ſiquidem, o Charon, perſpicere velis omnia.* T. H.

47. Οὐκ ἔνι] *Non licet.* F. Br.

49. Φείδου μὴ] *Benedict. Ne pedem in lubrico ponas:* imo: *ne parcas pedem in lubrico ponere.* F. G.

54. Λίμνην] *Mare.* F. Br.

69. Ὅτι γελῴην] Hic iterum ὅτι male conjungitur, ubi legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην· ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid riderem.* Plane ſic in Florentina. Apud *Homerum* quoque Il. A. 64. illud ὅ, τι perperam conjungitur,

Ὅς κ' εἴπῃσι, ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴπῃσι ὅ, τι τόσσον, &c. *Qui dicat, quid* (ob quam cauſam) *adeo iratus ſit Apollo.* Ita diſtinctum hunc *Homeri* locum olim lectum fuiſſe, liqueat ex *Heſychio*, non aliter haec verba referente; qui ipſe quoque una literula multatus eſt; Ὅ, τι τόσσον, διότι τοσοῦτον lege ex *Homero* τόσσον. F. F.

72. Εἰς τὴν ὑστεραίαν] Haec in libris publicatis interpunctio ſequentibus adnectit; nec diſſentiunt Interpretes: ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν jungi oportere: huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. T. H.

τῷ ὑπόχεσιν. ἔσται δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεται, ὡς μᾶλλον βλέπωμι, καὶ ἀκούσωμι.

ΕΡΜ. Ἔχ' [a] ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον σε βραχεῖ ἐπιφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών· καθεὶς δὲν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα [b] ὁρᾶν. ΧΑΡ. Λέγε μόνον. ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν,

Ὄφρ' εὖ [c] γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

ΧΑΡ. Τί ἔσται; ΕΡΜ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ὅτι τάχιστα [d] προδίδασκέ με, καὶ σαφῶς ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βάλλει χρή· τὸν Ὅμηρον καὶγὼ ἐρωμαί σε, ὡς μάθῃς οἷον αὐτὸν [e] ἀμελέτητον ὄντα με τῆς Ὁμήρου; ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ [f] προσκωπῶν

stitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

7. MERC. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi adferam, teque visu acutissimum brevi reddam ab Homero quadam ad hunc usum incantatione sumta: tu vero, simul ac pronunciavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere. CHAR. Dic modo. MERC. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quæ prius inhærebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? jamne liquide vides? CHAR. Mirum in modum, ut nihil supra: cæcus fuerit Lynceus ille præ me. Itaque tu nunc porro doce me, ac respondeo roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas in Homeri carminibus me quoque non esse non versatum? MERC. Unde vero tibi sit, eorum quicquam ut scias, qui nauta sem-

a Ἀτρέμας] Ἀτρέμα notatur in margine *AIW*. b Ὁρᾷν] Ὁρα P. L. Idem in margine *AIW*. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾷς, quod paulo inferius extat. c Γινώσκῃς] F. Γινώσκεις. d Προδίδασκε] Προδίδασκε P. e Ἀμελέτητον] Sic P. L. *J.* nec non margo *AIW*. In prioribus Edd. fuit ἀμελῆ. f Πρόσκωπῶν] F. πρόκωπῶν.

86. Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς] *Homer.* Il. E, 127. *J. Br.*

87. ΧΑΡ. Τί ἔσται;] Vereor ne praeter *Luciani* voluntatem Mercurii sermo sit intercisus: illi, quod nunc incommode Charonti tribuitur, est adsignandum; quid enim aptius, quam ut recitatis *Homeri* versiculis statim quaerat, τί ἔσται; ἤδη ὁρᾷς. *T.H.*

89. Ὡς πρὸς ἐμέ] *Si mecum componatur.* *J. Br.*

Ibid. Προδίδασκέ με] Quorsum spectet προδιδάσκειν, quidve Charon ante doceri velit non capio; quandoquidem acutissimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit, quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, sibi Mercurius demonstret, interrogantique singula respondeat. Videtur in πρὸ nescio quid haerere vitii. *T.H.*

92. Ἀμελέτητον] Scriptura optima, quam P. L. & Ed. *J.* exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod servari quidem forsan potuerat, ut Μωΐ. c. 25. sed ne MSS. Codd. & Juntinae auctoritatem sequi dubites, vide Ἀλ. c. 18. & Παρασ. c. 60. ex quibus omnibus, quid inter has voces discriminis sit, facile perspicies. *M. du S.*

3. Ὥσπερ τρύφημα τινὰ ἰμβολὸν τὸν τρίαινον] Quum vertisset *Mosellanus*, *atque tridente velut uncae quodam hamo injecto*, contraxit *Benedictus*, & *injecto tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τρύφημα passim ab Grammaticis exponi κιντήριον τῆς χύτρας, quod & commodissime & facete ab ridiculo *Luciano* & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset ejus olla culinaria. *J. G.*

Ibid. Τορύνῃ] *Tudiculam.* *J. Br.*

4. Τὰς Σκύλλας] Sumta sunt ex Od. E, 291. ubi pro — πάσας δ' ὀρόθυνε ἀέλλας videri poterat legisse *Lucianus*, ὀρόθυνε Σκύλλας· sed memoriter haec, verbis non adnumeratis, citasse *Nostrum* credo: quae etiam est causa, cur ὀρόθυνε augmento suo instructum non repudiem: *Nicetas Man. Comn.* II. p. 109. ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδας ἐ σύρτεις, αἱ πᾶσιν ὀρθὸν ἐναιγίζουσιν, αἷς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο ἐ ὀρεθύνοντο. *T.H.*

Ibid. Ὀρόθυνε] Ex *Homero* emendavimus, quod in omnibus legebatur ὀρόθυνε. *M. du S.*

9. Αὐτῇ Σκύλλῃ] Id est, *cum ipsa Scylla & Charybdi* &c. *F.G.*

Αὐτῇ Σκ. καὶ Χ. καὶ Κ.] Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum trajiceret, tempore incidisse gravem

semper remoque adfixus fueris? CHAR. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem: neque tamen eo minus, quando illum trajiciebam fato functum, quum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tunc deprehendit: postquam enim occœpit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam injecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus, tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abesset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope. MERC. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

8. CHAR. At dic mihi, quæso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines

ζῴων; ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ἀνυσιτιμὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ, ὁπότε διεπόμπευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντα ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμὼν ἡμᾶς ἐπὶ μικρὸν τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν τι πάνυ αἴσιόν τινα ἐπὶ τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ἐπόρθμευσε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν ἀπέτρεψεν ἡμῶν τὴν ναῦν. ὅτε δὴ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡΜ. Οὐ χαλεπὸν ἦν ἓν ὄν. τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ τάχιστος ἀνὴρ, υἱός τε, μέγας τε,

Ἔξο-

3. *Τορύνην] Εἰδος ξύλου στρογγύλου ἢ τὸ σκαμβὸν ξύλον ἐξ οὗ πίνουσι ὀρθόν. *V.*

8. Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας] Ὅτι † Γελάτης ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπισμένα ἀρυομένους. *V.*

* Τορύνην] L. τορύνην· & ita legisse Excerptorem video. *M. das S.*

Non aliter in *V.* sed quid sibi velit *Scholiastes*, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento convenit: verum quo pertinet ἢ τὸ σκαμβὸν &c. quod si τορύνην exponit, scribendum potius fuerat ἢ τι σκαμβὸν ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, Τὸ σκαμβὸν ξύλον εἰδέναι· ὀρθὸν, ut apud *Suidam* legitur & *Mich. Apostolium*, vel, ut in App. Vatic. C. III. n. 100. Τὸ σκαλινὸν (eum in modum refingo σκαλινὸν) ξύλον εἰδέναι ὀρθόν. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? *T. H.*

† Γελάτης] Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen Pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conjicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτην, ut liquet ex *Aeliano* V. H. XIII, 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciissim *Aelianum* tuebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. *J. C.*

Cum *Clerico* facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo *Perizonius* cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba jam fuerant a *Fr. Junio* in lucem prolata Catal. Artif. in *Galato*. Vide Praestantiss. *Fabricii* B. G. l. c. 7. §. 1. *T. H.*

vem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi, & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne Interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, *Homerum*, ubi ὅστον πλοῖον navigaret, *illuc, unde negant redire quemquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam? Quo quid potest insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὸν, ἀπήμεσε τὰς ῥαψῳδίας τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλῃ, &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. *J. F.*

11. Ἐκ τοσούτου ἐμέτου] Haec imago animo *Luciani* primum non est objecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur *Aelianus* V. H. XIII, 22. Γαλάτην ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμπεπισμένα ἀρυομένους. Vide Interpretes ad hunc locum. *J. C.*

13. Τὴν ὧδ'] Versus ex Iliad. 3. *J. B.*

14. Υἱός τε μέγας τε] *Homer.* Il. Γ, 226. *J. Br.*

Ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; EPM. Μίλων ὅτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. ὀλυμπιονῖκαι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον σταδίου φέρει ἀφ' ἑνὸς μέσου. ΧΑΡ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν ἐνθήσομαι εἰς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς καὶ θανάτου, μηδὲ ξυνεὶς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κἄτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων, καὶ τῆς κρότου νυνὶ δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ὅτι τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. Τί οὖν; οἰηθῶμεν ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; EPM. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νυνὶ μνημονεύσειεν ἂν οὐ ἀκμῇ τοσαύτῃ

capite, ac latis humeris? MERC. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Græci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium. CHAR. Et quanto justius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, quum veniet ad nos a Morte adversariorum invictissimo dejectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosternat: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse? MERC. Quî fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris

a Μηδὲ] *F. A1.* pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & Edd. distincte scribi.

18. Φέρει ἀφ' ἑνὸς μέσου] Στάδιον ὁ τόπος τῆς ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τῆς μιλίου * ζ' γὰρ καὶ ε' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται † ἄλλα τ' κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· † φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μὴ τὸ ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποστάθμου τινὸς τῆς στέγης ὄντος, ‡ ὑποβάντα τὸ πιστευθὲν τὸ οἰκίας τὸ στέγος πρότερον παρωσάμενον ἐκεῖνός τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίνδυνον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὃ καὶ τῆς ζωῆς αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ ξυντυχὼν § σφηνὶ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν ἀράσσειν, τοὺς σφῆνας μὲ ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ ἐνεχθέντα τῇ συμπατούσῃ τὸ μεμῆνι ¶ ἁφύκτῳ πάγῃ θηρίου ὑπάρξαι θοίνην. V.

* Ζ γὰρ καὶ ε στάδια] Errat *Scholiastes*. Octo stadia miliare conficiunt. *M. du S.*

Καὶ ε, quae deleri volebat *M. du Soul*, intelligenda sunt *καὶ ἥμισυ* persimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile *Scholiasten* erroris absolvent, quae disputavit *Dodwellus* Diss. de Per. Anon. Eux. Mar. §. 4. §. *T. H.*

† Φασὶ γὰρ &c.] In vicem peccatorum Ed. A. φασὶν αὐτὸν . . . σύλην τροπίδιον . . . ἐταίρους τε . . . ὑπεξαγῶν genuinas *Vossii* membranae lectiones restituimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τῶ ζῶν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. *T. H.*

‡ Ὑποβάντα] *Strabo* VI. p. 263. A. ὑπαβάντα. *M. du S.*

§ Κορμῷ μεγάλῳ] Adde ex *Strabone* ἰσχνομένῳ. *M. du S.*

¶ Ἁφύκτῳ] Vitium *V.* ἀούκτῳ bene correctum fuit in Ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus Interp. ad Ib. *Ovid.* v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conam substitit praeda lupis. Propius etiam ad *Scholiastae* nostri narrationem accedit *Gell.* N. A. XV, 16. Verum *Eustathius* ad *Dionys.* Perieg. v. 369. dum concinnae brevitatis sophisticum acumen adfectat, paene ridiculus evasit: ἀποσυνᾶναι βίᾳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τὰς σχίσας ἐᾶσθαι σφᾶς, σὺν αὐτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετάλλαξαι. *T. H.*

24. Μηδὲ ξυνεὶς] Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσει, parum adjumenti, me judice, conferet. Forte orationis impeditae in ipso *Luciano* haeret culpa: non enim aeque semper stylus, quamvis adtento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. *T. H.*

28. Τί οὖν;] Vide quae notavimus ad p. 366. n. 63. *T. H.*

33. Ἐμπίδα] Male ἐλπίδα. *J. B.*

Μὰ δὲ ἐμπίδα οὐκ ὄπως ταῦρον ἔτι ἅραξ διαμᾶδῶν] Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit. *Bourdelotius*; sed pro ὄπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐκ ὅπως est *nedum*: usus etiam est in Prometheo & alibi. *J. G. G.*

Ἐμπίδα] In *B2.* quam secutus videtur *Bourdelotius*, mendose legebatur ἐλπίδα· at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. *M. du S.*

41. Ἐλασσόντα ἐπὶ Α.] Ingenio *Luciani* facetissimisque jocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen ejus dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admiserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historias veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius majoremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul

boris vigore? CHAR. Mitte iſtum, qui non longe poſt riſum nobis præbiturus eſt, quando navigio meo vectabitur, quum ne culicem quidem, nedum taurum, ſuſtinere poterit.

9. Tu porro id mihi dic, quis hic alius ſit venerabili forma vir præſtans? non Græcus, ut videtur, quantum e veſtitu quidem apparet. MERC. Cyrus, Charon, Cambyſæ filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas transtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtimes, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Crœſo ſubacto, potiatur omnium. CHAR. Crœſus autem ubi tandem & ille eſt? MERC. Eo reſpice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtæ ſunt: ipſum-

τη; ΧΑΡ. Ἔα τοῦτον ἐκ εἰς μαχρὰν γέλωλα ἡμῖν παρέξονλα, ὁπότ' ἂν πλέῃ μηδὲ [b] ἐμπίδα, ὐχ ὅπως ταῦρον, ἔτι ἄραλος δυνάμενος.

Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἀρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; ὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν ἀπὸ γῦν τ' σολῆς. EPM. Κῦρος, ὁ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τ' ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. ϗ Ἀσσυρίων ἔναγχος ἔτος ἐκράτησε, ϗ Βαβυλῶνα παρεσήσαλο· ϗ νῦν ἐλασείοντι ὅλη Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τ' Κροῖσον ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ πῦ σόλε κἀκεῖνός ἐσ]ιν; EPM. Ἐκεῖσε σκόπει ἐς τ' μεγάλην ἀκρόπολιν, τ' τριπλῆν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, ϗ τ' Κροῖσον

[b] Ἐμπίδα] Ἐλαφὸν B2. mendum manifeſtum, quemadmodum ὅπως ſolius A. Ἐμπίδα, quae ad manus ſunt, vetuſtae Edd. omnes: nihil hic *Bourdelotio* debemus.

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν] Ὑπαιθρίον τὸ ἔχουσαν. V.

mul conſpirant, prius aliquot annis quam Babylon fuerit in poteſtatem redacta, Crœſum Lydosque ſuccubuiſſe. Si Xenophon in hac cauſa teſtis idoneus placet, hoc, quum Cyrus annum aetatis ageret trigeſimum, acciderit; illud tribus admodum annis poſt. Ab ea ratione non parum diſcedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri ſecundo, vel quinto & quinquageſimo, Babylonem in primo & ſexageſimo. Utcumque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum eſt, *Lucianum*, dum haec ſcribebat, ad hiſtoriae veram ſeriem animo fuiſſe minus adtento: potuiſſet alioqui, ſi eam in curam paulo diligentius incubuiſſet, & ingenio ſimul ſervire, & rerum geſtarum fidei. *T. H.*

45. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Loquendi formulam illuſtravit *J. Jenſius* ad p. 365. n. 59. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit *Strab.* XIII. p. 928. B. πόλις ἐσὶ μεγάλη, πεπτέρα μὲν τ' Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipſa tamen urbe, vel arce ſaltem, minime dedero) ἀρχαία δ' ἁπάσης, ἄκραν εὐφυᾶ ἔχουσα. Arx ſane munitiſſimi operis, & prorſus inexpugnabilis futura, niſi Meles ſive Myles portentoſum leonem ex pellice ſibi natum ea ſola parte, quae penitus inacceſſa videbatur, circumferre neglexiſſet: *Herodot.* I, 84. ex quo *Dionis Chryſoſtomi* non intellectum *Caſaubono* locum egregie declaravit *Henr. Valeſius* ad Exc. *Nicol. Damaſc.* p. 68. Adverſus Cimmerios, deinde & Athenienſes diu poſt tuta ſtetit: *Herodot.* I, 15. V, 100. Cujus arte capta fuerit a Cyro tradidit *Herodotus*: ab *Herodoto* tamen nonnihil abit *Xenoph.* K. Π. VII. p. 107. ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀκροτομώτατα δοκοῦντα εἶναι τ' Σαρδιανῶν ἐρύματος, quam lectionem propter triplicem *Luciani* murum ſervari velim. A *Polyaeno* duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diverſis ſcriptoribus petita: prior VII. c. 6. §. 3. quem habeat auctorem, ignoro: poſterior §. 13. perinde a *Frontino* deſcripta III, 8. §. 3. a *Cteſia* fluxit, ut oſtendunt ejus Excerpta p. 635. v. 30. Sed Crœſi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem eſſe proditam cecinerunt *Licymnius* & *Hermeſianax*, teſte *Parthenio* Erot. c. XXII. quibus Muſarum famulis quatenus habenda fit fides, lectori jus arbitrandi facio: ita vero *Parthen.* περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἕξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἄκραν, μηδενὸς φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τὸ χωρίον, ὑσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae theſaurisque cuſtodiendis munimentum opportuniſſimum: *Polyaen.* IV. c. 9. §. 4. Σίλευκος τὴν Σαρδιανῶν ἄκραν ἐπόθει (ita legendum judico pro ἐπόρθει) τοὺς δὲ αὐτῆ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε μὴ δυνάμενος τὴν ἄκραν ἰσχύειν ἔσαν ἰλεῖν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detruſi, ut evadendi ſpes omnis praecideretur: eundem vide VI. c. 49. Arx autem urbi adjungebatur per Πρίονα (nomen a figurae ſimilitudine ſumtum autumo) cujus τεῖχος ἀφυλακτούμενον Lagoras Cretenſis obſervaſſet, ſolerti conſilio viam ex-

σον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ὅτι κλίνης χρυσῆς κα-
θήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ ξυλεγόμενον;
βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν, ὅ, τι ἂν λέγωσι;
ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου
τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος
μος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυ-
τέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀν-
θρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑΡ. Τί ἄρα
ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡΜ. Θάρρει· εὖ ἴσθι ἀγεννῆ,
ὦ Χάρων. ΣΟΛ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ
εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, οὓς οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βί-
τωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς
τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φη-
σὶν ἔτος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας,
ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἵλκυσαν ὅτι τὸ
ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ
ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας·

que jam Crœsum conſpicis in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi confabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant? CHAR. Lubentiſſime quidem.

10. CROES. Hoſpes Athenienſis (nam vidiſti divitias meas, & theſauros, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiſſimum apparatum) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciſſimum eſſe. CHAR. Quid ergo Solon reſpondebit? MERC. Hac de re ſecurus eſto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat. SOL. Crœſe, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem ſtatuo feliciſſimos extitiſſe, illos inquam ſacerdotis filios. CHAR. Argivæ nempe inquit, qui una nuper admodum ſunt mortui, poſtquam matrem jugo ſuccedentes traxiſſent in carpento usque ad templum. CROES. Sit ita: primas illi fe-

expugnandae poſt diuturnam obſidionem urbis invenit: hiſtoriam narrat *Polyb.* VII. p. 705. meminitque τῆς προϊπαρχούσης δόξης περὶ τῆς Σάρδεων ἀχυρότητος. Arcem *Charon Lampſacenus* vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλέως referens Athenienſes Ionibus opitulatos ἐλεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἄπαντα χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλέως verba nobis deſcripſit *Plutarch.* Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861. D. *T.H.*

Ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Ἔχουσαν ſubaudio. *J. Br.*

46. Τεῖχος] Τὸ περιβεβλημένην, aut quid ſimile deſiderari videtur poſt τὸ τεῖχος. *F.G.*

48. Σόλωνι] Ne quis hic forte ficta ſuſpicetur, quae de Solone cum Crœſo habet, adeat *Plutarch.* in Sol. & *Herodot.* I. p. 7. ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Crœſo Solonem audies. Meminit & Diogenes Laertius illius colloquii p. 12. *Menagius* tamen addubitat ob rationem temporum. *M. du S.*

56. Οὐδὲν ἀγεννὲς] Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantiſſimo, cujus ſumma ferebatur apud Graecos ſapientiae fama? *Herodotum* adumbravit *Noſter*, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita εὐθὺς ὑποθαρσύναντα, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενον λόγῳ &c. Inhumanius eſt, neque Herodoteum, quo ſtatim Solonem inpetit Crœſus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatiſſimi judicio Solonis ſunt pronunciati, Lucianus invertit: Tellum priore, poſteriore loco juvenes Argivos poſuit *Herodotus*, ſive aequum exiſtimans, ut popularis ſui Solon primam rationem haberet, ſive potius aetatis, qua vixerunt, intervallum ſecutus: Charon certe mox, ſimul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoſcit eos τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo ſaltem ante beatam illam mortem obiiſſe. Κλεόβις autem in hodiernis *Herodoti* editionibus impreſſum eſt; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris adnotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui teſtem *Herodotum* adhibent, Κλέοβιν appellitant; quem ſcribendi modum neceſſitate metri probat, quod in *Stobaeo* legitur p. 603. Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέοβίς τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζαχάρμοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut *Suidas* oſtendit in Κροῖσος ἡ μήτηρ αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης ἐν μαλλοῦσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἁπήνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte ſunt hauſta, itidemque quod *Hyginus* tradit Cydippen, poſtquam duplicis domeſtici funeris exemplo didicerat, nihil eſſe melius mortalibus, quam mori, mortem obiiſſe voluntariam. Illorum vero, a quibus haec hiſtoria, *fabulam notam Cicero* vocat, ſit narrata, indicium petes a Viris Eruditiſſimis *J. A. Fabricio* ad *Sext. Empir.* P. H. III. §. 231. *J. Davisio* ad Cicer. T. D. I. c. 47. *T.H.*

58. Κλέοβις καὶ Βίτων] De his *Herodot.* I, 32. *Plato* etiam in *Axiocho*, vel *de Morte*. *M. du S.*

59. Τοὺς τῆς ἱερείας π.] Lege ΧΑΡ. Τοὺς τῆς ἱ. π. venuſtius enim eſt haec a Charonte dici, quam a Solone. *M. du S.*

64. Τὰ πρῶτα] *Primas*. *J. Br.*

65. Τίλλῳ] *Telaus* in quibusdam Diogenis Laertii codicibus ſcribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impreſſi, exceptis Fl. & *J.* quae Τίλλῳ habent: ſed eadem Τίλλου recte exhibent *Ier. A.* c. 17. *M. du S.*

Τίλ-

ferant felicitatis: at secundas quis obtineat? SOL. Tellus Athenienſis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit. CROES. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor eſſe felix? SOL. Necdum mihi liquet, Crœſe, niſi ad finem perveneris vitæ: mors enim exactiſſimus index ejusmodi rerum, & vitæ ad metam usque feliciter peractæ. CHAR. Pulcerrime, Solon, quod noſtri non oblitus ſis, ſed cymbulam noſtram eſſe cenſeas de talibus bene judicandi normam.

11. Sed quosnam iſtos Crœſus ablegat? aut quid id eſt, quod in humeris ferunt? MERC. Lateres Apollini Pythio aureos conſecrat, mercedem oraculorum, per quæ etiam peſſumibit brevi poſt tempore: eſt autem vatibus vir deditus ſupra modum. CHAR. Illud nimirum ſplendidum eſt aurum, quod refulget ſubpallidum quid-

65 ὁ δεύτερος δέ, τίς ἂν εἴη; ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἔζησε, καὶ ἀπέθανε ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, δή σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟΛ. Οὐδέπω [a] οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-
70 λος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διῳκῆσθαι. ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπελέλησαι, ἀλλὰ τὸ σορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γνώσεσθαι περὶ
75 τῶν τοιούτων κρίσιν.

Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι; ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται
80 μικρὸν ὕστερον· φιλόμαλλος δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὁ ἀποχίλλει; τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρυθή-

[a] οἶδα] οἴδα *F.* quod quidem in ſequentibus Edd. ſine certa membranarum auctoritate mutari non debuit.

Τέλλος] Ad *Diogen. L.* I, 50. vide *Menagium.* Τέλος ſcribatur, an Τέλλος, parum intereſt: vetuſti Graeci literas geminare vix unquam ſolebant: Σέλλος, Σέλος Ἕλλος, Ἕλος· Σελλασία, Σελασία· Πελλὰς, Πελὰς nullo diſcrimine ſeparantur. Antiqua ſcriptio deluſit Interpretem *Dionis Chryſ.* p. 593. D. ut pulcre *Caſaubonus* obſervavit. *Themiſt.* Or. XVIII. p. 211. D. Κροῖσον μὲν οὖν ἀπέφηνεν ὁ Σόλων εὐδαιμονέστατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργείους νεανίσκους. ubi, tametſi non ignorem, quomodo defendi poſſit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλλον vel Τέλλου Ἀθηναῖον. *T. H.*

69. Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo *Auſon.* *J. B.*

Πρὸς τὸ τ. ἀ. τοῦ β.] Sententiam Solonis, quam *Ariſtoteles* argumentis ſanequam levibus impugnat Eth. Nic. I. c. 10. certatim Tragicos imitari monent *B. Martin.* V. L. I. c. 1. verſus *Euripidis* ex Androm. v. 100. qui ſunt ipſius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & *Joſ. Barneſ.* ad eum locum & Heracl. v. 865. Quum ergo Deianira Trachinias Sophocleas ſic inciperet, Λόγος μὲ ἐς' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φύσις, Ὡς οὐκ ἂν οὐδὲν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν Θάνοι τις, ἤτ' εἰ χρηστὸς, ἤτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit *Scholiaſtes* eſſe μιξολεξοσιμὸν μιξολογικῷ τὸ Σόλων ὁ μηδένα μακαρίζειν πρὶν τελευτῆσαι πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενον. Vide *Cicer.* de F. B. & M. II, 27. & *Daviſ.* p. 164. Similes veterum ſententias plena manu ſuppeditabit *Stob.* Ecl. c. CIII. Porro legendum puto καὶ τῷ ἄχρι πρὸς τὸ τ. &c. *Dion Chryſ.* p. 598. C. ὧν τὸ μὲ ὁ θάνατος ἔλεγξεν. *T. H.*

74. Τὸ σορθμεῖον αὐτὸ] Inepte haec vertuntur: *ſed ipſum hoc ſuum judicium dignum cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* *J. G. G.*

78. Μισθὸν τῶν χρησμῶν] Notum eſt oraculum, quod iterum tangit Z. Ἑλ. c. 14. & 20. ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud *Ciceronem* ſic extat:

Crœſus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. *M. du S.*

82. Ὑπωχρον] Infra vocat ἀχρὸν καὶ βαφὴ πτῆμα. Colorem hunc, qui jam non plane pallidus, ſed luteus & flaveſcens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: *Baſil. Caeſar.* T. II. p. 66. B. ἀχρότατοι τάχα τῇ χρυσοῦ γενέσει οἱ τούτων σωρεύοντες. Quos *Sappho* ornate dixerat χρυσείους ἰριζόντους in Epit. *Athen.* II. p. 54. F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ἀχροὺς, teſte *Euſtath* ad Il. N. p. 948. v. 45. Eundem habet uſum χλωρὸς, ſic ut ab ἀχρὸς ſaepe minimum diſcrepet; quod oſtenderunt *Voſſ.* OEcon. Hipp. & *Graevius* ad *Heſiod.* Ἀσπ. v. 231. quam ob rem pari jure auro convenit. *Artemidor.* I. c. 79. p. 67. χλωρὸς δ' ὁ χρυσὸς ἐς βαφάς. ſcite Diogenes rogatus, Διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας, apud *Diogen. L.* VI, 51. quaſi pallidum foret a timore; quippe notum eſt *Homeri* χλωρὸν δέος. Dictum autem ſapientiſſimi canis in jambos redegit neſcio

quis

δήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. EPM. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. XAP. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα [a] τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. EPM. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ [b] ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; XAP. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ γε χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸ χαλκοῦν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, πολλὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. EPM. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε καὶ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ γε βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πολὺν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἆλλα. XAP. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων

dam rubore tinctum; nunc enim primum vidi, quod semper audio prædicari. MERC. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitum. CHAR. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur. MERC. Nescis enim, quot propterea bella existant, & insidiæ, latrocinia, perjuria, cædes, vincula, navigatio longinqua, mercaturæ, servitutes denique. CHAR. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab ære differt? æs enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam. MERC. Sane: sed æs quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio expetitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terræ visceribus metalli fossores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla. CHAR. Incredibilem quandam narras hominum dementiam,

a Τοῦτο μόνον] F. ἔντιμον τι βαρύνεσθαι. b Ἐμπορίαι] F. ἐμπορεῖαι.

84. Ἀοίδιμον] Ἴμνητόν. V.

quis Comicorum: Τί ποτ' ἐστὶ χλωρὸν, ἀττικολῶ, τὸ χρυσίον; Δίδυκ' ἐπιζουλεύόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· extant in *Aristoph. Schol.* ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud *Statii* IV. Sylv. VII, 15. *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In *Paulino* Epist. Not. ad Nicet v. 269. legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *callidos.* T. H.

84. Ἀοίδιμον ὄνομα ἐς περιμάχητον] Importuna his subjicitur nota *Bourdelotii*, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάχεσθαι & περικαθῆσθαι ad vocem *Luciani*: ne dicam futiliter citari *Casaubonum* ad *Theophilactum*, pro *Theophrasto.* J. G.

Ἀοίδιμον ὄνομα] Ex poëta aliquo, *Pindaro* forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ῥητ. c. 1. Certe Fl. ἔντιμον hic habet. M. du S.

Τὸ ἀοίδιμον ὄνομα] Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῆμα, vel κτῆμα· sed sarta tecta maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperiatur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἔντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum. Περιμάχητον vero quod tam acri studio petitur, ut ejus possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri praeripere conetur. Proprie Noster in Tim. c. 21. περιμάχητος ταῖς γναλαῖς· & *Strabo* XIV. p. 945. Samos εὐδαίμων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ περιμάχητον γενέσθαι. Helenae, quae *Luciano* ὕστερον δή τι περιεσπούδασ-

ται, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι. p. 265. περιβλεπτὸν καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησε Jupiter: *Isocrat.* p. 211. C. unde περιμάχητος εἶδος vocatur ab *Agatharchide* apud *Phot.* p. 719. v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare projecit εἰκότως ὅτι περιμάχητος ἔσται, ut refert *Diogen. L.* I, 32. *Thucydid.* VII, 84. καὶ ὕδωρ ὅσον ἐπίνετο τε (τὸ ὕδωρ Ἀστυπάλαιον) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ῥηματωδέστατον, καὶ περιμάχητον ἦν τοῖς πολλοῖς· non male *Schol.* σπουδαιότατον, *desideratissimum. Demades* p. 180. v. 13. Athenae τὸ περιμάχητον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄνευ quod palam *Dionys. Halic.* imitatur A. R. V. p. 326. v. 16. τοῖς περιμαχήτοις καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τῶν κοινοῦ βίου πραγμάτων. Apud *Xenoph.* Symp. p. 513. v. 30. paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχητον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuat, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: *Aeneas Soph* Ep. V. Χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ περιφανεῖς ἐδητὺς τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχητον, ἀδίκαιον δὲ χρῆμα, καὶ ἐφ' ἑτοιμοῖς, οὐδὲ τῷ ἔχοντι ἀληθῶς. T. H.

87. Τοῦτο μόνον ὅτι] Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι· ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, nec ne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aeque eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, si μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri

tiam, qui tanto amore capiantur rei pallidæ ac ponderosæ. MERC. At Solon quidem ille, Charon, ejus amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Crœsum, & jactabundam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quærere quidpiam vult: auscultemus ergo.

12. SOL. Dic mihi, Crœse, num-10 nam putas opus habere lateribus istis Pythium? CROES. Ita per Jovem: non enim est illi Delphis donarium tale ullum dedicatum. SOL. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum, si possideat in ceteris etiam lateres aureos? CROES. 15 Quidni putem? SOL. Magnam mihi narras, Crœse, paupertatem in cœlo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit petendum, si desiderarint. CROES. Ubinam tanta sit auri co-20 pia, quanta apud nos? SOL. Quæso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Ἢ ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ἀχρῆ καὶ βαρέος κτήματος. ΕΡΜ. Ἀλλ' ἴσως Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτῆ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γοῦν τῆς Κροίσου, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τῆς βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν, ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἴει γάρ τι δεῖσθαι τὸν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δί· ἔστι γὰρ οὐκ αὐτῷ ὁ Δελφοῖς ἀνάθημα τοιοῦτον. ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ὑπὸ Λυδίας μεταπέμπεσθαι τὸ χρυσίον δέησει αὐτούς, ἢν ὁπόθεν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Πῆ γὰρ τοσοῦτον ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσον παρ' ἡμῖν; ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ.

ε Δοκεῖν] Δοκεῖ *f.* & margo *AIW.* male: scribendum enim fuisset βουλόμενον, vel βούλεσθαι.

3. Ἀβελτηρίαν] Μωρίαν, ἄνοιαν. *V.*

tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cujus spatium vacabat, ex reliquis Edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαφύσονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: *Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem adferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat.* Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causæ video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. *T.H.*

95. Ἐκλέγων] Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vectigalibus & pensionibus: quare de publicanis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλη. *Poll.* VIII, 114. IX, 31. *Harpocr.* in Πεντηκοστή· *Æschin.* in *Timarch.* p. 17. v. 3. μαρτυρίαν τελώνου τῶ ὠνουμένῳ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem Interpreti fecit apud *Plutarch.* περὶ Πολυπρ. p. 518. E. τοὺς τελώνας βαρυώμεθα . . . οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῆ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν *publicanis succensemus, non quando vectigal eorum, quae palam importantur, exigunt.* Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut *Harpocration* ait, quanquam accuratius a *Suida* duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. *Aristides* de se T. I. p. 611. B. ἠρέθην ἐκλογεύς & Capito φόρων ἐκλογεῖ *Philoni* Πρ. πρὸς Γ. p. 1020. E. qui postea de eodem homine rapacissimo subjungit, ἐξ ὧν τοσοῦτος ἐστὶ παρεκλέγειν, ποικίλον τινα καὶ πολὺν πλοῦτον ἠθροικώς sicut a *Demosthene* dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene *Gelenius quaestorem*, apud illum *Canterus coactorem* verterint, jam non disquiro: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Æacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea οὐ θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν *Theophr.* Ch. Eth. c. VI. p. 30. ad quae *Casaubonus* hunc *Luciani* locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὄβολον & p. 32. τοὺς τόκους εἰς τὴν γαστέρα ἐκλέγειν, id est, τοὺς ἐκλελεγμένους ἐγκόπτειν, ἰμβάλλειν· ubi secus olim ad *Poll.* IX, 63. n. 70. existimavi reponendum ἐκιλέγειν quod etsi per me jampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti Doctissimo *Needhamo*: τόκους ἐκλέγων *Pollux* adnotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ἐκλέγων ἐκλέγων *Liban.* T. I. p. 793. C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit *Dion Cass.* XLII. p. 208. D. alibique. *T.H.*

11. Τῶν πλίνθων] *Herodoto* sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: *Euseb.* Πραπ. Εὐ. V. p. 211. D. *Gregor. Nyss.* T. III. p. 319. A. τὸν πολυπλάστων τῶν Κροίσου πλίνθων. Utrumque jungit *Themist.* Or. XIX. p. 226. ubi Apollinem dicere facit, se Crœsum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαιμι τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν ἦν, etsi vix quicquam refert, Charonti libens dedero. *T.H.*

ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟΛ. Τῶ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟΛ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΟΛ. Ἆρ' οὖν, ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ὅπλα Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺν ποιήσαι τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟΛ. Καὶ εἴγε μὴ τοῦτον ὠνήσασθαι, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίην δ' ἂν [a] ἀμεί-

CROES. Non sane multum. SOL. Potioris ergo metalli indigetis. CROES. At quomodo præstet ferrum auro? SOL. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit. CROES. Roga modo, Solon. SOL. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur? CROES. Qui servant videlicet. SOL. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt; adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium? CROES. Ferrum utique. SOL. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum. CROES. Dî meliora, mi homo. SOL. Absit, hæc ut ita contingant: videre tamen

a Ἀμειν'] In F. hunc in modum excusum est: ἀμειν'. Κ. τ' σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. ἔγωγε &c. Cogites aliquis scribi posse, Κρ. τ' σ.δηρον ὁμολογῶν· ἐκοῦν &c. ac si Crœsus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter præripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus.

22. Τῶ βελτ.ονος] Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem *Tertullian.* de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit *Clemens* in Paedag. aliique Patrum philosophos, praesertim Stoicos, imitati. *T. H.*

30. Ἐπὶ Λυδοῖς] Haec ita sunt scripta, ut Cyrum priorem arma Lydis intulisse significent: ab omnibus tamen historicis Crœsus auctor belli perhibetur, sive sociis Babyloniis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret, crescere rem Persicam ratus. *T. H.*

35. Εὐφήμει] Hoc est, *utere verbis meliora ominantibus. Favere linguis* dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφημῶ, *faveo:* Εὐφημεῖτε, *favete.* Huic verbo contrarium est, δυσφημῶ. Eaedem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur.* *J. C.*

Εὐφήμει] Formula quaedam solemnis, quum aliquid infauste dictum vel factum abominantur, & procul a se facessere jubent; in qua ne ipsum quidem illud ἄνθρωπε incassum ponitur. Celebrem Sophoclis sententiam refert *Theon* Progymn. p. 14. is rogatus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit: Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· ἀσμενίσαλα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντα τινα & ἄγριον δεσπότην ἀποδράς depromta sunt ex *Plat.* de Rep. I. p. 573. A. ubi pro ἀποδράς pejus, ut quidem puto, legitur ἀποφυγών audi *Ciceronem* interpretem Cat. Maj. §. 47. *Dii meliora: libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso profugi.* In *Arriani* Epict. III, 5. p. 274. *Socrates* καθ' ἡμέραν χαίρει διαλεγόμενος ἑαυτῷ βελτίονι γυναιξίν· πρὸς τί; μή τι πρὸς λέξιν; ἄνθρωπε εὐφήμει. Apud *Platonem* de LL. III. p. 816. E. Εὐφήμει· *hoc Dii avertant: id ne unquam contigerit:* & in Conv. p. 1201. E. Οὐκ εὐφημήσεις; *Julian.* Caes. p. 330. D. *T. H.*

43. Φωκεῦσι] A quibus multoties spoliatum est templum Delphicum: Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Delphico bella gesserunt. *J. Br.*

Ibid. Βοιωτοῖς] *Justin.* VIII, 1. *M. du S.*

44. Τυράννῳ λῃστῇ] Excidit particula ἢ, quam reponas, licet Mss. non praeciperet; in quo tamen legitur: ἔρμιον ἴσῃ ἀνατιθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ· vulgo ἢ τινι τυράννῳ λῃστῇ. *J. G. G.*

Ibid. Ἢ λῃστῇ] Illud ἢ, quod in vulgatis deerat, ex Ed. *J.* & MSS. G. P. & L. restituimus. *M. du S.*

45. Χρυσοποιῶν] Corruptam hanc vocem arbitror: nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur. Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυσοποιοὺς dixerint. *Cicer.* de Orat. II, 38. *M. du S.*

Χρυσοποιῶν] Qui sint aetate seriore χρυσοποιοὶ, quae τέχνη χρυσοποιϊκὴ, sive χρυσοποιΐα, compertum habemus: verum ut Latini *aurifices*, sic pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιοὺς, mihi nondum liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. *Budaeus* etiam, teste *Stephano*, non alia, quam unius *Luciani*, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam scripsisse Nostrum χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris auratiis admodum est familiare; *Dioscorid.* V, 173. Εὑρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ἣν οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λευαίνειν & γιλδοῦν. *Clem. Alex.* Paed. II. p. 190. v. 3. λύχνος κεραμίνης ἢ χρυσοχόου ἔργον· vide *Hesych.* in Θερμαυσρὶς, *Suid.* in Χαλκεῦς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόων complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur,

men nunc auro melius esse ferrum fateri. CROES. Quid? num igitur Apollini me jubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere? SOL. Is ne ferro quidem opus habebit; at tu sive æs, sive aurum consecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac prædam facilem cedat dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Bœotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni; Pythius certe parum curat tuos aurifices. CROES. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

13. MERC. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere profe-

νων ἢ σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν ἐγὼ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, ἢ δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀναιτεῖν; ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσει· ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀναίσθητον, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράννῳ, [b] ἢ λῃστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγου μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μοι τῷ πλούτῳ πρασπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐκ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παρῳξύμμενον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' ἐν μικρὸν ὕστε-

ρον

δ Ἢ] Desiderabatur in cunctis Edd. excepta *J.* cui consentiunt P. L. & margo *AIW.*

42. Καὶ ἕρμαιον] Ἕρμαιον τὸ εὕρημα * προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Ἄλλοι δὲ φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖος ἐστι, καὶ Ἕρμειος ἐκλίνεται τῷ ι, ἀπ' ὀ Ἑρμείου. *V.*

* Προπαροξυτόνως] Ita *V.* non περισπαξύτονον, ut Ed. A. De accentu vocis ἕρμαιον vide *Eustath.* ad Od. Π. p. 1809. *T. H.*

tur, χρυσοχόϊα *Polyb.* apud *Athen.* V. p. 193. D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς ἀργυροκοπείους καὶ χρυσοχόους συνεστήσατο καὶ χρυσοχοϊκοὺς συμποσιάρχους· eadem a *Libanio* juncta T. II. p. 647. C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἐργαστήρια. *Zenonis Cittiei* a *Clemente* locus egregius adfertur Paedag. III. p. 297. v. 7. quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπίοιμι δὲ ὁ λόγος ἐπὶ μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοΐων καὶ ἰριοπωλίων ἅλως· ubi vocem ultimam Interpres dum *caliginem* vertit, ἄχλυς se legisse, vel saltem voluisse legi manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo p. 192. v. 5. & pravam mirificae versionis stribligimem ab Editore novissimo, quod miror, impune tulit. *T. H.*

50. Τὸ δὲ παρῳξύμμενον] *Quicquid ei in mentem venit.* Consule in Cleio *Herodotum.* *J. Br.*

Τὸ δὲ παρῳξύμμενον ἐλεύθερος λέγων] Non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere:* hoc enim voluit *Lucianus: mentis cogitata libere dicere:* παρίσταμαι est *in mentem venire, animo obversari. Plat.* in Phaedone: ὥς μοι παρίσταται, *ita ut mihi videtur, ut sentio.* *J. G. G.*

Τὸ παρῳξύμμενον] Jure *Graevius* animadvertit; sed quae notat Vir eximius a *Budaeo* sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217. 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, *obversari animo, menti esse praesto,* dici solent. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 921. — ὀΐζει μοι παρῳξύνει quod itidem frequenter *Dionysius Halic.* usurpavit. *Aristid.* T. III. p. 507. A. ἐγὼ δ' ἐκάστῳ τοῦτ' εἰς τὴν ψυχὴν παρασκευάζω, καὶ τοῦτο πάντες παιδεύειν. Hinc τὸ ὠθούμενον & τὸ παρῳξύμμενον, *quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias* in Exc. p. 647. v. 4. Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρῳξύμμενον αὐτῇ πρᾶξαι ἐπέτρεψε, *matri quicquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, permittit. Dion Chrys.* Or. XII. p. 213. B. πλείστη μὲν ἐν ἐξουσίᾳ & δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγου ἐνδείξασθαι τὸ παρῳξύμμενον Or. XXXIII. p. 410. B. τελεώτατον ἐκεῖνον, μοὶ δοκεῖ, τὸ παρῳξύμμενον λέγειν· utrobique peccat Interpres: sic autem ille posteriore loco; *cunctatus, opinor, quicquam ex tempore dicere:* nonnihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρῳξυμμένου λέγειν valet, *non meditatam, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch.* V. Demosth. p. 850. A. τὸ μὴ ταχέως, μηδὲ περὶ παντὸς ἐκ τοῦ παρῳξυμμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος ἐπεῖν ἐπιχεῖν enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinquae sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explicationi conducit, illud per injuriam in hujus sedem nonnunquam immigraverit. Editur in *Aristide* T. II. p. 297. ἐπίσχεσιν μοι διδόναι, μὴ πλείω τῶν ἐπόντων διειλέχθαι δοκῶ· atqui sine controversia legendum esse, παρίστασθαι μοι δοκεῖν τι & διδόναι &c. *Thomas Magister* arguit in Παρίστασθαι ne dicam orationem

ρον ὃ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἀλόντα ὑπὸ τὴν πυρὰν ὑπὸ τὸ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ὑπακολουθοῦντα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνης τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τῷ ἵππῳ τῷ λευκῷ ἐξελαύνουσαν; ΧΑΡ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Τόμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη εἰς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. ἔστι βασι-

redibit Solonis, quum tempus aderit, ut captus in rogum Cyri jussu inponatur. Etenim audivi ex Clothone nuper prælegente, quæ cuique forent fato decreta: in quibus & hæc erant consignata, Crœsum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse: viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo invectam. CHAR. Ita sane. MERC. Illa Tomyris est, quæ caput Cyri præcisum in utrem injiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri juvenem? iste Cambyses est, regnabitque post patrem: is re-

nem nunc incedere splendidiorem. *Dion Cass.* LXXVII. p. 875. D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνυ ὁμοίως τὰ ἐκπλήκτα οἱ ἀπαιδεύτους λαλοῦν· haec *Suidas* V. Ἀντωνῖνος p. 234. istum in modum descripsit: τῷ πάνυ ὁμοίως τὰ παρὰ πόδα οἱ &c. Apud *Dionem* rectius legi *Kusterus* pronunciat: mihi, dummodo refingas παρὰ πόδα, secus videtur. Praeterea, quod jam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in *Luciano* capiendum est: *Plutarch.* Dion. p. 960. B. τὴν παῤῥησίαν ἣν αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου χαδὸν ἀδεῶς λέγοντος τὰ παρὰ πόδα. *T. H.*

53. Πυρὰν] *Herodot.* I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, *Xenophon*, quem vide. *M. du S.*

60. Τόμυρις] Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex *Herodoto* & *Luciano* monstravit *Fr. Fabric.* ad *Oros.* II, 7. In *Herodoto* quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, *Suidas* tamen eadem historici verba sub utroque Τόμυρις & Τόμυρις proposuit; quo indicio patet, hoc aeque atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Quum in *Amm. Marcellino* XXIII, 6. p. 398. *Lindenbrogius* exprimi jussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus *Henr. Valesius*: idque jure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab *Is. Vossio* ad *Justin.* I, 8. apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros *Bongarsius* admoneat, *Franciscus* tamen *Oudendorpius*, Vir accuratissima doctrina praeditus, ad *Frontin.* II. c. 5. §. 5. *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. *Justini* a se collatis, & plerisque optimis *Frontini*. Βασιλεύοντος Τεμύρου *Eustathii* ad *Dionys. Perieg.* v. 739. fine dubio vitiatum est. *Theon* Progymn. p. 211. Οἱ μὲν οἱ Τόμυρις ἡ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἡ Ἀμύργου τῶν Σακῶν βασιλέως γυνὴ κρείττων ἦσι Κύρου . . . . ἤδη συγχωρητέον, καὶ τὸ θῆλυ τῷ ἄῤῥενι δύνασθαι ἀνδρειότερον ab *Herodoto* alteram, alteram a *Ctesia* sumsit; cujus in Excerptis p. 635. Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης quin idem sit, ac *Theonis* Ἀμύργης dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a *Polyaeno* VII. c. 11. §. 8. inter eorum reges Ὀμάργης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque *Ctesias* deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in *Theophilo* nomen ad Autol. III. c. 26. correxit *Simson.* ad A. M. 3476. cui *Fellus* obsecutus bene publicari curavit, Κύρου δὲ βασιλεύσαντος ἔτεσι λθ, ἣν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Τομύριδος τῆς Μασσαγετίδος, sive potius, quod magis arridet, Μασσαγετίδι· nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μισαγγεῖς facilius oriatur μισαγαγκία vel μισαγωγία, siquidem in *Hesychio* quoque Μισαγγία istius Homericae vocis locum occuparit: significat autem *convallem aquosam & palustrem montibus interjectam, quae delatos inde torrentes recipiat.* Jam multum abest, ut ceteri cum *Herodoto* conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: imo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt *Trogus* & *Frontinus*, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrere non videtur, ut historicus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ὑπὸ μισαγωγίας hujus autem conjecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud *Schol. Dion. Chrysost.* p. 106. τὸν Κύρου ὑπὸ τῆς Μαίρης τῆς Μασσαγέτιδος φαγεῖν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam *Hieronym.* ad *Zachar.* c. I. *Interfecto igitur apud Massagetas Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massage-

tas

rebus undiquaque male geſtis in Libya, & Æthiopia, tandem mente captus interibit, poſtquam occiderit Apin. CHAR. O multam ridendi materiem: at nunc quis eos adſpicere ſuſtineat tanto faſtu elatos? aut quis in animum inducat, paulo poſt hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre ſanguinis?

14. Verum quis ille eſt, Mercuri, qui purpureum amiculum fibula ſubſtrictum gerit, diademate revinctus, cui annulum coquus porrigit piſce diſſecto, in inſula

λεύσει μὲν τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεὶς ἐν Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑΡ. Ὦ πολλῆς γέλωτος. ἀλλὰ νὴ τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν ὕτως ὑπερφρονοῦντας τὰ ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὡς μετ' ὀλίγον ὅτου αἰχμάλωτος ἔσται, ὅτου δὲ τὴν κεφαλὴν ὄψει ὁ ἀσκὸς αἵματος;

Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀναλεμὼν Νήσῳ τῇ [a] Ἀμφιρύτῃ βα-

a Ἀμφιρύτῃ] Ita F. & P. Pleraeque ἀμφιφρύτῃ.

72. Ἐφεστρίδα] Διπλοΐδα. V.

tas & Tomyrin, quaeque a ſuperioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter ſe permiſcent; ſicut facili negotio licebit animadvertere, ſi quis componat *Strab.* XI. p. 780. *Polyaen.* VIII, 28. *Frontinum*, *Juſtinum*, *Amm. Marcellinum*, atque alios. Illud enimvero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus Rex totque populorum victor obierit, in obſcuro lateat: praecipue quum ejus aetas in iſta inciderit tempora, quibus jam Graeci florentibus ingeniis ſcribendi ſtudium frequentabant, & Aſiae rebus quotidie magis magisque inmiſcebantur. Longe diſcedentes in hoc caſu mirifico veterum narrationes adnotavit *Jo. A. Boſius* ad *Corn. Nepot.* de Reg. c. I. Cur *Noſter Herodoti* fidem potiſſimum fuerit ſecutus, ratio eſt in promtu: nimirum ſingularis illa fortunae viciſſitudo Cyrum etiam multo gravius, quam Croeſum, proſternens ad hanc ingenioſam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de hiſtoriae veritate ſecundum *Xenophontem* dederit *Humphr. Prideaux* ad A. ante Ch. N. 530. ubi egregia Doctiſſ. *Driebergius*. Dicemus ad Macrobios. *T. H.*

61. Ἐς ἀσκὸν] *Juſtin.* I, 8. *M. du S.*

66. Ἀπ. τὸν Ἆπιν] *Juſtin.* I, 9. *M. du S.*

68. Ὑπερφρονοῦντας] Vel *Xenophontis* in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuiſſe dictum ferunt: *Pauſan.* VIII. p. 690. Exemplum boni civilisque non minus quam ſtrenui regis paſſim apud veteres proponitur. *Plato* de LL. III. p. 815. *T. H.*

72. Πορφυρᾶν] Πορφυρέαν aſtea ſcriptum erat, ut & Ἀπιδ. c. 7. *M. du S.*

73. Ἐφεστρίδα] Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐδῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. *J. G. G.*

Ibid. Ὁ τὸ διάδημα] Scribe, ᾧ τὸ διάδημα. *J. Br.*

74. Δακτύλιον] Notiſſima doctis eſt hiſtoria, quam *Lucianus* hic quaſi in tabella artificioſiſſime pictam proponit. Eam autem in tyronum gratiam, quibus ad manum non eſt *Herodotus*, paucis narrabo. Polycrates in omnibus proſpera uſus fortuna monetur ab Amaſi Ægypti rege, ut fortunam *ſaevo laetam negotio* placet, re tum pretioſiſſima, tum ſibi chariſſima ita a ſeſe ablegata, ut ejus compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa projicit. At is paucis poſt diebus ab ejus coquo in eximiae magnitudinis piſce, qui Polycrati a piſcatoribus muneri miſſus fuerat, repertus ad ipſum defertur. Quibus ad Amaſim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab *Herodoto* euarrata legito lib. III. p. 113. & 131. *M. du S.*

75. Νήσῳ τῇ ἀμφιρύτῃ] *In Samo inſula*: eſt autem Homericum hemiſtichium Odyſſ. Δ, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δέ τις ἔνθεται εἶναι, ex eo Poëtae ſumtum eſt Odyſſ. Δ, 180. Μήτης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχεται εἶναι Υἱὸς aut Odyſſ. Ε, 450. ἐκ τοῦ εὔχομαι εἶναι. *J. Br.*

Ibid. Ἀμφιρύτῃ] Sic mendoſe vulgo legitur; cum metri lex, ut jam probe vidit *Graevius*, poſtulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Florentina. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. IX. Sed & alibi, ubi vel integri verſus, vel hemiſtichia uſurpantur, in metro peccatum eſt. Sic in iisdem his Contemplantib. c. XXII. legendum,

Κάσθαι' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἴλαχε τύμβου.

Non ἴλαχε, ut editum. Similiter in Reviviſcentib. c. XLI.

Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖα τάλαντα,

Non μέσσοισι, ſcribendum. Verſus is eſt *Homeri* Ἰλ. Σ, 500. *J. J.*

βασιλεὺς δὲ τὶς εὐχέλαι εἶναι; ΕΡΜ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, παυθυδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. καὶ ταῦτα γάρ τοι Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοί, [a] γενικῶς καὶ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε circumflua? regem plane videtur præ se ferre. MERC. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Atenim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante familiari servo Mæandrio proditus Ornetæ Satrapæ in crucem agetur miser, ejectus fortunis omnibus in puncto temporis: etenim hæc quoque ex Clotho percepi. CHAR. Euge, Clotho, fortiter & ipsos, optima, & capita præcide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: interea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acerbius casuri. Tum ego ridebo singulos agnoscens nudos in cymbula, nec

[a] Γενικῶς] Obtemperamus *J.* In reliquis Edd. γενικῶς. G. & P. γενικὴ quasi voluissent ὦ Κλωθοῦ γενικὴ; sed alterum potius duco.

76. Εὖγε παρῳδεῖς] Καλῶς γε * ἄλλως ἄδεις ᾠδήν. *V.*

* Ἄλλως &c.] *Suidas*: Παρῳδῆσαι, ἀλλὴν ᾠδὴν ᾄδειν· sed ea potestas inepte quadrat *Luciani* loco. *T.H.*

Ἀμφιφύτῃ] Sic scribas simplici φ cum *Fl.* non duplici, ut in reliquis. *M. du S.*

77. Πολυκράτην] *Herodotus* in Thalia. *J. Br.*

80. Μαιανδρίου] Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur *Mer. c. 16.* *M. du S.*

81. Ὀροίτῃ] *Dion Chrys.* Or. XVII. p. 251. Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ . . . . ἀμφιλύσασθαι πρὸς Ὀροίτλιν, ὡς χρήμασι λάθοι, μηδὲ ῥᾴδιον γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τῶν Βαρβάρων ἀμφθαρῆναι idem, uti vides, quod *Lucianus*, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia *Herodotus* Ὀροίτλιν vocavit, eam formam post *Victorium* ubique restitutam volunt Eruditi Viri: lege notas *Jo. Davisii* ad *Ciceron.* de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτλιν & Ὀρόντλιν retinendum judico, & MSS. duces sequor: *Suidas* neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit *Polyaen.* IV, 8. §. 3. & alterius VII, 13. & 14. De Maeandrio vide ad p. 478. Qui Μαίανδρος erat in priscis *Herodoti* Edd. Μαιάνδριον fecit ex Cod. Med. *Jac. Gronovius.* *T.H.*

84. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς] Mf. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scrib. γενναίως, *strenue*, *fortiter*. Mox scribe πάσῳ ἐν ἀμφιφύτῃ ex *Homer.* Odyss. A. v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Macandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud *Herodotum*, sed ex alio Historico illa hausit. Apud *Herodotum* sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oretem. *J.G.G.*

Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς ἐκ αὐτούς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit *Benedictus*, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: ὁδ' ἐπιχειρεῖ τις ἐτόλμα τ' γενικῶς. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάνυ γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. *J.G.*

Ibid. Γενικῶς] Sic, ut emendare jusserant Viri Docti, Ed. *J.* Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενικὴ, etiam prave. *M. du S.*

Γενικῶς] Quae ad p. 9. observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea supersedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scripsit Vir eximius *Laur. Norrmann.* ad *Thom. Mag.* Laudat. Gregor. Nazianz. p. 167. 168. ubi, postquam de γενικὸς & γενικὰς egit, *ne adverbio γενικῶς, hactenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροσαύλιον fortasse impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit.* Ne hîc quidem locus ejus diligentiam effugit; quo posito, *Junta*, inquit, γενικῶς *Aldus*, γενικὴ. *T.H.*

87. Ἐν τοσούτῳ] Errorem Interpretum perstrinxit *L. Bos* Ell. Gr. p. 200. *T.H.*

Ibid. Ἐπαιρέσθων] Ἐπαιρέσθωσαν. *J. Br.*

Ἐπαιρέσθων] Probanda omnino est emendatio *Brodaei*

nec purpuream veſtem, neque tiaram, nec ornatum aureum ſecum ferentes.

15. MERC. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit ſors: multitudinem autem, Charon, iſtam vides, navigantes, bellantes, in judiciis verſantes, agros colentes, fœnus exercentes, ſtipem petentes. CHAR. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum perſimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quemdam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam veſpæ, agunt feruntque inbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam ſunt? MERC. Spes, Charon, & metus, & amentiæ, voluptates, avari-

πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ χλίνιον χρυσοῦν κομίζοντας.

ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔχει. ὁ δὲ πλῆθυν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐ-
95 τῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑΡ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μετὰ ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἕκαστος μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοῖς ἐκ τ' ἀφανοῦς ὅτου ὄχλος τίνες εἰσίν; ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ ὁ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι,

ὁ Δείματα] F. & P. perperam δέγματα. eadem τ' ἀφανοῦς in ceteris fere τἀφανοῦς. Verum in ſola F. eſt ἄνοιαι.

93. Τὸν δὲ πλῆθυν ὦ Χάρων † ὁρᾷς] Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

† Ὁρᾷς] Primis haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum truncis tantum textus verba adferat. M. du S.

daei in Miſcell. IX. c. 10. legentis ἐπαιρίζωσιν. Præterquam enim quod & in præcedentibus, & ſequentibus non niſi in plurali fit ſermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, ſed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant loquuti; ad Crœſum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambyſen, Polycratem. Hi ut ad altiſſimum adſcendant faſtigium, precatur Charon Clotho, quo miſerius poſtea, & lapſu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, poſſit inferre, *Lucianum* hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud *Homerum* frequentius. *J. F.*

Ἐπαιρίζωσιν] Lectionem optimam hanc, utpote Atticam, fruſtra ſollicitant *Bourdelot.* & Cl. *Jenſius.* Vid. Νεκρ. Δ. X. §. 2. *M. du S.*

1. Ἴδιόν τι κ. τ. λ. καὶ † πλ. κ.] Huc faciunt verſus *Lucilii*, quos *Lactantius* habet Inſt. Divin. V. c. 9. quibus mores Romanorum deſcribuntur perquam graphice:

Nunc vero a mane ad noctem, feſto atque profeſto,
Toto itidem pariterque die populusque Patresque
Factare indu foro ſe omnes, decedere nusquam,
Uni ſe atque eidem ſtudio omnes dedere, & arti,
Verba dare ut cauſe poſſint, pugnare doloſe,
Blanditia certare, bonum ſimulare virum ſe,
Inſidias facere, ut ſi hoſtes ſint omnibus omnes.

Ejusmodi homines egregie deſcribuntur inſtar apum, quae invicem ſe pungunt. *J. C.*

2. Ὥσπερ σφῆκες] Illa veſparum imago aculeis nocentiſſimis armatarum ex *Ariſtophanis* fabula cognomine videtur adumbrata; ubi chorus ſenum veſpas ſimulans in ſcenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles ſignificet, interprete *Artemidoro* II, 22. Hinc ſycophantae & veſpis comparantur, & aculeis inſtrui ſolent: *Philoſtr.* de V. A. T. VII. p. 273. v. 27. τοὺς δὲ τοιούτους ἀποβλίττουσιν (editur ἐκκολίττουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἁρμόττοντες τὴν γλῶτταν. Conferendi ſunt *Platonis* illi κηφῆνες κεκινηρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII. p. 716. C. de quibus ad *Themiſt.* Or. XXIII. p. 287. D. *Petavius. T. H.*

6. Ἄνοιαι] Sic neceſſario legendum, tum quia mox ita nominat ἄγνοιαν, ut qui de ea jam verba fecerit, tum quod cæteris omnibus intermixtam eſſe addit. Fl. ἄνοιαν reliquae ἄνοιαι. *M. du S.*

Ἄνοιαι] Florentinum ἄνοιαν mutarunt, quia ſingularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero ſit in poſſeſſionem integram immittenda, ſine Codicibus arbitris decerni nequit; nam ſi veterum philoſophorum auctoritate ſtabimus, ἄνοια non minus quam ἄγνοια vitam humanam infeſtat. Ἄνοιαν equidem, adſiduam mortalium comitem & peſtem, quamvis me non fugiat *Cebetis* illud poculum πλάνης ἐξ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνην alibi jungit, hinc removere nolui: mox autem ideo magis placet, τούτων δὲ ἡ ἄνοια μέ, quod ſta-

γίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίσηι, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταί γε, νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπὲρ ἄνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπλων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἁπλήψεσθαι αὐτῆς, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, [a] ὅθεν καὶ τὸν Τάνταλον κάτω φάσκουσα ὁρᾶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἦν δ' ἀτενίσῃς, [b] κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἁπλωθούσας ἑκάστῳ τὸ ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπασιν ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καλαβαίνουσα ἐφ' ἑκάστου ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑΡ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα [c] ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκείνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἱμαρταὶ γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου· καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνο, ὅτου ἂν ἡ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τοῦτο· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' ἂν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ ὅτου μὲν

tia, iræ, odia, atque ejusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipſis adeſt inmixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, æmulatio, inſcitia, perplexa hæſitatio, & avaritia: ſed metus & ſpes ſuperne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere ſe facit; hæ vero capitibus inminentes, ubi maxime quis putat ſe prehenſurum eas, avolant repente, hiantesque deſtituunt; quod ipſum & Tantalo vides accidere apud inferos ab aqua fugiente.

16. Quod ſi aciem intenderis, conſpicies etiam Parcas ſtamina ſingulis verſato deducentes fuſo, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videnne quaſi aranearum fila quædam in ſingulos a fuſis demiſſa? CHAR. Cerno tenuiſſimum unicuique licium additum inplexumque ut plurimum hoc illi, illud alii. MERC. Et jure quidem, portitor: nam illi fatale eſt, ab iſto ut occidatur; iſti, ut ab alio: huic vero, ut hæreditatem adeat ejus, cujus brevius ſit filum: iſti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus inplexus ſignificat. Perſpicis tamen a tenui filo ſuſpenſos omnes: is quidem ſurſum adtractus

a Ὅθεν] F. ὅστις prave. b Κατόψει] Hoc verbum exulat a F. c Ἐπιπεπλεγμένον] Ἐπιπλεγμένα P. f.

ſtatim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens ſubſequatur: vide tamen c. XXI. T.H.

13. Ἐκπλήττει] Ἐκπλήττω, inquit *Thom. Magiſter*, ὃ μόνον τὸ εἰς ἔκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ὅπερ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρωνι ἢ Ἐπισκοποῦντες ἐκπλήττειν ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit *Thomam* vernaculi ſermonis non callentiſſimum prava, quam ſuo in codice reperit, *Luciani* verborum lectio: bonum eſt, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in noſtris Edd. vulgatur. T.H.

24. Ἐπιπλέγμενα] P. & Ed. f. melius quam ἐπιπλεγμένον, quod in reliquis eſt. M. du S.

31. Ἀπὸ λεπτοῦ] Νήματος, μίτου, λίνου ſubaudiendum. *Eraſm.* in Paroemia, *De filo pendet.* f. Br.

38. Κίσσται] Mallem ſcripſiſſet πίσσῃται, niſi revera, quod magis credo, ſic ſcriptum reliquerit: poſtulare videntur ſequentia μόγις καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. T.H.

44. Τῷ βελτίονι θανάτου] Morti perſonam accommodari notum eſt: notavit pluribus & ex hoc loco *Barth.* ad *Stat.* Th. IV, 528. Irritatus in Siſyphum Jupiter ἐπιτίμιον αὐτῷ τὸν θάνατον ſed ut omnium erat poſt homines natos verſutiſſimus, tam validis conſtrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque ſuum fungi; donec Mars Morti liberatae Siſyphum in poteſtatem dederet. Rem memorabilem ex *Pherecyde* narrat *Schol. Homer.* ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari praelio congreſſus Orcus Alceſtidem remiſit, prout docet *Euripides* in illa fabula, ἄναξιν τὸν μιλάμπυκλον νικηθὲν θάνατον vocans v. 843. & δειμόνιον τὸν κοίρανον v. 1140. Non itaque mirum, ſi Deum fecerint, cui hymnorum poſtremum cecinit *Orpheus*: *Heſychio* Θάνατος . . . ὁ σωμαλοιοῦς θεὸς. *Xenoph. Epheſ.* III. p. 49. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ ſcite *Lucianus* ἀγγέλους illi & ὑπηρέτας valde formidabiles adpoſuit. In miſeriis, quae vitam humanam undiquaque circumſtant, expingendis veterum induſtria figuras non minus multiplices quam elegantiſſimas adinvenit: quem non capiat *Æſchinis* exactrix natura, quae, niſi debitum vitae mature red-

ctus ſublimis apparet; at paulo poſt præcipitatus abrupto lino, quando non amplius oneri ſuſtinendo ſufficiet, magnum edet ſonitum: hic autem paululum modo a terra levatus etiamſi ceciderit, nullo jacebit excitato ſonitu, ſic ut a vicinis vix caſus ejus exaudiatur. CHAR. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

17. MERC. Imo vero ne verbis quidem conſequi poſſis, prout dignum eſt, quanto ſint riſu excipienda, Charon: maxime ſi ſpectes eorum contentiſſima ſtudia, & quod inter medias ſpes intereant correpti ab optima Morte. Ejus autem ſunt nuncii miniſtrique valde multi, ut vides, frigora febrium & ardores, tabes, pulmonum adfectus, gladii, latrocinia, cicutæ potiones, judices, tyranni: horum ipſis nihil in mentem planè ſubit, dum felices agunt; ſimulatque offenderint, mox crebrum in ore ottotœ, ah, ah, hei mihi. Quod ſi ſtatim ab initio ſecum cogitaſſent tum ſe eſſe mortales, tum, pauxillum iſtud temporis in vitam quaſi peregrinatione inſtituta, abituros tanquam ex ſomnio, omnibus ſuper terram relictis, vixiſſent ſane ſapientius, minusque doloris morientes cepiſſent: nunc autem perpetuo quum ſe ſperent uſuros eſſe rebus præſentibus, ubi præſto fuerit miniſter, citaveritque & duxerit vinculis inpeditos febris tabisve, indignan-

ἀναπαυθεὶς ἄνω μετέωρος ᾖ, κ᾽ μὴ μικρὸν καλαπεσὼν, ἀπόῤῥαγέντος τ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τ ψόφον ἐργάσεται. ὅτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν κ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις κ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τ πτώματος. ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ᾽ εἰπεῖν ἔχοις ἂν χτὶ ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καλαγέλαστα, ὦ Χάρων κ μάλιστα [d] αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, κ τὸ μεταξὺ τ ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάσας γιγνομένους ὑπὸ τ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, κ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, πύρετοι, κ φθόαι, κ φθειριθμονίαι, κ ξίφη, κ λῃστήρια, καὶ κώνεια, κ δικασταί, κ τύραννοι· κ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἐφ᾽ ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, κ αἰαῖ αἰαῖ, κ ὤ μοι μοι. εἰ δ᾽ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν, ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, κ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, κ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ὑπάρξας ὁ ὑπηρέτης καλῇ, κ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς ἢ ἀγω-

d Αἱ ἄγαν σπουδαὶ] Τὰ ἄγαν σπουδαῖα P. *f.* idemque praefert margo *A IV.*

57. Χρῆσθαι] Χρήσασθ. *V.*

reddatur, ὡς ὀδολοσάτις ἐπιτάσσα ἐπιχυράζει τῇ μὴ ὄψει &c. Dial. III. c. 9. Paulo aliter Bion ſe velut ex conducto ἐν τῷ σωματίου ἐξοικίζεσθαι ajebat, ὅταν ἡ μιθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφιῇται, τὰ ὅλα &c. in illis apud *Stobaeum* reliquiis p. 19. v. 44. quas ego *Teletis* eſſe duco e libro περὶ εὐσεβείας depromtas. Multa non aliena dabit *Hipparchus Pythagoreus* apud Eundem p. 573. quorum partem aliquam adſcribere juvat tum, quia cum Lucianeis & ſententia, & verbis ipſis apte congruunt, tum ut labes ſimul, quibus elegantiſſimus locus eſt infectus, detergam: πολλῶν ἐν τοιούτων ἀξιοπρεπῶς μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα ἰσομοιρίαις πετίχοσθαι σεμνυνόμενοι ἐπαιρόμεθα, αἵ τισι, ὀλίγῳ πυρετῷ ἐπαγινομένῳ, αὐθέντι τρόπῳ συντόμως μαραίνονται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἷς ἐ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπόλυνται ἢ γίνεται πιφύκασι· πάντα γὰ ταῦτα ἄστατά τε ἐ ἀβέβαια· εὑρεῖν τρόπον εὐπλαῖς ἐ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενον παρειλήφαμεν, κ ἓν αὐτῶν μόνον, οὐδὲ ἀκίνδυνον, οὐδὲ βέβαιον, οὐδὲ ἀδιάπτωτον. Ceterum quod infra *Noſter* habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum ſit, diſces ex notis ad p. 434. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπηρέτας Orci accedunt ἀπορίαι ἐ δυσκινησίαι καθάπερ πρόδρομοι ἐ πρόδρομοι ἐ κήρυκες νόσων apud *Plutarch.* T. II. p. 127. D. & p. 128. F. ὑφ᾽ ὧν ὥσπερ ὑπὸ μόλις, ὥσπερ ὑπ᾽ ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ὕδη θορυβούμενοι συσκίλλουσιν ἑαυτούς. *Hipponactis* Scazon apud *Etymol.* p. 539. Κρυὴ δὲ νιφὰς ἄγγελός τε ἐ κῆρυξ. T. H.

65. Ἀτ οι

ἀγωγὴν, ὃ πολὺ προσδοκήσαντες [a] ἀποσπα-
σθήσεσθαι αὐτοῦ. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν
ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ
τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι καὶ
μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν
ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν
ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς [b] μηδὲ δειπνήσας
ἅθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων,
ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ
φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τίθεται τοῦ πα-
τρὸς τιθέμενος, εἰ ἥπιαλος, ὡς [c] ἑπτέτης
γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκεῖ
χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τοῦτο αἴ-
τιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ
ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν δὲ ἀθλητὴν πατέρα τοῦ Ὀλύμ-
πια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομί-
ζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ'
οἵας αὐτῷ χρόνης ἐκρέμαλο. τοὺς μὲν γὰρ εἰς
τὸν ὅρον διαφερομένους ὁρᾷς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς
ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα, πρὶν ἀπο-

otur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter ædificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum inposito tecto, decessurum, hæredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser cœnaverit. Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi pepererit, ideoque amicos prolixe accipit nominalia celebraus, si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur lætaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii forte contempletur, athletæ patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Jam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui li-

a Ἀποσπασθήσεσθαι] F. ἀποσπασθήσεσθαι. ὁ Μηθ] Δὲ ὑδὲ P. & in ora *Aiw.* c Ἑπτέτης] *Ald.* ἑπταέτης. Hoc notatum invenio ad marginem *Aiw.* Ἑπτέτης & ἑπταέτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes Edd. habent, est reprehendendus.

65. Ἄξιοι] Melius ad ἄξει conveniat ἄπειστ· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. *T. H.*

70. Ἑπτέτης] Perperam in omnibus editionibus legitur ἑπτάετης pro ἑπταέτης. *J. G. G.*

72. Ἀλλὰ τὸ αἴτιον] *Hoc sane in causa est. J. Br.*

76. Ἀφ' οἵας αὐτῷ κρ.] An scribendum? ἀφ' οἵας αὐτὸς κρόνης ἐκρέμασαι. *F. G.*

77. Αὐτῷ] Ut περὶ Πένθ. §. 15. ἔθ' ὁ, τι πάσχοιεν αὐτῷ ὁ παῖς ἰδόντα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. *Plutarch.* Phoc. p. 755. E. ἐπιφωνῆσαι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιοῦ καὶ σαπροῦ χρεμαμένους τύμνῳ· sic Demades Antipatrum senem designabat. *T. H.*

86. Τις αὐτῶν] Αὐτοὺς forte. *F. G.*

87. Ἔξω τῶ ἀδ.] Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffitus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. *Tacit.* H. I, 15, 7. *M. du S.*

Ibid. Ὡς φῄς] Haud minus est, quam quod in Edd. extat, incommodum ὡς φασιν· quorsum enim referas, aut quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Crœso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον & ἀμφίβολον τῆς τύχης. Imo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ὦ γοῦν . . . . . τῶν ἰδιωτῶν ὧν εἶπ, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inserueris enim c. XV. post ista, καὶ τὰ μὲ τούτων ὧδε ἔχει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, deleta Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii solertia jam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subjectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie favet totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φῄς, *ut tu, Mercuri, dicis*; quanquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, *quod tu nimirum ante dicebas*, quum magnos reges inopinato fortunae impetu eversos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. *Dion* autem *Chrysostomus* quae scripsit in Charid. p. 302. 303. omnino digna sunt, ut cum *Luciano* componantur. *T. H.*

88. Φασὶν] L. In reliquis φῄς. *M. du S.*

92. Ἐῶ πάθη] *Praetereo luctus. J. Br.*

Ibid. Ἐξ ἑστερμίας] Id est, ἐξ ἴσου, ἴσως. *F. G.*

93. Ὅσον

liceat, citantur ab iis, quos modo dixi imminentibus nunciis & miniſtris.

18. CHAR. Hæc omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipſis dulce ſit in curſu vitæ, quidve ſit illud, quo privati indignantur. MERC. Porro ſi quis reges eorum intueatur, qui eſſe feliciſſimi cenſentur, præter inſtabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura jucundis ingrata inveniet ipſis adeſſe, timores, perturbationes, odia, inſidias, iras, adulationes: in his enim malis omnes verſantur. Mitto luctus, morbos, adfectiones, quæ ſcilicet in eos æquali jure atque in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum iſtorum conditio miſera eſt atque ærumnoſa, exputare commodum, qualis privatorum ſit hominum.

19. CHAR. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei ſimiles mihi viſi fuerint homines, eorumque univerſa vita. Tu ſane bullas aliquando in aqua ſpectaſti ſub ſcatebra violenter præcipitante

80 λαῦσαι αὐτῶν καλυμμένης ὑφ' ὧν εἶπεν ὀπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

ΧΑΡ. Ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, [d] τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς τοῦ βίου, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ τερπόμενοι ἀγαναχτῶσιν. ΕΡΜ. Ἢν γὰρ τὰς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵτινες εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω δ' ἀσφαλείας, καὶ ὡς [e] φησὶ ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τὰ ἡδέως τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίσῃ, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ χρυσῷ τινι καλαῤῥάτῃ ἀνι-

[d] Τί] F. & J. ὅτι. Bonum eſt ὅ, τι, ponique ſolet nonnunquam pro τί. [e] Φῄς] L. φασι.

81. [*] Ἀγγέλων] Ἐπιόντων. V. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

[*] Ἀγγέλων] Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. M. du S.

Quorſum haec ſpectet adnotatio, non intelligo. Primus enarrator forte ſtructuram expedire voluit; ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, ἃς εἶπον· quam ſuſpicionem injiciunt Exc. G. poſtmodum illa deſcribendo ſunt corrupta. T. H.

98. Πομφόλυγας ἐν ὕδατι] Ἄγαν † εὐφυὲς παράδειγμα. V.

† Εὐφυὲς] In V. & A. Ed. ἀμεινὲς· quod tanquam alienum in hoc loco ab uſu Graeci ſermonis emendare non dubitavi. T. H.

93. Ὅπου δὲ] Ὅπου δὴ forte. F. G.

Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quæ eis Latina appinxit *Moſellanus*: *usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnoſco. Nec melior *Benedictus Moſellanum* circumludens: *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret, quam quæ ſunt privatorum*; qualis comparatio prorſus non exſtat in Græcis. Verto: *Quum*, vel, *ubi vero hæc ſint regum mala, opportunum*, vel, *præſto eſt colligere, qualia ſint privatorum.* J. G.

94. Λογίζεσθαι] *Chryſoſtom.* Hom. ad Pop. Antioch. XVIII. 274, 2. Τοσοῦτοι δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυμίαι ἐπεισπεσοῦνται, ὥστε τῇ θαλάσσῃ τὰ κύματα· οἱ δὲ βασιλεῖς οὐκ ἂν ἄλυποι ἐργάσαιντο βίον, τί ἕτερον διώκοντες καλοῦσι τοῦτο; τὸ μὲν βιωτικὸν ἐδὼν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο . . . . χαίρειν ἐν Κυρίῳ πάντοτε. M. du S.

98. Πομφόλυγας] Ex *Homero* poſtea vocat φόλκα, φυσαλίδας, φυσήματα. J. B.

Πομφόλυγας] *Homo bulla*: eoque magis ſenex, inquit *Varro* de R. R. I. c. 1. annum agens octogeſimum. *Eraſmus* in iſto adagio & *Luciani* noſtri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπισπόνδῳ ὕδατος ἐν τοῖς ἀφροῖς ὑδατι ἐπανάστασις, definiente *Arati* Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide *Heſych.* qui praeterea docet ἐπὶ τῆς ἀλαζονικῆς φυσιωμένου λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appoſitam habet *Suidas*: Ὥσπερ πομφόλυξ ῥαγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερηφάνου ἔβαστος μὴ θανόντος. T. H.

ἀνισταμένας; τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός. ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ὅτι πλέον ἀφαρκῶσι καὶ προχωρησῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων αὗται [a] ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι καὶ ἐκεῖναι πάντως ἐξερράγησαν ὥστε οὐδὲ ἓν οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' ἓν διαρραγῆναι ἀναγκαῖον. EPM. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, οἷς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

XAP. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, ἔρχων περὶ, καὶ τιμῆς, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἄφρ' ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν, ἐπειδὴπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες ὀλοφυρόμενος αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐδὲν γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν [b] ἀίδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάexistentes; bullas istas inquam inflatas, unde cogitur spuma: earum quædam parvæ, quæ statim diruptæ solent extingui; aliæ diutius perdurant, accedentibusque aliis mirifice inflatæ maximum in tumorem excrescunt: nec tamen & ipsæ non tandem ruptæ dilabuntur; haud enim aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spiritu quodam intumuerunt, hi majores, illi minores: & nonnulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem inflationem: alii simul atque coaluerint deficiunt: veruntamen omnibus bullæ modo ruptis interire necesse est. MERC. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, comparationem instituisti, quam Homerus, qui cum foliis genus hominum confert.

20. CHAR. Ejusmodi quum sint, Mercuri, vides qualia designent, quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus, honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omnibus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo habentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus, quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos, ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini? definite fatigari, non enim in perpe-

a Ὑπερφυσώμεναι] Prave *F.* ὑπερφυσόμεναι. b Ἀίδιον] Mendose *F.* & *A1.* ἀοίδιον· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: ἀΐδιον *Ald.*

4. Ἀπέσβησαν] Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est.* *J. Br.*

Ἀπέσβησαν] Id est, ἀπέσβησαι ἐάσασι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens *H. Stephanus* App. de D. A. p. 144. hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari jubet, *quum* Noster *usus sit aoristo, deinde praesenti, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur,* ἐξερράγησαν *porro.* Eundem loquendi morem plures explicarunt, *Is. Casaubon.* ad *Diogen. L.* I, 71. ad *Pers.* Sat. II, 5. ubi tamen quando *libabit* alteri lectioni *libavit* ideo praefert, *quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci,* Viro magno non adsentior: *Fr. Nansius* ad *Nonni* P. E. J. XI, 73. *J. G. Graevius* ad *Hesiod.* Ἔ. Κ. Ἡ. v. 185. & denique *P. Horreus* ad *Æschin.* Dial. I. p. 28. *T. H.*

15. Φύλλοις] *Homer.* Il. Z, 146. Οἵη περ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν· & Φ, 464. — αἱ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλαλέεσσι μάν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. *J. Br.*

Φύλλοις] Decantatissimum Glauci dictum apud *Homer.* Il. Z, 146. passim veteres laudant. *Simonides* dolet saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud *Stob.* p. 530. v. 53. Ἓν δὲ τὸ κάλλιστον κἀγαθὸν εἶπεν ἀνήρ, Οἵπερ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν ὕσαι διξάμενοι Στήριγξι ἐγκατέθεντο — Neque hoc fugiebat Aves *Aristophanis* v. 686. ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγε δὴ φῦσιν ἀνθρώπων ἀμυνάβιοι.

petuum vivetis : nihil eorum, quæ in terris maximi fiunt, ſempiternum eſt : nihil inde ſecum abſtulerit, qui vita fungitur; quandoquidem neceſſe eſt nudum abire; domum vero, agrum, quicquid eſt auri aliorum ex aliis eſſe, & mutare dominos. Hæc atque ejusmodi ſi ſic, ut exaudiri poſſim, ipſis inclamem, non tu cenſes magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque multo fore prudentiores?

21. MERC. Mi Charon, neſcis quam ipſos ignorantia & fraudulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem perforari queant aures : tanta ceræ copia eas obſtruxerunt, quemadmodum Ulyſſes fecit ſociis metuens ne Sirenas auſcultarent. Quæ ergo ſpes eſt, illi ut audire poſſint, etiamſi tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe poteſt, idem hic ignorantia perficit. Attamen ſunt eorum pauci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes ſecuti, acie mentis ad pervidendas cognoſcendasque res humanas plane ſingulari. CHAR. Quin illis igitur inclamo. MERC. Supervacuum fuerit, ad eos ſi dicas, quæ noverunt: viden ut ſeducti a vulgo hominum deriderit quicquid agitur, nullaque ex parte probant : imo vero non obſcure patefaciunt, ſe aufugere jam conari ad vos ex vita; eo magis quod odio

γοι τις αὐτῷ τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τ μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, οἰκίαν δὲ, καὶ τ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιτηδείου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μεγάλα ὠφεληθῆναι τ βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γεγενῆσθαι πολύ.

EPM. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶδα, ὅπως αὐτὰς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη βαρυτάτας περιτεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτὰ, οἷον καὶ Ὀδυσσεὺς τὰς ἑταίρους ἔδρασε δείσας τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅσῳ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο σοι ταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οἳ πεδαδεδεγμένοι τ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καταγελῶντες οἷά ἐστιν. XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις χρὴν ἐμβοήσαιμεν; EPM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ πολλῶν καταγελῶσι τ γιγνομένων, καὶ ἑδαμῆ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πρὸς ὑμᾶς [e] ἀπὸ τ βίου; καὶ μισοῦντες, ἐλέγχοντες

30 οἰκίαν δὲ, καὶ τ ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τὰς δεσπότας. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξ ἐπιτηδείου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μεγάλα [c] ὠφεληθῆναι τ βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν 35 γεγενῆσθαι πολύ.

40 οἷον καὶ Ὀδυσσεὺς τὰς ἑταίρους ἔδρασε δείσας τ Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅσῳ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο σοι ταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν 45 αὐτῶν ὀλίγοι, οἳ πεδαδεδεγμένοι τ κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τ ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ καταγελῶντες οἷά ἐστιν. XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις χρὴν ἐμβοήσαιμεν; EPM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν 50 πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως [d] ἀποσπάσαντες τ πολλῶν καταγελῶσι τ γιγνομένων, καὶ ἑδαμῆ ἑδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες πρὸς [e] ὑμᾶς ἀπὸ τ βίου; καὶ μισοῦντες, ἐλέγχοντες

τες

c Ὠφεληθῆναι] Ita recte F. & S. In ceteris plerisque ὀφεληθῆναι. d Ἀποσπάσαντες] Sic ſcriptum in P. J. & V2. Reliquae Ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem A1W. ἀποστάντες. e Ὑμᾶς] Conſentiunt Ed.: praeter P. quae ἡμᾶς. Moſellanus etiam vertit *ad nos:* improbanda lectio.

βιοι, φύλλων γενεῇ προσόμοιοι &c. ubi vide *Scholiaſten*, & *Junii* Adag. in *Foliis ſimiles homines.* T.H.

21. Παμμιγεῖς] Ut *Plauto exclamare maximum*; quod notat *Davis.* ad *Cicer.* T. D. II, 23. *Lucian.* p. 469. v. 12. & περὶ Πενθ. c. 19. παμμιγεῖς ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum *L. Bos* Exerc. Phil. in I. ad Timoth. VI, 7. *Tatian.* p. 64. Διάπτερ, ὦ Ἕλληνες, πεπραγότα ὥσπερ καὶ τῶ μυστικοῦ καλαυσάτι μου. T. H.

40. Οἷον περ Ὀδυσεύς] *Homer.* Od. M. J. Br.

43. Ἡ Λήθη] *Lethes fluminis aqua.* J. Br.

49. Ἐμβοήσαιμεν] Sic omnino legendum, non ἐμβοησαίμεν, ut in libris eſt. Vid. Notam ad Εὐχ. c. 10. & ſenſum hujus verbi Πρὸθ. c. 15. M. du S.

50. Ἀποσπάσαντες] P. & Ed. J. pro vulgato ἀποστάντες. M. du S.

Ἀποσπάσαντες] Quid cauſae ſit, quare admiſerim, luculenter patebit ex notis ad p. 256. praeterquam enim quod genus hoc loquendi *Luciano* familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgatiſſimum ἀποστάντες mutare aggrediatur : contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi poteſt ratio : ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi ſedem invaſerit. *Ariſtid.* T. III. p. 577. A. πολὺ τ ἐχθρὸν ἀποσπάσας τῶ πολέμου. *Poll.* Praef. libri V. εἰ μέλλει καθαίρεσιν τὰ ἀποστάντα ἀφ' ἵππου quae *Kuhnius* ab Interprete perperam intellecta recte expoſuit. T. H.

τες αὐτῶν τὰς [a] ἀμαθίας. ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοί εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. Ἱκανοὶ γὰρ ὅτοι· ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

ΧΑΡ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσῃ τῆς θεᾳ̃γησιν πεποιηκώς, τὰς ὑποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύτ|ωσι, θεάσα|χ. ΕΡΜ. Ἡρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώμαλα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωμα-τοφυλάκια ἐστί. ΧΑΡ. Τί δὴν ἐκεῖνοι στεφα-

sint, dum redarguunt istorum insscitias. CHAR. Euge, generosa pectora: verum valde sunt pauci, Mercuri. MERC. Et hi sufficiunt. Sed jam descendamus.

22. CHAR. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris; scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem. MERC. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestæ terræ cumulos illos vides, cippusque & pyramides? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus. CHAR. Quid autem illi co-

[a] Ἀμαθίας] *F. J. Vs.* ἀμαθίας.

55. * Ὦ γεννάδα] Ὦ γενναῖε ὦ εὐγενέτατε. *V.*

* Ὦ γεννάδα] *L.* Ὦ γενάδαι] ὦ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. *M. du S.*

Sic in ipso *Scholiasta*, ne scilicet ab editis *Luciani* exemplaribus dissentiret, restituendum iverat Vir Doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. *T. H.*

58. Ἓν ἔτι] Scribe ἢν ἔτι. *J. Br.*

61. Θεάσα|χ] Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. *M. du S.*

Θεάσα|χ] Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an inprudens eum in modum scripserit *Lucianus*: repetendum ex prioribus ἐπόθουν θεάσα|χ· tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ὑποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ὑποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter sodalem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem hujus libelli imminuat. *T. H.*

Ibid. Ἡρία] Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudiisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. *Suidas* & *Harpocration* docent ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἐκκλ. c. 15. habentur. *M. du S.*

Ἡρία] *Lucianum* testem citant *Herald.* in *Salmas.* Obs. ad J. A. & R. II. c. 1. §. 15. & *Reines.* ad Inscr. Cl. VII. n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari *H. Valesius* indicavit Not. ad *Harpocr.* p. 88. Ὅρια similiter & ἱερὰ violatorum ἱερῶν pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. *T. H.*

63. Πρὸ τῶν πόλεων] Recte: nam *intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel nefrima fieri*, ut *Paulus* ait lib. I. Sent. Rec. T. XXI. §. 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII. Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito.* Vide *Th. Marcilii* Interpretam. & quos ad *Ciceron.* de LL. II, 23. indicavit Doctiss. *Davisius.* *T. H.*

66. Τί δὴν ἐκεῖνοι σ. τοὺς λ.] Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparationem *Menandri* & *Philemonis*, & quae ad eam habet *Dan. Heinsius* in Variis Lectionibus Rutgersianis. *J. C.*

Ibid. Στεφανοῦσι] Hujus moris meminit iterum Ἀλιεῖ. c. 30. Ἐκκλ. c. 12. & *Athen.* XV. p. 679. D. eamque coronam dictam fuisse πίλον. *M. du S.*

Στεφανοῦσι τοὺς λίθους] Appositum est Anth. II. c. 47. Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίνοις στήλαισι χαρίζου, Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς· εἰς κενὸν ἡ δεκτή. Ibi *Brodaeus*, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium *Luciani* locum adscripsit. *Stratonis* Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κιφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν Αὐτούς, πρὶν τύμβους ταῦτα φέρειν ἐτέρους. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. *Nostri* quoque meminit *Heraldus* ad *Martial.* X, 61. & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt. *Theophrasti* locum de πόθῳ productum ab *Athenaeo* reperies Hist. Plant. VI, 7. p. 130. sed deterius editur, ὃ χρῶνται περί τι τάφους, quod auctore *Athenaeo* refingi debet, ᾧ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. *Plinium*, dum vertit H. N. XXI, 11. p. 706. *qui fere nascitur in tumulis*, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, ἃς ἱρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime pro-

coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo præ tumulis extructo, & scrobe quadam effossa comburunt sumtuosas istas cœnas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum conjectare licet, invergunt. MERC. Equidem, o portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis cœnare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum. CHAR. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima?

ιθσι τὺς λίθυς, ϗ χρίυσι μύρῳ; οἱ δὲ ϗ πυρὰν νήσανλες πρὸ τ χωμάτων, ϗ βόθρον τινὰ ὀρύξανλες, καίυσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, ϗ εἰς τὰ ὀρύγμαλα οἶνον ϗ μελίκραλον, ὡς γῆν εἰκάσαι, ἐγχέυσιν; EPM. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τὺς ἐν ᾅδυ· πεπιςεύκασι δ' ὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομθίας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷον τε περιπέλομθίας τ κνίσαν, ϗ τ καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τ βόθρυ τὸ μελίκρατον. XAP. Ἐκείνυς ἔτι πίνειν, ἢ ἐδθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρόταλα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι

b Οἷόν τε] P. L. *J. V2. οἵονται*, quod & in ora *AIW.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. c *Περιπετομένας*] Sic recte *B2.* in pluribus extat περιπιττομένας· pejus in *V2.* & *P.* περιπτομένας.

probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἔρως, ὁ σίφων ὠνομ. Νικαίυσιν ἐπ πάντων ἀνθέων τοῖς νέκυσι πωλούμθ., teste *Etymol.* p. 379. v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, *ad coronandos mortuos vendi solitus:* nihil succurrit, quod aeque commodum videatur, ac πλεκόμθ. *T.H.*

69. Καίουσι.... δῖπνα] Hoc est nempe, quod περίδειπνον vocant, Latice *silicernium*, & *exequium* & καθαγίσμαλα. Vide Πάθ. c. 9. & 19. & Δημων. c. 33. *M. du S.*

Καίουσι] Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogum ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνεῖν τὴν κνίσαν ϗ τ καπνόν. *Cornutus Eliae Vineti* ad *Pers.* Sat. VI, 5. *Nam in funeribus coenam deliciosam* (δεῖπνον πολυτελῆ) *apparare solebant, quae ad rogum allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat dicens* (AEn. VI, 225.) — *congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo.* Vide *Theod. Marcilium* & *Kirchmann.* de Funer. Rom. IV. c. 4. 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*; primum *coena, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant*, teste *Donato* ad *Terent.* And. A. IV. Sc. II. ubi *cernere* sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda haereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsique, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περιδεῖπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἅπτειν ἐν πένθει ἑ Ἕλληνες, *Scaliger* ad *Festum* acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse quasi *selucernium*: nam *Jan. Gulielm.* Verisim. III, 12. *arbitratus literulae mutatione recte restitui λίχνους*, mirum errorem committit ἅπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἅπτεσθαι· & tamen alios invenit, qui fibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse coenam hanc funebrem a *Luciano* denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τ ἐπὶ M. Σ. c. 28. ἔοικας γὰρ τότε σήλῃ ἰώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντ ἐναγίσμαλα ϗ γὰρ ἐκείνου καταχέωντες μύρον, ϗ τ σφάγιον ἐκθέντες αὐτοὶ πίνουσι ϗ ἐυνχοῦνται τὰ παρασκδασμένα· prorsus ut *Augustinus* a *Kirchmanno* citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati. Varro* Meleagris apud *Nonium* p. 48. *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus:* quae nec *Heraldum* fugerunt Digress. I. c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι tanquam errore natum ex αἴουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus p. 287. vel potius ex δαίουσι· non enim tantum δαῖτα γάμους, quod *Euripidi* familiare notante *Barnesio* ad Iphig. in Aul. v. 123. & Hel. v. 1455. sed & δαῖτα τάφου dici solet: *Menecrates* apud *Dionys. Halicarn.* A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφου αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες ἀπολείπουσι τῇ πάσῃ ita legendum, non γῇ· absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; quum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatis.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitar. *T.H.*

73. Πιπισκόμασι] Festo quodam & stato die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Hujus loci non meminit *Castellanus*, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII. 682. Alia in eam rem testimonia qui volet, *Meursium* adeat ib. 884. 824. *Eustath.* ad Od. I. καλακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρὶς, ϗ δὶς ἀνελθεῖν, ὡς μιτάχοιεν δαιτὸς Bithynorum mos peregre defunctis. *M. du S.*

74. Ὡς οἷόν τε] Ed. *J.* P. & L. ὡς οἵονται pro his habent: sed cave mutassis. *M. du S.*

75. Περιπελομένας] In diversa hic abeunt Edd. Parisiensis habet περιπελομένας· reliquae περιπιττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro extet. *M. du S.*

79. Κα-

σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶδ' ἔγωγε, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεὶ τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπαθον, ὃς ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πολλούς. ὦ μάταιοι τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις ἀφωρισμένα τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔχει· καὶ ὅτι

Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ,
ὅστ' [a] ἔλλαχε τύμβου,
Ἐν δ' ἴῃ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.
Θερσίτῃ δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠυκόμοιο.
Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

ridiculus enimvero ſim, hæc tibi ſi dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime noſti, poſſintne remeare, ubi ſemel terram ſubierunt. Illud enimvero mihi, qui ſatis quod agam habeo negotii, plane riſu dignum accideret, ſi oporteret non deducere ſolum ad inferos, ſed inſuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementiam! inaniſſimi mortales, qui neſcitis, quam longinquo finium intervallo diſcreta ſint mortuorum viventiumque negotia, qualisque rerum ſit noſtrarum ratio; nec, mortuum eſſe ſimili modo & qui tumulo careat, & qui ſepulcrum fuerit ſortitus; uno eodemque honoris eſſe gradu Irum, regemque Agamemnonem; Therſitæ parem Thetidis filium pulcra coma conſpicuæ: omnes namque perinde umbrarum ſunt

a Ἔλλαχε] Sic B2. & P. ex verſus norma: in ceteris ἴλαχε· corruptius in V2. ὅτ' ἴλαχε.

79. Κατάγων αὐτούς] Legendum κατάγοντι αὐτούς. *J. Br.*

89. Κάθαν' ὁμῶς] Parodia ex his *Homeri* Il. I, 319. verſibus:

Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κρείων Ἀγαμέμνων.
Κάθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄφρων ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἰσῴης.

J. Br.

Κάθαν' ὁμῶς] *Homer.* Odyſſ. *J. B.*

Κάθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ] Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδῶν contexuit. *J. G. G.*

90. Ἔλλαχε] Ex *Homero* hanc vocem emaculavimus. Vid. Il. I, 319. unde potiſſimum hi centones conſarcinati. B2. & P. recte ἴλαχε, ut edidimus. *M. du S.*

91. Ἐν δ' ἰῇ] Conſentiunt Edd. noſtrae: in *Homero Barneſius* dedit Ἐν δὲ ἰῇ, quoniam iſtius voculae ſyllabam primam poëta nunquam producit. *T. H.*

93. Ἀμενηνὰ κάρηνα] Odyſſ. K. 521. *J. Br.*

95. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.] Odyſſ. Λ, 538. 572. *J. Br.*

1. Σίγειον] *Duo ſunt Troja promontoria*, inquit *Servius*, *Rhoeteum & Sigeum.* De hiſce vide *Strab.* XIII. *A. V.*

Σίγειον] Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diſſita promontoria notiſſimum eſt tumulis inclaruiſſe hoc Achillis, illud Ajacis: neutri cultus honoresque heroïbus tributi defuerunt. *Serv.* ad *Virgil.* AEn. VI, Rhœteo in litore | *Ubi erat aſylum Ajacis, ſicut in Sigeo Achillis.* Vide *Brodaeum* ad Anth. I. c. 5. Ep. 23. & III. c. 14. Ep. 7. De Achille *Quint. Calaber* tantum III, 738. — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα περίκλυτον ἀμφεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ ὥθεν βάθρησιν Ἑλλησπόντου ſignatius de Ajace V, 654. — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρεσίην Ῥοιτηΐθεν ὑψόθι πέτρης prorſus ut *Antipater*, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηΐοιο κολώνῃ. *Dauſqueio* ad poſteriorem *Calabri* verſum fraudi fuit prava, quae Edd. inhaeſit, Plinii interpunctio V. c. 30. ſed jampridem a magno *Pintiano* veriſſime correcta. Miror, cur *Iſ. Voſſius* ad *Melam* I. c. 18. erroris *Plinium* incuſare maluerit, quam remedio tam leni uti; niſi quod idem *Salmaſio* placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri poſſet *Seneca* Troad. v. 1122. in ſcriptorem incidiſſe, qui tumulum Achillis collocaret in Rhœteo: verum poëta tractum illum ponti ſive Rhœteum appellet, ſive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate ſuo jure fecerit. Praeterea nec *Voſſium* probo, quum *Salmaſii* medicinam in ejusdem regionis deſcriptione *Straboni* adhibitam p. 611. G. repudiat: exigua transpoſitio tamque facilis, ut *Dauſqueius* etiam ſic plane ſcripſerit, ne vitii quidem ulla facta mentione, Achillis autem monumentum Patrocli ſimul oſſa complectebatur: *Philoſtr.* Her. p. 739. Ajacis longo poſt tempore violentia maris effractum immanem oſſium magnitudinem patefecit, ex qua celſa heroïs vivi ſtatura aeſtimari poterat: *Pauſan.* I. p. 86. *T. H.*

9. Διωψύχει] Nicias apud *Thucydid.* VII. c. 12. τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔφη ἀνελκύσαντας διαψύχειν· ibi commode *Luciani* locum adnotavit Praeſtantiſſ. *Dukerus.* Mirum, ni *Scholiaſtes* exponens διαλαθάρᾳ legerit διαψύξει, prout ψύχειν & ψύχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum ſit anteponendum; quae tamen dubitatio in *Thucydidis* verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium eſt,

sunt infirmæ calvariæ, nudi aridique per florentem asphodelo campum.

Γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. MERC. Hercules, quam large nobis Homeri versus ingeris. Sed quandoquidem me commonefeciſti, volo tibi monſtrare Achillis ſepulcrum: viden mari prope adjacens? Sigeum eſt illud Troïcum; è regione autem ſitus eſt Ajax in Rhœteo. CHAR. Non ingentia ſunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes inſignes monſtra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſamque Ilion: multos equidem inde memini me trajeciſſe, adeo ut decem integris annis nec ſubducere, neque ventis exponere licuerit ſcapham. MERC. Nînus jam, Portitor, interiit,

EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν † Ὅμηρον ἐπαυλεῖς. ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι † τὸ Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς † ὅπου τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται † ὁ τοῦ [b] Ῥοιτείου. ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. τὰς πόλεις τὰς ὀπισήμους ἤδη δείκνυσθαί μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· † Νῖνον † Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ † Ἴλιον αὐτήν. πολλὰς γὰρ μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ πωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ Ὀσκαφίδιον. EPM. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ,

ἀπό-

[b] Ῥοιτείου] *F.* vitioſe Τρωϊκοῦ.

eſt, ſi aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore ſalſo infectae vitium contraherent: ideo ſubductae ſiccabantur, quod non tantum διαψύξαι, ſed etiam mox deinde ἀποξηρᾶναι dixit *Thucydides*. Apud Graecos ἀναψύχειν & διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, ſoli exponere: quae commaduerunt ad ſolares radios flatusque venti oppandere: ſcite *Plutarch.* Themiſt. p. 127. B. τὰς αὐλαίας διαβρόχους γενομένας (aulaea in flumen devoluta, quae aquam penitus imbiberant) ἐκπιτάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνιμῶσαι *Heſychio*, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi dubium eſt, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν, refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, ſi literarum ordinis accuratius habenda ſit ratio, Ἀναψυχάσω, licet uſus verbi ἀναπτεῖν me non praetereat. *AElian.* Ep. I. Διαψύχοντι μοι πρὸς τὴν αὔραν τοὺς βότρυς· imo quam late pateat haec ſignificandi ſpecies, docuerit *Strabo* XVII. p. 1137. C. Nili naturam exponens: ὁ δὲ ἐξίσταται τὰ ἐμφαῆ τιλίους γυμνοῦται καὶ ἀναψύχεται τὸ πεδίον. De navibus, quae ſubductae ad aërem & ventum ſiccеſcunt, utrumque verbum aeque uſurpari ſolet: *Herodot.* VII, 59. ἐς τοῦτον τὸν αἰγιαλὸν καταχάντες, τὰς νέας ἀνέψυχον ἀνελκύσαντες. *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 259. v. 1. Lyſander ἀνελκύσας τὰς ἐν τῷ Ἐφέσῳ ναῦς . . . ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευάζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis quum non potuiſſet πωλκῆσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, metus erat, ne cymbula curae neceſſariae expers plane corrumperetur. Deinde haec verba notant *ventilare, in aëre ſuccutere: Heſych.* Ἀναψύχω, ῥιπίζω· quod tamen erit forte, qui capiat, *flabello moto, ventulo facto refrigerare. Theophraſt.* apud *Harpocr.* in Κιγχρεών· τὴν οὖν † μετάλλων κίγχρον διαψύχειν non aliter intelligendum puto in *Xenoph.* K. II. VIII. p. 125. v. 18. de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ἰσάντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam διαψύχοντες, *pertergentes* ſeu *detergentes*, vel, *pecuniam ſuam fricantes, ut aeruginem avertant*, quod poſt *Henr. Stephanum* in Theſ. *Tan. Faber* ad Timonem libenter ſe legere profitetur, mihi quidem multum abeſt, ut approbari poſſit. *T. H.*

10. Ἡ Νῖνος μέν, ὦ πορθμεῦ, πάλαι καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] *Lucianus* cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriae videtur mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Ninive, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus *Tacito*, qui lib. 12. Annal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos, vetuſtiſſima ſedes Aſſyrii.* Sed & *Straboni*, qui ante *Tacitum* vivebat, qui lib. 16. ait: ἡ μὲν δὴ Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παντελῶς μὴ τῶν † Σύρων καταλυσιν. *Ninus ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit.* Ergo contra *Strabonem* Amaſenum & *Lucianum* Samoſatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur *Tacitus* audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis ſimilitudine; & eam Ninum, oppidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu, male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima illa urbe, quae fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non poſſemus abſolvere *Strabonem* nec *Lucianum* mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, ſe antiquam Ninon ſedem Aſſyriae regum cepiſſe, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim usque perveniſſe, cum ab eo fluvio abeſſent plus

ἀπόλωλεν ἤδη, ἢ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸ μέγα περίβολον, ἐφ' ᾧ πολὺ ἡ αὐτὴ ζηλωθησομένη, ὥσπερ ἡ Νίνος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον καταλαβὼν ὑπὸ τῆς μεγαληγορίας τῶν ἐπῶν. πάλαι ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ περιδεξότε-

neque ullum veſtigium amplius eſt ejus reliquum; ſic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quæ magno mœnium ambitu eſt cincta: illa ipſa quoque non diu poſt quæretur, haud ſecus ac Ninus. Mycenas Cleonasque pudet me monſtrare tibi: offocabis enim, ſat ſcio, Homerum ad Orcum reverſus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totæ ſunt mortuæ: moriuntur enim, quemadmodum homines, ſic & urbes; quodque mi-

19. Τεθνήκασι] Τεθνᾶσι. V.

quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieroſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt vel negotiati ſunt, audivi ſæpe aſſeverantes ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qua *Paulus* Apoſtolus Epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore *Strabonis* nulla extabant veſtigia, ut ait ille lib. 13. οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε δὴ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, καὶ τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ οὐ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' ἔν φασι τὸν Μετυληναῖον οὐ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vaſtatis vicinis urbibus, non vero funditus everſis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archeanactem ajunt Mitylenenſem Sigæum muro circumdediſſe ex lapidibus indidem acceptis.* Urbs igitur, cujus nullum veſtigium extabat tempore *Strabonis* & Auguſti, ſub quo *Strabo* florebat, non poterat extare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in litteris virum caſtigare, qui eo, quod *Ammianus Marcellinus Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſcilicet ad *Euſebium*, ſcribere: *Ninive autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Sed ſuperfluum foret, cum id argumentum abunde ſimul & doctiſſime tractaverit vir incomparabilis *Samuel Bochartus* in ſuo Phaleg. lib. 4. c. 20. ad eum te remitto lector, & fileo. *J. P. a G.*

Ἡ Νίνος . . . ἀπόλωλεν ἤδη] Non cogitavit *Lucianus*, ſe antea finxiſſe colloquium hoc habitum fuiſſe tempore Cyri majoris, cujus proavus Cyaxares Ninum ceperat ſub finem regni, ut docet *Herodot.* I, 106. A quo ſi deleta fuiſſet, quod nusquam legimus, nemo tamen potuiſſet tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἴπῃς, ὅπου ποτ' ἦν, *dicere nequeas, ubi fuerit*; ſed dum taxat tempore *Luciani*. *J. C.*

Νίνος] V. *Bochart.* Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, poſt Syriacam monarchiam deſtructam ἀφανισθῆναι, id eſt, penitus deletam ait etiam *Strabo* l. XVI. p. 737. Sed tamen & *Tacitus* ſub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13. *Capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima, ſedes Aſſyriæ:* & *Ammianus* XXIII, 6. *In Adiabena Ninus eſt civitas, quæ olim Perſidis regna poſſederat* &c. & *Philoſtratus* p. 23. Reſtaurata igitur Ninus eſt, extabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Crœſi ætate ſermo eſt, quo extinctam fuiſſe etiam *Strabo* teſtis eſt luculentus. Haec fere *Olearius* ad *Philoſtr.* *M. du S.*

11. Οὐδὲν ἴχνος &c.] Ninum & Mycenas ἡμιθανῆ πανωλεθρους teſtatur *Pauſan.* VIII. p. 668. quod integrum caput tertium & trigeſimum cum *Luciano* conferendum eſt. Mycenae inquit *Strabo* VIII. p. 571. D. χρόνοις ὕστερον καθῃρέθησαν ὑπ' Ἀργείων, ἀφ' οὗ μηδ' ἴχνος ἱερὸν ἦν τῶν Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cujus everſio Nahumi ſacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, poſtea ſi non in ipſis priſcae urbis parietinis, in vicinia ſaltem inſtaurata parumper reſloruit: vide *Th. Ryckium* ad *Tacit.* Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non faſtidiendum Epigramma in Cataleſtis: *Quiſquis Cecropias hoſpes cognoſcis Athenas, Quae veteris famae vix tibi ſigna dabunt*; *Haſne Dei, dices, cœlo petiere relicto? Regnaque partitis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, quum videris arces, Heu victrix victa vaſtior urbe jaces! Hae ſunt, quas merito quondam eſt mirata vetuſtas. Magnarum rerum magna ſepulcra vides.* Pro *Regnaque* ſummo *Scaligero* placuit *Regia*: mihi potius videtur, *Rixane* vel *Rixaque*: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderunt, utrius in ditione urbs futura eſſet: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, ſi gloriae veteris ruinas adſpicias: Mycenae quoque victrices pejus quam Ilion deſertae. *Sepulcra* commode ſunt uſurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθνήσκουσιν αἱ πόλεις· de qua totarum urbium morte plura dabunt *P. Faber* Sem. I. c. 8, 9. *Fabrot.* ad *Theophil.* Inſt. II. T. IV. neuter *Luciani* mentionem omiſit. *Ambroſ.* Ep. XXXV. *Tot igitur ſemirutarum urbium cadavera, terra-*

mirabilius, fluvii integri : itaque ne alveus quidem Inachi Argis amplius superest. CHAR. Papæ, quæ laudes, Homere! qui nominum splendor! Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonæ nitide conditæ.

24. Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt belligerantes, aut cujus rei causa sese invicem obtruncant? MERC. Argivos cernis, Charon, & Lacedæmonios, illumque semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tropæum suo sanguine. CHAR. Pro qua

ρον, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἰνάχου δὲ οὐδὲ τάφρος ἔτι Ἀργείοις ἐστὶ καταλείπεται. ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὁμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱερὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτιμένας Κλεωνάς.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡΜ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ [a] αὐτοῦ [b] αἵματι; ΧΑΡ. Ὑπὲρ τί-

[a] Αὐτοῦ] Sic quidem Edd. sed mallem αὐτῷ *J.F.R.* [b] Αἵματι] Sic in L. omnes Edd. ὀνόματι.

varumque sub eodem adspectu funera. T.H.

12. Ὅπου ποτ' ὦν] *Campus ubi fuit.* *J.B.*

Ibid. Ἡ Βαβυλών] Hoc multis exemplis docet in Arcadicis *Pausanias.* *J.Br.*

Βαβυλὼν] Nondum Luciani ætate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam ætatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34. Babylonis & Seleuciae, ut diversarum, diserte meminit. Adde *Josephum* Ant. XVIII. sæpius de Babylone quasi stante tunc temporis verba facientem: Cajo autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X. novissimae Ed. Oxon. §. 6. & 8. ubi Judaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a *Bocharto* ex *Plin.* VI, 26. & *Strab.* XVI. proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea ætate & deinceps Babylon nominatur. Adde *Curt.* V, 1. *Herod.* I, 184. sed vide etiam *Spanhem.* 463. qui ex *Plin.* VI. & *Pausan.* VIII. p. 509. nihil praeter moenia superfuisse docet. *M. du S.*

13. Ἡ τῶν μύγων περίοδος] Ἔχουσα subaudio. *J.Br.*

Ἡ τῶν μύγων περίοδος] Τὸ ἔχουσα aut quid simile desiderari videtur. *F.G.*

15. Μυκήνας] V. *Strabonem* VIII. p. 377. B. cujus ætate ne vestigium quidem ejus extabat. *M. du S.*

20. Ἀναθήσουσιν αἱ πόλεις] *Plutarch.* Romul. Cetera Epitheta Homerica, ut & sensus & rationes quibus nititur. *J.B.*

22. Ἰνάχου δὲ οὐδὲ τάφρος] *Anna Fabri*, eruditissima femina, ad *Callimachi* Hymnum in Delum vs. 74. ex hoc loco colligens, Inachum fluvium *Luciani* tempore haud superfuisse, addit, Patrem suum hoc in loco pro τάφρος restituisse τάφρος. *J.J.*

Ibid. Τάφρος] Emendationem *Tan. Fabri* amplexus sum lubentissime. *M. du S.*

Τάφρος] Verissime *Faber*: simili modo legendum in *Etymol.* p. 487. v. 39. Κάμαξ, ἀρτυνικὸς μὲ σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγότας πασσάλους πρὸς τὸν τοῦ πολιορκίου ἐρεισμόν. *Sylburgium* fefellit, quod vulgatur, τάφρα. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat *Xenoph.* Exp. IV. p. 312. v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit ex quo contra Neptunum Junoni Argorum possessionem adjudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non habeat ὅτι μὴ ἔπιεν τοῦ Διός. Δίψος δὲ αὖθις σφίσιν ἐστὶ τὸ χαλεπώτατον, πλὴν ὅσον ἐν Λέρνῃ, teste *Pausan.* II. p. 145. *T.H.*

25. Ἴρην δ' εὐρυάγυιαν] Trojam his epithetis saepe ornat Poëta. *J.Br.*

Ibid. Εὐρυάγυιαν] Pro vulgata scriptura εὐρυάγυιαν legendum censeo εὐρυάγυια Μυκήνη. V. Il. Δ. 52. neque enim usquam de Troja usurpatum invenio: ne dicam jam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. *M. du S.*

31. Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. *J.Br.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Casparus Barthius* in Animadversionibus ad *Statii* Thebaid. l. 4. vers. 48. ubi agit de Othryadibus, hunc *Luciani* locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. *Th. ab Almeloov.*

Τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimortuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed *Barthius* ad Statium T. II. p. 904. haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi jubet αἵματι. Verum ante eum id jam jusserat *Brodaeus* Miscell. IX. c. 10. Quin etiam vel ante, vel post *Brodaeum* idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Caeterum video hanc *Barthii* non magis, quam aliorum ante *Barthium*, emendationem Amstelaedamensi hujus scriptoris editioni additam quoque; sed non putem *Barthium*, si videret, agniturum fore, se *de Othryadibus*, quod illic dicitur, ad *Statium* egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. XVIII. de Othryade meminit, ubi tamquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. *J.J.*

Ibid. Αἵματι] Solus Longolianus emendationem *Brodaei* & *Barthii* firmat αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. A. c. 18. Inscriptionem habemus apud *Plutarch.* Parall. 545, 2. ΑΠΟ ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΩΝ.

τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡΜ. Ὑπὲρ γῆ τινος αὐτῆ, ἐφ' ᾧ μάχονται. ΧΑΡ. Ὦ τῆς ἀνοίας, οἵους οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλως τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσων, μόγις ἂν πεδίον λάβοιεν τόπον ὅσον τῆς Αἰακῆ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ὑπὸ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀναστάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐτάλλω, σὺ δ' ὅπῃ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροπολῶν. ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι καὶ σὲ τῆς ἐκδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δὲ, εἰδεὶς λόγος.

re, Mercuri, bellum inter eos est ortum? MERC. Pro illo ipso campo, in quo pugna conseritur. CHAR. O insignem dementiam! scilicet ignorant se, licet vel totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen unius pedis spatium ab Æaco accepturos esse: campum autem illum alii atque alii usque colent, ac sæpe funditus illud tropæum eruent aratro. MERC. Hæc quidem ita fient: nos vero, ubi jam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, quum adventabo tibi mortuos deducens. CHAR. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infaustorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia: Charontis vero nulla habetur ratio.

DE

47. * Ἀναγεγράψῃ] Φασηῶς γεγράψῃ. V.

* Ἀναγεγράψῃ] Plane sic scriptum in V. Gravitet aberrantem librarii manum secuta fuerat Ed. A. T. H.

Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. *Plutarch.* & *Ovid.* Fast. II, 663. *Flor.* II. 2. 14. *Herodot.* I. 82. *Valer. Max.* III. 2. M. du S.

Αἵματος] Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret; iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? *Ampelius* c. XIV. quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si *Lucianum* Latine vertisset: *Othryades vir bellator. . . . tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud *Flori*, *licet nihil scripseris sanguine: Valer. Maxim.* III, 2. Ext. §. 4. *sanguine suo scriptis literis, ereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae* Suas. II. p. 21. levi mutatione succurri posse arbitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gessit* conjectura fueram adsecutus, antequam a *Schotto* trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo, Laconum,*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cujus ne literae quidem fuere sine sanguine.* Argute *Statius* Th. IV, 47. *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem:* ubi nihil erat, cur *Lutatii*, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem *Barthius* laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus* (tropaeis) *digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίου Ὀθρυάδου*, vel *Λακώνων* sic a literis minimum deflexeris. *Suidas* in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? *αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκροὺς, καὶ τρόπαιον ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐπιλεύσσων αὐτό·* inserendum est *ἀναστήσας ἐπιγράψας τε* sed cur *ἀνθρωπείῳ αἵματι*; quanto melius erit, *τῷ τῶν τραυμάτων αἵματι*, ut *Theseus* apud *Stob.* p. 92. vel, si lubet, *τραυματικῷ αἵματι.* Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant. operam ludet, qui pro vulgata pugnabit ex *Ovidio* Fast. II, 665. *Nec foret Othryades congestis lectus in armis:* ad quem vide *Nic. Heins.* & *Wass.* ad *Sallust.* B. J. p. 257. T. H.

39. Τρόπαιον] Tropaea evertere religio erat, quod a *Brodaeo* recte observatum Miscell. V. c. 29. M. du S.

42. Τὰ ὄρη] Montes, de quibus supra. J. Br.

46. Εὐεργέτης ἀναγεγράψῃ] *Te pro benefactore habebo:* metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio adfecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. J. C.

Εὐεργέτης ἀναγ.] *Lysias* p. 159. v. 39. Εἴ μέ τίς ἐστιν ὑμῶν ἢ χρήσασθαι ἤτει, ἢ εὐεργέτην ἀναγράψαι ἐξίου.

Vid.

DE SACRIFICIIS.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

1. IN Sacrificiis quæ perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quæ *porro* petunt, quæ optant, quæ de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum quæ fiunt perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquiret, piosne prædicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum & *ob id ipsum* infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Ætolicos illos casus, & calamitates Calydoniorum,

1. Ἀλλ' ἐν μὲν γοῦν τοῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω καλὴν ὄψει, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ὁρῶν τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε, οἶμαι, πρότερον ἂν γελᾷν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθρούς, καὶ κακοδαίμονας, οἵους οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακυόμενον ἥδεσθαι, καὶ ἀγαναχτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταφρονῆσαι τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δίεται θυσιῶν. Οὐκ ἴσι δὲ λελεγμένον ὅλον τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προσώπου προσώπου· ἀλλὰ λελεγμένα πρόσωπα ἔχει λεγόμενα πρὸς ἄλληλα. *V.*

2. Προσόδους] Πρόσοδον τὸ κέρδος, καὶ ἡ παρουσία, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι ὀδύνονται. *G.*

13. Τὰ γοῦν Αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας βασίλευσιν Οἰνεὺς ὅτε θύσας τοῖς θεοῖς τὸν Ἀρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ἀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἡρώων, Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας. *V.*

• Δίονται] Ita *V.* δῦται magis usitatum. *T. H.*

Vid. ad p. 367. Plura dicemus ad Anach. c. XVII. *T. H.*

49. Βασιλεῦς. . . . μάχαι] Inutilem illam quinque vocabulorum sarcinam si quis foras ejiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor: in quamcumque partem versęs, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego *Lucianum* tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adjecerit βασιλεῦς &c. φυσαλλίδις dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ὑρία, τύμβοι, pro ἑκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime *Luciano* provisum erit, si conglutinaris: Οἷα ἴσι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα! Χαῖρον δὲ ὁδὸς λόγος· sic vetustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. *T. H.*

57. Τύμβοι] De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri ἑκατόμβαι· male. Lege meo periculo τύμβοι. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. *M. du S.*

Ibid Χαῖρον δὲ] Θανάτου δὲ. *J. Br.*

2. Προσόδους] Dem. p. m. 159. B. *M. du S.*

5. Καλαφῆς] Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φῶτα ἤγουν τὰς ὀφθαλμούς. *A. V.*

13. Αἰτωλικὰ πάθη] Tzetzes: Αἰτωλοὶ δὲ οἱ Ἀκαρνᾶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις πάντοτε. διὰ τοῦτο τὸν κάπρον τὸν Καλυδωνίου τοὺς κεφαλὰς, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες παλαίσαντες. Consule libro primo *Apollodorum*. *J. Br.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Haec & cetera in *Homer* *J. B.*

Αἰτωλικὰ πάθη] Narrat in sequentibus. V. Ovid. *Met.* VIII. & Hom. *Il.* I. & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. *Hygin.* f. XIV. *M. du S.*

τὺς τοσούτους φόνους, ἢ † Μελεάγρου ἀφάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρήσης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως· ἔτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν [a] ἱερείων διαμαρτία. καί μοι [b] δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ ἱερατικῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πανηγυρίζοντων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται.

Τὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ-

15 & tot cædes, & illam Meleagri tabem, universa hæc opera aiunt esse Dianæ, ægre ferentis, ad sacrificium se non adhibitam. Tam profunde *in animum illius* descendit, quod sacrificialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in cœlo solam tunc *relictam*, reliquis diis ad Oeneum profectis, afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro sibi carendum sit.

2. Ab altera parte Æthiopes beatos ac ter

fe-

a Ἱερῶν] Ἱερῶν P. *A1W.* b Δοκῶ] Priores Edd. δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & præstant G. P. L.

15. * Καὶ τὸν Μελεάγρου ἀφάλυσιν] Ἀλθαίᾳ Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον παῖδα· καὶ ἔμελεν, ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς † ἄπτεται. Ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ Μελέαγρος τῇ Ἀταλάντῃ ἱρᾶν αὐτῇ τὰ νικητήρια ἔδωκεν. Ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ ‡ οἱ Θεοὶ ☾ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, § ἃ σὺν αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν, ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτῶν, καὶ ἦρχεν πολέμου πρὸς Μελέαγρον. ἀναιρεῖ οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος· καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς ἔσβεσε τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος. *V.*

22. Σχετλιάζουσαν] Δυχεραίνουσαν, ἀγανακτοῦσαν. *V.*

* Καὶ τὸν M.] Ista totidem literis in *V.* reperiuntur: pessime fuerat, omissis pluribus, hic locus in *A. E.* habitus. *T. H.*

† Ἅπτεται] Ἅπτηται spiritu vitiato in E. A. ex *V.* ubi prave itidem Ἀτελάντης. *T. H.*

‡ Οἱ Θεοὶ] Pro Θεοὶ, *Dii*, legendum Θεῖοι, *avunculi*, fratres Althææ Thestii filii. *J. C.*

§ Ἃ σὺν α. τὸν κ. ἐφόνευσαν] Hæc nihilli sunt: σὺν ex *V.* est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restituo. *M. du S.*

Facilius interseri putavi εἰ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Præterea legebatur in *V.* αὐτῷ pro αὐτῶν Ed. A. unde pronum erat fingere δύτων. *T. H.*

15. Τὺς τοσούτους φόνους] *Ætolorum & Acarnanum cædes.* Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse eosque interfecisse. *J. Br.*

Ibid. Μελεάγρου δ' ἄλυσιν] Nam Althæa fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periit. *Ovidius* citato volumine. *J. Br.*

17. Μεμψιμοιρούσης] Fabulam recitat *Ovid.* Metam. VIII. *J. Br.*

Μεμψιμοιρούσης] Vid. in Jove Tragoedo c. 40. & in Convivio c. 25. *A. V.*

20. Καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν] Scribendum ex Mſ. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν· quamvis & sine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide *Homerum* Iliad. 1. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Æthiopes Iliad. α. v. 425. *J. G. G.*

Καὶ μοι δοκεῖ] Pro eo, quum ex MS. id probat, etiam *sine* MSti *ope facile quamvis, qui animum attendat, scribendum esse* καί μοι δοκῶ, *videre posse*, ait verissime Vir summus, *J. G. Graevius.* At unum tamen Amstelædamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset Vir Eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Græcæ linguæ notitiam præ se ferentem, qui de hujus dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur hæc, digna scilicet viro Græcis literis docto, controversia, optimæ notæ auctoribus confirmata est dictio μοὶ δοκῶ, in qua ἐγὼ posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex tersissimo nostro *Luciano* ipsum ἐγὼ, vel ἔγωγέ μοι δοκῶ, totidem verbis & literis. Ecce *Noster* in Herodoto: Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα λέγεσθαί μοι δοκῶ. In Eunucho: Ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζειν ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον ἀφαιρήσας ἂν μοι δοκῶ, &c. In Toxaride: Ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μισοπονηρῶν ἐτυθεύς. In Parasito: Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλεῖ τετραφέναι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρα εἶναι. In dialogis meretriciis: Ἐγὼ δὲ ☾ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ. Alia *Luciani* loca plura omitto. *Plutarchus* quoque in Apophthegmate Agesilai (loco ab Cl. *Græevio* ad *Luciani* Demon. c. 3. adducto) Ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι. *Th. Magister* in voce ΔΟΚΩ ex *Platone* & *Demosthene* ostendit, sicut μοὶ δοκῶ, ita & μοὶ δοκοῦμεν, dixisse Græcos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, *Luciani* loco perperam μοὶ δοκεῖ legitur, ita & apud *Xenophontem*

felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Jupiter, quam in *ipso* Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reliquos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum quæ faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; a-

δωδαίμονας εἴπει τις ἂν, εἰ γε [c] ἀπομνημονεύει τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες, καὶ ταῦτα, ἀπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, οὐ ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔστιν ὧν ἀντ' αὐτῶν [d] τὸ μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοΐδιον· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἑκατόμβης· τὸ δὲ σῶον

[c] Ἀπομνημονεύει] Ἀπομνημονεύει L. [d] Τὸ μέ] In cunctis Edd. fuit τὸ μὲν, & deinde τὸ δὲ quæ vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. *M. du S.* Sed vid. notam ad fin. hujus Dialogi.

26. Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ δὲ Ὁμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἦσαν ἐν τῷ ὑραν῾ῳ οἱ Θεοὶ, ἀλλ' [¶] ἐπεδήμησαν εἰς Αἰθιοπίαν, πρώτῃ εἰσιόντι ἡμέρᾳ. *C. V.*

[¶] Ἐπεδήμησαν] Malim fere ἐπεδήμησεν quanquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit, ἐπεδήμουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. *T. H.*

tem lib. I. Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyses filio suo Cyro præcipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eamdem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait; Ἀλλὰ μήν τοι τόγε μελετᾶσθαι ἵνα σε τὴν πολεμικὴν ἔργων, ἀγῶνας ἄν τινας μοι δοκεῖ, ὦ πάτερ, προκεῖσθαι ἱκανούς, καὶ ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιοῖ τὸ ἀκροᾶσθαι ἕκαστα, ὅτε, ἐπόσα δέοιτο, ἔχων ἂν παρεσκευασμένους χρῷτο. Haud dubie oratio solœca est, μοὶ δοκεῖ προκεῖσθαι, & προτιθείς. Sed omnino legendum μοι δοκῶ. *Caterum*, inquit, *quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est certaminum quadam singulis* (militibus) *indicendum, pronunciantem, & pramiis propositis, maxime curare, ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis uti queamus.* Collaudans deinceps consilium filii Cambyses, καλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ· τοῦτο γὰρ ποιοῦσα, σάφ' ἴσθι ἅπερ χορὸς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετῶσας θᾶσσον. *Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quæ oportet, curantes.* Paullo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τῷ γε μὴ πειθομένους παρέχειν τοὺς στρατιώτας σὺν ἀπτοίᾳ μοι δοκῶ ἴσχειν. *Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant.* & continuo post, ἀρκεῖ μοι δοκῶ τὸ προτρέπον πειθομένῳ μάλιστα ἐπὶ τὸ τὰ μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὰ δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. *Videor mihi intelligere id dumtaxat esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; eum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & pœna mulces.* *J. F.*

Ibid. Δοκῶ] G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. *M. du S.*

21. Ἐν Οἰνίαις] Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνίας *aliis Deis ad domum Oenei profectis.* Ἐν Οἰνίαις eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνίας. Sed hoc hic requiritur. Sæpissime *Lucianus* hoc elliptico modo utitur, ut ἐν τῷ τοῦ Διὸς γραφίῳ, *in picturis cujusdam domo*; in Zeuxide c. 3. ἐν Ἀμφικτύονος, initio Lapitharum: ἐν φαρμακοπώλου alibi. *Elianus* quoque ita passim. Sic per εἰς, ut *Nester* in Hermotimo, c. 82. εἰς διδασκάλων in Apologia, c. 4. Εἰς πλουσίου τινός. Sic *Aelianus*, ἐφοίτα εἰς Λαμπίας, εἰς Παιδαμίας, εἰς Ἀρχιλάου. Sic *Plato* in Sympolio, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος. *Aristophanes*, ἐν Πανδρολείοις. Sed hanc loquendi formam apud Græcos, ut & apud Latinos, usitatam, ante nos dudum observarunt Eruditorum multi. *J. F.*

Ἐν] Vid. *Suid.* (ἐν οἴκῳ) ubi observat Atticis non infrequens esse ut τῷ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178. (sive ΝΕΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. *M. du S.*

31. Παλαιοῖς τοῖς ἀνθρώποις] *Hesiod.* 1. Oper. *Lucian.* passim. *J. B.*

32. Τὸ μέ . . . . τὸ δὲ] Τὰ Mſ. R. ubique hic habebat. & recte. *A. V.*

Τὸ μὲ ὑγ. . . . τὸ δὲ πλ.] Lectionem hanc Mſ. R. in textum recepimus. quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri quo utebatur Cl. *Ad. Vorstius*, reperimus. *M. du S.*

35. Ταύ-

σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς Πύλον, ταύρων ἐννέα· καὶ τὸν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα ἐς Ἴλιον ἀφανηγεῦσαι, παρθένου βασιλικῆς. [a] ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο πέπλῳ τὴν Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνα, καὶ στέφανον, καὶ λιβανωτὸν μόνα παρ' αὐτοῖς ὤνια.

Ταῦτα δέ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ὁπτάμενος, ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος [b] ἀπῆει παρὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολλον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφάνωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα· καὶ τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· σὺ δ' ἀμελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὴν εὐεργέτιν. τοιγαροῦν οὕτω καλεδυσώπησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῖς λόγοις, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατατόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν.

Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην,

lius ut salvus ab Ilio Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat trajicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Conjicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia.

3. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, expostulat cum Apolline, apud quem in fœnore collocasset gratiam, & vicem reposcit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem Apollo optime, ædem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, sæpe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei objecit, ut sagittis correptis insessoque editiore prope navium stationem loco, pestilentiæ telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret.

4. Cum vero semel in Apollinis incidi men-

a Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη] Insulsa priorum Edd. lectio: ἡ μὲν γὰρ ἑκατόμβη verissimam impertiunt. A. G. R. P. L. *F. A1W.* in qua tamen omittitur γὰρ. b Ἀπῆει] Omnes Edd. insederat vitiosum ἀπίει.

35. Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ λέγει * τὸν Ἰλίου ἐπανελθεῖν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἑκατὸν ἑκατόμβας. *V.*

* Τὸν] Perperam in τῷ mutaverat Ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἑκατὸν daterent, quum in *V.* prostet ἑκατόν. Est autem *Homeri* locus, qui *Sibyllistae* castigandi *Luciani* occasionem praebuit, Od. Γ, 7. *T. H.*

41. Ὧνια] Πρόσιμα. *V.*

55. Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου] † Ναύσταθμον, τὸ λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναύλοχος τόπος ναύσταθμος καλεῖται. *V.*

† Ναύσταθμον] Leguntur apud *Suidam*, in quo necesse non est, ut cum *Kustero* quicquam inmutes. *T. H.*

35. Ταύρων ἐννέα] Od. Γ, pr. & 178. seq. *J. M. G.*

36. Καὶ τὸν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα] Liquet ex praecedentibus scribendum esse, τὴν δὲ ἐπὶ τὴν Αὐλίδα εἰς Ἴλιον ἀφανηγεῦσαι παρθένου βασιλικῆς· non, ut legitur in editionibus, καὶ τὰ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae sacrificio redemit prosperum cursum & ferentes ventos. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν Αὐλίδα] Vide *Ovid.* Metam. XII. *A. V.*

37. Παρθένου βασιλικῆς] *Iphianassae*, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. *J. Br.*

Ibid. Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Rectius Mss. Anglic. doctissimi *Gelmani*, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη patet apud *Homer.* Il. 6. *J. B.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit *Bourdelotius*, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη·) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud *Homerum* Iliad. γ. *J. G. G.*

Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη] Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit *Bourdelotius*, & in excerptis Cl. *Graevii*, pro ὁ μὲν γὰρ Ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Floren-

mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne adspernata illum fuerit: sed quod judicio damnatus ob Cyclopas interfectos, testarumque suffragio de cœlo in terram ejectus, humana conditione atque sorte uti jussus est. Est vero etiam, cum servili ministerio, in Thessalia apud Admetum, & apud Laomedontem in Phrygia, functus est, apud hunc quidem non ipse solus, sed cum Neptuno lateribus ducendis ambo, & muris struendis operam locanees ob inopiam, & ne integram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea deberet illis, ajunt, triginta amplius drachmas Troicas.

5. Num quid enim talia non magnifice narrant de Diis Poëtae, & multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Saturno & Rhea; totaque pene Jovis familia. Et haec faciunt, in vocatis in principio versuum Musis cantus adjutricibus, quarum adflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Saturnus exfecto statim Cœlo patre in illo imperaverit, suosque natos de-

βούλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, καὶ ἃ περὶ αὐτῶν οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα περὶ τὰς Ἴλιάδας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ ὅτι Ὑακίνθου ἦν φόνον, οὐδὲ ὅτι Δάφνης ἦν ὑπερφίαλος, ἀλλ' ὅτι καὶ καλλιδικασθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπὶ Κυκλώπων θανάτῳ, καὶ ἐξοστρακισθεὶς διὰ τοῦτο ἐκ τῆς πατρίδος καθειπέμφθη εἰς γῆν, ἀνθρωπίνην χρησάμενον τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐθήτευσεν ὁ Θετταλὸς παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ὁ Φρυγίας αὖθις Λαομέδοντι· καὶ τούτῳ μέν γε οὐ μόνον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι εἰς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγός, ἀλλὰ προσόφλειν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά φασι δραχμὰς Τρωϊκάς.

d Ἡ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περί τε Ἡφαίστου, καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα προκαλεσάμενοι τὰς Μούσας συμφδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ' ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκός, ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκ-

c Ἄ] Ἄγε L. d Ἡ γὰρ] Ἦ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet.

64. Καῖτοστρακισθεὶς] Ἐξοστρακ. V.

rentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait *Noster*, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, sive expugnationem Trojae ab Minerva sedemisse. *J. J.*

Ἢ μὲν γὰρ Ἑκάβης] Sic Mss. Gr. Angl. P. L. & R. & Ed. V. optime sane. Vulgata ἡ. μ. γ. ἑκατόμβην manifesto corrupta. *M. du S.*

39. Βοῶν δώδεκα κ. π.] *Homer.* Il. Z. *J. Bg.*

40. Ἀλεξικρύου Φ.] Ab Æsculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. *J. M. G.*

48. Σοὶ δ' ὀφέλω] Il. A, 39. *J. Br.*

58. Καταδυσάμενον] Hoc est, *pudore incusso exoravit*: nam δυσωπία est *pudor*, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. *J. C.*

56. Αὐτῆς ἰαμβους] Eadem rhapsodia A, 50. Οὕνεκα μοῦνον πρῶτον &c. *J. Br.*

63. Κρεκλώπων θανάτῳ] Apollo enim ob Cyclopas in ipsum Jovem ulcisci non ausus, a quibus fabricatum erat quo Æsculapius percussus est fulmen, interfecit. V. supra 9. Δ. XIII. *M. du S.*

64. Καῖτοστρακισθεὶς] Rhetores Graeci Interpr. *Aristoph.* passim *Hesych. Suid. Pollux.* *J. B.*

Καῖτοστρακισθεὶς] Hygin. fab. 49. sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. *J. M. G.*

65. Χρησάμενον Φ.] Quid si legamus χρησόμενον; ἐκ mox, ὅτι δὲ καὶ ἐθήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καλλιδικασθεὶς κ. τ. λ. *J. M. G.*

69. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Haec *M. Felix* Oct. *Serv.* ad *Virgil.* *J. B.*

Ἀμφότεροι πλινθεύοντες] Il. Φ, 442. seq. *J. M. G.*

72. Παρὰ τοῦ Φρυγὸς] A Laomedonte. Il. Φ. *J. Br.*

82. Ἐν αὐτῷ] Quid hoc sit aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat *in* αὐτῷ, ut c. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. *M. du S.*

τέκνα κατήδιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, εἰς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ' αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφήν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανὸν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ θνητῆς καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γενάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετὸς, καὶ ἄλλως ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνῃ δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὴν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἀμέλει φασὶν ἐκ τοῦ μηροῦ ἔτι [a] καιομένης, ἁρπάσαντα, voraverit: ut Argivus Thyeſtes: ut deinde Jupiter, furto ſubjicientis lapidem Rheæ, in Creta expoſitus & a capra nutritus ſit, quemadmodum nempe Telephus a cerva & a cane Cyrus ſuperior: ut deinde expulſo patre, & in carcerem conjecto imperium ipſe tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Junonem germanam ſuam ex Perſarum hoc quidem Aſſyriorumque legibus: amator vero maximus ſit, & effuſus ſolutusque in Venerem, facile cœlum liberis ut compleverit; quorum alios ex ſui faſtigii *matribus*, alios vero nothos *atque hybridas* ex mortali ac terreſtri genere creaverit, cum nunc aurum generoſus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipſo Proteo mutabilior; ſolam autem ex ſuo ipſe capite Minervam ut genuerit, intra ipſum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, ajunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum,

[a] καιομένης] καιομένης B2. P. A. illud ἀπλιάτερον veteres Edd. probant: ι ſaepe ſubſcribi ſolet, nec raro praetermitti.

90. Ἴσασιν δὲ τὸν ἀδελφὸν] * Καμβύσης ὁ Κύρου τῆ † Περσῶν ἰρωσύνῃ σ' ἀδελφῆς Ἀτόσσης ‡ εἴρετο τοὺς βασιλήιους δικασὰς, εἴ τις ἐστὶ νόμος κελεύων τὸν βουλόμενον ἀδελφῇ ξυνοικέειν. Οἱ δὲ ἀντικρὺς, νόμον μηδένα εἶναι, ὃς κελεύει ἀδελφοὺς ξυνοικέειν ἄλλων μὲν τοι νόμων § ἐξεργομένων, ὃς δικαιοῖ τὸν βασιλεύοντα Περσέων ἐξεῖναι ποιέειν ὃ τι ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἤγαγε τὴν ἀδελφήν.

* Καμβύσης &c.] In his lineis videtur extare fragmentum ſcriptoris alicujus veteris de connubio Cambyſis & Atoſſae. Non abhorret ab *Herodoti* ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis hujus Atoſſae meminerit. *J. C.*

Herodoti ſunt III, 31. ſed paulo brevius contracta, reciſis iis, quae ad inſtitutum non facere cenſebat *Scholiaſtes*. Atoſſae vero nomen in hac hiſtoria conjecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: *Herodotus* certe Cambyſen duas ſorores matrimonio ſibi junxiſſe narrans, quarum natu minor in AEgypto ſit interfecta, neutram nomine deſignavit. Id quidem extra dubium eſt, quae Cambyſi ſuperſtes vixit, Atoſſam vocari; quippe quae poſtea Mago, tum Dario fuerit nupta. *T. H.*

† Περσῶν] C. Περσέων male. *M. du S.*

Περσῶν hic & paulo infra ſcribi juſſit *M. du Soul*: nihil erat,

quo minus lectiones *C. V.* ſequerer: in paucis enim *Schol.* ſuo, non *Herodoti*, ore loquitur: ideo retinui ὃ ἰὼν pro τὰ ἄν apud *Herodotum*. & in fine cum *V.* ἀδελφὸν malui, quam ἀδελφεὸν, quod in E. A. Addendum vero, ni fallor, τῆ Περσῶν βασιλέος nifi ſatis eam vocem intelligi quis putet, aut ſcribi praeferat τῆ Πέρσῃ. *T. H.*

‡ Εἴρετο &c.] Ed. A. ἐρώτα τοὺς βασιλικοὺς δ. ac pejus κελεύων & κωλύει, quum tamen in *V. C.* liquido ſit ſcriptum, ἤρετο τοὺς βασιλήιους δ. κελεύει, quae *Herodoto* conveniunt; niſi quod εἴρετο fuit revocandum, licet *Heſychius* etiam habeat, Ἤρετο, ἠρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίνατο legitur in Hiſtoricorum principe, vel, quod *Jac. Gronovius* ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνετο. *T. H.*

§ Ἐξεργομένων] V. Ἐξειργομένων hoc verbum plane fuerat omiſſum in E. A. *T. H.*

84. Ζεὺς κλαπεὶς] *Orpheus*, *Homer. Callimach.* Hymno in Jovem. doctores ſacri, *Tertull. Cypr. M. Fœlix.* *J. B.*

87. Ὁ πρότερον] Mutandum putaram. V. *Iſ. β.* c. 3. Sed & ſic ſtare poteſt. *M. du S.*

90. Ἔγημε δὲ] Quos Auctores ſecutus ſit, neſcire me fateor. Scholiaſtes certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ιλ. 34. *M. du S.*

91. Κατὰ τοὺς Π.....νόμους] Paulo aliter rem vulgo narrant. Conſulti juris apud Perſas Antiſtites, liceretne Regi ſororem uxoris loco habere, reſponderunt, vetari hoc quidem legibus, ſed eſſe legem, qua Regi quid-

tum, in ſuo ipſe femore defodit, ac deinde inſtante partus dolore exſecuit.

6. Similia vero hiſce etiam de Junone canunt, ſine viri conſuetudine eam peperiſſe filium Vulcanum, quaſi aura conceptum, non nimis illum beatum, ſed ſordidum opificem, fabrum ærarium, igne aduſtum, in fumo viventem ſemper favilla oppletum, qui camino adſtet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex caſu, cum de cœlo projectus a Jove eſſet: & niſi (bonum factum!) Lemnii, cum ita præceps ferretur, illum excepiſſent, perierat nobis Vulcanus, ut ille præcipitatus de turri Aſtyanax. Quanquam Vulcani iſta tolerabilia: Prometheo vero quis ignorat, quæ acciderint ea cauſſa, quod ſupra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Jupiter Caucaſo monti tanquam cruci adfixit, aquila appoſita, quæ jecur viri quotidie roſtro tunderet.

σας, ὁ τῷ μηρῷ φέρων κατώρυξε, κἄτα ἐξέτεμε, τὸ ὠδῖνος ἐπιτάσης.

Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν, ἄνθρωπον τὸν πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας, ὑπηνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν Ἥφαιστον, ὃ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον, ἀλλὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ [b] πυρίτλιν, καὶ ὃν καπνῷ τὸ πᾶν βιοῦντα, καὶ σπιθῆρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν, καὶ ὃς δὲ ἄρτιον τὸ πόδε· χωλεῦσθαι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε [c] ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ εἰ μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ὑποδεξάμενοι ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει δὴ ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καλαπεσών. καίτοι τὰ μὲ Ἡφαίστου μέτρια· τὰ δὲ Προμηθέα τίς ἂν οἶδεν, οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερβολὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύρωσεν ὄρει τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ προσκαλεσάμενος τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολάπτοντα.

Οὐ-

b Πυρίτλιν] Πυρητὸν G. P. πυρίτλῳ vel πυριτὸν notatur ex L. πυρήτλιν *f. Vr.* *AIW.* Reliquae Edd. Fl. ſequuntur. c Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη ſolae B2. & P. quae contra ceterarum conſenſum non valent.

7. Ὑπνήμιον] ¶ Ὑπνήμια λέγονται τὰ ὄχθα σαπρότητος ἢ μίξεως. *V.*

¶ Ὑπνήμια] Haec *Suidae* ſuppeditavit, apud quem καλοῦται pro λέγονται. *T.M.*

quidquid vult, licet. Muretus (*var. Lect.* VII. 1.) adverſus AEmil. Probum, idem apud Græcos licuiſſe, orationem Andocidis *adverſus Alcibiadem* adducit, in qua narratur Cimonem eo nomine exulaſſe, quod ſororem duxiſſet uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro *Cimone* legitur *Conon*, quod V. Cl. emendavit. *M. du S.*

Ibid. Περσῶν νόμους] Etiam cum matribus: *Catull. M. Fœlix.* *J.B.*

7. Ὑπνήμιον] Quae dicantur *hypenemia ova* alio in loco retuli. *J.Br.*

Ὑπνήμιον] Quaſi vento gravida facta fuiſſet, quod fabulantur de equabus Hiſpanicis. Nam ὑπνήμιον eſt ὑπὸ τῦ ἀνέμου. *Plinius* id mendacium ſerio nobis obtrudit H. N. VIII, 42. poſt alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit Junonem, mulierem Theſſalam, ſine viri concubitu peperiſſe. *J.C.*

9. Βάναυσον &c.] Dicitur Juno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτλιν. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum ararium, & ignipotentem*: βάναυσος eſt *arte ſordida ſeu ſellularia quaſtum faciens:* ſed πυρίτλιν Græcis eſſe *ignipotentem*, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt: πυρίτης λίθος dixit *Phrynichus* apud *Pollucem*. In Mſ. eſt πυρητὸν ſed hujus vocis exemplum quæro. Forte ſcripſit *Lucianus* πυρητὴν, *qui igne utitur in flando, & coquendo aere*, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud Scriptorem libri Eſdræ. *J.G.G.*

10. Πυρίτλιν] Ed. *J.* πυρήτλιν. viderint alii an commodius. G. & P. πυρητὸν. L. πυρίτλιν vel πυριτὸν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πᾶν] *Prorſus.* *J.Br.*

13. Ἐρρίφη] Ita ediderunt B2. & P. quod in reliquis omnibus ſcriptum eſt ἐρίφη. *M. du S.*

17. Ἀστυάναξ] Hectoris filius, quem Ulyſſes, ne quis ſupereſſet, qui excidium Troiae ulciſci poſſet, de turri praecipitavit. *A.V.*

Οὗτος μὲν δὴ ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντα· ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) ὡς οὐκ ἀχρημονεῖ, καὶ δυνατὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζηλοτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ὅπως τοῖς λέουσιν φέρουσα· ὃς ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενος, ὅτῳ ὡς ἂν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύει, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τοὺς λόγους ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανόν, ποιηταῖς ἀναπτάμενοι οἷς καὶ αὐτῷ Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακόσμηται τῶν ἄνω· καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑποβάντι δὲ καὶ ἀναπεταμένῳ μικρὸν ὑπὸ τὸ ἄνω, καὶ ἀτειχῶς ὅπῃ τοῦ νότου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὧραι. πυλωροῦσι γάρ· ἔπειτα δὲ, ἥ τε Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἔξης δὲ τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον

7. Hic pœnas igitur perſolvit. Rheam vero, (forte enim iſta quoque dicenda ſunt) quis neget indecore ſe gerere, & indigna facere, quæ anus licet, & effœta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin ſuum, juncta leonibus rhoda tollat, eumque talem qui jam nec utilis illi eſſe poſſit. Quæ cum ita ſint, quis jam Veneri ſuccenſeat ob adulteria, aut Lunæ de media ſæpe via ad ſuum deſcendenti Endymionem.

8. Age vero jam his relictis ſermonibus ih ipſum adſcendamus cœlum, poëtarum licentia eadem qua Homerus Heſiodusque via evecti, videamuſque quomodo cœleſtium unumquodque ornatum inſtructumque ſit. Si quis autem transgreſſus paullum etiam ſuperiora ſublato capite introſpexerit, vel plane in dorſum & *tergæ convexa* evaſerit, illi vero & lux candidior fulget, & ſol purior, & illuſtriora ſidera, ac dies ubique & ſolum aureum. Ad primum ingreſſum Horæ habitant, janitrices nempe; tum Iris & Mercurius, miniſtri Jovis ac nuntii: deinde æraria Vulcani offici-

a Ποιεῖ] Ποιεῖ P. b Ἐσιόντι] Ἐσιόντων P. idemque notatur in margine *AtW*. Lectio minime contemnenda.

24. Οὗτος μὲν] Aut aliter legendum fuit, aut cum Ba. & P. nova ſententia inchoanda. *M. du S.*

30. Μηκέτι χρήσιμον] *Sed eviratum.* *J. Br.*

Ibid. Χρήσιμον] Virilia enim ipſe ſibi abſciderat; unde poſtea Cybeles ſacerdotibus mos iſte. V. *Lact.* I. 17. qui paulo aliter rem narrat. *M. du S.*

39. Χαλκοῦς ἐστι] Iliad. A, 426. Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. *J. G. G.*

45. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον] *Homer.* Il. Δ, 2. Χρυσῷ ἐν δαπέδῳ. *J. Br.*

47. Πυλωροῦσι] *Homer.* Il. E, 749. Θ, 393. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι,

Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Ὀλύμπός τε. *J. Br.*

54. Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] *Homer.* Il. Δ, 1. *J. Br.*

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Il. Δ, 1. *J. M. G.*

Ibid. Πὰρ' Ζηνὶ καθήμενοι] Paſſim in *Homero*: ut & illa ἑλισσομένῃ πὰρ κασιγνήτῃ. Quæ rurſum repetit in Icarom. *J. B.*

58. Ἀναστρεφομένῳ κύκλοισιν ἑλισσομένῳ πὰρ κασιγνήτῃ] Il. A. v. 320. *J. G. G.*

Ibid. Ἑλισσομένῳ] Κύκλοισι δ' ἁμοῦ ἴκεν ἑλισσομένη πὰρ κασιγνήτῃ Il. A, 317. *J. Br.*

60. Ἐπιμυχόμενος τῇ κασιγνήτῃ] Horat. Sat. 2, 7, 38. *Naſum nidore ſupinor.* Vid. Arnob. p. 212. qui claſſicus prope locus, ubi *cuiſſas* etiam appellat. *J. M. G.*

61. Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muſcæ encom. *Athen.* lib. 1. *Ariſtoph.* *J. B.*

64. Ζεύ-

ficina omni artis instrumento plena; tum Deorum domus, & ipsa Jovis regia. Pulcherrima ista undique a Vulcano fabricata.

9. Considere Dii (decet enim puto superna illa ingressum magnifice etiam dicere) circa Jovem & in terram despiciunt, ubique oculos cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epulantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus adfusum, muscarum instar hautientes; domi vero si cœnent, nectar & ambrosia illorum sunt epulæ. Olim quidem homines etiam ad convivium & comessationem illorum adhibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem pœnas ad hunc diem luunt, cæterum inaccessum fuit ab illo tempore mortalium generi cœlum atque interdictum.

10. Talis Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & consequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sacrarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse jusserunt aves, & suas unicuique plantas Deo adsignarunt; deinde in gentes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus quidem Deliusque Apollinem; Mi-

ὁ δὲ ἀνάμεστον ἀνάσης τέχνης μᾶλλον δὲ αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ ὁ Διὸς τὰ βασίλεια· ταῦτα πάντας θαυμαλλῆ τε Ἡφαίστῳ κλεινὰ κεκάασθαι.

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι, (φρέπει γάρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν) ἅπαντα σκοπεῖν εἰς τὴν γῆν, καὶ πάντη θαυμάζειν ὁπόσα γίγνεται, εἴποθεν ὄψοιτο τοῦ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσαν, ἐλιτομένης θαλλοῦ καπνῷ. κἂν μή τις θύῃ, ἀνέχειν πάντες, ὑπεκχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα οἰνοῦσθαι τοῖς βωμοῖς προχεόμενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι, ἢν δ' οἰκόσιοι ὦσι, νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν ἦν καὶ ἄνθρωποι συνεστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάνταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῷ γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιδείκνυσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νεμάμενοι κατὰ ἔθνη σέβεσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν· ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δήλιος· ὁ δ' Ἀθηναῖος

ε θνητῶν] θνητῷ P. neque aliter in Fl. eaque sola.

70. θρησκείας] Λατρείας. V.

64. Χωρίσαν αὐτοῖς] *Pausan.* in Arcad. Οἱ δὲ καὶ τόπον ἄνθρωποι ἔλαχον ἐν ὁμοστρατείᾳ θεῶν ἕκαστοι κατὰ δυναστείαν καὶ ἰσονομίαν. *J. Br.*

65. Λάλοι] V. Eur. Or. 8. *M. du S.*

67. Ἀπόρρητος] Forsan ἄπρατος vel ἄπορος, ut Ἰλ. c. 2. *M. du S.*

71. Ὕλας] *Sylvas ac saltus: ἐργάδας* vocant. *J. Br.*

Ibid. Ἀπετέμοντο] Ad verbum resecuerunt ἀποτέμνω, nimirum id ipsum est sacrare, ab usu promiscuo seperare. *J. M. G.*

Ibid. Ὄρη ἀνέθεσαν] Res ex omnis generis scriptoribus notissima, praecipue tamen poëtis. Vide, si lubet, Philostrati interpretem, 53. 2. 5. *M. du S.*

Ibid. Ὄρνεα] Nam *pica* Baccho sacra est, Jovi *aquila*, Minervae *noctua*. *J. Br.*

72. Τὰ φυτὰ] *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Jovi *quercus*. *J. Br.*

73. Νεμάμενοι] Οἱ ἄνθρωποι. *J. Br.*

74. Ὁ μὲν Δήλιος] Cæcil. in *M. Fœl.* qui tangit cætera hujus tractatus, quæ quidem etiam sunt in Dialog. Deor. *J. B.*

ναῖος ☥ Ἀθηνᾶν· μαρτυρεῖται γὰρ ☥ [a] οἰκειότητα τῷ ὀνόματι· καὶ ☥ Ἥραν ὁ [b] Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος ☥ Ῥέαν· καὶ ☥ Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι μόνον τὸν Δία λέγουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτῷ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄρα τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τἆλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, ὥσπερ Κρησὶ τεθαμμένος.

nervam vero Athenienſis: (teſtatur enim ipſo ſuo nomine *Graco* illam conjunctionem;) Junonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, & Venerem Paphius rurſum Cretenſes non natum modo apud ſe, neque nutritum modo Jovem prædicant, ſed ſepulcrum quoque illius oſtendunt. Nos igitur longo adeo tempore falſi ſumus, qui putaverimus; Jovem tonare & pluere & reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum eſſe mortuum, qui apud Cretenſes ſepultus ſit.

Ἔπειτα δὲ ναοὺς ἐγείραντες, [c] ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι δόξωσιν, εἰκόνας [d] αὐτῷ ἀπεικάζουσι, προσκαλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ,

11. Deinde templis excitatis; ne ſine domo, ſine foco ſibi ſint Dii, ſigna illis aſſimilant, Praxitele aliquo advocato aut Polycleto, aut Phidia. At hi neſcio ubi vi-

a Οἰκειότητα] Οἰκιότητα *F.* b Ἀργεῖος] Ἄργος omnes Edd. excepta *V2.* cui epitulantur A. P. L. eandem lectionem oſtendit ora *A1W.* c Ἵν' αὐτοῖς] Ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοῖ; d Αὐτῷ] Αὐτοῖς P. & margo *A1W.*

77. Ἥραν] Vid. Il. Δ, 8. it. 51. ſeq. praeſertim Spanh. ad Callim. p. 372. ſeq. *J. M. G.*

Ibid. Ἄργος] Scribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. *J. B.*

Ἀργεῖος] P. L. & A. alii Ἄργος. *M. du S.*

78. Μυγδόνιος] Hic pro Phrygio: Poëtarum enim θεολογούμενα cum tractet, Poëtica etiam ratione utitur. *Pauſanias* p. 344, 5. Wech. de Mygdone agens Coraebi patre, τὸν ἀπ' αὐτοῦ inquit φρὺξ τίθεσθαι καθέκειν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22. 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. *J. M. G.*

81. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι] Vide *Callimachi* Hymn. in Jov. ejusque Interpretes. *J. C.*

Τάφον] Vid. ſupra Τιμ. c. 4. infra Ζ. τρ. c. 45. & Ez. *Spanh.* ad Callim. p. 6. *M. du S.*

90. Γενεσίαν τὸν Δία] Haec omnia ex *Homero* mutuati videntur recentiores eo pictores & ſtatuarii; niſi forte & ipſe antiquioribus artificibus deſcriptiones Deorum acceptas tulerit. *J. C.*

91. Παῖδα] Idem voluit quod Callimachus, cum (*Hymn. in Apoll.* v. 36.) ἀεὶ καλὸς ὁ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis paſſim conſpici ait, vir harum, & omnium bonarum artium, indagator ſagax Ez. Spanhem. quem vide. *M. du S.*

92. Ὑπηνήτην] Hic anonymus eruditus Florentino ſuo libro ad vocem ὑπηνήτην adſcripſit, ſe conjicere legendum πτηνόν. Recte quidem quod pro peculiari γνωρίσματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen ſaniſſimam eſſe lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat, ſatis tamen commode appellatur ὑπηνήτης, hoc eſt florens ætate, ὁ ὑφ' ἥβης, ut vocabulum hoc exponit *Pollux.* Immo quum ὑπηνήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur *Heſychius*, ὁ ἀκμαῖον ἔχων τὸ γενειάδος, apprime convenit Mercurio, ſemper juveni, id epitheton; quodque ei non *Lucianus* modo, ſed & *Homerus* tribuit, ubi Il. Ω. vſ. 348. eum ſimilem facit juveni

Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριέστατη ἥβη.
Cui ſunt flaventes prima lanugine malae.

Caeterum ex hoc verſu Homerico omnino apud *Aelianum*, (ubi lib. X. Ποικιλ. c. 18. legitur, ἡράσθη αὐτοῦ [Διόνυσος] νύμφη μία, ᾗ ἀμίλητος καλῷ ὄντι ἐφ' ἵππῳ, ᾧ πρώτῳ ὑπηνήτῃ) emendandum cenſeo πρῶτον ὑπηνήτην abunde enim liquet, politiſſimum ſcriptorem expreſſiſſe hoc ex illo, quem adduximus, *Homeri* loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt Eruditi; ſed iis noſtram hanc ego ſententiam arbitrandam permitto. *J. J.*

Ὑπηνήτην] Iis quos Cl. *Jenſius* attulit, addatur Philoſtrat. de imaginibus, τὸ ἀκμαῖον τῇ ὑπήνῃ. in *marb.* p. 825. Imaginem autem deſignat. Vid. Il. Ω. 348. & Od. Κ. 279. *M. du S.*

95. Ἐλεφαντίνην] Eburnea enim erat ſtatua Jovis Olympici, ad quam hic reſpicit. v. *ſcrupul.* c. 51. *M. du S.*

96. Τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας] Ethnici nimirum paſſim de ſtatuis Deorum loquuntur, quaſi eſſent ipſi Dii. Vide quae notavimus in Criticae P. 2. S. 1. c. 15. *J. C.*

98. Πυθικῶν ἀγωνίων] Confecto Olympico certamine. *J. Br.*

99. Διὸς πίστει] Ne cui fraudi ſit illud ὅλον, notanda

viderint Deos; fingunt certe barbatum Jovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium primæ lanuginis juvenem, cæruleo capillo Neptunum, & glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant ædem, non jam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quæsitum ex Thraciæ metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheæ filium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pisæorum desertis præsidere jussum, ac satis habere, si ipsis quinque interjectis annis, per Olympiorum occasionem obiter aliquis ei sacrificet.

12. Positis vero altaribus & edictis & vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agricola, opilio ovem, capram

ὡς οἰδ' ὅπως ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενείῳ μὲν † Δία, παῖδα δ' ἐς ἀεὶ † Ἀπόλλωνα, καὶ † Ἑρμῆν ὑπηνήτῃ, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτῃ, καὶ γλαυκῶπιν † Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' ἂν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεὼν ἴδωσι τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἷον ὁρᾶν, ἴδωσι τὸ ἐκ † Θρᾴκης μέταλλον χρυσίον, ἀλλὰ † Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς † γῆν ὑπὸ Φειδίᾳ μετῳκισμένον, καὶ † Πισαίων ἐρημίαν ὀπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ ἀφ' ἑκάστης πέντε ἄλλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.

Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶ-

92. Ἰνδικόν] Ἰνδὸν τὸ γένειον, ἀπὸ τῆς ἰνδικῆς, ἰνδικοῦσθαι· καὶ ἰνδικὸς ἀνὴρ, ἀκμαῖος. *V.*

94. † Οὔτε † ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τῶ Διὸς ἄγαλμα. *V.*

98. Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ δὲ ‡ τῆ Ἠλειακῆς γῆς, τὸ τῶ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ὃν χρύσου καὶ ἐλέφαντος παλαιτάτου Φειδίας, ἔσων ἐκ ὁ ἀγὼν τὸν Ὀλύμπιον ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πεντετηρίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χώρᾳ τῆ Ὀλυμπίᾳ ἔνεκα τῶ ἀγῶνος, ἄκλητοι δὲ § μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν. *V.*

2. Περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα, δι' ὧν ¶ προκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. *V.*

* Ἰνδικὸν] Lege ἰνδικὸς ex Etymologico Magno. *J. C.*
C. ἰνδικὸς καὶ ἰνδικοῦσθαι τῶ γενείῳ. *M. du S.*
Sumta sunt ab *Etymologo*. Pro ἀκμαῖος in *V.* ἀκμαίου. *T. H.*
† Οὔτε τὸν ἐξ Ἰ. ὀλ.] Hoc in *V.* praefigitur: pertinet tamen, monente *Solano*, explicatio ad τὸν ποιόν. *T. H.*
‡ Τῆς Ἠλειακῆς γῆς] Exc. G. τῆς Ἠλειακῆς γῆς. Coll. *Eliados*: recte. *M. du S.*
Quamvis in A. E. conspiciatur, Ἐν Πίσῃ γάρ τῇ ἠλειακῇ, qui *Matt. Sladus* adscripserat, Ἠ— *quae est in Elide*, offendit tamen ne litera quidem minus *C. V.* τῆς ἠλειακῆς γῆς· in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: πεντετηρὶν Ἠλειακὴς a *Stephano* consignatum. Idem liber πεντετηρίαν pro πεντετηρίδος Ed. A. *T. H.*
§ Μηδέποτε] Coll. ἐστὶ male. *M. du S.*
¶ Προκαθήραντο] Haec uterque *V.* Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθήρατο, in altero legatur προκαθήραντο. Sunt autem proprie περιῤῥαντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquiminalia sive vasa sacra foribus adposita templorum, aut manu praelata; vel adspergilla de ramo felicis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immersis aedem ingressuros irrorabant. Vid. *Jo. Brodaei* Miscell. I. 38. *Hadr. Junii* Anim. III. p. 193. *Theodorit.* H. E. III. 16. Ἐκατόμβην δὲ τῶν θυρῶν ἱστάμενοι πανδήμοι περιῤῥαντηρίοις τοῖς ὑγιείαις προκαθαίροντες. *T. H.*

da hujus locutionis naturâ; quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in ἀφ' ἑνὸς, ἀφ' ἑκάστου, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, *quinto quoque*; atque adeo spatium intermedium *quatuor*. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἱκαρ. c. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. c. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. *M. du S.*

2. Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copiose alibi. *J. B.*

Προῤῥήσεις] Non satis apte haec vox voci Θυμέλαι jungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38. & Δημων. c. 34. Consule *Meursii* Eleusin, & emenda *Philostratum* vit. Apollon. p. 155. ubi perperam legitur μὴ πρόσρησιν, pro μὴ πρόῤῥησιν. quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormitet? *M. du S.*

Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] Accipio illud, quod deinde *Programma* vacat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὸς, ἐκὸς, &c. *J. M. G.*

3. Βοῦν ἀροτῆρα] De quo *Hesiod.* lib. 2. Op. Nefas autem fuit, & capitali lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. *Varr.* c. 5. lib. 2. de re Rust. dico ad *Pausan.* *J. B.*

6. Ὁ-

αἶγα ὁ αἰτόλος· ὁ δέ τις λιβανωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἱλάσαλο τὸν θεὸν φιλήσας μόνον τ αὐτῆ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θυσίες (ἐπ' ἐκείνες γὰ ἐπάνειμι) σφαγάσαλες τὸ ζῶον, ἢ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαλες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τ ἀχρήσον τι καλασφάλλωσι, προσάγεσι τῷ βωμῷ, ἢ φορεύσιν ὑπ' ὀφθαλμοῖς ᾧ θεῷ, γοερόν τι μυκώμενον, ἢ, ὡς τὸ εἰκὸς, εὐφημεῖν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλεῖν. τίς ἐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι ταῦθ' ὁρῶνλας τὰς θεάς.

Καὶ τὸ μὲ πρόγραμμα φησὶ, μὴ σαριέναι εἴσω θεῤῥανληρίων, ὅλις μὴ καθαρὸς ὅλι τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕληκεν ἡμαγμένος, ἢ, ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, ἢ τὰ ἔγκαλα ἐξαίρων, ἢ καρδιακλχῶν, ἢ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ θεῖχέων, καὶ τί γὰ ἐκ εὐσεβὲς ὄπιτελῶν; ὅλι πᾶσι δὲ τοῦς ἀναλαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ ἢ αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβαλον. ἡ δὲ

caprarius, alius quidam tus aut libum; pauper autem placavit Deum adorata ſolum dextra. Ipſi vero ſacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum animal, quod quidem diu ante probarunt, ſi ſit integrum (ne quod *impurum aut* parum idoneum mactent) admovent altari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam ſonans, quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidiato jam ſpiritu ad ſacrificium inflatas. Quis non putet delectari; haec cum vident, Deos?

13. Et edicti quidem tabula denunciat, ne ingredi audeat, intra vaſa luſtralia, ſi quis manus puras non habeat. Caeterum ſacerdos ipſe ſtat cruentatus, & ut Cyclops ille ſecans, & exta eximens & cor protrahens, & ſanguinem adfundens altari, & nihil non pium perficiens: denique vero igni accenſo imponit ipſam cum pelle capram, & ovem cum ſua ſibi lana. Tum ni-

6. Φιλήσας . . . . δεξιάν] Germanus hic *adorandi* ritus quem hic poſt alias fuſius proſequi non lubet. V. Ὄρχ. c. 17. *Apul.* Mileſ. IV. & in Apol. & *Salmaſium*. *M. du S.*

8. Τὸ ζῶον] *Quam immolavit victimam.* *J. Br.*

9. Ἐντελὲς] Conſule *Oiſtramum* p. 102. *Athen.* 674. F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Συμποτικῷ φησὶν, ὅτι ἐδεῖ τελεῖον προσφέρειν πρὸς τοὺς θεούς, ἀπὸ τέλεια δ' ὅλα· τὸ δὲ πλῆρες τέλειόν ἐσι· τὸ δὲ σίφνιον, πλήρωμά τινα σημαίνει. *M. du S.*

Ἐντελὲς] Certe σίφνιον pro implere etiam *Hom.* Il. A. 470. Κοῦροι μὲ κρητῆρας ἐπεσσύησιν ἄνωθεν· quo illuſtratur Virg. 2. G. 528. - *& ſocii crateras coronant.* quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic *Athen.* I. c. 11. Ἐπεσίφωνται δὲ ἄνωθεν οἱ κρατῆρες, ὅτου ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥσε θιγεῖν τῷ ἄνωθεν [leg. ἄνωθεν cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.] quod in tranſitu monitum ſit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. *J. F. R.*

13. Ἡμίφωνον] Vox mihi ſuſpecta. *M. du S.*

Ἡμίφωνον] Quid ſi igitur ὑπόφωνον, vel potius ὑπόφωνος *J. F. R.*

16. Ἡβρηγόρημα] Vid. *Orig.* c. Cel. 147. 1. *M. du S.*

17. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας] *Qui hominem necaverit, ſacrilegium perpetravit.* *J. Br.*

19. Ὁ Κύκλωψ] Homericus Polyphemus Odyſſ. K. *J. Br.*

21. Τῷ βωμῷ κ.τ.λ.] Qui mos non gentium ſolum, ſed & Hebraeorum, Dei juſſu; Lev. VII. *M. du S.*

26. Διοσπόλεως] *Homerica* dictio, ut & verſus ſequens, qui lib. v. *J. B.*

27. Ἐκάτης] Vide eſt ex omni genere Scriptorum notiſſima. Tangit iterum 2. 19. *M. du S.*

29. Τῇ Ἀρτέμιδι] *Dianae Scythicae.* *J. Br.*

36. Κρισοπρόσωπον] Horum omnium imagines in *Ignorii* menſa Iſiaca, quibus haec res cordi fuit, videant. Eadem propemodum habent & *Orig.* c. Cel. 121. 1. & *Clem. Al.* 16. C. Vid. *Philoſtr.* p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hieronymus Mercurialis* Panis ſymbolum. *M. du S.*

38. Κροκόδιλον] Colebant enim Ægyptii *Crocodilum.* V. *Stephanum Byz.* in Διοσπόλις. & *Clem. Alex.* προτρ. V. *Cyprian.* etiam ad Demetrian. & *Tertull.* adv. Marc. II. 14. quos laudat *Spanh.* 176. Non ab omnibus Ægyptiis tamen cultum docet *Juv.* XV. 2.

Qualia demens
Aegyptus portenta colat? CROCODILON adorat
Pars haec illa pavet ſaturam ſerpentibus IBIN.

& vſ. 35. alii itidem Aegyptii odio eosdem Crocodilos ſummo proſequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet Vir Illuſtriſſimus. *M. du S.*

39. Δαίφρων &c.] *Homer.* Il. Φ. 487. Ἔνθ' αὖ Δίβιος τε Δαίφρων ἠδὲ Φόρκυς ἄνδρε. *J. Br.*

Δαίφρων] Il. Z. 150. *J. M. G.*

41. Καὶ ἐξαμύνων] Sic & Dea Syr. *J. B.*

Ἐξαμύνων] Solemne hoc in Aegyptiorum placa-

que

nidor ille ſanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipſum coelum paulatim diffunditur. At Scytha relictis hoſtiis omnibus, quas humiles putat, ipſos homines ad aram Dianae ſiſtit, eoque facto Deae placet.

14. At iſta forte mediocria non minus his, quæ apud Aſſyrios fiunt & Phrygas Lydosque. In Ægyptum quidem ſi veneris, tum ſane, tum videbis magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Jovem, canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum usque quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum alium, & ſimiam.

Haec ſi noſſe velis, ut ſint tibi cognita plane, audies ſophiſtas multos & ſcribas, & raſo capite Prophetas, qui tibi enarrent edicto prius, Valvis arcete profanos! qui tibi enarrent, in-

2 σκνίσα θεοπέσιος, ᾗ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τ' οὐρανὸν Διὸς κίδνα] ἠρέμα. ὁ μέν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσίας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτὸς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ ὕτω
3 σφαγῶν χρέσκει τῇ θεῷ.

Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἢν δ' ἐς τ' Αἴγυπτον ἔλθῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς
5 ἄξια ζ' οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τ' Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τ' βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τ' Πᾶνα ἄλλον τράγον, καὶ Ἶβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ πίθηκον.

Εἰδ' ἐθέλοις ᾗ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
4 ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, ᾗ γραμματέων, καὶ προφητῶν [a] ἐξυρημένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, φησιν ὁ λόγος, Θύρας δ' ὀπίθοδε [b] βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τ' πολεμίων,

a Ἐξυρημένων] Ed. Fl. ſcriptura multum diſcrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων πρωτίστων· δ' φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut poſteriora recte ſunt in ſequentibus Edd. emendata, ſic priora dubitatione non vacant. b Βέβηλοι] Βεβήλοις A.

41. * Ἐξυρημένων πρότερον] Διηγουμένων. V.

* Ἐξυρημένων] Pravis hic uſus eſt Codicibus: verba in textu recte habent. *M. du S.*

Clare ſcribitur in V ἐξυρημένων, ſicut in ipſo *Luciano*: Editorem ideo mutaſſe ſuſpicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγουμένων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipſa ſunt *Luciani* verba, & peſſime quidem diſtincta, interpretationem, quae olim ſingulis addita fuerat, vel literis obſolefactis omiſſam, vel deſcriptoris culpa neglectam excidiſſe auguror. *T. H.*

que ſacris. v. ſeqq. *M. du S.*

42. Θύρας δ' ἐπ. βέβηλοι] Hoc in ſacris praefari moris erat ſacerdotibus: unde *Virgil. procul o, procul eſte prophani. Callim.* εἰς Ἄπολ. ἴκαις, ἴκαις ὅσσις ἀλιτρός. *J. Br.*

Θύρας δ' ἐπίθοδε βέβηλοι] Male Angl. βεβήλοις. Callim. alii Καρδιουλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *J. B.*

Θύρας δ' ἐπίθοδε βέβηλοι] *Fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἴκαις, ἴκαις ἔξω βέβηλοι· legendum ex Anglicano Codice, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *fores occludite profanis*, hoc eſt, aſſoribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud *Sextum Empiricum.* *J. G. G.*

Θύρας δ' . . .] Formulam hanc qui itidem allegant Patres non pauci, Orpheo aſſignant auctori, Sed apud plerosque & Suidam aliter, & ex doctorum ſententia rectius, ἀείσω σιωπῶσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὁμῶς (uti & hic Angl. eod.) quanquam & multi libri habent βέβηλοι & πᾶσιν (v. Not. *G. Worth* ad Tatianum p. 34. & *Clem. Alex.* 28. B. Sed emendare viri docti jubent. Vid. & Chil. *Eraſmi*, *Stob. ſ. v.* p. 59. & *Grot.* flor. ſparſ. 143. A. 161. A. qui teſtatur ſe reperiſſe βέβηλοι, quod contra ſenſum eſſe pronuntiat. Pythagoræ ab eo tribuitur. *Ex. Spanhemius*, Vir multis de cauſis nobiliſſimus, de emendatione primus addubitare viſus eſt, in ſuis ad Callimachum eruditiſſimis obſervationibus, p. 49. allato Galeni loco, cui emendatio non ſatis convenit. Hunc locum, quia inſignis in hanc rem eſt, deſcribere hic non pigebit. Extat autem de uſu part. XII. 6. ὥσπερ οὖν ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΑΙ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥΣ ΒΕΒΗΛΟΥΣ καλεύουσιν οἱ τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω κἀγὼ τοῦ σῶν ἀνθρωπίνοις νομοθετήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἐλεγ-

μίσαν, ὧ τ γιγάντων ἡ ἐπανάστασιν οἱ Θεοὶ φοβηθέντες ἦκον ἐς τ Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τὰς πολεμίας. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδυ τράγον· ὁ δὲ κριὸν ὑπὸ τ δέους. ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεον· διὸ δὴ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττομεν τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἔνεστιν γεγραμμένα πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων.

quam, ut ab hoſtibus & gigantibus ſeditionem metuentes Dii in Ægyptum venerint, ubi latere ſe ſperarent ab hoſtibus, deinde unus illorum caprum ſubierit, arietem prae metu alius, beſtiam *quamcunque* alius, aut avem: hancque ob cauſam illas formas hodie quoque ſervari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repoſita ſervantur, ſcripta ante decies mille amplius annos.

Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται θεραπαίναι ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἆπις, ὃν

15. Caeterum ſacrificia etiam apud illos eadem, niſi quod lugent hoſtiam, & plangunt circumſtantes modo mactatam, alii vero eam ſepeliunt, contenti jugulaſſe. Maximus quidem illorum Apis Deus ſi moria-

55. Ὁ μὲν γὰρ Ἆπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἆπις οὐ πᾶς ἀγελαῖος τ Αἰγυπτίων ὑφίστασθαι βοῦς ἦν, ᾧ ἴχνη τινὰ * ἰδίας σημεῖα. Τοῦτο κοινὴ εὐτυχίας ἐνομίζετο σύμβολον. *V.*

* Ἴδια σημεῖα] AEgyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoſcendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuiſſe tradit *Aelian.* de Anim. XI, 10. inter quae unum τὸν ἄνοδον τὴν τῦ Νείλε ἐπανδ-

λῶν σημείων quare mirum non eſt εὐτυχίας, quae Nilo maxime debebatur, auſpicium ab eo captum. *T. H.*

δεκηθεώτων τῶν μυστηρίων θύρας ἀνοίγοντας κελεύω ΤΟΙΣ ΩΣΙ ΤΟΥΣ ἀνοσιωτάτοις μυθόδου βεβήλους. *Uti igitur in ſermonibus myſticis imperant PROPHANIS, ut ſibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, ſed veriſſimis myſteriis initians, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipſe Vir Ampliſſ. tum Galeni commentator eruditus Caſp. Hofmannus, quem laudat, ne laborent, adducam ſimillimum huic ex Platone, a me; antequam haec vidiſſem, obſervatum locum, qui extat in *Conv.* p. 334. C. εἰ δὲ εἰσίοιεν ἐ εἴ τις ἀπαίδευτος ἐπὶ βέβηλός τε ἐ ἀγροῖκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΥ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ΩΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΘΕ. *Famuli autem, & ſi quis alius adſit PROPHANUS & agreſtis AURES SIBI FANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, ſi quis adhuc ſcripturam quam ſequimur, ſollicitare velit, rationes libenter audiam. *Eurip.* Ion. 882.

— Τὸ δὲ μὴ εἰσίοι σόμενον ἐς πύλας
Κεκλῆσθαι δυσσεβέσιν.

Theognis 421.

Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσην θύρας εἶναι ἐπίκλειστας
Ἀρμόδιας.

De aliis formulis. V. *Callim.* l. c. *Lamprid.* in Alex. Sev. & *Meurſ.* *M. du S.*

51. Ἐτῶν μυρίων] Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui ſuis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque ſuis hieroglyphicis ſcriptam teſtarentur. Solide a viris doctiſſimis noſtra & patrum memoria praeſtitum eſt id quod Lucianus pro more ſuo, riſu tantum excepit. V. *M. du S.*

53. Κόπτονται] Τύπτονται paſſim de hac ipſa re Herodotus, id eſt pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis uſos, quibus digni erant. *J. M. G.*

57. Κόμαν] Luctus indicium coma barbaque raſa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. *A. V.*

Κόμαν] *Lamprid.* in Commodo IX. *Sacra Iſidis coluit, ut & caput raderet & Anubim portaret.* V. *Caſaub.* not. *Minuc. Fel.* & *Herod. in Euterpe.* οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τὴν μὲν ἄλλην κομῶσι, τὸν Αἰγύπτιον δὲ ξυρῶνται. *Plin.* etiam VIII. *M. du S.*

58. Φιλὸν . . . τὸ πρόσω] Dura omnino phraſis. Vide an arrideat *P.* & Edit. *J.* ſcriptura, ὑψηλὸν legentium. *M. du S.*

60. Ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ πρότερον χειροτονούμενος] *Benedictus: eſt autem hic Apis Deus ex armento jam antea ſuffragiis deſignatus:* quod mutuatus eſt ab *Eraſmo.* Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exſtitit? aut quis intelligit? Immo, *poſt priorem creatus*, prioris mortui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quaerentium paſſim. Adeo plane contraria eſt *Luciani* ſententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidiſſe, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τουτοισιν, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2. Verae Hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ δεύτερῳ μουσικῷ τι ᾧ ᾠδικῷ χολάζουσιν· ubi *Benedictus* in

moriatur, quis tanti facit comam, quin tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel purpureum Nisi cirrum habeat. Est porro Apis de grege Deus, priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*) bubus & augustior. Haec quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

μέγιστος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς ὅτῳ θὲλ πολλῆ ποιῆται † κόμῃ, ὅστις οὐκ ἀπεξύρηται, ἢ [a] ψιλὸν ὅλῃ † κεφαλῆς τὸ πέριθ⊙ ἐπιδείξαιτο, κἂν † Νίσου ἔχῃ πλόκαμον † πορφυρᾶν; ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ὅλῃ τῷ προτέρῳ χειροτονούμεν⊙ς, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερ⊙ς † ἰδιωτικῶν βοῶν. ταῦτα ὅτῳ γιγνόμενα, ἢ ὑπὸ † πολλῶν πιστευόμενα, δικαίως μοι δοκεῖ ἢ μὲν ὑπολιμπάνειν⊙ ἑτέρου, Ἡρακλείτου δέ τιν⊙ς, ἢ Δημοκρίτου, ἢ μὲν γελασομένου † ἄνοιαν αὐτῶν, ἢ δὲ † ἀγνοιαν [b] ὀδυρομένου.

a Ψιλὸν] Ὑψηλὸν P. *f.* ὑψιλὸν ad oram *AIW.* scriptum est. b Ὀδυρομένου] Revocavi lectionem Ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου illud poscunt ὑπολιμπάνοντος & γελασομένου.

59. Κἂν † Νίσου ἔχῃ πλόκαμον] Βασιλέως Μεγαρέων σρίχα. *V.*
Ibid. Τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς † ἦν. ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μέσης τρίχα πορφυρᾶν, ἧς λόγος τραφείσης ἀνάγκη ἦν ἁπάσῃς τὴν πόλιν, ὡς ἐκπολίσθη. *V.*

† Νῖ] Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ἦν ἰσχὺν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. *T.H.*

ista cœna: quæ si vera est versio, quid faciunt ἐπιτύμβια paulo ante descripta? immo est *post cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲ δεῖ σὺν ἀγγέλοις διέρχεσθαι αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι προθύμως ἃ δὴ μέλλω ἐπὶ πᾶσιν ὑμῖν οἷς εἴρηκα &c. video reddi, *sed quid interim in singula diceres*, quum certe debuissent, *sed quæ interim & post omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*. *J.G.*

61. Ἐπὶ τῷ πρότερον] Sic locutus est *Galen.* in Hippocr. de sal. dicta. Ἐπιδιαιτωμένῳ λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ πρότερον γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γράφειν, ὅταν &c. V. *Casaub.* ad Athen. 210. 47. *M. du S.*

66. Τῷ μὲν . . . τῷ δὲ] Hic & proxime supra ad τῷ μὲν respondet τῷ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ ut praecedenti c. 14. & c. 2. med. Quae cum typis jam essent descripta, spatium non fuit Lectorem admonere, versionem latinam compositam esse ad Lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Clariss. *du Soul* obsecundantes recepisse, τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἔνι & ἔνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adjunctum dativum, sed absolute sæpe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. *Menandri*, Luciani dial. adnexis. N. 8. *de vita*, ἀφελοῦντα τοῦ ζῆν σὺν ἐνεστ' ἀσχημοσύνῃ. *Lucian.* de Parasito. §. 16. σὺν ἐσθῆτι σώφρονι μόνῃ. *Demosth.* de coron. p. 341. (quem adduxit clar. *Elsner.* ad Galat. III. 28.) σὺν ἐνὶ τούτων ἕνεκα εἶναι τῇ πατρίδι. Quandoquidem & latini verbo *licet* eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut *Tibull.* I. XI. 43. *Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl.* I. 40. — *neque servitio ME exire licebat.* Et *Cic.* VI. ad fam. 21. *utinam liceat aliquando aliquo reip. statu NOS frui.* Sed frustra; nam etsi ἔνεστι, † μὲν πρώτῳ ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus Edd. quarto loco sequitur, ἢ τὸ σὺν † Αὐλῷ⊙ — λέγειν, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. *J.F.R.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

VITARUM AUCTIO.

ΖΕΤΣ.

Σὺ μὲν ἀγορᾶσθω τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ τῆσον ἑξῆς παράγαγε τὰς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανῶσιν, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ πωλητήριον. Ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντοδαπούς,

JUP.

TU scamna dispone, & locum para advenientibus, tu colloca adductas ordine vitas: sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & jube, quod bene vertat! emtores jam adesse ad lapidem (*forum*). Praeconio autem vendemus vitas Philosophas omnis ge-

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Vertunt, *Vitarum auctio*. Verte, Mancipiorum auctio. *Laertius* in Aristippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. *AE. M.*

ΒΙΩΝ ΠΡ.] Dialogus qui Βίων πρᾶσις, *Vitarum auctio*, inscribitur, longe est facetissimus. Auctor hic inducit Jovem ore Mercurii praeconis omnes Philosophorum, sectis distinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem Philosophorum sumit pro ipsis Philosophis; quare ubi Vita Pythagorica, sive ipse Pythagoras, venum proponitur, Interpres verba haec, τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον non male reddidit; *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem est, posse haec verba reddi, ut fieri debuisse contendit ad hunc locum Vir Eruditissimus, *vita optimum, vita virilem, generosum*, &c. genere loquendi Graecis tritissimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἄριστος, scilicet Πυθαγορικὸς, ut praecessit, non ὁ τὸν βίον ἄριστος. alioqui debuisset in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατάβηθι, dixisse Noster, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inscribitur hic dialogus βίων potius, quam hominum πρᾶσις· quamquam nomine βίων intelliguntur ipsi Philosophi. Passim quoque toto hoc opusculo οἱ βίοι pro ipsis sumuntur Philosophis. Sic c. 26. ait Jupiter, Μὴ διάτριβε, ἄνθρωπε πάλαι. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν πλούσιον. Manifestissime c. 12. ubi Aristippus proponitur; Ἄγε δὴ πρόσιχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων διάδεμα. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τινος; τίς ἀντῶνται τὸν ἀβρότατον; Respondet emptor, & alloquitur hunc Βίον, quasi hominem; Ἔλθε σὺ, καὶ λέγε ἄτερ εἴδους τυγχάνεις. Cap. quoque 13. Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὼ ἀρ' ὑμῶ βίω πωλῶ. τὸν σοφιστάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Caeterum in vulgatis editionibus hic dialogus inscribitur Βίων πρᾶσις. At *Thom. Magister* hunc semper citat nomine Βίων πράσεως. ut videre est in voce Ἀποκηρύττομαι, Διατίθεμαι, & aliis. *J. J.*

ΒΙΩΝ] Quid βίος hic designet pauculis lectis facile colliges, nempe institutum, sive quas *professiones* vulgo hodie dicimus. *M. du S.*

ΒΙΩΝ] *Vitas* interpretari hic & in ipso libello βίους non dubitavi, nec enim adsentior Leopando, qui Emendat. 14. *mancipia* significare dicit, hic & in Aristippi apophtegmate apud *Laert.* II, 78. cui de utroque assentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Aristippo, κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγοραστίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῇ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem necessarium est servos intelligere: quidni enim amicos, conjuges? Et si aliquid horum, vel omnia, intelligas: retinet tamen significationem propriam ὁ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adjungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbrae*, εἴδωλα, *manes*, mortuorum Philosophorum, ut apud *Virgilium* VI, 292. *tenues sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solennem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prosopopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum Philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιώσεις, cogit. *J. M. G.*

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ] Acute sane in hoc opusculo variarum, in quas Philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire *Lucianus* videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Hæc autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiæ ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quæ honestum rectumque sequun-

generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fidejussore dato, proximo anno solvet. MERC. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum. JUP. Vendamus ergo.

2. MERC. Quem vis primum producamus? JUP. Comatum hunce Ionicum, etenim honestus esse videtur. MERC. Heus tu, Pythagorice, descende, perspiciendum te praebe congregatis. JUP. Jam fac praeconium. MERC. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra ho-

ἢ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοσοῦτον παραυτίκα τὸ ἀργύριον καλὸν καὶ ἀγαθὸν, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καλὸς κἀγαθὸς ἐγγυητήν. ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥστε χρὴ μὴ ἀμελεῖν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον προσαγάγωμεν; ΖΕΥΣ. Τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡΜ. Οὗτος [a] ὁ Πυθαγορικὸς, κατάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. ΖΕΥΣ. Κήρυττε δή. ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς ἀνήσεται; τίς ὑπὲρ ἀνθρω-

a Ὁ Πυθαγορικὸς] Πυθαγόρας L.

quuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in Filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab ævi nostri Philosophorum nomen præ se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto majorem quam illi culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime jam ac certissime demonstrat. *M. du S.*

Ipse *Lucian.* causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab c. 15. ad fin. fere. *J. F. R.*

4. Κοσμήσας πρότερον] Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. *Plaut. Martial.* *J. B.*

7. Ἀποκηρύξομεν] Vertunt, *proclamabimus:* sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auctionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona. Thom. Mag.* exponit διὰ κηρύγματος πωλῶ· & *Harpocr.* Ἀποκηρύττουσι, ἀντὶ τοῦ πιπράσκουσι inferius in hoc Dial. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις. *Demosth.* contra Aristocr. Ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, ὅταν πωλοῦσιν ἐπιδωνιζόμενοι. *L. Bos.*

Ἀποκηρύξομεν] At ubinam est Mercurii præconium? Præconis ipse fungitur officio Jupiter, dignitatis suæ non satis memor, vixque peracto præconio interpellat Mercurius, monetque & quasi imperat ut festinet. *Non bene divisa temporibus isthæc sunt tibi o Dave.* Credo mutatas esse personas, & Mercurii præconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro *Merc.* scribendum *Jup.* & ei omnia concedenda quæ incipiunt a πωλῶ & in ῶ desinunt. His positis, si pro ἀποκηρύξομεν δὲ legas tantum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri. Sin hæc satis non placent, aliter saltem præcedentia in hunc ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, præconis munere fungi, & quod bene vertat, jam ad Porsenæ regis bona emenda allicere.* *M. du S.*

10. Καλὸς καλίσθαι] Hoc verbum Attice eleganter pro ἐκτίνειν, *solvere* usurpatur. *Noster* in Dial. Meretr. καλὸς καλῶ ἀργύριον. *Thom. Mag.* Καλὸν, ἡ ἔκτισις, καὶ καλὸς κάλλω ῥῆμα· vide, quæ ibi diximus. *L. Bos.*

15. Κομήτην] Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ κομήτης. *Jamblich.* I. p. 31. *E. L.*

Κομήτην] *Diog. Laert.* p. 225. E. *M. du S.*

17. Πυθαγορικὸς] Pythagoram ipsum, simul & omnes Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. *M. du S.*

19. Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nusquam rem venalem prædicabat sine laudatione. *Plaut.* Stich. *Cic.* 3. de Off. *Horat.* Epist. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα pro laude: hinc præconium. *J. B.*

Ἄριστον βίον πωλῶ] Interpres, *vitam optimam vendo*; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γενικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt, vitam virilem vendo, vitam optimam & generosam, vitam liberam:* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generosum, liberum:* hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, generose, non effœminate, libere vivit. Est loquendi genus Græcis tritissimum. *J. G. G.*

20. Ὑπὲρ ἀνθρώπου] Pythagoram divino coli honore a nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniis, qui Lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana forma, notum est ex *Jamblicho.* *E. L.*

ἄνθρωπον εἶναι βέλεϊ; τίς εἰδέναι τὸ σαυτὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἰδῶ, οὐκ ἀγενὴς. τί δὲ μάλιστα οἶδε; ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘ. Σάμιος. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δή, ἵν' ὠνήσωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥΘ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ ῥύπου ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχία μακρὴ, καὶ ἀφωνία, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλεῖν μηδέν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ὦ βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα

minis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & revivisscere? EMTOR. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit? MERC. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Impostiuram. Vatem vides summum. EMT. Licetne interrogare hominem? MERC. Interroga, quod bene eveniat!

3. EMT. Cujas es? PYTH. Samius. EMT. Ubi institutus es? PYTH. In Ægypto apud sapientes, qui ibi sunt. EMT. Age si te emero, quid me docebis? PYTH. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo. EMT. Quomodo istuc? PYTH. Purgando prius animam, & sordes illius eluendo. EMT. Pone nimirum me jam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam? PYTH. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui. EMT. Quin tu bone vir Crœsi filium

33. Ἀναμνήσω δὲ] Τῶν παρ' Ἕλλησι μετεμψυχώσεως τὸ δόγμα πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήγαγεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προϋπάρχειν διὰ τῆς τοιαύτης ἀναμνήσεως ἐπιστεύετο, εἰκότως τοῦτο λαμὼν τὸν νοῦν παιδεύσεως ὁ Πυθαγόρας. *G.*

21. Τῇ π. ἁρμονίαν] Pythagoras docuit καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut *Laërtius* affirmat p. 221. A. & *Cicer.* III. de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam mundum canere.* *E.L.*

Τῇ παντὸς ἁρμ.] Vid. *Jambl.* N. 65. ubi solus musicam sphærarum auditu & intellectu percepisse dicitur. *M. du S.*

24. Τερατείαν] *Suidas* exponit ψευδολογίαν, παραδοξολογίαν i. e. *mendacium* & *falsiloquium.* Intellige vero aut de iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de iis, quae de illo dicuntur, susurrando nempe in aurem bovi docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae forte, dum de auguriis disserebat, transvolarat, & postquam manu demulsisset, iterum dimisisse: de quibus vide *Jamblich.* in V. P. I. c. 18. *E.L.*

25. Μουσικὴν] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vita ejus *Jamblichus* c. 5. & 25. *E.L.*

Μουσικὴν] Tonorum proportiones primus Pythagoras invenit, vide *Jamblich.* *M. du S.*

Ibid. Γοητείαν] Dial. Mort. XX. §. 3. Negat *Jamblichus* c. 31. *E.L.*

Γοητείαν] Vid. *Chrysost.* Hom. I. Joh. laud. a *Rivershuf.* in Porphyr. p. 29. b. *M. du S.*

30. Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi *Diog. Laert. Apul. J. B.*

33. Ἀναμνήσω] Deridetur eorum sententia, qui μαθησιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum quas, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, edocta fuit anima. Vide *Jamblich.* c. 14. *E.L.*

39. Ἀφωνίᾳ] Vid. *Rittershuf.* ad Porphyr. N. 19. *M. du S.*

Ibid. Πέντε ὅλων] Vid. *Gell.* I. 9. *Diog. Laërt.* p. 216. D. & not. *Men.* p. 208. *M. du S.*

50. Ἃ τὸν δεκάδος τέτραφε] *Quatuor* cum praecedentibus numeris 3. 2. 1. faciunt *decem.* (δ'. γ'. β'. α. ὅτου μὲν ὁ δ' δίκα) τρίγωνοι δὲ ὅτου. Arithmetici ζηλοῦντες Geometras in figuras & ipsi constituerunt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅτι στοιχείου τοίνυν ἀριθμοῦ ἡ μονὰς ὁ, ἵν' ὁ δυνάμενος βούλῃ) εἶναι πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ ἑξαγωνα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετράγωνα, καὶ πενταγωνα, καὶ ἑξῆς· ἡ δὲ δυὰς μονάδ· ὁ, δυνάμει ὅσας τρίγωνα, πλευ-

filium inſtitutis. Ego quidem loquax eſſe volo, non ſtatua. Sed tamen, quid poſt ſilentium, quid poſt quinquennium fiet? PYTH. In Muſicis exercebere & Geometricis. EMT. Lepide narras, ſi prius fieri citharœdum oportet, tum deinde ſapientem.

4. PYTH. Poſt haec deinde numerare. EMT. Novi jam nunc numerare. PYTH. Quomodo igitur numeras? EMT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem ſunt, & trigonum perfectum & noſtrum Jusjurandum. EMT. Ita me quaternio, maximum illud jusjurandum, ut non unquam diviniores nec ſacros magis ſermones audivi. PYTH. Poſt ea vero, hoſpes, ſcies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis ſit, qua ſint forma, & quomodo moveantur? EMT. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua? PYTH. Et maxime quidem manifeſtam: alioquin, *Qui poſſent habituque & forma caſſa moveri?* Ad hæc intelliges

ταιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τοῦτο, ὅταν καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥΘ. [a] Μουσικῇ καὶ γεωμετρίᾳ ἐπασχήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κἄπειτα εἶναι σοφὸν χρή.

ΠΥΘ. Εἶτ' ὀπίσω τετέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἕν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥΘ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσί, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὔ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὐδέποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥΘ. Μετὰ δὲ τοῦτο ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρός, ὅττις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέοντ'. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. εἰ γὰρ οἷά τε ἀμορφίᾳ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. καὶ ὀπίσω τετέοισι

a Μουσ. & γεωμ.] Ex Coll. G. haec enotavit *M. du Soul.* Μουσικὴν & γεωμετρίαν] γρ. μουσουργίᾳ καὶ γεωμετρίᾳ ἐπασχήσεαι. Si varia fit lectio vetuſti Codicis, ibi ſcriptum fuiſſe oportet, Μουσικὴν & γεωμετρίαν ἀσκήσεαι ſed potius credo ordinem inverſum, & verbis, quae nunc habentur appoſitum interpretandi gratia, μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσῃ.

πλευρὰν μονάς· τῶν δὲ ἑπομένων πρώτου Δ. (τῶν Γ.) πλευρὰν δυάς· τῶν δὲ ἑξῆς (τῶν ἑξῆς) τριάς· τῶν δὲ γ'. τριγώνου τετρὰς ἡ πλευρά. Ἔντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγώνῳ & τετράγωνῳ συνεπλεόμενον τοῖς πρώτοις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγώνῳ διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γὰρ τοῦ τετραγώνου δι' ὅλου τὸν πλευρὸν· ὁ γὰρ τέσσαρα τούτου πλευρὰ, ὡς ἐστιν ἀρχὴ τετραπλεύρου. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς εἰ περιβάλοιτο ἐρῶ, τρίγωνον ἔντελὲς ὁ ι'. Ὅρκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὅρκον ἐποιοῦντο τὸν δ'. ὅτως

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχῇ παραδόντα τετρακτύν,
Πηγὴν ἀενάου φύσεως.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G.

In praecedentibus pro Δ. notavit *M. du Soul*, *Lege* τριγώνου hoc idem illa figura ſignificat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus enucleate ſunt explicata a *Theone Smyrn. Jamblicho* ad *Nicomach.* Arithm. *Proclo* ad *Euclidem*. T.H.

51. Τρίγωνον ἔντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἔντελὲς, *triangulum perfectum*, nihil aliud eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus ſic procedit ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum hoc modo. ∴ Decem numerus ſic poſitus ∴. efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera ſunt quatuor. J.P.a G.

52. Ὅρκιον] Quibus inducti rationibus, ſi diſcere lubet, adi *Plut.* de Plac. Phil. I. 3. 1616. 1. At in Iſid. & Oſir. 679. idem rurſus omnia quae illic dicta erant, ſubvertere videtur, cum numerum hunc XXXVI. facit. Vid. etiam Πτα. c. 5. & *Brod.* Miſc. II. 6. & noſtrum iterum φιλοπ. c. 12. *Ritterſh.* ad Porph. p. 26. & ipſum *Porphyr.* cum notis N. 20. verſus ipſos &c. *Jambl.* N. 150. Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, p. 20. m. M. du S.

Ὅρκιον] Ita dedi, ut in nott. Miſſ. *M. du Soul* inveni; ſed videtur in poſtremis notae verbis aliquid ad ſenſum deeſſe. J.F.R.

69. Αὖ-

σι δὲ, γνῶσεαι τ' θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με, ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείους; ἀλλὰ τάδε μὲν ἰκανῶς.

Deum numerum esse & harmoniam. EMT. Mira praedicas.

5. PYTH. Praeter ea quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces. EMT. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui nunc tecum loquor? PYTH. Jam quidem hic es, olim vero in alio corpore, & sub nomine alio apparebas, cum tempore vero rursus in aliud corpus & nomen transibis. EMT. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in formas plures? Sed de his satis.

6. Quod

61. Τὸν θεὸν] Ἔλεγον δὲ καὶ τὸν θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον * δύεσθαι τὰς ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶντα μέχρι καὶ τῶν κναφάλων καὶ κυάμων δὲ ἀπείχοντο. Χρυσοῦν δ' ἔλεγον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον τῶν μηρῶν. G.

* Δύεσθαι] Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐνδύεσθαι vel ὑποδύεσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. T. H.

69. Ἐφαντάζεο] Τὸ † φαντάζεσθαι ἐπὶ τῶν ἀναπεπταμένων λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὑπνῳ ὁρωμένων ἔστι δὲ ἀναπεπταμένως τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁρώμενα. V.

† Φαντάζεσθαι] Paria docet *Thom. Mag.* in Ἀναπεπτᾶσθαι & Φάσματα. T. H.

69. Αὖτις] Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In Edit. est αὖθις. M. du S.

74. Ψυχῶν] Vide *A. Gell.* IV, 11. A. V.

Ψυχῶν] *Jamblich.* N. 107. docet solos *adeptos* animatis abstinuisse; non omnes. De fabis idem N. 109. M. du S.

Ibid. Οὐδὲ ἴν τι] Οὐδὲ ἄν τι. Sic recte & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit; hac de re dico ad *Heliodor.* J. B.

76. Οὐκ, ἀλλ' ἱροί εἰσι] Empturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirit omnia, unde conjiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, Τί δῆτα εἴνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; respondet Vita Pythagorica, οὐκ ἀλλ' ἱροί εἰσιν, &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt* fabae. Profecto haec Graeca pariter & Latina adversantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, se μυσάττεσθαι κυάμους, quemque *Lucianus* certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit ὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι. *Enimvero sacrae sunt.* Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinebat; horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse *Lucianus* alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II. c. 24. caeteris heroibus post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἑορτῆς) ὁ μυστιχὲ Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄστεος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν. *Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum.* Alia & plura in hanc rem notarunt *Lil. Gr. Gyraldus*, & *Jo. Scheffer.* de Constitutione Philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia ὐ γὰρ ἀλλ' ἱροί εἰσι scribendum, idque Attice pro ᾗ γὰρ ἱροί εἰσι. Socrates apud *Aristophanem* in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in catatho (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc vs. 230. sive A. I. Sc. III.

Εἰ δ' ὧν χαμαὶ τ' ἄνω κάτωθεν ἰσυπόουν,
Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον ὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τ' φροντ.

Si vero humi consistens, ea quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem, namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛΑ ΗΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀντὶ τοῦ, ᾗ γάρ, ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώναξ, ὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. ἀντὶ τοῦ, ᾗ γὰρ ἥκω. Ita hic *Scholiastes*, ut ὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro ᾗ γάρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas vs. 58. ab initio. ibi ad *Aristophanis* verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀντὶ τοῦ, ᾗ γάρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀντὶ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκειν, quum numquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps adferemus; quae itidem, iisque plura, habet *Suidas* T. II. p. 348. Sed & *Suidas* ibi utitur (ut passim solet) verbis *Scholiastae* nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γάρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἢ γάρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώναξτος. ὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ ᾗ γὰρ ἥκω. Satis liquet, haec *Scholiastae* verba apud *Suidam* esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci ὐ γὰρ, pro ἀλλὰ ἢ γάρ. & male in verbis *Callimachi*

6. Quod ad victum qualis es? PYTH. Animalium edo nihil: sed reliqua exceptis fabis. EMT. Cur aversaris fabas? PYTH. Non averſor: ſed ſacræ ſunt, & mira earum natura. Primum quantæ ſunt, genitura ſunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura ſimilem, coctam vero ſi deſtituas, in aura certo numero noctium, ſanguinem efficies. Quod vero majus, lex eſt Athenienſibus,

Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥΘ. Ψυχήιον μὲν [a] οὐδὲν ἔν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥΘ. οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι. καὶ ἢν ἁπαλύνῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀρσενείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φύσιν. [b] ἐνηθέντι δὲ ἢν ἐπαφῇς τὴν σεληναίην νυχὶ μεμειρημένῃσιν; αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νό-

[a] Οὐδὲν ἔν τι] Οὐδὲν ἓν Fl. omisso τι, quod non valde requiro. Post eam Edd. plerique οὐδέν τι. Ba. οὐδὲν ἕν τι· quo errore correcto P. οὐδέ ἕν τι. [b] Ἐνηθέντι &c.] Sola Fl. lectionem integram ſervavit: in reliquis omnibus: ἐνηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σιλ. Ἐνηθεῖσαν R. Scio genus frequenter ab Ionibus inmutari: hoc an itidem in κύαμος uſu venerit, mihi non liquet.

machi omitti ἀλλ', quum clare *Ariſtophanes*, ὑ γὰρ ἀλλά. quumque itidem clare in *Callimacho* apud *Scholiaſten* illud idem adſit. Eſt namque integer Scazon,

Ἀκούσαθ' Ἱππάκακτος, ὑ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

Ariſtophanes porro in Ranis A. I. Sc. II. prope finem,

Φέρε δὴ ταχέως ἴθι. ὑ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.

Hic allinit de ſuo Interpres, verba ὑ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non auſim, ſed meo mos eſt gerendus hero.* Dionyſus herus exigit ab Xanthia ſervo, ut ipſi inter ſe alter alterius perſonam aſſumant; dum ipſe fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionyſi induat, clavamque & reliquam σκεῦος Herculeam ab hero Dionyſo ſumat. Ad haec reſpondet Xanthias, Φέρε, &c. quae ita verte; *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum eſt.* In Ἐκκλησιαζ. v. 387.

—— Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
Ὡς λαμπρὸν ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία.
—— *Namque inſigni ratione*
Videre erat quam album eſſet concilium.

Et hic quoque male vulgatus Interpres, ὑ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, ſed.* Patet etiam, falli *Aemilium Portum*, qui hunc locum ex Theſmophoriazuſis citat apud *Suidam*. Iterum in Ranis vſ. 54. ab initio Comoediae.

Μὴ σιώπησόν μ' ὦ 'δελφ', ὑ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς.

Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud *Lucianum* quoque in De Paraſito c. 49. haec eadem recurrit formula, & recte ab Interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quamdam habet in ſe quaſi ſalebram, eum non hic, ſed ſuo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica ὑ γὰρ ἀλλὰ p. o *enimvero*, diſputationem noſtram communicabam cum Cl. *Perizonio*, ſuper vexato illo *Aeliani* loco lib. VIII. Ποικιλ. cap. 12. Παράδοξόν γε, ὑ γὰρ ἀληθὲς, ἐκτεθέντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτου ὁ Κυθηκίδης ἐν ἐνδεκάτῃ τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco ſententiae erat (nec video adhuc, cur ejus poenitere me debeat) legendum ſcilicet, Παράδοξόν γε, ὑ γὰρ ἀλλ' ἀληθές. *Praeter omnium quidem eſt opinionem, namque verum eſt*, &c. Nimirum verum eſt, Demoſthenem fuiſſe ſuperatum; & quia verum eſt, propterea eſt παράδοξον, quoniam id fieri vix potuiſſe, omnibus perſuaſum eſt. Facile vel ex affinitate τῷ, ἀληθὲς, vel ab Atticiſmi ignorante librario, potuit τὸ, ἀλλ' intercidiſſe. Denique dictio haec ὑ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita ſcribitur, ut commate ſit diviſa, ὑ γὰρ, ἀλλά. *Richardus Bentleius*, Vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentiſſimus, ad *Callimachi* fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἱππάκακτος. ὑ γὰρ, ἀλλ' ἥκω P. 342. deleri iſtud comma jubet. Ego vero non dubito, quin haec formula ſit elliptica, & inter ὑ γὰρ & ἀλλὰ quaedam ſubaudienda; quae autem illa vere ſint, nondum liquido conſtitui. *J. J.*

Οὐδὲν ἔν τι] Vid. omnino notam ultimam hujus *Dial.* *J. F. R.*

77. Ἱρὸν . . . αὐτέων] Ionica Dialect. poſſulat hic ἱροὶ. pro communi ἱεροὶ. Qua in voce paſſim in Ἀσρ. etiam peccatur, & αὐτέων pro αὐτῶν. *M. du S.*

78. Γονὴ] Vocem γονὴ ſatis exponunt, quae ſequuntur, ἀνθρώπια μόρια, τουτέστιν, αἰδοῖα· ea ſcilicet ſignificatione, qua dicit *Galenus* III. περὶ τῶν ἄρθρων habere *Hippocratem*. *E. L.*

80. Ἐνηθέντα] Turbant hic codices R. ἐψηθεῖσαν. Fl. ἐψηθέντι. Vid. *Diog. Laert.* p. 222. A. & Menagii notam p. 256. qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illuſtrat; niſi quod de ſanguine nihil habet. Miror hunc locum fugiſſe Viros doctiſſ. *M. du S.*

82. Αἷμα] De faba Pythagorae cognata jam dicere non eſt inſtituti noſtri. Sed dubitationem aliquam

νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρεῖσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, ὦ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, ὦ γύμνωσόν γάρ σε ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡΜ. Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεός, εἰ ῥοπός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ἀναγκαῖον πάντως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡΜ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Ἔχω, τοσούτου λαβών. ΖΕΥΣ. Γράφε τὸ ὠνησάμενόν τε τὸ γένος, καὶ ὅθεν ἐστίν. ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ ἢ ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι οὐκ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι ἀγοράσαντες χρημάτων κοινῇ αὐτόν. ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον ἐνεγκάμενοι γάγωμεν.

fabarum ſuffragiis eligere magiſtratus. EMT. Præclare omnia dixiſti, & ut Sacris dignum eſt. Sed exue te, nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur eſt! Deus, non mortalis aliquis eſſe videtur. Itaque omnino emendus eſt. Quanti illum prædicas? MERC. Decem minis. EMT. Meus igitur eſt, tanti enim emo. JUP. Scribe nomen emtoris & patriam. MERC. Videtur, Jupiter, Italicus eſſe de his qui circa Crotonem & Tarentum & illam Græciam habitant. Quamquam non unus, ſed trecenti circiter emerunt communiter poſſidendum. JUP. Ducant. nos producamus alium.

7. MERC.

a Αὐτὸν] Αὐτῶν L. b Ἀπαγέτωσαν] Ita recte ſcribitur in L. F. B2. P. In ceteris fere ἀπαγέτωσαν.

86. Θεὸς ὁ ῥοπός τις εἶναι φαίνεται] Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐν τετυπωμένῳ τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ ἔχειν φυσῶν. V.

noſtram, occaſione nominis αἷμα hic ortam proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44. εἰ γάρ τις ἀλεκτρύονι κύαμον, ἢ ταῖς ἐδοῦσι λεύκας, ἢ ἁλὶ τὸ ἡλίου βολῇ καταβρέξῃ πρὸς ἑλίγον, εἶτ' ἀπόσχοιτο ἐπιπόθοι μετ' ὀλίγον, ὑφ' οὗ ἂν ἐδώδιμα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philoſophumenon Origenis p. 42. *Wolf.* iſta, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad *Diogen. Laërt.* VIII, 34. & reliquorum editorum acumen fugerint. Τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις κατακρυπτόμενος λεῖον ἢ κύαμον καταβρέξῃ πρὸς ἥλιον χρόνον τινὰ, τοῦτο δὲ εὐθέως ἀντιλήψεται προσφορᾶς: (ſic lego, non προσφόρου aut προσφόρων) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. *Hujus rei indicium eſſe ait; ſi quis levigatam mendendo fabam depoſuerit aliquamdiu in ſole. Hoc enim* (ita manducatum) *celeriter adſumet ſimilem humani ſeminis odorem.* Pugnare inter ſe videntur Philoſophumenon auctor, & Porphyrius. Facile fuerit illos conciliare, ſi apud Porphyrium legas, littera una immutata, γόνου. Sed φόνου ſuadere videtur αἷμα Luciani. Rurſus αἵματι hoc objicitur, quod odorem vix habet, certe vix diſcernendum ab aliorum ſanguine animalium: tum φόνῳ, cur hic pro ſanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertuſa emiſſus, vel de naribus proſiliens ſanguis, quam cruor a caede? ſemen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* ſeu glande *regia eſſe*, reſpondit. Tum de fabis Samoſatenſis Sophiſta modo dixerat, τὸ αἷμα γονή ἐστι. Quid igitur? γόνου dabimus Porphyrio, στάγμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἷμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *conſanguinei* & *ſanguis meus* pro filio, & ſimilia plura in uſu ſint: an denique de alia nunc re Luciano ſermonem eſſe dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praeſertim cum *illi in ſole* ponant fabam dentibus levigatam, hic noſter elixam in luna. Scilicet coquendo ſemini majori calore opus eſt, quam ad ſanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi ſatisfacio, & vertiſſe me illud potius ad ſententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non diſſimulo. *J.M.G.*

85. Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. *Caſaub.* ad *Suet.* De fabis Pythagorae *Plin. Plutarch.* omnes, Lucian. paſſim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις αὐτὸν ὁμοιοῖ, alii aliam. *J.B.*

86. Χρυσοῦς] De Pythagorae femore aureo *Porphyr.* N. 28. & not. *Diog. Laërt.* p. 216. & *Jamblich.* N. 92. *Ælian.* V. H. II. 26. *Apollonius Dyſcolus*, c. 6. aliique. *Meurſ.* Ath. Att. *Plut.* Numa. *Origenes* ſolus eburneum dixit. c. Celſ. VI. *M. du S.*

Ibid. Θεὸς] Alludit ad carmina aurea quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum:

Ἔστω ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός.

De quibus conſule *Fabric.* Bibl. Gr. 460. *Jamblich.* etiam paſſim. *M. du S.*

91. Ἰταλιώτης] In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & diſcipulos habuit magno numero. *M. du S.*

92. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα] Περὶ Κρότωνα δὲ Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & foeminae ἄκραις ἐξασποῦσαι τὴν αἴρεσιν, ὧν ἐ Θεανὼ ἦν. Τούτους δὲ φησιν αὐτὸν ἰωνῆσθαι. A Crotone autem & εἰς Τάραντα ἡ αἵρεσις διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut ſoli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. *G.*

94. Τρια-

7. MERC. Viſne ſqualidum illum Ponticum? JUP. Prorſus ita volo. MERC. Heus tu peram ſuſpenſe, exſerte humerum, veni, circumi hunc conſeſſum. Virilem vitam vendo, vitam praeclaram & generoſam, vitam liberalem: ecquis emet? EMT. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis? MERC. Equidem. EMT. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut in Areopagum te in jus vocet? MERC. Nihil ſua referre putat, ſi vendatur. Putat enim ubivis ſe eſſe liberum. EMT. Quis vero uſus eſſe poſſit hominis ſqualidi, & male adeo a fortuna habiti, niſi forte foſſorem aut aquarium fa-

ΕΡΜ. Βούλει τ' αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἰὼν θεῖ, καὶ περίιθι αὐτὸν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τ' ἐλεύθερον; ΕΡΜ. Ἔγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσῃ ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε εἰς Ἄρειον πάγον; ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι πανταχοῦ ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ εἴτε κακοδαιμόνως ἀλγεινοῦντι, καὶ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἐπιδεικ-

98. Οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος] Διογένης ὁ Σινωπεὺς λέγεται τῆς Εὐξείνου Πόντου * ἐξωμίας ἱμάτιον περιβεβλῆσθαι, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.

99. Ἐξωμίας] † Ἐξωμίδων γὰρ ἐφόρουν τὸ δὲ ἱμάτιον πάχος καὶ τραχύτητα, ἧττον ἀγροικον, κατὰ τὸν ἀφιγμένων χώρα βαθὺν οὐκ ἔχον λόγον καὶ ‡ ἑτερομασχάλη. Ἀχιτώνητον δὲ ὄντα τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι, ὅπως ἡ ἐξωμὶς εἰ μόνον δι' ἰσχύν, ἀλλὰ περίβλημα. G.

6. Προκαλέσηται] § Προκαλεῖται ἑαυτὸν εἰς βάσανον, προκαλεῖται δὲ εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

* Ἐξωμίας ἰματ.] Εὐξείνου erat in V. & A. Ed. Idem C. ſeparat Πόντου· Ἐξωμίας ἱμάτιον &c. quod ut haud alienum putem, mihi tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cum interponat Ἐξωμίας δὲ ἱμάτιον, cauſa non eſt. T. H.

† Ἐξωμίδων] Sic ſcriptum invenio: ſed legendum ἐξωμίδια. M. du S.

‡ Ἑτερομασχάλη] L. ἑτερομασχαλόν. M. du S.

Vox Grammaticis uſitata, quando exponunt, quodlibet veſtimenti genus fuerit ἐξωμίς. Etymol. in Ἐξωμίς, Heſych. in Ἑτερομασχαλόν. Vid. Joh. Meurſ. ad Lycophr. v. 1099. Jac. Pyſander. ad Ælian. V. H. IX. c. 34. T. H.

§ Προκαλεῖται] Obſervationem non eſſe inanem docebit Harpocr. in Κλῶσι, Πρόκλωσι. Prima poteſtate προκαλεῖσθαι ſolum in uſu eſt: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. T. H.

94. Τριακόσιοι] Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras ejuſmodi diſcipulorum ξυνόδους, ſeu conſortia, de quibus vide Joan. Scheffer. Phil. Ital. c. XIV. J. C.

Τριακόσιοι] Reſpicit ad eorum diſcipulorum numerum, quos illic habuiſſe dicitur. Quidam tamen 600. aut eo plures fuiſſe ajunt. Vide Diog. Laërt. 214. & not. M. du S.

98. Πολιτικὸν] De Diogene Cynico, qui fuit Σωσυνὶς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G.

Πολιτικὸν] Sinopenſis erat Diogenes, quae urbs Ponti. M. du S.

99. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis praecedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, cui ex humeris pera dependet. Ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. Ferrario part. II. Rei Veſtiariae lib. 4. cap. 20. & 22. J. G.

Ibid. Ὁ ἐξωμίας] Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit Interpres; quaſi ἀμοῦ inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ἀμοῦ diſtinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet, & ea inſignis eſt: ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis ſic dicta, eo quod humerum nudum & extertum oſtendebat. Vide Gellium lib. 7. cap. 12. ubi eam vocem interpretatur. Vide Heſychium & Suidam in ea voce. J. P. a G.

Ὁ ἐξωμίας] Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39. Salmaſ. ad Tertull. de Pall. p. 355. it. p. 396. ſeqq. J. M. G.

4. Πωλεῖς τ' ἐλεύθερον] Incidit in poenam legis Fabiae, qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ultimo Inſtit. de publ. Jud. Apul. lib. 8. J. B.

7. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει] Reſpicit hic hujus Philoſophi hiſtoriam, qui captus a praedonibus revera veniiſſe in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI. p. 144. F. & 155. D. Adde & Plut. 886. 1. & A. Gell. II. 18. M. du S.

11. Γε ἢ] Longe melius in Thoma Magiſtri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρὶς.) M. du S.

δικτέον. ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν [a] θυρωρεῖν αὐτὸν ὄπιθήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῷ κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ ἡ τέκνωμα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, ἢ τίνα ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐρῶ· κάλλιστον γὰρ ἔτω ποιεῖν. ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, ἢ καλήφης, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ ἢ νὴ Δία δάκῃ γε. ἐχ ὁρᾷς ὡς [b] διῆρκε τὸ ξύλον, ἢ συέσπακε τὰς ὀφρῦς, ἢ ἀπειλητικόν τι ἢ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασὸς γάρ ἐστι.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παμποδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τῷ κόσμῳ πολίτης ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δέ τινα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί οὖν ἐχὶ ἢ [c] λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τυτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥστε ἐκεῖνος ὑπὲρ τὰς ἡδονὰς, ἢ κελεύστος, ἀλλ' ἑκόντος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτὴς εἰμὶ τῶν ἀνθρώπων, ἢ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ'

cere velimus. MERC. Non hoc solum, sed si januae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & sane cani ei nomen est. EMT. Cujas est, aut cujus rei usum & exercitationem promittit? MERC. Ipsum interroga, id enim optimum factu erit. EMT. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem, ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtuetur. MERC. Noli timere. cicur est.

8. EMT. Primum, bone vir, cujas es? DIOG. Omnigena. EMT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vides. EMT. Quem sectaris? DIOG. Herculem. EMT. Quin igitur & Leoninam sumis? Nam ad clavam quod pertinet, similis ei videris. DIOG. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum autem gero, ut ille, contra voluptates, non (*tamen ut ille alieno*) jussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim. EMT. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dicamus? aut quam artem habes? DIOG. Liberator sum hominum, & medicus affectionum: in univer-

a Θυρωρεῖν] Θυρωρὸν P. L. Margo *AIW.* quod paene vulgato praeferam. b Διῆρκε] Ad oram *AIW.* notatur διῆρται· quod scriptum fuerit pro διῆρται· nam διαίρειν & διαίρεσις ξύλου vel ῥίπαλον utrumque probum. c Λεοντῆν] Λεοντην *BI.* quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & Edd. saepe insignitur.

22. Τιθασὸς] Πρᾶος ἐ ἥμερος. *V.*

31. Οὐ κιλδυτὸς] Εὐρυσθεὺς ἐπίτασις τῷ Ἡρακλεῖ. *G.*

27. Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. *J.B.*

32. Ἐκκαθάραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & AEscul. *J.B.*

35. Ἐλευθερωτὴς] Apud *Diog. Laërt.* l. c. aliter respondet, nempe: ἀνθρῶν ἄρχειν. *M. du S.*

37. Προφήτης] Quis jocus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum probat repetitio ejusdem in mercatoris sequentibus verbis. *M. du S.*

Προφήτης] *Antistitem* hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris; quam vosem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam *prologuor, praedico.* *J.M.G.*

50. Τάφον] *Sepulchrum* habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed *Diog. Laërt.* VI. p. 143. B. C. ait, παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο ὡς πᾶσι, ἄριστόν τι καὶ παθύδιον, ἢ ἀναλογόμιον. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eumd. ibid. C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. *M. du S.*

Τάφον] Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII. 27. sed & ex *Petron.* c. CXI. de matrona Ephesia aliisque notissimum. *J.F.K.*

52. Ὅτε-

versum autem veritatis & libertatis in loquendo Praeco esse volo.

9. EMT. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis? DIOG. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia conluseros, palliolo tegi inciam, deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abjicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam tunriculam, aut dolium denique. Caeterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorem te magno rege (*Persarum*) putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum judicabis. EMT. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equidem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum. DIOG. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere. EMT. Quodnam? Animus dolet, dolore lingua sed vacat.

10. Porro quae maxime adesse tibi de-

ὅλων, ἀληθείας ϗ παῤῥησίας πρόφητης εἶναι βέλομαι.

ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ πρόφητα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τ' τρόπον ἀφοσιώσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν ἀπαλαιῶν σε, ϗ ἀποδύσας τ' τρυφὴν, ϗ ἀπορίᾳ συγκαλαχλείσας, τριβώνιόν σε ἐνβαλῶ. μᾶζ δὲ, πονεῖν ϗ κάμνειν καλαναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, ϗ ὕδωρ πίνοντα, ϗ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, εἰς τ' θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμυς δ' ἀμελήσεις, ϗ παίδων, ϗ πατρίδος ϗ πάντα σοι λῆρος ἔσται· ϗ τ' πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, ϗ ὀπισθογράφων βιβλίων. ϗ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις ϗ μεγάλυ βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ τρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀπαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φὴς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; ὁ γὰ χελώνης, ἢ καράβυ τὸ δέρμα πεπέβλημαι. ΔΙΟ. Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον. ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶττα ἔσται ἀνάλγητος.

Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν ἀπα-

52. Ὀπισθογράφων] * Προγεγραμμένων, πεπεσημένων. *V. G.*

54. †Ἡ τρεβλοῖ] Βασανίζῃ, δισμῇ, μαστίζῃ. *P.*

* Προγεγραμμένων] In Ed. A. textus hujus scholii erat ἔμμων, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. *M. du S.* In V. & Ed. A. est: ἔμμων] προγεγραμμένων, πεπεσημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in *Luciano* reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθόγραφα multum juvat. Praeferam tamen καλλιγραμμένων. *T. H.*

† Ἡ τρεβλοῖ] In *V.* ἢ τρεβλῇ τούτων] βασανίζῃ, δισμῇ, μαστίζῃ. *T. H.*

52. Ὀπισθογράφων] Tu vide, an sit ut apud Satyrarum poëtam, *scriptus & in tergo* &c. *Juven.* 1, 6. Coll. Gal.

Ὀπισθογράφων] Vide quae citat ex *Herm. Barbaro H. Stephanus* in V. ὀπισθόγραφος. *E. L.*

Ὀπισθογράφων] Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. *M. du S.*

Ὀπισθογρ.] Vid. *Hugon.* de prima orig. scribendi, & ad eum notas Consultiss. J. C. *Trotzii* p. 98. *J. F. R.*

53. Τῦ μεγάλου β.] Sic *Aristophan.* in Plut. v. 170. Μέγας δὴ βασιλεὺς ἐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi *Scholiastes* inquit. Τὸν τ' Περσῶν λέγει· ἔτως γὰ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πολίοις δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. *A. V.*

56. Χελώνης, ἢ καρ. . τὸ δέρμα] Vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1284. & Kust. not. MS. Hoc T. H. margini adleverat.

59. Ἡ φρὴν] Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Eurip. Hippol. 612. *M. du S.*

Ἡ φρὴν] Nobilis versus Hippol. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. *J. M. G.*

ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἐξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἐπιβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ τὸ πρόσωπον δὲ ἐντελαμένου, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ τῷ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μεσιότης ἀπέστω. καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἐπέξυσον καὶ τὸ πρόσωπον παντελῶς. δίκτε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· καταλύσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, καὶ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαῤῥῶν ποιεῖ· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελιώτατα· καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν.

ΑΓΟ. Ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾴδιά γε,

bent; haec ſunt. Improbum oportet eſſe, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pariter & privatis: ita enim oculos in te conjicient, fortemque te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abſona loquela, & plane cani ſimilis: vultus contentus ac rigidus, inceſſus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia & agreſtia. Pudor vero & aequitas & mediocritas abeſto: frontem perfricare ne ſatis habe, ſed abrade penitus. Loca ſequere celeberrima, & in his ipſis ſolus & inſociabilis eſſe poſtula, neque amico admiſſo neque hoſpite. In hoc enim ineſt regni illius tui interitus. In conſpectu omnium ea fac animoſe, quae neque ſolus aliquis temere ſuſcipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem ſi e re videbitur, crudo Polypo aut ſepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

II. EMT. Apage impura narras, & ab humanitate abhorrentia. DIOG. Sed heus

62. Ἰταμὸν] Ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον. *V.* * ὡθεῖν τὸ ἰσχὺν καὶ ὠμότητα. *C.*

65. Ἀπηχὲς] Ξένον † τῶν κατὰ πάντων ἦχον. *V. G.*

70. Ἀπέξυσον] Γράφεται ἐκ χαίξυσον. *G.*

* Παρὰ τὸ ἴσθαι] Ὃ ἐστιν ὁρμᾶν *Etymol.* & *Suid.* *T. H.*

† Τὸν κατὰ πάντων ὄντα] Corruptum: C. ξένον τῶν κατὰ πάντων ἦχον. *M. du S.*

Voſſ. Codicis depravatam lectionem illam expreſſit Ed. A. Neque tamen haec reſtituta prorſus omni vitio caret: quid enim eſt κατὰ πάντων; ſcribendum, τῶν ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἦχον diſcrepans a ſono, qui ab omnibus proficiſcitur. *T. H.*

65. Βάρβαρος] Stoicos intelligit, *Arnob.* adv. gentes. I. p. m. 49. Scripturam ſacram defendens, *maxime*, inquit, *cum ſciamus etiam, quosdam ſapientiae studiosos non tantum abjeciſſe ſermonis cultum, verum etiam, cum poſſent ornatius atque uberius eloqui, vilitatem ſtudio humilitatis ſecutos, ne corrumperent ſcilicet gravitatis rigorem, & ſophiſtica ſe potius oſtentatione jactarent.* *M. du S.*

70. Ἀπέξυσον] Puto me in verſione vim verborum ſic ſatis adſecutum eſſe. Vult funditus exſtirpari pudorem, q. d. *abrade ipſum erubeſcere.* Forte praeferant alii Eraſmi interpretationem, *erubeſcendi facilitatem de facie prorſus abſtergas.* Sed non de ſola facilitate hic ſermo eſt; & *abſtergere*, ſi cum ἀπόσμηχε comparetur, parum vehemens. *J. M. G.*

74. Μὴ ξένον προσιέμενος] H. e. ut vertit Interpres, *& ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum neque hoſpitem adeundo.* Tu vero poſtrema illa mecum potius verte: *neque amicum neque hoſpitem admittendo:* nam προσιέσθαί τινα non eſt *adire aliquem*; ſed *aliquem ad ſe admittere, aditum conveniendi dare alicui* Aelian. lib. IX. V. H. c. 3. Κλεῖτος δὲ, ἀπόπληκτός τις χρηματίζων, ἐπὶ ταφρυῶν βαδίζων ὑμάτων τοὺς δορυφόρους ἐφοπτεύων. *Clitus vero, ſi quando meditatus eras quicquam, inambulans ſtragulis purpureis, admittebat deſiderantes:* & paſſim alibi apud Eundem & alios. *L. BOS* Anim. ad *Lucian.* p. 60.

Ibid. Καταλύσεις . . . τῆς ἀρχῆς] Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quaſi regem, cui ſint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne majeſtas ejus evilecat. *J. G.*

75. Ἐν ὄψει δὲ πάντων] Qui haec aliter aut vertunt aut intelligunt, non ſatis memores videntur Cynicae Sectae inſtitutorum. Adeant itaque *Luciani* libellos *de morte Peregrini*, & *Lapithas*; indeque diſcant, quae alii, conſpectum hominum fugientes, ac ne tum quidem fine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex inſtituto ſuo, & turpiora etiam patraſſe. Adeant & Lactantium III. 15. f. *Nam quid ego de Cynicis*, inquit, *loquar? quibus in propatulo coire cum conjugibus mos fuit?* Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. *Tatian.* & *notas* p. 15.

Plu-

heus tu facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & litteris & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris. EMT. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit. MERC. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis faceſſat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

12. JUP. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum. MERC. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata, ecquis voluptatis cupidus est; quis emit delicatissimum? EMT. Huc veni, & dic

ἀ θαυμάσιον] Θαυμασὸν P. *J.* Va. Θαύμασον Margo *Aldi.*

4. Ἀβρότατον] Τρυφερώτατον, ἁπαλώτατον. *V.*

Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad *Diog. Laërt.* p. 155. E. & apud ipsum Diog. p. 154. B. C. *M. du S.*

76. Ποιήσειν ἄν τις θαρρῶν, πολύ] Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vera sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, *In conspectu vero omnium ea facias, quae te privatim quidem quispiam alius facere ausit.* Sed legendum, Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειν ἄν τις, θαρρῶν πολύ, & reddendum, *In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audaciter fac.* *J. J.*

78. Παλιτάδε ἀμοῦ] Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule *Diog. Laërt.* 156. A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βοὸς πόδα πολύποδα restituit. *Tas.* p. 8. *Athen.* VIII. 5. *Julian. Or.* VI. in. & Plut. *an aqua &c. Sotades* apud Stob. XCVI. *M. du S.*

86. Καὶ ἰδιώτης γ' ἂν ᾖς ὅτου σκυτοδέψης] Non bene expressit *Benedictus: etsi plebejus fueris.* Quid enim? an σκυτοδέψης quisquam est non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane *Bolerus*, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota.* Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor.* *J. G.*

Ibid. Ἰδιώτης] *Si sis imperitus*, non *plebeius*, ut habet Interpres, qui in hac voce saepe offendit. *J. C.*

Ἰδιώτης] De hac voce egerat Cl. *Jens.* in *Lect. Luc.* p. 91. occasione verborum: τίχην βάναυσον, ad *Dial. Deor.* XV. p. 241. pr. hujus edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum clar. *Hemsterh.* ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτης spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego: ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita *rudi*, *indocta*, *impolita*, *inculta*, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur *Hermotimo* p. 614. Item *Aelian.* IV. Ποικιλ. 15. Et XII. 50. ex *Thucyd.* Sic apud Latinos quoque (vid. *Cic.* IV. in Verr. 2.) *intelligenti* & *ingenioso* opponitur *Idiota.* *J. F. R.*

92. Κυπρίς] Sic scribitur etiam apud *Poll.* I, 222. VII, 140. Attice: in N. T. κυπρίς. *E. L.*

98. Κυρηναῖον] Aristippum designat *Cyrenaeum* & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. *M. du S.*

20. Ita-

καὶ λέγε ἄφρ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαί γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν ὦ βέλιστε, μηδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, ἢ γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνθράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀποζεῖ μύρων· ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ ῥοφόρον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μείζων τυγχάνει. ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μὴ αὐληρίδος ὑπὸ ἡδέως ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. τἆλλα δὲ πεμμάτων ὀψημάτων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστὴς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν ἐν Ἀθήναις. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἠνδοκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, παντὶ χόρτῳ ἐρανίζειν τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ὑπτιάσω ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡΜ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μενεῖν.

quae nosti, emam enim te, si frugi fueris. MERC. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga, ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides lingua. EMT. Et quis bene sanus emat corruptum adeo & nequam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet. MERC. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui commissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Caeterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omniao voluptatis magister. Institutus Athenis servivit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemnere omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem. EMT. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis; equidem hilarem adeo vitam emere non possum. MERC. Videtur hic non vendibilis esse & apud nos mansurus, Jupiter.

13. JUP.

a Ἄπρατος] Hanc lectionem tuentur G. P. L. J. & V2. quamvis typorum vitio aberret in ἄπρατος accedit ora AIW. In ceteris Edd. ἄπρακτος.

17. Πεμμάτων * Πλακουντίων. V.

* Πλακούντων] In priori Ed. & C. legebatur πλακεντίων. M. du S.

20. Περὶ Σικελίαν] Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε· nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt *tyranni Siculi*, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platonici*. E. L.

24. Ἐρανίζειν τὴν ἡδονὴν] Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

Et recte quidem ita legi *Suidae* ostenderit: Πέμμασι, πλακοῦντα. T. H.

27. Ἄπρακτος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν] Lege ex Mſ. ut olim conjeceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπραῦλοι καὶ οὗτοι μένουσι· mox ex eodem Mſ. repone, ἅμα γὰρ αὐτὼ πιπρᾶσαι βούλομαι *ambo enim vendere simul volo*: in Edd. βούλεσθον, *volunt*; & statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πυθῶν quod est ἱλαρώτερον quam vulgatum πυθῶν mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πάντα ἡδονὴν αἰμύζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡδονὴν sit *omnes, cujuscunque aetatis*; ut dudum viri docti observarunt: vide *Suidam*, & Glossas *Herodoti* a viro doctissimo *Gothofredo Jungermanno*, meo necessario, olim cum *Herodoto* editas. J. G. G.

Ἄπρατος] Sic praeter Mſ. P. L. & Ed. J. in reliquis mendose legitur ἄπρακτος. M. du S.

31. Ἀβδηρόθεν . . . Ἐφίσου] Abdera patria *Democritii*; Ephesus *Heraclitii*; ambo Dialecto Ionica loquuntur.

13. JUP. Transfire illum in alteram partem jube. Produc alium; quin illos duo ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo. MERC. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, sapientissimos omnium praedico venales. EMT. Quantum, Jupiter, inter se distant, alter ridere non desinit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat perpetuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? Quid rides? DEM. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes & vos ipsi. EMT. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res nostras omnes? DEM. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana omnia, atomorum impetus, imperitia. EMT. Enim vero tu vanus es re vera & imperitus. O insolentiam! ridere non desines.

ΖΕΥΣ. Μετάϛησον ἄλλον πρὸς θάτερα μέρος· ἄγε· μάλλον δὲ τὰ δύο τοῦτο, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπρᾶσθαι βούλομαι. ΕΡΜ. Κατάβηθι εἰς τὸ μέσον. τὰς ἀρίστας βίους πωλῶ· τοὺς σοφωτάτους πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τὸ ἐναντιότατον· ὁ μὲν οὐ λήγει γελῶν, ὁ δέ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπαράπαν. τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελᾷς; ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμεῖς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ πᾶς' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜ. Ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ οὐ αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ οὐ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν.

14. Tu vero, vir bone, quid ploras? multo enim melius credo, te alloqui. HERAC. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacrymis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium: Hoc sane nomine miseror illas & defleo, & praesentia quidem

Σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι μὴ ὀπίκηριον· τὰς δὴ οἰκτείρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι. καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δο-

b Βούλομαι] Edd. βούλεσθον, excepta *F.* pro qua stant G. P. & margo *A1W.* c Πενθεῖν] Sola *F.* πενθῶν quam tamen, etsi suffragentur G. P. & margo *A1W.* secutus non sum. d Κλάεις] Κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur ι subscriptum saepe solet ad latus poni. e ΗΡΑΚ.] Ἡράκλεις *F. A1.* quod vitium in sequentibus Edd. facile sublatum. f Πρήγματα] Πράγματα *F. F. V2. P.* Formam Ionicam *A1.* jam admisit, & in plures Edd. propagavit. *Mw* video notatum in ora libri *Wessel.* e regione hujus versus, credo pro vulgari μή. g Τῷ δὴ] Τὸ, δὴ οἰκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est.

51. Ὀπίκηριον] Ἐπιθανάτιον. *V.* † κὴρ γὰρ ὁ θάνατος. *G.*

† Κὴρ &c.] Accessimus ex *Etymol.* & *Suida.* *T. H.*

tur. *M. du S.*

32. Βούλομαι] Sic iterum MS. Gr. P. & Ed. *F.* Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupiisse vivere? *M. du S.*

36. Ἔοικε πενθεῖν] In MS. *Graevii* pag. 968. pro πενθεῖν legitur πενθῶν, idque ait Vir Cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster; nam rursum eadem hac pagina, Ἀπρακτότερον ἴσως ἢ Ζεῦ, εἶτος ἡμῶν μένειν. & post p. 374. Ἐοίκασι δ' ἔν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν ἐκπλήσειν. *F. F.*

Ibid. Πενθεῖν] Iterum ex Mss. Gr. P. & Ed. *F.* venustius enim est vulgato πενθῶν. Nisi forsan πενθοῦντι scriptum oportuisse censeas. *M. du S.*

44. Ἀπειρίη] Cave hanc vocem cum emptore de *imperitiâ* aut *ignoratione* intellexeris; immensum enim Democrito notat. *Cic.* I. de fin. *infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est*, i. e. Democrito. *M. du S.*

δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας καὶ τὸ ὅλον συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι καὶ ὅτι ἐμπεδον οὐδέν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον, καὶ ὅτι τοῦτο τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω θρυλλούμενα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί δ' ὁ αἰών ἐστι; ΗΡΑ. Παῖς παίζων, πεττεύων, ἀλλαττόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ ἑτος, ἢ γρῖφος [a] συνῆθες; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν σαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε ὢν φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡδέως ὀλοφύρειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ.

magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt, ea demum tristia, exustiones loquor, & universi calamitatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum, sed cinno quasi quodam permista & confusa feruntur, idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia, magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo saeculi lusu permutantia. EMT. Quid igitur est saeculum? HER. Puer ludens, talos jactans, huc illuc vagans. EMT. Homines vero quid? HER. Dii mortales. EMT. Dii vero? HER. Homines immortales. EMT. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim ut Loxias ille Apollo nihil clare dicis. HER. Nihil enim vos curo. EMT. Igitur neque sanus quisquam te emerit. HER. Ego vero plorare jubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores. EMT.

a Σωντιθῆς] Σωντίθης *J. Va. B1. 2.* recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad σωντιθεὶς F. & *A1.* hoc potius habui.

56. * Ἀλλάκως] Ἀντὶ τῆ πᾶς· ἴσι δὲ ϵ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεί τοι ϵ Ἔφεσος Ἰώνων. Ἐφίσι δὲ Ἡράκλειτος. *V.*

Ibid. Κυκεῶνα] Κυκεὼν δὲ πολλῶν βοτανῶν συγκειμένων φαρμακείαν ποιᾶ δηλητήριον, ἀπὸ τῦ † κεχύσθαι κυκεὼν, καὶ κυκεών. *V.*

61. ‡ Διαφερόμενοι] Συνδιαμαχόμενος. *V.*

65. Γρίφους] Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. § λέγεται δὲ ϵ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. *V.*

69. Ἡδέως] ¶ Ἀχμαστικῶς. *G.*

* Ἀλλάκως] Quum in Cod. *V.* scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι] αὐτὶ τῆ πᾶς . . . . Ἰώνων, ἐφ' ἓς καὶ Ἡράκλειτος Ed. A. dedit hunc in modum: τῶ δὴ ὀδύρομαι] &c. Ἐφίσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὴ, non video: reliqua commode sunt correcta: sed interpretationem ad voces praefixas minime pertinere, quis non animadvertat? Admotuit *M. du Soul: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll.* *T. H.*

† Κεχύσθαι] Ex C. supplevi & emendavi. *M. du S.*

Ed. A. ἀπὸ τῆ κεκύσθαι καὶ κυκεών. Non inepte quidem *Matth. Sladus* conjectarat, κυκᾶσθαι· sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. *Etymol.* Κυκεὼν ὁ πόσις· ἀπὸ τῆ χύσθαι χυχεὼν τις ὤν. Συγκυμένων vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκίμενον· nam longius abit συγκικραμένων. Pro πωῖ vidi, ni fallor, in V. πολλ'. *T. H.*

‡ Διαφερόμενοι] In C. erat: συνδιαφ. διαμ. *M. du S.* Jungamus ergo lectionem utramque. Συνδιαφερόμενοι· συνδιαμ. probabile videtur ita scriptum fuisse in antiquo *Luciani* Codice. *T. H.*

§ Λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσμαλικὸς] Pro hisce in C. legitur: ἔθος καὶ τὸν χαλκὸν γρίσπαν φασίν. λεγέσθαι καὶ τὸ δίκτυον. *M. du S.*

Primum ὁ πυσμαλικὸς unde venerit in Ed. A. excogitare nequeo: nam *V.* literis haud obscuris praebet, λεγέται δὲ καὶ τὸ δίκτυον· prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241. v. 55. Γρίφος, ζήτημα, αἴνιγμα δύσκολον, ἔθεν καὶ τὸν χαλκὸν γρίπισμα φασί. ergo menda non vacat illud γρίσπαν· quanquam ea de significatione γρίπισμα· ut tacuerunt *Jo. Meursius* & *Du Cangius*, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis ejus apud Graecos est potestas *turpis lucri* & *rapinarum*. Γρῖφος autem, quo destituuntur *V.* & Ed. A, in capite Scholii praeposuit *M. du Soul.* *T. H.*

¶ Ἀχμαστικῶς] Ἤδη Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἤδη ἀκμάζων· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. *T. H.*

54. Τὰς ἐκπυρώσεις] Heracliti ἐκπύρωσις. *F.G.*

56. Ἀλλάκως] i. e. ἀλλὰ πᾶς. *F.G.*

57. Τέρψις ἀτερπίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφίη, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille similia. *J.B.*

58. Ἄνω] Heracliticam illam Philosophiam imprimis declaravit Hippocrates, cujus hic conf. de Diaeta I, 6. Γίνεσθαι καὶ ἀπολλύσθαι ταυτὸ ξυμμιγνύμενα καὶ διαχωριζόμενα. Ἀεὶ τὰ αὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ κινέεται, καὶ ἄλλοτε ἄλλα γίνεται, καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ γίνεται, καὶ ἀεὶ μεταβάλλει ἐς ἄλληλα. Ἀεὶ τὰ αὐτὰ ἐν τῷ αὐτῷ κινέεται·

EMT. Morbus hujus hominis ab atra bile non procul abeſt ; neque vero alterum eorum emerim equidem. MERC. Neque igitur hi vendi poterunt. JUP. Praedica alium.

15. MERC. Vis Athenienſem illum, loquaculum ? JUP. Ego vero volo. MERC. Huc tu tranſi. Vitam bonam & prudentem praedicamus. Quis emit ſanctiſſimum ? EMT. Dic mihi, quid maxime noſti ? SOCR. Puerorum amator ſum, & doctus artes amatorias. EMT. Quomodo igitur ego emam te ? Paedagogo enim opus habebam pro puero quem pulchrum habeo. SOCR. Ecquis vero aptior me ſit contubernalis pulchri ? Neque enim corporum amator ego, animam pulchram judico. Noli laborare ſi vel ſub eadem veſte

Τουτὶ τὸ καλὸν ὑπ' ἀτόπου μελαγχολίας ἐστὶν, ὦδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ἀνήσομαι. EPM. [b] Ἄπρατοι γ' οὖν μένουσιν. ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν. EPM. Δεῦρο δὴ ἐλθὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ σωφρονοῦντα ἀποκηρύττομεν. τίς ἀνεῖται τὸν ἱεροσύλον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚ. Παιδεραστὴς εἰμὶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἁρμοδιώτερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλὴν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ταὐτὸν ἱματίῳ μοι καλα-

[b] Ἄπρατοι] Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet : contenti fumus ſolius *V2.* ſuffragio ; nam in ceteris omnibus haeret ἄπραυλοι. Et ſic *Gujetus* etiam hic & ſupra emendaverat.

75. Τὸν στωμύλον] Φλύαρον, ματαιολόγον, ἢ ** ἕτερον τὸν λόγον, ἀπατεῶνα. *V.*

** Ἕτερον] Si compares *Etymologum* & *Suidam* in Στόμυλος, ſcribendum eſſe liquet ἑτοῖον cum intellige, qui garrulus per inſidias obſervat, & loquacitate captat alienos ſermones. *T. H.*

modo interpungi debuerint, non ſatis conſtaret. V. *Ariſtot.* Rhet. III. 5. Si plura velis, conſule *Fabr. Bibl. Gr.* 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, niſi quod doctrinam & eruditionem requirunt majorem. De quibus lege, quae *Athenaeus* ſcripſit L. X. & *Caſauboni* obſervationes ad ejusdem libri c. I. *M. du S.*

69. Ἡδέως αἰμάξειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit *Faber* ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπραυλοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις. *J. G.*

Ἡδέως] Alludit ad dictum Heracliti : Ἄξιον Ἐφεσίοις ἥδεσθαι ἀπάγχεσθαι, quod refert *Laertius* IX, 2. & alii. *L. K.*

Ἡδέως] *Suidas* reddit ἀθρόως i. e. *confertim, ſine diſcrimine.* *E L.*

Ἡδέως] Audis μεγαλόφρονα παρ' ἀντιφασῶν ἐ ὑπερόπτην, qualem deſcribit *Diog. Laërt.* IX, 1. *J. M. G.*

73. Ἄπρατοι] Hoc in loco cum caeteris erravit *J.* Edit. neque in Codd. quicquam ſubſidii erat. *M. du S.*

80. Παιδεραστὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis *Athen. Ariſtaen. Ariſtoph.* & alii quos recenſet Clariſſ. praeſes *I. Savar.* ad *Sidon.* Ego ad *Petron.* ubi interpretor illud ſequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert *Joſ. Mercer.* ad *Ariſtaen.* *J. B.*

86. Ἀμέλει] Hic retinere vim ſuam poteſt verbum ἀμέλει, quod alias interjectione, aut adverbio *adeo*, apud Latinos permutandum eſt. *J. M. G.*

Ibid. Κἂν ὑπὸ . . . .] V. *Plat.* in συμπ. 334. *F. G.* Quo loco fuſe hiſtoria quam hic tangit noſter, ab Alcibiade narratur. V. & *Corn. Nep.* VII. Alcib. c. 2. cujus aetate non deerant qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere auſa eſt, tum cum maxime eum inſectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam paſſim tangit noſter. V. Ἰσ. c. 19. & Εὐν. c. 9. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ ταὐτὸν ἱμ.] *Veſticontubernium facere* dixit *Petronius.* *A. V.*

Ibid. Ταὐτὸν] Ταὐτὸν & τοιοῦτον Attici ſaepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. *Ariſtoph.* Plut. 253. ταὐτὸν θύμον. Τὸ θύμον enim neutr. eſſe, vid. Scholiaſt. h. l. Idem v. 898.

Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπίχεται τριβώνιον.

Et *Pauſan.* p. 281. τοῦτον πίλον. Plura *Mattaire* de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres latinus. L. IX. c. 8. p. 1122. ταὐτὸν maſcul. gen. vertit ; verum cum

καλακέων), ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπὲρ ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ καλακείμενον.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα, ἢ τὴν πλάτανον ὕτω ταῦτ' ἔχειν. ΑΓΟ. [a] Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ὁ Αἰγύπτιος ὅσος· ἢ τὸν ἐν Σαιρίῳ Σείριον, ἢ τὸν ἐκεῖ τοῖς κάτω Κέρβερον.

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, ἢ νόμοις νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩΚ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, πάντι δὲ μετεῖναι τῶν βουλομένων γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνηρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩΚ. Νὴ Δία, ἢ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ

mecum pernoctarint, audias dicentes, nulla se injuria a me affectos. EMT. Supra fidem sunt quae dicis: amatorem ultra animum nihil nugarum tentare, idque ubi plena ejus rei sit facultas sub eadem veste jacenti.

16. SOCR. At ego canem tibi juro & platanum, haec ita se habere. EMT. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii. SOCR. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in Cœlo Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

17. EMT. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis? SOCR. Civitatem incolo quam ipse mihi formavi, republica utor nova, & meas ipse mihi leges fero. EMT. Unum velim audire decretorum tuorum. SOCR. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui. Placet, nullam earum uniuscujusquam esse, sed in partem nuptiarum venire quisquis voluerit. EMT. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges? SOCR. Ita per Jovem, & omnem simpliciter circa talia minu-

a. Ἡράκλεις] Ἡράκλης *F.*

92. Ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυν ὅρκος ἐστὶν ὁ κατὰ κυνός, ἢ χυτρᾶς, ἢ πλατάνου, ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. * Οἷς μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων, ἔπειτα χήν· Διὸς δὲ οὐ σιγάν. Κρατῖνος Χείρωσι. Τοιοῦτοι δ' οἱ Σαμράκιοι ὅρκοι. *V. G.*

* Οἷς μίγιστος] Sunt duo versus ex *Cratini* Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χήν, Διὸς δὲ σιγάν.
Queis jusjurandum maximum in re qualibet
Canis est, & anser; nato Deo non nuncupant. *J. C.*

Ego scripturam C. expressi Grotianae haud inferiorem, nisi quod ἐν ante λόγῳ deest. *M. du S.*

Ponam Ed. A. lectionem: ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος (*V.* Ῥαδαμάνθιος, ὅρκος· ἔστι (*V.* ὅρκος ἔστι.) ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χυτρᾶς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτος, οἷς μίγιστος ὅρκος (*V.* ὅρκος & statim ὁρκοι) ἅπασι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὴν, Κρατῖνος Χείρωσι. (in *V.* Χ'οι σι) τοιοῦτοι (hic καὶ *V.* inferit) οἱ Σαμράκιοι ὅρκοι. Quae *Solanus* ex C. addidit atque emendavit, *Suidas* in Ῥαδαμάνθυος ὅρκος itidem habet, nisi quod Διὸς δὲ σιγάν. Cratini nomen in eodem proverbio verbibus *omissis* dedit *Zenobius*; *Apostolius* neglecto Comici nomine versuum partem. Pro Χείρωσι vero scribendum fuit Χείρωνι· quod recte a *Jungermanno* observatum ad *Poll.* X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula depromto apud *Hephaest.* p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῦσι, Ἀρχίλοχοι Κλεοβουλίνῃ. Virorum maximus, ut binos versus expleret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάν, vel potius σιγᾶν; hunc in modum constitui debent.

Οἷς ἦν μίγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων
Ἔπειτα χήν· Διὸς δ' ἰσχύειν ——

Atque ita fere *Kusterus* ad *Suidam*. De Cerbero ridiculum est *Scholiastae* commentum. *T. H.*

ex MS. in notis adferatur σὺν, id potius ibi in textum recipiendum crederem. *J. F. R.*

92. Κύνα πλάτανον]. Per canem & anserem dejerasse, auctor est *Lactantius* III, 20. Vid. *Plat.* 102. 8. C. G. & 36. 2. *Suid. Aelian. Cic. Quintil* III. *Aristoph.* Avibus. Thespesion. ad Apollonium Thyanens. apud

nutam illam diligentiam. EMT. De pueris vero aetate & forma florentibus quid ſtatuis? SOCR. Et hi erunt praemium fortiſſimis, qui amore illorum potiantur, quoties ſplendidum & audax facinus ediderint.

18. EMT. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput eſt? SOCR. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terreſtria, coelum, mare: horum omnium, imagines quaedam, viſum effugientes, ſtant extra hoc univerſum. EMT. Ubi ſtant igitur? SOCR. Nusquam, ſi enim in loco aliquo eſſent, plane non eſſent. EMT. Non video ea quae narras exempla. SOCR. Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem oculo. At ego omnium video imagines, & te quemdam alium corporis oculos fugientem, & me, & prorſus duplicia omnia. EMT. Ergo emendus es, ita ſapiens & viſu ita acuto praeditus. Age videam, quid pro illo a me exigis? MERC. Dabis talenta duo. EMT. Emi quanti dicis. Pecuniam vero deinde ſolvam.

τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ σὺ τὴν ὥρα παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩΚ. Καὶ ὅτοις ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοσοφίας. τὸ δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩΚ. Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ [b] τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τὰ ἐπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τοῦ ὅλου. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; ΣΩΚ. [c] Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐχ ὁρῶ ταῦθ', ἃ σὺ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τὴν ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, καὶμὲ [d] ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ἀνητέον εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ. ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσου φῄς. ταργύριον μέν τοι ἐς αὖθις κἀλαβαλῶ.

ΕΡΜ.

b Τῶν ὄντων] Τούτων F. c Οὐδαμοῦ] Conſentiunt omnes Edd. praeter P. in qua ὑδαμοῦς quod unde ſumtum ſit, ignoro. d Ἄλλον] Ita legitur in G. P. L. Va. P. Edd. reliquae perperam habent ἄλλου.

apud Philoſtr. p. 257. Ἐγώτό τις, ἔφη, Σωκράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρ οὔτε ἡμεῖς, γέρων, ὃς τὴν κύπρα, καὶ τὴν πλάτανον, θεούς τε ἡγεῖτο ὃ ὤμνυ. οὐκ ἀνόητος, ἔφην (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφὸς· ὤμνυ γοῦν ταῦτα, οὐχ' ὡς θεούς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὄμνυ. Ubi Doct. interpres obſervat Suidam v. κύπρα ὀμνῦναι, & Heſychium v. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος, iisque graviorem auctorem *Porphyrium* L. III. de abſtinentia §. 16. narrare Rhadamanthum legem tuliſſe, ut *per anſerem* aliaque ejus generis juramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Addereque diſerte Porphyrium, Rhadamanti imitatione hoc feciſſe Socratem. Vide noſtrum iterum Ἰκαρ. c. 9. *M. du S.*

99. Οἰκῶ μέ] Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aeque, vel potius etiam in Platonem dicta videri poſſunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et poteſt aliquis putare vitioſe, & per aliquam ſuperioris temporis injuriam exciditſe Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui ſequitur, libello graviter adeo ſuas injurias, hic illatas ſibi, perſequatur. Verum enim vero, cui ratio ſcriptorum Platonis nota eſt, in quibus ſuam ille ſententiam & ea nominatim, quae hic perſtringit Lucianus, ſub Socratis nomine conſuevit proponere: unam hac in re eſſe Socratis & Platonis perſonam, unam illatam ſimul ambobus injutiam, facile intelliget. Itaque paſſim laudant Socratem, qui Platonis ſententiam commemorant, qua de re Fabr. B. G. 2, 22. p. 826. ſeq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13. non ipſum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; ſed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & ſana omnia puto. *J. M. G.*

21. Οὐκ ἂν εἶεν] Nimirum ſunt ea tantum, quae manent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac deinde ideae, quae nimirum in & cum ipſo Deo ab omni aeternitate fuerunt, ſunt, eruntque. *J. M. G.*

25. Κἀμὲ ἄλλον] Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον ſic omnino legendum: perperam, κἀμὲ ἄλλου in editis. *J. G. G.*

Ibid. Ἄλλον] Ex Mſſ. Gr. P. L. & P. Edit. *M. du S.*

Ἄλλον] Cum in Edit. *Benedicti* etiam legeretur ἄλλου, *F. Guiet.* jam monuit legendum ἄλλον. *J. F. R.*

ΕΡΜ. Τί ὂν σοι τὄνομα; ΑΓΟ. Δίων Συρακόσιος. ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν γελωτοποιοῦ ἐκείνου μαθητὴς, καὶ μεθύοντος, ὃς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτός, παρόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει· τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡΜ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε· τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰχάδας.

19. MERC. Quod tibi nomen? EMT. Dio Syracuſanus. MERC. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te jam Epicureum voco. Quis hunc emet? Eſt quidem ridentis illius diſcipulus, & ebrii alterius, quos paullo ante praeconio vendebamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus magis eſt impius. Caeterum ſuavis eſt, & gulae amicus. EMT. Quod pretium? MERC. Duae minae. EMT. En tibi illas. Hoc vero fac ut ſciam, quibus gaudet cibis? MERC. Dulcibus veſcitur & mellis ſaporem habentibus, maxime ficubus. EMT.

38. Λιχνείᾳ] * Λαιμαργίᾳ. *V.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω] Ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν ὥσπερ ἀφειλῶς † λόγου προάγοντες ἐπὶ συγκρίτου τί βουλομένου τῇ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον † δηλοῦντες. *V.*

41. Τὰ γλυκέα] Τὰς ἰχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προσθέλετο λέγ· τὸ γλυκὺ ἢ τὸ ἡδύ, αὐστηρόφωνος τὸ λεῖον ἢ ἡδονῆς ἢ τὸ πρωτικής. *G.*

* Λαιμαργία] In *V.* ſcriptum λαμαργία. *T. H.*

† Δηλοῦντες] Multa hic emendavi & ſupplevi, ſed nondum omnia: nam quid eſt illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀορίστῳ τοῦ ὀνόματος συγκρίτου ὥσπερ οἱ παλαιοὶ ἐώθασι λέγειν. G. *M. du S.*

In *V.* & Ed. A. fuit; τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. . . . . λοῦντες· cetera conveniunt. Quid ſibi velit haud obſcurum eſt: ſtructura tamen orationis non ſatis conſtat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τοῦ συγκρίτου τί, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες· niſi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ συγκρίτου τί βουλόμενοι, τῇ ἀορίστῳ δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφειλῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo *Scholiaſtes* uſus eſt ad Δὶς Κάτων· ubi de τὸ δεῖνα. *T. H.*

31. Δίων Σ . . .] Socratem hic a Dione emptum fingit, propter Dionis ſummum erga Platonem ſtudium, de quo conſule *C. Nep.* in Dione. Viginti minis autem revera vaeniiſſe in Sicilia Platonem, tradit *Diod. Sic.* XV. p. 461. Συρ— antea mendoſe hic legebatur. Cæterum quanquam Socratis perſona in Codd. impreſſ. legatur, omnia propemodum Platonem tangunt. *M. du S.*

34. Γελωτοποιοῦ . . μαθητὴς] Ideo Democriti diſcipulus dicitur; quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Ariſtippi autem, quia de *voluptate* idem uterque multis ſenſiſſe viſus eſt. *Diog. Laërt.* p. 268. A. Veteres adducit aſſerentes, τὸν Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἰδίᾳ λέγειν. *M. du S.*

35. Μεθύοντος] Intellige *Ariſtipp.* *F. G.*

40. Τὸ δεῖνα δὲ] Hanc vel ſimilem ſententiam hic poſtulari video. verba τὸ δεῖνα δὲ quid ſibi velint, nondum plane adſequor. An τόδ' ἐπὶ ὅπως ἴδω, *hoc dic ut ſciam?* *J. M. G.*

42. Τὰς ἰχάδας] Ἰχάδας ἢ παλάθας τῶν καρυκῶν ἢ τὰ γλυκέα ἢ μελιτώδη potiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *J. B.*

44. Παλάθας τῶν καρυκῶν] *Emam enim illi maſſas caryearum.* Sic vertit interpres; male. Nam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum e Caria.* Nam & παλάθη, teſte *Euſtathio*, eſt τῶν καρικῶν ἐπιπόθησις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficubus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται ἢ μάλιστα τὰς ἰχάδας, *dulcibus veſcitur, & praecipue ficubus aridis*: & infra in Reviviſcentibus παλαίθων ἰχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex *M.* Craſſi hiſtoria apud *Ciceronem* lib. 7. de Divinatione: *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunas has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus a Chelidoniis inſulis non longe a Cariae littore ſic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viliori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda, quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide *Athenaeum* lib. 3. cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed haec credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. *J. P. a G.*

45. Τὸν σὸν χοῦν κουρίαν ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe; dico poſtea. Angl. *ὁ χοῦν κουρίαν σε.* *J. B.*

Ibid. Κουρίαν] Ita poſtulat ſenſus; nec deeſt auctoritas. Sic enim in Angl. teſte *Bourdelotio* legitur. Sic etiam P. & L. & ſic citatur in Conſt. Lexico. Praeterea ſic etiam legitur in Δραπ. c. 27. ὑπόχρεω, ὁ χρῆ κουρίαν, ὁ γενίῳ βαθύ. Reliqui libri omnes hic κουρίμει,

EMT. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maſſas caricarum.

20. JUP. Alium voca; illum ad cutem raſum, triſtem illum de porticu. MERC. Bene mones, videntur ſane multi eum expectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipſam virtutem vendo, vitam perfectiſſimam: quis omnia ſolus ſcire cupit? EMT. Quorſum illud dicis? MERC. Nempe ſolus hic ſapiens, ſolus pulcher, ſolus juſtus, fortis, rex, rhetor,

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ πολλάβας τ̃ καρικῶν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τ̀ ὸν χρῷ [a] κυρίαν ἐκεῖνον, τ̀ σκυθρωπὸν, τ̀ ἀπὸ τ̃ στοᾶς. ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἐοίκασι δ' εἶν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τ̃ περὶ τ̀ ἀγορὰν ἀπηλθότων· αὐτὴν τ̀ ἀρετὴν πωλῶ, τ̀ βίον τ̀ τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡΜ. Ὅτι μόνος ὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλού-

[a] Κυρίαν] Sic A. P. L. & ex Edd. V2. S. Quod in ceteris extat κουρίας legitimae ſtructurae adverſatur: error emendatus in AIW.

44. Πολλάβας τ̃ Καρικῶν] Ὡς τ̃ Κῶ λιμφόρους πολλάβη δὲ ἰσι σφαῖρα ‡ ὀπσγκὸς σύκων συμπιπλομένη. G.

47. Πολύ τι πλῆθος] Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων § σημαινόμενος παρεγένοντο ἐπὶ τ̃ ἀγορᾶς, ὅπου τ̃ ἐπιδείξεως χάριν παρίσι Χρύσιππος, λίθ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τ̀ν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

‡ Ἀποσγκὸς] [Haec qui ante me deſcripſit non potuiſſe ſa aſſequi legendo in exemplari dixit. Scrimg.] G. Quid ſub ἀποσγκὸς lateat, neſcio: ſed συμπιπλομένη legendum eſt pro ultima ſcholii voce. M. du S.

Primum ab initio ſuppleri debet: Ὡς τ̃ς Κῶ διαφέρης ἰχώρης vel φορᾶς. Aptius ad rationem nominis explicandam ſcripſiſſet τ̃ς Καρίας· quanquam nec inſula Cos adverſum Cariam ſita hoc fructus arbutei genere, eoque praeſtantiſſimo, fuerit deſtituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxime praecedentis corruptam emendat; quaſia ſunt in Heſychio permulta. Ea de cauſa refingendum eſſe liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπιπλομένη. Πελλάβη Grammatici exponere ſolent ὑποπόδιον, vel ὑποβλητὸν ὑφ' ἓν σύκων· opportunus eſt Athenaei locus apud Athenaeum XI. p. 500. D. (τὸ ἁρμάδι) σὺν τοῖς φίλοις δίσκοις συντιθέασιν εἰς πελλάβης Συμπλέγματος τρόπον πελλίζοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficias pro συμπιπλομένη ſcribi non abſurde poſſe συμπλατόμενη. T. H.

§ Σημαινόμενος] Haec mutila omnino in Coll. legebantur. Ex ingenio multa ſupplevimus, ſed σημαινόμενος reliquimus, ſub quo haud dubie alia vox latet, ut ἀναγόμενος, vel ſimile quid. M. du S.

Nihil obſtat, quo minus conſervari poſſit σημαινόμενος, quod expono coacti, congregati velut ſigno dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab uſu Chriſtianorum, qui κρούονται & σημαίνονται, quando tabulis ligneis ferreiſve pulſatis ad Eccleſiam convocantur. Luciani verba perverſiſſime cepit ineptus Enarrator. T. H.

ρίας, mendoſe. Sed jam ad rem ipſam; qui factum eſt, inquies, ut qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recuſarint? Verbo dicam; quia mulierecularum hoc eſſe putabant comam promittere, in eoque cum graviſſimis omnium ordinum viris ſentiebant; in eo diverſi, quod cum caeteri brevi quidem coma, ſed elegantí uterentur, Stoici forcipe, cute tenus, ovium in modum caput tonderent. Cujus inſtituti ratio aut ſuperbiae eorum imputari debet, quo ſe a caeteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione diſtinguerent; aut gravitati, ne cultu iſto ſibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut erraſſe eos facile conceſſerim, ita nec noſtros mores hodiernos defendere ſuſtineo, apud quos coma aſcititia vulgo nunc toti cooperti viri vel foeminas ipſa hac in parte luxu anteeunt. Caſaubonus aliter rem intelligit, quem ſi lubet, conſule ad *Theophr.* Char. p. 240. „ ὁ χρῶ κουρίας non eſt curioſe caput detonſus, uti „ nos hodie in barba radenda multi ſumus. abhorrent „ haec a Cynicorum ingenio qui procul dubio, for„ cipe & craſſa Minerva capillos tondebant, non no„ vacula radebant". Vid. omnino *Demon.* c. 27. & quae illic annotata extant. Theophraſtus π. μικρολογίας. Avaros ait iſtos eſſe ὁ χρῶ κειρομένους. p. 34. Idem, ſiquidem genuinus eſt ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας. p. 70. C. de viro optimatium partes ſectante dicit, eum μίσθωι κουρᾶν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ὁ χρῶ κουρίας τε ἐ ἀπαλλαπίσους ἰφύλαξτο, ἠ ἀχίτωνας ἐ ἀνυποδήτους. *Diog. Laërt.* 145. B. *Hor.* Epiſt. 18. I. v. 6. aſperitatis agreſtis eſſe ait *tonſam cutem*. Adde his omnibus & noſtrum de re ipſa & phraſi Ἀνάχ. c. 46. & Διογ. c. 20. M. du S.

47. Πολύ τι πλῆθος] Unde haec tanta in foro exſpectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante ſcripta meminerint. M. du S.

πλούσιος, νομοθέτης, ἢ [a] τἆλλα; ὁπόσα ἐστίν. [b] ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γαθὲ, ἢ μάγειρος μόνος; ἢ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, ἢ τὰ τοιαῦτα. ΕΡΜ. Ἔοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ γαθὲ, ἢ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, ἢ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθη πιπρασκόμενος ἢ δεῦλος ὤν; ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. εἰ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω [c] ἢ λέγεις. ΧΡΥΣ. Τί φῄς; εἰ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ὄντι προηγμένα, τὰ δ' ἐμπαλιν ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νὴ μανθάνω. ΧΡΥΣ. Εἰκότως. εἰ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς

dives, legislator, & quotquot sunt reliqua, EMT. Ergo bone vir, coquus etiam bonus & medius fidius cerdo, & faber, & id genus. MERC. Sic videtur.

21. EMT. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse? CHRYS. Nequaquam; haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit. EMT. Non intelligo quid dicas. CHRYS. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia rejectanea. EMT. Ne nunc quidem intelligo. CHRYS. Nec mirum, qui non adsuetus sis nostris nominibus, neque

a Τἆλλα] Ita P. τ' ἄλλα F. pleraque τἄλλα. b ΑΓΟ.] Quum F. A1. & S. ingererent: Ἑρμῆς, Ἀγοραίου persona reposita fuit in J. V2. P. quibuscum facit L. & margo A1W. Plura variat B2. hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. ἢ νὴ Δία γε σε. tum Ἀγο. ἔοικεν. ἐλθὲ ὦ γαθὲ &c. c Ἦ] Ὃ, τι ἢ A.P.L. Margo A1W. nihil mutandum: illud ἤ *Platoni* non infrequens.

55. ΑΓΟ.] Sic legendum pro ΕΡ. etiam monuit *Gujet.*

62. Ἐφ' ἡμῖν] Ἐφ' ἡμῖν μὲ ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἔκκλισις, licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, ἢ ὅσα σ' τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: ἢ ὅρα περὶ αἰσθήσεως ἢ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. *G.*

Ἐφ' ἡμῖν] Satis intelligit, quid hic illudat *Lucianus*, qui legit *Epicteti* Enchiridion. *E.L.*

63. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε] Interpres: indifferentia esse solent. Verte, *indifferentia sunt*: nam ea est vis loquutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus loquutionibus aeque παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. *J.C.*

64. Μανθάνω ἢ λέγεις] Angl. ὅτι ἢ λεγ. sic idem Cod. pro ὁπο'ων ἢ ὁπόσων habet ὁποία ἢ ὁπόσα. *J.B.*

65. Τὰ μὲν ὄντι προηγμένα] Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα *Cicero* vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur *rejecta*, quae nulla aestimatione digna sint: vide *Lipsii* manuductionem ad Stoicam Philosophiam II, 23. *J.G.G.*

Ibid. Προηγμένα] Vid. *Diog. Laërt.* in Zenone p. 189. B. unde disces haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis anteponendae. *M. du S.*

Προηγμένα] *Cic.* de finibus III. 4. *Proëgmena* & *apoproëgmena* non minus ferenda esse ait quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *rejecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV. 26. Nempe *valere*, *locupletem esse*, *non dolere*, bona *non dicit Stoicus*, *sed dicit graece* προηγμένα, *Latine autem* producta: *sed* praeposita *aut* praecipua *tolerabilius & mollius*. *Illa autem*, *egestatem*, *morbum*, *dolorem*, *non appellat* mala, *sed si libet* rejectanea. *Itaque illa non dicis se* expetere, *sed* legere; *nec* optare, *sed* sumere; *contraria autem non* fugere, *sed quasi* secernere. *J.M.G.*

Προηγμένα] In marg. Edit. *Paris.* additum erat: προηγμένα & ἀποπροηγμένα *Cicero producta & praecipua* vertit. vid. 3. *de fin. bon.* Sed addamus verba ejus, quae reperiuntur c. 16. libri dicti. „ Ut enim, in„ quit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi *pro*„ *ductum* esse ad dignitatem (id enim est προηγμένον) „ sed eos qui in aliquo honore sint, quorum ordo „ proxume accedit ut secundus sit ad regium princi„ patum: sic in vita, non ea, quae primario loco „ sunt, sed ea quae secundum locum obtinent, „ προηγμένα, id est *producta* nominentur — vel *pro*„ *mota* & *remota*, vel — *praeposita* & *praecipua*, & „ illa *rejecta* &c. *J.F.R.*

68. Καταληπτικὴν φ.] Stoici phantasiam partiebantur in καταληπτικὴν & ἀκατάληπτον. Vide Academica *Petri Valentiae*. *A.V.*

Καταληπτικὴν] Vid. *Diog. Laërt.* 175. B. & 177. A. *M. du S.*

Καταλήπτικ.] Vid. etiam *Cic.* III. de Fin. c. 4. ubi *proëgmenis* etiam latinis adsumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5. med. ubi καταλήψεις exponit, *rerum cognitiones & comprehensiones* ac *perceptiones*, ut *Davis.* ib. pluribus ejusd. Cic. testimoniis docet. *J.F.R.*

71. Σύμπαντα] Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici ἀξιώματα, ἢ συμπάντα,

i. e.

que facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed ſtudioſus, qui rationalem inſpectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam ſymbama & paraſymbama, (*Accidens & Praeteraccidens.*) qualibus & quantis rebus inter ſe differant. EMT. Per Philoſophiam, ne invideas mihi vel hoc dicere, quid rei ſymbama ſit, & quid Paraſymbama. Neſcio enim quomodo feriit aures ipſe numerus horum nominum, & *concinnitas*. CHRYS. Nulla vero eſt invidia, ſi quis enim, claudus cum ſit, illo ipſo claudo pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviſo accipiat, ille habuit ſymbama claudicationem, vulnus autem illud, ut paraſymbama, inſuper nactus eſt.

ἡμετέροις ὀνόμασιν, ἐδὲ καλαληπλικὴν φαινασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπεδαῖος ὁ τ λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ἐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ κ σύμβαμα, κ παρασύμβαμα, [d] ὁποίων κ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τ φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, κ τί παρασύμβαμα. κ γὰρ δὴ οἶδ' ὅπως ἐπλήγη ὑπὸ τ ῥυθμὸς τ ὀνομάτων. ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἐδείς φθόνος. ἂν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπλαίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πως σύμβαμα τ χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ.

[d] Ὁποίων ὁπόσων] Conſpirant Edd. Ὁποῖα ὁπόσα A. P. ὁποῖον κ ὁπόσον L. ὁποῖα ὁποσὸν Margo *Alw.*

79. Σύμβαμα] Ἀλλ' ἐπιτριβείης, ὦ κατάρατε, πάντα γελοίως ὑπὸ τ γλῶτταν τρέφων, κ τὰ σοφὰ πάντα τοῖς παιγνιώδεσι παραβάλλων. Τῶν διαλεκτικῶν δή τ μὲ ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ ὀνόματος ῥήματός * αὐτοτελῶν συντιθεμένας εἰς ἀποφαντικοῦ λόγου γένεσιν, οἷς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, κ ὑποκειμένου μὲ λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τ ὀνομάτων χρείαν ἀπτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ Στωϊκοὶ ἀθελακριβεῖς ὄντες, κ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲ αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτοὶ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγόρημα· συμβέβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν τῷ Σωκράτει· τὴν δὲ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλά τινων ἐνδιᾶ, οἷον Σωκράτει μειραμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτει μέλει, ταῦτα ἐν ὀνόμασιν, τὴν μὲ Σωκράτει μειραμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, κἂν αὐτοτελὲς ᾖ, αὐτοὶ παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι ἢ κατηγορήματι τὴν δὲ, Σωκράτης φιλεῖ, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθεῖαν ἐληφθη ὑποκείμενος, ἀλλ' ἔν ἐπεὶ † μὴ ῥῆμα· τὸ δὲ, Σωκράτει μέλει, ἔλαττον λέγουσιν ἢ κατηγόρημα, ὅτι τῇ πλαγίᾳ πτώσει ὁ ὑποκείμενος ἐνδεὴς ἡ πρότασις ἔχουσι λείπει γὰρ τὸ, τίνος μέλει. Οὕτω μὲ ἔν ἔτας. Ὁ μέντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τ σοφῶν ἐπὶ τὸ γελοιότατον μεταφέρων. G.

* Αὐτοτελῶν] Lege potius αὐτοτελῆς, & mox τι τῶν ὀνομάτων χρ. αὐτοτελῶν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα· tum prope finem, Οὕτω (Stoici) μὲν ἔν ἔτας. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc obſervationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas ſuſceperat, ſatis eſſet peritus, ſcriptum fuiſſe putem. Vid. *Menag.* ad *Diogen. L.* VII. 64. *T. H.*

† Μὴ ῥῆμα] Corrupta haec. Pro τῇ lege τῇ πλ. πτ. *M. du S.*

i. e. *dignitates*, vel *congruitates* vocabant: ut, *ego Priſcianus ſcribo, Apollonius ambulat.* Illae vero, quibus tranſitiones ab alia ad aliam fiunt perſonam, in quibus neceſſe eſt cum nominativo etiam obliquum aliquem caſum proferri, παρασυμβάματα dicebant: hoc eſt minus quam congruitates, ut, *Cicero patriam ſervat.* Ammonius: ἂν μὲ ἔν ὀνόματός τι κατηγορηθὲν, λέγειν πωῒ, κατηγόρημα, κ σύμβαμα παρ' αὐτοῖς (Stoicis) ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατῶ· οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἂν δὲ πτώσεις παρασύμβαμα ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβάματι, κ ὂν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μειραμίλει· οἷον, Σωκράτει μειραμίλει. *J. Br.*

Σύμβαμα] Vid. *Burſ.* dial. Cic. F. G.

Σύμβαμα] Priorem vocem ſecundum Stoicorum mentem *Diog. Laërt.* enarrat in Zen. vita jam laudata, p. 179. C. D. Noſter etiam mox, ſed jocoſe. V. *Cogn.* 128. & *Suid.* *M. du S.*

Ibid. Ὁποίων ὁπόσων] Ὁποῖον ὁπόσον. F. G.

Ὁποῖον ὁπόσον] L. quod magis arridet quam ὁποῖα κ ὁπόσα. A. & P. In Edd. ὁποίων ὁπόσων. *M. du S.*

80. Παρασύμβαμα] Ludit feſtivus ſcurra in detorquenda ſignificatione vocum, quae ad Grammaticam vel Dialecticam pertinent, quam diſcas optime ex Apollonio Synt. lib. 1. p. 36, 14. & lib. 3. p. 295. Verbo, σύμβαμα eſt praedicatum caſui recto additum, ut in hac propoſitione, Τρύφων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum caſui obliquo additum, ut in hac, μειραμίλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα *congruitatem* notat, quomodo vertit & jam Priſcianus L. 13. p. 1118. de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea aliquantum recedit. Verum

ΑΓΟ. Ὦ τῆς ἀγχινοίας· τίδ' ἄλλο μάλιστα φὴς εἰδέναι; ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, ἢν ἀποφράττω, ἢν σιωπᾷν ποιῶ, Φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις. ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡΥΣ. Τοῦτον ἂν πως κροκόδιλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρών, κἀτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνῆται αὐτό, ἂν εἴπῃς ἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τοῦ ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Διὸς ἀποκριτάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥΣ. Θάρρει καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥΣ. Τὸν Θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ὃν πᾶσι τοῖς Ἡλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

22. EMT. Hem solertiam! Quid vero amplius te nosse ais? CHRYS. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno injecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus. EMT. Inexpugnabilem mihi & violentum narras. CHRYS. Attende igitur. Estne tibi puer? EMT. Quid tum? CHRYS. Si hunc forte Crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dices illum decrevisse? EMT. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Jovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret. CHRYS. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora? EMT. Quaenam? CHRYS. Metentem syllogismum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum. EMT. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras? CHRYS.

86. Φιμὸν] Τὸν δυσμὸν καὶ χαλινόν. V.

3. Ἠλέκτραν λέγεις ἢ τὸν ἐγκεκαλυμμένον] Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G.

Lucianus ad verbum σύμβαμα vocat *accidens*, & παρασύμβαμα *novum accidens*, quod supervenit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat. Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix quidem explicari, quod συμβαίνειν tum *una ire*, *congruere*, significat, tum *accidere* & *contingere*. *J. M. G.*

83. Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus supra diximus. Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, & alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit, de quibus *Laërt.* in Zen. *Fab.* c. 10. lib. 1. *Themist.* Orat. 14. Ipse hoc Dial. *J. B.*

91. Κροκόδιλος . .] Hinc κροκοδιλίτης λόγος Aphtonio. *Crocodilinam* vocat Quintil. I. 10. nos supra diximus ad v. Δ. I. *M. du S.*

2. Θερίζοντα] Sophismatis hujus meminerunt & alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam, exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum *Menagius*, unde quid sit θερίζων sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem conjicere, quid θερίζων fuerit; non autem diserte docemur. Vid. *Menag.* not. ad *Diog. Laërt.* p. 161. A. & Ammonium ipsum p. m. 108. a. Hujus solutionem nummis CC. emisse Zenonem, memoriae prodidit *Diog. Laërt.* 170. CD. Vid. etiam eundem 174. E. *Plut.* de fato, sub fin. *M. du S.*

3. Κυριεύοντα] Hujus, dum alia multa recenset *Diog. Laërt.* oblitus videtur, p. 60. A. & 174. E. Et noster infra, c. 25. Nec quid sit, conjectura adsequi possum; nisi quis forsan κρατοῦν vel κρατοῦντα reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicujus Codicis auctoritas. *M. du S.*

Ibid. Ἠλέκτραν] Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia ejusdem farinae videre qui volet, adeat *Diog. Laërt.* in Euclide, p. 60. A. 174. E. 183. F. ψευδόμενος ἀληθεύουσαν Ἠλέκτρα ἐγκεκαλυμμένῳ, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός. & apud Plut. l. c. ἀργός. quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. *Cresol.* AG. X. 70. *M. du S.*

4. Ἐγκεκαλυμμένον] Auctor hujus Cronus Diodorus,

CHRYS. Electram intelligo nobiliſſimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit ſimul & non novit. Adſtante enim apud illam Oreſte nondum agnito, novit illa quidem, Oreſtem eſſe fratrem ſuum, huncce hominem vero eſſe Oreſtem ignorat. Opertum autem illum admirabilem ſermonem jam ſtatim audies. Etenim reſponde mihi, Patrem tuum noſti? EMT. Sane quam. CHRYS. Quid igitur, ſi quempiam hominem opertum adſtare jubeam, teque interrogem, hunccine noſti? Quid dices? EMT. Scilicet me non noſſe.

23. CHRYS. Verum enim vero ille ipſe erat pater tuus. Hunc igitur ſi non noviſti, manifeſtum eſt, patrem tuum te non noſſe. EMT. At ego retecto illo verum ſciam. Attamen quis tibi finis ſapientiae, aut quid facies cum ad faſtigium virtutis delatus fueris? CHRYS. In primis naturae morabor, divitias dico, ſanitatem, & ſimilia. Opus vero eſt multa ante laborare, libris minute ſcriptis adhibere faciem, commentarios congerere, ſoloeciſmis impleri, abſurdisque vocibus: &

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸ δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀπόκριναί μοι, τὸν πατέρα οἶδας τὸν σαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἂν σοι προστάξας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶδα, τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὔμενοῦν· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' ἦν τί σοι τὸ σοφίας [a] τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίειαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις [b] ἀναθησομένῳ τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημά-

a Τὸ τέλος] Deeſt in F. ſola. Ad oram *AIW.* notatum invenio, τότε, quod non ſatis adſequor quo pertineat. b Παραθήσομαι] Παρατιθῶτα Margo *AIW.*

9. Ἀγνῶτος] Ἀγνώσου. *V.*

rus, teſte *Diog. Laërt.* p. 60. f. meminit & alibi, ut 174. E. & 212. BC. ubi librum a Chryſippo de eo ſcriptum tradit. Hinc credo ductum nomen Fabulae *Anthippi*, quam memorat *Athen.* 403. E. ἐγκαλυπτόμενος. *M. du S.*

23. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν] Notaverat Cl. *Hemſterh.* ad marg. Ed. *Graev.* Daviſ. ad Cic. Tuſc. Diſp. L. V. p. 365. Ed. 2. ſunt autem verba Ciceronis, quae ad illuſtrandum Lucian. faciunt: *Nihil bonum, niſi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, niſi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui*, &c. Ubi *Daviſ.* pluribus demonſtrat, per *prima naturae* ſignificari *ſanam mentem, valetudinem proſperam & ſi qua ſimilia.* *J. F. R.*

27. Ὄψιν] Non vult puto ſimpliciter admoveri oculos, ſed propter litterarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. *J. M. G.*

28. Σολοικισμοῖς] Σόλοικον, non σολοικισμὸν, diciſſe veteres teſtatur *Gellius* V. c. 20. *AE. M.*

Σολοικισμοῖς ἐμπιπλάμενον] Quod nimirum Stoici exiſtimarent, ſoloecas loquutiones philoſopho minime eſſe refugiendas. *Plutarchus* de Stoicorum repugnantiis T. II. p. 1047. de Chryſippo verba faciens, poſtquam oſtendit, Chryſippum Rhetorica ornamenta laudaſſe, & accurate eſſe perſequutum, Οὕτω δή τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα δὲ πίπτων γινόμενος πάλιν εἰς τὰ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῶν φαινόντων συγγράφων ὑπισχνεῖται, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα περιτίον τῷ βελτίονι ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεις καὶ τὰ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυνθείησαν εἰπεῖν ἁλίγοι. *Idem ille, qui hic ita accuratus & copioſus fuit, iterum in eodem libro de conflictu vocalium. Non tantum, inquit, hoc ignoſcendum iis, qui melioribus adhaerent, ſed & quasvis obſcuritates & ellipſes, & per ſevem ſoloeciſmos, propter quos alios pudeat non paucos.* *J. C.*

μάτων. ἢ τὸ κεφάλαιον, ὦ Θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ [a] τρὶς ἐφεξῆς ᾖ ἑλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. Γενναῖά σε ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ [b] γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τ' ἑλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥΣ. Ναί. μόνῳ δὴν [c] τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, [d] μόνα ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ ὁ μόνον γε [e] ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτοῖς ἐκείνων ἔκγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἆρα καὶ τὸν δεύτερον.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περὶ τὰ [f] αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ὅτι τῇ σοφίᾳ πρέποι τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ὅτι τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. ὁ γὰρ ἐμαυτῷ εἵνεκα λαμβάνω, οὐ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, ὡς ἐκλικὸς, ἐμαυτὸν μὲ ἀσκῶ εἶναι ὡς ἐκλικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν

quod caput rei est, fas non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis. EMT. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem sordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video:) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem? CHRYS. Ita sane; solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere; (*syllogismos facere:*) foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias. Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

24. EMT. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapientiae nomine tu sumis ab adolescentibus, manifestumque est solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum. CHRYS. Rem tenes; neque enim ego mea caussa capio, sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor (*effusus*, *prodigus*) alius comprehensor (*tenax*, *avarus*) ego quidem comprehensor esse meditor, discipulum autem studeo effusorem efficere. EMT. Quin contrarium dixisti; il-

a Τρὶς] Revocatum ex P. L. Τρεῖς Edd. praeter Bt. 2. *b* Γνίφωνα] Bene legitur in F. & S. ceterae fere γνιφῶνα. In ora Fl. Ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *c* Τὸ] Τούτῳ F. quod ferri nequit. Mox in eadem Ed. πρέπει. *d* Μόνον] Μόνα F. *e* Ἁπλῶς] In ora Δίχ. ἀπλοῦς non inepte. *f* Αὐτὰ] Ταυτὸν P. F. in qua prave οὓς συλλαμβάνεις.

30. Ἢν μὴ τρὶς] De his Hellebori potionibus dixi ad *Petronium*. *J. B.*

32. Γνίφωνα] Vox haec nusquam legitur. Est apud *Hesychium* vox adfinis soni, Γνυπῶνες, qui sunt συγγνοί, κατηφεῖς, ἄτολμοι, παφιμώνοι & μαλακοί, ἀπὸ τῆς γόνυ πεπτωκέναι· *morosi*, *tristes*, *timidi*, *remissi & molles*, *a cadendo in genua dicti*: nam γνὺξ est *in genua*, & πίπτειν γνύξ, *cadere in genua*. *J. C.*

Γνίφωνα] Omnes antiquiores Edd. excepta Fl. legunt γνίφωνα, quod Benedictus mutavit. Nentrum, quod sciam, apud alios Auctores occurrit. Γνίφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34. in Κατάπλ. c. 17. & Ἀλ. c. 30. qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus ejusmodi sordidis hominibus. Si γνίφωνα malis, quaere sensum alium ex Hesychio in γνύπαν. Mihi prior ratio placet. *M. du S.*

Γνίφωνα] *Parsum.* F. G. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam, quare Cl. *du Soul* adsentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut ver-

illud enim volebas, juvenem quidem comprehenſorem eſſe (*frugalem & parcum*) te vero, qui ſolus dives es, effuſorem (*liberalem & magnificum.*) CHRYS. Rides tu quidem, ſed vide ne ſyllogiſmo te indemonſtrabili feriam. EMT. Et quid ab illo telo metuendum? CHRYS. Dubitatio & ſilentium, & mentis diſtractio.

25. Quod vero maximum ſi voluero ſtatim efficiam te lapidem. EMT. Quomodo lapidem? neque enim tu opinor, vir bone, Perſeus es. CHRYS. Hac fere ratione. Lapiſne corpus eſt? EMT. Eſt. CHRYS. Quid vero animal, nonne corpus? EMT. Eſt. CHRYS. Tu vero animal? CHRYS. Sic quidem videtur. CHRYS. Lapis ergo es, qui ſis corpus. EMT. Nequaquam vero. Sed ſolve me per Jovem, & poſtliminio quaſi me homini redde. CHRYS. Difficile non eſt. Sed rurſus eſto homo. Dic mihi, Omne Corpus animal? EMT. Non. CHRYS. Quid vero lapis; num animal? EMT. Non. CHRYS. Tu vero Corpus? EMT. Nempe. CHRYS. Corpus vero cum ſis, animal es? EMT. Sane. CHRYS. Nec igitur lapis es, qui ſis animal. EMT. Bene abs te factum. Jam enim crura mihi, ut olim Niobes, ſpiritu vitali exeunte, dirigerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari jubes? MERC. Minas duodecim. EMT. Hem cape. MERC. Solus vero illum emiſti? EMT. Non Hercle, ſed hi quos vides, univerſi. MERC.

τηναυτίον ἔφης, τὸν νέον μὲ εἶναι ἐλευθέριον, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτλιον.

60 ΧΡΥΣ. Σκώπτεις ὦ ξένε· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ ἀφαγραφῆναι τὴν ἀφωνίαν.

65 Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; ὦ γὰρ Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, τὸ ζῶον,

70 οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ, ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν. ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, [g] καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥΣ. Οὐ

75 χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Τί δὲ, λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί.

80 ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ ὑπὸ Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. πόσου ὑπὲρ αὐτοῦ καλοῦμεν; ΕΡΜ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ.

85 Λάμβανε. ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἅπαντες, [h] ἃς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Πολ-

[g] Καὶ] Deſuit in F. [h] Οὗς] Ὧν P. Margo *Δὶν.*

58. Περιελιπὸν] Περιλαμβάνοιμι, περίχοντα. V.

verſiones habuere, σκιφὸν potius legas, de qua voce vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 590. Sed nihil mutatione opus eſt. *J. P. R.*

37. Ἴδιον αὐτῷ συλλογ.] Stoicos coarguit γινώσκειν ἕνεκας χαίρειν τοῦ συλλογισμοῦ, ἤτοι τῶ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans σύφωνας. *G.*

42. Ἕτερους τόκους] Vid. Spanh. ad Ariſtophanem Νεφελ. 1155. *J. M. G.*

61. Ἀναποδίκτῳ] Vox ejusdem ingenii eſt, ac ἔκφυτος c. 27. *E. L.*

Ἀναποδίκτῳ] Quinque genera hujus ſyllogiſmi memorat *Diog. Laërt.* p. 183. C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis ſcripſerat Chryſippus p. 211. D. *M. du S.*

66. Ἀποδείξω] Ἀποδίξω ambiguum eſt, cum non ad Dialecticam modo demonſtrationem, ſed etiam ad illud, quod re ipſa efficitur, pertineat. Conatus ſum illam ambiguitatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te aſſe lapidem*, idem eſt quod demonſtrabo. *J. M. G.*

Πολλοί γε, καὶ τὼς ὤμως καρλεροὶ, καὶ ἅ θερίζοντος λόγω ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ ἀλφάτριβε· ἄλλον κάλει.
ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, [a] τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ὠφελήμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡΜ. Μέτριος, ἱκανὸς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; [b] ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ [c] ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, τὸ ψυχῇ, τὸ σώματι, τὸ τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡΜ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ

Multi quidem & robusti humeros & ratione illa messoria digni.

26. JUP. Noli tempus terere, voca alium. MERC. Peripateticum te jam dico, pulchrum, divitem. Agite, emite prudentissimum, scientem in universum omnia. EMT. Qualis est? MERC. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maximum est, duplex. EMT. Quid ais? MERC. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem interiorem, exteriorem vocare alterum. EMT. Quid maxime statuit? MERC. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus externis. EMT. Humanum sapit. Quanti vero est? MERC. Viginti minarum. EMT. Multum dicis. MERC. Non, o bone, videtur enim & ipse argenti aliquantum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro

a Τὸν καλὸν] Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *F.* P. & reliqq. b ΕΡΜ.] In *F. H.* & *A1.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἢν &c. c Ἔντοσθεν] Ἔνδοθεν *F.* ἔνδοθεν *B2.*

6. Οὐκ ἂν φθάνοις] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστ' ἂν ἀνήσῃ, αὐτὸν, ἔχων ἐλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπορεῖσθαι· ἐποίησεν δὲ καταβληθὲν σοι. *G.*

Ibid. Ὠνησάμενος] Ὠνούμενος. *G.*

a Ἐντοσθεν] Legendum ἐνδοθεν. *T. H.*

87. Τῷ θερίζοντι] In marg. *Edit. Par.* addita erat glossa: θερίζοντι, i. e. *digni qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τῷ θερίζειν.* *J. F. R.*

88. Θερίζοντι λόγου] Vid. supra, c. 22. *M. du S.*

95. ΑΓΟ.] Πῶς λέγεις;] Excidit, aut potius male trajecta est notatio personae Mercurii. Esse debet: Ἀγο. πῶς λέγεις; Ἑρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔντοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ἑρ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. *Th. M.*

96. Ἔντοσθεν . . . ἔνδοθεν] Ed. *J.* ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur *mund.* c. 3. Aliae Edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti. monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum quaeratur. *M. du S.*

98. Ἐσωτερικὸν] Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἐσωτερικοὺς τοὺς ἀφελεστέρους, ἐξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικούς· Τὰ δὲ ἐκ τούτων &c. ἀφελῶν dixit. *G.*

4. Πολὺ λέγεις] Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις. quod nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad *Revivi.* c. 48. *J. F. R.*

6. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentissimi Graecis, *itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam decet.* Secutus *Benedictus*, *itaque non nimis cito ipsum emeris*, plane contrario sensu quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas.* Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat eum habere aliquid nummorum; non ad detterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοις τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας ἀποστάσεις,

re ſtatim ex illo ſcies, quanto tempore culex vivat? Ad quam altitudinem mare a ſole perluceat? & qualis ſit anima oſtreorum? EMT. Hercules! quam ſubtilis illa diſputatio. MERC. Quid vero alia multa ſi audias hiſce acutiora, de ſemine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo ſit animal riſibile, aſinus autem non riſibile, neque fabricans, neque navigans. EMT. Graviſſima narras, & utilia plane hujus diſciplinae capita: itaque emam illum viginti.

27. MERC. Fiat. Quis reliquus nobis eſt? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Jam enim plures paullatim receduut, ut inter paucos futura ſit venditio. Attamen quis & hunc emet? EMT. Ego. Verum hoc tu prius ſtatim explica, quanto tempore ſit aut ſimul plurima. Quanto autem tempore? Ad quam profunditatem? Et quomodo ſe habet anima oſtreorum? ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡΜ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τί ὂν ταῖς μήτραις τὰ ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλοϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φῂς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν ἐ καλὲ ολιπεῖται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος σὺ, ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου τάχος. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ σὺν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. ἀλλ' ἦν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ

---

d Ἀκούσοις] Ἀκούσεις F. quod quidem ſine Codd. auctoritate mutari non debebat. e Καλαλέιπται] Καλαλείπεται A. P. J. Margo AIW.

20. Ὁ Πυῤῥίας] Πυῤῥίας τοὺς δούλους ἔλεγον ἀπὸ τινος δούλου Πυῤῥίου, ὥσπερ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ἢν ὁ μὲν πυῤῥὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξανθός. G.

σεως, ubi *Benedictus*, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione præfectura omnes exanctorentur*, ubi easdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit. J. G.

Ibid. Οὐκ ἂν φθάνοις] V. γνωμ. c. 14. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με ἃ μαθητὴν ποιοῦμαι. Et ſub fin. ἴδε. οὐκ ἂν φθάνοις παρὰ μικρὸν λόγων. c. 8. *M. du S.*

Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Verſionem *Benedict. non nimis cito ipſum emeris*, *M. du S.* ita correxit: *non oſt, cur emere ceſſes.* Sed ſenſus eodem redit, apertior tamen eſt; ideoque recepi *Seulii* correctionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum *Gronov.* enim ait, *Bened.* verſionem plane contrariam eſſe Graecis, ignoſcant mihi ejus Manes, ſi id negavero: nam eadem mens videtur fuiſſe iſtius verſionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris feſtinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, *Gronov.* latina illa verba ita accepit, ac ſi τὸ *non* prohibendi modo poſitum eſſet, ſignificaretque *noli illum tam cito emere*, quod ſenſum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Jam vero, cum reddiderim, *non oſt, cur ceſſes emere*, ſive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc adverſari videbitur τῷ *non potris, quin emas*, quod etiam appoſitum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8. *Ed. Rel.* Οὐκ ἂν φθάνοις τούτων διηγούμενος. *Quin igitur nobis iſta ſtatim explicas.* Adde *Ariſtoph. Pl.* 485. Οὐκ ἂν φθάνοιμεν τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiaſt. οὐκ ἀναβάλλεσθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσητε. *Nolite differre*, — pro, *cito abeuntes morimini.* Vid. eumd. *Ariſtoph.* ter quater alibi, ut alios omittam, quia phraſis eſt ſatis obvia. J. F. R.

15. Ὅσοις ὁ γελαστικὸν] Contra diſputat *Theod. Marcil.* ad *Perſ.* J. B.

19. Καλαλέιπται] Angl. καλαλείπει. J. B.

Καλαλείπεται] Ita P. Ed. J. & ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καλαλέιπται, minus commode. Vid. Διογ. c. 27. *M. du S.*

20. Πυῤῥίας] Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. ſi autem haec ſcriptura genuina eſt, petitus jocus eſt ex nomine ſervi, ad quod proxime Philoſophi nomen accedebat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 252. & A. Gell. XI. 5. *M. du S.*

Πυῤῥίας] Servavi Graecum nomen, quod ſervile alioquin eſt, & *rufum* ſignificat; ne periret, quem ſubeſſe putabam ad *Pyrrhonis* nomen, reſpectus. J. M. G.

25. Φι-

σὺ τί ὄψεσαι ; ΦΙΛ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα ; ΦΙΛ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές ; ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις ; ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὦ ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βέλεται ; ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ σὺν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ σοὶ τὸ ἴσον ἀποβυθίζω. καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, [a] τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς ; ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτιν μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον ; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γαθέ, ὑ καλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ὄψεως ; ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν μήτε ὁρᾶν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις ; ΦΙΛ. Καὶ

mum dic mihi, quid nosti? PHIL. Nihil equidem. EMT. Quid tibi vis hoc responso? PHIL. Nempe nihil omnino mihi esse videtur. EMT. Ergo neque nos quidquam sumus? PHIL. Neque hoc novi equidem. EMT. Neque te aliquid esse nosti? PHIL. Etiam multo hoc magis ignoro. EMT. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid sibi vult? PHIL. Rationes in ea expendo, & exaequo, cumque ad amussim pares & ejusdem ponderis esse intelligo, tum demum utra verior sit, plane ignoro. EMT. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes? PHIL. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor. EMT. Cur vero hoc non potes? PHIL. Quia, vir bone, non comprehendo. EMT. Credibile est. tardus enim & ignarus esse videris. Sed quis finis tibi scientiae est? PHIL. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre. EMT. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum. PHIL. Et insuper

[a] Τότε δὴ] Τότ' ἤδη τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὴ τότε.

40. * Νωθὴς] Ῥάθυμος, παρὰ τὸ νω στρητικὸν, καὶ τὸ θέω, τὸ τρέχω. ὁ ἐστρημένος τοῦ θέειν, ἤγουν τρέχειν.

* Νωθὴς] In *V.* scriptum est : Εἰκότως βραδὺς γὰρ] Ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis adcuratius: Νωθὴς] Ῥάθυμος &c. A. Ed. praefert: παρὰ τὸ νω στρητικὸν καὶ τὸ θέω.. Θεῖν. *Solanus* στρῶνικὸ correxerat: verum *V.* quam dedi lectionem literis claris exhibebat: non dissentit *Etymol.* p. 608. Νωθὴς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκλελυμένος· παρὰ τὸ νω τὸ στρητικὸν, καὶ τὸ θέω τὸ τρέχω γίνεται νωθὴς· ὡς ἄρθω, παρθὴς· ὁ ἐστρημένος τοῦ θεῖν. *T.H.*

25. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν] Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo *Laërtius* in Pyrrh. §. 67. ἀλλὰ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλόσοφος abiit in editione utraque Basileensi, & in Salmuriensi. Vide nos ad *Laërt.* IX, 67. *AE.M.*

ΦΙΛ.] Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad *Diog. Laërt.* p. 248.) Sed ejus ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diogene Laërtio *Philippus* dicitur, p. 78. E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII. Ἐπινομὶς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. *M. du S.*

Ibid. Οὐδέν] Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρόβαλον αὐτὴ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἰφιστᾶσθαι πρὸς λῆψιν, ἀλλὰ πάντα ἀφασιάζεσθαι αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδύνατος ἔχειν φαντάζεσθαι μὴ καταλαμβάνειν, ἤτοι ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀκαταγνώστως οὐδὲ ἐλεῖν εἴως τι εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. *Cicer.* si recte memini. *G.* * Sic erat in schedis G. ego ἀκαταγνωστία a prima manu fuisse crediderim. *M. du S.*

Rectissimum est ἀκαταγνωστία, nec sollicitandum; ut manifesto patet ex ἀφασιάζεσθαι, φαντάζεσθαι καταλαμβάνειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. *T H.*

39. Οὐ καταλαμβάνειν] Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se *comprehendi*, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur noster. *J.M.G.*

58. Κατὰ τὸ χεῖρον λόγον] Adscripsit his pater notam ab

per judicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem. EMT. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus? MERC. Mina Attica sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi? PHIL. Obscurum id est. EMT. Minime vero, emi enim & pecuniam numeravi. PHIL. Cohibeo me hac de re, & dispicio. EMT. Quin tu sequere me, ut par est meum servum. PHIL. Quis novit utrum vere illa dicas? EMT. Praeco, & mina, & praesentes. PHIL. Adsunt ergo nobis quidam? EMT. At ego tibi jam in pistrinum compacto planum faciam, dominum me tuum esse, secundum rationem deteriorem. PHIL. De hoc cohibeo adsensum. EMT. At ego *quid videatur* pronunciavi. MERC. Desine contra niti, & sequere emtorem, vos autem in crastinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως σκώληκος οὐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. τί φῄς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; ΦΙΛ. Ἄδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἐώνημαι γάρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μήν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς; ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙΛ. Πάρεισί γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Ἀλλ' ἤγαγέ σε ἤδη ἐμβαλῶν ἐς τὸ μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κἀτὸν χείρω λόγον. ΦΙΛ. Ἐπέχω δὴ τοῦτο. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον προκαλοῦμεν. ἀποκηρύττειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ab *Bourdelotio* in margine positam; nempe [Alludit λόγους ἥττω ϑ κρείττω, quos vocant.] Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, quum nihil ista vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζυγοστατῶν τοὺς λόγους ϑ πρὸς τὸ ἴσον ἀπελέγχειν. Hinc lepide ludit, & denunciat se πείσειν οὗτος δεσπότην miseriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum. ὑμᾶς τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔχω εἴπειν τῷ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide. ὥστε δὲ ἅμα σὺ ἡμᾶς ἡμῶν φαίνῃ τῷ δικαίῳ λόγῳ. *J.G.*

Ibid. Τὸν χείρω λόγον] *Diogen. Laërt.* in Socr. *Gell.* V, 3. *A.V.*

Τὸν χείρω λόγον] Κρείττων λόγος est, quum verborum industria s. sophismatibus, caussa infirmior fit fortior. Conf. *Aeschin. Socrat.* Dial. 2. §. 10. f. ἥττων autem vel χείρων λόγος, ejus, qui vincitur, etiamsi causssam justam habeat, *Aristoph.* Nub. 112. utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit, vid. *Clericum* ad Aesch. l. c. Scholiaque & interprett. ad *Aristoph.* *J.F.R.*

Ibid. Χείρω λόγω] *Aristoph.* Νεφ. III. 2. λόγος ἥττων καὶ κρείττων. *M. du S.*

Supra ad verba Οὐδὲ ἴν τι c. 6. omissa est nota *Bourd.* & *Cogn.* quare eam hic subjungimus: Οὐδέν τι] ait, sic recte Angl. Cod. hanc lection. agnoscit. hac de re dico ad Hel. *Bourd. Nullum animal*] *Athen.* Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, *Gell.* L. IV. c. XI. *Cogn.* Idque pluribus probatur in notis *Gronovii* ad Gell. *J.F.R.*

Ibid. c. 14. Τίφυις, ἀτιφώτη] Tacite praeterii errorem *Bourdelotii*, qui id exponit, quasi adjectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἄκαιρος & similia, & conjunctim legenda; sed eruditi per se ejus festinationem detegent, ceteri vel ex ipsa versione videbunt quid is erraverit. Sed plura forent monenda, si spatium esset. *J.F.R.*

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

ΣΩΚΡ.

Βαλλε, βάλλε τὰν καταράλαν [a] τοῖς ἀφθόνοις λίθοις· ὑπίβαλλε τ βώλων. προσεπίβαλλε ϗ τ ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τ ἀλιτήριον· ὅρα μὴ ἀμφύγῃ. ϗ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. ϗ σὺ, ὦ Χρύσιππε, ϗ [b] σύ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, Ὡς πήρη πήρηφιν [c] ἀρήγῃ, βάκλρα δὲ βάκλροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, ϗ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἄν τινα [d] ἡμῶν εἰχ ὕβρισε. σὺ δὲ, ὦ Διόγενες,

SOCR.

FEri, feri execrabilem saxis copiosissimis: adjice glebas: insuper adjice testas. Pulsa baculis impium, vide ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu. Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum, quem contumelia non adfecerit. Tu vero Diogenes, si unquam alias,

ΣΩΚΡ.] Persona Socratis additur in *F. H.* El. & *Amst.* in nonnullis deest. *a* Τοῖς ἀφθόνοις] Ἀφθόνοις deest in *F.* ἀφθόνοις τοῖς *F.* *b* Σὺ] Addit δὲ P. *c* Ἀρήγῃ] Sic C. Fr. B2. P. ἀρήγοι *F.* A1. *F. S.* *d* Ἡμῶν] Ἑμοῦν El. male.

1. Καταράλαν] Ἄθην. *G.*
7. Πήρη . .] Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν ἑαυτῶν εἰ τις *B.* ἐ Ἰλιάδος, Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. *G.*

ΑΛΙΕΥΣ] In opere suo de Sophistis, Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis *Sophista* petitum, quia Sophistarum illic artem *bomotorium* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati servientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat.

Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui Philosophis opposuit. In eo autem quanto majorem erga veros & infucatos Philosophiae cultores benevolentiam amicumque profitetur animum, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclare nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte jam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. *M. du S.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] In hunc Dialogum *Brodaeus Miscellaneis* c. 22. lib. III. *Th. M.*

ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.] Consulni *Brodaeum*; ille vero l. c. eadem habet quae alii ex *Hom.* quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris; quare haec non repetemus, addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici.* Quae vero ad reliqua hujus dialogi habet, suo loco ponemus. *J. F. R.*

1. Βάλλε] Vid. *Aristoph.* Acharn. II, 2. quem his exprimit. *A. V.*

2. Ἀφθόνοις τοῖς] Leve hoc, sed melius ex Ed. *F.* quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. *M. du S.*

6. Καὶ σὺ δὲ] Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. *M. du S.*

7. Ὡς πήρη] Alludit ad hunc Homericum versum Iliad. 16. *G. C.*

Ὡς πήρη] Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in *Parisino*, quam in *Genev.* Edit. Ideo eumdem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subjiciemus. *J. F. R.*

Ibid. Βάκτρους] Hom. Il. B, 363. Ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii, sed Scholiastes & *Brod.* in Misc. p. 2. c. 22. jam monuere, versum ex Iliad. B. esse desumtum, idem complures commentatores fecere. quod comperi, postquam haec scripseram. *J. F. R.*

10. Ξύλοις] Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi, vid. Ael. V. H. X. 16. *J. F. R.*

11. Τὴν ἀξίαν] Δίκλν. *J. Br.*

12. Κεκμήκατε, ὦ Ἀρίστιππε] Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε ϗ Ἀρίστιππε. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπίκουρε ϗ Ἀρ.] Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restituimus. Aptissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. *M. du S.*

fias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Jam dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? festine estis, Epicure & Aristippe. Certe non decebat. Sapientes estote, jam *In pectus vobis calidae vetus impetus irae* redeat.

2. Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia. Cepimus te impure. Mox igitur scies, quibus viris maledixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis omnibus possit; dignus enim est, qui septies unicuique nostrum pereat. PLAT. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi effodi,

εἰ πώλε ἄλλοτε, χρῶ τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀπῇς διδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημε καὶ ἄν. τί τοῦτο; κεκμήκασιν, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστίππε; καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἐχὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ καὶ ὀργῆς.

Ἀριστότελες, ὑποπτέδησον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει· ἑάλωκε τὸ θηρίον εἰλήφαμέν σου, ὦ μιαρέ. εἶσῃ γὰρ αὐτίκα, οἵους τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν χρὴ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ὑποπτεύομεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γὰρ δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μέν, ἀνοσιολεπίᾳ δοκεῖ αὐτὸν, νὴ Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον τὼ ὀφθαλμὼ ἐκκεκολάφθω,

e Εἰ πώτε] Addit ἢ P. f Ἀριστίππε] Ἐπίκουρε καὶ Ἀριστίππε G. P. g ΠΛΑΤ.] Οὐκ ἴσως οἱ ἄλλοι τὸ Πλ. P. Sed habet Fl. *M. du S.*

14. Ἐχὲ σοφοί] Parod. *Homer.* quales hic multae: *Homerus*, ἐχὲ φίλοι. *J. B.*

Ἐχὲ σοφοί] Lepidissime *Lucianus* in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis Philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitarum Auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates ubi reliquos Philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere cogitans, Θρασυμάχῳ classicum canit,

— Ἐχὲ σοφοί, μνήσασθε δὲ θυμοῦ καὶ ὀργῆς.

Nempe *Homerus* Il. A. vs. 287.

Ἀνέρες ἐχὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ καὶ ἀλκῆς. *J. J.*

Ἐχὲ σοφοί] *Hom.* Il. A. 287. Ἀνέρες ἐχὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ καὶ ἀλκῆς. Unde & hic ἀνέρες excidisse conjicio, quod cur rejiceret, nulla erat ratio. *M. du S.*

Ἐχὲ σοφοί] Il. Π. 270. Ἀνέρες ἐχὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ καὶ ἀλκῆς. *J. M. G.*

Ἐχὲ σοφοί] *Brod.* Miscell. p. 2. c. 22. ait: *Hom.* Il. Z. Θ. dixisse — μνήσασθε δὲ θυμοῦ καὶ ἀλκῆς. Recte; sed vers. Il. Θ. est 174. Et Z. 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab *Soullo* indicato; ubi semper habet: Ἀνέρες ἐχὲ, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυμοῦ καὶ ἀλκῆς. quare non dubitem Ἀνέρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere, ὀργῆς vero retinendum credo, nec in ἀλκῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλκῆς dixit, ut supra πῦρ pro φρένα. quo *iracundiam* philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. *J. F. R.*

21. Ἑπτάκις] Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens induciur, quemque interfuisse constat (vid. tit. & c. 10.) an, quem jam nominavit, Aristippus? Pro VII. jam VIII. habemus. Haereo, ut ut sit, male haec prius & legebantur, & vertebantur. *M. du S.*

22. ΠΛΑΤ.] Verba quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto, praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit *Longol.* Empedoclem autem consulentes induuntur, ut de crateribus suis loquens risum excitet. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἀλλ. Ἀλλ. *M. du S.*

23. Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia haec in interprete turbata: μαστίγωσιν ante crucem nota. Sic apud *Dion. Hal.* 5. & tangunt Litterae sacrae. *J. B.*

Μαστιγωθέντα] Flagellationem praemitti solitam crucifixioni, notissimum, vid. tamen s. v. *Lipsium* de cruce. l. 2. c. 2. & *Josephi* de bell. Jud. l. 2. c. 14. f. *J. F. R.*

24. Τὼ ὀφθαλμὼ ἐκκολαφθήτω] Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex *Parthenii* cap. 20. *J. B.*

κόφθω, † γλῶτταν αὐτὴν [a] ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτέμοιμι. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα. [b] λακιστὸν ὀπτραι-σιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν ᾖ τὸ μέρος αὐτῆς ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκετοῦ φείσασθέ μου. ΣΩΚ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι ὁρᾷς δὲ δὴ ᾗ † Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λέουσι ᾗ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά;

ΛΟΥ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς ᾗ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὼ ἴσως τὰ ἔπη, ᾗ δ' παρόψεσθε ῥαψῳδήσαντά με.

Ζωγρεῖτ' δ' κακὸν ἄνδρα, ᾗ ἄξια δέχθε ἄποινα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ.

linguam ipsam multo prius praecidi; tibi quid videtur Empedocles? EMP. In crateres dejici Ætnae, ut discat non maledicere melioribus. PLAT. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicujus aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam partem illius habens quisque discedat.

3. LUC. Minime vero: sed per Jovem supplicum praesidem mihi parcite. SOCR. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero quid Homerus dicat,

Numquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

LUC. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque adspernabimini consuentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,
Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.
PLAT.

a Ἐπιπολὺ] Ἔτι πολὺ. P. nil mutat Fl. b Λακιστὸν] Κάκιστον Br.

30. Λακιστὸν] Σχιστὸν. V.

25. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτεμοίμην] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit *& in multas partes abscissa*, subintellecto τῷ *prius* ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, quum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abscisa*, aut *longo tempore prius abscisa*, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde *Benedictus* πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per supplicem Jovem*, quum debuerit *supplicum praesidem*. *J.G.*

27. Κρατῆρας] Ætnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. *J.Br.*

30. Πενθέα] De hujus exitu *Euripidem* vide in Bacch. 1029. & seqq. Orphei mors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. *M.du S.*

Ibid. Λακιστὸν] Placet κάκιστον. Est autem *Euripidis* senarius. *J.Br.*

Λακιστὸν] Ex *Euripide*. Cætera Homerica sunt ex 7. & 10. Iliad. *J.B.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* (Misc. modo citatis) κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. *Th.M.*

Λακιστὸν] *Brodaeus* mavult κάκιστον. Sed nihil mutandum; vid. Τραγ. v. 116. ubi noster id usurpat. *M du S.*

33. Ἱκεσίου] Intellige Διὸς. *J.Br.*

Ἱκεσίου] In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat, in *Ed. Bened.* ridicule: *obsecro per supplicem Jovem*; sed Graeca expressit Cl. *Gesn.* non visa manu *Soulii*, quae, *per supplicum praesidem Jovem* margini *Bened.* adleverat. Et sic saepe video illi cum nostro convenire in versionis correctione, quod tanto majus veritatis inventae indicium. *J.F.R.*

34. Ἄραρεν] Vid. & Καλλιπλ. c. 8. & *Eur.* Med. 322. 743. Hipp. p. 224. Adde & *Suid.* *M.du S.*

35. Ὅμηρον ἃ λέγει] Il. X. Τὰ δὴ φιλέουσι σοφοί περ. Et mox ad Ζωγρεῖτο subjicit idem *Brodaeus Hom.* Il. Z. Ζωγρεῖτο Ἀτρέως υἱὸ σύ θ' ἄξια δέχθαι ἄποινα &c. vers. est 46. *J.F.R.*

36. Οὐκ ἔστι] *Hom.* Il. X. 262. Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι & ἀνδράσιν ὅρκια πιστά; in nota *Marcil.* in edit *Graev.* citabatur Il. 10. per errorem Literae X. Sed idem jam fuerat in nott. *Bourd.* Parisinae Edit. adjunctis. *J.F.R.*

40. Ζωγρεῖτ'] Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua Philosophos avaritiae arguit. Vid. *Hom.* Il. K. 378. & A. 23. Item Λ. 131. *M.du S.*

42. Μὰ

PLAT. Sed neque nobis deerit Homerica reſponſio: audi modo,

Ne meditare fugam, blaſphema, barbare, lingua,
Oſtentans aurum, poſtquam mea praeda fuiſti.

LUC. Vae mihi, Homerus deſtituit, ſpes noſtra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me ſervaverit.

Ne caede ſupplicem; quem jus vetat mori.

PLAT. Quid vero? Nonne & illa ſunt Euripidea,

Haud digna ferre, indigna qui patraverit.

LUC. *Sic verba propter ergo nos occiditis?* PLAT. Sic per Jovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & ſtuporis impii ſolet eſſe finis infortunium.

4. LUC. Igitur cum ſtat ſententia, omnino interficere me, nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite, qui

ΠΛΑΤ. Ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπρήσομεν πρὸς σὲ Ὁμηρικῆς [c] ἀντιλογίας. ἄκουε δή,

Μή δή μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,
Χρυσόν τοι λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρός μοι ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἴθι τοίνυν Εὐριπίδῃ δή μοι καταφθυκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνός με σώσειε.

[d] Μὴ κλεῖναι τ' ἰκέτεω· οὐ γὰρ θέμις κλανεῖν.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν;

Οὐ δίκαια τάχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥ. Νὴ τὸν ἔκαλι ῥημάτων κλείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νὴ Δία. φησὶ γοῦν ἐκεῖνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας,
τὸ τέλος δυστυχία.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δέδοκται πάντως ἀποκλινῦναι, ᾗ ὐδαμία μηχανὴ [e] τῶ ἀφυγεῖν με, φέρε, τοῦτο γοῦν εἰπατέ μοι, οἵ τι-

[c] Ἀντιλογίας] Nihil mutant Fr. Bz. H. Fl. J. [d] Μὴ κτεῖναι] Sic etiam Fl. & H. [e] Τῶ ἀφ.] Sic ſola J. reliquae τὸ male.

42. Μὴ δή φιλέουσι σοφοι πιφ.] *Lucianus* e ſuo addidit. *J. Br.*

45. Ἀντιλογίας] Forſan ἀπολογίας. vid. Hor. c. 15. *M. du S.*

46. Μὴ δή μοι φύξιν γε] Eſt hic & Homeri verſ. Il. H. ait *J. Br.*

Μὴ δή μοι φύξιν γε] Non invenio. Sed Il. K. 447. Μὴ δή μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλεο θυμῷ. *J. F. R.*

52. Μὴ κτεῖναι] Ex qua Eurip. fabula, neſcio. *M. du S.*

Μὴ κτεῖναι] Perſpicuum eſt (ait cl. *Jenſ.* Lect. Lucian. p. 166.) in voce κτεῖναι corripi diphthongum αι etiam ſequente conſona, quod non inſolens tamen eſſe, contra cl. *Bentlejum* probat ibid. qui cum ad verſ. 87. *Callim.* hymn. in Jov. id negaſſet, omniaque ab aliis jam adducta exempla emendare conatus eſſet, pluribus redarguitur teſtimoniis a cl. *Jenſio* ſingulari excurſione, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro *nota* huc inſeri queat. Quare lectorem ad cap. VI. ejus *Lect. Lucian.* remittimus, quod omnino totum legi meretur. *J. F. R.*

54. Οὐ δικὰ] Expreſſit *Livius* poëtae Graeci ſententiam in orat. Marcelli XXVI. 31. *Quis paſſos eſſe hoſtilia, cum fecerint, indignatur?* *M. du S.*

55. Ἔκατι . . .] Imitationem Euripidis agnoſco, cui vox haec familiaris, pro ἕνεκα. vid. *Med.* 719. & alibi paſſim. p. 307. A. τύφῳ μ' ἕκατι κτανοῦσα. *M. du S.*

Ἕκατι] Fiat etiam hic ſenarius leviſſima trajectione. Νὼν ὔν ἕκατι ῥημάτων με κτανεῖτε. Patet ex reſponſo, verſum hic eſſe debere. *J. M. G.*

Ibid. Κτανεῖτέ με] Κτενεῖτε legend. conjicit. *F. G.*

57. Ἀχαλίνων] Laudatur etiam a *Plut.* 893. 2. & iterum apud hunc fine Ἀποφθ. Vid. *Eurip. Bacch.* 385. *M. du S.*

60. Οὐδαμία μηχανὴ τὸ ἀφυγεῖν με] *Nullum mihi reſtat refugium*; ſic reddidit *Benedictus*, non male, quod ad ſenſum; verum haud dubie Soloecum hoc. Scribe omnino τὸ ἀφυγεῖν με. *nulla effugii mihi patet via.* Sic ſupra in Necyomantia c. 2. iisdem paene verbis, οὐδαμία μηχανὴ τῶ ἀφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1. f. Εἰ δὲ κἀκεῖνη προσβλέψειέ σε, τίς ἔτι μηχανὴ λάθρᾳ αὐτῆς; *Si vero etiam illa te adſpexerit, qua tamdem ratione te ab ea avertes?* *Homerus* Il. I. vſ. 248.

——— οὐδέ τι μῆχος
Ῥηϊδίως κακοῦ ἔσσ' ἄκος εὑρεῖν ———

Neque ulla via eſt perpetrati mali medelam inveniendi.

Aliter haec locutio concipitur ab *Luciano* Noſtro in Pro Imaginib. c. 24. ἡ οὐδαμία μηχανὴ, μὴ οὐχὶ τὴ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. *Vel fieri non poteſt, quin ipſe mecum vincatur.* in de Merc. Cond. c. 5. Τίς ἔτι μηχανὴ, μὴ οὐχὶ τὸ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς; *Qui fieri poſſit, quo minus ipſi in eo videantur illi male fuiſſe conſulti?* Sed & in his locutionibus τῶ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, rectius in MS. legi teſta-

τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀήκεστον πρὸς ἡμᾶς ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, ᾗ ὅτι θανάτου συνειλήφατέ με; ΠΛΑΤ. Ἅ τινα μὲν εἴργασαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σαυτὸν ἐρώτα ὦ κάκιστε, ᾗ τοὺς [b] καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευσας ᾗ ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφοὺς ἄνδρας· ᾗ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες ἀνεληλύθαμεν ὅτι σὲ, ὠδαιτοπάμφοι πρὸς ὀλίγον ἡ Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτοσὶ, ᾗ Ἐπίκουρος, ᾗ Πλάτων ἐγὼ, ᾗ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, ᾗ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, ᾗ Διογένης, ᾗ ἅπαντες, [d] ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, [e] εἰ μάθετε οἵους ἐγὼ σὲ ὑμῖν ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς ἐπὶ τοὺς ἀξίους. ΠΛΑΤ. Λῃρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. ᾗ ἤδη γε [f] λαίνου ἔοικε χιτῶνα κακῶν ἔνεκ' ὅσα ἔοργας. ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, οὐκ ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, αἰτιᾶσθαί τε ὑμῶν ὄντα, ᾗ εἶναι, ᾗ ἀμογέλωτα, ᾗ, εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, ᾧ ἴσως, ἀποκλεῖσαι; ἢν ἐμὲ ἀποκλείσητε, τοσαῦτα

sitis, aut quam immedicabilem a me injuriam passi sine ullo remedio mihi irascamini, & supplicii caussa me comprehenderitis. PLAT. Quibus nos injuriis adfeceris, ipsum te, scelus, interroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & Philosophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos adfecisti, tamquam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab inferis huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis laceraſti.

5. LUC. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praebuerim. Itaque abjicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos. PLAT. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *saxea adest toga tantorum tibi poena malorum.* LUC. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earumdem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quemdam tutoremque, qui tantum pro vobis

a Ἀνήκεστα] Sic Edd. sed ἀμειλίκτα P. & L. & Scholiast. b Καλοὺς] Κακοὺς L. c Σου λόγους] Συλλόγους. MS. Angl. P. Edd. nil mutant. d Ὁπόσους] Ὅσους P. nil mutat Fl.. e Εἰ μάθετε] Ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel si μάθοιτε. f Λαίνου] Nihil mutat H. & Fl.

63. Ἀμειλίκτα] Ἀνήκεστα. V.
71. Παραιτησάμενοι] Παραιτῶν ὠδαιτολῶν, συγγενόμενοι αὐτῶν. V.
Ibid. Αἰδωνέα] Αἰδωνέα ἢ Ὀρφέα. G.

Ὀρφέα] Illud ἢ Ὀ. ex superioribus huc inscite intrusum est. M. du S.

tur Cl. *Graevius* ἀμειλίκτοις ὀργίζεσθε. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθε pro ὀργίζεσθε. F. F.

Ibid. Τῶ λόγῳ] Secutus sum emendationem Cl. *Jensii*, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Mer. c. 2. Confer etiam Δὶς κατ. c. 10. εἰκ. c. 1. & παρασιτ. c. 4. M. du S.

63. Ἀνήκεστα] Angl. ἀμειλίκτα. F. B.

Ἀνήκεστα] Procul dubio rectius Mss. ἀκουτά μοι, οὕτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστα πρὸς ἡμᾶς, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε dicite mihi, qui estis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irascimini? invenit etiam *Bourdelotius* in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum: *tua illa prava colloquia*: σύλλογος enim apud *Demosthenem* est *colloquium*, & *circulus colloquentium*, ut docuit *Budaeus* ὁ πάνυ. F. G. G.

Ἀνήκεστα] Hom. Il. A. 137. — ἀμείλιχον ἠδ' ἐπ' ἄνευθεν. M. du S.

66. Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. ᾗ τοὺς κακοὺς συλλόγους. Satis et scripta lectio cum Ironia. F. B.

72. Ἐπὶ-

bis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt Philosophi, ingratique, iracundi, & parum officii memores videamini adversus virum bene de vobis meritum. PLAT. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam; & ebriam verborum in nos petulantiam?

6. LUC. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa quae dico, unde alius, quam a vobis sumens, & apum instar delibans flores vestros, offendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde & a quo, & quomodo legerim: & verbis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui tales protuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem legere illos sciat aliquis & nectere & connnare, ne alter ab altero dissideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus, malo audeat dicere viris bene de se meritis, a

ὑπὲρ ὑμῶν περιστρέφεται. ὁρᾶτε γὰρ μὴ τὸ τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρας εὐεργέτας. ΠΛΑΤ. Ὢ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι ἔτι κακηγορίας προσοφείλομεν; ὅτως ἀνθρωπόδοις ἀληθῶς οἴει προσλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καλὰ λογιῇ πρὸς ἡμᾶς, ὅτι τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων.

ΛΟΥΚ. Πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καλὰ λελοίπατε ὁμιλῶν; αὐτὰ γὰρ ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν ὠφελούμενος, καὶ κατ' ὀλίγον μέλιτταν ἀνθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστῳ τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸ λειμῶνα τὸν ὑμέτερον, οἷ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξαιτο γε αὐτὰ ἐπιτήδειος, καὶ ἀναπλέξαι, καὶ ἁρμόσασθαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτερον θατέρου. ἔοθ' ὅστις ἐν ταῦτα εὖ πεποιθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἀνδρας,

g Ὑπὲρ] Περὶ Coll. Vulgatam servant *H.* & Fl. h Τὸ] Κατὰ τοὺς πόλλους P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. i Κακηγορίας] Sic *Var. Mss. H. B2.* Fr. *M. S.* Fl. Sed κακηγορίας. *F.* & Angl. k Οὗτος] Οὗτος S. male. Sed *H.* & Fl. vulgatam servant. l Καλαλελοίπατε] Καλαλελοίπατε. *F.* m Παρὰ λεθῶν] Λεθῶν P. n Παρ' ὑμῶν] Παρὰ τῶν *Ex. Fl.*

88. Ὑπὲρ ὑμῶν π.] Γρ. περὶ *G.*

72. Ἐπίκουρος] Excidisse hic Socratis nomen supra jam monui. Putabant itaque, aut alicubi inserendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἀγὼ. &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἀγὼ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis cogerat, habeo quod reponam, neque enim princeps illius Sectae fuit, unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. *M. du S.*

77. Περὶ ὑμῶν] Lege, meo periculo, περὶ ὑμῶν. Vid. not. ad Τόξ. c. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἀρετῆς λόγους. 154. 7. *M. du S.*

81. Λείπων . . .] Iliad. γ. v. 59. *F. B.*

Λείπων . . .] Vid. *Hom.* Il. Γ. 57. *M. du S.*

Λείπων] Eandem Iliadis Sect. jam indicaverat *Brodaeus* Misc. p. 2. c. 20. sed omisso, ut semper, versuum numero. *F. F-R.*

88. Μὴ τὸ Τ'] Angl. μὴ τοὺς πόλλους τῶν νῦν φιλοσόφων. *F. B.*

92. Τῆς κακηγορίας] Angl. κακηγορίας. *F. B.*

95. Καλαλελοίπατε] Ita omnino pro κάλαλελοίπατε. cum S. scribendum, ut c. 14. ubi recte in omnibus legitur. *M. du S.*

15. Ἀφ'

δρας, ἀφ' ὧν [a] εἶναί τις ἔδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ ἄρ' τὸν Θάμυριν, [b] ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὸν φύσιν, ὡς ταῖς Μούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, ἢ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴρηταί σοι ἐναντιώταλον γὰρ ᾗ τῷ πράγματι, καὶ χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσι τὸν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ προσέστιν, ὃς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φῆς λαβών, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἵνα τοῦτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς τοιαῦτα προσκαθῆμαι σοι ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὰ λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες, οὐκ [c] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν· ὥστε ἀφῆγε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούσαντες, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων [d] ὑμῶν καθίκοιτο ἄν. ἀλλά μοι ἐδοκεῖτε μόνοι δὴ πόρρω εἶναι τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄχρι-

quibus hoc habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo sit ingenio, quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Musis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline contendat, jaculari ausus contra ipsum muneris hujus & artis sagittandi auctorem.

7. PLAT. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declamasti, maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo importuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem injuriae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a nobis, quod fatere, telis, contra nos jaculatus sis, hoc uno tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres. Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

8. LUC. Videte, irae auscultatis, neque justum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri umquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab ejusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed

[a] Εἶναί τις] Ἤδη τις ἔδοξεν. P. Angl. εἰδέναι *Marc.* Edd. vulgatum servant. [b] Ἢ τὸν] Ἐκεῖνον pro variante notatur, non vero unde. [c] Ἐκωλύομεν] Ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant Edd. [d] Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* ὑμῶν recte *H. B2.* Fl.

21. Κατὰ τοὺς ῥήτορας] Ἐπὶ ἀποδειγματικῆ κέχρηται τῇ πίστει· αὕτη δὲ μερικὴ. τούτου χάριν ἐστὶ ῥητορικὴ· οἱ γὰρ διαλεκτικοὶ λόγῳ τῷ καθόλου τὰς πίστεις περαίνουσι. *G.*

59. Πρὸς ὀργὴν] * Ὀργίλως. *G.*

* Ὀργίλως] In *V.* erat . . . γίλως, unde in Impress. 17. factum est ὁ γίλων. Sed *Coll.* unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum ut litera ρ sit in media O (Φ). *M. du S.*

15. Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. *J. B.* Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τοξικῆς. *Th. M.*

Ibid. Εἶναί τις ἔδοξεν] Sic iterum noster in *Sympos.* c. 35. οἱόμενοί τινες εἶναι λόγῳ τῶν ἀγνώστων. In *N. T. Ep.* ad *Gal.* II, 6. λόγῳ τῶν δοκούντων εἶναί τι. Et *Act.* V, 36. Θευδᾶς λέγων εἶναί τινα ἑαυτόν. Ad quem l. Rever. *Elsner.* etiam ex *Eurip.* Ion. 597. adfert, Ζητῶ τις εἶναι. *J. F. R.*

16. Θάμυριν] Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. Il. B. 102. . . & *Plut.* 2074. 1. *M. du S.*

Ibid. Εὔρυτον] *Eurytus* artem jaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. *G. C.* Εὔρυτον] Vid. *Odyss.* Θ. 224. Adde *Hyg.* f. 173. & 14. *M. du S.*

18. Ἀπόλλωνι ἐριδαίνειν] *Hom.* Odyss. Θ. 224. *M. du S.*

30. Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *J. B.*

33. Πρὸς ὀργὴν] Vid. *L. Bos* ad Ep. ad Rom. p. 98. *T. H.*

47. Φαίνομαι] Lucianus exigens a Philosophis, ut aliquis eligatur, qui caussae suae sedeat judex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ λόγου χάριν ἐρῶ πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν μέν τι ἀδικεῖν φαίνωμαι, καὶ τοῦτο παρ' ἐμοῦ γνῶ τὸ δικαστήριον, ὀφείλειν δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. Poscitur omnino φαίνωμαι, idque praecipue ob sequens γνῶ. *Ego vero adversus cri-*

Sed quidquid ſit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante judicium me occideritis. Veſtrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robuſtior eſt, rem gerere, ſed jure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque judice capto accuſate me vos aut ſimul omnes, aut quemcunque pro univerſis dicturum ſuffragiis veſtris elegeritis: ego vero criminibus reſpondebo. Si deinde pareat, me feciſſe injuriam, idque de me ſtatuerit judicium, ſuſtinebo nimirum juſtam poenam, vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehenſione indignus inveniar, abſolvent me ſcilicet judices, vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

9. PLAT. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulſis in fraudem judicibus abeas. Ajunt enim te rhetorem eſſe & cauſidicum & verſutum in dicendo veteratorem. Quem vero judicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa injuſte facitis, inducas, ut ſecundum te ferat ſententiam. LUC. Hac quidem cura vos libero: ſuſpectum

τόν γε ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γὰρ καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα [c] διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει· ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι κατηγορήσατε μὲ ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κἂν [f] εἰ μέν τι ἀδικῶν [g] φαίνωμαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ ἣν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, ἀφήσουσί [h] με οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καθ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸ ἵππον, ὡς ἂν ἀδιακρισάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γάρ σε ῥήτορά, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ παῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι; ΛΟΥΚ. Θαῤῥεῖτε τοῦτο γε ἕνεκα· ἐδένα τοιοῦτον ἁπλῶς ζητήσετε τὴν

e Διαλύσασθαι] Λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. f Εἰ μέ] Ἢ P. εἰ μή. Fl. g Φαίνωμαι] Sic P. B2. & Senſ. Reliqui vitioſe, φαίνομαι olim ediderant. h Μὲν] Ms Angl. Rel. Edd. μή.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Ἐς πεδίον τὸ ἵππον, * παροιμία ἐπὶ τῶν, ἐπιτίμια λαμβάνειν καὶ ἄσιτον. τάδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν σαυτοῦ τῷ ἐπιζητοῦντι δυνάμενος, τί καταλληλότερον † ἵππῳ πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν αἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀριστον· ‡ θεράπαιναι ταύτῃ τῇ § παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ¶ ὕδωρ βατράχου σίαρ γαλῇ, καὶ Λυδὸς πράγματα. V.

56. Παρακρουσάμενος] Ἐξαπατήσας. V.

* Παροιμ.] Hanc enarrationem non agnoſcunt C.

† Ἵππῳ] Ἵππον legebatur, ſed Du Soul. in ῳ. mutavit.

‡ Παρέλλαναι] Ita manu ſua correxit M. du S., cum in impreſſo Graev. legeretur παράλλαλον. Quod tamen credo ſe eadem ratione tueri poſſe, qua Attici compoſita ac derivata in ει & ως communiter accipiunt. J. F. R.

§ Παροιμ.] Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. deſiderabatur.

¶ Βατράχου] Verba duo ſequentia σίαρ γαλῇ, in Impr. omiſſa addidit. M. du S.

crimina me defendam; denique ſi qua in re viſus fuero injurius, idque de me judices ſtatuerint, meritas videlicet poenas dabo. J. J.

52. Ἀφήσουσί με] Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μοι & ſic Interpres. J. B.

55. Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] [Prov. *Plato* in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον παρακαλεῖς, Σακράτη εἰς λόγους.] A. V.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Vid. & *Brodaeum*, qui Euſtathium affert hoc enodantem. *Theſ. Cr.* II. 501. M. du S.

Ἐς πεδίον τὸ ἵππον] Remittit *Soulius* ad *Brodaeum*. Ecce igitur hujus verba, ex Miſcel. P. 2. c. 22. Hoc eſt, quod dici ſolet: *Equum in planitiem*. Eraſm. in Adag. *Eq. in pl.* quod ita enodat *Euſtathius*: Ἵππῳ εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, ἐάν τις ἐπὶ ἵππου ναίσῃ, ἐξεφυλίζετο ὥσθ' οἱ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. J. F. R.

62. Θαῤῥεῖτε] Lucianus itaque ubi poſtulaſſet aliquem ſibi dari judicem, cui cauſam ſuam, ſi poſſet, pro-

τὴν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, ᾧ ὅστις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον ὁρᾶτε γῆν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν τοῖς ἐμοῖς δικάσταις ἔγωγε. ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν καλήγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ καλήγορεῖτε, καὶ δικάζεσθε· εἰδὼς εἰδὼς τοῦτο λέγω. τοσοῦτον ὑπισχνοῦμαι τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ γοῦν [a] δίκης γε ἐκ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. [b] παρέξομεν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καλαλεύσαντες ἄνδρα μηδὲν ἀπολογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνῃ χαίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτῳ καὶ [c] Μελίτῳ περὶ τῶν ἐμοῦ καλήγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ ἔτος τοῦτο-

id genus judicem, aut ambiguum, quique calculum mihi ſuum vendat, eſſe velim neminem. Videte enim, ipſam vobiscum Philoſophiam judicem vobis ipſe fero. PLAT. Quis igitur accuſet, ſiquidem nos judicaturi ſumus. LUC. Vos iidem & accuſate & judicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum juſtitia cauſſae ſupero, & ex abundanti cauſſam me dicturum confido.

10. PLAT. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum judicari poſtulat. SOCR. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & adſumta Philoſophia audiamus, quid cauſae dicturus ſit. Indicta enim cauſſa damnare noſtrum non eſt, ſed valde idioticum, iracundorum hominum, & jus in manu ponentium. Praebebimus enim occaſiones volentibus male de nobis dicere, ſi indicta cauſſa virum lapidemus, idque homines gaudere nos juſtitia profeſſi, aut de Anyto ac Melito quid dicemus, meis accuſatoribus, aut de his, qui tum erant judices, ſi hic ne aqua quidem

a Δίκης γε] Poſthaec verba τιμωρίσασθαι inſerit *Pell.* b Παρέξομεν] Παρέξομαι. *J.* Sed vulgatam tuentur reliquae. c Μελίτου] Sic *H. B2.* Fl. recte. alio loco Μίλητος mendoſe ſcribitur, uti in' Δημ. c. 11.

77. Τὸ πρὸ δίκης γε] Προσυπακουτέον καταψηφίζεσθαι. *V.*

79. Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ] Ἐν τῷ βαδίζωμεν, ἐν τῇ * Διθυλλίσαιμι] Διθυλλίσαιμι. V. *M. du S.*

81. Καταλεύσαντες] * Διθυλλίσαντες. *V.*

probaret, Plato totam hanc judicis poſtulationem ſuſpectam facit, aitque Lucianum in cauſis judicialibus verſatiſſimum ſimul & verſutiſſimum, aptum ſatis eſſe circumſcribendo & corrumpendo, quicumque ipſi daretur, judici. Ad id reſpondet Ἀνυτῶ· Θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, εἴδὼς τοιοῦτον λέγω τὸν ὑποψίαν, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione peſſime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem diſtingue, Θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. εἴδὼς τοιοῦτον, &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θαῤῥεῖτε divulſum, & ſequentibus adjectum. Vult enim Auctor, *De eo quidem ne eſtote ſolliciti. Neminem ego talem conſtitui mihi poſtulare judicem, qui ſit ſuſpectus vel anceps.* Plane uti nos hanc lectionem diſpoſuimus, deprehendimus poſtea haberi in editione Florentina, niſi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte ſervant, eſt omiſſa. Mira profecto Interpretis prioris ſocordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Noſtro alibi uſurpatam, non melius obſervarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati ſuae reddere non potuerit. Jam ſupra in Deor. dialogis p. 265. §. 15. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. παιδία γάρ μοι ἐστὸν δύω καλά. *Ne ſis de hoc quidem ſollicitus: ſunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo c. 8. Μεγαπένθης. Ἀπολλῦται ἐν χρυσῷ τοσούτῳ; Κλυτώ. οὐκ ἀπολλῦται. Θαῤῥεῖ τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16. Θαῤῥεῖ ὦ Λυκῖνε, τούτου γε ἕνεκα, ὡς ἐφαῦλόν μοι ὑποκριτὴν ἔχειν τὸ ἀπολογίας. *Ne ſis, mi Lucine, magnopere de hoc ſollicitus; quippe qui non futilem me defenſionis tuae habiturus ſis actorem.* De morte Peregrini c. 26. Ἀλλὰ θαῤῥεῖτε τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ

dem attributa (& clepſydra) moriatur? PLAT. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Philoſophiam. illa judicet, & nos ſententia illius ſtabimus.

11. LUC. Euge viri ſapientiſſimi, meliora iſta & magis legitima. Verum lapides ſervate, uti dixi, opus enim paullo poſt illis erit apud tribunal. Ubi vero Philoſophiam inveniat aliquis? nec enim ubi habitet, novi, quamquam longo tempore oberravi domo ejus quaerenda, ut illius conſuetudine uterer. Deinde cum inciderem in quosdam palliolis amictos, & prolixas barbas ſubmittentes, qui ab illa ſe venire dicerent, putans hos ſcire, interrogabam. At illi, qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non reſpondere mihi, ne ignorantiae ſuae convincerentur, aut aliam pro alia januam mihi demonſtrare. Itaque ad hodiernum diem nondum invenire domum potui.

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus ſum, firma cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe, idque colligebam ex multitudine

ξεῖαι, [d] μηδὲ τοπαράπαν ὕδαλος μέλαλαζών.

ΠΛΑΤ. Ἄριστα συμβουλεύεις ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίωμεν ὅπῃ ἡ φιλοσοφία. ἡ δὲ, δικασάτω ᾗ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη ψηφίσηται.

ΛΟΥΚ. Εὖγε ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα. τὼς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. τῆς δὲ ἡ φιλοσοφίας εὕροι τις ἄν; ἐγὼ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν ἡ οἰκίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἶτα ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια κεκαυλημένοις, καὶ πώγωνας βαθεῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκείνης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέναι αὐτούς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως ἀπεκρίναντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιντο ὄντες εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν [e] καὶ σήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι ἡ οἰκίαν.

Πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξυναγησαντός τινος; ἦκον ἐν ὅπῃ τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι· τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόν-

12. Saepe vero vel mea conjectura, vel aliquo deducente ad januas quasdam delatus ſum, firma cum ſpe tandem aliquando me inveniſſe, idque colligebam ex multitudine

[d] Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. S.* μηδὲ *Ba.* & *P.* &c. [e] Καὶ σήμερον] Sic etiam *H. F. l.* & *P.*

86. Ὕδατος μέλαλαζών] † Ἰσέον ὅτι οἱ ‡ Ἀθήνησι δύνανται τυχεῖν βουλόμενοι τὰς ἀπείρατους φλυαρίας ἢ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐκχέοντων, καὶ ἀφ' τοῦ ἀγῶνος § παρεῖχον τῷ ὕδατι ἐκρεῖν ¶ ὁ δὲ ἀρχὴ ἦ ἀφέσεως τῆ προυθέσεως ἐκέλευον ἦ ῥήτορα λέγειν, ἕως ἂν τὸ πᾶν ** ἐκρεῖ· ὅτε δὲ ὀλίγον πρὸς τὸ μέτρον τῆ ὕδατος ἦ λόγου πεισόμενος, †† συνέτεμνον ¶ ἀκαίρως τὸν ἀγωνίζεσθαι· ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι.

Ὕδατος] Τῆ ἀναγκαίου ὕδατος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζόμενοι ἐποιοῦντο. *G.*

† Ἰσέον] Huic ſimile ſcholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervare eſt, quo fit, ut credam duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe. *J. C.*

‡ Ἀθήνησι] Οἱ ἐν Ἀθήνησι legitur in V. male. *M. du S.*

§ Παρεῖχον] Πάρεχον. V. *M. du S.*

¶ Κρείσσα] Ita in margine correxit *M. du Soul*: cum antea legeretur κρατήρα. Recte quidem ſe habet correctio, ſed vellem addidiſſet, qua auctoritate facta ſit, quum altera lectio non tamen fuerit plane abſurda. *J. F. R.*

** Ἐκρεῖ] Ἐκροῖ legebatur in *Impr.* quod rurſus mutavit manus *Soulii*. Sed quum ſaepiſſime in marg. teſtetur, ſe ita ex collatione MS. *C.* & *V.* correxiſſe, etiam reliqua pleraque inde eum hauſiſſe credo. *J. F. R.*

†† Συνέτεμνον] Ἐνέτεμνον legebatur, noſter vero *Du Soul* adjecerat *συν.* Ita ut legere poſſis *συνέτεμνον* vel *συνέτεμνον*; ſed poſterius eum voluiſſe, facile eſt conjicere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28. hujus dialogi. *J. F. R.*

ἢ διομοσαίμην ἄν, &c. *J. J.*

Θαῤῥεῖτε τοῦτο γε ἴσκα] Sic exhibui, ut cl. *Jenſius* juſſit, pravam interpunctionem tollendo. *J. F. R.*

70. Ἐκ περουσίας] Adleverat orae *Ed. Graevii* clariſſ. *Hemſterhuſius*, *Dukerum* conſulendum ad Thucyd. VIII. p. 332. Sed eſt p. 532. n. 37. ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἐκ περουσίας, *ex abundanti*, ſive, *plus quam opus eſt*, ex Thucyd. adſertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. *J. F. R.*

79. Ἐν τῇ χειρὶ] In ferro & armis. *J. Br.*

86. Ὕδατος] *Aquam alicui fundere*, eſt ei locum dare dicendi & cauſam ſuam agendi, ad aquae enim menſuram certam oratores dicebant & clepſydram. *A. V.*

98. Παρ' αὐτῆς] Male olim vertebatur: *ad ipſam.* Vid. *L. Bos*, Obſ. crit. p. 50. *J. F. R.*

ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φρονιστικῶν τὸ πρόσωπον. μετὰ τούτων δὴ ξυμπαραδυσθεὶς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθον ἄν· εἶτα εἶδον γύναιόν τι οὐκ ἀπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ [a] ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ καλλιφάνη μοι αὐτίκα ἐδόκει τὸ ἄφελον δοκεῖν τὸ κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ ὅλως ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλον δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκεῖντι προχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, [b] καὶ φῦκος, καὶ τὰ [c] ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν [d] ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἴ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοῖς πλησιωτέροις ἂν [e] προκαθισαμένη πλη-

intrantium & exeuntium, qui ſeveri omnes viderentur, habitu compoſito, & vultu acriorem cogitationem prae ſe ferente. Cum his igitur clanculum me inferciens & ipſe intrabam. Deinde vidi mulierculam minime candidam, quantumvis ad ſimplicitatem quamdam cultus expertem ſe concinnaret. Sed mox mihi apparuit ſcilicet, eam neque comas, quas negligenter ſolutas videri volebat, inornatas reliquiſſe, neque veſtis amictum ſine adfectatione compoſuiſſe. Manifeſto autem iis ſe rebus exornaverat, & ad decentiam, aſſimilato illo cultus neglectu, uſa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruſſae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique ſe ab amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, & ſi quis quid daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope adſideret, pau-

a Ἀφιλὲς] Ἀσφαλὲς vulgo edebatur in editt. novis & antiqq. Sed ἀφιλὲς recte P. L. & *J.* Et recte conjecit *Graevius*. b Καὶ φῦκος] Deeſt in Fl. Habent autem *H.* & *P.* c Ῥήματα] *Gronov.* χρώματα. *Pell.* ῥύμματα. Sed nihil mutant Edd. d Ἐς τὸ] Articulus τὸ abeſt a Fl. Nihil mutat *H. P.* e Παρακαθισαμένη] Παρακαθιζομένη Fl. Sed cum vulgata facit *H. P.*

18. Ἀναβολὴν] Περιβολὴν. *G.*

20. Ἀθεραπεύτῳ] Παιδιλῶς καλλιεφρονημένῳ. *V.*

12. Ξυμπαραδυσθεὶς] Emenda ξυμπαραδυσθεὶς. *J. Brod.* in Miſc. *P.* 2. c. 22. Sed ſic jam habuere Editt. *P. S.* &c. In qua igitur malam lectionem — βυσθεὶς vult corrigi? In *Junt.* credo, ubi ſic editum fuiſſe, ſed manu *Soulii* correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. *J. F. R.*

14. Ἐς τὸ ἀσφαλὲς] Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, etſi in modum quam maxime oportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſtne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum?* Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφιλὲς ἐν ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφιλὲς, quod frequentius in *Luciano* reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa φορμία χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mea excerpta, longe ἰμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχελείων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῖα & ὁ κλοιὸς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. 11. Ἑλλην. οὔτε ἄστιν τοὺς δεδικότας κλοιῷ δήσαντες ᾠχόμε-

δόσαν, ὕστε καὶπεῖνοι ὑμᾶς ᾠχόμενοι τῷ δικαιῷ τοῦτῳ δήμῳ οἴχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catenae vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos poſtquam tradiderunt populo iſti injuria affecto tradiderunt.* Apud *Euſebium* Hiſt. Eccleſ. V, 32. vinculum ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς. *Prudentio* eſt *boia: Colla boiis impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ἀφιλὲς] Sic omnino legendum, praeeuntibus *Codd.* MSS. P. L. & Ed. *J.* Quod enim in reliquis eſt ἀσφαλὲς, ferri nulla ratione poteſt. *M. du S.*

Ἀφιλὲς] Legendum omnino, quod jam vidit *Graevius*, ἀφιλές. *J. M. G.*

21. Ὑπεφαίνετο δή τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Abſit ut credamus id poſterius factum, aut *Lucianum* velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα ut in Deasum judicio, μηδ' ὕστε κεκαλλωπισμένον, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένον χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίρου τινα. *J. G.*

Ibid. Ψιμύθιον καὶ φῦκος] *Bened.* vertit, *creta & fucus.* Sed, *ceruſſa & fucus* rectius Ill. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 446. f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. *J. F. R.*

22. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε] Vertebatur olim: *admodum*

pauperes amatorum suorum ne respiciebat quidem. Saepe vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non naso quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exemplo, inanem speciem amplecterentur pro Junone.

13. ΠΛΑΤ. Illud quidem recte, neque enim in propatulo janua, neque nota omnibus. Caeterum ne opus quidem est domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico operiemur, mox huc venturam in reditu ab academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin jam

οἷον, τὰς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ γυμνωθείσης αὐτῆς τὸ ἀκύστιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τὰ ἐγχέλεια παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν ὅτι τάχιστα ἀπῆειν, καὶ οὐδὲν ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς, καὶ τὰ ῥινός, ἀλλὰ τῷ γνώμονι, καὶ τὴν Ἰξίονα, εἰδώλῳ αἰτὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δέησει βαδίζειν ὅτι τὴν οἰκίαν· αὐτοῦ γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἥδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσεται καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. οὗτος γὰρ ὁσημέραι εἴθισται ποιεῖν αὐτῆ· μᾶλλον δὲ

f Ἐγχέλεων] Κλοιῶν A. G. P. L. Edd. ἰγχέλεων. *g* Αὖ] Ἦν *J.* Sed αὖ P. L. Et Edd. antiq. omnes. *h* Ἐπανιοῦσα] Ἀνιοῦσα Fl. vulgatam servant *H.* P.

29. Ἐγχελίων] Κλοιῶν. *G.*

33. Ἰξίονα] Nota historia quemadmodum Ixion cum Junonis simulacro seu nebula concubuerit, unde orti Centauri, dicti sic ὡς ἀφ' τὸ τὴν αὔραν κεντεῖν. *G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] Ἀπὸ τῶν κεραμέων κεραμέας γυναῖκας, γύαλα κεραμεϊκὰς ἢ σκευαρίσκια κεραμεικὰς. *V.*

39. Ἐν τῇ Ποικίλῃ] Ἡ Ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἀπὸ τῆς ποικίλης τῆς αὐτῷ ζωγραφίας. *V.*

* Ἀθηναίοις] Ἀθηναῖον legebatur in *Impr.* sed *ov* in *ois* mutaverat noster *du Soul*; ideo sic dedi, quia recte emendavit. *J. F. R.*

dum gaudebat; sed rectius Cl. *Gesn.* vertit: *pulcritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἐραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε. *laudata propter pulcritudinem, gaudebat.* Sic pro Imag. c. 23. V. *L. Bos* Obs. cr. p. 50. Sic εἰς pro propter etiam *Apl.* V. H. XIV. 9. Ξενοκράτους . . ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος. *Xenocrates quum a Platone ob rusticitatem derideretur.* Quia autem τὸ κάλλος, docente *Hesych.* & *Eustath.* etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex joco ambiguo huc alludat. *J. F. R.*

26. Οὐδὲ προσέβλεπε] Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. Cornicum in Plut. v. 149. & Schol. ibid. *L. Bos.*

29. Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. *J. B.*

Ἐγχέλεων] Κλοιῶν quidam Codices, (ut in *variantibus* notatum) confer. Ἀστ. μισ. c. 1. *Eurip.* Κυκ. 183. de torque Paridis. *M. du S.*

Ἐγχέλεων] Retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοιῶν substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent, de *anguilla* substituenda *boiis*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constat, vid. Scheff. de torqu. p. 12. *J. M. G.*

Ἐγχέλεων] Etiam in Juntina clariss. *du Soul* deleverat ἰγχέλεων, & κλοιῶν correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius clariss. *Gesnerus* vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in *Apolog. pro merced. conduct.* c. 1. iterum vocabulum κλοιῶν occurrat, illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedit, ut hic. *J. F. R.*

32. Τῆς ῥινὸς] Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. §. 3. *J. F. R.*

33. Ἰξίονα] Vid. *Hom.* Il. Ε. 317. Conf. Deor. Dial. Dial. VI. *M. du S.*

36. Βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν] Subindicat vafer scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse Philosophiae & veritati. *J. M. G.*

37. Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad *Pausan.* *J. B.*

Ἐν Κεραμεικῷ] Glossa edit. Paris. „ *Ceramicus*, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum *poecilus* dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausaniae. *J. F. R.*

39. Ποικίλῃ] A pictura Polygnoti sic dicta porticus, v. *Corn. Nep.* I. Miltiad. c. 6. & *Diog. Laërt.* in *Zen.* p. 265. C. *M. du S.*

δὲ ἤδη [a] πρόσιστιν. ὁρᾷς τὸ κόσμιον τὸ ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸ προσηνὲς τὸ βλέμμα, τὸ ὑπὸ σωφροσύνης ἠρέμα βαδίζουσαν; ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ, inquit Lucianus, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία ἐς τὸ αὐτὸ ἄγει. Non caret ſoloeciſmo hic locus; neque enim πάντων, ſed πασῶν, res ipſa poſtulat ſatis manifeſto. Non tamen ego quidquam hic auſim immutare, quum & alibi ſimilia in hoc ſcriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in deſcriptione templi Veneris Gnidiae c. 12. Καί πως αὐθις ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἰθριον, οὐκ εἰς ὕδατος ἄγωγιον μάλιστα, λίθοις πλατεῖ λείοις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἄκραν ἦν γόνιμον ἡμέραν καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις ἐθαλλόσην ἄχρι πόῤῥω βρύοντα τὴν πᾶσιν αὖραν συνωρᾶφον. *Et ſtatim ab ipſo delubro, Venereae nobis adſpirarunt auras; nam ſubdialis pars non in pavimentum maxime ſterile, laevibus lateribus inſtrata, ſed ſicut in Veneris templo, tota erat fructuum miſtium ferax, qui eum frondibus ſuis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant.* Patet clariſſime voculam ἃ ad τοὺς καρποὺς eſſe referendam. Sic pag. ſeq. ἦν δ' ἐπὸ τοῖς ἄγαν παλιυσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐπεισιοῦσιν θάλουσιν. εἰς ἃς τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπιφοίτων τινές. *Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis amoena tabernacula, eorum uſui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani ſe raro conferebant*, &c. Et hic ἃ, ubi poſcitur ἅς. In de Paraſito c. 26. Paraſitus, ubi variis argumentis demonſtraſſet, Paraſiticam artem generatim univerſis aliis artibus eſſe praeſtantiorem; eamdem hanc artem ſingulis quoque praeſtare artibus docturus, ita pergit, Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων ἁπάντων διδιχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καθ' ἕκαστον ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. *Igitur quantum communiter praeſtet* (Paraſitica) *omnibus, videor mihi demonſtraſſe. Age jam, quantum ſingulatim ſingulis praeſtet, conſideremus.* Perſpicuum eſt, dicendum fuiſſe πασῶν, non πάντων reſpiciuntur enim τέχναι quocirca etiam in ſequentibus dicitur ἑκάστης, ſcilicet τέχνης. Sed & ſupra c. 13. promiſerat Paraſitus ſe probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. Sic in Lapithis c. 4. pr. id ὑποσόλοικον *Lucianici ſtyli properantis* notat *Marcilius*, Ἀλλ' ὅτι γε πρὸς ἐμὲ ὕστερον πειθῶ ἐχρῆν, ἀκριβῶς γιγνώσκουσαν πολὺ πλέον ἐπιθυμεῖν τά σε ἀκοῦσαι, ἢ ἐμοὶ ἀκούσαι. *At non erat apud me ſic agendum, ut qui norim (cognoſcentem) apprime, te dicendi eſſe longe cupidiorem, quam ego ſim audiendi.* Et re vera debuerat γινώσκουσα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile eſt, tam foedam labem ab politiſſimo auctore profectam; potius vel temporis injuriae, vel librariorum ſocordiae eam deberi exiſtimem; quamvis non omnino mihi perſuadeam, ipſos quoque veteres ſcriptores non aliquando leviter eſſe lapſos, quod ſecundae curae facile reſtituiſſent. Praecipue autem id exiſtimare non abſurdum tantopere eſt, quum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactiſſimi ſcriptores vernacula lingua ſcribentes, in phraſibus contra naturam linguae peccitationem quamdam impingant. Lubet hic paullum indulgere exemplis, ex ſcriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσόλοικόν τι reſidere exiſtimari poſſit, ſive ab ipſis auctoribus, ſive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud *Aelianum* X. Ποικιλ. cap. 18. ubi legitur, Βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡδέως αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμιλήσει καλῶ ὄντι ἐς γέν. haud dubie ſtyli ratio requirit Βουκολοῦντι τῷ Δάφνιδι, quemadmodum & Interpres intellexit. Libro quoque XII. cap. 1. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς ἐς ὀάσασα, τὸ φῶμα ἀφανίζη. Patet & hic primos pro ſecundis caſibus eſſe poſitos. Similia exempla ſi non omnino ſoloecae, nimium certe ἀσκολοδόο, orationis, notavit in *Hygino* Th. Munkerus in ſua de *Hygino* Diſſertatione; quale illud in Fab. CLXIV. *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus eſt.* Non tamen ſunt omnia, quae in *Hygino* ſtribliginis nota inſignit ibi Vir Doctiſſimus, ab Auguſtei aevi ſcriptoribus alieniſſima. Sed hoc non eſt hujus loci. Poſſint huc quoque referri ex eodem *Aeliano*, quae leguntur lib. I. c. 15. de pullis columbarum, Νεοττῶν γινομένων ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸ φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι δι' ἄρα τοῦτο. Geſnerus legit τοῦτον, ut effugiatur ſoloeciſmus. Sed ecce lib. XII. cap. 60. de congreſſu Dionyſii & Philippi, Ποθεῖ μὲ ὧν, ὡς εἰκὸς, καὶ ἄλλοι λόγου ἀξιῶσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐς ἐκεῖνο. Poſceretur ἐκεῖνον, λόγον nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico noſtro eruditiſſimo, Jac. Perizonio, ad *Aeliani* locum lib. XIV. cap. 37. qui vulgo ſic legitur, Ἔστι γάρ τι καὶ τοῖς χειρουργίαις σοφὸν, καὶ ἐν τούτοις καὶ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα δύναται τις καλαγνῶναι ἔχοντα τοῦτο, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο &c. Rejiciunt Eruditi Fabrum legentem χειρουργίας. At ſicut nec ego Fabro aſſentio; ita non video, ubi texturam horum verborum con-

accedit. Viden' illam decenti habitu, adſpectu propitio, quae cogitabunda placide incedit. LUC. Multas video ſimiles

[a] Πρόσιστιν] Προσίρχει P. *Angl.* Nihil mutant Edd.

42. Προσηνὲς] Πρᾶον. *V.*

41. Πρόσιστιν] Angl. προσίρχει. *J.B.*
43. Ἠρέμα] *Compoſite.* *J.B.*

les habitu, inceſſu, atque amictu: & Ἀὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, tamen inter has quoque una tantum eſt 45καὶ ἡ ἀναβολήν. καίτοι μία [b] πάντως ἦγε ἀλη-

[b] Πάντως] Ed. Fl. Reliquae πάντων, male, vid. notas.

contemplor, concinnum eſſe in ἐν τούτοις ſenſum; neque enim id ſatis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praeceſſit, referri poſſe puto. Mihi cenſetur tollenda poſt ἐν τούτοις, illa τελεία στιγμὴ, (quam etiam non agnoſcit Romana editio) & omnia ita connectenda; *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid ſapientis; inque illis* (artibus) *multa quidem & varia quis poſſit deprehendere ita ſeſe habentia; inter haec vero & illud*, &c. Ἐν τούτοις, hoc eſt ἐν χειρουργίαις omnis generis. Τούτοις autem pro ταύταις, qualia illa exempla, quae & apud hunc ſcriptorem & Lucianum noſtrum ſupra vidimus. Caeterum nolim quis exiſtimet, haec ita me afferre, quaſi contendere velim, ea, quae ex antiquis ſcriptoribus pro vitioſis protuli, veriſſime eſſe vitioſa omnia: potius haec Erudito Lectori hactenus exhibui & propoſui, ut ſimul profitear, me, ſi quid minus diligenter perſpexerim, lubenter meliora doceri velle a quocumque, qui quum noſtrae in his literis mediocritati ſuccurrere, tum his ipſis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipſis Poëtis quoque a recentioribus Graecis Magiſtris, ne de Ariſtarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro ſoloecis notata ſunt; quemadmodum Scholiaſtarum in eos lectio ſatis teſtatum cuilibet facere poſſit. Sic vetus Scholiaſtes *Homeri*, anonymus, ad haec ex Il. I. v. 598.

——— οὔ τι μὲ ταύτης
Χρεὼ τιμῆς ———

Notat id eſſe σολοικισμὸν ὡς δεῖ τὰς πτώσεις. debuiſſe nimirum *Homerum* dicere, οὔτι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter ſcribit idem Commentator ad Il. K. v. 43.

Χρεὼ βουλῆς ἐμοὶ καί σε ———

An vero revera haec locutio ſit ſoloeca, non judico. *H. Stephanus* cenſet eſſe accuſativum pro dativo: quid vero hoc a ſoloeciſmo differat, non video. Forte quaedam eſt ellipſis, cujus ratio nondum ſit plane perſpecta. Paullo majoris momenti eſt, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ. v. 455.

Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρῳ ὀχέων πλαγέντε κιρκινῷ
Ἂψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον ———

Nimirum πλαγέντε poſitum eſſe pro πλαγῆναι. Et certe hoc, vel in duali πλαγέντε, poſtulat haec oratio: loquitur enim Jupiter ad Junonem & Palladem, atque ad eas τὸ, πλαγέντε, eſt referendum. Eſt tamen, ubi omnino non audienda eſt iſtiusmodi Graecorum Magiſtrorum criſis. Etenim cum apud *Homerum* Il. Δ. 508. legitur

— Τὸν δὴ σκότῳ ὦσε κελαινῷ,

Non eſt, ut cenſet Anonymus ille, ſoloeciſmus; nec ſumma fuit *Homero*, ut ille inquit, neceſſitas ſcribendi ſine ſoloeciſmo — τῷ δὴ σκότῳ ὦσε κελαινῷ. Eſt nimirum ſolenniſſima illa ellipſis, atque ita commode intelligenda; τὸν δὴ σκότῳ κελαινῷ κατὰ τὸ ὦσε. *hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt.* (Atque ita ſe ipſe ſatis dilucide exponit *Homerus*, ut qui Il. E, 82. (& Π, 333.) narrans Hypſenora ab Eurypylo occiſum, diſerte ait — ἣ δὴ κατ' ἄρα Ἕλλαδι πᾶσι φέρτατος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. Hanc parentheſin inſeruit. *T.H.*) Apollonius quoque Rhodius nonnumquam paullo injuſtius ab Scholiaſta ſuo exagitatur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi Poëta iſte τὸ, σφίτερος, ἰνικῶς, *de uno*, uſurpat, idemtidem non recte ſcripſiſſe ab Scholiaſta ſuo arguitur; quam criſin, ut iniquam exploſerunt dudum Eruditi, *Iſ. Caſaubonus* ad *Athenaeum* IX. cap. 4. Ez. *Spanhemius* ad *Callimachum* p. 457. Ubi apud hunc lib. I. vſ. 440. Jaſon Apollinis oraculum comitibus ſuis hoc modo profatur,

Ὑμῶν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε πεφῆσται
Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας —

Interpres Graecus continuo infert, oportuiſſe ἄγοντας (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiaſtes ille in ſuo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec ſanior eſt lectio; nam ſic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc Poëtae anonymi apud Etymologici Magni ſcriptorem, voce Κώδιον, fragmento,

Κῶας ἄγειν χριοῦ μεμαῶτας) —

Referendum enim id eſſe ad τὸ, ὑμῶν. Sed vero ſicut ἄγοντας, ſive ἔχοντας, non fuiſſet culpandum, ita nunc quartus caſus ab omni vitio purus eſt. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mihi otioſo eſſe non licet, expedit bonas eſſe vobis*, ita & quo minus Graece poſſimus utroque modo loqui, nulla eſt ratio, modo recte in conſtruendo diſtinguatur. *Apollonii* ergo verba ita erunt concinnanda, Ὑμῶν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε, ὑμῶν πεφῆσται ἐνθάδε κῶας ἔχοντας. Ita & *Homerus* (quod ipſum exemplum adfert quoque iſtic *Apollonii Scholiaſtes*) Il. A. vſ. 541.

Δεινή τοι φίλον ἐστὶν ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα,
Κρυπτάδια φρονέοντα δεδαϊγμένον —

Hoc eſt, Δεινή τοι φίλον ἐστὶ, σὺ ἐμοῦ, &c. *Semper tibi places, te ſeorſum a nobis, clam conſilia agitantem, regnare.* Nullo itidem jure, ut ante nos video animadverſiſſe *Ferom. Hoelzlinum*, Scholiaſtes in his *Apollonii* I. vſ. 872.

Ἴομεν αὖτις ἵκεσθαι ἐπὶ σφέα —

Ait

ἀληθὴς φιλοσοφία ἢ σὲ αὐταῖς. ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγξαμένη μόνον.

ΦΙΛ. Παπαί. Τί Πλάτων, ἢ Χρύσιππος ἄνω, ἢ Ἀριστοτέλης, ἢ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἆρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν κάτω; ὀργιζομένοις γὰρ ἐοίκατε. ἢ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ πῶς [b] λωποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλος ὤφθη; ΠΛΑΤ. Νὴ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ἱερωτάτην σὲ,

vera quidem Philosophia. PLAT. Recte: sed cum loqui incipiet, satis se ipsa indicabit.

14. PHIL. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita. Quid vos rursus in vitam? numquid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est quem captum hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus? PLAT. Et quidem, Philosophia sacrilegorum omnium sceleſtissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere au-

a Τις] Τι P. & *Angl.* Edd. τις. b Λωποδύτης] Τυμβωρύχος P. *Angl.* L. vel τυμβορύχος. Sed Edd. vulgatam servant.

46. ΠΛΑΤ.] Plato loquitur, qui ab inferis cum caeteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. *G.*

Ait illud σφία se non ὑγιῶς habere; convenire enim σφᾶς tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens,

Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφία ——
Redeamus quisque ad sua ——

Quam *Virgilius* (quod idem opportune doctus ille Vir adfert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens,

Quisque suos patimur manes ——

Qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in *Apollonium*, ubi in versu 893.

Ῥηϊδίως σ', ὃν ἰοῦ ἓ ἀπείρονα λαὸν ἀγείρας.

Culpat τὸ, ἰοῦ de secunda usurpari persona, quum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ, ἰοῦ, quemadmodum & τὸ, ἑαυτοῦ, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem *Hoelzlinus*, ad quem Lectorem relego. *J. J.*

Ibid. Πάντως] Ed. Flor. πάντως, uti conjeceram. In reliquis est πάντων, mendose. *M. du S.*

51. Κεφάλαια] Apud Latinos saepissime *Principes* philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non *Principum* tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & Epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinarum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum Συγγρ. c. 28. & N. Δ. XX. Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus; *de Nat. D.* initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSSAM PRINCIPIUM Philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. *P. Manutius* legit, *causam, id est principium.* ostenditque pluribus, qua ratione *Scientia* sit *causa* Philosophiae. Sed nihil haec ad rem: imo Ciceroni contraria, qui quidquid demum scripserat, statim infert, *prudenter Academicos A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Fulvius Ursinus a Mss. suo haec verba abesse ait: *Causam principium.* Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *Cassam Principum Philosophiae esse scientiam.* Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum Philosophos celebres *Principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsan videbitur locutio, *cassa scientia.* Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex *Plauto*, *Seneca* & ipso *Cicerone* possem non admodum abhorrentia loca proferre. *M. du S.*

Κεφάλαια] *Caput* etiam Latinis tam de principe alicujus Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem Clar. *du Soul* adfirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis quam proponit, nihil opus esse arbitror; quum Clar. *Davies.* ex Mss. *Elienſi* nobis exhibuerit: *Caussam, id est principium philosophiae, esse inscientiam*, ut Aldus quoque jam habuerat. Quia *inscientia* sit ποιότης αὐτία philosophiae, ut ait *Nemesius* de nat. Hom. c. 30. p. 230. *J. F. R.*

52. Τὰς ὑμᾶς] Angl. τὰ. *J. B.*

54. Λω-

usus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te didiceramus, posteris reliquimus. PHIL. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comœdia audiens Dionysiis, tamen amicam illam putem, nec in jus vocarim umquam, neque accedens cum illa expostulaverim; sed patiar illam ludere, quae convenire videntur & solennia sunt illis feriis. Quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione detersum clarius exsplendescere, &

κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχείρησε, ἢ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπόσοι τι τῶν σῶν μαθόντες, τοῖς μὲν ἡμᾶς [c] καλαλελοίπαμεν. ΦΙΛ. Εἶτα ἠγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς, ἢ ταῦτα εἰδότες ἐμὲ, οἷα πρὸς τὴν κωμῳδίας ἀκούσασα τοὺς Διονυσίοις, ὅμως Φίλην τε αὐτὴν ἡγημαι, ἢ ὅτε ἐδικασάμην, ὅτε ἠτιασάμην προσελθοῦσα· ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ εἰκότα, ἢ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ; οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, [d] ἀποστόμωμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσ-

γίλ-

c Καλαλελοίπαμεν] Nihil mutant *H. Bz. F. Fl.* d Ἀποστόμωμον] Ἀποσμώμωμον Mſ. Gr. Ἀποστόμωμον. P.

65. Ἐφίημι] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφῆτο τὸ θέατρον τοῖς ποιηταῖς † ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν. Ταῦτα δὲ δὶς τῷ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου· ἔαρος μὲν μικρὰ Διονύσια, φθινοπώρου δὲ, τὰ μέγαλα. *V.*

* Τοῖς] Omiſſum in edit. articulum addidit *M. du S.*
† Ἐπὶ τῷ κωμῳδεῖν] Sic emendavit idem, cum ante legeretur ποιηταῖς κωμῳδοῖς. ſine dubio ex collat. Cod. V. *J. F. R.*

54. Λαπτοδύτης] Angl. πυμῶωμχ. Has voces interpretantur *Pollux*, *Heſych.* *Suid.* copioſe. Interpres *Demoſth.* *Liban.* Arg. orat. contra Midiam. *J. B.*

62. Ἐν Διονυσίοις] His actae etiam Ariſtophanis nubes, quas ipſas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum perſonae illius ſervavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis inſultat capitibus ſectarum, nimis de ſe arroganter, vel impudenter potius commemorat. *J. M. G.*

68. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποστόμωμον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποσίλλει] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet.* Et quaeſo, quid hinc diſtat *Benedictus, quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide *Caſaubonum* ad *Strabon.* pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait *Plinius*, κόπτεσθαι, ut *Strabo.* *J. G.*

Ibid. Ἀποστόμωμον τοῖς κόμμασι] Locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποστόμωμον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποσίλλει, ἢ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate. ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum incidatur, clarius refulget, ſitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum, quod erutum inciditur?* Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt *aurum incidere?* Κόπτειν eſt *ferire, ſignare aurum*: & κόμμα eſt *ſignum in nummo percuſſum*; hinc numiſma νοσηρῶν κόμματος, quod aliter dicitur κακοκομμάτων, *malae notae, nummus adulterinus.* Hic tamen κόμμα eſt *ipſa percuſſio*, cum in moneta nummus feritur, *ille actus feriendi:* legitur autem pro ἀποστόμωμον in Mſ. ἀποσμώμωμον, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον *aurum detersum ipſa percuſſione*, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque, cum ſignatum eſt, ſplendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno a malleatoribus impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta: ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque. *J. G. G.*

Ἀποσμωμώμενον] Hanc ſcripturam Mſ. Gr. in textum pro vulgata ἀποστόμωμον recepimus. In P. ἀποστόμωμον mendoſe. *M. du S.*

Ἀποστόμωμον τοῖς κόμμασι] Vid. Paſſion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii p. 275. *T. H.*

Ἀποστόμωμον] Ἀποσμωμώμενον. *M. du Soul* in textum recipi juſſit; Ego vero propter conſenſum optimarum Edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare auſus ſum in vulgata, maxime cum citatio *T. H.* ſenſum probum oſtendat. *J. F. R.*

φίλει, καὶ φανερώτερον γίνῃ). ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' ἂν αὐτὸν ἄγχοιτε; ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτῃ φροντίσαμεν, ἤκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ ἡμῖν [a] διήγγελλον οἷα ἔλεγεν [b] ἐπὶ τῶν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμᾶς.

ΦΙΛ. Εἶτα πρὸ δίκης οὐδὲ [c] ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλον γὰρ ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. ΠΛΑΤ. Οὐκ· ἀλλ' ὅτι σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [d] καί σοι ὅ, τι ἂν [e] δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος ἡ δίκη. ΦΙΛ. Τί φῂς σύ; ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ὦ δέσποινα Φιλοσοφία, ἅπερ καὶ μόνη τἀληθὲς [f] ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γὰρ εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. ΠΛΑΤ. Νῦν ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, καὶ μέρη δύ' ὀβολῶν ἕκαστον εἰδος αὐτῆς τῶν λόγων. ΦΙΛ. Ὁρᾶτε μὴ ὁ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ὅτι τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς. ΛΟΥΚ. Εἶσι αὐτίκα, ἂν [g] ἐθέλῃς ἀπολογεμένῳ ἀκοῦσαι. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἄρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ὁπόθεν ἅμα καλαφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

offieri manifeſtius. Vos vero neſcio quomodo iracundi facti eſtis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini? PLAT. Commeatu unius hujus diei ſumto, contra illum venimus, ut dignam factis ſuis poenam ſuſtineat. Fama enim ad nos perlatum eſt, qualia in concionem progreſſus de nobis dixerit.

15. PHIL. Deinde vos illum ante judicium, indicta cauſſa interficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid. PLAT. Non; ad te enim rejecimus omnia: tua ſententia litem finiet. PHIL. Tu quid ais? LUC. Idem hoc, Philoſophia domina, quae ſola nempe invenire verum poſſis. Itaque vix multis precibus hoc impetravi, tibi ut cognitio cauſſae ſervaretur. PLAT. Nunc, ſacerrime, dominam vocas, paullo ante vero contemtiſſimam rerum pronuntiabas Philoſophiam, in tanto Theatro praeconio vendens, & duobus quidem obolis, genus unumquodque illius diſputationum. PHIL. Videte ne iſte non Philoſophiam, ſed impoſtores quosdam, noſtri ſub nominis obtentu turpia multa patrantes, traduxerit. LUC. Hoc ſtatim ſcies, ſi cauſſam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipſam arcem, ut ex illa quaſi ſpecula ſimul in conſpectu ſint res urbanae omnes.

16. PHIL.

a Διήγγελλον] Διήγγελλεν Fl. H. P. Sed ſ. Διήγγελον. b Ἐπὶ τῶν] Deeſt in Fl. Sed nihil mutat H. & P. c Ἀπολογησάμενον] Sic ſ. P. H. Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam ſervat Fl. d Καί σοι] Ὅ σοι ἂν Angl. P. e Δοκῇ] Ὅ σοι ἂν δοκῇ. Angl. P. Nihil mutant Edd. Niſi quod δοκεῖ Fl. f Ἐξευρεῖν] Ἂν εὑρεῖν P. & Mſ. Gr. Nihil mutant Edd. ſed ἀνευρεῖν L. g Ἐθέλῃς] Ἐθέλεις Fl.

73. Μίαν ἡμέραν] Ἐντεῦθεν τῷ λόγων τούτων ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιοῦντες. G.

71. Ὀργίλοι] *Iracundus*, ad uleiſcendum proclivis, quae ſignificatio ſatis obvia ſi teſtimoniis indiget, adi *Elſner.* ad *Tit.* I. 7. ſ. F. R.

72. Ἄγχοιτε] Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenſo ſtringere, ne vocem mittere poſſit. Itaque mox Philoſophia, δῆλον inquit, ἐστὶν αὐτῶν τι θέλων. ſ. M. G.

74. Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐωλεία ἀντὶ τοῦ μαλάστειος. Ut apud Latinos pretium, ſtipendium, & ſimilia. *Euſt.* ad Iliad. 1. Inter. *Ariſtoph.* alii. ſ. B.

75. Ἐπὶ τῶν] Alibi apud hunc & Demoſthenem πανταχοῦ. M. du S.

80. Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. ὅ σοι ἂν δοκῇ. ſ. B.

83. Ἦπερ ἡ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο] Malim cum Mſ. ἥπερ ἡ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ὁ τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcilo*. ſ. G. G.

Ibid. Ἐξευρεῖν] Mſ. Gr. & P. ἂν εὑρεῖν, quod ad veram lectionem magis accedere videtur, puto enim ſcripſiſſe Lucianum ἐξευρεῖν. Vide tamen infra c. 45. ἐξευ-

16. PHIL. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate. veniam enim vobis, hac lite judicata. LUC. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae. PHIL. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Justitia, praecedens vero Eruditio, sed obscura illa & tenui colore Veritas est. LUC. Non video, quam dicas. PHIL. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem. LUC. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in jus volo. PHIL. Nempe sequimini etiam vos, nec enim molestum erit, unam judicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

17. VER. Ite vos, ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat. LUC. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in judicio, ut indices omnia. VER. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amiciss̄imas mihi. PHIL. Duc sane quotquot volueris. VER. Sequimini, Libertas, & tu Lo-

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ φίλαι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περιπατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην. ΛΟΥΚ. Τίνες δέ εἰσιν αἱ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται δοκοῦσιν. ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτήν, ἡ προηγουμένη δὲ, [b] Παιδεία· ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ Ἀλήθεια ἐστίν. ΛΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἔγωγε τινα καὶ λέγεις. ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλώπιστον ἐκείνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολισθαίνουσαν. ΛΟΥΚ. Ὁρῶ νῦν μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πλήρες γένοιτο, καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασαν πρὸς τὴν δίκην βούλομαι. ΦΙΛ. Νὴ Δία, ἀκολουθησάτω καὶ ὑμεῖς. [i] οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην· καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

ΑΛΗΘ. Ἄπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν. [k] ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέονται ξυνδικάζοις ἂν, [l] ὡς καὶ καλαμηνύοις ἕκαστα. [m] ΑΛΗΘ. Οἰκεῖν ἐπάγομαι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐνοϊκωτάτω μοι ὄντε. [n] ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐθέλῃς. [o] ΑΛΗΘ. Ἕπεσθον ὦ Ἐλευθερία καὶ Παῤῥησία

[b] Παιδεία] Παιδία male *Fl.* Sed *H.* & *P.* &c. recte. [i] Οὐ βαρὺ] Οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl. [k] ΦΙΛ.] in P. Fl. aliisque persona ΛΟΥ. erat, male. nam recte ΦΙΛ. P. L. [l] Ὡς] Deest in Fl. [m] ΑΛΗΘ.] Sic P. L. Edd. male ΦΙΛ. [n] ΦΙΛ.] Recte sic L. Edd. male ΛΟΥ. [o] ΑΛΗΘ.] Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ.

ξυνήρισε eodem quo hic, sensu L. ἀνδρίῳ. *M. du S.*

94. Ἄρειον πάγον] Arium pagum, Areopagum unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quae ad Remp. spectabant, severissime administrabantur. Sic dictus (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit Mars (quem Graeci Arem vocant) in jus, propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *G. C.*

Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir sanctus *Gulon. Pulien.* ad *Dionys. Areopag.* dixit. *Suid.* Interp. *Aristoph.* alii de quib. ad *Pausan.* *J. B.*

Ἄρειον π.] Hesychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides: & quidem recte. Vid. *Paus.* p. m. 108. C. *M. du S.*

Ἄρειον πάγον] De loco, ejus judicibus, ac diversa opinione circa etymon vocis satis egere Interpretes ad *Act. Apost.* c. 17. 19. In primis *Hammondus* & *Clericus*, aliique, quos vid. apud Clar. *Wolfium*, in Cur. Philol. ad N. T. Confer nostrum iterum *de Gymnas.* c. 19. *J. F. R.*

96. Ἐκ περιωπῆς] Conf. supra Ἐπισκ. c. 2. & alibi apud nostrum. *M. du S.*

23. ΦΙΛ. P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. *M. du S.*

24. ΑΛΗΘ.] Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi series; nam id agit Philosophia, ut veritas judicio adesse dignetur; quae aptissime adeo venturam si hic negat, ni secum comites solitas adducere liceat. Adde quod etsi *Philosophiae* etiam ministrare commode dici possint *Libertas* &, quo sensu hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veritatis assecla* dixeris. Probabunt itaque, sat

σία μεθ' ἡμῶν, ὡς τ δείλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ὑπὸ μηδεμιᾶς προφάσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ' Ἔλεγχε, αὐτῷ βέλτιον. ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ ὅστις, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι δέησει μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώποις, καὶ [a] δυσελέγκτοις, ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀναγκαῖος ὁ Ἔλεγχος. ΦΙΛ. Ἀναγκαιότατος μὲν οὖν· ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τ ἀπόδειξιν προσλάβοις. ΑΛΗΘ. Ἔπεσθε πάντες, ἐπεὶ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τ δίκην.

[b] ΑΡΙΣΤ. Ὁρᾷς, προσελαίρεσαι καθ' ἡμῶν ὦ Φιλοσοφία, τ Ἀλήθειαν. ΦΙΛ. Εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μήτι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτῆς Ἀλήθεια ὄσα; ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλ-

quendi Fiducia, ut formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in periculo justa nulla causa versantem servare possimus. Tu vero Elenche (*Convictio*) hic mane. LUC. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius, veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque necessarius est Elenchus. PHIL. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si demonstrationem etiam assumas. VER. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad judicium videmini.

18. ARIST. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, contra nos Veritatem. PHIL. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne quid mentiatur pro ipso, cum sit veritas. PLAT. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astu-

tia

[a] Δυσελέγκτοις] Δυσελέγκτους *M. du S.* [b] ΑΡΙΣΤ.] Vid. nott. *M. du S.*

scio, viri docti & elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emendationem. His jam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. *M. du S.*

29. Μηδαμῶς] Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo, nimis in illum statim propendet Philosophia: nimis ille adversus eam nasutus, nimis illa patiens: nimium stulti Socrates, Plato, caeteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae sunt Philosophiae. Sed ῥᾷον μαμμᾶς. *J. M. G.*

30. Τοῖς τυχοῦσι] Versum erat: *fortuitis*. Verte: *vulgaribus, minoribus*. Sic in *Act. Apost.* XXVIII. 2. Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI. 12. f. Δεῖγμα οὐ τὸ τυχόν. *Documentum non vulgare.* *J. F. R.*

32. Δυσελέγκτοις] Mallem δυσελέγκτους. Certe ni id fit, illud καὶ ante ἀεὶ positum oportuit. *M. du S.*

Δυσελέγκτοις] Non male δυσελέγκτους conjicit legendum *M. du Soul*, tum vero & comma post h. v. tollendum, & mox similiter εὑρισκομένους scribendum. In marg. *J.* notaverat vid. *Th. Mag.* Is quidem, v. Εὑρίσκομαι haec habet: Λουκιανὸς δὲ τῷ ἀναβιοῦντες, ἢ ἁλισὺς. ἀεί τινας ἀποφυγὰς εὑρισκομένους, ex edit. Blancardi; sed ex connexione & ibi εὑρισκομένους videtur legend. quae syllabae saepe permutari solent; nisi data opera hic ipsissima Luciani verba dederit; tum vero contra conjecturam *du Soulii* faceret, quod jam non dijudico. *J. F. R.*

35. Ἄμεινον] Aut Luciani persona hic interponenda est, aut Elenchum hic conversa oratione Philosophia alloquitur. *J. M. G.*

38. ΑΡΙ.] Ἀναξ. L. recte. pro reliquorum Librorum ΑΡΙΣ. *Fl. Ac.* tantum habet. *M. du S.*

48. Παῤῥησιάδης] Παῤῥησιαστὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrhesiastes* dictus est. leg. *Senec.* Lib. III. de Ira. *G. C.*

Παῤῥησ.] Locus Senecae est L. III. de Ira c. 23. pr. ubi *Demochares* Lipsius edidit, pro *Democares*, & rectius; sed merentur verba Senecae addi, quia historia est lepida, ait enim: „ Si qua alia in Philippo virtus, fuit „ & contumeliarum patientia, ingens instrumentum „ ad tutelam regni. Demochares ad illum, *Parrhe-* „ *siastes* ob nimiam & procacem linguam appellatus, „ inter alios Athenienſium legatos venerat: audita „ benigne legatione, Philippus, *Dicite*, inquit, *mi-* „ *hi, facere quid possum, quod sit Athenienſibus gra-* „ *tum?* Excepit Demochares: *Te*, inquit, *suspendere.* *J. F. R.*

50. Ἐπιφρατιδῶν] Rogatus Lucianus patriam suam, ait, Σῦρος (*ἐμοὶ* scilicet) ὦ Φιλοσοφία, τ ἐκ Εὐφρατιδῶν. Conjunctim legendum ἐκεφρατιδῶν, probe vidit Eruditissimus Vir, *Jac. Gronovius.* Et certe ita habet Florentina editio; ceterae vitiose ἐκ' Εὐφρατιδῶν. *J. F.*

Ἐπιφρατιδῶν] Hanc lectionem in textum recepi ex Fl. ac jubente *du Soul* cum *Gron.* (licet omnes quas in-

tia est, & adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducet. VER. Bono animo estote. nihil profecto injustum fiet, hac una praesente, Justitia. Eamus igitur.

19. Sed age dic, quod tibi nomen est? LUC. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis (*Confidentius, Veri F. Convincentii N.*) PHIL. Sed patria? Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem colunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum meorum novi, non minus quam ego sum genere barbaros; mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cypriorum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia justa esse appareat. PHIL. Recte narras. Temere enim illud quaerebam.

20. Ars vero quae tibi est? nam istud

λὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι· καὶ κολακικὸς ὅστις μάλιστα αὐτήν. ΑΛΗΘ. Θαρρεῖτε οὖν· οὐδὲν ἂ μὴ γένηται ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τὄνομα; ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος ὦ Ἐλεγξικλέους. ΦΙΛ. Πατρὶς δέ; ΛΟΥΚ. Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν [d] Ἐπιφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἰ γε ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γὰρ τοῦτο [e] ἠρόμην.

Ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γοῦν ἐπίστασθαι τοῦ-

[c] ΑΛΗΘ.] ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat *Fl.* & reliquae. [d] Ἐπιφρατιδίων] Sic una voce *Gronov.* & *Fl.* Reliquae male disjungunt Ἐπ' Εὐφρατιδίων. [e] Ἠρόμην] Ed. *H.* male ἠρώμην.

54. Οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἄρατος ἦν, Ἑλληνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον δυνηκώς· ὡς τὰ φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψαι, θαυμάζθη καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῶν Στωϊκῶν κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιττίου τῆς Κύπρου * ὥρμητο, καὶ δὴ καὶ † Κράτων ὁ Χρύσιππον ἄμφω Σολεῖς ὄντε ἀσκήσει κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Χρύσιππον. ἐμίλει δὲ ὁ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, καὶ Δημόκριτον καὶ ‡ Πρωταγόραν, Ἀβδηρίται· ἀλλ' ὑδέτερον ξενίας διάκονον, ὅτι μὴ ἐκ μίσους Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες ἐφίσκοιλαι. Θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς ἀγδὼν Ἕλληνας § παραδυσκημηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. *V.*

* Ὥρμητο] Ὥκητο. V.
† Κράτων] Crator. C.
‡ Πρωταγόραν] Pythagoran. C. prave. *M. du S.*
§ Παρωδ.] Παραδυσπημηκότες editum erat, sed ex V. correxit *M. du S.*

inspexi Edd. disjunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. *J. F. R.*

54. Σολέας] Vide Scholiasten, cujus catalogo, quia de Babyloniis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (*Diog. Laërt.* p. 157. C.) vide & nostrum de utroque in *Macrob.* c. 20. *Plut.* 1073. f. Alterum *Posid.* memorat *Diog. Laërt.* 173. C. Adde etiam, si lubet, Athenodorum & Nestora Tarsenses, ex eod. *Luc.* libro. Σολεὺς Χρύσιππος, *Orig. c. Cels.* 196. 2. & *Plut.* 1073. f. Tarsensis etiam quibusdam. Protagoras Abderites, e bajulo, Democriti auditor &c. *Diog. Laërt.* 249. F. etiam Clearchus Solensis Aristotelis discipulus. *M. du S.*

58. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τίχνη δέ σοι τίς;] Quis posset has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem nosti? An* in Grœcis legitur ἀλλὰ ἐ τοῦτο ἠρόμαν, τίς δή σοι ἡ τίχνη? Hæc Græca conveniunt istis Latinis, non Lucianea. Nam *Lucianus* priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, posteriorem ad sequentia, & verti debuit. *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad disciplinas id faciat.) *Verum quod artificium tuum est?* Paulo ante scribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπιφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. *J. G.*

Ἄλλως ἠρόμην] Vid. idem Deor. Dial. XX. 2. *M. du S.*

Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμαν] Vertebatur male: *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum sensum accedit versio haec Cl. *Gesn. Temere enim illud quaerebam.* Proxime tamen *Soulii* nostri, qui orae Ed. *Bened.* adscripserat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu profiteris artem?* *J. F. R.*

τυτό γε. ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶδα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μέτει τὴν τέχνην. ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὁρᾷς γὰρ ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; ἐγὼ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ, τὴν ἀρχὴν ἔχουσαν. Φιλαλήθης γάρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ ὅσα τοῦ φιλεῖν συγγενῆ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τὴν τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τεταγμένοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, στρατιαὶ μυριοι. κινδυνεύω τοιγαροῦν τὴν μὲν, ὑπ' ἀφθονίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι. ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε· ὥστε μὴ ἀφαίρει τὸ τέχνα· μία γὰρ ἐστὸν, δύ' εἶναι δοκεῖ-

quidem ſcire refert. LUC. Oſor ſuperbiae ſum, & praeſtigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi ſunt, quod noſti. PHIL. Odii, Hercule, multi artem facis. LUC. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio ſim, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppoſitam illi artem accurate novi: illam puto quae amore conſtat. Sum enim veri amicus, & honeſti ac pulchri, tum ſimplicitatis & quaecumque natura amabilia ſunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppoſitae arti ſubjecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum eſt, ne alteram quidem, cujus exercendae ita rara offeratur occaſio, dediſcam; alteram autem nimis etiam calleam. PHIL. At non oportebat: ejusdem enim & hoc eſt, ajunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae

a Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. H. B2. F. & P. Sed J. & Fl. τὰ τέχνα.

77. Οὐκ * ἐχρῆν . . . καὶ τάδε φασὶ, καὶ † τάδε] Δεῖ τὸ ‡ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἤτοι τὸ ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὸν ἐπιστάμενος . . . . πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ . . . . νοσερὸν εἰδὼς . . . . ὑγιεινόν. ὡσαύτως δὲ ἐπὶ γενέσεως δὲ φθορᾶς, μειώσεως δὲ αὐξήσεως, καὶ τῶ ὡσαύτως ἄλλων, ἃ ὑπὸ τὰς ἀντικειμένας τιλεῖ. τοῦτο δέ φησι πρὸς τὸν Παρρησιάδην τὸν § Δεκτικόμενον. ἀπομαθεῖν τἀναντία τῷ μισεῖν δὲ τὸν κατ' αὐτὰ τέχνη. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο . . . . τὸν ἀντικειμένων ἡ αὐτὴ γνῶσις. G.

* Ἐχρῆν] Ἔχρη accentu in prima erat in Impr. Clerici, & ſic vulgaria Lexica, verum in Edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & ſic Grammatici jubent. J. F. R.

† Τάδε] Ἤδη male legebatur in impreſſ.

‡ Ἐναντίον] Ἐναντίαν editum erat, ſed correxit M. du S.

§ Δεκτικόμενον . . . τοῦτο] Corrupta haec.

69. Ἀπὸ τοῦ φιλῶ] Non poteſt Latina verſio hunc locum adſequi. neque enim formare licet compoſita, quae his a μισο, vel a φιλο incipientibus reſpondeant. J. M. G.

78. Καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε] Dixerat Lucianus ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισοψευδῆ &c. addit ſe vereri, ne alteram prae ſegnitie dediſceret, alteram vero melius addiſceret, ad quae Philoſophia καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν, τῶ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασὶ καὶ τάδε. Interpres: atqui non oportebat: ejusdem enim ferunt eſſe & illa & iſta. Ita ille intellexit, quaſi diceret Philoſophia, οἱ ἄνθρωποι φασι, ferunt homines, & iſta & illa eſſe ejusdem. Sed τάδε eſt nominativi caſus, & verba ſic conſtruenda ſunt: καὶ τάδε καὶ τάδε φασὶ τῶ αὐτοῦ. ſc. ἀνθρώπου εἶναι. h. e. Et haec & illa indicant ejusdem hominis ſc. artem, vel, ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς eſt, ille pariter eſt φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppoſitam, quare mox addit. μία γὰρ ἐστὶν (ſc. τέχνη) δύ' εἶναι δοκοῦσαι. H. V.

79. Τὼ τέχνα] Sic Edd. P. S. F. & Mſ. P, ſed Junt. τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones uſitatius. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Atticis peculiarem (de qua vid. Maittaire de dialect. p. 37. &c.) femininum nomen maſculino genere uſurpatum ſit; ſed quod articulus τὼ in duali ſaepe commun. immo omnis ſit generis. Scholiaſt. ad Sophocl. Aj. 291. Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρρενικῶς ἐκφέρειν, αὐτὶ τοῦ ἡ τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὡς ἔστι τοῦτο πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Euſtath. adfert ad Hom. Il. B. p. m. 235. 37. Τὼ μὲ χεῖρε· ὁ Αἰτωλὸς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucyd. jam prolata, ubi ſimiliter τὼ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non ſemel alibi. J. F. R.

85. Προ-

duae cum videantur esse, una sunt. LUC. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

ΛΟΥΚ. Ἄμεινον σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ Φιλοσοφία, τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἵοι τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν.

21. PHIL. Jam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis judicemus. Disponi nobis, Antistes, jube subsellia: nos interea deam adorabimus. LUC. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum perjuria quotidie audias. Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas, & plures sint nigri calculi, tuo tu adjecto me serva.

ΦΙΛ. Ἄγε δή, παράσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν· ἡ Ἱέρεια δὲ ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν θεόν. ΛΟΥΚ. Ὦ Πολιὰς, ἐλθέ μοι καὶ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὁπόσα ὀμνύντων ὁσημέραι ἀκούεις αὐτῆς· ἐν δὲ πράττουσι μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ὀπίσκοπος οὖσα τῶν καιρὸν ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἢν τῶν κρατεῖσθαι ἴδῃς, καὶ πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι, σὺ προθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

22. PHIL. Age jam sedemus vobis, paratae vestras audire rationes. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime accusaturus videatur, actionem componite, &

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν τῶν λόγων· ὑμεῖς δὲ, προλόμενοί τινα ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρεσθε τὴν κατηγορίαν,

---

b Ἐπίσκοπος.] Al. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed Edd. constanter vulgatam servant. c Καὶ] Κἂν] L. nil vero a vulgata abit *Fl.* d Καὶ δὴ] *Marcil.* Ἤδη. e Κατηγορῆσαι ἂν] Κατηγορήσειν δοκεῖ] Mss. Gr. & L.

91. Ἐπίσκοπος] Γρ. ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. νῦν καιρὸς. *G.*

85. Προνάῳ] Πρόναος Graecorum *templo* Romanorum respondet: ναὸς *cellae.* *J.M.G.*

Ibid. Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud *Herod.* lib. 5. Minervae cognomentum, cujus rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολῖτις *Aristophani*, & Πολιοῦχος *Pindar.* *J.B.*

88. Ὦ Πολιὰς] O *Minerva.* *J.Br.*

Ὦ Πολιὰς] Id est Minerva urbis Dea tutelaris, Athenienſibus proprie Πολιὰς dicta. Ael. V. H. 2. c. 9. f. ὁ Πολιὰς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Cl. *Periz.* *J.F.R.*

91. Ἐπίσκοπος ὖσα] Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος ὖσα, ſuppeditant Coll. G. quam lubens ut praeſtantiorem amplector. Vid. *Zosim.* c. 4. *M. du S.*

93. Αἱ μέλαιναι] Scil. ψῆφοι. *J.Br.*

94. Σὺ προθεῖσα] Proverbium, *Minervae ſuffragium.* *Th.M.*

Ibid. Προθεῖσα] *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant; cui periclitanti auxilium tulit Minerva: ſuo enim illum ſuffragio liberavit. *Brod.* Vid. etiam Ἀμμ. c. 3. & *Eur.* Iph. in Taur. 1469. *M. du S.*

Ibid. Τὴν σεαυτῆς] Ψῆφον. *Albam* ſcilicet. Haec ad fabulam de judicio Oreſtis ſpectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac ſuo illum ſuffragio liberavit. *J.Br.*

95. Εἶεν] Ad ſuperiora etiam hic reſpectum habet, *ſunt iſta!* q. d. ſatis de his: ſatis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. *J.M.G.*

Ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. *Th.M.*

Ibid. Καὶ δὴ] *Marcilii* conjecturam probo, ſed Codicum auctoritate ſuffultam vellem. *M. du S.*

97. Ὅς τις ἄριστα κατηγορῆσαι] Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *quae videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri. *J.G.G.*

98. Κατηγορήσειν] Hoc ex Mss. Gr. & L. arripuimus. Edd. κατηγορῆσαι ἂν. *M. du S.*

Κατηγορῆσαι] Voluit *M. du Soul* hoc in textu mutare. Verum quia vulgata ſe poteſt tueri, ei non obſecundavimus, ſed majorem Edd. & Mſſ. numerum potiorem habuimus. Aoriſt. enim infin. cum futuro permutatio tam eſt frequens, etiam apud alios, ut aoriſtus hic vitioſus pronuntiari nequeat. Sed adſentior Rever. *Horreo:* qui in *obſerv. Crit.* in Herodot. l. IX. p. 5. Ἐν τῷ ἔχουσα τέσσαρας τὴν Καυδύλλια ex uno Mſ. in τέσσαρας non mutandum cenſet, quod Cl. *Gron.* fruſtra exiſtimarat, cum aoriſti exemplum ipſe *Gron.* ad-

σίαν, καὶ διελέγχεσθε. ΡΑ. [a] ἦ οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, [b] ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο. [c] ΑΝΑ. Τίς οὖν ὁ δικαστὴς ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς σὲ δίκην; [d] ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ καλλιφωνία θειως Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν· ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἐπιδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα προσέστιν. ὥστε τὴν [e] προσηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν, ὀπίπατλε ὢν καὶ [f] τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ [g] συνεχῆ ἐρώτα· κἂν σοι δοκῇ κἀκεῖνό που προσβύσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πλήνιον ἅρμα ἐλαύνων, ἀγαναχτήσειεν ἄν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχῃ τὴν δίκην.

reum convincite: neque enim fieri poteſt, ut ſimul omnes dicatis; tu vero poſt haec cauſſam dices Parrheſiade. R E V. Quis igitur noſtrum huic judicio aptiſſimus fuerit? tua Plato cogitandi admirabilis ſublimitas, & mere Attica vocis ſuavitas, & gratia illa, quae tantum in perſuadendo valet: tum prudentia, & exquiſitum illud artificium, & illae, ubi demonſtrandum erat, verborum ille cebrae; omnia haec copioſe tibi adſunt. Itaque orandi ſuſcipe provinciam, & pro omnibus ea, quibus opus eſt, profer. Nunc recordare omnium illorum, & in eumdem locum confer, ſi quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum eſt: hic enim illis magis formidandus eſt. Itaque adſperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & ſi videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipſe ille Jupiter volucrem currum agens, indignaturus ſit, niſi ſupplicio iſte afficiatur.

[h] ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, [i] Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύ-

23. PLAT. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cretetem, vel

a Ἦ . . πάντας] Inverſo ordine πάντας ἦ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl. b Ἀπολογήσῃ τὸ] Ἀπελογήσατο uno verbo J. alii τι pro τὸ. c ΑΝΑ.] ΠΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata ſtat Fl. Variant etiam in perſona proxime ſeq. Vid. not. *M. du Soul.* d ΧΡΥΣ Σοῦ] Aberat haec perſona a P. J. H. &c. ſed habet L. σὺ vero pro σοῦ hab. P. e Προσηγορίαν] Προηγορίαν J. Sed prius P. F. & Fl. προηγορίαν vero etiam E. *Coll.* & *Th. Mag.* f Τὰς εἰρωνείας] Τῆς εἰρων. J. & H. g Συνεχῆ] Ita ex S. & J. dedimus. Edd. H. P. male συνεχῶ. h ΠΛΑΤ.] ΑΝΑΒ. P. Sed nil mutat L. & Fl. i Διογένην] Sic Edd. J. P. H. &c. Διογένη Fl.

9. Προηγορίαν] Τὰ πρότερον εἰπεῖν ἢ ἀγορεῦσαι. G.

adferat ibidem. Addo *Homer.* Il. Δ. 161. — μεγάλῳ ἀτίτωσαν *magno luent.* Ubi recte Scholiaſt. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδόσουσι — καὶ ἀόριστος χρῆσιν παρίσχει τῷ μέλλοντος. Immo noſter *Lucian. Deor. Dial.* XV. vel ſequenti futuro aoriſtum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψεσθαι, quod Clar. *Jenſ.* tamen in -ήσεσθαι mutatum voluit, idque mollius flueret, fateor, nulla tamen mutandi neceſſitas, cum nec Mſ. nec Edit. ulla praedat, quos quidem nil moraremur, credo, ſi res eſſet certiſſima. Verum non eſt contra canones Grammaticor. diſſimilia *tempora* per conjunctiones conjungi, qui ſimiles tantum modos conjungere jubent. Plura exempla, ubi aoriſti cum futuris conjungantur, vid. ap. eumd. *Herr.* ubi ad *Obſ. Miſcell.* vol. IV. T. IV. p. 286. remittit. *J. F. R.*

4. ΧΡ. Σοῦ] Sic L. recte, ut ex Platonis reſponſo patet. (In Edd. deeſt haec perſona.) Malebam etiam σοι; ſed repugnant Codd. In P. eſt σὺ. Sed vulgata nunc placet. *M. du S.*

9. Προσηγορίαν] *Th. Magiſt.* p. m. 155. προσηγορία καὶ προσήγορος, ἔτι δὲ προηγορία ἡ ὑπερηγορία ἐστὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὁ αὐτὸς ἐστὶ προηγορῶ. Λουκιανὸς δὲ τῷ ἀναβιβάσαντι ἢ ἀλλοις τὸν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eumdem ex *Syneſ.* & *Ariſtid.* Quare & hic ap. noſtrum προηγορίαν legendum arbitror, ut ſit: *Tu prior cauſſae dictionem*

vel te adeo, Chryſippe. Neque enim ſane pulchritudinem, aut in ſcribendo vim quamdam praeſens tempus deſiderat; ſed apparatum convincendi & judicialem. Orator autem eſt Parrheſiades. DIOG. Ego vero accuſabo illum, nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego ſupra omnes contumelioſe tractatus ſum, quem duobus ille obolis nuper ſub praecone vendiderit. PLAT. Diogenes, o Philoſophia, aget pro omnibus. Memento autem, vir generoſe, ne tuum modo in accuſatione negotium agas, ſed communem cauſſam ſpectes. Si quid enim inter nos non convenit de noſtris diſputationibus, tu in praeſentia quidem noli quaerere, aut utra ſit verior ratio definire: ſed in univerſum modo pro philoſophia ipſa indignationem oſtende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrheſiadae ſermonibus: relictisque ſectis, quibus diſſidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, ſolum te praefecimus, in te noſtra jam omnia periclitantur, ut aut honeſtiſſima videantur, aut talia credantur eſſe, qualia hic propoſuit.

σιππε. εἰ γὰρ δὴ καλλιον ἐν τῷ παρόντι, ἢ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν. ΔΙΟΓ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν καταγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τὸν λόγον [k] δεήσειν· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἁπάντων ὕβρισμαι, δυ' ὀβολῶν πρώην πεπρακὼς κεκηρυγμένος. [l] ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἀρεῖ τὸν λόγον [m] ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ' ὅτις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, [n] νῦν λέγε· ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει βλασφημουμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρρησιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, ὃ τοῦτο [o] συμμάχει. [p] ὅρα, σὲ μόνον προσηκάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῖν νῦν κινδυνεύει, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα παρεσκευῆσθαι, οἷα [q] ἔστιν ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ.

k Δεήσειν] Δεῖσθαι O. l ΠΛΑΤ.] ANAB. P. Ex. m Τὸν] Abeſt ab O. P. n Νῦν λέγε] Deſunt haec duo verba in O. o Τοῦτο] (*Bud.* αὐτοῦ) *J.* τουτῶ. nil mutant Edd. & ita notaverat *M. du Soul.* Sed ſi hic per *J.* ut ſolet *Juntinam* deſignat, erravit; illa enim τοῦτο habet. p Ὅρα, σὲ μόνον] Ὁρᾷς δὲ μόνον σε. O. q Οὕτω] Οὕτως *J.* ἔστιν, *Brod.* Et ſic habent *H. B2. F.* Fl.

42. Ὑπερμάχει] Ἀντὶ τῆς καθασκευάζε, * ἐπειδὴ τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικὴ † συντάσσεται. ὑπερασπίζω σου. προστατεύω σου, προπολεμῶ σου, οὕτως ἔν τε ὑπερμαχῶ σου. *V.*

* Ἐπειδὴ] Ἐπεὶ οὖν editum fuerat; ſed correxit hoc *M. du S.*

† Συντάσσ.] Ἐντάσσεται legebatur in *Impr.* male. Sed reſtituit ex C. *M. du S.* Et certe vel ſine Codice corrigendum fuiſſet. *J. F. R.*

nem ſuſcipe, i. e. *age*; quia praeſtas reliquis. Conf. Schol. licet vulgata ſtare poſſit. *J. F. R.*

12. Γοργίαν] In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inſcribitur. p. 281. Solum Agrigentinum paſſim, Prodicum non adeo videtur inſectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95. & 229. *M. du S.*

16. Σωκρατῆ] Σωκράτη. *Th. M.*

17. Ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] Lucianus *Platonem* ſubſannat, cujus in *Phaedro* verba haec ſunt: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων. *J. Br.*

Ibid. Μέγας Ζ.] Meminit iterum Διαλ. c. 33. & Ῥητ. 26. Conf. *Plat.* Phaedr. 344. *M. du S.*

Ibid. Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] *Homer. Pind.* a quibus Poëtae omnes Latini: leg. *Mar.* ad *Horat.* p. 35. *J. B.*

Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] E ſacris noſtris magnificum illum de Deo ſermonem hauſtum, apologetae noſtri paſſim indicant. v. g. Athenag. c. 21. p. 94. Dechair. *J. M. G.*

34. Τὰ κοινὰ] *Communem omnium cauſſam. J. Br.*

35. Ἐν τοῖς λόγοις] Malim *in opinionibus diſcrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes, mox ſequitur, ἐν ταῖς προαιρέσεσι διαλλάττειν, quod idem eſt. *L. Bos.*

45. Οἷα ἔστιν ἀπέφηνε] Corrige ἔστιν. *J. Br.*

ΔΙΟΓ. [a] Θαῤῥεῖτε, ἐδὲν [b] ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. καὶν ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τὺς λόγυς ὀπικλασθεῖσα (φύσει γὸ ἥμερος, ἡ πρᾶός ἐστιν) ἀφεῖναι διανοεῖται αὐτὸν, ἀλλ' ἐ τὰ ἐμὰ ἐνδέησει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτιλω ξυλοφορῦμεν. ΦΙΛ. Τῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον· ἄριστον γὰρ, [c] ἦπερ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε [d] δ' ἔτι. ἤδη γὰρ [e] ἐγκέχυλαι τὸ ὕδωρ, ἡ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει. ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέτωσαν, ὦ Φιλοσοφία, ἡ [f] ψηφοφορείτωσαν μεθ' ὑμῶν· Διογένης δὲ [g] κἀληγορείτω μόνος. ΦΙΛ. Οὐ δέδιας ἔτι μὴ σε καὶ ψηφίσωνται; ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γὰρ κρατῆσαι βέλομαι. ΦΙΛ. Γενναῖά σε ταῦτα· καθίσατε δ' ἔτι. σὺ δ' ὦ Διόγενες, λέγε.

ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα [h] περὶ τὸν βίον ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶδα, ἡ ἐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν τῦτον, ἡ Πλάτωνα, ἡ Ἀριστοτέλη, ἡ Χρύσιππον, ἡ τὺς ἄλλυς, τίς ὃς οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον

24. DIOG. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansueto & miti, dimittere illum cogitet; at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere. PHIL. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava *res gerenda est*: sed noli cunctari diutius. Jam enim infusa est *in clepsydram* aqua, & in te consilium intuetur. LUC. Adsideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accuset solus. PHIL. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia? LUC. Minime. pluribus enim volo vincere. PHIL. Generose tu quidem. Adsidete igitur: tu vero dic Diogenes.

25. DIOG. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem & reliquos ignorat, quan-

a Θαῤῥεῖτε] Θαῤῥεῖται O. male. b Ἐλλείψομεν] Ἐλλείψομαι. O. c Ἦπερ] Ἤπερ O. d Δ' ἔτι] Γοῦν O. Sed nihil mutant Edd. e Ἐγκέχυται] Sic recte *Vo.* ἐκκέχυλαι *Fl. P. B2. H. F. Fl.* f Ψηφοφορείτωσαν] Ψηφοφορήσαι O. Reliqui stant pro vulgata. g Κἀληγορείτω] Καὶ ἀγορείται. O. h Περὶ] Παρὰ P. L. O. Sed cum vulgata facit Fl.

47. Ὑπὲρ ἁπάντων] Περὶ πάντων ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.
53. Ἤπερ τῷ ξύλῳ] Εἰς τὰς τῶ φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· ἀλλαιζει γὰ αὐτὺς ὡς τῷ χήμαθλι μόνον φιλοσοφοῦντας. G.

51. Τοῦτο] *Diogenes* causam & suam & reliquorum Philosophorum contra *Parrhesiaden*, sive Lucianum, a quo omnis Philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, hujus causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, Τοῦτο μὲ μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄριστον γὰ, ἤπερ τῷ ξύλῳ. Vehementer suspicor legendum esse τούτῳ, non τοῦτο· utique id exigit orationis hujus tenor. *Nequaquam vero illo* (baculo scilicet eos superes) *sed ratione potius. Id enim longe praestat, quam baculo* rem gerere. *J. J.*

54. Ἐγκέχυλαι τὸ ὕδωρ] Hac de re copiose *Galen.* Interp. *Aristophan.* passim. *Apul. Sen.* innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφύδωρ, *Pollux* lib. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, qua de re *Hesych.* *J. B.*

Ἐγκέχυλαι] Sic optime in suo codice *Vorstius* emendarat. quod enim omnes Edd. insidet ἐκκ. nihili prorsus est. quamquam apud nostrum iterum mendose legitur Ἐκκ. c. 79. At recte hic c. 28. & Ἀποκηρ. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus metiebantur. Vide Μισθ. c. 35. πρὸς ὕδωρ μετρητὸν λέγειν. *M. du S.*

Ibid. Τὸ ὕδωρ] *Clepsydra.* *J. Br.*

59. Πλείοσι κρατῆσαι] *Pluribus suffragiis.* *J. Br.*

Πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι] Inepte olim interpres: *Imo plures volo vincere.* Ignoravit ellipticam loquutionem, & deesse ψήφοις. *Est enim, pluribus cal-*

quanta in vitam bona intulerint ? quibus vero nos, tales cum ſimus, execrabilis ter & amplius iſte Parrheſiades contumeliis adfecerit, jam dicam. Cum enim orator, ajunt, eſſet, relictis judiciis, & ſecunda in illis fama, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipſi ſuppeteret, omni, inquam, illo inſtrumento, ac dicendi copiis contra nos collectis, male loqui de nobis non deſinit, cum praeſtigiatores atque impoſtores appellet, ac perſuadeat multitudini, ut irrideat nos, &, tamquam nihili ſimus, contemnat. Quin & in odium jam & nos ipſos & te Philoſophiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &, quae maxime ſeria nos docuiſti, per riſum & ludibrium enarret, ut ipſe quidem plauſus ferat ac laudes a ſpectatoribus, nobis vero inſultetur. Tale enim ingenium eſt vulgi, gaudent irriſoribus & maledicis, praeſertim cum ea traducuntur, quae videntur auguſtiſſima: ut nimirum & olim quoque Ariſtophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc noſtrum riſus

καλὰ ἐσκωμίαζλο; ἃ δὲ τοιάτης ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος [i] οὗτος Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὢν φασιν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἦν δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, ἀγύρτας μὲν ἀγορεύων κακῶς, γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖ [k] πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη ἀπεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, φλυαρίας, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ὅτι χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε [l] ἑαυτὸν μὲν κρότου καὶ ἐπαίνου πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβρεως. φύσει [m] γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεώς, χαίρουσι [n] τοῖς ἀπορρήτοις, καὶ λοιδορουμένοις, καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα ἀφανίζῃ. ὥστε καὶ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τινὰ τοῦτον ὅτι χλευάσας

i Οὗτος] Οὗτος. O. *k* Πρὸς] Sic P. L. Em. S. *Fl.* Sed male πρὸ P. *J. H. F. Ba.* *l* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν O. *Fl.* Sed cum vulgata faciunt *J. P. H. Ba.* *m* Γὰρ] Καὶ O. *n* Τοῖς] Deeſt in O.

82. Ἐπὶ χλευασμῷ] Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλιὴν. *G.*

calculis vincere. Sic ἐκπάσας πραγμᾶ dixit auctor infra c. 39. Sed vid. quid notaverim in ellipſ. Gr. *L. Bos.*

63. Παρὰ τ. β.] Ex *Cod. Ox.* L. & P. reſtituimus. In impreſſis περὶ, quod nihili eſt. *M. du S.*

Περὶ] Παρὰ juſſit reponere *M. du Soul*, & uſitatius & rectius quidem, ac forſan menti Luciani convenientius, quod videtur ſignificare velle: *quales fuerimus per vitam, dum in vita eſſemus*, ut opponatur ſtatui mortuorum, in quo nunc erant, & quicumque volet, hanc lectionem arripere poteſt. Ceterum περὶ cum accuſativo, pro *ſecundum*, etiam *Ariſtot.* I. Hiſt. Animal. c. 1. p. m. 827. ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστα γένη ἐπισκεπτέον ἡμῖν. Ita ut etiam hic ſignificare poſſit ap. Lucian. *per* vel *circa vitam*. Ut plura ſimil teſtimon. omittam. Interim ἀπὸ tamen ex trium Codd. auctoritate reponendum credo, ut etiam deinde *Catapl.* c. 23. ubi haec variatio περὶ & ἀπὸ τ. βίου iterum occurrit. *J. B.*

70. Ῥήτωρ] Valedixerat ergo jam Rhetoricae, cum ejuſmodi Dialogos aut libellos aggreſſus eſt: quod ipſe mox plenius fatebitur, c. 29. rationesque quibus inductus id fecerit, ediſſeret. *M. du S.*

77. Τὰ μηδὲν ὄντων] Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16. & Dom. c. 20. *M. du S.*

78. Πρὸς] Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed Mſſ. Codd. P. L. & *S.* Ed. recte πρὸς. *M. du S.*

88. Ἀριστοφάνει] *In Nebulis.* *J. Br.*

Ἀριστοφάνει & Εὐπόλιδι] De his priſcae comoediae ſcriptoribus *Horat.* Sat. 4. *Eupolis* floruit 88. Olympiade, principe Apollodoro, ut Euſebius obſervavit; hujus meminit Cic. in Bruto. Baptas ejusdem fabula a noſtro Luciano celebratur. *G. C.*

Ἀρ. καὶ Εὐπολ.] Ariſtophanem quod attinet, res ex *Nubibus* ſatis nota; ſed Eupolis quid deſignarit, neſcio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos conjecerimus d Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

ϖροάγουσιν ὅτι ϯ σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς ϖερὶ αὐτὲ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων [a] τὰ τοιαῦτα, καὶ οἷς [b] Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ὁρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος [c] τι ἐδόκει ϯ ἑορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν.

Ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ὀκ ὀλίγῳ φροντίσας, καὶ ϖαρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας τινὰς ἐς [d] ϖαχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέλη [e] τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε ἑορτῆς [f] ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι ϖρὸς ἡμᾶς ϖαθών. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ ϖρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων [g] αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ ϖάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ϖοιῶν, καὶ ὑϖὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὦ Φιλοσοφία, [h] ὑϖοδὺς· καὶ ὑϖελθὼν ϯ διάλογον ἡμέτερον [i] οἰκείῳ ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑϖοκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ ϖολλά· ὃς μόνος οὐ ϖάρεστιν, οὐδὲ καταγορεῖ μεθ' ἡμῶν, ϖροδοὺς τὸ κοινόν.

cauſa in ſcenam producentibus, & abſurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionyſiis, ubi permiſſum erat hoc facere, cum pars quaedam ea ſolemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui riſus amans ſit.

26. At iſte convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conſcripto in maledictis quibusdam libro craſſo, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, & in univerſum omnes, nec ſolemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laeſus injuria. Haberet enim ſane ea res veniam, ſi defendens injurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium vero indignum maxime illud eſt, quod haec cum agat, tuum tamen, Philoſophia, nomen ſubit; & conciliato ſibi dialogo, familiari noſtro, certaminis adjutore actoreque contra nos utitur; qui inſuper Menippo perſuaſerit, noſtro ſodali, ut comoedias frequenter ſecum agat, qui ſolus non adeſt, neque accuſat nobiscum, communis cauſae proditor.

27. Pro

a Τὰ] Deeſt in O. b Διονυσίοις] Διονισίοις Fl. Sed nihil mutant H. & P. c Τι] Deeſt vocula τι in O. d Παχὺ] Ταχὺ P. Sed nihil mutat Fl. e Τοῦτον] Abeſt in O. f Ἐφιείσης] Ἐπιούσης O. g Αὐτὸς] Αὐτὸ O. h Ὑποδὺς] Ὑποδυόμενος O. i Οἰκείῳ] Οἰκίῳ O. forſan οἰκεῖον M. du Soul.

93. Ἐφιείμενον αὐτὸ ὁρᾶν] Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφιείμενον αὐτὸ * ἔδραν. V.

12. Μένιππον] Ὁ Μένιππος ἦτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος † κατὰ ϯ Σαβαζίου φύσει καχχημένος γενναῖος & ἀλυκτικὴ τὶ & ἀκοντόμος, καλῶς τε ϯ κύων & ἐμφιλόσοφος μετίων, ὡς & ϖαρὰ ϖᾶσι τὸ ἰοδόκιμον ἀνοφίσας. V.

* Αὐτὸ ἴδραν] Conf. ſupra Schol. ad c. 14. verb. Ἐφίημι. Ceterum pro αὐτὸ ὁρᾶν, quod reſtituimus, legebatur in Impreſſ. corrupte, αὐτῷ ἴδραν. J. F. R.

† Κατὰ τὸν Σαβαζίου] Haec verba non agnoſcunt Coll. M. du S.

95. Ὁ θεὸς] Bacchus. J. Br.

97. Τοὺς ἀρίστους] Frequentes ea aetate virorum eruditorum circuli, in quibus fulgebat noſter. M. du S.

12. Μένιππον] Conſule in ejus vita Laërtium. J. Br.

Μένιππον] Quae de Menippo hic audis, duplici ſenſu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, ſed & per ſe olim in ſuis ſcriptis, ut ex Diog. Laërt. diſcimus, hominum vitia ſalibus conticis infectatus fuerat p. 162. A. M. du S.

17. Ἔχοι] Sic Ox. uti ante conjecerim legendum. Reliqui ἔχει. M. du S.

27. Ἀκηρατώλησεν] Mſſ. Ox. P. & L. emendationem Brodaei confirmant. Sed recte jam in S. & A. ſcribitur. In reliquis mendoſe, ἀμπτωλ. niſi quod P. ἀκηρατώλ. habet. M. du S.

Ἀμπτώλησεν] Recte Brodaeus ἀκηρατώλησεν. Th. M. Nempe in Miſcell. p. 2. c. 22. ita caſtigandum jusſerat. J. F. R.

28. Πολλῶν] Oxon. πωλῶ. M. du S.

32. Ἀξιοῦμαι τιμωρίσεως] Falluntur ergo Th. Mag. qui v. Βούλομαι multa ſimilia verba enumerans ſolo cum praeterito vel praeſenti, numquam cum futuro conſtrui

27. Pro quibus rebus omnibus poenas illum ſubire aequum eſt. Niſi forte habet quod contradicat, homo res graviſſimas tot ſub teſtibus traducens: utile igitur etiam hisce tale ſupplicium, ſi puniri iſtum videant, ne quis alius in poſterum Philoſophiam contemnat: quandoquidem ſi nunc quieſcamus, & feramus injurias, ea non jam moderatio, ſed ignavia & inſcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum inſtar in forum nos productos, praecone conſtituto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica; me quidem peſſimus duobus obolis, cum riſu praeſentium, vendidit. Quibus de cauſſis & ipſi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem noſtram ulciſcaris, qui turpiſſimis contumeliis ſumus adfecti.

28. REV. Euge, Diogenes, praeclare quae opus erant omnia pro omnibus dixiſti. PHIL. Deſinite laudare: infunde jam cauſam dicturo. Tu vero, Parrheſiade, nunc viciſſim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν [k] ἔχοι, τὰ σεμνόταλα [l] λαμύρων ὅτι τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γῆν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολαζόμενον, ὡς μηδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ [m] μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα συναγαγὼν ἡμᾶς ὅτι τὸ σωληνήριον, καὶ κήρυκα ὀπισήσας, [n] ἀπημπόλησεν, ὡς φασι, τοὺς μὲν, ὅτι [o] πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ [p] πονηρότατος οὗτος, δυ' ὀβολῶν· οἱ παρόντες δ' ἐγέλων. ἀνθ' ὧνπερ αὐτοί τε ἀνελήλυθαμεν ἀγανακτήσαντες, καὶ σὲ ἀξιοῦμεν [q] τιμωρήσειν ἡμῖν τὰ αἴσχιστα ὑβρισμένοις.

[r] ANA. Εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

[s] ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παρρησιάδη, λέγε ἤδη σὺ τῷ μέρει· [t] σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ [v] ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

ΠΑΡΡ.

k Ἔχοι] Sic habet O. ἔχῃ. F. & reliquae. l Διασύρων] Διασύρας. O. m Μὲν] Abeſt μὲ in O. n Ἀπημπ.] Vid. notas. o Πολλῶν] Πολλῷ O. p Πονηρότατος] Παμπονηρότατος. O. q Τιμωρήσειν] Τιμωρ. Fl. r ANA.] Φιλο. F. male, cum reliquis; ſed prius recte habent L. Vo. Em. & P. s ΦΙΛ.] Deeſt in B2. male. ΦΙΛ. Fl. F. P. t Σοι] Ἰσθι O. v Ῥεῖ νῦν] Νῦν ῥεῖ O.

38. Ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος ‡ ῥεῖ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ λύσε τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἴσως γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπιχεῖν βουλόμενοι τὸ ἀπειράκιτον φλυαρίας οἱ δικασταὶ τὸ ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος. πληροῦντες, λαβόντινος λαμπτῆρος παρίχου τῷ ὕδατι ἔκρουσιν, κελεύοντες τὸ ῥητορα λέγειν· ὁ ἀρχὴ τὸ ἀφέσεως τοῦ κρουσίνου, ὅτε ἂν εἰς μίτρον τοῦ ὕδατος τὸ λόγου ποιούμενοι, συνέτιμιον τὸ λόγου. V.

‡ Ῥεῖ] Addit Bruno, ſcilicet clepſydra. M. du S.

ſtrui ſolita, etiam ἀξιοῦν illis accenſet; aut ſcribendum τιμωρῆσαι, quod Cl. Fenſ. obſervavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro obſervavi; ſed aor. hic eſt frequens; Epiſt. man. c. 23. p. 32. σὲ δ' ἐμοὶ ἀξιοῦντι τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι, & cum praeſent. ibid. Ταῦτά μοι πράσσειν ἀξιοῦτε. Aeſt. iterum ap. Ael. V. H. IX. 29. Ἀξιοῦσιν λαβεῖν τὰ δῶρα, Thucyd. III. 44. p. 195. Οὐκ ἀξιῶ ὑμᾶς — ἀπατᾶσθαι. Et ubi non? J. F. R.

34. ANAB.] Φιλ. εὖγε ὦ Διόγενες. Scribendum Πλαν. εὖγε &c. aut: Φιλόσοφοι εὖγε. Th. M.

ANAB.] Ita recte L. & P. Ed. Reliquae omnes Φιλο. quod minus commodum, quia Philoſophiae ipſi in hoc Dialogo tribui ſolet, non Philoſophis, qui hic utique plaudentes inducuntur. M. du S.

36. Ἔγχει] Aquam infunde. J. Br.

Ἔγχει] Gloſſa Pariſ. habet. Verte horologium. Quod ad ſenſum, non male, ſi hodie, cum clepſammiis pro clepſydris utimur, dicendum foret. Sed quid hic ſit, jam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepſydrarum deſiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice converſum, J. F. R.

ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα [a] μὲν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, [b] ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι πα-θὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε εἴ τινα ἢ αὐτὸς [c] ὕστερον ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον [d] ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις ὃς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο προσφυλάττεσθε, εἰ ἀληθῆ πρὸς πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὴν διελέγχουσαν ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιᾶσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ [e] ἐπειδὴ τάχιστα ξυνῆδον ὁπόσα τοῖς ῥήτορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμὸς, καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὡρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, διαβιῶναι.

Καὶ ἐπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τύδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, οἷα τε βίου νομοθέτας ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ ξυμφορώτατα

29. PARRH. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero, tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere nondum occupavi, nunc jam adjicere: ita enim intelligas, quos ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledicum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui arguo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt. Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario inesse debeant causidicis, deceptionem, mendacium, audaciam, clamorem, conflictationes, & sexcenta alia; ab his, ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra habes, o Philosophia, appuli, optavique, siquid reliquum mihi vitae esset, tamquam ex procella & aestu in serenum quemdam portum invectus, sub tua tutela, transigere.

30. Deinde cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores, & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis praeceptis propo-nen-

a Μου] Μοι. O. b Ὅσα] Καὶ ὅσα J. In reliquis abest καὶ. c Οὗτος] Deesse h. v. in Fl. notat M. du Soul, ad marg. Junt. in marg. vero Hag. ait αὐτὸς deesse in Fl. d Ἔφθην] Ἔφων J. & Fl. ἴφτασα. O. ἴφθην P. Bz. H. & P. e Ἐπειδὴ τάχιστα] Ἐπ. ταῦτα E. P. L. J.

42. Καὶ ὅσα] Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed extat in J. Ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. M. du S.

55. Τάχιστα] Proba haec lectio, quamquam in P. L. & J. aliter est, sc. ταῦτα. Ex Nigrino autem discere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro valedixisse. M. du S.

61. Λοιπὸν τοῦ βίου] Cave hinc provecta jam aetate fuisse colligas, cum ad otium se contulit; alibi enim diserte XL. annum notat. V. M. du S.

74. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς] In L. ἡμᾶς, prave, nisi reliqua mutentur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum censeo. M. du S.

76. Ὁρῶν δὲ πολλοὺς] Si cui ejus aetatis historicos evolvere non vacat aut libet; reputet modo quid sub Imperatore Philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti auctoritate prorsus careat, audi *Capitolini* in *M. Aurelio* verba, 23. f. *Famam fuit sane quod sub Philosophorum specie quidam Remp. vexarent & privatos; quod ille purgavit.* Ad quem locum plura in hanc rem Casaubonus & Salmasius ei πάνυ, quae legere

nendis utilissimisque, si quis ab iis non discedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pauci faciunt.

31. Cum vero viderem multos non amore Philosophiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest, gloria ductos, promtis istis & publicis, quaeque imitari unicuique facile est, satis bene referre vi-8ros bonos, barbam dico, incessum, & 9 mictum; vita vero & actionibus contradicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignitatemque professionis corrumpere, indignabar equidem: videbaturque ne-8gotium illi simile, si quis actor Tragicus, mollis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Herculem agens, nec incessu utatur neque voce heroica, sed sub tanta persona fractas delicias faciat: quem9neque Helena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi similem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus, a quo ignominiose9adeo in feminam fractus esset.

32. Huic similem injuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam histrio-

70 ἐντυγχάνοντας, εἴ τις μὴ [f] παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἐτεροῖς ἐπιβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκαμεν, πρὸς τούτους [g] ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὤφη, νὴ Δία, καὶ τῶν καθ' [h] ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι

75 ποιοῦσιν.

Ὁρῶν δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀπὸ τῶν πραγμάτων, τὰ μὲν πρόχειρα ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁπόσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥᾴδιον, εὖ μάλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ὅπῃ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχήματι, καὶ τἀναντία [i] ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποκρίσεως, ἠγανάκτουν· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ [k] γυναικίας, Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βαδίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν, ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μέτρου αὐταῖς προσοικότα. ἔχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνικος, ἀλλά μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ὀπτρίψαι τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸ τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, ὅτως ἀτίμως [l] καταλελυσμένος πρὸς αὐτοῦ.

Τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα ἡ αἰσχύνην τὴν ὑποκρί-

f Παραβαίνοι] Παραβαίνει Fl. male *H.* & reliquae recte. — *g* Ῥυθμίζοι] Ῥυθμίζει Fl. P. *P.* & *H.* &c. — οι recte. *h* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς L. male. nihil mutant *F.* & ceterae. *i* Ὑμῖν] Ἡμῖν male *J. P. H. B2. F.* Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. *k* Γυναικίας] Γυναικείας *J.* verum prius exhibent *P. H.* Fl. *B2. S.* *l* Κατελελυσμένος] Sic *H. B2. F.* Fl.

re operae pretium erit. *M. du S.*

83. Ὑμῖν] Aut cum P. & L. legendum ὑμῶν, aut, si impressorum ἡμῶν serves, ornatus tantum causa additum, uti passim, censendum; sed prius ego probo. *M. du S.*

Ὑμῶν] Quod in *Parisina* ἡμῶν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem ὑμῶν dare voluisse, patet ex latina versione, quae *vobis* exprimebat. *J. F. R.*

87. Γυναικίας] Sola Ed. *Junt.* habet hic γυναικείας. Sed vulgata melior. Vid. *Or.* c. 41. *M. du S.*

88. Ἡρακλέα] Glossa *edit. Paris.* Herculem saltantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit *Hesychius.* *J. F. R.*

99. Οὐκ ἤνεγκα . . . . τοῖς ξύλοις] *Lucianus* declaraturus *Philosophiae*, & reliquo Philosophorum coetui, quos eorum nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omnimodo deridendos propinasset, acerbe exagitat ψευδοφιλοσόφους, eosque qui se veros antiquorum Philosophorum sectatores falso jactabant, suis coloribus depingens; tamdem comparat illos cum

χρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα φορεῖν, ἢ τὸ ὄνον Κύμη μιμήσασθαι· ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν· ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιωξε ραιὸν τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν, ὦ Φιλοσοφία, καλεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, εἴ τινα [a] τούτων ἑώρων πονηρόν, ἢ ἄσχημον ἢ ἀσελγές τι βλαπτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτῳ [b] αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ [c] οὐ τοὺς λόγους

niae turpitudinem, ſimios hoſce Heroum perſonas induere auſos, & Cumanum illum aſinum imitari; qui Leoninam indutus poſtulabat ipſe leo eſſe, cum apud ignaros ejus rei Cumanos aſperos terribilesque ruditus ederet, donec illum peregrinus, qui & leonem ſaepe & aſinum vidiſſet, redargueret, & fuſtibus dolatum abigeret. Praeter caetera vero indignum hoc mihi, Philoſophia, videbatur, quod nemo non hominum, ſi quem horum prave aut indecore, aut libidinoſe quidquam facere videret, ipſam ſtatim Philoſophiam accuſaret, & Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cujuscumque ſe cognominem peccator ille ferret, diſputationesque haberet. Ita-

a Τούτων] Τοῦτον P. *J. H.* τούτω A. Sed τούτων recte P. *Fr. S. Marcil.* & *Vorſt.* τοιοῦτον. b Αὐτὸν] Αὐτῷ *J.* P. &c. male. τούτου τ Sch. c Οὐ τοὺς λόγους] Οὗτος λόγους P. ψόγους A. Vulgatam tuentur Edd.

14. Ἢ * τούτου τ ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ. *V.*

* Τότε legebatur; ſed *M. du S.* mutavit in τοτὲ, in textu vero ipſo eſt ὅτε. Illud vero τοτὲ magis Atticum eſſe, Dialectorum ſcriptores ſatis oſtenderunt. Sed propter ſolum Scholiaſten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio eſt commoda. *J. F. R.*

cum eo, qui ipſe mollis & effeminatus in ſcena ſuſtinere velit perſonam Achillis vel Herculis, non ſine ſpectatorum vere judicantium riſu, & pudore eorum, quorum perſonam gerant. Ait itaque, σὺ γὰρ ὑπέγνως τὴν αἰσχύνην τ ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν ἡρώων προσωπεῖα φορεῖν, ἢ τ εἰς Κύμην ὄνου μιμήσασθαι, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικὸν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος ἰδὼν λέοντα καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπέδιωξε ραιὸν τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic locus eſt, quam ut tam turpiter ab oſcitabundo interprete tractari debuerit. Poſteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec quidam hoſpes ſe leonem & aſinum videre ſaepe arguit, & fuſte caedens inſecutus eſt.* Aſinina profecto verſio. Totum locum ita reddo: *Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑποκρίσεως dedecus, ſi quum ſimiae eſſent, ſumere heroum perſonas auſi ſint, vel imitari ſuſtinuerint Cumanum illum aſinum, qui leoninam indutus, volebat & ipſe leo cenſeri, apud ignaros Cumaeos rudiens valde aſperum & horridum; donec eum hoſpes quidam, qui & leonem & aſinum ſaepe viderat* (atque adeo qui leonem ab aſino probe ſciebat dignoſcere) *coarguit, & fuſtibus pulſans abegit.* Sicut hic Cumaei dicuntur aliquando non potuiſſe agnoſcere leonem, ita & elephantos primum viſos Itali habuerunt pro bobus, appellaruntque, ut notum, boves Lucas. *J. J.*

2. Εἰς Κύμην ὄνου] Haec ex *fabula Æſopi* deſumta eſſe, ipſe Lucianus alibi (ſi Luciani quidem libellus ille) teſtatur, in Δραπ. c. 13. Paſſim alibi tangit. Φιλοψ. c. 5. & Ἀποφρ. c. 3. Sed in hodiernis *Æſopi* quae dicuntur, *fabulis*, Cumarum nulla mentio. Vid. *delect. fab.* 123. & 157. & ipſum, qui circumfertur, *Æſopum*, fab. 113. Utitur etiam proverbio inde ducto Socrates apud Platonem in *Cratylo*, ne recentiores memorem. *M. du S.*

10. Εἴ τινα τοῦτον] Lege: ἤ τινα τούτων. *J. Br.*

Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τούτων melius. *J. B.*

Εἴ τινα τοῦτον] Corrigit *Brodaeus*, εἴ τινα τουτων. Melius εἴ τινα τοιοῦτον. *Th. M.*

Ibid. Τούτων] Sic *Brodaeus*; & omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιοῦτον, conjiciunt, ut praeter *Marcilium Vorſtius*; quod & voluiſſe credo editores *J.* quia ſcribunt τοῦτον. *M. du S.*

14. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio ἢ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν. c. 15. *J. G.*

Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον] Scholiaſtes, ubi vulgo legitur, οὐκ ἔστιν, ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιᾶτο, καὶ τ Χρύσιππον . . . . . ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ ἁμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, in ſuo libro legit, ἢ τούτου τ ἐπώνυμον, refertque ad *Diogenem Cynicum*. Sed haud dubie vulgata lectio eſt veriſſima, in qua id Auctor vult,

Itaque ab male illo vivente, male de vobis conjectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: ſed vos diſceſſeratis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneſte ſe gerentem. Ita quaſi deſerto vos vadimonio cum illo damnati, & in ſimile cum illo crimen pertracti eſtis.

33. Haec ego videns non tuli, ſed redargui illos, & a vobis diſcrevi. At vos, qui honorem mihi ea de cauſſa debebatis habere, in jus me trahitis. Igitur ſi quem ego initiatorum obſervans, Dearum myſteria effutientem & extra ſanctum illarum chorum impie ſaltantem, indignatus fuero,

ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τῆς κακῆς βιώσεως, τοιαῦτα περὶ [d] ὑμῶν εἰκάζον, τὴν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (εἰ γὰρ περὶ ζώντας ὑμᾶς ἡ [e] ἐξέτασις αὐτῷ ἐγίνετο, ἀλλ' [f] ὑμεῖς μὲν ἐκ τοῦδε) ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα διαπραττόμενον, ὥστε ἐρήμῳ ἁλίσκεσθαι μετ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τὴν ὁμοίαν ἀφορμὴν συγκαλεσπάσθαι.

Ταῦτα οὐκ ἠνεγκα ὁρῶν ἐγώγε, ἀλλ' ἤλεγξον αὐτούς, καὶ διέκρινον ἀφ' [g] ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν διὰ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. ἐκεῖ ἦν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγαναχτήσω, ἢ διελέγξω,

d. Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male; ceterae ὑμ. recte. e Ἐξέτασις] Ἐξέτασις αὐτοῦ *J. H. S. Fr.* &c. Deerat αὐτῷ in *P.* ſed reſtituimus ex reliquis. f Ὑμεῖς] Ὑμᾶς *L.* Nihil a vulgata abit *Ald.* & *Fl.* g Ὑμῶν] Ἡμῶν *J.* male.

21. Ἐρήμῳ] Ἐρήμην δίκη ὅταν ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καθαδικασθῇ, ὅμοιον δὲ τὸ ἐρήμῳ ἁλῶναι. *V.*

28. Ἐξαγορεύοντα] Τὰ μυστήρια ἐξαγορεύοντα. *V.*

vult, quod mihi maxime indignum videbatur, illud erat, quod ubi Pſeudophiloſophi committerent turpis quid ac flagitioſi, continuo accuſarent homines ipſam *Philoſophiam*, & *Chryſippum*, vel *Platonem*, vel *Pythagoran*, vel eum, a cujuscumque nomine ſe ille, qui quidpiam commiſiſſet, appellaret. Non *inuκῶς Diogenes Cynicus*, ſed quilibet, cujus certa ſecta erat, intelligitur. Perſpicuum tamen eſt, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, ſcribendum. *J. J.*

14. Αὐτὸν] Αὐτὸν vulgo legebatur; ſed recte *Guſetus* correxit, & αὐτὸν adſpirate ſcripſit, cui paruimus, idemque & alibi reſtituimus. Millies in ſpiritu hoc peccatur in Editt. Ne itaque mihi objiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ poſitum legatur. Cum enim in Codicibus paullo antiquioribus adſpirationes hujusmodi non inveniantur, tanto facilius ſcribae ac typographi poſteriores in illis errarunt. Et quum *Homer.* integre ſcribat ἓ αὐτὸν, ubi *ſe ipſum* ſignificatur, diſtinctio eadem inter reciprocum & demonſtrativum ope ſpiritus, ex Grammat. praeceptis eſt ſervanda, in primis hic, ubi ambiguum foret, ſi negligeretur, etſi ſcio in dialecto Aeol. ſpir. aſperum ſaepe negligi, & ap. *Homer.* αὐτὸν pro ἑαυτὸν inveniri. Praeterea, ad ſenſum apertiorem reddendum, comma poſt ἐπόνυμον ſuſtulimus. *J. F. R.*

15. Ἐποιεῖτο] An ἐποιεῖτο; *F. G.*

Ἐποιεῖτο] *Brodaeus* προσεποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὁ τοὺς λόγους] Angl. ὃ ἕτερος γόγους. *J. B.*

Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] *Brodaeus*, ἢ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο; ſed melius illud ἐποιεῖτο, intelligi enim vult Lucianus: ſi quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Th. M.*

21. Ὥστε ἐρήμῳ ἁλίσκεσθαι μετ' αὐτοῦ] *Pirckheimerus vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶχον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, ἢ ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμῳ καθαγνούς. Ergo *Benedictus: vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *caeteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo c. 30. σὺν ἐχρῆν ἁπάντων καθαγνυμένων, οὐδὲ ἐρήμῳ ἡμῶν καθαδικαιτᾶν, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato c. 8. οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας υἱοὺς ἁλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καθαγνώσκειν ἄκριτον, & καταγνώσκειν ἐρήμου. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? *J. G.*

Ὥστε ἐρήμῳ] *Indicta cauſſa. J. Br.* in *Miſcell.* jam ſaepe adductis ita habet, pro ἐρήμῳ. Sed vitium typographicum eſſe credo. *J. F. R.*

28. Ταῖν θεαῖν] *Cereris & Proſerpinae.* *J. Br.*

Ταῖν θεαῖν] Cereris & Proſerpinae, quarum myſteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι vid. notam ad Ὀρχ. c. 15. *M. du S.*

29. Ἐξορχούμενον] Quid eſſet ἐξορχεῖσθαι copioſe & erudite explicavit *Laur. Normannus* ad Ariſtidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων declamationem T. II. p. 589. ſeqq. Iebb. *J. M. G.*

Ἐξορχούμενον] Vid. not. *M. du Soul* ad Ἀναδ. c. 33. ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. *J. F. R.*

ξω, ἐμὲ τ' ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται μαστιγοῦν εἰώθασιν, [a] ἤν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τ' Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν τ' θεῶν, καὶ οὐδέν σφ ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖνοι, ὅτι τ' προκειμένοις αὐτοῖς τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς μαστιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδιστ' ἂν, οἶμαι, μαστιγωθέντων. οἰκέτῃ μὲν γὰρ, ἢ ἀγγέλῳ, μὴ δεξιῶς ὑποκρινάσθ, μικρὸν τὸ πλημμέλημα. [b] τὸν Δία δὲ, ἢ τ' Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀξίαν ὑποδείκνυσθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον [c] ὡς καὶ αἰσχρόν.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐστιν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ὑπὲρ τούτου μόνον ἀναγινώσκοντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τἀναντία ὑποτηδεύοιεν, ὅταν βιῶσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον χρηeumque redarguero; mene impium esse putabitis? injuste illud quidem: cum etiam sacrorum certaminum praesides flagris objurgare soleant, si quis histrio Minervae aut Neptuni, aut Jovis personam qui suscepit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint: sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium parum dextre agere, parvus fuerit error. Jovem vero aut Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, mali ominis instar & turpe nimis fuerit!

34. Rursus illud omnium est absurdissimum! quod dogmata quidem vestra studiose vulgus illorum exquirit; caeterum perinde vivunt, ac si ad hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia sequantur. Quae enim dicunt omnia, exem-

a Ἤν τις — τ' Δία] *Thom. Mag.* v. *Εἰσὶν* haec verba addūcens omittit articulum τὸν. b Τὸν] Τὸ male P. τὸν rectè reliquae. c Ὡς,] Sic Edd. sed delevit comma post ὡς *M. du S.*

30. Ἀδικοῦντα] * Ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως φησὶν, ἐκεῖνο δὲ πάντας ἀκούσεσθαι, ὅτι τοὺς ἐξηγουμένους τὰ μυστήρια. † ἐξορχοῦσθ' λέγουσιν οἱ πολλοί. *V.*

* Ἀσεβοῦντα] Vel invertendus ordo priorum verborum hujus Scholii est, quia textui non respondet, vel credendum *ἀδικοῦντα* Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur; nam, ait: *si irascor & objurgo profanum, qui Sacra reticenda effert, an injuste hoc facio?* Sed non est tanti; quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste adlata, quam explicatio; licet ejus expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. *J.F.R.*

† Ἐξορχοῦσθαι] Ἐξομοῦσθαι editum fuerat, & λέγει pro λέγουσι, & paullo ante ἐστι quoque omissum, quae omnia *Scholia* praeeunte correxi. *J.F.R.*

31. Ἀθλοθέται] Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀσ. μισθ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres *Aristophanis*, & Oratores Graeci. *J.B.*

50. Τὸ καλὸν ἀγαθόν] Summa Philosophiae Stoicae, quam explicat *Laërt.* in Zen. *J.B.*

62. Γέλωτα ἀφλισταίνουσιν] Sic apud *Plat.* Idem passim. *J.B.*

Ibid. Ὠθιζόμενοι ἐπὶ] His incumbentes. *F.G.*

64. Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκωνιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. *J.B.*

Παρωθούμενοι] Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τ' πλουσίων θύρας ἀλλήλους ὠθιγκωνιζόμενοι, quod merito probat *Bourdelotius*. *J.G.G.*

Παρωθούμενοι] Egregiae Pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τυθήσεσι, καὶ περὶ τὸ ἀργύριον ταχήσεσι, ἀργιλότεροι μὲν τ' κυνιδίων ὄντες, θυλότεροι δὲ τ' λαγωῶν, κολακειλικώτεροι δὲ τ' πιθήκων, ἀστλογίστεροι δὲ τ' ὄνων, ἀμπελικώτεροι δὲ τ' γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τ' ἀλεκτρυόνων. παγκάρπων γέλωτα ἀφλισταίνουσιν, ὠθιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τ' πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωθούμενοι. Pro *φιλονεικότεροι* accuratius scribe cum Basileënsi *φιλονεικότεροι*. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I. c. 11. notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Cl. *Gravius*, legitur ὠθιγκωνιζόμενοι pro παρωθούμενοι. Scholiastes in suo libro vulgatam lectionem repperit, eamque per παραγκωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alterum altero censeatur melius. Παρωθῶ *Hesychius* exponit Ἐκβάλλω qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωθοῦντες, ἐκβάλλοντες

Le-

exempli causa, divitias gloriamque contemnere, & sola quae bona sunt honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despicere, & tamquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enim vero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatores quam simii, libidinosiores asinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum januas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non continent. Idio-

τομάτων καλαφρονῶν, καὶ δόξης, ἢ μόνον τὸ καλὸν οἴεσθ' ἀγαθὸν, ἢ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπεροράν, ἢ ἐξ ἰσοτιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοὶ, καὶ σοφὰ, ἢ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ ἢ αὐτὰ ταῦτα ὅτι μισθῷ διδάσκουσι, ἢ τοὺς πλουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν [d] λαγωῶν, [e] χολαθλιώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, [f] ἁρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ἀθιζόμενοι ὅτι ταῦτα, καὶ ὡδὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλοις [g] παραθέμενοι, ἢ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, ἢ πέρα δὴ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, ἢ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ὅτι τὸ κύλικος ἄτερπὲς καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸ ἄκρατον οἰνοφλυγοῦσι. οἱ ἰδιῶται δὲ,

d Λαγωῶν] Λαγῶν Fl. Sed J. P. H. &c. λαγωῶν. e Κολαθλιότ.] Κολασιωτ. Fl. f Ἁρπακτικώτερος] Sic recte J. H. S. &c. Sed ἁρπακλικώτεροι male P. g Παραθέμενοι] Παραγκωνιζόμενοι L. Angl. Mſ. Gr. P. & marg. AIW. vid. Scholiast.

56. Τεθήπασιν] Ἐξεπλάγησαν. V.

64. Παραθέμενοι] Παραγκωνιζόμενοι. V.

Lege omino παραθοῦντες neque enim παραθεῖν quidquam ad ἐκδόσιον. Apud eumdem, Παρώσας, ἰάσας, ὤσας, ἀθήσας, ἐκβαλών. Pergit Noster in depingendis Pseudophilosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indigere; sapientem solum esse divitem; paullo post ipsi accedant aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes. Ὅταν δὲ ἴδῃ, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δὴ λαμβάνειν, πολλὴ ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, ἢ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος, ἢ τί δὴ τὸ χρυσίον, ἢ τὸ ἀργύριον, ἢ δὲν διαφέρει τῶν αἰγιαλίτιδων ψηφίδων διαφέρον; Paullo difficilior in postremis videtur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti, sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum & argentum littoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit, corrupit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat Auctor, quomodo illi Philosophorum simiae soleant in luxum & intemperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime perditi: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profiteantur, tamen efflagitandis muneribus molesti sint. *Quin cum necesse est*, inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant; quemadmodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum divitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse aurum & argentum, rem nihilo littoralibus lapillis digniorem?* Possent haec Graeca etiam hunc in modum distingui, Καὶ τί δὴ τὸ χρυσίον ἢ τὸ ἀργύριον; ἴδιόν τι τοῦ τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum littoralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex persona itidem horum Philosophastrorum. Utique interrogationis illo signo in fine caret omnino editio Florentina. *J. J.*

Παραγκωνιζόμενοι] A. G. P. & L. pro παραθούμενοι, quod in impressis omnibus legitur. Vid. etiam Scholia. *M. du S.*

Παραθούμενοι] Παραγκωνιζ. in textum recipi jusserat *M. du Soul*, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi; poterit itaque alterum eligere qui volet, quamvis enim saepe alibi utatur noster τῷ παραγκων. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. *J. F. R.*

67. Μεμψίμοιροι] Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi supra. *J. B.*

δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ καὶ καλαπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει.

Τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθών, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβών, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδημα, καὶ τἆλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα προσαιτοίη τὸν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτός τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τάργύριον, εἰδέναι τὸν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ὀπωρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιᾶς, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθών, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας, ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' [a] ὅπη ποτὲ οἴχεται, [b] πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα. πολεμόνια ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὀσημέραι πρὸς αὐτοὺς ἐν ταῖς ἀμφιβαίς σκιαμαχούμενα.

tae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat.

35. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere, unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem, clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paullum quiddam roget, silentium, aestus, inscitia & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amicitia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abiere; omnia quidem avolarunt, volucria vere verba, quibus temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt.

36. Eo

a Ὅπη ποτὲ] Ὅποι τότε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. b Πάντα] Πάντως P. J. H. S. Fl. Sed πάντα L.

77. Ὀρθὴν τιάραν] Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet *Xenophon*. Vid. & *Plut.* in *Anton.* & *Spanh.* M. du S.

83. Τῶν δὲ τοῦς &c.] Versio *Benedicti* quam impugnat Cl. *Jens.* non adeo est absurda, dummodo suppleas, *ajunt*. J. F. R.

Ibid. Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac specie Proverbii utitur antea in Timon. J. B.

85. Ἐκ παλαιοῦ] *Jam olim*. J. Br.

90. Ὅπη ποτὲ] Sic Edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. M. du S.

91. Πτερόεντα ἔπη] Ex *Homero*, cujus copiosus Interpres *Apul.* lib. 2. Florid. J. B.

Πτερόεντα] Ἔπεα πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum adferre. verba autem dici *alata*, quod cito avolent, Lucian. iterum tradit *De Domo* c. 20. ac *Didym.* ad *Hom.* Il. A. 201. — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ait: λόγους ταχεῖς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. *Eustath.* vero ad eund. vers. p. m. 64. m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, ἀφ' τὸ ταχὺ. καὶ ἀφ' τὴν ἐν αὐτοῖς ἀρμονίαν ἢ εὐσυνθεσίαν. καὶ ὅτι τιμωνται τὰ ἄιρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἴσως δὲ ἢ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν. &c. quae ibi vide, de aliis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuere, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. J. F. R.

98. Ἐξαλήλειπται] Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat ἐξαλάλειπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καλαπλ. c. 24. ἴσχη μὲν ἢ συμοῦς τὰ ἐγκαυμάτων σῶκ οἶδα εἰ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impresse recte habent. Ox. vero solus errat. M. du S.

4. Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatrae fimiam, ut in Tract. Προμηθεὺς ἢ περὶ λόγους. J. B.

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Atqui libro de mercenariis Philosophis non est Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi forte an duae historiae sunt. Nam

36. Eo enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obolum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec jam foederi locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus. Canibus simile quiddam usu venit, si quis os in medios illos projecerit; exsiliunt, mordent invicem; eumque qui os praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegyptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque bestias, (facillime autem humanas imitantur actiones:) didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & personatas, diuque probatum spectaculum; donec spectator aliquis urbanus, qui nuces sinu gereret, projiceret eas in medium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas contriverere, laceratisque vestibus de fructibus invicem depugnarunt: illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spectatoribus.

Μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ τοιοῦτόν τι μέσῳ. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηαι μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδα δὲ τὰ ἀκήρυκτα πάντα· καὶ τὰ βιβλία [c] ἐξαλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ τέφθυγεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὀστοῦν ὑλακτοῦσι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλόταλα δέ ἐστι τὰ ἀνθρωπίνων,) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περικείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπου ἔχων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πίθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαθόμενοι τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πίθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὰ ἐσθῆτα καλεπήνιον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα [d] τῆς πυρρίχης διελέλυτο, καὶ καλεγελᾶτο ὑπὸ τοῦ θεάτρου.

Τοιαῦ-

[c] Ἐξαλήλιπται] Ἐξαλίλιπται *J. P. H. S.* &c. male. ἐξάλιπται B2. Sed ἐξαλήλιπται recte in Καλαπλ. c. 24. habebant Edd. [d] Τῆς πυρρίχης] Τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. *J. H.* aliaeque vulgatam servant.

97. Ἄσπονδα] Ἐχθρὰ. *V.*
98. Ἀκήρυκτα] Ἀδιάλλακτα. *V.*
5. Πυρρίχιζειν] * Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυρρίχη, σύντομος. *V.*
7. Ἀλουργίδας] Πορφύρας χλαμύδας. *V.* Sed C: ἀλουργὶς, πορφυρᾶ χλανίς.

* Εἶδος] Ad alia verba referebatur hoc scholion, sed retuli ad verbum quo pertinebat, & forsan *συντόμως* scribendum, pro *σύνταγμα*. *J. F. R.*

Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces sive *κάρυα*, ibi carycæ aut amygdalæ sive nuces Græcæ *ἰχάδες ἢ ἀμύγδαλον*. *Th. M.*

Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Ipse *Lucianus* infra in *Apol. pro Mercede conductis* c. 5. Ἄλλοι δὲ τὸ τῦ πιθήκου πεπονθῦμαι φάσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲ ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. *AE. M.*

Βασιλεύς τις] Fefellit memoria *Bourdelotium*; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μισ. c. 5. hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nucum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de vero parum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & majora etiam, tradit *Ael.* de anim. VI. 10. *M. du S.*

Ibid. Τις Αἰγύπτιος] Simii saltatores, vid. infra *Apol. pro Merc.* *F. G.*

5. Πυρρίχιζειν] Pro omni genere Saltationis, ut Id. docet περὶ ὀρχῆς. *J. B.*

10. Ὑπὸ κόλπου] At infra in Ἑρμ. c. 37. legas ὑπὸ κόλπου, iterum ibi. c. 81. ante med. *M. du S.*

Τοιαῦτα γὰρ ἔστοι ποιῶσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρθυον, καὶ οὐδὲ παύσομαι διελέγχων, καὶ καταγελῶν. περὶ [a] ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν ὁμοπλησίων (εἰσὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις νόμοις ἐμμένοντες) μὴ ἔτω μανίην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν τι, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς [b] δ' ἀλαζόνας ὑπεί-νους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φαῖτε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι καὶ ξυγγενὲς ὅτι-οὖν δείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία [c] Ἡρακλῆς, φασι, καὶ [d] σίθηκος. ἢ διότι σώματος ἔχου-σι, καὶ φιλοσοφεῖν [e] φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ σίθηκοι γοῦν ἦσαν καὶ ὅπη ἡ ὑποκρίσεως αὐτῆς· νῦν δὲ ἆττον ἂν γοῦν ἡδονὰ μιμήσαιτο, ἢ ἔστοι φιλόσοφος. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθῆ ἐστί.

37. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego maledixi, nec unquam desinam convincere illorum fraudes, ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque similibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes Philosophiam, legumque vestrarum observantes:) abfit a me insania illa, ut contumeliosum quidquam, aut si-nistrum dicam. Aut quid habeam dicere? Quid enim horum simile est in vita vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi, puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chrysippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis tales, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt & philosophari se praedicant & truci vultu sunt, propter haec vobis adsimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Jam vero facilius luscinam vultur imitetur, quam isti Philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Jam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

38. PHIL.

a Ὑμῶν] Ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. J. P. b Δ' ἀλαζ.] Particula δὲ abest ab J. & B2. Ceterae omnes eam habent. c Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς J. Sed Schol. & Edd. omnes Ἡρακλῆς. d Πίθηκος] In J. P. S. &c. hoc vocabulum majuscula litera inchoabatur ac si nomen proprium esset. e Φάσκουσι] Ἀσκοῦσι J. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mſ. Gr.

31. Ἡρακλῆς φασι καὶ σίθηκος] Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παραλλαγμένων * καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς ὁ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ σίθηκοι δὲ ὅτι † ἀνδρίαν ἔχουσις ὁ καλαγώγαστος ὁ ἀσφάρατος ἀνδρίας ὑπαιρίστους εἰσαγόμενοι. V.

* Καὶ] Omissum erat in edit.
† Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν & mox ἀνδρίας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit M. du S.

31. Ἡρακλῆς] *Hercules & simia*, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. *Erasmi* Chiliad. p. 187. J. F. R.

33. Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. J. B.

Φιλοσοφεῖν φάσκουσι] Perfistens noster in sua in Pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam; dein rogat veteres illos Philosophiae magistros, Ἢ διότι σώματος ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τούτους; MS. Angl. referente *Bourdelotio* pag. 412. pro ἀσκοῦσι habet φάσκουσι. & sua quoque convenire excerpta ait Cl. *Graevius* pag. 969. rectissime judicans τὸ, φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his Pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46. ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνω. *de Mercede Cond.* c. 24. πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν φάσκοντας. *De Parasito* c. 52. οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in *Hermotimo* c. 52. Ὅθεν τε πολλοὶ εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἰόντες ὁ ἀριστον ἄγειν φάσκοντες. c. 68. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρίων, ἢ Πλατωνικῶν εἴτινες φασκόντων; J. J.

** *Ibid.* Φάσκουσι] *Bourdelotius* male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt

38. PHIL. Longius hinc, Parrheſiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixiſſe vobis videtur? VIRT. Equidem Philoſophia illo dicente terram mihi hiſcere optabam *prae pudore*, adeo vera dicebat omnia. Agnoſcebam enim inter audiendum unumquemque qui iſta faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inquiebam, facit. Et omnino oſtendit homines dilucide, ut in pictura quadam ſimiles per omnia, cum non corpora modo, ſed ipſas quoque animas exquiſitiſſima ſimilitudine exprimeret. PHIL. Et ego plane erubeſcebam, o Virtus. Vos autem quid dicitis? REV. Quid aliud, niſi abſolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento ſcribi. Ilienſium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis inviſos tragoediis ſuis infamet. DIOG. Ipſe quoque ego, Philoſophia,

40 ΦΙΛ. Μετάςηθι, ὦ Παῤῥησιάδη, ποῤῥωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; [f] ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μέν, ὦ Φιλοσοφία, μελαξὺ λέγοντος αὐτοῦ, καὶ γῆς δύναι ἠυχόμην· ὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γὰρ ἀκούουσα ἕκαστον τῶν παρόντων αὐτὰ, καὶ ἁρμόζον μελαξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μέν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὃ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ὅτι τινος γραφῆς τὰ πάντα [g] προσεικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. ΦΙΛ. Κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; ΑΝΑ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν ὧν ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτιμον [h] ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. φιλείτω γοῦν, καὶ τοῖς θεοῖς ἐχθροῖς σκληρογνωμείτω. ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πά-

[f] ΑΡ.] Sic Edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ: *M. du S.* [g] Προσεικότας] Ἐοικότας P. & marg. *A1.* Nihil mutant reliqui, nec Edd. [h] Ἀναγεγράφθαι] Ἀναγράφθαι Coll. Prius ſervant *H. Fl.* &c.

55. Εὐεργ. ἀναγράφεσθαι] Pro ἀναγεγράφθαι. *G.*

cunt ſe philoſophari, ſe eſſe philoſophos, pro quo dixit c. 41. Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, τῇ φιλοσοφίᾳ ἀσκοῦσι, quod eſt *in philoſophia ſe exercent, philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Haec enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint. *J. G. G.*

Φάσκουσι] Sic omnino legendum, ut eſt in Angl. P. L. & *M.* Gr. & iterum c. 46. quod autem in vulgatis eſt ἀσκοῦσι, procul ablegandum. *M. du S.*

Φάσκουσι] Recepi lectionem codicis Anglic. apud *Graevium*: quae recurrit etiam deinde (p. 417.) πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνω. *J. M. G.*

Ibid. Σκληρογνωμείτω] Ut in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. *J. B.*

42. ΑΡΕΤ.] *Virtutis* perſona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera *Veritatis*. Mutationi occaſionem praebuit, quod proxime ab hoc ſermone Virtutem adloquitur Philoſophia, cui proinde reſponderi cum putaret aliquis, perſonam hic temere mutavit. Quidni enim, poſt *Veritatis* teſtimonium, alteram ſuam ſodalem, *Virtutem* alloquatur Philoſophia? *J. M. G.*

43. Καὶ γῆς δύναι] Sic de Merced. conduct. εἰ δὲ χρὴ καὶ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adverſus Indoct. εὐξῃ τότε χάσκειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic ἐτερ. πῶς ἂν μὴ ἡ γῆ καλαστίοι; cad. in Lapith. Sic apud *Heliod.* lib. 1. ἠυχόμην δὲ καθαδῦναι μᾶλλον. Habent ex *Homeri* Iliad. 4. τότε μοι χάσσατο εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt *Æſchyli* Suppl.

Φίλοιμι δ' ἂν μᾶρσίμου
Βρόχου τυχεῖν σὺ σαργάνας. *J. B.*

53. Ἀρετή] Haec loqui decebat *Veritatem*, ad quam teſtem provocarat Parrheſiades. Servavi tamen librorum ſcripturam; praeſertim cum mox Philoſophia *Virtutem* appellet. Sed ibi pro Philoſophia *Veritatem* loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, niſi perſonam mutam a Luciano inductam cenſeas, cujus opera potiſſimum indigebat. *M. du S.*

Ἀρετή] Si ſupra perſona AP. mutanda fuit, & hic reſcribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. *J. F. R.*

56. Ἰλιέων] Hiſtoria, quae huic proverbio anſam dedit, in obſcuro eſt. hinc interpretum ſilentium. Hoc per ſe patet, Trojanos qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem aliquando judicris ſe dedentes, in

Tra-

πάνυ ἐπαινῶ τ ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ καληγορήματα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη· ἀφιεμέν σε τ αἰτίας, καὶ [a] ἁπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. ΠΑΡΡ. [b] προσεκύνησα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ· σεμνότερον γὰρ ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τ ἐμοὶ βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρᾳ κρατῆρος ἤδη καλαρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ ἐκείνους, ὡς δίκην ὑπόχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. καληγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. ΠΑΡΡ. Ὀρθῶς ὦ Ἀρετὴ ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, καλακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς Φιλοσόφους.

ΣΥΛ. Ἀκουέ, σίγα· τοὺς Φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπιλογησομένους ὑπὲρ τ Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ [c] Δίκης. ΠΑΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τ Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῆς, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμ-

laudo virum magnopere & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adsciſco.

39. PHIL. Bonum factum, Parrheſiade, ſolvimus te accuſatione; vincis ſuffragiis omnibus, & quod reliquum eſt, ſcito, te noſtrum eſſe. PARRH. Equidem initio jam adoravi. Jam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: auguſtius enim fuerit. Splendida quaeſo Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae. VIRT. Igitur de altero jam cratere libemus, & vocemus etiam iſtos, ut poenas ſuarum in nos contumeliarum nobis perſolvant. Accuſabit unumquemque Parrheſiades. PARRH. Bene iſtud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, deſpiciens in urbem, praeconio huc evoca Philoſophos.

40. SYLL. Audi, tace. Veniunto Philoſophi in arcem cauſſam dicturi ad tribunal Virtutis, Philoſophiae, Juſtitiae. PARRH. Vide pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Jus metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

a Ἁπάσαις] Ταῖς πάσαις P. & marg. *AsW.* b Προσεκύνησα] Προσενιξάμην L. c Δίκης] Leg. δικαιοσύνης. *M. duS.* Nihil mutant Edd. a vulgata.

61. Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.] Ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. *V.*

Tragoedum incidiſſe, qui calamitates ejus priores, aut ſtudio, aut imprudens repraeſentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. c. 10. *M. duS.*

65. Ἁπάσαις] Ψήφοις. *J. Br.* Vid. ſupra hoc *Dial.* c. 21. *J. F. R.*

69. Ὦ μέγα σεμνὴ νίκη] Hoc in fine quarundam tragoediarum apud *Euripidem* videre licet. *J. Br.*

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex *Euripid.* *J. B.*

Ὦ μέγα] Ex fine quarundam Euripidis tragoediarum, ut in *Phoen. Oreſt. Iphig.* in Taur. *Brod.* Vid. Iſthmia *Pind.* Od. VI. in princ. cum Scholiis. *A. V.*

Ὦ μέγα] *Eurip.* Phoeniſſ. 1752. *M. duS.*

71. Δευτέρου κρατῆρος] Aut id a *combibonibus ac commeſſatoribus* translatum, aut ad clepſydram rejiciendum. *J. Br.*

Δευτ. κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, *Long.* lib. 3. ποιμεν. *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

Δευτ. κρατῆρος] Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui deorum libabant, a ſecundo autem auſpicabantur. *M. duS.*

Ibid. Κρατ.] Συμπόσιον] Vid. *Eraſmi* Adag. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι. Primus crater ad ſitim ſumtus, Jovi Olympico: ſecundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem ſervatori ſeu ſoſpitatori dicabatur: ut ex crateris tertii potu ipſos oenopotas ab ebrietate vindicaret. *A. V.*

75. Συλλογισμὲ] Apta huic rei Syllogiſmi perſona, tum quod familiaris Philoſophis, tum propter etymon, quia *collectionem* notat. *J. M. G.*

79. Ἥκειν] Sic ſolet in formula praeconiorum omitti χρὴ aut ſimile quid. *M. duS.*

80. Δίκης] Lege Δικαιοσύνης, de qua ſupra c. 18. Infra tamen pro hac *Veritatem* appellat, c. 44. In omnibus ſcribitur δίκης. *M. duS.*

92. Σπουδαῖος πλακοῦς] Dixi ad *Petron.* *J. B.*

93. Πάγκαπα βαθὺν] Sic noſter iterum in *Jove Trag.* c. 26. βαθυκάρηνα ἐ κυγήσιον. Sic de Senectute profunda ſive magna, *Ael.* V. H. 2. 36. βαθύτατον γηρῶν.

bet, occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris hunc fere in modum edic, Syllogiſme. PHIL. Nequaquam. Sed tu, Parrheſiade, prout videbitur, eos advoca.

περὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, χρῆν τάδε ὦ Συλλογισμὲ κήρυττε. ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

41. PARRH. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot Philoſophos ſe eſſe dicunt, quotquot nominis cauſſa ad illos pertinere ſe judicant, veniunto in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de ſeſamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum maſſam accipiet. Adferat autem quisque, temperantiam, juſtitiam, continentiam minime; neque enim iſta, ſi non adſint, neceſſaria: verum quinque omnino ſyllogiſmos; quippe nefas eſt abſque illis eſſe ſapientem. Propoſita in medio ſunt auri bina talenta,

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐταῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ὅπῃ ἡ διανομή. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς· ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ παλάθην ἰσχάδων ἕτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐ γὰρ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ πάρῃ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξ ἅπαντος. οὐ γὰρ θέμις ἄνδρ' εἶναι σοφὸν. Κεῖται δ' ἐν [d] μέσοισι δύο Ἰχρυσοῦ τάλαντα,

Praemia, qui reliquos rixa ſuperaverit omnes.

42. Vah quam plenus eſt adſcenſus invicem ſe trudentium ad duas minas, cum primum audiere. Ad Pelaſgicum autem alii, ad Aeſculapii alii, & circa Areopa-

Τῷ δόμεν, ὃς μᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.

Βαβαὶ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, [e] ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. ἐπὶ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ ἐπὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ [f] περὶ τὸν Ἄρειον πάγον

[d] Μέσοισι] Sic *P.* ſed *F. H. S.* aliaeque male μέσοισι. [e] Ἐπεὶ] Sic *H. B2. P.-S.* In *F.* videtur fuiſſe ιτυ ſine accentu, quem *du Soul* manu ſua impoſuit. [f] Περὶ] Παρὰ L. Nihil a vulgata abeunt *F. H. P.* Fl.

93. Παλάθην] Μάζαν σύκων. *V.*

5. Τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ὑπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφει δὲ ὁ Δίδυμος τῷ ρ'. *V.*

ρῶν. Quod iterum L. VII. 5. γραῦσιν βαθύτατα; ſed & *Ariſtoph.* Nub. βαθὺς ἀλιτόμενος, (ut obſervat Cl. *Jenſ.* ad *Dial. Lucian.* de ſaltat.) Verum generaliter de omni fere magno, ut πλοῦτος βαθὺς. *Ael.* V. H. III. 18. Et βαθύπλουτος ap. *Aeſchylum*, vid. Illuſtr. *Spanh.* obſ. ad *Callim.* p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, *frugibus abundans ſolum*, apud *Apollonium*, ibid. Immo & de latitudine, ſ. denſitate, *Herodian.* VIII. 1. 3. φάλαγγας εἰς τετράγωνα ἔταξε κήμασιν, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας. i. e. *acies denſas inſtruxit.* *J. F. R.*

93. Παλάθην ἰσχάδων] Haec paſſim apud *Lucian.* Hac de re *Theophyl. Simoc.* Epiſt. 14. ὁ δὲ θεσπέσιος ὑποσὺ ταινίας τε ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβόσκων, καὶ τὰς ἀκριδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξηρέφοντο, ὁ δὲ τραγίας ἰσχνότης, καὶ μοῖράν τινα ἥτις μὴ κέρας κομίζοιτο εἰκαδὸν posteriorem hanc partem tangit in Lapith. *J. B.*

99. Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Parodia ex Iliad. Σ. *J. B.* Κεῖται] *Hom.* Il. Σ. 507. *M. du S.*

Κεῖται δ' ἐν μέσοισι] Leg. ἐν μέσοισι vel ἐνὶ μέσοισι Il. Σ, 507. Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα, Τῷ δόμεν, ὃς μᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη. *J. M. G.*

Ibid. Μέσοισι] Maculam Edd. in hac voce ex *Homero* & B2. ſuſtulimus, in quibus erat μέσοισιν. *M. du S.*

Ibid. Δύο χρυσοῦ τάλαντα] *Hom.* Il. Σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσοισι δύο χρυσοῦ τάλαντα
Τῷ δόμεν, ὃς μᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη. *J. Br.*

3. Ἄνοδος] V. c. 15. & 16. Si forte oblitus, ubi ſint, neſcias. *M. du S.*

4. Ἐπεὶ . . . ὡς] Harum vocum aut haec aut illa rejicienda videtur; ſed abſque codicum auctoritate utra expungenda ſit, non patet. Quid ſi ἐπὶ τὰς δ' μ. legatur? *M. du S.*

Ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς] Leg. ἐπὶ τὰς δύο μνᾶς, ὡς ἤκουσαν κ. τ. λ. *J. M. G.*

5. Πελ. — Ἀσκλ.] Athenarum tabulam, ſi per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conſpecta haec

γον ἔτι πλείους ἔνιοι δὲ, καὶ ἐπὶ τὸν Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδὸν, νὴ Δία καὶ βόμβυδον, ἐς μὲν δίκλω, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κορυθάδην εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν.

Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη.

Μετὰ δὲ ἡ ἀκρόπολις οὐ βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ παλαχῇ πήρᾳ, καὶ πώγωνι, κολακείᾳ, ἀναισχυντίᾳ, βακτηρίᾳ, λιχνείᾳ, συλλογισμοῖς, φιλαργυρίᾳ. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὁπόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκεῖνο ἀπέσαν, ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ὄντες τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γὰρ τὸ δυσκολώτατόν ἐστιν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ [c] μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. ἐπιδανώτεροι γὰρ οἱ γόητες ἔτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

[d] ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χρὴ τοὺς Πλατωνικοὺς λαβεῖν. ΠΥΘ. Οὐκ· ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν. ΣΤΟΙΚ.Ληρεῖτε· ἀμείνους

gum etiam plures, alii vero etiam ad Tali ſepulcrum: alii ad Dioſcurorum aedem ſcalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinis inſtar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene ſane multi, & hinc ſexcenti,

Quot folia, & flores quot naſcens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore ſibi invicem adſidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, ſyllogiſmus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem adſcenderant, vix apparent, nulla nota inſignes, reliquorum turbae immiſti, & latent ſimilitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoſophia, ſane moleſtiſſimum eſt, & quod quis maxime in te etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut ſignum imponis. Saepe enim hi impoſtores ipſis vere philoſophantibus ſunt probabiliores. PHIL. Fiet illud paulo poſt, ſed jam hos excipiamus.

43. PLAT. Ipſos nos Platonicos accipere primum oportet. PYTH. Non, ſed Pythagoricos nos, prior enim fuit Pythagoras. STOIC. Nugas agitis, meliores nos

a Ἥρι] Ὥρῃ A. G. L. Sed vulgatam ſervant Edd. omnes. b Πώγωνι] Deeſt h. v. in *Fl.* Reliquae habent. c Μηδὲν] Sic A. G. P. L. *J.* Μηδὲ *P. S.* Μὴ δὲ vero diſcrete *H. Fl. Bz.* male. d ΠΛΑΤ. αὐτοὺς] *H. J.* integre Πλατωνικοὺς. αὐτοὺς. Sed optime αὐτοὺς. Πλ. A. G. Mſ. Gr.

7. [Τῷ Τάλῳ] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως πελασγὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει ἐνθαμμένος· τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι * λέγονται. *V.*

8. Ἀνακεῖον] † Ἀνακεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. *V.*

* Λέγονται] Hoc ſcholion commonſtrante loco *Suidae*, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, niſi quod bis poſitum inveniebamus; dilaceratum enim erat, & pars in Ed. *Gr.* in ſumma pag. 27. pars in *med.* p. 18. deſcripta. *J. F. R.*

† Ἀνακεῖον] Et hoc igitur abundabat. *J. F. R.*

haec omnia clarius intelligantur. *M. du S.*

Πελασγικὸν] Gloſſa *Pariſ. Locus Athenis juxta arcem.* Confer infra c. 47. *J. F. R.*

7. Τάλω] Confer Ὀρχ. c. 49. Et φιλοψ. c. 19. *M. du S.*

Τάλω] Τάλων Athenis ſepulcrum, nondum inveni; Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria ſuis liberis obiit. *J. M. G.*

8. Ἀνακείῳ] De Anaceo ad Tim. c. 10. *Hemſt.* *J. M. G.*

10. Βόμβυδον] Il. B. 89. *M. du S.*

13. Μυρίοι] Ex *Hom.* Il. B. pro ἥρι Angl. ἄρῃ. *J. B.*

Μυρίοι] Recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ἄρῃ. eſt enim ex *Hom.* Iliad. B. v. 468. ἥρι eſt interpretatio. ἄρα n. accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi. *J. G. G.*

Μυρίοι] Vid. *Hom.* Il. B. 468. *M. du S.*

Ibid. Ἥρι] In Angl. L. & Mſ. Gr. ἄρῃ, uti & apud *Homerum* l. c. & Odyſſ. I. 51. ſcribitur. Sed de induſtria, uti multa ſolet, a Luciano mutatum opinor, quo

nos de Porticu. PER. Nequaquam, ſed quantum ad pecunias, primi nos eſſe debemus, de Ambulatione Philoſophi. EPIC. Nobis Epicureis placentas date & maſſas: de minis exſpectabimus, & ſi accipiamus ultimi. ACAD. Ubi duo illa talenta? Oſtendemus enim Academici, quantum reliquis ſimus contentioſiores. STOIC. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praeſentibus.

44. PHIL. Deſinite rixarum. Vos vero Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulſate: ad alia enim vocati eſtis, & jam ego Philoſophia, & Virtus haec, & Veritas cognoſcemus, qui veſtrum vere philoſophentur, deinde qui invenientur ex noſtris placitis vivere, beati erunt, judicio noſtro optimi. Impoſtores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne ſuperbia quadam ea, quae ſupra ipſos ſunt, adfectent. Quid hoc? fugitis, per Jovem, per ipſa praecipitia deſilientes multi. vacua igitur arx eſt, praeter paucos illos, qui remanſere, nihil metuentes judicium.

ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τ στοᾶς. ΠΕΡ. Οὐ μὰ δῆτ' ἀλλ' ἔγωγε τοῖς χρήμασι, πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τ Περιπάτου. ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τὰς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς μᾶζας· περὶ δὲ τ μνῶν οὐκ ἀμφισβητήσομεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν. ΑΚΑΔ. Πῦ τὰ δύο τάλαντα; δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τ ἄλλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. ΣΤΟΙΚ. Οὐκ ἐμοῦ γε τ Στωϊκῶν παρόντων.

ΦΙΛ. Παύσασθε φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ἀθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, διακάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἶτα ὅσοι ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ ὑθὲν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ὀλοφυρόμεθα, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τ ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες· τί τοῦτο; φεύγετε, νὴ Δία, κατὰ τ γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' ἦν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, ὑ φοβηθέντες τ κρίσιν.

Οἱ

e Ὀθεῖτε] Αἰτεῖτε male ex Fl. Recte ὠθεῖτε. P. & Edd. f Ἡμοῦ] Sic L. J.P. ἐμοῦ male Ex. H. Fl. S.

35. Ἐπικουρειοῖς] Ὡς τ Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τ ἡδονῆς ἡγουμένων. V.

quo ſignantius anni tempeſtatem deſignaret. *M. du S.*

14. Μετὰ δὲ] *Caſaub.* ad *Athen.* *J.B.*

Ibid. Κλαγγ[ῆδὸν πρὸς·] *Hom.* Il. B. 463. *M. du S.*

23. Τὸ μὲν δὴ ἐπιδέλλειν γνώρισμα] Non eſt hic locus δὴ, recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιδέλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & *Bourdelotius* probat, cum Anglicano & meo: διχόμηθα ἤδη αὐτοὺς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410. ταχείαν ἐπιτίλει τὴν ἄγραν. *fac ut cito aliquid capiamus.* *J.G.G.*

Ibid. Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. *J.B.*

Μηδὲν] Ed. J. & Mſſ. P. L. & a *Bourd.* & *Graevio* laudati. Vulgatae Edd. mendoſe μὴ δὲ vel μηδὲ. Adde hic *Euripidis* verſus in Med. 516.

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλ@ῆ
Τεκμῆρ' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τ κακὸν διειδέναι
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

M. du S.

27. Διεχόμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτοὺς sic erat legendum: aliter tamen Interpres, & MSS. & Cod. Florent. *J.B.*

Διεχόμεθα ἤδη] Cogitabam aliquando, annon iſta vox ſit Philoſophorum impatientium, Ἀλλὰ διεχόμεθα ἤδη, *Quam mox accipimus?* Nec jam poenitet. *J.M.G.*

Ibid. Ἤδη αὐτοὺς. ΠΛ. ἡμᾶς] Ita optime depravatum prius hunc locum reſtituunt Angl. & Mſ. Gr. In Edd. ἤδη. ΠΛ. αὐτοὺς ἡμᾶς. *M. du S.*

33. Χρήμασι] Quae inter bona annumerant Peripatetici. *J. Br.*

Οἱ ὑπηρέται, ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ. Φέρε ἴδω τί ἔχει, ἆρα θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτᾶς; ΠΑΡΡ. Οὐκ ἀλλὰ χρυσίον τουτί, καὶ μύρον, καὶ μαχαιρίδιον [a] θυλικὸν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως· καὶ μὴ τούτων ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν; ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν εἶτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοήματα ταῦτα παύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἵ τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵ τινες αὖ πάλιν οἱ τὸν ἕτερον βίον· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἄν, ὡς μὴ ὑπερατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῆς ἀγνοίας λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν [b] ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

45. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abjecit. Age videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere? PARRH. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad ſacrificiales epulas, & ſpeculum, & teſſeras. PHIL. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his inſtructus poſtulabas maledicere omnibus, & reliquos diſciplina continere? PARRH. Tales quidem nobis hi ſunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum iſta ignorari deſinant, dignoſcantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri ſint, & qui alterius ſint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invaleſcat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δοκεῖ, Παῤῥησιάδη, ποιησώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὤφλαι καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, ὡς ἄλαβόλα μεθ' αὐτῶν

46. VER. Ipſi, ſi videtur, Parrheſiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehenſus eſt, & nobis benevolus, & tuus, Philoſophia, admirator maximus,

a Θυλικὸν] Κυνικὸν. Conjicit *M. du S.* θυλικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant Fl. *B2. H. P.* b Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Τε τ. χ. μεμιγμένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιγμένοι P. L. Vulgatam ſervant Edd. omnes.

59. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυριτᾶς] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ χοιλὸς ἀπτηλιώτης, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ ἐν τῇ σκοδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν * φαμὶν. *V.*

60. Χρυσίον τουτὶ] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνδρίσκοιλαι. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτυθίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν ὄψιν. οἱ κῦβοι δὲ δῆγμα χολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου λήθης. *V.*

* Φαμὶν] Exc. G. φαμὶν. C. φασὶν. *M. du S.*

59. Θέρμους] Dixi ad *Petronii lupinos.* *J. B.*

Ibid. Ἄρτους τοὺς αὐτοπυρίτας] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *J. B.*

61. Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Seceſpita. Caſaubon.* ad *Suet.* Aug. dico fuſe alibi. *J. B.*

Ibid. Μαχαιρίδ. θυλικὸν] Placet κυνικὸν. Μαχαιρίδιον κυνικὸν. *Delphicum gladium.* *J. Br.*

Μαχαιρίδιον θυλικὸν] *Brodaeus* μαχαιρίδιον κυνικὸν. *Delphicum gladium.* Verum ἀτυχεῖ κύων λύραν. Dixiſſet ſaltim Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum hujuſce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, ſed quae ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μύρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras, &c. quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint; longum fuerit nunc ediſſertare. *Th. M.*

Μαχιρ. θυλικὸν] De hoc, dum reliqua enumerat & enarrat, Scholiaſtes altum tacet; neque ſatis liquet quodnam hoc inſtrumentum fuerit. Hinc doctorum conjecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba ſunt, de quo ut addubitem, facit Scholiaſtae a me jam memoratum ſilentium, riſum captaſſe videtur Lucianus ex voce μαχαιρίδιον, quae aeque ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forſitan uſurpabatur. Addito autem θυτικὸν, jocum demum patuiſſe. At quid tandem eſt μαχ. θυτ. inquies? Quid alii dixerint, audiiſti. Ego tamen aliud quid ſubeſſe ſuſpicor, tu, an recte conjeco-

ximus, ut adſumto Elencho, cum omnibus agat, qui ſe dicunt Philoſophos. Deinde ſi quem invenerit germanum vere philoſophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi ſunt, execrabilem virum, Philoſophiae hiſtrionem, detracto pallio, barbam illi in ipſa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, receſet, & ſtigmata fronti illius imponat, aut inter ſupercilia inurat: typus autem cauteris vulpes eſto, aut ſimia.

PHIL. Bene iſta, Veritas, examen autem, Parrheſiade, tale erit, quale aquilarum ad ſolem eſſe dicitur: non ſane ut & illi adverſus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro propoſito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris deſpicere iſta, & nequaquam ad ſpeciem illam trahi; hic eſto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis reſpicere, & manum ad aurum porrigere, hunc vero ad cauterium memento, detonſa prius barba, ducere.

τῷ τ' Ἔλεγχον, ἅπασι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφανωσάτω [c] θαλῆ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι (οἷοι πολλοί εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον ἀφεσπάσας, ἀποκειράτω τ' ὠγωνα σὺν χρῷ πάνυ τραγοκυρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ὑπὸ ταῖς μετώποις στίγματα ἐπιβαλλέτω. ἢ ἐγκαυσάτω κτλ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος ταῦτα ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος. [d] ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια· ὁ δ' Ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, τοιόσδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· εἰ μὰ Δία, ὥστε καὶ ἐκεῖνος ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὴν, οὐ μὴ ἂν αὐτῶν εἴδῃς ὑποφερομένην, καὶ μηδαμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, ὅστις ἔστω, ὁ τῷ θαλῷ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείροντα [e] πρότερον τὸν πώγωνα.

ΠΑΡΡ.

[c] Θαλοῦ] Sic *J. P. H. S.* Fl. [d] ΦΙΛ.] Παρ. L. Nihil mut. Fl. &c. [e] Πρότερον] Πρωτῦ Fl. Vulgatam ſervant Edd. & P. πρότερον Ex.

85. Ἐν χρῷ] Κυρίως † ἐν χρῷ λέγεται ὁ μίσχος τῆς σαρκὸς ἐξωμφάλου. *Vi.*

† Ἐν χρῷ] Haec verba omiſſa in edit. ſupplevit *M. du S.*

cerim, ipſe judica. Ac primo quidem quae Lucianus de Philoſophis magiae operam dantibus ſcripſerit in libello de *merced. conduct.* legito: hunc ego cultrum ad eos uſus comparatum opinor. Sed quid ſi κουρικὸν legas pro θυτικόν? Vid. Ἀπαιδ. c. 29. *Plut.* in Dione. p. 1667. f. & *Polyaen. ſtrateg.* VIII. p. 604. B. ubi μ. κουρίους. Caſaubonus obſervat Graecis cultrorum menſariorum uſum diu ignoratum, ad *Athen.* 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum eſt ex Epicteti libello. Adde tamen, ſi lubet, locum *Philoſtrati* inſignem, ſub finem *Herodis.* *M. du S.*

62. Καὶ κάνεστρον] Haec eleganter apud *Apul.* in Apol. *J. B.*

73. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρυσοῦς μεμιμημένους] Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τ' ἀνδρῶν τὰ τοὺς χρυσοῦς μεμιμημένους. *J. B.*

Ibid. Σα τ. χ. μεμιμημ.] Sic A. P. & L. niſi quod in A pro σι legitur τι. In Eddit. ἐς τ. χ. μεμιμημένους. *M. du S.*

81. Θαλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλῷ στεφόμενον.

Grammatici Graeci idem eſſe ajunt, ac θαλὸς· quid autem θαλὸς, *Theocr.* docet Eidyll. *Heſych. Suid.* vocaverunt etiam ὄχον κρατὸς, ut apud *Heſych.* verbo χύτλασον, cujus locum emendat Clariſſ. *Scalig.* χύτλον δὲ κρατὸς ὄχον εὔστελον παρὰ χυμένους &c. vocaverunt Latini ſagmina: Gl. vet. *Sagmina* θαλλοὶ, στεφάνια. Hac de re *Athen.* lib. 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut vult *Junius* apud *Stob.* licet quidam aſſerant, fuiſſe ramos olivae, quos manu geſtabant, ut videatur eſſe illud Homericum σίμματ' ἔχων ἐν χερσίν. Uſi ſunt & Latini, ut autor Ceir.

Pergit Amyclae ſpargens altaria thallo.

Quod Virg. 6. Æn. dixit

Ramo frondentis olivae. *J. B.*

85. Ἐν χρῷ] Ἐν χρῶτι, *ad vivum, ad cutem.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ] Confer ſupra B. πρ. c. 20. *M. du S.*

87. Ἢ ἐγκαυστέον] Quo modo priſci fugitivorum frontem inurebant. *J. Br.*

95. Ὑπεροφθῆναι] Hor. *oculo irretorto* 2. Od. 2. f. *M. du S.*

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, ᾗ ὄψει αὐτίκα μάλα τὸς πολλὸς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρυς, ὀλίγυς δὲ ᾗ ἐστεφανωμένυς· εἰ βέλεσθε μέντοι καὶ ταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νὴ Δί', αὐτῶν. ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τὺς φυγόντας; ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρεια μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴ ὁρμιὰν ἐκείνῳ ᾗ τὸ ἄγκιστρον, [a] ὅσῤ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. ΙΕΡ. Ἰδὺ δὴ λάβε, ᾗ τ' κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ' ἔχοις. ΠΑΡΡ. Οὐκῦν ὦ ἱέρεια, ᾗ ἰχάδας μοί τινας δὸς ἀνύσασα, ᾗ ὀλίγον τ' χρυσίυ. ΙΕΡ. Λάμβανε. ΦΙΛ. Τί πράτλειν ἀνὴρ ἀλιεύεται; [b] ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι, ᾗ χρυσίῳ, καθε-

47. PARRH. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & videbis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia; sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vultis etiam huc profecto quosdam illorum vobis extraham. PHIL. Quid? tu fugientes huc retrahes? PARRH. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piræeo dedicavit. ANT. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia. PARRH. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas aliquot, & pauxillum auri. ANT. Cape. PHIL. Quid facere vir cogitat? ANT. Escam hamo impositam ficum & aurum, se-

a Ὅπῳ] Ὥπῳ *J.* sola. b ΙΕΡ.] L. *J. B2.* Et sic emendare jussit *M. du S.* Deest plane in P. ΠΑΡ. Edd. reliqq.

9. Ὁρμιὰν] Ὁρμιὰ λεπτὸν χοινίον, ἀπὸ τῦ εἴρω, τὸ συμπλέκω. *V.*

10. Ὁ ἐκ Πειραιῶς] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. ᾗ πλέονται πειραιεῖς * ἀπὸ τῦ πειρῶ πειραίω, πειραιεὺς, ᾗ

* Ἀπὸ &c.] Piraeeus nempe olim fuerat insula in quam oportebat σχοῖνα διαπερᾶν, ut ostendit *Meursius* in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nuper edito a Doctiss. Viro *J. G. Graevio.* Vid. c. 1. *J. Cler.*

† Ἐκεῖ] Ἐχοῖα legebatur in Ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *M. du S.*

πλεονασμῷ τῦ ι πειραιεὺς. *V.*

13. Ἀνύσασα] Περιττὸν τὸ ἀνύσασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ οἱ παῖζεις ἔχειν φασὶν, ᾗ † ἰκὸν εἶναι, ᾗ ἄλλα τούτοις ὁμοπλήσια. *V.*

4. Ἀλωπεκίας] *Vulpe notatos.* *J. Br.*

Ἀλωπεκίας] Suavissimo lusu respicit nomine altero ad κοππατίας equos, altero ad σαμφόρους, de quibus ad principium Nubium Aristophanis viri doctissimi. *J. M. G.*

8. Ἡ ἱέρεια] De qua supra Lucianus. *J. Br.*

10. Ὥπῳ] Ad aliquam, sua aetate notam historiam alludit, quae ad nos usque non videtur perveniisse. Quod ὥπῳ hic legis ex Ed. *J.* est; in reliquis enim est ὅπῳ. *M. du S.*

Ὅπῳ] Ὥπῳ duali numero ex *Junt.* recipiendum jusserat *du Soul.* obsecundassem certe, si plures Codd. & Edd. addicerent. *J. F. R.*

Ibid. Ἀνύσασα] *Pitis dicavit.* *J. Br.*

14. ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται. ΠΑΡΡ. Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι] *Brodaeus.* Ubi notata Παρρησιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Respondet enim *Parrhesiades* Philosophiae cum admiratione interroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti oratorie τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται, pro τί πράττειν ἁλιεῖ ὦ Παρρησιάδη; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam sequente mox interrogatione Philosophiae τί ταῦτα, &c. *Th. M.*

15. ΙΕΡ. Δελεάσας] Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades; nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea instructo, armatum in urbem demittere, ut velut piscículos adnatantes captet Philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia commodat Sacerdos in Acropoli. Jam rogat Philosophia, Τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται; Παρρησιάδου δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχάδι ᾗ χρυσίῳ, καθιζόμενον ἐπὶ τὸ ἄκρον τῦ τειχίου, καθῆκεν εἰς τὴν πόλιν. Sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at sacerdotis; quare pro Παρρησ. ponenda omnino est persona sacerdotis, Ἱερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione [τί πράττειν ἀνὴρ ἀλιεύεται;] patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade (quaesitum enim fuisset, τί ὦ ἀνὴρ, πράττειν ἁλιεῖ, vel ἁλιεύῃ;) sed ab alia persona, Ἱερείας scilicet. Adde quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfit; quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδη, ποιεῖς; errorem videtur subolusse Marcilius pag. 418. pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur Ἱερ. hoc est, sacerdotis personа. *J. F.*

ΙΕΡ.]

ſedens ipſe in lorica muri demiſit verſus urbem. PHIL. Quorſum haec facis, Parrheſiade? Numquid lapides piſcari cogitas e Pelaſgico? PARRH. Tace, quaeſo, Philoſophia, & capturam exſpecta. Tu vero, piſcator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte piſces.

48. Verum video lupum ſpecioſum, aut potius Chryſophryn. LIBER. Non. ſed muſtelus eſt. Accedit ſane ad hamum hians. jam auri odorem captat. prope jam eſt. attigit. captus eſt. extrahamus. PARRH. Et tu Elenche manum lineae admove. Jam ſupra eſt. Age videam, quis es, piſcium optime? Canis hic quidem eſt. Hercules!

ζόμεν. [d] Φίλ. τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, [c] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. [d] ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παῤῥησιάδη, ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους [e] ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ; ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν τήρει· σὺ δὲ Ποσειδὼν ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφίτριτη Φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τοὺς ἰχθύας.

Ἀλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον [f] δὲ χρύσοφρυν. [g] ΕΛΕΓ. Οὐκ· ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. [h] ὀσφραίνεται γοῦν χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔφαυσεν, εἵλκυσται, ἀνασπάσωμεν. ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ ὦ Ἔλεγχε, νῦν [i] ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς· ἄνω ἐστί· φέρ' ἴδω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων; [k] κύων ἔτός γε. Ἡράκλεις,

c Καθῆκεν] Καθήκειν. Al. *Mare.* d ΦΙΛ.] Deeſt in P. Comparet in Edd. e Ἁλιεύσειν] Vid. *Th. Mag.* f Δὲ] Σὲ Ex. Fl. Prius vero etiam habet P. cum reliquis. g ΕΛΕΓ.] Deeſt in P. h Ὀσφραίνεται] Ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam ſervant. i Ξυνεπιλαβοῦ] Ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat *H. P.* & P. nec ceterae. k Κύων] Sic recte L. Deeſt in *Angl.* & P. Edd. *F. H. P. S.* & ceterae omnes αὖων male. *Vo.* forte χαῦνον. ἀνὼν Ex.

27. Ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ] Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. *G.*

ΙΕΡ.] Sic ex L. Ed. *F.* & *B*2. reſtituimus pro vulgato ΠΑΡ. abſurdiſſimo, & vel absque Codicum auctoritate mutando, uti recte viderat Clar. *Fenſius*, & ante eum *Brodaeus*. *M. du S.*

ΙΕΡ.] Mihi videbatur hic commodius reſpondere Antiſtita, Parrheſiade ipſo in piſcatus apparatu ſatagente. Itaque quid fecerit, reſpondet, non quid facturus ſit. Neque tamen *Brodaei* ſententiam damnaverim. *F. M. G.*

17. Καθῆκεν] Καθήκειν. *Th. M.*

20 Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *G. C.*

Ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ] Vide infra ad Συγγρ. c. 15. *du Soul*, adde & ſupra, *Schol.* ad c. 42. pr. Ceterum eadem quae *Cognatus* etiam habet *Brod.* in Miſcel. ſaepe adduct. p. 2. c. 22. *F. F. R.*

25. ΕΛΕΓ.] Malim pro ΕΛΕΥ. tenuiſſima mutatione legi ΕΛΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Hujus enim eſt deprehendere verum; hic adjunctus Parrheſiadae paullo ante; cum hoc deinde colloquitur Parrheſiades. *F. M. G.*

Ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Interpretes: *minime felis eſt.* Sed quis unquam audivit, γαλεὸν eſſe *felem*, & feles in mari capi. Diſcimus praeter alios ex *Ael. hiſt. anim.* I. 45. γαλεὸν eſſe genus canis marini, qui eſt καλλιγυρώδης & ποικίλος. qualis hic intelligitur. Vid. etiam *Ariſtot.* de Animal. VI. c. 11. f. *Athen.* IV. 13. & VII. 8. *L. Bos.*

Οὐκ ἀλλὰ γαλεός ἐστι] Gloſſa Pariſina: *lupus marinus: meminit Ariſtot. & Plin. Felis. galeus. Gaza muſtelam interpretatur, eſt piſcis rapax.* *F. F. R.*

31. Αὖων ἔτός γε] Haec verba non ſunt in Angl. Cod. *F. B.*

Κύων] Locum hunc in omnibus impreſſis jam deſperatum egregie reſtituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αὖων legebatur. In A. autem & P. deerat prorſus ea vox. In quibusdam etiam ἀνὼν erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etſi canis marinus piſcis ſit (de quo *Ael.* de *anim.* I. 55.) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. πρ. c. 7. *M. du S.*

Κύων] Pro αὖων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii ejicere maluerint, quam ſententiam eo obſcurare, legendum tenuiſſima mutatione κύων. De Cynico philoſopho ſermonem hic eſſe, apertum. Cum de Platonico agit, ſimili ad nomen reſpectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλεόν. Jam γαλεὸς ſ. *muſtelus* piſcis, κύων, *carcharias*, cognatarum ſpecierum nomina aeque Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut verſione noſtra eam exprimere nihil dubitaremus. *F. M. G.*

Κύων] Quia αὖων olim editum erat, *Brod.* Miſc. P. 2. c. 22. inde fecit ἄνων, vel feſtinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum multi ſint piſces;*) ſatis abſurde hoc loco. *F. F. R.*

33. Ἔπου

τ̃ ὀδόντων. τί τοῦτο ὦ γενναιότατε; εἰλῆφαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα [a] λήσειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ νῦν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τ̃ βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τυτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἡ δ' ἰσχὰς ἤδη [b] πρόσεχηλαι, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τ̃ κοιλίᾳ. ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δελεάσωμεν. ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί φὴς ὦ Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ; ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δυ' ὀβολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην. ΔΙΟΓ. [c] Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γάρ ἐστι, καὶ εἰδεχθής, καὶ σκληρὸς, καὶ ἄτιμος· ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφαλὴν ἀπὸ τ̃ πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὅρα, ὦ Παρρησιάδη, μὴ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος σπασθῇ. ΠΑΡΡ. Θάρρει ὦ Διόγενες· κοῦφοί εἰσι, καὶ τ̃ ἀφυῶν ἐλαφρότεροι. ΔΙΟΓ. Νὴ Δία, ἀφυέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

qui dentes! Quid hoc, vir bone, captus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas subeundo te latere posse. Sed nunc manifestus eris omnibus, suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce. vacuus jam tibi hamus, ficus jam insedit, & aurum descendit in ventrem. DIOG. Per Jovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur. PARRH. Quid ais, Diogenes, nosti hunc quis sit, & ad te ne aliqua ratione hic vir pertinet? DIOG. Minime. PARRH. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equidem duobus illum obolis nuper indicavi. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus adspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per petram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur. PARRH. Noli metuere, Diogenes, leves enim sunt & minoris quam apuae ponderis. DIOG. Ita sane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

49. PARRH.

a Λήσειν] *Gron.* Λαθέζειν. male, vid. nott. b Προσέχηται] Sic *H. Fl. Ba. S.* Ita adnotat *M. du S.* Sed quid opus est, cum aliam lect. non proferat aliunde? c Πολλοῦ] Sic P. & L. Edd. πολύ.

46. Καὶ εἰδεχθὴς, & σκληρὸς] Ἀμορφος, ἀπρακτὴς, * μυσαρὸς. *V.*

* Μυσαρὸς] Μυσαρὸς editum erat, sed μυσαρὸς correxit *M. du Soul* recte; nempe a μύσος scelus. *J. F. R.*

33. Ἔνθα λήσειν ἤλπισας] *Benedictus, ubi te latitaturum sperabas.* Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed prædandi. Itaque *Pirckhaimerus ubi prædari sperabas*, & adscripsit pater λαΐζειν. *J. G.*

Ibid. Λήσειν] Sic recte legi, ex Is. a. c. 4. ubi ἐνόμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex nostro probaverat *du Soul*, nimirum ex *Junt. pag.* 420. 367. 400. 329. & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἤλπισας probam esse quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἴσῃ φανερὸς ἅπασιν. *J. F. R.*

45. Πολλοῦ] In textum recepi ex duobus CC. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti, licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in *Act.* Apost. c. V. 8. Sapphira interrogata: εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; respondet Ναὶ, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu efferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane noster supra in *Dial. mort.* IV. pr. Ἀγκυραν — πίττι θραχμῶν. ΧΑΡ. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit, ex *Vit. auct.* c. 26. *med.* per me licet. *J. F. R.*

52. Ἀφυῶν ἰλ.] Vid. *Aristoph. Schol.* in Equit. p. 226. *A. V.*

Ἀφυῶν] Glossa *Paris. Aphyae pisciculi, quos paris limus, vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus.* Plinius vero Aquas a latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur. *J. F. R.*

Ibid. Ἀφυέστατοι] Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione ἀφυῶν *apuarum*, & ἀφυὴς

49. PARRH. Vide quis alius ille latus (*Platys*) & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum, deglutiit: tenetur: extrahatur. quis est? DIOG. Platonicum se dicit. PLAT. Et tu, sacerrime, ad aurum venis? PARRH. Quid ais, Plato, quid illo faciemus? PLAT. De eadem petra hic etiam.

ΠΑΡΡ. Ἰδὲ τίς ἄλλος ἔτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθὺς προαέρχει; [d] ψῆττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον, κατέπιεν, ἔχει, ἀναπάλω. Ἑλ. τίς [e] ἐστιν; ΔΙΟΓ. Ὁ Πλάτωνικὸς εἶναι λέγων. [f] ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ ὦ κατάρατε, ἥκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον; [g] ΠΑΡΡ. Τί φὴς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν; ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας ἐγὼ ἔτος.

50. DIOG. In alium jam demittatur hamus. PARRH. Et sane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur. ARIST. Noli me de illo interrogare Parrhesiade, ignoro enim quis sit. PARRH. Igitur hic quoque o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω. ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τῆ νώτῳ ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὴν Ἀριστοτέλειον προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν· ἦλθεν, εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. πρόσεχε ἀκριβῶς, αὖθις ἐπανῆλθεν, ἔχανεν, εἵληπται, ἀνιμήσθω. ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρῃ μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παῤῥησιάδη, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τίς ἐστιν. ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν ἐγὼ ἔτος Ἀριστότελες κἀπὸ πέτρας.

ΔΙΟΓ.

d Ψῆττα] Ψιττὰ Fl. e Ἐστιν] Ἑλ. ante τις hic inserit P. f ΠΛΑΤ.] Personam ΠΑΡΡ. hic habet J. Sed reliquae consentiunt ΠΑ. g ΠΑΡΡ.] Deest in J. Sed ΕΛ. legit L. ΠΑΡΡ. vero habent Edd. Ald. P. Bz. F. A. S.

55. Ψῆττά τις] Ἰχθύδιον, ἢ † ψῆττα τὸ πλατίον. ὁπόταν δύο ἡμιάτων ‡ συγκολλᾶται τὴν ἰδίαν δοκοῦσι, ἤ τινες σαυδάλιον καλοῦσιν, αἱ δὲ § βούγλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐπὶ ταῦτα. V.

† Ψῆττα] Ὀψὺν legebatur, & quidem adspirata prima, id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὀψὺν, opsonium, quod nunc ἰχθύδιον de piscibus accipitur, pro synonymo τῷ ἰχθύδιον haberi. J. F. R.

‡ Συγκολλᾶσθαι] Συγκοιθοῦσι. C. M. du S.

68. Περιστόπει ἀκριβῶς] Αὖθις ἐπανῆλθεν, e regione ibi in margine erat. G.

§ Βούγλωσσον. κακῶς] Βούγλωσσον & κακῶς editum erat, pluribusque vitiis ty otheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. *du Soul* notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna est in hunc modum: κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐπὶ ταῦτα. C. Κακῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. J. F. R.

ἀφυιστάτων. J. M. G.

55. Ἡμίτομος] Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, πλατῦς, appellant. J. M. G.

Ibid. Ψῆττα] Gloss. *Paris.* Ψεττα *piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* J. F. R.

57. Ἑλ.] Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. M. du S.

60. Τί φὴς] ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola J. Ed. eidem tribuit, recte. M. du S.

64. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] *Benedictus*, quo sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, quum nihil boni denotet. Quid enim id est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, easque voces includit parentheſi, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despiciens ait quantum ex distantia istius altitudinis judicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. J. G.

Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε] *Du Soul* versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. J. F. R.

ΔΙΟΓ. Ἀλλ' [a] ἰδὲ πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατ' αὐτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ ἠφανισμένην ἐκτεθραυσμένους, [b] ἐχίνων δυσληπτοτέρους· ἦπου σαγήνης ἐπ' αὐτοὺς δέησει· ἀλλ' ἐν πάρεργον. ἴσως δὲ καὶ ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀναστρέψαιμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον θρασύτατος ἁπάντων. ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ὀλίγου καὶ ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ὑπερρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καθαπτῶν τὸ χρυσίον. ΠΑΡΡ. Καθῆκα. σὺ δέ, ὦ [c] Πόσειδον, ὀπτέλει τὴν ἄγραν. βαβαί, μάχονται δὲ ἤδη ἐπὶ τῷ δελέατι· καὶ οἱ μὲν, ξιφάριά τινα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχουσι τὸ χρυσίον. εὖ ἔχει. ἐπιπάρη τις μάλα καρτερός. φέρε ἴδω τίνος ἐπώνυμον σαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτῶν. ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί. ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι πρόσθεν τὸ ὄνομα. σὺ δ' ἦν Χρύσιππε, πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν εἰπὲ, οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν; ΧΡΥΣ. Νὴ Δία, ὑβριστικὰ

51. DIOG. Sed ecce multos illic piſces video, eodem loco concolores, ſpinoſos, exaſperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque ſagena ad illos opus erit. verum ad manus non eſt: ſatis fuerit, vel unum de grege ſi extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audaciſſimus. ELEN. Demitte ſi videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis reſecet. PARRH. Demiſi: tu vero Neptune piſcatum perfice. Vah! pugnant de eſca: & alii quidem, ſimul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Trajectus eſt hamo unus robuſtiſſimus. Age videam: cujus nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem ſum, qui loqui piſcem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet Magiſtrum? ELEN. Chryſippum hunc. PARRH. Jam percipio: ideo quod aurum (*Chryſes*) inerat nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam, dic, noſti viros? aut talia facere illos jubebas? CHRYS. Contumelio-

a Ἰδὲ] Ἠιδὲ Schol. *Al.* ἢν ἰδὲ Fl. Ἰδὲ. Edd. reliquae & P. b Ἐχίνων] Suffragatur L. & Fl. & *J. P.* aliaeque Ἐχίων *H.* c Πόσειδον] Τυχὸν poſt πόσειδον inſerit *Angl.* Mſ. Gr. & P. Abeſt autem ab Edd.

74. Ἀλλ' ἰνιδὲ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ] * Ἠθικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο Ⓒ ἀφελίς. † Καὶ ἔστι διατικὸν ἦν. τὸ ἐλάκλημον ἐκτεθλίφται. *V.*

84. Ἐπιτέλει τὴν ἄγραν] Προσυπακουσέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ Ⓒ τοῦτο Ἀττικὸν ὥσπερ Ⓒ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλάξῃς. προσυπακουέσθω δὴ τὸ σώσει. *V.*

* Ἠθικὸν] Sic reſtituit *M. du Soul.* ex *Cod.* V. cum editum eſſet Ἀσιανὸν, & pro ἐκτεθλίφται legebatur ἐκτεθλάσθαι. quum tamen in V. eſſet ἐκτεθλάσθαι, quo ipſo errore confirmatur ſcriptura C. ἐκτεθλίφται, quam dedimus; nam vel ſupra etiam pro βάγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. *J. F. R.*

† Καὶ ἔστι] Ἐς τὸ C.

74. Ἀλλ' ἦν ἰδὲ] Ex Schol. & *Fl.* repoſuimus pro vulgato ἀλλ' ἰδὲ. quod etiam in P. eſt. Vid. init. Γυμν. *M. du S.*

75. Ἀκανθώδεις] Stoicorum ſeveritatem & ſpinoſas ſubtilitates Logicas carpit: quod autem multos hujus generis eſſe ait, non dubium eſt, quin propter M. Aurelium Imperatorem Stoicum & ipſum plures huic familiae quam caeteris nomen darent. *M. du S.*

76. Ἐχίνων] Gloſſ. in marg. *Pariſ. Echinus. Latine Erinaceus, ſpinis aculeatis.* *J. F. R.*

84. Ὦ Πόσειδον.] Auctior voce una Angl. Cod. ταχέως ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *J. B.*

88. Παρισταμαι] Sic in *Gallo* c. 2. εἰ βούλεσθε εἰδέναι ἡμᾶς πούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἰμάντας, καὶ ὄφθα καὶ πεταμένα τοῖς ὀδοῦσι. Sic & Ζεύξ. c. 10. bis. *M. du S.*

1. Οὗτος] Suſpecta mihi vox, pro qua lego ἵτω. In Fl. eſt ἴτω. *M. du S.*

10. Ἀπαρήμενοι] Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἥκομεν ἐπ' αὐτόν. *J. Br.*

14. ΠΑΡ.] Imo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba viſa ſunt, quae minus apte in Impreſſ. Parrheſiadae tribuuntur. *M. du S.*

19. Οὐδὲν] ΕΛ. εἰδὲν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, ſed huic optime. *M. du S.*

Οὐδὲν] Ante εἰδὲν perſonam ΕΛ. inſerit *du Soul*, non male; ſed quia ex nulla *Edd.* nec Mſ. profert, non ad-

lioſe facis, Parrheſiade, cum talia nos interrogas, hoc ſumens, ad nos aliquid pertinere, qui ſint tales. PARRH. Euge Chryſippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, ſpinoſus cum ſit, metuendumque adeo, ne quis edere volens collum ſibi configat.

52. PHIL. Satis captum, Parrheſiade, ne quis tibi, ut ſunt multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere Antiſtitae cogaris. Itaque nos quidem ambulatum ibimus (*in Peripatum*) ſed tempus etiam eſt, vos abire, unde veniſtis: ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero, Parrheſiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes, vel coronate vel inurite ut juſſi. PARRH. Fiet iſtuc, Philoſophia. Vos valete viri optimi. Nos vero, Elenche, deſcendamus, perfecturi, quae injuncta nobis ſunt. Quorſum vero primo eundum erit? in Academiamne an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Nihil intererit. Verum novi ego, quocumque venerimus, paucis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη, προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. ΠΑΡΡ. Εὖγε ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἶ. [d] ἴτω γοῦν καὶ αὐτὸς ὅτι κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί· καὶ δέος μὴ ἀφαρπάσῃ τις τὸ λαιμόν, ἐδίων.

ΦΙΛ. Ἄλις ὦ Παῤῥησιάδη τὸ ἄγρας, μὴ καί τί σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον· εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δέησει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑποθήμεροι γένησθε τὸ προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ὅτι πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανῶτε, ἢ ἐγκαλαχαίετε, ὡς ἔφην. ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δέοσι; μὴ ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ γοῦν Λυκείου ποιησόμεθα τὴν ἀρχήν· οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν [e] καυστήρων δεησόμεθα.

[d] Ὄντω] Οὗτος Fl. [e] Καυστήρων] Καυτηρίων. Em. *Vo.* malc. Nihil variant Edd. in voce priore. forſan Καυτήρων *M. du Soul.*

18. Ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ‡ Ἐν τῷ παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίῳ ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόφραστος ἐν τῇ πρὸ Περιήγητον πραγματείᾳ φησίν. *V.*

‡ Ἐν] Ἐκ male legebatur in Edd. *Cler.* Sed recte correxit *M. du S.*

§ Φιλόχορος] Legendum Φιλοχόρου, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. Scripſit περὶ Ἀττικῆς. Vid. *Voſſ. Hiſt. Graecor.* & *Suidam* in *Λύκειον*, ubi idem ex Philochoro narratur. *J.C.* C. habent φιλόχορος. *M. du S.*

¶ Δ'] In priori *Edit.* horum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. eſt δ'. *M. du S.*

In priore *Edit.* Scholiorum p. 16. ad principium Ἀναζητητ. legebantur tria ſcholia, quae ad totum hunc dialog. ſive diſſertationem non pertinebant; ſed ad Ἐπὶ Μισθ. quod perveſtigatione diuturna detexi, eoque, quo ſpectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omiſſum credas. *J.F.R.*

addimus, etiamſi in notis ita citat illud ΕΛ. ac ſi re vera in textu poſitum legeretur. *J.F.R.*

22. Καυστήρων] Utitur & *Orig.* c. Celſum V. 273. a. Neſcio tamen an non rectius legeretur καυτηρίων ut ſupra c. 46. & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & *Verſtio* placuiſſe video. Sed credo potius ſcriptum fuiſſe καυτήρων, quae vox etiam apud *Origenem* reperitur contra Celſ. 211. *M. du S.*

Καυστήρων] Conjectura *Voſſii* nititur exemplo Ἀναδ. c. 46. med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2. f. Sed conjectura *Soulii* melior, & propius ad literarum ductum accedens. *J.F.R.*

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

TRAJECTUS, SIVE TYRANNUS.

ΧΑΡ.

Εἶεν, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὅ, τε γὰρ ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὄρθωται, καὶ ἡ ἀθόνη [a] ἀπηκόντισται, καὶ τὰ κωπῶν ἑκάστη ἡρτηκεν.

CHAR.

SAtis de his, Clotho. At ſcapha nobis diu inſtructa, & ad trajectum parata optime eſt. exhauſta enim ſentina, erectus malus, velum paſſum, ſuo loco ſuſpenſus unusquisque remus; neque quidquam

TYRANN.] ΧΑΡΩΝ addit *F.* & *H.* Prior continua ſerie, altera, ut Charontis perſona dialogum inchoet. Deeſt autem in Fl. & P. [a] Παρακέκρουσται] Παρακέκρουσται *F.* ſola male. Reliquae recte, ſicut & *Barocciana.* Codex.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Τύραννος ἱερῶσθαι λέγεται τῇ Τυρρηνῶν τῇ βιαίᾳ τῶν λεγομένων ἐκφορᾶς, ὡς φησι Φιλόχορος. Τυρρηνοὶ γὰρ ὀλίγον τινὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ἔφθησαν ἐξανιστάμενοι τῆς πόλεως, καὶ ποιοῦσί μὲ αὐτῶν ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ᾤκησαν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον λοιπὸν ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθροδικοῦντες Ἀθηναίοις ἁρπάσαντες ἐκ Βραυρῶνος τὰς Ἀθηναίων παρθένους, ἄρκτους τῇ θεῷ τοῖς Βραυρωνίοις, ὡς σωφρόνησαν. Οἱ δὲ ἐν Ἀθήνησι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι τὸν τύραννον ἔχουσι τοὺς βασιλέας Τυράννους καλεῖν, ἀντὶ τοῦ παρὰ πόδας βίας τῶν Τυρρηνῶν. *G.*

1. § Εἶεν] Ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ ἔστω. ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον εἰωθαμεν αὐτό. ἴσι δὲ ὁ ὁμαλὸς τύπος, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή, ὡς ἐν ταὐτῷ. *V.*

Ibid. Κλωθοῖ] ¶ Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας, Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὴν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον. *V.*

2. Ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. *V.* Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. *G.*

4. Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. *V.*

5. Παρακέκρουσται] Εἴ τι εἶχεν ἐχθρεμβόλον ὑφάνθη. ὕστερον δὲ σημαίνει ὁ ὁμαλὸς τοῖς ** τὸν ναύτικὸν τὸ παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὕστερον φασὶν ἰδίως τὸ τὸν ἱδρῶτα τῇ περιείᾳ συμβαλεῖν. *V.*

* Βραύρωνα] Βράῤῥωνα legebatur, & mox iterum Βραῤῥωνίους. Sed recte correxit *Scaliger*; vid. *Strab.* IX. p. 611. vel 399. & quae mox notamus. *J. F. R.*

† Ἀρκτεύονται] Quaenam vox ſub hac lateat, neſcio, ſed ad παρθένους eam referri decet, forſan ἱερατεύσασι. *M. du S.*

Ἀρκτεύονται] Ἀρκτεύειν idem eſſe quod δεκατεύειν, docet *Heſych.* Nam ἀρκτεύσαι dicebantur virgines ante nuptias ſacra facientes Dianae *Brauroniae*, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἄρκτος urſa autem ἀρκτεύειν, quod urſam quandam manſuefactam ſagittis confoderint fratres virginis cujusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. *Suidam* v. ἄρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκτευόμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἄγουσιν —— ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συναυλίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἄρκτευσαι τῇ θεῷ. Ἀρκτεῦσαι. Λυσίας τὸ καθηρᾶσθαι πρὸ γάμων τὰς παρθένας τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκτεύειν λέγων. καὶ γὰρ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι καλοῦνται. Et licet *Didymus* Grammaticus teſtetur *Lyſiam* in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixiſſe quidem ἀρκτεῦσαι; ſed δεκατεῦσαι proprie dici καθαιρεῖν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis conſecrare; tamen *Harpocration* v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes ſacra faciebant. Conf. eumd. *Harp.* v. Ἀρκτεῦσαι, idem quod ſupra poſuimus, confirmantem, mirum, in urſae occiſae memoriam virgines ante nuptias conſecrare, vocari ἀρκτεύειν. Et puellas conſecratas ἀρκτευομένας & ἄρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus *Coiſlinianum*, (vid. *Montfaucon Biblioth. Coiſlin.* p. 607.) Niſi quod clarius indicet, ἀρκτεῦσαι inde dictum, quod Oraculum juſſerit Dianam placare, & puellam urſae immolare; cui quidam ſatisfecerit capram immolando, quam *filiam* adpellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Ἀυσίας —— ἴλεγεν, ut vitioſe in *Suidae* edit. antiqua leguntur, recte habet ἴλεγεν.) Ex hoc igitur ritu & ex hiſtoria de *Tyrrhenis*, qui *Brauroniam* has virgines rapuerunt, medicina huic ſcholio petenda. Hiſtoriam autem attingit *Plutarch.* de *virtut. mulierum*, p. m. 247. ſcribens: Τυῤῥηνῶν τινων τῶν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον κᾳλαχόντων, ἁρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας &c. Iterum in *Quaeſt. Graec.* p. 296. Τυῤῥηνὸς φασι τὰς τὰς Ἀθηναίων θυγατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραυρῶνος ἁρπάσαντας, ἐπιπλεύσαι Λήμνου καὶ Ἴμβρου κατοικοῦντας, εἶτα ἐκπεσόντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Etſi jam cum *Scalig.* apud Scholiaſt. legas ἱερατεύσαι, nondum ſanatus erit locus, quin facilliore mutatione ἀρκτεῦσαι legamus, ſi hoc aliquid prodeſſe queat. Sed plura videntur omiſſa, quam ut uno verbo mutato ſenſus reſtitui queat; tum & pro τῇ θεῷ legendum τῇ θεᾷ, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκτεύειν τῇ θεᾷ etiam ap. *Suid.* eſt. Si jam tamen apud Scholiaſt. legas: ἄρκτευσαι παρ-

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ] De hujus vocis ſignificatione & uſu fuſe & erudite, ut ſolet, *Spanh.* p. 615. Latine etiam uſurpant *Cicero* & alii a Viro Illuſtriſſ. laudati. *M. du S.*

Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ] Inſcriptio Scholiaſt. Impreſſ. Καὶ Τύραννος. Ex ipſo Cod. an ex arbitrio Editoris, neſcio. Edd. *Lucian.* ἡ conſtanter ſervant. *J. F. R.*

1. Εἶεν] Εἶεν per ἄγε hic exponit Scholiaſtes, nec ma-

quam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nectit Mercurius, qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides, navis est, quae ter jam hodie trajecisse poterat: & prope jam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Deinde Pluto, bene novi, me omissiore esse animo putabit, idque cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster & bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita supra ipse aquis Lethes

τέλρόπωλαι. κωλύει τε ὐδέν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀναπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὴν γὰρ ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. ἡ ἑσπέρα ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν· ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὅλον [b] ἐμπεπολήκαμεν. Εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥᾳθυμεῖν οἰήσεται τούτοις ὑπολήψεσθαι· καὶ ταῦτα παρ' ἄλλῳ ὅστις τὰ αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καὶ ἀγαθὸς νεκροπομπὸς, [c] ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς Λήθης

[b] Ἐμπεπολ.] Vid. supra. Pisc. c. 27. [c] Ὡς πάς τις] Sic Edd. & Codd. ὥσπερ C.

6. Τετρόπωλαι] Ἐν τῷ τραπεζῶνι ἐμβεβλῆσθαι. τραπεζῶνι δέ ἐστι λᾶς ἐις ὃν τὸν κάπον ἐμβάλλουσιν. V.

7. Ὁ δ' Ἑρμῆς] Τὸν Ἑρμῆν φασιν εἰς τὸν ᾅδην ἀφικνούμενον τὰς τῶν ἀποθανόντων ψυχὰς. G.

11. Ἀμφὶ βουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν, †† ὅτων τοὺς βόας λύουσιν. V.

12. Ἐμπεπολήκαμεν] Ἐκπεπλεύκαμεν. G.

16. Ὥσπερ] Γράφεται ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω. G.

θέντες ἀμπυκωμένας τῇ δορᾷ, sensus quidem commodus emerget; sed & mallem addi ἐν ante βραυρώνιος; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit: *abripere virgines Brauronii*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. J. F. R.

‡ Ἐν] Deleatur praepositio. J. F. R.

§ Εἶεν] Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo exstant in Edd. & Codd. Vid. Lex. Seg. p. 102. Εἶεν, ἀντὶ τοῦ ἔστω. Ἀττικοὶ. Ἀντιφῶν. Ἀλκιβιάδης. Ἀντιφῶν. Ἀλκιβιάδης. Ἀντιφῶν. Ἀλκιβιάδης

θης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναπρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. ἢ ἥτοι παλαίει μὲν τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸ λῆρον τὸ [a] αὐτοῦ· ἢ τάχα καὶ κλωπεύει ὁ [b] γεννάδας [c] παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν.

potis redire ad nos obliviſcitur, & vel luctatur cum adoleſcentulis, vel cithara canit, aut orationes quasdam explicat, ſuis nugis oſtendendis, aut forte obiter etiam furatrinam facit generoſus ille: eſt enim haec quoque una ipſius artium. Licenter igitur nobiſcum agit, cum tamen ex ſemiſſe noſter ſit.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ [d] οἶδας, ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ, ᾧ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ὑποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κακείνός ἐστιν. ΧΑΡ. Ἀλλ' οὐχ [e] ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα γε μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐχ ἡμεῖς γε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, καλέσαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὁμίχλη, καὶ σκότος. ὁ δὲ τῷ ἠρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον· ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδι-

2. CLOTH. Unde vero noſti, Charon, ſi quod negotium illi inciderit, ſi forte Jovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad ſuperna negotia. Herus autem & ille eſt. CHAR. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi mancipio: quandoquidem neque nos umquam illum retinuimus cum diſcedendum eſſet. Verum cauſam novi equidem. Apud nos enim aſphodelus ſolum eſt & libationes, & placentae, & inferiae; caeterum obſcuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta ſunt omnia, & multa ambroſia, & copioſum ultra invidiam nectar: itaque ſuavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens, cum vero deſcenden-

a Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. & J. recte αὐτεῖ. b Γεννάδας] Recentiores Edd. vitioſe γενάδας. c Παρελθών] Deeſt in B. d Οἶδας] Οἶσθ' B. e Ὥστε] Οἷός τε B. ὥστε P.

18. Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ * εἰ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. V.

19. Ἢ λόγους] Ἐπειδὴ ῥᾳθυμικῶς ὁ Ἑρμῆς φέρεται λέγεται. V.

21. Καὶ κλωπεύει] Λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρμῆς. V.

23. Ἐξ ἡμισείας] Τὸν μὲν Ἑρμῆν ἐκ τοῦς ἄνω ἐκ τοῦς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ † τοῦτο ἐν Δελφοῖς. V.

33. Ἀσφόδελος] Εἰδος ‡ βοτάνης. V. Heſiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

Ibid. Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

Ibid. Καὶ πόπανα] § Πᾶν εἶδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατέα καὶ λεπτὰ ἐκ ἀλφιτων. G.

34. Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς ἐνιαυτὸν θύματα. V.

36. Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα. V.

37. Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

* Εἰ] Lf. erat in impreſſ. ει. in V. ις'. in C. M. du S.

† Τοῦτο] Τοῦτον editum erat, ſed correctum ex C. Ego etiam τοῦ malo quam τὸν. M. du S.

‡ Βοτάνης] In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ ἐντὸς ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. M. du S.

§ Πᾶν] Omiſſa erat haec vox in Edit.

18. Παλαίει μὲν τῶν ἐφήβων] Hic omnes artes Mercurii jam enarratae Dial. Deor. & Mort. J.B.

21. Κλωπεύει] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. 1142. J.M.G.

Ibid. Ὁ γεννάδας] Ironia. J.Br.

Ὁ γεννάδας] Reponendum ex omnibus editionibus veteribus γενάδας, quod noviſſimae depravarunt. J.J.

Ὁ γεννάδας] Vid. Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 1141. J.M.G.

23. Ἐξ ἡμισείας] Hoc ſupra docuimus. J.Br.

33. Καὶ] Dico ad Heſiod. καὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκ-

dendi tempus est, otiosè, & lento gradu vix tandem aliquando adest.

3. CLOTH. Desine indignari Charon, prope enim est, ut vides, multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum confertos virga agens, sed quid hoc? vinctum quemdam inter hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris suspensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuentem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides autem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere oppletis pedibus, & anhelantem; plenum enim spiritu os habet. Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse perturbatior? MERC. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin hodie deseruerim. CLOTH. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam molitus est? MERC. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus ejulat multaque se felicitate privatum dicit. CLOTH. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diu-

ὀθράσιον ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατίσται, σχολῇ γε βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται.

ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ αὐτὸς εἶ, ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς τινας ἡμῖν ἄγων· μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ὁρῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δρομὺν ἐπαρῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ὑποπτεύοντα. ἢ οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥυπῶντα, καὶ τὸν κόνιν κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γῆν ἄσθμαλος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γάρ μοι ἔοικας. ΕΡΜ. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωθοῖ, ἢ τοῦτον τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεγαλώχαν, ὀλίγου δεῖν λιποῦσάν με τὴν ναῦν ἐγενόμην; ΚΛΩΘ. Τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; ΕΡΜ. Τυτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐθέλει. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος ἀπὸ γῆς τῆς ἀνυμφεύτου, καὶ ὧν ἀναχωρεῖ, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. ΚΛΩΘ. Εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ὑπεξιὼν δυνάμενος, ὑπο-

f Κεκονιμένον] Κεκασισμένον O. κεκονιαμένον Fl. Sed cum vulgata faciunt P. B2. H. Coll. P.

42. Γαλέπαινε] Ἀγανάκτει. G.
45. Σοβῶν] Διώκων. V.
46. Δεδεμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθη. V.
47. Γελῶντα] Μίνυλλον πάντως ¶ φησὶ τὸν συντετράμμον. G.
Ibid. Ἕνα δέ τινα] Τὸν πονηρὸν λέγει· ἐξημμένον ** δὲ βαστάζοντα. V.

¶ φησὶ] Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. *J. F. R.*
** δὲ] Καὶ editum erat; sed recte in B mutavit manus *doctii.*
†† Ἀλίκαστον] Forsan legendum, ἀλίκαστα σωστικὰ τινα εἶναι σοφισμάτων. *M. du S.*

51. Κεκονιμένον] Κοσμητῷ πεπληρωμένον. G.
52. Τῷ ἄσθματι] Τῷ συνέχοντι πνεύματι, καὶ ἀναπνοῆς. G.
56. Λιποῦσάν] Ὁ καταλιμπάνων τὸν ναῦν. G.
61. Ἀναχωρεῖ] Κακιστὸς φωνῆς ἐστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ †† ἁλίκαστόν τινα εἶναι ποτὲ λίθον τὸ ἅπαντα κατεξαμύνειν, καὶ μὴ λιθάδη ἔχειν. G.

ἀνυφαντοῦ μιλήματος. *J. B.*
Ibid. Καὶ πήρα] Horum usus maximus in sacris Dearum, ut patet apud Interp. *Aristoph.* Thesmoph. & *Lucian.* Necyom. quid sit autem πήρα docent *Poll. Hesych. Suid.* *J. B.*
34. Καὶ διαγίσματος] Τὸ προσφερόμενον τοῖς νεκροῖς Interp. *Aristoph.* pinacula, ἄγος δὲ μιασμα. *Hesych.* *J. B.*
44. Αἰπόλιον] Captarum gregem non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aegre autem continetur. *J. M. G.*
51. Κεκονιμένον] Conf. supra *Tim.* c. 26. *M. du S.*
56. Λιποῦσάν] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. *J. B.*

ὀπιλελοιπότος ἤδη ἔ ὀπικελωσμένου αὐτῷ νήματος.

EPM. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰ μὴ ὁ γενναιότατος ἦτο, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, ἢ συλλαβόντες αὐτὸν εἴδησαμεν, [a] κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' ἧ γάρ μοι [b] παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, ἢ ἀντέσπα. ἢ τὰ μὲν ἀντερείδων πρὸς τὴν ἅφαν, ἢ παντελῶς ἀάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ ἢ ἱκέτευε, ἢ καταλιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, ἢ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ ὥστε εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τὰς νεκρὰς ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, κἀκεῖνος λογιζομένου αὐτὰς, πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν τῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ· ἢ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀρῦς, Μὴ ὅτι πάντων ὦ Ἑρμῆ, φησὶ, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις

tius posset supervivere, deficiente jam, quod 65 netum ipsi *a me* fuit, stamine.

4. MERC. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adjuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit *gradum*, pedibusque solo obnixus non sane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam & blandis precibus, magnisque promissionibus interpositis, dimitti paullum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis jam faucibus essemus, adnumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad tesseram a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum execrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, noli inquit, Mercuri apud omnes illa furandi solertia uti: satis tibi

a Κἂν] Sic P. & B2. Reliq. Edd. καὶ. Sed οὐκ ἂν male. B. b Παραδέδωκεν] Παρέδωκεν B. ᾠδηδέδωκεν Fl.

65. Νήματος] Λέγεται ἢ ὡς οὐ ἀτράκτου * στρέφει ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆ ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληρῶσῃ τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι. V.

70. Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι. διὸ ἢ ταύτην λέγουσι ᾠδηδοκέναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

71. † Ἀντερειδων] Ἀντιβαίνων. V.

72. Εὐάγωγος] ‡ Εὐχερὴς. V.

77. Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆ Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' ἧ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὴν ᾅδου καταῤῥιχεῖ. V. Hac quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2. p. 54. B.) *M. du S.*

79. Λογιζομένου αὐτὰς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

80. Λαθὼν] Ἀγνοηθείς. V.

82. Ἐνέδει] § Ἐνέλειπε. V.

Ibid. Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ, ¶ λογαριασμῷ. V.

Ibid. Ὁ Αἰακὸς] Τὸν λέγεται τῷ Διὸς, ἢ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐκάστοτε τοὺς κατηχθονίους ἐπισκοπεῖν. V.

84. Ἄλις σοι] Ἀρκέτω. V. (In V. est ἀρκεταὶ.)

* Στρέφει] Στρέφειν editum fuerat, male.

† Ἀντερειδων] Ἀντερείδων erat in impresso.

‡ Εὐχερὴς] Ἀχρὴς habet edit. *Clerici*, sed correctum ex V. *M. du S.*

§ Ἐνέλειπε] Ἐνέλειπεν legebatur in Impress. sed mutavit *M. du S.*

¶ Λογαριασμῷ] Hoc vocab. deficiens in Impress. supplevit. *M. du S.*

67. Ὁ τὸ ξύλον] Ἔχων subaudio. *J. Br.*

Ὁ τὸ ξύλον] Ut inferius pag. 225. (*edit. Paris.*) πῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. *Th. M.*

Ὁ τὸ ξύλον] Vid. supra B. πρ. pr. & alibi non semel. *M. du S.*

Ὁ τὸ ξύλον] Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex *Luciano*, cui haec ellipsis participii frequens; item ex 2. Cor. VIII. 15. vid. apud Cl. *Bos* de ellipsi, p. 55. *J. F. R.*

74. Πρὸς ὀλίγον] Intellige χρόνον. *J. Br.* Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. *J. F. R.*

Ibid. Πολλὰ δώσειν] Ut in Dial. mort. ex *Homer.* πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ. *J. B.*

76. Ἀνίει] Ἀνίην. *F. G.*

77. Στόμιον] Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censentur. Maleque adeo hic situm eis lacum Aeaci pos-

tibi apud ſuperos luſus eſt; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam poteſt. Quatuor & mille, ut vides, inſculptos habet tabulis; tu vero mihi uno minus adducis; niſi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero erubeſcens ad hanc illius orationem, mox recordatus ſum eorum, quae in via acta eſſent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur perſecutus ſum; ſua vero ſponte inſecutus me eſt vir optimus hicce, itaque velut emiſſi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipſo jam Taenaro: tantillum aberat quin effugiſſet.

5. CLOTH. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus. CHAR. At quid cunctamur adhuc, quaſi non ſatis jam morarum fuerit. CLOTH. Bene dicis, inſcendant. Ego vero libro in manus ſumto ad ſcalas adſidens, uti mos eſt, in-

ὅσοι αἱ ἐν ὑρανῷ παιδιαὶ· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν [c] δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ [d] σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἧκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὡς παραλελόγισαί σοι ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καὶ πρῶτα μὲν περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς καὶ ἀποδρᾶσαν, εἶδον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος ἐτος· καὶ ὡσαφῶς ἀπὸ ὑσπληγγος θέοντες, [e] καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ [f] καταγιγνώσκομεν. ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐκ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ ἐπὶ [g] καθεζομένη, ὡς

c Δυνάμενα] Δυνάμενα B. d Σύμβολον] Συμβόλαιον B. e Καταλαμβάνομεν] Καταλαμβ. B. f Καταγιγνώσκομεν] Καταγινωσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B2. & reliqq. g Καθεζομένη] Κατιζομένη J. male. Recte Fl. & reliqq.

89. Παραλελόγισαί σοι] Παραβέβυσται. V. (παραλελόγισται. C.)
93. Σοὶ] Νῶϊν. V.
94. Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.
96. Ὑσπληγγος] Ἀφίλητος. V.
97. Ἐν Ταινάρῳ] Vid. Schol. paullo ſupra, ad verb. ὑσπληγγος.
99. Ὀλιγωρίαν] Ῥᾳθυμίαν, ** ἀμέλειαν. V.
2. Διαμέλλομεν] Βραδύνομεν. V.
5. Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τὰ νεκρὰ τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἡ καλουμένη σκάλα. Cod. B.)

** Ἀμέλειαν] Omiſſa erat haec vox in edit.

portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. *M. du S.*

83. Ἀνατείνας] Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non eſt *contrahere ſupercilia*, ut interpres habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, eſtque iratorum eorumque qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77. Ὀφρῦς συνῆγον, ἐσκυθρώπαζον θ' ἅμα. Sed ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, eſt *attollere ſupercilia ad frontem*, ut Cicero loquitur. quod arrogantiae & gravitatis eſt indicium. *L. Bos.*

Ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς] Vid. *Tim.* c. 32. *M. du S.*

85. Ἐν ὑρανῷ παιδιαὶ] Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. *J. Br.*

88. Παρ' ἕνα] Confer infra *de Salt.* c. 12. *M. du S.*

94. Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Ὁδὸν. *J. Br.*

Κατὰ τὴν ἄγουσαν] Vid. ſi quid opus, *Bos* de ellipſi, p. 180. qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omiſſo ὁδὸν dici, modo τὴν ὁδὸν πρὸς . . omiſſo participio. *J. F. R.*

97. Ἐν Ταινάρῳ] *Taenarum* Laconiae promontorium, e quo ad inferos deſcenſus. *J. Br.*

Ἐν Ταινάρῳ] *Menand. fragm.* inc. 270. πόλλ' ἐστὶ τἀν Ταινάρου πρὸς ἐχάτους. *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τοσοῦτον] *Usque adeo parum abfuit, quin effugiſſet.* *J. Br.*

5. Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur *Heſych.*) κλίμαξ πλοίου. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τὰ νέκρια τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. *J. B.*

ὡς ἕθ@, ὅτι καίνοιλα ἕκαστον αὐτῷ ἀφαγνώσομαι, τίς, ϗ πόθεν, ϗ ὅν τινα τεθνεὼς [a] τ τρόπον. σὺ δὲ περιλαμβάνων στοίβαζε, ϗ σωτίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλὲ τί γὰρ ἂν ϗ ἀποκρίναιντό μοι; EPM. Ἰδὲ [b] δή σοι, ὦ πορθμεῦ, τ ἀριθμὸν ἕτοι οἱ τριακόσιοι μὲ τ [c] ἐκλεθειμένων. XAP. Βαβαὶ τ εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκρὺς ἥκεις ἄγων. EPM. Βάλε, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ὅπῃ τούτοις ἐμβιβάσωμεθα; ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; ἕτερα ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου [d] πῶς νῦν ἐξετάζουσα; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί με, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῆς ἐτῆς. δήσει τάχα ϗ τούτοις δεόμενον παραγαγεῖν. EPM. Ἰδὲ πάλιν ἕτοι δυεῖν δέοντες τετρακόσιοι, ταχεροὶ πάντες, ϗ πέπειρα-

gredientem unumquemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero Mercuri adsumtos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum injice, quid enim mihi respondeant? MERC. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis. CHAR. Vah dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis. MERC. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus? CLOTH. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc quae ante Euclidem acta sunt. Vos jam accedite sexagenariis majores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit, ut hos quoque sublatos admoveamus. MERC. En tibi hos etiam duodequadringentos maturi-

ta-

a Τὸν τρόπον] Τὸν deest in B. b Δή] Deest in B. Habet autem Fl. &c. c Ἐκτιθειμ.] Ἔκτιθ. Vorst. male. Cum vulgata stat Fl. &c. d Πῶς] Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B2. J. &c.

13. Τῆς εὐαγρίας] Τῆς καλῆς ἄγρας V.
Ibid. Ὀμφακίας] *Ἀώρους, ἀνωρίμους, ὁ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τιτλαδιτικότα νήπια. B.)
18. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐπὶ τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τ Ἀθηναίων κρατησάντων τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες πολλοὺς τῶν πολιτῶν μὲ † ταῦτα, κακῶς ἐνέχροντο τοῖς λοιποῖς, καθαιρεθέντων δὲ τ τυράννων, ϗ ‡ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντ@, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου § ἄκυρα εἶναι. τοῦτο δὲ λέγει νῦν, ὅτι τ πάνυ γεγόντων ἀναζητῆσαι τ βίον ὁ βούλομαι. V.
20. Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι. V.
21. Ἀράμενον] Κουφίσαιμι. V.
23. Ταχεροὶ] Ταχέντες. V.

* Ἀώρους] Addidit hoc M. du Soul; in Impress. enim omissum erat; sed & ἕτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικρούς autem Gron. legere jubet πικρούς; sed adsentior Soulio, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque adprime huic loco convenit. J. F. R.

† Ταῦτα] In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τότον. Et pro ἐνέχροντο, alibi legitur ἐχρῶντο. M. du S.
‡ Γενομένου] Γενομένου legebatur in Edit. sed correxit M. du S.
§ Ἄκυρα] Melius alibi legitur, ἀνέῳτα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. M. du S.

8. Στοίβαζε] Πύκαζε, πυρίκαμπε, σήγαζε, σκιάζε, a σκίειν, unde σκιαδεῖον, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. J. B.
Στοίβαζε] Vid. Schol. Cod. Bourd. M. du S.
13. Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικρούς, ἀνωρίμους, τὰ τιτλαδιτικότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad Aristen. J. B.
*15. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα] Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. hujus pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ἀπάγαγε, sauciis adducito post hos. Xen. E. II. II. 11. ϗ τάξας ὅπου ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἄλλα ταξάμενος. L. Bos.
17. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Hoc in Aeschinem transegimus. J. Br.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedæmonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἄρχοντ@, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τ πάνυ γεγόντων ἀναζητῆσαι τ βίον ὁ βούλομαι. J. B.
Τὰ πρὸ Εὐκλείδου] Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. M. du S.
20. Βεβυσμένοι τὰ ὦτα] Πεφραγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. cond. Heliod. lib. 3. J. B.

22. Δυεῖν

tate mites omnes & ſuo tempore vindemiatos. CLOTH. Ita ſane: paſſi enim jam omnes & corrugati ſunt.

6. Jam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipſa ad ea quae deſcripta ſunt, recognoſcam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octaginta, & in his Gobarem Oxyartis filium. MERC. Adſunt. CLOTH. Amoris impatientia interfecerunt ſe ſeptem: & Theagenes Philoſophus propter Megarenſem meretricem. MERC. Hic prope te iſti. CLOTH. Ubi vero ſunt, qui regnandi cauſſa alter ab altero interemti ſunt? MERC. Adſtant. CLOTH. Et ille ab adultero & uxore interfectus? MERC. En prope te. CLOTH. Jam judicio damnatos adduc. Dico autem illos fuſtibus & fidiculis excruciatos, itemque palo ſuffixos. Sexdecim

γοι, ἢ καθ' ὥραν τετρυγημένοι. ΚΛΩΘ. Νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσαφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

Τὰς τραυματίας ὅπη τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, πρόσαγε· ἢ πρῶτόν μοι εἰπατε, ὅπως ἀπεθανόντες ἥκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι· πολεμῶντας ἀπεθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας καὶ τριάκοντα, καὶ ἐν τούτοις Γοβάρην Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτοῦ. ΕΡΜ. Πάρεισι. ΚΛΩΘ. Δι' ἐρωτικὰ αὐτὼς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος Θεαγένης, ἀφ' ἑταίρας τῆς Μεγαρόθεν. ΕΡΜ. Οὗτοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Πῶς δὲ οἱ περὶ τὴν βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀπεθανόντες; ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν. ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; ΕΡΜ. Ἰδοὺ σοι πλησίον. ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐπὶ δικαστηρίων δῆτα πρόσαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐπὶ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀπεσκολοπισμένους. οἱ

e Ἐπὶ τυμπάνου] Ἐπὶ δὲ τοῦτ. B. Sed vulgatam ſervant Edd.

24. Τετρυγημένοι] ¶ Ἐψημένοι ὡς τῷ ὄντι καιρῷ. καὶ ἀδίκους ἰφίκλεους. V.
41. Ἐπὶ τυμπάνου] Τύμπανόν ἐστι ** ξύλον, †† ᾧ τοὺς

¶ Ἐψημ.] Corruptam vocem i. q. . . cenſeo. M. du S. Sed ſi Ἡψημένοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen ſenſus aliquis inest, ut *maturi*, *cocti* intelligantur, vel juſto tempore conditi. Ἔψημα autem muſtum decoctum, vid. *Foeſ.* ad *Oecon. Hippocr.* h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen adfirmaverim id ſatis adpoſitum; nec ſolet Scholiaſt. ſemper apta loqui. J. F. R.

** Ξύλον] In *Exc.* G. eſt ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui deſcripſit vir Doctiſſ. In C. eſt ξύλον. M. du S.
†† Ὧ] Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abeſſe ex C. *Bourdel.* viderem, eliminavi. M. du S.
Commodius quidem abeſt praepoſitio; non tamen ita neceſſario eliminanda, ut alibi oſtendemus. Vid. etiam not. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. mort.* p. 429. J. F. R.

22. Δυσὶν] Priſcis Atticis. A. V.
23. Πίπτωσι] Contra ἀμφικίαι. De quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσαφίδες. J. B.
24. Καθ' ὥραν] *Opportune.* J. Br.
25. Ἀσαφίδες] Lucilius, *rugoſi paſſique ſenes.* A. V.
Ἀσαφίδες] Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσαφὶς τὸ κρανίον, de quo *Suid.* & *Zenob.* M. du S.
30. Ἐν Μηδίᾳ] De ſuae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus nec ne, acutioribus ſtatuendum relinquo. M. du S.
33. Φιλ. Θεαγένης] Mirum ni eundem hic petit de quo in Περ. multa: certe hoc nomine Philoſophum alium novi neminem. M. du S.
34. Θεαγένης] Hoc nomine tyrannus Megarenſium commemoratur *Thucydidi* I. 126. & Athleta ap. *Pauſan.* Eodem iterum nomine ex Athenienſium principibus quidam ap. *Thucyd.* V. 24. Vid. Cl. *Duker.* ad loc. prius indicatum, qui & *Lucian.* de conſcrib. hiſt. & Deor. concil. *Theagenis* mentionem feciſſe monet. Num vero, & qualis philoſophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, niſi tyrannus ipſe philoſophus quoque fuerit. J. F. R.
39. Ἐπὶ δίκας.] Quid ſit, vid. Schol. Ariſtoph. in *Pl.* p. 32. A. V.
40. Τοὺς ἐπὶ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula, ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. *Zon.* lib. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud *Plaut. Truculi.* Dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας φόνου. dixi de hoc ſupplicio ad illud *Petron. debeamus ſenti perire.* J. B.
Τοὺς ἐπὶ τυμπάνου] Spanh. ad Ariſtoph. Plut. v. 476. oſtendit, tum fuſtium ſupplicium, tum fidicularum cru-

εἰ δ' ὑπὸ λῃστῶν ἀποθανόντες ἑκκαίδεκα, οὗ εἰσιν ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Πάρεισιν οἵδε οἱ τραυματίαι, ὃς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει ἀγάγω; ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε· ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ [a] πυρετοῦ δέ, καὶ τούτους ἅμα· καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα.

Πῶς δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τὸν Ἑκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ὑπ' αὐτὸν καθαρσίων ὠᾶ, καὶ πρὸς τούτοις γε, [b] σηπίαν ὠμὴν, ἀποθανεῖν; ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέσκηκα, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον [c] εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸ ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπειράθην τὸ νῆμα λῴσκοψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν. ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων [d] ἁμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἢν μὴ πρότερόν γε τοῦτον τὸν δεδεμένον [e] ἐμβιβασώμεθα· δέδια γὰρ μή σε παρπείσῃ διόμενος.

cim vero a latronibus interfecti ubi ſunt, Mercuri? MERC. Adſunt ſaucii iſti quos vides. Vin mulieres ſimul adducam? CLOTH. Sane: & naufragos, ſimul enim & eodem modo perierunt; & a febri confectos ſimul, & cum illis Agathoclem medicum.

7. Ubi autem Cyniſcus ille Philoſophus, quem cœna Hecates devorata, & ovis piacularibus, inſuperque ſepia cruda, mori oportuit. CYN. Olim tibi adſum, Clotho optima, ob quod vero peccatum meum diu adeo me apud ſuperos reliquiſti? fere enim totum mihi fuſum glomeraveras: quamquam ſaepe tentarem abſciſſo huc venire: at illud neſcio quomodo rumpi non poterat. CLOTH. Reliqueram te, ut inſpector eſſes & medicus eorum quae peccant homines. Sed inſcende, quod fauſtum felixque ſit. CYN. Non prius, Hercule, quam vinctum huncce impoſuerimus: metuo enim ne precibus te ſuis praeter fas moveat.

8. CLOTH.

a Πυρετοῦ] Τῦ πυρετοῦ B. b Σηπίαν] Σηπίων *F. P.* Fl. & reliqq. male. Σηπίων B. P. & *Ba.* Vid. ſupra Βίων πρ. c. 10. c Εἴασας] Εἶας B. d Ἁμαρτημάτων] Πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & BC. e Ἐμβιβασώμεθα] Ἐμβιβασόμεθα B.

49. Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ὁ τῆς Ἑκάτης δεῖπνον, ταῦτα ἀποτεθύσθαι αἰσθόμενον. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὧν δὲ λόγου ἐν οἷς ἐκαθήμεθα. *V.*

55. Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ * τοῦ ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσας. *V.*

58. Ἔφορον] Ἐπάστειν. *G.*

* Τοῦ] Τὸν editum erat, tam manifeſto errore, ut operae non ſit lectorem monere unde correctio ſit profecta.

cruciatum hac voce notari. Alterum autem ſupplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρὸς eſt, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio ſeparari, puto, non poteſt. *J.M.G.*

Ibid. Τυμπάνου] Fuſtuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτουσι· οἱ τοῖς δικαστηρίοις οἱ τιμωρούμενοι. *A.V.*

50. Ἑκάτης τὸ δεῖπνον] Vid. ſupr. *Dial. mort.* I. *M.du S.*

51. Σηπίων ὠμῶν] Quo mortis genere fama eſt Diogenem ab humanis exceſſiſſe. *J.Br.*

Σηπίων ὠμῶν] Sic antea βίων πρασ. *J.B.*

Σηπίαν] De hac hiſtoria ſupra dictum eſt, ad Β. πρ. c. 10. ubi recte omnes σηπίων, quod & hic ſecuti Mſſ. Ox. & P. & Ba. reſtituimus, cum in reliquis legeretur σηπίαν. *M.du S.*

Σηπίαν ὠμὴν] Imitatus igitur eſt magiſtrum ſuum: jam adluſerat in Vitarum auctione. *J.M.G.*

57. Ἐλθεῖν] Sic & *venire* pro mori, ſive ad inferos venire, *Propert.* I. 14. 14. *J.F.R.*

Ibid. Ἰατρὸν — τῶν ἁμαρτημάτων] Sic ἰᾶσθαι pro *liberare*, *ſanare ab errore*, noſter infra in *Gallo*, c. 28. Ἐγώ σε ἰάσομαι ὦ Μίκυλλε. Et *Fugit.* c. 5. Ἢν μόνον ἰάσωμαι ἐν τῇ γνώμῃ σέ. *J.F.R.*

59. Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. *J.B.*

Ἁμαρτημάτων] Sic Ox. Cod. & Edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud *Diogenem Laërtium* de Menedemo etiam Cynico, p. 162. E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans ajebat ſe peccatorum ſpectatorem ex inferis advenire. ἰματίοις ἀναλαβὼν χθόνια σχῆμα περιῄει, λόγων ἐκτίσεως ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλοι τοῖς ἐκεῖ δικάσουσιν. *M.du S.*

63. Me-

8. CLOTH. Age videam, quis sit? MERC. Megapenthes Lacydis F. tyrannus. CLOTH. Inscende tu. MEG. Nequaquam, Clotho, Domina, sed paulum me redire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vocante nemine. CLOTH. Quid vero est, cujus caussa redire cupis? MEG. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia enim parte aedificatam reliqui. CLOTH. Nugas agis. Verum inscende. MEG. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid mandem, ubi magnum thesaurum defossum habeam. CLOTH. Stat sententia: non potes consequi quod optas. MEG. Peribit igitur tantum auri? CLOTH. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud cognatus tuus accipiet. MEG. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem socordia quadam non prius interfeci! CLOTH. Ille ipse: &

ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐσι. ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύδε, τύραννος. ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ. ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστιν, ἧ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον· ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε. ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ, μίαν με ἔασον μεῖναι ἢ δὲ ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν καταορυγμένον. ΚΛΩΘ. Ἄραρεν· οὐκ ἂν τύχοις. ΜΕΓ. Ἀπολεῖται ὧν χρυσὸς τοσοῦτος; ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τοῦτο γε ἕνεκα· Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς ἀφελήσει. ΜΕΓ. Ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρός, ὃν ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· ἡ ἀτελὴς οἰκοδομία

Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Conjux miseranda Caïco

---

f Ἐπισκήψω] Nihil hic variant Edd. *J. F. P. Fl. H. S.* Vid. notas.

65. Ἐπίβαινε] Τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον. *V.*

70. † Ἡμιτελὴς] Εἰς Πρωτεσίλαον ‡ † Ὁμηρικὸν λόγισμόν τι. *V.*

76. Ἄραρεν] Ἔδοξεν. *V.* (κέκριται. B.)

82. Ἐπιδιώσεται] Ἐπιζήσεται. *V.*

† Ἡμιτελὴς] Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba ἀτελὴν χρόνον. Sed ex G. mutavit *Soulius*, quod rursum non magni momenti, nisi praedicanda esset ejus industria, quae etiam verba τὸν Ὁμηρικὸν, magis necessaria, & quae in Lutt. presf. omissa erant, addidit ex V. *J. F. R.*

‡ Τὸν Ὁμηρικὸν] Sic C. Sed respicit tantum, non ridet; hinc mallem ὁμηρικῶς. Melius etiam referretur ad μίαν ἡμέραν. *M. du S.*

63. Μεγακλέης] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιδιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λύδους ἐπιθῇ τοὺς Φόρους, videtur fuisse tyrannus cujusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *J. P. a G.*

67. Αὐτόμολος] *Ultro, sponte, a nemine accersitus.* *J. Br.*

70. Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Haec ad Homericum Protesilaum videntur spectare. *J. Br.*

Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Jam hac de re diximus in Dial. Mort. *Val. Flacc.* lib. 6.

Sic postea ἀτελὴς μένει τὸ τεῖχος. *J. B.*

Ἡμιτελὴς.] Vid. supra *Dial. mort.* XIX. pr. *M. du S.*

74. Ἐπισκήψω] Hic, non ut in *Nigrin.* c. 17. *Tim.* c. 18. & in *Dial. Diog.* & *Alex.* sive A. XIII. & apud *Æl. Var. H.* XII. 49. *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II. 73. *M. du S.*

76. Ἄραρεν] *Placet. Sic visum est.* Æschyl. in Prometh. Ἄραρεν, ἡ δὴ γ' ἀλίπλη δυσίλυτος. *J. Br.*

Ἄραρεν] Sic passim antea κέκριται, ἔδοξεν. *J. B.*

Ἄραρεν] *Hesych.* Ἄραρεν, ἡρμόσθη, ἢ πάγως δέδεται, ἢ κέκριται. *F. G.*

Ἄραρεν] *Hesychius:* ἄραρεν· ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. *Æ. M.*

Ἄραρεν] Vid. supra Ἀτελ. c. 3. pr. *M. du S.*

ταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σὺ ἀφήλασας. ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὲ τοῖς πολεμιωτάτοις ἀφανέμενα. ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γενναιότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ [a] τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν [b] ἐξήκει σοι ὁ χρόνος καὶ ἤδη τῆς κτήσεως.

superstes tibi erit annis quadraginta, & paullo amplius, pellices tuas nactus & vestem & aurum tuum universum. MEG. Injuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas inimicissimis adtribuas. CLOTH. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent, accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spirantis adhuc jugulatis. MEG. Sed jam quidem mea erant. CLOTH. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

ΜΕΓ. Ἄκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδενὸς ἀκούοντος εἰπεῖν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ὑποστήτε πρὸς ὀλίγον· ἂν με ἀφῇς ὑποδρᾶναι, χιλιά σοι τάλαντα χρυσίου ὑπισχνοῦμαι σήμερον. ΚΛΩΘ. Ἔτι γὰρ [c] χρυσὸν, ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα ἀφ' μήμης ἔχεις; ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας [d] Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ [e] ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. ΚΛΩΘ. Ἕλκε

9. MEG. Audi Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, dicturus sum. Vos vero paullum recedite. Si patiaris me aufugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto. CLOTH. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput. MEG. Et duo crateres si vis, adjiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo. CLOTH. Ra-

a Τὰ παιδία]] Τὸν παῖδα B. b Ἐξήκει] *Marcil.* ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt Edd. & BC. *B2. H. P.* c Χρυσὸν] Χρυσίον B. d Κλεόκριτον] Θεόκριτον B. e Ἀπέφθου] Ἀπίμφθου Fl. male. Nil mutant vulgatam *J. P. H.* &c.

83. Καὶ μικρόν τι πρὸς] *Καὶ σὺ τούτοις. V. (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.)

91. Οὐκοῦν ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. ὅτω δὲ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. *V.*

96. Ἐπισήμου] Ἐσφραγισμένου. *V.*

2. Ἀπέφθου] † Εὐρίζου. *V.* (τοῦ πολλάκις ἠμφῦτος ὕστι γενίζ ὁρύζου. C.)

* Καὶ ἐν τούτοις] Neque haec satis intellexisse videtur *Coll.* paulo melius enarrant. *M. du S.*

† Εὐρίζου] Vid. LXX. Interpr. & lege Ὀζρίζου. cui emendationi etiam assentitur Clar. *Gronov.* & *Coll. G.* confirmant.

83. Τί πρὸς] Sic Ἐρμ. c. 61. Sic *Dem.* 116. C. & 437. B. *M. du S.*

91. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος] Ἐξήκει. *Th. M.* *Ibid.* Οὐκοῦν ἐξήκει] Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum ejus. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subjicit Clotho, *tempus possessionis tuae jam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ τὰ παιδία ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. ἐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius pag. 429. pro ἐξήκει legit ἐξήρκει. Quid opus? Satis utique commode ἐξήκει dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. *Livius* IV. cap. 30. *Indutiaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58. *Tempus induciarum cum Vejenti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. ὅτω δὲ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ, παρελθόντος. *J. J.*

Ibid. Ἐξήκει] Genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat. Proprium in ea re verbum, ut ex *Xen. Plut. Pausan.* & aliis patet. Sic *Livius* XXX. 24. 25. *dies exierat.* *M. du S.*

2. Ἀπέφθου] Sic interpretandum aurum ἄπεφθον ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. *J. M. G.*

7. Πάντι μόνας ἡμ.] Sanior haec lectio quam quae in Angl. Codic. πανλεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πάντε. Sic in Dial. Mort. *J. B.*

12. Εσ-

Kapite hominem. ſponte enim ſua inſcenſurus non videtur. MEG. Anteſtor vos. Imperfecta manent moenia & navale quae perfecturus eram, ſi vel quinque ipſos dies vivere adhuc licuiſſet. CLOTH. Omitte curam, ſtruet alius. MEG. Verum hoc quidem omnino aequum poſtulo. CLOTH. Quid illud eſt? MEG. Tantum ut ſuperſtes ſim, quoad Piſidas ſubegero, & Lydis tributa impoſuero, & monumentum mihi ipſi maximum excitavero, cui inſcribam, quot & quanta imperatoria in vita facinora ediderim. CLOTH. Heus tu, non jam diem unum poſtulas, ſed viginti fere annorum moram.

10. MEG. Verum vades vobis dare paratus ſum celeritatis & reditus. Si vultis vero ſuccedaneum vobis pro me dabo unicum filium meum. CLOTH. Quem ſaepe optabas, impure, eſſe tibi ſuperſtitem? MEG. Olim iſtud optabam, ſed nunc melius video. CLOTH. Veniet & αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἐκών.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένειν τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ὀλίγοις [f] πέντε μόναις ἡμέραις. ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχιεῖ. ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ὀλιγωθῆναι, μέχρις ἂν [g] ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ὀλίγῳ τὰς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ὀπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ τραγικὰ [h] ἐν τῷ βίῳ. ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι [i] μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διαβιῶναι. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος δώσομαι τάχους, καὶ τὸ ἐπανόδου εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἀνταῖρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ δώσω τὸν ἀγαπητόν. [k] ΚΛΩΘ. Ὦ μιαρὲ, ὃν ἤυχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καλαλιπεῖν; ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ [l] τὸ βέλτιον. ΚΛΩΘ. Ἥξει καὶκεῖνός

[f] Πέντε μόνας] Πέντε καὶ δέκα P. & Angl. [g] Ὑπαγάγωμαι] Ὑπάγωμαι B. [h] Παρὰ] Sic Edd. & B. κατὰ J. & P. [i] Μίαν] Ταῦτα μίαν B. Sed reſpuunt pronomen reliqui, & Edd. [k] ΚΛΩΘ.] Deeſt in Fl. adeſt in P. H. & reliqq. [l] Τὸ βέλτιον] Articulus τὸ aberat a P. & B2. male.

6. Νεώρια] Ὁ ναυσταθμὸς τῶν πλοίων. G.
9. Εὔγνωμον] Εὔλογον. V.
10. Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον. V.

‡ Ὑπάγωμαι] Ἀπάγωμαι editum fuerat, male.

11. ‡ Ὑπάγωμαι] Ὑποτάξω. V.
19. § Αὐτανδρον] Ὅπλον κύριον. V.

§ Αὐτανδρον] Quam incurioſe legerint hi Scholiaſtae, & hic locus documento ſit. M. du S.

12. Ἑαυτῷ] Lege ἐμαυτῷ. M. du S. Mutatione, ut videtur, neceſſaria; ſed quia Edd. & Codd. conſentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. J.F.R.

13. Ἐπιγράψω ἐπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. J.R.

17. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τὸ ἐπανόδου] H. e. atqui celeris mei reditus ſponſores vobis dare paratus ſum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum eſt τὸ τάχους & τὸ ἐπανόδου. Simili modo Ariſtoph. Plut. p. 37. Δῦλος δ' ἐγὼ — τῇ βαδίσει & τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυῇ. L. Bos.

20. Τὸν ἀγαπητὸν] Amaſium meum. J.Br.
Τὸν ἀγαπητὸν] Suadent plura ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipſum, quod, ἀνταῖρον ſuccedaneum dare vult, cujus ſuperſtitionis in ſacris libris veſtigia, denique quod ſucceſſor illum interficit, aemulum ſcilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. J.M.G.

Τὸν ἀγαπητὸν] Ἀγαπητὸν majuſcula litera non modo expreſſum erat in Pariſina; ſed & ibid. atque in Benedictina latine redditum Agapetum, quaſi nomen proprium viri eſſet; ſed non dubitavimus id cum Brodaeo in Miſcell. L. VIII. c. 12. & cum Geſnero adjective ſcribere. J.F.R.

23. Τὸ βέλτιον] Abeſt illud τὸ in B2. & P. Agnoſcunt reliquae cum Mſ. Ox. Vid. Ῥητ. c. 8. & Συμπ. 23. M. du S.

25. Ἀπο-

νός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τῷ νυνὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένου.

ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ Μοῖρά μοι. ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον; ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι [a] τὰ μετ' ἐμὲ ὅπως ἔσται [b] τοῦ τρόπου. ΚΛΩΘ. Ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. ἡ μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει, ἣ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ περιόμνυς αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, [c] ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαλαλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀναῤῥαμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τοὺς Φίλωνα δὲ ἡδεῖς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἔκ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τὴν λεγομένην καὶ πραττομένην ἅπασαν ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, ἢ δεχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; ΜΕΓ. Καὶ

ille tibi paullo post, ab eo qui nunc regnat sublatus.

11. MEG. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca. CLOTH. Quid? MEG. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint. CLOTH. Audi, magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est. MEG. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi. CLOTH. Filia tua in pellicibus ejus, qui nunc imperitat, adnumerabitur. Imagines vero & statuae, quas olim tibi posuit resp. eversae omnes, ludibrium praebebunt spectantibus. MEG. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea quae fiunt? CLOTH. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua justa causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecumque diceres faceresve laudabant, eos universos, aut metu, aut spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis? MEG. At illi libantes in convi-

a Τὰ] Iterum abest articulus in *Coll.* male. b Τὸν τρόπον] Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B2. c Ταῖς παλλακίσι] Ταῖς τῶν παλλακίσι B.

28. Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ] Οἶμαι, φίλοι, ἐς τὰ μετ' ἐμὲ. G.

35. * Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται. V. (συναριθμήσεται. C.)

* Ἐγκαλαλογήσεται] Immo ἐγκαλαλεχθήσεται rectum erat. M. du S.

† Ὅπως] Ὅπῃ legebatur in Schol. edito, sed mutavit M. du S.

45. Ἀπηρμένου] De medio sublatus. J. Br.

35. Ἐγκαλαλεχθήσεται] Scholiastes legit ἐγκαλαλογήσεται. Eodem recidit utrumque. J. J.

43. Ἅπαντα ἐπαινοῦντες] Ut illud, *laudant convivae*, Convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri Clar. ad Pers. dixi ad illud *Petron. ut foris canares poëtam laudasti.* J. B.

49. Ὅλως] Illud ὅλως in *Junt.* vitium typothetarum esse, indicat comma quod post ὅλως tamen positum erat, in *Hagen.* punctum minus post ὅλως expressum est. In *Paris.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Juntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. J. F. R.

40. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος] Δι' ἣν τοῦτο πᾶσιν τὸν τυράννων ἐμφαίνει ἐθνικῶς. τὴν † ὅπως ἐδεῖς φίλος, ἀλλὰ κόλακες ‡ πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν § ἐξυπάρχοντες. V.

‡ Πάντες] Πάντως quoque male editum fuerat. M. du S.

§ Ἐξυπάρχοντες] Ex S. S. petita phrasis; quae huic est, tempori servire. M. du S.

Ibid. Ὄμνυς ἦν ἐγώ] Jurant Parasiti per reges suos. J. B.

52. Ἐπιχθὲν] Φέρω. J. Br.

60. Ἐκεῖ τάχιστα μοι ἀποθανεῖσθαι εἶδε] Cum dicere debuisset ἐκεῖ ἀπέθανον, εἰδὸς τοῦτο εἴργασται Ἀττικὸς χαμαιτυπικῶς Euripidi frequens: quod & notavit *Euripid.* Schol. J. B.

63. Γλυκίριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίδιον, εὐφημίδιον, γλυκαρίδιον, εὐπράξιον, εὐφήμιον, γλυκίριον. J. B.

64. Κεκεωνικέναι] Vid. supra Deor. Dial. I. μηδὲν — ἀποπίσῃς τῇ Νημέᾳ. M. du S.

Κεκεωνικέναι] Haec autem verba: (ὦ πάλαι δὴ, οἷμαι,

viviis magna voce multa mihi & magna bona apprecari ſolebant, vicariam pro me mortem, ſi fas eſſet, ſubire parati omnes: & omnino per genium meum jurabant. CLOTH. Igitur apud unum illorum coenatus heri periiſti. Ultimum enim quod oblatum tibi poculum eſt, illud ipſum huc te demiſit. MEG. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid guſtabam. quo vero conſilio haec fecit? CLOTH. Multa interrogas, cum inſcendendum ſit.

12. MEG. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem reſpicere. CLOTH. Quid vero illud eſt? videtur enim magnum quiddam eſſe. MEG. Cario ſervus meus, cum primum me vidit mortuum circa veſperam, cum aſcendiſſet in conclave ubi jacebam, nactus opportunitatem; neque enim quisquam aderat, qui me cuſtodiret, Glycerium pellicem meam, cum qua ſtupri conſuetudinem olim, credo, habuit, oſtio clauſo, quaſi nemine praeſente, ſubegit: deinde cum expleviſſet libidinem,

μὴν σπένδοιτες ὃν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστον αὐτῷ ἕτοιμον, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ [d] ἄλως, ὄρκον αὐτοῖς τὸν ἐμὸν ἐγώ. ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῷν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο θᾶττον κατέπεμψέ σε. ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικρόν τινα ἡδόμην. τί βουλόμενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε; ΚΛΩΘ. Πολλά με ἀναιρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

ΜΕΓ. Ἓν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ φῶς ἀναβλέψαι πάλιν. ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι πραμέγεθες εἶναι. ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστά με ἀπεθανόμην εἶδε, καὶ δείλιον ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκείμην, σχολῆς οὔσης, (ἐδεῖς γὰρ ἦν ὃς ἐφύλαττέ με) Γλυκέριον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, [e] ὑπασπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόδει, καθάπερ εἰκὸς ἔνδον παρόντος· εἶτα ἐπειδὴ ἄλις εἶχε τῆς ὑπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ

[d] Ὅλως,] Ὅλος, *J.* ſola. [e] Ἐπισπασάμενος] Παραγωγὴν] B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & *B*2. & P. &c.

60. Ἐπεὶ τάχιστά με ἀπεθανόντα εἶδε] Ἔθος Ἀττικοῖς ἔστι χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παρδόξως γινομένων. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰκοῖ, ἐπεὶ ἀσθένουν εἶδος τοῦτο εἰργασται, εἶπεν, ἐπὰ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα. *V.*

63. Γλυκέριον] Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἄπερ ὡς ἐπίπαν αἰσὶν ἑταιρικὰ, Ἀμφίδιον. Φιλίτιον. Τυχίδιον. Στροῦθιον. Ἐρώτιον. ** Πόλιον. Χρυσάριον, καὶ πάντα ὅσα τῇ τοῦ εὐτελεστέρου φωνῇ κατὰ θῆλυ γένους †† καθαγορεύεται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἔνθεν ἐμφαίνει Ἀττικὸς μεμφόμενος δὲ τὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ χρήσει ὁ Φάνιον, ἢ ‡‡ Ἀφρόδιον. ἄπειρ καὶ μόνοι τῶν ἑπτὰ ῥητόρων κλίνεται. *V.*

Γλυκέριον] Ὑποκοριστικὸν τὸ γλυκερίας Ἀθηναῖοι ἔθει. αὐτοὶ δὲ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως §§ ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον, καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. ¶¶ *V.*

64. Κεκοινωνήκει] Γρ. κεκοινωνήκεισαν. *G.*

65. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος. *V.* Ἐπισπαλλόμενος καὶ κλείσας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλισάμενος, ὡς ἀγαγών. *G.*

Ibid. Σποδῷ] Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλαχοῦ. κυρίως δὲ τὸ καθαίρειν τοὺς βωμοὺς τῇ σποδῷ. καὶ τὸ ἐπὶ τῇ σποδῷ βιοῦν, ὡς ἐνταῦθα. &c. *G.*

Ibid. Ἐσπόδει] Ὑβριστικῶς ἀφροδισιάζειν. *V.*

¶ Τῦ] Τὰρ τῦ habebat Edit. *Cler.* ſed delevit particulam γὰρ *M. du S.*

** Πόλιον] Mallem Παῖδιον. *M. du S.*

†† Καταγορ.] Lege κατηγορεῖται. *M. du S.*

‡‡ Ἀφρόδιον] Ridicule legebatur in edit. ἀζφότιον. Sed recte correxit *M. du S.*

§§ Ὑποκορίζουσι] Quinque verba ſequentia deerant in Edit. *Cler.* *J. F. R.*

¶¶ Ad verbum Γλυκέριον duo erant ſcholia in diverſa loca diſtracta in *V.* quae conjuncta exhibeo. *J. F. R.*

μαι, κεκοινωνήκει) parentheſi incluſit idem in Edit. *Front.* quod ad ſenſum recte; ſed nolumus editionem hanc nimiis uncis onerare. *J. F. R.*

67. Ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ] Phraſis noſtro familiaris, ut Cl. *Jenſ.* alibi oſtendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρός τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, ſupra c. 11. Vel cupere, exſpectare. Ep. ad *Hebr.* XI. 26. Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

σὺ μέντοι, φησὶν, ὦ μιαρὸν ἀνθρώπιον, πλη-
γάς μοι πολλάκις ἐδωκὼς ἀδικοῦντι ἐνέτεινας,
καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε τέ με καὶ κα-
κόρρης ἔπαιε· τέλος δὲ, πλατὺ φλεγμαί-
νον, καὶ καλαπτύσας με, καὶ ἐς τὰ τῶν ἀσε-
βῶν χῶρον ἄπιθι [a] ἐπειπὼν ὤχετο, ἐγὼ δὲ,
[b] ἐνεπιμπράμενος μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ,
τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖθις ἤδη καὶ ψυχρὸς
ὤν. καὶ ἡ μιαρὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφῳ προ-
σιόντων τινῶν ἠσθέλο, [c] σιέλῳ χρίσασα τὼς
ὀφθαλμὼς, ὡς [d] δακρύσασα ἐπ' ἐμοὶ, κω-
κύσασα, καὶ τέκνομα βοπαλυμένη, ἀπηλ-
λάτ[ε]το. ὧν εἰ λαβοίμην.

ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν· ἀλλ' ἔμβη-
θι, καιρὸς ἤδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστή-
ριον. ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς
τυράννου ψῆφον λαβεῖν; ΚΛΩΘ. Κατὰ τυ-
ράννου μὲν οὐδείς, καὶ νεκρῷ δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς
ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν
ἑκάστῳ τὰ δίκαια τὸ δὲ νῦν

me respiciens, tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti, & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: denique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me jussisset, discessit. Ego vero quamvis excandescens, non habebam quo ulciscerer hominem, qui exsanguis jam & frigidus essem. Scelesta vero puella, strepitu quorumdam supervenientium, animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

13. CLOTH. Parce minis. sed inscende, tempus est, te jam ad tribunal venire. MEG. Et quis audebit contra virum tyrannum sumere tabellam? CLOTH. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum vero Rhadamanthus, quem statim videbis justum, & juste de unoquoque pronunciantem. Jam vero moras diutius

a Ἐπειπὼν] Ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν F. b Ἐνεπιμπράμενος] Ἐπιπιμπρ. Coll. & B. Sed cum vulgata facit Scholiast. c Σιέλῳ] Σιάλῳ L. Th. Mag. d Δακρύσασα] Δακρύσουσα. B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. Ba. &c. e Τὸ δὲ νῦν] Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δὲ.

69. Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες. V.
70. Καὶ τ' κόρρης] Καὶ τ' κεφαλῆς. V.
71. Πλατὺ χρεμψάμβρ] Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὸν πτύελον *. V.
74. Ἐνεπιμπράμενος] Ἐκαιόμενος, ἐμαινόμενος. V.
80. Ὧν εἰ λαβοίμην] Καὶ τοῦτο θρασυδειλικὸν τὸ μὴ † συντελεῖν ἐᾶσθαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμησιν, ἵνδικὸς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἰωθὼς γίνεσθαι, ἐπὶ μειζόνων κακῶν ἐρχόμενος τὸν λόγον. V.
85. Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ ὅτι υἱός ἐστι, φασὶ λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφορίζει δὲ αὐτὸν τοῦ πατρὸς ὁ ὅτι, ἐπὶ τὸ ἀκριβεστέρον τὰς τῶν τελευτησάντων πράξεις καὶ τὰς αἰτίας ἐξετάσαι δίκης. V.

* Πταρόμενον C. prave, forsan scripserit σφυσόμενον. M. du S.

† Συντελεῖν ἐᾶσθαι] Συντελεῖσθαι ἐᾶν. C.

Plura similia quoque dedit frater *Gul. Reitzius* in Belg. Graecisf. p. 446. Sed hic tantum est, *respicere*. J. F. R.

68. Μιαρὸν] Conf. notam clar. *Hemsterh.* ad *Timon.* §. 53. f. ubi frustra μικρὸν pro μιαρὸν, ex sola *Junt.* legi voluit *Soulius*. J. F. R.

72. Καὶ &c.] Confer infra Μωμ. c. 26. M. du S.

73. Ὤχετο] *E cubiculo exiit.* J. Br.

77. Σιέλῳ] At infra Ἀλεξ. c. 21. m. in Edd. legitur σιάλῳ. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. *Hesych.* Σίαλος, σίελος, ἀφρός. J. F. R.

78. Δακρύσασα] Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύσουσα, quod utroque altero planius. J. F. R.

80. Ὧν εἰ λαβοίμην] *Scelerum suorum poenas ab his exigerem.* aut hoc aut hujusmodi quidpiam subintelligendum est. J. Br.

87. Τὸ νῦν δ' ἔχον] *Ut autem res sese nunc habent.* J. Br.

Τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ ἀληθεύειν] Legendum videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ ἀληθεύει. Nota vis hujus participii cum verbo. J. M. G.

Τὸ δὲ νῦν] Ut Cl. *Gesn.* conjecit, in duobus Mss. erat; ἔχων vero constans est, nec movendum. J. F. R.

89. Καὶ δοῦλον] Sic Homericus Achilles Odyss. A. J. Br.

91. Τὸ

tius nectere noli. MEG. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel ſervum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere. CLOTH. Ubi ille cum clava? & tu Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim ſponte intraverit. MERC. Sequere jam, fugitive, adſume hunc portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic ſane ad malum adligabitur. MEG. Atqui loco primo adſidere me oportet. CLOTH. Quid ita? MEG. Quod me hercule, tyrannus fui, & ſatellites decies mille habui. CLOTH. Et non juſte barbam tibi vellit Cario, ſcaevo adeo mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava hujus ſubinde guſtanda. MEG. Audebit quippe Cyniſcus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & aſper eſſes, & increpare me auſus, vix continebar quin clavis adfigerem. CLOTH. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

ἔχον, μὴ ἀφῇτρίβε. ΜΕΓ. Κἂν ἰδιώτιν με ποίησον ὦ Μοῖρα τῶν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. ΚΛΩΘ. [f] Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, ἢ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ πυλῶνος· ὡς γ' ἂν ἐμβαίη ἑκών. ΕΡΜ. Ἄγε νυν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῦρο· ὡς ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἴσον δεδήσει. ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ πρωεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. ΚΛΩΘ. Ὅτι τί; ΜΕΓ. Ὅτι, νὴ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. [g] ΚΛΩΘ. Εἶτ' ἐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, ὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; σικρὰν δ' ἦν τὴν τυραννίδα ἕξεις, γθυσάμενος τὸ ξύλον. ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος [h] ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ὑβριστικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπατάλευσα; [i] ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἴσῳ προσπεπατάλθμένος.

MIK.

f Ποῦ δὲ ὁ] Ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ *J. P. B2.* &c. *g* ΚΛΩΘ.] Κλω. *J.* Sed K. ſimpliciter Fl. unde & ΚΥ. perſonam poſſis facere. *h* Ἐπανατείνασ.] Ἐπανατείνεσ. B. *i* ΚΛΩΘ.] K. Fl. quod aeque perſon. Κω. Cyniſci ſignificare poteſt.

92. Εἴσω τοῦ πυλῶ] Τουτέστι, πρὸς τὸ πυλῶ. *V.* (ἢ, ἀπὸ τοῦ πυλῶ. C.)

94. Καὶ τὸν δοῦν ἕπου] Καὶτοῦτο ‡ ἐλλείπει Ἀλκυόνιος ἴδοσα, τὸ φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. *V.*

‡ Ἐλλείπει] Ἐλλειπεν legebatur in impreſſo, & omiſſa erant poſtrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. *M. du S.*

6. § Προσεπατάλδυσα] Εἰς πάταλον ἴδησα, ἀντὶ τοῦ ἀνεσαύρωσα. *V.*

§ Προσεπατ.] Προσεπατάλωσα, editum fuerat; item mox ἴδοσα pro ἴδησα, & ἀνεσάρωσα pro ἀνεσαύρωσα, quae correxit *M. du S.*

91. Τὸ ξύλον] Quae, niſi cymbam conſcendas, *vapulabis.* *J. Br.*

Τὸ ξύλον] Confer ſupra c. 4. pr. & non ſemel alibi. *M. du S.*

94. Τὸν δοῦν] Cynicum deſignare videtur. *M. du S.*

95. ΧΑΡ. ἀμέλει] Sic interpungendum duximus. Judicent alii. Scriptura omnium quotquot videre licuit, codicum, alter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum ſcripſiſſem video *Vorſtio* eadem placuiſſe, qui margini ſui codicis haec adſcripſit: [*hic pone navam perſonam.*] Et omnino in P. legitur, non quidem ΧΑΡ. uti primo conjeceram, ſed ΚΥ. *M. du S.*

Ἀσφαλῶς ἀμέλει] Ἀσφαλῶς, χάριν, ἀμέλει legendum contendit *Soulier*, & poſt ἀμέλει duo puncta adpoſuerat, ΚΥ. adſcribens. Fruſtra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro *nimirum*, ut ſeq. c. 14. poſt med. Vel ut c. 18. ἀμέλει γράψομαί σε πενόμων ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυς. Ubi vertitur in *Par. Age unge ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum.* Non male, quod ad ſenſum, nec tamen praeciſe ad Graeca, quae orationem non diſpeſcunt in duo membra. *J. F. R.*

99. ΚΥ. Εἶτ' ἐ] Verba haec in Edd. *Parca* tribuuntur. Rationem emendationis noſtrae ex ſequentibus ſumito. In Fl. una extat litera K. hinc feſtinantium operarum error. Mox iterum ante τοιγαροῦν pro ΚΛΩΘ. repone ΚΥ. *M. du S.*

6. Προσεπατάλδυσα] Megapenthes intentari ſibi ab Cyniſco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ὑβριστικὸς μικροῦ δεῖν προσεπατάλδυσα; *Nonne ego te nuper, quod valde liber & aſper ageres, ac idemtidem objurgares, cruci propemodum affixi?* Graecus interpres, Προσεπατάλδυσα] Εἰς πάταλον ἴδησα, ἀντὶ τοῦ,

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ ἡδεῖς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμὶ, ἀφ' τοῦ το ᾖ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ; MIK. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΚΛΩΘ. Εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ ᾖ σοὶ ἡ ἀφροδίη. MIK. Ἄκουσον ὦ βελτίστη Μοιρῶν· εἰ πάνυ με ἡ Κύκλωπος [a] ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, [b] τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύμαλον ἐγὼ τὸν Οὖτιν καταφάγομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες [c] παραμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τἀμὰ τοῖς τοῦ πλουσίων. ἐπ' ἀφαμέτρου γὰρ [d] ἡμῖν οἱ βίοι, φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν τὸν [e] τοῦ βίον, φοβερὸς ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ [f] ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶτο, καὶ [g] ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχθετο. ἐγὼ οἶδ' ὅπως καθάπαξ ἰξῷ τινι προσέχει τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι. Εἰ δὲ μὴ, ἀπόδος μοι τὸν ἐμὸν μισθὸν, καὶ ἄπειμι.

14. MIC. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est? CLOTH. Tu vero quis es? MIC. Sutor Micyllus. CLOTH. Et gravaris moram? non vides quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? miror igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora. MIC. Audi, Parcarum optima. Non sane illud me Cyclopis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin devorabo: sive primum enim sive ultimum iidem dentes manent. Caeterum nec par mea ac divitum ratio est. e diametro enim oppositа nobis vitae genera. Tyrannus quippe felix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspicuus, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus, & equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mulieribus, non absurde angebatur, se ab illis abstrahi, & ferebat graviter. Nescio enim quomodo velut viscо quodam talibus adhaeresсit animus, nec facile ab illis vult discedere, qui-

a Ἐκείνου] Sic P. & L. Ἐκεῖνο male Edd. *f.* P. B2. Fl. & S. b Τὸ ὑπισχν.] Deest in P. c Παραμένουσιν] Μὴ παραμένουσιν. B. d Ἡμῖν] Ἡμῶν O. e Τὸν] *f.* sola articulum vitiose exprimit, τῶν. f Ἀργύριον] Ἀργυρᾶ B. g Ἀποσπώμενος] *f.* ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B2. &c.

16. Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἀρκετὴ, ἐπιτίθησι. V. (ἡδεῖα. C.)
17. Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὴν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, * σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μὴ † πάντας ὕστερον σὺ ἐδίου. τοῦτο δὲν ἐν ᾧ ὁ Μίνως φησὶν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί μοι ὠφελεῖ τὸ ἀπαθανεῖν ὕστερον; Οὔτις δὲ λέγει τὴν Ὀδυσσέα, ὅτι γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσέως κακεῖ ἀφαιρεῖσθαι ‡ Κύκλωπα. V.
19. Ὅτι πύμαλον] Ἔχαλον. V.

* Σοὶ] Ὅτι. V.
† Πάντας] Sic habet C. Edit. πάντων.
‡ Ἐν τῷ] Ἐκ τῶ ἐπιτίθη legebatur in Edit. sed mutaverat M. du S.
§ Μείζων . . . λέγεται] Διὰ τὸ κίνημα ἁπλοῦν διάστημα λέγεσθαι editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. idem correxit, simul adnotans, μείζων δ. τ. κ. ὅτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. J. F. R.
¶ Ἀπὸ τούτου] Et sic dedit idem, pro ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτὸ, quod habebant Scholia impressa.

ἀποταίρωσα. Sic legendum. Perperam in editione pro primis tertiae dantur personae; ἔδυσε pro ἔδυσα, &c. *J. J.*

15. Θαῦμα γοῦν ἔχει μοι] *Hom.* Od. K. 326. *M. du S.*

18. Δαμεὶς] Od. Υ, 389. *J. M. G.*
19. Οὕτω] Vid. *Hom.* Odyss. I. 368. Οὕτω ἐγὼ πύμαλον ἔδομαι μετ' ἄλλοισι. *Neminem*, i. e. Ulyssem, *ego extremum edam, post suos socios.* Indicat etiam *Brod.*

quibus olim illiquefacta velut voluptate ſolutus fuerit. Potius illud quaſi neſcium rumpi vinculum eſt, quo devinciri eos contigit. Quin ſi quis vi illos abducat, ejulatus tollunt, & cum audaces ſint caetera, meticuloſi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque converſi retro ad ea, quae a tergo ſunt, ut invenuſti amatores e longinquo certe adſpicere ea, quae in vita ſunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo factitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus.

15. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec inſtrumentum, neque gloriam, neque ſtatuas, non eſt mirum quod ſuccinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abjecto ſcalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exſilii ſtatim, ut eram diſcalceatus, ac non abluto prius atramento, ſequutus ſum, vel praevii potius, ad anteriora proſpiciens: neque enim quidquam eorum quae a tergo erant advertit me & revocavit. Et Hercules, jam pulchra eſſe veſtra

τεσθαι ῥᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄῤῥηκτός τις ὢν ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μὴ βίᾳ, [h] ἀναχωνύουσι· καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν ἐπὶ τὰ Ἅιδου φέρουσαν ὁδόν· ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἐπιβλέπειν τὰ ὄπισθεν τῷ φωτὶ βέλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκεῖνος ἐποίει· καὶ γοῦν τὴν ὁδὸν ἐπιδιδράσκων, καὶ ταῦθά σε καταλιπαρῶν.

Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρὸν, οὐ σωμοικίαν, οὐ χρυσὸν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. καὶ πειθὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἐνθυσέ μοι, ἄσμενος ἐπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάτλυμα, [i] κρηπῖδα τινὰ ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθὺς [k] ἀνυπόδητος, οὐδὲ μελανίηριαν ἐπανιψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγεμόνα ἐς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδέν δέ με κατόπιν ἐπέστρεφε, οὐ μεθεκάλει. οὐ, νὴ Δί', ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό,

h Ἀναχωνύουσι] Ἀναχωνεύουσι Ω ἰκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abeſt ἰκετεύουσι, neque comparet in *J. P.* nec *B2.* i Κρηπῖδα] Κρηπῖδα Anap. Pell. k Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. *B2. H. P.* &c.

32. Προστετηκυῖα] ** Προστετηκυῖα. προσπεπῶσα. ἐπιξυμπεπλεγμένη ἔχουσα. *V.*
39. Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες. *V.*
42. Καταλιπαρῶν] Παρακαλῶν. *G.*
44. Οὐ σωμοικίαν] Τὴν τῶν οἰκετῶν λεγόμενα. *V.*
46. Εὔζωνος ἦν] Ὁ ταχὺς, καὶ ἕτοιμος βαδίζων. *V.* (ἱλαφρὸς, C.)
47. Σμίλην] Σμιλὴν, ἐργαλεῖον σκυτοτομικὸν. *G.*
48. Κρηπῖδα] Ὑπόδημα. *V.*
51. Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τοῦτ' ἐκ' ὄψεις οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐβιάσουν, ὡς †† ἐπιθυμῶν τῶ φωτὸς. *V.*

** Προστετηκυῖα] Non agnoſcunt hanc vocem C. *M. du S.*

†† Ἐπιθυμῶν] Ἐπιθυμῶντες legebatur in Impreſſ. ſed mutavit *M. du S.*

Brod. Miſcell. L. VIII. c. 12. hunc verſ. in Odyſſ. I. quaerendum. *J. F. R.*

22. Ἐκ διαμέτρου] Eraſmi Chiliades in adagio. *Ex diametro oppoſitum.* *J. Br.*
Ἐκ διαμέτρου ἐρᾶν οἱ βάλ] Mſ. ἐρᾷ. Proverb. ¶ πάνυ διαφέρεται. *J. B.*

29. Οὐ δὲ οἶδ' ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα δὲ ὅπως. *J. B.*

30. Προσίχθαι] Forſan *Lucian.* dederit προσιχῆται, quod hic efficacius videtur, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 1097. Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίχθαι. *Inſtar oſtreae adoleſcenti adfixa eſt.* Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione προσίχω etiam adhibet idem *Veſp.* 105. *J. F. R.*

35. Ἀμιλλᾶι] Vid. ſupra c. 13. m. hujus Dial. *J. F. R.*

39. Ἀποβλέπειν] Hoc eſt quod *extrema linea amare* dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. 4, 2, 12. *J. M. G.*

48. Κρήπιδα] Vid. interpretem *Ariſtoph.* *A. V.*

τό, τε γὰρ ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα ἕτερον πλησίον ἀφορεῖν, ὑπερήδιστον ἔμοιγε ἂν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑπολελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον, [a] μηδὲ ῥιγεῖν γε χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, [b] μηθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς τὔμπαλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι.

video omnia. Quod enim aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium eminet, supra sane quam dici potest, jucundum mihi videtur. Arbitror autem, neque aes alienum repoſci hic debitores, nec tributa pendere; & quod maximum, neque frigere per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax vero ubique, & res plane in contrarium verſae: nos enim ridemus pauperes, at illi divites adflictantur & plorant.

ΚΛΩΘ. Πάλαι σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. ἅ τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον καὶ τὸν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸ χρυσοῦν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλίνας τὰς ἀργυρόποδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσα ἡ τῶν σκυλαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με·

16. CLOTH. Hoc eſt, quod diu te ridere obſervavi, Micylle. Quid vero eſt, quod riſum tibi movit maxime. MIC. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud ſuperos vicinus eſſem tyranni, accurate, quae fierent ab illo obſervavi, & videbatur mihi nonnumquam par Diis eſſe. Quippe florem purpurae quum viderem & miniſtrantium multitudinem, & aurum & pocula gemmis diſtincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *f. H. S.* & hic & ubique hac periodo, μηδὲ *P.* μὴ ῥιγοῦν, omiſſo δὲ B. b Μηθ'] Μὴ δ'. B.

58. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ ἐχυρώτερον. *G.*
61. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] Τοῦτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *V.*
73. Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνὸς. *V.*
74. Ἀπεκναίε με] Ἀντὶ τοῦ κακρότερόν με εἰς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκάστου ἢ + ἡμῶν . . , καὶ πανταχοῦ ἔχειν ἐκάστου, ἢ ἀφαιρεῖσθαι ἢ διαφθεῖραι· ὅτου γὰρ πλείστων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. *V.* (Ibid. poſt alterum Scholion intermiſſum repetitur: Ἀπεκναίε με] Ἐφθείρε με.)

* Ἐμμᾶτ.] Ἡμμάτι editum erat; ſed in V. eſt ἐμᾶτ. i. e. ut ego conjicio, ἐματᾶ. Ex ſagaci tamen conjectura in A. ἐμματι editum eſt. *M. du S.*

54. Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos aequalem honoris ſedem, ſic alibi vocat in Dial. Mort. & poſtea p. 231. & paſſim. *J. B.*
59. Μηθ' ὑπὸ] Ita recte Mſ. Ox. Impreſſi μηθ' ὑπό. *M. du S.*
Μήθ' ὑπὸ] An non cogitavit igitur *Souliius* aeque μήτε dici ac μηδέ? Cum vero illud μήθ' fit a μήτε, recte per θ ſcribebatur, ob ſequentem adſpiratam. *Hom.* Il. H. 401. Μήθ' Ἑλένῃ — & alibi, quod pluribus non probo, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic ἤδη & ἤτε, quorum poſterius ſimiliter eodem caſu fit ἠθ'. *Theogn.* 178. — ἠθ' ἥβαι ἀνέδυν. At non ignoravit hoc noſter; verum quia bis μηδὲ praeceſſit, etiam tertio loco idem voluit ſubſtituere, quod tamen minus neceſſarium credo, quin hic vel melius μήθ', quoniam id proprie ſignif. *neque*, cum μηδὲ ſit, *non vero*, licet etiam ſaepe confundantur, nulla ſenſus differentia. Sic poſt ἤδη quoque recte ſequitur ἤτ' apud noſtrum de *Merc. cond.* c. 4. Οἶδ' ἂν πεισθεῖεν, ἤτε — quamvis frequentius ἤτε — ἤτε repetitum reperias. *J. F. R.*
61. Τὔμπαλιν] Mſ. ἐς τὸ ἔμπαλιν, ταυτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ. *J. B.*
67. Ἄνω] *Apud ſuperos.* *J. Br.*
70. Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ἥβης. Sic apud *Homer.* ἄνθος πυρός·

Δώτωρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπταλο, παῖδα δὲ φαίδ.

A quo *Philoſtr.* in Scamand. *Aeſchyl.* Prometh. vincto τὸ ἐπὶ τῷ ἄνθος.
72. Κλίνας ἀργυρόποδας] Poteſt ſumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi; poteſt etiam ſignificare κλινάποδας, ut ἀργυρόπιζα, λεπάποδας, ut apud *Catull.* Epithal. Jul. & Manlii.

dor eorum quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio: sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius felicitatem, & beatum illum putans propter cochlearum Laconici maris sanguinem.

17. Cum vero non hunc solum, sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemiscentem & cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset, primus lege ad hereditatem vocabatur; *haec inquam cum viderem*, compescere risum non potui, recordatus prae-

ὡς τε ὑφάνθρωπός τις ἀπὸ τρισόλως καλλιφαίνελο, καὶ μονονυχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος, ὅλῳ πήχει βασιλικῷ ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξύπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφὴν καὶμαυτῷ ἔτι μᾶλλον καταγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κύστης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρίζων ὅτι τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν [c] Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγθος αὐτοῖς ἀπέθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπών (ἦν δὲ ἄγχιστα τῷ αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ὅτι τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) ὑπ' εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς ἀεί, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, φροντίδος τὸ μέ-

c Γνίφωνα] Sic B. Fl. Bz. H. P.

77. Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχος, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν ἐ κανὸν τρεῖς δακτύλους. V.

79. Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ἐ τὸ σῶμα προβακκόρδος ἄμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεστραπευμένος, ὅ ἐστι, γαυριῶν, καὶ ὑπερηφάνως ἐξεπτῶν. V.

† Λακωνικὴ] Λατινικὴ C. mendose.

83. Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον. V.

86. Κοχλίδων] Ὅτι ἡ † Λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον ὠφθη ὁ κανὼς ὑφαν τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

91. Ἄγχιστα ἦν] Ἀντὶ τοῦ ‡ ἐγγύτατα· πλείων πάντων πλησιάζων. V.

‡ Ἐγγύταλα] Ἐγγύτα vitiose editum erat.

O cubile quot è nimis
Candido pede lectuli.

πλείης ἀργυρέοιο, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. *J.B.*

75. Ὑπερήνθρωπός τις] Mss. Regius ὥσπερ ἂν θεός τις ἄνθρ. *J.B.*

Ibid. Τρισόλως] Ut in principio Nigrini. *J.B.*

Τρισόλως] Vid. supra *Nigrin.* sub init. *M.du S.*

77. Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum *Theod. Marcil.* ad *Horat.* dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχος ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucian. tyrannos & cæteros supercilioſos Τιτανώδεις βλέποντας, his verbis attollere. *J.B.*

Ibid. Πήχει] Πῆχος βασιλικὸς Herodoto, qui tribus digitis justo cubito major est. *A.V.*

Ibid. Βασιλικῷ] Qui plebejo solet esse longior. Nos hodie in Gallia quædam mensurarum genera *regia* nominamus. *J.Br.*

78. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον ἐ τοὺς ἰδίους ὤμους ἐξεστραπευμένος, ὅτι γαυριῶν ἐ ὑπερηφάνως ἐξεπτῶν. Sic scriptum ad oram Mss. Regii. *J.B.*

85. Λακ. Σ. κοχλ.] Purpuram hisce omnibus describit. *M.du S.*

86. Κοχλίδων] *Conchyliorum, muricum.* *J.Br.*

88. Γνίφωνα] Confer supra *Timon.* c. ult. & Vit. auct. c. 23. ubi γνύφωνα pro Γνίφωνα male legitur. *M.du S.*

96. Τῶν

μέτωπον ἀνάπλεως, καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐλογίζετο, καὶ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ' ὀλίγον [a] ἐκχυθησόμενα πρὸς τοῦ [b] μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί [c] οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ [d] γὰρ πλέοντες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα [e] καὶ [f] ἀνημόσηται ὁ πορθμεὺς ἀγκύριον.

ΧΑΡ. Οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλήρης ἤδη τὸ σκάφος· αὐτῷ σοὶ ἐμοὶ ἐς αὔριον ἑωθέν σε διαπορθμεύσομεν. ΜΙΚ. Ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἐᾶσόν με ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος· οἴμοι τῶν κακῶν ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα καταλειφθήσομαι. καίτοι, τί δ' ἂν ἀφικνοῦμαι κατ' αὐτούς; δι' ἃ γὰρ δέδια μὴ [g] ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ [h] πορθμεῖα

sertim, quam pallidus semper squalidusque fuerit, curarum, quod frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus talenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non jam solvimus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare illos videntes. CLOTH. Ingredere, ut tollat ancoram Portitor.

18. CHAR. Heus tu quo tendis? plena jam est cymba: illic expecta: cras mane trajiciemus te. MIC. Injuriam mihi, Charon, facis, si relinquas me hesternum jam mortuum. Crede mihi legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, jam navigant, ego vero solus hic destituar: quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui jam sim mortuus, praesertim cum nec obolum ha-

a Ἐκχυθησόμενα] Sic A. O. & P. & Angl. Mſ. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. b Μακαρίου] Μακαρίτου B. c Οὐκ ἀπερχόμεθα] Οὐ καθερχόμεθα. B. d Γὰρ] Abeſt haec vocula in B. e Καὶ] Et haec conjunctio deſideratur in B. f Ἀνημόσηται] Ἀναπάσῃ R. g Ἀπαγορεύσας] Ἀτονήσας Mſ. Bo. Nihil variant Edd. h Πορθμεῖα] Πορθμεῖα Schol. Πορθμεῖα H. Sed vulgatam ſervant B. Fl. P. S.

97. Ἐλογίζετο] Ἠρίθμει. V.
4. Καὶ * ἀνημόσηται] Ἀναπάσῃ. V.
9. Ὕστερον] Χθιζινὸν. V.
13. Διαπλεόμενοι] Κολυμβῶν. G.

* Ἀνημόσηται] Ἀναμόσηται male editum fuit, & dnaspasetai pro anaspasai. M. du S.

† Ἀπαγορεύσας] Ἀναγορεύσας quoque legebatur in ead. edit.
‡ Πορθμεῖα] Πορθμεῖον C.

96. Τοῖς δακτύλοις] Qui pecuniam contrectabant. J. Br.

Τοῖς δακτύλοις] Non videtur *Brodaeus* ad ſequentia reſpexiſſe, quae dicunt *digitos* hic ad ſupputationem adhibitos, non ad contrectationem. Solent enim avari quotidie ſecum putare quantum nummorum habeant. Solent quidem etiam ipſos nummos delectationis cauſſa contrectare; ſed quia de eo hic nulla mentio, non opus eſt *Brodaei* interpretatione. Eſt autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, ſatis notus. Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud *Juvenal.* Sat. X. 249. — *ſuos jam dextra computat annos*, & *Tanaquil. Faber* ad *Plaut. Mil. glor.* p. 673. J. F. R.

97. Μυριάδας] Vid. infra Μωθ. c. 20. M. du S.

99. Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθ... J. B.

Ἐκχυθησόμ.] In textum recepimus lectionem codicis Angl. Ox. & P. alia enim illa quae in vulgatis eſt ἐκλυθήσο — non placet. V. Τιμ. c. 14. ubi eadem phraſi utitur. M. du S.

Ἐκχυθησόμενα] Lubens auſcultavi *Soulio*, vulgatam ἐκλυθησόμενα in ἐκχυθησόμενα mutanti. Sed pro c. 14. Luciani, quod citat, vid. c. 23. Τίμ. f. Nam alia facta eſt diviſio, atque ille inſtituerat. Poſt haec autem nos eamdem capitum diſtributionem ſervavimus, quam ille in Juntina deſignaverat. J. F. R.

4. Ἀνημόσηται] Mſ. ἀναπάσῃ. J. B.

13. Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀτονήσας. Lucianea prorſus dictio. J. B.

19. Προσκαλεῖ.] Diu me vox haec torſit: Video tandem quid ſignificet. κατάγομαι eſt *diverſari*, *hoſpitio*

habeam unde naulum ſolvam. CLOTH. Quid hoc? Exſpecta Micylle: non eſt fas ita te transire. MIC. Quin forte citius quam vos deferar. CLOTH. Nequaquam. Sed adnavigabimus ejus recipiendi cauſſa, & tu Mercuri, una illum *manu porrecta* intro trahe.

19. CHAR. Ubi jam ſedebit? plena enim, ut vides, omnia. MERC. Super humeros, ſi videtur, tyranni. CLOTH. Scite excogitavit illud Mercurius. Aſcende igitur & cervices impii conculca. nobis vero felix curſus contingat! CYN. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere. Ego obolum, quem poſt trajectum tibi ſolvam, non habeo: neque enim mihi quidquam praeter hanc quam vides peram, & hanc clavam. Caeterum ſi haurire me velis, aut remigare, paratus ſum: nihil autem de me quaerere, modo commodum & robuſtum mihi remum dederis. CHAR. Remiga. Satis enim fuerit, ſi hoc abs te

καλαβαλεῖν. ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; θέμιτον ὦ Μίκυλλε· ἐ θέμις ἔτω σι διελθεῖν. MIK. Καὶ μὴν ἴσως ὑμᾶς ἐ προκαλαχθήσομαι. ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, ἢ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [i] συναράσσων.

ΧΑΡ. Πῆ νῦν καθεδεῖται; μετὰ γὰ πάντα ὡς ὁρᾷς. ΕΡΜ. Ἐπὶ τὺς ὤμυς, εἰ δοκεῖ, ἢ τυράννυ. ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν· ἀνάβαινε ἴν, ἢ [k] τένοντα ἢ ἀλίσηξιν καλαπάτει· [k] ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. ΚΥΝ. Ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τ ὀβολὸν μὲ ὃν ἂν ἔχοιμι δῦναί σοι, καλαπλεύσας· πλέον γὰ οὐδέν ὄζι τ πήρας, ἣν ὁρᾷς, ἢ [l] τύτῳ ἢ ξύλῳ· τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμ[m], ἢ [m] πρόσκοπος εἶναι· μέμφῃ δὲ οὐδέν, ἢν [n] εὑρῆς ἢ καρτερόν μοι ἔρετμὸν δῶς μόνον. ΧΑΡ. [o] Ἔρετε· ἢ τυτὶ γὰ ἱκανὸν ὧδε σῦ λαβεῖν. ΚΥΝ.

i Συναράσσων] Sic A. G. P. L. *συνάρπασον* Edd. & B. k Ἡμεῖς] Sic *F. S.* & *Ba.* recte. Adſentiuntur O. L. Ἡμᾶς male *P.* Fl. Ald. *H.* & P. l Τούτου] Τουτοῦι B. Sed vulgatam ſervant Edd. m Πρόσκοπος] Πρόσκοπος Fl. Nil movent vulgatam P. *P. F. H.* n Εὑῆρες] Εὑῆρε P.

25. Τίνοντα] Τρέχηλον. *G.*

26. Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελεύσμους ἢ ἐπιφθέγματα τῶν πλοῖ ἀρχομένων, ἵνα τοῦθ' οἱ ἀμφὶ Δημοσθένην, ἢ εἰς πέλαγος ἀφίνα μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν, σῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι. *V.*

32. Καὶ πρόσκοπος εἶναι] Ἐπὶ § τῇ κοπῇ καθήμενος. *V. Ibid.* Εὑῆρες] Καλῶς κοπηλατοῦν. *V.*

33. Ἔρετμὸν] Κάπηλον. *V.*

34. Ἔρετε] Καπηλάτει. *G.*

§ Τῇ κοπῇ] Τῆς κόπης C. Nam quod τῇ κοπῇ turpiſſime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὑῆρες pro οὗρες. Tot enim mendis ſcatet editio, tam deſcribentis quam typothetarum culpa admiſſis, ut in ſingulis paginis plus viginti mendae ſint tollendae. *J. E. R.*

piſtio excipi. uterque interpres aliter & intellexit & vertit. *M. du S.*

20. Καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ] Mirum *Bourdeletium* non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, ἢ σὺ Ἑρμῆ συναράσσων & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda. *J. G. G.*

21. Συνάρπασον] Angl. *συναράσσων.* *J. B.*

Συναράσσων] A. G. P. & L. *Συνάρπασον.* In Mſ. O. & Edd. Vid. Δ. *φων.* c. 4. Ἰσ. β. c. 6. & Ὀν. c. 4. bis. *M. du S.*

27. Τὰς ἀληθείας] Sic omnes habent; quod ideo obſervatum volui, ne mihi imputaretur. *M. du S.*

Τὰς ἀληθ.] Mirum videbatur noſtro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philoſophicum eſt, & deinde ipſe alibi recte adſcripſit, ſic etiam uti *Arrianum* ad *Epict.* I. c. 4. p. 22. A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀληθείαις. & c. 6. ταῖς ἀληθείαις πατρὸς p. 31. Haec ille. Sed in ipſo *Epict. Sent.* 128. f. ult. f. legitur, ἢ ταῖς ἀληθείαις πατρὸς. Verum hoc aliud quid eſt; nam ſignif. *revera patris.* Interim pluralis tamen eſt, veluti & ap. *Joſeph.* in *vit.* T. 2. p. 36. f. ἐκάστας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. *J. F. R.*

32. Πρόσκοπ[o]] Ἐπὶ ᵗ κόπῃ καθήμ[o]· varia eſt κόπης acceptio quam vide apud Grammat. *J. B.*

ΚΥΝ. Ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δήσει. ΧΑΡ. Νὴ Δία, ἤν γε εἰδῇς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν. ΚΥΝ. Οἶδα κἀγὼ πολλὰ ὦ Χάρων τῶν ναυτικῶν· ἀλλ' ὁρᾷς, ἀντεπᾴδουσιν ἡμῖν οἱ δακρύοντες· ὥστε ἡμῖν τὸ ᾆσμα διαταραχθήσεται.

ΠΛ. Οἴμοι τῶν κλημάτων. ᵃ ΑΛΛΟΣ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ΑΛΛ. Ὀττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἵαν ἀπέλιπον. ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών. ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων. ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυτευσάμην; ΕΡΜ. Μικυλλε, σὺ δ' ᵇ οὐδὲν οἰμώζεις; ἦ μὴν ἡ Δέμις ἀδακρυτὶ λαμπλεῦσαί τινα. ΜΙΚ. Ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν ᶜ οἰμώξωμαι εὐπλοῶν. ΕΡΜ. Ὅμως ᵈ ἂν μικρόν τι ᵉ πρὸς τὸ ἔθος ὀπισθέναξον. ΜΙΚ. Οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν· ὀττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδημάτων· οὐδὲ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἔωθεν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος λιμαγῶ, οὐδὲ τὸν χειμῶνα ᶠ ἀνυπόδετος τρυφήσω, τὴν ὀδύνην

ferram. CYN. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit? CHAR. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum. CYN. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respondent hi nobis plcratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

20. DIV. Hei mihi divitias! ALIUS. Hei mihi agros! hei hei quam domum relinquo! ALIUS. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum effundet! ALIUS. Hei hei recens mihi natos pueros! ALIUS. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore anno instituì? MERC. Tu vero mihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est, sine lacrimis quemquam trajicere. MIC. Apage; nihil est quod secunda adeo navigatione plorem. MERC. Tamen vel pauxillum quiddam dicis caussa ingemisce. MIC. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. hei frusta corii! hei crepidas vetures! hei hei putres calceos! Non jam infelix ego a mane ad vesperam sine cibo manebo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens prae frigore den-

ᵃ Ἄλλος οἰμοι] Persona ἄλλος deerat in Edd. excepta *S.* ᵇ Οὐδὲν] Οὐδὲ *P.* At reliquae & B. εἰδὲν. ᶜ Οἰμώξωμαι] Οἰμώξομαι B. ᵈ Ἂν] Καὶ B. ᵉ Πρὸς] Ὡς *Angl.* ὡς BC. πρὸς Edd. ᶠ Ἀνυπόδητος] Ἀνυπόδητος B.

35. Ἦ] Ἆρα. *V.* (Ἆρα. C.)
Ibid. Ὑποκελεῦσαι * δήσει] † Ὡς σὺ τοῖς πλοίοις λίγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λίγειν ναυτικὴν ἢν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπᾴδουσιν τὸ ᾠδόμενον, ὥσπερ ἐν ὅτε τὴν ὁδὸν τῶν πλοίων μὴ τῶν περαίας ἐπὶ τὸν ἱερὸν ἀναφέρουσιν. *V.*

41. Ὀττοτοῖ] Φεῦ. G.

43. Σπαθήσει] Τρυφήσει. *V.*

52. Κατύμασιν] Δέρματά τινα ἰχνοῖ καὶ σκληρά, ἅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλει. G.

* Διώσει] Διὸν editum erat, & mox σαθὸν pro σαθρόν. Sed non semper de facilioribus his monebimus. *J. F. R.*

† Ὡς] Lege Ὦ. Habent tamen etiam C. ὡς. *M. du S.*

36. Κέλευσμα] Sic κέλευσμα & σάλπιγξ junguntur in I. ep. *ad Theſſ.* c. IV. 16. ubi vid. Cl. *Elſn.* κελεύειν autem & κέλευσμα non semper esse *jussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & *Waſſ.* ad *Thucyd.* I. c. 42. Et ipsum *Thuc.* II. c. 92. pr. nempe quia priscam vim verbi κέλομαι *hortor*, saepe retinet. *J. F. R.*

40. ΑΛΛΟΣ] Sic diluciadius multo cum *S.* edendum curavimus. Reliquae enim Edd. vacuo tantum interposito spatio ejulatus hosce distinxerant. *M. du S.*

ΑΛΛΟΣ οἰμοι] Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedictina* additur, in reliquis omissa erat; in *Juntina* quidem & *Heg.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Parisina* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa ejus latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. *J. F. R.*

50. Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. *J. B.*

63. Ἦ καὶ ὑδατος] Dictio, φασὶν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. *J. B.*

67. Τύμμασιν] Praetuli, ut magis Atticum. Vid. *Ariſtoph.* Plut. v. 232. & 433. Et nostrum supra *Rev.* c. 11. & alibi. *J. F. R.*

71. Ἐγὼ δὲ αὖτε] Alii Codices αὖτα. *J. Br.*

72. Ἐκδυσάτω καὶ Ἡμερίθρῳ τοὺς Σάρας] Sic edidit *Benedictus*, & vertit *Syra filios*. Sed in *Benedictiana* est τοὺς Σῶρας, & *Moſellanus* conducere sibi putavit, si in versione omitteret. *J. G.*

Ind.

dentibus. Quis igitur ſcalprum meum habebit & ſubulam? Satis ploratum eſt, & prope trajecimus.

21. CHAR. Age jam vecturae pretium nobis primum date: da tu quoque: ab omnibus jam habeo: tu quoque obolum da Micylle. MIC. Ludis, Charon, aut in aqua, quod ajunt, ſcribis, a Micyllo ſi exſpectas obolum. Omnino enim neque hoc novi, quadratum quiddam ſitne obolus, an rotundum? CHAR. Praeclaram vero navigationem hodie & lucroſam! Exſcendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes tranſeo: trajici enim & has oportet. CLOTH. Accipe iſtos abducendos. Ego ipſa quoque in adverſam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim ſunt in pugna de finibus commiſſa. MERC. Heus procedamus, vel potius ſequimini me deinceps omnes.

22. MIC. Vah quanta hic obſcuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoſcat aliquis, pulchriorne Phryne ſit Simmicha? omnia enim aequalia, & ejus-

60. ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμεῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ σὺ δέ, δὸς· πᾶσι γὰρ ἤδη ἔχω· δὸς καὶ σὺ τὸ ὀβολὸν ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Παίζεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, φασιν, ἤδη γράφεις, πρὸς Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν· ἔχειν δὲ, εἴτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ [h] στρογγύλον. ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ κερδοῦς [i] τήμερον ἀποβαίνει δ' ἄρας· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ καὶ τούτους δεῖ. ΚΛΩΘ. Ἄπαγε αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς γελοῖον· ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας διαπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τὰς [k] Σῆρας ἀγαγοῦσα· τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. ΕΡΜ. Προΐωμεν ὦ οὗτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἕπεσθέ μοι.

ΜΙΚ. Ἡράκλεις, ὦ ζόφε. ποῦ νυν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ ταῦ ἀγαγοῦ τις σύνταυθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα

g Ἰκανῶς] Καλῶς B. h Στρογγύλον] Στρογγύλος B. i Τήμερον] Σήμερον B. k Σῆρας] Σῦρας J. Σίρας S. H. & recentiores; ſed Σῆρας recte P. Fl. B1. & 2. Item B. & Schol.

63. Ἢ καθ' ὕδατος] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον. V.

69. Μέτειμι] Μετέρχομαι. G.

73. Τοὺς Σῆρας] ‡ Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους δέ φησι Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐναγκαῖον ὀφείλουσα. ἡ δὲ ἀκολουθία τῷ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας τοιοῦτους, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας § τὴν μέταξιν. Διαταίζει δὲ ὁ τὰ χαρίεν τοὺς λίγουσας ἀθανάτους ¶ εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

78. Μίγιλλος] ** Οὗτος ὁ Μίγιλλος †† Κορίνθιος ἦν ἐκπρεπὴς κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. V.

Ibid. Ἢ τῷ] Ἤ τινι, ὅ ἐστιν ἰάζοντος. V.

79. Εἰ καλλίων] Φρυνῶν ‡‡ ὀνόματα. V.

‡ Τὰς Σῆρας] Locus occurrit p. 438. (Ed. Gravii.) Ubi juxta *Benedicti* editionem Σῦρας legitur, cum in *Bourdelotiana* legatur Σῆρες, quae lectio confirmatur a Scholiaſta. *J. C.*

§ Τὸν μίτοξιν] Τὸν μίτοξιν. *Exc.* G. Τὸν μίταξαν. C.. Abſurde autem hic ad vermes reſpici vult Scholiaſta. *M. du S.*

¶ Εἶναι] Omiſſum erat in editis.

** Οὗτος] Οὗτος δὴ ὁ Μίγ. editum erat. Sed delevit δὴ *du Soul*, & notavit, ordine inverſo: ὁ Μίγιλλος οὗτος legi in V.

†† Κορίνθιος] Facile eſt conjicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam *Soulii*. *J. F. R.*

‡‡ Ὀνόματα] Deerat in Impreſſi. Sed ex C. ſupplevit *M. du S.*

Ἰνδ. Ἡραμ.] Ficta, ut videtur, nomina. *M. du S.*

77. Ὁ καλὸς Μίγιλλος] Confer ſupra *Dial. mort.* 1. §. 3. *M. du S.*

79. Φρύνης Συμμίχης] *Phryne*, *Symmiche* Graeca ſcorta fuerunt. *J. Br.*

Φρ. Σιμ.] De priori vid. *Athen.* L. XIII. Et *Quintil.* L. 2. 15. *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, ſed adſpectu corporis, quod illa ſpecioſſimum alioqui diducta nuda averat tunica, putant periculo liberatam.* De poſteriore vid. *Lucianum* ipſum in Ἑτ. δ. IV. *M. du S.*

ἴσα, ἢ ὁμόχροα, ἢ οὐδὲν ἧττον καλὸν, ἢ οὐδὲν κάλλιον· ἀλλ' ἤδη ἡ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον [a] γίγνεται τῇ πορφυρίδι τῇ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καλαδεδυκότα. Κυίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γάρ, ὦ Κυίσκε, [b] τὰ Ἐλθυσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ γὰρ προσέρχεται δᾳδοχοῦσά τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν [c] προσβλέπουσα· ἦ ἆρά γε Ἐριννύς ἐστιν; ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέτταρας ὄντας τοὺς χιλίους. ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς ἔτοιμος ὑμᾶς ἐκδέχεται. ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἑρμοῦ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. ΚΥΝ.

dem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed jam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum honorem regis purpurae obtinet: speciem enim neutra habet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es Cynisce? CYN. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una ibimus. MIC. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, initiatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur? CYN. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier, terrible & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnys est? MIC. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

23. MERC. Adsume hosce quatuor supra mille. TIS. Quin diu jam Rhadamanthus hic vos exspectat. RHAD. Adduc eos, Erinnys: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca. CYN. Per ego

a Γίγνεται] Γίνεται B. b Τὰ Ἐλθυσ.] Δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. c Προσβλέπουσα] Βλέπουσα B.

81. Πρότερον] Παρέλκει ὁπότερον ἢ δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως ἄμφω γὰρ * ταὐτὸ σημαίνει. V. (Παρέλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταὐτὸν ἄμφω σημαίνουσι. C.)

89. Ἐτελέσθης] Ἐκοινώνησας. G.

Ibid. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλθυσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι & Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ † ἐγένοντο ἀνόητά τινα ἢ Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς ‡ νῦν διαπαίζει. V.

91. Δαδοχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα. V.

95. Τισιφόνη] Τισιφόνη μία ἐκ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεάς τινας ἐπιστρεφομένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον. V.

* Ταὐτό] Ταὐτὴ legebatur in Impress. In V. inregre scriptum ταυτᾶ. i. e. ταυτά. (*J. Gron.* Ego ταὐτὸ malo.) *M. du S.*

† Ἐγένοντο] Ἐγίνοντο habebat edit. mutavit *M. du S.*

‡ Νῦν διαπ.] Συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit *M. du S.*

89. Τὰ Ἐλθυσίνια] Ἑορτὴ apud Athenienses ἡ ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντό τινα μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copiose dico alibi. *J. B.*

Ibid. Ἐλθυσίνια] Cereris sacra. *J. Br.*

5. Παρὰ] Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. περὶ mendose. In Impressis περί. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Omnes Edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in ὡς, licet minori *Codd.* numero fulta, quam supra *Reviv.* c. 25. pr. quia ibi exponi posset, *circa*, hic minus commode; quum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgatam retinere non potui: licet ὡς utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & Edd. antiqq. Sed ὡς verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9. iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. *Ael.* V. H. IV. 1. ὡς πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον. Idem XI. 9. pr. Conf. Cl. *Periz.* ad *Ael.* XIV. 10. qui ὡς τὸν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, quum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24. hujus *Dial. Lucian.* ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, quumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum *Stallo* ejicere. *J. F. R.*

15. Ἀπὸ τοῦ σχήματος] Hoc ex Platone in Gorgia ante disseruimus. *J. Br.*

19. Στίγ-

ego te tuum patrem obteſtor, Rhadamanthe, me primum inſpiciendum admove. RHAD. Qua cauſſa? CYN. Omnino decrevi accuſare aliquem criminum, quae me conſcio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipſe, & quomodo vixerim. RHAD. Quis autem es? CYN. Cyniſcus, vir optime, ſententia philoſophus. RHAD. Huc accede, & primus ſta in judicio. tu vero accuſaturos advoca.

24. MERC. Si quis contra hunc Cyniſcum velit dicere, huc accedito. RHAD. Nemo accedit: verum non ſatis hoc eſt, Cyniſce. Exue te, ut inſpiciam de ſtigmatis. CYN. Ubinam ego notis compunctus eſſem? RHAD. Quaecumque veſtrum quisque mala in vita patraverit, eorum notas quasdam viſum effugientes in animo circumfert. CYN. Ecce nudus tibi adſto. Require igitur,

Ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρός, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι πρὸς ἀγαγών. ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα; ΚΥΝ. Πάντως βούλομαί τινα καὶ κατηγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσας αὐτὸς [d] περὶ τὸν βίον. Οὐκ ἂν οὖν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ ἐχὶ πρότερον [e] αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἑαυτὸν παρέσχον τρόπον. ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ; ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην φιλόσοφος. ΡΑΔ. Δεῦρο ἐλθέ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκλιν κατάστηθι σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγόρους.

ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκῳ τούτῳ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· [f] ἀλλ' οὐκ ἰκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ΚΥΝ. Πῇ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; ΡΑΔ. Ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται περὶ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκα· ὥστε ἀναζήτει ταῦ-

d Περὶ] Πηρὶ B. unde πηρὰ legendum ſtatueris. Πηρὶ tamen habent Edd. e Αὐτὸς] Αὐτοῦ B. Paullo poſt ad οἷος notaverat *M. du S.* μοὶ male legi in B. Sed non ſatis deſignavit quo pertineat, nec refert. f Ἀλλ'] ΡΑΔ. ἀλλ' perſonam *Rhadam.* ante ἀλλ' habet *J.* In ceteris abeſt.

1. Πρὸς τοῦ πατρός] Ἐνοχλῶ σε κατὰ τοῦ πατρὸς, λέγει δὲ τοῦ Διός, πατέρα δὲ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία. *V.*

16. Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι § τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρειμίους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ Κυνίσκος, ¶ πῶ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἱράτευσον. *V.*

§ Τοὺς οἰκέτας] Excerptor G. cum inveniſſet δούλους, maluit reponere οἰκέτας. *M. du S.*

¶ Πῶ] Τοῦ male legitur in V. *M. du S.*

19. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent, obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens, qui ſic in *Gorgia* loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁστουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατιδὼν ἐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἀφημαγμένην καὶ ἀλλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀκρασιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2. in *Ruf. Claudian.*

Quid demens manifeſta negas? En pectus inuſta
Deformant macula. G. C.

Στίγματα ἐπὶ . .] Plura ſimilia ex *Theophylact. Philoſtr.* & *Plutarcho* adfert Rever. *Elſner.* ad 1. *Timoth.* IV. 2. p. 298. -9. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile adſentior; num vero verba Apoſtoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda ſint, quod multas peccatorum *notas* ac *ſtigmata* in conſcientia gerant, nondum inde conſtare putem. Verum cum duplex cauteriorum uſus ſit, nempe ad caracterem ſive notam imprimendam, & ad ſenſum dolorificum tollendum, ut Medici norunt, ſenſus videtur efficacior, ſi verba N. T. ex poſteriore illo ſignificatu expoſueris; non enim ſemper ex auctoribus profanis illuſtrari poſſunt S. litterae. Maxime cum & nexus epiſtolae, & loca parallela biblica ſuadeant, de obduratione, & quaſi calli obductione quadam ſermonem eſſe. Sed ſapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα eſt tantum quaſi punctum inuſtum, adeoque levius quam καῦμα & καυτηριάζω, quod totum locum cicatrice ſ. eſchara obducere ſignificat. *J. F. R.*

ταῦτα, ἆρ' οὐ φῂς [a] τὰ στίγματα. ΡΑΔ. Καθαρὸς εἰς ὀλίγου ἐστοί, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα, [b] τῶν ἐγκαυμάτων, ἐκ οἶδα δ' ὅπως [c] ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; ΚΥΝ. Ἐγώ σοι φράσω· πάλαι ποτὲ πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ δὴ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἁπάσας τὰς κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελυσάμην. ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, [d] ὡς τοῦτο, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι εἰς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶ ἡγορήκασί γε πρότερον ἢ σὲ τύραννον, ἄλλους προσκάλει.

ΜΙΚ. Καὶ τίμοι, ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δέομενον· πάλαι γὰρ σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ὁρᾶν ἔνεστι. ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. ΡΑΔ. Εἶεν ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ πρὸς τὸν Κυνίσκον τουτονί· ἤδη προσκάλει τὸν τύραννον. [e] ΕΡΜ. Ἐμοὶ

quas dicis notas. RHAD. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es? CYN. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paullatim omnes ex animo elui. RHAD. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum quem dicis reum peregeris. Advoca alios.

25. MIC. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspice igitur. RHAD. Quis es? MIC. Sutor Micyllus. RHAD. Euge, Micylle, purus plane es & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum jam advoca. MERC. Megapenthes

a Τὰ] Omittitur in B. b Τῶν ἐγκαυμ.] Πολλῶν. inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. c Ἐξαλήλειπται] Ἐξαλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. d Οὗτος] Sic J. P. H. Fl. B2. Ita hic & interdum alibi notavit M. du S. Nihil variare Edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas ejusmodi adnotationes non semper addimus. e ΕΡΜ.] Ἑρμῆς Fl. male. ΕΡΜ. recte J. P. H.

25. Πολλὰ τῶν * ἐγκαυμάτων] Φρονίμως † πάνυ αἰνίττεται ὡς φιλόσοφος εἰ καί ‡ τι ἔχει πρὸς ἀμάρτημα, δυνατὸν λέγειν τῶν πάνων ἀπαλλάξαι αὐτό. V.

27. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. G.

30. Ἐμπολήσας] Καρδίνας, συνάξας. V.

35. § Μακάρων] Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἔνθα λέγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μὴ θάνατον. V.

43. Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων. V.

* Ἐγκαυμάτων] Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἐγκαυμάτων. M. du S.

† Πάνυ αἰνίττ.] Αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque delevit M. du S.

‡ Τι ἔχῃ] Τι ἔχει. C.

§ Μακάρων] Μακάρας editum erat, & proxime iterum μακάρας νήσους, inscite, quum νῆσος femininum esse vel pueri sciant. J. F. R.

24. Στιγμάτων] Lege *Plut.* π. τ. βρ. τιμ. 1002. ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & *Platonem* in Gorgia 313. C. D. & 312. G. vid. *Brod.* Th. Crit. P. 2. 457. M. du S.

32. Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὅσιος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur *Hesych.* qui hac in voce consulend. Interpr. *Aristoph. Suid.* alia est κηλίδων acceptio alibi apud Lucian. J. B.

33. Ἀγαθῷ] Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur, scio equidem posse *bonum* hocce remedium de Phi-

thes Lacydae F. prodito. Quo te vertis? accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone, praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa jam & convince: prope enim homo est.

26. CYN. Universim quidem neque opus erat oratione. Statim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen & ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam. Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, perpetraverit, omittenda arbitror. Postquam vero adsumtis in sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto satellitio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupavit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum pervenisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crudelitate porro omni & contumelia in miseros cives usus est, virgines eorum stupris corrupit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subjectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis

Μεγαπένθης [f] Λακύδη ἡκέτω. σοὶ γρέφη; πρόσιθι. σὲ τ' τύραννον προσκαλῶ· πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ Τισιφόνη, ἐς τὸ μέσον, ὅπι τράχηλον ἀθεῖσα· σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, καὶηγόρει, ὡς διέλεγχε ἤδη πλησίον γ' ἀνὴρ ἐστί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ἄλλο, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γ' αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τ' σχημάτων· ὅμως δὲ, καίτοι ἀπεκαλύψων σοὶ τ' ἄνδρα, καὶ ᾧ λόγῳ δείξω φανερώτερον· ἐστὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, πολλείψειν μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ τὺς θρασυτάτυς προσελαιρύμενος, καὶ δορυφόρυς συναγαγὼν, ἐπανστὰς, τῇ πόλει τύραννος κατέστη, ἀκρίτυς μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίυς· τὰς δὲ οὐσίας ἁπάντων ἀφαιρύμενος, καὶ πλούτῳ πρὸς τὰ ἀκρόταλα ἀφικόμενος, εὐθυμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαι πολλὰς ἀπέλιπεν· ἅπασι δὲ ἀμότητι, καὶ ὕβρει καὶ τ' ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένυς φθείρων, καὶ ἐφήβυς καλοὺς ἀκμάζοντας, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπερηφανίας μὲν γέλως καὶ τύφος, καὶ ὅσ πρὸς τὺς συντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν ἔστιν ἂν τις παρ' αὐτοῦ λάβοι τ' δίκην· ῥᾴδιον γὰρ

[f] Λακύδου] Ὁ Λακύδου B. [g] Πλείονας] Πλείους B.

47. ¶ Πρόβαλλ' αὐτὸν] Πρὸ τ' ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

66. Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων. V.

¶ Πρόβαλλ'] Praebet αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. J. F. R.

Philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde quod pro ὅτῳ legendum ᾧ ὅτες necessario est. M. du S.

35. Ἄπιθι &c.] Rhadamanthus Cynisco: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. καὶηγορήσας γε πρότερον ὧ φὴς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, καὶηγορήσας γε πρότερον ὧ φὴς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim καὶηγορήσας γε &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cujus officium erat ἄλλους προσκαλεῖν. ut paullo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει. & postea iterum ad Mercurium, τ' τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non exspectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. Bos.

48. Ἐπὶ τράχηλον ἀθεῖσα] Collo innixa, Heliod. lib. 8. J. B.

54. Καὶ τῷ λ.] V. Duker. ad Thucyd. V. p. 355. n. 4. T. H.

59. Ἀκρίτους μὲ] Has omnes tyrannorum artes alibi fusc exsequor. J. B.

66. Ἐμπαροινῶν] Vid. supra Deor. Dial. V. med. M. du S.

68. Φρυάγματος] Φρύαγμα equorum est sonitus naribus excussus, itae & ferociae nuncius, quem *fremitum* latini dicunt. sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*. quod itidem ut Graecum ἐνορματοπαιμόνου est. J. M. G.

70. Ἀσκαρ-

γῆν ἄν τις ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· εἰ μὴν καὶ τὸ κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅσγε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέχεται; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· ἔστι πάντες, ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς ἓξ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων δολοφονηθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν [a] ἀπαγομένων ἀγαναχτήσαντες· οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ ἡδομένοις ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα φὴς, ὦ μιαρὲ σύ; ΜΕΓ. Τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς [b] μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος με κατεψεύσατο. ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων σὲ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις; ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, εἴα πράττοντί συνηπίσταντο αὐτῷ. ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ

quam istum oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis solertiam, quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari jusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adsunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab exsecrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae caussa ad ipsum perductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

27. RHAD. Quid ad haec, impurate, respondes? MEG. Caedes quidem perpetravi quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cynisicus mentitus est. CYN. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes. RHAD. Quos dicis? CYN. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se conscii fecerit. MERC. Lectus & Lucerna Megapenthis

a Ἀπαγομένων] Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. J. H. &c. b Μοιχείας] Sic recte S. Μοιχίας J. P. H. F.

70. Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμοὺς. V.
72. Καινουργὸν] Τὸν * ἐπινοοῦντα ξένα. V.
74. Κενή τις ἐστὶ] ψευδὴς, μάτην, ὡς ἔτυχε. (ἄλλως C.)

91. Προσκάλει μοι] Καὶ τοῦτο † εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλοιον. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες ἵνας ἐμπαίζων, λύχνον & κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν. V.

* Ἐπινοοῦντα] Ἐπινοῶν male habebant Impress. M. du S.
† Εἰς πλείονας] Πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα. V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. M. du S.

70. Ἀσκαρδαμυκτί] Ἀνδὶ τοῦ καμμύειν] Sic Grammatici. dixi antea. J. B.
83. Τοῖς δρωμένοις] Quae a tyranno perpetrabantur. J. Br.
92. Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην] Ut antea Necyom. c. 12. induxit τὰς πρὸς τὸ ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸ βίου, sic nunc lucernam & lectum testes citat, ludens ad Graecos Philosophos καὶ ἐπίτηδες ἐμπαίζει τῷ λύχνον & τὴν κλίνην μαρτυροῦντα παρεγαγὼν, siquidem Philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. J. B.
5. Ἤδη μαρτύρει] Post vocabulum hoc λυχ. scribendum est. J. Br.
Ibid. Μεθ' ἡμέραν] Sic Aristoph. Plut. 931. Οἵμοι, τάλας, ἀπόλωλα μεθ' ἡμέραν. J. F. R.
9. Ὑπο-

this adsunto. Bonum factum! paruerunt.
RHAD. Dicite igitur vos, quorum conscii sitis huic Megapenthi. LECT. Vere omnia accusavit Cynisscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor, tam turpia erant, quae in me patravit. RHAD. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea sustineas. Et tu jam, Lucerna, dic testimonium. LUC. Diurna ejus facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

28. RHAD. Satis jam testium. Sed exue etiam purpuram, ut numerum etiam videamus stigmatum. Papae totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem injicien-

95 ὁ Λύχν@ [c] ὁ Μεγαπένθης παρέστω· εἶγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. ΡΑΔ. Εἰπάτε ἤν [d] ὑμεῖς ἃ σύιστε Μεγαπένθει τούτῳ· πρότερα δὲ σὺ ἡ Κλίνη λέγε. ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ καὶηγόρησε Κυνίσκ@· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἃ ἐπ' [e] ἐμοῦ διεπράτλετο. ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καλαμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· ἡ σὺ δὲ ὁ Λύχν@ ἤδη μαρτύρει. [f] ΛΥΚ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ [g] οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν· ἃ δὲ τὴν νυκτὸς ἐποίει, ἡ ἔπασχεν, οἷα λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄῤῥητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν [h] ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τἄλλοτριον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον καλεμίαινεν.

ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ 29 ἐκδύθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα [i] καὶ τὸν ἀριθμὸν [k] ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαῖ, ὅλος ὑποσὶ πελιδνὸς, καὶ κατάγραφ@, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα ἂν κολαδείη τρόπον; ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν

[c] Ὁ] Deest articulus in B. [d] Ὑμεῖς] Ἡμεῖς *J.* sola, male. [e] Ἐμοῦ] Ἐμοὶ B. male. [f] ΛΥΚ.] ΚΥ. *J.* male. Item *H.* Ceterae recte. [g] Οἶδα] Εἶδον B. [h] Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβεβηκότα. P. L. Edd. nihil variant in vulgata. [i] Καὶ] Deest in B. [k] Ἴδωμεν] Ἴδωμαι B.

5. Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ οὐ τῇ ἡμέρᾳ. *V.*

9. Ὑπερπεπαικότα] ‡ Ὑπερβαλλόμενα, ὑπερβάλλοντα. *V.*

17. Πελιδνὸς] Puto μολυβδοειδὴς. *G.*

19. Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον οἱ τοῖς καλαχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερ@ κύων ἐστὶ τριῶν ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλακ τοῦ ἄδου. *V.*

‡ Ὑπερβαλλόμενα] Ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omissum.

9. Ὑπερπεπαικότα] Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι. . . autem praeter Scholiast. etiam legit *Steph.* in *Thes.* qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. *J. F. R.*

11. Τοῖς δρωμένοις] *Quae a tyranno perpetrabantur.* *J. Br.*

15. Ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα] Vid. si lubet, similia exempla adferentem Rever. *Elsner.* ad I. *Tim.* IV. 2. p. 299. m. *J. F. R.*

17. Πελιδνὸς] Πελιδνὸν ἐστι τὸ μετέχον τῆς ἀχρότητος καὶ μολυβδοειδές. *Galen.* *A. V.*

Ibid. Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Julian. Imper. Caesar. vide Clar. *Casaubon.* ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ τοῦτον ποικίλος. In re tamen dissimili in *Lexiph.* Dialogo. *J. B.*

ἐστιν ἐμβλητέον, ἢ Ῥαδαμάνθυος [a] τῷ Κερβέρῳ; ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ [b] θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ὀφειλὴν τούτῳ χάριν εἴσομαι. ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς καταθησκουσι πᾶσι, πιεῖν τὸ Λήθης ὕδωρ. ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΥΝ. Οὐκοῦν [c] μόνον ἐξ ἁπάντων ἄπονος ἔσται.

[d] ΡΑΔ. Διατί δή; ΚΥΝ. Χαλεπὴν ἴσως ὑπέξει [e] δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπαζόμενος [f] τρυφήν. ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδεδικάσθω, καὶ ὁ [f] Τάνταλον ἀπαχθεὶς [e] ὑποτὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε [f] κατὰ [f] βίον.

odus, an tradendus Cerbero? CYN. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subjiciam. RHAD. Dic, maximam ea re gratiam a me inituros. CYN. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere? RHAD. Ita est. CYN. Solus igitur iste non bibat.

29. RHAD. Quid ita? CYN. Gravem ita pœnam sustinebit, qui meminerit, quis fuerit, quantum potuerit apud superos; & delicias illas animo revolvat. RHAD. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum abductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

a Τῷ] Deficit articulus in B2. Reliquae habent. b Θέλοις] Θέλεις Fl. Sed —οις H. J. P. S. c Μόνον ἐξ] Μόνος οὗτος ἐξ B. d ΡΑΔ.] ΕΡΜ. Edd. m. e Ὑποτὶ] Sic J. P. H. S. Fl. f Κατὰ] Sic quoque eaedem.

24. Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω τὸ δὲ * εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

30. † Ἀναπεμπαζόμενος] Μεμνημένος, ἀναλογιζόμενος. G.

32. Τάνταλον] Λέγουσι δὲ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν ἠξιώθη γνώσεως τῶν Θεῶν ὑμοτράπεζος· καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, καὶ περιχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ· Θεωροῦσι γὰρ δίψῃ πιπλησκόμενον καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραρρέοντας, ἀδυ αὐτῶν δύνασθαι γεύσασθαι, αὐτῷ δὲ προσιόντος, ἐκεῖνα φεύγουσιν. V.

* Εὐχαριστῶ] Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum χάριν. J. F. R.

† Ἀναπεμπαζ.] Vox illa prior omissa erat in edit.

24. Χάριν εἴσομαι] Prorsus ut Belgae & Germani: *dank weten* (non *wyten*, ut vulgo male.) Sic & *Aelian.* VII. 17. & *Aristaen.* I. ep. 1. quos frater G. O. *Reitzius* adduxit in Belga Graeciss. p. 460. Recte quidem Scholiast. ait veteres, non dixisse εὐχαριστῶ; si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & *Patrib.* non modo, sed & ap. LXX. In Libr. *Judith. Sap.* & *Maccab.* Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & *Arrian. Epict.* probatum ab *Reverend. Alberti* ad 2. Thessalon. I. 3. J. F. R.

28. ΡΑΔ.] Mercurio, si quidem adsit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid caussae sit ut sese his immisceat, ego quidem non adsequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cujus nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione *Ed. Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. M. du S.

ΡΑΔ. Διατί] Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis Edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat Rhadamanthum loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Paris.* ejus persona quoque expressa erat, licet in Graecis ΕΡ. legeretur. J. F. R.

33. Ὑποτὶ] Non satis sanus mihi hic locus videtur. M. du S.

34. Κατὰ] Quaesivit mutationem *Soulius*, non invenit; forsan quia ante bis, ter, noster dixit παρὰ † βίον, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. J. F. R.

DE

DE MERCEDE CONDUCTIS POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ET quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, ajunt, enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercenarii familiares illi, quique censeri se in amicitiis beatorum istorum volunt, modo amicitiam nominare fas sit hanc illorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eorum, quae usu illis veniunt, non ego profecto ejusmodi aliquid expertus: (neque enim necessarium mihi experimentum fuit, neque umquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum, qui in hanc vitam inciderant, apud me enunciarunt; alii in malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qualia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effugerant, quae perpessi essent non sine jucunditate memoran-

1 Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασὶ, καλαλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ὅπως μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία, ὦ τοιούτου πειραθείς. εἰ γὰρ ἐμοὶ ἀνάγκη μοι ἡ πεῖρα

10 ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες

15 οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν ἀλ-

---

a Ἐγεγένητο] *Heinſ.* ἐγένετο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘ.] Ὁ λόγος ἔστιν ἐκ καλλίστων καὶ πρώτων. *G.*

ΜΙΣΘΩ] Librum habes elegantiſſimum, viroque graviſſimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rurſus fucatam. Inſtitutum ipſum viris doctis ipſis placeat neceſſe eſt, qui famæ ſimul & virtuti conſultum volunt; dum a ſervili propemodum ſorte apud Magnates divitesve, ut virtuti ſibique vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia Dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitioſam patientiam ſpectas, ita ſuavitate Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum iſtorum immunes. Sunt enim & *Fenelones* inter hujus ordinis viros, qui & privatis & Principibus educandis de Republ. & Orbe ipſo bene meriti, & a ſuæ ætatis hominibus viri boni merito cenſentur, & a poſteris ſemper maximi fient. *M. du S.*

1. Καὶ τί σοι πρῶτον] *Theocr.* Idyll. ιζ. Τί πρῶτον καλαλέξω; ἐκεῖ πάρα μυρία εἰκῆν. *J. Br.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Hoc initium ſumptum eſt ex *Homer.* Odyſſ. L. 9. τί πρῶτον, τί δ' ὕστατα, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καλαλέξω; *G. C.*

Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemæo. *Th. M.*

Ibid. Πρῶτον — ἢ ὕστατον] *Hom.* Il. E. 703. & Od. I. 14. *M. du S.*

12. Ἐξηγόρ. πρός μοι] Ex Grammaticorum placitis ſcribendum foret πρὸς μὲ. Illi enim encliticam accentum retinere jubent, poſt præpoſitionem. Nolui tamen mutare, quia non ſolum Edd. conſentiunt; ſed & apud alios centies ſic ſcribitur, (forſ. male) ut ap. *Ariſtoph.* Plut. 1056. Βούλει — πρός με παῖσαι; &c. In *Epict. Man.* c. 1. fin. Cl. *Relandus* tamen recte edi curavit ὠδὶ πρὸς σέ. non modo propter emphaſin, & finem periodi, ſed & in media oratione c. 29. pr. & c. 30. §. 14. τὸν αἰδῶ τὸν πρὸς σὲ τὸν πλησίον. *Æſop.* fab. 138. κατὰ τινα τόπον. Conſtructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω φημὶ & ſimil. cum præpoſ. πρὸς loco dativi, eſt frequentiſſima; maxime duo poſteriora in N. T. *Matth.* XXII, 70. *Marc.* XVI, 3. *Luc.* I, 13. &c. Sed & *Epict.* Sent. 78. *Dion. Hal. ant.* VII. 473. ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν. *nuntiavit ſenatui.* Noſter *Phalar.* altero, c. 8. χρὴ δὲ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν. *J. F. R.*

ἀλλὰ γὰρ [a] ηὐφραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν ἢ οἱ ἅπασης, ὡς εἰπεῖν, [b] τελετῆς διεξελυθότες, ἢ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. ἐπαρέργως μὲν οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπῆκουον [c] αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν [d] αὐτῶν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ [e] πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ [f] ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ὅτι δὲ πᾶσι, τοῖς Διοσκούροις ὅτι φαινομένοις· (οἰκεῖοι γὰρ τοιαύτης τραγῳδίας ἦτοί γε,) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ὅτι τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα νῆσον μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ῥᾳδίως διαλύθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ [g] εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita loquar, mysteria exsequuti, ab initio ad finem omnia inspexissent. Non obiter itaque nec incurioſe audiebam illos velut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enarrantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capitibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & promontoria, & jacturas, & malos fractos, & gubernacula revulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesentes illuxerint, (hi enim tragoediae hujus velut domestici sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio sederit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem direxerit, in quod delata ipsa quidem paullatim & otioſe solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi discederent. Et illi quidem multa id genus prout ipsis

a Ἠυφραίν.] Εὐφραιν. male. Fl. *H.* P. S_1 & M. εὐφραίνοντο pejus F. b Διεξεληλ.] Sic W. & V. recte. Ἐξελυθότες Edd. omnes. c Αὐτῶν] Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus Editt. d Αὐτῶν] Ex M. P. & V. in Editt. omissum erat. e Πρὸς τοῖς] Sic *J.* Fl. B_2. *H.* & M. f Ἱστῶν] Ἱστοῦ W. & V. Edd. vero omnes ἱστῶν servant. g Εὐμενείᾳ] Sic M. S. A. εὐμενίᾳ Edd.

23. Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς] Οἷον τὸ πάλαι αἱ ναυαγήσασαι ἄνθρωποι * ἐχρῶντο χήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν † αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *V.*

* Ἐχρῶντο] Ἐκεχρῶντο editum erat, sed correxit *M. du S.*

† Αὐτῶν] Αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *J. F. R.*

16. Γὰρ] Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. *M. du S.*

Ibid. Ἠυφραίνοντο] Sic necessario mutandum esse existimo quod in M. & Edd. erat εὐφρ. Vid. tamen *Grot.* Flor. 127. C. *Demosth.* p. m. 185. B. συνευφραίνεσθε τοῖς πολλοῖς. Sed in his omnibus peccari credo. *M. du S.*

Ibid. Οἷων ἀπηλλάγησαν] Sic saepissime sine praepositi. Ut infra *Philopſ.* c. 16. ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberare a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic *Herodian.* L. 2. 1. 17. ἀπαλλάξομαι φόβου Interdum tamen cum praepositi. Ut ap. *Isocr.* ad *Demon.* p. 19. B. Ed. *Wolf.* ὑπὸ τῶν ἰσημεριῶν ἀπαλλάττου *a publ. functionibus te libera, discede.* Alia super hoc verbo vid. ad c. 23. hujus *Dial.* *J. F. R.*

18. Διὰ πάσης] Τῆς τελετῆς ἐξήχουσ. Proverb. de quo parcem. *J. B.*

Ibid. Διεξεληλυθότες] Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξελυθότες. *M. du S.*

23. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. *J. Br.*

Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] *Herald.* ad *Martial.* dixi ad *Petron.* τὸ γὰρ παλαιὸν αἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο χήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. *J. B.*

Ἐξυρημένοι] Naufragis radi solebat caput. ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex *Dial.* de Sectis, c. 86. ubi *Hermotimus*, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι. eamque Caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in *Epigrammate de Naufragis:*

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμοθρῃξὶ θεαῖς,
Σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λευκίλλιος, οὐδὲ κόμαρμα
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄλλο γε εἶδε ἔχων.

Vid. etiam *Hadr. Jun.* de Coma. *L. Bos.*

Ἐξυ-

ipſis tum uſus eſt, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum, ſi non calamitoſi ſolum, ſed Diis etiam cari eſſe videantur.

2. At hi tempeſtates domeſticas, fluctusque triplices, aut hercle quintuplices, vel decemplices adeo, ſi fas ſit ita dicere, *enarrant*; & ut primum oram ſolverint, tranquillo ad ſpeciem mari, & quos deinde labores per totam navigationem ſuſtinuerint, vel ſiti, vel nauſea, vel abundante ultra exhaurientium vires aqua ſalſa: & denique, ut ad coecum aliquem ſcopulum, aut praeruptam rupem, fracta infelici ſcapha, miſeri aegre enataverint, nudi & rerum omnium neceſſariarum indigentes. Inter haec ſane, & in harum rerum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam tegere, ac velle eorum oblivi ſci.

πολλὰ ταῦτα πρὸς [h] τὴν ἀδηφαγίαν χρείαν ἐπιλογιζόμενοι, ὡς ἀδὲ πλείονων λαμβάνουσιν, ἢ δυσχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες.

Οἱ δὲ, τὰς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ [i] τὰς τριακυμίας, καὶ, νὴ Δία, πενταικυμίας τε, καὶ δεκαικυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαληνῆ ὑποφαινομένη καὶ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα ἀδηφάγα τὴν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑφαντλούμενοι τῇ ἅλμῃ καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, ἀδιῤῥήξαντες τὸ δύσποτον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἕτοιμοι ὑπ' αἰσχύνης ἀποκρύπτεσθαι, καὶ ἐκόντες εἶναι [k] ἐπιλανθάνεσθαι αὐ-

h Τὴν ἀδηφαγίαν χρ.] Χρείαν τὴν ἀδηφαγίαν, W. V. *i* Τὰς] Omiſſus articulus in Edd. & S. Sed habent M. V. *J.* Fl. *k* Ἐπιλανθ.] Ὄντες ἐπιλανθάνεσθαι. male *Th. Mag.*

54. ‡ Ἐκόντες εἶναι] Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἄνευ δόξης ἐχρήσατο. *V.*

‡ Ἐκόντες] Hoc ſcholion in edit. *Graev.* male referebatur ad verba Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeeunte *Soulio* reſtitui ſuo loco. *J. F. R.*

Ἐξυρημένοι] De raſis naufragorum capitibus vid. viri docti ad *Petron.* c. 104. *J. M. G.*

25. Καὶ ἐκβολὰς] *Mercium, ob vim tempeſtatis in mare jacturas.* *J. Br.*

26. Καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις] *Transverſas gubernaculorum fracturas.* *J. Br.*

27. Τοὺς Διοσκούρους] *Caſtorem & Pollucem.* Hoc illuſtrat *Plinius.* *J. Br.*

Τοὺς Διοσκούρους] Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in *Navig.* c. 9. Sed ridet iterum. *J. F. R.*

Ibid. Διοσκούρους] *Horat.* I. Od. 12. *Theocr.* Idyl. 22. *A. V.*

29. Ἐκ μηχανῆς θεὸν] *Eraſmus* in Proverbio: *Deus ex machina.* *J. Br.*

35. Εὐμενεῖς ᾖς] Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενίαι. *M. du S.*

Ibid. Ἐκεῖνοι δὲ] *Naufragi.* *J. Br.*

36. Τὴν ἀδηφαγίαν χρείαν] *Beza* non ſatis accurate in *ep.* 2. ad *Corinth.* 4. 17. ἀδηφαγίαν ἐλαφρὰν verterat: *illico praeteriens*, cum παραυτίκα ſit *in praeſens*, quod ſi probatione indiget, vide ex *Demoſth. Xenoph.* & *Lucian. de non cred. calumn.* probatum ab *Rever. Elſnero*, ad N. T. l. c. *J. F. R.*

37. Λαμβάνουσιν] *Nummorum aliquid corradant, ſtipem accipiant.* *J. Br.*

41. Τὰς] Deerat in plerisque hic articulus ante τριακυμίας. Sed quia agnoſcunt M. V. Fl. & *J.* eum addidi. *J. F. R.*

Ibid. Τριακυμίας] Vix aſſequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τριακυμία quaſi tu *triplicem fluctum* dicas, Graecis jam maximus eſt, & quem Latini *decumanum* dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent converſa Latine: niſi forte a *decumano* ad *viceſimanum*, *triceſimanumque* velis adſcendere. *J. M. G.*

47. Ὑπερανταλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab *Eraſmo* adoptavit *Benedictus*, *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quae Graecis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum ſalſugine gravabatur.* *J. G.*

Ὑπερανταλούμενοι] Vid. Clar. *Hemſterh.* ad Timon. I. c. 4. *J. F. R.*

54. Ἐκόντες] Apud *Th. Magiſtr.* mendoſe deſcriptus eſt hic locus, voce ἐκὼν. *M. du S.*

αὐτῷ. ἀλλ' ἴσως καὶ ταῦτα, καί [a] τιν' ἄλλα ἐκ [b] τῶν λόγων ξυλλήψεις, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, [c] ἃ ἐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη καλαντοκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα.

Καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὸν τοιαύτην [d] μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι, λέγων, [e] οἷς [f] μετὰ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς χρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν οἰκίαν καλὴν, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς· ὅτε λευκοῖς ζεύγεσι εἰ τύχοι ἐξυππιάζοιμι· προσέτι καὶ μισθὸν τὴν φιλίαν; καὶ ὧν εὖ πάσχοιμι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγον; [g] ἔστιν· ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεται. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐπέ-

55 At ego & illa ; & quaedam alia ex sermonibus illorum *conjectura quadam* componens, invenio adesse ejusmodi familiaritatibus , quae non gravabor tibi omnia , mi bone Timocles, enarrare : quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, hujus te vitae 60 ineundae consilium agitare.

3. Et primum quidem , si quando sermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam , ter eos beatos praedicans , quibus cum eo , quod amicos haberent Romano- 65 rum nobilissimos , & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas , & pulchre habitarent , & peregrinarentur commodissime jucundissimeque ; resupini, si res ita ferret, in curru equis albis juncto ; mercedem insuper amicitiae , & perceptarum, quas dixi , commoditatum , non exiguam capere contigisset ; hos enim plane esse, quibus nec ferentibus neque colentibus nascerentur omnia : quoties igitur haec & his simi-

[a] Τιν'] Ἔστιν addit V. notante ad h. l. *Soulio :* sed non satis commonstrante inter quae verba inseri id velit; nam alienum est hoc loco. [b] Τῶν λόγων] Τῷ λόγῳ M. V. [c] Ἃ] Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. [d] Μισθοφορὰν] Sic Fl. *J. P. H. S. F. A1.* [e] Οἷς] Οὓς margo *A1W.* [f] Μετὰ τοὺς] Μετὰ τὸ male W. & Fl. [g] Ἔστιν] Habent hoc verb. Edd. omnes.

58. Τιμόκλεις] Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro , noti. *Timoclis* Stoici meminit in Z. Tp. c. 4. & seqq. Sed an idem sit , addubito , quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riserit , ut illic facit. Forsan etiam tum, cum hunc librum scriberet , non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio esse potest , quod usque adeo cupidum facit ejus vitae , quam ut Philosopho , imo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo verb, eundem esse suspicor, qui Ἔτερος μισθωτὴς in Συμπ. c. 21. & seqq. audit , quique illic haud amice sane tractatur. *M. du S.*

63. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. infra c. 6. *M. du S.*

64. Οἷς μετὰ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permolestе ab interpretibus obscuratur sententia hujus narrationis. Nam *Erasmus* , quem sequitur *Bourdelotius* , praeterquam quod praepositionis hujus rationem nullam habeat , tum finem pessime claudit, scribens *id vero non mediocre videri.* Quae quidem alienissima sunt ab illis , quae ibi scribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum substantivum in illis postremis καὶ ὧν εὖ πάσχοιμι τούτων λαμβάνειν , ἐκ ὀλίγου ἐστὶν (ut quidem distinguit editio Salmuriensis & Parisina , quum Basileensis καὶ ὧν εὖ πάσχοιμι , τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγου ἐστὶν , omnes ineptissime) abscindi debere ab praecedentibus, & in constructione revocandum ad ipsum nostrum οἷς , ut annotavit pater. Videtur sane id ipsum exprimere *Benedictus , quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur , non parvi esset emolumenti mercedem amicitiae & beneficiorum istorum accipere ;* modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit , & τὸ *esset* acceperit pro *liceret.* Sic enim distinguenda illa, προσέτι δὲ μισθὸν τὴν φιλίας καὶ ὧν εὖ πάσχοιμι τούτων λαμβάνειν ἐκ ὀλίγου, ἐστίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν τὸν ὀλίγον τὴν ἀγχιλίας προσλαβών. *J. G.*

68. Ἐπὶ λευκοῖς ζεύγεσι] Λευκὸν ζεῦγος vocat *currum candidis equis tractum. J. Br.*

71. Ἔστιν] Servanda omnino haec vox , & vertenda, *licet*, *M. du S.*

Ἔστιν] Immo si comma post λαμβάνειν deleas , & ante ἐστὶν reponas, ut facit *Soulius. J. F. R.*

Ibid. Ἀτεχνῶς] Sic supra Vit. auct. c. 10. ἀτεχνῶς ὅμοιον τοῖς *Aristoph.* Plut. 109. & 362. Vid. *Scholiast.* & *Spanh.* qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς significet, *vere , omnino.* ἀτέχνως autem, mutato accentu est, *ruditer.* Vid. *Ammonium* de sim. differ. Posteriore hoc sensu *Ael.* V. H. X. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ἄσπορα] Ex *Homero* Odyss. I. Ἄλλα τά γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροί τε κριθαί. *J. Br.*

Ἄσπορα

similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum culpa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non injeciisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter jam trahi & necessitate duci, & jam, cum nihil tibi ea res prosit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur injurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina,

χήτως πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ 7 δέλεαρ ἀναπεπλαμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς ἐν τό γε ἡμέτερον [h] εἰσαῦθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μὴ τὸν καρίδα ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν 8 ὅτῳ λαιμῷ παρεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ παρεμείναμεν [i] ἐξελκομένῳ, καὶ ἐμπεπηγότα, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν· ὅτ' [k] οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπιδακρύομεν. ὅπως μὴ ταῦτα λέ- 9 γῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγῃς, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκυσον ἐξ ἀρχῆς [l] ἁπάντων. καὶ τὸ δίκτυόν γε αὐτό, καὶ τὴν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοθεν ὅτι σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν σκόπει τὸ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τὸ ἀγκίστρου δὲ τὸ 90 ἀγκύλον, καὶ τὴν [m] εἰς τὸ ἔμπαλιν τὸ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τὰ τριαίνης τὰς [m] ἀκμὰς εἰς τὰς

b Εἰσαῦθις] Deest in Fl. Agnoscunt Edd. Item M. & P. quae εἰς αὖθις disjunctim habent, cum *J.* & *A1.* *i* Ἐξελκομένου] Ἐσελκομένου. *Gron.* Sed vulgatam servant Edd. & M. *k* Οὐδὲν] Οὐδὲ W. *l* Ἁπάντων] Ἅπαντα *Pell.* *m* Ἀκμὰς] Αἰχμὰς *Br.* Sed vulgatam servant Edd. & M.

91. Τὸ σκόλοπος] Σκόλοψ, ὁ δὲ ξόλον. *V.*

Ἄστρα] *Hom.* Od. I. 109.
Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσιν,
Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φόωσιν. *M. du S.*

78. Μετὰ τὸ καρίδα] *Cum squilla*, hoc est, *cum esca*. hoc enim pisce plerique inescantur. *J. Br.*
Μετὰ τὸ καρίδα ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piscat. *J. B.*
Ibid. Καρίδα] *Squillam* τὸν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *Carica ficus*, quae καρὶς eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata? constet certius, *ficum* interim hamo addidi. *J. M. G.*

81. Περιμείναντες ἐξελκομένου] Sic tres editiones, quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adscripsit pater ἑλκομένου. *J. G.* Et hoc *Gesn.* vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. *J. F. R.*

83. Ὁρᾶν] Forsan ὁρῶντες. Sed in libris quos consului, nihil hic subsidii, nec in Edd. *M. du S.*

86. Ἄφυκτα] Vid. supra Dear. Dial. XVII. §. 1. f. *M. du S.*
Ibid. Ὡς οὐκ] Expungenda vocula negativa οὐκ. *F. G.*
Ὡ οὐκ] Non expungendam οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. *J. F. R.*

88. Καὶ τὸ κύρτου] *Retis sinuum*, aut *nassa*. *J. Br.*
Ibid. Κύρτου] Κύρτος ἀγγεῖον χωνώδες ᾧ οἱ ἁλιεῖς χρῶνται *Hesych.* ὁδὸς δικτύου. *Etym.* M. Vid. *Zenob.* in *Paroem.* ὅθεν τὸ ἁλιευτικὸν κύρτον. *A. V.*

90. Μυχοῦ] De potestate hujus vocis egit doctiss. *Th. Sellius*, in Observ. c. 6. Μυχὸς pro intimo recessu terrae adfert ex *Ael.* VIII. 2. *Hesiod.* Θεογ. 119. *Sibyll.* L. VIII. 360. *Psalm* 72. &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, *Hom.* Il. P. 36. — μυχῷ θαλάμοιο *Musaeus* de amor. Leand. & Her. 263. Ἡγαγε νυμφοπόμπος μυχοὺς ἐπὶ παρθενικείους. Hinc θεοὶ μύχιοι *Penates*. *Ael.* de anim. X. 34. *J. F. R.*

91. Τὸ σκόλοπος] *Unci*, *hami*. *J. Br.*

92. Καὶ τὰ τριαίνης] *Tridentis*, quo pisces lancinant ac fodiunt piscatores. *J. Br.*
Ibid. Ἀκμὰς] Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus adferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicum suum Timoclem, qui isti vitae generi tradere se, dudum

τὰς χεῖρας λαβὼν, ἢ πρὸς τ γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μηδ' ἄφυκλα, μηδ' ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι Φαίνηται βιαίως σπῶντα, ἢ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, ἢ ἀφ' τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε [a] σαυτὸν δὲ προκαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ [b] Λάρ, ὅλον πεῖχανὼν τὸ δέλεαρ.

Ἰηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως ἀφ' σὲ, πλὴν ἀλλ' ἔ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιότεραι τ προαίρεσιν προείληφε ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ ἢ περὶ [c] γραμματιστῶν, ἢ ῥητόρων, ἢ μουσικῶν, ἢ ὅλων τ ὅπη [d] παιδείᾳ σωτεῖναι ἢ μισθοφορεῖν ἀξιωμένων. χοιin manus ſumens, & ad inflatam buccam tentans, niſi acuta omnino, niſi inevitabilia, niſi ipſo vulnere moleſtiſſima intelligas, trahentia violenter, & invicte contra urgentia: nos quidem in meticuloſis, & ob id ipſum eſurientibus adſcribe. Ipſe vero animo confirmato venatum aggredere, ſi volueris, & Lari more totam eſcam hiatu complectere.

4. Habebitur autem omnis oratio in univerſum quidem tua forte cauſſa: verum non de vobis ſolum philoſophantibus, aut his, qui ſerium & grave vitae genus amplexi ſunt: ſed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Muſicis, omnibusque adeo, qui doctrinae cauſſa familiares eſſe, & ejus rei mercedem ferre, e ſua dignitate pu-

a Σαυτὸν] Σιαυτὸν W. b Λάρ] Λάραξ margo *Aiw.* c Γραμματιστῶν] Γραμματικῶν alios legere notat *M. du S.* Non autem addit quos. Edd. enim γραμμάτιστῶν conſtanter ſervant cum Cod. *M.* d Παιδείᾳ] Παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *J. P. H.*

dum in animo haberet, monendum, ut ante, quam ſe in potentioris alicujus familiam committeret, diligenter cum animo reputaret ea, quae plerumque iſtiusmodi vitae ſtatum comitentur; ne forte ſero eum facti, non ſatis ante perpenſi & deliberati, poeniteret; & ne quandoque quereretur ſibi defuiſſe amici monentis ſalubre conſilium. Vult ergo ut ipſum illud rete ante, quam eo ſe involvat, extrinſecus diligenter perſpiciat. Καὶ τῷ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, pergit jam ἢ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τῷ σιδήρου ἀναστροφὴν, ἢ τ τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀπεπειράμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, &c. Hic pro ἀκμὰς *Brodaeus* Miſcell. IX. c. 13. reponit αἰχμὰς. Acute quidem id *Brodaeus*; ſed longe argutior profecto & venuſtior lectio vulgata. Ἀκμὴ eſt ſubtiliſſimum iſtud & tenuiſſimum, atque adeo acerrime ſecans in quovis ad ſecandum pungendumve apto inſtrumento. Sic acies novaculae dicitur ἀκμὴ ξυροῦ. *Homerus* Il. K. vſ. 170.

Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴ
Ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βίοτος.
Nunc enim omnibus in novaculae ſtat acie
Vel valde triſte exitium Achivis, vel vita.

Sic verbum verbo poteſt reddi: ſenſus eſt, ad extremum usque diſcriminis punctum res ſumma Achivorum venit, utrum triſti exitio ſint perituri, an ſalutem ſervaturi; ſive: Periclitantur nunc Achivi de vita & de morte. De proverbio hoc ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται, videndi paroemiographi. Quantum ad uſum vocis ἀκμὴ; loco huic *Homerico* convenientiſſimus ille *Dionyſii Halicarnaſſenſis* in extremo lib. III. ἀρχαιολ. ubi Accio Navio cotem novacula diſcindente, ἡ δὲ ἀκμὴ τῆ σιδήρου δι' ὅλου κατελθοῦσα τὸ λίθου, &c. Ergo ἀκμαὶ τ τριαίνης, ſicut ἀκμὴ ξυροῦ apud *Homerum* & *Dionyſium Hal.* (nam & apud hunc ξυρὸς intelligendus, quae vox quoque praeceſſerat) ſunt acies dentium in tridente; quod propterea moneo, ne quis ad id offendat, quod vox ἀκμὴ, alibi paſſim in ſingulari, hic in plurali uſurpatur. At id facere debuit Lucianus; quum tridens habeat tres cuſpides, atque adeo tres diſtinctas ἀκμὰς, ſive acies. Ἀκμαὶ *Heſychius* quoque exponit ὀξύτητα. Caeterum ἀκμὴ transfertur ad res qualescumque, notatque id, quod in quaque re ſummum & praecipuum ſit. Apud *Ariſtophanem* in *Pluto* vſ. 256.

Ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδετ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν
Ἀλλ' ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς τ ἀκμῆς, ἣ δεῖ παρόντας ἡμᾶς.
Ite, properate, currite; neque enim jam tempus eſt cunctandi.
Verum ipſiſſima jam nata eſt occaſio, qua vos adeſſe oportet.

Sic ἀκμὴ τ εὐτυχίας apud *Aelianum* II. Ποικ. c. X. Ἀκμὴ ſimpliciter quoque de vigore aetatis; vide Aeliani Indicem. Apud Noſtrum quoque in *Deor. dialogis* ſive *Deor. judic.* XX. §. 14. de Helena, ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τ Ἀχαιῶν ἐπὶ τὸν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ eſt maturum nubendo tempus, quod & ὥρα γάμου appellatur ab *Arriano* 4. Ex-

putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem quae aliis sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis hujus deprehenderit, eorum caussam maxime quidem ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatores idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab ejusmodi familiaritatibus deter-

ὁρῶν [e] δὲ ὡς [f] ὑπύπτιον ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μέν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεσθαι [g] τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς [h] ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ ξυμβοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν ἐν ὁ λόγος αὐτὸς ὑπιὼν ἐξωρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοί, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας ὑπότιμόν τί ὑστι. τοὺς μέντοι γε ἄλλους πολήθους, οἷον γυμνασίας τινας, ἢ κάλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν [k] ἄξιον τῶν τοιούτων [l] συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πο-

[e] Δὲ] Sic Edd. & M. & V. [f] Ὑπύπτιον ὄντων] Ἐπιπαρόντων. Mſ. B. Sed vulgatam exhibent Edd. & M. [g] Τοῖς] Τῆς vitiose *F.* [h] Ἄλλοις] Forsan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. *M. du S.* At ἄλλοις habet etiam M. *H.* Fl. *P.* &c. [i] Ἐπιτίμιον] Ἐπιτιμῶν τις A, P. ἐπίτιμον τί. Edd. item M. & V. Sed margo *A1W.* ἐπιτίμιον recte. [k] Ἄξιον] Ἀξιῶν W. P. ἀξίως L. Vulgatum tuentur *H.* Fl. *P. S.* [l] Συνουσιῶν] Ἔπεσον. W. Misere Fl. ὃ. μου ἐῶν.

Exped. apud quem Roxane dicitur τὸ ἄφαρ γάμου. Ifiusmodi nubilis virgo Graecis quoque τὸ ἀκμῆ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur *Dionysius Halicarn.* lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum; verum etiam in malum. Samosatensis Noster in *Timone* pag. 59. νέος γ' ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαίας τὸν ὀργόν. Ita & ἀκμάζειν *ad summum pervenisse.* Apud *Longum* in *Pastoralib.* pag. 3. edit. Franeq. μετεμόρφια dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud *Budaeum* & *H. Stephanum.* *F. F.*

94. Ἦν μὴ πάνυ ὀξίνη] Quae nuper retulit omnia; τῷ ἀγχίνῳ τὸ ἀγχίνουν, τὸν τῷ σκόλοπι ἀναστρέφειν, τὰς τριήρεις αἰχμάς. Sic enim legendum est, non ἀκμάς. *F. Br.*

1. Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λάρος χάσκει. *F. B.*

Ibid. Λάρῳ] Vid. *Aristoph.* interprett. *A. V.*

Λάρῳ] Nimirum, *Neb.* v. 591. Ἦν Κλίωνα τὸν λάρον δῆτ' ἰδόντες ἐν πλοπῆς. &c. *Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiatis.* Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ τὸ Ἰκτῖνος· Λάρος αἰχμὰς ἐπὶ πίτρας δημηγορῶν. *F. F. R.*

7. Γραμματιστῶν] Sic iterum usurpat in Περ. c. 10. ubi patrem Aeschinis γραμματιστὴν vocat, qui a *Suida* γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a *Demosthene* etiam, de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est *ratiocinator*, Λογιστὴς; uti videre est ex I. Polit. *Platonis*, ubi haec duo synonyma facit. ὁ λογιστὴς ἐψήφιστο & ὁ γραμματιστής. i. e. *qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque erraverunt.* Vid. etiam *Porphyr.* V. P. n. 48. At idem *Plato* p. 77. A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem *Grammaticos* intelligi, non *Atriensem*, aut quos nos Magnatum *Secretarios* dicimus, aut *a rationibus*, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους, semper enumerantur. Vid. *Xen.* Συμπ. p. 516. l. 10. *M. du S.*

9. Κουῶν γὰρ] Ego mutavi, in omnibus enim erat δὲ. *M. du S.*

10. Δὲ] Mallem & ego γὰρ legere; interim, quum nec Mſ. nec Ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere *atqui*, notum arbitror. Verum si γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. *F. F. R.*

Ibid. Ἐπὶπαν] Mſ. ἐπὶ παρόντων. *F. B.*

13. Εἰ τῶν ὁμοίων] Ἀτιμιῶν ἐν ὕβρεων. *F. Br.*

20. Ἐπίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. *F. B.*

Ἐπιτίμιον] Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπίτιμον; nam quod *Cod. Angl.* & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem sanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4. Τοῖς μὲν τοῦ λοιποῦ γλισχρομένοις, καὶ τῶν στιμμένων ἀκούσασιν ἄλυπος ἦν· τοῖς δὲ ἰδιωτικοῖς ἐν τῷ ἀκροάσεως τοιοῦτον ἐπιτίμιον. Sic in Τοξ. c. 10. ἀποτιμᾶσθαι τὸν δεξιὸν, ὅπερ τῷ Σκυθικῷ ἐπιτιμιώτερον ἐστι, & in Διαβ. c. 26. ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποχῶν. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat αἰδέσιμον ὁ. εἰκ. c. 28. *M. du S.*

πωλεῖν· ἔστε μὲν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ δὲ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ὀπτήθειεν γάρ, οὐκ ἀνάξιοι δὲ τοιαύτης ἀλγηδόνος. ἄλλως τε ἴσως ἔχοιεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀπαλλάττεσθαι [b] αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ ὠφελεῖν εἰσιν. ἰδεῖν ἂν ἔστ' αὐτοὶ ἀνὼν πάσχοιεν ἄν, ἔστ' ἐκεῖνοι ὑβρίζεσθαι δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνεμοῦντες· ὅθεν γάρ τοι ἡ ὕβρις τοιαύτη ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς [c] οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. δεῖ δὲ οὖν προῖκα τοῦ παιδεύμενον, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἥκιστα μετάγειν αὐτὸν, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι.

Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [d] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ὅθεν τοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, [e] προεξετάσας, δείξαιμι, εἰ πά-

rere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus quantacumque ab illis contumelia adfecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod ajunt, immingant: hujus enim contumeliae caussa a principio domos ifti intrant, haec professio istorum est, ferre quae fiunt & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum caussa indigniari aequum est, & tentare quantum ejus potest fieri, reducine possint & erepti *dominis suis* ad libertatem revocari.

5. Videor autem commode facturus, si perpensis antea caussis, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam,

a Μισθοδοτῶν] Sic W. L. V. & marg. *Arw.* Μισθωτῶν *P. H.* Fl. *S.* b Αὐτοὺς] Λοιποὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. c Οἰκίας] Οἰκίσκους W. male. d Ποιῆσαι] Ποιεῖσθαι *J.* e Προεξετάσας] Sic M. & V. recte. Edd. omnes male παρεξετάσας.

26. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν] Sic W. L. & V. In reliquis autem μισθοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδότης *locator*, μισθωτὸς *mercenarius* est. *M. du S.*

33. Οὐδὲν ἧττον — ἢ ἰκτῖνος] Triplicem negationem intensius negare observat *Meibomius* ad Jusjur. Hippocr. p. 119. ex ipso jurejurando Hippocratico, ὃ δώσω δὲ μὴ ἰδὶ φάρμακον οὐδὲ ξυνέσομαι. Ex eodem *de Arte*: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀπειρίῃ μὲ ἰδὼν αὐτὸς τὴν τύχην ἔργον ἰδεῖν. Plura ex *Platone* ac *Demosthene* vid. ibidem. Adde *Aristoph.* Plut. 522. Ἀλλ' οὐδ' ἴσασι πρῶτον ἁπάντων οὐδὲν οὐδ' ἀνθρωπείως. Ad quem versum Illustr. *Spanhem.* duo similia ex ejusd. *Nubibus* adfert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem *Pluto* 511. Οὐδὲ τίχην — ἢ σοφίαν μελετᾷν οὐδέν. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. *J. F. R.*

34. Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Ea re ad quod facto est opus, utentes. Est autem adagium. *J. Br.*

Εἰς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Proverbium in fastosos divites, dixi ad *Petron.* *J. B.*

44. Προεξετάσας] M. & V. In Impressis vero παρεξ — prave. *M. du S.*

47. Βουλοδουλείας] De qua *Herald.* ad *Mart.* *J. B.*

49. Ἐκείνων τοῦτο] Angl. κακῶν. *J. B.*

50. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] *Theognidis* versus sunt. *J. Br.*

Ibid. Διεδημιούργηται] *Ab inopia superatus.* *J. Br.*

57. Οὔτε τι] Mutilus hic locus in M. & vulgatis Edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Juntina*, quod in scholio est, in textu Lucianeo exhibet; nisi quod ibi ἔστ' ἴτι legebatur pro eo quod in ipso *Theognide* & Scholiaste legitur ἔστι τι. Citatur etiam a *Plut.* 37. 2. Sed ut Luciani de Theognide judicium expendas, totus qui de paupertate agit locus, adscribendus est.

Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρας πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἀπτόλεμον.
Μὴ δὴ χρὴ φεύγειν ἐς μεγαθύμεα πόντου
Ῥιπτεῖν, καὶ πίλῃσιν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Καὶ γὰρ ἐπὴν πενίη διδημιούργηται ἔστι τι ἐπιτῶ
Οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ἁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ ὑγρὰς ναῦτας θαλάσσης
Δίζασθ' χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τοῦτ' ἔστι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βίοτον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπὴ τιφράδιον πενίη.

M. du S.

Ibid. Ἔρξαι] Agere. Δέδεται. Vincta est. *J. Br.*

Ἔρξαι] Licet haec *Brodaei* praemissa scholia vix di-

dam, non valide urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis caussa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariarum rerum indigentiam caussati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promtu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,
Et quaecumque terriculamenta de paupertate ignaviſſimi quique poëtarum extulere. Ego vero si quidem viderem illos fugam aliquam paupertatis revera talibus in convictibus inveniſſe, minutam cum illis de nimia libertate disputationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praeclarus alicubi orator ait, cibis aegrotorum si-

45 γυ βιάσεις, ὡδ' ἀναγκαίας· ὅτου γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία περιαιρῆται, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τ f ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν πολλοὶ, τ πενίαν, καὶ τ τ ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, g ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλῆσθαι τ πρὸς τ βίον τῶν αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσι εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον πάσχουσι, τὸ χαλεπώτατον τῆς ἐν τῷ βίῳ, τ πενίαν ἀφυγεῖν ζητοῦντες· εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος

h [οὔτ' ἔτι εἰπεῖν, οὔθ' ἕρξαι δύναται], γλῶσσα δὲ οἱ δέδηλαι,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τ πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τ τοιούτων ἐξεμέσαι χασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲ ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τ πενίας εὑρισκομένους ἐκ τ τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τ ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τ νοσοῦντων

f Ἐθελοδουλείας] Sic Edd. & M. Sed manus recentior fecerat ἰθελοδουλείας, male. g Ἱκανὸν] Καινὸν P. A. & margo *A1W*. Cum vulgata faciunt Edd. omn. & M. h Οὔτ' ἔτι εἰπεῖν] Haec omnia usque ad δέδηλαι, deerant in omnibus omnino Edd. & M. Sola vero *Junt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepsere, & vitiose descripta sunt.

56. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμασμένος] Τὸ πλῆρες ἐν τῷ λοιπῷ τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδηλαι. *V.*

64. * Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ἐν φιλιππικοῖς ταῦτά φησι τοῖς † νοσοῦσι σιτίοις ἐοικέτω, ‡ ἃ ἔστι § σώζειν, ἔστι ἀπολέσαι δύνανται. *V.*

* Ὡς ὁ καλὸς που] Miſere habitum hoc ſcholium erat in edit. *Graev.* ſive *Clerici*, & neſcio quorſum ex ſua ſede divulſum; relatum enim erat ad *Dial. Piſcat.* & admodum vitioſe deſcriptum. *J. F. K.*

† Νοσούντων] Νοσοῦσι legebatur in *edit.* Sed bene correxit *M. du S.*

‡ *A] Ante h. v. ingens lacuna punctis deſcripta erat in eadem edit. Sed nulla eſt in C. lacuna, & *A tantum legitur. In M. idem obſervare eſt. *M. du S.*

§ Σώζειν] Σώζεσθαι legas in edit. eadem, quod eſt in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *M. du S.*

digna eſſent quae inſererentur, tamen addidi, ut pateret, verſum illum in Edd. omiſſum ab ipſo quoque in Luciano fuiſſe lectum. *J. F. R.*

59. Ἐξωνέχασιν] Ἐνέφυσε. *J. Br.*

64. Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη] Demoſthen. contra Philipp. *J. B.*

Ὁ καλὸς που ῥήτωρ] Demoſthenes. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in Miſc. L. IX. c. 13. ubi verba *Demoſthenis* ſubjicit, ſed quia *Soulitis* ea quoque attulit, non bis eadem deſcribam. *J. F. R.*

Ibid ῥήτωρ] Scholiaſtes & *Bourdelotius* male hic nos ad *Philipp. Demoſth.* amandant. Legitur hic locus in *Olynth.* III. ſub finem. quem, quia brevis eſſe laborans obſcurior Lucianus factus eſt, integrum hîc deſcribere non pigebit. Ἴσως ἂν, ἴσως, ἃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τάλαιν' τι ἐ μέγα πεποιηκότε ἀγαθὸν, καὶ τ τοιούτων λαμπρῶν ἀπαλλαγέντε, ἃ τοῖς ἀσθενοῦσι σῶμα τ ἰατρῶν σιτίοις διδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ ἔστ ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντεθῆναι, ὅτ' ἐπεθύμησαν ἐκ. καὶ ταῦτα ἃ νῦμεῖς νῦν ὑμεῖς ἔστε τοιαῦτά ἐστιν, ὡς ἀφέλιμον ἴσχειν τινὰ μόριον, ὅτ' ἀναγνόντας ἄλλο τι πράττειν ἐκ, ἀλλ' ἴστ ταῦτα τὸν ἐπέκεινα βαθυμίαν ὑμῶν ἐκκαύσαντα. *Fortaſſis, Athenienſes, fortaſſis perfectum & magnum aliquod bonum conſequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis quos dant aegrotis medici, comparari poſſunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: ſic & iſta quae vos nunc percipitis, neque tanta ſunt, ut juſtam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis deſpectis, ad alia converti patiuntur, ſed alimenta ſunt veſtrum omnium ſecordiae.* Vid. *Schott.* Obſ. 158. *M. du S.*

τῶν σιτίοις ἐσικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μη-
χανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο καλῶς βεβουλεῦ-
σθαι δοκεῖν αὐτούς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς
τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί, καὶ τὸ
λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδέν, οὐδὲ
θέμιτον εἰς φυλακήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν
δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ
τῆς χρείας [a] ἐνδεῶς καταναλίσκει. καλῶς δὲ
εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ὑπονοεῖν,
αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, τῷ βοηθοῦσαι μόνον
αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ
γε τοιούτου, καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντου ἴσως
ῥιπτεῖν [b] ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ [c] πέτρων, ὡς
φῂς, κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης,
καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμοχθος ὤν, οἴεται πενίαν
αὐτῷ τούτῳ ξυμπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς
ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπα-
τᾶν.

Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲ αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆ-
ναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο
τοῖς ἄλλοις ὁμοίως ποιοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ
ἄλφιτα, νῦν δὲ (πεπορπκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ὅτι
τὴν δὲ ῥᾴστην οὖσαν [d] μισθοφορὰν, ἀπηλη-
κέναι. Φέρ' ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ

milia accipiunt; quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consuluisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente? Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper necesse habent, nihil est quod reponant, aut tamquam superfluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quantumvis detur, quantumvis crebro accipiatur, ad assem omne & in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat, eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem, modice modo sublevatam interim, sed quae tollant penitus. Et hujus quidem rei caussa in pontum forte cetis horribilem projicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria, quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops, indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se putat effugisse: nescio, qui talis non ipse sibi videatur imponere?

6. Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant, neque abhorrere se ajunt, si possint eodem quo alii modo laborantes victum parare. Jam vero affecto sibi vel senectute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercenariae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum vera prae-

a Ἐνδεῶς] Ἐνδεὶς L. b Ἔδει] Sic *F. P. Fl. H. S.* εἰ δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. c Πετρῶν] Πετρίων omnes Edd. male. *M. du S.* d Μισθοφορὰν] Nihil variant Edd. & Mss.

76. Καὶ ἐς βαθυκήτεα] Aut μεγακήτεα πόντου. Hoc ante offensum est. *F. Br.*

Ibid. Ἐς βαθυκήτεα] De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. *Theogn.* 173. *M. du S.*

77. Πετρῶν] Mendum hujus vocis emaculavimus, quod omnes Edd. insidebat, & ipsum M. codicem, πετρίων. Recte apud Stobaeum legitur Grot. *Flor.* 387. *M. du S.*

88. Μισθοφορὰν] Forsan μισθοφορίαν. Conf. supra c. 3. *M. du S.*

90. Εἰ ἐκ τοῦ ῥᾳστοῦ] *Si e facili. si nullo negotio F. Br.* Misc. L. IX. c. 13. Ita nempe scripsit ῥᾳστοῦ pro ῥᾴστου, male. *F. F. R.*

91. Μὴ πολλὰ μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦντι, ἀφεγγίζειν ἀ. τ. δ.] Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a ἀφεγγ. ἀ. τ. δ. incipitur, minus commode. *M. du S.*

92. Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. εἰ δὲ εὐχαὶ ἐπίσης τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. Sic apud Lucian. Navig. *F. B.*

Εὐχῇ . . . ἰσιάτω] Cl. *Hemsterh.* orae Edit. *Graev.* adleverat vid. *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. p. 132. Ed. 2. p. 149. Ed. 3. Is autem & haec *Luciani* ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut *Plat.* de Rep. L. V. p. 340. Ed. Cantab. Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, εἰ δὴ ΕΥΧΑΙΣ ὁμοῖα ἐνομοθετοῦμεν. Et L. VI. p. 44. Οὕτω δὴ ἂν ἡμῖν δικαίως παλαγκλάσαντα ἂν ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες. Conf. nostrum in *Hermot.* c. 71. Vota enim plerumque ad res quae fieri nequeunt, feruntur. *F. F. R.*

97. Ὑγιᾶς] Intactum reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. Ὑγιὰ ubique apud *Aelian.* ὑγιᾶ vero ap. *Aristot.* e. gr. de Somn. & vigil. c. 1, in *Categor.* Sect. *de contrar.* p. m. 40. D. &c. Apud LXX. quoque ὑγιᾶ semper. *F. F. R.*

4. Ταῦτα] Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes

praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea quae dantur, non multum, non plus quam alii laborantibus. Voto enim ſane ſimile fuerit, ſine labore aliquem, ſine moleſtia, praeſentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia ſe habeant* neque dici, prout res poſtulat, poteſt: tot labores ſuſtinendi, tot moleſtiae in illis familiaritatibus, ut firmiore hic vel ad hoc ipſum valetudine opus ſit, cum ſexcenta ſint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam deſperationem fatigent. Dicemus autem ſuo illa tempore, cum etiam reliquas iſtorum moleſtias enarrabimus. In praeſentia ſatis fuit oſtendiſſe, neque eos verum dicere, qui hac de cauſſa ſe ipſos vendidiſſe praedicant.

7. Relinquitur, id quod veriſſimum eſt, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis cauſſa illos & multas propter ſpes easque luculentas, in domos alienas inſilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in cœnis & deliciis aliis, ſperantes quantum tauri ſtatim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi ſint. Haec abducunt illos, & ex liberis ſervos faciunt: non indigentia rerum neceſſariarum, quam dicebant modo, ſed

εἰ ὃν. ὃ ῥᾴστα [f] παρεγίγνε) αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ ὅτι καὶ ῥηϊδίως ἔχει ἀδύνατον· τοσαῦτα ποιοῦσι καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα [g] καὶ ὅτι τοῦτο μάλιστα τῆς [h] ὑγείας δεῖται, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιβρόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς [i] οὐδ' οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδοσι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν.

Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, [k] ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾶν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῆς ἀργύρου, [l] εὐδαιμονίσαντας δὲ ὅτι τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν ὑδενὸς ὑπερομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσίου· ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν, οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον,

e Εἰ] Deeſt in W. & *Fl.* Habent reliquae. *f* Παρεγίγνεσθαι &c.] Vid. notas. *g* Καὶ] Deeſt in *S.* Adeſt in reliquis, in M. & V. *h* Ὑγιείας] Ὑγιείας *J.* M. V. Prius vero reliquae Edd. ſervant. *i* Οὐδ'] Sic *J. P. H. Fl.* & M. Sed οὐχ' *Coll.* *k* Ἥκιστα] Ἥδιστ margo *AIW.* *l* Εὐδαιμονίσ.] Εὐδαιμονίσαντας. Edd. Prius vero habet Mſ. *Vat.* 1. Vid. notas.

92. Εὐχῇ γὰρ ἂν] *Ai γὰρ εὐχαὶ * ὡς † ἐπίσης τὰ ἀδύνατα προσαιτοῦσι. V.*

4. Ὡς οὐδ' οἱ] Ὡς οὐχ οἱ ἀφ' ἑαυτῶν λέγοντες. *G.*

* Ὡς] Et hoc ſcholium falſo ad *Piſcat.* relatum ſuae ſedi reſtituimus. Lacunam autem *Cod.* V. poſt εὐχαὶ ex M. ſupplevit *Seulius.* qui & ita legi obſervat in alio ad idem verbum Scholio p. 24. (Ed. *Graev.*) ubi tamen prave ἀδύνατα pro ἀσύνετα ſcribebatur. *J. F. R.*

† Ἐπίσης] Ἐπὶ tantum editum erat, ſed ἐπίσης ex C. eſt. *M. du S.*

omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. *M. du S.*

6. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam cauſam referamus, qua quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam ſupereſſe, ut referat eam cauſam: ſed more concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum.* In Apologia pro eo dicit τί ἂν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν. *J. G.* Λοιπὸν . .] Sic *Arrianus* ad *Epict.* III. c. 7. p. 260. B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. *M. du S.*

10. Εὐδαιμονίσαντας] Antea legebatur εὐδαιμονήσαντας, inepte prorſus. Vid. c. 11. Et Ἐνυπν. c. 7. Δις. c. 3. Hanc emendationem per ſe liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονίᾳ vid. Γυμν. c. 10. *M. du S.*

σιον, ἀλλ' ἡ τῶν ὄντως ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐπείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὅσοι δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐρασταὶς [a] ἔτυχόν τινες, καὶ τρίβωνας ἐρώμενοι φιλαδόνητοι, ὑπορθιάζουσι θέλγουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραστὰς ἔχωσιν αὐτοὺς θηρατεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόασι· ἴσασι γὰρ ὅτι τῷ τυχεῖν τῆς ἀφῆλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀπολείπουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ὀπωρθυμίας, καὶ ἀνέρατος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπιχνοῦσι, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ὀπτιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, ἀλλ' ἡ τῶν ὄντως ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐπείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὅσοι δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐρασταὶς [a] ἔτυχόν τινες, καὶ τρίβωνας ἐρώμενοι φιλαδόνητοι, ὑπορθιάζουσι θέλγουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐραστὰς ἔχωσιν αὐτοὺς θηρατεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόασι· ἴσασι γὰρ ὅτι τῷ τυχεῖν τῆς ἀφῆλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀπολείπουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ὀπωρθυμίας, καὶ ἀνέρατος αὐτοῖς γένηται· προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπιχνοῦσι, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ὀπτιμελήσονται [b] πολυτελῶς. εἶτ' ἔλαθον [c] ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γε-

non neceſſariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque iſtos, tanquam invenuſtos & infelices amatores cum nacti ſunt, aſtuti & veteratores amaſii ſuperbe tractant, atque in tantum modo colunt, uti ſemper ab iis amentur, frui autem amoribus ſuis ne ad oſculum quidem extimum permittunt, qui norint in fructu ipſo ſolutionem amoris ineſſe. Hanc igitur excludunt, & ſummo cavent ſtudio. caeterum ſpe ſemper amatorem ſuſtentant: quippe metuunt, ne deſperatio illum a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipſos deſinat. Arridٍent igitur, & pollicentur, & ſemper facturi ſunt, & praebituri, & rationem habituri pretioſorum *munerum:* inter haec ambobus non ſentientibus anni obrepunt, ut

a Ἔτυχον] Ἄτιτοι V. b Πολυτελῶς] Πολυτελῶν Edd. c Ἄμφω] Ἄφνω *J. S. H.* male. Sed ἄμφω Fl. *P.* Item W. L. P.

19. Καὶ τρίβωνας] * Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ ἀφ' οὗ πολλῆς πείρας ἐλημακότας. *V.*

* Ἀριστοφάνους] Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (Ed. *Graev.*) Sed in poſteriore pro Ἀριστοφάνους ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. Eaque tria verba ſcholium non inchoabant, ſed claudebant. *J. F. R.*

16. Πολυτελῶν] An πολυτελιῶν. *J. Br.*

19. Ἔντυχον ☾ τρίβωνας] Hoc habet ex *Ariſtophan.* σημαίνει δὲ per dictionem τρίβωνας, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. *J. B.*

Ἔντυχον] MS. Vat. 1. ἔτιχον, quod ἔτιτοι haud dubie eſſe oportuit, ſenſu eodem quo ſupra ſaepius in *Dial. mort.* vidimus, ut VI. &c. *M. du S.*

Ἔντυχον ☾ τρίβ.] In *Dial. mort.* VI. ad quem *Soulius* remittit, §. 3. ἔτιτοι & ἔντιτοι quidem occurrit; ſed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio eſt notata ulla, nec opus eſt: & licet ex MſS. *Vat.* ἔτιτοι, conjicias illum voluiſſe ἔτυχον dare, neque tamen hoc quadrat, quum ἔντιτοι probum ſit, & ſequenti verbo τρίβωνας conveniens, quod *adſuetum, peritum* ſignificat, ut *Scholiaſt.* innuit: *Ariſtoph.* quem citat ille, in *Nub.* 867. 868. pro *adſuetus*, vel *cum moleſtia experto* adhibuit, unde tamen non ſequeretur, id *callidum* ſignificare, ut verſio Pariſina habet; ineſſe tamen eam vim voci, etiam ex compoſito ἐπίτριτος patet, de quo vid. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 275. Ὦ σεμνὸς ἐπίτριτος! *quam ſerio vultu haec dicit veterator.* Ibique ex *Soph.* Aj. 104. ἐπίτριτον πλοῦτον. *callida, ſcelaſta, vulpecula*, eoque putat reſpexiſſe *Andocidem* Orat. I. p. 222. ὦ σοφώτατε ☾ ἐπίτριτον πλοῦτον. *Girardus* Ariſtophanis verba vertit: *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τρίβω reſpiciens, vel quia in eodem verſu Ariſtophanis ſequitur de poena qua dignus eſſet, nimirum, εἰ κτήσοιτ' ἐν σοῦ βοῶσιν Ἰοὺ, Ἰοὺ, τὰς χοίνικας, καὶ τὰς πύδας πονοῦσιν. Sed alii interprett. rectius ἐπίτριτος, quaſi multo uſu *tritus, callidus.* Si jam *ſceleſtus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noſter in *Dial. mort.* & *Jov. tragoed.* περίτριμμα δικῶν, *rabula litium*, & *Demoſth.* de Cor. p. 160. περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. *Spanhem.* Vid. iterum *Ariſtoph. Nub.* 446. ubi *Kuſter.* duo alia ex eod. teſtimonia adfert. *J. F. R.*

24. Ἐν τῷ τυχεῖν] Hæc ſic dixit *Heliod.* lib. 1. κόρος γὰρ ἔρωτος τέρψις ἔργων τὸ τέλος. *J. B.*

29. Ἀνήμεροι — γένωνται] Ita M. & *Impr.* Sed debuit eſſe ἀπήρατοι γένωνται. *M. du S.*

31. Πολυτελῶς] Sic neceſſario legendum; quod & *Vorſtius* vidit, & in ſuo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. *M. du S.*

32. Εἶτ' ἔλαθον ἄφνω] Vulgo legitur, εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, prorſus ita, ac *Graevius*, V. Cl. in notis pag. 970. legendum eſſe monuerat, habet editio Florentina, nimirum ἄμφω pro ἄφνω, quod

ut jam intempestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota itaque vita nihil iis praeter spem actum est.

8. Ac propter cupiditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte reprehendendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis voluptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile, ipsum se propter eam vendere; multo enim major ea quae ex libertate contingit voluptas est: verumtamen veniam aliquam habeat, ea si potiatur. At enim propter solam spem voluptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse arbitror, idque cum videant, labores quidem manifestos esse & apertos, & necessarios: speratum autem illud, quidquid demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore, neque adeo, si quis recte

νόμμοι, ϗ ὅτι ϑ ἐρᾷν, καὶ εἶν ϑ μεταδιδόναι. πέρας δ' ἂν αὐτοῖς ἐδὲν ὁ πᾶς τῷ βίῳ πέρα τ ἐλπίδος.

Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονὴν ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, ϗ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, ϗ ταύτῃ ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, ϗ ἀνδραποδώδες, ἀποδόσθαι ταύτῃ ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τ ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' ἂν ἔχέτω τινὰ συγγνώμην [d] αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. τὸ δὲ δι' ἡδονὴν ἐλπίδα [e] μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, ϗ ἀνόητον· ϗ ταῦτ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, ϗ πρόδηλοι, ϗ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ, εἴτε ἐγένετό πω τοσούτῳ χρόνῳ πρόσεστι δὲ, οὐδὲ γε-

[d] Αὐτοῖς] Αὐτῆς male L. [e] Μόνον] Μόνῳ Gr.

quod caeteras editiones pervasit. *J.F.*

Ibid. Ἄμφω] Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξαφνα γιγόμενοι ϗ ὅτις τῷ ἐρᾷν, καὶεῖνος τῷ μεταδιδόναι, legendum εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo senuerint.* *J.G.G.*

Ἄμφω] Ita W.L.P. Fl. & *P.* recte. Reliquae ἄφνω. *M. du S.*

Ibid. Ἔξαφνα] Ut passim in Dial. mort. & alibi, contra ἄφνως ἄφνω. Lucian. alibi. *Dion.* in Julio. *J.B.*

39. Πέρα τ ἐλπίδος] Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. *M. du S.*

Πέρα τ ἐλπίδος] Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim *Solano* adsentior jubenti παρὰ legi. Nam etsi infra c. 24. med. recte legatur: πέρα τῆ μετρίας ἔχοντος, ac perinde sit, vertasne ibi: *praeter modum*, an: *ultra modum*, & hic quoque πέρα τ ἐλπίδος verti queat: *praeter* spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τ ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρ' ἐλπίδα legeris, significabit, eos nihil ejus adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse, & hoc voluit. *J.F.R.*

39. Θερμοτέρη] Mihi placebat θερμή, venetur. *J.M.G.*

42. Ἔχέτω] Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν, ubi primum desideratur dativus nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime ἐπιτυγχάνοιεν. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιεν. nec dubito, quin ita Lucianus dederit. *J.M.G.*

Ἔχέτω τινὰ συγγνώμην] Etsi paullo difficilior videtur vulgata, quam si cum Cl. *Gesn.* legeris: αὐτῆς, tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet: *Habeto*, sive *des tamen aliquam iis veniam, si ἐπιτύχοιεν si contigerit*, nempe *id, quod cupiunt.* Adeoque neque cum *Soulio* opus erit ἐπιτύχοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae; mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod ejusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior, vid. supra *Piscat.* c. 26. Εἶχε γὰρ ἄν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἔδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere: *haec res illis veniam tribuat* &c. *J.F.R.*

43. Ἐπιτυγχάνοιτο] *Vossius* ἐπιτυγχάνοιεν. quod probo. *M. du S.*

γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μὲν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε εἰκότως ἂν ἀπ' αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, [a] πρὸς [b] τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο καὶ ψυχῆς ἁμαρτάνουσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τῶν λωτῶν ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ κἂν αὐτὸν παρασιτεύσασθαί ποτε [c] δεδόσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον.

Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, καὶ ξυνεῖναι εὐπαλπίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο τῶν ἐλευθερίων καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον,

rationem putet, ut contingat, futurum videri. Ac ſocii quidem Ulyſſis, dulci illo Loto guſtato, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praeſentia ſuave videretur, honeſta & pulchra neglexerunt, & non omnino abſurda eſſet illorum oblivio honeſti, animo in ſuavitate illa occupato. Verum eſſe aliquem, qui famis ipſe ſodalis adſtet alii Loto ſe ingurgitanti, neque impertienti quidquam, hac ſola ſpe ductus, fore ut ſibi etiam aliquando deguſtandus detur; atque interim bona & recta obliviſcatur: illud mehercules riſu dignum, & Homericis plagis vere indigens.

9. Quae igitur ad convictus iſtos agunt, & propter quae divitibus ſe praebent, ut ipſis pro arbitrio abutantur, haec ſunt, aut his fere proxima: niſi forte illorum etiam mentionem injeciſſe aliquis velit, qui gloria ſola efferuntur verſandi cum generoſis viris & praetextatis. Sunt enim qui hoc etiam illuſtre quiddam & vulgo ſuperius putant, cum equidem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec cum magno

a Πρὸς] Περὶ margo *A1W.* b Τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο] Τῷ ἡδεῖ ἐκείνῳ W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. *J. P. H. S.* c Δεδόσθαι] Sic *P. H. S. F.* Item P. M. & V. δίδοσθαι vero Fl. & *J.* ἐνδιδόσθαι margo *A1W.* omiſſo ποτέ.

52. Τὸν λωτὸν] Βοτάνη τινὰς, ἣν ἐνίοις καλοῦσι * μυρόλωτον. *V.*

* Μυρόλωτον] Μυρέλωτον V. Hoc Schol. in M. non exſtat. Utra praeſtet ſcriptura neſcio, ait *M. du S.* Sed ego neſcio cur dubitet ille, nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor ſit nomine notiſſima, licet de generibus ejus controverſia ſit (vid. *Matthiol.* ad *Dioſcorid.* p. 157. & *Salmaſ.* de *homon. hyl.* iatr. p. 6.) καὶις vero apud rei herbariae ſcriptores non inveniatur; mihi dubium non eſt μυρόλωτον verum eſſe, etſi compoſitum hoc non invenio inter *lotos*, eſt tamen τὸ μύρον alibi uſurpatum, ut *myrobalanus*. *J. F. R.*

59. Τῷ κἀν] Legendum τῷ κἂν αὐτῷ παρασιτήσασθαί ποτε δίδοσθαι, ſi aliquid dixiſſe velimus Lucianum. *J. M. G.*

Ibid. Δίδοσθαι] Probo quod in Fl. & *J.* eſt δίδοσθαι; quamvis etiam Mſſ. P. M. & V. praeferant vulgatam δίδοσθαι. *M. du S.*

62. Πληγῶν . . . Ὁμηρ.] Apud Paroemiographos fruſtra quaeras. Vide an ad librum alludat, cui teſte Suida, Ptolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7. Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. *M. du S.*

Πληγῶν] An de plagis interpretatur Lucianus quod Od. I, 98. de ſociis, qui Lotum guſtaverant, narrat Ulyſſes, τοὺς μὲν ἐγὼν, ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκῃ κ. τ. λ. *J. M. G.*

64. Αὐτοὺς] Dedi αὐτοὺς; invitis Edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. *J. F. R.*

Ibid. Φέροντες ἐπιτρέπουσι] Vide quae de hac locutione deinde notamus c. 24. hujus *Dial.* ad verba φέρων ἀπημπόλησας. *J. F. R.*

70. Καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς] *Ac ſupra vulgi felicitatem.* *J. Br.*

71. Τοὐμὸν ἴδιον] *Quod ad me privatim attinet.* *J. Br.*

72. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Vid. ſupra B. πρ. c. 9. *A. V.*

Ba-

gno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa consuetudine ad me redeat.

10. Hoc igitur cum *rationis suae* argumentum & quasi fundamentum habeant, age jam inter nos videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur & votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad januam excubiis. Mane surgendum, exspectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens non numquam molestusque videaris, sub imperio quasi janitoris Syrum, male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam majorem quam pro facultati-

εἰδὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, ἢ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύειν τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν.

75 Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες πάσχουσιν· ὅπῃ πᾶσι [d] δὲ, ἢ τις αὐτοῖς ἡ 80 καλαστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. εὖ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ μὲν πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δέησει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον. εἶτά σοι πέπραχται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολ- 85 λῆς μὲν τῆς ἀγδρομῆς, συνεχοῦς [e] δὲ τῆς [f] θυραυλίας, ἑωθέν τε ἐξανιστάμενον, πρειμένειν ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς [g] συρίζοντι, καὶ [h] ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν [i] τε- 90 λοῦντα τῆς μονῆς τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου

[d] Δὲ] Δὲ *J. H. S.* Fl. Δὲ P. W. [e] Δὲ] Καὶ male *S.* sola. [f] Θυραυλ.] Vid. Schol. ap. *Basil.* [g] Συρίζοντι] Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *M. du S.* [h] Ὀνομακλήτορι] Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in Edd. male. [i] Τελοῦντα] Τελοῦντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. *J. H. P.*

Βασιλεῖ τῷ μεγ.] At hic Imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem Regem Persarum. *M. du S.*

79. Ἡ καταστροφὴ τῶν δραμάτων] *Erasmus* in proverbio: *Catastrophe fabulae.* *J. Br.*

85. Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸ θύρων ἀγωνιᾶν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. *J. B.*

87. Ἀποκλειόμενον] Vid. supra *Nigrin.* c. 12. *M. du S.* Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, jam est §. 22. ubi vid. not. *Hemsterh. J. F. R.*

89. Θυρωρῷ — συρίζ.] Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe Janitoris barbariem notet, uti & mox Nomenclatoris. Ut nempe Reges Magnatesque hodierni nostri *Helvetios* suis januis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Σκυθίζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. *Celf.* VII. sub finem & alibi usurpatur. Certe *barbaris usos esse janitoribus* ex *Eὐχ.* c. 22. constat. *M. du S.*

Ibid. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re *Casaubon.* ad *Sueton.* ubi de servis Syris. *Savar.* ad Sid. dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ὀνομακλήτ. A.] Praeter *Casaub.* ad *Sueton.* Aug. c. 19. vid. *Plut.* in *Cat.* 526. 1. Ubi ὀνομαδολόγοι audiunt, & *Hor.* Ep. I. 6.

Si fortunatum species & gratia praestat,
Mercemur servum, qui dictet nomina, laevum,
Qui fodiat latus, &c.

Sed *Afros* huic ministerio potissimum, ut *Syros* illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. *M. du S.*

Ibid. Κλήτορι Λιβυκῷ] *Afro nomenclatori. Brod.* Misc. IX. c. 13. Unde patet eum quoque ὀνομα & κλήτορα discretim legisse; frustra. *J. F. R.*

μένη ἀξίωμα, καὶ χρήματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐπαινῇς ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσχρείης βλεπόμενος· καὶ φιλοτίμους ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προσθυμένων, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ, οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν.

Ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας εἰρήσεί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, αἰθρία δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τις ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν, αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' ὑπ' ὀφθαλμοῦ ἅτης πεφυκὼς τὸ πρῶτος Φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτῷ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν αὔπνους νύκτας ἰαύσῃς, ἡμᾶς δ' αἱματόεντα ἀφαγάγῃς, οὐ μὰ Δία, τὸ Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τὸ Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τὸ ἐλπιζόμενον πέντε ὀβολῶν, τύχῃς δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συνεστάτου, ἐξέτασις τοιαύτη, εἰ οἶδα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλησίον ἡ ἀφροδίτη ὅλη ἀνδὸς, ἐπαυρομένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σὺ δὲ ἀνδρὸς, ἐπαυρομένου, καὶ εὐδαιμονιζομένου

bus suscipere oportet, ad dignitatem nempe ejus quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas si forte te videat; tum studiose illum assectari, vel praecedere potius impulsum a servis, & quamdam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps diebus neque adspicit te.

11. Si vero aliquando felicissimus sis, & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quiddam: tum sane sudor multus, & crebra vertigo, & tremor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: & saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit? respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni, insciitiam, tu vero primam tibi humanitatem periculosissimam expertus, discedis tuam ipse damnans mericulosam diffidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine somno*, *sanguinei* dies transierunt, non Helenae sane causa, aut Pergamorum Priami, sed quinque quos speras obolorum, & jam Tragicus tibi deus aliquis obvenerit, qui te commendet; examen inde instituitur, an literas noveris? Ac diviti quidem illa non insuavis exercitatio, qui laudetur per hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi vero certamen

a Προσκαλέσας εἰρήσεί τι] Sic Edd. &c. προσκαλέσεταί τι W. b Δὴ τότε] Deest in S. c Ἴλιγγος] Indyx W.

5. Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὸν * καρδίαν στόμα φύσαν, ἐπαλείφῃ σιτίον, ἢ καλῶσιν ἴλιγγα.

12. Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ καταγνούς. V.

* Καρδίαν] Intelligo orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cujus dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foes. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγικὰ μετὰ στόμα. Oris ventriculi dolor cum tormentis, apud eumdem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aeque falsam atque illam Scholiastae hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medicos consumere. J. F. R.

94. Χρήματα] Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. M. du S.

Ibid. Οὓς ἂν ἐπαινῇς] Castigo ἐπαινῶ. J. Br. l. modo adducto. Sed ἐπαινῶ ego in omnibus jam inveni. J. F. R.

2. Εἴρηταί] Nimirum lego ἔρηταί. εἴρηται nondum observavi activo positum; melius ad ἔρηται convenit accusativus; postulatur hic conjunctivus modus &c. Caeterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44. *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos jam frigora mordent, & quae rimosa bene deponuntur in aure.* J. M. G.

4. Τότε δὴ τότε] Conf. supra *de Sacrif.* §. 14 pr. τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ &c. Et videbis posteriora δὴ τότε hic in *Merc. cond.* male omissa in Ed. Basil. J. F. R.

13. Καλα-

men de ipſa anima, & vita univerſa videtur eſſe propoſitum. Nec immerito enim ſubit, nec ab alio receptum te iri, rejectus a priore aliquo, & reprobatus ſi fueris. Neceſſe igitur eſt in ſexcentas tum partes animum diſtrahi, qui invideas his, qui tecum ſimul examinantur, (ponе enim alios eſſe eadem quae tu appetentes) te ipſum vero temnitер nimis dixiſſe omnia arbitreris: porro metuas & ſperes, & ipſius in vultu oculos defigas, ita ut ſi ipſe reſpuere quid eorum quae dicis videatur, periſſe te putes, ſi vero cum ſubriſu audiat, gaudeas & bona cum ſpe adſtes.

12. Eſt autem vero ſimile, multos eſſe qui obtrectent tibi, & alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex inſidiis occulte jaculetur. Jam cogita virum prolixa cum barba & canis capillis explorari, ſi quid norit utile; & aliis quidem videri noſſe, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo ſcrupuloſe inquiritur vita tua omnis ſuperior: & ſi quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de cauſſa tibi offenſus, interrogatus de te aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, ilicet, is punatur ex Jovis ipſius tabulis datus teſtis: ſin ad unum omnes ordine te laudent, ſuſpecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur mul-

σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τ ψυχῆς ἀγών, καὶ ὑπὲρ ἅπαντ@ τ βίου τότε πρωτεία δοκεῖ ὑπεις-
ἐρχε) γὰ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλε ἂν κα-
2 τηδαχθῆναι, πρὸς τ πρότερα ἀποδηθέντα, ἡ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον ἀνάγκη τοίνυν ἐς μερίδα ἀλγιρεθῆναι τότε, τοῖς μ ἀντεξεταζο-
μένοις φθονῆντα (τάδει γὰ ἡ ἄλλως εἶναι τ αὐτῷ ἀντιποιμένες) αὐτὸν δὲ πάντα ὀρ-
3 θῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, φοβερώτερον δὲ ἡ ἐλπίζοντα, ἡ πρὸς τὸ ἐκείνε πρόσωπον ἀτε-
νίζοντα. ἡ εἰ μ ἐπφαλίζοι τι τ λεγομέ-
νων, ἀποδυσθυμῶν· εἰ δὲ μειδιῶν ὁ ἀκούων, γεγηθότα ἡ εὐελπιν καθὼς ἀμᾶς.

Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονῆντας, καὶ ἄλλως ἀντὶ σῦ τιθεμένους ἐν
ἕκας@ ὥσπ ἐκ λόχε τοξεύειν, λέληθεν. ἔστ' ἐνίοτε ἄνδρα ὁ βαθεῖ πώγωνι ἡ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον,
ἡ τοῖς μ δοκῆντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μὴ μέσος ὢ τοσύτῳ χρόν@, καὶ πολυπραγμονῆται σε ἅπας ὁ παρελήλυθὼς βί@· κἄν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνε, ἢ γείτων ἐκ τ@ εὐτελῶς αἰτίας προσκεκρυκὼς, ἀνακρινόμε-
νο@ εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινῶσιν, ὑποπτοι, ἡ ἀμφίβολοι, καὶ δεδοκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐ-

ὁ Ἀκούων] Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius.

13. Καλαδικάσας] Καλαγωγήσας. *J.B.*

14. Πολλὰς μ ἀίσσων &c.] *Hom.* Il. I. 325. *M. du S.*

15. Ἥμενος δ' αἰπεινόντα] *Hom.* Il. I.
Ὡς ἐγὼ, πολλὰς μ ἀίσσων νίκτας ἰδυίης
Ἥμενος, δ' αἰπεινόντα. *J.Br.*

17. Ἀλλὰ τ ἰλαρώτερον πόσε δοκεῖ] Ex hoc loco licet conjicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos æſtimatos fuiſſe centum quadrantibus Romanis, & idem potuiſſe. Nam omnia officia ſalutationum & deductionum, quae regibus ſuis praebebantur a clientibus & paraſitis, mercedem habebant diurnam ſportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem paſſim diſcimus, quam ſummam Graecis ſuis videtur Lucianus per πέντε ὀβολοὺς exprimere voluiſſe. *J.P. & G.*

Ibid. Πόσε δοκεῖ] Conf. infra c. 24. *M. du S.*

18. Τραγικοῦ τ@ Διός] Affine eſt adagium huic. *Deus e machina.* *J.Br.*

Τραγικοῦ τ. Διός] Unde & Διὸς ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. *M. du S.*

26. Ἀνάγκη τοίνυν &c.] Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, quum modo rebellibus tuis invideas, (fac enim & alios eorundem rerum eſſe competitores) modo exiſtimes, te non omnia nisi pur erat, dixiſſe, modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. *L. Bos.*

33. Ἀκούων] Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. *M. du S.*

38. Ἐν βαθεῖ πώγωνι] Vid. nos ſupra ad *Piſc.* c. 41. Adde eandem ſignificationem ex *Simonid.* carm. I. qui πέριξ βαθέων ſimiliter dixit: Noſtrum infra, c. 19. & ſaepe alibi. *J.F.R.*

46. Ἐκ τ Διὸς δέλτων] *Eraſmus* in paroemia: *ex Jovis tabulis teſtis.* *J.Br.*

Ἐκ τ Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *J.B.*

εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναγωνισθῆναι. [a] μόνος γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν, καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα [b] τῆς εὐχῆς μειζόνως· αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ ὅτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐπέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἴλεως, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά.

ta te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a majori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique.

Καράτηρας ἦν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἵλης, ἢ τὴν Σάρδιων ἀκρόπολιν καθῄρηκας, καὶ ἔξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, καὶ τοῦτον ὃν καιρῷ τις χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοις, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὸ

13. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olympiis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardium arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & requietem jam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in vo-

a Μόνος] Μόλις margo *Aldi*. b Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Ἐκ τύχης μειζόνως *J. P. S. H.* &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχῶς μειζόνως *G. P.* εὐτ χῆς *M.* τυχῶς μ— *L.* εὐτύχως μειζόνως adscriptum erat ad marg. *Aldi*. c Οὔτε] Sic *W.* & *V.* ὅ δὲ discretim *J. H. Fl.* ὅδε conjunctim *P. S.* & *F.*

63. Ὀρίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπιθάνων ἀγαθῶν, ὅταν τις προσδοκᾷ, λιγοράφη, τὸ ὀρίθων * γάλα. *V.* (ὀρίθων δὲ γάλα τὸ λάπαθον τῷ ὄσῳ. C.)

* Γάλα] Eustathius ad vers. 532. Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ εὐτύχησε πόλις, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρίθων ὄφιν αὐτήν. *Ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam. *J. C.*

50. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ὡς τυχῆς μειζόνως] Leg. ex Mss. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχῶς μειζόνως. *Age omnia tibi succedunt. Mirum in modum felices es.* *J. G. G.*

51. Τῆς εὐχῆς μειζόνως] Impressi omnes ὡς τυχῆς μειζόνως. At in diversa abeunt Codd. Mss. *L.* τυχεῖς μειζόνως. *G. P. M.* & *V.* εὐτυχῶς μειζόνως, nisi quod in *M.* in voce εὐτυχῶς extremum illud ῶς erat ῆς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mss. supra jam dicta repetens corruptelam satis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non prorsus infeliciter, ita minus, ut puto, vere. Nostram emendationem per se jam satis liquidam confirmabunt sequentia Luciani loca inspecta; hoc ipso libello c. 6. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἴσως τοῦτό γε. & c. 13. τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in *Hipp.* ipso fere initio, μείζων γὰρ εὐχῆς τύχη. Confer etiam *Alex.* c. 9. & 26. *M. du S.*

59. Καὶ ἵστησι τὰ Ὀλύμπια] Sic in *Tim.* *J. B.*

62. Ἀμαλθείας κέρας] *Erasm.* in adag. *Copiae cornu.* *J. Br.*

Ibid. Ἀμέλξεις ὀρίθων γάλα] Paroem. ἐπὶ τῶν ἀπιθάνων ἀγαθῶν. *J. B.*

63. Ὀρίθων γάλα] Idem in proverbio, *Lac gallinaceum.* *J. Br.*

Ὀρίθων γάλα] Proverbium est, de quo vid. *Aristoph. Schol.* p. 465. E. (i. e. ad *Vesp.* vers. 506.) *Strab.* XIV,

votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac ſola ea agere, quorum cauſſa adſumtus initio fuiſti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum ſic malum foret, ſubmiſſa cervice jugum ferre leve & commodum, & quod maximum eſt, inauratum. Sed multum abeſt, immo omnia. Sexcenta enim ſunt intolerabilia libero homini, quae in ipſo jam convictu fiunt. Conſidera autem ipſe dum deinceps audies, utrum ferre ea poſſit, ſi cui vel ad breviſſimum tempus conſuetudo cum eruditione fuerit.

14. Incipiam autem a prima coena; ſi ita videtur, quam te coenaturum probabile eſt, aditialem quaſi futurae conſuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus ſervulus, quem placare prius oportet, in manum demiſſis, ne ruſticus eſſe videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per ſimulationem recuſans initio, &, apage, inquiens, a te nego? &, me Hercules non fiet, ſubjiciens,

τὸ δ' εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα δ' ἐχθὲς παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν οὕτως, ὦ Τιμόκλεις, ἢ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τ' ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα, ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ ἁπάντος δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. ὄσκεψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ καὶ ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς.

Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι τῶν ἀγγέλων τις ἥκειν ὀπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, προβάσασθαι εἰς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι [d] δοῦναι, τυλάχιστον πέντε δραχμάς· ὁ δὲ [e] ἀπωσάμενος, καὶ ἄπαγε, φησὶ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γέ-

d Δοῦναι] Sic M. & emend. *Vorſt.* δοῦς Edd. omnes. e Ἀπωσάμενος] Ἀπωσάμενος male B2. Recte ἀπωσάμ. reliquae & M.

90. Ὁ δὲ ἀπωσάμενος] Προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. *V.*

XIV. De *Samo* p. m. 439. C. De *cornu Copiae*, *Apollod.* L. 2. p. 59. B. qui & hoc ex Phereeyde habet: Δύναμιν ἴσχει τοιαύτην, ὅτι βροτὸν ἢ ποτὸν, ὅτου σύζητέ τις, παρέχειν ἄφθονον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cujus notiſſima fabula eſt. Alii ad capram, quae Jovem lactavit, *Amaltheam* nomine; quae poſterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a victoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. ejus, p. 322. Et *Ovid. Faſt.* V. 115. Ne autem forte exiſtimes, ſolis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, ſi lubet, *Diod. Sic.* IV. p. 241. & *Apollod.* l. c. *M. du S.*

65. Φύλλοις στέφειν] Metaphora ab athletis, qui oleaſtro, lauro, vel apio coronabantur. *J. Br.*

71. Τὸ δ' ἐχθῆς] Eodem alludere iterum videtur Παρασ. c. 11. ubi ex Ulyſſis fabula petitum videri vult. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτείναντα τὼ πόδε] *Eraſmus* in adagio: *porrectis dormire pedibus.* *J. Br.*

Ἀποτείναντα τὼ πόδε] Quod pag. 237. dixit ἐκτιτράζοντα. ſic in Paraſ. ὕπτιος ἀφυπνοῖ, tangit *Caſaub.* ad lib. 2. *Suet.* *J. B.*

84. Προτέλεια] Metaphorice ſumit προτέλειαν ut patet apud *Heſych.* Alii dixerunt προϊλέτειαν ut patet apud *Achill. Tat.* lib. 2. Scholiaſt. *Æſchyli* ad Agamn. *J. B.*

89. Δοῦναι] Emendatio *Vorſtii*, quam firmat M. Codicis auctoritas. *M. du S.*

90. Ἀπωσάμενος] De iis uſurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. *Vorſtius* tamen emendabat ἀπωσάμενος, quod minime probo; verum id ab eo factum eſſe video, qui veram ſcripturam non viderat; in B2. enim, qua utebatur, ſcriptum eſt depravatiſſime ἀκουσάμενος. Sed proba eſt vulgata, & in M. etiam reperitur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἄπαγε] *Apage.* Servi oratio eſt, pecuniam accipere nolentis. *J. Br.*

91. Παρὰ σοῦ] *Abs te ego quicquam ſumam?* *J. Br.*

γένοιτο [a] ἐπειπεῖν, τέλος ἐπείθη· ἀπειστί σοι ταλαντὸν ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν [b] ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λεσάμενος ἥκεις, δεδιὼς [c] μὴ πρὸ τοῦ ἄλλους ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥστε καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, φορτικόν. αὐτὸ δὴ τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καί σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντό τε καὶ παρεκάλεσάν τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που τοὺς ἀρχαίους τοῦ παλαιοῦ Φίλωνος.

Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθών, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἑφ' ἑκάστῳ τοῦ πραττομένου μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα· καὶ ἅτε [d] οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τὰ παρόντα ἔχεις ὅ, τι πράξῃς θεληθῆσον· ἐπ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν θεσπεσιῳπῶν, ὅπως εἰς τοὺς παῖδας, ἢ εἰς τὴν γυναῖκα, [e] εἰ πολλάκις [f] ἐκ τοῦ προσώπου ἀποβλέψεις. οἱ μὲν γὰρ τὸν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, εἰς τὴν ἀπειρίαν τὴν θρεμμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι μὴ πάλαι ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, ἐ τὸ καινὸν εἶναί σοι [h] καὶ τὸ χειρόμακτρον

denique perſuaderi ſibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veſte depromta, & quam ornatiſſime compoſitus lotusque venis, metuens ne ante alios adſis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut ſuperbum, venire ultimum. Ipſo igitur medio obſervato tempore, ingreſſus es, & cum honoris te ſignificatione exceperunt, teque prehenſum aliquis accumbere juſſit paullum ſupra divitem, poſt duos circiter amicorum veterum.

15. Tu vero tamquam Jovis domum ingreſſus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum quae fiunt ſuſpenſus aeſtuas: peregrina enim tibi & incognita omnia, porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum quisque, quid agas obſervant. Nec ipſe dives non hoc curat, ſed praecepit etiam ſervorum quibusdam, ut attendant, quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum ſaepe circumlatis oculis eos adſpicias. Ac convivarum quidem ſervi attonitum te videntes, inſcitiam eorum, quae facis, rident, ſignumque etiam ex illo capiunt, te numquam apud alium prius coenaſſe, quod novum tibi inſolensque

a Ἐπειπεῖν] Sic Edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ἐπιεῖν M. b Ὡς] Ex M. In Edd. aberat. c Μὴ] Εἰ μὴ P. d Οἰκετεία] Οἰκετία W. e Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλὰς Th. Mart. Sed vulgatum ſervat M. & Edd. omnes. f Ἐκ τοῦ προσώπου] Deeſt in P. g Τὸ καινὸν] Καὶ τὸ καινὸν Edd. J. P. S. &c. Recte autem abeſt καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum ſit. h Καὶ τὸ χειρ.] Sic J. in reliqq. deeſt καὶ ante τὸ χειρομ.

92. Ὑπεῖπεν] Sic M. In reliquis ἐπιεῖν. M. du S.
Ibid. Τέλος ἐπείθη] Tandem flectitur. J. Br.
Ibid. Καὶ ἄπειστί σοι] Ac diſcedit, te late diducto ore ridens. J. Br.
93. Ἐγχανὼν] Vid. ſupr. Dial. mort. V. med. M. du S.
94. Ὡς] Sic M. ut Somn. c. 12. & ſaepius apud noſtrum aliosque probos ſcriptores. Aberat in reliquis. M. du S.
Ibid. Κεκοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. J. B.
1. Ὑπὸ τ. π.] Omnino legendum ὑπὸ τῷ πλουσίῳ, quomodo uſurpat Somnium. c. 9. vel ὑπὸ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34. ὑπὸ τὸν πώγωνα. Nam ſupra divitem ipſum accubuiſſe ut credam, adduci haud facile poſſum, ut qui ſciam contra morem veterum hoc eſſe. Vid. Symp. c. 9. & Theophr. Char. περὶ μικροφιλοτ. p. 57. C. Infra notat, ſupra reliquos convivas accubuiſſe. M. du S.
3. Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. J. B.
Ibid. Διὸς τὸν οἶκον] Vid. Hom. Od. Δ. 75. M. du S.
4. Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. J. B.
11. Εἰ πολλάκις σοι ἐκ τοῦ προσώπου ἀποβλέψεις] Ἢ εἰς πολλὰς. Th. M.
Ibid. Ἐκ τοῦ προσώπου] Limis oculis. J. Br.
Ἐκ τοῦ προσώπου] Attenta conſideratione, circumſpicientia, Gellius. περίοψις Heſych. A. V.
Ibid. Προσώπου] Ἐκ φροντίδος, ἐπισκήψεως. J. B.
13. Ἐκπεπληγμένον] Iterum infra c. 42. M. du S. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notiſſimum quaerendum, cum idem ante pedes ſit pr. c. 16. proxime ſequentis. J. F. R.

16. Καὶ

que sit mantile adpositum. Ut igitur facile est ad conjiciendum, sudare te praeaestu necesse est, nec audere cum sitis, poscere poculum, ne vinosus videare; neque fructibus adpositis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vicinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coenae ordinem.

16. Caeterum varius es, & tumultu animi plenus, perturbatus ad singula quae fiunt: & nunc quidem beatum praedicas divitem auri caussa & eboris, & tantarum deliciarum: jam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc comparatus divitem*, vivere tamen te arbitreris: non numquam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam invidendam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omnibus illis usurus, & aequo jure particeps illorum futurus sis. Putabis nimirum semper te acturum Dionysia. Ac forte etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter adridentes, venustiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt, uti semper Homericum illud dicas: *Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos* Multa pati & facere tantae felicitatis gra-

[1] τιθύμαλλον· ὥστε ἂν εἰκὸς, εἶναι τὰ ἀναγκαῖα ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε ἄφωνα [k] πιεῖν αὐτῶν τολμᾷν, μὴ δόξῃς ἀνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων τοῖς ἐλευθέροις ποικίλων πρὸς τὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐτέγκῃς. ὑποβλέπειν δὲ εἰς τὸν πλησίον δέησει, καλὸν [l] ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τὴν ἀπραγμοσύνην καὶ ἀκολουθίαν.

Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως ἡ ψυχὴ, πρὸς ἕκαστα τὰ πραττόμενα ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον ἐπὶ χρυσῷ, καὶ τῇ ἐλέφαντι, καὶ τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὤν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ καλόν [m] εἰσέρχεταί σοι ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἄπαυστοις ἑταίραις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῆς ἐξ ἰσομοιρίας. οἴει γὰρ εἶναι Διονύσια ἑορτάσειν, καὶ πολλὰ καὶ μειράκια ὡραῖα ἀγχιστρεφῆ, καὶ ἡρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν ἀγωγήν· ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο [n] φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Πολλὰ παθεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τοιαύτης εὐ-

[1] Τιθύμαλλον] Τιθύμαλλος *J.* & Fl. m. Deesse autem in *H.* notaverat *M. du S.* falso; nam legitur probe τιθύμαλλον in ea & omnibus reliqq. excepta *J.* quae — ος habet cum Fl. [k] Πιεῖν] Ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. [l] Ζηλοῦν] Δηλοῦν W. male. [m] Εἰσέρχεται] Ὑπισέρχεται margo *Aldi*. [n] Φθέγγεσθαι] Ἐπιφθέγγεσθαι M.

16. Καὶ τὸ χειροπ. τ.] Καὶ ex *J.* est. W. Fl. & *J.* habent τιθύμαλλον pro τιθύμαλλον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta Ed. *Flor.* ante τὸ καινὸν legebatur (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειροποίητον τιθύμαλλον. Sed *Junt.* bis habebat καὶ nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. *M. du S.*

Ibid. Χειροποίητον] Hanc vocem ex *Hesych.* interpretatur Clar. *Casaub.* c. ult. lin. 9. Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. *J. B.*

30. Τὸ μηδὲν ὤν] Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in *Dem.* c. 20. τύχοντα δὲ γυναικὸς τὸ μηδὲν ὄφελος. Et in *Anach.* c. 25. Vid. & Plat. 334. E. *M. du S.*

Τὸ μηδὲν ὤν] De phrasi opposita εἶναί τι agentes supra ad *Revivisc.* c. 6. etiam de hac nonnihil diximus. *J. E. R.*

Ibid. Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. *J. B.*

32. Τὸν βίον] Τῆς βιωτῆς. πρατόσεως. Hanc vocem interpretati *Casaubon.* ad *Athen.* *Herald.* ad *Mars.* *J. B.*

34. Διονύσια] *Bacchanalia*; convivia hujusmodi. *J. Br.*

35. Μειράκια ὡραῖα] Plures Romani quam Atheniensis alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum erat. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 248. qui Tatianum adducit querentem Romanos παιδῶν ἀγέλας ἄνευ ἴππων φορβάδας συναγείρειν. Et Clementis similem querelam; οἰνοχόοι τε ὁμιλοῦσιν αὐτοῖς ἐκ μειρακίων ὡραίων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμελγόμεθα τὸ κάλλος. *M. du S.*

39. Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. *J. Br.*

Οὐ νέμεσις] *Hom.* Il. Γ. 156. *M. du S.*

42. Τοι-

εὐδαιμονίας. φιλοσοφίαι τὸ ὅλον τοῦτο. ἢν σκύφον εὐμεγέθη [a] τινὰ αἰτήσας, πρόπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ τοῦτο προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν τι σε χὴ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει; ἠγνόησας ὑπ' [b] ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὤφλες.

Ἐπίφθονος δ' ἦν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης τοῖς παλαιοῖς τῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ὅλον τῇ κλισίᾳ ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἦκων, πρεσβύτης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἀπολυτρούτων. εὐθὺς ἦν καὶ τοιοῦτός τις [c] περὶ σοῦ λόγος· οὐ αὐτοῖς. τοῦτο [d] ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δυσὶ [e] ἐλείπετο, καὶ τὸ ἄρτι [f] εἰσεληλυθόταν εἰς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἕλλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ὄφελος ἐφ' ὅτῳ προῆμεν ἡμεῖς; εἰ ῥημάτια δύσφημα λέγοιμεν, οἰόμεθά τι πλεονεκτεῖν ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, εἰ γὰρ εἶδες ὅσα μὴ ἔπινεν, ὅπως δὲ τὰ ἀθλιώτερα συλλαβὼν [g] κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως· εἰ δ' ὅτας λιπαρῆ πολὺ ἄρτον ἐμφορη-

tia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poſcens propinat tibi Magiſtro, vel quocumque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi reſpondendum ſit ignoras prae imperitia, & ruſticitatis opinionem praebes.

17. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium ſubiiſti, & jam prius in ipſo accubitu offendiſti quosdam illorum, quod novus hoſpes praelatus es viris qui multorum jam annorum ſervitutem exhauſere. Statim igitur tales inter ipſos habentur de te ſermones. Hoc ſcilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam poſt eos, qui modo ingreſſi domum ſunt, habeamur: &, ſolis hiſce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero eſt, quo ante nos cenſentur? num ſermunculis quibusdam miſeris proferendis, maximam ſe putant utilitatem adferre? Alius vero, non enim vidiſti, inquit, *quantum biberit*? & quomodo adpoſita ſibi corripiens voraverit? bonarum rerum imperitus homo, & eſuritionum plenus, ne per quietem umquam

a Τινὰ] Sic M. recte. Edd. omnes τὴν. b Ἀπειρίας] Ἀπορίας male, Fl. Reliquae vulgatam ſervant, cum P. c Περὶ σοῦ λ. ἐ. α.] Ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. d Ἡμῖν] Ἡμῶν M. e Ἐλείπετο] Ἐλίπετο M. f Εἰσεληλυθότων] Conſtans ſcriptura. g Κατέφαγεν] Κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam ſervat P. Cod. & reliqq. Edd.

41. Φιλοσοφίαι] Φιλοτησίᾳ ἐστὶν, ὑπόταν τις ἐν ἀρτῳ, καὶ ὀψαρίοις αὐτῷ φίλοις πίων, τὸ λοιπὸν ὠθῇ φίλῳ καὶ τὸν φιάλην χαριτάβρως. V.

42. Τινὰ αἰτήσας] Sic M. optime, non ut in aliis eſt, τινι. De ipſo patre familias enim dici ſequentia arguunt, cum invidia & offenſio ceterorum ſequatur exhibitum ei hoc facto honorem. *M. du S.*

51. Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc *Petron.* locum, *veterem convivam*. *J. B.*

Πολυετῆ δουλείαν ἀπολυτρούτων] Confirmat hanc phraſin *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. I. c. 49. p. 107. Ed. 2. quia *H. Stephanus* Caſtig. in Cic. p. 35. exiſtimarat ἐκατονταετῆ πόνους Graece non dici. Nam *Theophil.* ad Autol. L. 2. p. 102. Ed. Pariſ. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΟΝΟΝ, ἐδάην, λύπην. *Eurip.* in Cyclope vſ. 10. — μοίζω' ἑκατονταῶν πόνων. Idem Med. 79. Alceſt. 354. Androm. 1217. Haec ex Daviſii notis excerpere non piguit. Sed ἑκατονταῶν λόγους, *verba fundere*, non ἑκατονταῶν (licet vulgo ἑκατονταῶν oppoſitum ſit τῷ ἑκατονταῶν) noſter infra de *mort. peregr.* c. 5. quod ſimiliter tuetur *Jenſ.* in Lectt. Luc. p. 367—8; quodque ibi, ſi eousque curam noſtram continuare dabitur, inſeremus. *J. F. R.*

56. Ἀνίωνται] *Patet*. *J. Br.*

61. Καὶ λιμοῦ πλέως] *Graculus eſuriens*. *AE. M.* Idem Scholion habet *F. Gujet*. *J. F. R.*

Ibid. Λιμοῦ πλέως] An aliquis fame *plenus* eſt? immo *vacuus*. Sed τὸ *plenum* ſignificare magnitudinem, quilibet videt: ſic Latini, *omnia vaſticatis plena*. *J. F. R.*

62. Λευκοῦ πόλα ἄρτου] *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lucianus. Apud *Athenaeum* L. IV. deſcribitur convivium Attieum, in quo commemorantur panes λεπτότατοι χιόνος. Graeci panes elegantiores λεπτοὺς appellant, ſordidiores φαιούς. *G. C.*

Λεπτοῦ . .] Lepidum eſt, quod de Hiſpano homine com-

quam candido pane ſatiatus aut Numidica gallina, vel Phaſiana, quarum vix oſſa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, inquit, ne totis quidem quinque interjectis diebus videbitis hominem hic inter nos ſimiliter querentem. Nunc enim ut novi calcei in honore quodam & cura eſt: cum vero calcatus fuerit aliquoties, & luto oppletus, ſub lecto jacebit miſere, cimicibus non minus quam nos refertus. Ac hi quidem talia de te multa verſant, & forte jam ad calumnias ſe parant quidam eorum.

18. Convivium igitur illud totum tuum eſt, ac de te ſermones plerique. Tu vero, inſuetus videlicet, plus juſto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgente ventre male habes: & tamen neque ante reliquos ſurgere decorum tibi eſt, neque manere tutum. Producta ergo compotatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculum ſuccedit ſpectaculo: (omnia

θεὶς, ὅτε γε Νομαδικῆ, ἢ Φασιανῇ ὄρνιθος, ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πεύσεσθε ὅλων ἡμερῶν οὐδὲ αὐτὸν, ἐνταῦθά που ὄντα ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποιούμενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ θεραπείᾳ ἐστίν· ἐπειδὰν δὲ παλαιωθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τῷ κλίνῃ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρύηκε· κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως· ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα σὲ περὶ σοῦ πολλὰ τρέφουσι, καί που ἤδη καὶ πρὸς ἀλλοκόλας τινὰς αὐτῶν διασκάζουσι.

Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλείστοι τοὺς λόγους· σὺ δ' ὑπ' ἀνθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπίων οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τὴν γαστρὸς ἐπεγείσης, πονηρῶς ἔχεις· καὶ ὅτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, ὅτε μένειν ἀσφαλές. ἀπολειπομένῳ τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παρεισύντων (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὐ-

h Καὶ τῷ πηλοῦ] Καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ Edd. omnes. Sola margo *A1W.* omittit ὑπὸ. *i* Ἀναπληθῇ] *Conſt.* ἀναπλησθῇ male. Sic notavit *du Soul.* Credo indicare volens ἀναπλασθῇ conſtantem eſſe lectionem. At margo *A1W.* recte habet ἀναπλησθῇ. *k* Περὶ σοῦ πολλὰ] Πολλὰ περὶ σοῦ W. *l* Γιγνομένων] Sic Fl. *P. H. S.* Γιγομένων *F.* & M.

67. Ποτιώμενον] Δυσφορούντα. μὴ αἰμαγῆς ἀναβαλοῦντα. *V.*

commemorat alicubi *Wagenſeilius*, eum in contubernium principis adſumtum, collare micis panis candidi reſperſum ſemper ſedulo habuiſſe, ut viderent ſcilicet omnes, quo pane veſceretur. *J.M.G.*

63. Νομαδικοῦ ὀρνίου] *Gallinae Africanae* ſeu *Numidicae*. Horatius *Afram avem* appellat. *J. Brod.* l. ſaepe adlato: ita ſcribit ὀρνίου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidicae* pro *Numidicae*. *J.F.R.*

64. Τρίτος ἄλλος] *E ſervis quispiam.* *J. Br.*

70. Καὶ τῷ πηλοῦ] Licet omnes Edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen ejicere praepositionem nullus dubitavi, praeeunte margine *A1W.* in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob ſtatim ſequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans eſſet illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel ſolum ſi eſſet illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamſi analogis exemplis videatur poſſe defendi, quae tamen vereor ut ſatis ſint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλασθῇ dedi, mea auctoritate. At ejecta praepositio, ſenſus, & comparatio cum calceis poſtulabat, ut *luto oppletus* diceretur, veluti calcei ſolent. Scio verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω ſaepe cum *luto*, conjungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, *figmenta luti*, vocari. Sed iſthoc ipſum Scribis fraudi fuit. Quid autem quaeſo *fingere*, *refingere* hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum ſunt? Facilius hujus mutationis veniam impetrabo, quo minus multa ſine auctoritate Codd. aut Edd. antiqq. novare ſoleo. Sed venia jam nihil opus eſt, recognita enim Ed. *Aldina*, video in margine quoque ἀναπλασθῇ notatum. *J.F.R.*

Ibid. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum *Caſaub.* ad *Anet.* p. 167. hanc eandem comparationem alibi repetit Lucian. *J.B.*

αὐτῷ βελέσαι) κόλασιν ὑ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ ᾖ λελυθῇ τὸ συμπόσιον.

Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον, ὦ ἑταῖρε, ᾖ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τῷ θύμῳ, ᾖ τῶ λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι, ᾖ ὁπόσον ἐλευθέρως [a] ἐνθυμοῦμαι. ἵνα γοῦν σοι ᾖ [b] ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, ᾖ τὸ τῇ γυνὶ ἔμεσον, ἔωθεν δεήσει σε ᾖ μισθοῦ ξυμβῆναι [c] ὑμᾶς, ὁπόσου τε ᾖ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν [d] δύο ἢ τριῶν Φίλων, προσκαλέσας σε, ᾖ καθίζειν κελεύσας, ἄρχεσθαι λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποιά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, ᾖ ὡς τοῦτο οὐ αὐτοῖς ἐνδεὲς εἰς, ἀτραγῳδήτα δὲ, ᾖ πεζὰ πάντα, ᾖ δημοτικά· χρὴ δέ σε ἕτοιμον ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν [e] ἐμαυτῷ, ἢ καὶ νὴ Δία, τοὺς παῖδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τοῦ ἄλλων μὴ [f] ἐπίσης ἡγοίμην

enim ſua oſtentare tibi vult) poenam non parvam ſuſtines, prae qua nec vides quae fiunt, neque audis ſi quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adoleſcentulus: ſed laudas tu quidem neceſſario, caeterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narari, ut tandem aliquando ſolvatur convivium.

19. Haec itaque prima tibi, ſodalis, & ſuaviſſima illa coena: mihi non item, de cepa & candido ſale jucundius, cum volo & quantum volo, libere ſumenti; ut enim acidum ructum, qui conſequi iſta ſolet, & vomitionem nocturnam omittam, poſtridie oportebit de mercede inter vos convenire; quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praeſentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque adſidere juſſo, dicere incipit: Quae ſit noſtra vivendi ratio, heri vidiſti, & quam nullus ſit in ea jactationi locus, *nihil hic* tragoediarum, pedeſtria (humilia) omnia & civilia: caeterum ita te exiſtimare volo, & ita te inſtituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, ſi quod principatum tenet, animum tibi meum: (aut Hercle liberorum, ſi ſint illi liberi inſtitutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum

a Ἐνθυμοῦμαι] Ἐνθυμοῦμαι W. & Fl. & margo *AtW.* Vulgatam habent *J. P. H.* & P. b Ὀξυρεγμίαν] Ἐξορεγμίαν male W. Sed marginі vulg. l. adſcripta. Vulgatam vero ſervant Edd. omnes, excepta *P.* c Ὑμᾶς] Ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae Edd. d Δύο ἢ τριῶν] Ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abeſt ab omnibus Edd. nec opus eſt inſeri. e Ἐμαυτοῦ] Sic *P.S.* & Fl. item W. & L. & margo *AtW.* Edd. ceterae male ἑαυτοῦ *J.* pejus ἑαυτοῦ, unde tamen veſtigia verae ſcripturae eo melius cognoſcere licet. f Ἐπίσης] Ita Edd. omnes, demta *J.* quae ἀπίσης, & Mſ. M. in quo ἐπ' ἴσης.

84. Αὐτῷ] Omnes Edd. αὐτῶ ſpir. leni; ſed ego adſpiravi. *J. F. R.*

96. Ὀξυρεγμίαν] In Ed. *Par.* ἐξυρεγκίαν legebatur; ſed in utroque quo utor exemplari, calamo correctum erat, a quo, neſcio. *J. F. R.*

4. Ἀτραγῴδητα] *Omni faſtu atque apparatu carentia.* *J. Br.*

5. Πεζὰ] *Humilia, tenuia.* *J. Br.*

8. Ἐμαυτοῦ] Sic W. L. & *Fl.* In reliquis prave ἑαυτοῦ. *M. du S.*

14. Εὐνοίας] Vitioſe dederunt poſteriores, Οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τοῦ δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆ οἰκίας τῆ παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. ſequenti, οὐκ οἶδας ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χίλια μὲν τ' ἰδίᾳ ὑπερῶν δ' οὐκ ἰδίᾳ. male in noviſſimis οἶδας pro οἰδάς. Deinde verſus ille, ut jam vidit *Martilius*, ita legendus,

Χίλια μὲν τ' ἰδίᾳ· ὑπερῶν δ' οὐκ ἰδίᾳ.

Eſt ex Il. X. vſ. 495. ubi plane ita ſcribitur. *J. F.*

18. Ἐν ἑορταῖς] Utpote Saturnalibus. *J. Br.*

19. Εἰκὸς ἡμᾶς παρεῖχεν] Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 9. bene obſervat, falli *Thom. Magiſtrum*, qui εἰκὸς ἐστὶ numquam cum futuro conſtrui narrat; nam & ſic iterum noſter ſupra, in *Nigrin.* §. 23. Φροντίσειν ἐκὸς νεος εἰκὸς ἐστι. *J. F. R.*

29. Τὰ-

num arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum caussa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus ista, licet de his nihil jam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis ejusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia.

20. His-ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paullatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humectasse palatum.

δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁρίσαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐταρκες σὸν τρόπον, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθῷ ἐλπίδι προσεληλυθας ἡμῖν τῇ οἰκίᾳ, τὰ δ' ἄλλων ἕνεκα, τὰ εὐνοίας τὰς παρ' ἡμῖν, καὶ τιμῆς, ἣν πάντες πάσιν ἕξεις· ὅμως δ' ἔστω καὶ ὁρίσθω τί. σὺ δ' αὐτὸς ὃ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ φίλτατε, καὶ εἰκότων, ἅτε καὶ ἑορταῖς [g] ἐτησίοις εἰκὰς ἡμᾶς παρέξειν. εἰ γὰρ ἀμελήσομεν ἴσως τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συνιθέμεθα. [h] πολλαὶ δὲ, οἶσθα, τῷ ἔτει αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποκλέπτων, μειρακιώτερον δηλονότι [i] ὀβολὸν μισθὸν ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς παιδευομένοις ὑμῶν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων.

Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ἄλογόν σε ἀγασάμενος τῇσι ἐλπίσι, τιθασὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, [k] συνὸς μὲν ἀρέμα τὰ μικρολογίας, [l] σαίνεις δὲ ὅμως τὰ ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ [m] εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χείλεα μέν τ' [n] ἔδιγε, ὑπερῴῳ δ' οὐκ ἔδιγε.

Te-

g Ἑτησίοις] Διετησίοις M. h Πολλαὶ] Πολλάκις margo *AiW*. i Ὀβολὸν] Ὀβολοὺς W. k Συνὸς] Συνὸς M. male. l Σαίνεις δὲ ὅμ. τὰ ὑπ.] Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις. *Coll.* Sed vulgatam servant Edd. optimae omnes, & M. in textu, & iterum in margine. m Εἰδὼς] Εἰδὸς male *S.* & *A.* Ceterae recte ut exhibuimus. n Ἔδιγε] Ἔδιψεν omnes Edd. & M. male.

28. Τίθασον] Τίθασος ὁ ἡμερος. καὶ ἀντίθασος ὁ ἀνήμερος. *V.*

29. Τάλαντα & μυρ.] Vid. iterum in *Catapl.* c. 17. *M. du S.*

31. Σαίνεις — τὰ ὑπόσχεσιν] Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translatum, *blandiri* significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Rever. *Elsner.* ad I. *Thess.* 3. 3. μηδένα σαίνεσθαι &c. Verum, quum & haec *Luciani* verba ibidem adferat σαίνεις ὑποσχέσεων, vertatque: *blandiris largis promissis*, videtur per festinationem ὑποχύσεων legisse, pro ὑποσχέσεων. quam tamen lectionem non rejicerem, si quis *Cod.* vel *Edit.* antiqua addiceret. Jam vero κατὰ vel ἀλλὰ videtur intelligendum, ut sit, *blandiris tibi propter pollicitationem.* Vel cum Cl. *Gesn.* ad νομίζεις referendum. *J. F. R.*

31. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποχύσεις] Γρ. σαίνεις δὲ ὅμως τὰ ὑπόσχεσιν. G. & M.

35. Χείλεα μέν τ' ἔδιγε] *Haec labra irrigarunt*, non palatum: haec e summis tantum labris proficiscuntur, non ex animo. *J. Br.*

Χείλεα μέν τ' ἔδιγεν] Melius infra est: χείλεα μέν τ' ἔδιγε'. *Th. M.*

Χείλεα] Il. X. 495. de Astyanacte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. *J. M. G.*

Ibid. Ἔδιγε'] Sic restituimus, uti apud *Homerum* Il. X. 495. recte legitur, quod cum a *Marcilio* jam observatum esset, miror ἔδιψεν, quod omnes turpat Edd. etiam in *S.* retentum. *M. du S.*

Ἔδιγε'] Ἔδιγεν editum erat, in medio versu, quod

Τελωλαίων δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, ἔφησεν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα καὶ πράγματα εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ λημομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων συνήθεια καὶ συντροφία, ὡς μὰ τὴν εὐδαιμονέστατός εἶ, φησὶ, τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ ἑταῖρε, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἐγένετο ἀφ' ἑαυτῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτιστον οἰκίαν τὴν ἐν τῇ Ῥωμαίων δεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπερ τὸ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶδα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσοδοῦναί δέον, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐπολιμίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν δὲ νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἀσεμνότερον

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum jubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in alia etiam magis necessaria sumtum faciat, nec vile accepturo. Ille vero ejusdem senectutis homo, adulationi a pueritia inde assuetus, felicissimum te, o noster, inquit, esse qui in hac urbe sunt omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio domum receptus. Hoc enim supra Crœsi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae caussa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem acceptarus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane

ne

a Γίγνοιτ'] Γίνοιτ' M. b Ὁμογέρων] Sic recte L. Sed ἀμογέρων male omnes Edd. ἀμογέρωνίς conjunctim. J. & M. c Εἶδον] Εἰδὼς L. male. d Εἰ καὶ] Εἰ deletum est in AIW. & ante δέον repositum. e Σωθῆναι] Τὸ σωθῆναι margo AIW. f Τῆς τοιαύτης] Sic J. Ald. S. Fl. H. & M. ἐκ τοιαύτης P. Fr. Ba. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. g Ἄσμενός γε] Ἄσμενός γ' Vorst.

mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. J. F. R.

Ibid. Ἰταμὸν] *Hom.* Il. X. J. Br.

38. *Μέρος*] Jam interfuisse amicum unum aut alterum c. praeced. monuerat. Hic ergo unus ex his partes hasce suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. M. du S.

42. Ὁμογέρων] Foediſſimo mendo hic inquinatos emendavimus libros; quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ἀμογέρων? Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Φ. 791. neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI. 304. & *Tacit.* in vit. *Agric.* Scio a Nostro de Anu quadam dictum. ἀμὰ δ' ἦσι συμπαιπηγύῃσι. Et. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. *Vorstius* margini sui Codicis hoc scholium adscripsit: ἐπὶ τῶν τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ πως ἡλικίαν γεγηρακώς, ἀλλ' λέγει ὃ συμφορᾶς. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quicquam facere videtur. His jam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. M. du S.

Ὁμογέρων] *Soulii* vel, si mavis, *Solani* emendationi consentit ipsa *Paris.* verbio, ubi *aequalis* vertebatur. adeoque sic lectum esse a *Bourdelotio*, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ἀμ. J. F. R.

52. Εἶδον] Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter dictantem & excipientem facile ista miscreri constat. Equidem ita verti. J. M. G.

57. Μισθὸν τῆ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. Th. M.

Μισθὸν τ. τ. εὐδ.] *B2. Fr.* & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. M. du S.

Μισθὸν τῆ τοιαύτης] Quod ἐκ pro τῆ conjicit *Marc.* recte quidem; sed ἐκ habebant Edd. *Par. B2.* & *Fr. Graevianus* autem absurdum illud τῆ servarat. Nos jam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate Edd. optimarum & Cod. M. J. F. R.

Ibid.

ne prodigus & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde exiguum, in primis ad illas spes tuas.

τ@ εἶ, τοσόν δέ τι εἰπὼν ἐλάχιστον, ϗ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας.

21. Tamen boni consulas necesse est: neque enim jam fugere tibi integrum, intra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis, & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde trahenti, neque acutum pungenti, donec sensim plane mansuetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines ab eo te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxime unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & futura semper meliora putas futura. At illud plane contra quam tu speraveras accidit, & quod est in proverbio, Mandrabuli more succedit negotium, quod singulis prope diebus minuatur, & retro pedem ferat.

Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. ὑ γὰ ὐδ' ἔξ φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τ χαλινὸν, μύσας, ϗ τὰ πρῶτα εὐάγωγ@ εἰ πρὸς αὐτὸν, ὑ πάνυ σφοδρὰ σαπῶντα, ὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμεν@. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μὲν τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τ κιγκλίδ@ ἀφειμένον, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, ϗ τ πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς ὐδέπω ὁρᾷς, ὃ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, ϗ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, ϗ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθ νομίζεις· τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνετ@· ϗ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, ἐπὶ [h] Μανδραβούλῳ χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην ὡς εἰπεῖν τ ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, ϗ εἰς τὸ πίσω ἀναπόδιζον.

22. Paullatim itaque & quasi per obscu-

[i] Ἡρέμα ἴσ ὥσπερ ὁ ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὸ-

h Μανδραβ.] Μανδραβούλου M. Et sic in Schol. Ἐπὶ τοῦ Μανδρ. margo *AIW.* i Ἡρέμα ἴσ.] Ἡρ. ἴσ ϗ κατ' ὀλίγον W. P. Deerant haec 3. verba in omnibus Edd.

75. Ἐπὶ Μανδραβ.] Παροιμία κατὰ τ ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰ * Μανδράβουλ@ ἴτ@ εὑρών ποτε θησαυρὸν ὁ Σάμιος, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δαπάνῳ † ἴστι ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. *V.* (μέμνηται Πλάτων ὁ κωμικὸς ὁ Διὶ κακουμένῳ addunt M. & B.)

* Μανδράζουλ@.] Μανδράζουλ@ bis in C. legitur, uti ex V. primo quoque editum erat, sed merito correxit *M. du S.*

† Ἔτει.] Ἔτη editum erat, quod recte correxit idem.

Ibid. Τοιαύτης ὑδ.] Nimirum lego ἐπὶ τοιαύτης ὑδίας pro vulgato οὐ. *F.M.G.*

58. Ἄσιτ@ εἰ] *Vorstium* legere ἄσιτός εἰ, accentu enclitice trajecto, notat *Soulius*; sed vix mihi persuadeo eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant secundam person. sing. verb. εἰμὶ, non esse encliticam. Cujus rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula εἰ atona. *F.R.*

63. *Μόνη* *Menand.* apud Stobaeum Grot. Ed. p. 323.

Ἡ μὰ γυναικῶν ἥδ', ἂν οἷ' ἅπαξ λάβῃς φίλει, Μούσαις πολὺν πρᾶξιν, ϗ γυναῖκα δεῖ.

Conf. Ιγ. β. c. 1. *M. du S.*

75. Ἐπὶ Μανδραβούλου] *Erasmus* in paroemia: *Mandrabuli more res succedit.* *F.Br.*

Ἐπὶ Μανδραβούλου] Paroem. de his quae vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰ Μανδράβουλος ἴτ@ τινὰ ποτε θησαυρὸν εὗρε Σάμιος χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, ϗ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Platō Comic. ὁ Διὶ κακουμένῳ. *F.B.*

Ἐπὶ Μανδρ.] Vid. *Suid.* ἐπὶ τῦ Μανδρ. & *Zenob. El. de anim.* XII. 40. qui Aristotelem adducit testem. *M. du S.*

78. Ἡρέμα ἴσ] Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus Edd. & glossam oleant, non recepi. *F.F.R.*

τότε πρῶτον ἀμβλέπων, ἀρχὴ καλανοεῖν, ὡς αἱ μὲ χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν [a] ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ὑπόχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐκ ὁρᾷ γὰρ ὅ, τι τὸ ὀλίγονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ὀλίγῳ ἄτινα ἔφησθα τὰ καμάτη καὶ ἀφόρητα. ἐκεῖνο ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάμαι ἐνεστιν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, σὺν ἐν παρέργῳ τὴν ἀκροάσεως τιθέμενος.

Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπαλρίδιον σεαυτὸν οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα τὸ γένος, καὶ ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδὲ καλαλείψων, ἴσθι, ἐπειδὰν ὅτι τοιούτῳ σαυτὸν καλρείαν [b] ἀπεμπολήσας εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' ἕτοιμα ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος εἶ, [c] εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐκ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ ἡμερίσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀσκελίῳ ὅτι μισθῷ· καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυνηραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, εἰ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ

ram lucem tum primum perſpicieas intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil fuiſſe aliud quam bullas *aqueas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui ſunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laborioſum ſit tali in convictu, nec intelligo, quae moleſta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc ſolum, an labor inſit in hoc negotio, expende; ſed quid turpe, quid humile, & omnino ſervile habeat, non obiter audi.

23. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non jam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, majores, haec omnia extra te limen illud relicturum ſcito, cum primum ad illud miniſterium a te ipſo mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis hoc nomen graveris, nec unius, ſed multorum ſervus eris neceſſario, & ſerviles operas obſtipo capite praeſtabis a mane inde usque ad veſperam, mercede iniquiſſima: & tamquam homo non a puero inde ſervituti innutritus, ſed qui ſero diſcas, atque aetate jam provecta inſtituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec ma-

a Ἀλλ'] Conſtans lectio. b Ἀπεμπολήσας] Conſtans Edd. lectio, cui conſentit M. c Εἰ καὶ] Κἂν L.

80. Ἀλλ' ἢ φῦσαι] Melius, meo judicio, ſcribebatur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἔκτωρ. c. 19. *M. du S.*

94. Ἔξω τοῦ ὀδοῦ] Sic & infra Ἑρμ. c. 77. Ex correctione *Soulii*, ubi falſo legebatur τὸ ὀδοῦ. *J. F. R.*

96. Ἀπεμπολήσας] Nihil hic variari notat *Soulius*; quaſi mutationem quaeſiviſſet; ſed iterum vid. infra hoc c. & c. 24. & ſupra Reviv. c. 27. ac ſaepe alibi. *J. F. R.*

2. Θηβαίους] *Homerica* dictio, ut illud ſequens ἀσκελίῳ ἐπὶ μισθῷ. *J. B.*

3. Ἀσκελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Ex *Odyſſ.* T. 341. *M. du S.* Ἀσκελίῳ ἐπὶ μισθῷ] Hemiſtychium eſt, ait *Brod.* Miſcel. IX. c. 13. m. Interim ἀσκελίῳ apud eum legitur; ſed quia ex ipſius commentatione patet, id ſphalma typographicum eſſe, errorem non expreſſi, quod alias facio ad feſtinationem ejus oſtendendam. *J. F. R.*

4. Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *J. B.*

7. Διαφθείρει] Recordatio antiquae libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis, qui nocte ſilentium ſuam lugent. *J. B.*

10. Πονηρὸς ἀπαλλάττειν] Sic recte vulgata; male *Flor.* Nam πονηρὸς eſt miſere, πονηρῶς male, & πόνηρος, *agricola, laborioſus, moleſtus, miſer*, πονηρὸς *malus*. Vid. ſi quid opus in re nota, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 265. & *Ammonium* de ſimil. & differ. Ἀπαλλάττειν autem pro *dego*, etiam *Hippocr.* aph. 53. Sect. 2.

magni pretii videbere domino. Corrumpit enim te subiens libertatis recordatio, & resilire facit non numquam, & ea ipsa de caussa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enim vero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permistus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque quidquid est quod tibi datur; haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro qui ipse suo se praeconio venderet, & longo tempore herum *ambiret & quasi* procaretur.

24. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui Philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu injecta, servum te suum perhibens abducat, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram deosque magna voce testeris: & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspi-

λῆ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας [d] ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ σὲ τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ [f] Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τὴν μυρμηκιὰν ἀποτάσῃ, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ [g] Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς [h] ἄλλοις οἰκέταις, [i] καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ [k] διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί· κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μηχανησάμενον ἑαυτῷ [l] τὸν δεσπότην.

Εἶτ', ὦ κάθαρμα (φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸ Φιλοσοφεῖν φάσκοντα) εἰ μή σέ τις ἢ πλεούσῃ καταπονήσῃς συλλαβὼν, ἢ πλήξας ἀποδίδοι· οὐκτείρας ἂν σεαυτὸν, εἰς τοσοῦτον τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τίς σε [m] συλλαβόμενος, ἴτε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐδόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν, καὶ τούτῳ τῷ ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθε-

d Ὑπιοῦσα] Ὑποιοῦσα M. male: *e* Πυρρίου] Πομπῆος Ex Fl. Sed in vulgata consentiunt ceterae. *f* Ζωπυρίωνος] Ζοπυρ. male Fl. reliquae recte Ζωπ. & M. *g* Ζωπυρίωνι] Ζοπυρίωνι male *f.* sola. *h* Ἄλλοις] Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς male. *i* Καὶ] Deest in *f.* *k* Διδόμενον] Γιγνόμενον W. prius vero habent Edd. omnes excepta Fl. quae διδόμενον expressit. *l* Τὸν δεσπότην] Sic *f.* P. H. S. M. & P. δεσπότῃ male. Fl. *m* Συλλαβόμενος] Λαβόμενος M.

2. ubi βελτίων ἀπαλλάσσουσι, & mox χεῖρον ἀπαλλάσσουσι. Sed tam late patet hujus verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa jam de eo habet *Stephan.* in *Thes.* Alia de eodem verbo vid. supra. *J. F. R.*

11. Πυρρίου] Iterum in *Tim.* c. 14. *M. du S.* Sed illud c. 14. in hac Ed. est §. 22. *Tim.* ubi consule notam satis amplam Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

12. Ὥσπερ τις Βιθυνὸς] *Ut Bithynum quoddam mancipium.* *J. Br.*

17. Ἄλλοις] Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. *M. du S.*

Ἄλλοις] Verum est, & mirum, omnes Edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expressérint, *ut alii*; quare tanto minus dubitavi textum mutare. *J. F. R.*

18. Γιγνόμενον] Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1. & Τοξ. c. 18. logge, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. *M. du S.*

20. Μηχανησάμενον] Rursus infra Σολ. c. 9. *M. du S.*

24. Καταπονήσῃς] *Pirata.* *J. Br.*

30. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.] Conf. supra c. 11. *M. du S.*

31. Ἐν τούτῳ τ' ἡλικ.] *Id aetatis.* *J. Br.*

33. Φέ-

θερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ σεαυτῇ ἐπιδοῦσα σοφίαν Φέρων ἀπημπόλησας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεὶς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ ἀφεβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει [a] Ῥωμαίων μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ φωνῆς ἧς Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δεῖπνα δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μέτριος ἔχοντος· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τὸ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὴν [b] χθιζὸν [c] πηλὸν ἔχων [d] ὅπερ τῶν σκελῶν· οὕτως ἀπορία μέν τε θέρμων ἔχει, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ὅπερ ταῦτά σε

cere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forensi herba, & nidorem sectantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & majorem partem malorum. In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum; adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae despe-

a Ῥωμαϊκῶν] Ῥωμαϊκῆ W. Ἀσιῶν L. Ἀσιάδι P. A. Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. b Χθιζὸν] Χθυζὸν F. male. c Πηλὸν ἔχων] Ἔχων πηλὸν M. d Ἐπὶ] Ἐν Th. Marc.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Ὅτι σαυνίδες οὐ πάλαιαι * Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζων. F.

* Λατίνοις] Λατίνοις editum erat. Mutavit Soulius, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνους. vid. Strab. V. p. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. λατίνοις scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ει, ut Liris amnis Λεῖρις Strab. V. p. 238. vel 363. Et p. praeced. Λείριος, item Ἐξυν Pontus Euxinus, idem ubique. Clavier. quidem L. III c. 33. in nott. adfert ex Suid. Τίλιος γὰρ —— ὑπεκλυθεὶς Λατίνῳ. Sed in ipso Suid. legitur Λατῖνος, & Λατῖνου. Certe in Edit. qua uror, antiqua, nec dubium, quia sic millies apud quosvis. J. F. R.

33. Φέρων] Haec dictio vacare potest. ait Brodaeus in Miscell. IX. c. 13. Idem ajunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem adduntur, ex quo Luciani dialogo sit petitum; mihi non adeo vacare videtur Φέρων, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23. adeoque Φέρων ἀπημπόλησας erit: in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba quae supra c. 9. habuimus: αὐτοὺς φέρουσι ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhnius in Ael. V. H. III. 22. ἔφερε βασάνους quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Cl. Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀφάμενον ait significare: sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphyr. defert, ὅτι Φέρων αὐτόν τε — ἐκκλίνων, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Pollux. V. segm. 48. Φέρουσα ἐπίγραψιν exponens: data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi & Φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud Φέρω, ut infra hoc Dial. c. 39. ἀπέρριψε Φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25. 30. & 39. de mort. peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII. 14. J. F. R.

34. Ἀπημπόλησας] Constans lectio & vera; quare supra Rev. c. 27. falsum illud ἀμπεπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23. pr. J. F. R.

39. Ἀγοραίοις & βωμολόχοις] Haec verba saepissime solet conjungere, posterius alibi interpretor, prius He-

desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt liguritionis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis, tibi vero in deliciis esse videris, quod licet quantum lubet devorare ficuum. Caeterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum supersest.

25. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudo inesset huic negotio, quod jam pro libero servus videris; nec labores etiam iidem qui plane servis. Verum vide mihi an moderatiora tibi injuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cujus se cupiditate ductum adsciviss te dicebat, parum illi curae est: quid enim, ajunt, asino cum lyra? Nimirum omnino,

ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν, ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατι, οὐδὲ θέρμοις, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ [e] ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ὀπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τ' ὀφεγόμενον τούτων λαιμὸν ἀφαπαρείς· ὧδε πόδας τοιγαροῦν [f] λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καθάπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸ τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔξεστί σοι τ' ἰχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φρῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῆς.

Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δῆλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ χεῖρον τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μειρακιωτερά σοι προστέτακται τ' Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστάγματα. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τ' μαθημάτων ὀπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινὸν φασι λύρᾳ καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ

e Ὄψων] Ὄψου M. f Λιχνείας] Sic recte sola S. & margo A1W. Ceterae λιχνίας. Recte ergo conjecit Solanus.

Hesych. verbo ἀγοραίου τέχνας. J. B.

Ibid. Βωμολόχοις] Sic Aelian. V. H. 2. 13. Aristophanem vocat βωμολόχον ἀνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. J. F. R.

40. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστικῶν. J. B.

41. Ξενίζων τῷ τρίβ.] Dixi supra ad Nigr. c. 14. Πώγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τρίβωνι. M. du S.

Ξενίζων] Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. nostrum Gall. c. 18. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερόν μοι αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I. epist. Petri IV. 12. Item Elsner. ad I. Petr. 4. 4. J. F. R.

Ibid. Τῷ τρίβωνι] Graeco pallio. J. Br.

Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. J. B.

44. Συγκλυδων] Συμμίκτων. J. Br.

Συγκλύδων] Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. J. B.

46. Ὑπὸ κώδωνι] Sic infra, versus fin. hujus Dial. ὁ κώδων ἤχησε. Casaub ad Suet. Aug. J. B.

Ὑπὸ κώδωνι] Vid. iterum c. 31. Sed cave Jos. Laurentio credas, de machina intelligenti; quae ponderum & rotarum ope, sub noctem dispositа, ad quamlibet horam Dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX. 1249. Is homo sane nihil nisi hodiernum nôrat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit, domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. M. du S.

48. Συμπιριθεῖς] Aliud exemplar συμπεριπατεῖς. J. Br.

Ibid. Ἔτι τ' χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐκ τοῦ στειλεῶν] Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3. L. III. Th. M.

50. Θέρμων] Lupinorum, cujuscunque cibi. J. Br.

58. Λιχνείας] Mendose in plerisque ante legebatur λιχνίας, & in ipso M. M. du S.

59. Τἀπίχειρα] Τὰ ἐπίχειρα J. Brod. Sic ad praecedens verbum ἀφαπαρεὶς quoque commentatus erat idem, id esse a ἀφαπίω, & paullo supra ad ἰάλως, esse ab ἁλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si ejusmodi nimis levia posthaec omisero. J. F. R.

69. Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ] Postrema classis servitiis. J. Br.

Ibid. Τιβίῳ] Supra Τιμ. c. 14. m. citat Soulius, sed (jam est c. vel §. 22.) ubi vid. not. Clar. Hemsterh. J. F. R.

72. Λύρᾳ καὶ ὄνῳ] Erasm. in adagio: Asinus ad lyram. J. Br.

οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ τῶθῳ τὸ Ὁμήρου σοφίας, ἢ τὸ Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τὸ Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὧν ἤν τις ἐκ τὸ ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας· τὸ καλαλειπόμενόν ἐστι τῦφος καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲ ὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ τῶ-8γωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἶ τὸ πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί γε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς [a] προϊοῦσι,85 καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸ τῶγωνα καὶ τὸ τρίβωνα μεμισθωκέ-90ναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶν, καὶ μηδέποτε ἀπολείπειν· ἀλλ' ἑαυτὸν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀρθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὸ τάξιν· ὁρᾷ δ' ὑπεράλλων [b] ἐνίοτέ σοι τὸ χεῖρα, ὅ, τι ἂν [c] τύχοι, λη-95ξεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ὑπιδεικνύμενος, ὡς

(nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericae sapientiae, aut Demosthenicae gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod supereſt fastus est, & mollities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero neutiquam te opus habet: Verorum, quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, & Graeco pallio decenter amictus es; & quod omnes Grammaticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum, pulchrum illi videtur, permistum esse etiam ex hoc genere aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbitur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cupidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina inest, studiosis. Itaque metus est, ne pro admirandis illis sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igitur te semper cum illo conspici, & nec umquam desiderari, sed mane surgentem praebere te ridendum in officio, nec deserere ordines. Ille vero manu nonnumquam tibi injecta, quod in buccam venerit, augatur, ostendens ob-

a Προϊοῦσι] Προσιοῦσι P. Sed in vulg. consipiunt Edd. omnes. b Ἐνίοτέ] Ἐκ τοῦ vitiose M. c Τύχοι] Τύχῃ W.

98. Εἰς καλὸν] *In re quapiam honesta.* *J. Br.*

2. Ἀνάλλα ποιᾶν &c.] *Hom.* Il. Υ. 116. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κάτανλα] *Ac declives.* Ἡ πόλις. *Urbs Roma*, olim in montibus sita. *J. Br.*

6. Καθίζοις] Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem vilitatum ierit, molesta & servili ratione in atrio dominum, donec rideat, exspectare. κἂν τοῦ (δυστάτου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, λαλοῦντος μηδ' ὅπου καθίζοις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκοις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. *Et dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi consideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumptum lectitas.* Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Florentino exemplari ab erudita manu adnotatum inveni. καθίζοις nempe pro vulgato καθίζοις· certe καθίζοις foret longe rotundius. *J. J.*

Καθίζοις] Sic W. Codex. In L. καθίσοις. Cl. *Fensius* & alii pro eo quod in Edd. erat, καθίζοις. καθίζοις reponendum conjiciebant. *M. du S.*

8. Ἄσιτόν τι ἐ ἄσπλον] Non absurda sane Codicis L. scriptura σι pro τι exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio τι & κ apud omnes Auctores saepissime conjungi, veluti ad nauseam usque *Herodian.* I. c. 4. §. 12. δῆντίς τι ἐ πόχωλις, & sic ibid. §. 13. 14. 18. 19. *Hom.* Il. Ε. 501. — καρτόν τι ἐ ἄχνας. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. vers. 33. πρισβυτέρους τι ἐ νέους. Noster paullo supra ἰδιωτικὰς τι καὶ πτωχ. & sexcenties alibi. *J. F. R.*

13. Ἐς τὸπίσω] *In post tergum. in neglectus es.* *J. Br.*

18. Ὦ τὰ ἄλλα] Suspicatur Casaubonus ad Athen. 14, 15. Scribendum ὦ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athenaeus de laurea ad mustaceos Cato RR. c. 121. *J. M. G.*

Ibid. Τὰ ἄλλα] Forsan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. *Casaub.* in animadv. ad *Athen.* (923. 18.) *A. V.*

Ibid. Σωειλοῦσιν] *Cui reliquas quisquilias involvunt.* Ὦ τὰ ἄλλα Parenthesis. ἢ τὸ σκληρὸν τ' μαλάχης φύλλον ἅσμενος ἀπὸ λιμοῦ ἀναψώμενος. *J. Br.*

20. Παραψώμενος] Lucianus ut per omnes convi-

ctus

obviis, ſe neque in via curam muſarum deponere, ſed ipſum quod in itinere contingit otium, bene collocare.

26. Tu vero miſer partim una currens, partim lente ingreſſus, per ardua multa & declivia, talis enim eſt urbs, ut noſti, poſt circuitum illum ſudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum aliquo ad quem inviſit, colloquitur, tu, qui ne ſedendi quidem copiam habeas, adſtans, cum nihil ſit quod agas, depromto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox oppreſſit, lotus male intempeſtive, circa ipſam fere mediam noctem ad coenam venis, non jam ut ante honoratus, neque conſpiciendus praeſentibus, ſed ſi quis alius ſupervenit recentior, tu poſt tergum atque ita in contemtiſſimum angulum expulſus teſtis modo accumbis eorum, quae praeterferuntur, oſſa ſola, modo ea ad te perveniant, rodens canum inſtar, aut ſiccum malvae folium, cui involvunt alia, ſi qua deſpiciatur ab his, qui ante te accumbunt, lubenter abradens. Verum nec alia contumelia

Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην ἀναπλᾶ πολλὰ καὶ κατάντη (τοιαύτη γάρ, ὡς οἶσθα, ἡ Πόλις) περιελθὼν, ἱδρῶσάς τε καὶ πνιγῇς. κἀκεῖνος ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένῳ, μηδ' ὅπως καθίζῃς ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὰν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτὸ σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ὅτι τὸ δεῖπνον, οὐκ ἐν ὁμοίοις ἔντιμος, οὐδὲ περιβλεπτὸς τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεώτερος, εἰς τὸ πόρρω σύ γε ὥσπερ εἰς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωθεῖς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον τῶν παραφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιόντα, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ἐπιφορήσειε ὑπὸ τῶν προκαλαχευομένων, ἀσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. εἰ μὲν οὖν

d Ἀπολίς ἐστι] Nihil hic variare Edd. notavit *M. du S.* quare, neſcio. e Καθίζῃς] Καθίσῃς L. Καθίζεις Edd. καθίζῃς W. recte. f Ἀναγιγνώσκεις] Ἀναγινώσκεις M. Sed prius ſervant Edd. g Ἄσιτόν τε] Ἄσιτόν σε L. h Παροῦσιν] Παροῦσιν margo *Aldi*. i Ἀφίκοιτο] Ἐφίκοιτο M. & Fl. k Παραψάμενος] Sic *F.* & P. Παραψάμενος reliquae Edd. & M. παρεψόμ. *B2.*

2. Βάδην] Ἡρέμα ἢ ἡσύχιον, ἢ ταχέως. *G.* (cave poſteriori enarrationi credas.) *M. du S.*

* Κυρίως] Sic optime abbreviationem Cod. V. legit Cl. *F. Gronovius*, qui eandem obſervavit in Schol. ad παλαιστ. 73.

13. Νεωτέρος] * Κυρίως ὁ νεωστὶ ἐκλεκτὸς ἐχθὲς. λέγεται δὲ ὁ νεωστὶ ἁλισθείς. *V.*

niſi quod ibi levi mutatione πάρων deſignat. *M. du S.*

ctus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa oſſa relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄορθος ὑπὸ λιμοῦ παροψόμενος, lege παροψώμενος, a παροψάομαι. *F. F.*

Παραψάμ.] Genuina haec ſcriptura, quae in P. & *F.* Ed. reperitur. Vid. Κρ. *Ix.* verſus fin. Ubi quamquam *tangendi* ſenſu uſurpatur, *furtim* id fieri connotat, quod hic optime convenit. *Edendi* autem ſenſu uſurpari ἅπτομαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat *Jambl.* No. 61. Pleraeque Edd. & M. ὠθεψόμενος. *M. du S.*

Παραψ.] Nimirum παραψώμενος legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παραψόμενος, quod vertunt *arrupturus*: (edit. Bourdel. f. *arreptarus*) vel *acceptarus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas literas mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροψώμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. *F. M. G.*

Παραψώμενος] Non improbo correctionem Cl. *Jenſii*, quam & Cl. *Geſnerus* amplectitur, immo receſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas Edd. habere παροψόμενος, uti vulgo citatur. At cum

ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν, ἀλλ' οὔτε ὠὸν ἔχεις μόνος, εἰ γὲ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τὰ αὐτὰ ἀεὶ τοῖς ξένοις καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ ἂν τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τὰ μὲν [a] πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάτλα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία· πολλάκις δὲ [b] ἢν ὀπίλιπτοι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως [c] ὀπιπαρόντος χαμαιζήλου τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστέθεικεν, ὑπολογισάμενος· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὰ ἀφανέμονα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὰ Προμηθέως μερίδα φέρειν, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. [d] τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὰ λοπάδα

abeſt : ſed neque ovum ſolus habes. Neque enim opus eſt, & te eadem adfectare ſemper, quae hoſpites & ignoti: (illa enim eſſet impudentia tua) neque avis tibi ſimilis aliarum *apponitur* : verum diviti pinguis & ſaginata ; tibi vero pullus dimidiatus, aut palumbus exſiccus, quae quidem aperta contumelia eſt & contemtus. Saepe etiam, ſi qua deſit, alio repente conviva ſuperveniente, miniſter, ablata ea, quae tibi appoſita fuerant, ponit illi, admurmurans illud : tu enim noſter es. Quoties quidem carpitur in medium appoſitus aut porcellus ſubrumis, aut cervus, omnino aut propitium habeas diviſorem, opus eſt, aut Promethei partem feras, oſſa dico pinguedini involuta. Quod enim ſupra te accumbenti

a Πλουσίῳ] Πλησίον M. b Ἦν ὀπιλίπτοι] Ἐπεὶ λίποι W. c Ἐπιπαρόντος] Sic *Gron.* recte voluit. nam P. & W. conſentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disjunctim. Παριόντος margo *Aldi W.* d Τὸ γὰρ τῷ] Γὰρ τῷ P. male.

illae, excepta *J.* habeant προσφόμ. Et P. atque Ed. *J.* προσφάμενος exhibeant, a παραπτομαι *attingo*, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. *J. F. R.*

26. Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginae reperiuntur in Lapith. *J. B.*

Νεοττὸς] Quos reſpuebant veteres illi *pullos*, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen *Horat.* Serm. I.

Aut poſitum ante mea quia pullum parte catini, &c. *M. du S.*

28. Ἦν ὀπιλίπτοι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος ἁράμενος ὁ ἀφάκινος τὰ σοὶ προσκείμενα φέρων, ἐκείνῳ προστέθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem ἀφάκινος. Vertit autem *Eraſmus*, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, qua tibi erant appoſita, aliis apponat.* Etiam *Benedictus*, *Si quando deſit alii, repente miniſter te praeſente tollens ea qua tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis praeſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ὀπιλίπτοι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἁράμενος ὁ ἀφάκινος τὰ σοὶ προσκείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι. *J. G.*

29. Ἐπιπαρόντος] Sic uno verbo edidimus, ſecuti acutiſſimam ſimul & certiſſimam Cl. *Gronovii* emendationem, quam etiam a *Conſtantino* in Lexico viſam, niſi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte conjunctim legitur. In omnibus aliis noſtris libris diviſim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid ſit, nemo intelligat. V. *Sympoſ.* c. 20. ubi iterum habet ἐπιπαρὼν. *M. du S.*

31. Ἡμέτερος εἶ] *Noſter es. tu e domo es ac familia.* *J. Br.*

32. Ἢ συὸς] *Aut apri.* *J. Br.*

33. Συὸς ὑπογαστρίου] Verba mihi obſcura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον ſubſtantive hic non capi pro *ſumine* vel *abdomine* ; cum fiat oſſium mentio: utrum vero ὑπογάστριος σῦς ſit *porcellus ſubrumis*, *lactens* ; an, quod Eraſmo placuit, *ſus foeta*; (& ſcimus *vulvam* inprimis probatam *ejectitiam*,) jam definire non audeo : prius expreſſi verſione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. *J. M. G.*

34. Ἵλεων] *Tibi faventem ac propitium.* *J. Br.*

35. Ὀστᾶ κεκαλυμ. τ. π.] Vid. *Theogon. Heſiod.* 541. *M. du S.*

40. Τὴν χολὴν] Nam modicam eos habere liquet. *J. Br.*

43. Θεραπεύων ἀεὶ τὸ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ πίνων] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Caeterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore *vitrum* fuiſſe in uſu, vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Graeculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente,

ti adſtat patina, donec ſatietate victus renunciet, te vero celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile eſt, ſi etiam non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi, quod aliis ſuaviſſimum vetuſtiſſimumque vinum bibentibus, ſolus tu minutum & craſſum potas. Itaque curas in argento ſemper aut auro bibere, ne colore vini, quam contemtus ſis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad ſatietatem bibere tibi liceret. Jam vero ſaepe te poſcente puer ſe exaudiiſſe diſſimulat.

27. Moleſtia ſane te adficiunt multa & crebra, & pene omnia: maxime quoties prae te floret vel cinaedus aliquis, vel ſaltandi magiſter, vel Ionicos modos & cantilenas contexens homuncio Alexandri-

παρεσκάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραθραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρί, κἂν ὁπόσιον αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ τορυτόν τινα καὶ ταχὺν πίνεις· θεραπεύων ἀεί, οὐ χαλκῆν ἢ χρυσῆν πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ὑπὸ τῆς χρώμαλος, ὅτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶν ἐκείνῃ ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντι, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν.

Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ καὶ ἀθρόα, καὶ χεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρυδοχιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπί-

e Ὁπόσην] Ὁπόσοι W. male. *f* Πίνειν] Sic M. & Edd. optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen B2. & 3. *g* Ὅταν σε] Ὅτων σε Edd. & M.

te, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo *Herodot.* L. III. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ἀργύρῳ &c.] Quid mirum, vitrum jam in uſu fuiſſe Luciani tempore, cujus etiam multo antiquiores meminerunt, ut *Hor.* I. Od. 18. f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro. Lucret.* IV. p. 127. Ed. Gifan. *Qualia ſunt vitri, ſpecies quae tranſeat omnes.* Calices autem vitreos Romae pulſo auro atque argento, confectos, cryſtallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit *Salmaſ.* in *Plin. Exercit.* p. 769. & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Chriſtum natum, vid. *Memoires de Literature.* T. 1. p. 133. de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis quam Graecis uſitata, vid. *Cuper.* Obſerv. L. 2. c. 8. Ita viciſſim ἐκ pro ἐν *Strabo* p. 4. (al. 2.) Καὶ τοὺς ἀτίφας λελωμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει. Similem fere praepoſ. permutationem vid. mox. *J. F. R.*

44. Πίνειν] Τὸ οἶνον additum in marg. *A1W.* Sed gloſſa potius eſt quam varians lectio. Ceterum *bibere in auro* & ſimil. pro *ex*, etiam Latini. Vid. libellum noſtrum *de Ambiguis.* Sic *Strabo* I. p. 4. Καὶ τοὺς ἀτίφας λελωμένους ἐξ Ὠκεανοῦ λέγει, ut alia omittam. *J. F. R.*

Ibid. Ὡς μὴ ἐλεγχθείης] In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perſpicuus ne duo vina calix.* *J. Br.*

47. Ὁ παῖς] *Servus potum miniſtrans.* *J. Br.*

Ibid. Οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν] *Hom.* Il. Υ. 430. *M. du S.*

49. Ὅταν σε] Omnes Edd. male ὅτων σε. Quaſi enclitica poſſit trajicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen ſic peccatur in aliorum etiam auctorum *Edit.* maxime in ſcholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas ſyllabas contiguas, ſed vacuam deceat eſſe intermediam; quod tamen non operoſe monerem, niſi viderem etiam hodie viros doctos perſaepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic ſupra c. 23. quoque male edebatur ὥστις τις, quod ſimiliter correximus. *J. F. R.*

51. Ἰωνικὰ ξυνείρων] *Qui Ionica carmina, hoc eſt, amatoria contexit.* *J. Br.*

Ἰωνικὰ] Vid. infra *de Salt.* c. 79. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλεξ. ἀνθρ.] Dubitabam aliquamdiu *hiſtrionem* an *Muſicum* deſignaret: cum ſubito ſuccurrit quod in Συμπ. de ſcurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his ſimilia ſunt, ut neceſſe ſit eundem utrobique hominem Luciano obverſatum fuiſſe. Unum nunc reſtaret, ut quid ſit Ἰωνικὰ ξυνείρων aſſererem; Interpretes enim de eo *qui jocos Ionicos contexit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari exiſtimo; immo quod alio in loco jam laudato ait: Λιγυπτιάζων τῇ φωνῇ ſatis id evincere putarem, niſi *Meurſium* viderem neſcio quae non commentum, ut a ſenſu manifeſto diſcederet. Gaudeant itaque Viri illi doctiſſimi ſuis inventis; me quod attinet, myſterii nihil ſubeſſe puto. Vid. *Tac. Ann.* XIV. 60 *Alexandrinas* delicias vocat Quintil. I. p. 14. B. Saltatores etiam Ione plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, Iam nunc, & inceſtos a-*

πίσχῃ. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονουμένοις, καὶ [a] γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ δ' ἰσότιμος καλοῖο μενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς [b] καταδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, ὅτι ὀλίγα σοι τῆς χαρίτων [c] ἐπέψεκάσασαν. ἡδέως δ' ἄν μοι [d] δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ἀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἆδειν ἀξίως. [e] ὁρᾷς γὰρ [f] οἷ τὸ προσιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἄν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τὴν κλῆρον πολυλαλάντους, καὶ δεκάδας, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνούμενον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιωμένους· κἂν ἕν τι [g] γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀποβλὴς καὶ περιττὸς εἶναι, ἀλλ' ὑδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων σιβαρὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώζοντα καὶ ἀμελούμενον.

nus. Unde enim amatoriarum voluptatum hiſce miniſtris, & literulas ſinu perferentibus, aequalem accubitus honorem tu poſtules. Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens ſuffugium, ingemiſcis merito, teque ipſe miſeraris, & fortunam accuſas, quae ne tantillum tibi venuſtatis adſperſerit. Libenter autem videaris & ipſe poëta velle fieri amatoriarum cantilenarum, aut ab alio compoſita canere poſſe commode; cum videas quibus rebus honor & plauſus adjunctus ſit. Suſtineas vero, ſi magum aut vatem agere oporteat *ex eorum genere*, qui hereditates multorum talentorum, & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim hos quoque felicem in amicitiis curſum habere, & magna in dignitate verſari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres, ne plane rejiculus eſſes & ſuperfluus. Sed nec ad iſta, infelix, probabilis es. Itaque neceſſario minueris, & ſilentio occultisque lacrimis perfers neglectum tui.

28. Si

[a] Γραμματίδια] Γραμματιδία W. Sed mutatum eſt. [b] Καταδεδυκὼς] Καταδεδυκὼς W. [c] Ἐπεψεκάσασαν] Ἐπισκιάσασαν P. L. & margo *A* 1 *W*. Nihil a vulgata abeunt *H. P. J.* Fl. [d] Δοκεῖς] Fl. at reliquae & M. δοκῇς. [e] Ὁρᾷς] Conſtans lectio Edd. & M. [f] Οἷ] Οὖν male L. [g] Γοῦν] Οὖν W.

mores de tenero meditatur ungui. Horat. Od. 4. III. 21. *M. du S.*

58. Ἐπιψεκ.] De hac voce legenda omnino *Xenophontis* verba in *Symp.* p. Ed. *St.* 512. l. 35. Ἡ δὲ ἡμῶν οἱ παῖδες μικρᾶς κύλικι πυκνὰ ἐπιψεκάζουσιν (ἔστι καὶ ἐγὼ ἐν Γοργιείοις ῥήμασιν εἶπα) ἔτας. &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic ſcripturam exhibent, nempe ἐπισκιάσασαν. ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptiſſimam. *M. du S.*

63. Μάντιν] Ea enim aetate frequenter conſulebantur. Vid. *Æl. Lamprid.* in *Commodo*, I. *quem parem aſtrorum curſu* Commodo *Mathematici promittebant.* Id enim *M. Aurelio* imperante factum eſt, quo tempore & Luciani libellus editus. *M. du S.*

75. Κιθαρίζουσα] Eſt inter captatorum artes laudare voluptatis miniſtros atque artifices ſervos eorum, quos captant. vid. *Plin.* ep. 7, 24, 7. ubi *alieniſſimi hominis in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum curſitant* &c. *J. M. G.*

76. Ἐκ τῆς πράγματος] Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. *Ariſtoph.* Plut. 348. Ἔνι γάρ τις, ὦ κάθαρμε, ἐν τῷ πράγματι. Plura dari poſſent, ni temporis angustia prohiberet. *J. F. R.*

Ibid. Χρὴ ἐν χρυσίου βατράχου..] Videtur Lucianus abuti voce χρυσίου βατράχου hoc loco, & per id nomen *φρύνου* intelleriſſe, hoc eſt *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranae terreſtres, quae in ſegetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae quae in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore, admiſſa aqua, ut notat *Plin.* L. XI. c. 37. & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χρυσοῦν βατράχου *rubetam* intellexit. *J. P. a G.*

77. Χρυσ. βατρ. δ' δ' κ.] Repetit libro *adverſus indoctum* c. 20. *L. K.*

82. Ἤρεμα καὶ γιλοῦν] Legendum eſt fortaſſe ἐχ' ἠρέμα γιλοῦν. *J. Br.*

Ἤρεμα καὶ γιλοῦν] Ridiculum eſſe ait, ſi quis unctus & coronatus ſedeat, ſimulque eſuriat, nec quo latrantem ſtomachum placet, habeat. Τὸ δὲ γε λιπαρῆ ξυσθαι, καὶ ἐν Δίᾳ γε δεῖπνα, μέλαν χρῖσαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὸν κεφαλὸν, ἠρέμα καὶ γιλοῦν. ἴσασιν γὰρ τοῦτο σάλιγκόλου τι-

28. Si enim deferat te ſuſurro ſervus; ſolum te non laudaſſe puerum dominae ſaltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non parvum. Oportet igitur terreſtris ranae inſtar ſitientem clamare, & ut inſignis inter clamantes ſis & quaſi praecentor, ſtudere: ſaepe etiam, poſtquam conticuerunt alii, ipſum ſubjicere meditatam quamdam laudationem, prolixae adulationis indicem. Porto eſuritionum te ſodalem, & ſitientem, ungi & coronari, ſane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicujus mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt, vinum vero ipſi bibunt & epulantur ea quae parata ſunt.

29. Si vero Zelotypus ipſe ſit, & formoſi liberi, aut mulier juvenis, neque tu ſis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax conſtabit, nec periculum eſt, quod

Ἦν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνον οὐκ [h] ἐπήνεσας τὸν δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος ὁ μικρὸς. ὦν ὦ τράγμαλος. χρὴ οὖν χερσαίου βαλράχου δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ὀπίσημος ἴσῃ σὺ τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ὀπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπιπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ, νὴ Δία, γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, πρέμα καὶ γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλῳ τινὸς νεκροῦ ἀγομένῳ ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνῳ καλαχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ὀπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα.

Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἡ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς [k] πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἂν εἰρήνη τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὁ κίνδυνος ἐν-

b Ἐπήνεσας] Ἐπήνεις M. *i* Διψῶντα] Conſtans lectio. διψῶντος margo *AiW*. *k* Πόρρω] Ἔξω Ex. Fl. Vulgatae noſtrae adſentitur P. & Edd. Ἔχω margo *AiW*.

24. Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἀπίσημος ἴσῃ καὶ κορυφαῖος. *V*.

25. Ἑώλου τινὸς] Χθιζινοῦ. ψυχροῦ. ματαίου. ἀνοήτου. ἀνοήτου. *V*.

τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. *Nam eſurientem & vere ſitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum eſt ridiculum. Ita enim videris ſimilis eſſe columnae obſoleti cadaveris, libamina ducentis.* Cur hic οὐχ ἱρέμα γελοῖον pro vulgato, malit *Brodaeus* IX. Miſcell. XIII. cauſam nullam video. Caeterum expreſſit planiſſime Lucianus lepidum hoc *Martialis* ad Fabullum lib. III. Epigram. XII.

Unguentum, fateor, bonum dediſti
Convivii here: ſed nihil ſcidiſti.
Res falſa eſt, bene olere, & eſurire.
Qui non coenat, & ungitur, Fabulle,
Hic vere mihi mortuus videtur. *J. J.*

Ἱρέμα] Locus corruptus, nec placet *Brodaei* conjectura Miſc. IX. 13. Aliquid hic excidiſſe credo. Vide alia loca in quibus vocem ἱρέμα fere adhibet, ut: ἡδυσμάτιον ἱρέμα *Mer.* c. 6. ἱρέμα καὶ ἄχθεσθαί μοι. Ἰκαρ. c. 9. & *Nigr.* c. 5. Vid. omnino *Suid.* v. Δελφὸς ἀπὸ στέφανον μὴ ἔχει δῆτα ἀλλ' ἀπόβυτα. Et *Ariſtoph.* Schol. 230. A. *M. du S.*

Ἱρέμα] Quod ex *Nigr.* c. 5. citat *Soulius*, jam eſt c. vel §. 8. ubi Cl. *Hemſth.* πρὸς ἀχθῆς ἱρέμα recte vertit: *ſenſim cogare*. Quod hic tamen ſenſum non efficeret; *Pariſ.* verſio ἱρέμα γελοῖον reddit, *magnopere ridiculum*, recte quod ad ſenſum; num vero ἱρέμα hanc ſignificationem habeat, nondum comperi, neque credo. Cl. *Jenſ.* locum ſanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum eſt ridiculum*, quod melius ad Graeca; ſed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. *J. F. R.*

85. Στήλῃ. — νεκροῦ] Conf. ſupra Ἐπισκ. c. 22. *M. du S.*

Ibid. Ἀγομένῳ ἐναγίσμ.] Vid. ſupra Ἐπισκ. c. 22. *M. du S.*

89. Ἦν μὲν δὲ ὁ ζηλότυπός τις ᾖ] Ἦν μὲν γὰρ. *Th. M.*

Ibid. Ζηλότυπός τις ᾖ] *Civis ille Romanus.* *J. Br.*

93. Ὥστε

εὐκαλαφρόνητον. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοί, καὶ μόνον τὰληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμελῶντες ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα καλακεῖν, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, [a] ἐπεὶ ἄλλον γε εὐνοῦχον ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. [b] Διαπείρας τοῦ οἰστῷ μεθύοντον, καὶ [c] γνάθον.

Εἶτ' ἀπελθὼν ἔδειπνον, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ὠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιον ἐγὼ φῄς, καὶ ἄθλιον, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπών, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μεμελημένον τῇ ὀπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους [d] ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων [e] ἐμαυτὸν ἐνέσεσεικα. τίνος

facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera ſolum videant, ſed ſemper quaſi corollarium, ne conniveres umquam putes, adjiciant. Oportet igitur, ut in Perſarum conviviis, dejecto vultu accumbere, metuentem ne quis te forte Eunuchorum obſervet adſpicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum jam arcum habeat, qui adſpicientis quae fas non eſt, buccam ſagitta inter bibendum trajiciat.

30. Deinde egreſſus convivio paullum obdormiiſti. Sub gallorum vero cantum excitatus, miſerum me inquis & aerumnoſum! quibus ego exercitationibus relictis, & ſodalibus, & quam otioſa vita, & ſomno, quem *ſola* metiretur dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me barathrum ipſe praecipitavi. Cujus rei cauſſa,

a Ἐπεὶ] Ἔπειτα *Pell.* b Διαπείρας] Δαπῖραι ἂν *Marcil.* & *Pell.* Ἀγαπείρας Edd. omnes. Ἀγαπήρας W. c Γνάθον] Γνάθον ὕπνωσιν margo *AiW.* d Ἐλευθέρους] Ἐλευθερίους W. & P. e Ἐμαυτὸν] Sic recte *P. Fl.* & W. & margo *AiW.* Ἑαυτὸν male *J. H. B2. Fr. S.*

95. Προσεπιμιτροῦντες] Ἀντὶ τοῦ καὶ * πέρα τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες. *V.*

* Πέρα] Παρὰ editum erat, ſed mutavit *M. du S.*

93. Ὦτα δὲ καὶ ὀφθαλμοὶ] Eraſm. in proverb. *Regum aures atque oculi multi.* *J. Br.*

Ὦτα . . .] Vid. *Xen. Paed.* VIII. *Ariſtoph.* Schol. in *Acharn.* p. 265. *A.V.*

Ibid. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeqq. reperit ea pag. 873. *J. B.*

Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus ſuis, ex Juvenale & Martiale notum, regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοί, in quo luſit cum multo riſu *Ariſtoph.* in Acharnis. *J. P.* a *G.*

1. [a] Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Forte εἰς ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα. *J. Br.*

[a] Ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα] Explicat haec verba Cl. *Jenſ.* Lect. Luc. p. 113, vid. ejus notam ad *Dial. mort.* XI. §. 4. verſ. 55. ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἴολεσσον. ubi inſertione praepoſitionis nihil opus eſſe, contra *Brodaeum* oſtendit. *J. F. R.*

2. Διαπείρας] Placet Ἀγαπείρας. *J. Br.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] Διαπῖραι ἂν τ. ὀ. Atque hic κύδωνος, de quo ante dixit. *Th. M.*

Διαπείρας τῷ οἰστῷ] De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμπόσιῳ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi licentiam exſtingui mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ οἴστρον. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus, & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. *J. P.* a *G.*

Διαπείρας . .] Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur; non poteſt enim hic ferri participium. Forſan ſcripſerit διέπειρά σου, ut Ep. XIII. De ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. *Dial. Jov. Æſc.* & *Herc.* ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα. *M. du S.*

3. Γνάθον εἶτ'] Lacunam hic fuiſſe, deſignare credo voluit Juntinae editor, aſteriſco ad marginem poſito. *M. du S.*

10. Φέρων ἐμ.] Vid. quae ad c. 24. de hoc verbo dixi. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμαυτὸν] In plerisque legitur ἑαυτὸν, nulla prorſus ratione ferendum. Recte legitur ἐμαυτὸν in W. & Edit. *Florent.* *M. du S.*

15. Λέων χρόνῳ δεθείς] *Leo chordula vinctus*, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos oſten-

ſa, Dii boni! aut quae ſplendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo plura ipſis parare mihi licuit, libertate manente & omnium rerum poteſtate. Nunc vero tanquam leo, quod eſt in proverbio, licio devinctus, ſurſum deorſum trahor &, quod omnium miſerrimum eſt, nec bonam de me opinionem concitare, neque gratioſus eſſe poſſum. Idiota enim ego his in rebus & iners, maxime ſi cum hominibus comparer, qui artem ſibi hoc opus fecerint. Inſuper vero invenuſtus etiam ſum, & minime comis conviva, ac ne tantillum quidem excitare riſum poſſum: intelligo autem, conſpectum etiam meum ſaepe moleſtum eſſe, in primis quoties me ipſo ſuavior hilariorque eſſe volo: tetricus enim illi videor, & in univerſum non video, quomodo aptus illi eſſe poſſim: ſi enim

ἔστια, ὦ θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς [f] μισθὸς ἐντὸς ἐστιν; εἰ γὰρ μὴ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν, ἢ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, ἢ τὰ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεδεὶς, ἄνω καὶ κάτω σπεύδομαι, τὸ πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν οἷός τε, οὐδὲ χαριεντίζεσθαι εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἐγωγε τὰ τοιαῦτα, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνθρώποις τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. [g] ὡς δὲ καὶ [h] ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμπαθὴς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος· συνίημι δὲ ὡς καὶ [i] ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς [k] αὐτῷ εἶναι [l] θέλω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως [m] ἁρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. εἰ μὲν γὰρ

[f] Μισθὸς ἔντος] Οὗτος μισθὸς W. [g] Ὡς δὲ] Ὅτι L. [h] Ἀχάριστος] Sic omnes Edd. & M. Ἄχαρις margo Al W. [i] Ἐνοχλῶ] Ἐν ὀχλῳ M. [k] Αὐτῷ] Sic M. Edd. male αὐτοῦ. [l] Θέλω] Θέλῃ Edd. [m] Ἁρμόσωμαι] Sic ex W. dedi, Edd. vulgo ἁρμόσομαι.

oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. G.C.

Λέων κρόκῃ δεδεὶς] Ex hiſtoria Androcli, quam vide apud *Æl.* de *anim.* VII. 48. Et *Gell.* V. 14. *Poſtea*, inquit, *videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire* &c. *M. du S.*

Λέων κρόκῃ δεδεὶς] Enaſm. in paroem. *Leo cordula vinctus. Brod.* Miſc. IX. 13. Editum autem ibi κρόκῃ pro κρόκῃ errore typothetico, quibus illa *miſcell.* mirifice abundant; nam non mihi dubium, quin κρόκῃ & ipſe ſcripſerit ac legerit: Eſt enim κρόκη tenue filum, immo *floccus* & *pluma. Epict.* Sent. 26. Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ ὑφαίνεται. *Nec avis ob floccos (plumas,) elata eſt.* Et a κρόκη forſan latinorum *crocus.* *J. F. R.*

18. Τῶν τοιούτων] Scribe τοιούτου *J. Br.* l. modo adducto. Sed τοιούτων ego ſine variatione ubique inveni, & ſi *Boudaeus* τοιοῦτον alicubi invenit, vel ipſe accentus monere poterat, ſcribam vel editorem τοιούτον dare in animo habuiſſe. *J. F. R.*

19. Τίχῃν τὸ πρ. π.] Idem rurſus Ὀρχ. c. 9. 21. Et *Mort. Peregr.* c. 18. *M. du S.*

20. Ἀχάριν] Lege, meo periculo, ἀχάριν, aut probos auctores profer, qui ἀχάριν ita uſurparint. *M. du S.*

24. Αὐτὸς αὐτοῦ] Ubi ex perſona *Mercede Conducti* Lucianus ait, Ἐνίοτε δὲ ὡς ἢ ἐνοχλῶ πολλάκις βλεπόμενος, ἢ μάλιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτῷ εἶναι θέλω. ultima ita refingenda exiſtimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι θέλω. *ἑαυτῷ* pro *ἐμαυτῷ*, ut ſaepiſſime apud Atticos. *Quando tibi ipſe volo eſſe jucundior & gratior.*

Loquitur ſcilicet, ut dixi, ex perſona *Mercede Conducti*; qui primo mane expergefactus ſecum miſeriam, in quam ſit conjectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate ſit orbatus, poſteaquam venerit in familiam, in qua pro theſauro, quem ſperaſſet, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verſetur, contemptus & inviſus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino ſuo placendi, ſit rudis. *Nam*, inquit, *intelligo ſatis, quam ſaepe ipſo adſpectu moleſtus ſim; praecipue vero, ubi me ipſo jucundior & ſuavior eſſe cupio.* (Joſephus p. 371. C. de rege Perſarum: ὡς δὲ μὴ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διαχύδην, ἢ ἰδίαν αὐτοῦ γενόμενος. Adſcripſit Cl. *Hemſterh.*) Formula loquendi etiam apud Latinos uſitata. Confirmant emendationem noſtram ſequentia; *Si enim gravitatem oris & vultus ſervare conor, moroſus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riſerim, & ad hilaritatem quam maxime vultum compoſuerim, illico me deſpicit & reſpuit.* *J. F.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Ita M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Clar. *Fenſius* in ἑαυτῷ mutare jubet. Vide tantum an ita ſit intelligendus, ut auctor argumenti libri *Athenaei*, cum ait p. 1. B. κρείττων δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ γιγόμενος, ὅσπερ οἱ Ἀθηναῖοι Ῥήτορες ἐπὶ τὸ ἐν τῷ λόγῳ θερμότερος. &c. vel dives velit comitem lepidiorem quam ipſe eſt. *M. du S.*

Αὐτὸς αὐτῷ] Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum eſt, ſed ut jam vidit *Fenſius*, ἰδίαν αὐτὸς αὐτῷ pro ἑαυτῷ, idque pro ἐμαυτῷ. *J. M. G.*

ὅτι ἓξ σεμνῆς φυλάττει ἑαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονυχὶ φθυκτέος. ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιον, καὶ ἐφρόντισεν εὐθὺς, καὶ διέπλυνε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον προσειμένος. τὸ δ' ὅλον, [a] τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἑαυτῷ βιώσομαι βίον, ἢ παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς.

Ἔτι σὺ ταῦτα διαλογιζομένῳ, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, [b] καὶ δειπνεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τὰς βυβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν παρεληλυθός. καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὴν πάλαι βίωσιν ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη [c] ὑπορύττουσιν, ἢ φθόην, ἢ δυσπνευμονίαν, ἢ κῶλυσ ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττουσιν. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις καλαχεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ

gravitatem servo, insuavis illi videor & tantum non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vultum, contemnit statim & despuit; & similis mihi res videtur, ac si quis tragicam personam indutus comœdiam agat. In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vivam, hanc praesentem si alii vixere?

31. Adhuc ista cogitas cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor servandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans certamen: tum coena similis, & in eamdem horam protracta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum vigiliae, & sudor, & fatigatio paullatim cuniculis te suffodiunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras tamen & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi concessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officiorum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper,

a Τίνα] Sic *P. S.* & *Pell.* Τινὰ. Edd. reliquae. b Καὶ δειπν.] Καὶ πιεῖ. M. c Ὑποῤῥύττουσιν] Sic octo Edd. antiquiores; sola tamen *Junt.* ὑποῤῥύττουσιν.

36. Ὁ κώδων ἤχ.] Conf. supra c. 24. *M. du S.*

Ὁ κώδων ἤχ.] *Magius* de tintinnab. c. 6. comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspenti excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse quilibet videt. Recte quoque supra ad c. 24. Scholiasten risit *Soulius*, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili jam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usum enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. *du Fresne* in Glossar. Graec. voce κώδων & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700. annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. *Casaub.* ad *Suet.* Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. *Baccium* de thermis vett. Thes. *Grav.* T. XII. p. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Porsenae imminuisse ex *Plin.* Hist. VII. 55. jam retulit *Magius* c. 2. *J. F. R.*

50. Ὅσον οὐδέπω] Ad verbum est *tantum nondum*, i. q. *propemodum, jam jam*. Sic noster *Vor. hist.* I. c. 8. f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσειν ἔμελλον. *Jam jam fructus laturi erant.* Plura ex *Thucyd.* & *Herodian.* *Steph.* v. Πόσος, p. 497. *J. F. R.*

54. Τοῦτο δὲ πολλάκις] Διὸς subauditur. *J. Bt.*

55. Καὶ τὸ ζυγόν] Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. *M. du S.*

57. Τῷ τὸ δ. κομμωτῇ] Horum vis artem nosse? *Galenum* audi, Λελοίπασιν τὸ χρῶμα τῷ προσώπῳ ποιοῦσι φαρμάκοις, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας καφαλὰς ἢ ξανθὰς ἢ πυῤῥὰς ἢ μέλανας. ἡ παλάτῃ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μᾶλλον αὐξανομένῃ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν κομμωτικὴν καλοῦσι, ἐ τὴν ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste *Constantino* L. I. κατὰ τόπους. Sed subit hic misari, quod apud nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera jam tum utebantur; quod antequam

per, & parum abeſt quin jam morituro ſimilis videaris.

32. Haec quidem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter inſtituendum ſit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus tu veniens, hoc enim ſors tibi tribuit, & jumenta exſpectas, donec, cum jam non amplius ſit vecturae copia, cum coquo te aut ciniflone dominae in vehiculum compingunt, & ne virgultorum quidem ſatis ſubſternunt.

33. Non pigebit etiam narrare tibi, quod ſibi acciditſſe Theſmopolis, hic Stoicus mihi narravit, ridiculum ſane, quod aliis quoque uſu venire poſſe nec improbabile, per Jovem, fuerit. Vivebat ille in domo divitis & delicatae mulieris; cum autem peregre eundum eſſet aliquando, primum hoc ſibi accidiſſe omnino ridiculum, ut juxta ſe Philoſophum hominem, adſidere juberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & raſa barba: nempe in honore illum ipſa, ut facile eſt ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum eſſe. Hoc igitur pri-

ἀπάντων ἀχρὸς ἀεὶ, ᾗ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας.

Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ [d] που ᾗ ἀποδημῆσαι [e] δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐᾷ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὑσταῖος ἐλθὼν (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) ᾗ τὸ ζεῦγος θεμένης, ἔστ' ἂν ὀκνῇ ἔτ' ἴσης καλαγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσσουσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες.

Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι ᾗ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις [f] ἔτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, ᾗ, νὴ Δί', οὐκ ἀπέλπιστον, ὡς ἂν ᾗ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. οἰκίᾳ μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ ᾗ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ ᾗ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ὀκνεῖν παθεῖν ἔφη γελοιότατον, [g] συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ φιλοσόφῳ ὄντι, κιναίδου τινὰ τετριμμένον τὰ σκέλη, ᾗ τὴν πώγωνα τετιλμένον· ἀφ' τιμῆς δὲ αὐτὸν ὀκεῖσθαι ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, ᾗ τέκμαρ δὲ ἔφη κιναίδου ἀπεμνημόνευε, Χαλιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τῷ-

d Που] Ποῦ margo *AtW*. *e* Δέοι] Δέῃ W. *f* Οὗτος] Οὗτος *J*. male. *g* Συγκαθίζεσθαι] Συγκαθίζεσθαι M.

quam hic loci animadvertiſſem, Galliciis ſolis noſtris nobilibus feminis, poſt *Chriſtinae* Suecorum Reginae apud eas adventum, ſeculi noſtri ſummo probro, factitatum putabam, ut viris jam, non ornatricibus, ut ſaltem ea parte modeſtiae conſulerent, uterentur. *M. du S.*

60. Θεσμόπολις] In vivis, cum haec ſcriberentur, eſſe deſierat. Eundem nominat in *Gallo* c. 10. & in Ἐρμ. c. 9. & ſeqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. *M. du S.*

63. Ἀνέλπιστον] Conf. infra *Peregr.* c. 25. f. *M. du S.*

65. Δεῆσαν] *Cum oporteret.* *J. Br.*

69. Πετιτλωμένον τὰ σκέλη] *Athen.* lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πετιλωπαιούμενον τὸν ἢ Τυρόμβωνα.

Dixi ad illud *Petron.* Salamandra. Sic pag. 554. ubi peſſime interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere.* verte ut hic *Eraſm.* *J. B.*

Πετιτλωμένον] Jubet Bourdelotius cum Eraſmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut ſolet, ad *Petronium* amandat. Ego vero cui *Bourdelotii Petronius* ad manum non eſt, aut, ſi eſſet, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*; non enim picatis cruribus foras credo prodituros; ſed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo conſtabat, molles iſti utebantur. Hinc in eam rem uſurpatum, quod in Δημων. loco ab eo laudato legitur, δρωπακιδῶσαι. Confer *Rhet.* c. 23. *M. du S.*

70. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν . . . ἦγε] Nequaquam ſignificat ἀφ' τιμῆς ἄγειν τινὰ, *honoris gratia aliquem ſecum ducere*; uti putavit Interpres (Edit. *Par.* & *Salm.*) ſed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare.* Quemadmodum δι' ἐκείνου ἄγειν apud *Ælian.* Hiſt. An. XIV. 29. *H V.*

72. Χαλιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatrae cinaedus Χαλιδών. *Suidas* in Κίναιδ. *Th. M.*

τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, [a] σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) [b] παρακαθίζεσθαι φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμιὰς, καὶ διεστραλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὴν τράχηλον ὑπεκλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ ἀντὶ λιμένος τοῦ πώγωνος τὰ πολιά· καὶ εἰ γε μὴ πολλὰ δεηθείη αὐτοῦ, καὶ τὴν κεκρύφαλον ἔχοντα, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἂν [c] συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς [d] ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑποφαυλίσαι, καὶ [e] τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχημένου τινὸς ἀπήντησε. ἕτερον δ' ἦν τι καὶ τοιοῦτον αὐτοῦ προσλαχεῖν.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησὶν, ἴστως ὄναιο, χάριν εἰ μεταῤῥᾳ αἰτοίην σε, δὸς, μηδὲν ἀντιπεῖν, μηδ' ὅπως ὅτι πλείω σου [f] δήσομαι παρμένειν. καὶ δὴ, ὅσῳ εὐκόλως ὑποκρινόμενον πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρᾶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ καὶ φιλάργυρον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν [g] Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέμοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἠλίκον, σκυθρωπῷ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῷ τὸ γένειον (οἶδα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι φύκει ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τὰς ὀφθαλμιὰς, καὶ διεστραλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὴν τράχηλον ὑπεκλασμένον, καὶ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ ἀντὶ λιμένος τοῦ πώγωνος τὰ πολιά· καὶ εἰ γε μὴ πολλὰ δεηθείη αὐτοῦ, καὶ τὴν κεκρύφαλον ἔχοντα, ὅτι τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθέζεσθαι. τὰ δ' ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑποφαυλίσαι, καὶ τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχημένου τινὸς ἀπήντησε. ἕτερον δ' ἦν τι καὶ τοιοῦτον αὐτοῦ προσλαχεῖν.

Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολι, φησὶν, ἴστως ὄναιο, χάριν εἰ μεταῤῥᾳ αἰτοίην σε, δὸς, μηδὲν ἀντιπεῖν, μηδ' ὅπως ὅτι πλείω σου δήσομαι παρμένειν. καὶ δὴ, ὅσῳ εὐκόλως ὑποκρινόμενον πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρᾶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ καὶ φιλάργυρον, τὴν κύνα ἣν οἶδα τὴν Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέμοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται·

mum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nosti vero quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) adsidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, (*quae nominis illius vis est*) sed vulturem quemdam vulsis barbae pennis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adsessurum: se ergo tum caeteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo & minuriente, qui nisi ipse retinuisset, forte & jam in ipso plaustro esset saltaturus? Verum injunctum sibi etiam aliud hujusce modi.

34. Vocans enim illum mulier, da mihi inquit hanc veniam Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam quidem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius te rogem: illo vero, quod facile credas, pollicito se facturum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te videam, & diligentem, & a natura factum ad amorem; canem quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum custodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat, uterum enim gerit

a Σκυθρωπῷ] Σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte Edd. & M. b Παρακαθίζεσθαι] Sic *J.* & Codd. W. P. L. Edd. vero *P. B2. H.* Fl. & *S. Παρακαθίζεσθαι.* c Συγκαθίζεσθαι] Sic *J. P. H. S.* Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. d Ἀηδίας] Ἀνδίας M. e Τερετίζοντος] Sic W. Τερετίζοντος male Edd. omnes. f Δήσομαι] Sic Edd. & M. Δώσομαι *B2.* g Μυρρίνην] Litera M. quadrata recte *B2.* & *P.* μυρρ. litera minore *J. H. S.*

76. Παρακαθίζεσθαι] W. P. L. & Ed. *Fgnt.* In reliquis παρακαθίζεσθαι. *M. du S.*

77. Διαστραλευμένον] Sic iterum infra Ῥητ. c. 11. *M. du S.*

81. Δεήσεται] Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui; sed corruptam esse, cuivis manifestum est. *M. du S.*

Δεήσεται αὐτοῦ] Δεήσεται αὐτῷ in suo exemplari legebat *Brod.* Misc. IX. 13. p. 67. Et corrigere jubebat δεήσῃ αὐτῷ. merito quidem; verum quum ego δεήσῃ constanter scriptum invenerim, ista emendatione jam nihil opus esse arbitror. *J. F. R.*

85. Τερετίζοντος] Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici τ. Sic etiam scriptum in W. Cod. *M. du S.*

87. Αὐτῷ] Forsan rursus αὐτῷ legendum quis malit, ut saepe alibi, non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox αὐτὸν de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius ejus loco narrat. Sapienti sat. *J. F. R.*

89. Οὕτως ὄναιο] *Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adjuvent.* *J. Bz.*

Οὕτως ὄναιο] Idem Icarom. & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes *Horat.* ad Od. 3. lib. 1. & *Martial.* ad Epig. 6. lib. 5. *J. B.*

Ibid. Χάριν εἰ μεταῤῥᾳ αἰτοίην σε] *Hoc mihi age, te petenti beneficium impartire.* *J. Bz.*

96. Μυρρίνην] Ad initium hujus capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu. Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Λουκιανὸς ἐ πάντας καλῶς ἐλέγξας ἐ πάντων τὰ ἤθη παιδεύσας ἄτιμος ῥέπει ἐν Καλῇ ῥίᾳ. Quod & per se futile cum sit, nec quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. *M. du S.*

Μυρ-

sit misera, & prope abest a partu: execrabiles autem illi & inamorigeri servi, ne mei quidem ipsius, tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne putes igitur te mediocriter de me mereri, si caniculam, de qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pollicetur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum lacrimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum perningens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens in primis si quid pridiani juris in illo haereret. Et Cinaedus, assessor, qui alioqui non indocta dicta in caeteros jacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo quod dicam, illum pro Stoico jam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audivi.

35. Sic ad delicias vel ad contumeliam potius abutuntur suis familiaribus, quos paullatim mansuetos & patientes injuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quemdam

βαρύνει· γὰρ ἡ ἀθλία ἡ γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ὀβελίσκος ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι ἕτοι, καὶ ἀπεῤῥῆς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολλοῦ ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὐποιήσειν με, τὸ σωσιπύδαρόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετεύσης, καὶ μοσυχὶ καὶ δακρύσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τῶν ἱματίων προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸ πώγωνα, καὶ καθιερῶσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαῦζον λεπτῇ τῇ φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαλεμέμιχλο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξυνέδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ πολὺς καὶ ὁπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον ὑπεῖχον, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τιλαχέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπιθόμην.

Τοιαῦτα εἰσρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κἂν μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει προσκυνάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τ

b Ὁ παιδὸς] Ὁ γε κιν. M. i Τῷ Θεσμο.] Τῷ τοῦ Θεσμο. M. Sed vulgatam servant Edd. omnes.

Μυρίνην] Non adnotassem variationem Editionum inter *μυρίνων* & *Μυρίνων*, nisi *Soulii* diligentiae ostendendae causa facerem; nam nimis notum est Mss. & Edd. antiquas raro nomina propria literis majusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταῖα* versus fin. hujus cap. quoque scriptum erat *μελιταῖα*. Quare in adnotandis hujusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeret, ut c. seq. v. *κυνάριον*. *J. F. R.*

11. *Βαῦζον*] Hanc vocem attigi ad principium *Petiti*. *J. B.*

12. *Τὰ μελιταῖα*] Hujusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasm. in proverb. *Melitaeus catulus*. *J. Br.*

Ibid. Μελιταῖα] Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. *Canes* erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra *Melita*, *Scaliger* docet ex *Plinio*, in fine L. III. c. 26. Vid. *notas ad Euseb. Chron.* p. 223. Insula est orae Dalmaticae adjacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam *Strab.* p. 277. qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. *Theophr.* in *Charakt.* c. 11. *μικροφιλοτιμίας* monumentum ejusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione; ΚΑΛΛΟΣ ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ. Cujus vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, *feli* Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλοψ.* c. 27. & *Συμπ.* c. 19. Meminit etiam *Diogenes* apud *Laërt.* p. 151. A. & *Æsop.* f. 88. *M. du S.*

15. *Οὐκ ἀμούσως περὶ ἐνίων τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων*] Benedictus, *nunquam insulse alios etiam . . . dicteriis petens.* Conjungit seqparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, *quum non insulse super convivium dicteriis quadam jecisset in eos qui aderant.* Sic enim debet,

τῶν [a] Καρχάρων ὅτι [b] τῷ δείπνῳ κελευθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνεῖτο γὰρ μέλαξυ πινόντων, εἰ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἶνον [c] ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τάλαντον ὅτι ἓξ Αἰγυπτίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλήσιος ᾖ, ᾧ δὲ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα ἀγρίαγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα [d] καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ὑπονοοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ καὶ ὅτι κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. σὺ δ' ἂν [e] ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, ἐς τὰς λιθολομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ Φθονῶν, καὶ ὑπιβελεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σοφὸν καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ [f] τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς

de asperis illis jussum in coena declamare; non inerudite profecto, sed vehementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis ausus esse. Si vero dives ipse vel poëticam adfectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invideas ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticæ tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones,

a Καρχάρων] Sic omnes Edd. *καρχάρων Palm.* litera minore. b Τῷ δείπνῳ] Τὸν δεῖπνον L. c Ἀμφορέα] Ἀμφορέως W. d Καὶ κολακεύοντα] Καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. e Ἐὰν] Ἂν M. f Τὸ] Τοῦτο margo *AIW.*

quum aliquando non insulse jocatus esset. *J.G.*

26. Τῶν καρχάρων] Malim τὸν κάρχαρον. *J.Br.* Misc. IX. 13. p. 67. ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest, intelligitur enim ἓνα, ut *Dial. mort.* IX. §. 2. μανιάρῳ αὐτῶν. *Aristoph.* Pl. 345. εἴ τῳ τῶν φίλων. *J.F.R.*

Τῶν Καρχάρων] Sic vertit *Erasmus*; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phoenices, Eteobutadæ. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legendum est sine majuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium*, *asperorum*, *exertos dentes habentium*; nam κάρχαρος nihil aliud est, quam καρχαροδὼς. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam superius notavi, conjicio *Erasmum* adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam sæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *J.P.a G.*

Ibid. Καρχάρων] Καρχ. litera minuscula initiali edendum curavi, *Palmerio* adsentiens, & *Hesychio* ita scribenti: κάρχαροι οἱ ἔχαλοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ἔχοντες. Sed quia omnes Edd. habebant Καρχάρων litera majori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. *J.F.R.*

29. Οὐ πρὸς ὕδωρ] Eorum more, qui in judiciis olim ad clepsydram dicebant. *J.Br.*

Ibid. Πρὸς ὕδωρ μ.] Solebant enim, ea aetate, Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europæ gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostræ *arenæ*, veterum clepsydræ (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad Ἀνάχ. c. 24. *M. du S.*

31. Τοῦτο ὑποστῆναι] Syncera lectio: ὑποστῆναι. *Brod.* l. saepe cit. Sed ita, ut jussit, jam expressum est in omnibus Edd. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ Αἰγυπτίαις δραχμαῖς] Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta, hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. *M. du S.*

35. Διαῤῥαγῆναι] *Clamore disrumpi.* (διῤῥαγῆναι legebatur in *miscel.*) *J.Br.*

39. Ἀκούειν] Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & *bene audire* Epict. Sent. 7. καλῶς ἀκούειν. Noster in *Prometh.* ipso principio οὐδ' ἀνώνυμος πολυπλάθους ἀκούων, plura simil. Cl. *Jens.* Lect. Luc. p. 272. seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis commu-

nes, & legem esse in posterum ita dicendi.

36. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres vero, nam hae quoque nunc adfectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam adsectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphicis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moecho tabellas tradit: at illi de temperan-

λόγους, ᾗ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν.

Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὴ αὖ γυναῖκες (ᾗ γὰρ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς συμπαιδευομένους, μισθοῦ ὑπολελειμμένους ξυνόντας, ᾗ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἔν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων κ καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγῃ), ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῶν Σαπφοῦς ὑποδεέστερα. καὶ ἅμα δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγουσι ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν ποτὲ (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤδη μειρακίου κοσμουμένου, καὶ τὰς κόμας ι περιπλεκομένου, ἢ καὶ τὸ δεῖπνον· ἄλλοθι γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μειρακίου τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἡ ἄκρα προσελθοῦσα, ἔρριψε καὶ τοῦ μοιχοῦ λ γραμματίον· οἱ δὲ καὶ

g Καλλωπ.] Sic recte Edd. P. Fl. S. Bz. H. Fr. item M. & S. Juns. sola male καλλοπ. h Κοσμούμεναι] Sic recte Edd. omnes. Κομμούμεναι male Mf. W. & B. i Περιπλεκόμενον] Παραπλεκόμενον M. k Γραμματίον] Γραμματῶν W.

munes collegit. J. F. R.

40. Πήχεως ἔνιοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane quum in *Hermotimo* dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γύπης, adhibent nasum. Et quum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxeris, *Lucianus* certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio *conscrib. hist.* Sed ut nunc ῥῦν, ita etiam πῆχυν in *Luciano* iisdem risum praebere debuit. Nam in dialogo *Veneris & Cupidinis*, quum scriberet ex Veneris ore *Lucianus*, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲ αὐτῶν τύπτεται ξίφει τὸν πῆχυν Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense desecat*. *Benedictus* eadem, nisi quod *resecat*, ut apparet ex Salmuriensi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exserit fanaticus Sectisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitum* simpliciter interpretantes. J. G.

41. Ἐς τὰς λιθοτομίας] *In lapicidinas Dionysiacas*. Meminit hujus carceris insignis a Dionysio exstructi *Cic. Act. 7. in Verr. Plaut. in Capt. & Liv.* G. C.

Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit *Athen.* c. 3. lib. 12. Jun. in Adag. Turn. cap. 16. li. 22. lautumias vult legi, dico alibi. J. B.

Ibid. Λιθοτομίας Δ.] Historiam Philoxeni respicit, de qua fusius Ἀνακδ. c. 19. M. du S.

Λιθοτομίας] Philoxeni contubernalis futurus versiculos tyranni laudare recusantis. J. M. G.

Ibid. Τὰς Διονύσου λιθοτομίας] *Syracusanas Dionysii tyranni Latomias*, Philoxeni poetae exemplo *J. Brod.* Misc. IX. 13. f. Ecce rursus quam malam Graecam lectionem expresserit, nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra jam monuit Clar. *Jens.* Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo *Jens.* ad vit. auct. c. 6. J. F. R.

51. Μισθῷ ἐκτετιλεῖ] Conf. supra c. 10. M. du S.

60. Κοσμούμεναι] Mf. κομμουμένου, male, nam sequitur τὰς κόμας περιπλεκόμενον: effetque δὶς τὸ αὐτό. J. B.

63. Ἡ ἄκρα] *Ancilla*. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. J. Br.

Ἡ ἄκρα] *Serva Hesych.* ἄκρα, δούλη, παλλακή. Dictio quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. J. B.

69. Πὰ-

σοὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι δὲ μιμέ-
νοιλες ἕστ' ἂν ἐκεῖνη ἀνλιγράψασα τῷ μοιχῷ,
ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴ ἀκρόασιν.

Ἐπειδὰν δὲ πολὺ μακρῷ τῷ χρόνῳ
Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπ-
ταί τί σοι ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑ-
πόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ τὴ
μεγάλλιν γενέσθαι τὴ πομπήν. ὁ μὲν πρῶ-
τος, εἰθὺς [a] ἔτι σκεπτομένου δηλούσας τῷ
δεσπότῃ, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀ-
πέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τὴ ἀγγελίας
προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κο-
μίζοιλες ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπὲ-

tia ſermones inſiſtunt, exſpectantque, dum illa moecho poſtquam reſcripſerit, ad auditionem redeat.

37. Cum vero longo poſt tempore aliquando Saturnalibus inſtantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi amiculum miſerum aut tunica fere putris, tunc maxime multam inſtitui magnamque pompam oportet. Et primus quidem, qui deliberante domino illud ſublegit, praecurrens & indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane vero tredecim veniunt ferentes munus, quorum unusquisque, ut multa dixerit, ut

a Ἔτι σκεπτομένου] Sic L. & G. Ἐπισκεπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου Edd. omnes.

27. Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινὰ. ἄμφιον δὲ κεφαλῆν νοῦν. V.

69. Παναθηναίων] Quid Romae Panathenaea? M. du S.

70. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Perſii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμφιον δὲ κεφαλῆν νοῦν. leg. *Caſaub.* fin. lib. 6. Anim. ad Athen. *Heſych.* & *Suid.* verbo χειρόμακτρον. J. B.

Ἐφεστρίδιον] Interpretatur *Eraſmus* ἐφεστρίδιον *ambellam*, ut umbella Graece σκίμπους dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *panulam*, vel tale quid. J. P. a G.

72. Καὶ ὁ μὲ πρῶτος] Nullus dubito ex eodem codice refingendum eſſe καὶ ὁ μὲ πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου δηλούσας τῷ δεσπότῃ, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alias nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲ πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου δηλούσας τῷ δεσπότῃ, προδραμών. Vertunt; *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurris, priorque monet.* σκέπτομαι eſt cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. J. G. G.

73. Ἔτι σκεπτ.] Ἔτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro ſummo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodiſſime viſum ſit. *Cod.* P. aliam ſcripturam exhibet, quam olim ſequebar, nempe ἐπισκεπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι *de mandatis* eleganter uſurpari, vel Lexica ipſa ſatis docent; Adi tamen *nos* ad *Catapl.* 8. ubi de ea plura. *mandatum* autem hic intelligi commode poſſe, *munus* quo nuntius mox donatur, ſatis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro *conſidere* apud *Ariſtotelem* frequens, *Eth. Nic.* p. m. 4. C. 20. A. 120. C. Sic noſter etiam uſurpat ſimplex σκέπτομαι Ἱſt. β. c. 10. Δίμων. c. 57. Ἑρμ. c. 50. & 73. M. du S.

Ἐπισκεπτομένου] Quid ſi ἐπισκηψαμένου jubente, & mandante familiae. J. M. G.

76. Κομίζοντες] *Pallium deferentes.* J. Br.

77. Πολλὰ εἶπε] *Multos de te apud dominum ſermones fecit.* J. Br.

78. Καὶ ὡς ἐπιτραπῇς] *Utque, cum id arbitrio ejus permiſſum eſſet, ut quod vellet indumentum ad te deferret.* J. Br.

Καὶ ὡς ἐπιτραπῇς τὸ πάλλιον ἐπιλέξατο δωρεὰν] Perperam Eraſmus, *quemadmodum adhortans commodiora ſubjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubjecerit*, etſi poſteriora haec ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti poterat debebatque, ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegerit.* In *Nigrino.* οἱ τὰς πάλας ἐπιτετραμμένοι. In *Apologia* hujus dialogi. ὁ Φαῦλλος ἱλιδὸς, ὃ τὰ πάντα γέγονεν, ἀλλ' ὅμως ἐπιτραπῆναι. In modo *Conſcrib. hiſtor.* ὅλως τῷ πράγματι χρήσασθαι δεῖ, ὅ τι ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt loquutio. J. G.

Ibid. Τὸ πάλλιον ἐπιλέξατο] *Optimum tibi delegit.* J. Br.

79. Δωρεὰν] *Commemorans.* J. Br.

80. Λαβόντες] *Aliquot a te extortis aſſibus.* J. Br.

Ibid. Ἐρυθριῶσιν] Narrat Noſter quemadmodum, ſi *Mercede Conductus* feſtis diebus donativum aliquod puſillum ab Domino accipiat, etiam munuſcula oporteat dare iis, qui donativum iſtud ei apportent; quorum aviditas habendi vix ſatiari queat, quique quantumcumque accipiant, aegro animo diſcedant. ἐρυθριῶσι δ' ὦν, inquit, ἐκπαιόντες λαβόντες, ὅτι ἐ βραδύτερον, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. *Omnes itaque aliquo accepto*

ut monuerit, ut dato sibi negotio pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum murmusculo abeant, insuper cum fastidio quodam murmurant, quod plura non dederis.

38. Merces ipsa *minutatim tibi solvitur*, obolis binis aut quaternis, si petas, gravis videris ac molestus. Ut igitur accipias adulandum primo ipsi & supplicandum; colendus autem etiam est dispensator, quod aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius & amicus. Porro quod accipis jam debebatur vestiario aut medico, aut sutori cuidam. Munera igitur illa non munera & nullius utilitatis.

μήνοι, ἢ ὡς πεντραπεὺς, τὸ κάλλιον ἐπιλέξαιο δεξιόν· ἄπαυστος δ' ἂν ἀπαλλάττοιο ὀλαζόντων, ἔτι ἢ βαρυθυμοῦντων, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας.

Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατ' ὀβολὸν, ἢ τέτταρας. ἢ βαρὺς αἰτῶν σὺ, ἢ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' ἐν λάβῃς, κολακευτέος σαυτός, ἢ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ ἢ ὁ οἰκονόμος. ἔστι μὲν ἢ ἄλλως θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος ἢ φίλος. ἢ τὸ ληφθὲν, ἤδη προσφειλέσθω ἰματιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί.

90. ἄδωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα, ἢ ἀνόητα.

Πο-

---

b ᾿Η] Sic recte P. & L. ἢ Edd. c ᾿Αλλ᾽ ὡς τρόπος] ᾿Αλλως τρόπος margo *Alt.* d Ξύμβουλος] Ξύμβολος male *S.* Ceterae recte ut edidimus. e Ἤδη] Ὃ ἤδη Ex. Fl. f Ἄδωρα] Sic recte *Coll.* & *Gron.* Edd. omnes male ἄωρα.

80. Βριθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι. & δυσχεραίνοντες. βρίθειν δὲ μῆρα τῷ παχίων, οἱ δὲ ἄθλιον μῆρον. καλοῦνται ἢ βριθὺ τὶ βρίθος, ὃ ἐστι κλινοπὸν κακόν. *V.*

᾿Ιλυσπῶ] Lege ἰλυσπῶ. *M. du S.*

90. Ἄδωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα] Pro ἄωρα, Ex Sophoclis Ajace (v. 675.) *G. M. du S.*

---

capite discedant, insuper murmurantes, quod non plura dederis. Ad vocem βριθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι ἢ δυσχεραίνοντες. βρίθειν δὲ μῆρα τῷ παχίων. οἱ δὲ ἄθλιον μῆρον. καλοῦνται ἢ βριθὺ τὶ βρίθος, ὃ ἐστι κλινοπὸν κακόν. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque excepto, eadem plane, quae habet Etymologici Magni Auctor, quibus & conveniunt ferme, quae habet in ea voce *Hesychius*: sed quum apud *Hesychium* μητα & *Helladium* in Chrestomathia pag. 14. editionis cum notis Meursii, legatur βρίθειν, dubium utrum apud *Helladium* & *Hesychium* atque in Etymologico Magno (ubi nunc βρίθειν, nunc in plurali βρίθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρίθειν an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex *Hesychio* βρίθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βριθὺ τὶ inde deductum fuisse. Porro & ex *Hesychio*, & *Etymologico* apud Scholiasten prō κόσμοι lege κόσμοι. Apud *Hesychium* quoque, ubi legitur, βρίθιον, μῆρόν τι ἐν Βάκχαις, &c. sciendum apud Etymologici Auctorem scribi βάκχαις, & ex adjecto ibi articulo ἡ, patet fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud *Hesychium*, Βρίθος· ὁ τύμβος, λίγδαι. Hic quidam pro τύμβος conjiciunt δυμός. Sed verior est haud dubie *H. Stephani* sententia, emendantis τόφος. Recte enim ut βριθὺς per ἀλαζονικὸν, μεγαλοφρονοῦν, ita βρίθος per τόφος exponitur. Apud eumdem *Hesychium*, ubi βριαύεται, δυσχεραίνει, προσκοπτεται, legitur, nullus dubito quin βριθύεται sit rescribendum; plane uti infra βριθύεις inter alia etiam per δυσχεραίνεις, προσκοπτεῖς, redditur. Vide quoque Etymologicum Magnum in eadem hac voce. *J. J.*

81. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.] Summam & infimam mercedem hic nominat. quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim Philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. *M. du S.*

84. Μὲν αὐτὸς] *Ipse dominus.* *J. Br.*

86. Οὗτος] Muneribus scilicet, non obsequio tantum. *M. du S.*

87. Ξύμβολος] Revocandum ex editionibus prioribus ξύμβουλος, *qui in consilium adhibetur.* Talem enim hic locus postulat. *J. J.*

90. Ἄωρα] An ἄδωρα. *J. Br.*

Ἄωρα ἐν σοὶ τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, quum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in *Timone* notatur ab *Barleo* πλοῦτος ἄκτητος. Sic in vitarum auctione *Bourdelotius* advertit τέχνη ἀτεχνία. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. *J. G.*

Παλὶς δὲ ὁ φθόνος, καί τις ἐμβολή τις ῥήμα ὑπεξανίσας πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς σοὺς λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μόλις ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἀναπειρυχαμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδη-95κότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιῶσαν. ὅλως γὰρ ὅσον ἦν ποτιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκ-

39. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paullatim contra te insurgit apud virum, sermones qui contra te habentur libenter jam excipientem. Videt enim te jam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paullatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpsit, postquam fertilissimam

Ἄωρα δ' σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνύστατα] Quasi lectionem hanc [ἄωρα] tueri velit, possit ex *Homero* adferre, ubi Odyss. M. vs. 89. Scyllae pedes dicuntur ἄωροι.

Τῇ ἄτοι ποδὲς εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι.

Idque Scholiastes vetus, anonymus, exponit λεπτοί adeo ut *dona* haec dicantur *tenuia*. Vel ἄωρα possit quis exponere *ingrata*, *indigna*; quemadmodum *Hesychius* ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀνάρεστος. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex *Hesychio* (in voce Ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super hujus expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior; Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & *Hesychius*. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio Cl. *Gronovii*, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἄδωρα enim δῶρα eadem elegantia dici, qua πλοῦτος ἄπλουτος, τέρψις ἀτερπία, κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος. Quibus ego addo γνῶσις ἀγνωσία eodem loco apud Nostrum in Vitar. Auctione, c. 14. quo τέρψις ἀτερψία. Sic Χάρις ἄχαρις lib. 1. *Anthol.* Epigr. cap. III. Epigr. I.

Οὐκ ἐμὰ ταῦτα λέγω· τίς ὁ θρασυκῶτα ἀνέψιος Ἄρη, ταύταν τὰν ἄχαριν χάριτα.

& apud *Aeschylum* in Prometheo Vincto p. 35. edit. Steph.

——— φίλ' ἅπας ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τις ἀλκά.

Apud eumdem *Aeschylum* in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος pag. 55.

Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα
Πόριμος.

Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀναλωτικόν χρῆμα, ἐν ᾧ πολλὰ τις μηχανᾶται ἄθρως, καὶ φεύγει. (Apud *Ciceron* III. de Orat. veteris Tragici est: Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis: ἄγαμος γάμος *Euripid.* in Hec. *Sophocl.* OEdip. Tyr. p. H. S. 200. *Aeschylus* Prom. πόροι ἄπορος, πόλεμος ἀπόλεμος Persis. ναῦς ἄναυς Choeph. χάρις ἄχαρις *Eumenid.* παῖδες ἄπαιδες. *Aristoph.* βίος ἀβίωτος. *Attius* Medea vita invita: *Agathis.* Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. *Martin.* V. L. III. 9. *Homero* Il. I. 34. ἀλκὰ ἄναλκις. *Aeschylo* in Persis p. 157. ναῦς ἄναυς, *naves perditae*, & p. 288. πόλις ἄπτολις, urbs diruta: *Sophocli* in Electr. v. 1157. Clytaemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit *T. H.*)

Amatunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud *Ovidium injusta justa*, II. Metam. 627. de Apolline Coronidem ab se temeraria & injusta caede trucidatam tumulante,

Et dedit amplexus, injustaque justa peregit.

Sic antiquus *Tragicus* apud *Ciceronem* III. de Oratore 58. dixit *innuptas nuptias*;

Qua tempestate Paris Helenam innuptis junxit nuptiis,
Ego tum gravida, &c.

Sic *insepultam sepulturam* ex *Ciceronis* Philipp. I. citat *Torrentius* ad *Suetonii* Julium, cap. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud *Ciceronem* in Oratore cap. 23. *Inops potentia* apud eumdem Pro Quintio cap. X. *Infantem sapientia* apud *Horatium*. Ita & Ardeliones apud *Phaedrum* dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum, viderat jam olim *Brodaeus* IX. Miscell. cap. 17. adferens illud *Sophoclis* ex Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud *Virg.* II. Aeneid.

——— *nulla putatis*
Dona carere dolis Danaûm? ———

Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάμματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante, *Moschi* Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*,

Ἦν δέ τις λέγῃ (Ἔρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ἔπλε,

Μέ-

nam vitae tuae partem, & ſummum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fiſſum concinnavit, jam circumſpicit, te quidem in quod ſterquilinium abjiciat, alium vero, qui labores ſuſtinere poſſit, ut adſumat. Tum igitur vel tentaſſe puerum, vel ancillam virginem dominae imminuiſſe, homo ſenex, vel quiddam

παιδάριον τῆς σώματος ἀπτρίψας, καὶ ῥάκος Ισε πολυχρονίδες ἐργασάμενον, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τὴ κόπρῳ [a] ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τὰ δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἦτοι μειράκιον αὐτὸς ἔθ' ὅτι ἐπείρασάς [b] ποτε, ἢ τὴ γυναικὸς ἄδραν παρθένον γέρων ἀνὴρ [c] διέφθειρας, ἢ [d] ἄλλο τι

a Ἀπορρίψῃ] Ἀπορρίψει margo *Ald.* b Πότε] Conjecit *Fenſ.* Confirmat Mſ. L. Τότε Edd. omnes male. c Διαφθείρεις] Sic W. recte ait *Solinus.* Διαφθείρας Edd. male. Διφθείρας correctum in Ald. d Ἄλλο τι] Ἀλλό τι Edd.

Μήτι θήγης, πλέον δῆμι· τὸ δὲ πᾶν πάντα βέλτιον ἔσται. *F. F.*

Ἄδρα] In quibusdam Codd. ἄδηρα inveniri teſtantur *Galaei* Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & reſtituta Sophoclem ejus quam ſequimur lectionis auctorem laudant. Locus *Sophoclis* integer ſic habet: Ἀλλ' ὅς' ἀλαθὴς ἡ βροτῶν παροιμία, ἐχθρὸν ἄδηρα δῆρα π' οὐκ ἐπίσταμαι. M. vulgatam exhibet. *M. du S.*

Ἄδρα] Ex Latinis permulta ejusmodi oxymora, ut: *concordia diſcors, inſaniens ſapientia, dulce malum, ſtrenua inertia* &c. &c. collegi in libello *de Ambig. & contrar.* Tit. *ADJECTIVUM*, & *OXYMORON.* *F. F. R.*

Ibid. Καὶ ἀσθενῆσαι] Ex Sophocle in Ajace Maſtigoph. Ἐχθρὸν ἄδηρα δῆρα π' οὐκ ἐπίσταμαι. *F. Br.*

95. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud eſt? Utique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat ἀπαυδᾶν eſſe collabi, deficere? *F. G.*

97. Ὅπερ ἦν τοσιμώτατον σὺ σοί] Haec ita legenda ſunt. *F. Br.*

Ὅπερ ἦν τοσιμώτατον] Lucianus porro accumulans & exaggerans miſerias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus ſit, Conductum maneant, ait, Dominum ſecundis auribus admittere, ſi quis Conductum apud ſe calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἤδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἰσχνοτυχαμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπαιθῶσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν τοσιμώτατον σὺ σοί, ἀκουσιόμβρος . . . ἤδη ἐξολίσθησε σε μὲ ὁ τοῦ κόπρου ἀποῤῥίψων, &c. Sic potius, quam vulgo τοσιμώτατον, σὺ σοὶ ἀκουσιόμβρως, haec ſunt diſtinguenda, ut ante me vidit *Brodaeus* dicto loco. *Perſpicit enim te . jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, jamque podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum, decerpſit . . . circumſpicit jam in quod ſterquilinium te abjiciat,* &c. *F. F.*

Ibid. Τοσιμώτατον] Ἥδη. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur *Theod. Marcil.* ad Perſ. *F. B.*

Τοσιμώτατον] Vid. iterum infra Πότε. c. 19. *M. du S.*

2. Ἀπορρίψῃ φέρων] Hic quidem poteſt otioſum dici illud φέρων. (Vid. ſupra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac ſi dixeris: ſi quis te (ad ſterquilinium) *portes & abjiciat.* *F. F. R.*

5. Πότε . .] Recenſens Lucianus cauſſas, quas Dominus comminiſcatur, ubi taedium *Mercede Conducti* eum ceperit, illum exturbandi; inter eas ponit & has, ἢ ἦτοι μειράκιον αὐτὸς ἔτι ἐπείρασας τότε, ἢ δὲ γυναικὸς ἄδραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικλήθεις, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τρίχηλον ἀγθεὶς, ἀξαλίνθας ἔρρωσο ἀπόστιχε. Non multis puto opus eſſe, quibus attento & Erudito Lectori perſuadeam legendum πότε & διέφθειρας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρεις. Quem enim alium ſenſum, quam hunc, recipere poſſit hic locus, & mens Auctoris? *Vel etiam quod puſionem ejus aliquando tenſaſti, vel uxoris ancillam virginem homo ſenex vitiaſti, vel ſimili alio nomine inſimulatus, noctu, obvolutus, in cervices extruſus, egreſſus & orbatus omnium.* *F. F.*

Πότε] L. Uti conjecerat Cl. *Fenſius*, pro vulgato τότε. *M. du S.*

Πότε] In Lect. Lucian. *Fenſii* p. 204. unde haec deſumta ſunt, inverſo ordine legebatur: *legendum τότε . . non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in ejus nota, ut mens viri *Clar.* poſtulabat, qui vulgatam corrigere volens, non ſcripſit eam habere πότε. Conf. varias lect. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. *F. F. R.*

6. Διαφθείρεις] In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod ſenſus ferre nequit. W. veram ſcripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, ſuppeditat. *M. du S.*

Διέφθειρας] Pro vulgato διαφθείρας exhibui, ut conjecerant viri docti; & ſic in *Aldina* prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, ſine dubio ex Codice; nam ubi in una tantum litera variatur, ſolet eam ipſi textui immittere. Minus itaque *Solano* obſecundavi, quia ſic melius reſpondet praecedenti aoriſto ἐπείρασας. Licet enim conjunctiones non ſemper ſimilia tempora requirant, ut ſupra probavimus ad *Piſcat.* med. fere: hic tamen convenientior aoriſtus, quam tempus praeſens, quia in praeterito etiam ſermo continuatur. *F. F. R.*

τι τοιῦτον [a] ἐπικληθεὶς, πύκτας ἐγκεκαλυμμένος, ἢ πὶ τράχηλον ὠθεῖς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, ἢ ἄπορος, ἢ βελτίω ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ ἐπιλαβόν. ἢ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἐπημαθὼν οἷ τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὰ γαστέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, ἢ ἀπαραίτητον χακόν. ἢ γὰ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ὃν ἔθους ἢ ἐπημαθάνων αὐτά, ἀγανακτῶ.

Καί σε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, ἢ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον ἄλλως τε, ἢ ἡ ὃν ἔθ' ἁπαθῆναι ἀφορμὴν πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκῶν ποιεῖ. ὁ μὲ γὰ κατήγορος, ἢ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ' Ἕλλην, ἢ ῥᾴδιος [b] τρόπον, ἢ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας [c] ἡμᾶς εἶναι οἴονται· ἢ μάλα εἰκότως. δοκῶ γάρ μοι ἢ τοιαύτης δόξης αὐτοῖς, ἣν ἔχουσι περὶ [d] ἡμῶν, καλαμενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ [e] οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑτὲρ ὧν μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας ἢ φαρμακείας ὑπεχόμενοι, ἢ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωμένοις, ἢ ἐπαγωγὰς

aliud huic simile inusitatus modus; capitis obvolutus, praeceps ejiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum foeteuse podagram etiam optimam nactus; obtusus hoc tanto tempore interjecto eorum quae ante sciebas, ventre auctus majore quam culeus, est, malo quod nec explere possis, nec deprecari. Etenim ut guta poscit ex consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit.

40. Nec te facile alius quis recipiat exoletum jam & equis vetulis similem, quorum neque pellis aeque utilis. Alioquin etiam calumnia e tua expulsione orta, & majus quid suspicata, ut moechus vel veneficus, vel horum simile aliquid videaris, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus: tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis. Putes enim universos nos arbitrantur, nec injuria. Videor enim mihi etiam ego illorum opinionis, quam de nobis habent, causam intellexisse. Multi enim in [d] domos ingressi, quod nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt, & gratiam ab amasiis, & malorum in hostium capita aver-

a Ἐπικληθεὶς] Ἐπιγκληθεὶς margo *AIW*. b Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *S*. male. At prius recte reliquae, & W. c Ἡμῶν] Ὑμῶν male *S*. Vulgatam nostram exhibent *J. P.* Fl. &c. & W. d Οἱ] Deest in W. e Ἐπαγωγὰς] Sic *J.* Fl. *Alm.* Fr. A. & W. Ἀπαγωγὰς *B2*, *H. S. P.* Ald. Ἐπαγ. margo.

12. Θυλάκου] Θύλακος ὁ ἀσθμὴν. Θύλακοι ἐ σφῦρες καὶ ὑπερέλματα, γυμνασίων εἴδη. *V.*

14. Ἐκ τῶν ἔθους] *Ex quibus assuevit.* *J. Fr.*

23. Ῥάδιος τὸ τρόπον] Saepius apud hunc videas ῥάδιος in sequiorem partem trahi; sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; conjicio *in facinus pronum* ex hoc loco, & alio qui est in Ἀλιεῖ. c. 4. ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸ τρόπου, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34. Ῥάδιον εἰς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunum* Livius aliique latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸ τρόπου additum, active accipiendum videatur. *M. du S.*

25. Ἡμᾶς] Nimirum ἡμᾶς & paullo post ἡμῶν lego ex antiquis editionibus. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. *J. M. G.*

31. Ἐπαγωγὰς] Cum legerem semel & iterum, [Πολλοὶ γὰρ οἱ εἰς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑτὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας ἐ φαρμακείας ὑπεχόμενοι, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωμένοις, καὶ ἀπαγωγὰς ἐχθρῶν.] quid esset ἀπαγωγὴ τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Florentina, habens diserte ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, censeo. Id nimirum Noster ait, Multos, qui se in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuosi scirent, promisisse dominis suis praesagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hostibus, sive malorum avertiones in hostes. Solebant namque veteres quid-

evellones? Idque cum facerent, se eruditos discebant, & pallia induti erant & barbas submittebant minime contemnendis. Non absurde ergo familia de omnibus suspicantur, cum tales esse videant, quos putabant praestantissimos, observentque eorum in coenis & reliqua consuetudine adulationem, & quam servilem harum causa personam suscipiant.

41. Quos vero ejecerant, illos etiam, unà valde consentaneum est, odio habent, & undique quaerunt fundituus si quapt, perdem. Etenim arbitrantur illos enunciaturos esse multa illa in natura ipsorum ac moribus secreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipsos inspexerint. Hoc igitur est, quod illos angit. Omnes enim accurate similes sunt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique colurii membranae exterior: intus autem vel Thyestes est liberos suos epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas similsorores Terreus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicujus

τὰς ἐχθρούς· ἢ ταῦτα σπουδάζων λέγοιμι, ἢ τρίβωνας ἀμπέχεσθαι, ἢ πώγωνας ὅτε ἐπιλαφρύνητε καθειμένους ἐπιτάττω ἐν ἱματίοις δὲ πάντων ὑπάρχειν ἔχουσι, ἐν οἷς τοὺς ἄρτους, τοιούτους ὁρᾶτε, καὶ μάλιστα ὅταν τηνικαῦτα ἢ ἐν τοῖς δείπνοις, ἢ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακεύειν, ἢ πρὸς τὸ κέρδος ὑπηρετεῖν.

Ἀποστυγοῦμεν δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, ἢ μάλα εἰκότως, ἢ ἐξ ἁπάντων ζητοῦσι ὅπως βλάψουσιν, ἢ δίκαια λαγχάνουσι· πρὸς ἐξαγορεύσειν αὐτοῖς τὰ πολλὰ ἐκείνων ἡ φύσεως ἀπόῤῥητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, ἢ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπισκεψάμενοι. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ἐν χρυσοῖ τὰ οἰκειφαλοί, [h] πορφυρᾶ δ' ἔσω ἔνδον ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τὰ τέκνα ἐστιῶν, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα [i] ἐσχηκὼς τυγχάνει καὶ αὐτὸς ὤν, λαμπροὶ, ἢ ἐξέλαμψαι· ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέπουσι. ἐὰν οὖν γε αὐτῶν ἕκαστον ἐξειλίσσῃς, δρᾶμα ἐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τι-

[f] Βδελυφρονήτους] Εὐλιτοφρονήτους P. [g] Ἔνοπτα] Ἔνοπτον. J. Ceterae recte ἴνοπτ. item M. [h] Πορφυρᾶ] Colutius recte. [i] Ὀνοίων] W. Ὀνοῦν Edd.

quidquid mali ominis esset, id omne in hostium capita ut recideret, precatus. Eodem prorsus modo *Lucianus* de simili, vel potius multo pejori hominum genere, infra in Pseudomanti c. 5. Λαμβάνει τις αὐτὸν ἑρπετῶν γόης, ἢ μαγικὰς ἐκ ἱπποδᾶς διατιθείσους ἐπιχωμύδων, ἢ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἰφθίτοις, ἢ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, ἢ διατορῶν ἐπιτομίας. *Accepit eum amans quidam praestigiator, ex iis qui magicas & sacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittendas in inimicos mala, ad eruendas thesauros, ad hereditates acquirendas.* Est ergo ἐπαγωγὴ, vel generatim cujuscumque noxii & damnosi imprecatio, vel ipsa malorum illatio. *Hesychius*, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμὸς, ἢτοι τὸ ἐπαγόν τινα κακὸν ἐπιγόμενον. atque iisdem plane verbis id habet *Suidas*. *J. J.*

Ἐπαγωγὰς] W. & Edd. Fl. *Ald. Junt.* & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλιεῖ c. 15. *M. de S.*

44. Φύσεως] Si usquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. *J. M. G.*

49. Θυέστης] Vid. supra de *Sacrif.* c. 5. *M. de S.*

51. Τηρεὺς] *Tereus* cum sequeretur Prognen uxorem & ejus sororem Philomelam, ambae versae sunt in aves. *Ovid.* VI. Met. *Pers.* Sat. VI. *G. C.*

Ibid. Ὀνοίων] Ita W. In *Impress.* ἰνοῖν. Vid. & Ἀλιεῖ c. 19. *M. de S.*

Ὀνοίων] Etsi in omnibus inveni ἰνοῖν omisso ι. tamen edidi ὀνοίων, quod probatione non indiget; vid. modo *Hesych.* ter quater id repetentem, ἀνοίωσον, μεσγομένη. ἀνοίωσον γεγαμημένη. ἀνοῖνον, γαμοῦν. &c. & sic noster supra. Quare vel nullo Mſ. praeeunte, olim correxi. Jam vero, cum Codex *Vat.* adsentiatur, nemo me temeritatis arguet. Postea in notis Mſ. *Guyetii* quoque inveni, illum ἰνοῖν legi velle. *J. F. R.*

τινος, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα ᵃ εὐανθὴς, ἢ χρυσῆς ὁ ὀμφαλός· ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, ἢ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς, καταγνοὺς αὐτῶν ἐκλαγῴδήσει, ἢ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ.

aut Sophoclis *ingenio dignum*: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis sejunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret.

Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ ᵇ σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς ᶜ αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι ᵈ παρίητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἰδέας μὲν οὖν Ἀπόλλωνος τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ ᵉ Ἀετίωνος, ἢ ἢ Εὐφράνορος ἂν ἐθέλοιμι καὶ γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπαρον μὲν εὑρεῖν τινα ἔτι γενναῖον, ἢ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ἴλιγγι ἂν οἶδά τέ σοι ἐπιδείξω ᶠ εἰκόνα. ἢ δὴ γεγράφθω, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, ἢ ἐπίχρυσα, ἢ μὴ κάτω ἐπὶ τῷ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπίπολυ, ἢ ἀνάντης, ἢ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλιασθῆναι, ἁμαρτόντος τοῦ ποδός. ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήμενος, χρυσῆς ᵍ ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὐμορφος, καὶ ἐπέρασμος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀπελθὼν, ἢ

42. Volo tamen ego ut Cebes ille imaginem tibi quamdam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque. Apellem quemdam aut Parrhasium, aut Actionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio vel artis praestantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: adscensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe qui in summo se jam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem qui aegre ad-

a Εὐανθὴς] Εὐανθὴς male *S.* Εὐανθὴς pejus *A.* b Σοὶ βίου] Βίου σοι W. σοὶ L. σοῦ Edd. c Αὐτὴν] Ταύτην W. d Παριητέον] Προσιητέον margo *AlW.* Προσιτέον A. & P. προσιτέον M. Sed emendatum est postea. In vulgata consentiunt Edd. e Ἀετίωνος] Deest in W. f Δὴ] Hanc voculam adesse in S. M. *H.* Fl. notat *M. du S.* quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq. Edd. g Ὅλος] Ὅλως P. L. A. Sed prius illud Edd. constanter servant.

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὸν Κέβητος εἰκόνα. ἔχει * δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. *V.*

* Δὲ] Δὲ editum erat, sed recte correxerat *M. du S.*

57. Εὐανθὴς] Ait de divitibus & potentibus, Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἂν ἐξετάσῃς, δράματα ἢ μοιχῶν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus edittt: εὐανθὲς. Ultra id vitium propagavit Amstelaedamensis, exhibens εὐανθές. *J. J.*

61. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Cujus exstat libellus. *J. Br.*

62. Σοὶ] Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuisse verosimile est, cum *Collectanea* exhibeant βίουσ. Vulgatum σου enim minime ferendum. *M. du S.*

64. Παρίητέον] Ἀντὶ τοῦ παριητέον. Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur Interp. *J. B.*

Ibid. Ἐς αὐτὴν] Sic rursus fin. hujus *Dial.* *M. du S.*

66. Ἐθελοίμην] *Cupiam.* *J. Br.*

72. Καὶ ἀνάντης] Malim ἢ ἀνάντης. *J. Br.*

73. Ἀνάντης] Lucianus exemplo *Cebetis*, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita sit effecta, ἢ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲ ὑψηλὰ, ἢ ἐπίχρυσα, ἢ μὴ κάτω ἐπὶ τῷ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, ἢ ἡ ἄνοδος ἐπίπολυ, ἢ ἀνάντης, ἢ ὀλισθον ἔχουσα, &c. Quid hic non bene sani sit, ut cum *Brodaeo* legendum sit ἄναντες, non video. *Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* *J. J.*

76. Χρυσῆς ὅλος] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum est,

adſcendit, & ad januam acceſſit, obſtupeſcat oculis in aurum directis. Adſum-tum vero ſpes, formoſa & ipſa, & pictam veſtem induta introducat, valde in ingreſſu perculſum. Inde vero Spes quidem praecedat ſemper, excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic poſtquam multum exercuit miſerum, commendet eum Senectuti, jam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima vero Contumelia comprehenſum abducat ad Deſperationem. Spes ab hoc inde loco avolet nec conſpiciatur amplius: ipſe vero non jam per auream qua ingreſſus fuerat veſtibulum, ſed per averſum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, ſenex, altera manu pudenda tegens, altera autem ſuum ipſe collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipſe jam diligenter inſpiciens ſingula, cogita, an bonum tibi putes, ingreſſum te

πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν εἰς τὸ χρυσίον. ὑποδεχέσθω δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοῦτον δὲ, ἢ μὴ Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. παραδεξάσθαι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτὸν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ ἤδη ὑποσοβοῦντα, καὶ τεθραμμένον τὴν χρόαν· ὑστάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἡ δ' Ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' ὃς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἐκ τινος δ' ἀποῤῥώξ καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάστωρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔξω τὸ τέλος τῆς γραφῆς· σὺ δ' ἤδη, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, σκόπει εἰ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόν-

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat Proximus pro morituro pugnare. J.G.G.

Ibid. Τετραμμένον..] Vulgatam hanc ſcripturam, quam etiam praefert M. firmant haec Luciani loca. In Asin. c. 5. Εἶδον γοῦν τότε . . . τοῦ δὲ χρόνου τρεπομένου, καὶ βλέμματα τεθαμβημένον, καὶ σχήματα ἀγχιμένον, οἷον τὰ φθίνοντα καὶ μίσους γίγνεται. In Eun. c. 11. ἰς μικρὸν τραπόμενον χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 30. ἡ χρὼς τετραμμένη, αἱ ὀφθαλμοὶ ἐκφερεῖς, &c. Nam quod accuſativus hic mutata phraſi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. M. du S.

93. Λελησίας] M. recte. In reliquis fere omnibus λελησίας corrupte. S. emendavit. M. du S.

95. Τῇ ἑτέρᾳ μὲν] Corrige τῇ ἑτέρᾳ μου. J. Br.

97. Ἐς οὐδὲν ὄφελος] Fruſtra. J. Br.

h Προηγείσθω] Sic Edd. & M. Προηγείσθω B2. i Ἐγχειρισάτω] Sic recte M. Edd. ἐγχειρισάτω. k Τετραμμένον τὸν χρόαν] Τετριμμένον τὸν χρῶτα Mf. Gr. G. l Ἡ Ὕβρις] Decrat articulus in J. aderat in ceteris & in M. & S. m Ἀποπτάσθω] Ἀποπτέσθω W. & Fl. Vulgatam retinent H. & reliquae. n Λελησίας] Ita ex M. & S. reſcripſi. Nam λελησίας ceterae Edd. omnes male. o Ἑτέρᾳ] Ἑτεύρᾳ male J. ſola. Ceterae omnes recte ἑτέρᾳ cum mſ. M.

eſt, ut etiam antea notavimus, ſic p. 279. & paſſim. J.B.

82. Ἐκπεπληγμένον] (Nota hic non obſervari diſcrimen illud, ἔκπληγον *ad corpus*, ἔκπλαγον *ad animum*.) *Longolius* in Excerptis Lucianeis. Sic ſupra hoc *Dial.* c. 15. M. du S.

84. Διαδεξάμενοι αὐτὸν] Reſtitue παραδεξάμενοι δ' αὐτὸν. J. Br.

88. Καὶ τεθραμμένον τὸν χρόα] Legitur in Mſ. ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῇ γήρᾳ, ἤδη ὑποσοβοῦντα καὶ τεθραμμένον τὸν χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὸν χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim *Homerus* loquitur Iliad. P. v. 733.

Τῶν δὲ τρίχες, ἰδὲ τε ῥῖνες
Πρόσσω ἀΐξας δὲ περὶ γενυῶ δηριάασθαι

4. Ἐπεί-

θόντα εἰς ἢ εἰκόνα χῦ ταύτας τὰς θύρας, ᵃ ἐκείνῳ ἢ ἔμπαλιν αἰσχρῶς ἔτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο ζ σοφῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

in vitam depictam per illas portas, altera illa janua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DEFENSIO EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

ΠΑλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ᵇ ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ὑπὸ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ἔτι δὲ γ' οὐκ. ᶜ ἀγελαστὶ

I 1. OLim apud me considero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id

a Ἐκείνῳ τῶν] Ἐκείνης τῆς B. Nihil a vulgata abeunt reliquae, & M. b Ἢ] Sic dedi ex W. Edd. omnes male ἢν. Fl. plane omisit. c Ἀγελαστὶ] Ἀγελαστὶ P. Ἀγελαστὶ pejus H. B2. A1. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte L. margo A1W. B1. & J.

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Ὅμηρος, ὦ πάτερ, οὐκ ἀεὶ τὴν θεὸν αἰτιωμένους ἐᾷ· ἡμῶν γὰρ φησι κακὰ ἔμμορε καὶ ἀλγεα· καὶ δὲ ἐ αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A. 32. Vide *Stobaeum*. Memlnit & *Gellius* hoc unum versuum. *G.*

4. Ἐκείνῳ τὸν ἔμπαλιν] Sensus facilior, si legas ἐκείνης τὸ ἔμπαλιν. *J.B.*

Ἐκείνῳ τὸν ἔμπ.] Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν. *F.G.*

6. Ὡς θεὸς ἀναίτιος] Memineris, *Deum in culpa non esse*. Considerat enim id quod est in hominum moribus, ut cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina *Homer*. Odyss. I. *Aeschyl.* in Prometh. *G.C.*

Ibid. Θεὸς ἀναίτιος] *Platonis* locus est huic argumento sane quam aptissimus, *de Rep.* X. 520. C. quem ob elegantiam usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης δυγατρὸς κόρης Λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛΑΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΥ. ΟΥΧ ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕΣΘΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΟΝ Ω ΒΥΝΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝΟΣ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΞΕΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. *M. duS.*

Ibid. Ἀναίτιος] Deus in culpa non est, si quid mali nobis inveniat. *J.Br.*

Ibid. Ἑλομένου] *Ejus qui id agendum statuerit. J.Br.*

ΑΠΟΛΟΓΙΑ] Sufficiat mihi dixisse *Petrum Mosellanum* hujus Apologiae interpretem oculis suis in hac tussim non fuisse, donec majus otium probandi. hujus Apologiae pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab initio ὑπὸ πλοίῳ τινὶ χρυσῷ, & pag. seq. *J.B.*

2. Ἢ] W. recte, non ἢν, quod in omnibus impressis legitur, nisi quod nihil prorsus in *Florens.* est. *M. duS.*

5. Καὶ] Adseverantis est.

6. Μανικῷ] *Inter legendum*, in Miscell. L. IX. c. 14. *J.Br.*

Μανικῷ] Quod *Bred.* voluit, jam erat in *Mosellani* versione. *Benedict.* vero: *Sed quid interim in singula dicere?* *Soulius* vero haec merito in marg. sic mutaverat: *inter legendum*, & *perfecto libro*. *J.F.R.*

7. Ἀνεγνωκόσιν] Ex hac sententia expedire me non possum: Corruptam censeo. Nec quid eliminem aut quid servem, scio. *M. duS.*

Ἀνεγνωκόσιν] Nescio quid haeret *Solanus*, nisi forte; nam si ἐφαρμόττειν exponas *adjungere*, *adplicare*, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, *haec jam addere*, *adjungere pro praecedentibus a te jam lectis*. Confer supra *Revivisc.* c. 38. ἐφάρμο-

id quidem omnino certum habeo, non ſine riſu te illum percurriſſe. Quae vero interjecto tempore, & poſt omnia a te dicta ſint, ea nunc componere his, quae legiſti, ſtudeo. Niſi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem iſta: Et eſt, qui poſtquam ſcripſit ipſe talia, & gravem adeo accuſationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut ajunt, aliter calculo, ſua ſe ſponte in manifeſtam adeo conſpicuamque ſervitutem demiſerit? Quot hunc Midae & Croeſi & Pactoli integri in ſententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde & cui innutritus eſt libertate, cum jam prope ipſum eſt Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba *Charontis* habet, praeberet ſe trahendum agendumque tamquam aureo circa cervices

δεξήμις αὐτὸ, ἢ πάνυ μοι προσήλον. ἃ δὲ μέλλεις ἢ ὅτι πᾶσιν ὑπὸ σῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς [d] ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ [e] κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σε λέγοντος, εἶτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφὼς, ἢ καταγνοὺς ἑαυτοῦ δεινὴν καὶ τοιαύτης βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, [f] φησὶ, μέλανος ὄντος, ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων εἰς δουλείαν ἥκει τοσαύτην ἢ τοσαύτην [g] ἐπῆκε; πόσους Μίδας, ἢ Κροίσους, ἢ Πακτωλοὺς ἄλλους μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην ἢ σύντροφον Ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Ἀιακῷ γενόμενον, ἢ μονονουχὶ τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι ἢ [h] φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεδεμένα, οἷά ἐστι τὰ τρυ-

d Ἀνεγνωσμένοις] Conſtans Codd. & Edd. lectio. Καλῶς ἐγὼ P. Ald. *F.* Fl. *B*2. *H.* Καλῶς ἔχω *S.* &c. *e* Κακὸς ἐγὼ] Sic dedi ex L. W. P. & *J.* & marg. *Aldi*. *f* Φασὶ] Ex P. Φησὶ Edd. & M. *g* Ἐπῆκε] Ἐπῆγεν W. & Fl. Vulgatam ſervant reliquae & P. Ἐπήγνυσι L. *h* Φέρεσθαι] Σύρεσθαι W. L. Vulgatam ſervant Edd.

12. Ὀσράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων λόγου ἢ * πρά-

τῶν αὐτῶς πρισβευομένων. *V.*

* Πράτων] Pro πράτων C. habet πράον. *M. du S.*

μοζον μεταξὺ τῶς λεγομένους. *J. F. R.*

8. Εἰ μὴ κακῶς] Lego ex editionibus antiquis &, puto omnibus, praeter Amſtel. *si μὴ κακῶς ἐγὼ τὴν μαντικὴν*, ut ſit elliptica locutio, intelligaturque ἴσμεν, οἶδα vel ſimile quiddam. *J. M. G.*

Ibid. Κακὸς ἐγὼ] W. P. L. & Ed. *Junt.* ſecutus ſum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae Edd. fere omnes *κακῶς ἐγὼ*, quod *S.* mutavit in *κακῶς ἔχω*. *Plato* Phaedone Ed. Baſil. p. 33. C. Καὶ ὡς ἔοικε τῷ κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῶν εἶναι τὴν μαντικήν. &c. *M. du S.*

11. Πάντων ἐκλαθόμενος] I. e. *omnium* quae *περὶ τὴν ἐπὶ μισθῷ συνόντων* literis mandavit, *oblitus*. *J. Br.*

12. Ὀσράκου φασὶ μεταπεσόντος] *Eraſmus* in paroemia *Teſtula transmutatio*. *J. Br.*

Ὀσράκου φασὶ] Utitur hoc Proverbio *Plato* in Phaedro. *A. V.*

Ὀσράκου φασὶ] Nimirum pag. Ed. Baſ. 200. C. Utitur etiam hoc Proverbio *Dion Chryſoſt.* 52. C. 118. A. B. 163. C. Vide quid *Suidas* ex Eunapio afferat in ὀστράκου περιστροφῇ, & adde *Marini* locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat. Cl. *Alb. Fabricius*. *Euſtath.* ad Iliad. Σ. p. 1161. a Cl. *Kuſtero* ad Suidam laudatur, & *Diog. L.* VI. 95. *M. du S.*

13. Φέρων . . ἔπεμψε] Vid. nos de hac phraſi ſupra, ad Dial. de *Merc. cond.* c. 24. quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. *J. F. R.*

17. Πρὸς] Hinc, ut & ex aliis locis, patet Lucianum ſenem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, ſi quidem eo pervenerit, vixiſſe, inde conjicio, quod in iis qui ſuperſunt libellis, nihil ſit ex quo certo conjicere liceat, in Aegypto fuiſſe; niſi quis forſan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello *de Sacrificiis* c. 14. habet, ab eo tum ſcripta, cum ſuperſtitionem ridiculasque & abſurdas eorum de Diis opiniones praeſens ferre non poſſet, aut argumentum adducat ex iis ſumptum quae in Σολ. c. 5. leguntur. Sed haec cum ceteris eodem ſpectantibus, fuſius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea quam paro, *Luciani vita*, huic editioni praemittenda, & in una quaſi tabula ob oculos ponentur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Ἀιακῷ] *Tam morti proximum*. *J. Br.*

19. Ἐν τῷ πορθμείῳ] *Eraſm.* in adagio: alterum pedem in cymba Charontis habere. *J. Br.*

τρυφῶντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ collari devinctum; quales sunt delicatorum di-

22. Τὰ σφιγγία] *Torques.* *J. Br.*

Τὰ σφιγγία] Hanc vocem interpretor alibi ut & sequentem κουράλια. *J. R.*

Τὰ σφιγγία ἓ τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut sequentem κουράλια. *Bourd.* Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexerunt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τῦ σφίγγειν dictum foret σφιγγίον, omne id quod premit aut stringit aliquam corporis partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγία. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas gestabant, Barbaricus mos erat gestandi talia καλλοκίστρελα, & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis, quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam si plures Romani soliti fuissent talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognominandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. *Mosellanus* interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem habet ejus significatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀπότροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis utitatas significari poterat, voluisse uti voce, cujus significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igitur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pretiosius & magis æstimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit *Plinius* lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphingia, mancipia.* Et rursus eodem capite: *animal sphingion.* Talia animalia sæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquando & sphæræ e ligno vel metallo, ne libere vagari sinantur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοιῷ δεδέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari solita fuisse testatur ipse Lucianus infra adversus indoctum: πίθηκος, ὃ ὁ πίθηκος, ἡ παροιμία φησί, κἂν χρύσια ἔχῃ σύμβολα. His positis pro κουράλια (quam vocem *Mosellanus* interpretatur *coralia*, tamquam si κοράλια scriptum esset) legendum puto κουρίσια vel κορίσια vel κορδύλια, quarum vocum idem est significatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas primo loco posui, frequentissima occurrunt exempla, ultimam κορδύλια. *Hesychius* habet sic: Κορδύλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo post: κορδύλισκον, μειράκιον. Sic autem intelligendi ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ὃν δὴ παιδίον πάνυ κάλλει, τούτου δὴ τὸ γυμνὸν ᾧ ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ ἓ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένῳ, οἷς δὴ χαίρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti,* de iisdem loquitur *Dio Cassius* lib. 48. παιδίον τι τῶν ψιθύρων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὸς, ὡς πλεῖστα ἀλαβάστους τρέφουσι. Quæ sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronæ nudos delectationis causa alere solent.* Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & κλοιῷ δεδέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci περιαπτὰ & aliis, quæ puellum significant. Simiæ trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc verba eruditissimus *J. Bochartus* descriptione digna judicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 1. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Londinens. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In Oratione hac aulicæ vitæ molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem jam senior in *Cæsaris* aulam se contulerat. Quod illi objiciens *Sabinus* quidam petit quot *Mildæ*, quot *Cæsæ*, quot *Paulli* illi persuaserint ut chara illa libertate qui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum præberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt deliciatorum divitum monilia & corallia (id est monilia e corallio facta)* ita reddidit Cl. *Botius*; sed quod illius pace dixerim, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt *sphinges, non monilia.* 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία ἓ τὰ κουράλια non erunt *monilia ex corallio* sed *monilia & corallia.* 3. Præter τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in librum septimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque *Botius* hunc *Luciani* locum intactum præterire debuisset potius quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel παρδάλια, ut significetur *Lucianus* aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantheræ vinciri solent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus cum *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel παρδάλια cum *Philosopho* libri secundi *Historiæ animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philostrato.* Nobilissimus, atque idem do-

divitum ſimiolae & parvi ſciuri. Multum [a] κερκάλια. πολλὴ γῦν ἡ ἀμφιβολία τῶν βίβ

[a] Κερκάλια] Vid. nott.

doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de Grentemeſnil* τὰ κερκάλια mutat in τὰ κανθάρια. Cui conjecturæ ſuffragium adderem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία & τὰ κερκάλια legebant olim τὰ ὀφίδια καὶ τὰ κολλάρια, *armillæ* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quali verborum hic eſſet ſenſus, *Luclanum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὄφιδια proprie ſunt *anguiculi*, ſed & *armilla anguium figuram habentes, quaque brachium in anguium modum circumplicant*. Ἐπισκαρπίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis*. Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiac. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא a *Kolaraja Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et Græcis κολλάριον. *Heſychius* κλοιὸς, περιτραχήλιον δεσμὸς; κολλάριον, ἴσως ρανιακὴς. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμὸς ἐστι ξύλινος, οἱ μὲν κλοιὸν ἑρμηνεύουσιν, οἱ δὲ κολλὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κερκάλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hîc agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius*, ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa torque donati. 2. κολλάρια ad pœnam potius quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota *Græcis ævo Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſolet *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detineri credebatur, conferri vix poſſunt cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus*, *Metamorphoſeos* libro decimo:

Pendebant teretes gemmatæ monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus capti cum torquibus aureis*. Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius*. Act. 241. Ἄχαρνας ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ παράδοξον φρικτὸν ἄφαμα, ὃν περὶ τὴν θήρᾳ ἴφερε χρυσοῦν δέ ἐν, καὶ ἐπεγέγραπτο Ἀρσακίους γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ. i.e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pardalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum*, *Rex Arſaces Deo Nyſæo*. Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam aſſero, vocem κερκάλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de corallio poſſe elici. *Almeloveen.*

Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κερκάλια] Locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μονονουχὶ δ' ἴτεον πόδε τὸ τῷ παραμυθίῳ ἴχνος, παρίχει ἑαυτὸν ἑλκισθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸ αὐχένα διδόντα, ἅτε ἐξ τὸ τρυφᾶν πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κερκάλια. (*Heſych.* in οἰκούρια Alciphr. I. Ep. 39. p. 194.) Vocem κερκάλια nihili eſſe, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία & κερκάλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo *Palmerio*, qui ex *Heſychio* κερκάλια, vel κουρκάσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nusquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum videret ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471. Νῦν δὲ τὸ τῶ λόγου, λίαν κρίκῳ δήσας ἄνω & κάτω ἀσπαίρομαι. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota ex hiſtoria Androclis ex *Gellio* & *Aeliano*. vide *Plin.* Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. *Martialis* lib. 1. ep. 84.

[a] βίᾳ πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ [b] ἄνω ἅ πολαμῷ χωρεῖν, ἢ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ [c] παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, τοῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀναιρουμένων τοὺς λόγους καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων.

ergo haec vita & illa scriptio discrepant; & hoc sane fuerit illud, quod ajunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in pejus recantare*, non de Helena per Jovem, aut his quae ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quae bene antea dicta videbantur.

Ταῦτα μὲν πρὸς [d] ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι· ἐπάξεις δὲ ἴσως ἢ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, ἢ οἵῳ σοι χρηστῷ ἢ φιλοσόφῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἣν μὲν οὖν κατ' ἀξίαν [e] ὑποδὺς τὸν σὸν πρόσωπον [f] ὑποκρίνωμαι, εὖ

2. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subjicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam ejusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res habet, & Elo-

[a] βίᾳ] Deest in W. male. [b] Ἄνω τῷ πολαμῷ] Ἄνω τοὺς πολαμοὺς. L. [c] Παλινῳδεῖν] Sic recte Edd. & W. Παλινοδεῖν male *Coll.* [d] Ἑαυτὸν] Σαυτὸν L. [e] Ὑποδὺς] L. & margo *AIW.* melius quam vulgatum ὑποδύντα, quod in omnibus Edd. erat. [f] Ὑποκρίνωμαι] Const. & Vo. Δύναμαι, notat *M. du S.* Sed nihil a vulgata abire Edd. & M.

26. * Παλινῳδῶ] Ἐναντίως ὀδύω. *G.*

* Παλινῳδῶ] Data opera scripturam codicis expressimus. *M. du S.* Quid enim peccatum sit, manifestum est. *J. F. B.*

Picta quod jugo deligata colla
Pardus sustinet.

His puto posse defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen ausim eam veram praestare. Facile possent alia substitui, sed quod sine ope libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirmarim. *J. G. G.*

Τὰ σφιγγία ἢ κουράλια] Video in hac editione grandem notam his subjectam. In quibus sane frustranea est Bocharti disputatio contra Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea posset; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus consuleret, quod stabile & certum satis fecerat immensa *Salmasii* doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri maluisse *Palmerium*, quam diserte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse. Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spinturnicia pag. 377. Sic κουράλια ex *Hesychio* de parva κόρη pag. 90. magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. *J. G.*

Ibid. Καὶ τὰ κουράλια] *Et torques e coralio, quod* inquit Plinius, *religiosum in primis gestamen esse existimant amoliendis periculis.* *J. Br.*

Καὶ τὰ κουράλια] An vox barbara ex *collarium* facta? An corallium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. *E. G.*

23. Κουράλια] Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam, nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prodiit, Illustrissimi Spanhemii emendatio (p. 242.) legentis κελούρας, vel κλούρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Salmasio memoratur; *Plin. Exerc.* p. 267. Spanh. autem p. 242. novae editionis *de Usu & praest. num.* Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bocharto patet, κουράμια reponebat, facit locus *Plut.* initio vitae Periclis, p. 277. Πάσας τινὰς τὸ Ῥώμη πλουτίσους κυσὶν τίκτειν ἢ πίθηκον. τὸ τοῖς κόλποις ἀβρεφίσιας ἢ ἀγαπᾶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἔοικεν, ἠρώτησεν, εἰ παιδία παρ' αὐτοῖς αἱ τίκτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουρις apud eundem *Plutarchum* legitur, in fragmento Timocreontis Lyrici, quod in Themistocle affert 223. B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide an hic κόλουρα legendum sit, quod eodem sensu de quavis bestia dicitur. *M. du S.*

Κουράλια] Cum aliquid tamen dandum esset in versione quod responderet τοῖς κουραλίοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere. Interim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a dictante non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciuri certe hodie in deliciis quorumdam: & fuisse olim vel maxime *amabiles*, apparet ex Martialis V, 38. *J. M. G.*

Κουράλια] Quia variationem neque in Codd. neque in

Eloquenti Deo ſacrificabimus: ſin minus, at tu quae deſunt adjicies. Tempus igitur eſt, converſa ſcena me ſilentio ſecandum urendumque, ſi opus ſit, ſalutis cauſſa praebere; te vero medicamenta inſpergere, cultrumque in promtu habere, & candens cauterium. Jamque ſumtis dicendi partibus tu haec ad me, Sabine, dicis.

3. Olim ſane, amice, ut par erat, ad famam tibi hoc ſcriptum profuit, & eo tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt mihi, qui tum audiere,

ἂν ἡμῖν [a] ἔχοι, ᾠδῇ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα. ὥρα τοίνυν μεταστρεψάσης ἡμᾶς τὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, [b] καὶ καιόμενον, εἰ δέοι, ὅπῃ σωτηρίας, σὲ δὲ ὑπακούειν τῷ φαρμάκων, καὶ τὴν σμίλην ἅμα προχείρων ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον ἀφάπυρον· καὶ δὴ καὶ λαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς ἐμὲ ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις.

Πάλαι μέν, ὦ φιλότης, [i] ὡς εἰκὸς, εὐδοκίμησέ σοι τότε τὸ σύγγραμμα, καὶ ὅτε πολλῷ πλήθει δεῖχθεν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ ἰδίᾳ τοῖς πεπαιδευ-

[a] Ἔχοι] Sic dedi ex W. & L. Ἔχῃ Edd. [b] Καὶ καιόμε. . . εἰ δέοι] Deſunt haec in W. [i] Ὡς Deeſt in W.

44. Τὴν ῥήτραν] Ῥήτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους † καλοῦσιν οὓς ψηφίσματα. Παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐν χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα. καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. *V.*

† Καλοῦσιν] Καὶ hic pro καλοῦσι habet C. *M. du S.*

in Edd. reperio, vulgatam intactam relinquo. Unam unius literae variationem Clar. *Jenſ.* in ferculo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κωμάζειν, quod proxime ad Heſychianum κωμάζειν, παιδάριον, accedit, & cum alii jam nimii fuerint in verbis his inveſtigandis, & corrigendis, verbum non amplius addam. *J. F. R.*

24. Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] *Eraſm.* in proverbio: ἄνω ποταμῶν. *J. Br.*

Ἄνω τῦ πόλαμοῦ] Vid. Nixp. Δ. VI. Et *Eurip.* Med. 410. In proverbium abierat, quo omnia inverſa ſignificabant. Sic apud *Diog. Laërt.* cum ementi ſe Diogenes Cynicus dixiſſet. *Age: fac ſis dicto audiens*; hemus reſpondet, ἄνω πόλαμοῦ χωροῦσι ποταμοί. 146. C. *M. du S.*

Ἄνω τῦ π.] Quid ſi melius ſit ἄνω τοὺς πόλαμοὺς χωροῦ vel τὸν πόλαμόν; neque enim mirum eſt aliquem adverſo flumine ire; ſed ipſum flumen retro ire ad fontes ſuos, mirum fuerit. *J. M. G.*

26. Καὶ παλινῳδῶ] *Eraſm.* in adagio: *Palinodiam canere.* *J. Br.*

27. Οὐχ ὑτὸς Ἑλένης] Steſichori Poëtae lyrici exemplo. *J. Br.*

Οὐχ ὑτὸς Ἑλένης] Conf. ſupra Μισθ. c. 11. *M. du S.*

Ibid. Ὑτὸς Ἑλένης] Steſichori palinodia de Helena. *F. G.*

Ibid. Ἑλένης] Ut Steſichorus, coecitate punitus, quod maledixiſſet Helenae. Sed expoſuit omnia Eraſmus. *J. M. G.*

28. Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. *J. B.*

31. Πρὸς ἑαυτὸν] In σεαυτὸν mutarem, niſi & a noſtro alibi & ab aliis ita uſurpari paſſim cernerem. *M. du S.*

34. Καὶ οἷά σοι χρυσῷ] *Et qua tibi viro bono congruat.* *J. Br.*

36. Ὑποδὺς] L. optime. In reliquis enim quod exſtat ὑποδύεις omnia conturbat. *M. du S.*

37. Τῷ λογίῳ] Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, ſacrificabo. *J. Br.*

Τῷ λογίῳ] Conf. infra T. ult. *Pſeudol.* c. 24. Καὶν παιδὸς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρέψειν αὐτοῖς λόγοις. Et ſupra *Deor. Dial.* Plura Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. XIV. 12. & *Th. Sellius* Obſervatt. c. 16. *J. F. R.*

42. Τὴν σμίλην] *Scalpellum.* *J. Br.* Miſc. L. IX. c. 24. Quod non operae exiſtimaſſem addere, niſi viderem in Rariſina id redditum eſſe: *acum*; falſo; nam quia urendum & ſecandum ſe vult praebere, *ſcalprum* & *ferrum candens* iſtum adferre jubet. Scholiaſtes quidem ad c. 15. *Catapl.* generaliter tantum ait: Σμίλη., ἐργαλεῖον σκληρομικὸν. Sed recte *Geſnerus* & ibi *ſcalprum* vertit. Nam ab acu ſutoria, ſive ſubula diſerte diſtinguitur eod. *Catapl.* c. 20. fin. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει, καὶ τὸ καυτήριον. *J. F. R.*

44. Τὴν ῥήτραν] Iterum infra Τόξ. *M. du S.*

46. Πάλαι] Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opuſculi perſpiciatur. *M. du S.*

μένοις, ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ ἀλφὶ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἅτε γὰρ τῶν λόγων τὴν σκευὴν, καὶ μεμπτὴν, καὶ ἡ ἱστορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγετο· καὶ [a] τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς πεπαιδευμένοις; ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας αφᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δὲ σοι μετέδοξε βελτίω [b] ταῦτ' εἶναι, καὶ ἡ ἐμὲ Ἐλευθερίαν [c] μακρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγενὲς ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

"Οπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσιν δεδευτέον.

ὅρα ἄπως μηδεὶς ἔτι [d] ἀκούσηταί σου ἀναγινώσκοντος αὐτό· ἀλλὰ μηδ' ἄλλῳ τῶν ἀφίξῃ τὴν παρόδιλα [e] σου βίον ὁρῶντας, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· ὦχου δ' Ἑρμῇ τῷ χθονίῳ, καὶ τὰ ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καλασκεδάσαι. ἢ δόξεις [f] τῷ γε Κορινθίῳ μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, τὸν σαυτῷ ὁ Βελλεροφόντης γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί',

& privatim apud eruditos, qui cognoscere illud & in manu habere digni sunt. Etenim verborum in eo apparatus non contemnendus, & historiae multum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur: & maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praesertim, ne per ignorantiam ipsi in servitutem se conjiciant. Postquam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviam & liberi:

vide, ne quis imposterum audiat te illud praelegentem, sed nec alii cuiquam eorum qui praesentem vitam tuam inspiciunt, copiam facito legendi; sed infero Mercurio vota nuncupa, ut hos qui prius audiere, Lethaeis aquis perfundat: alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse libellum. Ita enim me Jupiter amet,

a Τὸ] Deest in W. b Ταῦτ'] Ταῦτα W. c Μακρὰ] Μακρὰν P. d Ἀκούσηται] Ἀκούσῃ W. & Fl. non male, sed & vulgata quam ceterae Edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσηται cum jota subscripto, quo nihil opus. e Σου] Sic L. recte; Σοι Edd. f Τῷ] Τῳ vel τὸ L. dubie.

50. Ὁπόσοι ὁμιλεῖν &c.] Ὁπόσοι ὁμιλῶν αὐτῷ, καὶ ἀλφὶ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpres: *quotquot cum ipso versari, & prae manibus habere dignati sunt:* malim ego: quotquot eum (librum) *versare, & in manibus habere voluerunt.* Ὁμιλῶν τινι πράγμασι eleganter dicitur, pro tractare & versare aliquam rem, ea uti, & ἀλφὶ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. *Ael.* Hist. Anim. XVII. 37. Et alibi similiter, ἀλφὶ στόμασιν ἔχειν. *L. Bos.*

Ὁπόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ] Ob oculos habuit *L. Bos* versionem *Benedictinam*, quae in *Graeviana* Ed. quoque expressa est. Nam Parisina, sive *Observoi* sic habet: *tum praecipue eruditorum manus occupabat, quotquot ejusmodi rerum studiosi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate; αὐτῷ enim ad superius σύγγραμμα referendum. Ὁμιλῶν τινι autem non solum de persona dici, sed & de rebus, libris, studiis, recte ait *Bos.* Et sic *Epict.* Sent. 2. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ. *anima virtuti dedita.* Noster infra de Salt. c. 2. ὁμιλεῖν φιλοσοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis *Hippocr.* Sect. VI. de Articul. pr. Ὁμιλέει δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τοῦ ὠμοπλάτου πλαγίῳ. *Brachium autem lati scapularum ossis cavo oblique inseritur*, ut plura omittam. Alterum quoque ἀλφὶ χειρὸς, ἀλφὶ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum est, vid. rursus infra c. 11. & alibi. Sed & ἀλφὶ στόμα ἔχειν invenio apud *Eustathen. Nicaenum.* Erot. c. 12. Διὸ μνήμονες autem φέρειν *Herodian.* L. 2. c. 2. §. 19. aliique. *J. F. R.*

61. "Οπου τὸ κέρδος. .] Versus est *Euripidis*, ad quem olim parodia alluxit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio suadere volebat, ut Philam Antipatri filiam & Crateri viduam jam aetate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias aspernabatur; dixit filio pater: "Οπου τὸ κέρδος, ὦδε φύσιν γαμετέον. Refert *Plutarch.* in Demetrio. *J. P. a G.*

"Οπου τὸ κέρδος. .] *Eurip.* Phoen. 398. Vid. *Plutarch.* in Demetr. p. 653. *M. du S.*

64. Τὸν παρόντα σοι βίον] Quippe qui nunc servilas. *J. Br.*

68. Ὁ Βελλεροφόντης] *Erasm.* in adag. *Bellerophontis litera.* *J. Br.*

Ὁ Βελλ.] Vide *Zenob.* paroemiographum. *A. V.*

Ibid. Βελλεροφόντης] *Hom.* Il. Z. 155...99. *M. du S.*

70. Εὐπρόσωπον] *Speciosum praetextum habens.* Vid. mox iterum Dial. hinc tertium, *Hermotimum.* Et ad Ep. ad Galat. VI. 12. Rever. *Elsner.* *J. F. R.*

79. Καὶ σὺ τὸν κολοιὸν] *Erasm.* in Paroemia: *graculus Aesopicus.* *J. Br.*

Ibid. Κολοιὸν] Vid. Αἴσωπος fab. Infra Ἀσοφία c. 5. plene effert: καὶ σὺ τὸν Δι' ὀπτὸν κολοιὸν *M. du S.*

80. Ὁμοῦ

met, ut non video, quam cauſſam, quae quidem ſpeciem habeat, contra accuſantes poſſis dicere: praeſertim ſi cum riſu hoc faciant, laudantes ſcripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipſum vero ſcriptorem ſervire videntes, qui ſponte collum jugo ſubmiſerit.

4. Non abſurde itaque dixerint, ſi dixerint, aut alterius cujusdam fortis viri eſſe librum, teque graculum alienis ſuperbire pennis; aut, ſi tuus ſit, idem te, quod Salaethum facere, qui acerbiſſima apud Crotoniatas lege contra adulteros lata, eam ob cauſſam celebratus, non ita multo poſt in adulterio cum fratris uxore deprehenſus eſt. Ad amuſſim igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit. Quin tolerabilius ille amore qui captus eſſet, quemadmodum in cauſſa dicenda commemoravit, & ultro in ignem atque animoſe inſilierit, miſericordia licet illius jam tangerentur Cro-

οὐχ ὁρῶ ἡ ἀπολογίαν, ἤ τις ἂν ὑπερόπτης σου γένοιτο πρὸς τὰς καληγορίας καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα. καὶ ἡ μὲν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τ συγγραφέα δουλεύοντας, καὶ ἑκόντα ὑπολιθέντα τ αὐχένα τῷ ζυγῷ.

Οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἤ τοι ἄλλου γ γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον· ἢ σὲ τ κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ὀαγάλλεσθαι· ἢ εἰ σὸν ὄντα, ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον χθ' μοιχεῖον τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μὴ μακρὰν αὐτὸς ἅλω, μοιχεύων γ ἀδελφῆ τ γυναῖκα. δεῖ τοίνυν καὶ σὲ τ Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν· μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἅρπαι μὲν ἀλλὰ ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεήσαντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν,

g Σαλαίθῳ] In marg. Cod. R. *Bourd.* Σαλεύκῳ. Sed vulgatam ſervant Edd. h Περὶ] Παρὰ *J.* Fl. & L. Ἐπὶ Ald. Περὶ integre reliquae & M. i Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνον εἶναι W.

41. Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτωνιατῶν νομοθέτης. *V.*

80. Ὁμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Σαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variae hiſtoriae, patet conferenti. *J. B.*

81. Σαλαίθῳ] De *Saleuco* ſimilia propemodum narrantur, niſi quod non ipſe moechus, ſed filius. V. *Æl.* Var. Hiſt. XIII. 24. *M. du S.*

84. Περὶ πάντα] Emendo, ὡς περὶ πάντα, ταυτὶ σὺ ἰσχὺς ἡ πλησίον. *J. Br.*

Περὶ πάντα] In *Apologia* pro iis qui *Mercede Conducti* vivunt, Auctor primo fingit ſe, qui in praecedenti libello tam bene ſciviſſet enumerare miſerias eorum, qui in potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accuſari ab *Sabino* aliquo, quod ipſe volens ſciensque contra ſua ipſius praecepta committat, qui ſe quoque in alienam familiam alicujus miniſterii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is *Sabinus* uti exemplo *Salaethi*, Crotoniatarum legislatoris; qui ubi graviſſimam in adulteros legem tuliſſet, ipſe paullo poſt in adulterio fratris uxoris deprehenſus fuerit. Περὶ πάντα τοίνυν, inquit *Sabinus* pag. 506. καί σε τ Σάλαιθον ἐκεῖνον φαίη τις ἄν. *Brodaeus* Miſcell. IX. cap. 14. legit παραπάντως. Sed poſt eum ſatis hunc locum munivit *Iſ. Caſaubonus* ad *Theophraſti* Charact. cap. 5. ubi docet περὶ πάντα Graecos dixiſſe *de omnibus, quae apta eſſent, & convenirent*; ubi & hunc eumdem locum adfert. Interpres *Benedictus* reddit, *Quare non inepte quiſpiam te Salaethum illum eſſe diceret*; niſi malis *dicat*, vel *dixerit*. *J. J.*

Περὶ πάντα] Retinui περὶ; nam περὶ πάντα de omnibus dici quae apta ſunt & conveniunt, vid. *Caſaub.* ad Theophr. Car. c. 5. de Ruſticitate, p. m. 138. *J. F. R.*

85. Ἐκεῖνον εἶναι] Ex W. hoc εἶναι, quod a reliquis Libris abeſt. *M. du S.*

Ἐκεῖνον εἶναι] Indicat *Solanus* ſibi in animo fuiſſe illud εἶναι in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane neceſſarium, niſi plures Codd. addicant, quia facile ſubaudiri poteſt. Mollius tamen hic fluet oratio, ſi addatur, propter duo monoſyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. *J. F. R.*

88. Ἐκὼν] Lege ἑκών. *J. Br.* In Miſcel. L. IX. c. 14. Sed quid ſibi velit, adſequi non poſſum; nam aperta & ſana eſt vulgata lectio. *J. F. R.*

90. Ἐκ-

τὴν, καὶ [a] ἐνδιδόντων [b] φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ δὲ σὸν, ὦ πρὸς μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβῶς μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοιαύτην βίου δυσκολοπρέπειαν, καὶ καλλιγορεῖς εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ὁ γήρα δ' ὑπάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὴν ἑβδόμην, ἵνα μὴ ἀγενῆ λαλιρείαν ἐπαιγημένος, καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοις αὐτῇ. ὅσῳ γὰρ φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀνιφωνήντος καὶ νῦν βίᾳ τῷ βιβλίῳ.

Καίτοι τί δεῖ [c] καινὴν ἐπὶ σὲ καλιγορίαν ζητεῖν, μὴ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν.

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐκ αὐτῷ σοφός;

Οὐκ [d] ἀπορήσουσι δὲ οἱ καλιγορεῖν καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἶσιν· ἔξω δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, καὶ ὑποδήματα, καὶ τὸν ὄγκον, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὸν κόθορνον, καὶ τὴν ἄλλην σκευὴν, ἐν ᾗ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἦσαν, ἀπίασιν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἢ ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, ἄνθρωποι ὄντες, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν ἐκεῖ φοβερῶν ἢ θαυμαστῶν ἔχοντες. σὺ δὲ, ὦ τὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβῶς ἐπιδεικνύμενος βίον, καὶ τὴν ἐν τοῖς πλουσίοις ἐπιτήδευσιν, ἐν ᾗ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἦσθα, ἐν ταύτῃ καὶ ἐν τῷ βίῳ ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀπίασιν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἢ ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, ἄνθρωπος ὤν, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ ἐνταῦθα ἐστὶ, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ, καὶ ἐν τῷ ὄγκῳ, καὶ ἐν τῷ κοθόρνῳ, καὶ ἐν τῷ μεγέθει, καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ σκευῇ, ἐν ᾗ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἦσθα. ἐν ταύτῃ καὶ ἐν τῷ βίῳ ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀπίασιν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἢ ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, ἄνθρωπος ὤν, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ ἐνταῦθα ἐστὶ, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ, καὶ ἐν τῷ ὄγκῳ, καὶ ἐν τῷ κοθόρνῳ, καὶ ἐν τῷ μεγέθει, καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ σκευῇ, ἐν ᾗ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἦσθα.

toniatae, & fugae atque exilii, si voluisset, copiam facerent. Tuum autem haud paullo absurdius factum est, qui servilem hujus vitae humilitatem accurata oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis alicujus domum incidens & concludens se, sexcenta incommoda & pati & facere sustineat; extrema vero senectute, & superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris, & tantum non in ea te, tamquam in pompa quadam ostentes. Quanto igitur, inquiunt, insignior esse videris, tanto magis idem videare ridiculus, reclamante quam nunc agis vita libello tuo.

5. Quamquam quid opus est, novam contra te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tragoediam, quae

Odi, inquit, *Sophistam qui sibi nihil sapit?*

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te argumenta: sed alii Tragicis te actoribus adsimilabunt, qui in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus personis depositis fiunt

a Ἐνδιδόντων] Sic M. & Edd. b Φυγεῖν] Φυγὴν W. *f.* quae καὶ νῦν. c Καινὴν] L. & *Anon.* Κενὴν Edd. omnes & M. Exc. d Ἀπορήσουσι] Ἀποφήσουσι male *f.*

91. Τὸ δὲ σὸν ὦ πρὸς μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, ὦ πρὸς μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν. *V.*

90. Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expressit dictionem. *F.B.*

93. Εἰς πλησίον τινὸς] Οἶκον subaudio. *F.Br.*

96. Ἐν γήρᾳ . .] V. supra ad c. 1. *M.du S.*

97. Ὑπὲρ τὴν ἑβδόν] Ὑπὲρ τὴν γήρᾳ ἑβδόν. *Erasm.* in adagio: *Limen senecta.* *F.Br.*

Ibid. Τὴν ἑβδόν] Frequens istud apud *Homerum.* *A.V.*

Τὴν ἑβδόν] *Hom.* Il. Ω. 487. & Odyss. O. 246. & 347. *Hesiod.* Ἔργ. 329. ἐπὶ γήρᾳ ἑβδῷ. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poëtica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. *M.du S.*

3. Καινὴν] Pro καινὴν in Florentino exemplari erudita manus reposuit κενὴν, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset κενὴν, *Ecquid attines novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe αι & ε confusa. inde toties ἑτερῷ pro ἑταίρῳ, & ex adverso; de quo infra plura. *F.F.*

Καινὴν] Ex conjectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur κενὴν, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *f.* Ed. quae habet καὶ νῦν. quod manifesto ex καινὴν corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. *M.du S.*

Καινὴν] Edidi ex L. & vestigiis *Juntinae*, quae καὶ νῦν duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito καινὴν in suis Codd. legisse *Bourdelotium* in *Paris.* Ed. licet enim textus κενὴν exhibeat, tamen *novam* versio latina reddidit, quam versionem *Benedictus* ac *Graevius* quoque, quod mirandum, retinuere, dum interim κενὴν in Graeco edi paterentur. *F.F.R.*

5. Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* senarius. *F.Br.*

Μισῶ σοφιστὴν] *Euripidis* versus, teste *Cicerone* Epist. ad Famil. XIII. 15. *A.V.*

Μισῶ σοφιστὴν] Ex *Medea* (vide eundem *Cic.* VII. 6. & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non extet, aut aliam *Medeam* scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt Veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis *Medea* sit oportet. Vid. not. Editionis *Graevii* ad eam Epistolam. Citat & *Plut.* 2067. Sed sine nomine; & 1275. In Grotii *Florilegio inter incerta* ponitur p. 21. Adde *Barnesium* ad vers. 255. *Interp.*

fiunt mercenarii, tragoedi qui excidunt interdum exſibilanturque, interdum vero etiam, ſi ita videatur ſpectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur. Alii idem tibi uſu veniſſe dicent, quod ſimiae, quam Cleopatrae aiunt fuiſſe. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem ſaltaſſe decenter admodum, modulateque, ac multae fuiſſe admirationi quae & habitum ſuum ſervaret, & decorum cuſtodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus accommodaret: conſpectis vero ficubus, opinor, aut amygdala procul jacente, longum vale dixiſſe tibiis & modis & ſaltationibus, correptosque fructus abjecta vel contrita potius perſona, devoraſſe.

6. Et tu igitur, dixerint, non actor ſed poëta rerum pulcherrimarum & legiſlator qui fueris, ab hac oſtenſa ficu ſimius eſſe, & a primoribus labris philoſophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud ſed promere verbis*; ut jure aliquis de te dicat,

πεῖα, γίγνον᾽ ὑπόμιοθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ ᾧ πιθήκῳ πεπονθέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρᾳ τῇ πάνυ, φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον μὲν διδαχθέντα τέως μὲ ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ὅπλου θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον Ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναράσαντα καταιρώγειν, ἀποῤῥίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.

Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἄν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος πολλοφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὤν, καὶ ἀπ᾽ ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἄν

e Καὶ] Ἐν P. & marg. *A*1. non male. f Συγκείμενον] Συγκινούμενον B. g Εἰκότως] Εἰκότος *J.* & Fl. male. Reliquae recte, cum M.

22. Ἡ * ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος *V.*

24. Ῥυθμοῖς] Ῥυθμὸς, τάξις † εὐμελὲς ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μελὲς εὐφρόσυνον. *V.*

* Ἀμύγδαλον κυμαίνω] Ait Lucianus; recte igitur notat Scholiaſtes ut rarum quid femineo genere ἡ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel uſitatius ἡ ἀμυγδάλη, ut ap. *Pollucem* non ſemel. *J. F. R. M. du S.*

† Εὔμελος] Sic & C.

cert. *Eurip.* qui tamen Victorium non videtur vidiſſe. *M du S.*

Μισῶ . .] Cic. ad Trebatium fam. 7, 6. *Qui ipſe ſibi ſapiens prodeſſe non quit, ne quidquam ſapit.* *J. M. G.*

8. Τραγικοῖς] Conf. ſupr. *Mercur.* ſive *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

10. Πῶλον] Vid. ſupra *Necyom.* c. 16. *M. du S.*

12. Ἐκπίπτοντας δὲ] *Excidi, expulſi. J. Br.* in Miſc. nimis jam adductis, ita exhibet δὲ pro *καὶ*. Sed error typotheticus eſſe poteſt. *J. F. R.*

13. Μαστιγούμενοι] Vid. ſupra *Reviv.* c. 33. *M. du S.*

14. Τῇ θεάτρῳ] Τοῖς θεαταῖς. τῇ πάνυ. *Nobiliſſima illi Cleopatra.* *J. Br.*

15. Πιθήκου] Supra quoque non ſemel, ut *Reviv.* c. 36. &c. *J. F. R.*

21. Συγκείμενον] Mſ. Συγκινούμενον. *J. B.*

Συγκείμενον] Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraſo haec vox ſuperinducta eſt. Ego συγκινούμενον ſcriptum fuiſſe exiſtimo, ut eſt in Mſ. B. *M. du S.*

Συγκείμενον] Etſi συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, geſtuumve compoſitionem cum cantantibus convenientem ſignificet; tamen lectio *Cod.* B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & verſiones jam olim ita ſunt compoſitae, ut hoc ipſum expreſſiſſe videantur. Conf. infra *de Salt.* c. 62. & 80. quae *Solanus* in marg. Juntinae conſulenda monuerat. *J. F. R.*

31. Ἕτερα] *Aliud clauſum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Salluſt.* *A. V.*

Ἕτερα μὲν . .] *Hom.* Il. I, 313. *M. du S.*

Ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] *Hom.* Il. I. Ὅς χ᾽ ἕτερον μὲ κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. *J. Br.*

Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ] Sic ille: ſed ap. *Hom.* βάζει pro εἴπῃ legas, quod tamen hic parvi refert. *J. F. R.*

ἄν τινα ὅτι σὺ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις ἐφ' οἷς ἐπαινεῖας ἀξιοῖς, χείλεα μόνον εἰδέναι, φρένα δ' αὐχμῶσαν καλαλέλοιπε. τοιγαροῦν [a] παρὰ πόδας εἶδες τίνας ἔτισας δίκην, προπετῶς ἐπασπάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν ἐλευθερίαν. ἐχρῆν ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς καληγόρεις τὰ ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολήν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους καληγορεῖν τοὺς ἀφ' ποικίλας τινὰς τύχας, ταυτὰ πράττειν ὑπομενόντων.

Εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μὲν τὰ τε καὶ ὅσα Τιμάρχου καλήγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον δὴν οἴει φῆσαι τὰ ὁρώντων γενέσθαι τὰ γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνειν ὅτι τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρανόμει; τὸ δ' ἄλογον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς [b] ἀποquae dicis, & propter quae laudem adfectas, ea *Labra rigasse quidem, ſiccum liquiſſe palatum.* Itaque e veſtigio ſtatim poenas dediſti, qui temere audaciam ſumſeris contra hominum neceſſitates, paullo poſt autem tantum non ſub praecone libertatem ejuraveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accuſatione aliorum florenti, a tergo adſtans Adraſtea te deriſiſſe, quae tamquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutationem videret, atque illud etiam, quod non deſpuens ante in tuum ſinum, accuſares eos qui per quamdam fortunae varietatem facere talia ſuſtinerent.

7. Si quis igitur hoc declamationi argumentum ponat, Aeſchinem poſt Timarchi accuſationem ipſum deprehendi patientem ſimilia: quantum a ſpectantibus riſum putas oriturum, ſi Timarchum quidem in judicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipſe vero jam ſenex, eadem in ſe deſignet. In ſumma, Pharmacopolae illi ſimilis es, qui tuſſis remedium praedicans,

a Παρὰ πόδας] Sic W. J. Fl. H. P. Πόδα S. b Ἀποπωρίτῃσιν] Sic edidi ex L. & M. Ἀποκωρίτῃσιν Edd.

40. Κατόπιν] Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ τῶ ὄπιθεν ἴσως. G.

41. Τῶν ἄλλων καταγελᾶν] Ὁ νοῦς, ἀντὶ τῶ μεγαλαυχούμενος ἐπὶ γαμηλίαις, ἐφ' οἷς ἐπὶ τοῖς ταῦτα μισθοφορούντων κατεσκωμμένου. V.

43. Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον πτύει, ἐπὶ τῶν † πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. Τοὺς δὲ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πτύειν, ἀλλὰ πρόσω, ὡς ἐν ᾠδαῖς λαλίαι ‡ μικροπτύους καλεῖ Δημοσθένους §. V.

* Melius hoc referretur ad Θρασυνάμενος ſupra. M. du S.

† Πάνυ] Πάνω legebatur in Edit. Sed facilis eſt correctio, ac de permultis ſimilibus non ſemper monebimus, ſed quantum poterimus, in tranſitu corrigemus. J. F. R.

‡ Μικροπτύους] In C. marg. μικροπτύτας. Sed M. vulgatam tuetur. M. du S.

§ Sequebantur hic plura, ſed ex alio ſcholio perperam repetita, quae recte delevit. M. du S.

Κεῖθεν ἰὼν φησί] Male omnes κεῖθεν, patet apud Homer Il. 9. J. B.

34. Καλέα . .] Hom. Il. X. 495. Vid. ſupra Dial. praeced. J. F. R.

36. Θρασυνάμενος] Sic quoque in Junt. legebatur, ſed mutavit Solanus ſive Soulius, in Θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec Edit. Ego cauſſam non video, ſed vulgatam ſervo, quae mihi vel melior videtur; quia aoriſtus eam vim habet, ut ſignificet id quod facere ſolemus, ut alibi jam pluribus dixi, quin & ſtatim ſequitur ἐξομοσάμενος. J. F. R.

43. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Eraſm. in adag. *In tuum ipſius ſinum inſpue.* J. Br.

Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Sic p. 936. hac de re copioſe ad illud Petron. *ter me juſſit expuere.* J. B.

44. Πτύσας] Hujus moris, quod quidem ſciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud *Theophraſtum* alioſque id factitatum, viſo aliquo monſtro, aut mali ominis averruncandi cauſſa, legimus; longe, mea quidem ſententia, ab hoc more abhorret. Quo ſi quid arroganter forte in alios dictum eſſet, aut de ſe magnifice nimis praedicatum,

Adca-

cans, & ſtatim liberaturum ſe illa laborantes pollicitus, ipſe interim, convelli a tuſſi cerneretur.

8. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui ſimilis accuſator in argumento ita copioſo, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero jam diſpicio qua via ad cauſſam dicendam adgrediar. Numquid optimum fuerit, ſponte me ſuccumbere, & tergum praebere, nec negare peccatum, ſed ad communem illam deprecationem confugere: Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum ſciant, nullius rei penes nos arbitrium eſſe, ſed a praeſtantiore natura, aut potius ab una earum quas praediximus, agi non ſponte noſtra, ſed extra cauſſam undiquaque conſtitutos, quidquid dicamus faciamusque? An plane hoc plebejum, ut neque tu me, amice feras, talem defenſionem ſi praetendam, & Homerum advocatum adſciſcam, verſusque illius recitem,

κηρύτλων βηχὸς φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τὺς πάροντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μελαξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο.

Ταῦτα μὴν, ᾗ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷς σὺ καλήγορῶν, ὁ ὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, ᾗ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα ᾗ τράπωμαι πρὸς τ' ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον [c] ἐθελοκακήσαντα, ᾗ τὰ νῶτα ὀπιτρέψαντα, ᾗ ἀδικεῖν ὁδὲ ἀρνούμενον, ὅτι τ' κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τ' τύχην, ᾗ μοῖραν, ᾗ εἱμαρμένην, ᾗ ὠμοιτείαν συγγνώμην ἔχειν μοι τὺς ὀνειδίζοντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μοίρας τ' προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν, ἢ τοῦτο μὴν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, ᾗ οὐ δ' ἂν σύ με, ὦ Φιλέτης, ἀνάσχοιο τοιούτῳ ἀπολογίαν προϊόντα, ᾗ συνήγορον τ' Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, ᾗ τὰ ἐκείνου ἔπη παραφθείροντα,

Μοῖ-

[c] Ἐθελοκακήσαντα] Ἐθελοκακήσαντι P.

60. Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ¶ ἀφθόνῳ, πολλαχοῦ παρατηρηθέν. V.

¶ Ἀφθόνῳ] Male ἀφθόνως editum erat.

Adraſteae mox iram deprecaturos ſe, malaque averruncaturos ſuperſtitioſi homines ſperabant. Confer etiam Εὐχ. c. 15. Vide tamen locum ex *Æſchylo* a Plutarcho allatum in lib. de Iſide Ed. *Han.* p. 258. E. ἀποπτύσαι δεῖ ὃ καθήραντ τὸ σῶμα, κατ' Αἰσχύλον. Locus autem *Theophraſti* hic eſt in Eth. Char. XVI. p. 49. μαινόμενόν τι ἰδὼν ἢ ἐπίληπτον φρίξας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide *Theocr.* Id. VI. 39. & XXIV. 19. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Ubi Scholiaſtes factitari hoc a mulierculis praeſertim docet τὸ νομιζόμενον averruncantibus. *Callimachumque* adducit teſtem. *M. du S.*

47. Αἰσχίνης] Æſchinem contra Timarch. V. *Plut.* 624, 1. *M. du S.*

49. Τὰ ὅμοια πάσχοντα] *Muliebria patientem.* *J. Br.*

51. Εἴθυνεν ἐπὶ τοῖς] *Ejus reum fecit, quod in adoleſcentia commiſit criminis*, hoc eſt, *impudicitia.* *J. Br.*

54. Ἀποκηρύττειν] Scribe ἀποκηρύττων. *J. Br.*

Ἀποκηρύττων] Finiens deinde *Sabinus* ſuam in *Lucianum* accuſationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκεῖνο τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, ᾗ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Nemini prorſus dubium eſſe poſſit, quin *Lucianus* ſcripſerit ἀποκηρύττων. *Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamen tuſſis praedicans, & ſe illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipſe conſpiciebatur a tuſſi male habens.* Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque *Brodaeo* dicto loco. *J. F.*

Ἀποκηρύττων] M. & L. uti Clar. *Jenſius* conjecerat. Caeteri libri ἀποκηρύττειν. *M. du S.*

Μοῖραν δ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν.

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

καὶ [a] τὸ,

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς ἀπάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῶν τοιούτων, δέδοικα [b] μὴ πρὸς τῇ ὑποφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλάβω, κἀκεῖνα εὑρίσκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἧλον, καὶ μείζονί [c] γε τῷ σμικρότερον ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δυσπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ. χείριστον νενόμισται.

9. Sin relicta hac oratione tamquam non valde probabili, illud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cupiditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed prudentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admiratione voluisse in communionem venire illius actuum: metuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper crimen subeam, deprehendarque clavo quod aiunt clavum ejicere, majori minorem, in quantum adulatio malorum omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso nomine pessimum, perhibetur.

Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογῆσαι

10. Quid igitur, si neque haec neque illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam

[a] τὸ] Τῷ male Fl. [b] Μὴ πρὸς &c.] Haec & sequentia verba usque ad κἀκεῖνα, desunt in W. [c] γε] Abest haec particula ab Fl. adest in aliis, item in M. & P.

90. Καὶ μείζονί γε τὸ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἥλῳ τὸ μικρότερον. V.

77. Μοῖραν μέ] *Hom.* Il. Z. *J. Br.*

Μοῖραν] Lucianus accingens se ad *Apologiam*, non eo nomine se defensurum causam ait, quod quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se *Homerum* testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἀνδρῶν εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z. 488. apud *Homerum* legitur,

Μοῖραν δ' ἤ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. *J. J.*

Μοῖραν] Quam accurate legerit *Brodaeus*, hinc adparet. *J. F. R.*

Μοῖραν] Il. Z. 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771. ut & jam citandum Il. Υ. 127. Od. H. 198. *J. M. G.*

Ibid. Ἔμμεναι ἀνδρῶν] Sic ex *Homero* legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab inscitis Librariis haud dubie profectum est. *M. du S.*

80. Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ] *Hom.* Il. V. *J. Br.*

Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ] Ecce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod *Lucian.* & *Hom.* habent, dat ἐπέννησε; & pro v. lege Υ. Ibique vers. 128. *J. F. R.*

90. Ἧλῳ τὸν ἧλον] *Erasm.* in adag. *clavum clavo pellere.* *J. Br.*

Ἧλῳ τὸν ἧλον] Sic pag. 271. Interpres *Aristoph. Schol.* Paroemiog. *J. B.*

Ἧλῳ τὸν ἧλον] De hoc proverbio agit *Davis.* ad *Cic.* Tusc. D. c. 35. ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tamquam clavum clavo ejiciendum putant.* Ad quae ille: *Hieronymus* ad Rusticum pag. 39. *Philosophi saeculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium: Ἧλῳ τὸν ἧλον, πατάλῳ τὸν πάτταλον. Vid. *Pollucem* L. IX. c. VII. 120. *Suidam* in Ἧλῳ. Adde nostrum infra pro Lapsi. c. 7. *J. F. R.*

97. Ἄγκυρα ἔτι ἄδροχος] *Erasm.* in proverbio: *Sacram ancoram solvere.* *J. Br.*

Ibid. Ὀδήσεσθαι] Lucianus haesitare se fingens, quo tamdem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοὶ ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκύρα ἔτι ἄδροχος, ἐδρίσεσθαι τὸ γῆρας, &c. Graecus Interpres, Ὀδήσεσθαι τὸ γῆρας] ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα καταχλιαστικά. Posset quis καταισχλιαστικά, sed sine dubio legendum καταχλιαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλιασμόν. *J. J.*

98. Νόσον] Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. *M. du S.*

4. Μηδὲν αὐτὰ] Castiga μικρόν. *J. Br.*

5. Καὶ

quam ut confitear, nihil quidquam sani me quod dicam habere. Illa forte una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem, & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempestivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium progressa dicat pro me jambos illos paullum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesta moliar,
Sed major urget consiliis inopia.

Illa enim Theognidis vel me tacente quis ignorat, non indignum putantis, vel in mare cetosum abjicere se, vel montis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem?

11. Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis caussa dicere habeat, quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse

γεῖν [d] μηδὲ ἓν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄδροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον· καὶ μὴν πάντων, τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ οὐ τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρακλάσασαν·

Καὶ μανθάνω μέν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.
Θυμὸς δὲ [e] κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

Τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιῶντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἴ μέλλοι τις ὕστερον ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν.

Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ὑπὲρ τοιούτου ἀπολογήσασθαι ἔχοι, εἰ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὦ ἑταῖ-

[d] Μηδὲ ἓν &c.] Μηδὲν ὑγιὲς τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P, H. J. Fl. [e] Κρείσσων τῶν ἐμῶν] Κρεῖσσον δὲ πεῖνα] Bourd. At nil mutant Edd. nec M.

97. Ὀδύρεσθαι] Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος * ἤθους τοῦτα καθαστικὸς ἀπὸ ὧν βαυκολήσῃ, τίς ταύτην καὶ κακῶσαι ἂν κατέδραμε † ἄκρως καθαφεύγοντας ἀπολογίαν, λῆρόν τε & φιλαίτιον καὶ μεμψιμοίρους ‡ ἀπεφαίνοντο § καὶ πάντα, φασὶ, μεμισάνθρωπον ἀστεῖν. Τάχα γὰρ Σωκράτην ἰδόντα μιμοῦσθαι ¶ οἷς ἤτοι Πρόδικον τὸν * Καῖον καὶ τοὺς παρ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπέδραμεν γλωσσαλγίαν. Ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς ** Ὁμήρου τε βάλλειν. ἢ τοῖ δὲ ἴσον . . . Πόντου ἐπιπλάσας ἑτάρους ἠμὲν †† ἀγείρας, καὶ ὕστα λοιπά. V.

10. Ἠλίβατον] Ἠλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅτου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει ‡‡ Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸν βαθὺν λέγει. Ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν, ἀλλὰ φευκτόν. V.

* Ἤθους] Ἤθος ante typos descriptum legebatur, sed mutavit M. du S. Qui novem locis unum hoc Scholion correxit; nam & mox pro κατασκευας. . . editum erat καθασχυ . . . pro ὦ, ὧν, pro ὅν, οἷς &c. quae mox vide. J. F. R.

† Ἀκριβῶς] Ἀπριμλημμένως ante legebatur; sed ex C. ἀκριβῶς dedit M. du S.

‡ Ἀσυφαλῶς καὶ κάκιστα] Haec in vulgato deficientia ex eodem fonte se restituisse testatur M. du S.

§ Ἀντὸν] Pro eo monstrose legebatur αὐτὸς. Ex Coll. restituit M. du S.

¶ Οἷς] Οἷον antea editum est; mutavit idem Soulins, an correxerit, non video; neque enim sensum satis adsequor, nisi post μιμεῖσθαι distinctionis notam ponas, ac οἷς pro ablat. instrumenti accipias, ut sit: *quibus ille Prodicum . . . reprehendit.* Aliquid tamen post μιμεῖσθαι excidisse credo. J. F. R.

* Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. σκώπτει τὸν καὶ Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum Plato Socratem induxit tum alibi, tum in *Protagora*, qui consuli poterit. (Coll. κἀκεῖ) J. Cler.

** Ὁμήρου] Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ductibus *Coll.* omissa sunt ab *Solano*, eoque hoc Scholion restitutum sit.

†† Ἀγείρας] Ἀγείρας Edit. Ἀείρας *Coll.* Sed *Hom.* Il. Γ. 47. ἀγείρας habet. M. du S.

‡‡ *Coll.* Interponunt hic aliam vocem ἀλιβαπυλαν, quam corruptam esse patet. M. du S.

5. Καὶ μανθάνω . . .]

Καὶ μανθάνω μὲ οἷα τολμήσω κακὰ,
Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
Ὅστις μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam *Plut.* 947. 1. *Arrian.* ad Epict. p. 101. B. & *Clem. Alex.* Strom. II. 151. 1. M. du S.

6. Πενία δὲ κρείσσων] *Euripides* vero: Θυμὸς δὲ κρείσσων ἦν τότε. J. Br.

Πενία δὲ κρείσσων] Melius alius Κρείσσων δὲ πεῖνα. J. B.

8. Ἐς βαθυκήτεα π.] Vide not. ad c. 16. ubi & locum exhibeo integrum. M. du S.

13. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον] An ὃ πάνυ δ' εὐπρόσωπον? E. G.

ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τ[a] Κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς [b] ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τ[†] καλήγοριαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο σκόπησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, εἰς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπομισθόν τινα ἐλθόντα, δουλεύειν, ἢ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι

jubeo, utpote nullo horum me usuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut *cavam Arabiam* serere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cujusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque quaecumque

a Κυλλάραβιν] Edd. omnes habebant κοιλην Ἀραβίαν. Sed Σκύλλαν ῥᾴδιόν ἢ Σκυλλαραβίαν L. Σκυλλαραβίαν W. σκυλλαραβίαν Mſ. Gr. Κυλλάραβιν legit *M. du Soul*, vide notas. b Ὑπ'] Ὑπὸ W.

19. Κρησφύγετα] Τὰ πρὸς τοὺς χειμαίνας φρέατα ἢ ὀχυρώματα· οἱ δὲ φασι * Κρητῆς τοὺς νησιάτας ἅμα Μίνῳ τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινά, ὅθεν † ἐκεῖθεν ἀναμάδην κρησφύγετα. *V.*

Κρησφύγετα] ‡ Φρούρια τινὰ ὅτου λαγόμενα, ἃ ἐκράτησαν οἱ νησιῶται ἀπὸ Μίνωος φεύγοντες, παρὰ τὸν Κρητῶν αὐτὸν ἐσί. Τὸ δὲ κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσι τῷ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμαίνοντας φρέατα ἢ ὀχυρώματα. *V.*

* Κρητῆς] Κρῆτας C. mox pro ἔφυγον, φύγων legendum. *M. du S.*

† Ἐκεῖσε] Ita correxit idem; nam vitiose ἐκεῖ◉ editum fuerat. Item pro ἀναμάδην male legebatur ἀναμάσθησαν.

‡ Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. *J. C.*

16. Τὸ Ἄργος] Hoc e vetere quodam poëta desumtum. *J. Br.*

17. Κοίλην Ἀραβίαν] Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam Amplissimus Daventriensium Consul, *Gisbertus Cuperus*, nunc Consessui Potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris caussa nomino. Diu, fateor me torsit, vanisque conjecturis diu me, & Virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ σκόπει ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένῳ· μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam serere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κοῖλον Sophocli, uti εὐδαίμονι κοίλῳ eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. *Erasmus* tamen Roterodamensis, ille Batavorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari; quod Centur. 1. Chiliadis II. inseruit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν, *cavam Arabiam serere*, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam sumere, adlato hoc loco Luciani. *Plutarchi* locus quem Luciano attexit est plane ἀπροσδιόνυσος, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficiscerentur? λῆρος, λῆρος. Mea excerpta scribunt portentosius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4. p. 160. C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *ut Cyllarabin velint serere.* Fuit Cyllarabis gymnasium in Argolide. *Hesych.* κυλλάραβις δρόμος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. p. 404. D. Cleom. p. 812. C. 817. C.) Meminit hujus gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narrasset Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit ὡς μέντοι κατὰ τὸν κυλλάραβιν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχείσαν προσφέρειν δᾷδας, ἐκάλυσεν, ὡς ἐ ἢ παρὰ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Postquam tamen ventum ad Cyllarabin est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obstitit; offendens illa quae Megalopoli egisset irate potius, quam bene a se gesta esse.* Liv. XXXIV, 26. *Misit expeditos peditesque equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt.* Pausanias in Corinthiacis (p. 65. 13.) vocat κυλαράβειον γυμνάσιον, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. vide quae ad laudatum *Livii* locum adfert contra *Casaubonum*, qui velit apud *Livium* legi *circa Cyllarabis gymnasium*, *Jacobus Gronovius*, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum

que mihi dicit liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab imperatore accipiat? Nimirum percurre, & seperatim unumquodque horum situm, considera. Invenies sane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc est eo quod maximum est intervallo, scriptum illud *distare a facto* aeneo, ac tantumdem sibi similem utramque

τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι ἢ κοι-
2 νῇ, καὶ ἐς δύναμιν πολιθούμενον, ἆρα τού-
τῳ τῷ βασιλέως μισθοφορεῖν. [c] διελθὼν δή,
καὶ ἰδίᾳ καθαθεὶς ἑκάτερον, σκόπει. εὑρήσεις γὰρ
τὸ τῶν μουσικῶν δή τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν,
τὸ [d] πρᾶγμα, καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλή-
3 λοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλ-
κὸς χρυσῷ, καὶ [e] ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ
ὠί-

[c] Διελθὼν] Ita Edd optimae omnes, forsan διελὼν. Periit in W. putri hoc in loco membrana. *M. du S.*
[d] Πρᾶγμα] Sic Edd. *S.* & *A.* Item Mſ. L. & margo *AIW.* Sed Γράμμα *J. P.* Fl. *A1.* & reliqq. item W.
[e] Ἀνεμώνη ῥόδον] Sic Edd. *J. P. H.* Fl. *F. S.* &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνῃ, cui posteriori Codici iota est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo *AIW.*

31. Ἀνεμώνη] Τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. *V.*

tum diis, itaque usibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. *J.G.G.*

Quae uncis inclusa sunt in Cl. *Graevii* notis, ea addiderat *T. H.*

Κυλλάμβιν] Doctam & optimam hanc Cl. *Graevii* emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde *Plutarchi*, alterum in eodem Cleomene; alterum in Pyrrho sub finem, pag. 739. A. (Ed. *Junt.*) 146. B. In tam liquida caeteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox Κυμάραβις; nam in Pyrrho Κυλάραβις scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ Κυμαράβιον p. 710. (*Junt.* 174. A. B.) Deinde mox Κυμάβαρις scriptum est p. 714. B. (Junt. 175. C.) Mſ. W. & P. etiam hic Σκυλλαραβῖνι habent. L. autem Σκύλλαν ῥαβιεῖνι & Σκυλλαραβῖναι. Interpres Pausaniae Rom. Amasaeus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu Ed. *Wechel.* semper Κυλάραβος unico λ. scribitur. *M. du S.*

Κοιλὴν Ἀραβίην] Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam* vel melius aliquid excogitare *Graeviana* emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. *J.M.G.*

Ibid. Ἀραβίην] Quae longissime Argis distat. *J.Br.*

19. Ὑπ' ἀπορίας] Leve est, quod pro variante lectione ex Mſ. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita ap. *Dion. Hal.* L. X. p. m. 638. m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγγύου. *Joseph.* Antiq. I. 3. 3. ὑπὸ Ἀδάμου. *Strab.* L. VIII. p. 559. (al. 364.) κατὰ ἀπόκοπην. *Ael.* V. H. I. 30. ὑπ' ἴππου sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἵππου legendum velit Periz. ecce similia ex eodem nimirum I. 31. ὑπὸ ἐκείνου. L. 2. c. 3. ὑπὸ Ἀπολλοῦ. *Euang. Matth.* c. III. 3. ὑπὸ Ἠσαΐου & 2. 17. ὑπὸ Ἰερεμίου. & XI. 7. ὑπὸ ἀνέμου.

& saepe alibi ap. hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poëtis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut *Hom.* Il. Z. 15. — ἐὼν ἔπι οἰκία καίων. Ibid. 56. — πεποίηται κατὰ οἶκον. Et 62. — λὰξ ἔβην ἄνευθε χειρί. *J.F.R.*

24. Δημοσίᾳ] *Rempublicam gerere* censendi sunt quotquot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alius imperio sint, ut quaestores &c. *M. du S.*

28. Δὶς διὰ πασῶν] *Erasm.* in Proverb. *J.Br.*

Δὶς διὰ πασῶν] Hodie, *duplex octava*; sive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* est, consonantium perfectissima. Vid. *Ptolemaei Harmonica* I. 5. & II. 4. *J.F.R.*

29. Πρᾶγμα] An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πρᾶγμα vero extat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab *Erasmo* in Adagiis. δὶς etiam addendum putat *Vorstius*. De δὶς διὰ πασῶν vide nos ad Πρ. λ. c. 7. Συγγρ. c. 7. & Ἀπολ. c. 21. ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. *M. du S.*

Ibid. Τὸ πρᾶγμα] Plurimorum Codd. & Edd. scripturam servavi, nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διὰ γράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo quod *Systema* Musici dicunt (vid. supr. cit. *Ptolem.* Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πράγματος nomine denotat, ut statim c. seq. ταυτὶ — τὸ ἀμείνονα πρᾶγμα &c. *J.F.R.*

31. Ἀνεμώνη ῥόδῳ] In omnibus impressis aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mſſ. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνῃ, recentissimam arguit manum, in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Hac-

πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τάττεσθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, [a] παμπόλλου ἔχει τὴν διαφοράν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ὠνητῶν καὶ αἰχμαλώτων διαφέρουσιν οἱ ὑπὸ τῷ τοιούτῳ [b] προστάται. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διαχειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ [c] διαβάλοιντο, καὶ εἰς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς καταγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προφάσεις· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη διαπρεπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ προσέστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀναιρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι.

vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis caussa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit: neque ipsi qui tantas gentes procurant, neque qui urbium statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus integri mandati sunt, recte facient, cum merces ipsorum quoque operi proposita sit. Verum non oportet uno omnia impetu evertere, nec uno loco qui mercedem accipiunt omnes habere.

Τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας

12. In universum vero non omnes ego qui

a Παμπόλλου] Sic recte L. margo *Aldd. Ba. P. S.* Παμπόλλῳ male *Ald. Fl. F. H. Ald.* b Προστάται] Εἰσὶ W. Vulgatam tuentur reliqq. & Edd. omnes. c Διαβάλοιντο] Διαβάλλοιντο W. Nihil a vulgata abeunt Fl. *H.* &c.

42. Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας * ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προφάσεις. *V.*

50. Μισθαρνοῦντας] Μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τῷ μισθῷ γινομένῃ ἐργασίᾳ. *V.* οὐδὲν ἀντικαλλαττομένους καὶ μισθαρνίᾳ λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ

* Ἀναιρήσῃ] Sic ex C. pro vulgato ἀναιρῇ restituit *M. du S.*

ctenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemonae* posthabitam; praecipue si reputes, quam incurioси iidem veteres erga florum culturam; quod contra fit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone jam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. *M. du S.*

Ἀντὶ τοῦ τάχιστα] Non moveo hanc editionum lectionem, quam *Solanus* non satis videtur attendisse. Nam sic structura respondet sequenti ἀνθρώπῳ πίθηκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μιλτόδρυς, ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; jam bis, elegantiae caussa, videtur invertisse constructionem, ἀντὶ ῥόδου, ἀνθρώπῳ πίθηκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemonae; sed quia tantum dicit: *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonen. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contemtas fuisse, vid. *Erasm.* in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscorid. Matthioli p. 332. Et, quod *Solanus* recte ait, non est probabile anemonem ad eum pulcritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae notae, non damno illorum lectionem; quum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. *J. F. R.*

37. Διὰ χειρὸς] Sic supra hoc *Dial.* c. 3. plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. *J. F. R.*

42. Οὐκ ἂν φθάνοι] Vide quae supra diximus ad Vit. auct. c. 26. pag. hujus tomi 567. & quae *Gronov.* ibid. pag. praeced. *J. F. R.*

47. Οὐκ

qui mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu serviunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diversum est. quandoquidem privatim eodem *quo ante* loco sumus, publice autem in maximi partem imperii venimus, ejusque partem una administramus. Equidem, si considerare velis, videar tibi non minimam Aegyptii hujus imperii partem mandatam habere, judicia dare & ordinem illis decentem adhibere, & eorum quae aguntur dicunturque omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Impe-

ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συμπεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ ταῖς οἰκίαις ὑπὸ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας ὠκτειρον. τυτὶ δὲ, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν· δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' ἂν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγχειρίζειν, τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ὑπολιθέναι, καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξαπάντων ὑπομνήματα γράφειν, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογουμένων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ ἀσφαλέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν· καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· ὃ

56. Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν] Ἀντὶ τοῦ ὅσον ὡς ἡμᾶς ἦκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται. *V.*

61. Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἓν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης † Εἰρήνῃ ἀπαξάπαντα κατεμειμυττομένα. *V.*

68. Παρὰ τοῦ βασιλέως] Εἰ τισιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας καὶ ψυγόρει καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἴρηκέ σοι ἡ λόπλογία τὸ κοινὸν συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ ἀφχειρίζειν προβαλλομένη. καὶ πρὸς ἔπαινον ἡμῶν τοῦτο ἀφθάσει πᾶσι τὸ βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθέντι. τό γέ τοι ‡ περὶ βασιλείας προσθεῖναι μισθοφορῶν, καὶ ὅτου μισθοφορίας ὑπερφυῆ, οὐκ ἔστιν ὅπως ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλουτεῖν. εἰ γὰρ τὸ ἀφθὸν τοῖς ἄλλοις μισθοφορῶν αἰσχρὸν, πολλῷ μᾶλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνῶν καὶ αγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχῃ § ὑπερτερῶ, καὶ τὰ δίκαια τ' μοιρίδου εἰς πλῆθος, τοσοῦτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἰρούμενον κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν τε ὑπὸ μικρᾶς ἂν τε ὑπὸ μεγάλης ¶ φιλοσοφίας ἐπρούοιτο, εἰς γέλωτα πλατύτερον συντελοίη. ἴσως γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, θεόγνιδι συνέπαινον ἔχοι, ὃν οἷς φησιν, οὐκ εὔχομαι πλοῦτον ἀθέμιτα ἁρπάσαι, ἀλλά μοι εἴη μὲ λὰν ἀλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior hujus Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὔχομαι verbis, haec leguntur: ὅτως. ὅναιντο οἱ καθ' ὑμᾶς εἰ τοῦτο πράττουσι. ἐ γὰρ ἐ. ἀλλ' ἢ τῷ Ἀστυρίου ἀληθῶς εἰκῶν κατ' ἐδὴν ἀφκυάμῳ ** Ἀνακινδάξῳ. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

† Εἰρήνῃ] Εἰρήναι male C.
‡ Περὶ βασιλείας] (Lege παρὰ βασιλέως.) *M. du S.*
§ Ὑπερτερῶ] Lege ὑπερῆρα. *T. H.*

¶ Φιλοσοφίας] Μισθοφορίας legendum monuit *T. H.*
** Ἀνακινδάξῳ] Hic latet nomen Ἀνακυνδαξάξου potius Sardanapali: vid. Schol. ad T. II. Jov. Trag. c. 48. *T. H.*

47. Οὐκ ἀφ' ἑνὸς] Intellige πράγματος. *J. Br.*
Ibid. Ἀφ' ἑνὸς] Sic *Virg.* Aen. II.

Accipe nunc Danaum insidias; & crimine ab uno
Disce omnes. — —

Quid autem proprie significet ἀφ' ἑνὸς, disce ex Ἑρμ. c. 61. nempe *quasi specimine viso* de re tota judicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32. ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ εὐνόμως φιλοσοφοῦντος . . . μίσητε † Κλεάνθου καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἄνδρας. *M. du S.*

62. Ἀπαξαπάντων] Loco illi *Aristophanis* ab Scholiaste adlato adde eumd. *Plut.* 110. — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΛ. Μὰ Δί, ἀλλ' ἀπαξάπαντες. i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206. Εἰρήνην ἀπαξάπαντα πεπλακελισμένα. *J. F. R.*

67. Τὸν ἀεὶ χρόνον] Adverbium pro adjectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & *Hippocr.* jurejur. fin. εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. *Aelian.* V. H. I. 19. ἡ πάνυ τρυφή. Plura similia vid. ad *Dial.* seq. c. 16. ἄγων πλουτεῖν. *J. F. R.*

68. Βασιλέως] Unum cum nominet Imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodo jam, quod verius puto, imperante factum censendum est. *M. du S.*

ὐ σμικρὸς ὐδὲ ὅτ@· , ἀλλὰ πολυτάλαντ@·. ϗ τὰ μὲν ταῦτα δὴ , ὐ φαῦλαι ἐλπίδες , εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο ; [a] ἀλλ' ἔθν@· ὁλόκληρον παραπῆναι , ἢ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς.

Ἐθέλω γὰρ ἐκ περιττοῦ χρησάμεν@· τῇ παῤῥησίᾳ , ϗ ὁμόσε χωρήσας τῷ ὑπερομέν@· ἐγκλήματι , καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. ϗ δὴ φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. εἰδ' ἂν τὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς , ὅπου μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἄμισθός ὅστιν. ὐ φόρους λέγω , ὐδὲ δασμύς , ὁπόσοι ποθ' ἡ τῶν ἐρχομένων ἐπέτειοι φαντῶσιν· ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστ@· , ἔπαινοι , ϗ ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεια , ϗ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκότως δὲ , ϗ [b] νεὼ , ϗ τεμένη , ὁπόσα παρὰ τῶν ἐρχομένων ἔχουσι , μισθοὶ ϗ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῆς φροντίδων , ϗ προνοίας , ἣν ἐκφέρον@· προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ , ϗ βελτίω ποιοῦντες· ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν ἦν ἐθέλῃς , ἀξάμεν@· ἀπὸ τῆ@ [c] σωροῦ κορυφῆς , ἐφ' ἕκαστον τούτων , ἀφ' ὧν σύγκειτ@· καταβαίνειν , ὄψει ὅτι μεγέθει ϗ σμικρότητι διαλλάττομεν τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα , μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες.

Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον , μηδένα μηδὲν πράττειν , ἔνοχ@· ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν ὑπάρχει πολλοῖς , ἄλλα δὲ πολλὰ ἀπόντα , τί ἂν ἔτι λέγοιμι ; ἀλλ' ἐπὶ τὸ δικαστήριον ἴωμεν.

ratore ; nec parva illa , ſed multorum talentorum : & poſt haec non ſpes quaedam exiguae , ſi fiant , quae conſentaneum eſt fieri , ſed futurum ut gens integra nobis committatur , aut actiones aliae principales.

13. Volo equidem ex abundanti , utens fiducia , & cominus congreſſus intentato crimini , ultra etiam quam oportet cauſſam dicere , & illud nempe dico tibi , neminem quidquam ſine mercede facere. Neque tu mihi eos nomines , qui res maximas gerunt ; cum neque ipſe Imperator mercedis expers ſit. Non vectigalia dico neque tributa , quae a civibus quotannis veniunt : ſed eſt Imperatori merces maxima laudes , & gloria apud omnes , & quod beneficiorum cauſſa adoratur ; ſtatuae porro & aedes , ac templa , quae habent a civibus , merces & iſta ſunt pro curis & providentia , quam adhibent procuranda ſemper publica re & in melius augenda. Nempe ut parva adſimulemus magnis , ſi volueris a vertice quaſi acervi ad unumquodque eorum , quibus conſtat , deſcendere , videbis magnitudine nos & parvitate differre ab his qui ſummi ſunt ; caeterum mercenarios aeque eſſe univerſos.

14. Si igitur eam ego legem ſcripſiſſem , neminem quidquam oportere agere , tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc qui-

a Ἀλλ'] Ἀλλὰ W. Vid. quae ad c. 11. v. ὐπὸ notamus. b Νεὼ] Νεώς M. c Σωροῦ] Sic bene P. S. Fl. Σορῆ male J. Al. H. Bz.

80. Φόρους] Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

90. Τῆ σωροῦ] Dedi, quia ὁ σωρὸς acervus eſt, ἡ σορὸς ſepulcrum, ut infra Ἔρμ. c. 78. ἔτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων. Alterum pedem, quod aiunt, jam in ſepulcro habens. Et Ariſtoph. Pl. 277. Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne juniores fallantur verſu Homer. Il. Υ. 91. qui vulgo ſic a Lexicogr. adfertur: Ὡς δὴ ϗ ὀστέα πάντ' ὀμῦ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum ſit legendum ὁμῦ una voce, i. e. ὁμοῦ, ut Scholiaſt. ibi bene monet. J. F. R.

5. Ἐτάσιον ἀρούρης ἔχ@·] Hom. Il. Σ. & Odyſſ. Υ. J. Br.

Βτάσιον . . .] Hom. Il. Σ. 104. M. du S.

6. Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων μνησθῆ@] Quum omiſiſſet Moſellanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legiſſe τῶν δὲ ἄλλων, ut ſolet quoque alibi dicere φροντίδ@· ἄξι@· τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte ante omnia vero. Sic in Scytha, συγγραψάμεν@· πρὸς ἅπασι συναγωνιστὰς χρῆσθαι πρὸς τὰ ἄλλα. J. G.

Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων] In Salm. converſum erat: ante alia, quod Solanus noſter jam mutaverat in: ante omnia. J. F. R.

18. Ἐπὶ βῆμα . . .] Vid. Ἐνυπν. c. 8. & 9. Unde ſatis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid.

quidem nusquam in libello dictum a me est ; ac porro bonum virum efficacem esse oportet : quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Tellaris inutile pondus.

15. Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me, (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocrem ex ea re laudem consecutus ; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est, quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui sapientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam si reprehendas vitam praesentem nostram ; eum enim hominem reprehendas, quem olim novas rhetorices nomine maximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani videndi caussa, & Celticam eadem peragrans, in nos incideres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet inter occupationes, tamen defendendi criminis caussa scripsi, non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum calculum feram.

μὲν ζ βιβλίοις λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τ ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθρι@ πεῖραν αὐτοῦ διδῷς, ὅπως [d] ἔχει πίστεως, ζ σπουδῆς, ζ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο,

Ἐτώσιον ζέυρης ἄχθ@ εἴη.

Πρὸ δὲ τῶν ἄλλων, μεμνῆσθ χρὴ τὸν ὀπλιμῶντας, ὅτι εἰ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις ζ ἄλλ@ ἐστί που σοφὸς, ὀπλιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζ πολλῶν δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, ζ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τ ἄκραν ἐκείνων τῶν κορυφαίων ζητῶν, εἰ πάνυ γεγυμνασμένῳ. ζ, μὰ Δί', εἰδ' ὀπί τούτῳ ἀπιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μηδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' ἐν ἐνέτυχον, τ ζ σοφῶν ὑποχεσιν ἐπιπληρῶντι. σῶν μέντοι ζ θαυμάσαιμ' ἂν ὀπλιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ὀπλιμώης, ὃν πρὸ πολλῶν ἤδης ὀπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε χ Θέαν ζ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ ζ τ Κελτικὴν ἅμα ὀπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἀριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὤν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμεν@ τ λευκὴν ψῆφον σῶν ζ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι.

ἐπεὶ

d Ἔχει] Ἔχῃ W. Edd. in ἔχει consentiunt.

24. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο δ ψήφους τοῖς κριταῖς ἐπίκειτο, λευκὴ ζ πλήρης, ἥπερ τοῖς ἐπιτιμῶσιν ἡ μέλαινα ζ ἡ τετρυπημένη. V.

Vide etiam Dem. c. 27. *M. du S.*

20. Καλλιῶν] Iterum infra Dem. c. 27. *M. du S.*

21. Σοφιστῶν] Merebatur itaque Lucianus inter *Philostrati Sophistas* locum ; quod ante me Clariss. *Vossio* jam diu observatum est, *de Rhet. nat.* c. 12. p. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum ; non quia, ut viro Clariss. *Oleario* visum, *Pseudonymus*, & larva mera Lucianus (*praef. ad vit. Soph.*) quod tanto viro excidisse nollem : sed 10. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 20. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucatam insectari non desiit. 30. Quia de Philostrati heroe, Apollonio Thyanensi aliisque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. *M. du S.*

24. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμεν@] *Non in postremis habens, neque neglectui.* *J. Br.*

Ibid. Τὴν λευκὴν] ψῆφον subaudio, absolutorium calcu-

ἐπεὶ πρός γε τὰς ἄλλας καὶ σωμάτων πάντες καθηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

Apud alios enim si vel simul omnes me accusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclides.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

Χαλεπὸν μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν ἀφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν πρὸς λόγους καὶ δαιμονίους πταίσματα. ἃ δὴ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὡς ἀφικόμενον [a] πρὸς σὲ, ὡς προείποιμι τὸ ἐωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ [b] χρυσοῦς ὑπολαθόμενος,

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

1. Difficile est, homo *natus* cum sis, dei alicujus invidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, quibus defendas inopinatum & immissum divinitus errorem. Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matutinae salutationis caussa domum tuam veniens, cum oporteret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) dicere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te jusse-

a Παρὰ] Πρὸς *Th. Mag.* v. *χαίρειν.* Edd. consentiunt in *M. du S.* notavit, nempe Cod. L. voluisse *χρηστὸς* dare.

b Χρυσοῦς] Χρύσιος (Leg. χρηστὸς) L. Sic Sed *χρυσοῦς* etiam *Th. Mag.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππ . . .] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπειριμωριμένων ἀφικνουμένων. *V.* (In V. erat ἀπειριμερὶ.)

2. Ἐπήρειαν] Βλάβην. *V.*

8. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ὑπολαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν εὐθυναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἐσπέρναι, ὑγίαινε. *V.*

culum. *J. Br.*

Τὴν λαβὴν ἀφὲς σοῦ ἐς πλίνη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλίνη intellige μὴ τετρυπημένα ψῆφον. *non perforatum calculum*, quod absolvebat (ita legitur, pro, *qui absolv.*) ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλίνθιοι absolvebant, ut fabæ albæ. sed calculi perforati, τέτρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten *Aristophanis* ad Vesp. p. 500. *J. P. a G.*

25. Λάβην] Vid. *Erasm.* in Adag. *Album calculum adjicere.* *A. V.*

Ibid. Καὶ πλίνη] Nam pertuso condemnabant Græci. *J. Br.*

27. Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] *Erasm.* in adagio: *Non est curæ Hippoclidi.* *J. Br.*

Οὐ Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ἐπί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῶν λεγόμενον. Lægend. *Hesych.* ex *Aristoph.* *J. B.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Εἰη μοι τὸ, Φροντὶς Ἱπποκλείδῃ &c. Εἰη μοι τὸ ἡ Φροντὶς Ἱππ. *Th. M.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Vid. *Plut.* 1592. f. & *Zenob.* Conf. infra *Φιλοπ.* c. ult. Et *Herod.* VI. p. 238. C. *M. du S.*

Οὐ Φροντὶς Ἱππόκλ.] Notabilis locus *Aeschinis* in Timarchum p. m. 181. C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ τινὶ παρεσκευάσας ἐμοὶ, ἐπηρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. Τὸν ψῆφον ἢ τέτρυπημένην ὅτῳ δοκεῖ παρορᾶν; Τίμαρχος ἢ δὲ πλίνης, ὅτῳ μή. Adde *Poll.* 8, 123. Ψήφους εἶχον χαλκᾶς δύο, τέτρυπημένην ἑ ἀτρύπητον. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Scripta hæc dissertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν, ut patet fine. Causa dissertationis hæc est: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν εὐθυναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἐσπέρναι, ὑγίαινε. *J. B.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . .] Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *Salvere*, reddere *Gaudere*: tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγιὲς *Valetudinem*, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur, εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi, quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. *J. M. G.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ . . . ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ] Difficilem hujus libri in aliam linguam conversionem esse exper-

jusserim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempestivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in ipso *verbo* statim sudabam equidem, erubescebam, aestuabam consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterna crapula adhuc oppletum *turbasumque* existimabant, quamquam molliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decoro, coram tot testibus aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae.

ὑγιαίνειν σε ἠξίουν· εὔφημον μὲν γὰρ τοῦτο, οὐδὲ σφ καιρῷ δὲ, ὡς ἐ χρῆν ἔφη. ἐγὼ μὲν οὖν ὅπῃ τοῦτο εὐθὺς [c] ἴδιον τε, καὶ ἠφυδρίων, καὶ παυλοῦ ἦν ὑπ' ἀπορίας· οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν παραφρονεῖν, ὡς τὸ εἰκὸς. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας· οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ὤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ὑπείκως ἤνεγκας τὸ γεγονός· ἐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ὑπεσημήνάμεν τὴν γλῶτταν ἢ ἁμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ὅπῃ τῷ πτίσματι, μήδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τῆς καλῶς ἔχοντος, ὅπῃ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰ ἐδὲν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς ἅπαξ εὔφημον εὐχὴν ὀλιγοδεούσης.

Ἀρ-

c Ἴδιον] Sic *A*1. Fl. *S. Fr. H.* &c, ni fallor *J.* vid. nott. Ἰδίων *P. B*2.

pertus est *Perrotius d'Ablancourt*, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la proprieté des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* *J.F.R.*

2. Ἐπήρειαν] Sic verti ἐπήρειαν, quae *noxa* alias est; sed putavi fontem indicandum, & solenne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰ τὸ θεῖον ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit 3, 40. &c. *J.M.G.*

6. Τὸ ἑωθινὸν] Τῷ ἑωθινῷ προσαγορεύσειν. Quae primo mane dici solet. *J.Br.*

Τὸ ἑωθινὸν] *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Caeterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85. Ἔρρωσο δ' ὑγίαινε, ὅτι λέγειν ἀγαθόν. ἐ γὰ προσιόντες ἀλλήλους, ὅτι μέλλοντές τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀσπαλλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ ὡρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. *J.M.G.*

7. Χαίρειν καλεῖν] *Th. Mag.* paullo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur ap. Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lectt. modo notavi. *J.F.R.*

8. Ὁ χρυσοῦς] Ironia. *ego aureus atque elegans.* *J.Br.*

Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi quod notavit Doctiss. Mercer. Cætera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. *J.B.*

9. Ὑγιαίνειν] Contendit Lucianus, se non ita male fecisse, qui ave matutinum amico suo portans, pro χαῖρε dixerit ὑγίαινε. Formulam χαῖρε docet in usu apud priscos fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. *J.J.*

10. Ἐγὼ] Empedocli apud *Origenem* (*in libro Philosophumenon*) tribuitur. Vid. & *Anthol.* I. 86. ubi additur sequens hemistichium: πολλῶμαι μ' πᾶσι τετιμένον, teste *Davisio* I. *Tusc.* p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyrald. p. 298. f. *Diog. Laërt.* VIII. *Emped.* p. 229. Ed. Lond. *Sextum Empiricum* contra Math. p. 60. & *Ritterhus.* p. 37. ad Porphyr. *M.du S.*

11. Ἴδιον] Deleverat *M. du S.* posteriorem hujus vocis syllabam in *Justina*, & margini adscripserat ω, scilicet volens legi ἴδιον; quod & Parisina habebat, idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. *H.* & *S.* male legere ἴδιον. Unde primo conjicio ἴδιον quoque habuisse *Justinam*, aeque ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicite consului; deinde *Soulierum* deceptum esse sequenti sono verbi ἡμυδρίων, ex quo forsan festinans conjecit ἴδιον similiter scribendum; maleque sic accusavit *Florentinam* & reliquas. Nam ἴδιος omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἴδω *sudo*, ut ἡμυδρίων & sequens παυλοῦ satis docent: & *Brod.* quoque Misc. IX. c. 15. ἴδιόν τε *sudabam*, scribit. *J.F.R.*

Ἀρχόμενος μὲν δὴ τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ἔφην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ παρέφαινε τὰ λεκτέα. ἐ μὲν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢν μὴ δέῃ χαίρειν αὐτῷ, ἢ γε εὖ πράττειν, ἢ γε ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν δεχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. ἐ μὲν ἑωθινὴ μόνον, ἐδ' ὑπὸ τὴν πρώτιλν ἔντευξιν, ἀλλὰ ἢ πρῶτον [a] μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

Χαῖρε, ὦ δυνάστα δὲ γῆς Τιρυνθίας.

Καὶ μὴν τὸ δεῖπνον ἐς λύγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐδὲ ὀπιθεῖς,

Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεξελθοῦσαν πρεσβείαν αὐτῷ [b] ἐρρητόρευε. ἢ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' * ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

2. Ac ſub initium ſcriptionis, difficilem dubiamque ſane quaeſtionem propoſitam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progreſſo multa ſe dicenda *ultro* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipſis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*ſi quem jubeas*) eſt illa quidem ſalutatio, verum non matutina ſolum, neque *quae* ad primam modo congreſſionem *pertineat*: ſed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale eſt,

Gaude potens telluris o Tirynthiae;

Verum poſt coenam quoque ad *comeſſationem & liberiores* in vino ſermones jam converſi;

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,

Ut Ulyſſes inquit: cum mandatam ſibi legationem apud illum orat: &, qui jam diſcederent, ut,

Gaudete, hinc vobis jam nunc deus, haud homo, verſor:

Pro-

a Μὴ] Sic bene *S.* Reliquae μὲν, excepta *A.* quae reſte quoque μὴ ſervavit. b Ἐῤῥητόρευε] Ἐρητόρευε Fl. * Υ̓́μμιν] Ὑμῖν Edd.

43. Παρ' ἀλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τοῦ ἀπὸ. *V.*

35. Πρῶτον μὴ] Non dubitavi cum *Graevianus* μὴ pro μὲ, (quod Edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ *S.* non ſolum habeat, ſed & *Pariſ.* voluiſſe exprimere videtur, in cujus verſione negativa quoque expreſſa erat, *qui antea ſe numquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὴ legatur. Nam ſi praecedens πρώτιλν ἔντευξιν reſpicias, eique πρῶτον μὲ ſubjungas, bis idem dixiſſet. Jam vero μὴ poſt ἀλλὰ ſit oppoſitio melior; etſi ſcio, ſi quis tricari velit, poſſe dici, qui πρῶτον ſe videat, eos ſe non *ante* vidiſſe, adeoque negativam poſſe abeſſe: tamen planior eſt oratio, ſi addatur, & πρῶτον valet πρότερον. *J. F. B.*

37. Χαῖρ' ὦ δυνάστα] *Euripidis* verſiculus. *J. Br.*

Χαῖρ' ὦ] Unde habeat, incertum. *M. du S.*

40. Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. *J. Br.*

Χαῖρ' Ἀχιλεῦ] *Hom.* Il. I. 215. *M. du S.*

45. Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Verſus eſt *Empedoclis*, quem Lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo εἰς φιλοσόφους offendes. *J. Br.*

Χαίρετ' ἐγὼ δ' ὔμμιν] Verſus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus diſcedentis, apud *Philoſtr.* de vita Apollon. 1, 1. & *Diog. Laërt.* 8, 62. & 66. It. *Sextum Empir.* adv. Gram. I, 302. ὔμμιν ex Aeolica, qua uſus eſt Empedocles dialecto, legendum monet ad *Philoſtr.* l. c. *Olearius.* Παλαῖμαι, quod omiſit Lucianus, in verſione ſupplevi. Caeterum in valedicendo etiam Cyrus moriens Χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες κ. τ. λ. & ille apud Callimachum Cleombratus Εἴης, ἄλλα χαῖρε &c. Utrumque jungitur in illo Menelai Odyſſ. O, 151. Χαίρετον, ὦ κούρω, ἠῦ Νέστορι πομπῆι λαῶν Ἐπιτῶν, *Valete & ſalvere jubete.* *J. M. G.*

52. Χαίρετ', ὦθι] *Euripid.* Phoeniſſ. 1462. *M. du S.*

Χαίρετ', ὦθι] Verſum hunc ex *Euripid.* Phoeniſſ. eſſe deſumtum, indicavit etiam *Brod.* l. ſaepe commonſtrato. Videtur hunc *Soulius* noſter in adducendis poëtarum locis ſaepe ducem ſecutus; etſi ejus raro faciat mentionem; ſed quia *Brod.* numeros verſuum non addit, alter eos addendo illas citationes ſibi vindicaſſe videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim *Soulianae* diligentiae debetur, qui & multa per ſe invenit, & ſaepe ne ſectionem quidem Auctoris indicante *Brodaeo*, tamen locum indagavit. Interim injuria fieret veteribus, ſi ſemper, ubi bis ter idem di-

Proprium autem tempus nullum attributum erat huic appellationi, neque, ut nunc, ſolum matutinum: cum etiam minime auſpicatis *temporibus* & abominandis maxime, tamen illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, jam finiens vitam, inquit,

Gaudete, jam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quaſi* teſſera, ſed inimicitiarum quoque, & cum negaret alter ſe uſurum altero. Qui enim *longum gaudere* alterum jubet, ille non curaturum ſe in poſterum ſignificat.

3. Primus autem illud verbum Philippides curſor dicitur *uſurpaſſe*, cum a Marathone victoriam nuntiaret, & dixiſſe ad Archontes ſedentes ac de pugnae exitu ſollicitos, *Gaudete*, *vincimus*, eoque dicto ſuo nuntio immortuus eſſe, & in ipſo *gaudendi* verbo exſpiraſſe. In epiſtolae autem principio Cleon Athenienſium orator ejus,

Ἰδιῶ δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπαντᾶν τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνῳ ὁ ἐσθητὸς, ὅπου γε καὶ θεοῖς τοῖς ἀπαισίοις καὶ ἀπευκλοτάτοις ὅμως ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καί,

Χαίρετ', ἤδη γάς με περικάλλει σκότος.

Καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν [e] μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ.

Πρῶτος δ' αὐτὸ [d] Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθημένους καὶ περιπαθοῦντας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, χαίρετε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ὁ δ' ἑξῆς δὲ λόγος, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρᾶ-

[e] *Μακρὰν*] *Μακρὰ* P. Cum vulgata faciunt Fl. *H. P. S.* [d] *Φιλιππίδης*] *Φιδιππίδης Palm.* Nihil a vulgata abeunt Edd. antiqq.

65. *Ἀπὸ Σφακτηρίας*] *Τέσσ. Lamentius. V.*

dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. *J. F. R.*

58. Πρῶτος] Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipſum legeretur; quod ipſe Lucianus paulo ante obſervavit. Quid ergo ſibi jam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuiſſe credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non ſatis aperte, eo jam diu orationis ſeries tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quaſi ſoluta omni tempori apta cenſebatur, coeperit compellationi & epiſtolarum exordiis propria fieri, oſtendat. Cujus rei initium a Phidippide in ſermone, & a Cleone in Epiſtolis affingat. Pluribus haec explicare coactus ſum, quia a Clariſſimo Euripidis editore non ſine ſpecie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. *M. du S.*

Ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt facetiſſime in nomine ejus viri: multo melius *Herodot.* L. VI. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina ſaepe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πυθιάδης ἀπὸ τῆς λύσεως τῶν νόσων. Sic Ἡλείδης ἀφ' τὸ πολὺν χρόνον ἐλαύνειν. Sic Μελάνιππος ὅτι αὐτῷ μέλει τῶν ἵππων τῆς Καλλιπολιτείου πάτρας. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι ἀφ' τοῦ Ἥρας κλέος ἔσχε. Sic Πολυδεύκης, ἀφ' τὸ μάστιξ ἐν πυγμῇ εἶδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρας Λυγκέως ἐκύδανδρα. & ſexcenta talia. *J. P. a G.*

Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Etſi *Palmerio* Solahoque plane adſentior, Φειδιππίδης ſcribendum, non φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non inſuave eſt ejusmodi errores, quos ab ipſis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8. *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confuſa. *J. F. R.*

64. Κλέων] Vid. Schol. *Ariſtoph.* ad ἱππῆς. πόλων 5. in *Pluto*, & in Nub. p. 162. Et *Diog. Laërt.* Platone p. 84. A. Et *Thom. Mag.* v. χαίρειν. *M. du S.*

Κλέων . . . πρῶτον χαίρειν πρόσρησιν] *Thom. Mag.* v. χαίρειν ait: χαίρειν οὐ ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράψαι πρῶτος, ἀλλὰ Κλέων Ἀθηναίοις, ἐπὶ τῷ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam obſervat Cl. *Menagius* ad Diog. Laërt. L. III. ſegm. 61. p. 159. debetque h. l. Moeridi Atticiſtae, cujus liber nondum eſt editus. Cetera quae *Thomas* ex hoc Luciani dialogo deſcripſit, non addam. *J. F. R.*

65. Ἀπὸ Σφακτηρίας] *Plutarch.* in Nicia. *J. Bn.*

66. Πρῶ-

πρῶτον χαίρειν προέθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἅπαντα ἐπέστελλεν, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων.

quam Sphacteria dederat, victoriae illius, & Spartanorum captorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praepoſuit: & omnino poſt illum Nicias a Sicilia mittens in antiquo epiſtolarum *more* perſeveravit, initium ab ipſis rebus capiens.

Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ [a] ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ ὑδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν εἰς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου,

4. Sed admirabilis *noſter* Plato, vir fide dignus, legislator talium, illud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) jubet, & plane rejici, velut malum & nihil honeſti ſignificans: ſed alterum *Bene agere*, pro eo inducit, ut communem corporis pariter & animi bene conſtituti teſſeram. Atque ſcribens ad Dionyſium accuſat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere (Lat. *Salvere*) Deum jubeat, tanquam indignum Pythio,

a Ἀποδοκιμάζειν] Vid. nott. *Th. Marcil.*

74. Ὡς μοχθηρὸν] Ἀριστοφάνης ὁ Πλούτῳ Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἐστιν, ὦ ἄνδρες δημῶ Ἀρχαῖον ὄδὴ προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. G.

66. Πρόθηκεν] Hoc non verum eſſe, ex *Hippocratis* epiſtolis colligo. *J. Br.*

67. Τὴν νίκην] Athenienſium contra Perſas victoriam. *J. Br.*

72. Πλάτων] *Plat.* Ep. III. 708. B. *M. du S.* Et hoc ex *Brodaeo* habet, qui hic epiſtolae numerum indicat. In marg. *Ald. primae* additur: *Plato* in Charmida. *J. F. R.*

73. Τὸ μὲν χαίρειν κελ.] Caſtigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. *J. Br.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελ. κ. π. ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt; ſed forte ſic Lucianus ſcripſerat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pag. ead. πάνυ χαίρω τῷ χαίρειν. *Th. M.*

Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] *Marcilius* hac nota expreſſit, quod ante illum *Eraſmus* in verſione oſtenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum *Benedictus* abeat licentius a Græcis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quæſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὲν χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia præcedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Jam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει ἐ ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ἃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σπουδαῖος ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀπόβλητός ἐστιν. *J. G.*

Ibid. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (Ait noſter) ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ ὑδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε ἐ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Vertuntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujusmodi lator, hoc verbum* ſervare *jubet plane improbare tamquam malum*, &c., Non perſuadeo mihi, Lucianum ita ſcripſiſſe, ſed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων . . . . . τὸ μὲν χαίρειν κελεύειν ἐ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν, &c. *Sed admirabilis Plato . . . . illud* ſalvere jubere *plane abrogat tamquam moleſtum.* Integra eſt dictio, κελεύει χαίρειν, ut apud Latinos *ſalvere jubere.* In eodem hoc libello ſic iterum loquitur Noſter; ut ante, pag. 517. B. δίον τὸν συντιθέντα ταύτῃ φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. *ubi oporteret, conſuetam illam vocem mittere, & ſalvere jubere.* Sic paullo poſt pag. 521. Ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδεῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο. *Pythagorei itaque omnes invicem literas dantes, ubi ſerii quid ſcriberent, ſalvere ſtatim in initio jubebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic Viri Eruditiſſimi attulerunt. Quod *Marcilius* ſcribit, forte ludentem dixiſſe Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit hauſiſſe ex *Brodaeo*, qui IX. Miſcell. cap. 15. illud idem habet. *J. F.*

Ibid. Χαίρειν κελεύει] De hoc loco quid ſtatuam non habeo. Alii viderint. Mihi καὶ πάνυ ſuſpecta & ſpuria videntur. Quae autem *Platoni* hic ut primo auctori tribuuntur, ea Epicuro a *Diog. Laërtio* adſcribi obſervat *Perſius*. Certe, ſi non mendoſi ſunt codices, pro χαί-

thio, & non tantum Diis, ſed ne hominibus quidem non ineptis decorum.

5. Divinus ſane Pythagoras, etſi nihil ipſe nobis proprium relinquere ſuorum *ſcriptorum* dignatus eſt, quantum tamen ex Lucano Ocello & Archyta, & reliquis ipſius familiaribus colligere licet, neque ipſum illud *Bene agere* praeſcripſit, ſed a verbo *vale* (Lat. *Salve*) juſſit incipere. Omnes enim ab illo *docti* in epiſtolis quoties ſerium quiddam ſcriberent, *valere* (Gr. *ſanum eſſe*) in ipſo ſtatim principio jubebant, tamquam & ipſum animo pariter & corpori convenientiſſimum, & bona hominis complexum in univerſum omnia: & triplex il-

οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον.

Ὁ μέν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῆς αὐτοῦ σπουδῆς ἠξίωσεν, ὅσον [b] Ὀκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, ὅτε τὸ [c] εὖ πράττειν προσγράφειν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ὀθνείως ἔλλοιπες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιειληφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τόγε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγω-

νον,

b Ὀκέλλῳ] Sic L. P. Cod. Fl. Ed. Fl. Reliqq. Edd. vulgo Ὠκέλλῳ. In Cod. L. tamen Ὀκέλῳ uno λ ſcribitur. *c* Εὖ πράττειν] Εὐπράττειν una voce marg. *AIW.*

χαίρειν cum Noſtro εὐπράττειν uſurpatum eſſe docet. Idem tamen alibi, p. 84. A. εὖ διάγειν ab Epicuro epiſtolis praeſcribi ſolitum eſſe dicit; ſed in iis, quas ipſe exhibet Epicuri epiſtolis, χαίρειν, non εὖ διάγειν, aut πράττειν praeponitur. *M. du S.*

Χαίρειν] Multa poſſem ex antiquitatibus huc congerere de veterum ſalutationibus; tam ex Commentt. ad *Ariſtoph.* l. a Schol. indicatum, quam *Claudio*, atque ipſis fontibus; ſed jam nimius in his nugis eſt Lucianus, & vereor ne Lector cum *Eraſmo* dicat: *Satis jam ſaboveo.* *J. F. R.*

74. Ἀποδιοπομπάζειν] Non diſſimulo, mihi etiam videri illum luſum, quem verſione expreſſi, Luciano non indignum, & ſimilem illi verſiculo, Τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄγαν μοι τέρπει, quin germanum illi quod mox de Epicuro ait, ἀντὶ πάνυ χαίρειν τοῦ χαίρειν. Caeterum ſervo ἀποδιοπομπάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖν ἀποδιοπομπάζειν *jubet rejicere*, pro quo magis Latine dicitur *rejici*. Χαίρειν vel bis poſitum a Luciano ſemel omiſit librarius, vel duplicem perſonam ipſe illi auctor impoſuit, quo de genere dicimus in Lex. ruſtico voc. *Duplex*, & ad *Plin.* epiſt. 8, 6, 17. *J. M. G.*

79. Πειθῶ] Verſum ipſum *Dionyſii* adfert *Plato* l. c. Χαῖρε, ἡδὺ βίοτον διάνυσε τυράννου. *M. du S.*

81. Οὐχ ὅπως θεοῖς] Adnotaverat in marg. Ed. *Graev.* Hemſterhuſius, videndum *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. No. 31. Ait autem *Thucyd.* cap. 42. f. libri dicti: οὐχ' ὅπως ζημιοῦν, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν. *Non modo non punire, ſed ne ignominia quidem adficere.* Ad quae verba pluribus docet *Dukerus*, οὐχ ὅπως ſaepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non.* *J. F. R.*

84. Μυθῶ] Vid. *Diog. Laërt.* p. 215. C. cum not.

p. 206. & *Jambl.* No. 146. & paſſim 158. *Porphyr.* No. 57. cum not. Ea de re pluribus diſputat Cl. *Fabric.* Bibl. Gr. II. c. 12. §. 4. *M. du S.*

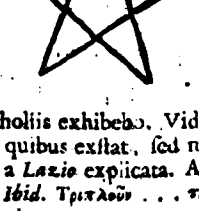
85. Ὀκέλλῳ] Cod. Florent. Ὠκέλλῳ. *J. B.*

Ὀκέλλῳ] Sententiae deeſſe aliquid videtur. Utut ſit, hujus περὶ τῆς πυτὼς liber noſtra quoque aetate notus. Nomen alii aliter ſcribunt. Rectior ea videtur ſcriptura, quae Ὤκελλον facit. Vid. *Stob.* Ecl. Phyſ. I. 18. & *Jambl.* p. 217. Ὀκέλλῳ ſcribitur hic in P. L. & Edd. *Fl.* In *Commel.* & *Bon.* Edd. Ocelli Ὠκελλῷ. In reliquis fere Luciani Edd. Οἰκελλῷ ſcribitur. *M. du S.*

Ibid. Τῷ Λευκανῷ] *Natione Lucano.* *J. Br.*

89. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ] *Omnes poſt eum Pythagorici.* *J. Br.*

94. Τόγε τριπλοῦν] Deſcripſit haec verba *Scholiaſtes Ariſtophanis* ad Nub. 163. A. Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram deſcripſiſſe videtur. Quanquam pingui, ut ajunt, Minerva loquenti, tribus conſtat triangulis aequalibus, ita alio aliis ſuperimpoſito, ut aequis ſpatiis anguli ab angulis diſtent. Verum age, geometrice jam ejus conſtructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrimque productis lateribus figura orietur, ea eſt, quam tanta veneratione proſequebatur Pythagoras. Formam, ſi per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numiſmata Demetrii Soteris, in quibus exſtat, ſed male, ut opinor, & depicta, & a *Lazio* explicata. AG. IX. 1378. *M. du S.*

Ibid. Τριπλοῦν . . . τρίγωνον] *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illuſtran-

νον, τὸ ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, 95 ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγείαν πρὸς αὐτοὺς ὀνομάζοντο. καὶ [a] ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὴ ὑγιαίνειν [b] εἶναι, ὅτε δὲ [c] τὸ εὖ πράττειν, ὅτε [d] τὸ χαίρειν πάν-

95 lud triangulum sibi implexum, quinque descriptum & inclusum lineis, qua tessera ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* & *gaudere*] sed neque *bene agere*, ne-

a Ὅλως] Ita ingens afteriscus in *Junt.* typis expressus suspect. lect. indicat. b Εἶναι] . . . vac. Fl. vacuo spatio ante vac. Ad marg. *Mss.* τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν inserit ante εἶναι. c Τὸ εὖ πρ.] Τῷ εὖ πρ. *Coll.* d Τὸ χαίρ.] Τῷ χαίρειν *Coll.* & marg. *Al.*

95. Πεντάγραμμον] Pentagramma dicitur quod quinque litteris constet, Pythagorae figura, qua hodie contra fascinationes utuntur. Figura constat ex tribus triangulis, quorum latera deserviunt sibi invicem. Et trinitatis quae est in Divinis, puto, vis exprimebatur. Fitque figura uno tractu calami. Omnia autem ad Numeros Pythagoras referebat. Et appellatur signum Sanitatis. *G.*

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ εἰς τὴν ὑγιεινὴν λεγόμενον πεντάλφα σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους * Πυθαγορείων ἀναγνωρισμὸν καὶ τούτῳ οἱ τοῖς ἐπιτηδεῖοι ἐχρῶντο, ὃ ἐστι τοῦτο. †

96. Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν οὔτε τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν] Ὅτι τὸ &c. Πυθαγορείοις ἀναγνωρισμὸν &c. *G.* (&c addunt, quaere in Luciani Impresso.)

* Πυθαγορείων] Coll. Πυθαγορείοις ἀναγνωρισμόν. *M. du S.* † Deerat in impresso figura, quam oculis subjicimus. *M. du S.*

dam ejus literae figuram antiquam exhibuit V. Cl. *Havercampus*; (de literar. ap. Graecos script. & usu n. 14. ex *Alber. de la Motraye* Tom. I. Tab. XXVIII. num. 3.) numum Pitanatarum, huc etiam referendum. Quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias Lacon. p. 95, 25. Wech. Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λίμνη Κρᾶναι. Εἰσὶ δὲ οἱ Κράνιον Πιτανατῶν φασίν. Ἀσκληπιοῦ δὲ ὕ πόρρω ἡ λίμνης ἵερον ἱδρύσατο. Igitur Pentalpha illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, Symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Jupiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, Lysandrumque ejus rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias Lacon. p. 100, 10. Caeterum mansit superstitio inter Judaeos & Christianos: Germania superior appellat Pentagonum illud *den Druiden fuss*. Vid. elegantiss. *Keyslerus*, amicus meus, Antiquitt. Septentr. p. 503. *J. M. G.*

94. Τριπλοῦν] Quia nummus Πιτανατῶν, quem Cl. *Gesnerus* ex Cl. *Havercampo* huc refert, eamdem figuram habet, quae pag. proxima jam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. *J. F. R.*

96. Ὁμοδόξους] *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haresin.* *J. Br.*

97. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι, ὅτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, ὅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν] Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι ἢ τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν, ὅτε δὲ τὸ εὐπράττειν ὅτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; quam neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplebat Pater. *J. G.*

98. Εἶναι] Locus mutilus & corruptus; quique adeo in Ed. *J.* stellula notatur. Ita Fl. lacuna est trium quatuorve literarum, hunc in modum . . . vac.

Quando vero de formula ὑγιαίνειν ferino incidit, subit animum quomodo ea usus sit Agesilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Jovem se appellari non patiebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agesilaus rescripsit nihil aliud quam Ἀγησίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat *Plut.* in Ag. 1110. De posteriori *Athen.* 289. *M. du S.*

Εἶναι] Errat igitur *Aelianus*. V. H. XII. 51. cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. *J. F. R.*

99. Τὸ εὐπράττειν] Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a *Gronovio*, ut supplenda videram ante aliquando, quam *Gronoviana* mihi emendatio innotesceret. *J. M. G.*

Ibid. Εὖ πράττειν] Interdum εὐπράττειν junctim. Vid. Var. Lect. paullo supra, sed hoc parvi. Non nego quod multis probat Rever. *Elsner.* ad Act. Apost. XV. 29. εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significatu gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is pro pomedum negare videmus: nam ap. *Aeschin.* Dial. 2.

de

neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam qui quaternionem, maximum illorum jusjurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, jam sanitatis (*valitudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est.

Ἰτως ° ἡ τὸ [f] ὑγιαίνειν· εἰσὶ δὲ οἱ τὴν τέτρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [g] καὶ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν [h] ἀποτελεῖν. οἱ δὲ τὴν ὑγίειας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν ἦν καὶ Φιλόλαος ὁ Κροτωνιάτης.

Καὶ

[a] Καὶ] Forte Δὶ *M. du S.* [f] Ὑγιαίνειν] Ὑγιαίνειν ὅρκους marg. *Ald.* [g] Ἡ] Ἢ *Brod.* & *Marcil.* [h] Ἀποτελεῖν] Ἀποτελεῖ, ὃν *Marcil.*

2. Τέτρακτὺν] Quere in aureis carminibus & commentariis. *G.*

de divit. §. 6. Ἀλλ' ἆρά γε τούτου ἕνεκα τὸν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησαίμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττουσι; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσι. Οἴκοθεν δὲ ὅτοι ἔχουσι πράττουσι ὁσιότερόν τε καὶ ἐλάττω ἐξαμαρτάνουσι περὶ σφᾶς αὐτοὺς, καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi *Clericus* putat Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & *bene se gerere*, & *secundis rebus uti*. Nihil refert, ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. *J.F.R.*

98. Τὸν τέτρακτὸν] Huc pertinet quod est in aureo versu Pythagorae

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Πηγὴν ἀενάου φύσεως. *J.B.*

2. Τέτρακτὸν] Sermo fit de Pythagora ejusque sectatoribus, apud quos τὸ, ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰσὶ δὲ, οἳ τὸν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, καὶ τὸν ὑντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, τὴν ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, quum, ut omnes antiquae editt. habent, scribendum sit τετρακτύν. Tetractys nempe appellabatur τετρὰς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἣ τὸν ὑντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, *Brodaeus* dicto loco legit, ἣ (scilicet τετρακτὺς) τὸν ὑντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit; *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum jusjurandum, qui perfectum apud eos numerum absolvat: alii vero* eundem quaternionem dixerunt *sanitatis principium*. At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, quum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum jusjurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Caeterum quod Noster ait, quosdam τὸν τετρακτὺν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem jusjurandum comprehenditur, apud *Jamblichum* de Vita Pyth. pag. 147.

Οὐ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ γενεῇ παραδόντα τετρακτὺν,
Πηγὴν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

Primum versum habet & *Macrobius* in Somn. Scip. at pro ἁμετέρᾳ γενεῇ ibi ἁμετέρᾳ ψυχῇ. plane uti in antecedentibus, quae dicuntur *Pythagorae*, carminibus. Rursum aliter concipit *Jamblichus* eumdem illum versum p. 138. ubi ait distichon illud fuisse jusjurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari.

Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ σοφίας ἑφέτᾳ τετρακτὺν,
Πηγὴν ἀενάου. &c. *J.F.*

Τετρακτὺν] Ea de re jam supra in Π. περ. c. 4. dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, *Denarium Pythagoricum* Meursii & *Cael. Calcagn.* V. epist. 8. AG. IX. 1378. c. VI. *M. du S.*

Ibid. Ὅρκον] Ἢ τὸν ὑντελῆ αὐτοῦς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, ὃ δὲ τὴν ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἢ τὸν ὑντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἢ δὲ ὑγείας. *Th. M.*

Ibid. Ἢ . . . . ἀποτελεῖν] *Ritterhusius* hunc locum laudans ad *Porphyrium* p. 26. pro ἣ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἣ reponit, & ἀποτελεῖ legit. p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam quae de eo tradant *Eusebius* in Hieroclem p. 439. (Ed. *Philostr.*) & *Diog. Laërt.* VIII. §. 85. Laudatur etiam *Philolai* liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus: τῶν Θεολογουμένων τῆς Ἀριθμητικῆς apud *Wechelium* impresso, Parisiis 1543. pag. 22. media. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. c. 36. *M. du S.*

Ἢ τὸν ὑντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ] (Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. *Brod.* Misc. IX. 25.) Castigo ἣ τὸν ὑντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ὑντελὴ autem, *denarium*, eo quo supra docui modo, sit idem, innuens ea quae dixit ad verba; μέγιστον ὅρκον, additque figuram, quam cum etiam *Salanus* expresserit, non repetimus. *J.F.R.*

3. Τὸν ὑντελῆ] Hic *Marcilii* emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. *J.M.G.*

4. Φιλόλαος] Auctor is carminum quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. *M. du S.*

Καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς λέγω, ὅπου ὁ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τοῖς χαίρειν, καὶ ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

Οὔλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,

[a] Σαφῶς προλελαγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ δ' Ἄλεξις,

Ὦ δέσποθ', ὑγίαινε, ὡς χρόνῳ ἐλήλυθας.

Ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, εἶτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἶτ' ὀφείλειν μηδενί.

Ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων

6. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*) & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in seriis magis epistolis, sunt autem hae paucae, tum in his quas dedit ad carissimos, valere statim in principio jubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Vale multumque gaude

Sapienter praepositum habet gaudendi voto illud valitudinis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro Salve) quam quaesso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratis horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,
Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cujus etiam

[a] Σαφῶς] Sic dedimus ex L. Σοφῶς Edd.

25. Σκολιὸν] Τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐπαίσησεν ἔχει ὕστις * αὐτοσχολὰς, † Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ ἀνδρί, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιὸν, ἢ παραίνησιν οὐδὲν, ὡς ἐν Διπλασίοις· ὃ καὶ παρὰ μουσικῆς δύο γένη ἦν φύσιν. ὃ μὲν ὑπὸ πάντων φιλούμενον καθ' ἕνα ἕξιν· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συντόνων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται ἀφ' τῶν τάξεων σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστοξένῳ ἐν Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις ‡ περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντι ὥρᾳ μόνῃ, ἐξῆς § μυρσίνας ἔχούσας ἤδον γαμίους καὶ ἰαπαιγνίοις σύντονα. ἢ δὲ παρόδῳ σκολιὰ ὑγιοῦτο διὰ τὸν δόσιν τῶν κλινῶν. V.

* Αὐτοσχολὰς] Αὐτοσχέδιον Exc. G. & C.

† Hoc *Scholion* citant *Plato* in Gorgia, *Clem. Alexandr.* Strom. L. III. & *Athenaeus*. L. XV. paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *H. Stephano* collecta. Caeterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina quae *Scholia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud *Suidam*, unde crassissima aliquot mendа ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic *Philon*, cum sit apud *Suidam* Phyllis, reliquimus, quod non constet utra harum lectionum alteri sit praeferenda. *J. C.*

‡ Περὶ μίαν] Exc. G. Περὶ μίαν τ. κ. τιθέντα. *M. du S.*

§ Μυρσίνας] Ita pro μυρίνας, quod in vulgato erat, dedit *M. du S.*

7. Ἐπίκουρος] Exstant adhuc apud *Diog. Laërt.* tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διάγειν, docens, de ὑγιαίνειν altum silet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. *M. du S.*

11. Ὑγιαίνειν εὐθὺς] In omnibus tamen a *Laërtio* citatis ejus epistolis χαίρειν semper praefixum est. *J. Br.*

12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ] Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. *J. Br.*

15. Οὔλέ τε, —] *Hom.* Od. Ω. 401. *M. du S.*

16. Σαφῶς] Ita, ut conjeceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. *M. du S.*

17. Ἄλεξις, & Ἀχαιὸς] *Alexis* Comicus. *Achaeus* itidem Comicus ac *Philemon*. *J. Br.*

Ἄλεξις] Poëta hic Comicus, cujus praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. *M. du S.*

20. Ἀχαιὸς] Eretrius, poëta Tragicus, Sophocle paulo junior. *M. du S.*

22. Φιλήμων] Vide *Suidam*. Ejus fragmenta edidit nuper cum Menandreis Vir Cl. *J. Clericus*, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. *M. du S.*

25. Πλά-

etiam Plato mentionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pulcher esse; deinde dives: gaudendi* vero omnino mentionem non fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, dicam, *Valetudo Divûm Senior, Habitare tecum Vitae reliquum liceat.* Si itaque antiquissima est *valetudo*, ejusque opus est *valere*, utique praeponendum id est bonis reliquis.

μέμνη), τί γὰρ ἔτος φησιν; ὑγιαίνειν μὲ ἄριστον τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τὸ χαίρειν δὲ τὸ πάμπαν οὐκ ἐμνήσθη, ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον εἰπεῖνο, ὃ πᾶσι σχεδὸν στόμασι λέγω, [b] Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων μοι σεῦ [c] καίομι τὰ [d] λειπόμενον βιοτᾶς. Ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, πρωτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.

7. Sexcenta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e poëtis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus, supersedebo equidem, ne in puriles mihi ineptias scriptio ista exeat, & forte clavum excuere clavo alio videar. Pauca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domestica huic negotio adscribere haud abs re putavi.

Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καλαδεῖξαί σοι ἔχων, προλιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παρήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύσομεν ἄλλῳ πλῳ ἐκκρούειν τὸ πλοῖον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τοῦ παρόντος προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον.

8. Cum Alexander praelium ad Issum

Ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν [e] Ἰσσῷ μάχην ἀγω-

[b] Ὑγίεια] Vulgo ὑγιές, vid. nott. [c] Καίομι] Sic *Vorst.* & *Athen.* Adsentiuntur P. & L. Νάιομι Edd. [d] Λειπ.] Λοιπόμενον *Athen.* [e] Ἰσσῷ] Ἰσσῇ C. Fl. Ἰσσῷ Ed. Fl. male.

40. Ἄλλῳ πλῳ ἐκκρούειν τὸ πλοῖον] Παροιμία ἐπὶ τῶν αὐτόνους τὰ ἄστοχα ἐπιτηδευόντων. *V.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] Πάλαι. *V.*

25. Πλάτων] Habet etiam Cl. *Alex.* Strom. III. teste *Steph.* in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103. uti & Scholiastes. *Athen.* etiam habet 694. E. ὑγιαίνειν μ. ἀ. ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ καλὸν φῶτα γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον συνεῖναι μὴ τοῖς φίλοις. ubi de eo plura. Apud *Stobaeum* Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vid. *Grot.* flor. 425. *M. du S.*

Πλάτων μέμνηται] In *Gorgia* 283. A. & *Legg.* II. 579. *M. du S.* Haec ad marg. *Junt.* addiderat, at mox iterum ad eumd. versum notat *Plat. de Legg.* II. 211. m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δεύτερον — τρίτον, iterum ait, vid. *Plat.* l. c. *J. F. R.*

29. Ἵνα σοι] Suspicabar ἵνα μή σοι, ut sit formula connectendi per praeteritionem, qua frequenter utuntur omne genus scriptores. *J. M. G.*

30. Ὑγιεία] Sic incipit Ἀριφράδου τοῦ Σικυωνίου παιᾶνες εἰς ὑγίειαν, quem totum vid. apud *Athen.* XV. in fin. *A. V.*

Qui etiam vidit emendandum, & καίομι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praeferunt. Vocem ὑγιεία ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὑγιὰ scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. *M. du S.*

Ὑγίεια] Ita hic pro vulgato ὑγιὰ dedi, monente *Solano* nostro, cum paullo supra tamen recte ὑγιὰ propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42. 1. Οὐκ ἔδ' ὑγείας κρεῖττον ἐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim Ὑγιεία δ' ἐστίν, ἐθέλω τοῦ βίου δέ. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὑγεία an ὑγίεια scribendum; sed cum Edd. plerique semper ὑγιὰ scribant, id retinebimus, nisi versus obstet. Conf. ad c. 6. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

40. Ἤλου πλῳ] *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. *Aristot.* L. V. Polit. c. Penult. *Cic.* IV. Tusc. *G. C.*

Ἤλου πλῳ] Confer dial. proxime praecedent. c. 9. Ubi idem proverb. usurpat noster, & quae ibi notavimus. *J. F. R.*

42. Τῷ παρόντι] Intellige λόγῳ. *J. Br.*

44. Ἐν Ἰσσῷ] *Plutarch.* in Alexandro. *J. Br.*

Ἐν Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰσσῇ. *J. B.*

ἀγωνιῶν ἔμελλεν, ὡς Εὐμενὴς ὁ Καρ-
διανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέ-
γει, ἔωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
φαιστίων, εἴτ' ὀπλαθόμενος, εἴτ' ἐκλαρα-
χθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο
καλαναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαι-
νε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη ἐφιππάσιος. τα-
ραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ ἀήθη προσ-
αγορεύσεως, καὶ δὴ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος,
δέχομαι, εἶπε, τὸ κλητήριον· τὸ γὰρ σῶμα ἐπα-
νήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖτο.

Ἀντίοχος δὲ ὁ Σώτηρ, ὅτε τοῖς Γαλά-
ταις συνάπτειν ἔμελλε, δόξαν ὅρας ὑπο-
στάντα οἱ τὸν Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα
πρὸ τῆς μάχης ἀποδοῦναι τῇ φαλαγγὶ τὸ ὑ-
γιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι τὴν θαυμαστὴν
ἐκείνην νίκην ἐνίκησε.

Καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ
ὑπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν
ἀρχῇ μὲν τῆς ὑπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσει-
πών, ὑπὸ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι, ὑπο-
γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς
ὑπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγών, φησιν.

Ἄξιον [b] δὲ καὶ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου μνησθῆ-

commissurus esset, ut narrat in Epistola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in tabernaculum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam, vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam cogente, idem quod ego dixit, *Vale Rex, tempus est jam eundi in aciem.* Turbatis autem ad insolitam salutationem reliquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo, Alexander, *accipio*, inquit, *omen, salvos enim nos e praelio redituros, jam mihi pollicetur.*

9. Antiochus autem Soter, conflicturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus est adstantem Alexandrum, qui tesseram juberet ipsum dare ante pugnam militibus, *vale:* & ea ipsa tessera admirabilem illam victoriam retulit.

10. Et Ptolemaeus Lagi scribens ad Seleucum aperte invertit ordinem, qui in principio epistolae *valere* illum juberet, in fine autem, pro ejusdem potestatis verbo, *Gaudere* subscriberet, ut Dionysodorus refert, qui collegit illius epistolas.

11. Operae vero pretium est Epirotae etiam

[a] Καρδιανὸς] Σαρδιανὸς Edd. omnes male. [b] Δὲ] Omissa haec particula in *J.* comparet in *Fl. P. H. B2. S.* & *M.*

45. Εὐμενὴς ὁ Καρδ.] Cardianum fuisse Eumenem, *Plutarch.* in *C. Nepote* aliique diserte tradunt. Σαρδιανὸς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me *Voristio* placuisse video. Ap. *Aelian.* Var. Hist. III. 23. etiam recte quidem Καρδιανὸς legitur, sed nomen *Eumenis* in ω μικρὸν in omnibus seculi XVI. editionibus mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri.* Vid. *Athen.* X. 9. Fuit autem inter comites seu duces ejus vir plane illustris, cujus vitam ideo nobis reliquit *Nepos* & *Plutarchus.* Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec *Reviz.* ad *El.* l. c. *M. du S.*

Εὐμενὴς ὁ Καρδιανὸς] Edd. Σαρδιανὸς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur; nam & μνημονικὸν ἁμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est *Ciceronis*, in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in epist. ad Att. XIII. 44. Et alibi *Ajacem* potuisse pro *Hectore*, Gell. XV. 6. animadvertit. Plura ejusmodi veterum ἁμαρτήματα vid. ap. *Periz.* in *Animadv. hist.* p. 7. 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus; nam *Eumenem Cardianum* fuisse vid. etiam ap. *C. Nep.* in ejus vita, ibique in not. *Basil* cognosces itidem librarios quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C id est *Sigma* Graecorum, cum latino C quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὸς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. *J. F. R.*

66. Ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι] Graeci enim ἔρρωσο subscribunt. *J. Br.*

67. Διονυσόδωρος] De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. *M. du S.*

69. Πύρ-

etiam Pyrrhi mentionem facere, viri qui secundas post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas fortunae vices subiit. Hic igitur qui semper Diis supplicaret, & mactaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam, neque regni majestatem ampliorem, neque gloriam, nec divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, *valere*, veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis. Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodesse sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.

12. Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium uniciuique *verbo* & suum tempus adsignatum est: tu vero, illo immutato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem putemus, extra peccatum non fueris, non magis, quam si tibiae galeam alliget aliquis, aut Ocream capiti. Verum, vir optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu quidem diceres, si quod omnino tempus esset, valitudine non indigens. Jam vero & mane, & medio die, & noctu semper valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis, & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad multas res opus habetis. Ad haec, qui

ὅτου, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα τῆς στρατηγίας ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. ὅστις τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀναθήμασι δὲ κοσμῶν ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὐκλειαν, ἢ πλοῦτον ὑπερβολὴν, ἤτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο μόνον, ὑγιαίνειν. ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τὰ ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τὰ ἁπάντων ἀγαθῶν, εἰ μὴ τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ.

Ἀλλὰ νῦν ἐκάστῳ καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδειχται, τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφηθας, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις περὶ τὴν κνήμην τὸ κράνος, ἢ περὶ τὴν κεφαλὴν τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν ἐγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον· καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι

c Ἐς ἂν] Lege ἵνα, scr. M. du S. d Τῷ] Τῶ M. e Μόνον ὑπῇ] Ἀπεῖναί φησί τις W. f Τάχα ἂν εἴποι τις] Quatuor haec verba absunt a W. g Περὶ] Παρὰ male P. & L. h Δεῖσθε] Sic P. Δεῖσθαι vulgo Edd.

69. Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου] De quo *Justin.* L. XVIII. G.C.

79. Οὐδὲν ὄφ.] Videtur ad sententiam illam Coi Sexnis L. III. de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελος ἰσχύι, οὔτε κομμώσεων, οὔτε σώματος, οὔτε τῷ ἄλλῳ οὐδενὶ, ἀπερ τῇ ὑγιείᾳ. *A.V.*

80. Ἐς' ἂν τὸ ὑγιαίνειν] Non inepte in varianti. Lectt. notaverat *Solanus*, sic legendum, ac distinguendum: ἔτι οὐδὲν ὄφελος τὰ ἁπάντων ἀγαθῶν ἴσον, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. nam etsi paullo praecedens illud ἐς' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellit librarios, quod bis idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. *Cebet.* p. 8. Ed. Rel. ἀλλ' ἴσως, ἔφη, ὥσπερ ἔχοντα. *Omnino vero*, inquit, *haec ita se habent.* *J. E. R.*

84. Μηδὲν ἄλλο] Hoc vult, credo, quasi jam jam morituro, *vale* illud male ominatum. *M. du S.*

94. Ὅσῳ] Cl. *Hemsterh.* ad marg. Ed. *Graev.* adnerat, (vid. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 435. No. 5.) Id est ad L. VI. 89. fin. Ibi autem Cl. *Dukerus* egregie docet, post ὅσῳ, μᾶλλον, intelligendum relinqui, idque Exemplis ex *Luciani* Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi & ex Pseudom. aliisque quinque ex *Thucyd.* petitis comprobat. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσῳ in tali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum διῶσθαι cum Mf. P. in διῶσθ' mutare. Etsi non nego alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. sequentia init. Ὅσῳ — τετιμῶσθαι. Sed ibi ἐς intelligitur, quod vel addendum ambigit *Gujetus*, hic vero minus commode subaudiri posset. *Ael.* quoque V. H. I. 4. ἄμεινον ἀφικέσθαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum hujusmodi nexu concordet. Illum autem, τῷ μᾶλλον omissionem fefellisse video *Meibomium* ad *Epict.* Sent. 92. illud frustra jungere volentem, quando *Epict.* recte ait: ὅσῳ τις ἂν ἄφρων ᾖ, τοσούτῳ πλέον ἐγκρίζει. Sed, si cousque opellam no-

ἔτι δὲ, ὁ μὲ χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμως τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν προσκελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμήσκει τοὺς πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συμβαλλόντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ προεγγέλλει.

Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτόν ὑμῖν ἐστι προστεταγμένον, τὴν ὑγείας τὴν ὑμετέρας αὐτοῖς ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῖν πρὸς τἄλλα, μὴ οὕτω διακειμένοις. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε.

Καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν τὸ χαίρειν, ὑπολαβόντας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθών, καὶ γελοῖος ἂν ὢν ζητίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῆς προσαγορεύσεως ἀλλάττων.

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ

95 *Gaude* dicit, bene ominato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agitur. Sed qui *valere* jubet, etiam utile aliquid agit, & eorum admonet, quae ad valitudinem quidquam conferunt, nec una optat modo, sed etiam praecipit.

13. Quid vero? nonne & in mandatorum libello, quem semper & ab imperatore accipitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valitudinem vestram curate*. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo, si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelligo, salutantibus comiter respondentes, *valitudinis* (Lat. *Salutis*) nomen saepe reponitis.

14. Et haec dixi omnia, non qui prudens *Gaudere* illud omiserim, & *vale* pro eo dicere affectarim; sed tamquam, cui imprudenti hoc acciderit, nisi *forte* & ridiculus *studio* fui, & tempora salutationum permutavi.

15. Sed gratias Diis ago, quod error mi-

a Ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως] Tria priora verba desunt in P. particula καὶ etiam abest in W. b Λαμβάνετε] Λαμβάνεται W. Sed ε subscriptum est. c Μάλα] Μαλ' W.

nostram protrudendae huic Luciani editioni continuasse dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in *Gall.* c. 18. Tom. altero: ὅσα δὲ ἂν ξυνίζωμι, τοσαῦτα καὶνῦν ὑμῖν αὐτοῖς ἔσεσθαι, plura forsan dabimus. *J.F.R.*

1. Ἀλλὰ] Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. *Et in mandatorum libello.* *Th.M.*

2. Ἐντολῶν] De *mandatis* principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit *Brisson.* de form. 3, 84. ubi neque hunc locum praetermisit. *J.M.G.*

4. Πρῶτον] Quaenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* jubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud *Philostratum* in Herode, p. 562. in qua haec verba leguntur: σὺ δὲ ὑγιαίνειν τε εὔχομαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo *Graevio*, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleo non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud *Xiphilin.* in Adriano 264. A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est*; &c. ad quam respexisse Lucianum credo. *M. du S.*

Ibid. Παρήγγελται] Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam ut valeas*, aut, *fac ut valetudinem cures.* Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quem a principe accipiebant praefides & procoss. & ἐντολὰς βασιλέων esse mandata principum, patet *Dionis* Libro LIII. *Th.M.*

5. Μάλα εἰκότως] Sic Editt. quod servavi, nam apostrophus centies negligitur, vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11. ὦν' ἀπορίας, & ὦτ' ἀπορίας. *J.F.R.*

10. Τῆς τῆς ὑγιείας ὀν. πολ. ἀμείβ.] Formula est, *ut vales?* ut *Plauti* Rud. Sc. 29. *Th.M.*

Τῷ τῆς ὑγ. ὀν.] Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occursu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi. Plut.* 902. 1. *Xiph.* Adrian. 269. D. ἔτι γε τῷ ἰουβινῷ προσφωνοῦσι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἐστιρινῷ τῷ ὑγίαινε χρηστέρῳ. Adde *Mures.* var. Lect. XI. 2. *M. du S.*

9. Ἐπ

mihi meus, in longe auſpicatius quiddam verſus eſt, quod labaſcente etiam lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipſius adeo Aeſculapii conſilio hoc accidit, valetudinem meo tibi ore promittentis. Quomodo enim ſine Deo hoc mihi accidiſſet, qui in longa vita nunquam ſimili ratione turbatus fuerim?

16. Si vero humanam etiam pro eo quod accidit excuſationem proferre fas eſt, nihil mirum, ſi in ſummo ſtudio ut optimis in rebus abs te cognoſcerer, prae nimia illa cupiditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam recta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quorum alii quidem antrorſum urgent, alii vero ordinem ſalutandi minime ſervant.

17. Tu vero, bene novi, licet alii ſtuporem, aut ruſticam ruditatem, aut delirationem eam rem calumnientur, pudoris ſignum & ſimplicitatis judicaſti, & animi a fori tritura & artis oſtentatione abhorrentis: ut fere inſignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia non longe abeſt. Ac

σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ ἀισιώτερον τρέπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τὰ Ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιῦ αὐτῦ [d] ἐπινοίᾳ τῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνημένυ. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνθ' ὑμῦν, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ [e] μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνως τινὰ ὑπὲρ ἧς γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, εὐδὲν ξένον, εἰ πάντων ἐπιστάσας ὅτι τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σῦ γυμνάζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τὐναντίον ἀφηλαράχθην, ἐνέπεσον; τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τὴν κατ' ὀρθὸν [f] λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προσθέοντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τὴν προσαγορεύσεως μὴ μένοντες.

Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ ἀφροσύνην [g] παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιύτοις, ἐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας [h] ἐστί. καὶ ἔμοι γε εἴη μη-

[d] Ἐπινοίᾳ] Sic W. Ἐπιπνοίᾳ vulgo Edd. [e] Μακρῷ βίῳ] Μακροβίῳ male W. Nihil a vulgata abeunt H. Fl. [f] Λογισμὸν] Λογισμῶν W. Sed ſupra ſcriptum erat o. [g] Παραφέρωσι] Ἀναφέρωσι W. [h] Ἐστί] Ἐστίν W.

11. Ἐκ προνοίας] Sic infra Tom. ult. *Philap.* c. 1. ἐκ προνοίας συνίστησας. Et ſic ἐκ ſaepe apud alios pro ablativo cauſſae, & pleonaſtice, ut *Herodian.* I. 4. 21. Ἐκ μιᾶς φωνῆς. Noſter *Catapl.* c. 11. med. ἐκ τινὸς αἰτίας. *Ael.* V. H. III. 9. ἐξ Ἄρεως — ἐξ ἑαυτῦ μανέντα. *Cic.* ad Att. VI. 1. ex *aſpiratione ſanare*. *J.F.R.*

13. Ὑγιαίνειν] Ut Auguſtus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ. p. 902, 1. *H. Steph.* ad Fulvium ſecreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ dicentem, ὑγίαινε, inquit, Φούλβιε, quae vox irae Caeſaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio cauſſa fuit, certe occaſio. *J.M.G.*

20. Ὑγείας] Quae Aeſculapii fuit filia. *J. Brod.* Miſcel. IX. 15. Ceterae autem ejusdem filiae commemorantur ap. *Ariſtoph.* Plut. v. 702—3. *Jaſo* & *Panacaea*. Addit tertiam Scholiaſt. *Aeglen*, omittit *Hygeian*, ac dubitat num *Jaſo* Aeſculapii, an potius Amphiarai filia ſit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe *Hygiam* filiabus Aeſculapii adnumerant. Ὑγίειαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Jonice Ὑγίην dictam invenio in inſcript. veteri Albae Juliae reperta, ap. Gruter. pag. 68.

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod jam notavit Cl. *Cellar.* in libello Antiquit. medicar. p. 21. Ubi etiam docet hanc non prorſus eamdem eſſe, quae *Salus* Romanorum Dea eſt; nam *Saluti* templum jam dicatum erat ante advectam Aeſculapii religionem, & plus Romani a *Salute* petierunt, quam ab *Hygeia* Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum ſuarum ſtatum. Non tamen latine ὑγιὰ aliter jam olim verti ſolebat, quam *Salus*, vid. *Macrob.* I. Sat. 20. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπινοίᾳ] Sic W. pro vulgato ἐπιπνοίᾳ haud ſpernendo quidem, ſed, ut puto, tamen minus vero. *M. du S.*

28. Ἄγαν ἐπιθυμίας] Graeciſmus vulgatiſſimus, adverbii pro adjectivo, ut ſupra, *Apolog.* c. 12. ὁ ἀπὸ χρόνου, ubi quaedam ſimilia jam dedimus. *Herodian.* I. 3. 5. ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀκμαίας. *Ael.* V. H. XIII. 15. ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. Plura Cl. *Jenſ.* ad Dial. *Amor.* *J.F.R.*

32. Ἐν τῇ τάξει] Vid. *Briſſon.* de formulis, ubi de mandatis principum agit. *A.V.*

μηδὲν μὲ [a] τοιοῦτον [b] σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι.

Ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδέ τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ [c] ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσαι θέλόντων τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, Παύσασθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, [d] ἦτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὐνοϊκὴν εὑρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημότατη καὶ αὐτή.

Ἔοικα δ' ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τισι δόξω ἐξεπίτηδες ἁμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ ἔμοιγε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φαίνεται τὸν λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

mihi quidem contingat, nihil tale precari; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen verti.

18. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid factum narratur. Causam ille quamdam recte judicaverat, hominemque maximo crimine per summam illi calumniam impacto liberaverat. At ille gratias agens, magna voce, *Gratiam tibi habeo*, inquit, *Imperator, cum male & injuste judicasti.* Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne ferrent, & dilacerare hominem vellent, ille, *desinite*, inquit, *irasci: neque enim linguam hominis sed mentem examinare aequum est.* Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spectes, benevolentissimum reperies, sive linguam, bene ominata etiam haec est.

19. Caeterum huc delatus non sine causa videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *petita* esse occasio videatur.

a Τοιοῦτον] Sic Edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est littera N. b Σφάλλεσθαι] Σφάλλεσθαι Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. c Ἀπολύσας – ἄνθρωπον] Septem haec verba sic legi in Fl. H. Coll. & M. notavit *Soulius*. Nescio quare; nam J. A1. P. & S. quoque sic legunt, & sana sunt omnia. d Οὕτω] Οὕτως Fl. & M.

45. Τοῦ μεγίστου, ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον [e]. G.

e Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani, ideo tamen additur, ut adpareat ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse; quo in Edd. legantur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. J. F. R.

40. Τοιοῦτον] Sic erat in M. Sed erasa deinceps est littera N. Sic etiam habent Edd. M. du S.

Τοιοῦτον] Recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15. *Vit. auct.* Et Nostrum ubique. J. F. R.

HER-

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

QUantum licet, Hermotime, ex libro tum ex incessus celeritate colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, & movebas cum leni murmure labia, & manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione persequereris, ut ne in via quidem otio indulgeas *nimirum*, sed operosus sis, & serium quiddam agas, quodque ad doctrinam tibi prosit. HERM. Per Jovem, Lycine, tale quiddam *erat*. Etenim hesternam auditionem, & quae dixit nobis,

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τοῦ βιβλίου καὶ τῆς τοῦ βαδίσματος σπουδῆς [a] τεκμήραιο, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας, ἐνεόν τι μέλαξυ προϊὸν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ῥῆμα ὑπολογοθορύζων, καὶ ἡ χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥστε που τινὰ ῥῆσιν ὑπὸ [b] σαυτοῦ διαλεγόμενος ἐρώτημα δὲ, ἢ τί τῶν ἀγκύλων συλλαβὼν, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν 10 ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἶης, ἀεί σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. ΕΡΜΟΤ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. ἦ γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς

ΛΥΚΙΝΟΣ] Ab hac persona recte incipiunt *J. H.* & *A*1. Deest in P. & Fl. & M. in quibus numquam in capite scribuntur personarum nomina. Sed *B*2. Ἀνεθεν καὶ Ἑρμοτίμου. Vid. infra c. 48. 49. Ceterum in personis per totum dialogum distinguendis Florentina plerumque integre exprimit. ΗΡΜΟΤΙΜΟΣ & ΛΥΚΙΝΟΣ. *a* Τεκμήραιο] Lege τεκμήραιος Ex *Marc. Soulieri*; sed nihil mutat M. nec Edd. *b* Σαυτοῦ] Ἑαυτοῦ W. at prius servant Edd.

ΕΡΜΟΤ.] Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus & obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. *Muſa.* c. 7. *M. du S.*

1. Ἑρμότιμος] In *H.* & *P.* nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Jun.* vero aliisque Ἑρμοτ. & similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, & sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. *J. F. R.*

2. Ὅσον τεκμήραιο] *Gujet.* ait: an τὸ ἴσον desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, & ἴσον recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII. 1. Ὅσον τὸ ἀληθινὸν τεκμήραιο. Unde simul confirmatur τεκμήραιος recte se habere, & male *Soulierum* illud mutarum velle. Usitatius tamen praesens τεκμαίροιο, ut hoc Dial. c. 19. & alibi. Plura autem exempla ellipsi τοῦ ἴσου post ὅσον, vid. in Ind. Aeliani. quod cum & aliis frequens sit, miror quid *Gujetus* dubitet. *J. F. R.*

Ibid. Τεκμήραιος] *Conjicere licet.* *J. Br.*

4. Μέλαξυ προϊὸν] Ne credas male cohaerere μέλαξυ προϊὸν, καὶ διασάλευες, memineris μέλαξυ eleganter cum participio jungi, ut μέλαξυ πίνων, *inter bibendum*; adeoque & hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Conf. supra *Somn.* §. 17. Μετ' ἄξυ δὲ λέγοντος. *Char.* vel *Contempl.* §. 6. Infra, *de Domo* 21. Et saepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μετ' ἄξυ θύουσι. *Dionyſ. Hal.* L. XI. p. 720. 23. μετ' ἄξυ διαπονοῦντες. Et ubi non? *J. F. R.*

8. Ἀγκύλων] Intellige σοφισμάτων. *J. Br.*

11. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ] *Et quod utile sit.* *J. Br.*

Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincentius Opsopaeus vertisset in editione Basil. *adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas*, adscripsit pater, *quodque processui, in incremento esse possit.* Id videtur intellexisse Benedictus, vertens *quodque ad precepta tibi conferat*, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat *precepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἵν' μείων κοπιῶδες ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἴσον τοῦτο ἐς τὰς ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γυμνάζῃ δὴ, καὶ προδιατοιῶσαι τῇ πόσει. *J. G.*

13. Ἃ εἶπε] Ὁ διδάσκαλος scilicet. *F. G.*

πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ὅπιον τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὃν τὸ ὑπὸ τοῦ Κώου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς περὶ ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρας πράγματος· φιλοσοφίαν δὲ τὸν μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, εἰ μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ τὸν γνώμην ἐπιβλέπῃ ἐς αὐτήν· τὸ δὲ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῆς ἰδιωτικῆς συρφετῷ [a] παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα.

repetebam, memoria percurrens singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum faciliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo defixos & acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut aut miser sis & in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυ-

2. LYC. Praemia quidem, quanta dixisti,

[a] Παραπολόμ.] Παραπαλόμ. *Fl.* Reliqq. vulgatam tuentur.

16. Τοῦ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. *V.*

16. Ὑπὸ τοῦ Κώου] Ab Hippocrate Coo. *J. Br.*

17. Βραχὺς μὲν ὁ βίος] Primus Aphorismorum Hippocratis in quem multa Gal. sic p. 311. Ed. Paris. *J. B.*

21. Ἐγρηγόρως] *Vigilans.* *J. Br.*

Ἐγρηγόρως] An ἐγρηγορὼς? *F. Gujetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis; nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini: participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E. 591. Κελαηγὼς. *Vociferans*, vel postquam vociferatus erat, sed potius: *cum clamore.* Idem Il. A. 37. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Qui Chrysen undique tueris.* i. e. tuitus es, & adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. Δ. 107. Διδυμάων excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit Cl. *Jens.* Lect. Lucian. p. 246. —7.) Conf. Il. Δ. 434. Μυρίαι ἱσταμεναι. *Innumerae stant.* Et adi omnino notam Illustr. *S. Clarckii* ad Il. A. 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2. 12. *Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.* Et ex *Ovid.* Met. V. 677. de Pieridum in picas metamorphosi: *Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.* Ubi monet, nuperum Interpretem Clariss. fruftra *Tunc* velle, pro *nunc* legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* &c. quae Loctu digna de hujusmodi temporis potestate ap. Clarckium vide. *J. F. R.*

24. Παραπολόμενον] Castigo παραπολιόμενον. *J. Br.*

26. Θαυμάσιον ἡλίκα] Vid. supr. *Somn.* c. 5. vel 6. & nott. ad c. 76. hujus *Hermot.* *M. du S.*

31. Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη] Conf. infra hujus Dial. c. 59. f. *M. du S.*

32. Οὐδὲν ἄλλο] Legendum ἄλλο. *J. Br.*

Οὐδὲν ἄλλο] Sed illud ἄλλο jam inveni in plerisque Edd. *J. F. R.*

35. Ὑπομνήματα] Cicero filius Tironi suo 16, 21. extr. *Peto a te ut quam celerrime mihi librarius mittatur, maxime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in exscribendis hypomnematis.* *J. M. G.*

37. Οὐδὲ ὕπαρ...] Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens quaecumque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. *M. du S.*

Οὐδὲ ὕπαρ ποτὲ ἀνώνυμα σαυτὸν]. Non cepit haec verba interpres prior, vertens: *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; quum significent: *ne per somnum quidem umquam relaxasti te ab labore*, fraudi illi fuit ὕπαρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὕπαρ idem esse quod κατ' ὕπαρ, quis Graece sciens ignorare potest? Noster de Merc. cond. c. 17. & *Pseud.* c. 49. Ὡς ὕπαρ τοῦ θεοῦ ἀκούων, *Tim.* c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. & *Ael.* V. H. XII. 63. ὕπαρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. *J. F. R.*

38. Οὕτως ὅλως] Dialogus quem Lucianus *Hermotimum*, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus scorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. cap. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena.

xisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est & tempore, quo philosopharis, & labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi, quam ad magistros itare, & ut plurimum libro imminere, & commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, & callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti

μάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν ὑ σόρ-
ρω σε εἶναι αὐτῆς, εἴ γε χρὴ εἰκάζειν τῷ
τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, ϗ προσέτι τῷ
πόνῳ οἷόν μοι ὑ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν
δοκεῖς. εἰ γάς τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν
ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' ὅ σε ὐδὲν ἄλλο ποιοῦν-
τα ἑώρακα, ἢ πρὸς τοὺς διδασκάλους φοι-
τῶντα, ϗ ὡς τοπολὺ ἐς βιβλίον ἐγκεκυ-
φότα, ὑπομνήματα τ συνουσιῶν ἐπογραφό-
μενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, ϗ τὸ σῶ-
μα καλεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ' ὐδὲ
ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἕτως [b] ὅλος εἶναι
ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' ἂν σκοπουμένῳ μοι,
φαί-

[b] ὅλως] ὅλῳ B2. & W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sed ὅλον L.

na. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit Auctor; cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate & fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae Philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi Luciano professus esset *Hermotimus* se Philosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tamdem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio Philosophiae a multo tempore fuisse deditum. Δοκεῖς δέ μοι, pergit, ἀλλ' ὐδὲ ὅναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, ἕτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. Posset quis suspicari, Lucianum scripsisse ὅλῳ. ἕτως ὅλῳ εἶναι ἐν τῷ πράγματι, *adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris*. Ut in Deorum dial. XII. *Veneris & Cupid.* fin. dicitur Rhea ὅλη ἔστω ἐν τῇ Ἄττῃ, & similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. Σὺ δὲ, ϗ δι' ὀφθαλμῶν ἴσμεν ὅλως δεδουλω-σθαι. *Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. dialogis XIX. f. Diana dicitur ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, *nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παραλλὰξ ἐς αὐτὸν, ἀναγκάσει τὴν γνωσιν ἐρᾶν. in his manifestissime ὅλως idem quod ὅλῳ, valet. Nec aliter in Dialogis Meretriciis X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnumquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur Amplissimus *Cuperus* III. Observ. cap. 12. ubi in Aeliani Ποικιλ. lib. III. cap. 9. [Ἀδικεῖ δὲ ϗ ἕτερον, ἅτε οὐκ ἐῶν κατόχως ἐθουσιῶντα] legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον expeni potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, & mox ultra videbimus. Adde ibi Eruditissimum *Kuhnium*, istius Aeliani loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud Lucianum in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis [ϗ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ὑ μάλα ἀηδῶς, ϗ ὅλως ἐρωτικά.] legit pag. 416. edit. Amst. ἀηδῶς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem Luciani, in Phalaride c. sive §. 5. ὅτι ἀ-φυλάκτως ἐλύγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τ παρόντων. quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθείς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφυλάκτῳ ληφθείς· quemadmodum apud *Xenophontem* I. Κυροπ. οἱ δ' ἐκπατοῦντες τοὺς πο-λεμίους δύνανται ϗ σῴζεσθαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμ-βάνειν. Apud *Demosthenem* quoque I. contra Philipp. Ἀφύλακτῳ ληφθῆ. in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum Noster adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαίδων δὲ, τῶ ἁλίου δρόμου ἐτεκμήρατο, ὑ μὰν γε ἀτρεκίως, ἀλλ' ὡτελέα τ λόγου λαβὼν, ἀπέβαινε. Et hic ἀτρεκίως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocrates* in Panathen. pag. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἁπάντων τοὺς τε νόμους ἀναγεγραμμέ-νους, ϗκ ὁμοίους τοῖς νῦν κειμένοις, ὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς ϗ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς. *Paucis diebus leges in tabulas relatas, & publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, & inter se pugnantes.* Patet ὁμοίους hic plane pro ὁ-μοίους positum; sequitur quoque μεστούς. *J. J.*

Ibid. ὅλον] ὅλῳ in W. & B2. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana; quare ei non obsecundavi, adverbium enim se recte habere, satis docuit Cl. *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam ἕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλῳ duobus testibus & frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ἕντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat interim quod quisque voluerit; singula enim suos patronos invenient. *J. F. R.*

Φάσκη οὐκ ἐς μακρὰν ὀπαλήψεσθαι τὴν εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. ΕΡΜΟΤ. Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι τοῦ κυρίως ἐς τὴν ὁδὸν; ἀλλ' Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις. ΛΥΚ. [a] Οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ [b] ὠδοιπόρηκε); ΕΡΜ. Οὐ, φημί. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με παυδαίμονα εἶναι, ὀλίγῳ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, [c] ἐχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε καὶ μέσῳ τῷ ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἦν τοῦτο. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τὸν ὁδὸν τυγχάνειν ὄντα; ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βαζόμενον, ὀλιγωρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χειραγοῦ ὀρέγοντος. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο [d] ἱκανὸς ποιῆσαι, ἀναθεὶς ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν [e] σε

mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari. HERM. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, & est via ad illam longaque & praerupta, & aspera, sudorem excutiens non patvum viatoribus. LYC. Nondum ergo satis tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum? HERM. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lycine, incipimus.

3. LYC. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus. HERM. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset. LYC. Sed ubinam viae versari te dicemus? HERM. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi, lubrica autem est, & aspera, & opus est, qui manum nobis porrigat. LYC. Magister ergo tuus, qui hoc faciat idoneus, qui desuper ex summo ut Homericus ille Jupiter auream catenam demittat, sermones suos, quibus nimirum at-

a Οὐχ] Οὐκ male *J.* Οὐχ recte *P. Ar. S.* &c. *b* Ὠδοιπόρηκαι] Sic recte *B1.* & 2. ac W. Ceterae Edd. male ὁδοιπόρηκας prima brevi. *c* Ἀρχόμεθα] Ita bene *B2.* & W. Nam ἀρχόμεσθα minus conveniente *H. Fl. S. P. A1.* *d* Ἱκανὸς] Ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. & recentt. omnes. *e* Σε] Δὲ M. Σὲ Edd. omnes.

40. Οὐκ ἐς μακρὰν] Οὐκ εἰς μακρὰν χρόνον. *J. Br.*

44. Ἡσίοδον οἰκεῖ] Lin. 1. Oper. haec tota dissertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. *J. B.* Ἡσίοδον οἰκεῖ] *Hesiod.* Ἔργ 288. *M. du S.*

48. Ὠδοιπόρηται] Lucianus ex numero annorum, quos jam Philosophiae studio dederat Hermotimus, colligens eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant Philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimo intelligit, ait, οὐχ ἱκανὰ ἂν ἱδρῶσαί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηκας; Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὁδοιπόρηκας. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. τοῖς γὰρ προοδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, &c. & in Vera Hist. c. 4. συνοδοιπόροις ἡμῖν ὦ Δημώνακτες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοιπόντας pro προοδοιπορήσαντας. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαροξυνόμενος dederunt προπαροξυνόμενος. *J. J.*

52. Ἀρχὴν . . . Ἡσίοδος] Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Ἔνυπν. c. 3. *M. du S.*

53. Ἡσίοδος ἥμισυ] Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus* falsam hanc esse citationem. Sed & *Seidelius* in *Portula L. Gr. aurea* p. 8. Hesiodo adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in *Adag. principium dimidium totius*, Lucianum in *Hermot.* id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed & *Aristoteli* & *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan Lucianum fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed *W. nott. ad Somn.* §. 3. p. 5. *J. F. R.*

56. Πα-

attrahat te & levet ad se & virtutem, cum olim ipse adscenderit. HERM. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, & cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

4. LYC. Verum confidere oportet, & bonum habere animum, & finem viae spectare, supernamque illam felicitatem, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi caussa post mysteria altera, aut Panathenaea? HERM. Pauxillum narras, Lycine. LYC. Sed proxima Olympiade? HERM. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis. LYC. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, & magis lubricum,

65 ἀναστρεῖ δηλαδή, καὶ [f] ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ [†] ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ [g] ἀναβεβηκώς. EPM. Αὐτὸ ἔφηδα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ σιωπῶν αὐτοῖς· τὸ δ' ἐμόν,
70 ἔτι ἐνδεῖ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ θαρρεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, ἐς τὸ τέλος τε ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ [†] ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα ἐκείνῃ [h] συμπροθυμούμενον. πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐλπίδα
75 ὑποφαίνει, ὡς δήποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα εἶχάζει ὅτι τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον [k] μὴ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ Παναθήναια; EPMOT. Ὀλίγον [*]φής, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς [†] ἑξῆς Ὀλυμπιάδα; EPM. Καὶ
80 τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὴν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε, ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν,
85 εἶτ' ἐπανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ [l] εὐθείαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζοι τις, ἀλλ' ἐν τοῖς μέσοις ἔθνεσι πλανώμενον. καίτοι πόσῳ τινὶ βέλει ὑψηλοτέραν καὶ λειοτέραν θῶμεν εἶναι [†] ἄκραν, ἐφ'

f Ἀνακουφίζει] Sic Edd. omnes bene, item M. Sola *f.* ἀνακουφίζοι male. g Ἀναβεβηκώς] Ἐναβεβ. rursus male *f.* Ceterae vulgatam tuentur cum M. h Συμπροθ.] Ξυμπροθ. W. i Ὑποφαίνει] Sic Edd. recte. Ὑποφαίνειν W. male. k Μετὰ] Sic Edd. & M. l Εὐθεῖαν] Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ.

75. * Εἰς νέωτα] † Μέλλων. *V.*

* Εἰς] Parvi est, quod sic citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod Luciano longe frequentius quam εἰς, & licet hic perinde sit, tamen interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πολίσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* *J. F. R.*

† Μέλλων] Deest inscriptio. In Exc. G. legitur μέλλοντα. *M. duS.*

56. Πανύπολυ] Placet πάμπολυ. *J. Br.* Sed & hoc jam habent Edd. *J. F. R.*

63. Ὁμήρου Ζεὺς] Iliad. Δ. *J. Br.*

Ὁμήρου Ζεὺς] Il. Θ. 18. Conf. supra *Deor. Dial.* XXI. pr. *M. duS.*

68. Ὅσῳ] Lege ὅτῳ invitis omnibus nostris libris. *M. duS.*

77. Παναθήναια] De quibus, & aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. *J. F.*

80. Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud est quod Philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut & de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. *J. B.*

86. Εὐθεῖαν] Etsi εὐθὺ defendi possit; merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. & stylum nostro usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. plura exempla in indice forsan adparebunt. Εὐθείαν, τραχεῖαν &c. autem, omisso ὁδὸν, & aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nihil hoc nimis vulgare. *J. F. R.*

90. Ἡμῖν]

ἐφ' ἧς [a] ὑμῖν ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τὸ Ἄορνε ἐκεί- ponamus verticem illum, in quo virtus vo-
νης, ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κα- bis habitat, Aorno illa, quam paucos intra
τὰ κράτος εἷλεν. dies vi cepit Alexander?

5. ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι 5. HERM. Nihil quidquam simile est,
τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς Lycine, neque res talis est, qualem tu
ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ εὐεργαδῆναι, καὶ ἁλῶναι, οὐδ' imaginaris, quae exiguo tempore confici
ἂν μύριοι Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν, ἐπεὶ possit & capi; non, si sexcenti simul Ale-
πολλοὶ ἂν οἱ ἀνίονλες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχον- xandri aggrediantur: sic enim multi ascen-
ται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρωμένως, καὶ προσέρ- derent. Jam vero aggrediuntur quidem non
χονται ὅτι μὲν ποσὸν, οἱ μὲν, ὅτι πάνυ ὀλί- pauci valde animose, & aliquantum proce-
γον, οἱ δὲ, ὅτι πλέον. ἐπειδὰν δὲ καὶ μέ- dunt, alii parum admodum, alii longius. 10
σην τὴν ὁδὸν γένων- πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ Cum vero circa mediam jam viam sunt,
δυσχερέσιν ἐνευγχάνονλες, ἀποδυσπετοῦσί τε, atque in impedita multa atque aspera inci-
καὶ ἀναῤῥάφεσιν, ἀθυμοῦνλες, καὶ ἱδρῶτι ῥέ- dunt, difficultate victi pedem referunt,
μενοι, καὶ φέρονλες τὰ κάμαλον. ὅσοι δ' ἂν εἰς anhelantes, sudore affluentes, ac laboris
τέλος ἀφικνῶνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης εὐδαιμονοῦσι plane impatientes. Quotquot vero ad finem 15
θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιῶντες, οἷον, perseverant, hi in arcem perveniunt, & ab
μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ὑπισκοποῦντές τινας eo inde tempore felices, admirabilemque
τοὺς ἄλλους. ΛΥΚ. [b] Παπαὶ, ὦ Ἑρμότι- vitam, quae reliqua est, viventes, velut
με, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, μὴδὲ καὶ τοὺς formicas de alta quadam specula reliquos
intuentur. LYC. Papae, Hermotime, 20
quantillos nos facis? ne aequales quidem
Py-

a Ὑμῶν] Sic Edd. octo vett. & mss. M. Sola *Junt.* ἡμῶν. b Παπαὶ] Βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent *H. Fl. J. P.* &c.

90. Ἡμῶν] Sic optime Ed. *J.* Reliquae ὑμῶν, quod scio neminem probaturum, qui Lucianum attente legerit. *M. du S.*

Ὑμῶν] Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῶν exhibentis, non tamen eam recipere ausim; quin perlectis praemissis, jam vulgatam ὑμῶν praefero. Nam cum *Lucini* persona supra inducatur quasi ignara quam longum & arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere: *petram, ubi vobis Philosophis & Heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino c. 2. a vers. 42. ad fin. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς Ἄορνου ἰκείνης] Diodor. L. ιζ. & Arrian. γ. *J. Br.*

Τῆς Ἄορνου ἰκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *J. B.*

98. Προσέρχονται] Verti, ac si legatur προέρχονται, quod verum puto. *J. M. G.*

7. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου] *Ac deinceps.* *J. Br.*

8. Οἷον μύρμηκας] Atque indignos qui hominum appellatione nominentur. *J. Br.*

9. Τινὰς τοὺς ἄλλους] Subduxerat *Solanus* pronom. τινὰς asteriscoque & numero notaverat variantem lectionem quaesiturus atque additurus, at non invenit, nec opus est; etsi vel τινὰς vel articulus τοὺς abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra *Dial.* omnium primo, s. *Somn.* haud longe ab init. τυχεῖν τινα τὴν ἐπιτυχίαν, ubi conf. not. Cl. *T. Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert: Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν ἀνθρώπων. Et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad c. 26. hujus Dial. *J. F. R.*

10. Παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ πιτυάσσων τὸ χρῶ τῆς γῆς. Interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmais nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ τὸ χρῶ τῆς γῆς num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥαπύλας. sicut statim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόντων ὁσμὴν, sed veram scripturam nobis ostendit Ms. Ἀλλὰ χαμαιπιτεῖς πανταχάσιν τὸ χρῶ τῆς γῆς. In praecedente pag. 507. non frustra idem codex: εἰ δὲ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. sane ἀντικάτωρον hoc est quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὀδὸς in his frequentissime omitti. sic apud *Xenoph.* εὐθείας ἐξεκκλίναι. *a recta via aberrare.* exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. *J. G. G.*

12. Χαμαὶ . . .] *Homeri* & *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor

— inter

Pygmaeis illis, ſed humi omnino, in ipſa quaſi telluris cute, *deprimis.* nec mirum: jam enim altum ſapis, & e ſummo: nos vero colluvio illa, & quotquot humi repimus, cum diis vos etiam veneramur, jam ſuperatis nubibus, eo quo feſtinatis, olim delatos. HERM. Modo contingat ille adſcenſus, Lycine. Sed nimis multum ſupereſt.

6. LYC. Tamen non dixiſti, quantum, ut tempori comparare poſſemus. HERM. Nempe nec ipſe accurate ſcio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in ſummo futuri ſimus. LYC. Hercules tuam fidem! multum narras. HERM. Etenim de maximis rebus laboratur. LYC. Iſtuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis victurum, magiſter tibi tuus promiſit, ceu non ſapiens modo, ſed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe ſcire talia. neque enim veri ſimile eſt, te re-

Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ [c] χαμαιπετεῖς [d] πανταπασιν ὀ χρῷ τ γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γ ἤδη φρονεῖς, ὦ ἄνωθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ [e] ἐρχόμενοι ἑρπομεν, μ τ θεῶν ὑμᾶς προσθυξόμεθα ὑπερφέλους γενομένους, ὦ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. EPMOT. [f] Εἰ γ γένοιτο ὦ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν.

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ [g] περιβαλεῖν. EPM. Οὐδ' αὐτὸς γ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι ὃ πλείω τ εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως σε [h] ὦ ὀκ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. ΛΥΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. EPM. Καὶ γ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. ΛΥΚΙΝ. Τυτὶ μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, [i] πότερον ὁ διδάσκαλός σε καθυπέσχετο, ὃ μόνοι σοφὸς, ἀλλὰ ὦ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγῳ τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; Φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ὃ γ δὴ σέ γε εἰ-

c Χαμαιπετεῖς] Sic mſ. G. P. L. χαμαὶ tantum Edd. omnes & M. d Παντάπασιν] Πάντα πᾶσιν W. male. e Ἐρχόμενοι] Ἑρπόμενοι Gron male. M. du S. f Εἰ] Sic recte ſine accentu Fl. P. Nam εἰ male J. H. g Περιβαλεῖν] Dedi ex W. P. L. Παραβαλεῖν Edd. h Καὶ] Deeſt in W. Agnoſcunt Edd. i Πότερον] Ita recte Edd. & M. Πρότερον male Fl.

18. Εἰ] Εὐξιλιὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ ὦ Πλάτων τοῦτο. M.

——— ἴσως δ' ἔστι φῦλον ὑμοῖον
Ἀθανάτων τι θεῶν, χαμαὶ ἰρχομένων τ' ἀνθρώπων.

At nemo qui contulerit, dubitabit. χαμαιπετεῖς de tardis avibus uſurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anſeres domeſtici &c. Vid. Ἰκαρ. c. 10. Uſurpat etiam *Pindarus Ol.* IX. Genuina & vere Lucianea ea eſt ſcriptura quam ſecutus ſum. Vid. Ἰκαρ. c. 6. Reperitur etiam in M. *M. du S.*

13. Ἐν χρῷ τ γῆς] *In ſuperficie terrae.* *J. Br.*

15. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἰρχόμενοι] Quum Opſopæus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, quum Baſileenſes ediderint μ ὃ τ θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum ὃ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* & *Benedictus*, putavit reponendum ὑμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς ἐ ἀστὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἴσμεν, ὃ μ τ θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros. *J. G.*

— *Ibid.* Χαμαὶ ἰρχόμενοι] *Hom.* Il. E. 442. & *Heſiod.* Θεογ. 272. Repetit in Ἰκαρ. c. 6. Videtur tamen Cl. *Graevius* legiſſe in ſuo Cod. Mſ. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat Cl. *Gronovius.* *M. du S.*

21. Περιβαλεῖν] W. P. & L. In vulg. ὦ Παραβαλεῖν. *M. du S.*

Περιβαλεῖν] Etſi non ſatis adfirmare queam, quae vera ſit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperaſſe, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini Ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuiſſe *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inſcripſerat. *J. F. R.*

26. Περὶ μεγίστων] Ἀγαθῶν. *J. Br.*

31. Χαλδ. μ.] Vide *Gell.* XIV. 2. *A. V.*

εἰκὸς, ὅτι τῷ ἀθλίῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς ἣ ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέξεται, καὶ ταλαιπωρεῖν τύχῃ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον ἤδη ὁ ἄκρος γενόμενον, τὸ χρεὼν ὑπισχνεῖ, καθαπτόμενον λαβόμενον ὦσαι, ἐξ ἀτελοῦς ἐλπίδος. EPM. Ἄπαγε. βλάσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσαντα, σοφὸς γενόμενον. ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ πολλῶν τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα; EPM. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ἐπόσον ἱκανόν.

ΛΥΚ. Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα χρὴν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; εἰ γὰρ δὴ αὐτὸς σὺ ἀνελήλυθας. EPM. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ οἶδεν. ἄκρος ἤδη ἦν. ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ ἐκεῖ αὐτοῖς, ἢ τινα ἡ εὐδαιμονίαν εἶναι ἢ ἐκεῖ ὑπὲρ τινὰ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους; EPM. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γὰρ ὅτι ταῦτα, πρὸς ἃ οὐ τῷ ἀρετῇ βίον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἔξειν πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας; EPM. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ πάντα ὑπισχνεῖσθαι βεβαίως πεπεισμένον, καὶ ἕκαστα ἔχειν. πλοῦτος δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα τοῦ σώματός, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεχθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ

bus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis? tot labores sustinere, & aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat. HERM. Apage. mali enim ominis sunt ista: sed vivere liceat, ut unum certe diem sapientiae possessione beatus sim. LYC. Ac satis tibi est pro tot laboribus unus ille dies? HERM. Mihi quidem minuta quamvis temporis particula satis est.

7. LYC. Supera autem illa beata esse ac talia, propter quae sustinere omnia consultum sit, unde potes scire? neque enim ipse unquam adscendisti. HERM. Ego vero magistro fidem habeo dicenti, ille quidem omnino novit, fastigium jam adsecutus scilicet. LYC. Qualem autem dixit, per ego te Deos oro, illorum conditionem, aut quam ibi esse felicitatem? num quid divitias, & gloriam, & voluptates inexsuperabiles? HERM. Bona verba, amice, nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam. LYC. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint. HERM. Sapientiam, & fortitudinem, & ipsum honestum, & quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, & glorias, & voluptates, & quaecumque sunt corporis, ea infra reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem aiunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim

a ΛΥΚ.] Male deerat haec persona in *J. Ald. Fr. H.* Aderat in reliqq. & marg. *Ar. M.* duo puncta, quibus personae solent designari. b Ἀνδρίαν] Ἀνδρίαν *W.* c Ὅσα] Ὅσων *W.* Ὅσων *J.* male.

36. Τὸ χρεὼν ὑπισχνεῖ] *Fatum imminens.* *J. Br.*
43. Ἀκαριαῖον] Vid. rurs. infr. c. 62. *M. du S.*
53. Πρὸς ἃ οὐ τῇ ἀ. β.] Πρὸς ἃ οὐ τῇ ἀρετῇ βίον ἄλλα τίνα. &c. Excidit persona Αυκίνου. Scilicet fuisse: πρὸς ἃ οὐ τῇ ἀρετῇ βίον. ΛΥ. ἄλλα τίνα. *Th. M.*
Ibid. Τῇ ἀρετῇ βίον] Post verba haec scribe. ΑΥ. *J. Br.*
59. Ἡλούτους] Conf. supr. *Mer.* c. 12. *M. du S.* Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. *J. F. R.*
62. Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεχθέντα] Quod supra narravit in Deor. Dial. JOVIS, AESCULAPII & HERCULIS. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne quo cremabantur expurgari atque ad Deos transire, vide pluribus probantem Rever. *Jac. Elsner.* ad I. ep. ad Corinth. III. 15. *J. F. R.*
66. Διὸς πρωτεύειν] Munkerus ad *Hyg.* XXXVI. emendare jubet, ac legere εὐεργεσίας; sed nulla medicina eget locus saniſſimus. *M. du S.*
84. Ἂν δουλείᾳ] Lege δουλεύσῃ. *F. G.*
Ἂν δουλείᾳ] Non male quidem *Gesnerus* conjicit; & sic rursum infra c. 13. f. μάθοις in μάθοιτο, mutat; item

enim ille quoque, abjectis quaecumque humana a matre habebat, puramque & sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, & gloriae & voluptatum ne servantes quidem memoriam, sed irridentes eos, qui esse aliquid ista arbitrantur.

8. LYC. Oeteum tibi Herculem juro, Hermotime, magnam tu mihi illorum fortitudinem praedicas, magnam felicitatem: verum hoc mihi expedi, utrum descendunt aliquando de arce illa sua, si voluerint, usuri illis, quae hic reliquerunt? an necesse est eos qui semel adscenderunt, manere, versari cum virtute, divitias & voluptates deridere? HERM. Non hoc solum *ita habet*, Lycine, sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus serviat, neque tristitia, nec ulla in universum perturbatione afficiatur. LYC. Verum, si quidem fas est nihil cunctantem dicere quod res est —— sed linguis, puto, favendum hic esse, neque per religionem licere inquirere in ea, quae sunt a sapientibus. HERM. Minime, quin tu loquere quidquid est, quod dicis. LYC. Vide, amice, quam valde cunctator sim. HERM. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

9. LYC. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebam-

Καλὸν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε τὸν μητρὸς, ἐκ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς. [d] διϑυριγϑὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ ἔτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀπελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν· ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶσι δὲ τῶν οἰομένων [e] ταῦτ' εἶναι.

ΛΥΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν Οἴτην, ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λόγους περὶ αὐτῶν, πολλὴν ἀλλὰ τό δέ μοι εἰπὲ, καὶ κατέρχονται ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐϑελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀπελθοῦσιν αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; EPM. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν τελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, ἔτε ὀργῇ, ἔτε φόβῳ, ἔτ' ἐπιθυμίᾳ ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ· διὸ [f] ἂν λυπῶντο, οὐδὲ ὅλως πάθῳ ἔτι τοιούτῳ πάθοι ἄν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν εἴγε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθὲς, ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, [g] μηδ' ὅσιον [h] εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. EPM. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. ΛΥΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε, καὶ πάνυ ὀκνῶ. EPM. Ἀλλὰ μὴ ἄκνει, ὦ γενναῖε, πρόσγε μόνον ἐμὲ λέγων.

ΛΥΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ὑπῐστάμην ἕπεσθαι

[d] Διϑυριγϑὲν] Constans Edd. lectio & mss. M. [e] Ταῦτα] Τί ταῦτα Hoeschel. [f] Ἂν] Εἰ W. [g] Μηδ'] Μὴ Α' Y. [h] Εἶναι] Sic H. P. Ba. Fr. & P. Εἶ Y. ἦ vero A1. Fl. & W.

item c. aa. ἂν εἴδῃς in εἴδοις, ac non semel alibi; verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis tueri potest. *Y.F.R.*

85. Παϑῶν] Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀπαϑείας τινὰς & ἡμερώσεις τὰς ἀρετὰς definiebant. *A.V.*

87. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba solemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἵστα λεώς, εὐφημεῖν χρὴ. de qua copiose Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *Y.B.*

88. Μηδ' ὅσιον εἶναι] In P. & Edd. multis est, ἔστιν, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ᾖ. Fl. ᾖ. Ed. *Y.* ᾖ. Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relictum est, quod negotium faceſſat, facileque illud εἶναι pro εἶναι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi insertum est, & pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. *M. du S.*

ὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα· καὶ πῶς ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ [a] πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω γάρ ἐσμεν) [b] ἐπέστην, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βέλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνθρωπον ὀνομάσαι; ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν. ΛΥΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς ἦν ὁ σὸς, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστερον. ΕΡΜ. Τί οὖν δὴ ἐποίει; ΛΥΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν ἐριστικόν; ΕΡΜ. Οἶδα ὃν λέγεις· Δίωνα αὐτῷ τὄνομα. ΛΥΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου καιρὸν, ἀπήγαγε [c] πρὸς τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, πρεσβύτης γε αὐτῷ θοιμάτιον πρὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο, καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι,

que rem ita habere, sapientesque fieri illos & fortes, & justos, & reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo. Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres & gloriae & voluptatum, & nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret quae paullo ante videram facientem . . . vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine? HERM. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit. LYC. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, & ultimae aetatis senex. HERM. Quid is igitur faciebat? LYC. Hospitem nosti illum Heracleensem, qui diu cum ipso philosophatus est, tamquam discipulus? rufum illum? contentiosum? HERM. Novi quem dicas. Dioni nomen est. LYC. Illum ipsum, cum mercedem puto in tempore non solveret, rapuit nuper ad magistratum, obtorto collo, vociferans & irarum plenus, & nisi familiarium quidam, qui commodum adessent, eripuissent ipsius ma-

a Πλούτου] Sic *F.H.* Fl. Fr. *S.* *A1.* Πλούτων P. sola. b Ἐπέστην] Ἔπεσον W. Sed prius Edd. constanter servant. c Πρὸς] Sic recte Codd. M. P. L. Περὶ vulgo Edd.

97. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & saepe alibi. pagina 281. & seq. repetit in Lapith. *J.B.*

98. Πλούτου] Quum ad Parisinum exemplar describatur haec Editio, idque hic habeat πλούτων ἔφησθα καταφρονεῖν, hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. consuluissem, ex quibus nihil variationis notaverat *M. du S.* Evolvi itaque alias editt. sex, easque Πλούτου habere deprehendi, non Πλούτων, & sic supra c. 8. Πλούτου — καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non male πλούτων huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non ausus sum uni Editioni prae omnibus, auscultare. Nec tamen pluralem πλοῦτοι pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in Ecclesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singularis exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χρημάτων tamen singul. πλούτου addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. scribens: ποιητικὴ γὰρ ἕξεως τοῦ πλούτου ἐν χρημάτων, ibid. paullo post: πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις. Mox rursus: ταυτὸν πλούτου, &c. ubi commode pluralem potuisset adhibere, si is fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quaeras num duo sint *Pluti*? vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui Rex esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, ut videtur noster distinguere, in *Timon.* c. 21. ubi *PLUTUS* ait, *se non suis ingredi pedibus, sed a PLUTONE mitti*, de quo disputat Illustr. *Spanh.* ad Aristoph. Plut. 727. Sed vel per jocum ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum quod Cl. *Barlaeus* ibi notat; etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas Cl. *Hemsterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis nota plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si πλουτοδότης vocatur *Pluto*, & *Plutus* opes designat, recte dici Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, modo divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita promiscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (& licet semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde tamen non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim pluralem πλούτων hoc loco recte legi posse credo, quia *Lucinus* ait: tu *Hermotime* mihi narrabas modo: *divitiarum contemtores esse philosophos*; cumque ipse *Hermotimus*, ad cujus verba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, & hic commode eodem numero repetentur πλοῦτοι, veluti & in *Necyom.* c. 12. Πλούτους τε ἐν ἀρχαῖς, iterum ibid. πλούτους λέγω, καὶ γένη. Philosophicum enim esse videtur similia plurali num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alibi ostendimus. Sed & *Xenoph. Ephes.* L. 2. p. 32. πλούτων καὶ ἐπι-

manibus juvenem, crede mihi, correptum morsu nasum homini abstulisset, adeo indignabatur.

10. HERM. Nam malus ille semper, & in reddendo quod debet ingratus. Aliis enim quibus foeneratur, nihil umquam tale fecit, solvunt quippe usuras tempori. LYC. Quid vero, & si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, & relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti? HERM. Putas enim sua ipsum caussa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant. LYC. Oportebat, Hermotime, educere & illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, & contemnant divitias.

11. HERM. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum; jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam. LYC. Bono es animo, bone vir, hodie enim induciae

ἀφείλοντο τὸ νεανίσκου ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῷ, ὡς ἔοθι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτῷ τὸ ῥῖνα ὁ γέρων, ἔτως ἠγανάκτει.

ΕΡΜ. Πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, ὦ ἀγνώμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τοῖς γε ἄλλοις, οἷς δανείζει, πολλοῖς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό πω [d] διατέθεικεν. ἀποδίδασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. ΛΥΚ. Τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, καθαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τοῦ ἐν τῇ Οἴτῃ καλαλελειμμένων δεομένῳ; ΕΡΜ. Οἴει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος καὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπεύδαχεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καλαβιώσωσι. ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν [f] αὐτῷ, πλούτου [g] καλαφρονοῦντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. ΛΥΚ. Θάῤῥει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον

[d] Διατέθεικεν] Sic Fl. H. P. & M. Διατέθηκεν] J. [e] Δὲ] Δαὶ W. prius vero Edd. [f] Αὐτῷ] Αὐτοῦ W. male. [g] Καλαφρονοῦντα] Καλαφρονοῦντες W.

ἀπιμελείας. J. F. R.

7. Ἐς τὸ ὕστερον] Valde. J. Br.

11. Δίων] Fuit & illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Confer haec potius cum Alex. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. M. du S.

13. Ἀποδίδου] Qui nescit hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, & saepissime cum substant. μισθὸς jungi, adeat Rever. Jac. Elsner. ad Evang. Matth. XX. 8. ubi ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν ex Achill. Tat. Aristoph. Aelian. & hoc Lucianeo testimonio probatur. J. F. R.

Ibid. Παρὰ] In impressis legitur παρὶ, haud dubie corrupte. M. P. & L. recte παρά. M. du S.

20. ΕΡΜ. Πονηρὸς] Omissum Non mirum, aut simile quid, qua ratione & Romanos uti suo Nam vel Enim, ostendimus ad Quintil. 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad illud, quod mox sequitur, οἶσι γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ. Hoc enim vult, Non mirum te ita interrogare, vel Sentio cur ita interroges &c. Nempe cum frequens admodum sit id genus ellipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo particulae γὰρ significationes tribuere. Hoc semel observatum ad plures interpretationis nostrae locos pertinere videbit, qui volet attendere. J. M. G.

23. Ἀποδίδασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυκ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda persona, & Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe efficacior erit lusus; quasi, quum Hermotimus excusaret eum, quod nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant in foenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in eadem persona. Quid autem? an sic futurus esset, si non darent? J. G.

24. Κατὰ καιρὸν] Κατὰ καιρὸν fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. Laërt. Platone: Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πάλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν ἀφικομένῳ παρ' αὐτοῦ ἀφιγμένον. Tradidit ipsum (Platonem) Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat. Etiam εἰς καιρὸν dicunt: Alexis, εἰς καιρὸν ἥκεις. Aristoph. in Pluto pro eo ἀκμῆς dixit, quod Scholiastes interpretatur κατὰ καιρόν. Haec L. Bos in Epist. ad Rom. c. 5. 6. (p. 105.) Ubi & Κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε, quem adeundum esse, in marg. Graev. Edit. notaverat T. H.

27. Ἐν τῇ Οἴτῃ] Vid. supra cap. 7. med. J. F. R.

γον γὰ ἐκεχειρία ἐπήγγελ]. ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ. ΕΡΜ. Πῶς λέγεις; ΛΥΚ. Ὅτι οὐ τῷ παρόντι ἔκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τῆ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, Τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' Εὐκράτει, τῷ πάνυ, δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι αὐτῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν τῆ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆ Στοᾶς. ὑπό τε [a] οὖν τῆ κραυγῆς πονήρως τῆ κεφαλὴν ἀλγῆσαι, καὶ ἐφρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀναβαθύνας, ὡς φασι, τῆ συνουσίας· ἅμα δὲ καὶ [b] ἐπεπώκει, οἶμαι, πλέον τῆ ἱκανοῦ, τὸ παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτησίας προπινόντων, καὶ ἐφαγεπήκει πλέον, ἢ χὴ γέροντα· ὥστε ἀναγρέψας, ἡμετέρῳ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον [c] ἀριθμῷ ὠφληκὼς τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἐστῶτι [d] παρεδεδώκει, καὶ σημηνάμενος βαμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα

denuntiatae sunt, itaque ego tibi quod reliquum est viae remitto. HERM. Quid ais? LYC. Tibi illius jam copiam non futuram, si quidem fides habenda programmati. Tabella enim suspensa super vestibulum, magnis literis scripta significabat, hodie illum non disputare. Dicebatur autem apud Eucratem, nobilem illum, filiae suae natalem qui celebraret convivio, heri coenatus, tum disputasse multa in convivio, tum Euthydemo Peripatetico iratior concertasse cum illo de iis, in quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore vero caput illi dolere, & sudasse multum, protracta in mediam noctem, ut aiunt, disputatione. Simul vero biberat, puto, plus quam satis fuit, cum, ut fieri solet, convivae illum largioribus invitatiunculis ad bibendum provocarent; porro plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus & vomuit, ut aiunt, copiose, & cum primum adnumerari sibi jussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, & curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato ne quis intro admit-

a Οὖν] Sic P. & L. Αὖ Edd. b Ἐπεπώκει] Sic Edd. Πεπώκει W. & Ex. Fl. Πίπωκε P. L. c Ἀριθμῷ] Ἀριθμὸν Fl. male. Ἀριθμῷ reliquae, item M. & P. d Παρεδεδώκει] Παριδώκει B2. Alterum tuentur Edd. reliqq. & M.

38. Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χαίρειν ἀπέχειν τῆ ἔργου. Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* *J. B.*

Ibid. Ὅτε ἐγὼ ἀφίημι] Verba ista, ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆ ὁδοῦ, misere conversa erant ab *Obsopoeo*, reddiderat enim: *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam*; sed correxit *Benedictus* vertens: *quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto.* *J. F. R.*

43. Μεγάλοις γράμμασι] *Theod. Marcil.* ad Pers. dico ad *Heliod.* *J. B.*

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν] Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur, vid. fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graecisf. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius μὴ praemisisset, quam οὐ. Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo θέλει, modo δεῖ, modo προσῆκεν, vid. ibid. Ego hic ἔτι suppleudum arbitror, ut sit: *hodie non est philosophari*, i. e. *non possum*. cumque punctum minus pono post λέγον. Si vero infinitiv. pendet a λέγον, ut verbo vult, comma sufficiet. *J. F. R.*

44. Εὐκράτει] Male antea εὐκράτει. *J. B.*

Εὐκράτει] De quo etiam multa in Φιλοψ. Forsan etiam de eodem in *Gallo*. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Thessalopolis* enim illic memoratur deportatus senex, Micyllo edisse virtutem & dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in *Mort.* c. 33. & 34. Alius Eucrates memoratur Dial. *Plut.* & *Merc.* seu *v. d.* V. *M. du S.*

50. Οὖν] P. & L. pro αὖ quod in reliquis est. *M. du S.*

59. Φιλοσοφίας] Conf. supra de *Merced. Cond.* c. 16. *M. du S.*

57. Ἀφ. ὠφλ. τὰ κρέα] Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. Περὶ ἀναισχυντίας. Προσπαλιτάμβων τὸν ἀπόλουτον, δοῦναι κελεύσας τῆ τριπόδων. *Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad Theophr. p. 219. *M. du S.*

70. Οὐδ' ἀναμενεῖ] Ut in Tim. & passim alibi. *J. B.*

75. Συν-

mittatur. Haec autem e Mida audivi ejus servo qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui & ipsi, multi sane, revertebantur.

12. HERM. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus an Euthydemus? numquid tale etiam narravit Midas? LYC. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse, caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, & convellere nostrum studiose vellet, & persuaderi sibi nollet, nec facilem refutanti se praeberet, optimus ille tuus magister, quem forte habebat scyphum, Nestoreum quemdam, impingit in illum prope accubantem, & ita superavit. HERM. Bonum factum! neque enim aliter oportebat adversus eos qui cedere melioribus recusant. LYC. Illa quidem, Hermotime, valde rationabilia. Quibus enim intemperiis agitatus Euthydemus virum senem incendit, irritari nescium, & ira superiorem, scyphum adeo gravem manu tenentem?

ἐσδέχεσθαι τὰ διαγγέλλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτῶν διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ ἀνέστρεφον μάλα πολλοί.

ΕΡΜ. Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας; ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀγχώμαλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τὸ νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐγένετο, καὶ πολὺ ὁ πρεσβύτης προέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον, οὐδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα πεμέγεθες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ μὲν ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγχτικὸς, καὶ πειθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε σκύφον Νεστόρειόν τινα καλαφέρει αὐτῷ πλησίον κατακειμένῳ, καὶ ἔπαισε κράτησεν. ΕΡΜ. Εὖγε. οὐ μὲν ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν τοῖς κρείττοσι. ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἡ τί μὲν παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα, σκύφον ὅτου βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα.

Ἀλ-

a Ἀναιμωτὶ] Ἀναιμωτὶ W.

67. Ἀγχώμαλα] Ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

75. Σκ. Νεστόρειόν τινα] *Capacissimum.* Iliad. A. *J. Br.*
Σκύφον Νεστόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud *Heliod.* lib. 5. de Scypho Nestoreo Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. *J. B.*
Σκύφον Νεστόρ.] V. *Hom.* Il. A. 631. *M. du S.*

76. Νεστόρειον] Δίπους ἀμφικύπελλον, de quo *Homerus* & *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII. 6. apud nos.

Hic duo longaevo censentur Nestore fundi
Pollice de Pylio trita columna nitet.

(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. Martial.) *Longol.* Poculum Nestoris describit *Homerus* Iliad. A. 635. Respiciet autem noster hos praecipue duos versus:

Ἄμφω μὲ μογέοντ' ἀπεμύσσασκε τραπέζης
Πλεῖον ἰών. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
M. du S.

82. Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα] Satis vulgaria erant, quae supra §. 10. ad v. καιρὸν ex *E. Bos* attulimus. Melius mereatur addi quae idem ad haec Luciani verba commentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. f. ad c. 2. 8. ubi ait: Differt proprie θυμὸς ab ὀργή. Θυμὸς *est fervor sanguinis qui circa cor movetur: ira nascens.* Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 252. Θυμός ἐστι ζέσις τῆς περὶ καρδίαν αἵματος, ἡ ὀρεξις ἀντιλυπήσεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐπερχομένη. Sic fere etiam *Laërtius* in Zenone. unde Aegyptii θυμὸν hieroglyphice intinuabant per focum ardentem corde desuper impendente. Non male *Eustath.* ad Iliad. A. Θυμὸν deducit ἀπὸ τοῦ θύειν, i. e. ἁμῶς, *subito commoveri*, vel *furere*. Cic. Θυμὸν vertit *excandescentiam*. Tusc. IV. *Excandescentia*, inquit, *est ira nascens.* Ὀργὴ vero *est libido ulciscendi & puniendi eum qui laesisse videtur injuria.* Ὀργὴ ἐστὶν ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ δόξαντος ἀδικῆσαι δικαίου, ut idem *Schol.* & *Laërt.* locis dictis. Unde *Eustathius* ὀργὴν λέγει τὸ ὀργᾶν, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil aliud est ira, quam appetitus vindictae.

Quan-

Ἀλλὰ, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, τί δ' διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὅτῳ, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον Φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἔτι συνοδοιποροίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐξαμήνου; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει σὺ βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων, παῖδας εὖ ἴσθι οἰηθησόμενος ὡς πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός. ΛΥΚ. Ἱκανὸν, εἰ μὴ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. ΕΡΜ. Ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἅπερ σὺ γεγονὼς, ἠρξάμην Φιλοσοφεῖν τεσσαρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν γέγονας. ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε, λαβὼν, κἀμὲ, δίκαιον γὰρ· καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγειν δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; ΕΡΜ. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μέλαζυ, καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ οὕτω μάθῃς. ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸν, ᾧ ἐπώνυμος εἶ τυγχάνεις.

13. Verum enim vero, quando otiosi sumus, quid non narras mihi tuo sodali, quomodo primum animum ad philosophiam appuleris? ut ipse quoque, si fieri possit, iter illud vestrum ingrediar, initio ab hac inde hora facto. Neque enim excludetis me videlicet, amicum amici. HERM. Modo velles, Lycine! paullo post videres quantum superes alios, pueros, mihi crede, judicabis, ad te *si comparentur*, omnes: tantum illos superabis sapientia. LYC. Satis mihi fuerit, si post viginti annos talis fiam, qualem te nunc video. HERM. Noli esse solicitus, ego quoque ea, qua nunc tu es, aetate philosophari coepi, quadraginta circiter annorum, quot tu jam, puto, natus es. LYC. Nempe totidem, Hermotime. Itaque eadem via susceptum me quoque ducito; aequum enim est. Sed primum quidem hoc mihi dic, Permittitis ne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus? HERM. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, & contradicito, sic enim disces facilius. LYC. Bene ita me Mercurius amet (Gr. *Hermes*) cujus tu nomine appellaris.

14. At

a Ἔτι συνοδ] Ita dedi ex G. P. W. L. & marg. A1. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορεῖν. b Γὰρ] Γοῦν *Marc.* c Μάθῃς] Nihil hic variare Fl. Neque in seqq. capitibus quidquam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad verba δίδοτε, ἐφίετε &c. quae subjicere nihil attinet.

Quando igitur haec duo vocabula ὀργὴ & θυμὸς junguntur in oratione, reddenda sunt, *ira & excandescentia:* non *iracundia* & *animus*, quemadmodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. quod is reddit: *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem* (Paris. animoque longe praestantiorem.) Rectius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia plane alienum.* i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam ipsi excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se vinci non finit. Alia phrasi diceretur: Οὐ μετ' ὀργῆ μηδὲ θυμὸς καθίσαι. Sic fere *Lucian.* in Revivisc. c. 8. pr. — ὡς ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίσαι ἂν. i. e. *iram posse tangere Platonem vel Chrysip.* vel, *numquam pusaveram, philosophum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos hoc affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos interpres, vertens: *Ego vero me numquam in Platonis, vel Chrysippi — iram incidere posse existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2. ἂν θρασυτέρου ὀργίλου καὶ θυμικοῦ legimus. Haec ille. Κρείττων certe frequentissime signif. eum qui vincit, superior est. veluti ἥττων qui vincitur, & quidem vel primitiva haec est significatio, cum a κράτος *robur* derivetur, & sic κρατεῖν *vincere, in potestate habere.* Sic inquam noster supra, *de Merc. Cond.* §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pecunia superiores.* Nec non *Thucyd.* L. 2. 60. p. 135. χρημάτων κρείσσων. *pecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egimus. Et sic noster paullo supra pr. c. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior? J. F. R.*

84. Τί δ' διηγῆ μοι ἑταίρῳ ὅτῳ, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς & αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορεύοιμι ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐξαμήνου;] Monstrosum verbum ἐπισυνοδοιπορεύοιμι potuerunt ne tam diu tolerare edi-

14. At illud mihi dic, una ne via eſt ad philoſophiam ducens, veſtra illa Stoicorum, an verum ego audivi, & alios multos eſſe (*qui diverſas vias ſequantur?*) HERM. Sane quam multi, Peripatetici, & Epicurei, & qui Platonis ſibi nomen inſcribunt, & rurſus alii quidam Diogenis, & Antiſthenis aemuli, & qui a Pythagora ſunt, & adhuc plures. LYC. Vera dicis: multi enim ſunt. Utrum vero eadem iſti, Hermotime, dicunt, an diverſa? HERM. Omnino diverſa. LYC. Sed verum quidem puto, omnino unum illorum eſſe, at non omnia, ſi quidem ſunt diverſa. HERM. Recte ſane.

15. LYC. Age ergo, amice, reſponde mihi, cui tandem *argumento* fidem tu primum habens, cum philoſophatum ires, ac multae tibi januae paterent, caeteris relictis, Stoicorum illam ingreſſus ſis, ac per eam decreveris ad virtutem intrare, velut ſola ea vera ſit, & rectam viam oſtendat, reliquis ad caeca & exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam argumento iſta tum colligebas? Nec velis mihi illum qui nunc es te ipſum cogitare, vel ſemiſapientem, vel ſapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῖν; ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; ΕΡΜ. Μάλα πολλοὶ Περιπατητικοί, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινές, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταί, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δή, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ ἢ ἕτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; ΕΡΜ. Καὶ πάνυ διάφορα. ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθές, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' ὁ πάντα διάφορά γε ὄντα. ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δή, ὦ Φιλότης, ἀποκριναί μοι τῷ, πόλει πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε εἰς Φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν Στωϊκῶν ἦκες, καὶ δι' ἐνείνης ἠξίους ὅπῃ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθῶς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τὰ δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὴν νῦν [a] δὲ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνά-

[a] Δὲ] Δὴ *H.*

editores? In poſterum ex Mſ. ſcribe & diſtingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ἔτι, σωφρονιστηρίῳ ὑμῶν τουτουσῒ ἐμβάλω, ut & *ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiſcum iter capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos cœpiſtis. *J.G.G.*

87. Ἔτι σωφρονιστηρίῳ] Inſolita quidem vulgata ἐπισωφρονιστηρίῳ, & eo forſan nomine damnanda. Quia tamen apta videbatur ſignificare, *longo quamvis intervallo ſequi*, & ſic, *quaſi una iter facere*, retinere volebam. Nunc autem auctoritati Codd. Mſſ. G. W. P. & L. cedo, in quibus omnibus legitur ἔτι σωφρ. *M. du S.*

89. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opſopæus: *ſi modo haec res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane!* Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. *J.G.*

91. Παῖδας] *Rudes atque imperitos.* *J. Br.*

Ibid. Ὡς πρὸς σέ] *Si tecum conferantur.* *J. Br.*

92. Αὐτὸς] Nihil hic variare Edd. notaverat *Solanus.* Forſan quia αὐτοὺς vel αὐτοῖς invenire maluerit. Sed non opus eſt; nam vel efficacior hic nominativus, ut ſignificetur: *tantum prae illis ſapies ipſe.* i. e. ipſe tibi videbere. *J.F.R.*

96. Τετρακοσιοστούς] Si iſtud de aetate Luciani dictum, cum iis quae initio hujus libelli de tempore dicta ſunt, quo Hermotimum itare ad Philoſophos viderat, conferatur, conſtabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam primum venerit, anno nempe aetatis circiter vigeſimo. At vero parum illud juvabit, niſi in hoc etiam opuſculo criterium aliquod temporis quo ſcriptum eſt, inveniatur; quale nondum perſpicere valeo. *M. du S.*

97. Τοσαῦτα γῦν] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμο. *Th. M.*

5. Οὕτω μάθῃς] Μάθοις *Gujetus* vult legi, bene quidem; ſed nihil ego in vulgata muto; vide quae paucis dixi ſupra ad c. 8. hujus Dial. v. δουλιών. *J.F.R.*

22. Τῇ πόλει πιστεύσας] *Cuinam habita fide.* *J. Br.*

Ibid. Τὸ πρῶτον σὺ] Mihi non fit probabile caſtigatum & diligentem, ſi quis alius ſcriptorem bis poſuiſſe τὸ πρῶτον σὺ ac ſtatim παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, itaque alterutrum σὺ librariorum liberalitati deberi arbitror, poſterius praeſertim, quod proinde omittendum. *J.M.G.*

27. Τῶν δ' ἄλλων] Intellige ὁδῶν. *J. Br.*

31. Ὑπὲρ τοὺς πολλούς] *Supra vulgus.* *J. Br.*

νάμωμον ἀλλ' ὕτως ἀπόκρινai, ὁποῖος τότε ἦθα ἰδιώτης, ἢ νῦν ἐμέ. ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, εἶον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀνισθένους, καὶ τῶν [a] ὑμετέρων προγόνων, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἄφ' ὧν προήρησαι, ἀξιοῖς καὶ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ὅτι τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων [b] προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, ἢ ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην ἀρίστους τούτων ἢ θεόν. ΛΥΚ. Πότερον οὖν οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον καὶ σαυτὸν, ἄνευ [c] τοῦ θεοῦ; ΕΡΜ. ᾠμην γάρ.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως χρηστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας; ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας, ὥστε εἶκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους vulgo ſumus, poſſis : verum pro eo reſponde, qualis tum eras, idiota, & mei, ut nunc ſum, ſimilis. HERM. Non intelligo, quid hoc tibi ſermone velis, Lycine. LYC. Atqui nihil valde tortuoſum interrogavi. Cum enim philoſophi ſint multi, ut Plato, ut Ariſtoteles, ut Antiſthenes, & de veſtris progenitoribus Chryſippus, Zeno, reliqui quotquot ſunt, quo, inquam, argumento reliquos adſpernatus, ex omnibus elegiſti quae elegiſti, & ſecundum haec philoſophandum cenſes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philoſophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique maxime conveniat. HERM. At nihil tale, Lycine, nec interrogavi de hiſce Deum. LYC. Utrum ideo, quod parum dignum negotium deliberatione divina judicares, an quod ſufficere te putabas, qui per te ipſum quod optimum eſſet, etiam ſine Deo eligeres. HERM. Nimirum ſic putabam.

16. LYC. Igitur nos etiam hoc primum docueris, quomodo ab initio ſtatim dignoſci poſſit, quae ſit optima philoſophia, & verax, quam quis relictis caeteris eligat. HERM. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri, hanc itaque optimam eſſe colligebam. LYC. Quanto plu-

a Ὑμετέρων] Ἡμετέρων male *Vorſt.* b Προειπών] Sic Edd. omnes & M. Προειπὼν legendum, conjiciunt, vid. nott. c Τοῦ] Τῶν male *Bz.* Τῷ ceterae & M.

43. Τὸν Χαιρεφῶντα] * Ὅτι Στωϊκὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προτρέψαλο εἰπὼν· ἀνδρῶν † δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. *V.*

* Ὅτι Στ.] Ridiculum caput, qui ex his Luciani verbis Socratem Stoicum fuiſſe judicet. † Δὲ] Omiſſam hanc in Edit. *Ger.* particulam inſcitiae *M. du S.*

33. Καὶ νυνὶ τῶν ἐμῶν] *Et is atque nunc ſum.* *J. Br.*

38. Ὑμετέρων προγόνων] Τῶν Στωϊκῶν δηλονότι. *J. Br.* Ὑμετέρων] *Noſtri majores* tamen Obſopaei verſio in Ed. *Pariſ.* habebat, etſi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In *Benedict.* autem, *veſtrorum majorum.* *J. F. R.*

41. Ὅστῳ προήρησαι] *Quae delegiſti.* *J. Br.*

42. Ὅστῳ τῷ Χαιρεφῶντα] Conſule Platonem in Socratis Apolog. *J. Br.*

44. Προειπὼν] Sic lego, non ut in omnibus, & in ipſo M. προειπών. Qui Graece ſciunt, probabunt, ſat ſcio, emendationem noſtram. *M. du S.*

46. Τὸν ἁρμόττουσαν] Ὃν. *J. Br.*

74. Μύθος βασιλ.]

plures *videbas* Epicureis aut Platonicis aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in ſuffragiis. HERM. Quin non numerabam equidem: Sed conjiciebam. LYC. Ut tu non vis me docere! ſed fallis, qui de tali re conjectura te dicas & multitudine judicaſſe, & verum apud me dicere ſubterfugias. HERM. Non hoc ſolum, Lycine, ſed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos eſſe & voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes & contentioſos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes eſſe & cognoſcere omnia, qui vero illam viam elegiſſet, eum ſolum regem, ſolum divitem, ſolum ſapientem, & in univerſum omnia.

17. LYC. Dicebant vero de illis haec ad te alii nimirum? Neque enim ſane illis ipſis credidiſſes ſua laudantibus. HERM. Nequaquam, ſed dicebant caeteri. LYC. Qui vero diverſae ſententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philoſophantur. HERM. Non ſane. LYC. Ergo idiotae dicebant iſta. HERM. Ita eſt. LYC. Vides quam iterum me decipias, nec verum dicas, ſed cum Margite

60 τὴ Ἐπικυρείαν, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἰκαζον δέ. ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς σὺ

65 εἰ τοιαύτην εἰκασμῷ φὴς ἐν πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν· οἱ Περι-

70 πατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετυφωμένοι, καὶ φιλοδόξοι εἰσί· περὶ δὲ τῆς Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτῃ ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βα-

75 σιλεὺς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφός, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῆς. εἰ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ὀλίγα ὄντας ἐπαινῶσι τὰ αὐτῆς. ΕΡΜ.

80 Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· [d ἦσαν δὲ ἄρα οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.] ΕΡΜ. Οὐ γάρ. ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον. ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ.

85 Ὁρᾷς ὅπως αἴθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγεις τἀληθές, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ ἀφελέγεσθαί τι·

Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove, dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

Hor. (Ep. I. 1. 107.) *A. V.*

80. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι] Omnes priſcae Edd. *A1. J. H. B2.* Fl. *F. P. S.* quas hic dedita opera conſului, haec ita habent: Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκὸς· ἦσαν δὲ ἄρα οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Immo & Cod. M. eadem exhibere, teſtatur *Soulius*, qui tamen poſteriora illa: ἦσαν δὲ ἄρα οἱ τ. ἀ. φ. in *Junt.* deleverat; nimirum olfaciens gloſſam eſſe; idem & mihi videtur; nam quid aliud ſunt, quam explicatio verbi ἀντίδοξοι? Interim, quia non adfertur Codex in quo deſint, ea ita contextu addere tutius duxi; ſed ut ſuſpecta uncis incluſi. *J. F. R.*

81. Εἰκὸς Ἑρμό.] In omnibus Impreſſis & ipſo Codice M. verba ſequentia hic inſerta legebantur; ἦσαν δὲ ἄρα οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες, inſulſe prorſus, ſi Dialogi Perſonae tribuantur; exulare itaque ego juſſi, cum palam ſit, ſcholion merum eſſe, quid per ἀντιδόξους Lucianus voluerit, enarrans. *M. du S.*

86. Οἴει Μαργίτῃ] Eraſmi Chiliades: ibi *Margites. J. Br.*

Ibid. Μαργίτῃ] *Cum Margite.* Inerte & nullius pretii ſtolidoque homine, *Margitis* enim meminit ex Homero *Ariſtot.* atque *Clem. Alex. Demoſth.* apud *Plut.* Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *G. C.*

Μαργίτῃ ἀφελέγεσθαι] Ἄφρων, μωρῷ, de hoc *Suid.* ex *Heſych.* Interp. *Ariſt.* ad aves. *J. B.*

τινι, ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος, [a] ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδιώταις ὑπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, [b] ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κρείττονων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι.

te quodam disputare putes, qui credat, Hermotimum, virum prudentem, annos tunc natum quadraginta, de philosophia & philosophis fidem habuisse idiotis, & secundum illorum dicta fecisse electionem & principatum tribuisse. Neque enim talia dicenti crediderim.

ΕΡΜ. [c] Ἀλλ' οἶδα, ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ὑπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐτάλως, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρρενωπούς, οὐ χρῷ κυρίας τὰς πλείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πάνυ ἐς τὸ ἀδιάφορον [d] ὑπεκπίπτον, ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ὅπῃ τις μέσου κατάστηματος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναι φασίν. ΛΥΚ. Ἆρ' οὖν καὶκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν διδάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυσθε; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐτάλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ

18. HERM. Sed noris, Lycine; non aliis modo credidi, sed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis & plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*. LYC. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, & reposcere acerbe, & rixose omnino contendere in congressionibus, & reliqua quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, & barba prolixa, & ca-

a Ἀνὴρ] Deest in W. Adest in Edd. b Ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] Haec & seqq. ad ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. & M. notat *M. du S.* c Ἀλλ' οἶδα] Et haec duo verba sic legi in iisdem, notavit idem. d Ὑπεκπίπτον] Sic *J. Fl. P. H. S.* & M.

Μαργίτῃ] Scripsisse *Homerum* poëmatium, cui hoc nomen fecerat, Aristoteles haud dubie auctor est, de Poët. c. 4. Sed Homeri foetum esse dubitat *Basilius*, Lib. de legg. Gr. (*Grot.* Ed. 990. C.) Junioris & vires tentantis Homeri esse existimat *Dion Chrysost.* p. CXXIV. Ed. Barnes. Iliados praemissorum. *M. du S.*

Μαργίτῃ] Iterum infra Φιλοψ. c. 3. *M. du S.*

90. Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα] Castigo ὑπ' ἐκείνων. *J. Br.*

91. Αἵρεσιν] Φιλοσοφίαν. *J. Br.*

92. Ἀξιῶν] Forte ἀξίαν, *aestimationem*, *pretium*. *F. G.*

Ibid. Τοιαῦτα λέγοντι] Non λέγοντα. *J. Br.*

94. Οἶδα] Stare hoc verbum hic non potest. Credo scriptum fuisse ἴστε, vel potius ἴσθι, ut Πρ. λ. c. 5. & alibi passim. *M. du S.*

98. Ἐν χρῷ κουρίας] *Ad cutem tonsos.* *J. Br.*

Ἐν χρῷ κουρίας] *Strictim attonsus.* *Plaut.* Capt. cujus *αὐτόθιτον*, *per pectinem attonsus.* Ἰγνυτὶ κεκαρρώνως *Archilocho.* Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κάτω, vel κατὰν opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, & *H. Junium* de coma c. 6. Vide & Αὐξ. c. 5. *A. V.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Vide not. ad *Vit. auct.* c. 20. *M. du S.*

Ἐν χρῷ κουρίας] Ἐγχωκουρίας una voce *F. G.* scribit. Adsentirer, si probaret, nec enim ridiculum adeo est, ut contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum ab Luciano videri possit. Interim, quia non necessarium, & viri eruditi hic & alibi jam satis exposuere, quid sit ἐν χρῷ κουρίας, nihil amplius dicam, *J. F. R.*

99. Οὐδὲν ἁβρόν] *Nihil in his molle.* *J. Br.*

Ibid Ἐς τὸ ἀδιάφορον] Nimirum τὸ ἀδιάφορον illam quorumdam rationem notat, quibus parum aut nihil curae est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an illo modo vestiti incedant, soli sint an in foro? qui *sua que deque habent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum ἀδιαφορίᾳ interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc Aristippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negligentia & cultus

capillus ad cutem detonsus? &, quod supereſt, hunc habemus canona, hanc regulam exquiſitam talium, de ſententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, inceſſu, tonſura dignoſcere optimos; quicumque vero iſta non habuerit, qui neque tetricus fuerit & cogitabundo vultu, reprobandus eſt ac rejiciendus?

19. Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me ſentiam? HERM. Quorſum hoc dixiſti? LYC. Quod ſtatuarum, bone vir, probationem mihi narraſti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compoſitae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formoſiſſimam illas ſpeciem configuraverit. Si vero vel maxime ſignis talibus utendum eſt, quid faciat, ſi quis caecus philoſophari cupiat? qua re dignoverit ſectae melioris ſectatorem, qui neque habitum cernere neque inceſſum queat? HERM. At mihi oratio

ὁ πώγων βαθὺς, ἢ ὀν χρῷ ἡ κειρά; ἢ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τυλονὶ κανόνα, ἢ σάθμιον ἀκριβῆ τ τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, ἢ βαδισμάτων ἢ κειρᾶς διαγιγνώσκειν τὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρονιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, ἢ ἀπωλητέος.

Ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζεις πρὸς μὲ, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος σωίημι. ΕΡΜ. Διατί τῦτ' ἔφηθα; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτλιν ἐξέτασιν λέγεις, τ ἀπὸ τ σχημάτων. πολλοῦ γῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, ἢ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰπάσαντος. εἰ δὲ ἢ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τῷ διαγνῶ τ τ ἀμείνω προαίρεσιν προτρεψόμενον, ὅτε σχῆμα ὅτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος; ΕΡΜ. Ἀλλ' ἔμοιγε ὁ πρὸς τυφλὸς

ο

e Ὦν] Ὧν W. Sed Edd. omnes ἂν. f Διωκόμενος] Διωκομένου W. Sed nihil a vulgata abeunt H. Fl. P.

tus omnis, atque alieni adeo judicii contemtus. J. M. G.

11. Ἐν χρῷ ἡ κειρά.] Ut antea ἐν χρῷ κειρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κειρίαι. tonſi, cute tenus. Ipſe vero longa coma venerandos, prolixa in capite Caſaries, capillus prolixior ubique vertit. de his Juvenal. Sat. 2. atque ſupercilio brevior coma haec monebat Senator Clariſſ. Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. J. B.

20. Παίζεις πρὸς μὲ] Et haec ita legi in J. H. & Fl. adnotaverat Solanus; quaſi variationem invenire optaret. Sed & ſic leguntur in A1. P. & S. Niſi quod aliter in omnibus ſcripti ſint accentus, legunt enim πρός με, enclitice. Quod tamen cum accentuum canonibus adverſetur, mutavimus, & porro mutabimus, non amplius de his minutiis moniturі: licet ſtudio reliquerimus idem c. 1. de Merc. cond. ἐξηγέσθων πρός μοι: nam praepoſitio non adſumit accentum encliticae, in quo tamen millies peccatur in omnibus auctorum Editt. (etſi atona particula ſequente, accentum invertere fas ſit, ut, ἀπό τε, ἐπί τι.) Sed aliud noſter quaeſiſſe videtur, phraſis nempe illi inſolita videbatur: at non eſt, vid. Ariſtoph. Plut. 1056. ſupra l. c. jam adductum. Et noſtrum infra Soloec. c. 6. pr. J. F. R.

21. Σωίημι] Mihi fucum fieri non ſentio. J. Br.

28. Τί ἂν πάθοι τις] Quid agendum ſtatuas aliquis. J. Br.

29. Εἰ τυφλὸς ὢν] Ubi Hermotimus dixiſſet, poſſe etiam ex externo habitu judicari de optimo Philoſophorum genere, continuo infert Lucianus, τ. ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη Φιλοσοφεῖν; Non gravor particulam ἂν ita continuo iteratam; perſuadeo tamen mihi, legendum εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν. Non dubito, quin cuilibet, aures ſuas, & perpetuam Graecorum, Luciani potiſſimum, loquendi conſuetudinem conſulenti, haec lectio cenſeatur veriſſima. J. J.

Εἰ τυφλὸς ὢν] Εἰ τυφλὸς ἂν adhuc lectum; ſed ἂν in ὢν mutandum monet F. G.

Εἰ τυφλὸς ὢν] Quia Codex W. Fenſianae ac Gujetianae conjecturae adſentitur, non dubitavi ὢν pro ἂν recipere: nam illud Editionum ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη minus commodum. J. F. R.

ὁ λόγος, ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστέ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μέν, ἔξω ἡμῶν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, ἐπεὶ οὐδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἀχθοιντο ὅτι τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, καὶ πάνυ ὀξυδερκεῖς ὄντες, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τοῦ ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς.

Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχ ὅτι τῶν γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκεις αὐτοῖς καὶ ἀξίως ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῶν γνώμης; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸ ὀρθῶς φιλοσοφεῖν ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω σαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γὰρ Μῶμος, ἀκήκοας, οἶμαι, ἅ τινα ἠτιάσατο τὸν Ἥφαιστον· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος

est non ad caecos, neque tales curo. LYC. Debebat quidem, bone vir, commune quoddam signum esse rerum ita magnarum & omnibus utilium. Interim, si videtur, extra philosophiam nobis maneant caeci, quandoquidem neque oculis cernunt: quamquam talibus vel maxime necesse erat philosophari, ne nimis graviter calamitatem ferrent. Sed ipsi sane qui vident, si vel acutissimum cernant, quidnam videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo externo amictu?

20. Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est* te amore quodam mentis *& sententiarum* in his viris ad eos accessisse, & mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem? HERM. Ita est. LYC. Quomodo ergo potuisti signis quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in occulto latent, sermonibus & congressionibus, & operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula contentionem inter Mi-

44. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τῶν γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσῆκεις αὐτοῖς] Immodice Opsopaeus, *nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod dicturus sum, nimirum te paranda & colligenda sapientiae cupidine cum istiusmodi viris conversari.* Absurde Benedictus & praeter Graeca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapientiae virorum illorum amore captus ipsos adiisti, sed in sap.* At particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cujus notam quum subjecerint huic periodo Basileenses, qui potuit eisdem placere Opsopaeus? Adscripsit vere pater. *Quod enim dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum caussa ad illos accedis, &..?* *J.G.*

Ibid. Οὐχ ὅτι] In hujusmodi vocibus ut venustas linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic apud nostrum collocatur illud οὐκ. *M. du S.*

46. Καὶ ἀξίως] Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἀξίως. Sic Interpres. *F.G.*

53. Ὁ γοῦν Μῶμος] Fabula de Momi judicio. *F.G.*

Ibid. Μῶμος] Conf. Is. *β.* c. 3. *M. du S.*

55. Ὁ μῦθος ἱστορεῖ] Hujus fabulae mentionem facit Plato. *G.C.*

56. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶ, καὶ Ποσειδῶνα] Conf. infr. Ὀρχ. c. 39. 40. *M. du S.*

57. Εὐτυχίας πέρι] Propter anastrophen accentus praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφίας πέρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. Sic *Hom.* Il. B. 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. H. 104. — μούλης ἄπο, ac saepe alibi. Exempla plura ex profae scriptt. adfert Cl. *Jens.* ad *Jov. Trag.* c. 33. *J.F.R.*

58. Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν &c.] Adleverat orae Edit. Graev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. p. 21. C. ubi Jebb. hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. *J.F.R.*

65. Ἐπίπληξις] Ita pro vulgato ἔκπληξις dare non haesitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui infra c. 31. *J.F.R.*

68. Εἰ ψυχῆς] Prave hic omnes ἢ, quod *B2.* sola ita emendavit. *M. du S.*

[H] *Ei Basil.* 2. solam recte legere; Reliquas cum *Cod.* M. male ἢ habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret ἢ—ἢ recte dici; nam vel hoc ex adagio ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι notissimum, sed quod hic εἰ convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi

Minervam, & Neptunum & Vulcanum de artis praestantia interceſſiſſe; & a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compoſitum a Vulcano hominem. Cum ad Momum veniſſent, quem arbitrum ſibi nempe ſumſerant, perſpecto ille uniuscujusque opere, quid in reliquis reprehenderit, dicere jam ſuperfluum fuerit: in homine autem hoc deſideravit, & increpuit architectum illius Vulcanum, quod non & valvas pectori illius applicuiſſet, quibus apertis nota fierent omnibus, quae is vellet atque cogitaret, atque utrum mentiretur an vera diceret. Ille igitur ita de hominibus ſentiebat, tanquam qui hebeti *circa illos* viſu eſſet. Tu vero ſupra Lyncea illum nobis acute vides, & quae intus ſunt trans ipſa, opinor, praecordia cernis, & patent tibi omnia, ut non quae velit modo, & quae cognoſcit unusquisque, ſcias, verum etiam uter melior ſit aut deterior.

21. HERM. Ludis, Lycine. Ego vero ſecundo numine elegi, neque optionis illius meae me poenitet, ſatis autem hoc, mihi quidem, eſt. LYC. Mihi tamen

ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας [a] περὶ καὶ τοῦ μὲν Ποσειδῶνος, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι· ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσαλο. καὶ ἐπεὶ οὖν ἦλθον πρὸς τὸν Μῶμον ἅπαντες, ἅτε διαιτητὴν προειλοῦλο, θεασάμενος ἕκαστος τὸ ἔργον, τὸ μὲν ἄλλων, ἅττα ἠτιάσαλο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ὅτι δὲ ἀνθρώπῳ τοῦτο ἐμέμψαλο, καὶ τὸν τεχνίτην ὅτι ἐπέπληξε τῷ Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπελαθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλοιτο, καὶ ἐπινοεῖ καὶ [c] ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμελουστέων, ὅτου δεῖ τοὺς ἀνθρώπους διανοεῖτο. σὺ δ' ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέωκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλοιτο, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων.

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, καὶ θεοῦ εἱλόμην· καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γὲ ἐμέ. ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ

[a] Περὶ] Sic r. *Junt.* Aliae περὶ. ὁ Ἐπίσκοπος] Sic *J. H. A1. P.* Item M. & P. Ἐξίσκοπος male Fl. & P. [c] Ἢ] Εἰ *B2.* Ἢ reliqq. & M.

etſi propter proxime praecedens καὶ, forſan melius foret οὐ pro οὐκ. Sed ſi καὶ plane abeſſet, ac tum ἢ—ἢ legeres, nihil deſideraremus: at noſter nimis amat illud καὶ; quod vel ad nauſeam infarcit in *Somn.* c. 1. 2. 3. *J. F. R.*

70. Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] *Lynceo perſpicacior.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes *Lyncei* dicuntur, non a Lynce animali, ſed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre, *Hieron.* contra Joa, Origeniſtam. *Val. Flacc.* L. I.

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit ſolus, tranſibat ſydera Lynceus.

Plin. L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. & Dial. Menip. & Tireſiæ. *G. C.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ut in Contempl. *J. B.*

Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Ita corrupte, ut exhibui, verſus *Val. Flacc.* exſtat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. eodem modo ex Pariſina deſcripſit. Sed vid. Edit. Cl. *Burmanni* L. I. 466. ubi leges

— — *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit, ſolus tranſibit nubila Lynceus.

J. F. R.

71. Λυγκέα] Vid. *Ariſtoph.* Schol. in Pluto. *A. V.*

76. Κατὰ θεὸν] *Dei auſpicio, divinitus.* *J. Br.*

Κατὰ θεὸν] Conf. hujus *Dial.* c. 15. *M. du S.*

Κατὰ θεὸν] Adducit haec Luciani verba Rever. *Jac. Elſner.* ad 2. Corinth. VII. 10. & interpretatur κατὰ θεὸν εἱλόμην: *Ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Jamblich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. Ἀσμένως δὲ ἐς κατὰ θεὸν ἀνομίαν αὐτῷ τὸ προβούλευμα. *laetus itaque, quod propoſitum ſibi non ſine divina ope ſucceſſeret.* Licet ἡ κατὰ θεὸν λύπη in Nov. Fœd. potius ut *triſtitia ſecundum Deum*, quam *a Deo immiſſa*, quod recte ex locis N. T. ſimilibus probat idem. Quodque etiam ſimilibus poſſet probari, ex profanis Scriptoribus, ſi quid opus foret. *J. F. R.*

79. Καὶ

οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, ἢ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ παρεὶς με [a] παραπολύμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ [b] ἄν σοι δόξει, ὧν ἂν εἴπω. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν [c] ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖόν ἄν με δόξειεν. ἐπεὶ δ' ὅτι σὺ ἐκὼν ἀποκρύπτῃ, ἢ φθονεῖς ἡμῖν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, ἢ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ ἢ σὺ, εἰ βούλει. ΕΡΜ. Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ Λυκῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. ΛΥΚ. Σκόπει δὴ, ἢ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ ὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον.

Ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετὴ, τοιόν δέ τι, οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιθυομένους (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ὅτι εἰθέν ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγου θεῶν ἀποδέοντας· οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων ἢ βιαζομένων, ἢ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς, φασὶν, οὐ ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' οὐ εἰρήνη ἢ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται), μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ οὐ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν, οἶμαι

hoc non dixeris sufficere; sed negliges me in multa illa colluvione pereuntem cum reliquis? HERM. Nihil enim tibi placet, quidquid dixero. LYC. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, & nobis invides, ne aeque ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro me invenire accuratum de his judicium, & sectam certissimam. Audi vero & tu, si volueris. HERM. Ego vero volo, Lycine. forte enim cognitu aliquid dignum dixeris. LYC. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *facere*; cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis.

22. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos, tum justos, temperantes, parum Diis minores. Eorum vero, quae multa apud nos fiunt, cum rapiant, homines, vim faciant, justo plus sibi arrogent, nihil videas, ajunt, in ea urbe quemquam audere, sed per pacem & concordiam civitate una fruuntur. Nec mirum. Quae enim, puto, aliis in civitatibus seditiones

& [illegible]

a Παραπολούμενον] Παραπολόμενον Fl. Sed pro vulgata stant *H. P. S.* &c. & P. Παραπολόμενον W. b Ἄν] Rectius abest ἄν in W. c Ἐθέλεις] Ἐθέλης *F.* male. Ἐθέλεις quinque Edd. priscae, & M.

77. Καὶ πρὸς ἐμὲ] Vid. supr. *Prometh.* c. 3. *M. du S.*

78. Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ] Sic supra c. 1. f. hujus *Dial.* ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ. *F. F. R.*

79. Γάρ σοι] Ἄν, quod hic inferebatur in omnibus, duce W. delevimus. *M. du S.*

81. Ἄν μοι δόξειεν] Modo dixerat, ἂν σοι δόξειε, jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo; utrumque vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem, *Solanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen vulgo notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph. Plut.* 353. Adde eumd. *Ran.* 103. Σὲ δὴ ταῦτ' ἀρέσκει. Plura *Spanh.* ad Plut. l. c. adfert, ut *Vesp.* 769. *Acharn.* 188. *Eurip.* Orest. 210. *Thucyd.* I. c. 128. &c. tamen leviter aberravit in proferendis *Thucydidis* verbis, scribens: ὅτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. *Thucyd.* legatur: εἴ τι σὲ τούτων ἀρέσκει. Conf. ibi Schol. Hast. qui Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. *F. F. R.*

Ibid. Μοι ἀρεσ.] Sic edi ex conjectura curavimus, quamvis in omnibus Edd. & ipso M. scriptum sit με. Vid. *Eur.* p. 195. B. 198. A. *M. du S.*

Μοι ἀρεσ.] Quia scilicet paullo ante praecessit ἐδόκει σοι ἀρέσκειν, ideo & hic ἀρέσκειν cum dativo constructum voluit *Soulius*; sed hoc non satis est causae pristinam eamque constantem lectionem mutandi ex mera conjectura: vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse hoc verbum etiam frequenter accusativum personae, aeque ac rei adscisci, id quod satis multis jam probavit *Stephanus* in Thes. Adde nos nota proxima. *F. F. R.*

92. Ἄμεινον] Repone: ἀμείνων ἢ χείρων. *F. Br.*

1. Ἄν εἰδὼς] Εἰδὼς *F. Gujet.* Sed vide quae supra notamus ad c. 8. hujus Dialogi. *F. F. R.*

26. Κλευ-

& contentiones excitant, quorum cauſſa mutuas ſibi inſidias ſtruunt homines, illa e medio ſublata apud illos ſunt omnia. Neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias ſpectant, de quibus certent: ſed olim civitate illa exegerunt, non neceſſaria rati, quae in ea verſentur. Itaque tranquillam quandam & undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, & aequalitate, & libertate, & bonis reliquis.

23. HERM. Quid ergo, Lycine, nonne dignum eſt omnes concupiſcere civitatem eam adipiſci, nec laborem imputantes viae, neque animum deſpondentes propter longitudinem viae, ſi futurum ſit, ut ubi pervenerint adſcribantur & ipſi *in tabulis publicis*, civitatemque conſequantur. LYC. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum eſt, reliquorum vero cura abjicienda; neque ſi haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus, ſi cui ſint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; ſed primum quidem hortari & illos ad eandem viam *ingrediendum*; ſi vero nolint vel non poſſint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; & ipſo abjecto veſtimento, ſi forte illo comprehenſo

ζμαι, τὰς πάσας ὑ φιλονεικίας ἐγείρει, ὑ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδών ἐστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας [d] ὁρῶσιν, ὡς διαφέρειν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῶν πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύειν. ὥστε γαλήνην τινὰ, ὑ πανευδαίμονα βίον βιῶσι, ξὺν εὐνομίᾳ, ὑ ἰσότητι, ὑ ἐλευθερίᾳ, ὑ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος ὑ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι ὑ αὐτοὶ, ὑ μεθέξειν τῆς πολιτείας; ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. ὑ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν [e] ἐπικαλεχόντων, ὑ [f] κλαυθμυριζομένων, ἐπισπᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους προκαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [g] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως· ὑ αὐτὸ [h] ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον,

εἰ

[d] Ὁρῶσιν] Nihil hic variare *H. J.* & Fl. notat *M. du S.* [e] Ἐπικατιχόντων] Sic Edd. *J. H.* Fl. P. &c. [f] Κλαυθμυριζομένων] Sic recte *P. A.* & M. Edd. reliqq. male κλαυθμυρίζ. [g] Ἀποσεισάμενον] Sic Edd. antiqq. Ἀποσεισαμένους mſ. P. Ἀποσεισάμενον Cod. Angl. [h] Ἀποῤῥίψαντα] Sic P. Ἀποῤῥίψαντας Edd. & M. male.

9. Διαφέρεσθαι] Διαμάχεσθαι. *V.*

26. Κλαυθμυριζ.] M. P. & *A.* In aliis mendoſe κλαυθμυριζομένων. *M. du S.*

29. Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *J. B.*

31. Ἀποῤῥίψαντα] Cum fixiſſet Hermotimus, Virtutem eſſe beatiſſimam civitatem; inque eam rogaſſet num aequum eſſet, ut omnes contenderent, & cives ibi fieri geſtirent, *Maxime vero*, reſpondet Lucianus, *eo aſpirandum eſt, reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare oportet retinentem patriam; neque liberis vel parentibus, ſi cui ſint, revocantibus ejulantibusque, flecti & verti; ſed & eos maxime ad eandem viam hortari: ſin autem nolint, vel nequeant, amoventem illos* (ſive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem contendere: quin & ipſum abjicientem pallium* (ſive *ipſo abjecto pallio*) *ſi eo apprehenſo detinerent, illuc feſtinare.* Hic quidem Auctoris ſenſus eſt: ſed in Graecis aliquid eſt, ad quod offendas. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα τὸ ἱμάτιον, *ſi τούτου ἐπιλημμένοι κατέχοιεν, ἐσπέρων ἐκεῖσε*, &c. Si ſequentium juxta & praecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum ἀποῤῥίψαντα. *J. J.*

Ἀποῤῥίψαντα] Omnes libri impreſſi, & ipſe M. ἀποῤῥίψαντας mendoſe. Diſplicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. *M. du S.*

εἰ τούτῳ ἐπιλημμάνοι καλεφύσειεν, ἐσόμην ἐκεῖσε. ἃ γὰρ δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, [a] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοιμι.

Ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με παρῄνεσεν ἕπεσθαι οἱ πρὸς τὴν πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ φυλέτιν ποιήσασθαι, καὶ [b] φρατρίας μεταδώσειν τε αὐτοῦ, ὡς μὴ πάντων εὐδαιμονίην. ἀλλ' ἐγὼ [c] ἃ πυθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα ἐτέων. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἂν. ἔλεγε δ' ἐν τοῖς τὰ πόλεως, [d] εἴ γε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, [e] καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς,

impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem.

24. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civitatem sequerer; ipsum enim se praeiturum, & adscripturum *civibus* cum adveniſſem, & tribulem facturum, & curiae mihi suae jus impertiturum, ut cum omnibus beatam vitam viverem. Ego vero prae juvenili tum insicitia, quindecim fere anni sunt, non sum obsecutus: forte circa ipsa jam suburbia, & ad portas essem. Dicebat autem de civitate illa, si bene memini, tum alia multa, tum ista etiam: Omnes ibi advenas esse & peregrinos, indigenam neminem: sed & barbaros in civitate versari multos & servos, & deformes, & parvos, & paupe-

res,

a Καὶ] Deest in B. & Angl. C. Adest in Edd. & M. b Φρατρίας] Sic recte B2. S. & Schol. Φατρίας corrupte J. H. A1. Fl. F. P. & M. c Οὐ πυθόμην] Sic H. Fl. P. A1. Οὐκ ἐπυθόμην B2. & S. d Εἴ γε] Sic J. H. A1. P. S. Ὡς εἴγε Fl. & W. Sed εἴγε supra scriptum erat, vid. nott. e Καὶ ἤδη καὶ τάδε] Sic esse in Fl. H. & M, notat M. duS. Sed & B2. A1. P. & S. ita habent.

31. * Ἐσόμην] Ὁρμώμην. V.
Ἐσόμην] Ὅμηρος (Il. Z. 518.) ἦ μάλα δή σε ἐσ- σύμενον κατερύκω. M.
39. Καὶ φρατρίας] Συντάγματος. V.

* Ἐσόμην] Ἐστίμην & ὁρμίσασθαι male in Ed. Cler. J. F. R.

32. Εἰ τούτου ἐπιλημμάνοι καλεφύσειεν, ἐσόμην ἐκεῖσε] Sic Benedictus & Bourdelotius. Basileenses εἰ τούτου καλεπιλημμάνοι, καλεφύσειεν ἐσόμην ἐκεῖσε. Pater notat sumptum ex Ὀδυσσ. ὁ. ἐσόμην καλεφύσειεν, & Opsopæi versio est satua. J. G.

Ibid. Καλεφύσειεν, ἐσόμην] *Hom.* Il. Z. 518. Il. 9. Odyss. O. Homericum esse, recte monuit *Vorst.* nos locum qui ei haec scribenti non succurrebat, addidimus. M. duS.

33. Ἀποκλείσῃ] Ut in Dial. Meret. J. B.

Ibid. Καὶ γυμνὸν] Καὶ deest in Mſ. & Ang. Cod. J. B.

39. Φρατρίας] *Curiae.* Φρατρίας δὲ ἴσι τὸ αὐτὸ μέρος τῆς φυλῆς. A. V.

Φρατρίας] Plerique libri & ipse M. prave hic Φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis. B2. & S. recte scribitur. Vid. supra Τιμ. c. 25. & infra Ἔνυπν. c. 4. ubi iterum peccant libri plerique. M. duS.

44. Πρὸς ταῖς πύλαις] Conf. c. 1. med. de *Merced. cond.* bis. M. duS.

45. Ὡς εἴγε] Ex Cod. W. pro εἴγε vulgato. M. duS.

Εἴ γε μέμνημαι] Εἴγε quadam Edd. conjunctim; sed hoc eodem redit. Ὡς εἴγε *Flor.* Ed. habere; recte notaverat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid in W. legeretur; verum εἴγε supra εἴγε collocaverat. In nota tamen eoos declarat, quid voluerit; sed si jam in isto *Cod.* εἴγε legitur, non tamen illico sic ederem; sed εἴγε saltem scriberem; tumque illam lectionem ego sane non spernerem, quum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui (quod per εἴγε tamen fieret) sed ea quae probe meminerit, narrare. J. F. R.

37. Καὶ τὸ ἀλιτηρὸς] Λόχμαιον. Suid. F. G. Sed quia aliam jam lectionem habemus, hac interpretatione nihil opus est. J. F. R.

Ibid. Ἀλιτηρὸς] Dicit Lucianus, si quis in illam beatorum civitatem velit adsciſci, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἀπαθείαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιτηρὸς, καὶ τὸ μὴ δειλόν. Vertitur: *intelligentia pollere, cupiditate rerum honestarum teneatur, laborem & moestitiam non detrectet, non desertum.* Primo *moestitia* barbarum est, Latini dixissent *moestos*, seu *moestitudo*. Dein licet

res, atque in universum civem esse, qui velit: legem enim illis esse, non ex censu adscribi aliquem, neque ex habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex genere, neque claris ex majoribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc uti civis fiat, prudentiam, & honesti amorem, & laborem, & deliciarum contemtum, & animum, qui neque cedat temere, neque molliatur si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter fuerit, eum civem esse continuo, & aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

25. HERM. Vides, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus labo-

οὐ πένητας· ᾗ ἄλως, μετέχειν τ πόλεως τ βουλόμενον. τ γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι, τ ἐγγραφῆναι, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ὄντα προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀπόχρην δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, ᾗ ἐπιθυμίαν τ καλῶν, ᾗ πόνων, καὶ τὸ [g] λιπαρὲς, ᾗ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κ τ ὁδὸν ἐντυγχάνοντα· ὡς ὅστις ἂν παντ' [h] ἐπιδείξῃ ᾗ διέλθοι, πορθμόμενον ἄχρι πρὸς τ πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην [i] ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, ᾗ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπαλῄδης, ἢ ἀγενὴς, ἢ δοῦλον, ἢ ἐλεύθερον, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ὀν τῇ πόλει.

ΕΡΜ. Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς ὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γε-

f Οὐδὲ] Καὶ ὅτου Fl. Οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceteri & Cod. P. *g* Λιπαρὲς] Sic optime G. P. Erasum etiam *α* in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρὲς. *h* Ἐπιδείξηται] Ita *J. H. B2.* Fl. *P.* & M. *i* Ὄντα] Εἶναι Angl. & P. ὄντα Edd. omnes & M.

cet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civitatis consequendum? Mss. pro ἀλιπαρὴς scribit λιπαρὴς, & sic sine controversia scripsit Lucianus. λιπαρὴς est assiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel junxit. Vertendum autem *sufficit ingenium, cupiditas rerum honestarum, labor, assiduitas, non tergum dare*, sc. ad civitatem consequendam, hoc est non viam, cui te dederis, deserere. *J. G. G.*

Λιπαρὴς] *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὴς, & in M. quod primo fuerat *α*, erasum est. *M. du S.*

Λιπαρὴς] Cum λιπαρὸς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus & unctus homo; videtur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit virtus, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed etiam, ubi copia fit, eas contemnat; ficca virtus & sobria, austera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, atque commoditatis studiosa &c. Verum facilius longe est τὸ λιπαρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* *J. M. G.*

58. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι] Ἐνδιδόναι retrocedentium est in praelio, vid. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. — μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant: *nihil admiscete jocosum.* Noster supra *Apol. pro merced. cond.* c. 4. p. 712. ἐνδιδόντων φυγῆς, & saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. *Toxar.* ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Propria significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι dicitur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos: *inflaan*, i. e. quando expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, crescere, ibid. aph. 31. & 32. quod Lucian. de vento quoque usurpat. *J. F. R.*

60. Ἐπιδείξηται] Non immerito editionum lectionem hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos Modos conjunctione ᾗ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται ᾗ διέλθοι. Sed quia ἂν utrique Modo jungi potest, licebit construere ἂν ἐπιδείξηται & ἂν διέλθοι, ante optativum similiter ἂν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic infra c. 57. pro καταθύσεις ᾗ θυσιάσῃ *F. Gujet.* legi jubet καταθύσας ᾗ θυσιάσῃ, quod non improbarem, nisi καταθύσῃς jam ex Mss. restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluribus ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativum & subjunct. interveniente ᾗ conjungere. *J. F. R.*

Ibid. Διέλθοι] Sic legendum pro διέλθοι *F. Gujet.* monuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Salmuriens.* autem ambigue διέλθῃ. i. e. male quidem expressa syllaba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pareat, eam διέλθῃ dare voluisse: & hanc jam veram Lect. credo. *J. F. R.*

61. Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. *J. B.*

62. Ὅστις ἂν ᾖ] *Quicunque fuerit.* *J. Br.*

γενέσθαι καὶ αὐτὸς ἔτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἥειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε (σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόρρω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν; ΕΡΜ. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; ΛΥΚ. Οὐκοῦν [a] σοι μὲν δοκεῖ τὸ ὑπεσχῆσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφροσύνη τῆς ἡγησομένης. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν, ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὁμοῖαι. ἡ μὲν γὰρ δοκεῖ τὰ ἑσπέρια, ἡ δὲ δοκεῖ τὰ ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ [b] δοκεῖ τὰς ἄρκτους, καὶ ἄλλη αὖθις ἡ μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν

rem, qui civis cupiam fieri & ipse pulchrae adeo & beatae civitatis. LYC. Nam egomet eorumdem quorum tu amore flagro: neque est, quod mihi ante ista velim contingere. Si quidem igitur in propinquo esset illa civitas, & manifesta in conspectu omnium, olim, crede mihi, ipse nihil cunctatus ad eam perrexissem, & civis illius essem a longo inde tempore. Cum vero, ut vos dicitis, tu nempe & Hesiodus consarcinator ille carminum, longo admodum spatio remota habitetur, necesse est & viam quae ducit ad illam, quaerere, & ducem optimum. An non putas hoc agendum? HERM. Et qua alia ratione perveniat aliquis? LYC. Igitur quantum ad promissiones, & scientiae professionem multa tibi ducum copia. Multi enim parati adstant, indigenas inde esse quisque se dicentes. Sed via non una atque eadem videtur, sed multae ac diversae, ac nihil altera alteri simile. Nam haec quidem ad occidentales partes, illa vero ad orientem videtur ferre; haec ad septentriones, & altera recta ad meridiem: & haec quidem per

a Σοι μὲ ἐπὶ] Sic *J. H.* Fl. *P.* Σὸν μὲ ἔτι P. b Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ἐπὶ τῆς. W.

73. Αὐτὸς ἥειν ἐς αὐτὴν] *Ad eam profectus essem. J. Br.*

75. Καὶ Ἡσίοδος] Μακρὸς δὲ ὁ ὅρος αἰῶν ἐπ' αὐτήν. *J. Br.*

Ibid. Ἡσίοδος] Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. *M. du S.*

80. Σοὶ μὲ ἐπὶ] Mend. *J. B.*

87. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους] Ne quis credat melius legi ἐπὶ τὴν ἄρκτον, quia una tantum septentrionis est plaga, meminerit Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, & minor, quamvis & singulari *Strabo* saepe utatur, pro Septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 63.) ἐξ ἡμισφαιρίου πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, & alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis. v. 130. Φράζεο δ' ὡς κύκλου τέτραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. *J. F. R.*

89. Εὔυδρος] P. L. Ed. *J.* & *B2.* ὕυδρος, & sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. *Hist. a.* c. 28. *Rhet.* c. 7. & *Herod.* IV. 105. Usurpat tamen etiam ὕυδρος in Εὐχ. c. 20. *M. du S.*

94. Ἐναντιώματα] Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur εἰς τὰ ἐναντιώματα τιλοῦσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tamdem aliquando ἐναντιώτατα. *J. J.*

Ἐναντιώματα] Nescio quare Vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιότατα, quum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία & ἐναντιώματα ut Synonyma ponit. *L. Bos.*

98. Ἕκας ἰφεσὰς] In his verbis itidem non nihil vitii inest. Ait Lucianus: Ἐφ' ᾧ γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (οὐδὲν ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκας ἰφεσὰς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀφύσει τι τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκας αὐτῶν μὸνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. Si quid video, Lucianus scripsit ἀπὸ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἐκάσης ἰφεσὰς paullo post inverso spiritu αὐτοῦ, scribendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcumque enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversitate Philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitatem, Virtutem, ducere dicebantur) *venerim, homo in initio cujusque semitae stans, in ipso ingressu, quidam nimirum fide admodum dignus, & manum porrigit, & suam ut insistam hortatur, quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* *J. J.*

Ἕκας ἰφεσὰς] Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aeque liceret divinare ἐκάσοις legendum, quam ἐκάσης, nulla quippe Ed. aut Ms. aliquid variationis ostendente, vitium in textu relinquo, cuique

per prata, & plantas, & umbram, irrigua & amoena, nihil durum habens, nihil incedentibus aſperum: altera vero ſaxoſa, & aſpera, ſolem multum ac ſitim & laborem denuntians. Et tamen omnes hae ad civitatem ferre dicuntur, quae una eſt, ipſae in maxime oppoſita exeuntes.

26. Hic igitur mihi, & quidem omnis dubitatio eſt. Ad quamcumque enim illarum veniam, vir ad caput uniuscujusque tramitis, in ipſo ingreſſu adſtans fide digniſſimus, & manum porrigit, & in ſuam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, ſolum ſe rectam noſſe, caeteros vero errare, qui nec ipſi inde venerint, neque deducere alios ſequentes poſſint. Et ſi ad proximum acceſſero, ille quoque ſimilia de ſua via promittit, & aliis detrahit; & ille, qui juxta hunc eſt, ſimiliter, & ſic deinceps omnes. Haec ipſa igitur viarum multitudo, earumque ratio diſſimilis

ἀφ' λειμώνων καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, [c] εὔυδρος καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πέτρώδης καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον καὶ δίψος καὶ κάμαλον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, εἰς τὰ [d] ἐναντιώματα τελευτῶσαι.

Ἔνθα δή μοι [e] καὶ ἡ πᾶσα ἀπιστία ἐστίν. ἐφ' ᾧ γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ χρὴ τὸ δεξιὸν τοῦ ἀτραποῦ [f] ἕκαστος ἑστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει τοῦτο ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι, τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε [g] ἄλλοις ἡγήσασθαι [h] δυναμένους ἀκολουθήσαντας. κἂν ὀπίσω τοῦ πλησίον ἀφίκωμαι, καὶ ἐκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς [i] αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ [k] παρ' αὐτῷ ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό τε τοίνυν [l] τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐ-

[c] Εὔυδρος] Sic Edd. praeter *F.* omnes; haec enim ἔνυδρος, cui adſtipulantur P. L. Et ſic olim in M. fuerat. [d] Ἐναντιώματα] Ἐναντιότατα *Jenſ.* Nil mutant Edd. nec W. [e] Καὶ ἡ π. ἀ. ἐ.] Nihil hic mutant Edd. nec M. [f] Ἕκαστος] Ἑκάστης *Jenſ.* Sed nihil mutant Edd. nec M. [g] Ἄλλοις] Ἀλλήλοις W. Ἄλλους *B2.* male. [h] Δυναμένοις] Sic *F.* Fl. *A1.* &c. & M. Δυναμένους P. & *B2.* [i] Αὐτοῦ] Nihil mutant Edd. Αὐτῆς *Vorſt.* male. [k] Παρ' αὐτῷ] Παρ' αὐτὸν W. P. L. [l] Τὸ πλῆθος] Abeſt articul. a *B2.* & M. adeſt in omnibus Edd. reliqq.

que pro arbitrio corrigendum; quum liquido ſtatuere nequeam, quid Auctor ipſe dederit. *F. F. R.*

4. Δυναμένους] Sic M. Ed. *F.* & aliae quaedam recte. *B2.* & *P.* δυναμένους. *M. du S.*

7. Αὐτοῦ] Dedi pro αὐτῶν quod in Edd. erat. nam reciprocum eſt. Paullo autem ſupra parum refert, ſcribasne αὐτῆ, cum vulgata, an αὐτῇ, quia ad ἀπιέναι referri poteſt; immo ſi refertur, αὐτοῦ ſervandum eſt. *F. F. R.*

8. Παρ' αὐτῷ] In W. P. & L. αὐτὸν. Sed praeſtat vulgata. *M. du S.*

9. Τοίνυν — πλῆθος] Inter has voces antea legebatur τὸ, quod non agnoſcit M. neque admiſſum eſt in *B2.* *M. du S.*

Ibid. Τό τε — τὸ πλῆθος] Non adſentior *Solano* artic. τὸ delendum, quia jam praeceſſit τὸ. Sed vel ideo omnino retinendum, & ab ignorantibus quibusdam librariis dedita opera omiſſum credo; nam repetitio illa articuli non eſt inuſitata, ad numerum oratorium complendum, qui & hic longe eſt ſuavior, ſi addatur articulus, quam ſi detur. Immo & emphaſin habet; & Lucianus alibi non ſemel ſic repetit. Vid. nos ſupra ad c. 5. Hermotimi; quod miror fugiſſe noſtrum, qui hunc Auctorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, ſ. *Somn.* c. 15. Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, probat ipſe, & eleganter ſic ſaepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. [illegible] pr. Εἶτ' Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν περίψημα νομίσαντες. *Ariſtoph.* Plut. 524. Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ (etſi hoc poſterius paullo aliter ſe habeat, cum alter ille articulus aliud nomen habeat junctum, cujusmodi repetitionem nimis eſſe frequentem ac pueris notam dicet Lector, qualis eſt illa in S. Oratione Dom. τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον, vel haec *Hippocratis* S. I. aphor. 16. καὶ τοῦτο ἄλλοισι, τοῦτο ὅτως ἰδιοφυέσιν ἀρχιτέκτοσι.) Quid igitur dicas de loco iſto *Galeni* ad Hippocr. art. quem *Foëſius* adducit ex ſua Galeni edit. p. 624. 34. καὶ οἱ τόποι δὴ τῆς ἐπικαιροτάτου τῆς ἐν τῷ σώματι, anne ibi ex proxime praegreſſa ſyllaba male repetitum credas? Ego non. Sed addo rurſum *Herodian.* L. 2. 2. 16. ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαίων. Ejusdem, & alius generis pleonaſmos articuli & pronominum vid. in nott. *Jenſii*, *Solani*, & *Hemſterhuſii* ad Dial. Marin. III. p. hujus Edit. 296—7. *F. F. R.*

αὐτῆς, ὑ μᾶλλον ταράττει με καὶ ἀπορῶ ποιεῖ· ὑ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ἀποδιαβεβλημένοι, ὑ τὰ ἑαυτῆς ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. ὑ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τ πόλιν.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τ ἀπορίας. τοῖς γὰρ προσδοκηθεῖσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατ' ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῆς ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τ πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας [b] μεταβαίνοντες. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, ἢ Πλάτωνος τρόχιμος, ὑ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνῳ ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, τ Ἐπικούρου ἐκείνῳ, [c] ὑ ἄλλος ἄλλῳ· σὺ δὲ, τ ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ ὦ Ἑρμότιμε οὐχ [d] οὕτω; ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἀπέλυσάς με τ ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τ ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῆς, καὶ αὐτὸν, ὑ τ ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, ὑ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, ὑ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τ πόλιν· ὑ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκταί πρός τι τέλος, ὑ εἰδέ τινα πό-

me perturbat, & in consilii inopiam conjicit: ac duces maxime quantum possunt & ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

27. HERM. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris. LYC. Quibus dicis? & qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus. HERM. Quid ita ais? LYC. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce (comite) usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime? HERM. Et cur non? LYC. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, & illam laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo unde sciam vera illum dicere: Verum venisse illum ad finem quemdam, & vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim.

a Ὑπερδιατεινόμενοι] Sic W. Ὑπ...τεινάμενοι Edd. b Μετελευθόσι] Μετελευθός. W. male. c Καὶ] Abest a W. adest in Edd. d Οὕτω] Sic H. J. P. S. A1. Οὕτως Fl. & M.

11. Ὑπερδιατεινόμενοι] Φιλονικοῦντες. V.

15. Ἀπολύσω τ ἀπορίας] Ut in Nigr. & Hercul. Gall. & passim. J. B.

18. Ἢ τίνι τ ἡγεμόνων] Brod. Miscel. IX. c. 16. in suo exemplari legens κ τί τ ἡγεμόνων, restitui volebat: τίσι, non immerito: sed cum jam τίνι inveniam in Edd. nihil opus est conjectura τίσι. J. F. R.

27. Οὕτω] Parvi refert quam scripturam hic eligas, οὕτω, an ὕτως; nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, ὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis; sed ad sequens πῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. J. F. R.

36. Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν . . .] Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἢ ἐχρῆν, ὑ ἦ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε ὑ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἠδέως μὲν Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δεῖνα εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον, οἴεται Κόρινθον ἐπρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' ἔν ἔτι. ὑ γὰρ πάντως. &c. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem vero suam redigi & recorrigi sic potest. Εἰ δὲ ἐκεῖνον εἶδεν, ἢ ἐχρῆν σε ὑ ἦ ἐπιθυμοῦμεν ἐγὼ τε ὑ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἠδέως μὲν Κόρινθον ἐλθεῖν ὅχα, ὁ δεῖνα εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενον οἴεται Κόρινθον ἐπρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔν ἔτι. ὑ γὰρ πάντως. Th. M.

38. Ἢ δέον] In omnibus ante Salmuriensem, ἰδέως legebatur, corrupte. L. ἴσως — ὡς εἶδεν, ex quo nihil boni elicias. Benedictus ex conjectura, ut videtur, ὡς δέον, quod ad verum propius accedit. Haud du-

rim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthus. Quod autem maxime inopem me consilii reddit, illud est, quod novi, unam necessario esse veram viam, quippe cum & Corinthus una sit, reliquas autem quovis potius quam Corinthum ducere, nisi in tantum quis desipiat, etiam eam quae ad Hyperboreos fert, & quae ad Indos, Corinthum ducere. H E R M. Et quomodo hoc fieri possit, Lycine, alia cum alio-rsum ducat?

28. L Y C. Ergo, pulcher Hermotime, non parva deliberatione opus est, ad electionem viarum pariter ac ductorum: neque id quod est in proverbio hic agemus, *Quocumque nos pedes tulerint, eo imus*: aliquin imprudentes pro ea quae Corinthum fert, alteram quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcumque viarum ingre-

λω, δύσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐπεὶλει εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, οὐ ἡ ὑπιθυμεῖμεν ἐγώ τε καὶ σὺ παλίσσα, ἢ δὲ εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ὁρᾶν ἐληλυθέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' ἔτι. εἰ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε εἷ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐπεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. εἰ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις ὕπνῳ σφόδρα ἐπαίροιτο, ὡς οὔτε ἡ εἰς Ὑπερβορέους, καὶ ἡ εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσα, εἰς Κόρινθον φέλλειν; E P M. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄγει.

Λ Υ Κ. Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, δεῖ μικρᾶς βουλῆς ὅτι τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε ἴμεν. ἐπεὶ λήσομεν ἔτως, ἀντὶ τοῦ εἰς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ὅτι Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόσης. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ὑπερρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν ἀρίστην ἑλόμενοι, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ὅτι μίαν τῶν ὁδῶν ἡμιναῶν. δυνατὸν μὲν γὰρ ἦν

---

o Ἢ δύο] Ἡδύς Edd. omnes male, praeter *S.* quae ὡς δύο. Ἢ δύο recte margo *A1W.* Et sic correxerat Anonym. in *H.* Ἴσως ὡς οἴδεν. L. *Et δύο Heinf.* Aliter *Marcil.* quem vid. *f* Παραπλεῖ] Παραπλεῖν Fl. & M. a recentiore manu. Vulgatam servant reliqq.

40. Οὐ γὰρ πάντως * ὁ τινὰ πόλιν . .] Τὸ παροιμιῶδες μέτεστιν ἴσως· εἰ πάντως ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ὁ πλοῦς. *V.*

ὁ Ὁ τινὰ] Male *ἀ τινὰ* editum erat.

dubie scribendum Ἢ δύο, quod & ad scripturam codicum proxime accedit, & rei accommodatissimum est; uti ex textu & versione nostra satis patebit. (Hanc Emendationem inter insigniores in Specimine quod anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tueri volui.) *M. du S.*

Ἢ δύο] Interpretatus sum, ac si legeretur pro illo ἴδιος, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatione, ἢ, δύο κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit procul dubio, ut simul nos admoneret illius *ἢ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ὁ πλοῦς*, vel *Non cuivis homini contingit adire Corinthum.* *J. M. G.*

Ἢ δύο] Sic dare ex vestigiis veteris scripturae & monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Junt.* notat δύο similiter poni supra hoc *Dial.* c. 10. f. item c. 28. f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de *Merc. cond.* c. 11. & 31. med. ubi ἢ πολλάκις κατασπᾷς δύο, ἐπὶ τοῦτο συγχεόμενος. *J. F. R.*

55. Ἔνθα ἂν αἱ πόδες φέρωσιν] *Erasm.* in Proverb. *quocumque pedes ferunt.* *J. Br.*

64. Διὸ

ἡ τοῦτο γενέσθαι· ἡ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι [a] δεῖν προβόλως ἀναρριπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ καλαχλείειν τὴν ἐλπίδα, ὅπερ ῥιπὸς ὡς ἡ παροιμία φησὶ, τὴν Αἰγαῖον, ἢ τὸν [b] Ἰόνιον ἀλιπλεῦσαι θέλοντας. ὅτε οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως ἢ τύχην, εἰ τοξεύσας, ἡ ἀκοντίσας, μὴ πάντως ἔτυχε [c] τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅσῳ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. [d] ὃς δέον ἢ πελειάδα καταβαλεῖν, ὁ δὲ, ἢ μήριθον [e] ἔτεμεν· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλλὰ πολλῷ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν [f] τροθήσας ἡ δεισι-

diamur. Etenim poteſt quidem id quoque fieri, & forte aliquando in longo tempore factum eſt. At nos de tantis rebus non puto oportere periculoſam temere aleam jacere, neque in anguſto adeo concludere ſpes noſtras, *viminea*, quod eſt in proverbio, *ſcapha Aegeum* Ioniumve mare auſos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accuſaremus, ſi ea ſagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum ſit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi ſagittario contigit, qui cum columba dejicienda eſſet, lineam telo rupit, Teucrum fuiſſe arbitror. Sed multo rationabilius eſt ſperare futurum ut de multis *quiddam* (*quodcumque ſit*) feriatur, & in

[a] Δεῖν] Sic Edd. Δεῖ P. [b] Ἰόνιον] Recte Edd. Ἰόνιον Cod. M. prave, vid. nott. [c] Τοῦ] Τῆς W. Nihil mutant Edd. vett. [d] Ὃς] Sic *F.* Fl. *A1. S.* & M. Ὡς *P. H. Fr. B2.* male. [e] Ἔτεμεν] Ἐτέτμων W. [f] Τροθήσας] Τιτροθήσεσθαι *Pell.*

66. Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, Θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς * πλέοι. *V.*

* Πλέοι] Πλέοις editum fuerat; ſed πλέοι in V. & M. legi notaverat *Solanus*; itaque illi quidem obſecundavi, etſi πλέοις verum credam; nam & ſic edidit Cl. *Hemſterh.* in fragm. *Menandr.* quas in notis mox adlego, & ſecunda perſona proverbiis propria. *J. F. R.*

64. Δεῖν] Recipiendam credes ſcripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ; ſi conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ ſine variatione legitur; ſi vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praefer es. *J. F. R.*

Ibid. Προβόλως ἀναρρίπτειν] Fieri quidem poſſe ait Lucianus, ut quis optimo Philoſophiae generi operam dare cupiens, nulloque de eligendo optimo, examine habito, forte in optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν προβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ἐς στενὸν κομιδῇ καταχλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον ἀλιπλεῦσαι θέλοντας. Vertit Benedictus, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmittere volentes.* Sed profecto cum Lucianus dicit, ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν προβόλως ἀναρρίπτειν, non id vult, quod finxit Interpres, *Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeo magnis ſpem temere abjiciamus*, verum longe aliud quid. Nimirum diſputaverat in antecedentibus de tot diverſis Philoſophorum ſectis, qui tamen ſinguli ſe jactarent veros eſſe ad ipſam Virtutem (ſive ſummum bonum) ὁδηγούς. At fieri non poſſe, contendit Noſter, ut omnes, ſinguli diverſam ab aliis inſiſtentes viam, ad petitum terminum ducant; quare in ſummo verſetur is errandi & numquam ad optatum finem perveniundi diſcrimine, qui ut quaeque ſe prima ipſi obtulerit, illi ſe ſectae tradat: nam unam tantum verum eſſe poſſe viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *oportere arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere*, & rem fortunae permittere (ut praeceſſit) *neque ſpem noſtram in anguſtiam quamdam* (quae facile ſcilicet nos poſſit fallere & perdere) *redigere, virgultea ſcapha Aegaeum Ioniumve mare transmittere volentes.* Ἀναρρίπτειν hoc in loco per ellipſin τὸν, κύβον, eſt *aleam jacere*. Integram locutionem habes in Harmonide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, & in Pro Imaginibus c. 16. Τολμήσω ἀναρρίψαι τὸν κύβον. De Ἀναρρίπτειν per ellipſin τὸν, κύβον, vide plura apud *Iſ. Caſaubonum* ad Suetonii Julium, cap. 32. *J. F.*

66. Ἐπὶ ῥιπὸς] *Eraſm.* in proverbio: *Aegeum ſcapbula transmittere.* *J. Br.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Paroemiogr. hoc autem proverbium εἴρεται ἐπὶ τῶν ἀπόρων καὶ Θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων. *J. B.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] *Crate viminea.* *F. G.*

Ἐπὶ ῥιπὸς] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poe-

in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam & retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem plerumque, metuentem, & gravato ob agitationem capite: cum oportuisset ab initio, ante aliquando, quam portu exires, conscensa specula videre, ferensne sit & secundus ventus Corinthum navigare volentibus;

σεῖ τῷ τοξεύμαλι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι μικρὸς, εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπ' εὐθὺ ἀγάσης, ἐς τὴν πεπλανημένων μίαν ἀγνοίᾳ ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσειν τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰκάζειν οἶμαι. ἤδη γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐλπίδῳ τῇ πλεύσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ ἁλὸς, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπιφορόν ἐστι καὶ ἤδιον τὸ πνεῦμα τοῖς ἐς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέ-

g Εἰς Κόρινθον] Κόρινθόν δε W. P. Nihil mutant Fl. J. H. P. &c.

Poëta ἄδηλος. Similiter *Aristoph.* in Pace. Κήρδους ἕνεκα, καὶ ἐπὶ ῥικὸς πλέοις. *AE. M.*

Ἐπὶ ῥικὸς] Meminit hujus proverbii *Aristoph.* in Εἰρήνῃ, quem vide, & ejus Schol. *A.V.*

Ἐπὶ ῥικὸς] *Plut.* 720. Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥικὸς πλέοις. ait *M. du S.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentionem fecit, crederes *Plutum* Aristophanis indicari; sed *Plutarchum* innuit; qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, adducit. Illa autem scribendi ratio molesta est, & quoties *Herod.* scribit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelligendus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, *Aristides* an *Aristophanes*. *Aristoph.* vero Εἰρην. v. 698. idem proverb. habet, sed de avaro usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum ab Cl. *Hemsterhusio* No. 22. p. 161. textus Graeci. *J.F.R.*

67. Ἰόνιον] Recte vulgata, nam sic scribitur, secunda brevi, vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.) bis, & non semel alibi: *Dion. Alex.* de sit. Orb. 94. Ἦν τι καὶ Ἰονίων πελαγίτας ἐνδέξατο. Etsi Ἰώνων natio secunda producta exaratur. Vid. eund. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 383.) & seqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notissima omittam. effertur autem masc. gen. ὁ Ἰόνιος, quia κόλπος intelligitur. *J.F.R.*

70. Ἑνὸς ὄντος σὺν μυρίοις] Hoc fert casus saepe, ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum collineet, unum quemcumque clavum de tam multis feriat, ejiciatque: at unum aliquem & certum v. g. qui in ipso centro, aut in summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus rarissimi. *J.M.G.*

71. Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* ad finem Il. Υ. *J.Br.*

Ὁμηρικῇ τοξότῃ] *Hom.* Il. Υ. 865. *M. du S.*

72. Ὅς δίον] Similem casum expressit etiam *Virg.* Æn. V. *M. du S.*

73. Ἔτεμον] Non opus est lectione Cod. W. ἵετε-

μεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπίτεμεν, vel ἀπίταμεν ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μύριον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas; nam alioqui etiam μὲ ingerendum, quod in Homero quoque praecedit, & ad δὲ refertur. Sed & hoc saepe omittitur, vid. supr. de *Merced. cond.* c. 4. Plura addere temporis angustia prohibet. *J.F.R.*

75. Τῶν πολλῶν] *Unum e multis quae ferire destinamus.* *J.Br.*

Τῶν πολλῶν] An τῶν πολλῶν τι; *F.G.*

78. Ἀγούσης] Intellige τὴν ὁδόν. *J.Br.*

83. Τῇ πλεούσῃ] Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ sc. νηΐ, *navi eunti* quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur tenuissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum αὔρᾳ *aurae*. *Vela ventis dare*, *navem austro permittere*, solennia sunt, & sexcenties tali in re usurpata. *J.M.G.*

Τῇ πλεούσῃ] Omnino adsentior Reverendo *Jac. Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII. 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. vers. 40. ἐπάραντες τὴν ἀρτέμωνα τῷ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius; nam si ad λυσάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, videbis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dici potius deberes ante, quam solveretur. *J.F.R.*

Ibid. Πλεούσῃ] Quid hoc sit, nescire me fateor. Forsan πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος] *Qui jam oras resolverit.* *J.Br.*

ἐθέλῃσι. ᾗ, νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τ' ἄριστον ἐκλέξασθαι, ᾗ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν ἀγαρρέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

& per Jovem, gubernatorem unum optimum deligere, & navim bene compactam, quae durare ad tantum fluctum possit.

ΕΡΜ. Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας εἰ κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ [a] πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕπου, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς καινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτῶν ἕκαστον. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅσῳ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ [b] γὰρ ἀσφαλέστατον [c] τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ἐπιχειρήμασιν.

29. HERM. Ita quidem, Lycine, multo melius. Verum novi equidem, te, si circulo omnes obeas, nec duces meliores inventurum, neque peritiores gubernatores Stoicis: & si quidem pervenire aliquando Corinthum volueris, illos sequere, per Chrysippi Zenonisque vestigia progressus: aliter vero fieri non potest. LYC. Vides, quam commune illud, Hermotime, dixeris. Eodem enim modo & qui cum Platone viam faciat, & qui Epicurum sequatur, & reliqui, non perventurum me Corinthum, nisi secum, quisque dixerit. Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum qui vera promittat inveniamus.

Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαιμι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιώναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτῷέν με, καὶ, νὴ Δί'; εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστον δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί

30. Nam, age, si ita uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, & unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lucem revocet Platonem, & Pythagoram, & Aristotelem, & reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque, postulent, dicentes, quo animi impetu, bone Lycine, aut

a Πρὸς] Εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes. b Γὰρ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* c Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. *J. Fl. H. P. A1.* Τὸ τοιοῦτο M.

93. Περιπολύ] *Brodaeus* inveniens περιπόλου, monuerat legendum: ὦ Λυκῖνε παραπόλου. Sed sic jam, ut ille emendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. *J. F. R.*

8. Τὸ τοιοῦτον] Recte, vid. quae supra dixi ad Dial. *pro Lapsi.* c. 17. & *Vit. auct.* 15. Immo sic ubique noster, ut fere credam, quotiens uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum, semper enim una alterave prisca editio sic habet; sed quia & alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. *J. F. R.*

25. Ἑρμότιμε] Quo Lucianus convincat Hermotimum, sedulum esse omnium sectarum instituendum examen ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius sequendam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si ego ignarus, quis ex omnibus Philosophis veram teneat viam, vos sequerer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoicorum, scienti, unamque hanc viam calcanti, credens; deinde Deus aliquis ab inferis existere faceret Platonem, Pythagoram, Aristotelem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, & profecto in jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes,* Luciane, Bone Vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita, Chrysippum, & Zenonem, homines nuperrime natos, praetuliſti non-

aut cujus auctoritate, Chryſippum & Zenonem nobis praetuliſti, hommes heri & nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque ſermonem communicaveris nobiſcum, nec omnino quae dicimus exploraveris? Haec, *inquam*, ſi dicant, quid illis reſpondeam? Satisne mihi erit dixiſſe, Hermotimo, amico homini, fidem habui? At ego novi illos dicturos, Nos, Lycine, Hermotimum illum tuum, quis homo ſit, neſcimus; neque ille nos. Itaque non decebat damnare univerſos, neque contra abſentes & inauditos nos ferre arbitrium, ac fidem habere homini, qui unam modo philoſophiae viam, & forte ne hanc quidem accurate ſatis perſpexerit. Legum latores autem, Lycine, non ita facere judices jubent, nec alteram quidem partem audire, alteram dicere pro ſe non pati, ſed ſimiliter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falſumve ſit inveniant: & ſi tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal poteſtatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri ſimile eſt.

31. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, dic mihi, Lycine, ſi quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos ſumus, uſurpaſſet oculis, eo quod patria pedem non extuliſſet, hic igitur in concione Aethiopum adſeveraret atque diceret, nusquam terrarum homines eſſe al-

ἀκαθὸν, ἢ τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῖν, πρεσβυτέρων ὄντων σοι πολύ, χθὲς καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί; ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ σκεῖνος ἡμᾶς. ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδικάζειν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν τῆς φιλοσοφίας, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται, ὦ Λυκῖνε, οὐκ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐῶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον [d] ἀντεξετάζοντας τοὺς λόγους, εὑρίσκειν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν μὲν οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίκασιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς.

Ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ [e] μὴ δὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἵους ἡμεῖς ἐσμεν, ἅτε τὸ μὴ ἐκποδὼν μεταδημηκέναι τοῦ παράπαν, ἐν τινὶ συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διισχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους

[d] Ἀντεξετάζοντας] Ita recte *F.* Ba. & W. Ἀντεξετάζοντας male *A*1. *H. Fl. P. S.* habebant. [e] Μὴ δὲ πώποτε] Sic *F. A*1. & *S.* Μηδὲ πώπ. ceterae & M. Μηδεπώποτε Ba.

nobis multo majoribus, neque nobiſcum collocutus, & ne tactis quidem illis, quae nos cenſemus? *Talia ſi dicerent, quid tandem reſponderem illis? Num ſufficeret, ſi dicerem, me obſequutum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dicerent; Nobis, o Luciane, ignotus eſt Hermotimus ille*, &c. Totum locum propoſui, ut ex ipſius orationis filo pateret, ultima in Graecis vitioſe legi [εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρί;] & reponendum ἢ ἐξαρκέσει μοι. Loquendi haec ratio Noſtro eſt frequentatiſſima. In eodem hoc Hermotimo c. 64. Οὐδενὸς ἀνθρώπου βίος ἐξαρκέσειεν ἄν. *Nullius hominis vita ſufficeret.* in Harmonide c. 3. ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. *Qui unus eſſet inſtar omnium.* Et alibi ſimiliter plus millies. Sic apud *Aelianum* XI. Ποικιλ. IX. ubi Epaminondas ad armigerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, ἐμοὶ μὲ ἀπόδοσον τὸν αἰχμάλωτον σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ἢ ἐμπορίαν· non dubium mihi eſt, quin legendum ſit καπηλεύσεις. *F. F.*

37. Ὡς ῥᾷον] Ὅς ῥᾷον inveniens *F. Brodaeus*, ἂν ῥᾷον corrigere jubet, Miſc. IX. c. 16. Sed non dubito, quin ἂν ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum in curiam ῥᾳοῦν inde factum ſit; verum & ego non aliter quam edi curavi, usquam inveni. *F. F. R.*

46. Διϊσχυρίζοιτο] *Benedict.* vertit, *affirmaret*, *Opſopoeus*

πως εἶναι λθκὺς, ἢ ξανθὺς, μηδὲ ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; [a] ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶ πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύτατε, οἶσθα, ὃ γ' ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν ὐδαμόσε, ὐδὲ, νὴ Δία, τὰ πολλὰ [b] τοῖς ἄλλοις [c] οἶδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑρμότιμε, συμβουλεύεις; EPM. Οὕτω δικαιότατα γ' [d] ἐκπλῆξαι δοκεῖ μοι. ΛΥΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως γ' σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ.

EPM. Τὸ ποῖον; ΛΥΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρὸς μὲ ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν, ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ Ἑρμότιμος, ἀποδημήσας δὲ [e] μηδὲ δι' ὤπτου, μήτε εἰς Πλάτωνος, μήτε πρὸς τὸν Ἐπίκουρον, [f] μηδὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν ὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς πρὸς τοῖς [g] πολλοῖς, οἷα

bos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime, nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque Hercle res aliorum quales sint noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime? HERM. Sic est. justissime enim illum mihi videtur increpuisse. LYC. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi an aeque tibi placeat: mihi certe hoc etiam magno videtur opere.

31. HERM. Quale id est? LYC. Subjiciet nempe vir ille, & ita fere mecum aget, Hac igitur ratione ac proportione servata ponatur nobis aliquis, Lycine, qui Stoicorum placita sola norit, ut amicus hic tuus Hermotimus, nunquam autem neque in Platonis *regnum*, neque ad Epicurum, neque ad alium quemquam peregrinatus fuerit. Is ergo si dicat, nihil ita pulchrum esse neque verum apud alios, quam sint ea quae

a Ἢ] Sic *J.* Fl. *P. H.* & M. b Τοῖς ἄλλοις] Ita Edd. *J.* Fl. *H.* &c. Τῶν ἄλλων P. c Οἶδας] Deest in W. & Ex. Fl. Adest in Edd. & P. d Ἐκπλῆξαι] Ita dedi ex G. W. & P. Codicib. & sic voluit *Marcil.* Ἐκπλῆξαι male Edd. e Μηδὲ δι'] Sic *J. H.* Fl. Μηδὲ P. aliaeque & M. quod hic non improbem. Μηδεπώποτε iterum B2. junctim. f Μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δὲ. Sed nil refert. g Πολλοῖς] Ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. & M.

poeus adcuratius: *pertinaciter adfirmaret.* Rev. *Elsner.* ad Evang. Luc. XXII. 59. vulgatum reprehendit, qui *adfirmabat* reddiderit, & *Bezam* rectius, *adseverabat* dedisse, ac testimoniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. *J. F. R.*

50. Ἢ εἴποι τις] Qui bene totam orationis seriem consideraverit, illum animadversurum puto, requiri ad sententiam implendam, conditionalem particulam *si*, quam interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi forte, dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota inseri modestiores nolint. Concursus ille & hiatus, ἢ εἴ τις εἴποι, fecit ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. *J. M. G.*

57. Δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι. *Th. M.*

Δικαιότατα γ' ἐκπλῆξαι] Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα γ' ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλῆξαι, Mss. hanc conjecturam stabiliente, & vertendum *justissime videtur illum increpasse*, non ut vulgo, *consternasse.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιπλῆξαι] Secutus sum Mss. Gr. W. & P. Impressi mendose ἐκπλ. *M. du S.*

Ἐκπλῆξαι] Idem verbum pro vulgato ἐκπλῆξαι reposui supra c. 20. *J. F. R.*

62. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptissime Opsopœus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo absurde propositus est nobis quispiam*, quasi vocem ἀνάλογον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* non apparere in Græcis, aut sic quoque pessime Græcam vocem reddidisse. Melius Benedictus: *Addet nimirum ille & sic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur.* *J. G.*

Ἀνάλογον] *Analogiam* sive proportionem Geometricam cogita, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad β judicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se habet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbitrium de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum doctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi saepe eruditum illum geometrarum pulverem; & orbem discen-

quae ſunt in Porticu, & quae illa dicit: nonne merito videatur tibi temerarius eſſe, qui de omnibus pronuntiet, cum unum modo ſciat, & nunquam alterum ex Aethiopia *illa ſua* pedem protulerit? Quid vis illi reſpondeam? HERM. Veriſſimum illud nempe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, & praecipue quidem illa, edifcere, ut qui ſecundum illa philoſophari poſtulemus: neque tamen ignorare, quae dicantur ab aliis. Magiſtrum enim & illa inter docendum enarrare, atque eadem deinde evertere.

33. LYC. An putas hic tacituros Platonem & Pythagoram, & Epicurum, & reliquos, ac non potius cum riſu ad me dicturos, Quid agit, tuus, Lycine, ſodalis Hermotimus? Aequum cenſet adverſariis de nobis noſtris credere, ac talia eſſe putat noſtra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *ſtudio* occultant. Utrum igitur ſi quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petendi antiquum truncari etiam ſaeculo noſtro, ſubinde obſervarem. *J.M.G.*

69. Πολλοῖς] Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, & ita tranſtuli. Qui novit, quomodo in MSS. ſaeculi IX. & X. diſtrahatur interdum α litera, non improbabilem conjecturam habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in interpretatione noſtra facile *aliis* ſubſtituet *multos*. *J.M.G.*

73. Οὐδὲ πώποτε] Conf. infr. Συγ/ρ. c. 29. pr. *M. du S.*

74. Τί βούλει λάπαρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.] Excidit notatio perſonae Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέστατον. *Th.M.*

75. EPM. τὸ ἀληθ.] W. recte, uti ex punctis colligere eſt: aliter enim non ſolet ille Codex. In reliquis *Luciano* abſurde tribuuntur. *M. du S.*

EPM.] Non ipſam hic Hermotimi perſonam appoſuit Lucianus, quod aliquamdiu putabam: ſed ipſe Lycinus, quid reſponderi poſſit pro Hermotimo occupat. Hermotimus ipſe ſtupet hic, & poſt longum demum Lycini ſermonem ſatis breviter, nec minus male reſpondet. *J.M.G.*

70 τὰ τ' ποᾶς ὄξι, ἢ δ' ἐκεῖνη φησὶν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος, ἢ ταῦτα, ἓν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸ ἕτερον πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ;

75 [b] ΕΡΜ. Τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, ἢ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατ' ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες· οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τ' ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος καὶκεῖνα μεταξὺ ἢ

80 διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀναλύπτει γε αὐτὰ, [i] προθεὶς αὐτός.

[k] ΛΥΚ. Ἦ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τ' Πλάτωνα ἢ Πυθαγόραν ἢ Ἐπίκουρον, ἢ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀνθρώποις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, ἢ οἵε τ' εἶναι τὰ [l] ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές; εἶεν ἦν τινα ἢ τ' ἀθλητῶν ἰδὴ ἀσκούμενον πρὸ τ' ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τ' ἀέρα, ἢ

b EPM.] Omiſſa *Hermotimi* perſona in Edd. reſtituta *ex Marcil.* & punctis W. *i* Προσθεὶς] Προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M. *k* ΛΥΚ.] Deerat in Edd. *l* Ἡμέτερα] Ita recte *J. S.* & L. Ὑμέτερα male *Ald.* Fl. *H. P. F.*

EPM.] Recte quidem hanc perſonam inſeri voluit *Soulius*; ſed in marg. *Junt.* notaverat id factum ex punctis quae in Cod. W. i. e. *Wittiano* exſtare ad deſignandas perſonas ſolent. In marg. *Hag.* vero ſcriplit, ſe id ex Cod. M. habere. *J.F.R.*

81. Προσθεὶς αὐτὸς. ἢ νομίζεις] Excidit notatio perſonae Λυκίνου. Προσθεὶς αὐτὸς. ΛΥΚ. ἢ νομίζεις. *Th.M.*

Προσθεὶς] Leg. προθεὶς. *A.V.*

82. ΛΥΚ. ἢ] Novam hanc perſonam, quamvis repugnent codices, poſtulat ſententia. Niſi forſan malis incipere ejus partes a ἢ ἀναπαύσει γε: ac tum quidem προσθεὶς ſtare aliquatenus poteſt. Mutavi etiam ἢ in ἢ. *M. du S.*

88. Ἡμέτερα] Pariſina quidem Edit. habebat ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; ſed ſphalma tantum typographicum eſſe, ex verſione patet, quae *noſtratia* exhibebat. *J.F.R.*

91. Λακτίζοντα εἰς τ' ἀέρα] Sic in Epiſt. I. ad *Corinth.* IX. 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura Cl. *L. Bos* p. 137–38. quem conſulendum etiam monuerat Cl. *T. Hemſt.* in marg. Ed. *Graev.* *J.F.R.*

ἢ τὴν ξύλην πληγήν τινα καλαφέρουσα, [a] ὡς ἂν ἀνταγωνιστὴν δηθεν παίουσα, εὐθὺς ἀναχηρύξει αὐτὸν ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἔπειτα μὴν οἴσει ῥᾴδια εἶναι, ἢ ἀσφαλῆ τὰ γεγυμνάσια, εὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, ἢ δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνειε, ὁπόταν καταγωνίσηται ἢ ἀντίπαλον αὐτὸν, ἢ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως δὲ οὔ; μὴ τοίνυν [b] μὴ δὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ σκιαμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἐσπίτας, οἴεσθαι κρατεῖν αὐτούς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀναιρέπτεα ῥᾴδιως. ἐπεὶ [c] τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παίδων οἰκοδομήμασιν, ἃ καλασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ, εὐθὺς ἀναιρέπτουσιν, ἢ καὶ, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, αἱ κάρφη τινὰ συμβήσαντες, ἔπειτα ὅτι κόντω πήξαντες, ἢ πόρρω προβέβληνται, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί τοῦ, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οἱ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται· ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν, ἔπειτα δὲ, ἢ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐκ ἑστῶτα, οὐδὲ ἀθρόα τὸ βέ-

tem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certaminis, illam praeconio ornabit pro invicto? an potius facilia illa putabit, & periculi expertes juvenis lusus, victoriam vero tum decerni, cum ipsum adversarium certamine vicerit, isque victum se fassus fuerit: alias vero non. Ne igitur Hermotimus, ex eo quod magistri ipsius umbratiles forte velitationes adversus absentes nos instituunt, vincere illos arbitretur, aut talia esse nostra, quae facile adeo evertantur: cum ea ratio similis sit puerorum aedificationibus, quas cum infirmas admodum struant, celeriter evertunt; aut his, qui sagittandi artem meditantur, qui stipulas quasdam colligatas & in conto defixas proponunt intervallo non longo, atque ad eas deinde collineant: & si quando feriant, trajiciantque stipulas, exclamant continuo, ut in magno facinore, si sarmenta telum transierit. Verum ita Persae certe non faciunt, neque Scytharum qui sunt sagittarii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam quae petuntur, volunt moveri, non stare & expectare sagittam

a Ὡς] Sic *J.* Abest in ceteris Edd. & M. b Μὴ δὲ] Ita disjunctim *J. H.* Fl. & M. Reliquae fere μηδὲ c Τὸ τοιοῦτον] Sic *J.* Fl. *H. P.* &c.

92. Ὡς ἂν ἀνταγ.] Deerat ὡς in reliquis, sola *J.* habet. *M. du S.*

96. Ἀνταιρομένου] Ἀνταιρουμένους pro ἀνταιρομένους eod. hoc sensu legitur ap. *Thucyd.* III. p. 184. 25. Sed Cl. *Dukerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*) multis exemplis probat, non ἀναιρῶ, sed ἀναιρέω hic Graece dici; quod certum est; nam est ab αἴρω & αἴρομαι *tollo*, non ab αἱρέω *eligo*. Cum vero & in nonnullis scriptis, plurimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀναιρουμένους adfirmet, haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in contextum recipere non sit ausus. *J. F. R.*

99. Ἀναγωνίσηται] Quod digito erecto significabant. *M. du S.*

5. Τὸ τοιοῦτον] Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in Codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speraverit se inventurum ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Vix credo; nam & noster alibi non semel ita solet, ut mox indicabo; quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Iterum ibid. fin. Τὸν μὲ τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ἐχούσιν. Noster supr. c. 10. ἥτις ἡ καταφορή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦτον pro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum & hoc nostro cum Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialogo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. & pr. §. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. *J. F. R.*

6. Οἰκοδομήμασιν] Eadem Jul. Imperator in Epist. ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἱ πηλοὺς τοὺς ὄνους ὅτι ἂν ὦσι πηλοῦ πλάσωσιν, ἁρμάτιον αἰγιαλοῦ πλύζειν. Locus autem *Homeri* quem imitandum sibi proponit

Ju-

tum, dum incidat, sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum dejiciunt sagittis, & aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis & contentio plagae, lignum quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergore, propositum trajiciunt, & ita spe-25 rant per arma quoque sagittas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: & pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos, Achillis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque
tueri Nostrae,

Haec, inquam, universi, & pro se unusquisque.

34. Plato vero videtur mihi enarraturus aliquid de Sicilia, qui pleraque ejus novit. Nempe Syracusio Geloni graveolens fuisse os ajunt, idque diu ipsum ignorasse, cum nemo auderet indicare tyranno, donec pe-

λᾶν, ἐφ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ ἀφαδιδράσκουσα ὡς ἔνι μάλιστα, θηρία γάρ τοι ὡς τὸ πολὺ καλλοξεύουσι, καὶ ὄρνιθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ πού καὶ δέῃ καὶ σκοπῷ δὴ πειραθῆναι καὶ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ἀμοβοίνιον προβάλωμαι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, καὶ διὰ ὅπλων σφίσι χωρήσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτῷ φρύγανα προβάλωμαι, καλλοξεύουσιν, εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραφάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας καὶ κρατήσαντες, ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος,

[d] Οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος • λεύσσουσι μέτωπον.

Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος.

Ὁ Πλάτων δ' ἂν μοι [f] δοκεῖ καὶ διηγήσασθαί τι τῆς ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ὀλίγου λαλαβεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξέ-

[d] Οὐ γὰρ] Ὅτι οὐ γὰρ W. Abest ὅτι ab Edd. [e] Λεύσσουσι] Λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant Edd. Luciani. [f] Δοκεῖ] Sic L. & marg. *Alii.* Δοκῇ Edd.

Julian. est Iliad. 5. Tangit Pisid.

Ὦ συλλογισμῶν ἐξόλοιθε κύματα,
Καὶ στίγμα χαῦνον παιδιᾶν ἀπημάντων,
Τὸ λεπτὸν αἴφνης συλλογίσεων ὑφ' ὕφος.

Habet sequens illud ἀσπίδα ἀμοβοίνιον. Ex Homero. *J. B.*

26. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ] *Nuntia igitur nostro nomine Hermotimo.* *J. Br.*

35. Οὐ γὰρ . . .] *Hom.* Il. Π. *J. Br.*

Οὐ γὰρ ἐμ.] *Hom.* Il. Π. 70. *M. du S.*

Οὐ γὰρ] Mf. W. praemittere ὅτι, probo Graecismo, Cl. *Jens.* in Fercul. liter. p. 144. notat, & remittit ad Lect. suas Lucian. p. 97. Sed ea nota ad *Dom. judic.* §. 1. pertinens cum ibi non sit inserta, alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. *J. F. R.*

36. Ταῦτα μὲ οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος] Opsopoeus *haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit*, unde nescio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους ἐκ παιστέον τε τῷ μέρει παίσωνται. Ubi reddit *mutua*, non singulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque, si per circulum dicendi vices irent, sua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων σωφρονοῦντας, ἄπαξ ἑκάστῳ ἐπάγων τὸ κατ' ἀξίαν. De saltatione, καὶ τοὺς ἐφεξῆς ἕνεκα ἕκαστον αὐτῶν. quod non satis lucide in Latinis efferunt. Et infra εἰ μὲν γὰρ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄχρι ἄλλους ἀριθμοὺς αὐτῶν. *J. G.*

39. Ἐκ Σικελίας] *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi aliquando peregrinatus est. *J. Br.*

87. Εἰ-

ξένῃ [a] συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι· τὸν δὲ, [b] ὡς τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν δὲ, ὡς δικαίως συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ ἧς μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, [c] μὴ δὲ μιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἐπποπνεῖν ἢ στόμα. καὶ Ἑρμότιμον τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνόντα, φαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω τούτων, εἰ μὴ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὁμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστὶ προαίρεσις τῆς Φιλοσοφίας, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας [d] τὸ τοιοῦτον.

regrina mulier congressa illi auderet etiam dicere, uti se res haberet: illum vero ad conjugem cum veniret suam, iratum fuisse ipsi, quod sibi non indicasset, cum maxime graveolentiam illam sciret: illam vero ignoscisi sibi petiisse, se enim, quod virum alium experta non esset, neque ex proximo sermones cum quoquam miscuisset, putasse viris omnibus tale quiddam os olere. Etiam Hermotimus igitur, qui solis cum Stoicis fuerit, dicat Plato, ignorat, nec id mirum, qualia aliorum sint ora. Similia vero etiam Chrysippus dicat, aut plura hisce, si quidem relinquens ipsum inauditum ad Platonica me conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μέν, καὶ Ἀριστοτέλη, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν· ἃ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀπαγορεύεται αὐτοῖς· νῦν δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγὼ φημι αὐ-

35. HERM. Per Vestam, Lycine, Platonem, & Aristotelem, & Epicurum, & reliquos patiamur quiescere, neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, & tu per nos ipsos quaeramus, sit ne tale quid philosophia, quale ego

a Συνενεχθεῖσαν] Ita habere *F. H.* Fl. *S.* & M. notat *M. du S.* b Παρὰ] Περὶ Ex. Fl. Παρὰ Cod. P. cum Edd. c Μὴ δὲ] Sic *F. H.* Fl. & M. Μηδὲ ceterae Edd. d Τὸ τοιοῦτον] Sic Edd. constanter legere notat *M. du S.*

49. Μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς] Τοῦτο * καὶ περὶ Διῶνος ἱστοροῦσιν τῶν † Προυσαέως· ὃν καὶ Δία τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ‡ ἐπωνόμασαν. *V.*

62. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας] § Φίλον ὄντα κατὰ τὴν Ἑστίας ¶ ἐξορκοῖ· αὕτη δὲ ἐστὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς, ** αἰτιᾶται, καθ' ὃ ἐστὶ Πλάτων ὁ Κρατύλῳ ἱστορολογῶν αὐτὴν ὑποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν †† αὐτὴ συνάγει Δία τὸν κατ' εἶκον ἐχόμενος τούτου ‡‡ προμυθουμένη. *V.*

* Καὶ] Hanc conjunct. in Edit. omissam supplevit *M. du S.*
† Προυσαίως] Sic C. & M. In V. Προυσίως erat. *M. du S.*
‡ Ἐπωνόμασαν] Ὠνόμασαν Edit. *Clerici*, quam correxit *M. du S.*
§ Non nova formula. Vid. *Athen.* L. IV. p. 166. D. *M. du S.*
¶ Ἐξορκοῖ] Ἐξαρκεῖ prave Edit. *Cler.* Sed correxit *M. du S.*
** Αἰτιᾶται] Ex M. supplevit illa decem verba ab αἰτιᾶται ad ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *M. du S.*
†† Αὐτὴ] Αὐτῆς prave Edit. *Cler.* Emendata ex eod. fonte.
‡‡ Προμυθουμ.] Προμύθιμον Edit. eadem, emendata ab eodem.

87. Εἰδότα εἰπὲ ἂν ποτε] Placet εἰδότα ὡς εἰπὲ ἂν ποτε. *F. Br.*

Εἰδότα] Luciano, contendenti non posse optimam & verissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, & examinarit, objecerat Hermotimus, utrum si unus aliquis affirmaret bis duo efficere quatuor, opus esset omnes alios homines rogare, num id verum foret; an ipse per se satis posset scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, eum id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, Τί ποτ' ἐν ἀδύ-

ego ajo esse. Aethiopas autem, & Gelonis uxorem Syracusis evocare ad hunc sermonem quid attinebat? LYC. At illi quidem e vestigio abeant, si superflui tibi videntur ad nostram disputationem: tu vero jam dicito, mirabile enim quiddam videris dicturus. HERM. Videtur mihi, Lycine, & facile quidem fieri posse, ut aliquis, qui sola Stoicorum *placita* didicerit, sciat ex his verum, etiamsi aliorum *sententias* non persequatur, atque ediscat singulas. Ita vero considera. Si quis hoc tibi solum dicat, dyadas duas quaternarium numerum efficere, numquid opus est te in circuitu interrogare reliquos, quotquot sunt numerorum periti, num quis forte sit, qui quinque aut septem dicat eos esse; an vero statim noris vera illum dicere? LYC. Statim, Hermotime. HERM. Quid tandem igitur fieri tibi non posse videtur, ut aliquis in Stoicos incidat vera dicentes, & persuaderi sibi ab iis patiatur, nec amplius opus reliquis habeat, cum sciat, nunquam quae quatuor sint quinque posse fieri, neque si sexcenti Platones aut Pythagorae dicant.

τὸ εἶναι Αἰθίοπας [a] δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ὧν Συρακουσῶν ὅτι τὸν λόγον; ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδών, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη· θαυμαστόν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμαθάνων ἕκαστα. φέτωσαν δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀπεργάζονται, ἆρα δέοιτ' ἂν σε περιϊόντα τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοί, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι, ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγει; ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε. ΕΡΜ. Τί οὖν; ἦν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, συντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα [b] ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε [c] γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι [d] λέγωσιν.

36. LYC. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim de quibus inter omnes convenit, cum his de quibus

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκά-

[a] Δὲ] Γε W. [b] Ὡς] Ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. Ὅτι conjecerat *Jens.* ex B2, [c] Γένοιτο] Sic A1. H. Fl. F. B2. S. & M. Γένοιτο *J.* & *P.* [d] Λέγωσιν] Ita Edd. optimae & M. Λέγουσι male Fl.

70. Ἀπίτωσαν ἐκποδών] Procul facessant. *G.*

ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἂν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιτο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Omnino excidit ὅτι, legendumque, εἰδότα ὅτι οὐκ ἂν ποτε, &c. Id namque sit Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non posse, ut quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos sequatur, neque desideret unquam alios; ut qui noverit, numquam quatuor fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pythagorae id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce [εἰδότα] affinitas videtur erroris in desciendo dedisse causam. *J.F.*

Εἰδότα ὡς . .] Recte Cl. *Jens.* conjunctionem suppleudam censuit, quae in Edd. deerat, verum cum ὡς jam in Cod. invenerimus, non aegre feret, nos id admisisse prae ὅτι, quod ex Edit. est, ut in varianti indicavimus. *J.F R.*

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε] Cl. *Jenstus* in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, quem ipse postea contulit, habet ὡς. Ὅτι B2. *M. du S.*

90. Οὐδὲν πρὸς ἔπος] *Erasm.* in proverbio: *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. *J.Br.*

κάζεις, [a] πάμπολυ αὐτῆς ἀμφέροντα. ἢ τί δὲ φαίης; ἔστιν ὦ τινι εὐτυχήσας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συμπεθείσας, ἢ ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. ΛΥΚ. Τί δαί, εὐτυχήσας ποτέ, ἢ πρὸς Χαρίτων σπουδῇ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, ἢ Ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε, ἢ ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητοῦντων γὰρ ἡμῶν οἵ τινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες, [b] ὅπερ ἄδηλον εἰ ὅπως ἔχει. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, [c] ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἆρα

difceptatur confers, quae tamen longe inter se diſtant: aut quid dixeris? Eſtne quem videris, qui dicat binarios duos compoſitos ſeptem aut undecim numerum efficere? HERM. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat. LYC. Quid vero? incidiſti ne umquam, (&, per ego te Gratiarum numen obteſtor, tenta verum amare;) in Stoicum aliquem aut Epicureum, qui non diſſiderent de initiis rerum aut de finibus? HERM. Nequaquam. LYC. Vide igitur ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philoſophia ſequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detuliſti, cum diceres, hos eſſe, quibus duo ponant eſſe quatuor; quod obſcurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei vel Platonici, ſe quidem ita componere, vos autem quinque aut ſeptem ea eſſe dicere. An non videntur

a Πάμπολυ αὐτῆς ἀμφ.] Ita Codd. W. & L. Πάνυ ἀμφοῖν αὐτῶν Edd. b Ὅπερ ἄδ. εἰ ὅτ. ἔχει] Sic Edd. & M. c Ὑμᾶς] Sic W. L. & Ba. Reliqq. Edd. male ἡμᾶς.

96. Ὁ μὴ τέτταρα] Rogat Lucianus an etiam inveniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere ſeptem vel undecim, reſpondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba Interpres ſine ullo ſenſu vertit: *Inſaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi ſenſus eſt: *Inſaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui negaret, ea eſſe quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Exped. Alex. l. V. cap. 19. Τὸ, τε μήκει ὑπερέχειν ὑπὲρ πέντε πήχεις μάλιστα συμβαῖνον: *Staturamque mirabatur, quae erat ſupra quinque admodum cubites.* *L. Bos.*

1. Ἢ τέλους] Quod Stoici in virtute, Epicurei in voluptate ponunt. *J. Br.*

8. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυνιθέναι, ὑμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά] Opſoporus apud *Baſileenſes* & *Bourdelotius. forſaſſe enim dicerent Epicurei aut Platonici veſtram hanc eſſe compoſitionem; nos autem quinque aut ſeptem illa eſſe dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere poſſent, ſe quidem ita componere, nos vero quinque aut ſeptem illa eſſe dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculae σφᾶς, quae non notat vos aut *veſtrum*, ut fecit Opſoporus, ſed *ipſos* vel *ſe*. Ceterum male peccavit, quum *Baſileenſium* ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio* in ἡμᾶς. Et porro quid eſt illud vel Benedictbi *componere* vel Opſoporbi *compoſitionem*? Ita adſcripſit pater, *ipſos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. ὑμεῖς τῷ Πυθαγόρᾳ ἐνίβιμεν. ἆρα Πλάτωνι τοσοῦτ' ἄτοπα. εἶτα ἐξῆς πρὸς ἄλλα. πόσα δ' ἂν ταῦτα συντιθέντα οὐ ψυχαλοίμ γένοιτ' ἂν &c. *J. G.*

10. Ὑμᾶς] Non ſola *P.* habet ἡμᾶς. *Ald. J. & Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. & Ba. recte ὑμᾶς. *M. du S.*

14. Σώματα εἶναι ἅπαντα] *Omnia corporea eſſe Stoici dicunt.* Baſilides Stoicus contra receptam Stoicorum opinionem exiſtimabat. *F. G.*

17. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιόν τι Στωϊκῶν δόγμα αὐτὸ ἔχειν] Διδύμῳ αὐτὸς ἔχειν. *Th. M.*

23. Ὅρα σιωπᾷν] Conf. infra Εἰκ. c. 13. *M. du S.*

Ibid. Σιωπᾷν] Punctum ſubſcriptum ſub ultima exhibent Fl. *Pariſ.* & *S.* Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum ſub media ſyllaba habeat, ſcribens σιωπᾶν, quod tamen ſuſpicor calamo errante additum ab *Salmaſio*, qui id literae ᾶ ſubjicere voluit;) Non putaſſem operae hanc inquirere, niſi meminerim *Vigerium* de Idiotiſm. p. 158. Edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* docere, infinitivos in ᾶν non recipere jota ſubſcriptum; quod cum parum obſervari ab editoribus videam, non pigebit ex *Vigerio* quaedam huc transcribere: Ἀγαπᾶν, (ait) ſcribendum ſine ι ſubſcripto, non ᾳ γαπᾷν. ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον ἀπὸ τῆς εἰς α λήγοντος βάσεως εἰδέναι ἔχειν πρὸς τῷ α τὸ ἰῶτα φάσιν. i. e. *Infinita in ᾶν exeuntia non habent jota ſubſcriptum:*

tur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse, Epicurei autem id quod suave sit? & cum vos dicitis corpora esse quaecumque sint, Plato autem statuit etiam incorporeum quiddam in rerum natura esse. Tu vero, quod modo dicebam, injuste sane id ipsum de quo disceptatur comprehendens, tanquam extra controversiam Stoicorum esset, ipsis habendum adjudicas, licet vindicantibus idem sibi reliquis, & suum esse dicentibus, ubi sane judicio vel maxime, opinor, opus est. Si quidem igitur planum hoc fiat, Stoicorum solorum esse, bis duo putare esse quatuor; tum sane tacendum reliquis. Dum autem de hoc ipso certaverint, omnes aeque audiendi sunt, aut sciendum, nos in opinionem venturos, condonati gratiae judicii.

37. HERM. Non videris mihi, Ly-

ἢ εἰ δοκοῦσί σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι· οἱ [d] Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; ἢ ὅταν [e] ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ γνωρίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅταν ἔφῃς, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδυς [f] αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῷ τοῦτο εἶναι, [g] ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ. ἐν μὲν οὖν προδήλου γένει τοῦτο, ὡς [h] Στωϊκῶν ἐστι μόνων τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ἄφρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτῷ τούτῳ περὶ ἀμφισβητήσεως μάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν.

EPM. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνέναι

d Ἐπικούρειοι] Ita constanter Edd. Ἐπικούρειοι W. semper. *e* Ὑμεῖς] Recte sic *H.* Fl. P. & M. Ἡμεῖς male *F.* *f* Αὐτὸ] Nihil variant Edd. Αὐτοῦ *Marc.* Αὐτὸ W. *g* Ἔνθα δὴ κρ. μ. ο. δ.] Edd. hic cum Cod. M. conspirare notat *M. du S.* *h* Στωϊκῶν] Στωϊκόν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον *F.* Στωϊκῶν ἐστι μόνον *H.* Fl. *A1.* *P. B2.* & *S.*

ptum: quia verba in ν finitu numquam habent ante ν quidquam non prolatum. Quidquid enim in verbis praecedit ν. plene profertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην — ἐποίουν, ἐποίουν &c. Sic *Etymologus*, eumque secutus *Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissimis librorum exemplaribus accuratissime observatur. προγεγραμμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam veteres ad latus scribebant ΤΩῚ, ΛΕΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λέγῳ. Verum Edd. nonnullae veteres Luciani aliorumque auctorum ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; immo tam saepe addunt illud *iota* his infinitivis, ut quoties non invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *Etymologus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis inculcat, vid. in ἀγωνιᾶν, βοᾶν &c. Ita ut adsensum ei praebere cogar; sed cum in hac Luciani edit. ubique jam additum jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio an ab consuetudine a Cl. *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Edit. inducta recedere fas sit. Ita enim ἀγωνιᾶν passi sumus edi in de *Merced. cond.* Ita ἰρᾶν dedit *Hemsterh. Contempl.* §. 13. f. Ὁρᾶν *Timon.* §. 56. f. ἀναιδᾶν ibid. §. 48. p. 161. ἀνιγιλᾶν in *Prometh.* §. 8. p. 191. fin. &c. Περιορᾶν *Thucyd.* I. 69. p. 45. 14. Δρᾶν Idem I. 5. p. 6. 2. Τελευτᾶν *Herodot.* Steph. I. p. 51. f. Ὁρᾶν ibid. p. 50. pr. Δρᾶν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. Γελᾶν idem Ran. 42. Et sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum omnes. Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum in his *infin.* omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim recens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus Basileensis id ignorat. At *Florent.* & *B2.* Edd. Luciani id habent ubique; sed *Juntina*, id non habet, nec *Hagenoana*, nec *Aldina* prima, sed ubique scribunt ἰρᾶν, δερᾶν, μελαγχολᾶν. Quod ex collatione non hujus, sed multorum aliorum locorum didici, quae adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum sub ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum est; quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Observemus ergo posthaec canonem Grammaticum & sequamur editiones optimas ab viris peritis correctas, & imitemur Atticos, qui cum nunquam dixerint βοάω, γελάω, etiam jota non potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto communi γελῶ tamen ex γελάεω contractum esse, adeoque & jota recte subscribi aequ ac in βοάεις βοᾷς, velitque consuetudinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis aliam rem esse, & Etymologum recte dixisse, liceat mihi hunc sequi. Idemque placuit Cl. *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione infin. in ᾶν fine jota subscripto ubique expressit. Ex monumentis vett. plura deinde. *J. F. R.*

καὶ πῶς βέλομαι εἰπεῖν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἕτεροίόν τι, ἀλλὰ μὴ [a] τοιοῦτον φήσεις. ΕΡΜ. Εἶεν αὐτίκα οἷόν τι λέγω θῶμεν γάρ τινας δύο εἰσεληλυθέναι εἰς τὸ [b] Ἀσκληπιεῖον, ἢ εἰς τὸν Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεῖσθαι δήπου ἀμφοτέρους ἐρράφθαι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπῳ ἔχει τὴν φιάλην. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. ΛΥΚ. Πῶς γὰρ οὐ, εἴ γε ἀπόλωλεν; ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἂν ὦδε τῷ πρωτέρῳ εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. ΛΥΚ. [c] Πρόδηλον. ΕΡΜ. Καὶ εἰ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ πρωτέρᾳ κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης ἐδεῖτο δεῦρο. ΛΥΚ. Ἔχει γάρ. ΕΡΜ. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη ὦδε τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην; οὐκ ἔτι ἐρεῦναι τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν, ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν.

ΛΥΚ. Οὐδενὸς, εἴ γε εὑρόντες ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ [d] εἰ ἄλως γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες εἰς τὸν νεὼν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτῶν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ πάλαι πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, δῆλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴ τε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅστις γὰν ἱερεύς; ἄλλος ἄλλο εἶναι

cine, intelligere, quid mihi voluerim. LYC. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diversum, non autem tale (*quale ante intelligebam*) dices. HERM. Statim scies, quid dicam. Ponimus enim duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam. LYC. Sane. HERM. Habet autem omnino alteruter. LYC. Quî non, siquidem perdita sit? HERM. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere. LYC. Planum. HERM. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, & nihil perscrutatione, neque sic, opus est. LYC. Habet enim *alter*. HERM. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quaesivimus: aut cujus rei gratia plus laboris sumamus?

38. LYC. Nullius, si quidem inveneritis, & inventum scire possitis id ipsum esse, quod fuerat perditum; aut modo omnino notum vobis sit donarium. Jam vero, amice, primum quidem non duo sunt ingressi in templum, ut necesse sit alterutrum habere rem furtivam, sed valde multi. Deinde ipsum quod desideratur, quid sit obscurum est, phialane, an scyphus, an corona? Quot enim sunt sacerdo-

a Τοιοῦτον] Sic *F. H. Fl. P.* &c. & *M.* b Ἀσκληπιεῖον] Sic Edd. omnes & *M.* c Πρόδηλον] Πρόδηλα *S W.* Sed abest alterum hoc ἢ ab Edd. d Εἰ] Abest εἰ in *P.* Adest in Edd.

32. Ἀσκληπιεῖον] Sic hic quidem libri omnes. & *Imag.* c. 16. At *Dearum.* c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. & *Asin.* c. 42. & utroque modo scribitur. *M. du S.*

35. Τὸν πάλαι] Conf. infra Ἀλεξ. c. 39. *M. du S.*

40. Πρ. — γνώ] Sic *W.* Sed forsan pro posteriori *S* melius legeretur γε. *M. du S.*

50. Ἀνάθημα] De differentia inter *ἀνάθημα suspensum donarium*, & *ἀνάθεμα*, quod sacris Scriptoribus *devotionem* s. *hominem diris devotum* significat, cum tamen ejusdem themotis sit utrumque, vid. *Perizon.* contra *Sanctium* dispotantem, ad *Sanct. Minerv.* L. IV. c. 14. p. m. 762. Distinguit etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; & vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptor. promiscue usurpata; exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 3. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, κατὰ ζωντας, λέγει δὲ καὶ τὰ ἀνάθεμα τὰ προσαγόμενα ὅτε δὲ ἀνάθεμα γενόμενον, ἀποστατικὸν δηλονότι καὶ ἀλλοτριοῦν τὸν τοιοῦτον ὁμιλητικῆς, τῆ ἀναστοιχείωσιν καὶ ἀφοσιωμένον τῷ θεῷ, καὶ ὅτι αὐτοῦ καὶ τὰ προσκαρτεροῦντα τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ

dotes alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit, sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est quicumque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere. HERM. Cur, Lycine? LYC. Quoniam obscurum est, sit ne phiala illud, quod periit: si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim plantum est, sit ne haec ipsa quae fuit Dei? aut non putas plures esse phialas aureas? HERM. Ego vero. LYC. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, & sic facere conjecturam, quid tandem illorum divinam possessionem putare deceat.

39. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum qui exuentur unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: & alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit qui Dei *cimelia* surripuisset:

λέγουσι, ἢ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦν, οἱ δὲ, ἀργύρεον, οἱ δὲ, χρυσοῦν, οἱ δὲ, καττιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπασιν ἐπιδῦναι τὰς εἰσελθούσας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός· ἢ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὑρῇς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἐπιδυτέον. EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' ὅτι γε χρυσῆν ἅπαντες φασιν εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, ἢ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· εἰ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ Διός· ἢ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; EPM. Ἔγωγε. ΛΥΚ. Δήσει δὴ ὅτι πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν, εἴ, τί ποθεν αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι.

Καὶ γὰρ ὁ αὖ τὸ πολλὴν ἀπορίαν παρέχόμενον, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως, ὁ μὲν, σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον· καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ ὃ ἔχω, τοῦτο ἱερόν ἐστιν; οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορεῖν, ὅν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν γ' ὅτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Διὸς ὑφη-

e Αὖ τὸ] Ita habent *P. H.* Fl. &c. & *M.* Αὐτὸ male *P. S.* & *G.* f Ἀποδυσομένων] Ita dedi ex Codd. *G. W. P.* & *L.* Ἀποδυομένων Edd. omnes male.

ἀναθήματα αὐτοῖς δοκεῖ. Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus & humanis rebus: ita etiam anathema factum excinditur & segregatur a coetu fidelium consecraturum Deo, & ab ipso Deo, atque destinatur Diabolo, seque ipsum ei consecrat. Plura non addam in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos Scriptt. *ἀνάθημα* ne quidem scriptum invenerim, sed semper *ἀνάθεμα*. *J. F. R.*

75. Ἔτι πάντας ἰέν] Sincera lectio *Ben.* *J. Br.*

79. Αὖ τὸ] Sic *M.* & plerique Impressi. *P.* & *Mss. Gr.* αὐτὸ minus commode. *M. du S.*

80. Ἀποδυσομένων] Scribendum ex *Mss.* καὶ τὸν πολὺν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστι, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unusquisque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυομένων, hoc est *qui exuent.* *J. G. G.*

Ἀποδυσομ.] *W.* etiam, & *P.* & *L.* Valeat ergo vulgatum. *M. du S.*

ὑρηρημδόν· ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἐν ὄστρακόν ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν Ἀπολομδώρου Φιάλην. θῶμεν γὰρ Φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ Θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν, καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ σοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἐωρακέναι πολλάκις. ΕΡΜ. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. ΛΥΚ. Ἦ οὖν πού τι καὶ [a] πρὸς τοὺς ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἐναγχος Ὀλυμπιάσιν ὅτι τὰ λαιὰ τῆς Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδα τοῦ [b] Ἠλείου θέαν μοι παρεκαλεσάμενος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ πρὸς τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. ΛΥΚ. Οἶδα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν; ΕΡΜ. Οἶδα γάρ. ΛΥΚ. Οἰκεῖον ἄμεινον σὺ εἶπας, ἐγγύθεν ἰδών.

licet enim privata quoque habere. Causſa autem illius ignorantiae una eſt, puto, quod inſcriptionem non habet deſiderata phiala. Ponamus enim *interim*, deſiderari phialam. Quod ſi inſcriptum eſſet Dei nomen, aut donantis, minus laboraremus, inventaque ea, quae inſcripta eſt, deſineremus exuere alios, & moleſtiam illis facceſſere. Puto autem te, Hermotime, gymnicos etiam ſaepe vidiſſe ludos. HERM. Recte putas. Saepe enim vidi, & multis locis. LYC. Numquid igitur unquam prope ipſos ſediſti certaminum praeſides? HERM. Quia nuper Olympiis ad ſiniſtram Hellanodicarum, Euandrida Eleo ſpectaculum mihi occupante in ſuis civibus. cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent. LYC. Itaque noſti hoc quoque, ut ſortiantur, quem, quî cum, aut lucta certare aut pancratio oporteat. HERM. Novi enim. LYC. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

ΕΡΜ. Τὸ μέν, παλαιόν, ὅτι Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. ΛΥΚ. Μή μοι [c] τὰ πάλαι, ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. ΕΡΜ. Κάλπις [d] ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ Θεοῦ, ἐς ταύτην ἐμβάλλουσι κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι

40. HERM. Olim quidem praeſide certaminis Hercule, lauri folia. LYC. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, ſed quae ex propinquo vidiſti, ea narra. HERM. Urna argentea propoſita eſt, Dei ſacra, in hanc parvae fabarum inſtar ſortes injiciuntur,

a Παρὰ] Sic W. Περὶ Edd. b Ἠλείου] Ἠλείου F. c Τὰ πάλαι] Sic Edd. & M. d Ἀργυρᾶ] Edd. vulgo male ἀργυρᾶ.

98. Παρὰ] Ex Codice W. Impreſſi enim corrupte περὶ. *M. du S.*

2. Εὐανδρίδου] Idem haud dubie qui de iis qui Olympiis ludis vicerant, librum ſcripſerat, quem laudat *Pauſanias* L. II. p. 185. 29. Sed ibi tamen Εὐανορίδης ſcribitur ejus nomen. *M. du S.*

11. Φύλλα δάφνης] Senſus abruptus, interpellante Luciano; nec facile quae verba ſecutura fuiſſent, patet. Rationem tamen comparandorum Athletarum ediſſerere volebat, quae olim obtinuerat. *M. du S.*

Φύλλα δάφνης] Poſt δάφνης . . . quatuor puncta in *Junt.* fecerat (niſi fallor) *Solanus*, aliquid deeſſe indicans; nam ſpatium, quantum ad quatuor literas requiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non eſt certum indicium; ſolet enim inter perſonas & in hac Ed. & in *Ald.* ſemper ejusmodi ſpatium relinqui. Deeſt quidem aliquid ad plenam orationem, ſed nihil tamen addendum; nam interpellatur ſermo dedita opera a perſona ſequente. *J. F. R.*

13. Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic c. 57. in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capeduncula (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde recte in Gl. Phil. κάπια κληρωτὶς, πάλιτις, δάφνη, nec male doctus Grammatic. *Heſych.* apud quem κάλπις ἔπος βαδίσεως ἢ εἴδος δρόμου, tangit enim rem quae ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *J. B.*

Κάλπις] *Sortes Olympicae.* *F. G.*

Ibid. Ἀργυρᾶ] Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adſcripſerat: an ἀργυρᾶ? Recte;

tur, inſcriptae. Inſcribitur autem binis A, binis aliis B, binis Γ, & eodem modo deinceps, ſi plures athletae fuerint, ut duae ſemper ſortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, & Jovem precatus, demiſſa in urnam manu, ſortium unam extrahit, & poſt illum alius; adſtansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec ſinit illum videre, quae ſit litera, quam extraxit. Omnibus autem ſuam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipſorum unus Hellanodicarum, hoc enim non jam recordor, circumiens inſpicit ſortes ſtantium circulo, atque ita eum, qui A habet, cum eo, qui alterum A extraxit, ad luctam vel pancratium comparat, ſimiliterque eum cui B evenit, cum altero, qui B habet, & reliquos ejusdem literae eadem ratione. Atque ita quidem ſi pari numero ſint athletae, vig. octo, quatuor, duodecim: ſi vero impari numero, quinque, ſeptem, novem; litera quaedam impar & ipſa, uni tantum ſorti inſcripta, reſpondentem ſibi aliam non habens, cum reliquis injicitur. Hanc qui extraxerit, ſubſidet, expectans dum illi certaverint, nec enim habet ex adverſo ſibi reſpondentem

τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι ἐγγράφες δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ὁ ἑκατέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμα, καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ ὁ ἀθλητὴς ἕκαστος, προσθυξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν. ἀνασπᾷ τὸν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, καὶ παρέχων ἀναγκάζει ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὁ ἀνέσπακεν· ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ὁπόσοι κύκλῳ ἑστῶτες, καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως, καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταὐτά. οὕτω μὲν ὅ γε, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλει αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἕως ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ

e Γράμμα] Γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt Edd. f Ἀνέχει] Ἀντέχει Edd. omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L. g Γὰρ] Abeſt haec particula a W. h Οἷον] Ὅλον Fl. & W. Ceterae Edd. & P. vulgatam tuentur. i Γράμμα τι] Γράμμασι una voce H. Γράφμα τί Fl. Γράμμά τι S. & M. Γράμμα τι P. Sola Aldina recte γράμμα τι.

ere; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae ſaepe peccant in accentibus. Sola autem B2. hic bene legit ἀγχυρᾶ, quam ſequor. J. F. R.

25. Ἀντέχει] Angl. ἀνέχει. J. B.

Ἀνέχει] Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. manu elata, ut ap. Hom. ἀναχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. J. G. G.

27. Ἀλυτάρχης] *Pete Varinum.* J. Br.

Ἀλυτάρχης] Vid. Marm. Oxon. p. 109. Et quos iſthic laudat Cl. Vir *H. Prideaux* (*Cod. Theod.* XV. 9. *Cujac.* Obſ. II. 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor.* & *Etym.*) Praerat hic τοῖς μαστιγοφόροις, quos ἄλυτας Elei vocabant. M. du S.

Ἀλυτάρχης] *Varinum* ait *Brod.* id eſt *Phavorinum*, qui olim *Guarinus*. ſed ipſe maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior quam altero. J. F. R.

32. Παγκρατιάζειν] *Pancratium* quid, tradit Lucianus de Gymnas. Philoſtratus de athletis refert, *pancratium* palaeſtram finaul & pugiſlatum vocari. G. C.

38. Γράμμα τι] Miſere in re facili fluctuant Edd. Nos ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur duos accentus acutos in ſyllabis contiguis unius vocis ſcribi, ejusmodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγος τις, & ſimilia in editionibus & ſcholiaſtis reperias, & viri etiam eruditi hodie ſibi in his apicibus collocandis non conſtent. J. F. R.

κρὰ εὐτυχία ᾧ ἀθλητῇ, τὸ μέλλων ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

licitas, qui integer committendus sit fatigatis.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα, τοῦτο γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· ἔχεις ἐννέα κλῆρους, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, ἔχουσι τοὺς κλήρους, θᾶττον δή, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεατῆ ποιῆσαι) [a] ἐπισκόπησον τὰ γράμματα, καὶ εἰ πρότερον, οἶμαι, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρος ἐστίν, ἢν μὴ ὅτε πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύξῃς αὐτούς. ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς; ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ δηλοῦν τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, εἰ μὴν εἴσῃ γε εἰ ἐκεῖνός ἐστιν, εἰ γὰρ προείρηται ὅτι τὸ (κ) ἢ τὸ (μ) ἢ τὸ (ι) ἐστὶ τὸ χειρολονοῦν τὸν ἔφεδρον, ἀλλ' ἐπειδὰν τῷ (α) ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον (α) ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐπιτυχὼν δὲ αὖθις τῷ βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀνάπαλον τῷ εὑρεθέντι, καὶ [b] ὅτι πάντων ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκείνός σοι προλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀναπαλαιούμενον.

41. LYC. Insiste. hoc enim maxime mihi opus erat. Igitur novem cum sint, extraxerunt omnes & habent sortes. Circumiens itaque, volo enim te jam pro spectatore Hellanodicam facere, inspice literas, nec prius puto didiceris, quis subsessor ille sit, quum veneris ad omnes, eosque comparaveris. LYC. Quid ita, Lycine? LYC. Fieri non potest ut statim invenias literam illam subsessoris indicem, aut literam forte invenias, sed utrum illa sit, nescies. neque enim praedictum est, aut K aut M aut I esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in A incideris, quaeris eum qui alterum A habet, eoque invento, illos jam comparasti: & cum in B incidis, altera B ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

ΕΡΜ. Τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐντύχοις, τί ποιήσεις; ΛΥΚ. Οὔμενοῦν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δήπου ὅτι πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐτῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον. ΕΡΜ. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι. ὅτι γοῦν

42. HERM. Quid si vero in illam primo aut secundo incidas, quid facies? LYC. Minime *quid ego facturus sim quaeritur.* Sed tu Hellanodica, scire volo, quid facturus sis? utrum statim dicturus sis, hic est subsessor, an ad omnes per orbem eundum putes, & videndum, si qua ipsi litera similis sit? atque adeo nisi omnium sortes videris, non discas subsessorem. HERM. Quin, Lycine, facile discam.

a Ἐπισκόπησον] Sic Edd. omnes. Ἐπισκοπῶ Codd. A. G. P. Ἐπισκοπῶ W. b Ἐπὶ πάντων] Ita habere Edd. & M. notat *M. duS.*

44. Συμπεσεῖσθαι] Conf. infra Z. Τραγ. c. 40. med. Et Γυμν. 38. *M. duS.*

49. Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπῶ. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. *J.B.*

Ἐπισκόπησον] Rectius iidem libri ἐπισκοπῶ τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis litteras.* *J.G.G.*

55. Ἐκεῖνός ἐστι] Lego κ' ἐκεῖνό ἐστι, refertur enim haud dubie ad γράμμα. nec aliter interpretes, quos viderim, licet libri omnes servent ἐκεῖνο. *J.M.G.*

Ἐκεῖνός ἐστι] Si vulgatam servamus, ἐκεῖνο referendum ad praecedens ἔφεδρο; ut sensus sit: *etsi inveneris literam, tamen nescias num ille praeses sit, penes quem invenitur illa litera*, s. *qui indicatur litera illa inventa.* *J.F.R.*

89. Μὴ γὰρ] Hae particulae & alibi conjungi amant, ut supr. de *Merced. cond.* c. 17. versus fin. Ibid. c. 26. med. & 29. pr. ac frequenter alibi apud

RO-

cam. Inter novem enim si Ε primo invenero, aut secundo loco, novi, hanc qui habeat, esse subsessorem. LYC. Quid ita, Hermotime? HERM. Hoc modo Α duo illorum habent, Β itidem duo; reliqui cum sint quatuor, duo Γ, Δ autem alii duo omnino extraxerunt, consumtaeque sunt in octo athletas literae quatuor. Apparet igitur, solam ita imparem futuram proximam literam Ε, eumque qui illam extraxerit, esse subsessorem. LYC. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam quae mihi videntur, qualiacumque demum fuerint? HERM. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

43. LYC. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima Α, altera Β, & sic ordine, donec in una illarum numerus Athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis fine ordine quinque literis Χ, Σ, Ζ, Κ, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Ζ autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Ζ invenias? quanam re intelliges subsessorem esse, qui illam habeat? nisi ad omnes accedens invenias nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere. HERM. Difficile est ad respondendum quod rogas.

τὴ ὀσφύα, ἢν τὸ (Ε) εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, 75 οἶδα ὅτι ἕφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί. ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ, (Α) δύο αὐτῆς ἔχουσι, καὶ τὸ (Β) ὁμοίως δύο, τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν, τὸ (Γ) οἱ δὲ, τὸ (Δ) πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ 80 ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν ὕστατον λειπτὸν εἴη τὸ ἐξῆς γράμμα τὸ (Ε), καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἕφεδρός ἐστι. ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, 85 ἢ θέλεις ἀπόπεμψω τάχα μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ; ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀπορῶ μέντοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀπεῖπεῖν ἔχοις πρὸς τοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν δὴ ὡς ἐξῆς πάντως γραφο- 90 μένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ (Α) δευτέρου δὲ τοῦ (Β) καὶ κατὰ τὴν τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῆς τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν. καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαί, εἰ [d] ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε 95 γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ (Χ) καὶ τὸ (Σ) καὶ τὸ (Ζ) καὶ τὸ (Κ) καὶ τὸ (Θ) τὰ [e] μὲν δὴ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ὅπως τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ [f] γράψωμεν, τὸ δὲ (Ζ) μόνον ὅπως τῷ ἐνάτῳ, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφε- 100 δρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ (Ζ) τῷ ἀγνοίᾳ ἕφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτό, ἢν μὴ ὅτι πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦντας καὶ εἴχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῆς τεκμαί- 105 ρεσθαι. ΕΡΜ. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

ΛΥΚ.

[e] Μὲν τὰ] Sic Edd. & M. Sola B2. μέν τι, male. [d] Ἐξελόντες] Ita bene Edd. Ἐξελοῦσι male W. [e] Μὲν οὖν] Γὰρ abest in M. Comparet in Edd. omnibus. [f] Γράψωμεν] Sic B2. & M. Ceterae Edd. γράφωμεν.

nostrum; quare nil curo omissionem mss. M. *J.F.R.*

93. Ὀλυμπιάσιν] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cujus autorem Herculem fuisse putant. *G.C.*

98. Γράψωμεν] Ita quoque in Cod. M. sed a recentiore manu, esse testatur *Solanus*, quare conjicit an forsan γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. *J.F.R.*

1. Τὸ δὲ Ζ.] Procedet Luciani ratio, modo sic intelligatur, ut *inscio judice* Z. unicum sit injectum: alias claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi consuetudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe clarius existimo, quinque litterarum paria immissa, quarum novem ab Athletis, una in fundo relicta educantur. Sic enim nemo, nisi omnibus visis quas Athletae sortiti sunt, cognoscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἰδοὺ δὴ καὶ ἕτερος τὸ αὐτὸ διασκόπησον. τί γὰρ εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶ κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶ γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐπεῖνα μὲν ἐάσομεν, ἐπιτηδὲ ἀλλόκοτά ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάσαι τοὺς [a] δύο ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρύονας δύο, καὶ κύνας δύο, τῷ δὲ ἑνάτῳ, λέοντα ἑστω [b] τὸ ἐπίσημον· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ὁ δεξιὸς εὐτύχης, πόθεν ἔξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ πανθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; ΕΡΜ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδὲν ὥστε ἂν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἄκρως περιφόμενοι καὶ ἐπαΐοντες, καὶ [c] περιθεωροῦντες· μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις μέλλει σύμβουλός μοι ἀ-

44. LYC. Ecce alio etiam modo idem illud considera. Quid enim, si neque literas scribamus in sortibus, sed signa quaedam & notas, quo genere Aegyptii multa scribunt, pro literis *pingentes* caninis aut leoninis capitibus homines. Aut illa quidem relinquamus, cum absurda sint: sed age uniformia illa & simplicia in iis pingamus, observata quantum potest similitudine, homines in duabus sortibus, duos in duabus equis, & gallos duo, & duo canes, nonae autem nota esto leo. In hanc igitur signatam leone sortem si primum incidas, unde habebis dicere, hanc esse quae subsessorem faciat, nisi ante obeundo omnes inspexeris, si qua etiam alia leonem habeat.

HERM. Non habeo quod tibi, Lycine, respondeam.

45. LYC. Nihil mirum. Neque enim speciosum quidquam *est quod responderi possit*. Itaque si voluerimus vel eum qui auream phialam habeat invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, & inquiremus summo opere tentantes, & exuentes, & circum circa inspicientes. Vix enim vel sic verum discemus. Et si quis velit consiliarius mihi fide

[a] Δύο ἀνθρώπους] Δύο insertum ex Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd. [b] Τὸ ἐπίσημον] Τὸ ἑπτάσημον W. quod magis Atticum. Ac nil mutant Edd. [c] Περιθεωροῦντες] Sic *J. Fl. P. H.* &c. Παραθεωροῦντες W.

10. Κυνοκεφ.] Horum figuras si videre lubet, adi Mensam Isiacam *Pignorii*, & *Kircherum*. *M. du S.*

31. Φιλοσοφίας πέρι] Jam recte & constanter sic praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhibent Edd. Conf. supra c. 20. Ibique adductum *Jortinum*. *J. F. R.*

33. Παιῶν] Notat *Soulius* f. *Solanus* in W. reperiri παιῶν, additque id verum; Editiones autem prave πάντων legere. Quod mirabar, cum Cl. *Jens.* in Ferculo liter. p. 245. ubi lect. hujus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabilem variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Soulio* credo παιῶν legendum, quia intelligitur ἰδίων, de quibus supra egit & mox agere perget; nam statim sequitur μιᾶς ἀπείρους, &c — ἀρίστη ἐκείνη. Et pr. §. seq. μίαν δὲ ἑπτασῶν ἰδίων. Jam quoque illud αὐτῷ, quod vulgatae αὐτῶν praestare putares, sponte concidit. Quod enim *S.* αὐτῷ legat, & ex ea *Amst.* id operarum tantum aberratione factum credo; quia in versione ejusd. latina, aeque ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis πάντων ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod λογόφρονα ὑπὸ τῶν ἰδίων insolentius videatur, & viae f. sectae hic non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis repugnem; sed qui παιῶν praeferet, pro ὑπὸ legat ὑπὲρ, & sic omnia plana erunt. *J. F. R.*

Ibid. Αὐτῶν] Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus: Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λογόφρονα εἰδώς. Posteriores perperam dederunt αὐτῷ. quod idem fecerunt c. 53. fin. Ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, ἴδιόν τι τὸ πλῆθος αὐτῷ προσάξεται με πιστεύειν. quum recte in prioribus αὐτῶν. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet ut credam.* *J. F.*

34. Ἀτε-

fide dignus de philoſophia eſſe, quae ſequenda ſit, ille fuerit ſolus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in cenſum non veniunt, neque iis crediderim, dum vel unius *ſectae* ſint ignari: forte enim haec ipſa fuerit optima. Neque enim ſane, ſi quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat eſſe omnium pulcherrimum, ipſi credamus, niſi ſciamus, omnes illum homines vidiſſe. Forte enim & hic quidem pulcher: an vero omnium pulcherrimus, ſcire non poſſit, qui omnes non viderit. Nos autem non pulchro ſolum, ſed pulcherrimo opus habemus: & hoc niſi invenerimus, nihil nobis profeciſſe videbimur. neque enim ſatis habebimus in pulchrum quodcumque incidiſſe, ſed ſummam illam pulchritudinem quaerimus, quam unam eſſe neceſſe eſt.

ξιόπιστος ἐστὶ, φιλοσοφίας πέρι, ἣν τινα φιλοσοφητέον, ἔστ' ἂν εἷς μόνος ὁ τὰ ὑπὸ [d] πασῶν [e] αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἕως ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ζήτησις ἐκείνη εἴη. εἰ γάρ δή τις ὡμολογήσαμέν καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· ἡμεῖς δὲ, οὐ [f] αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ καὶ καλλίστου δεόμεθα, καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, [g] οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπράχθαι ἡγησόμεθα. εἰ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅσῳ ἀναγκαῖον εἶναι.

46. HERM. Vera *ſunt iſta.* LYC. Quid igitur? habes mihi dicere aliquem, qui viam omnem in philoſophia probaverit, quique cognitis, quae dicuntur a Pythagora & Platone & Ariſtotele & Chryſippo & Epicuro & reliquis, unam tandem ex omnibus viam delegerit, quam veram probaverit, & cognoverit experimento, ſolam

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον τὸ φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς; τελευτὰν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν [h] ὁδὸν, καὶ ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μό-

d Πασῶν] W. recte. Πάντων Edd. *e* Αὐτῶν] Sic *J. H.* Fl. *B*2. *P. A*1. & cod. M. Αὐτῷ male *S.* & hanc ſecuta *A. f* Αὐτὸ] Ita Edd. Αὐτοῦ L. bene. *g* Οὐδὲν ἡμ. πλ. πεπρ. ἡγ.] Ita ut dedi habent *J.* Fl. *H. P. S.* & Cod. M. *h* Ὁδὸν] Ita Edd. Ὁδῶν W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.

34. Ἀτιλίᾳ] Pendebam animi ἀτιλῇ ne hic putarem, quem interpretatione expreſſi, quem Romae dicebant *capite cenſum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad ſuffragia admittitur, neque honorem ſperare poteſt; an *non initiatum?* Sed cum hujus intellectus nulla dum allata fit auctoritas, isque potius videatur eſſe ἀτίλιος, manſi in ſolenni vocis uſu, quique optime huc faciat. *J. M. G.*

42. Αὐτὸ μόνον] Libri, quos inſpeximus, omnes αὐτὸ, quod quomodo convenire huc poſſit, nondum equidem video, niſi forte ad μόνον referatur, & vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum obſervavi. Interpretatus ſum ac ſi legatur αὐτοῦ. *J. M. G.*

54. Τελευτὰν] Τελευτᾶν, *denique*, *poſtremo* interpretatur *J. Brod.* Miſc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, & ſic Lexicographi cum eo, Edd. vero *J. H. P. S.* conſtanter ultimam accentu gravi ſignant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium eſt, etſi quaſi adverbialiter ſumendum. *J. F. R.*

Ibid. Ὁδὸν] Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut in *Act. Apoſt.* IX. 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, veluti ibid. c. XIV. 14. diſerte dicitur: ὁδὸς ἣν λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo ſupra apud noſtrum, ἀπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον τὸ φιλοσοφίᾳ, vertit: *omnes philoſophiae ſectas expertus.* Recte quidem; verum quia hic ſequitur ἄγει, rectius ad verbum convertitur: *via quae ducit*; viam interim quamcumque agendi methodum ſignificare in omnibus linguis, ſatis notum eſt. *J. F. R.*

μόνη ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ducere recta ad felicitatem. Talem enim si inveniamus, laborare desinemus. HERM. Non facile est, Lycine, talem virum reperire.

ΛΥΚ. Τί δῆτα ἓν πράξομεν, ὦ Ἑρμάτιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐπορήσομεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀξιάμενον, ἀφ' ἁπάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ὅπη σκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα. ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς ῥᾴδιον ὀπίσω ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα ἱστία ὀθόνιον, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φῂς καλαχθησομένῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ ξ Θήσεως ἐκεῖνο μιμησόμεθα· καί τι λῖνον παρὰ τ τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τ λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρύσμενοι αὐτὸ, [a] ἐξιέναι. ΕΡΜ. Τίς ἂν ἓν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἂν, ἢ πόθεν ξ λίνου εὐπορήσομεν; ΛΥΚ. Θάρρει,

47. LYC. Quid agemus ergo, Hermotime? Non puto desponendum esse animum, si in praesens non sit ducis ejusmodi copia. Numquid optimum est atque tutissimum, ipsum quemque incipere, & per sectas ire omnes, & considerare accurate, quae dicuntur ab omnibus. HERM. Sic videtur ex his quidem, *quae disputata sunt*: modo illud paullo ante a te dictum non adversetur, quod non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur. LYC. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, & lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus. HERM. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia? LYC. Bono animo, sodalis, esto. Videor

a Ἐξεῖναι] Ἐξιέναι marg. *Aiw.*

56. Ἄγει εὐθὺ τ εὐδαιμονίας] Sic etiam cum accusandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad aliquid, Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τοὺς κύνας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἀμείνους τοὺς κύνας τὰ ἕρη πολλάκις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta*, τ εὐδαιμονίας *usque ad felicitatem*, ita ut μέχρι intelligendum relinquatur, vel πρὸς τέλος; de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. qui ex nostro in *Bis Accusat.* Εὐθὺ τῦ Ἀρείου πάγου, nec non alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non repetam; nam & noster etiam alibi non semel sic loqui amat, ut Dial. mort. XXXVII. pr. Ἅπιμεν εὐθὺ τ καθόδου ἀφικησόμενοι. *recta ad Averni descensum ambulaturi*, ubi Cl. *Hemsterh.* jam plura. *J. F. R.*

81. Τινὲς τ σοφῶν] *Epicharmi.* Vertit *Cicero*: *nervi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* v. Νῆφε) Νῆφε καὶ μέτρια· ἀπίστει, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Laudat etiam *Polybius.* *M. du S.*

82. Τῶν σοφῶν] Septem sapientium. *J. Br.*

Ibid. Νῆφε] *Epicharmi* esse, adscripserat *M. du S.* Idem jam fecerat *F. G.*

Νῆφε] *Vafri illius Siculi Epicharmi*, qui Ciceroni, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat cautilenam illam suam:*

Νῆφε, καὶ μέτρια· ἀπίστει· ἄρθρα ταῦτα τ φρενῶν.

J. M. G.

84. Τοῖς ἐξῆς λόγοις] *Aliis loquendi copiam.* *J. Br.*

92. Μὴ] Non reveritus sum optimarum Editt. auctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt sic scribendum; nam cum statim subjiciat: *cum his igitur quinque*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi.* Absurdum autem foret, si dixisset: *excipe, aufer illos annos*, quos tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum velim. *J. F. R.*

93. Πάντα ἴστη] Confer supra Vit. Auct. c. 3. *J. F. R.*

Ibid. Τὰς τ σιωπῆς] Nam quinque annos tacebant Pythagoraeorum discipuli. *J. Br.*

96. ΛΥΚ. — ΕΡΜ.] Omittitur hic Luciani nomen in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* & ex ipso Cod. M. & P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibus ex eadem *J.* & L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quomodo jam innotuerant. *M. du S.*

ΛΥΚ.

deor enim mihi inveniſſe, quod tenentes egrediamur. HERM. Quod igitur illud eſt? LYC. Non meum dicam, ſed cujusdam ſapientium, *Sobrius fidem negato*. Si enim non facile credamus inter audiendum, ſed tanquam judices illud faciamus, relinquentes etiam his qui ſequuntur dicendi copiam, facile fortaſſe Labyrinthos illos effugiamus. HERM. Bene mones, hoc igitur faciemus.

48. LYC. Sint iſta. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocumque, verbi gratia a Pythagora, ſi uſu ita veniat, quanto putamus tempore ediſcere nos poſſe Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos ſilentii annos. Computatis igitur quinque illis, ſufficere triginta arbitror. Sin minus, *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe. HERM. Sic putamus. LYC. Tum deinceps Platoni aſſignandi totidem nempe alii. verum etiam Ariſtoteli non pauciores. HERM. Non ſane. LYC. Chryſippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix ſufficere. HERM. Ita eſt. LYC. Tum deinceps

ὦ ἑταῖρε, δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι, ὅ τινες ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. EPM. Τί ὖν τοῦτό ἐστιν; ΛΥΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ, πρὸς τοῖς μέμνησο ἀπιστεῖν· ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύωμεν ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους ἐκφύγοιμεν. EPM. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν.

ΛΥΚ. Εἶεν. Ὅπῃ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον ἀπὸ Πυθαγόρου, ἢν ὅτου τύχῃ, πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ [b] μὴ ἐξαίρει καὶ τὰ [c] πέντε ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δὲ τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριάκοντα, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι. EPM. Θῶμεν οὕτως. [d] ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα ἕτερα, ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [e] EPM. Οὐ γῶν. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ καὶ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τεσσαράκοντα μόγις ἱκανά. EPM. Οὕτως. ΛΥΚ. Εἶτα ἑξῆς

b Μὴ] Sic L. Μοι vulgo Edd. *c* Πέντε] Sic W. Abeſt ab Edd. *d* ΛΥΚ.] Deeſt haec perſona in Edd. Reſtituta ex *J.* & P. *e* EPM.] ΛΥΚ. male habebant M. & Edd. omnes; recte EPM. *J.* & L. Ex quibus etiam deinceps ter eadem reſtitutae.

16. Τὸ * πῆρ ἐ μίμνησο ἀπιστῶ] Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο *V.*

* Nῶος] Ἥρ ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec opus monere unde profecta.

ΛΥΚ. εἶτα &c.] Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς &c. Excidit notatio perſonae *Luciani*, nempe: Ἑρμο. θῶμεν οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς. *Th. M.* Idem jam monuit *Brod.* Miſc. IX. c. 16. *J. F. R.*

ΛΥΚ. εἶτα] Quinquies hic in ſequentibus perſonarum nominibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte ex ea ac Mſſ. P. & L. reſtitui juſſit *Solanus*. Non tamen cum eo miror, unde *Marcilio* id jam ſuboluerit; nam vel ſine Mſſ. error detegi poterat; primo enim, abſurdum erat *Hermotimum* hic dicere: (quod Edd. faciebant) ſe ex *Luciano* audiſſe, quot anni philoſophiae forent impendendi, cum is *Lucianus* c. 6. rogaverat quanto temporis ſpatio ad id opus ſit? & ab *Hermot.* reſponſum tulerat, forſan viginti annis opus fore &c. Deinde cum tandem in ordinem redirent perſonarum nomina verſus finem hujus cap. ſ. §. 48. bis poſita erat *Hermotimi* perſona, nempe: EPM. ὑπὲρ Δρακόντια, ἃ Λυκῖνε in fin. recte, ſed ante rurſus EPM. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Cum alternatim ſaltem deberent loqui. Hac igitur inquiſitione cum veritatem & ego detexerim, cur alii acutiores id non tanto magis poſſent? *J. F. R.*

98. Οὐ γῶν] ΛΥΚ. Οὐ γῶν. Ἑρμο. Χρυσίππῳ δέ γε &c. Male trajecta nomina perſonarum. Eſſe debet. Ἑρμο. οὐ γῶν. ΛΥΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. *Th. M.*

1. Οὕτως] ΛΥΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: Lucianus enim voluit: Ἑρμο. οὕτως. ΛΥΚ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet ſine ejusdem paginae. *Th. M.*

Οὕτως] Et hoc & praecedens quoque monuit *J. Br.*

ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοήσῃς ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατονικοὶ, ὁμολογοῦντες μὴ πάνυ εἰδέναι τὰ ἑαυτῶν αἱρέσεως ἕκαστοι, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλάτων φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάνυ, ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν, εἶτα Πλάτωνι τοσαυτὶ ἕτερα, εἶτα ἐξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' ἂν ταῦτα συλλεβέντα, ὀκ κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θεῖμεν τὰς αἱρέσεις ὀ φιλοσοφίας; ΕΡΜ. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε. ΛΥΚ. Βούλει οὖν [a] ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, ὡς [b] πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν (ἔτη) ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ [c] ὅλον.

ΕΡΜ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν, καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ὅτι γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. ΛΥΚ. Τί οὖν πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀναιρετέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ὅτι πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει ταληθοῦς

Epicuro, & reliquis? Me vero non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, & Aristoteles, & Plato dicant, & ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire. Computemus igitur ab initio, viginti Pythagorae posuimus, tum Platoni totidem alios, tum ordine reliquis, quot igitur hi consummaverint forte, si decem solas ponamus philosophorum sectas? HERM. Supra ducentos, Lycine. LYC. Vin ergo auferamus hinc quartam partem, ut centum & quinquaginta anni sufficiant, aut ipsum dimidium adeo?

49. HERM. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant. LYC. Quid igitur agat aliquis, Hermotime, si ita se res habet? Evertenda ne de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, tanquam is qui citra experimentum eligat, divinatione magis quam judicio

a Ἀφαιρῶμεν] Ἀφαιρῶμεν marg. *AIW.* bene. b Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ita Codd. A. G. P. L. & marg. *AIW.* Πεντακοσίους Edd. & M. c Ὅλον] An ὅλως? *Pell.*

in Miscel. modo adductis scribens: Οὐκ ἐλάττω. ΛΥΚ. Emenda Ἑρμῶ. Et ἐ γὰ Ἑρμῶ. corrige ΛΥΚ. Μόγις ἱκανὰ. *Aux.* repone Ἑρμῶ. ὕστερ. ΛΥΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. *F.F.R.*

13. Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μόνον. *Th.M.*

17. Ἐν κεφαλαίῳ] *In summa.* *F.Br.*

21. Ὡς πεντακοσίους] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Mend. *F.B.*

Ὡς πεντακοσίους] Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντακοσίους ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πενθακοσίους ἔτη, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquisse, ut Anglicanus & meus prae se fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν. *centum & quinquaginta.* & si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. quamvis corrupte scribatur πεντήκοντα in Mss. *F.G.G.*

Ibid. Πεντακοσίους] Sive sic, aut cum *Angl.* Ms. *Gr.* P. & L. legas, res eodem redit; sed rectius hoc vulgatarum Editionum & M. visum est, ut ad tempus ediscendae Disciplinae cuique sufficiens referatur: quo

cio verum requirat? Nonne ita diximus? HERM. Ita. LYC. Omni igitur ratione neceſſarium, eo usque nos vivere, ſi & bene eligere velimus exploratis omnibus, & electione facta philoſophari, & per philoſophiam felices eſſe. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, ſaltabimus, offendentes ad quaecumque obvia, & quidquid primum in manus venerit, id ipſum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen unde ſciamus firmiter, ſitne illud ipſum quod quaerimus. Multa enim ſunt inter ſe ſimilia, quorum unumquodque ſe veriſſimum eſſe contendat.

50. HERM. Neſcio quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: ſed, dicetur enim verum, non mediocri me moleſtia afficis, perſequendis illis & ad minutias usque perſcrutandis praeter neceſſitatem. Forte etiam infelicibus hodie auſpiciis domo exiſſe hodie videar, & egreſſus in te incidiſſe, qui me cum prope ſpem jam eſſem, in conſilii inopiam conjeceris, oſtendendo quam ſupra vires noſtras veritatis ſit inventio, quae tot annis indigeat. LYC. Igitur, amice, multo juſtius iraſcaris patri tuo Menecrati & matri, quocumque illa nomine vocata eſt, non enim novi; vel etiam multo potius naturae no-

ἀναζητῆσθαι, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἕως τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἀπάντων πειραθέντες, καὶ ἐλόμενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχούμεθ' ἂν, εἰς ἃ τύχωμεν, προσπλαίοντες, καὶ ὅ,τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν τύχην τοιοῦτόν τι αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐκεῖνό ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντα ἕκαστον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

ΕΡΜ. Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲν δοκεῖς μοι λέγειν ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθές,) ὑπὸ μείρακος ἀνιᾶς με διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐξελθὼν ὀλίγου κέκαυσαί σοι, ὅς με πλησίον ἤδη τῆς ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων τὴν ἀλήθειας εὕρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων δεομένην. ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει ἡμῶν,

d Ἥτις] Εἴ τις W. male, sic M. duS.

quo quarta ſui parte mulctato, ſumma itidem quarta ſui parte minor evaſura eſt. M. duS.

Πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν] Ego quinque Codicum conſenſum potiorem quam Editionum exiſtimavi, maxime cum pleniorem calculum ponant; nam cum proxime *Herm.* dixerit: *ducenti*, & hinc ſtatim dicat alter quartam auferendam, nomine reſtant 150? Si vero rationem *Solani* ſequaris, cum Vulgat. *quindecim* legens, id referendum erit ad numerum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars quarta eſt *quinque*, quam ſi detraxeris a *viginti*, reſtabunt *quindecim*. Sed quid opus eſt ad remotiorem numerum recurrere, quum propiorem habeas, cui recte reſpondeant ſequentia. Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere videatur Philoſophorum deriſor. Verum ſi jam πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν legas, illud ἕτι ablatum velim, ideoque uncis includendum curavi; nam ingratum ibi ſonum, ingratam repetitionem facit; ſi ἔτι autem retinendum, πεντήκοντα ſimpliciter, ſublato ἑκατὸν ſcriberem. J. F. R.

50. Οὐδὲν δέον] *Cum minime oporteat.* J. Br.

51. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] *Haud auſpicato, malo omine.* J. Br.

Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ] Ut *Brodaeus* juſſit, ita recte habet Pariſ. Editionis verſio. Sed ἐπ' ἀγαθῷ τυι. Eſt bono conſilio, ſ. ad boni aliquid faciendum. *Ariſtoph.* Plut. 889. Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γ' ἦλθ' ἐς τὸν κύκλον. J. F. R.

60. Κα-

ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλλὰ προσέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἑκατὸν ἔτη ἕκαστον ἄνθρωπον ὄντα· ἐγὼ δὲ μὴ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν.

ΕΡΜ. Οὐκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσόφους ἀποσκώπτεις. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἤτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τόγε τοσοῦτον οἶδα, ὡς ἡ μάν ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ ὑπὸ τοῦ ψεύδους πολύ. εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἀχθομένη αὐτῇ. ἰδοὺ γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, τἀληθὲς ἐξευρόντι περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷον ἐρᾶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς ἡ μάν ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντα ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ὡς τεύξοιο, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι· ἐγὼ δὲ, καταμαθὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρὸς σὲ ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύστηνον ἐμὲ εἶναι ὡς ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλὰ παρὰ τὰ ἐλπιζόμενα.

strae, quod te non, Tithoni instar, annosum & longaevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

51. HERM. Non. Sed contumeliosus semper homo es, & nescio qua animi affectione, odisti philosophiam & vides philosophos. LYC. Mi Hermotime, quae sit veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu & tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque causa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, & ob id ipsum eam gravantur. Itaque & jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, & declaraverim, qualia amemus ego & tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem speraasses, quod hominem putares: ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, & tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, & absurda atque supra omnem spem posita sperare.

52. HERM.

72. * Παραδιδαιμοῦται] Νικᾶται, ἴσως † εἰς δέξειν ὑπερφυβῆναι. V.

* Παραδαιμοῦται] Παρευδοκιμεῖ prave Edit. saepe notata, etsi & sic Cod. V. Sed recte C.

† Εἰς δέξειν ὑπερφαίνειν] Pro εἰς editum legebatur ὑπὲρ. Et pro ὑπερφαίνειν, erat ὑπερφαίνειν. Emendaverat vero sic, ut dedi, *Soulius*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin & hoc ex Ms. hauserit. J.F.R.

60. Κατὰ τὸν Τιθωνὸν] *Erasm.* in proverbio: *Tithoni senecta.* J.Br.

63. Σκεπτόμενος] Conf. infra Δημ. §. 57. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων &c. M. du S.

83. Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vid. idem supra *Deor. Dial.* VIII. Vulcani & Jovis, vers. ult. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς; ibique nott. *Brodaei*, *Solani*, & *Hemsterhusii*. J.F.R.

89. Ἰδιώτας] *Omnium ignaros.* J.Br.

96. Διαίρεσιν] Sic *Dial.* seq. c. 1. med. Conf. & *Encyp.* c. 9. M. du S.

3. Καὶ σὺ Ἑρμότιμε ποιήσεταί σε] Imperite in *Basilensi* & *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit *Benedictus.* J.G.

Ibid. Ἑρμότιμε] Vid. supr. *Somn.* c. 9. καὶ τῷ πρώτῳ ἥρμοσεν ἂν. M. du S.

6. Φοίνικος] Hinc adagium: Phoenice vivacior. J.Br.

12. Δαίου] Mallem δίκου. M. du S.

14. Προσέξεταί μοι] Sic habere *J.* & Fl. notaverat *Solanus*; quid tum? Habent & sic reliquae, ut *Par. Reg.*

52. HERM. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum* ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque vitam vivamus. LYC. Et ubi hoc dicere me audisti? Neque enim ego philosophari nos veto. sed cum philosophandum sit, multae porro viae sint, ad philosophiam unaquaeque & virtutem ducere se professae; vera denique inter has obscura: accuratum faciendum esse discrimen, *dixi*. Fieri autem non posse, nobis apparebat, multis propositis eligere quod optimum, nisi per omnia quis experiendo eat: deinde longum aliquanto experimentum illud visum est. Tu autem quomodo vis facere? rursus enim interragabo: in quem primum incideris, eum sequere, cum illo philosophabere? & ille te sibi habebit lucrum a propitio Mercurio temere objectum?

53. HERM. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve & perhibentium testimonia multitudini. LYC. Quam mihi narras multitudinem? eorum ne qui sciunt, & experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum addu-

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, φῄς, ὡς ὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας [a] αὐτοὺς, ἰδιώτας καὶ ἀβιώτους διαιωνᾶν; ΛΥΚ. Καὶ σὺ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ [b] γοῦν οὐχ ὡς ὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν [c] ἑκάστῃ, καὶ [d] χρὴ διαγνῶναι φάσκουσαι, τὸ ἀληθὲς αὐταῖς ἄδηλον· ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν [e] διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προκειμένων, εἰλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ πάντα ἴοι τις πειρώμενος· εἶτα πολὺς μακρὰ ἡ πεῖρα ἔφθη, σὺ δὲ πῶς ἀξιοῖς; (αὖθις γοῦν ἐρήσομαι) ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; καὶ ἔχειν τὸν Ἑρμαῖον ποιήσεταί σε.

ΕΡΜ. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὅς γε οὐτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῄς, ἢν μὴ Φοίνιξ ἔτη βιῷ, πάντας δὲ κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι; ΛΥΚ. Τίνας φῄς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ [e] ἀπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανός ἐμοί γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν [f] δέησις. ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος [g] αὐτοῦ προσάγεσθαί με πιστεύειν, ἄχρις

[a] Αὐτοὺς] Sic recte P. Ceterae pleraeque male αὐτοὺς. [b] Γοῦν] Abest haec particula in S. Adest in W. Item in Edd. F. P. H. Fl. [c] Ἑκάστῃ] Ἑκάστῳ male Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes. [d] Καὶ] Sic recte Edd. Fl. H. F. P. & M. Ἐπ' male B2. [e] Διαίρεσιν] Sic Edd. & M. [f] Πεπειραμένους] Πεπειραμένους ridicule F. [g] Δέησιν] Sic F. P. Fl. H. & M. [h] Αὐτῶν] Αὐτῷ S. & A. male.

3. Ἑρμαῖον] Τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. V.

* Τὸ] Τὸν prave Edit. Clar.

5. Ἢν μὴ Φοίνιξ ἔτη βιῷ;] Φοίνικα, * τὸ Ἀράβιον λέγει πῖνον. V.

Hag. plures enim jam consulere nolo, quia non dubito quin rectum sit; vid. Zeux. c. 2. προσάγεσθαι αὐτούς. Et *Phalar.* I. c. 3. ἐς τὸ πιθανὸν προσάξασθαι τούτους. Forsan maluerit προσάξαι alicubi invenire, vel potius activam formam προσάξει. Sed mediam & sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wellium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter ἄγεσθαι γυναῖκα, & ἄγειν γυναῖκα, quod prius significet: *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero: *ducere mulierem quamcumque in aliquem locum*; tamen utrumque habet accusativum patientem, & in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian.* I. 3. 12. Ἀλλὰ τοὺς μὲ πιθοῖ . . . προσηγάγετο. Ibid. 12. 9. ἥλπιζε προσάξεσθαι τὸν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. J. F. B.

ἄχρις ἂν [a] ἢ μηδὲν, ἢ ἓν εἰδότες, ἀπάντων ἀποφαίνωνται]. EPM. Μόνῳ [b] δὲ σὺ τἀληθὲς καλεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. ΛΥΚ. Καλαψεύδῃ με, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγὼ προτίθημί σε ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ἅπαντας ἐν τοῖς εἰδόσι, καὶ ὑ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀξιοῦντος, ἀλλὰ μὴ πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

cet, dum aut nihil aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus. HERM. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur. LYC. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

EPM. Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ὑπὲρ πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἐν ἄλλοις ἐλέγχειν τὸ βέλτιον, ἢ ὕστερον, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῳ τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐκ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλίγων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς ἀναβολῆς δεόμενον. φασὶ γέ τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ἅπαξ μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου

54. HERM. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex

a [H] Delet *Grenov.* Adest in Edd. *J.* Fl. *M. P.* &c. b [Δὴ] Δὴ *Pell.* ironice.

18. Ὅσοι φιλοσ.] Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἴσχνας, ὦ Λυκῖνε, λαμβάνει. ἐπεὶ γὰρ καινὴν ἀκαταληψίαν περιβάσουσα ἀντιπίπτει μαλακολογεῖ τὸ ἀληθές. παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἐποδυτικῇ δεόμενοι τοῦ ἐπιμηνύοντος. ἀνθρώπῳ δὲ τοῦτό φησιν ἀμήχανον γενέσθαι. καθότι εἰδὼς ἀνθρώπων ἀδιάστροφον γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ καὶ ἐγὼ φήσω. ἐπεὶ ἐ αὐτὸς σὺ, ὁ πάντα λόγων ἄνθρωπος, οὐ φήσεις ἐ οὐ τῶν οὐ παραπολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογισθῆναι τοῖς τοῖς τῶν ἐχόντων. καὶ ὕστερος τοῖς οἰκείοις ἀλόγῳ ἀνοφελῆς. M.

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων. *V.*

15. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opsopœus, *donec de omnibus nullius ignari desiniendi facultatem sibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid si vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste hæc mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. λέγωσι. cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus pronunciabunt.* *J. G.*

16. Ἀποφαίνωνται] Nihil hic intellexerant interpretes. Sed sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiæ horum verborum. Nota est enim illa verbi ἀποφαίνομαι significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu aut nihil aut unum disciplinam singuli scientes de omnibus pronunciabunt.* *M. du S.*

33. Φειδίαν] *Plut.* in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre, ὡς παρ' Ἀλκαίῳ, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. *G. C.*

34. Ὄνυχα μόνου λέοντος] Unde ortam paroemiam: ἐκ τοῦ ὀνύχου λέοντα ferunt nonnulli. *J. Br.*

Ὄνυχα λέοντος] Vid. *Plut.* II. Χρης. 730. 1. Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. *M. du S.*

35. Ἀναλελογίσθαι] Præteritum passivum, active tamen interpretandum, tum quia activ. ἀναλογίζω in usu non est, tum quia hujusmodi tempora passivæ terminationis in aliis etiam verbis active valent; vid. *Jonsium* infra ad *Tyrannicid.* c. 12. *J. F. B.*

51. Οὗτοι, καί μοι &c.] Verba καί μοι τοῦτο ἀπόκρινai, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quod ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si quid tamen mutandum, pro ὕστερος, legerem, ὕστερος.

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondе, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis dicere, quod reliquum corpus tegeret? Ego vero, si quis mihi ostenderet unguem, aut auriculam, aut caudam, aut pilum, aut colorem, nihil prius dixerim, quam leonem esse. Quod si quis mihi ostenderet vestigium, aut pedem, aut ungues, aut dentes, aut caudam, aut pilum, aut colorem, nihil prius dixerim, quam leonem esse. Quod si quis mihi ostenderet vestigium, aut pedem, aut ungues, aut dentes, aut caudam, aut pilum, aut colorem, nihil prius dixerim, quam leonem esse.

ex illa portionis aestimatione collegisse, quantus integer leo esset, ex dignitate unguis effictus. Et tu sane, si quis manum tibi solam ostenderit hominis, reliquo contecto corpore, scies, puto, statim, hominem esse, quod tegitur, etiamsi totum corpus non videas. Jam summa capita eorum, quae omnes dicunt, facile est in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, & longa exploratione indigens, ad melioris electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

55. LYC. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi respondе, Phidias unguem leonis videns num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis dicere, quod reliquum corpus tegeret? Ego vero, si quis mihi ostenderet unguem, aut auriculam, aut caudam, aut pilum, aut colorem, nihil prius dixerim, quam leonem esse. Quod si quis mihi ostenderet vestigium, aut pedem, aut ungues, aut dentes, aut caudam, aut pilum, aut colorem, nihil prius dixerim, quam leonem esse. Quod si quis mihi ostenderet vestigium, aut pedem, aut ungues, aut dentes, aut caudam, aut pilum, aut colorem, nihil prius dixerim, quam leonem esse.

c Ἀναλελογίῶς] Ἀναλελογῶς Ex. Fl. At recte vulgat. tuentur *J. P. H.* & Cod. P. Ἀναλογίῶς marg. *Al. d* Οὕτω] Οὗτ Fl. & L. Οὕτως M. Edd. Οὕτω servant. e Ἰδὼν] Εἰδὼς P. Sed nihil mutant Edd. f Ἔχεις] Sic habere *J. H.* Fl. notat *M. du S.* Sed & reliquae sic recte habent.

52. Ἰδὼν ὄνυχα λέοντ ἔγνω ἂν] Τὸν ἐγκυκλοπαιδείαν λόγον, ὃς ἐστι σοφισμάτων ὕλη, ἐπ' ἐδεσι καταγρῶνται χρησίμου ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπτης καὶ ἀληθὴς, καὶ μηδὲν τῶ καθόλου διαμένη. ὡς φάσι τῶ ἀριθμῶ μίαν ὁ δύο καὶ † ὁ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνιστικὸς ὁ δέκα προσιχῶς, ὡς ἐ τῶ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μυρία. ὧδε μέντοι καλοῦσι † τὰ δέκα μὰ ἑπτὰ ἀμφὶν ἰδιότητα, μὴ δὲ γε τῶν † ἀριθμῶν ἕτερ φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθ' ἀναφυγλίτης, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε εἰ πάνυ γενναῖ ὁ λεπτότατον λόγ † τοιοῦτον λόγον, ὡς εἰ μὴ ‡ τὸ καθόλου τις εἰδῆ ἐδὲ τὸ κατὰ μέρ. τέλειτόν γ' δεῖ † μερῶν, τὸ ὅλον

ἀναλελογίσθαι, § καὶ ἡ † κατὰ μέρ ἄφεσις πρὸς γνῶσιν ¶ τῶ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὠφελείαν. ταύτη καὶ ὁ σοφὸς ** ἡμῶν Ἀριστέλης τηλικόμματά που †† τ ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὥστε ἐ ὁ τῶ λέοντ ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρ γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας ‡‡ τῷ φειδίᾳ, εἰ ἐ μὴ τὸ ὅλον εἰδὼς, τὸ γοῦν μέγεθ παραστῆσαι τῶ θηρίου ἐδὲν πεπούκει ἐμποδὼν, εἰ δὲ ἐ ἀναλογίαν §§ ἀναιρήσεις, τί ἂν ὦφε, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνιθήσεις, καὶ τ ὄντων ἀπείρων ἀνεπαίσθητον ζωὴν ; καὶ φθόν ἐδείς σοι τ σοφὸς τοιάτης ἐμπλεξίας. δὶ ἣν ἐ πρὸς τοὺς λόγους λεπτομερῶς ὡς λυπῶ τῷ ¶¶ ὅτι ἐ ἂν ἐ καλούμ. V.

* Χρησίμῳ] Χρησίμως perperam legitur in editis: emendavit *M. du S.*

† Ὁ τέσσαρα] Illud ὁ omissum fuerat in *Ed. Clm.* pro τέσσαρα autem lege ἓξ. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut & reliqua absurda & inepta. *M. du S.*

‡ Τὸ καθόλου] Im pro vulgato τὸν καθόλου, iterum τὸ κατὰ μέρ pro τὸν quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *M. du S.*

§ Καὶ] Hoc deficiens καὶ supplevit *M. du S.*

¶ Τῶ καθόλου λεγομένου] Pro his & quae sequuntur, usque ad ὑγκαμψιν, in V. & M. legebatur sic: Τὸ καθόλου ὠφελησιν ἐπεὶ μηδ' τις φύσις. Ex *Seguerii* adnotatis. Sed pro καθόλου M. habet κατὰ ὅλα. *J. F. R.*

** Ἡμῶν] Lege ὑμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. *M. du S.*

†† Τῶν] Aberat in Edit. Sed addidit *M. du S.*

‡‡ Τῷ φειδίᾳ] Τῶν φειδίᾳ erat in Edit. & Cod. M. Sed τῷ legendum quis non videt?

§§ Ἀναιρήσεις] Ἀναιρήσῃς M.

¶¶ Ὅτι] Legendum conjicio ὑπὲρ αὐ. *J. F. R.*

ὅπως *quomodo*, id enim sensum facit planiorem, etsi formulas interrogandi etiam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutationem haud adeo necessariam puto. *J. F. R.*

εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ὑποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἀπρακτῶ ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὴν λέοντα· οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ᵃ ὦ παῖ, ᵇ λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καί σοι οὐδὲν ἄλλο ἢ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω, ἢ λέοντα· ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ὑπὲρ μέρους τὰ λοιπὰ ᶜ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ὑποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶδα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν.

Ὃ δὲ φῂς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης Φιλοσοφίας ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῆς, καὶ τέλη, καὶ τί θεοὺς οἴον ται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδονὴν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὐδαιμονίαν τίθενται, καὶ τὰ τοιαῦτα· εὐτοσὶ μὲν ἀκοῦσαι, ὑποφῆναι ῥᾴδιον, καὶ

cere, eam esse hominis, si prius neque novisses neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim & tibi nulla fuit causa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nosseti, hominem dico, & leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex parte cognosces etiam reliqua? aut quomodo pulchras pronuntiabis? neque enim totum nosti, cujus illae partes sunt.

56. Quod vero dicis, capita summa philosophiae facile esse audire exigua diei parte, e. g. principia cujusque, & fines, & quid deos putent esse, quid animam? qui corpora esse omnia dicant, qui incorporea etiam quaedam velint esse? & quod alii quidem in voluptate, alii vero in honestate bonum ac felicitatem collocant, & similia, sic audire & reddere facile est, & labor nul-

a Ὦ παῖ] Ὤπται margo *H.* & Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P. b Λέγων] Γίλων P. Nihil mutant Edd. c Ἴδοις] Sic Fl. *H. J. P. S.* & M.

60. Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διον.] *Erasm.* in adagio: *nihil ad Bacchum.* *J. Br.*

Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον] *Nihil ista ad Bacchum.* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inaequalem esse comparationem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. *G. C.*

Ibid. Ὦ παῖ] *O puer, o imperite.* *J. Br.*

Ὦ παῖ λέγων] Ita M. P. L. & Impr. plerique. Sed quid haec sibi velint, nemo credo intelligat: ego certe locum corruptum pronuntio. Fl. ὤπται. Vide num respexerit ad ὁ πᾶς λίων, quod supra usurpaverat Hermotimus. c. 54. Nisi malis ὁ πᾶς λέγων, ut *Mort.* c. 4. & *Z. Tr.* c. 16. Pro λέγων in *Exc. Peric.* est γίλων. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p. 19. A. ἡμεῖς μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀμείνων χρόνος. Sic ἅπας ὁ οὗτος, c. 58. ἅπας ὁ νῦν, c. 59. ἅπασα φιλοσοφία. c. 61. & c. 66. Ego ὁ πᾶς λίων Lucianeum esse, non dubito. Similem errorem vide admissum a multis *Εὐχ.* c. 26. *M. du S.*

Ὦ παῖ] Adscripserat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* ὤπται, nescio num *Simon Servetus*, an *Joannes Bellagrius*, utriusque enim nomen, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὤπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀπροσδιόνυσον est. Sic enim dicit Lucianus: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, & conferendum *Εὐχ.* c. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, quum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; nimirum ὁ πᾶς πλούτων. *totus thesaurus, totae divitiae.* Praeterea & pro λέγων, legit λίων, quod scil. licebat, quia alii γίλων exhibent: ita ut totum sic constituat: εἰδὼς γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λίων. *Nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. *J. F. R.*

62. Φειδίᾳ] Ad *Phidiam* igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum repetat. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit Lucianus, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii apud Erasmum tribuant. *J. M. G.*

84. Εἰ μὴ ἀνίκητον τὸν λόγον] Opsopoeus, *nisi exercitii impigro studio illud consecutus fueris.* Benedictus, *nisi recipias disquisitionem illam.* Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de μορίῳ ἡμέ-

nullus. Scire vero quis sit ille, qui vera dicat, vide ne non tam pars sit diei, quam dies multos postulet. Aut quid illis in mentem venit, ut de his ipsis rebus centenos millenosque libros singuli conscriberent? ut persuadeant nempe, vera esse paucula illa, quae facilia tibi videbantur & discentibus obvia. Jam vero vate, puto, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis deus liberabit, ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint.

57. Si vero vis etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, & hostias consulas, *sed* neque advoces sacerdotem aliquem ma-

ἔργον ᾖδεν, εἰδέναι δὲ ὅτις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μορίων ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηᾖ. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι πάντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι, ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐμαθῆ; νῦν δὲ μάντεως, οἶμαι, δέησει σοι καὶ ταῦτα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν ἀλγηδόνα, ὡς ἀκριβῶς ἑλέᾳ αὐτὸς ἅπαντα, [d] καὶ ὅλον ἕκαστον καλανοήσας, ὀπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἂν, οὐκ ἔχουσα πολυπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μελετηλάμψῃς τὸ μάθημα, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' [e] ἑκάστοις· ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας σὺ τοῖς γε ἱερείοις ἅπασι ἃ τινα σοι αἱρετέον.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα [f] καλανίης ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων [g] παρακαλῆς, ἀλλ' ὡς

[d] Καὶ] Sic Edd. & M. Καὶ' Bz. [e] Ἑκάστοις] Ἑκάστῃς W. Nihil mutant Edd. [f] Καλανίης] Sic B2. & M. Reliquae Edd. male Καλανίοις. In B2. tantum deest jota subscriptum. Καλανίῳ *Vorst.* [g] Παρακαλῇς] Sic M. (a recent. manu) & P. Παρακαλεῖ Edd.

μέρας. *J.G.*

85. Ὡς ἀκριβῶς] An ὅσ'. *F. Gujet.* Non, mi *Gujete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate*; auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Ael.* V. H. III. 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam*, *maxime*, de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλουτίζειν, vid. eumdem, & *Maittaire* de Dialect. p. 76. f. *J.F.R.*

90. Ἑκάστοις] W. ἑκάστῃ, quod forsan melius. *M. du S.*

92. Ἅ τινά σοι αἱρετέον] *Quam philosophorum sectam.* *J. Br.*

94. Καλανίοις] Lege καλανίῃ. *J. Br.*

Καλανίοις] Καλανίοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλῆς, i. e. ἀλλὰ τῷ, ne advocato quidem sacerdote. *F.G.*

Καταυδῇς] Ita M. In impressis καταυδίοις & παρακαλῆς. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δὲν cum illo, sed δὲν. Verum ultima vox in M. & P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. *M. du S.*

Καταυδίοις] Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διξίλιοι & ἐπιδιξεται legitur. *J.F.R.*

95. Καὶ θυσιάζῃ] Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλῆς. *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* &c. Sed fortean fuit: καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. Et sacrifices Deo, *neque opus sit accersere sacrificum aliquem pretiosum.* *Th. M.*

Ibid. Μηδ' ἱερέα] Possis forte dicere, illud τῷ μηδ' ἱερέα — παρακαλῆς, dictum esse per ellipsin τῆς σὺ. Sed mollius mihi videbantur haec ita a Luciano composita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? τὸ μηδὲ παρακαλεῖν, & hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus saeculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Ja. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. *J.M.G.*

ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν [a] γραμμαλεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τὄνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμαλείων, καὶ ταλοιπὸν κατὰ τὸ λαχὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

gna mercede conducendum. ſed conjectis in urnam tabellis, ſingulorum nomina philoſophorum inſcripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque accedere ad urnam, & extrahere quaecumque tabellarum prima ſub manum venerit, ac deinde ſecundum eum cujus ſors exierit, qui demum cumque fuerit, philoſophare.

ΕΡΜ. Ταυτὶ μέν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐδὲ σέ. σὺ δέ εἰπέ μοι, πόθεν ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις. ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περίεισιν ἅπαντας οὐκ αὐλῶν τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ ἀναβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; ΛΥΚ. Οὐδαμῶς. ΕΡΜ. Χρὴ γὰρ, οἶμαι, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἐπιφέρεσθαι. ΛΥΚ. Νὴ Δία. ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύμασθαι, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖός ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; ΛΥΚ. Εἶχον γάρ. ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κατύλλειν πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον ἑκάστου ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς ἂν καὶ πάντας ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἶει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ὀπιπλέον ἐνοχλοίης, ταχ' ἂν καὶ προσέτι τοὺς ὦσαι;

58. HERM. Iſta quidem, Lycine, ſcurrilia, neque digna te. At dic mihi, ipſe ne unquam vinum emiſti? LYC. Et ſaepe quidem. HERM. Tum ergo circumibas circulo omnes in urbe caupones, degustans & comparans, & inter ſe conferens vina. LYC. Minime vero. HERM. Sufficit enim tibi, puto, in quod primum bonum & dignum pretio incideris, de eo ferendum tibi curare. LYC. Per Jovem. HERM. Et de parvo illo guſtu dicere poteras universum vinum quale ſit. LYC. Poteram enim. HERM. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o iſti, bibere totum quisque dolium, ut ubi per omnes iero intelligam, quis melius vinum habeat, & unde mihi emendum ſit. Haec ſi dicas, non putas te ab illis deriſum iri? LYC.

[a] Γραμματεῖα] Γραμματία Fl. & mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae noſtrae ſuffragantur *J. P. H.* &c. Item Codd. M. P.

97. Ἐς κάλπιν] Mirari ſubit, cum hunc Luciani jocum lego, virorum quorundam, quos graviſſimos eſſe decebat, ſtuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperatoris Mogolici Religionem eadem ratione ſimiae Divinatrici ſubjicientis, & Chriſtianam veram illam eſſe, quam, ſerione an joco haud facile dixeris, quaerebat, mira ſane ratione, deprehendentis. Inter *Ludicra pia* ſerio narratam invenies ab *Angelino Gazaeo* Jeſuita, p. 94. qui ſe eam ex litteris *Indicis Antonii Figueredo* ex eadem ſocietate anni 1671. hauſiſſe ait. *M. du S.*

99. Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέρους τοὺς γονέας θάλλοντα, καὶ μηδενὸς ὀρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex Interprete *Ariſtophan.* ad Aves, interpretantur Scal. ad *Catull. Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt Interpretes *Theocriti*, *Euſtath.* ad *Homer.* *J. B.*

6. Καὶ ὁ κατὰ σὲ] *Ac te indigna.* *J. Br.*

12. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ & ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopoeus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἄξιον, cui pater adſcripſit i. ἱκανῷ. Sed & mox perperam iidem *πανίλλειν* verterunt *feſtarium* vel *feſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem. *J. G.*

28. Εἰ] Cod. W. recte εἰ, quod in reliquis omiſſum, ſenſum perturbat. *M. du S.*

30. Ὅπως δὲ γε] *Gratum mihi feciſti.* *J. Br.*

37. Εἰ μὴ ὄφελε] Duas illas voces ex conjectura ſupplevimus, quas & ſenſus poſtulat, & vox ὦσαι, ut obſtiterat, Librario oſcitanti aufam dedit. *M. du S.*

39. Ὅστις οἱ κάπηλοι] Conf. *L. Bos* (bene monente Cl.

LYC. Equidem arbitror. nec fiat mihi injuria. HERM. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

59. LYC. Quam lubricus es, Hermotime, & inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas in nassam eandem incidisti. HERM. Quid ita? LYC. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, & notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philosophia & virum sit. Numquid in hoc solo, quod etiam philosophi vendunt doctrinas, ut caupones, multi etiam interpolant, & adulterant, & male metiuntur? Ita vero inspiciamus, quod dicis. Ais vinum in dolio universum simile sibi esse, nec profecto id absurdum; sed etiam si quis hausturn vel tantillum illius gustet, illum statim sciturum quale totum sit dolium: consequens hoc etiam, neque quidquam equidem contra dixero. Sed jam vide etiam, quod sequitur. Philosophia & philosophi, v. g. magister tuus, utrum eadem vobis

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, ᾧ δικαιά γ' ἂν πάθοιμι. ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ ᾗ ἡ φιλοσοφία· τί δεῖ σκοπεῖν τὸ πῶμα, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου ᾧ γεύσασθαι εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν.

ΛΥΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς [b] εἶ, ὦ Ἑρμότιμε, ᾗ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν, πλὴν ἀλλ' οὐ νήσῃ γε οἰόμενος γὰρ ἐκπεφυγέναι, εἰς τὴν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης; ΛΥΚ. Ὅτι [c] αὐθομολογούμενον πρᾶγμα λαβών, ᾗ γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα, ᾗ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία ᾗ οἶνος εἴη, [d] ἆρα [e] κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ᾗ φιλόσοφοι ἀποδίδοσι τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κεραννύμενοί γε οἱ πολλοὶ, ᾗ δολοῦσιν, ᾗ κακομετροῦσιν· ἴσως δ' ὀψόμεθα ὅ, τι ᾗ λέγεις· τὸν οἶνον φῂς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, ᾗ μὰ Δί', εὖ ἔχει· ἄτοπον· ἀλλὰ ᾗ εἴ τις γεύσαιτο χρυσάμβου ὀλίγον ὅσον αὐτῶν, εἶτα αὐτίκα ὁποῖον ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον ᾗ τοῦτο, ᾗ εἰδέναι ἂν ἔγωγέ τι [f] ἀπείπον. ἆρα δὴ ᾗ τὸ μὴ τοῦτο, φιλοσοφία, ᾗ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα [g] ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέ-

[b] Εἶ] Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Edd. [c] Αὐθομολογούμενον] Sic Edd. constanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat M. du S. [d] Ἆρα] Εἰ μὴ ἄρα legendum notat M. du S. [e] Κατὰ] Καὶ Ba. male. Κατὰ servant reliqq. & M. [f] Ἀπείπον] Ἀπείπατο W. & Fl. Vulgatam tuentur reliquae. [g] Ταὐτὰ] Ut Jensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes & M. male.

Cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad Corinth. p. 154. ubi καπηλεύειν τὸν λόγον τοῦ θεοῦ explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. καπηλεῖον μάχην, quod Eonius *cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, & auro magis quam ferro ac virtute. Peculiariter de Philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores καπηλεῖον σοφίαν, μαθήματα, de malis & Sophistis, qui sapientiam & disciplinas quaestui habebant, & falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mistum vendunt, vel qui dolose metiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc καπηλικὸς pro fraudulento apud *Aristoph.* aliosque. Olim vero in partem non ita malam valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus, quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permutationi, quare καπηλικὴ τέχνη & καπηλικὸν recte vertitur *nummularia* ap. *Aristot.* I. Polit. c. 9. ubi bis ter occurrens hoc verbum, nec non capitt. seqq. videri potest. *J. F. R.*

Ibid. Κερασάμενοί γε] *Aquam immiscentes.* *J. Br.*

Κερασάμενοι . . .] In venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant veteres: quod illud diluant, mangonizent, & falsa mensura vendant. *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 244. *M. du S.*

29. Ἆρα ταὐτὰ] Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτὰ. *F. G.*

Ibid. Ταὐτὰ] Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὅσημέραι, καὶ περὶ τοῦ πίθου, ἢ ἄλλα ἄττα; πολλὰ γὰρ ἴσως πρόδηλα καὶ τοῖς ἰδιώταις ἴσως ἐστὶ περὶ αὐτῶν κατὰ τὸ Ὁδυσ-

μέραι, ἢ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι, πρόδηλον ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἔτι παρέμενε αὐτῷ χρόνον τὴν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ; ΛΥΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ ἕτερα καινὰ ὑπὲρ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν. ἢ οὐχί, ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων φαίνῃ· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς καταχρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι εἰς τέλος, ἢ ὅποτ' ἂν εὕρῃς τὸ νεκτάρεον

dicit quotidie, & de iisdem, an alias alia? Multa enim ſunt. Manifeſtum id quidem, amice: alioquin probabile non fuerit te apud illum manſiſſe circumeuntem & oberrantem, ſi eadem diceret, ſed ſemel audiſſe tibi ſufficeret.

60. HERM. Quî enim poſſit res habere aliter? LYC. Quomodo igitur potuiſti de primo guſtu noſſe omnia? Neque enim eadem profecto, ſed alia ſemper nova ſuper nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, ſemper idem erat. Itaque, ſodalis, niſi totum ebibas dolium; etiam temere ebrius oberraveris. In ipſo enim plane fundo videtur mihi Deus occultaſſe bonum philoſophiae, ſub ipſas faeces. Oportebit igitur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum il-

a Εἰκὸς ἔτι] Edd. & M. Εἰκοσιν ἔτη melius *Solanus*. b Ἀεὶ] Deeſt in M. c Ὥστε ὦ ἑταῖρε &c.] *Vorſt.* emend. ὥστε μηδὲν ἄν . . . καὶ ἄπαξ . . . . At in vulgatam conſpirant Edd. & M.

54. Ἀπέχρη] Ἤρκει. *V.*

Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενον, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus, num haec quotidie dicit vobis, & de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon vero etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Ulyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe?* Sed nihil certius juxta & manifeſtius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ἀεημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ipſa, & ſequentibus. Duo rogat, utrum magiſter eadem ſemper, an identidem alia proponat. Reſpondebat ipſe, illud eſſe πρόδηλον; ſcilicet alia identidem proponi, quum multa ſint excutienda, & diſcipuli propterea longum tempus debeant adhaerere praeceptori: nam ſi eadem ſemper proponerentur, ſufficeret vel ſemel audiviſſe. Res per ſe plana eſt. Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. *J. J.*

Ταὐτὰ] Secuti ſumus L. & Cod. Fl. quem Cl. *Jenſius* inſpexit, qui, ut id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliotheca *Bodlejana* aſſervatur. In Oxonienſi enim illo manifeſte ταῦτα ut & in reliqq. Edd. legitur. *M. du S.*

52. Εἴκοσιν ἔτη] In omnibus antea legebatur εἰκὸς ἔτι, nec quisquam praeter *Vorſtium* exſtitit, qui corruptum locum pronuntiaret. Is autem margini ſui codicis pro εἰκὸς adſcripſerat εἰκῇ. Sed ne ſic quidem ſanabatur. Ego vero qui meminiſſem Hermotimum XX. annos perpetuos magiſtro Stoïco operam dediſſe (c. 2. & 77.) eundem etiam numerum authorum ex Ulyſſis, cui comparatur; militia & erroribus colligi non ignorans, meam Emendationem in Textum recipere minime dubitavi; praeſertim cum leviſſima interpolatione Codicum ſcripturam repraeſentet. Utinam eadem facilitate reliqua apud hunc corrupta ſic liquido reſtituere daretur! Verum non ſemper ſic patet ad Emendationem via. Cui enim hic in mentem XX. illi anni veniſſent, niſi alibi in eodem libello de iis legiſſet? Non ſemper itaque inertiae Enarratorum, Editorumve imputandum eſt, quod corrupta apud veteres Scriptores verba edantur. Sunt enim abſque codicum ope quaedam inſanabilia. Tum demum merito culpandi ſunt, cum prava & corrupta pro ſanis & tradunt & enarrant. *M. du S.*

Εἰκὸς ἔτι] Εἰκόσιν ἔτη *Solanus* juſſit reponi, pro abſurda ſcilicet vulgata; ex c. 2. & 77. hujus Dial. Cui parere vix dubitarem, quia emendatio eſt adeo manifeſta, & mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, neque Editione eſt ſuffulta, & Clar. *Geſneri* verſio ſenſum ex vulgata elicit ſatis planum, non auſim ipſum contextum mutare, etſi *Solani* ſive *Semlii* emendationem valde probo. *J. F. R.*

53. Περινοστῶν] Vid. *Demon.* p. 598. 2. *M. du S.*

56. Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος] Pro ἀπὸ τοῦ πρ. γ. quod fruſtra negaſſe alios in verbis *Epiſt. ad Rom.* I. 20. ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ubi ὅτι dicendum fuiſſe volunt; ſatis multis probat Rev. *Jac. Elſn.* ad Novi foederis libros T. 2. p. 6. quem ideo ſaepius ad partes voco, quia & is Lucianum plurimum ad partes vocat. *J. F. R.*

59. Ὥστε

illum, quem olim ſitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc eſſe, ut, ſi modo guſtes illud, & paullum quiddam haurias, continuo ſapientiae omnis conſultus fias, ut Delphis ajunt Antiſtitam cum de ſacro fonte biberit, Deo ſtatim plenam fieri, & reſpondere accedentibus. Sed non ita ſe res habere videtur. Itaque ipſe tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te circa initia adhuc eſſe dicebas.

61. Vide igitur, ne huic potius ſimilis videatur philoſophia, *quod dicam.* Maneat enim adhuc dolium, & mercator. Ineſto autem non jam vinum, ſed ſeminum quaedam omnigena congeries, triticum ſupra, deinde faba, tum hordeum, ſub his lentes, deinde cicer, & alia inſuper varia. Si igi-

59 ξεον ἐκεῖνο πῶμα, ἢ πάλαι [d] διψῶν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ [e] σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησόμενον, ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς ἡ πρόμαντις, ἐπειδὰν 60 πίῃ ἐκ τῆς ἱερᾶς κάμαθος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν· ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. [f] σύγ' ἂν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαί ἔτι ἔλεγες.

Ὅρα τοίνυν μὴ [g] τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία 61 ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς [h] ὑπερφάνω καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι, εἶτα ῥιθαὶ, καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός.

[d] Διψῶν] Sic *F.* Fl. *H. P. S.* Sola vero *P.* jota ſubſcriptum addit. [e] Σπάσαιο] Σπάσαις W. & Fl. Cum vulgata faciunt reliqq. [f] Σύγ'] Ita Cod. L. Edd. *F. P.* & *S.* Σύγ' male Ald. *H.* Fl. [g] Τῷδε] Sic Edd. optimae & M. Τῷ γε *P.* [h] Ὑπερφάνω] Ὑπὲρ ἄνω Edd.

59. Ὥσε] Scribo ὥστε μηδὲν, ἢ — κἂν ἅπαξ. *A.V.* Ὥσε] Et hic locus corruptus; ſed medicinam ei ego facere non poſſum. Alii viderint. *M. du S.*

60. Μεθύων κάθησαι] Acute. Alias ebrii fiunt qui totum ebibunt; tu niſi totam ad fundum philoſophiam exhauſeris, ut ebrius oberrabis. *J. M. G.*

61. Ἐν τῷ μυθῴδει] Ex *Heſiod.* *J. B.*

68. Ὥσπερ φασὶν οἱ Δελφοῖς] Dico ad *Pauſan.* *J. B.*

69. Ἐν Δελφοῖς] Delphos tellus a principio vaticinari ſolita fuit, quae paulo poſt Daphnem conſtituit, a qua Themis eandem facultatem adepta eſt, a Themide autem Apollo dono accepit, qua de re *Pauſan.* in Phocicis. *G. C.*

70. Τῆς ἱερᾶς κάμακος] *Fontis Creſphontis.* *J. Br.*

74. Τῷδε] N. L. *M. du S.*

79. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Εἰ δὲ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων &c. καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόσιθι δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων, &c. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* *Th. M.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Hermotimus quo probaret, ſufficere ſi quis unam ſectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, uſus fuerat ſimilitudine mentis vinum, qui ſi unum pocillum biberit, judicare poſſit de toto illo dolio, unde hauſtus ille pocilli eſſet depromptus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita ſeſe habere, quum non ſicut in uno dolio vinum ſibi per totum dolium ſimile eſt, ita omnes ſectae inter ſe ſint ejusdem generis. Quo autem clarius id oſtendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα ῥιθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων τὸ σπερμάτιον, καὶ ὡς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ἔπειτ' ἴδῃ, ἀνίδυκά σοι δῶγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις ἂν εἰκαίως εἰς ἑκαῖον ἀποβλέπων, εἰ ἐ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ σύτακτοι, &c. *Dolium quidem & caupo retineantur, atque inſit non vinum, ſed ſeminum omnis generis mixtio; triticum deſuper, poſtea fabae, dein hordeum, & ſub his lentes, mox cicer, praeter varia alia ſemina. Jam ſi tu ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manus indideris: poſſesne tu, illud intuitus, dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles,* &c. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ἀνήσασθαι ἐθέλων. Puto eum voluiſſe πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis ſana eſt & ſtructura, & ſententia; praeſertim ſi ſequentia conſideres. Quod autem Noſter ait καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. id recte Interpres, *praeterea varia alia*, ſemina ſcilicet. Ita enim πρὸς ſimpliciter pro *inſuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demoſthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐνενήκοντα ἐ μικρόν τι πρός. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 73.

Ἢ μὴν κελεύω, καὶπιθαύζω γε πρός.

Perſequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, Philoſophiam quoque non poſſe ab uno, quod quis primum dixerit, cognoſci, quemadmodum univerſa ſit. Neque enim eam unum quid eſſe, ſicuti vinum, quocum eam compararat Hermotimus, eamdem ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Τὸ δὲ, pergit, ἐτυμῶν τι ἄφθη, ἢ παφίγγει ἐ ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρια-

[a] εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῆς σπερμάτων, ἢ ὃς ἀφελὼν ἂν πυρῶν, ὕστερον ἦν, ἀνέῳγέ σοι θύγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα ἂν ἔχοις εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνα ἀποβλέπων, εἰ μὴ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, μὴ οἱ κύαμοι ἀλφίκοποι. ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, [b] ὅν φησί τις ἂν πρῶτον, μάθοι ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστὶν· εἰ μή τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, εἰ παρέργου ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφορητῷ ἀπολέσθαι, [c] ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλιον πρίασθαι, ζημιῶσαι ἂν τὸν κάπηλον, ἔτως ἀπίθανα γυρόμενον ἀφελεῖν τὸ πρόσθεν. ΕΡΜ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐᾶσαι χρή· ἐκεῖνο δὲ ἐπίσκεψαι, εἰ μὴ ἄρα ἐστὶν ἀνθρώπου ἀφελεῖν τὸ πρόσθεν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐᾶσαι χρή· ἐκεῖνο δὲ ἐπίσκεψαι, εἰ μὴ ἄρα ἐστὶν ἀνθρώπου ἀφελεῖν τὸ πρόσθεν.

tur tu emturus esses de seminibus, & ille de tritico auferens aliquid ubi illud erat, specimen tibi in manum daret, ut videas; numquid igitur posses illo inspecto videre, an etiam purum cicer, mollis ad coquendum lens, & fabae non cassae. HERM. Nequaquam. LYC. Ergo neque philosophiam, ab uno aliquo, quod primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illam assimilas, & similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum caeteris, ipse initio dicebas, non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa absur-

a Εἰ δὴ. . . . ἀφελὼν] Nihil in toto hoc versu variare Edd. nec M. notat *M. du S.* b Ὃν] Ὃν *Vorst.* Sed nihil mutant *J. Fl. H. P.* &c. c Ὡς ἐν αὐτὸς] Ita Edd. Sed abest ὡς in P.

πρίασθαι, τὸ δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφορητῷ ἀπολέσθαι, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, εἰ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque enim oratio illa infinita [αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφορητῷ ἀπολέσθαι] pendet ab sequentibus, ὡς ἐν αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quum haec verba seorsum sint consideranda, & separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit Interpres; quippe qui ea plane omisit. At si bene attendatur, apparet omnem orationem pendere ab ὄφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc vero aliud esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam* (κινδύνου tantum intelligit, ut patet ex sequentibus) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse initio dixisti*, (pag. 539. E. adde pag. 549.) *non parvum esse malum*, scilicet ὄφθη. Quin & verba illa εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν sunt tamquam nominativus posita, referenda itidem ad ὄφθη. ut sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συμφορητῷ ἀπολέσθαι, εἰ μικρὸν εἶναι κακὸν ὄφθη. *Aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non exiguum malum visum est.* *J. J.*

Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός] Ita noster supra *Catapl.* c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Solanus.* *J. F. R.*

Ibid. Πρὸς] Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. & noster *Catapl.* c. 8. *M. du S.*

81. Ἀφιλὼν] Ὁ πάντα. *F. G.*

84. Εὐτακεῖς] *Facile macerentur.* Οἱ δὲ μύκητες. *Insanes non sunt.* *J. Br.*

86. Ἀφ' ἑνὸς] Vid. supra Ἀπολ. μισθ. c. 11. ubi id illustravimus; sic quoque infra occurrit T. ult. Συμπ. c. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οἴει ἱκανὰς φιλοσοφῶντα μετρῆται τὰ Κλεάνθου &c. *M. du S.*

87. Τῷ πρώτου] Intellige γεύματος. *J. Br.*

Ibid. Μάθοι] Legendum μάθοις, & ita interpretati jam sunt viri docti. *J. M. G.*

Μάθοι ἄν] Etiam sic legi in *Flor.* Ed. notat *Seulius.* Sed quid tum? Legitur & in ceteris. Nec quisquam dubitet quin μάθοιο vel μάθοις invenire optaverit. Quod si alicubi inveniissem, sine haesitatione recepissem. *J. F. R.*

Ibid. Ὀπαῖά ἐστιν] Indicativus ille, pro quo Latini aliique populi amant subjunctivum, adeo est frequens & usitatus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi scirem eumdem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, si cui exempla non succurrunt, videat Cl. *Jensii* Lect. Lucian. a p. 27. ad 35. & quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. Graec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2. 36. ἐρώτησε, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris ἔχοι legendum, quia cap. proximo dixerat, πῶς, τί πράττει. Sed nihil opus est. Conf. mox c. 63. οἵου' ἂν ἃ φράσαις; & Nostrum infra c. 81. f. ἢ τί γε μικρὸς ἱμείρεις αὐτὸν, τί τοιοῦτα λαρῦ. Et sexcenties alibi. *J. F. R.*

92. Ἐν δεῖ] Dubitavi aliquamdiu num fic, aut ἐνὸς ἐν δεῖ legendum esset; sed video & *Isocratem* sic ferme locutum, p. m. 85. 1. ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μεμιμημένας αὐτοὺς ἐν ἀλλοτρίαις ψυχαῖς μιλλαίους παιδευτέον.

&

ſurda ſua guſtatione auxerit : philoſophiae autem nihil tale uſu venit : ſed quantumcumque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio eſt, res illa quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio : illud enim quidquid infunderetur non continebat, quin ſtatim difflueret; hic autem, ſi quid abſtuleris, plus fit quod ſupereſt.

62. Volo autem aliud quoque de guſtu philoſophiae ſimile dicere, neque maledicere me putaveris, ſi veneno illam pernicioſo ſimilem dixero, ut cicutae vel aconito, aut alii ex eo genere. Neque enim haec, mortifera quantumvis interficiant, ſi quis minutiſſimum quiddam & individuum, ſummo inde ungue abraſum deguſtet : ſed niſi tantum quantum opus eſt, & quomodo, & ὑ. Φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, [d] οὐδὲν ἐλάττων ὁ πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσει ὁ κάπηλος. Ὑπερρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ σωνεῖχεν, ἀλλὰ διέρρει εὐθύς, ἐντεῦθεν δὲ, ἤν τι ἀφέλῃς, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον [e] εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον [f] κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, [g] ἀποκτείναι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτοῦ, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, ἐπ

d Οὐδὲν ἐλάττων] Οὐδέν τι ἐλάττων W. & P. Nihil vero mutant Edd. priſcae. *e* Εἰπεῖν] Ita M. *Ba.* Fl. P. &c. Ἐπεῖν *H.* & *F.* male. *f* Κωνείῳ] Κωνίῳ ἢ ἀκονίτῳ. (Sed poſterius a recentiore manu depravatum eſt.) W. *g* Ἀποκτείναι ἂν] Sic *F. P. H.* &c. Ἀποκτάνῃ Fl. Ἀποκτάνει M.

2. Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Ἄλλως · ἐπὶ † ἐξαντλοῦμεν, ἢ δὲ ‡ ἐπιῤῥεῖ, τοῦτο ἡ παροιμία. *V.*

* Μὴν γὰρ] Μὴν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ *M. du S.* Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μὴν γὰρ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. & c. 17. de *Merced. Conduct.* *J. F. R.*

10. Ὅτι φαρμάκῳ] Ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε. *V.*

† Ἐξαντλοῦμεν] Ἐξαντλοῦμεν perperam Edit. *Clerici.*

‡ Ἐπιῤῥεῖ] Ἐπιῤῥεῖν erat in Edito, ἐπιῤῥεῖ inde fecerat *M. du S.* Ego in ἐπιῤῥεῖ mutavi, quia id voluiſſe *Soulium* ſuſpicor; alioqui nihil ab edito receſſiſſem. *J. F. R.*

& *Demoſth.* 148. 1. οὐ τοῦ δυοῖν ἰδεαῖν ὕδατοιν ἔτι. *M. du S.*

94. Ὡς ἐ αὐτὸς — ἔφυσα] Vel ita dediſſe videtur Lucianus, σὺ ἐ αὐτὸς ἔφυσα ἐ μικρὸν ὕστερα καιρόν; vel ita : ὡς κ. α. ἴ. ἐ μ. ἐστὶ καιρόν. Illud enim ἔφυν huc revocare, cum alia jam conſtructio interceſſerit, videbatur duriuſculum. *J. M. G.*

Ibid. Καὶ αὐτὸς] Non dubitavi cum *Solano* illud ὡς quod Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam hic ſenſus ſit planus : ſi enim ὡς retineas, illud ſequens ὕστερα in ἔτι vel ἐτὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. Ceterum οὐ τοῦ συφορβοῦ ἐκγεγονὼς ἐ μικρὸν καιρόν, habuimus etiam ſupra, c. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐν ἀρχῇ] *In hujus Dialogi initio.* *J. Br.*

2. Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλως · ἐξαντλοῦμεν ἢ δὲ ἐπιῤῥεῖ, conſule paroemiographos. In Angl. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. *J. B.*

3. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος] *Braſm.* in Proverbio. *Danaïdum dolium.* *J. Br.*

4. Δαναϊδῶν] Apud alios ſcribitur alio accentu, Δαναΐδων. In *Pariſ.* erat vitioſe Δαναΐδῶν duplici accentu. At nos ſcripturam Edd. *J. Ald. Ba.* & *S.* &c. expreſſimus, quae circumflexum agnoſcunt, recte quidem, ſi ab recto Δαναΐδης formetur : quod tum communis generis credendum; id quod tamen vix mihi perſuadeo; ſed rectius cum *Suida* Δαναΐδων ſcribendum, exiſtimo a nominativo Δαναΐς, ut ἰλνὶς, ἰλνίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim conſtantem vett. Edd. lectionem expreſſiſſe mihi fraudi non erit. *J. F. R.*

14. Ἀκμαιόν] Conf. ſupra c. 6. fin. Et infra Σύγκρ. c. 7. *M. du S.*

Ibid. Ἀπεῤῥύης] Vid. Dial. omnium primum. c. 2. ait *M. du S.* At cum ibi legatur λοιπὸν ἂν † κρὸν, nihil aliud, credo, indicare voluit, quam λοιπὸν & λοιπὸν utrovis modo dici. *J. F. R.*

οὐκ ἂν [a] ἀποθάνοιο προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους τὰλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀπολέσαι τὸ ὅλον γνῶσιν.

cum quibus; non moriatur, qui sumserit. Tu autem postulabas minimam particulam sufficere, ad perficiendam totius cognitionem.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν. ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; ΛΥΚ. Οὐ γὰ, ὦ Ἑρμότιμε, τὸ δεινὸν οἶδεν, εἴ γε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μακρή· νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας [b] ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. ΛΥΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τὴν ὁδὸν, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα· ἐκ τούτων. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βιαίως ἂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο

63. HERM. Sint ista uti vis, Lycine, quid igitur? centumne annos vivere oportet, & tot sustinere molestias, aliter philosophari non licet? LYC. Non, Hermotime, neque id intolerabile putandum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias. HERM. Circumvenis me, & in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti. LYC. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, &, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice. HERM. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus. LYC. Atqui bene noris, nunquam aliud me

a Ἀποθάνοιο] Ita J. Fl. H. P. & M. &c. b Ἑαυτοῦ] Sic J. Fl. H. P. &c. & M.

17. Ἀποθάνοιο] Ferri sic potest; sed Lucianus, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. M. du S.

24. Ἐν ἀρχῇ] Vid. supra hoc Dial. c. 1. M. du S.

25. Ὁ μὲν βίος βραχὺς] *Virgil.* X. Aen.

— — *breve & irreparabile tempus*
Omnibus est vitae — —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. G. C.

40. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν ὦ εἰδέναι. Th. M.

Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ . . .] Hermotimus denique vix quidquam amplius dicere habens, quo Lucianum male de experiundis sectis omnibus differentem coarguat, pueriliter ait, eum id prae invidia facere, videntem quantos jam in disciplinis Philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu*, respondet, *nil morare me, tamquam infatientem, tuque iter tuum confice, & quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit Hermotimus, σὺ βιαίως ἂν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum per omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus*, quod haec ultima non bene verterit, *Atqui me numquam aliud dicturum, probe scias oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Ait Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam arripere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui probe scias oportet, me numquam aliud dicturum*, me numquam aliam de hac re sententiam laturum. Belgice magis convenienter Graeca haec efferri possint, Ja gy moet weten/ dat ik nott anders sou seggen. Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες ἄλλον, &c. *Non ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ σὺ ἂν ἁπλῶς ἀληθῆ εἴποις, *Neque enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non bene *Benedictus* haec tractavit [ὡς μὲ ἄτοπός σοι λόγος συμπροσχώρησε, ἀφίλησαι τὸ βίας, ὧδε ἀγόμενον] vertens, *Nisi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a violentia.* quum debuerit: *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, ex vi te, qui jam raperis*, duceris, *eripias*, vindicet. J. F.

Ibid. Ὡς οὐκ ἄλλο εἴποιμι.] Opsopoeus *ut me quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud*

me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem videris mihi, ut est apud poëtam, accusare, qui ipse, donec alia ratio tibi succenturiata a vi me liberet, jam auferatur. Ecce enim ista multo jam violentiora dixerit tibi ratio. Tu vero illa omissa, me forte accusabis. HERM. Quae? Miror enim, si quid indictum ei praetermissum sit.

64. LYC. Negat ratio, sufficere, si per nos videamus & persequamur omnia, ad hoc, ut jam eligere quod optimum est queamus; sed eo quod maximum est, adhuc opus esse. HERM. Quonam illo? LYC. Judicandi quodam & explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata & incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, &, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam ut multum cuncteris, teque sustineas, ac saepe consideres; nec aetatem uniuscujusque qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae reverearis, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu & in tenebris

τῶλε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι χτ' τ ποιητὴν αἰτιᾶσθαι c αὐτὸν, ἕως ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέλῃ τ βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδὺ γέ τοι ϗ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. EPM. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰ εἴ τι ἄῤῥητον καλαλέλειπ) αὐτῷ.

ΛΥΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, * τὸ πάντα ἰδεῖν ϗ διεξελθεῖν δ' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἐλέᾳ τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι ϗ μεγίστῳ d ἐνδεῖν. EPM. Τίνος τοῦτο; ΛΥΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξελαστικῆς παιδευθῆς, ϗ νοῦ ὀξέος, ϗ ἀκριβείας ἀκριβοῦς, ϗ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τ περὶ τ τηλικούτων διακάσουσαν τ μάτην ἂν ἅπαντα ἐπαμφίαλα εἴη. Ἀποδοτέον οὖν φησι, καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, ϗ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι μελλοντα, ϗ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, μήτε δόξαν ὅτι σοφίας αἰδέσιμον, ἀλλὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ e ποιοῦντα. οἱ γὰρ νυκτὶ ϗ

e Αὐτὸν] Nihil mutant Edd. Αὖτως *Marcil.* M. in litura *v.* Sic notat *M. du S.* * Τὸ] Sic *J. H. S.* Τὰ *P.* d Ἐνδεῖν] Ἐνδῆν Fl. At vulgatam servant ceterae, item Codd. M. P. e Ποιοῦντα] Sic etiam *J.* Fl. & *H.* habere notat *M. du S.*

aliud dicturum. Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.* *J.G.*

42. Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] *Homer.* Il. *v.* *J. Br.*

Ἀναίτιον] *Hom.* Il. Λ. 653. *M. du S.*

Ibid. Δοκεῖς μοι . . . αὐτὸν . . . . . ἀγόμενον] An sic scribendum & distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἐς' ἂν μὴ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενον. Nam violentiae certe crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, obnoxius eris. *F.G.*

43. Αὐτὸν] Αἰτιᾶσθαι αὖτως corrigit *Th M.* Et marg. B2. *J. F. R.*

Αὐτὸν] Salebrosus hic locus. nec quid decernam in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scriberet Lucianus, aut oscitabant qui descripserunt librarii. Ut enim verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν, nemo, credo, sensum eliciet commodum. Aliter autem a Luciano scriptum fuisse, tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex litura quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a recentiore manu inscripta est. *M. du S.*

48. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ sc. *F.G.*

57. Τῷ τοιούτῳ] Τῷ κριτικῷ. *F.G.*

58. Καὶ προθέμενον] Supplendum τὸ δεῖ. *F.G.*

Καὶ προθέμ. ἅπ. . . . . ἐπισκοποῦντα] Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μελλοντα, ϗ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. Interpres: *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt, & cunctatur, saepe contemplando.* Sed Lucianum non assequutus est. Illud, ut puto, voluit Lucianus: *Omnibus in medio positis, oportet eligere immorantem, & cunctantem, saepe considerantem.* Vult enim, non temerariam & inconsideratam debere fieri istiusmodi αἵρεσιν. *H.V.*

Ibid Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι μελλοντα ϗ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde haec editio, *omnibusque in medio positis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opsopaeus, *omnibus in medium propositis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c. *J.G.*

62. Τοὺς Ἀρεοπαγίτας] Areopagitae in tenebris judicabant. *F.G.*

κὴ σκότῳ διαζῆσαι, ὡς μὴ ἐς τὰς λήγουσας, ἀλλ' ἐς τὰ λεγόμενα ἀποβλέπουσιν, κὴ τότ' ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως [a] ἑλομένῳ φιλοσοφεῖν. ΕΡΜ. Μετὰ τὸν βίον φῄς. Ὀκ γὰρ τοῦτον ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ὅτι [b] πάντα ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς [c] ὑπιδεῖν, κὴ ὑπιδόντα κρῖναι, κὴ κρίναντα ἑλέσθαι, κὴ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως [d] γὰρ δὴ οὕτως εὑρεθῆναι φῄς τἀληθές, ἄλλως δὲ ἤ.

ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι ἤδη τοῦτό πω ἱκανόν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς αὐτοὺς, οἰόμενοι μή τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδέν, ὥσπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, κὴ βάρος τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς πομπόλυγας γε πολλοὺς ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀναστῶντες, ἢ λίθος τις ὑποφαίνῃ αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, [e] ψάμμῳ σεσαγμένον· σκόπει μὴ κὴ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεσπάκαμεν. ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλεται· ἀτεχνῶς [f] γάρ με ποικίλλεις αὐτοῖς. ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι σὺν θεῷ γὰρ οἶδα νεῖν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ καὶ ἐφ' ἅπασιν ἐλθὼν πειρώμενος, κὴ τοῦτο ἐργασάμενός πού, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆλον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες ὁμοίως ἀγνοοῦσι. ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάνυ

nebris judicant, ne ad hos qui dicunt, ſed ad ea quae dicuntur reſpiciant: tum demum licere poſt firmam electionem, philoſophari. HERM. Poſt hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita ſuffecerit, ut ad omnes veniamus, & unumquemque accurate inſpiciamus, inſpectum judicemus, eligamusque judicatum, atque electione facta philoſophemur. Hac enim ſola ratione inveniri verum ais, alia minime.

65. LYC. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam ſatis eſſe, ſed nos videri per imprudentiam putaſſe firmum quiddam a nobis inventum, inveniſſe autem nihil: uti piſcatores ſaepe ſubmiſſis retibus pondus quoddam ſentientes, extrahunt, piſces ſe quamplurimos comprehendiſſe rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide ne nos quoque tale quid extraxerimus. HERM. Non aſſequor, quid illa ſibi retia velint, plane enim illis me comprehendis. LYC. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, ſi quis alius, natare didiciſti. Ego enim, etiam cum tentando per omnes iverimus, idque perfecerimus aliquando, nondum puto neque id ipſum planum futurum, habeatne aliquis eorum id quod quaerimus, an ſimiliter omnes ignorent. HERM. Quid ais? neque horum quisquam omnino il-

a Ἑλομένῳ] Ita recte Fl. P. H. B2. & M. Ἐλομένῳ f. b Πάντα] Ex M. & L. dedimus. Πάντων Edd. male. c Ἐπιδεῖν] Ἐπὶ δὴ diſcretim ſola Ald. male. d Γὰρ] Sic L. P. M. & marg. Aldi. Καὶ Edd. omnes male. e Ψάμμου] Ψάμμον P. Vulgatam ſervant ceteri, & Edd. f Γάρ μοι] Ms γὰρ M. g Διεκδῦναι] Sic bene Fl. P. H. B2. Διεδῦναι f. male. Διεδῦναι legendum adſcripſerat Juntinae Solanus, fruſtra, ut poſtea ipſe vidit.

69. Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν] Ubi Lucianus dixiſſet, Hermotimum ſuum tum denique certo & liquido philoſophari poſſe, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque ſpeciei, neque exiſtimationis dicentis ratione habita; reſpondet Hermotimus, Μετὰ τὸν βίον φῄς· οὐ γὰρ τοῦτον, ἱκανὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, κὴ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν. κὴ ἐπιδόντα, κρῖναι. κὴ κρίναντα, ἑλέσθαι. κὴ ἑλόμενον, φιλοσοφῆσαι. *Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur, nullius hominis vitam ſatis longam eſſe, ut omnia perluſtret, & accurate ſingula perſpiciat; perſpectaque judicet; judicata eligat; delectuque habito philoſophetur.* Saepe ſupra & infra in hoc libello utitur Auctor formula illa loquendi, *per omnes ire*, ſectas ſcilicet, perquirere, perluſtrare, excutere; idque Graece per ἐπὶ πάντα, vel πάντας, ἐλθεῖν in hoc tamen loco mirifice mutat, ſi modo ipſe mutationis ſit auctor. Certe pag. ſeq. κἂν ἐφ' ἅπασιν ἐλθὼν πειρώμενος. *Etiamſi per omnes iverimus, experimentum capientes.* c. 68. δίκαιοι τοίνυν ἐσμὲν, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἰσεῖδες, οὐ κὴ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' ἐν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν. *Oportebit igitur te, ſi Stoicorum optimum cognituras es, ſi non per omnes, per plurimos ſaltem illorum ire.* ſupra c. 45. ἐπὶ πάντας ἀνωγκαίως ἀφιξόμενος. c. 42. διε-

illud habet? LYC. Obſcurum. niſi forte fieri non poſſe putas ut fallantur omnes, verumque aliud plane quiddam ſit, a nullo dum illorum inventum.

66. HERM. Quî fieri illud poſſit? LYC. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi cauſſa fabas aliquis viginti manu ſumens, ea clauſa interroget decem homines, quot ſint in manu ſua fabae? at illi divinantes dicant unus ſeptem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, & in univerſum alium alius numerum. Fieri quidem poteſt, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita eſt? HERM. Eſt ſane. LYC. Verum enim vero neque illud non poteſt accidere, ut omnes, alium alii, numeros falſos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais? HERM. Fieri ſic poſſe. LYC. Eadem ratione igitur philoſophi omnes felicitatem quaerunt, qualis ſit, & eam dicunt alius in alia re inesſe, unus quidem in voluptate, alius in honeſto, alii alia omnia de ea dicunt. Veri igitur ſimile eſt horum unum quoddam eſſe ſummum bonum; ſed nec abhorret, eſſe quiddam praeter illa omnia. Itaque videmur nos, contra quam oportebat, initio nondum invento feſtinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cognitam eſſe veritatem, & omnino

τως ἔχει; ΛΥΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύναλον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλό τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν εὑρημένον.

ΕΡΜ. Πῶς οἱόντε; ΛΥΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ, [h] ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ ὅλως ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμὸν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ τύχῃ τινὰ ἀληθεῦσαι, [i] ἢ γάρ; ΕΡΜ. Ναί. ΛΥΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύναλον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ἄνδρας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· ἢ τί φῂς; ΕΡΜ. Οὐκ ἀδύναλον. ΛΥΚ. Κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποίόν τι ὄντι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλὸν, ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν ἔν γε τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὐδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τι παρ' αὐτὰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει [k] δ', οἶμαι, πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθὲς, καὶ πάντας ἔχει

[h] Ὁ δὲ πέντε] Haec addita ex M. Deſunt in omnibus Edd. [i] Ἢ γάρ] Ἦ P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd. [k] Δ', οἶμαι] Δέ μοι male W. nihil mutant J. Fl. H. P.

δώσει ἐπὶ πάντας οὐ πάλαι ἐλθόντα ἰδιῶ. c. 41. ὃν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς. J. J.

Ibid. Πάντα] Emendationem Cl. Jenſii ſecutus eſſem πάντας legentis pro πάντων, quod in omnibus impreſſis legitur, niſi in M. & L. πάντα inveniſſem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem ἐπὶ πάντων ſine ἐλθῶν. M. du S.

Ibid. Ἀμφοῖν ἐπὶ δῶ[Reſtituo ἐπιδῶ. J. Br.

72. Γὰρ] Ita uti conjeceram, M. P. & L. pro γε, quod in aliis omnibus erat. M. du S.

75. Ἔτι μοι δοκοῦμεν] Παράλειψιν illud μοι. F. G.

78. Οἱ ἁλιεύοντες] Videtur ad fabul. Æſop. alludere. A. V.

86. Οἰκεῖον πυρὶ δικεῖναι] Hoc Obſopoeus verterat: *proinde ego ti rurſum extricare conabor.* Longe aliter Benedictus: *Ergo da operam ut effugias.* Utrumque verba haec ſignificare poſſunt, ſi ſola ſpectentur; verum nexus ſequentium ſatis oſtendit, poſteriore modo accipienda eſſe. J. F. R.

87. Σὺν θεῷ] Verba haec σὺν θεῷ δ' ἔοικα τοῦ, Obſopoeus reddiderat: *neque enim mihi dubium eſt, peritia natandi te praecellere.* Melius Benedict. *Juvante enim Deo natare ſcis.* Poſterius verum eſſe, ſi probatione indiget, adi *Ariſtoph.* Plut. 114. Et *Euſtatium*, idem ex *Eurip.* adſtruentem. J. F. R.

2.1 Ὁ δὲ πέντε] M. & Fl. Ed. haec verba habent, quae in reliquis non reperiuntur. M. du S.

33. Ἰδιῶ-

ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τ̃ Φιλοσοφίων, εἶτα ῥᾴ τοῦτο, τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. EPM. Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ' ἂν ἅπαξ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν ταληθὲς εὑρεῖν. ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ γαθέ, ἐρώτα, ἀλλὰ τ̃ λόγον αἴθις αὐτόν· κ̀ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἐς' ἂν ἄδηλον, ἢ, εἴ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οἵτοι λέγουσιν.

EPM. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀποστάντας τ̃ Φιλοσοφεῖν. [a] τοῦτο ξυμβαίνει γε [b] ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι, κ̀ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τ̃ Φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἐλέσθαι πρῶτον Φιλοσοφίαν τ̃ ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, ὅταν σοι ἐδόκει μόνως ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ ἅπαξ πάσης Φιλοσοφίας χωρήσαντες, ἐλοίμεθα τ̃ ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἑτ̃ ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανὸς ὅτιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας, ὡς haberi illam ab uno, qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides sit habenda? HERM. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse. LYC. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

67. HERM. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, & a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis quae dicis, fieri non posse ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum qui philosophaturus sit eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicuique *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo

a Τοῦτο] ΛΥΚ. τοῦτο M. & Edd. praeter *J.* quae sola recte omittit person. ΛΥΚ. b Ἐξ ὧν] Deest ἐξ in *S. J.* Fl. *H.* & M. Adest in *P.* & *Ba.*

26. Τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα ϵ εὕρῃ. τίς * ἂν εὑρέσει, βέλτιστε, ἄνθρωπος ὢν; κ̀ τίς τούτῳ πιστεύσει; τ̃ ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἰσχούσης τὸ κατορθοῦν ϵ ἀδύνατον. M.

* Ὢν] Lege ὤν. num autem illud ὂν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *J. F. R.*

33. Ἰδιώτην τινὰ βίον] Clar. *Jens.* aliud agens in Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem *Benedictum* non plane aberrasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexisse veram vim, quum significet vitam *rudem, indoctam, impolitam, incultam*, aliaque exempla adfert, ubi ἰδιώτης exponatur per ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pluribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάναυσος &c. Conf. infra c. 81. *J. F. R.*

Ibid. Τ̃ Φιλοσοφεῖν ΛΥΚ.] Expunge ΛΥΚ. quod quidem post verba haec εἴτε ϵ μὴ substituendum est hoc pacto: εἴτε ϵ μὴ. ΛΥΚ. *J. Br.*

34. ΛΥΚ. Τοῦτο ξυμβαίνει] Delenda nota personae ΛΥΚ. *Th. M.*

Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι Φιλοσοφῆσαι] Opsopoeus *illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promptum non esse.* At Benedictus: *illud quidem accidit, quod dicis, non esse promptum philosophiae incumbere*, & hujus nasuta commutatione vocum, & utriusque interpretatione non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντίθεσθαι. *J. G.*

Τοῦτο ξυμβαίνει] Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι. Interpres: *Illud quidem accidit, quod dicis, philosophari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significare volunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desumtum ab Arith-

adeo poſt terminum vitae ſingulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipſum quoque dubitatione non usquequaque liberum eſſe pronuntias, qui dicas, obſcurum eſſe, inventane ſit olim a philoſophis veritas, nec ne. LYC. At tu, Hermotime, num poſſis jurátus dicere, eam inventam ab illis eſſe? HERM. Equidem non juraverim. LYC. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens, examine longo quae & ipſa opus habeant?

68. HERM. Quae? LYC. Nonne audis qui ſe Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos eſſe dicant, eorum partim ſcire rationes ſingulas, alios non item, quamvis dignos fide caeteroquin homines. HERM. Vera iſta. LYC. Diſcernere igitur eos qui ſciunt, & dignoſcere ab his, qui cum neſciant, ſcire tamen ſe dicant, nonne operoſum valde eſſe tibi videtur? HERM. Valde id quidem. LYC. Oportebit igitur te, ſi optimum Stoicorum noſſe volueris, ſi non ad omnes, ad plerosque certe illo-

ἐσῆμερον [c] γίνωσ τἀληθὲς ἢ ἑκάστῳ βίῳ. τελευτῶν δὲ, ἢ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε εὑρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων [d] πάλαι τἀληθες, εἴτε ἢ μή. [e] ΛΥΚ. Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε, δύναιο ἂν ἐπομοσάμενος εἰπεῖν, τι εὑρηται πρὸς αὐτῶν; [f] ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. [g] ΛΥΚ. Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξετάσεως μακρᾶς ἢ αὐτὰ δέομενα.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; ΛΥΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τάγε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους ὄντας; ΕΡΜ. Ἀληθῆ ταῦτα. ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρίνειν τοὺς εἰδότας, ἢ διαγνώναι, ἀπὸ τῶν οὐκ εἰδότων μέν, φασκόντων δὲ, οἷ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; ΕΡΜ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Δέησει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τ' ἄριστον εἶναι, εἰ ἢ μὴ ὅπου πάντας, ἀλλ' ἴσως ὅπου τοὺς πολλοὺς

c Γίγνωσ] Sic recte *J.* Ceterae, & M. γίνωσ. *M. du S.* d Πάλαι] Sic Edd. & M. habere, notat *M. du S.* Neſcio quare. e ΛΥΚ.] Deeſt in Edd. Adeſt in *J.* W. & P. f ΕΡΜ.] Deeſt in Edd. Adeſt in M. i. e. deſignatur ſolitis punctis. g ΛΥΚ.] Deeſt in Edd.

rithmeticis, atque ita etiam hoc loco. Vertas igitur verba: *Hoc quidem ſequitur ex iis quae dicis.* *H.V.*

Τοῦτο . . . . .] Haec verba perperam in vulgatis & M. Luciano tribuuntur: quod & *Marcilius* viderat, & Ed. *J.* confirmat. *M. du S.*

Ibid. Ὡν φῂς ἀδύνατον] An ἐξ ὧν? *F.G.*

44. Ὑπερήμερον] Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* ſ. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τῆ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθάγξασ recte interpretatus eſt ex *Cicerone Tollius*, *dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae noſtrae ſpatium circumſcriptum eſt.* *J. M.G.*

45. Τελευτῶν] Sic ſupra c. 46. Hic rurſus Edd. *J. A.* *H. P. S.* quas conſului, τελευτῶν adverbii more, non τελευτῶν, ut *Bud.* in Comment. *J. F R.*

48. Εἶτε καὶ μὴ. σὺ δὲ πῶς] Excidit nota perſonae, Εἶτε καὶ μὴ. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς. *Th. M.*

Ibid. ΛΥΚ. Σὺ] W. P. & Ed. *J.* agnoſcunt Luciani perſonam, quae in reliquis non notatur. *M. du S.*

50. Ὅ, τι εὑρ.] Lege ὅτι. *F.G.* Hoc ita verum eſt, ut Lectores rogem, habeant pro eodem, ac ſi ita ediſſem; licet priſtinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni. *J. F.R.*

Ibid. Τί εὕρηται] Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα, &c. Excidere nomina perſonarum, videlicet: τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα. *Th. M.*

Τί εὕρηται] Conjectura *Marcilii* ita mihi vera viſa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. perſonas, maxime, quum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem perſona interrogaret ac reſponderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae reſponderet Cod. M. ſolitis ſuis punctis deſignans *Hermotimi* perſonam, eamque ſequi lectionem decreviſſem, neceſſario & proximum ΛΥΚ. ex *Marcilio* recipiendum erat, etſi Codex ibi non addiceret; nam ſi hanc omiſiſſem, nova confuſio orta foret. *J. F R.*

Ibid. ΕΡΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.] Ἑρμ. agnoſcit M. quem ſuis punctis, pro more deſignat. Sed ΛΥΚ. idem Cod. non habet; ſententiae tamen id neceſſario poſtulanti reddimus. *M. du S.*

πλείστους αὐτῷ ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προσήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τοιούτων δυναμιν πορισάμενον, ὡς μὴ σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, [a] ὃν ἐκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πίστις καὶ βεβαία ἐλπὶς ὅτι τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, [b] καὶ ὑπάρχειν σοι κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας ἀφ' ἑαυτοῦ γινώσκειν ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παραπεποιημένα· καὶ εἴ πως τοιαύτῃ τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην πορισάμενος, [c] ἥκεις ὅτι τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων. εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὡς οὐδέν [d] κωλύσει σε τῶν ῥινῶν ἅλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ [e] θαλλῷ προσδεχθέντι ἀκαλυθεῖν, ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ὀπίσω παπαῖ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' [f] ὅ, τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ προσποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μι-

rum accedere, & tentare, & meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, & judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero hoc etiam vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum & maxime necessarium in talibus, obscuris inquam & ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis & firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecumque nulla, quam si judicare possis & separare a veris falsa, si facultas tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba & fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum quae dicuntur examen accedas, *bene habet:* sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcumque te in partem summo quis digito trahat, sequare: aut, per Jovem, enatae ad fluminis ripam arundini, ad quemvis spiritum flexae, quam

& 70 75 80 85

a Ὃν] Οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscae. b Καὶ] Deest in W. Adest in *J.* Fl. *H.* P. &c. c Ἥκεις] Ἄγεις P. d Κωλύσει] Κωλύσῃ W. e Θαλλῷ] Sic Fl. *H.* P. Θαλλῷ *J.* f Ὅ, τι] Ὅτῳ W. Nihil mutant Fl. *J.* H. P.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζης ἐκχυθέντι, ὃ λέγ τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῷ ἀπαρέγκλιτον τῆ τραπέζης ἐπὶ χώρας μέσου, καὶ τῆ ἐκφανείας ἐπιτηδείως * τῷ δακτύλῳ ἐχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως † ὑπάρχοντος ἐν ἀτρεμοῦντι μὴ ‡ πεφυκός. *V.*

* Τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, δ jubet legere *Solanus.* frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *J. F. R.*

† Τυγχάνοντος] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχοντος, quod in *Cler.* Ed. erat. *J. F. R.*

‡ Πεφυκός] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότα. *J. F. R.*

71. Ἐν τοῦτό ἐστιν] Intellige ὁ χρόνος. *F. G.*

76. Καὶ ὑπάρχειν] Non poterat hic abesse conjunctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia jam nimis frequenter est repetitum; nam qui paullo supra, a verbis καὶ ἀφαιρεῖσθαι incipiens usumerare velit usque ad καὶ τέχνην, inveniet vicies positum καὶ, intra viginti versus. De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos copia vincunt, qui orationem variare possunt per *et, ac, que, atque, nec non, etiam, quoque, tum, cum* &c. Dum Graeci καὶ & τε solis fere contenti sunt, etsi ἢ μὴν, ἤδη interdum pro iis adhibeant. *J. F. R.*

80. Ἥκεις] Retinui vulgatam, etsi ἄγεις, quod Cod. P. habet non malum. Interdum enim ἄγειν ita ab-

& minuta quaevis aura flatu ſuo commoveat.

69. Itaque ſi quem magiſtrum invenias, qui de demonſtratione atque dubiorum dijudicatione artem, quam norit, te doceat, laborare nimirum deſines. Statim enim quod optimum eſt tibi apparuerit, & verum demonſtrativae illi arti ſubjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta & judicio, philoſophabere, & expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona poſſidens conjunctim omnia. HERM. Euge, Lycine, multum enim iſta meliora dicis, & cum ſpe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir eſt, qui illa nos dignoſcendi dijudicandique facultate inſtruat, &, quod maximum eſt, demonſtrandi quoque: itaque ea, quae ſequuntur, facilia jam, & moleſtiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris. LYC. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel oſtendi, quod ſpei te tuae propius admoveat. Sed multo, quam prius erāmus, longius nunc abſumus, &, quod eſt in proverbio, ſi quis aura flatu ſuo commoveat.

κρά τις αὔρα ἀφυσήσασα, ἀφανιεῖ σοι τὸν θησαυρόν.

Ὡς εἴ γέ τινα εὕροις διδάσκαλον, ὃς ἀποδείξεως περὶ, καὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἀκρίσεως, τέχνην τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, ταύτην δηλαδὴ πράγματα ἔχων. αὐτίκα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ βεβαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' ἰαυτῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ ἀγαθά. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, πολλοῦ γε ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν γάνης τις τοιοῦτος, ἀκριβείας τε, καὶ ἀκριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγιστον ἀποδεικτικοὺς, ὡς τά γε μὴ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς ἀκριβοῦς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν [g] οἶδά σοι, ἐξθυρόπλι σύλλογόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ δεῖγμα εὑρών. ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξθυρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος τὸ δὲ, πολὺ πορρωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατ' τὺς [h] παροιμιαζομένους, πολ-

g Οἶδά] Sic recte Fl. P. B2. S. A. & M. Εἰδά Ald. H. Fr. J. h Παροιμιαζ.] Προαίρουσιν. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. P. H. & Cod. P.

abſolute uſurpatur, pro *venio*, i. e. quaſi ἄγω με. *adduco me*, quod Lexicogr. jam notarunt. Sic ἐπάγειν & προσάγειν ſine accuſativo *Arrian.* Exp. Alex. I. 1. ὅτε Ἀλέξανδρον — ἐπάγοιτο ἵππῳ ἐδέξατο. Ibid. c. 2. p. 6. f. Ed. *Gron.* προσάγοντο Ἀλεξάνδρου οἱ πολλοὶ συμπεφυγότες ἦσαν. Idem L. 2. c. 3. p. 63. προσάγοιτο δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχὼν παρθένῳ ὑδροφορούσῃ. J. F. R.

81. Τῆς ῥινὸς ἕλκειν] *Eraſm.* in proverbio: *naribus trahere.* J. Br.

82. Θαλλῷ] Vid. *Athen.* 25. A. B. & *Caſaub.* qui Platonis etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura & *Philoſtr.* p. 587. τούτῳ ἀποφορὰν μὲ ὤου προσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἰσθῆτα, ἢ ἀργύριον, ξυμπαχυμερίσῃ ἐχρήσατο. καλάπερ οἱ τὰ πτωῶντα τῶν θριμμάτων τῷ θαλλῷ ἄγοντες. M. du S.

Θαλλῷ] *Junt.* non hic modo θαλῷ, uno λ. Sed & ſupra *Reviv.* c. 46. quod quidem eodem redit; verum plurium Edd. conſenſum ſequimur. J. F. R.

84. Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆ τραπέζῃ ὀχουμένῳ ὕδατι, ἃ ἀφ' τῶν ἱσορροπίαν ἐ τὸ ἀπαρίγκλιτον τῆ τραπέζῃ ἐπὶ χόρας μένον, καὶ τῆ ἐπιφανείας ἐκπιεστικὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλῶ ἔπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμοῦν μὴ πεφυκός. Cætera usque ad p. 317. crebræ ſunt repetitiones comparationum quae paſſim alibi. J. B.

Ibid. Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] *Aqua ſuper menſam injecta vel effuſa.* J. Br.

86. Καλάμῳ τινὶ] Homo inconſtans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Luc. VII. 24. ubi *Elſner.* & hoc Luciani adducit. J. F. R.

πολλὰ μοχθήσαντες, ὁμοίως ἐσμέν. ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ [a] γὰ λυπηρόν τι καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπιγνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀποδεῖξιν, ἢ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, οἶμαι, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν ἢ κρῖναι δυνάμενον, εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει· κἂν τοῦτο εὐπορήσομεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ὑπιγνώμων ἔτ' οἶδε διαγιγνώσκειν ἢ ὀρθῶς κρινεῖν ἢ μή. ἢ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλον ὑπιγνώμονα, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν ἢ ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποβαίνει, ἢ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, φῆναί ποτε ἢ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ ἢ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἱόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, ἢ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται [b] αὐτῶν, δι' ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, [c] τοῖς πάνυ προδήλοις τὰ ἀφανέστατα συναπτόμεναι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις [d] ὅμως αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι θεὸς, διότι βωμοὶ αὐτῷ ὦνται Φαίνονται. ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ ἐν

bio, post multum laborem, ut ante habemus. HERM. Quid ita? videris enim triste quiddam & desperationis plenum dicturus.

70. LYC. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, quî judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum nec ne? & ad hunc ipsum alio, arbitror, indice opus est. Nos enim unde sciamus dijudicare eum, qui judicare possit optime? Vides, quorsum hoc pertineat, & ut sit infinitum, cum stare nusquam, & comprehendi possit? quandoquidem ipsas quoque demonstrationes, quotquot inveniri possunt, in dubium revocari videas, neque firmum quidquam habere. Aliae enim & pleraeque illarum per alia, de quibus & ipsis adhuc lis est, persuadere nobis nituntur se scire: aliae vero, quae obscurissima manifestis copulant, & commune nihil habentibus, demonstrationes tamen illorum esse dicunt. Verbi caussa, si quis putet inde se demonstraturum Deos esse, quod altaria illorum esse apparet. Itaque nescio quomodo, Hermotime, ut currentes in circulo

ad

a Γὰρ] Γάρ τι *J. P. H.* Fl. *B2. S.* At ignorat illud τι Cod. M. & sic *Vorst.* voluit, quare id delevimus. b Αὐτῶν] Sic Edd. *Vorst.* αὐτῷ. c Τοῖς] Ταῖς Edd. *J. P. H.* Fl. Τοῖς *S.* & Codd. P. L. d Ὅμως] Ex W. Deest in Edd.

24. Εἰ ὁ ὑπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί ἐστι καὶ νῦν αὐτοῦ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα ἀμφιβολίαι. *V.*

17. Γάρ τι λυπρ.] An γάρ τοι? *F. G.*
Γὰρ λυπρ.] Inter hasce duas voces inserebatur τι, quod duce M. delevimus. *M. du S.*

24. Ἐπιγνώμων] Hujus vocis vim hic locus ostendit Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid.* *M. du S.*

34. Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.] Ordo, βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι. *F. G.*

35. Τοῖς] Ex P. & L. In reliquis enim ταῖς. *M. du S.*

37. Ὅμως] Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. *M. du S.* At *Oporoei* versio exprimebat illud *tamen.* *J. F. R.*

43. Εἰργάσω] Hermotimus ubi plane convictus ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, Οἷα μοι εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἀνθρακάς μοι τὸ θησαυρὸν ἀποφήνας. Et hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis sordes; cui similem labem addas licet ex Astrolog. c. 23. εἰργάζοντο. Corrige tandem hic εἰργάζοντο, illic εἰργάσω. in Poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequens: at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagitia. In contrarium peccatum est in Fugitivis T. II. c. 6. ubi εἰργάσαμαι scribitur pro εἰργασάμαι. *J. J.*
Εἰργάσω] Cl. *Irnsii* emendationem auctoritate sua firmant Codd. W. & L. *M. du S.*
Ibid. Ἀνθρακάς μοι τὸ θησαυρὸν] *Erasmus* in proverbio:

ad idem initium & dubitationem rediimus.

71. HERM. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris: ut videtur, periere mihi tot anni & labor ille plurimus. LYC. Sed multo minus, Hermotime, molestе feres, si cogitaveris non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse & ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret & cum fortuna queratur, quod adscendere in cœlum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: causam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit; non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa & admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irascеris vix aperiens oculos, & non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens.

κύκλῳ θέοντες, ὅτι τ αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν, ἐπαναληλύθαμεν.

ΕΡΜ. Οἷά με [e] εἰργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τ θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάμαλος ὁ πολύς. ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι σὺ μόνος ἔξω μένεις τ ἐλπιζομένων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. [f] ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἀπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅσπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ, ὁμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τ τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τ οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς ἐς τ θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τ Ἑλλάδος εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τ λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμαι, ὁπόταν ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, καὶ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τ ἀνθρώπου φύσιν, καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐνθορεῖν ἐποίησεν, εἶτα ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τὸς ὀφθαλμὸς ἀνοίγων, καὶ τ ὕπνον ἡδέως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας; πάσχουσι δ' αὐ-

[e] Εἰργάσω] Sic recte Codd. L. & W. Ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B2. εἰγάσω exhibens. [f] Ἢ τίς] Εἰ τις W. & Fl. Nihil mutant ceterae.

bio: *Thesaurus carbones erant.* *J. Br.*

Ἄνθρακας . . .] Infra rursus Ζεὺξ. c. 2. f. *M. du S.*

49. Περὶ ὄνου σκιᾶς] *Erasm.* in paroemia: *De asini umbra.* *J. Br.*

Περὶ ὄνου σκιᾶς] Proverbii hujus historiam habes apud *Plut.* 1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam narrare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, quorum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu de umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vindicante. Dominus enim operam, non umbram, locasse ajebat: illo vero & id operae esse partem contendebat. Hoc dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque ut litis finem narret; ad quos ille, vos vero, inquit, de asini umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recusatis. Vid. etiam *Aristoph. Sch.* Σφηξ. v. 191. Et *Plat.* Phaedr. Ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de rebus nihili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstitisse ait *Zenob.* VI. 28. Et Schol. Aristoph. l. c. *M. du S.*

58. Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] *Thucyd.* ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. *F. G.*

Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ, pro τελεῖ τὴν ὁδὸν. Sic *Thucydides*: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id est, *Pharsalum pervenit.* *Æ. M.*

64. Ἐνθορεῖν] Vox poëtica, quam alibi tamen iterum usurpat; V. Πρ. λ. c. 6. & Ἰσ. β. c. 35. nisi quod in iis locis ἀναθορεῖν, non ἐνθορεῖν legitur. *M. du S.*

αὐτὸ δὲ οἱ ἢ [a] κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, ἣν μέλαξυ πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττουσι, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλλα εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ θεὸς ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πλοῦτος θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶν ἀναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι ἢ, φατέον πρὸς τὸν ἀπαιτοῦντα τὸ ἐνοίκιον, ἐκ πολλοῦ μεμέτρηται, ὅτως ἀγανακτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος καὶ παρενοχλοῦντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, ὑπ' ὀλίγου δεῖσθαι ἀφ' αὐτοῦ βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· ἀφανιοῦντα δὲ, ἀξιῶ πρᾶττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὅ σε παραπέμψει εἰς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν καὶ γοργόνων ἀφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεραι ὄντες,

Usu illud venit etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt. Si his dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, & regnant & caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessarium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam expectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, & parum abest, quin morsu nasum puero auferant.

72. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, & spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari: sed surgere jubeo, & facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id quod supereſt vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, & cogitabas, ab Hippocentauris & Chimaeris & Gorgonibus nihil quidquam differt, & quaecumque alia Somnia & Poëtae & pictores pro sua libertate confingunt, quae

a Κενὴν μακαρίαν] Κενὴν ἐ μακαρίαν male W. Sed recte abest καὶ ab Edd. *F. Fl. H. P.* &c.

68. Τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴν μακαρίαν ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδιαφορία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα * τὰ εἰς τροφὴν ἐ εὐστροφίαν ὄντα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος. διὸ ἐ μακαρίαν μὴ ὄντων ἐτι τῶν ὑπνων τὴν ἀπόλαυσιν ὑποδέλομεν, κενὴν δὲ ὅτι † μηδὲν ἰσὸς ἔχει ἐ βέβαιον, ἀλλὰ μᾶ τοῦ ὕπνου ‡ καὶ τὴν § εὐημερίαν ἀφίστησι, τοιοῦτο ἐ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὴν Ἀθήνας ὀνομάζοντος, ὡς κατ' οὐδὲν τὸ ὄντως εὐστροφίας ἀφεστώσης. *V.*

* Τὰ] Deerat in V. inseruit ex M *M. du S.*
† Μηδὲν ἰσὸς] Μηδ' ὅλως M. Non agnoscit *Bourd.* *M. du S.*
‡ Καὶ] Κατὰ erat in Edito, sed mutavit *M. du S.*
§ Εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *M. du S.*

68. Κενὴν μακαρίαν] Sic pag. 934. Ed. Paris. Talis autem illa est qualis felicitas Micylli in *Gallo*, ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τροφὴν ἐ εὐστροφίαν, κενὴν, ὅτι μηδὲν ἰσὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui (ut alibi dixi) totus est in Luciano. *J. B.*

80. Ὡς

quae nec fiere unquam, neque fieri poſſunt. Et tamen major pars populi credunt illis, & videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipſum nempe quod peregrina ſunt & abſurda.

73. Et tu ſane cum ex fabulatore quodam audiſſes, mulierem eſſe quae pulchritudine naturam ſupergreſſa, vel Gratias ipſas aut Caeleſtem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, & ſit ne terrarum alicubi iſta mulier, ſtatim amare eam coepiſti, ut Medeam ajunt ex inſomnio amore Jaſonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant, quantum conjectura aſſequor, hoc erat, quod is qui de muliere praedicabat, poſtquam ſemel fides illi habita eſt, quaſi vera diceret, *ea* ſubjunxit, *quae* conſequentia *& cohaerentia eſſent ſuperioribus.* Ad hoc enim ſpectabatis ſolum, & propter hoc ipſum naſo quaſi alligatos traxit, cum primam ſemel velut anſam ei dediſſetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam veſtrum ad ingreſſum reflexa cogitatione, vera ne eſſet *via?* exploravit, & num forte imprudens quam non oportebat inſtitiſſet? ſed praeeuntium ſequebatur veſtigia, uti oves ſuum ſolent ducem, cum deceret ad introitum & principio ſtatim videre, intrandumne ſit?

ἀναπλάττουσιν, ὅτε γενόμενα πώποτε, ὅτε γενέσθαι δυνάμενα· καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλεῖται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, ἀφ' ὧν τὸ ξένα καὶ ἀλλόκοτα εἶναι.

Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπερβᾶσα τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρανίαν [b] εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἧρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρου ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὁ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τῇ αὐτῇ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γε μοι εἰκάζομεν, φαίνεται, τὸ τὰ λεγόμενα ὑπ' ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπειδὴ πιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωράκατε μόνον, καὶ ἀφ' οὗ τοῦτο εἵλκυεν ὑμᾶς ὁ ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ὅπῃ τὰ ἀγαπώμενα, διὰ ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μὲν ταῦτα, καὶ εἰδείης οὐδεὶς ἔτι διαστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, [c] ἐξετάζειν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἀκολούθει τοῖς τὰ προοδοποιοῦσιν ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν [d] αὐτῶν ἡγεμόνα, δέον ὅπῃ τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν ἀρχὴν [e] εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ [f] εἰσιτέον.

[b] Εἶναι] Sic Edd. & M. Οἶμαι L. Ἐκείνην Pell. & Marc. Καὶ Solanus. [c] Ἐξέτασιν] Ita bene *F.* Fl. *H. P.* & W. Ἐξετάξειν male *S.* [d] Αὐτῶν] Sic *F. H. P.* P. & M. Deeſt in Fl. [e] Εὐθὺς] Αὖτον marg. *AIW.* [f] Εἰσιτέον] Ita Fl. *F. P. S.* &c.

17. Λαβὼν] Ἁφαρμὼν, μάρψιν, ἁπαφὴν. *V.*

80. Ὡς ὑπὸ τῦ ἰρομένου] *Ut ab eo qui hoc percunctatur.* *F. Br.*

91. Παραπίμψει] Conf. infra Δικ. c. 1. Εὐχ. c. 1. Ἐπ. Κρον. c. 17. & Ἑταιρ. Ἀφελ. c. 1. *M. du S.*

92. Τὰ κοινὰ] Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. *F. Br.*

94. Ἱπποκενταύρων & χιμαίρων] *Virgil.* VI. Æn. facit centauros & ſcyllas in infernûm veſtibulo ſtabulare, cum ſomniis. Centauros & Chimæram fuiſſe negat *Lucret.* l. IV. & V. *G. C.*

5. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. *Th. M.*

Ibid Οὐρανίαν] De ſtatua intellige, quae Athenis celebratiſſima. V. *Meurſ.* AG. IV. 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat & aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo ſcriptum fuiſſe καὶ. *M. du S.*

21. Εἰ ἀληθὴς ἐστὶ] *Brod.* IX. Miſc. 16. ait: *si ἀληθὴς* emenda *si ἀληθὲς ἐστι.* Sed quod ita emendat, id noſtrae Edd. jam recte habebant. *F. F. R.*

30. Πα-

Ὁ δὲ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον προθεωρήσῃ αὐτῷ. λέγοι γάρ τις τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν ὡς γένοιτό ποτε τριπέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ὑποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἴχεν ἓξ, καὶ ὦτα ἓξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε βοῦς τριῶν σωμάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ, ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, καὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺς σκοπεῖν εἶπερ δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα ἐστὶν ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ὀλισθήσει τὰ λοιπὰ, καὶ οὐκέτι στήσεται, καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε.

74. Quod autem dico apertius intelligas, si consideres & conferas ejusmodi quiddam simile. Si enim audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem & sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit? Sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, & aures totidem, & voces eodem tempore ternas emisisse, & oribus tribus sumsisse cibum, & triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrum, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, posset ne recipi? & an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint & concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit.

a Ταῖς] Ex W. Abest ab Edd.

30. Πῶς τριπέφ.] Geryon. Vid. *Apollod.* II. p. 51. B. *M. du S.*

39. Πέλτην, ἢ γέρρον ἢ ἀσπίδα] Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? *J. G.*

53. Οὐκ ἐνοῦντες] Ista verba οὐκ ἐνοῦντες εἰ μὴ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, pessime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum*, cum haec sit sententia: *non considerantes sicubi quid se invicem consequatur*, (vel *sibi congruat.*) *quamvis falsum sit.* ut si quis credat bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim, paullo post δόντες τὰς ἀρχὰς τὰ προαιρέσιμα ἑκάστης, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae.* statim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἁλῶναι λέγειν, καὶ ψεύδους τὴν ἀρχὴν ὁρμωμένην, *cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne fr. diculis extorqueas, quae sic interpretanda: & *postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens.* hoc est pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. *J. G. G.*

Ibid. Εἰ μή] Forsan εἴπερ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit.* In M. & Fl. εἰ τι. *M. du S.*

Ibid. Αὐ. τι αὐτῷ] Sic *Plato* p. 2. B. τὸ ὅσιον ταυτὸν αὑτῷ αὐτῷ & αὐτὸ αὐτῷ ὅμοιον. Mutarunt *P. S.* & *A.* ac fecerunt prave αὐτῶν. *M. du S.*

54. Καὶ ψεῦδος] Καὶ cum Clar. *Graevio* hic vertit *quamvis*, reverend. *Elsnerus*, ad Evang. Joan. XVII. 25. ubi καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων. quod eod. modo reddit: *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucyd.* VI. p. 421. Τῶν ἴππων ἀνθρώπων προσποιοῦντι ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ ὄντων, καλλιπόντες, ubi καὶ μὴ ὄντων quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat.* Sed cum Cl. *Gesner.* paullo aliter vertat, ego me non interponam, quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. *J. F. R.*

55. Λέ-

cidit. Prae amore enim & ſtudio, non ante explorato uti ſe vobis habeant, quae ſunt circa unumquemque ingreſſum, proceditis, tracti a conſequentia, non advertentes animum, ſi qua ſit quod ſequatur ex illis, & idem ſit falſum. Ut ſi quis dicat bis quinque ſeptem eſſe, tuque fidem illi habeas, non & ipſe apud te dinumerans, inferet ſcilicet, etiam quater ſumta quinque efficere quatuordecim, & quousque ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui verſantur circa principia, abſurda quaedam poſtulata poſcit, eaque dari ſibi aequum cenſet, quae tamen ne conſiſtere quidem poſſunt, puncta quaedam individua, & lineas latitudine omni carentes, & id genus plura; deinde putribus illis fundamentis ſimilia inaedificat, & poſtulat vera ad demonſtrationem dicere, initio a falſis principiis facto.

75. Eodem modo vos quoque conceſſis ſectae cujusque principiis, his quae ſequuntur fidem adjungitis, & ſignum veritatis illorum conſequentiam illam putatis, quae & ipſa tamen falſa eſt: deinde alii quidem veſtrum ſpei ſuae immoriuntur ante quam

ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ χρὴ εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκόμενοι, οὐκ ἐννοοῦντες [b] εἴ τι γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι [c] αὐτῷ, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις [d] λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι, καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ὅπερ σαυτῷ, ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρακαίδεκα πάλιν ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν [e] ὅτου ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμέτρια ποιεῖ. καὶκείνῃ γὰρ τοὺς ὀρθῶς ἀρχῆς, ἀλλοκότά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπερ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη.

Κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς ὄντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἐξῆς, καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν

b Εἴ τι γένοιτ'] Sic Edd. & P. Εἴ τι W. & Ex. Fl. *c* Αὐτῷ] Ita habet Cod. M. & Edd. *Ald.* Fl. *J. H. B2.* Αὐτῶν *P. S. A.* *d* Λέγοι] Sic M. Λέγει Edd. *e* Ὅτου] Ita ſola *J.* Ceterae ad unam omnes cum M. ὅτι. Sed P. Cod. ὅτι.

71. Εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . .] Optime torqueri poſſunt in fratrum Collegia; & quod dicit, ἀλλ' ἔχουσι θεσμοθέται, in *Dial. Achillis* & *Antilochi* dixit, φάναι δὲ πρὸς μυθίαν ἡ κοινωνία τῷ πράγματι. *G.*

55. Λέγοι] Ita, uti conjeceram, M. Reliqui λέγει. *M. du S.*

59. Ὅτου] Ex Ed. *J.* eſt. Reliquae ὅτε, & ipſi Codd. M. & P. niſi quod hic ὅτι praefert. *M. du S.*

63. Σημεῖά τινα] Sic enim ea definit *Euclides*: Σημεῖόν ἐστιν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἀπλατές. quae nullo pacto conſiſtere poſſe credunt Epicurei. *J. Br.*

Σημεῖά τινα ἀμερῆ] Eſt in primis illis Geometriae definitionibus quod jure quis carpat: dicendum enim fuit *ſuperficiem* eſſe extrema corporis, in quo corpore craſſities quidem, ſed cujus in ſuperficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema ſuperficiei, quando non tota jam, ſed diviſa in partes contiguas conſideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin ſuperficiei ineſt, ratione habita: *Puncta* linearum extrema, ſive id, in quo lineae diviſae partes ſe mutuo contingunt. Atque haec quidem vera, firma & inconcuſſa maneant: neu ſi quid in eo edifferendo aut definiendo a Geometris peccatum, Arti certiſſimae & praeſtantiſſimae fraudi ſit. Quod ſi in rebus hujusmodi, cujusquam auctoritas valeret; Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui ſe Mathematicarum diſciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeſo, ſi non memineris, quam imperite Pythagoraeorum Symbolicam figuram in Πτερ. deſcripſerit, c. 5. Vide etiam quam iniquus ſit in viros illos ſummos qui Matheſin excoluerunt, Ἱππ. c. 3. *M. du S.*

64. Τὰ τοιαῦτα] Ubi legitur, Σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum eſt ab dormitantibus deſcriptoribus. *J. J.*

[a] ἰδεῖν τἀληθῆ, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἑαυτούς· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὑφέπαλε γέροντες ἤδη γεγόμενοι, ὅμως αἰδοῦνται ἀναχωρεῖν, αἰδούμενοι εἰ δέοι σε τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες εἰσὶ συνήσαι, ὡς τε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, παροτρύνουσιν ὅτι τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' [b] ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθῆ εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσουσιν ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν ἐκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐπεπόνθεσαν, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγους δ' ἂν πάνυ εὐτύχοις, ὑπ' ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων [c] παραμυθίας. εἰσὶν οὖν τινι τοιούτῳ εὐτύχοις, φιλαλήθη τε κἀλη-

verum viderint, suosque illos decepeores damnaverint: alii vero, licet sero demique senes jam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur pudore nimirum deterriti, si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, & laudant praesentia, & quotquot possunt ad eadem hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem quae sibi usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non jam graves ut adhuc, & supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consequuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, & quam similes videantur reliquis. Paucos omnino reperias satis fortes, uti audeant dicere, se deceptos esse, & dehortari alios, qui similia tentent. Intalem ergo si incidas, veritatis amicum vo-

ca-

a Ἰδεῖν] Ἰδὲ male P. Vulgatam tuentur priscae Edd. b Ἔχωσι] Sic *J. H. P.* Ἔχουσι Fl. M. & *Coll.* c. Παραμυθίας] Nihil hic mutare *J.* Fl. *P.* notat *M. du S.* Non invenit ergo variationem. At marg. *Al.* παραμυθίους habet.

77. Ἐξομολογήσασθαι] Cl. *Jens.* in fercul. liter. p. 9. & 10. existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret, scio, si ei hunc *Luciani* locum opposuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. p. 71. 76. *Coriolan.* 215. & p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert Rever. *Jac. Elsn.* ad Euang. *Matth.* III. 6. ut probet verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. *J. F. R.*

Ibid. Πράγματα παίδων ἔχοντες] *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* *J. Br.*

82. Παραμυθίαν] Confer supra Νεκρ. Διαλ. XV. §. 3. *M. du S.*

Παραμυθίαν] Illa *Soulii* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuisse ὧδε μυθίαν. quod vitium *H.* quoque cum obsideret, ex aliis & collatione hujus Lucianei loci id sustulerat *Soulius* sive, si mavis, *Solanus.* At id in variantibus lectt. ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, quia Edit. *Juntin.* in qua editionum varietates notaverat noster, non possidebat Clar. *Hemsterh.* Etsi forsan, si possedisset, ejusmodi minutias non adnotasset. Cur autem nos notemus, in praefatione dicendi locus erit. *J. F. R.*

96. Ἢ ἰδόντες] Angl. *videre.* *J. B.*

Ibid. Εἰδότες] A. P. & L. Melius quam quod in ceteris & ipso M. ἰδόντες. *M. du S.*

1. Καὶ λίθη — πρὸ Εὐκλείδου] Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenicorum. Ideo saepe apud auctores historiae & rhetoras fit mentio τῶν πρὸ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienssam respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. *J. P. a G.*

2. Τῶν πρὸ Εὐκλείδου] Apud *Montfaucon* in *Biblioth. Coisl.* p. 490. In Excerptis inscriptis Συναγωγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ, ad h. l. haec legas: Τὰ πρὸ Εὐκλείδου τῶν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι οἱ τῶν Πελοποννησιακῶν πολέμων οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων ἐξαγγέλλοντες τριάκοντα τυράννους ἔγραψαν πρὸς αὐτοὺς, εἴ τινες τῶν πολιτῶν μὴ ταῦτα καλῶς ἐνέχρηττο τοῖς λοιποῖς, κατακαλεῖσθαι ἐν τῷ τυράννῳ, καὶ γινομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, & videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi.

ca ; & frugi , & juſtum , & ſi vis etiam philoſophum. Huic enim ſoli nominis hujus honorem non invideam. Reliqui autem aut veri nihil ſciunt , cum ſcire ſe putent ; aut quod ſciunt occultant , prae timiditate & pudore , & quod praeferri aliis cupiunt.

76. Quamquam , per ego te Minervam oro, quaecumque dixi jam relinquamus hic depoſita omnia , ſitque eorum oblivio , ut eorum quae ante Euclidem Archontem facta ſunt ; ponamusque hanc Stoicorum philoſophiam veram eſſe , aliam vero quamcumque nullam : ac videamus deinde , num illa talis ſit , ad quam pervenire , & quam aſſequi aliquis poſſit ; an vero fruſtra laborent , quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promiſſa , de eorum felicitate , qui ad faſtigium ejus delati ſint : ſolos quippe illos vera bona habituros in univerſum omnia. Quod vero ſequitur , melius tute noris , inciderisne unquam in Stoicum talem , & ſummum Stoi-

τοιοῦτον, ἢ χρηστὸν, ἢ δίκαιον, καὶ εἰ βούλει, φιλόσοφον· ὃ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τούτῳ μόνῳ [d] γε ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, [e] ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ [f] εἰδότες, ἀποκρύπτουσι ὑπὸ δειλίας, ἢ αἰσχύνης, ἢ τοῦ προλιμᾶσθαι βούλεσθαι.

Καίτοι πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν, ἅπαντα ταῦτα ἐᾶν ἐκεῖσε, ἐάσωμεν, αὐτῶν καταβαλόντες, καὶ λήθην τινὰ ἐγγὺς αὐτῶν, ὥσπερ τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντα. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην Φιλοσοφίαν ὀρθὴν εἶναι τὴν Στωϊκὴν, ἄλλην δὲ μηδεμίαν ἡγεῖσθαι, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, [g] ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ τούτους [h] πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ τοῦ ὅλου ἀγαθά. τὸ μὲν οὖν ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον [i] εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ [k] τῶν Στωϊκῶν τῷ

d Μόνῳ] Deeſt in Fl. Adeſt in reliqq. item in M. ac P. *e* Ἢ οὐδὲν] Οὐδὲν W. Nihil a vulgat. abeunt *J.* Fl. *H. P.* *f* Εἰδότες] Ex P. L. & *Angl.* Ἰδόντες Edd. *g* Ἡνίκα] Sic Edd. *J.* Fl. *H.* P. Ἡλίκα Gr. *h* Πάντας] Πάντας W. male. *i* Εἰδείης] Sic Edd. Εἰδείης W. *k* Καὶ] Ἐς W. *k* Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgat. ſervant *J.* Fl. *P.*

2. * Ὥσπερ τὸ πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τὴν Ἀθηναίων φρουρουμένην λ' τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. εἴ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μὴ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καλαλυθέντων δὲ τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτὰς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μοναρχήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, σωθῆναι ἐποίησαν, ὡς τὸ πρὸ Εὐκλείδου ἀνεξέτασα εἶναι. *V.*

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis , nec ſemel in hujusmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter. *J.C.* Tam imperite autem deſcripſit hoc Scholium ex Κατάπλ. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo ſpectantia , huc etiam retulerit ; quae ego delevi. *M. du S.*

legi. Adde , ſi lubet , Schol. & Commentatores ad *Ariſtoph. Plut.* v. 1147. *J. F. R.*

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου] Ἀμυσίου. *F.G.*

Πρὸ Εὐκλείδου] Vide Scholia , & Κατάπλ. c. 5. *M. du S.*

7. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις] Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας , ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres : *Etenim promiſſiones admirandas audio , quando qui ſummum faſtigium attigerint , felicitate potientur.* ἡνίκα hic quam frigeat , nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν , *ad quantam felicitatem perventuri ſint.* Superius in ſomnio c. 7. ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ περιῇ λιθοξόῳ γενομένῳ. *quanta bona conſequeris , ſi ſcindas ſtatuarius.* ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda.* Nihil tritius. *J.G.G.*

9. Ἡνίκα] *Demoſth.* 210. C. θαυμάσια ἡλίκα. Noſter ipſe c. 2. ἄθλα θαυμάσια ἡλίκα εἰρηκας. Sed nihil tamen hic muto ; quia ἡνίκα neceſſario retinendum eſt , ut ſententiae conſulatur , nili aliter ſuperiora ſcribantur , hunc in modum , ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς εὐδ— quod minus elegans foret. *M. du S.*

11. Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ] *Qua haud dubie ſunt bona.* *J. Br.*

Ibid. Τῷ ὄντι] Vid. idem ſupra Ἀλκ. ſub init. *M. du S.*

13. Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. *J.B.*

τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μητ' [a] ὑφ' ἡδονῆς καλασπᾶσθαι, μητ' ὀργίζεσθαι, φθόνῳ δὲ κρείττονι, καὶ πλούτῳ καλαφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τῆς κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρόταλον ἐνδεὴς, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο ἔχει, οὐδέπω εὐδαίμων.

corum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, & verbo beatus, qualem oportet esse, canon qui haberi velit & regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si sit, non *est*, nondum, *inquam*, *est* beatus.

ΕΡΜ. Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψευδῆ ἐκών. εἰς τί γὰρ ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ ἀφ' τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος ὁμοίως γὰρ [b] ἔξω τῆς οἰκίας ἐστὶ, καὶ ὁ ἐπαίθριος, ὅτε καὶ τὴν θύραν ἔξω ἐστὼς, καὶ ὁ πόρρω. ἀλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον ὑ-

77. HERM. Talem equidem vidi neminem. LYC. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui ante istum; neque si ad decimam quasi generationem adscendas, quemquam illorum plane sapientem, & propter hoc beatum fuisse. Neque vero illud recte dixeris, sufficere tibi, si vel prope felicitatem venias. Nihil enim profeceris: nam aeque extra limen est & sub divo, tam qui ad januam stat foris, quam qui e longinquo: & in hoc forte differant, quod

a Ὑφ'] Sic recte Fl. *S. A.* & M. Ἐφ' *J. H. P. Fr. B2.* & *Ald.* male, vid. nott. b Ἔξω τῆς οἰκίας ἐστὶ] Ἔξω τοῦ οἰκου ἐστὼς Edd. Sed ἐστὶ Codd. M. & L.

33. Διαλάττοιεν] Διαφέροιεν. *V.*

14. Ὑφ' ἡδονῆς] M. Fl. *S. A.* recte. In reliqq. mendose ἐφ', nisi quod in *J.* excidit litera ι, vel *v. M. du S.*

Ὑφ' ἡδονῆς] Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim illam, nimirum Aldinam primam, neque ἐφ' neque ὑφ' habere, sed sic: μήθ' φ' ἡδονῆς, unde tam ὑφ' quam ἐφ' efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. *J. F. R.*

15. Φθόνῳ δὲ κρείττονι] Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de *Merced. cond.* ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidiâ major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam*, vel cui ea nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed & potest invidia tam activa quam passiva simul intelligi, i. est qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. *J. F. R.*

19. Καὶ πάντα πλείω ἔχῃ] *Vorst.* legit καὶ κατακράτα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. *M. du S.*

31. Ἔξω τῆς οἰκίας ἐστὶ] Veritate victus recepi *Solani* emendationem, & mutavi Cl. *Gesneri* versionem, *provium*, *limen* reponens. In Edd. variationem non aliam repperi, quam quod *Ald.* & *Hag.* habeant οἰκου ἐστὼν, enclitice. Aliae ἐστὼν cum accentu. Et quamvis ἐστὶ hic quoque accentum amittere debeat, expressi tamen Mss. scripturam. *J. F. R.*

Ibid. Τῆς οἰκίας] Τῆς οἰκου in omnibus, etiam in M. & L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam stare eum* dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repono τοῦ οἰκου, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, *stare* jam dicatur. Poëtica quidem est vox οἶκος, sed Luciano familiaris. Sic Μωμ. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἀλαζονείαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ καλαλείψων οἴκου, &c. Adde Ἀπ. μισοθ. c. 5. Οἰν. c. 18. & Δημοσθ. c. 49. Eodem argumento utebantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia, apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κυνόσουρα, καὶ ὁ ἐγγὺς, ἐπίσης οὐκ οἰκεῖ τὸν Κυνόσουρα. | Quod & *Suidas* affert in v. Κυνός. Emendationem hanc reperies in notis Viri Clarissimi *Johannis Clerici*, ad fragm. Menandr. p. 250. editis mense Septembr. anni 1709. quum ego jam in speciminе

quod ille magis excruciabitur, qui e proximo videat, quibus sibi *bonis* carendum sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex (& quis sponsor tibi est te tantum victurum?) tamen sis illorum unus qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consequuturum & persequendo capturum, quod ante te multi admodum & boni viri & multum celeriores, persequendo non comprehenderunt?

78. Sed comprehende etiam, si ita videtur, & habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam & suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, & alterum jam pedem, quod ajunt, habens τῆς ἀνιάσεσθαι, ὁρῶν ἐγγύθεν οἷων ἐστέρησαι. εἶτα, ἵνα [c] πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς καὶ κατατρύχων σεαυτόν· καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενθυκότα, καὶ εἰσαῦθις ἑβδομήκοντα ἔτη τελάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. [d] ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἦς ἂν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων; ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ἀκύτεροι παραπολὺ διώκοντες ἐκατέλαβον.

Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐκ ὀρῶ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγαθὸν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τοσούτων. ἔπειτα ἐκ πόσου ἔτι τὸ λοιπὸν χρόνου ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξω ὤν, καὶ τὸ ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν [e] τῇ σορῷ ἔχων· εἰ

[c] Πλησίον] Πλέον P. sola male. [d] Ἢ] Εἰ Bz. Nil mutat J. H. Fl. P. ἢ M. [e] Τῇ σορῷ] Sic J. Fl. H. P. &c. Τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ.

54. Τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apologia* dixit, τὸ ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

mine meo, quod prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. *M. du S.*

Ibid. Ἔσω] Sic M. & L. Melius quam ut in reliquis est ἐσμέν. *M. du S.*

35. Πλησίον] Haec vox in P. nescio an consulto, certe prave, mutata est; πλέον enim ibi legitur. In omnibus impr. & M. recte πλησίον. *M. du S.*

40. Εἰκοστὸν ἔτος] Vid. supr. c. 59. fin. *M. du S.*

41. Ἢ τίς ἐγγυητής] Mira sunt haec. Bz. εἰ, nihilo melius M. ἢ. Quid scripserit Lucianus nescio; certe nihil horum. *M. du S.*

46. Διώκοντες ἐκατέλαβον] Sic fere in Novo Foedere, epist. ad Rom. IX. 30. Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos.* p. 114. ait: Διώκειν proprie dicitur, qui fugientem persequitur: Καταλαμβάνειν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comprehendit. Duo haec verba juncta, uti hic reperiuntur apud Comicum in *Thesmophor.* Ἔστ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκεις ταύτην; *Adhuc ipsum comprehenderes*, si insequereris hac? Apud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. ἢ εἰ διώκοντες καταλάμβανον. Et *Artemid.* L. I. p. 295. ἐὰν διώκειν δοκῶν καταλάβω. Haec ille. Sic Latini *persequi* pro hostili animo fugientem persequi, & aliquid sequi donec adquiras, in bonam partem; vid. *Ambigua* nostra, ubi & exempla quaedam Graeca verbi διώκειν dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi haec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, quae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* observatt. ad *Hesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in observatt. miscellan. ab eruditis Britanis inchoatis. Vol. V. T. III. anni 1735. p. 92. ubi docemur διώκειν generaliter significare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente dici, velut *Hesych.* Διώκειν, etiam interpretatur, μετ' ὁρμῆς φεύγειν, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. Τὴν διωκὼν αὐθις ποιούμενος. quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem. *J. F. R.*

48. Ἀλλὰ κατάλαβε] Satis absurde *Obsopoeus* verterat: *Sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi καταλάβοι legeretur; quod tamen non posse fieri sequens ἴσχε satis docere poterat; at forsan voluit: *si videtur, te comprehendisse*, pro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. *J. F. R.*

54. Τῇ σορῷ] Id verum esse jam dixi supra in *Apolog.*

εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον [a] προγυμνάζεις [b] σεαυτὸν, ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον ἀγαγάγοις, εἰδὼς ὅν τινα τρόπον χρὴ βιῶν· ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτον σκυλάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ ἀφθαρείς.

in capulo; nisi forte aliam; generose, vitam meditaris, ut in eam delatus, melius vivas, qui quomodo vivendum sit didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat.

Ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω καλὰ νενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ,) ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥήματια δύστηνα μελετᾶτε, καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον ἤδη βίου ὅτι τούτοις ἀναλίσκετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τοντονὶ θαυμάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστησι, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, καὶ παναργῆ-

79. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere & facere, in voculis miseris exercemini & syllogismis, & dubitationibus, & majorem vitae partem in his conteritis; & qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum causa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, & quomodo interrogandum sit novit, & cavillationibus atque fraudibus quomodo uten-

[a] Προγυμνάζεις] Προγυμνάζῃς M. [b] Σεαυτὸν] Sic Edd. priscae. Ἑαυτὸν W.

log. c. 13. *Brod.* Misc. IX. 16. f. ait: hoc enucleat *Erasm.* in proverbio: *alterum pedem in cymba Charontis habere.* sed pro τῇ σοφῇ scribit τῇ σοφῷ non sua, sed operarum culpa. Interim genus recte ibi expressit. *J. F. B.*

55. Ἄλλον . . βίον] Hoc vero est quod nos Christiani firmissimis ducti rationibus, Auctore ipso Deo, speramus; quos adeo nihil eorum quae hic a Luciano adducuntur, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem tangant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse vim, rem recte reputans invenies, ut vel a Philosophiae studio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi enim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam assequi non dabatur, ope tamen philosophiae & meliores sese & beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea Luciani mens, ut homines a Sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque Philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum Isocrati operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato in ejus Schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros.* p. 641. Confer autem nostrum Δις. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. *M. du S.*

68. Διατριβῆς] Conf. infra Συγγρ. c. 7. *M. du S.*

74. Ἄφυλα] Angl. & Mf. ἄφυλα. *J. B.*

Ἄφυλα] Lege ἄφυλα. *F. G.*

Ἄφυτα] B. A. & M. Reliqui corrupte ἄφυτα. *M. du S.*

83. Ὀλκοῦ] Ὀλκὸν de corpore serpentis dici idoneus auctor *Nicander* Θηριακ. p. 162. & praesertim 166. Ὀλκῷ δὲ προχέωσιν ἄλαν· ἑλίξατο γαίῃ. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus quam *volumen.* Germanicus in Arateis 424. de hydro, *tractu subit ille leonem* add. Nemesia. ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens,* ubi Burmannus & Germanicum laudat, & *Ovidium* Met. 15, 725. Itaque non male ὀλκὸν, qui ἀπὸ τοῦ ἕλκειν fit, ut a *trahendo tractus,* sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. *J. M. G.*

84. Ἐγχύας] Vid. supra Ἀνακ. c. 24. *M. du S.*

Ἐγχύας] Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Bolanus,* ἐγχέας in *J. H.* & Fl. legi. Sed & legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. & *S.* An igitur dubitavit, num ἐγχύας praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus; nam aqua prius aliunde effunditur, ante, quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπιδοῦσα, ubi πρὸς & ἀπὸ *ad* & *ab* tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in *se avertit* & *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro *de Ambigais.*) Ita fere *de Domo* c. 3. f. ἀπολοῦσαν οὖν τὴν πατρῴαν ἑστίαν. *Arrian.* de

Exped.

tendum, & ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos invicem vestris in congressibus perfundentes. Aut sunt alia quae facitis, Hermotime, omnes a prima luce ad vesperam? HERM. Non, sed haec ipsa. LYC. Nonne igitur recte dicat aliquis, relicto vos corpore umbram captare, aut exuvias serpentis tractu ipso ac volumine corporis neglecto? aut potius simile quid illi facere, si quis aquam in mortarium infusam ferreo pistillo contundat, necessarium quid, & quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros.

80. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, Velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iracundus, tam sordidus, tam rixosus, & voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse. Subdit Hermotimus: *Quibus nam?* Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus & iracundia alterius Philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλήδων; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi levi mutatione locum

σαι, ἢ ἐς [c] ἄφυλλα ἐμβαλεῖν· ἢ τ' καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (ὅτῳ δὲ ἦν μέλει τὰ ἔργα) μέλει τ' φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καὶ ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν; EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ ἢ ὀρθῶς τις φαίη, τ' σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμενος τὸ σῶμα, ἢ γ' ὄφεως τὸ σῦραγξ, ἀμελήσαντας γ' ὅλου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι ἢ πράγμα οἰόμενος, ὁρᾷ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀπολέσῃ, φασὶ, τὸν ὦμον πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐπαῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ὁμοιέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτῳ μὴ ὀργίλῳ, ὅτῳ

[c] Ἄφυλλα] Ἄφυλλα Edd. omnes male. Ἄφυλλα recte M. mſ. B. & *Angl.* [d] Πτίττοι — πτίττων] Ex *Schol.* Πλίττοι & πλίττων. Edd. omnes. Πτίττοι & πτίττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.

82. Τὸ σύραγξ] Ἢ γοῦν τὸ δέρμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τοῦ ὅλου] Ἀμελήσαντες τοῦ ὅλου, ἤγουν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὅλος καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, λὸ τοῦ ὅλου λέγεται * ὅλος, καὶ λὸ τούτου ἔχω, ἤγουν ἡ † ποιότης σαρκὸς. ἄστοργος ἐστὶ τὸ μὴ ἔχον τὸ σῶμα καὶ τὸ λὸ τούτου ἔχον. *V.*

* Ὅλος] Ἁλὸς prave editum fuerat, quod correxit *M. du S.*
† Ποιότης] Exc. G. idem habent. *M. du S.*

83. Πτίττοι — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ὦν ἁπλῆς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impressi omnes πλιττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλῳ] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὕτω μὲ ὀργίλῳ, ὕτω δὲ μικρολόγος, ὕτω δὲ φιλόνικος ὤν, καὶ φιλήδονος τὰ Δί', εἰ μὴ τοῖς παιδικοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, δῆλος δηγήσαι, καὶ ἐς ἄφυλλα ἐμβαλεῖν· καὶ τ' καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (ὅτῳ δὲ ἦν μέλει τὰ ἔργα) μέλει τ' φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καὶ ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν; EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ ἢ ὀρθῶς τις φαίη, τ' σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμενος τὸ σῶμα, ἢ γ' ὄφεως τὸ σύραγξ, ἀμελήσαντας γ' ὅλου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι ἢ πράγμα οἰόμενος, ὁρᾷ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀπολέσῃ, φασὶ, τὸν ὦμον πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐπαῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ὁμοιέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτῳ μὴ ὀργίλῳ, ὅτῳ

82. Τὸ σύραγξ] Ἢ γοῦν τὸ δέρμα. *V.*

Ibid. Ἀμελήσαντας τοῦ ὅλου] Ἀμελήσαντες τοῦ ὅλου, ἤγουν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὅλος καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, λὸ τοῦ ὅλου λέγεται * ὅλος, καὶ λὸ τούτου ἔχω, ἤγουν ἡ † ποιότης σαρκὸς. ἄστοργος ἐστὶ τὸ μὴ ἔχον τὸ σῶμα καὶ τὸ λὸ τούτου ἔχον. *V.*

85. Πρόεργου] Πρόεργου πρὸ ἔργου, συμφέρον, πλέον. Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα πρόεργον τι γένηται, ἀντὶ τοῦ ‡ πλέον. *V.*

87. Τοὺς ὦμους πτίττων] Πτίττειν ἀντὶ § τοῦ πονεῖσθαι, ¶ ὃ περὶ τ' ἄχνης λέγεται ἐὰν πτισάνην τὶς ἐκλέπῃ. ** τ' ἄχνης. *V.*

‡ Πλέον] Sequebatur ἐπιπεφώνηκεν, quod merito delevit idem, quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque adgnoscere C. adnotat *M. du S.*

§ Τὸ] Inserait articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec dubito quin ex Cod. V. *J. F. R.*

¶ Ὃ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄρτου (leg. ἄρτου) *M. du S.*

** Τῆς ἄχνης] Exc. G. & V. τοῦ ἄρτου (leg. ἄρτου) Cur a scriptura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus* saltem monere debuerat, & unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *M. du S.*

Exped. Alex. 2. 1. ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψων τ' πόλεμον. Ubi εἰς & ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέφων etiam ἐπιστρέφων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐπιφέρειν εἰς ὄχλον, *efferre in vulgus*, notum. *J. F. R.*

85. Πτίττοι — πτίττων] Scholia πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, & supra πτήττοι. Quod Emendationem Doctissimi *Kusteri* apud *Suidam* in ὦν ἁπλῆς &c. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799. 2. Impressi omnes πλιττ—. *M. du S.*

91. Οὕτω μὲ ὀργίλῳ] Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, ὕτω μὲ ὀργίλῳ, ὕτω δὲ μικρολόγος, ὕτω δὲ φιλόνικος ὤν, καὶ φιλήδονος τὰ Δί', εἰ μὴ τοῖς παιδικοῖς δοκεῖ. EPM. τίσι γε; ΛΥΚ. ὦ Ἑρμότιμε, δῆλος δηγήσαι, καὶ ἐς ἄφυλλα ἐμβαλεῖν· καὶ τ' καρπὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες (ὅτῳ δὲ ἦν μέλει τὰ ἔργα) μέλει τ' φλοιὸν ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καὶ ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν; EPM. Οὐκ, ἀλλὰ ταῦτα. ΛΥΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ ἢ ὀρθῶς τις φαίη, τ' σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐκδυσάμενος τὸ σῶμα, ἢ γ' ὄφεως τὸ σύραγξ, ἀμελήσαντας γ' ὅλου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι ἢ πράγμα οἰόμενος, ὁρᾷ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀπολέσῃ, φασὶ, τὸν ὦμον πτίττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.

Καί μοι δὸς ἐπαῦθα ἤδη ἔρεσθαί σε εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ὁμοιέναι τῷ διδασκάλῳ, ὅτῳ μὴ ὀργίλῳ, ὅτῳ

ὕτω δὲ μικρολόγος, ὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, μὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς [a] δοκεῖ. ΕΡΜ. [b] Τίσι γε. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι πρώην ἤκουσα ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ὅτι σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ ποτέ τινος τῶν μαθητῶν τὸ μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ [c] ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἐκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκλελοιπέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ὕτω γὰρ συνθέσθαι, καὶ [d] ὅτι ταῦτα ἠγανάκτει.

Παρεστὼς ὁ θεῖος καὶ νεανίσκος, ἄγροικος ἄνθρωπος, [e] καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ [f] ὑμέτερα, πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ

cundus, aeque ſordidus, aeque contentioſus uti ſis, aeque voluptuarius, *talis enim eſt* per Jovem, licet vulgo talis non videatur. HERM. Quibusdam certe. LYC. Viſne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philoſophia dicere hominem plane ſenem, cujus domum multi admodum juvenes ſapientiae cauſſa frequentant. Is dum repoſcit ab aliquo discipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipſum intra diem praeſtitutum non ſoluiſſe debitum, quod ſolutum jam ab illo oportuiſſet, ſexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius menſis: ita quippe conveniſſe.

81. Adſtans autem avunculus adoleſcentis, homo ruſticus, & ad haec veſtra imperitus, Deſine, inquit, homo admirabilis,

a Δοκεῖ] Δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae. b Τίσι γε;] Sic M. & Edd. Τισί γε Fl. Τί σιγᾷς; Graev. c Ἐκπρόθεσμον] Ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata eſt vulgata lectio. d Ἐπὶ ταῦτα] Sic Ald. H. S. P. & M. Ἐπιτ. Fl. Ἐπεὶ ταῦτα J. & L. e Καὶ] Omiſſum in J. habent Fl. H. P. B2. & M. In Junctina ἄνθρωπος per compendium ſcriptum ſic: ἄνος. f Ἡμέτερα] Ἡμίτερα Ex. Fl. Sed cum vulgata facit P.

cum hunc foede inquinatum ſic poſſe purgari: *εἰ δὲ μὴ τοῖς παλαιοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emendationem firmat antiquiſſima editio Luciani *Florentina*, anni 1496. quam primam eſſe puto, in qua legitur quidem *τισί γε*, ſed ſine diſtinctione perſonarum. Sic n. illa habet: *εἰ δὲ μὴ τοῖς παλαιοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, ſpero, me probaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen. *J.G.G.*

94. Τί σιγᾷς] Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. *τισί γε.* Sic c. 55. Vid. & c. 83. *M. du S.*

Τίσι γε] Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non ſecutus ſim ipſius emendationem. Nempe, quia illam non ex libro protulit: illud vero quod habent conſtanter libri, optimam habet ſententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere ſuo doctori didicit, jam crapulam viri & rixas ſupra commemoratas aliis quam ante oculis intuetur. Igitur cum dicit *Lycinus*, An illius velit eſſe ſimilis? & in fine ponit ea verba quibus docet, profecto vitioſum eſſe hominem, quantumvis vulgo talis eſſe non videatur: modeſte Hermotimus, & velut immurmurans, *τισί γε*, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi in primis, poſtquam opera tua viſum recepi, talis videtur, cujus proinde ſimilis eſſe equidem jam nolim. *J.M.G.*

Τίσι γε] *Solani* & *Graevii* periculo lectionem priſtinam movere poſſem, ſed mea auctoritate non auderem, etſi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque perſonam ΕΡΜ. ante *τί* & ΛΥΚ. poſt *σιγᾷς* deleverat, quod neceſſarium erat, ſi cum illo *σιγᾷς* legat. At quum Cl. *Geſnerus* commodum ſenſum ex vulgata eliciat, eam ſine Codicis ullius auctoritate immutare, fas non eſt; alioqui fateor etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem; tum quia illud *τί σιγᾷς* noſtro uſitatum, tum quia non ſic ſolet illud *τίσι γε* uſurpare. Immo quo plus conſidero, eo magis perſpicio nexum orationis id poſtulare; languet enim alioqui nova illa interrogatio *θέλεις διηγήσομαι*; Si vero praemiſerit *quid taces?* concinnius ſequitur, *vin' igitur pergam?* id eſt, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero ſignum interrogandi quod poſt *τίσι γε* aderat in Edd. etiam omiſi, quia Cl. *Geſn.* ſic velle video. *J.F.R.*

96. Τινὸς λ. ἀ.] Non poſſum hic cum Viro eximio & de me optime merito ſentire, qui haec de alio Philoſopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magiſtro, ſive is Theſmopolus fuerit, ut ſuperius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non ſolitam moderationem, qua hominis ſordidiſſimi nomen reticere ſuſtinuit. Unde colligo, omnia ejus opuſcula in quibus nominatim in ſui temporis homines invehitur, ab eo poſt XL. aetatis annum ſcripta. *M. du S.*

3. Ἕνη καὶ νέᾳ] Vid. *Ariſtoph. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1. 1. ubi fuſe enarrat qua ratione id nomen ultimo menſis diei inditum ſit, quia eodem die luna

&

lis, dicere, maxima te adfectum injuria, si pro verbis a te emtis pretium nondum persolvimus. Atqui quae vendidisti nobis, eadem adhuc habes & ipse, neque quidquam deceſſit tibi doctrinarum. Caeterum quarum rerum deſiderio ab initio commendavi tibi adoleſcentem, in iis rebus ille nihilo melior tua opera factus eſt, qui Echecratis vicini mei filiam virginem rapuerit, & aegre judicium de vi effugiſſet, niſi talento redemiſſem injuriam a pauperculo homine Echecrate. Matri vero alapas nuper dedit, deprehenſus ab ea cum ſub veſte efferret cadum, ut haberet, puto, quas conferret ſymbolas. Quantum ad iram, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, mendacia, multo melius ſuperiore anno

μέγις· ἠδαπᾶς λέγων, εἰ ῥηϊδίως τοῦ σοῦ πριάμθοι, μηδέπω ἐξήτικαμεν ἀφφορον καίτοι ἀ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις ἡ αὐτὸς, ἡ οὐδὲν ἔλατ[τ]ον γέγονέ σοι τ μαθημάτων τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ὀπιθυμῶ, συνέσησά σοι τ νεανίσκον, ὃς ὑδὲν ἀμείνων γεγένη ἀφ' σὲ, ὃς τύμῦ γείτονος Ἐχεκράτους τ θυγατέρα ε συναρπάσας, παρθένον ὖσαν διέφθειρε, ἡ ὀλίγυ δεῖν ᵇ ἔφυγε βιαίως, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντῳ ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα τοῦ πένητος ἀνδρὸς ἡ Ἐχεκράτους· τ μητέρα δὲ πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτῆ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπυ ἐκκομίζοντος ⁱ τ κάδον, ὡς ᵏ ἔχοι συμβολὰς, οἶμαι, καλαβεῖναι· τὰ μὲν ἐς ὀργὴν, ἡ θυμὸν, ἡ ἀναιδείαν, ἡ ἐς τόλμαν, ἡ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἰ-

g Συναρπάσας] Nihil hic variationis notat *Soulius*. Sed cum P. haberet συναρπάσας. Id ex *F.* correxi. h Ἔφυγε] Ἔφυγον habebant Edd. & W. Ἔφυγον ſola *S.* recte. i Τὸν κάδον] Τὸν κάδον vitioſe omnes, praeter *F.* & Fl. & W. qui κάδον quoque exhibet. Marg. *Alw.* ſic quoque corrigit. k Ἔχοι] Ex *S.* & *A.* vid. nott.

10. Διάφορον] Ἀνάλωμα. *G.*
18. Πλημμέλημα] Ἁμάρτημα. *V.*
21. Κάδον] Μέτρον οἰνικὸν. γραολὸς ὑπὸ * Σολέων. περάμενον ὑπὸ Ἰώνων. *V.*

* Σολέων] Exc. G. σολῶν. Non adgnoſcunt C. poſteriorem hanc Scholii partem. *M. du S.*

& deſinit & incipit. Adde & *Plut.* in Solone, p. 168. 1. *M. du S.*

7. Ἰδιώτης] Non ſimpliciter *hominem privatum* ſignificare, ſed ἄμουσον, *rudem* & *incultum*, ex addito ἄγροικος adparet, & ex aliis quos adduxit *Jenſ.* Vid. ſupra, ad c. 67. Adde, ſi lubet, Rever. *Elſner.* ad Act. Apoſt. IV. 13. *J. F. R.*

10. Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Recte ibi Interpres. eſt enim διάφορα ex *Suid.* τὰ τίμια μέρεα. Caetera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *J. B.*

Ibid. Διάφορον] Confer infra *Amor.* c. 8. *M. du S.*

17. Δίκην ἔφυγον] Scribo ἔφυγεν. *J. Br.* Sed quia *S.* hoc jam habet, ego ἔφυγε propter euphoniam ſcribere non dubitavi. *J. F. R.*

Ibid. Ἔφυγον] W. Cod. & plerique impreſſi ἔφυγεν. *S.* recte mutavit. *M. du S.*

10. Αὐτοῦ ἐλάβετο] *Quod eum manu prehendiſſet* *J. Br.*

11. Τὸν κάδον] *Cadum, ut ſymbolum daret ac deponeret.* *J. Br.*

Τὸν κάδον] Sed vide quam parum recte κάδου ſcribat, pro κάδον. *J. F. R.*

Τὸν κάδον] Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τ κάδον. Quid eſt κάδος, aut ubi invenitur? leg. κάδου, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis.* quae mox addit de crocodilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum, quos ſic nominabant. vide ſuperius in βίον πράσεως. In ead. pagina ὁ φιλόσοφος ὅρκις οὐκ ἀπόκριτον ἐπεφήνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικὸν. Vertitur: *vide mi Hermotime cujusmodi reſponſum, quam ſene dignum philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν reſponſum eſt *anile reſponſum*, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ ἡ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τ παιδίων, ὡς ἀκριτίων αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. ἡ δ' ἂν μηδὲν μαθὼν ἀγαθόν τι δύναιτ', ἀλλ' ἢν φαῦλον ἴδῃ ποιοῦντα ἐκεῖ μείοντες. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad magiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* *J. G. G.*

Ibid. Κάδου] Mirum eſt in omnibus impreſſis, ſi a Fl. & *F.* abeas, κάδῳ hic legi. W. recte κάδον. *M. du S.*

22. Ἔχοι] Antiquiores Edd. & ipſe M. ἔχει *B2.* & P. ἔχῃ melius. *S.* & *A.* rectius ἔχοι. *M. du S.*

Ἔχοι] Vix obſequerer *Salmurienſi* ſoli, niſi res ita manifeſta foret, ut paullo ſupra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipſo quod M. non ἔχῃ, ſed ἔχοι habet, adparet eum ἔχοι dare voluiſſe; ideo vulgatum ἔχῃ ſecurus ejeci. *J. F. R.*

εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφελῆσθαι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἢ τὸν ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ὅτι τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, ἢ ὑπέσχηται ἀποδώσειν αὐτό, ἂν ἀπαρνήσηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ, τί· ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας εἶναι, μὴ νύκτα εἶναι. σὺ δὲ ἡμῖν κεφάλαια ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως σοφιστικώτερον τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ὅτι τούτοις· ἢ μάλιστα ὅταν ὑπακούσαμεν τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ ἀχέσεις, ἢ καταλήψεις, ἢ φαντασίας· καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα ἀκούομεν. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς ἢ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων περοίτηκεν, οἷον ξύλων, ἢ λίθων, ἢ ζώων, ἄχρι ἢ τῶν ἀτιμοτάτων. ἢ ἡ γε μήτηρ ἐρομένη αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσασα αὐτοῦ, ἀλλ' ἤν τι λῆρον τοῦτον, ἔφη, ἐκμάθῃ ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους ἀνθράποδα ἢ καθάρματα νομίζειν, ὡς πρὸς ἐμέ.

Τοιαῦτα μὲν ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος,

quam nunc habuit. Atqui volui ego in hisce potius illum a te juvari, quam illa scire, quae quotidie ad nos nihil opus habentes in coena disputat, ut crocodilus puerum rapuerit, illumque se redditurum promiserit, si respondisset pater nescio quid? aut, necesse esse si dies sit, non esse noctem. Interdum & cornua nobis bonus vir, sermone nescio quomodo perplexo, producit. At nos ridemus ista, & maxime quoties obturatis auribus meditatur, *habitus* quosdam, & *relationes*, & *comprehensiones*, & *visa*, & nomina id genus plura persequens. Audimus autem illum dicere, non in caelo esse Deum, sed ire per omnia, ut ligna, & lapides, & animalia, ad res usque contemtissimas. Ac cum mater ipsum interrogaret, quorsum ista nugaretur? deridens illam, verum, inquit, si perdidicero accurate nugas illas, nihil prohibebit, solum me divitem, solum regem esse, reliquos vero mancipia & purgamenta ad me putare.

82. Haec ille cum dixisset, quod re-

spon-

a Ἀποδώσειν] Sic recte *J. P.* &c. & M. Ἀποδόσειν male Fl. b Ἀπαρνήσηται] Ita bene *B*2. Fl. *H. P.* & M. Ἀπαρνήσεται male *J.* c Κωλύσει] Κωλύσῃ Ex. Fl. Sed pro vulgata stant *J. H. P.* & P.

29. Ὡς κροκόδιλος] Ὀλίφ, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτῆς. M.

29. Ὁ Κροκόδιλος] Hoc ante explicatum est, atque etiam illud ἢ κέρατα ἀναφύει. *J. Br.*

Ὁ Κροκόδιλος] Studio expressi *Brodeanum* à pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. *J. F. R.*

Ibid. Κροκόδιλος] Vid. supra, *Dial. mort.* I. non ita longe ab initio, & *Vit. Auct.* c. 22. *M. du S.*

33. Κεφάλια] Vid. iterum supra *Dial. mort.* I. *M. du S.* Immo & saepe alibi de hoc Syllogismi fraudulenti cognominatione dictum est, ut in *Vit. auct.* &c. *J. F. R.*

35. Ἐπακούσαμεν τὰ ὦτα] *Ne quid audias, quod eum, hac apud se meditantem, turbet atque interpelles.* *J. Br.*

43. Λῆρεῖ] Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat qualis ea esset, fors rursus λῆρος quaesivit; sed Indicativus sese recte habet. Vid. nos supr. ad c. 61. *J. F. R.*

45. Μόνον βασιλέα] Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. *J. Br.*

48. Ὁ φιλόσοφος] *Filii praeceptor.* *J. Br.*

54. Καὶ ἡ πρὸς ταῦτα αἰδὼς] Perperam reddunt, *philosophia, & praeter hanc verecundia*; sensus enim est: *philosophia & reverentia erga eam.* Ita πρὸς saepe sumitur, ut in Tyrannicida. Τῇ πρὸς τὸν φιλοσοφίαν. In *Abdicato* Εὐνοίας πρὸς ἡμᾶς. Sic etiam pro *Imagine*. *Pseudomant.* Τὸ πρὸς ἀλήθειαν ἦθος. Sed ipsissimum hoc ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς, est in L. *de Saltatione* . . . Θεῶν μὲ ἕνεκα διαφυλάττουσι ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀνθρώπους. *H. V.*

Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς] Quod Cl. *Horat. Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec *Obsopoeus* melius reddiderat: *philosophia juxta ac verecundia.* Recte Cl. *Gesnerus* jam dedit, etiam non visa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus mott.

ſponſum ei philoſophus dederit, jam vide, Hermotime, quam ſenile. Dixit enim. Verum niſi ſe ad me applicuiſſet, nonne putas multo illum deteriora perpetraturum fuiſſe, quin carnifici forte fuiſſe tradendum? adeo jam frenum illi quoddam philoſophia impoſuit, & adverſus eam reverentia, atque ob id ipſum moderatior vobis eſt & adhuc tolerabilis. Adfert enim illi pudorem quendam, ſi indignus iſto habitu & nomine iſto videatur, quae nimirum ſequuntur illum, & paedagogi in morem continent. Itaque dignus ſim ſi non eorum, in quibus meliorem illum reddidi, mercedem a vobis capere; at certe eorum, quae philoſophiae reverentia facere intermiſit; quandoquidem nutrices etiam parvos in ſcholam cenſent mittendos, quum ſi nondum bonum quidquam poſſint diſcere, certe mali nihil dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia impleviſſe videor, & quocumque volueris eorum, qui noſtra non ignorant, adſumto, cras ad me veni, videbisque ut interroget, ut reſpondeat, quot res didicerit, & quot jam legerit libros, de axiomatis, de ſyllogiſmis,

ὁρᾷ οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἰ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξεργάσασθαι, ἢ καὶ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς, καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παραλαμβάνει, παιδαγωγεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ μὴ ἀπ' ὧν βελτίω ἀπέφηνα, μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' ἐν ἐκείνων γε, ἃ μὴ ἔδρασεν, αἰδέμων φιλοσοφίας, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς εἰς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' ἐν φαύλοις ἤθεσι παίσωσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅν τινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἥκε μοι εἰς αὔριον παραλαβών, ὅπως τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καλα-

λήν-

d Ὧν] Ὃν male W. Ὧν Fl. *J. H. P.*

53. Δημίῳ] Τῷ καλάζοντι τοὺς παραφόρους. *V.*

nott. Mſſ. quae quidem numero admodum ſint pauca, inſerui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuiſſe priſcos interpretes; nam πρὸς cum accuſativo ſignificare *adfectum eſſe erga*, vel *adverſus* aliquem, ex omnibus Auctt. conſtat; ſic *Herodian.* I. 4. 6. Ἐπὶ δὲ ὧν ἀλόγιστος πρὸς ὑμᾶς. Ibid. 9. 15. ἀστοχῶν πρὸς τὴν Περσῶν ἀλογιστίαν. Sed plane Lucianeae dictioni ſimilis haec ap. eumd. *Herodian.* I. 8. 5. Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδὼς quod non opus eſt pluribus adſtruere. Interim excuſabilis eſt error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eumd. *Herodian.* I. 5. 5. Κοινὸν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὸν ἐπὶ τοῖς καλαλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδὲν τι ἧττον ὑμῶν ἐμοὶ συμφορᾶς. *Communem eſſe mihi vobiſcum ſuper his calamitatibus moerorem, & vos non minus quam me graviter ferre.* Et III. 6. 5. τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἀνεμνήσθην. *Hoc cum illo diviſi*, (*communicavi*) ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

64. Ἀπιστίαν] Recte quidem. Sed alibi dicit ἀπιστίαν & ἀπιστεῖν, ut hoc Dial. c. 73. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς διδασκάλου] Scil. οἶκον. Vid. de hac Ellipſ. not. *Jenſii* ſupra ad Libell. de Sacrif. c. 1. & infra ad *Paraſit.* ſive Lectt. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* Il. Ζ. 47. Ἐξ ἀφνειοῦ πατρός. *Ariſtoph.* Plut. 84. & Nub. 961. Plura *Kuſter.* ad Plut. *Ariſtoph.* 237. & 242. Et *Maiſtaire* de Dialect. p. 73. & *Solan.* ad Somn. c. 1. *J. F. R.*

69. Ἀποκαλῶσιν] Conf. infra Ἀπολογ. c. 9. & 19. Item Τίθ. c. 51. *M. du S.*

68. Τῶν εἰδότων] Τῶν εἰδότων legerat in ſuo exemplari *Brod.* vid. Miſc. IX. c. 16. Sed ſibi placere ait εἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variationis ab *Solano* notatum eſt. *J. F. R.*

71. Ἀπίγραπτα βιβλία] Stoicorum libros. *F. G.*

Ἀπίγραπτα βιβ.] Chryſippi liber erat περὶ ἀξιωμάτων. *Diog. Laërt.* 210. C. & περὶ καταλήψεως, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos eſſe ſtatuendum eſt. Apud *Arrianum* etiam ὅτος φησὶν ὧδε ἢ δ' αὐτοῦ δόγματα Χρύσιππον ἀναγινώσκομεν. I. c. 4. *M. du S.*

λήψεως, περὶ καθηκόντων, ἢ ἄλλα τοιαῦτα· εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ σοι παιδαγωγὸν με ἐπεστήσατε αὐτῷ.

Τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ Φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ ἴσως αὐτὸς ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ φιλοσοφοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιώσαμεν, οὐχ ὡς τοῖς ἰδιώταις κοσμιώτεροι εἶναι δοκοῦμεν; τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; ΕΡΜ. Τί δὲ ἄλλο; ἢ ὅτι καὶ δακρύσαι ὀλίγου δέω; εἰς τοσοῦτό με καθήκει ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθὸς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων νυνὶ γάρ, ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μοί ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα ἀφ' ταῦτα.

ΛΥΚ. Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γοῦν μέθυ ἐκεῖνο πάνυ σωφρονεῖν, οἶμαι, ὃν

de comprehensione, de officiis, & alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem; quid ea ad me? neque enim paedagogum me illi praefeciſtis.

83. Talia ſenex pro Philoſophia dicebat. Tu vero & ipſe forte dixeris, Hermotime, ſatis eſſe, ſi propter hoc philoſophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia ſpe philoſophari ab initio poſtulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? cur igitur non reſpondes hoc quoque? HERM. Quid vero aliud, quam quod parum abeſt quin illacrimer, adeo in animum meum penetravit vera ratio; ac deploro, quantum miſer temporis inſumſerim, mercedes inſuper non parvas laborum meorum perſolvens. Jam enim velut ab ebrietate reſipiſcens video, qualia ſint quae amabam, quae autem propter ea perpeſſus ſim.

84. LYC. Et quid lacrimis opus eſt? o bone! valde enim prudens conſilium arbi-

a Δὶ] Δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. *J. H. P. Ald.* 1. b Μοι] Μο W. ſolus. c Ἀνάλωκα] Sic recte Edd. & M. Ἀνήλωκα B2.

73. Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. *Officia*, numero multitudinis, maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin* καθῆκον officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, ep. 2. Τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud *Suidam* in καθήκοντα, & apud *Laertium* in Zenone Cittico. *AE. M.*

87. Ἀνάλωκα] Tyroni dico, cave hic quicquam mutes; ſic enim docent Grammatici ſaepius efferri, & omnino ſic Demoſthenes aliique, quod ideo moneo, quia B2. mutavit. *M. du S.*

93. Αἴσωπος] Periit haec eum multis aliis, Æſopi fabula; neque enim in Æſopo hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis ſcriptoribus invenitur. *M. du S.*

94. Ἐπὶ τὴν κυματιάδη] Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἴσθι γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματιάδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, *ubi dixit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſedisſe, ut numerare undas.* videsne ἐπὶ τὴν κυματιάδη plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe interpretes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum canones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον τῇ κυματιάδι. Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματιάδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματαγωγὴν quod argumento eſt ἐπὶ τῇ ἠιόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in contextum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἴσθι γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματαγωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quendam in crepidine litteris conſedisſe, ut numeraret fluctus.* Κυματαγωγὴ eſt ἠιὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. *Heſych.* Κυματαγωγὴ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπερφυὴς. Uſus etiam hac voce Lucianus eſt in Cataplo: Ἀπέκρυψε δὲ εἴσω πέτρας ἐξείας ὑψηλὰς καὶ τραχείας τῷ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματαγωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. *Erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* obſervavit, apud quem tamen male ſcribitur κυματογὴ, & in Mſ. Luciani κυματογὴ. *Euſtath.* ad Odyſſ. α. ἀκτὴ, ἐξοχὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐς πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι στενοὶ ἔχοντες ὕδατα ἐν τοιούτοις, ἔνθα ἐπὶ τοῦτο ἐκβάλλει μὴ δυναμένη ὁλκὴ πρίσαι. κατ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματαγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα ὁλκὴ τὰ κύματα ἀγνυται. *J. G. G.*

Ibid. Κυματιάδη] Vid. Τιμ. ſub finem: μὴ μέντοι ἐς βά-

bitror fabulae, quam narrabat Aesopus. Dicebat enim, hominem sedentem in litore ad fluctuosum mare, numerasse fluctus. Cum vero subinde erraret, graviter tulisse & excruciatum esse, donec adstans vulpes ei diceret, quid laboras, mi homo, eorum causa, qui praeterierunt? cum oporteat eos qui hinc oriuntur numerare incipere, neglectis illis. Et tu igitur, quoniam ita tibi videtur, in reliquum melius feceris, si communem omnibus vitam velis vivere, & civem te gerere de vulgo unum, nihil alienum aut inflatum sperans; nec pudeat te, si recte sapis, senem hominem mutatis quasi partibus ad id, quod melius est, transire.

85. Caeterum haec, quaecumque dixi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum paratum, aut susceptis eximiis contra Stoicos inimicitiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristo-

Ἀίσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠιόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὸ [d] κυμαλωγὴν ἀριθμεῖν τὰ κύματα, σφαλερὰ δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραγενομένην εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε, ἀνιᾷ τὸν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐπιόντα ἐξαριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων· καὶ σὺ τοίνυν ἐπεὶ σοι οὕτω δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιῶν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, ἰδίᾳ ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων, καὶ σοκαιχύνῃ, ἤν γε εὖ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος [e] μεταμαθήσῃ, καὶ μεταχαράξεις πρὸς τὸ βέλτιον.

Ταῦτα πάντα, ὦ Φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατ' ἐμοῦ παρεσκευασμένον, ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπηρμένον εἰρηκέναι· ἀλλὰ κοινὸς ὁ λόγος τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος. [f] ἢ Ἀριστοτέλους [g] ἤρησο, τοῦτ

[d] Κυμαλωγὴν] Ita Codd. G. L. M. P. & marg. *A1W.* Κυματάδη male Edd. omnes. [e] Μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex W. & L. Edd. enim male μεταθήσῃ. [f] Ἢ] Καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd. [g] Ἤρισο] Edd. ἤρησο. Bz. ἤρησο cum puncto subscripto.

96. Κερδὼ] Ἀλώπηξ. *V.*

9. Ἐπαγρημένον] Προγεγραμένον, Φιλοῦσα. *V.*

βάθος, ἀγαθὲ, ἀπ' ὄστρεων καὶ βυσσόθεν ἱστορίας ἀλύγειν πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. ubi itidem in Mss. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui Eustathius ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a Cl. *Gravio* laudatus non in *Catapla* reperitur, sed in *Navigio*: verum in eo nihil video quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Elianus* videtur, qui XIII. 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit, Κοκκύλιον. G. M. P. & L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδῆ. *Polyaen.* ὡδὲ τὸν ἰόντα παίζειν, Strat. I. p. 28. *M. du S.*

Κυματωγὴν] Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματάδη servari maluerit, ego hic *Gravio* & quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠιόνι, aut ἐπὶ τὸν κυματωγὸν superfluum sit. *J. F. R.*

5. Μεταμαθήσῃ] *Ald. Junt. Hag.* P. Fl. nec dubito quin & reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod mutavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius; significat enim, *alia vel meliora discere*, ac *pristina dedicere*, quod notum. Sed & *mutare animum* recte vertimur ap. *Aristoph.* in Plut. 925. Οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸ Πλοῦτον αὖτόν. *J. F. R.*

10. Ἐπὶ πάντας] Scil. *φιλοσόφους*. *J. Br.*

12. Ἤρησο] Dicit se haec disputasse contra Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteris philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimus huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Aristotelem sectaretur. Sed in Graecis verbis mendum latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τοῦτ' ἄλλων ἀμείνων ἰρίζειν καὶ ἀγωνοῦς. sed quid est ἤρησο? legendum omnino ἴρισο. si aut Platonem aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. αἱρεσθαί τινος est aliquem sectari. Hinc αἱρέσεις sunt sectae philosophorum pag. seq. κεκολασμένη δίαιτα est adstricta severa vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philosophi, cui opponuntur ἅπαντα πάντα ἐλεύθερα, *libera omnia & soluta*, ut *Cicero* loquitur. Sic & *Plutarch.* in Lycurgo duram illam disciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur, vocat δίαιταν κεκολασμένην. *J. G. G.*

Ἤρησο] Tenui spiritu omnes antea scribebant. *M. du S.*

Ἤρησο] Monente *Solano* spiritum asperum adsumsi, etsi *Brod.* quoque scribit ἤρησο, *delegisses*. Sed ex Bz.

τῆς ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καλαγνώς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς ἣν σοὶ δοκεῖ διατάξῃ ὁ λόγος ἴδοξεν, εὐδὲν ἐξαίρεσιν πρὸς αὐτὴν ἔχων.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἄπειμι γῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλούμην ἐγ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε γενάδα ὥσπερ νῦν λάσιον, οὐ βαθῦν, οὔτε διαίταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, οὐ ἐλεύθερα, τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτοῦ· καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἑλλέβορον πιεῖν ἀφ' τούτου εἰς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι [a] ὑπόσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν ἡ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅτι με [b] ὑποφερόμενον ὑπὸ δολερᾶς τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος, ὑποδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥᾳστα συρρέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας.

tetis sectam secutus esses, reliquis indicta causa damnatis. Nunc vero, cum Stoicorum sectam praetulisses, ad porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

86. HERM. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam uti nunc hirsutam & prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam induam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quaecumque ex illis audivi. Et noris me non cunctanter helleborum propterea bibiturum, contraria quam Chrysippus ratione, nimirum ne quid amplius eorum quae dicunt, in mentem mihi veniat. Tibi igitur gratiam, Lycine, non parvam habeo, quod me turbido torrente ablatum, atque aspero, cum jam cessissem fluctibus, & secundo flumine cum aqua ferrer, extraxisti, superveniens

a Ἐπισαίμι] Νοήσαιμι W. ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus. b Παραφερόμενον] Περιφερόμενον Edd. Sed prius habent L. & marg. *A. W.*

punctum subscriptum addidi; est enim ab αἱρέομαι, *eligo*, non ab ἔρομαι interrogo, & plusquamperf. passivae formae in hoc verbo active valet, veluti τεθείμαν *vidi*, *Euang. Joan.* I. 32. δέδεκται *accepit*, *Act.* VIII. 14. Sunt enim haec verba deponentia. Sic *Herodian.* I. 13. 15. ἰδιδυλοῦτο active ponit. Miror itaque Cl. *Graevium regare* quid sit ἤρατο? *J. F. R.*

20. Οὔτε διαίταν κεκολασμένην] Id est, *neque castigatam* (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem*. Sic *Aelian.* V. H. XI. 3. κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιῶναι. *L. Bos.*

Ibid. Διαίταν] Vid. supr. *Nigrin.* c. 7. ex divisione *Soulii*; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput proximum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat. *J. F. R.*

26. Ἑλλέβορον πιεῖν &c.] Alii multi bonique hoc de Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad A. *Persii* S. V. *Th. M.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) *F. G.*

Ἑλλέβορον πιεῖν] Ipse Lucianus infra, veræ Historiæ Lib. 2. ἱκούμην δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad *Laërtium*. *A. E. M.*

27. Ἐς τὸ ἔμπαλιν] *Ut eorum omnium oblivisceretur*. *J. Br.*

Ibid. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.] Chrysippum enim helleboro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, memoria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* & nostrum in B. περ. c. 23. & Ἰσ. β. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος] Qui adversus Carneadem disputaturus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit quin praeterirem verba haec, ἴδιος ὑπὲρ πλύσεως in adagio: *Aquam in mortario tundere*, & illa, ὁ γνάμων φασὶ, in proverbio *Gnomon & regula*, explicari. *J. Br.*

Ibid. Χρύσιππος] Vid. infra Ἰσ. β. c. 18. & supra B. περ. c. 23. *M. du S.*

30. Παραφερ.] Ex L. haec scriptura; in quo tamen mendose ὑποφερ— legebatur. In reliquis ἀφερ— minus apte. Vid. Τιμ. c. 25. *M. du S.*

Παραφερ.] Etsi primo intuitu admodum blanditur vulgatum ἀφερόμ. quia *agitatum*, *circumerrantem* signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum*, *delatum* eo quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem opinionem sequebar*, *non utens libero ratiocinio*, quod ipse mox per συρρέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubitavi trium Codd. lectionem recipere. *J. F. R.*

34. Θεὸς σὰ ῥᾳγκυῆς] Miror *Brodaeum*, qui hic more solito non dixerit, vid. *Erasm.* in Proverb. *J. F. R.*

35. Κυρ-

niens tanquam ille in Tragoediis praesens ex machina Deus. Videor autem mihi non praeter rationem caput etiam rasurus, ut qui e naufragiis servantur liberi, quippe qui & ipse salutis recuperatae festum diem hodie acturus sim, tanta ab oculis amota caligine. In philosophum autem de reliquo, si vel invitus aliquando ingrediens per viam incidero, ita averſabor, ita cavebo, ut canes rabioſos *ſolemus*.

σπασας, ὅπερ τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο, θεὸς ἐκ μηχανῆς ὑπαφανείς· [c] δοκῶ δέ μοι καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλήν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων διασωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε τὴν σωτήρια τήμερον [d] ἄγων, τοσαύτην ἀφεῖλεν ὑπόνοιαν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, ὅτως ἐκφεύξομαι, ἢ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

HERODOTUS, SIVE AETION.

UTinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; ſed vel unum *quiddam* de omnibus, verbi cauſſa, venuſtatem orationis, aut compoſitionem, aut domeſticam illam Ionicae linguae & nativam *ſuavitatem*, aut ſen-

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

1 [c] ΗΡοδότου εἴθε ᾗ καὶ τἆλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. ὃ πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε) ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτοῦ, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ [e] Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυὲς, ἢ τὸ γνώμης

c Δοκῶ] Δοκῶν *J.* ſola male. d Ἄξων] Ἄξιον Fl. & M. Ἄξιν ceterae & Cod. P. e Ἰωνίᾳ] Ἰωνίᾳ male *H.* & *B2.* Ceterae recte Ἰωνίᾳ.

34. Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς] Ἐπὶ τῶν ἀδοκήτων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ τῶν τραγῳδῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσάγωσιν εἰς τὴν σκηνὴν † ἢ τόλμα ὡς συγχωθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ ἀρημένα ἐ ἐλεῖν τοὺς ἀτυχοῦντας δεήσεις, ἢ ἀνάξια πεποιθότας ἢ μισῆσαι τοὺς πεπαυκότας ἐ ἀφορμῶσαντας, εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν ‡ ἐκ ἐπ' αὐτῆς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους διὰ τινὸς μηχανῆς ὧν ἔδειξεν μὲ πρότερον οἱ θεαταὶ. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν § ὁ φοβούμενος ἐδήλωνε τὸ τῆ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τῇ κατὰ ¶ τολὺ τῆ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς. *V.*

ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] * Σημειώσαι ὁ τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κίτταν τοὺς ἑαυτοῦ ἐξεμάργαζετο λόγους. *V.*

* Γὰρ] Aberat in Ed. Inſerit *M. du S.*
† Ἡ τόλμα] Ἡ τολμᾶν C. Sed excidiſſe alia quaedam vox videtur. *M. du S.*
‡ Οὐκ ἐπ' αὐτῆς] Ἐπ' αὐτῆς Edit. *Clerici.* quam correxit *M. du S.*
§ Ὁ φοβούμενος] Mire ſane haec corrupta. Ego malim ὁ φαβ. Ex Καταβάτῃ. *M. du S.*
¶ Τολὺ] Στολὴν, ὦναξ. C.
* Unum hoc Scholion quinque vitiis laborabat, quae ope Coll. ſe correxiſſe monet *Solanus*. Nam pro ὑπέδειξεν in Ed. *Cler.* legebatur ἐξαίνην, pro ἐπιδείξεως, ἐπιδέξεων &c. Pro κίττων, κίττιζον editum quidem erat, cum in ipſo Cod. V. tamen legeretur κιττῶν. Pro σπαργάζετο denique, σπαργάσθαι. Merito igitur hunc ſecutus ſum. *J. F. R.*

35. Ξυρήσασθαι] Vid. ſupr. de *Merced. Cond.* c. 1. *M. du S.*

36. Ἁλούσῃσι] Conf. infr. Ἐρῶντ. c. 2. *M. du S.*
ΗΡΟΔΟΤΟΣ] Eſt ἁλιὰς, ſive προσαλιὰς, cujusmodi etiam ſupra *Inſomnium*, & infra περὶ τῦ ὄνου. Ἐκ ἱστορίας ἢ βαλαντίου. Ἐκ περὶ τ. δηλάδων. *Th. M.*

3. Μεῖζον γὰρ εὐχῆς] Confer ſupra *Mnem.* c. 12. *M. du S.*

5. Ἁρμονίαν] i. e. compoſitionem, numeros, quod in Herodoto agnoſcit & praedicat *Dionyſius Halic.* περὶ συνθέσ. ſ. 3. p. 22. Upton. ſic. ubi etiam illud ab terum de Ionica ſuavitate illuſtratur, ὅτι μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον ὑπὸ τ' ἡδονῆς αἰτίας τῆς λέξεως κ. τ. λ. denique ita concludit, ἐξ ὧν ἂν τις τεκμήραιτο, ὅτι σὺν τῷ κάλλει τ' ἁρμονίαν τινὰ ἐφυλάττετο. Add. Quintil. 9, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipſa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut lectores etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante ſ. 16. *Neque mihi*, inquit, *quamlibet magnus auctor Cicero perſuaſerit, Lyſiam, Herodotum, Thucydidem parum ſtudioſos* compoſitionis *fuiſſe* &c. *J. M. G.*

μης τὸ ἄριστον, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα δὲ εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ὑπὲρ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχοῦ τοῖς Ἕλλησι γνώριμος ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. πλεύσας γὰρ οἴκαδεν ὁπόθεν ἦν Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ὑπόμνημα καὶ ἀξιόλογον γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγράμματα. τὸ μὲν οὖν περιοδεύειν, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις κατὰ μέρος, ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν ἐν μακρῷ τοῦ πράγματος ἔσεσθαι. ἔχειν ἠξίου ἁθρόαν τὸ πρᾶγμα, ἐάν τις ἀθρόους, ἅτε ἀγείρων καὶ συλλέγων γνώσιν ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἔτυχε δὲ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα

tentiarum divitias, aut quae ſexcenta pulchra ille una complexus habet, imitandi omnem ſpem transgreſſa. Caeterum quae circa libros ſuos hiſtoricos faciebat, & ut Graecis multis in locis brevi innoteſceret, *illud* ego, & tu, & *quivis* alius imitemur. Cum enim domo e Caria verſus Graeciam navigaret, diſpiciebat apud ſe, qua tandem ratione quam celerrime, & minimo labore inſignis & celebris tum ipſe, tum ſi quid ſcripſiſſet, fieret. Jam circumire, & nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laborioſum & longum eſſe ducebat, moramque in ea re haud parvam eſſe futuram. Noluit igitur negotium hoc diſtrahere, neque diſperſe ita & minutatim conciliare & cogere *ſibi* notitiam *hominum*: verum eo intendit animum, ut, ſi fieri poſſet, confertos alicubi Graecos univerſos deprehenderet. Inſtant igitur magna

a Γνώριμος] Deerat in Edd. Aderat in L. & *F.* Item in marg. *AtW.* b Ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graev.* ἀγείρειν καὶ συλλέγειν. At nihil mutant *F. Ald.* Fl. *F. H. B2. P. S. A.*

12. Οἴκαδεν ὁπόθεν ἦν Καρίας] Ἢ Ἁλικαρνασσεὺς ἦν ὁ Καρίας *V.*

8. Πέρα δὲ . . ἐλπίδος] Conf. ſupra Μακρ. c. 7. fin. *M. du S.*

9. Συγγράμματα] Συγγράμματα Herodoti eſſe *libros* ipſius *hiſtoricos*, ſatis ex iis conſtat, quae de vi hujus verbi ad *Thucydidis* principia diſputantur ab *H. Stephano*. *F. M. G.*

10. Γνώριμος] Vox haec, ſine qua manca prorſus ſententia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. & Ed. *F.* reſtituimus. *M. du S.*

11. Ἐν βραχεῖ κατέστη] Hic aliquid deſideratur. An γνώριμος? Sic infra: γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο, pag. ſeq. *F. G.*

Ἐν βραχεῖ κατέστη] Vide ut rem acu tetigerit *Gujetus*. Id ipſum enim quod omiſſum conjecit, in L. & *F.* inventum reſtituimus. *F. F. R.*

12. Πλεύσας ὁπόθεν ἦν ὁ Καρίας] Cum *Plinio* non concordat Lucianus, nec *Suidas* cum Luciano. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis noſtrae* CCCX. *anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia*. Non igitur e Caria ſolvens adiit Graecos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* & *Lu-*

ciano pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος· μετῆλθε δὲ τὸ Σάμου διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτου τύραννον Ἁλικαρνάσσου. ὁ δὲ ἐν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν τὴν βιβλίους θ', id eſt: *Seceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Graecanicae antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore exſtabant, habet. Conjecturae etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus foeminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet, eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica Dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo praejudicio te onerabo Lector, & integrum hoc σκόμμα tibi relinquam examinandum. *F. P. a G.*

Πλεύσας] Confirmat hic locus quod *Scaliger* ὁ πρῶτον in notis ad Euſ. Chron. p. 104. aſſeruit, ſcilicet ante ſcriptam ab Herodoto hiſtoriam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam Cl. *Fabricii* Biblioth. Gr. 661.

gna Olympia : & Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingressus in posticum *templi Jovis Olympii*, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, & eo usque demulcens hos qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui & ipsi novem essent, vocarentur.

2. Jam igitur multo ipsum magis nosse omnes, quam victores ipsos Olympiae; nec esse, cui Herodoti nomen non esset auditum, partim quod ipsi illum Olympiae audissent, partim quod ab his, qui ex concilio venerant, percontando percepissent: & sicubi conspiceretur modo, digito monstrabatur, Hic ille Herodotus est, *dicentium*, qui praelia cum Persis Ionico sermone conscripsit, qui victorias nostras hymno celebravit. Hunc ille talem histo-

ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ' ἐκεῖνο ἦκειν οἱ νομίσας τ καιρὸν, ὃ μάλιστα ἐγλίχετο, πλήθουσαν τηρήσας τ πανήγυριν, ἀπαναχόθεν ἤδη τ ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τ [c] ὀπισθόδομον, ὃ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τὰς παρούσας, ἄχρι δὴ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐπέα τε αὐτὰς ὕσας.

Ἦδη ἦν ἅπασιν αὐτὸν ἡδέσαι πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, τ [d] ἐκ τ πανηγύρεως ἠκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ τῳ γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἐν τῷ δακτύλῳ. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τ ἱστοριῶν,

c Ὀπισθόδομον] *J.* dubie an ὀπιστόδομον. Ceterae recte ὀπιστ. d Ἐκ] Gr. ἀπὸ. Nihil mutant Edd. sed ἐκ τ habent pro τ ἐκ.

27. Ἐγλίχετο] Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γνησιχῇ καὶ ἀττικιστικῇ. *V.*

661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, dum Thuriis degebat, primam illam Editionem, ut ita dicam, Historiae suae, locupletarit & ornarit; quae etiam Nobilissimi Scriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* sententia est; quem vide P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae versionis T. II. p. 206. *M. du S.*

11. Συγγραμμάτια] Diminutivum istud quis ferat de Herodoti historia usurpatum? Eam autem quam habemus non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. Lege ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, συγγράμματα. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον ἀγείρων] Vid. supr. *Catapl.* c. 17. *J. F. R.*

Ibid. Ἀγείρων καὶ συλλέγων] Haec verba ἦκον ἐξὸν ἀξιόσπαν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ κατὰ ἀφαίρεσιν ἦτον κατ' ὀλίγον ἀγείρων & συλλέγων τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem discerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare sibi famam.* Nam quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἐξὸν & ἀλλὰ, Nec dubito quin pag. 573. sit scribendum οἱ δὲ ὁπ τ ἀπὸ τ πανηγύρεως ἠκόντων πυθανόμενοι. in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen sententia loci vocem eam requirat. *J. G. G.*

29. Ὀπισθόδομον] De gradibus templi habitas has orationes docet *Philostr.* ep. XIII. p. 919. ἀπὸ τ τῦ νεὼ βαλλόντων. & vit. *Apollon.* l. II. c. 2. p. 141. c. 31. p. 170. ἀπὸ τ κρηπίδων τῦ νεὼ. AG. X. 95. Vid. *Philostr.* Gorgia p. 493. ubi τ μὲν λόγον τ Πυθικὸν ἀπὸ τῦ βωμοῦ ἔχουσιν, Et mox: ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος &c. De Ὀπισθοδόμῳ vid. notas ad Περ. c. 32. *M. du S.*

33. Μούσας] Non ergo Herodotus ipse ea suis libris nomina fecit; quamvis non desint qui id incaute nimis credunt. Vid. etiam Συγγρ. c. 42. *M. du S.*

36. Ὀλυμπιονίκας] *Casaub.* ad *Theocr. Scal.* ad *Catull.* ex *Suid.* innominato. de Hippia, ipse postea, *Cic. Apul.* de Prodico, Xenophon, & nos ad somnium Luciani, de Anaximene & Polo. id. p. 208. *Aristot. Diog. Laërt.* de Ætione, *Theocrit.* Epithap. Æscul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, *Arrian. Curt.* *J. B.*

38. Οἱ δὲ τ ὁπ] In omnibus libris erat ὁπ τῶν. Mutavi ego, & feci, οἱ δὲ τ ὁπ τ . . . saepe enim sic usurpatur & apud Nostrum & apud alios Scriptores. *M. du S.*

44. Τῶν ἱστορίων] Intellige ἕνεκα τ ἱστ. ellipsi nimis frequenti quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* Il. A. 65. Εἰ τ' ἀρ' ὀφ' οὐ' ἐκχωλὸς ἐπιμέμφεται, εἰδ' ἑκατόμβης. *Sive is nos OB vota non reddita incusat, sive ob Hecatomben.* *J. F. R.*

γιῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τ' Ἑλλάδος λαβὼν, ἢ ἀναπηρυχθεὶς εὐχ[a] ὑφ' ἑνὸς, μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τ' πανηγυριστῶν.

ratum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam & commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno fane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent.

Ὅτε δ' ὕστερον καλανοήσαντες, ὁπίτομόν τινα ταύτῃ ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τ' πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο.

3. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, & Ceus Prodicus, & Anaximenes Chius, & Agrigentinus Polus, & frequentes alii, semper veniebant & ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt.

Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τ' ζωγράφον, συγγράψαντα τ' Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τ' εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὅτε Προξενίδαν, Ἑλλανοδίκῃ τότε ὄντα, παθεῖν τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιησάσθαι τ' Ἀετίωνα.

4. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, & historicos, & rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes & Alexandri nuptiis, Olympiam & ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo* ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus ante generum sibi Aëtionem assumeret.

Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐπὶ τῇ γραφῇ αὐτῇ; ἤρεσέ τις[b], ὡς τ' Ἑλλανοδίκῃ δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψαι τ' θυγατρὸς τ' γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ,

5. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter illud Aëtioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa in Italia, & ipse eam vi-

a Ὑφ' ἑνὸς] Ἀφ' ἑνὸς male Fl. b Ἤρεσέ τις] Sic J. Fl. B2. H. S.

51. Ἱππίας] *Hippias Eleus*, ut ex Platone etiam constat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus est, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse instructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς ἐν παιδιπαῖς. Adde & *Cic.* de Orat. III. (IV.) 32. *Philostratus* in ejus vita p. 496. ἔδοξεν τῶν Ἑλλήνων ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις πομπίμοις ἐν περιβολοστόμοις ἰέναι. *M. du S.*

53. Ἀναξιμ.] Anaximenes hic etiam statuae honorem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. *J. M. G.*

54. Καὶ ἄλλοι] Sic Gorgias apud *Philostratum* p. 493. Et *Isocr.* ap. Plut. in X. Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus. Vide notas ad *Philostr.* p. 169. & *Creffol.* Theatr. Rhet. III. 6. *M. du S.*

Ibid. Λόγους ἔλεγον] Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid ap. *Jens.* ad *Fav. Trag.* c. 22. *J. F. R.*

59. Ὅτου] Etsi vulgo locum significat; tamen & pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in *Hermot.* c. 39. ὅτου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὁμοῖα ἔλεγον. &c. In *Abdicato* c. 23. Ἀτελὴς ἡ τύχη, ὅτου γε τοῖς ἰατροῖς ἐν δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προεδρίας ἐδίδοσαν. Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούληται καθαίρειν, οὕτως ποιεῖν. *Corpora quando quis purgare velit, fluida facere oportet.* Ibid rurs. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest & verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. *J. F. R.*

60. Συγγράψαντα] De pictore usurpari vix credo. Lego itaque γράψαντα, ut Ζωῇ c. 3. pr. *M. du S.*

66. Ἤρεσε] Commodius legeretur ἤρεσεν. *M. du S.*

68. Ἐν Ἰταλίᾳ] An aliquis ejus meminerit, nescio. *M. du S.*

71. Χρῆσθαι παροίνοις] Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆσθαι τιμάχαν. Et *Nub.* 2. τὸ χρῆσθαι τ' τοιούτων. Alia similia *Spanhem.* ibid. Plura frater cariss. *G. O. Reisig.* in Belga Graeciss. p. 537.—6. *J. F. R.*

74. Τῶν παρελθόντων καλόντων] Dixi ad *Petron.* de tardis Hymenaei, notum & multis Sc. ad Catull. *J. B.*

75. Κα-

vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, & lectus nuptialis: & assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis vemiliter sane demit pede sandalium, ut jam recumbat. Cupido alius laena prehensum Alexandrum trahit versus Roxanem, connixus validissime. Rex autem ipse quidem coronam offert puellae. Comes autem & deductor sponsi Hephaestion una adstat, facem ardentem gerens, puero innixus formosissimo. Hymenaeus puto est, neque enim adscriptum est nomen. In altera autem tabulae parte, Cupidines alii lusus agunt in armis Alexandri, duo quidem hastam illius ferentes, bajulos imitati, cum trabem ferentes onere pandantur. Alii autem duo, unum in Clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in cur-*

κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἀφηγεῖσθαι ἔχω. θάλαμος ὅδε καλλὴς, ἡ κλίνη νυμφική. ἡ δὲ Ῥωξάνη κάθηται παγκαλόν τι χρῆμα παρθένος, εἰς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τὸ κεφαλῆς καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δηλικῶς ἀφαιρεῖ τὰ σανδάλιον ἤδη τοῦ ποδὸς, ὡς καλακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος δὲ χλανίδος τὸν Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἕλκει, καὶ ὅτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ὑποσπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς τῷ στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ ὁ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστηκε, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. ὑμέναιος, οἶμαι, ἐστὶν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τὸ ὄνομα. ἑτέρωθι δὲ τοῦ εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου· δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπόταν δοκὸν φέροντες, βαροῦνται. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ὑπὸ τὴν ἀσπίδος καλακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν σύ-

ροντες. ὁ δὲ ἕτερος ἐπὶ τῇ ἀσπίδι κείμενος, ἐπὶ τὸν ἕτερον ἐπιβαίνει, ὡς

ρυσι, τ̃ ὀχάνων τ̃ ἀσπίδ@ ἐπειλημμένοι. εἰς δὲ ἐς τ̃ ϑώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς Φοβήσειεν αὐτὸς ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες.

Οὐ παιδία δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ ἐμπείργασται ὁ αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ γ̃ Ἀλεξάνδρου ἡ τ̃ ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα, ἡ ὅτι ἅμα ἡ Ῥωξάνης ἦρα, ἡ τ̃ ὅπλων οὐκ ἐπελέλητο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ὂπ̃ τ̃ ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνησθυσαμένη τ̃ Ἀετίωνι τ̃ γ̃ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας ἡ αὐτὸς, πάρεργον τ̃ Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον.

Ἡρόδοτ@ μὲν οὖν (ἐπάνειμι γ̃ ἐπ' ἐκεῖνον.) ἱκανὴν τ̃ Ὀλυμπίων τ̃ πανήγυριν ἡγεῖτο, ἡ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [a νίκας] διεξιόντα, ὡς ἐκεῖν@ διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, ἡ πρὸς Φιλίου, μή με χορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ

rum trahunt, comprehenſis clypei anſis. Unus autem in loricam, quae ſupina jacet, ingreſſus, inſidianti ſimilis eſt, qui perterreat illos, ſi forte inter trahendum ad ſe deferantur. 95

6. Caeterum non luſus iſta ſunt, neque temere in illis operam abuſus eſt Aëtion, ſed indicant amorem Alexandri etiam adverſus res bellicas, eumque cum Roxanem amaret, armorum non eſſe oblitum. Caeterum ipſa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: diſceſſitque *pictor*, nuptiis & ipſe celebratis, quae parergon eſſent, *& appendicula quaſi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore ſponſae ipſo rege, mercedis aſſimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias.

7. Herodotus igitur, ad hunc enim redeo, aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam hiſtoricum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipſo factum eſt, (victorias) Graecas enarraſſet. Ego vero, & per amicitiarum vos praeſidem *Jovem obteſtor*, ne inſanire me putetis, aut mea illius ſcriptis comparare, ſic vir

a Νίκας] Deeſt in Edd. omnibus. Neque Cod. memoratur, qui habeat.

92. Ὀχάνων] * Λώρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ ἡ τὰς ἡνίας. V.

* Λώρων] Hic pro *loris*, *habenis*, de qua & aliis vocabuli λῶρος ſignificat. meretur videri *du Cange* in Gloſſar. Graeco Barbaro. J.F.R.

92. Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τ̃ ἀσπίδ@ πόρπαξ. *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Equit. J.B.

99. Τῶν ὅπλων] Quin illud indicat pictura, eam eſſe vim amoris, ut ex armatis etiam ludos ſibi faciat &c. J.M.G.

5. Πάρεργον] Qui ſuavitatem hujus loci ſentire velit, illum quae ſint πάρεργα pictorum cogitare oportet, deſcripta ſatis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid inſtar corollarii. Rex conciliator & deductor ſponſae ſeu veteri verbo *domiducus* eſt pictus Alexander. J.M.G.

10. Ἱκανὴν τ̃ Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο ἡ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab

97. Περιεἰργασται] † Περιγράφεται. κατασκευᾷ. ἔφεσον ποιεῖ. V.

† Περιγράφεται] Corrupta haec. Ego novum Scholium eſſe puto; Λοχῶντι] Καλασκόπῳ· ubi pro λοχῶντι, γίνεται, mox eam vocem ſequens, ſcripſerit. M. de S.

Benedicto, *Olympiorum celebritatem ideneam ducebat ad fidem Gracis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem*: Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Gracis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Graecis? utrum ea reſidet in *ἱκανὸς* an in *δεῖξαι*? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admirabilem oſtendendum Gracis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant *διήνεκες*, non hiſtoriarum ſcriptio. J.G.

11. Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. Th.M.

12. Τὰς Ἑλληνικὰς] Τὸ πράξεις hic deſiderari videtur. F.G.

Ibid.

vir ille mihi faveat. 1. Ego *igitur* illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo*. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, & quam plurimis Macedonum, quid essem ostendere: circuire autem ipsum, id anni, & cum civitate unaquaque agere, non facile videbatur: si vero hunc vestrum conventum observarem, ac tum progressus in medium dicendi facultatem ostenderem, sic *sperabam* votum mihi meum recte eventurum.

τὰμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου. ἴλεως ὁ ἀνὴρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον πεπονθὼς φημὶ αὐτῷ. ὅτε γὰρ τοπρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως ὅτῳ ἦν ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τὰμά. τὸ δ' αὐτὸν θεραπεύσειν τηνικαῦτα γ' ἔτυς ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τὴν δὲ ὑμῶν τ' σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τ' λόγου, ἐς δέον ἔτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ τ' εὐχῆς.

2. Jam igitur & ipsi convenistis; quidquid in unaquaque civitate praestantissimum est, caput ipsum & *flos* omnium Macedonum: & suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Jovem, neque angustiis illis, & tabernaculis, & casis, & aestui. Porro qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes plerique, & obiter tantum audiendum putantes Herodotum: sed Rhetorum, & Historicorum, & Sophistarum

Αὐτοί τε οὖν ἤδη συμπεπλήθατε, [b] ὅ, τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων· καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ λοιπὴ ὅσα ἐστὶ χεῖρον Πίσης, μὰ Δί', οὐδὲ τ' ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, καὶ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἢ παρέργῳ οἱ πολλοὶ τ' Ἡρόδοτον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτα-

[b] Ὅ, τι] Ὅτι Edd. Sed correxi ex conjectura. [c] Δί] Abest a Fl. Adest in J. H. P. &c.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ, οἱ μέγιστοι καὶ ‡ ἀξιωφελιμώτατοι. V.

‡ Ἀξιωφελιμώτατοι] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Extat etiam in C. M. du S.

Ibid. Νίκας] Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Σύγκρ. c. 54. M. du S.

Τὰς Ἑλληνικὰς] Potius cum *Marcil.* & *Solano* νίκας addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut ille jubet, infero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinulis secluso. J. F. R.

28. Ὅτι περ ὄφελος] Recte ibi *Opsop.* nam ὅτι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. J. B.

Ὅ, τι περ ὄφ.] Illustrat hanc formulam *Kusterus* ad *Aristoph.* Ἐκκλησ. 53. J. M. G.

31. Ἡ ἀρίστη] Comma post ἀρίστη quod in Edd. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. J. F. R.

32. Σκηνὰς καὶ καλύβας ἐν πνίγος] Voces interpretatus sum alibi: rem tangit *Suet. Jul.* c. 39. *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advena aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis manerent, ac sape pra turba, elisi exanimatique sint plurimi, & in his duo Senatores.* J. B.

Σκηνὰς ἐν καλύβας] Itaque ἀπὸ Χίου apud *Ælian.* V. H. 14. 18. ὀργιζόμενος τῷ αἰκίσῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μώλωπα ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. J. M. G.

36. Ἀλλὰ ῥητόρων . .] Graeca laborant prava distinctione. Sic n. haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε ἐν συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὥσπερ ἐν μικρὸν ἀδη μοι τάμοὶ παρεπολὺ ἐνδιέτριψαν φαίνηται τ' Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse videtur Obsopoeus, qui hunc locum bene vertit. J. G. G.

Ἀλλὰ ῥητόρων . . . οἱ δοκιμώτατοι] Ut Cl. *Graevius* interpungit, sic Ed. *Par.* jam habebat. J. F. R.

ταῖοι· [a] ὅσον ἐ μικρὸν ἤδη, μὴ τεθμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνῃ τῆς Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντί, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι [b] παραβαλῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ σολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τ' μνήμην, [c] ἐπ' ἐμαυτῷ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν ἐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἐν γε τηλικούτῳ στα δίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' ἂν ἢ τοῦτο.

probatiſſimi. Ferme parum jam *laboro*, ne mea haec conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum ſi quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter ſpectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo eſſe. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me ſolum me exutum ſpectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem ſtadio: ſatis mihi quidem & hoc fuerit.

ΖΕΥΞΙΣ, Ἢ ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEUXIS AUT ANTIOCHUS.

1 Ἐναγχος ἐγὼ μὲ ὑμῖν δείξας τ' λόγον, ἀπῆειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ (κωλύει γὰ ἡδέως, οἶμαι, κ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν.) προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, κ θαυμάζε-

1 NUper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione* oſtendiſſem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (Nihil enim puto prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me,

[a] Ὅσον ἐ μικρὸν ἤδη] Ὡς ἐ μ. δῆος. *Pell.* Sed vulg. ſervant *J. Fl. P.* Vid. *Dial.* ſeq. c. 3. [b] Παραβαλῆτε] π . . . ῖτε *Th. M.* Παραβαλῆτε *B2.* cum jota ſubſcripto. Ceterae vulgatum tuentur. [c] Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic *L.* Ἐφ' αὐτοῦ *J.* Fl. *H.* Ἐφ' αὑτοῦ male *P. S. A.* Ἐπ' αὐτοῦ nota *Gron.*

41. Παραβαλῆτε με] Ἀντὶ τοῦ * συγκρίνητε, ἐξετάζητε. *V.*

* Συγκρίνητε] Συγκρίνατε Edit. *Cler.* Συγκρῆτε V. Exc. & Coll. Ego συγκρίνητε, ἐξετάζητε, legendum cenſeo. *M. du S.*

38. Ὅσον ἐ μικρὸν ἤδη] Haec nemo, credo, intelligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tamen quomodo reſtitui poſſint, adhuc liquet. Dicere debuit. *Parum ergo abeſt quin ad Olympicorum celebritatem accedant haec.* *M. du S.*

Ὅσον ἐ μικρὸν] Ad verbum, *tantum non parvum jam* eſt, hoc eſt, Parum abeſt quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam, ne inferior &c. Si quis ea quae adhuc dixi bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipſis Olympiis verſari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem ſententiae: ita mox a Zeuxis principio, *veniſſe* inſerendum fuit. *J. M. G.*

40. Πολυδάμαντι] Perſ. Sat. 1. & ibi Interp. *J. B.*

Πολυδάμαντι] Vide *Σύγκρ.* c. 35. & *Ὑπὲρ Εἰκ.* c. 19. *Scamuſſaeus.* Cujus ſtatua febri laborantibus mederi credebatur. *Ἐκκλ.* c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium Perſii Polydamanta amandat. Vicit hic *πανκρατίῳ* Ol. XCIII. Vid. *Pauſ.* El. II. Meminit *Plato* Πολ. A. pag. Ed. Ald. 7. A. & *Baſilius* de Leg. Gr. lib. (*Gron.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chryſoſt.* p. m. 441. C. ubi Theſſalum vocat. *M. du S.*

Ibid. Γλαύκῳ] Vid. *Ὑπὲρ Εἰκ.* c. 19. Caryſtius qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demoſth.* περὶ στεφ. ſub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave ſcribitur Καρτίων & *Æſchin.* c. 63. *Pind.* etiam, ſed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chryſoſt.* p. m. 441. C. ubi idem *Caryſtius.* *M. du S.*

41. Παραβαλῆτε] Παραβαλῶ ea fere forma percuſſura verbum ac παρεβάλω apud *Herodotum* I, 37. & 38. Quemadmodum enim ibi παρεβάλω μοι διλόγως τοὺς vertendum eſt, *obſervans IN ME timiditatem*, ſeparata a verbo praepoſitione: ita hic etiam ὑπερβαλῶ idem eſt ac *ſtupefacio* ὑπὲρ τὴν Πολυδάμαντος ἀ. τ. λ. *J. M. G.*

Παραβαλῆτε] Παραβαλῆτε *Th. M.* legere, *Salmaſius* notaverat; ſed quia dubites, ſitne *Theod. Marcilius* an *Tho-*

me ; & admirationem prae se ferebant. Multum enim prosecuti aliunde alius clamare , & laudare , adeo ut erubescerem , *veritus* , ne nimis multum a dignitate laudum illarum abessem. Caput autem , & *summa laudis* haec illis erat , omnesque unum & idem acclamabant , consilium scriptionum insolitum esse , & multum in illo novatum. Quin praestat ipsa illa *verba* commemorare , quae isti protulere. *Vah novitatem ! Admirabilis Hercles oratio ! hominem ad inveniendum agilem ! Nihil quisquam dixerit cogitatis illis magis novum.* Atque illi quidem talia multa dicere , prout nimirum ab auditione moverentur : quam alioqui mentiendi causſam habuissent , & eo modo adulandi peregrino homini , nec de caetero ad curam illorum magno opere pertinenti.

2. At me , dicetur enim , ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia , & cum tandem post illorum discessum , solus

σιν ἐφέσεσαν. Ὀλιγοπολὺ γὰρ παρεμαρτύρησε, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, ἡ ἐπῄνει, ἄχρι τοῦ ἡ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' ἦν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦτο ἦν, ἡ πάντες ἓν ἡ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην εἶναι, ἡ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸ καινοτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο· ὦ τῆς καινότητος, Ἡράκλεις τῆς εὐδοξολογίας· εὐμήχανον ἄνθρωπον· οὐδὲν ἂν τις εἴποι τῆς ὀπτασίας καινότερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνητο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι, ἡ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, ἡ πάνυ πολλῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τὰ ἄλλα.

Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) ἡ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. ἡ ἐπειδὴ πόσε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν ἐγὼ

Thomas Magister intelligendus, monco *Th. Magistrum* significari , (quem adeundum in verbo παραβάλλω, extrema tandem pagina docet idem) Is igitur , loco dicto , haec habet : ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω , τὸ ἔρχομαι. ἡ τὸ παραξυτέζω, ὁ δὲ παραβαρῶ παρὰ Λουκιανῷ εἴρηται , ἐν τῷ Ἡρόδοτος ἡ Ἀστίων ἀλλ' ἵνα μὲ ὑμεῖς Πολυδάμαντι , ἡ Γλαύκῳ , ἡ Μύλωνι παραβαρῆτε. Sed parvi refert quomodo apud Lucianum legas , ideo vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra *Nigrin.* c. 10. ex divisione *Solmi*. Item *Hermot.* 74. Et infra, *de Imag.* c. 7. *J. F. R.*

43. Ἐπ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἰδητε] Sic edunt, quod intelligi non potest ; & ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντος. *J. G.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. In aliis prave ἐφ' αὐτοῦ. *M. du S.*

Ἐπ' ἐμαυτοῦ] Quia *Solanus* ita vult , & Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum , quam jussi; melius enim est quam vulgatum ἐφ' αὐτοῦ; nam etsi αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, & hoc pro ἐμαυτοῦ interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 19. Εἰ . . . τὸν ψυχὸν τοῦ τῷ ἐμαυτοῦ ἐπιτρέψων. Ubi etiam quaedam Edd. habent ἑαυτοῦ. Alioqui ἐπ' ἐμοῦ mallem , quia dubito , liceatne reciprocum ἐμαυτοῦ alii quam primae personae verbi adjungere ; ut enim proprie dicitur πέπεικα ἐμαυτὸν , *Herodian.* I. 55. Σύνοιδα ἐμαυτῷ. Et πάντα τὰ ἐμαυτοῦ βίον εἶδον τε ἡ ἤκουσα, idem *Herodian.* I. 2. 10. Ita absurdum videtur dicere ἰδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ. Quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gron.* ἀποδύσαντος legere, si *exutum* velis significari , sed ἀποδύσαντες ἴδητε conjungendum , & parvi interest , hoc tum vertas , *vos me exuentes videtis* , an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. *J. F. R.*

44. Ἀποδύσαντες] Cave obtemperes viro docto monenti ἀποδύσαντος. Quin ἀποδύσαντες retinendum ut ἀπαγωγότερος. Exuunt, h. e. exui jubent , ut inspicere totum possint , athletam ἀγωνιοῦται. Ἀποδύσαντος activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. *J. M. G.*

45. Μακαριώτατος] Dixit antea & saepe repetit alibi. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror : paucae variantes lectiones, & quae lectorem avidum non morentur. *J. B.*

ΖΕΥΞΙΣ] Προσλαλιὰ ut supra. Habita vero ista etiam in theatro patet fine hujusce Laliae. *Th. M.*

5. Προσιόντες δὲ] Epanalepsi inserivit illud δὲ, veluti infra Tom. II. *quom. Conscr. Hist.* c. 62. Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας δὲ. Et *Pseudom.* c. 19. τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν — ἐκεῖνο δὲ τὸ ἐνδύσιμον λαβών. Bene observante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* III. c. 95. p. 226. Ubi & Scholiasten vide, & ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. Marc. III. 31. *J. F. R.*

35. Ὡμω

ἐκεῖν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ σωήθη, μηδὲ κτ' τὸ κοινὸν [a] Βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, ἢ πρὸς τ' ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νῷ ὀξέϊ, ἢ ἐννοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τ' ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τυμόν· εἰ γὰρ ἂν παρεῖλες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπήνεις μόνον τὸ καινὸν τ' προαιρέσεως, ἢ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠόμην, ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ [b] αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, ἢ τ' νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν· εἰ μὴν τοσοῦτόν γε, ὥστε ὅλον τῇ καινότητι [c] νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τ' μοὶ, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπιχορεῖν τι, ἢ πρὸς τ' ἔπαινον συλλελεῖν ἢ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, ἢ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι· ὥστε εἰ μέτριος ἐπήρμην, ἢ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα ἢ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι ἢ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ κτ' τ' παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν, ἢ ὀλίγου δέω θαυμαστοποιῶ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν.

Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν ἢ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα

esſem, ita cogitabam: Ergo illud ſolum iucundum meis ſcriptis ineſt, quod uſitata non ſunt, neque communi *quaſi* cum reliquis veſtigio incedunt: a nominibus autem in iisdem pulchris, & ad antiquam regulam compoſitis, aut ſenſu acuto, aut excogitandi ſolertia, aut venuſtate Attica, aut compoſitione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *niſi hoc ita ſe haberet*, relictis illis ipſis, ſolam laudant novitatem rationis noſtrae ac peregrinitatem. At vanus ego, *ſpei*, putaram, cum ad laudandum conſurgerent, forte quidem hoc ipſum etiam eos allecturum eſſe, cum verum ſit Homericum illud, *novam cantilenam iucundam eſſe audientibus*; aſt non eo usque: neque cenſebam futurum, omnia novitati ut tribuerent; verum hanc quidem, corollarii cujusdam inſtar, ornamenti allaturam aliquid, & laudi ipſam quoque *non nihil* collaturam: ea vero quae ſerio ac ſolide laudarentur, quaeque ſecunda audientium fama exciperentur, iſta eſſe, *quae modo commemoravi*. Itaque non mediocriter jam elatus fueram, & prope fuerat ut crederem illis, cum unum & ſolum me in Graecis eſſe dicerent, atque id genus alia. Verum enim vero, in carbones, quod eſt in proverbio, theſaurus noſter abiit, & parum abeſt, quin praeſtigiatoris circumforanei laude ab illis affectus ſim.

3. Volo igitur illud etiam de pictore vobis narrare. Zeuxis ille pictorum praeſtantiſſimus, popularia iſta & communia non

[a] Βαδίζοι] Sic *J.* Fl. *H. P.* Βαδίζει B2. [b] Αὐτὸ τοῦτο] Αὐτῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent *J. H. P.* & Cod. P. [c] Νέμειν] Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* male νέμων.

35. Ὅμως τάχα μέντοι ἐς αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς] Benedictus, *ſtatim quidem ipſum etiam addituros putabam*. Ineptiſſime. Nam qui id in laudando addituri erant, quum ipſe Lucianus ante dixit ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatas orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Graeca, quae optime percepit Opſopoeus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri*, niſi quod congrua oratio poſcat *adduci*: non enim agitur de futuro. *J.G.*

36. Καὶ αὐτὸ τοῦτο πῃ,] *Et hoc nonnihil captos plaudere*, vel, *hoc etiam fortaſſe aſtractum iri*. Variant autem hic libri. Fl. αὐτῷ τούτῳ, cui ſcripturae favet locus Φαλ. α, c. 3. Codex autem P. cum impreſſis facit, quos tuentur verba c. 53. Ἑρμ. Parum ergo refert utram ſcripturam ſequamur. *M. du S.*

38. Τὸ τῦ Ὁμήρου] In Zeuxide τὸ τῦ Ὁμήρου, ἢ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. A, v. 351. *J.G.G.*

Ibid.

non pingebat, aut admodum certe pauca, Heroas *puta*, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim &* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum vero archetypum Sylla Romanorum Imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi periisse omnia, & ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, & ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam, non profecto ut qui picturae peritus sim; verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* viderim: & vehemens tum artis admiratio forte me nunc etiam in ea evidentius declaranda juverit.

4. In viridi molliter gramine Centaurus haec facta est, qua quidem equa est, humi tota cubans extentis retrorsum pedibus: quantum autem illius muliebre est, sensim attollitur nixum cubito: anteriores vero pedes non jam ipsi quoque porrecti, tanquam jacentis in latus *centauri*; sed alter quidem geniculanti similis, incurvatus subducta ungula: sed alter contra insurgit,

οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας ἢ θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπεχείρει, καί τι ἀλλόκοτον ἂν ᾖ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις [d] αὐτὸς ἐποίησεν, ἀναθρέψασάν γε πρόσθετι παιδίοις Ἱπποκενταύροις διδύμοις, κομιδῇ νηπίοις. τὸ εἰκόνος ταύτης ἀρχέτυπος ἔστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ γραμμῇ μεμετρημένη. τὸ δ' ἀρχέτυπον δ' αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περὶ Μαλέαν, οἶμαι, καταδύσης τὴν ὁλκάδα, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, εἰ, μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, εἰ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἐν τινὸς τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο.

Ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένῃ, καὶ ἐκτέταται εἰς τὸ πρόσω αἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐστιν· αἱ δὲ πόδες αἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ αὗται ἐκτάδην, οἷον ὅτι πλαγίου κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν, [e] ὃν [f] καμπύλος ὑπεραλμένῃ τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ [g] ἔμπαλιν ἐπανίστα[ται], καὶ ἑδάφους ἀπιλαμβά-

[d] Αὐτὸς] Sic habere *F. H.* Fl. notat *M. du S.* Quid tum? Habent sic & aliae. [e] Ὧν] Sic Edd. plurimae, & P. Cod. Sed ὁ Fl. sola. [f] Καμπύλος] Καμπύλος credo fuisse in *F.* Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*. [g] Ἐπανίσταται] Ἐμπανίστ. *P.* male.

Ibid. Ὁμήρου] Odyss. A. 351. *M. du S.*

48. Ἀνθράκων . .] *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus*. Phaedr. V. 87. *A. V.*

56. Καινοποιεῖν] Vide idem ferme de eo Aristotelis judicium de Poët. c. 26. f. *M. du S.*

65. Σύλλας] Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum; nam quae longe major jactura Orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collecta fuisse in Graecia idem Lucianus docet Ἀστρολ. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. *M. du S.*

77. Ἡ Κένταυρος] Petiitne ex hoc Luciani libello Κενταυρίδων suarum imaginem *Philostratus* Icon. 2. 3. Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. *F. M. G.*

βάνει) , [a] οἷόν εἰσιν ἵπποι, σπαράττοντες ἀναπηδᾶν. τῶν νεογνῶν δὲ , τὸ μὲν ἄνω ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις , καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς , ἐπέχουσα τὸ γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' ἕτερον , ἐκ τοῦ ἵππου δηλάζει , ἐς τὸν σωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τοῦ εἰκόνος , οἷον ἀπό τινος [b] σκοπῆς Ἱπποκένταυρός τις , ἀνὴρ ἑκάστης δηλαδὴ τὰ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνεμένης , ὑπερκύπτει γελῶν , οὐκ [c] ἄλλως φαινόμενος , ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον , λέοντος σκύμνον [d] ἀνέχων τῇ δεξιᾷ , καὶ ὑπερεξαυτὸν αἴρων , ὡς [e] δεδιξαίτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη.

humique nititur, quales sunt equi, exsilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, & humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans & supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, καὶ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τὸ ἀπτῶσθαι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπιβολὴν σκιάσεως, καὶ σκιάσαι ἐς βάθος, καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παισὶν

5. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, & accuratam pigmentorum temperationem, & inductionem tempestivam, & umbrarum rationem, & proportionem magnitudinis, & mensuras integro aequabiliter respondentes, pictorum filii

[a] Οἷόν εἰσιν] Οἷ–όν εἰσιν *F.* Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est operae; nam mox iterum sic occurrit. [b] Σκοπῆς] Nihil variare Edd. optimas hic notat *M. du S.* [c] Ὅλ@] Sic Edd. octo. Sola *F.* ἅλως. [d] Ἀνέχων] Ἀνίσχων *F.* [e] Δεδιξαίτο] Διειδξαίτο *Vorst.* Nihil mutant Edd. [f] Μερῶν] Μίσων sola *F.* Ceterae μίτρων, male. Μίσων Mss. Gr. P. & L.

86. Οἷον εἰσὶν ἵπποι] Vid. nos infra, ad *Harmon.* c. 3. ἀκόλουθον τάξει. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. *F. F. R.*

90. Ἐς τὸν σωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non aeque bene Opsopoeus? *quemadmodum pulli a matribus lactari solent.* *F. G.*

98. Ἐφ' ὅσα] Illud ἐπὶ quid hic valeat, non ignoro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habiturum hunc locum. *M. du S.*

4. Σκιάσαι] At, si Perraltos audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philostr.* p. 71. & *Jun.* de pict. vet. III. 3. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὸ μεγέθους τὸν λόγον] Cum Lucianus describisset Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis πρωτότυπον a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τῷ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μίτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα & ἁρμονίαν γραφέων παῖδες, ἐπαινοῦντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire.* Τῷ ὅλῳ inepte & insulse opponuntur μίτρα. Novi quidem μίτρα seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, & *Plinius.* Sed ἰσότης καὶ ἁρμονία simpliciter est symmetria, neque μίτρων ἰσότης quicquam aliud esse potest quam συμμετρία. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa μίτρων ἰσότης. Membra vero & partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium cum toto congruentiam & aequalitatem.* *Dionysio Longino* περὶ ὕψους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ κάλλος τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καλὸν ἕκαστον αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε & πρὸς ὅλον. *Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem & ad totum.* Aliis est ἀναλογία. *Ciceroni* 1. de off. *partium convenientia, & apta membrorum compactio.* *Plinio* in epistolis *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspiceres, non tu quidem posses ex illo congruentiam*

lii laudaverint, quorum opus eſt intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare ſoleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis oſtendit: qui virum quidem fecerit undique terribilem, & omnino ferum, crines ſuperbe jactantem, hirſutum majori ex parte, non qua equus eſt modo, ſed etiam altera parte humana, & ſub humeris ejus quantum poteſt elatis; vultum, ridentis licet, ferinum totum & montanum atque minime manſuetum.

6. Ita quidem illum: Feminam vero, equae pulcherrimae, quales praeſertim ſunt Theſſalae, nondum domitae, & ſeſſorem nondum paſſae. Superior autem pars dimidia mulieris undique & ipſa pulcherrima praeter aures, illae enim ſolae ſatyrorum inſtar illi ſunt. Commiſtio vero & commiſſura corporum, ubi coagmentatur ac devincitur muliebri corpori equinum, ſen-

δες ἐπαινέσειαν, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τῷ Ζεύξιδι ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ σοφιστὸν ἐπεδείξατο ἡ τέχνης· τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σοβαρὸν τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐχ ἵππου αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καθ' ἕτερον ἀνθρώπου καὶ ἐξάρας [g] αὐτοῦ στὰς ὤμους ὅτι μάλιστα, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντα, θηριώδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον.

Τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον· [h] τὰς δὲ Θετταλὰς, ἵππου γε καλλίστης, οἵαι μάλιστα αἱ [i] Θεσσαλαί εἰσιν, ἀδμήτας ἔτι καὶ ἀβαύλους· τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον ἔξω πάντων, ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ, καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μετα-

tiam aequalitatemque deprehendere, poſſes tamen judicare an id ipſum ſatis elegans eſſet. Sic *aequalis* & *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris & pectore, ceteris quoque membris usque ad imos pedes aequalis & congruens.* hoc eſt, verbis Luciani ἴσον πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον εὐθυτενὲς καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii artificis curas & notas, noſſe partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum toto. hujus majorem habebant rationem, quam ſimilitudinis. Illam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio artificis. *Vitruvius* id ipſum requirit in architectis, lib. III. 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius magnitudinis ſummam, ex partibus ſingulis convenientiſſimum debent habere commenſum reſponſum.* Hunc Luciani locum ſic puer fere emendavi, cum cum aequali *Joanne Sebiſtero*, neceſſario meo, qui nunc illuſtriſſimo Duci Saxoniae eſt a conſiliis, & inter Juriſconſultos doctos & elegantes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc ſcriptorem evolverem, & excuterem. Recte vero me vidiſſe excerpta Mſ. quae tredecim ab hinc annis nactus ſum, oſtendunt, in quibus μιμῶν legitur, quamvis ſine iis ipſa ratio ſic ſcribendum eſſe jubeat. *J.G.G.*

5. *Μίμων*] Sic recte, praeter Mſ. Gr. P. L. & Ed. *J.* Reliquae omnes μύτρων. *M. du S.* Ego μιμῶν ſcribo. *J.F.R.*

6. *Γραφίων παῖδες ἐπαινοῦντων*] Γραφίων παῖδες ſunt diſcipuli pictorum, immo pictores ipſi, ut φιλοσόφων παῖδες Noſter alibi dicere amat. Ceterum ne mirere ſtructuram horum verborum, nec quaeras quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινῶν mutandum ſuſpicere. Eſt enim genuinus Atticiſmus participii, pro imperativo ἐπαινείτωσαν, quem recte illuſtrat *Th. Magiſter* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac nonnullis exemplis confirmat. Adde Clar. *Weſſelingi* Obſerv. p. 51. ubi ex *Sophocl. Ajac. Maſtig.* 981. adfert: Οἱ δ' ἐν γελάσιν παιζόντων παιζόντων κακῶς. i. e. *Rideant illi & gaudeant malis.* Alia hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 79. *J.F.R.*

8. *Ἐπῄνεσα*] Abſurde *Oppopoeus*: *laude extollebam*, cum aorift. indicativi hic vertendus ſubjunctive; Exempla ſimil. vid. ap. Clar. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 28-30. Sed credo id me jam notaſſe ad *Hermot.* c. 61. & 81. Conf. *Ael.* V. H. 2. 31. *J.F.R.*

[g] *Αὐτοῦ*] Sic Edd. *J.* Fl. *P. H.* &c. *Αὐτῷ* P. L. & marg. *Alii.* [h] *Τὰς*] Abeſt a Fl. Adeſt in *J. H. P.* [i] *Θεσσαλαί*] Nil mutare Fl. notat *M. du S.* Quare? quia a *S.* minuſcula inchoabatur. Sed hoc ſexcenties fieri in Edd. priſcis, ſciebat, in nonnullis ſemper.

aa. *Σατυρώδη*] * *Χαριτικά. V.*

* *Χαριτικά*] Ride. *M. du S.*

μελαβαίνουσα, ἢ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει ἢ ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη· [a] τῶν νεογνῶν δὲ τὸ [b] ἐν τῇ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ἢ ὀ τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, ἢ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸ σκύμνον ἢ λέοντος ἀναβλέπουσι, μέλαξιν ἢ θηλῇ ἑκάτερον ἐπειλημμένοι ὀ χρῷ τῇ μητρὶ προσιζάνοντες.

sim, non subito transiens, & accessu *qui vix sentiatur* conversa, visum fallit, ubi ex altero in alterum subit. Quod autem recens *uterque* partus in prima infantia tamen ferus, & in tenero jam est terribilis, id ipsum quoque mirabile, ut mihi videbatur; & quod pueriliter admodum ad leonis catulum respiciunt, mammae interea quisque suae arcte inhaerentes, & quam proxime matrem adsistentes.

Ταῦτα δ' ὧν ὑπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων, ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἄτε καὶ μικρὸν πρόσθεν ἐκεῖνοι τὸ ὑπνώδες τὸ ξένον, ἢ τὴν

7. Haec itaque cum ostenderet Zeuxis, ipse quidem putabat futurum, ut artis admiratione percelleret spectatores. At illi statim quidem exclamarunt. Quid enim facerent aliud, ad pulcherrimum spectaculum admissi? Laudabant vero maxime omnes, eadem, *propter* quae me nuper isti: in-

a Τῶν νεογνῶν] Sic Codd. P. & L. Τὸ νεογνὸν Edd. Edd.

b Ἐν τῷ νηπίῳ] Ἐν τῷ νηπίῳ *Gron.* Sed nihil mutant

28. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, ὅμως ἄγριον ἐ ὀ τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non secus ac pater agrestis est, & in tenera aetate jam terribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae sequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Graecis habentur. Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pullus? An vero scribunt hanc fuisse naturam centaurorum & diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus est ἀγριώτερος ἢ φοβερώτερος? Profecto meræ absurditates, & misere depravatus est hic locus. Nam ne Graeca quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῷ νηπίῳ? quo geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἐν τῷ νηπίῳ, vel τὸ ἐν τῷ νεογνῷ? Quin etiam cur non addit manifestius differentiam, ut appareat quam hic sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καπλίου aut mitior? En igitur necessariam & egregiam restitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ὸ τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον ἢ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, sed utroque accipe; *Foetus autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi visum est admiratione dignum* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* refert ad sequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendisse Opsopoeus. *J.G.*

Τῶν νεογνῶν] Ita P. & L. In reliquis prave legitur τὸ νεογνὸν. *M. du S.*

33. Ἐν χρῇ . . . προσιζάνοντες] Etsi praepositio ἐν hic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo *Dial.* praeced. *Herod.* c. 5. ad verba παίζουσιν ἐν ἄλλοις, diximus. *J.F.R.*

46. Περίβαλε . . . . ἢ ἀφάμβους] Unum adloquitur discipulum, tamen singulari & plurali numero simul utitur, dicens: ἄγε Μικκίων περίβαλε τὴν εἰκόνα, ἢ ἀφάμβους ἀπενεγκέσθετε. hoccine ἀσύστολον: *involve hoc & auferte.* De Graecis securus *Opsopoeus* utrumque singulari numero reddidit, *age puer involutam picturam aufer.* Sed an posteriora in singularem erunt mutanda, vel pronomen ὑμεῖς ante ἀφάμβους excidisse dicendum? quia, postquam unum puerum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros dixerit: & vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest ὑμεῖς sic per se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu sic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma quod in Paris. post εἰκόνα erat, servavi, quod *Salmur.* in *punctum* mutavit; id vero si quis praetulerit, ut novum a ἢ ἀφάμβους mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — οὐχ ἕξεις ὅτ' ἐν κλίνῃ καθαρᾷ κοιμᾶσθαι, ἢ γὰρ ἔσονται. *Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt,* (scil. lecti) Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabulis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana coloribus aqua temperatis factas. Quin & in linteo pingere notum fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum L. XXXV. c. 7. Quod non miror, cum de libris linteis se multo antiquioribus, jam fecerit mentionem *Livius.* Veteres autem aqua tantum, non oleo temperatis coloribus usos, ait Eruditiss. *Alkemade*, in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-*

Kro-

inventionis novitatem, argumentum picturae recens, & superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis occupari illos ab argumento novo, & ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit, ad suum discipulum, *Miccio, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene & ex arte se habet, non multam habent rationem: sed exquisitae circa opus ipsum artis laudem intercipit argumenti novitas.*

γνώμλω τ γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν [c] ἠγνοημένην οὖσαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτὰς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τ τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεται τ ἀκρίβειαν τ πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη, ὦ Μικκίων, πρὸς τ μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τ εἰκόνα, καὶ σκάμμονοι ἀποκομίζετε οἴκαδε, ἤτοι γὰρ ἡμῖν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, [d] τ δ', [e] ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τ τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρθδοκιμεῖ τ ἀκρίβειαν τ ἔργων ἡ τ ὑποθέσεως καινολομία.

8. Zeuxis igitur ita, justo ille forte iracundius. Antiocho autem, Soteri cognomento, ob victoriam Gallicam, & ejus

Ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, ὅτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σωτὴρ ὀπικληθεὶς, καὶ ὅτος ὅμοιόν

[c] Ἠγνοημένην] Sic habere *J. M.* Fl. B2. notat *M. du S.* Sed & habent ita aliae. [d] Τῶν δ'] Ἴσως τῦ L. [e] Ἐφ' ὅτῳ, εἰ] Ἐφ' ὅτῳ δῦ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed nihil mutant Edd.

Kronyk, methodumque oleo pingendi Anno demum Christi 1410. ab *Isaco van Eik* inventam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aquae salsae, & imbrium injurias ferre poterant? Picturis enim ornatas & coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeos, currus & similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. & seq. ejusd. libr. 35. quod & alii auctores testantur. Et quomodo ad plura saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae pictae, ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeum referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Graev.* T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vid. *Vitruv.*) & incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis confecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri dicti. pr. & fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cujus duo fuerint genera, *cera*, & *in ebore, cestro:* ac tertium accessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in navibus nec sole nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum λήκυθον oleariam ampullam proprie significans, etiam pro vase pigmentario inveniatur usurpatum, & oleum cedri incorrupta a vermibus praestare ligna & ebur sciverint veteres, idque eos in usus adhibuerint, mirum cur in mentem iis non venerit, ipsos colores oleo temperare, & magis miror *Fr. Junium* nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum pervolvens invenire non potui. Quare *manum de tabula*, ne mihi exprobretur quod *Prothogeni*, cujus unicum in arte vitium reprehendit *Apelles, quod manum de tabula tollere* nesciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam diligentiam. *J. F. R.*

49. Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ] Non puto recte cohaerere vulgatam lectionem τ δ' ἐφ' ὅτῳ sed respondere sibi debere τῦ δ' ἐφ' ὅτῳ. *Graevianae* emendationis sententiam secutus sum; sed eam locum habere posse putabam, & si illud δῦ non inseramus, sed intelligamus. Decet iratum & stomachantem abrupta oratio. *J. M. G.*

Τῶν δ'] Illud ἴσως τῦ, quod Cod. L. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan τῦ pro τῶν legendum, (quod sane verum foret) margini adposuerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in textum ab imperito est admissa. *J. F. R.*

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ] Zeuxis jubet hanc tabulam propositam pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem & insolens argumentum, dicens: ἤτοι γὰρ ἡμῶν τ πηλὸν τ τέχνης ἐπαινοῦσι, τ δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienfis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis & scopi num recte & ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum τὸ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem & scopum.* Opsopoeus plane omisit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis est, *qua de caussa, qua in re.* Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *scisitanti quae de caussa venisset.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δῦ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quo nullum in priscis membranis frequentius est erratum. si igitur scribas, τ δ' ἐφ' ὅτῳ δῦ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* *J. G. G.*

54. Σωτὴρ] Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. *M. du S.*

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖόν ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει πολλοὺς ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συνηρμένην, καὶ ὅτι μετώπῳ μὲν πρόσωπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν εἶναι, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τὸ στρατιώτικὸν ἐκεῖνο συνδιασκευαζόμενος, καὶ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τὸ στρατιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ ἀφορμὴν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρεῖναι ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, simile quiddam usu venisse dicitur in pugna adversus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum sit, enarrabo. Cum sciret enim hos viros fortes esse, & numero plurimos esse videret, & phalangem valide densam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrsus vero & in versum stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male sane de rebus suis speravit, qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltastas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi pacisci, & honestam belli dissolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adesset, non passus est animum abjicere. Erant enim etiam sexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H.* B2. Fl. P. Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuisset. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐκβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. servat Cod. Fl. Et mf. B. Item Ed. Fl. *J. H.* P. &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H.* B2. Fl. *P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *AzW.* Δι' ὀλίγων Edd. e Γυμῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελταστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta scutum breve, si bene memini. *G.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πίζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἕτερ δυάδες, etiam prave. *M. du S.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] Opsopoeus verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, satis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexisse. Opsopoeus & simplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. Livius solet dicere *introrsus porrectos ordines*, *introrsus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denso ex Herodian. supra ostendimus, ad *Piscat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic, *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὴ ὅσον πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hist. Gr. p. 472. citante Cl. *Dupero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθὺς φαλάγ-

γι.

Hos jussit Theodotes tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

τοῦ Ἀντιόχου· τότε ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, τοτὲ μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε ἦν καλαπρύπλοντας, ὡς μὴ καταδήλους εἶναι ὑποφαινομένους τῇ φάλαγγι· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ἡ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφεῖεν· τότε ἅμα τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων, ἅπαντας ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωθίσαι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσεσθαι αὐτοὺς, ἔφη, οὓς ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσεῖν φεύγοντες· καὶ ὕτως ἐγένετο.

Hos ergo Theodotes tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ὅτε πρὸς τὸ παράδοξον τὸ ὄλως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπεφαλοῦντας ὀπτικώτερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑφαιρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

f Κατακρύψαντας] Κατακρύψαντα P. *g* Ἑκάτερα] Ἑκατέροις P. *h* Τετριγότων] *Delrio* τρηχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. *J.* Fl. *H.* P. &c. *i* Πρὶν ἢ] Sic habere *J.* Fl. *H.* & B2. notat *M. du S.*

97. ‡ Τετριγότων] Ποῖον ἦχον ἀποτελούντων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γι, adductum in Indice. Ἐπὶ τετταράων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάθος οὐκ ἐλάττους, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. *J. F. B.*

64. Ἐκπλήξασθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐκπλαγῆναι. *J. B.*

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Vorstius*, P. Codex. In impressis δι' ὀλίγων. *M. du S.*

86. Τότε ἅμα τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἑκατέρωθεν ἐφ' ἑκάστῃ τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opsopoeum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantes quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *J. G.*

95. Ἐνεφύχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τρηχυτήτων. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* τρεμόντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τέθριγώς pro τέτριγώς. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed & *P.* & *S.* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; Sed & recte adest, ut supra *Dial. mort.* XIV. *ALEX.* & *PHILIP.* ἅμα πρὶν ἢ τὸ δόρυ ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νόμῳ δὲ . . . μὴ πρόσω λόγου ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι.

σὺν ὑδεῖ κόσμῳ ἔφυγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἀκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ γ' Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ οὖν ἅπαξ τ[a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῷ ἀπείρεπτοιο, ἀκ ἀναχόμενοι τ' ἐλεφάντων, τοὺς [b] ἀποβαλόντας κείν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἀμφιρρῆγνυτες τοῖς ὀρεπάνοις, εἴ τινας τ' φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, εἵποντο δὲ ἢ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ἢ συναπορριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ἢ συναρπάζοντες, ἢ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, ἢ τέλος, ἵνα τι καὶ κράτος προσδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τ' νίκην.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλῷ γ' φόνῳ γενομένῳ, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo ſuorum jaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipſi retro in ſuos, non ſine ſanguine inter ipſos differebantur, ſed ut eſt apud Homerum,

10 *Dederunt ſonitumque ruinamque.*

Equi vero ſemel recta regione viarum excuſſi, cum ferre elephantos non poſſent, dejectis aurigis, *currus cum ſtrepitu vacuos raptant*, ſecantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, ſi quos amicorum dejeciſſent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Inſequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & roſtris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & conſoderent dentibus : & tandem hi ſuis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi

a Ἐς] Sola *S.* omiſit ἐς. b Ἀποβαλόντας] Sic dedi ex Fl. & *B2.* Ἀποβάλοντες *P.* Ἀποβαλλόντες male *J. H. Ald. Fr. S.* c Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' • ἀνεκυμβαλίαζον] Αἱρόμενοι καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

• Ἀνακυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσαι αὐτόν. Et non ſemel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἢ παῖς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τ' Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, ſed a ſupra poſuit *Solanus*, ut qui περιπειράμενοι legi velit, addiditque conferendum Noſtrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id eſt in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μοῦλα καρδίης, legitur. Alter locus eſt in *Gallo*, c. 2. περιπαρμένα τοῖς ὀδοῦσι. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem uſus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπειράμενοι mutandum ; quin paſſivum hic praeferrem ; nam ſi medium adhibere voluiſſet, quidni dixiſſet : περιπειρώμενοι ἀλλήλους. Plura ad ſignificationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jac. Elſner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in ſuos dicant ; quae quemadmodum fieri poſſunt ? Praeterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria conſcrib. ἀναστρέψας μόνον τὸν τ' ἄθλων, & in Demonacte ἀναῤῥαγέντ@ τῷ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *ſubverſa*. Et noſtrum ipſum in *Ariſtophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀπάλοιν ἀναπεφυρμένα. At nunc intelliguntur *retractis* vel *reverſis*, ut in Scytha, σὺν ἂν εἶδε ἀναστρέψαι ἅρματα ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἐκώλυεν. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, σὺν ἀναιμωτὶ διεφέρετο. Mox male in *Salmurienſi* editum τ' τὸ εὐθὺ ὁδῷ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Baſileenſes* τ' ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῷ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem jussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Jam mihi videndum est, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna *visa sunt attentione*: elephanti autem quidam *sunt*, & peregrina spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν 25 ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον τε προσιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδην τ' βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, 30 οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ὅτι τε τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

12. [g] Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὰμὸν 35 ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δὲ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τὰς ὁρῶντας, καὶ θαυμαλοποιΐα, [g] ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, εἰ πάνυ ταῦτα 40 ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἔσται· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττουσι. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ

d Ὀλίγοι] Ὀλίγου sola marg. *AtW.* *e* Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιώνιζον *Schol.* & P. *f* Ἐγένετο] Ald. ἐγένετο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. *g* Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* *h* Ἐπεποίθειν] Ἐπεπόθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. *V.*

27. Ἀνέδην] Ἐτεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ'] ἀπεκυμβαλίζοντο] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κοῖλ' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita sunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τίμωντες sequitur, & sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod κοῖλ' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, quum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κοῖλ' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κοῖλ' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κοῖλ'. Est enim hic κοῖλ' pro κενὰ, i. e. κενὰ ὄχεα. *vacui currus*, sed κοῖλ' f. κοῖνα ab ἰκοῖνα foret. Sic saltem κοῖλ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐκβάτας ἀποβαλόντες κοῖλ' ὄχεα κροτάλιζον. *Sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.R.*

Ibid. Κοῖλ' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Περιπίπτοντες] Vid. paullo supra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιαν . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια γε θεάτρου δεικνύειν.

novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint theatro quae ostendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ὅπῃ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβές, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωττίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελές, καὶ [a] ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? & quo facto meo me* 5*Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & admo-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἔφη, καὶ πεπτῶς ἐστιν Ἀθηναίων ἔθει. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις sive commendatio. *Th.M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G.C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* & decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; Noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Musica. *G.C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiodor.* Epist. 40. lib. 2. & libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat, haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam αἰολίδα μολπὰν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Oblop. *attonitum.* voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *suavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. sic saepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos recessus multasque latebras habet. *J.B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariss. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J.F.R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docue-

rat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi appaream, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-

λως εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν, καὶ τὴν ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὴν Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τὴν Λυδίου τὸ Βακχικόν, τὴν Δωρίου τὸ σεμνόν, τὴν Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ οὗ ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐκ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἤν ποτε φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ λέγειν τοὔνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἀριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ ἐνίκησας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ὁμωνύμῳ σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, ἐδεῖς ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum *ἐνίκησας*. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionidi, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro *ὁμώνυμόν σοι* legit *ὁμωνύμου σου*, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuisti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod σοι in σου mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, *ὁμώνυμός τινι* & τινος. *J. J.*

Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Poſtea in marg. Lect. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur *ὁμώνυμός σου*, & σοί, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare *ἀντὶ τοῦ* nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμωνύμῳ σου] Leg. *τῷ ὁμωνύμου σου. Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Milelii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe *ὁμώνυμόν σοι*; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio τῷ ὁμωνύμου σοι*, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum *ὁμώνυμον* ad *μέλος* relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ἀδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖ νῦν Φανῇς, συνθέουσιν ὅπῃ σὲ πάντες, ὥσπερ ὅτι τὴ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὀξὺ δι' ἄκρης ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολὺν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνθρωπον ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, εἰ δὲ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. εἰδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτου, φασὶ, τῆς ἀφανοῦς τέχνης. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅτι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅτι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae *enim ajunt*, nullus est respectus Musicae. *Verum tu*, inquit, *& haec doce me, quomodo & me ipso & arte utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipsius nomine.*

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μοῦ, ἔφη, εὖ ἴσθι, ὑ μικρῶ πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ὀπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὅτῳσί πως ἐς τὰ πλήθη παριὼν ὀπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ ὐδὲ ὅτου ἅπαντες εἰσονται σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὅτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Respondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

[a] Τὰ ὄρνια — πετόμενα] Tredecim illa verba desunt in *J*. Adsunt in ceteris ad unam omnibus. Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνια, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit Timonem Philasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Hac ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae,
Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis
Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. G.C.

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim sunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. *J.B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνια] Vid. *Aelian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνια] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα; Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πετόμενα omisit. *J.F.R.*

30. Ταῦτ' ἐστὶ δι' ἄκρης ἠυξάμην] Lege δι' ἄκρης ηὐξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *J.F.R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverf. indoct.* c. 5. *J.F.R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπαιδ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδὲις λόγος. Vide Interpr. *Persii* ad Sat. 1. *J.B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A. V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τέχνης] Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, per-in-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillime ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos , & paucos illorum, qui capita ſunt , & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos , atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus brevi adeo tempore innotuiſſe te putato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt , & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt , qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo , ipſi quidem ignorant meliora , ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint , illum non ſine ratione laudari arbitrantur , itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus , ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ὅπῃ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ μὲν αὔλει μὴ καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ὀπίτομός τε καὶ ῥᾳστα ὅπῃ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ μὲν ὀπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοί, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοί, εἰ τούτοις (φημὶ) ὀπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ὀλίγῳ βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ μὲν [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὧν τινα δ' ἂν οἱ πρῶτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύσει μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ μὲν δὴ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θαλαὶ [f] ἴσασι κροτῆσαι.

[b] Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. [c] Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. [d] Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαινεσόνται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed —ίσομαι in proſa uſitatius. [e] Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. [f] Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habent neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψόγον ἢ ἔπαινον. *G.*

inde eſſe , quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G.C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrinque fidei.* Quid intellexerit , ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopoeus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime: nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque* , vel *in utroque* , nempe & reprehendendo & approbando. *J.G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus , εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα , καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε , ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus , qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes , quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis , iisque te laudarint , jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J.J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J.B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam , pro εἰσὶ , quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πω̃λε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλαξυ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοδιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις.

judicant vero aut septem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητῆς, οὐδ' Ἁρμονίδη μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ὑποδεικνύμενοι, καὶ πρὸς τὸ πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar

a Δὴ] Δεῖ L. Δὴ Fl. J. P. &c. b Οὐκ] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἔμελλες] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανήσεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανήσεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris, nimirum princeps civitatis, quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepte sententia ostendit. Μέλλω elegantem hic est δοκιμάζομαι existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼν ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἔμελλον, ἐδόκουν, ἐνομιζόμην. J. G. G.

Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φανήσεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἡ ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum ἐστὸν pro ἔτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero tu jure merito vobis videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δίκαιόν τε μοι, καὶ σὺ ἐπαινέσαις αὐτὰ, εἰς ἣν ἔτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος οὐ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; sublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* J. J.

Οὕτω] Sic L. uti emendari jusserat *Jensius*. M. du S.

Ibid. Ἔμελλες] Verbi μέλλειν vis apud nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Suida p. m. 593. ὁ χαλεπῶς ἔμελλε δ' αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον ἔτω διατεθήσεσθαι. J. M. G.

Ἔμελλες] Huc quadrant quae Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Mag.* affert, dicens: Ἤμελλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικῶς, οὐκ Ἔμελλον. Atqui pas-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c ὅτ῾ δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν Φαίνεαθ τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι τὸ κεφάλαιον, κέτης ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τ῾ τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ ἂν ὅτω φανήσεαθ) καὶ δὴ ὅτι πέρας ἥκειν με τ῾ ἐλπίδ῾, οἰ μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμην῾, ἐχὶ ὡδαιμονίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ᾽ ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τ῾ κύβον, τὸ δ᾽ ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τὸς λόγους. δῆλον γὰρ ὡς καθ᾽ ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πᾶσιν συνειλεγμένοις, μόν῾ αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦθα. οἱ μέν γε τ῾ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τ῾ ἄλλων ἑκάστ῾ μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερ῾ αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τ῾ Ἐφόρων, καὶ τὰς τ῾ γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

e Οὕτ῾] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ὅτ῾ recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς Ϛ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα † γεωμετρικόν. *V.*

* Κανονικὸν] Κανόνιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπερφυῶς, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. *V.*

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* *M. du S.*

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατ῾; Ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεαθ. &c. In *Scytha*, Πολλὰ ὀδὺς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε Ϛ αὐτὸν γνώσεαθ Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ Ϛ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τ῾ ἔφεδρον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἔμελλον ὅτω λῆστεύσεαθ τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἔμελλον τ῾ Ἡλιόσποντον περαιώσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἔμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἐβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialect. p. 58. nec amat Noſter ὑπερφυῶς. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* *J. F. R.*

96. Φανήσεαθ] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. *J. F. R.*

1. Ὥστε λόγῳ μὲ ἐφ᾽ ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τ῾ κύβον τὸ δ᾽ ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Reviviſc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἴσως ζηλοῦσι τ῾ ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὁμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone*. c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. *L. Bos.*

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ᾽ ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῶ βασιλέως τῷ μὲ λόγῳ διηπαγμένου, τῇ δ᾽ ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντ῾. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. *J. F. R.*

2. Ἀναρρίψομεν τ῾ κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) *J. B.*

12. Τὸν

λυψηφόταλος ὦ παιδία. σύ γε ᾗ μάλιστα ὅσῳ τ' λθικὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόλι ποιεῖ, ἀφ' γε τὸ μέγεθ☉ γ τολμήματ☉, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείλα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ᾗ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μ παντὸς γ ἔθνους· ὥστε ἦν πω ᾗ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ὦ τῷ λόγῳ, ᾗ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ' δ' Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes; ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτῇ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν *B2.* male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λθικὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς γεωμετροῦσιν ἀνέκειντο, λθικὴ & πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡμιόνοις ἡ μέλαινα & ἡ τετρορημένη. **. V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Clev.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λθικὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι & αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ᾗ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷον νῦν ἔπνει. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα & τοῖς λουομένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, ᾗ οἱ ἀθλητα. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδ☉. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epist.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ ὁ παρέργου ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρματα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipsi. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρέχει proprie sit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἴω *fum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi referatur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Salt.* c. 1. Ἀνὴρ δή τις — ᾗ ταῦτα, παιδιὰς σύντροφ☉ & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα οὐχ ὕβρις, πολλὴ ἐστ; alibi τάδ' ὕβρις, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consu-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρω τὸ ἐνδέον τῷ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκείαν σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ὁ τῷ παρόντι διελέγχθησεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδεὶς ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιαίσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα.

5 Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ὁ τῷ παρόντι διελέγχθησεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδεὶς ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιαίσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χω-

5 Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἐπαίων *Angl.* P. & L. item marg. *AiW.*

28. Ὑπνέμια] Ἀδύνατα. *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀναβ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus.* *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἐπαίων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut.* π. παιδ. ἀγωγ. 16. 2. λόγου ἡ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἐπαίων. *Philemon* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τι ἐνδιαίσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quiſquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quiſquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio.* Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοί γε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δήσει νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων] Opſopoeus apud Balileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas aſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic *Bourdelotius.* at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοί γε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ὑποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium.* Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδιαίσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil am-*

ὅμοιόν τι παθεῖν λέγει] ὁ τῇ πρὸς Γαλα-
τας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο, εἰδώς. τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει πολλοὺς ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συνηρμοσμένην, καὶ ὅτι μετώπῳ μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτοὺς, ἐς βάθος δὲ ὅτι τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ὅτι κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὸ ἵππον [a] δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα [b] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἁμάχων ὄντων ἐκείνων [c] αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ [d] δι' ὀλίγου τὴν παρασκευὴν ἐκείνην πολυσχυδαδείσης, καὶ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελλαστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ [e] γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τὴν παρασκευὴν ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ πρόφασιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα ῥᾳδίως ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες

minato, simile quiddam usu veniſſe dicitur in pugna adverſus Gallograecos. Si vultis hoc quoque, ut factum ſit, enarrabo. Cum ſciret enim hos viros fortes eſſe, & numero plurimos eſſe videret, & phalangem valide denſam, & in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aere, introrſus vero & in verſum ſtantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, & bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male ſane de rebus ſuis ſperavit, qui invicta iſta ſibi putaret. Ipſe enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, & in his peltaſtas plerosque & levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi paciſci, & honeſtam belli diſſolvendi rationem reperire.

9. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis & ordinandae aciei peritus, cum adeſſet, non paſſus eſt animum abjicere. Erant enim etiam ſexdecim Antiocho elephanti. Hos

a Δισμυρίαν] Δυσμυρίαν male *J. H. Bz.* Fl. P. Sed correxit *S.* Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuiſſet. b Ἐκπηδήσεσθαι] Ἐκβήσεσθαι P. & A. Codd. At vulgat. ſervat Cod. Fl. Et mſ. B. Item Ed. Fl. *J. H.* P. &c. c Αὐτῷ] Sic P. Cod. Αὐτῶν Edd. *J. H. Bz.* Fl. *P.* &c. d Δι' ὀλίγου] Ita recte P. & marg. *MaW.* Δὶ ὀλίγου Edd. e Γυμνῆτες] Nihil variare Edd. adnotat *M. du S.*

66. Δὶς τοσαύτας] * Δισμυρίας. *V.*

72. Πελλαστικὸν] Τοξικόν. *V.* Pelta ſcutum breve, ſi bene memini. *G.*

* Δισμυρίας] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur ἕτερ δυάδας, etiam prave. *M. du S.*

Ibid. Ψιλικὸν] Πίζον. † *V.* Levis armaturae, puto. *G.*

† Imperite admodum haec enarrat Scholiaſtes Graecus: Latinus melius. *M. du S.*

59. Ἐπὶ μετώπου] Opſopoeus verterat: *a tergo*, pro, *in fronte*, ſatis imperite profecto. *J. F. R.*

61. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας] Quum toties haec ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intelleziſſe. Opſopoeus & ſimplicius & propius ad intelligentiam, *in profundum*. *Livius* ſolet dicere *introrſus porrectos ordines*, *introrſus patere aciem*, & *latitudinem aciei*. *J. G.*

Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ] Sic *profundum* de denſo ex *Herodian.* ſupra oſtendimus, ad *Piſcat.* c. 12. & 41. *De Merced.* c. 25. & 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimenſione horizontali, ut *profundae ſilvae* apud *Lucret.* V. 42. & *Curt.* VII. 7. 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis*. Quae de altitudine arborum interpretari abſurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὴ ὁ αὐτὸς ἁπασῶν. Et *Xenoph.* II. Hiſt. Gr. p. 472. citante Cl. *Dukero* ad *Thucyd.* VII. 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. c. βαθὺν φάλαγγα,

Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, & jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange & discedentes emitterent: tum quaternos elephantes, singulis utrimque equitum aliis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum & bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, & retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum.

10. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, & dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, & rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more

τῷ Ἀντιόχῳ· τούτους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, ὅτεως μὲν ἔχοιεν, ὡς οἷόν τε ἦν, καλαπρύφαλλας, ὡς μὴ καταδήλους εἶναι ὑπερφαινομένους τῆς φάλαγγος· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνῃ, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλέφαντας, ἅπαντας ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρμαμαξεύταις καὶ συνωρίσταις· εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσεσθαι αὐτοὺς, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσεῖν φεύγοντες· καὶ ἔτως ἐγένετο.

Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα ἔτε αὐτοὶ Γαλάται, ἔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, ἔτε πρὸς τὸ προσδόκητον καὶ ὅλως ἐταράχθησαν, ὥστε μόρῳ ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ὑπολεύκους ὀπτανομότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος καὶ παντὸς σώματος, καὶ τὰς πρόρριζας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπαιωρημένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν

f Κατακρύψαντας] Κατακρύψαντα P. g Ἑκάτερα] Ἑκατέρους P. h Τετριγότων] *Delrio* τραχυτήτων. Sed nihil mutant Edd. *J. Fl. H. P.* &c. i Πρὶν ἢ] Sic habere *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. du S.*

97. ‡ Τετριγότων] Πολὺν ἦχον ἀπετελούτων. *V.*

‡ Τετριγότων] Edit. male τετριγότων.

γι, adductum in Indice. Ἐπὶ τοσούτων autem firmat idem *Dukerus* ibidem loco Xenophontis modo descripto, ubi ait: καὶ ἐγένοντο βάδες σὺν ἵπποις, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἅρμασι. *J. P. R.*

64. Ἐκπλήσσεσθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide MSS. & Cod. Florent. reposuimus ἐκπλαγῆναι. *J. B.*

68. Αὐτῷ] P. melius quam quod in reliquis αὐτῶν. *M. du S.*

Ibid. Δι' ὀλίγου] Ita, uti conjecerat *Verstius*, P. Codex. In impressis δ' ὀλίγον. *M. du S.*

86. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τοὺς ἐλεφάντους ἅπαντας ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἵπποις] Quum vertit Benedictus *tunc eum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur Opsopœum, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse occurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum elephantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. *J. G.*

95. Ἐταράχθησαν] Idem Romanis, bello Tarentino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Flor.* I. 18. *A. V.*

97. Τετριγότων] *Mant. Delrio* ad *Senec.* leg. putat τραχυτήτων. *J. B.*

Τετριγότων] *Polyaenus* τραχύντων de elephantis usurpat. *Strateg.* IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur τίλριγὼς pro τίλριγός. *M. du S.*

2. Πρὶν ἢ] Non solum quatuor illae, quas *Solanus* contulit, sic habent Edd. sed & *P.* & *S.* nec dubito quin & ceterae. An vero credidit posse abesse illud ἢ? potest quidem; sed & recte adest, ut supra *Dial. mort.* XIV. *ALEX.* & *PHILIP.* ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. *Aelian.* V. H. I. 21. νόμῳ δὲ . . μὴ πρότερον λόγου μεθαλωγχόντα, πρὶν ἢ προσκεῖσθαι.

σὺν ὀδενὶ κόσμῳ ἔφυγον· οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, ἢ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους ἐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο σὺν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ ἢ Ὁμήρου,

Δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον,

Οἱ ἵπποι δ' ἐπεὶ οὖν ἅπαξ τ[a] ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῷ ἀπελήλατο, ἐκ ἀναχόμενοι τ' ἐλεφάντων, τοὺς [b] ἀποβαλόντας κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, τέμνοντες, νὴ Δία, καὶ ἁρπαξὶ τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τ' φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [c] καταβάλλοντο, εἵποντο δὲ ἢ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, ἢ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, ἢ συναρπάζοντες, ἢ τοῖς ὀδοῦσι ἀποπειρώντες, ἢ τέλος, ὅτοι χρατοῖεν ἀποδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τ' νίκιν.

Οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲ, ἐτεθνήκεσαν, πολλῇ ἢ φόνῳ γενομένῳ, οἱ δὲ ζῶντες ἐλαμβάνοντο

modoque fugerent : ubi pedites quidem confixi mutuo suorum jaculis, & ab equitibus conculcati, qui toto impetu in illos ruerent : currus autem, relati & ipsi retro in suos, non sine sanguine inter ipsos differebantur, sed ut est apud Homerum,

Dederunt sonitumque ruinamque.

Equi vero semel recta regione viarum excussi, cum ferre elephantos non possent, dejectis aurigis, *currus cum strepitu vacuos raptant*, secantes, per Jovem, & lacerantes falcibus, si quos amicorum dejecissent ; multi vero, ut in tanto tumultu dejiciebantur. Insequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, & rostris in altum jactarent *corpora*, & corriperent, & confoderent dentibus : & tandem hi suis viribus tradunt Antiocho victoriam.

11. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi

a Ἐς] Sola *S.* omisit ἰς. b Ἀποβαλόντας] Sic dedi ex Fl. & *B*2. Ἀποβάλοντας *P.* Ἀποβαλλόντας male *J. H. Ald. Fr. S.* c Κατεβάλλοντο] Κατελαμβάνοντο Mſ. B. Nihil mutant Edd.

10. Δίφροι δ' * ἀνακυμβαλίαζον] Αἱ ῥόμβοι ἢ πρὸς γῆν φερόμβοι, ἢ σωτρεβόμβοι ἦχον ἀπετέλουν. *V.*

* Ἀνακυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mutavit *M. du S.*

νῆσαι αὐτόν. Et non semel alibi. *Herodian.* I. c. XI. 11. Οὐ πρότερον ἢ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἰερείαν ἀνεχθῆναι τ' Θεοῦ. Ne plura addam. *J. F. R.*

3. Περιπειρόμενοι] Sic quoque in *J.* erat, sed a supra posuit *Solanus*, ut qui περιπειρόμενοι legi velit, addiditque conferendum Nostrum p. 254. Ed. *Junt.* & Tom. altero, p. 172. Id est in *Catapl.* c. 51. ubi περιπάρη τις μάλα καλῶς, legitur. Alter locus est in *Gallo*, c. 2. περιπεπαμένα τοῖς ὀδοῦσι. Adde & mox hoc capite, τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. Unde quidem usus hujus verbi ac vis probatur, minime tamen inde conficitur, περιπειρόμενοι in περιπεφόμενοι mutandum ; quin passivum hic praeferrem ; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset : περιπειρόμενοι ἀλλήλους. Plura ad significationem hujus verbi probandam adduxit Rev. *Jnc. Elsner.* ad I. ep. ad *Timoth.* VI. 10. Καὶ ἑαυτοὺς περίπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Ubi & haec *Luciani*, & *Heliodor.* L. IX. p. 438. & *Plut.* Gracch. p. 842. profert. *J. F. R.*

6. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant ; quae quemadmodum fieri possunt ? Praeterea didici, quum de subversione loquitur Lucianus, non ἀναστρέφειν illic locum habere, sed ἀνατρέπειν. Sic in historia conscrib. ἀναστρέψαι μόνον τὰ τ ἄκρα, & in Demonacte ἀναστρέψαντ τῷ σκάφους, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris & mentem & manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in *Aristophanis* Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀπάλοιων ἀνατετραμμένα. At nunc intelliguntur *retroactis* vel *reversis*, ut in Scytha, εἰπὲ ἂν εἰδὼ ἀναστρέψειν αἷμαι ἰς Σκύθας Anacharsis, εἰ μὴ Σόλων ἐκώλυεν. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum ἀναστρέψαντα, sed hoc modo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα ἢ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, εἰκὸς ἀναιμωτὶ διαφέρειν. Mox male in *Salmuriensi* editum τ τὸ εὐθὺ ὁδῷ, quod in hac editione repeti video, quum recte *Basileenses* τ ἐς τὸ εὐθὺ ὁδῷ. *J. G.*

10. Δί-

vi capti sunt, praeter paucos oppido, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, & alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem jussit aliud nihil quam solum elephantem insculpi.

12. Jam mihi videndum est, ne quod mihi contigit, Antiochi *praelio* sit simile. Reliqua quidem praelii, indigna *visa sunt attentione*: elephanti autem quidam *sunt*, & peregrina spectantibus terriculamenta, & praestigiae: temere quidem illa laudant omnes. Ast quibus ego confisus fueram, horum nulla apud illos habetur ratio: verum ad id solum obstupescunt, pictam hic esse Centaurum feminam, idque, ut est,

νοῦσο, πλὴν πάνυ [d] ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν εἰς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, [e] ἐπαιώνιζον, καὶ περισιόντες ἄλλοθεν ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας, ὡς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις [f] ἐγένετο, ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τῆς θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ὅτι τι τῷ τροπαίῳ, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι.

Ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τὰμὰ ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυμαλοποιΐα, [g] ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ [h] ἐπεποίθειν, ὡ πάνυ ταῦτα οὐ λόγῳ παρ' αὐτοῖς ὄφελος· ἀλλ' ὅτι μὲν Θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττουσι. καὶ ὥσπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ

[d] Ὀλίγοι] Ὀλίγου sola marg. *AtW.* [e] Ἐπαιώνιζον] Sic *J. P. S. H.* Fl. Ἐπαιώνιζον *Schol.* & P. [f] Ἐγένετο] Ald. ἐγένετο. Sed marg. ejus ἐγένετο, quod jam habebant recte cett. Edd. [g] Ἄλλως] Nihil hic abire a vulgata, *J.* Fl. *H. S.* notat *M. du S.* [h] Ἐπεποίθειν] Ἐπεποίθειν L. male.

26. Ἐπαιώνιζον] Ἀλαλάζων ἐπὶ ἦχῃ. *V.* 27. Ἀνέδουν] Ἐστεφάνουν. *V.*

10. Δίφροι δ' ἀνεκυμβιλίαζον] Ex *Homeri* Iliad. Π. v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejusdem poëtae Iliad. Λ. 160. petita sunt. *J.G.G.*

Δίφροι] *Homer.* Il. Π. 379. *M. du S.*

13. Ἀποβαλόντες] Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo ἀποβαλόντες, ex *Fl.* & *B2.* praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim ἀποβαλλόντες legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, & facile corrigendum propagetur per reliquas. Sola *P.* ἀποβάλλοντες. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox τίμωντες sequitur, & sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia ἀποβαλόντες cum τίμωντες non ita arcte cohaeret; nam quod Κεῖν' in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba Homeri sunt, nihili est, quum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante κεῖν' tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in κεῖν' mutavi, quum Edd. nonnullae Luciani haberent κεῖν'. Est enim hic κεῖν' pro κενὰ, i. e. κενὰ ὄχεα. *vacui currus*, sed κεῖν' f. κεῖνα ab ἐκεῖνος foret. Sic saltem κεῖ' accentu acuto in tribus quoque bonae notae Homeri Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε; mallem itaque legere τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον. *Sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant.* Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox *Harm.* c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abjicitur, ut dicam deinde. *J.F.R.*

Ibid. Κεῖν' ὄχεα] *Homer.* Il. Λ. 160. *M. du S.*

17. Κατεβάλλοντο] MS. Regius κατελαμβάνοντο. *J.B.*

20. Περιπάροντες] Vid. paullo supra ad caput praecedens. *M. du S.*

26. Ἐπαιώνιζον] P. & Schol. ἐπαιων . . . Utroque modo vulgo apud Scriptores reperitur. *M. du S.*

34. Ἐλέφαντα] Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. *M. du S.*

ϗ τεράτιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηϗ; ἀλλ' ὁ μάτην γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μὴ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια γ' θεάτρου δεικνύειν.

novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, & cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint theatro quae ostendantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὅντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ὅπῃ τῇ τέχνῃ; ϗ τί ποιοῦντα, εἰσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲ γὰ ἄλλα εὖ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τ αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, ϗ ἐμπνεῖν ἐς ϯ γλωττίδα λεπτόν τι, ϗ ἐμμελὲς, ϗ [a] ὑποβάλλειν τοὺς δακτύ-

HARMONIDES.

HArmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi*, inquit, *Timotheë, quomodo celebris in arte fieri possim? & quo facto meo me Graeci omnes cognoscent? Reliqua enim, agnosco beneficium tuum! docuisti me jam accurate tibiam temperare, & inflare in ligulam tenue quiddam ac modulatum, & ad-*

a Ὑποβάλλειν] Sic M. *J. S. H.* Fl. *P.* &c.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissimum quendam de suis sermonibus scribit, cujus judicium videtur plurimi facere. *G.*

2. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρίλκει τὸ ἔφη, ϗ πιστεύω ἐγὼ Ἀθηναίων ἕθει. *V.*

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Non est προσλαλιὰ, sed Σύστασις sive commendatio. *Tb. M.*

1. Ἁρμονίδης] Philippo Maced. regnante vixit. *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. *M. du S.*

3. Τιμόθεον] Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in Lib. de Regno. *G. C.*

Τιμόθεον] *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* & decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad Athen. p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; Noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Ἀπαιδ. c. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. Ed. 99.) *M. du S.*

12. Τῆς Φρυγίου] Modorum seu nomorum ratio circumscribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* & *Boëth.* in Musica. *G. C.*

Τῆς Φρυγίου] Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cum tamen qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor *Æolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiodor.* Epist. 40. lib. 2. & libr. de Music. Nisi sub Dorio Æolium involvat, haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro* qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam αἰολίδα μολπὴν. Assignat autem τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον. ubi male Interpres Obsop. *attonitum.* voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. & apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *suavitatem*, vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. sic saepe apud *Homer.* γλαφυρὸν pro eo quod multos recessus multasque latebras habet. *J. B.*

Τῆς Φρυγίου] Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit Clariss. *Joh. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam, comparatam. *J. F. R.*

25. Νικήσας . . . ὁμωνυμόν σοι] Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat,

movere commode digitos ſublatione crebra ac poſitione, & incedere ad numeros, & ut cantus conſentiat choro, & modi uniuscujusque proprietatem ſervare, Phrygii illum quaſi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honeſtam gravitatem Dorii, & Ionii denique venuſtatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, & propter quae concupivi artem canendi tibiis, nondum video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, & ut conſpicuus ſim in multitudine hominum, & monſtrer digito, & ut, ſicubi apparearn, ſtatim convertantur ad me omnes, & nomen meum dicant, Hic eſt ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum quum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens ſuccinuiſti Pandionidi, viciſtique in Ajace furioſo, modulos faciente tuo illo co-

λως εὐαφῶς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορόν, καὶ τὸ ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τὸ Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τὸ Λυδίου τὸ Βακχικόν, τὸ Δωρίου τὸ σεμνόν, τὸ Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν. ταῦτα μὲν ἐν πᾶσι ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ· τὰ μέγιστα δὲ καὶ οὗ ἕνεκα ἐπεθύμησα τὸ αὐλητικῆς, οὐκ ὀρῶ πῶς ἂν ἀπ' αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ· καὶ ἢν ὅπου φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμέ, καὶ λέγειν τοὔνομα. ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης ἐστίν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τῷ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, εὐθὺς ἦν, ὃς ἠγγέλη τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. Si haec attente inſpiciantur, patet, niſi fallor, ſcribendum *ἐνίκησας*. *Sicut quum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egreſſus, tibiis cecinisti Pandionidi, & ſuperior fuisti in Ajace furente*, &c. Caeterum in verbis ſequentibus quod *Marcilius* pro *ὁμώνυμόν σοι* legit *ὁμωνύμου σου*, certiſſima quidem videtur emendatio, (id namque voluit Auctor, *ſuperior fuiſti eo, qui tibi cognominis cecinerat*) ſed quod *σοι* in *σου* mutat, ejus vero cauſam perſpicio nullam. Utroque modo Graeci, *ὁμώνυμός τινι* & *τινος*. *J. J.*

Νικήσας . . . *ὁμωνυμόν σοι*] Poſtea in marg. Lectt. Lucian. Cl. *Jenſius* haec addidit. Ut Graece dicitur *ὁμώνυμός σου*, & *σοί*, ita & Latini extulere *cognominis tui & tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. vſ. 383. facit autem hic & haec cognominis; nam in Plauto lectum eſt, cum una de Bacchidibus diceret: *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam: *appoſita eſt cognomini ſui fluvio*. ubi *Harduinus* mallet: *cognomini ſibi*, vel, *nominis ſui*. Vulgo circumfertur: *cognominis ſui*. Niſi Plinius *cognominis ſui* dixerit, hoc eſt, nominis ſui. quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc eſt nomen. Et *Juſtin.* IV. c. 2. & VII. 1. & XV. 2. cognominare *ἀντὶ τοῦ* nominare. *ORTWINIUS.*

Ἐνίκησας] Sic Cl. *Jenſius* emendat, quem vel invitis codicibus, & ipſo M. hic recte monentem ſequimur. *M. du S.*

26. Τῷ ὁμώνυμόν σου] Leg. *τῷ ὁμωνύμου σου*. *Th. M.*

Ibid. Ὁμωνύμου σοι] Hoc erat quod ſupra monebam, duos fuiſſe *Timotheos* Muſicos. Thebanus ergo hic junior Mileſii melos canebat. Aliter tamen hic quam edidi, in Edd. legitur, nempe *ὁμώνυμός σοι*; ſed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* viſam eſſe, nota ejus indicat. *M. du S.*

Τῷ ὁμωνύμου] Veriſſimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jenſio τῷ ὁμωνύμου σοι*, eamque interpretatione expreſſi. Diſtinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, & Mileſium alterum, Poëtam, & eundem quoque Muſicum. Addendus hic locus theſauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo de Pandionis filiabus, in qua Philomela & Progne mirabilem tibicini occaſionem praebent: *Ajax furioſus* nobile argumentum Tragicorum &c. *J. M. G.*

Τῷ ὁμωνύμου σου] In re tam manifeſta uni *Pell.* obſecundaſſe ſatis habui; nam etſi vulgatum *ὁμώνυμον* ad *μέλος* relatum, aliquem ſenſum faciat; non tamen eum exhibet, quem Auctor voluit. *J. F. R.*

ἀδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τὄνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν ᾖς νῦν φανῇς, συνθέουσιν ὅτι σὲ πάντες, ὥσπερ ὅτι τὰ γλαῦκα [a] τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ὀφὶ δι' ἃ ἐγὼ ἠυξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολύν, ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνδρα γε ἔνδοξον εἶναι δι' αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεται μέλλοιμι λανθάνων. εἰδέναι γὰρ ὄφελον ἀπρῤῥήτου, φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τὴν μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν με, ὅπως μοι χρηστέον καὶ αὐτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ὅτι τῇ αὐλήσει, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ὅτι τῇ δόξῃ αὐτῆς.

gnomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum. Sed ubicumque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, & pro quibus laborem illum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio & ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae enim ajunt, nullus est respectus Musicae. Verum tu, inquit, & haec doce me, quomodo & me ipso & arte utendum sit: & duplicem tibi habebo gratiam, & de canendi facultate, & quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget ipsius nomine.

Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ', ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μοῦ, ἔφη, εὖ ἴσθι, σὺ μικρᾶς πράγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν ὅτῳσι πως ἐς τὸ πλῆθη παριὼν ἐπιδεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, μακρὸν ἂν γένοιτο, καὶ ἴσως ἅπαντες εἰσοῖσί σε· ποῦ γὰρ ἂν εὑρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον ὅτῳ μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐ-

2. Respondet igitur illi Timotheus: *Tu vero*, inquit, *Harmonide, amare te noris rem non parvam, laudem & gloriam, & ut insignis fias, & cognoscaris a plurimis. Hoc vero si sic in publicum prodiens, tuique audiendi copiam faciens, praestare tibi velis; longum fuerit, & ne sic quidem omnes te noverint. Ubi enim aut theatrum inveniatur, aut circus ita magnus, in quo tibia canas Grae-*

a Τὰ ὄρνεα — πεπόνηκα] Tredecim illa verba desunt in *F*. Adsunt in ceteris ad unam omnibus. Adsunt etiam in W. nisi quod hic Cod. pro τὰ ὄρνεα, habeat τὸ ὄρνεον.

29. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα] Noctua noctu videt, canit & volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit Timonem Philiasium hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Hac ait, & turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae,
Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis
Captator, quid ob has tam non praclara superbis?

Sic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. *G.C.*

Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim sunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. *F.B.*

Ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα] Vid. *Ælian.* de Anim. I. 29. *M. du S.*

Ibid. Τὰ ὄρνεα] Saltus quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in κα: Hinc reliqua a γλαῦκα usque ad πεπόνηκα omisit. *F.F.R.*

30. Ταῦτ' ἐγὼ δι' ἃ ἠυξάμην] Lege δι' ἅπερ ηὐξ... *Th. M.* At illud δι' ego jam in Edd. antiqq. reperi. *F.F.R.*

34. Μαρσύας] Vid. infra *adverf. indoct.* c. 5. *F.F.R.*

35. Ὄλυμπος] Hunc iterum nominat Ἀπατ. c. 5. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vide Interpr. *Persii* ad Sat. 1. *F.B.*

36. Φασὶ] Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII. 30. *A.V.* Adde & *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium*. *M. du S.*

Ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς] Hujus adagii sensus est, quasvis egregias dotes ingenii, si non proferas, perin-

Graecis omnibus ? Quo vero facto innoteſcas illis, & ad finem voti tui pervenias, id ipſum quoque ego tibi ſubjiciam. Cane tu quidem etiam theatris nonnunquam ; ſed parum cura vulgus. Compendiaria vero, & facillima ducens ad gloriam via iſta eſt : ſi nempe elegeris Graecorum optimos, & paucos illorum, qui capita ſunt, & extra controverſiam admirabiles, & quibus fides in utramque partem habeatur : (ſive vituperent ſive laudent) *his, inquam, ſi oſtenderis cantus tuos, atque hi te laudaverint ; Graecis omnibus brevi adeo tempore ingotuiſſe te patato. Vide quomodo hoc demonſtrem. Si enim quos omnes norunt, & quos admirantur, hi norint te probatum tibicinem eſſe ; quid vulgo tibi opus eſt, qui omnino ſequetur hos qui melius judicare poſſunt ? Iſta enim multitudo, ipſi quidem ignorant meliora, ſellularii majorem partem opifices : quem vero principes laudaverint, illum non ſine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipſi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem ſpectatores ſunt eatenus, ut plaudant aliquando vel ſibilent :*

λήσεις τοῖς Ἕλλησιν ; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, ᾗ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ [b] τοῦθ' ὑποθήσομαί σοι· σὺ μὲν αὔλει μὴ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μέλετω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾳστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, ἥδε ἐστίν. εἰ μὲν ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀλίγους αὐτῆς, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυμαστοὶ, [c] καὶ ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι [d] ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν ὅτῳ βραχεῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ μὲν [e] οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἀμείνων κρίνειν δυναμένοις ; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὧν τινα δ' ἂν οἱ πρῶτοι ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ μὲν δὴ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ [f] ἴσασι κροτῆ-

b Τοῦθ'] Sic Edd. τοῦτο W. *c* Καὶ] Deeſt in Edd. Adeſt in W. *d* Ἐπαινέσονται] Sic M. recte & Edd. Excepta B2. quae vitioſe ἐπαινεσθήσονται. quod *Vorſt.* tamen mutaverat in ἐπαινέσονται. Sed —ἴσομαι in proſa uſitatius. *e* Οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ οὓς θαυμάζουσιν] Quatuor verba ab οὓς ad οὓς omiſit Fl. quae adſunt in cett. *f* Ἴσασι] Sic dedi ex L. Εἰσὶ Edd. quid M. habeat neſcio, abſciſſa enim haec ſunt. *M. du S.*

59. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Πρὸς τὸ ψέγειν & ἐπαινεῖν. *G.*

inde eſſe, quaſi non habeas *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. *Ovid.* (immo III. art. am. 399.)

Tu licet & Thamyram ſuperes atque Orphea cantu,
Non erit ignota gratia magna lyra. *G.C.*

59. Καὶ] W. ſolus habet illud καὶ ante ἐπ' ἀμφότερα. *M. du S.*

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus, *ſpectata utrimque fidei.* Quid intellexerit, ipſe viderit : certe nequaquam ad Graeca. Opſopoeus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime : nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando. *J.G.*

61. Ἐπαινέσονται] Ubi legimus, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμον. non dubito quin haec quoque oratio vitio unius literae decorem ſuum amiſerit ; legendumque ſit ἐπαινέσωσιν. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monſtraturus, qua per compendium poſſet fieri clarus inter omnes Graecos ; jubet eum ſeligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos & principes, quibus artem ſuam probet. *His*, ait, *ſi artem tibiis canendi oſtenderis, iisque te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum eſſe factum exiſtima.* *J.J.*

66. Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Ut mima illa : ſatis eſt equitem mihi plaudere. *J.B.*

73. Ἴσασι] Aliquid excidiſſe mihi videbatur, antequam ex L. hanc ſcripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis eſt, vidiſſem. *M. du S.*

τῆσαί πόλε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι [a] δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. μέλαξυ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ὑπὸ τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ὑπὲρ Διονυσίοις.

Ὁ μέντοι γε Τιμοθέου λόγος, [b] οὐκ αὐλητῇσιν, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ὑποδεικνύμενοι, καὶ πρὸς τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐπενόουν τὰ ὅμοια πρὸς τὴν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμην ὅς τις ἄριστος εἴη τε ὢν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν.

judicant vero aut septem aut quinque, aut quotcumque tandem. Illa quidem Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, & sine coronae honore in tabernaculo mortuus est.

3. Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude opus habent. Ego igitur, cum & ipse cogitarem de mea ratione similiter, & quomodo celerrime possem innotescere omnibus, quaererem: Timothei sermonem secutus, dispiciebam quis in hac urbe esset praestantissimus, cui fidem reliqui habeant, quique unus sit instar

[a] Δὴ] Δεῖ L. Δὴ Fl. *J. P.* &c. [b] Οὗτος] Deest haec particula in Ed. Fl. Adest in cett. & in P.

92. Οὕτω . . . ἡμιλλες] Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἡμιλλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἡμιλλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis esse existimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepta copulari cum ἀρετῆς, & omissa copula, & inepte sententia offendit. Μάλα eleganter hic est δοκιμάζεσθαι existimor, ita me comparo, ut pro tali habear & existimer, ut apud *Homerum*, quem Lucianus ubique sequitur:

Καὶ γὰρ ἐγὼν πρὶν ἡμιλλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.

Ubi Scholiastes: ἤμιλλον, ἐδόκουν, ἐνομιζόμην. *J. G. G.* Οὕτω δὴ ἄρα] Lucianus ad amicum quemdam suum, virum principem, Ἐσκοπούμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τε ὢν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύσουσι οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὴ ἄρα σὺ ἡμιλλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Apparet rescribendum ἔστω pro ἔτω. Lucianus scilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei consilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset optimus, & cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus esset instar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ac recta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *Graevii*, quam Vir ille Cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. Sequitur, εἰ δὲ σοι δίκαιόν τι λέγω, καὶ σὺ ἐπαινέσαις αὐτὸ, εἰπὲ μὲν ὅτῳ φαίνῃ, καὶ δὴ ἐπὶ πᾶσι ἡμῖν με τὸ ἐλπιδοῦν εἰς μιᾶς ψήφου τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror; subluto post φαίνῃ puncto, quod in vulgato conspicitur. Verto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret ut ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffragio suffragia omnium complexus.* *J. J.*

Οὕτω] Sic L. uti emendari jusserat *Jensius*. *M. du S.*

Ibid. Ἤμιλλες] Verbi μίλλειν vis apud nostrum interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet*, *oportet*, & similia. Luculentum praesertim exemplum est in Suyda p. m. 593. ὁ χαλεπῶς ἡμιλλε ἐπ' αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἤμιλλον ὕστερον διορθώσεσθαι. *J. M. G.*

Ἤμιλλες] Huc quadrant quae Clar. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 20. contra *Th. Magister.* adfert, dicens: Ἤμιλλον, ait *Th. Mag.* Ἀττικῶς, οὐκ Ἤμιλλε. Atqui pas-

ſtar omnium. Ille igitur tu nobis videri vir debebas jure meritoque, virtutis omnis, quod quidem caput eſt, norma, ajunt, & recta talium regula. Si vero tibi mea oſtendiſſem, tuque ea laudaſſes, (atque utinam ita tibi videatur!) Scilicet ad finem me ſpei venire *putabam*, in uno qui ſuffragio ferrem univerſa. Aut quis eſt, quem tibi ſi praeferam, non merito inſanire videar? Igitur verbo quidem in uno homine jaciemus aleam; re autem vera idem eſt, quaſi omnibus undecumque hominibus vim dicendi oſtenderem. Apertum enim eſt, te & ſingulis, & collectis in univerſum omnibus, eſſe praeſtantiorem. Lacedaemoniorum Reges, calculos reliquis ſingulos habentibus, ſoli habebant binos. Tu vero & ephororum, & ſenum inſuper, *calculos*; & omnino omnium in doctrina ampliſſimum

c οὗτος δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον, κανὼν ἁπάσης ὁ γνώμων, φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς καὶ 95 τ τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμά, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (εἴη γὰρ ὅτῳ φανήσεται) καὶ δὴ ὅπῃ πέρας ἥξειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ ὡς παίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἁπάντων ἀνθρώποις ἐπιδεικνύμην τὸν λόγον. δῆλον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν ἅμα πᾶσιν συνειλεγμένων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν εἴην. οἱ μέν γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φερόντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ-

e Οὗτος] Οὕτω Edd. quas vidi, omnes. Sed ὅτος recte L.

94. Γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ σωστὸς ϛ * κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ χῆμα † γεωμετρικόν. V.

* Κανονικὸν] Κανόνιον. C.

3. Ἐπιδεικνύμην] Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπερσυντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. V.

† Γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in *Lexiphanem* & 2. Lib. *Euclid.* M. du S.

paſſim Lucianus, Scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἤμελλες, ἤμελλε. In *Harmonide* (h. l.) σὺ ἤμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι. &c. In *Scytha*, Πολλὰ οὐδὲς ἤμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἤμελλε ϛ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In *Hermotimo*, Ὁ δὴ ϛ δηλοῦν ἤμελλεν ἡμῖν τ Ἐφέσιον. Iterum in *Scytha*, καὶ ἤμελλον ὅτῳ ἀμφισβήτησις τὴν γνώμην. Et in ipſo *Thucydidis* loco, quem poſt in voce ΠΕΡΑΙΟΥΜΑΙ adducit ipſe *Thomas*, ὡς ἤμελλον τ Ἡλιάσπωτον περιαιρήσειν. Haec *Jenſius*. Cum *Th. Magiſtro* tamen etiam facit *Moeris Atticiſta*. Et verum quidem eſt, Atticos plurimum dicere ἤμελλον. Sed & ἤμελλον *Thucyd.* iterum VII. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἐβουλόμην ait, eſſe ὡς Ἀττικώτερον, & ſic *Suid.* Vid. *Mattaire* de Dialectt. p. 58. nec amat Noſter ὑπερπεττικίζειν. Vid. ejus *Lexiphan.* & *Rhet. Praecepta.* J. F. R.

96. Φανήσεσθαι] Punctum poſt hoc verb. quod erat in *Salm. Jenſ.* deletum voluit; ſed in *Pariſ.* haec parentheſi includebantur; quare ea ſic reliquimus. J. F. R.

1. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς] *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus. ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non ſignificat *juxta proverbium*, ſed verbo, & opponitur ei τὸ ἀληθὲς, *re ipſa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem ſuper uno viro aleam jaciemus; ſed re ipſa*, &c. Sic in *Reviviſc.* c. 6. Λόγῳ μὲ ἐμὲ ζηλοῦσι τ ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ἡμᾶς. Ubi rurſus male Interpres: *neque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipſos.* Debuit: *verbo quidem me collaudant ob florilegium; re vera vos.* In *Timone.* c. 8. dixit pro eo *Lucian.* Οὕτωσί μὲ εἰπεῖν, & ὡς δὲ ἀληθῶς λόγῳ. L. Bos.

Ὥστε λόγῳ — τὸ δ' ἀληθὲς] Hunc Luciani locum laudat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. p. 563. not. 7. & ex aliis *Thucyd.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς & τὴν ἀλήθειαν ſaepe opponi ſimulationi, προφάσει — & λόγῳ, ut VI. 33. & II. 41. Addo *Iſocrat.* Nicocl. p. 76. Τῷ βασιλέως τῷ μὲ λόγῳ διηλλαγμένῳ, τῷ δ' ἀληθείᾳ πραγίως ἔχοντι. Plura vid. ap. Rev. *Jac. Elſner.* ad ep. ad Coloſſ. c. 2. 23. J. F. R.

2. Ἀναρρίψομεν τὸν κύβον] Vid. Paroemiogr. ſic. p. 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) J. B.

12. Τὸν

λυψηφόταλος ὁ παιδεία. σύ γε ᾗ μάλιστα ὅσῳ τ' λθικὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν με τῷ παρόντι ποιεῖ, ἀφ' οὗ γε τὸ μέγεθ@ ἔ τολμήμαλ@, καὶ πάνυ δικαίως ἂν φοβηθείη. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι ᾗ [a] αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν [b] ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ μὲ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, κοινῇ μὲ παντὸς ἔ ἔθνους· ὥστε ἤν πω ᾗ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ὁ τῷ λόγῳ, ᾗ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τ' ὃ Ἀθηνᾶς

suffragandi jus habes; ea maxima de causa, quod candidum semper & salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei quam conor magnitudinem, merito perterrear. Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Mi-

a Αὐτὸ] Sic recte L. Αὐτῷ male Edd. Αὐτὸν *Pell.* b Ἀλλότριον] Ita Edd. *J.* Fl. *H. P.* &c. nisi quod ἀλλότριαν B2. male. Ἀλλότρια *Jens.* & *Pell.* quod cur non admiserim, vid. nott. Et quia ex aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin ii omnes vulgatum ἀλλότριον servent.

12. Τὴν λθικὴν] Δύο ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀπέκειντο, λθικὴ ἔ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττημένοις ἡ μέλαινα ἔ ἡ τετρυπημένη. *. *V.*

* Hoc Scholium in Edit. *Clev.* relatum erat ad verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutavit *Solanus*, sed parvi est, & jam supra non semel de eadem re dictum. *J. F. R.*

12. Τὴν λθικὴν] De his calculis res nota. *J. B.*

16. Αὐτὸ θαῤῥεῖν] Non facile puto ex his verbis [κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ἔ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι] concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsequutus scripturam, ubi legerim, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι ᾗ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat Lucianus Virum illum principem, cui uni se probare gestiebat, quemque unum sibi instar omnium fore dixerat, semper album & servantem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se caeteroquin in negotio tanti momenti susceptо gravaret, timore levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amplius confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* *J. J.*

Αὐτὸ] *Vorstii* & *Jensii* Emendationem firmat L. Codicis auctoritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό. *M. du S.*

17. Ἀλλότριον] *Vorstius* & *Jensius* ἀλλότρια mallent. Ego nihil muto. *M. du S.*

Ἀλλότριον τἀμὰ] Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit; nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singularem ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui exponi potest per ellipsin χρῆμα, vel τι, ut significet: *meas res tibi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia, Noster supra, *Zeux.* c. 4. οἷον υἱὸν ἔπεσοι. *Aelian.* V. H. III. 1. p. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα ἔ τοῖς λουσαμένοις ὠγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 15. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, ᾗ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I. 6. Σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τ' Ἑλλάδ@. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐστὶ addas substantiv. singulare σημεῖον an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singulari num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut: *Epist.* §. 37. Ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲ ἔ τὰ παρόντα ποιητέον. *Hippocr.* S. 1. Aph. 15. Τὰ προσάρμαλα δοτέον. *danda sunt alimenta*; i. e. Alimenta sunt aliquid quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic inquam ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cujus tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime omnium exponitur per ellipsi. χρῆμα vel τι, ut τὰ ζῶα τρίχες proprie fit: *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia enim verba originem vel saltem terminationem suam debere prisco ἴω *sum*, recte conjicit *S. Clarke* ad Homer. Alius autem singularis & plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ conciliatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi referatur ad singularem, vel collective ad totam orationem praemissam, ut apud Nostrum *de Sult.* c. 1. Ἀνὴρ δέ τις —— ᾗ ταῦτα, παιδία σώτροφ@ & *Aristoph.* Plut. 17. Sed melius convenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. Ταῦτα οὐχ ὕβρις, πολλὴ ἐστι; alibi τάδε ὕβρις, vid. Ind. *Kusteri.* *J. F. R.*

22. Τῆς Ἀθηνᾶς] Alludit ad historiam Orestis, quem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servavit Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consti-

Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domeſticum tibi & familiare videatur prava *hic etiam* corrigere.

4. Etenim neque illud mihi ſatis eſt, ſi multi ante me admirati ſunt, ſi nobilis jam ego, ſi laudantur ab his, qui audierunt, orationes: omnia illa *ſomnia*, quod ajunt, *vento concepta*, & irrita, *umbrae verborum*: verum autem jam apparebit. Hic accuratus meorum finis. Nihil in utramque partem amplius accipietur, aut ita ut dubitare quis poſſit; ſed oportebit aut optimum circa doctrinam me putari, ſi quidem tibi ita videatur, aut omnium - - - Sed bene ominari fas eſt ad tantum certamen euntem.

προστιθεὶς, ἀναπλήρωσον τὸ ἐνδέον τῷ σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω.

Καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον, εἰ ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκροαμένων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, ὑπνήματα ἀνείρατα, φασὶ, καὶ [c] ἐπῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι ὀφθήσεται. οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὅς ἂν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χω-

[c] Ἐπῶν] Sic Edd. omnes. Ἑπαίων *Angl.* P. & L. item marg. *Alw.*

28. Ὑπνήματα] Ἀδύματα. *V.*

ſule etiam, ſi lubet, Schol. *Ariſtoph.* 244. D. & noſtrum in Ἀνάχ. c. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philoſtr.* p. 568. Ed. Lipſ. proverbio *Minervae calculus.* • *M. du S.*

24. Ἐπανόρθωμα] Hoc puto velle Sophiſtam: cum ſoleas, ut praeſes, & *rector* provinciae, quaecumque depravata ſunt *corrigere* & reſtituere: tui muneris partem eſſe putato, peccata etiam mea emendare. *J. M. G.*

29. Ἐπῶν σκιαὶ] Sic legunt Interpretes & Paroemiographi. In Angl. Cod. rectius ἑπαίων σκιαὶ, ut σκιᾶς ὄναρ apud Pindarum. *J. B.*

Ἐπῶν σκιαὶ] Λόγου ἔργου σκιὰ, proverbium a Democrito profectum, apud *Diog. Laërt.* Democr. 246. D. & *Plut. π. παιδ. ἀγωγ.* 16. 2. λόγου ἡ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον. P. tamen & L. cum A. ἑπαίνων. *Philemon* Caſaubono laudatur ad *Theophr.* 282. ἄλλο μεν δὴ πλὴν σκιά. De amicis in adverſis. Vid. *Eur.* p. 295. B. *M. du S.*

30. Οὗτος ἀκριβὴς . . . . ἢ πάντων] Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῆς ἐμῆς. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὅς ἂν τι ἐνδιάσειεν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαι νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quisquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quisquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium. *J. G. G.*

Ibid. Ὅρος] Ὅρος ſive *finis* hic eſt *definitio*. Judicio viri, cui blanditur, vult conſtitui ac definiri, quid de ſe ſentire debeant reliqui. σοῦγε δόξαν abſolute poſitum, ut ſexcenties. *J. M. G.*

32. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαν νομίζεσθαι σοῦγε δόξαν ἢ πάντων] Opſopoeus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut optimum juxta diſciplinas aſtimandum eſt, quod tibi apportet* (ſic *Bourdelotius*. at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus, *quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* Unde apparet illas voces σοῦγε δόξαν verius fuiſſe intellectas ab *Benedicto*, quum certe Lucianus de judicio agat, non de gloria; & editioni *Baſileenſi* adſcripſit pater, *tuo judicio.* Sed quum is ipſe *Benedictus* non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων referenda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vocem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.* *J. G.*

33. Ἢ πάντων . . . . εὐφημεῖν δὲ] Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter Clariſſimum *Gronovium*. Nimirum ubi dixiſſet, ſibi non ſufficere, quod vulgus ipſum admiratum fuerit, quodque ſermones ſui laudentur ab auditoribus: ea omnia eſſe vana: at nunc, ſi verus ille rerum exiſtimator judicarit, id quod verum ſit, demonſtratum iri; idque ut fiat, ſe unice petere. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, perſequitur, οὐδ' ὅς ἂν τις ἐνδιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δόξαν νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil am-*

χωρῆντα; δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι, καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῖν τὴν πρὸς τὴν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν θαρρῆντας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

Videamur enim, o Dii, digni hodie, quorum ratio habeatur! & firmate nobis laudem *tributam* ab aliis, ut reliquo tempore cum fiducia in multitudinem procedere possimus. Stadium enim omne minus formidabile ei, magna qui Olympia vicerit.

amplius, quod sit ambiguum, nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur. Manifestum est, voluisse Lucianum, *oportebit judicari vel optimum eruditi[one], si tibi, unius arbiter, ita visum fuerit, vel om[nium] pessimum. Neque nunc amplius locus dubio in[ter]ve relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicen[t] & sic de universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed tuum judicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit.* At ne verbo male tibi ominaretur Lucianus, in voce πάντων repressit loquendi cursum; quum debuisset sequi χείρονα, vel simile. *J. J.*

Ἢ πάντων . . . . Εὐφ. δὲ χ.] Sic cum punctis edi curavimus, quibus ἀποσιώπησις designaretur; quo facto liquida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut mirer qua ratione factum sit, ut Viros doctissimos fugerit, praesertim cum posterior Interpres recte apoliopesin observarit. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchoandis, cujus exempla passim apud Auctores occurrunt; de qua *Casaub.* ad Theophr. Car. p. 322. Hanc nunc silentio huic praetexit. *M. du S.*

38. Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.] Hoc loco τὰ μεγάλα non παρέλκει, sed eo quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna, ad differentiam eorum quae minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum celebrabantur, quae & antiquissima a Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, Sicilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus ad spectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: Minora vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoniae ab Archelao rege instituta, quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad orationem περὶ Διοπροσωπίας, his verbis: Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ὁ Διὸς ἐν Μακεδονίᾳ κατήγαγεν, ἤγετο δὲ ἐν Δίοις, ὡς φησὶν, ἱππάρχους ἐταιρίδους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. ad Olymp. 7. ad haec verba, κρυπταῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: ἦσαν δὲ ἐν ἄστει Παναθήναια ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια &c. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* lib. de Emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panathenaea recensent *Hesychius*, Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quae Smyrnae, & alia quae Pergami, & alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem *Scaliger*. Respectu igitur horum omnium certaminum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. *J. P. a G.*

39. Τὰ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα] Conf. supra *Herodot.* c. 1. *M. du S.*

SCY-

SCYTHA, SEU CONCILIATOR HOSPITII.

NOn primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa: sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir & pulchrarum rerum amans, optimorumque institutorum studiosus. Domi vero non regii generis erat, neque pileatorum, sed Scytharum de multis unus & plebeiorum, quales apud illos sunt qui Octipedes vocantur, hoc autem significat boum durorum dominum esse, & unius plaustri. Hic Toxaris neque rursus ad Scythas rediit, sed Athenis mortuus est. Neque ita multo post pro Heroe est habitus, sacrificantque illi, ut *HOSPITI*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

1 ΟΥ[τ] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε, παιδείας ἕνεκα μόνης τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐτοῦ σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ζηλωτὴς ἐπιτηδευμάτων φιλομαθῶν τε καὶ χρησίμων· οἴκοι δὲ, εἰ τῷ βασιλείου γένους [b] ἦν, οὐδὲ τῆς τυχούσης, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ἑκτάποδες καλούμενοι· τοῦτο δέ ἐστι, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἁμάξης μιᾶς. ἔστι δὲ ὁ Τόξαρις, οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησι [c] ἀπέθανε καὶ μετ' ὀλίγον καὶ πολὺ καὶ ἥρως ἐδόξε, καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ πάν-

ΣΚΥΘΗΣ] ΣΚΥΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σκύθης. conf. c. 7. pr. a Πρῶτος] Sic B2. P. S. A. Πρῶτον Ald. Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M. vitio temporis. b Ὢν] Sic recte Edd. vett. Ὂν male recentiores. c Ἀπέθανε] Ἀπέθανεν W. Prius vero servant Edd.

13. Ἐτίμησαν] Ἐναγίζουσι. V.

ΣΚΥΘΗΣ] Προσκαλεῖ. Habita vero in Macedonia, & quidem ut conjecturam fecuris, Thessalonicae. Patescet legenti p. 540. & sequentem. *Th. M.*

ΣΚΥΘΗΣ] Quam *Marcilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. *affixing.* a c. 4. ad 10. Sed vereor ut numerus recte fit expressus. *J. F. R.*

1. Πρῶτος Ἀνάχαρσις] Vid. hujus vitam & Epitaphium apud *Latirtium*. *G. C.*

Πρῶτος] Sic recte, & patet hac narratione. mendose in aliis πρῶτον. *J. B.*

Πρῶτος] Sic emendarunt in Ba. P. S. & *A.* In antiquioribus prave legebatur πρῶτον. *M. du S.*

Ibid. Ἀνάχαρσις] Memini hujus *Galeni* in πυγμ. ad Artes. *A. V.*

Quae de Anacharside hic habet, narrantur etiam apud *Plut.* p. 26. F. & *Diog. Laërt.* Sed aliter. Item ap. *Herod.* IV. 46. p. 275. *M. du S.*

6. Οὐ τῶ βασιλ. γένους] Hoc a Luciano observatum, quia quem nominavit, Anacharsis e regia stirpe erat oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. *M. du S.*

Ibid. Ἦν] Turparunt editores novitii lectionem veterum editionum lectissimam, dum dederunt, ὁ τῦ βασιλικοῦ γένους ἦν, nempe ὃν pro ἦν. *J. J.*

7. Πολυφορικῶν] Quis hoc memoraverit, me latet. *M. du S.*

Ibid. Ἐκτόπους ἢ πανδ.] Sic infra Τοξ. c. 45. med. Ἕνεκα — ἢ Σκυθῶν ἢ πολλῶν. *M. du S.*

8. Ὀκτάποδες] Scythico proverbio dicebantur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos possiderent boves, & currum unum: inter opes enim rusticanas praecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. *G. C.*

12. Μετ' ὀλίγον] Immo post CXXX. minimum annos; tot enim inter Solonem & pestem, de qua mox, intercesserunt. *M. du S.*

13. Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ] Ξένος ἰατρὸς. *F. G.* Ita in nott. ejus Mss. invenio, an igitur voluit ξένῳ nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, & quasi Numinis est, ideo majori litera distinxit, quod quia *Solonem* quoque voluit, facile admisimus. *J. F. R.*

Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Male Interpres: *Et ipsi quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* *AE. M.*

Καὶ ἐτίμησαν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Monuerat in marg. Ed. *Graev.* Clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* V. p. 325. n. 84. ubi is haec Luciani verba adfert. Verba autem *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: ὡς ἡρῷ δὴ ἐτίμων. *Spanh.* Dissert. IX. de praest. & us. Num. p. 565. laudatur ibid. *J. F. R.*

νῳ [a] Ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τὸ ὄνομα, ἥρως γενόμενον, ἐπεκτήσαλο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀφ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας καλέλεγη, ἢ τῶν Ἀσκληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, ἐς χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθοις ἂν Σκύθαις μόνον ἐπιχώριον ὂν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν [b] παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὴν λοιμὸν τὴν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιτάξαι οἱ τὸν Σκύθην κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ λοιμῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς τοίχους οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, ἢ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, [c] ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε ἀτμούς τινας πονηροὺς ὀσμῇ σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι πλέον

MEDICO Athenienſes. hoc enim nomen, cum Heros eſſe juberetur, accepit. cauſſam vero cognominis, & cur in Heroas relatus ſit, & pro Aeſculapii poſterorum uno habitus, enarrare haud abs re forte fuerit, ut diſcatis, non Scythis modo patrium eſſe immortalitatem credere, & abolegare nuntios ad Zamolxin; ſed Athenienſibus etiam licere Deos facere in ipſa Graecia Scythas.

2. In magna illa peſtilentia viſa ſibi per quietem eſt videre Architelis Areopagitae uxor, adſtantem ſibi Scytham, qui juberet dicere Athenienſibus; *a peſtilentia ipſos vexari deſituros, ſi vicos urbis vino multo conſpergant.* Hoc ſaepius factum (neque enim neglexerunt qui audierant Athenienſes) finem peſtilentiae apud illos impoſuit, ſeu vapores quosdam malos odore delente vino,

a Ἰατρῷ] Ἰατροῦ male W. b Παρὰ] Sic recte Fl. S. A. Item Codd. M. & L. Περὶ male J. H. &c. c Ἔπαυσε] Ἢ ἐποίησε L.

23. Ἀρχ. γυνὴ] Ἡ Δαιμωνίτη. G.

24. Ἔπις ἀστὰ] Multo ante vita functum. G.

Ibid. Ἐντίμουσι ξένῳ ἰατρῷ] Loquitur, ut de Braſida Thucyd. V. 11. Οἱ Ἀμφιπολῖται ἐφήρξαντο αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωί τε ἐντίμουσι, (Schol. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν) καὶ τιμὰς διδόασιν, ἀγῶνας καὶ ἐτησίους θυσίας. *Heroas* Graecorum cum *Divis ſ. conſecratis* Romanorum conferendos eſſe etiam *Spanhemius* docuit de uſu & praeſt. num. diſſ. 9. p. 329. Ἐντίμουσι verbum interpretatur Scholiaſtes ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. ἐναγίζειν etiam de ſacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus Diis, offeruntur, *Herodot.* 2. 44. *J. M. G.*

Ibid. ξένῳ ἰατρῷ] AG. IV. 883. *M. du S.*

19. Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν] Conf. infra T. ult. Βελλ. c. 9. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι Θ οἱ Γέται . . . αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν. *M. du S.*

20. Καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in dictione Ζάμολξις. *G. C.*

Καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν. *Th. M.*

Ibid. Πέμπειν] Πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν. Dico alibi. *J. B.*

Ibid. Παρὰ] M. L. & Edd. Fl. S. & A. recte; & ſic *Herodotus* ipſe, qui hunc morem deſcribit in IV. p. 159. 2. In reliquis Edd. peſſime legitur περὶ. De Zamolxide vid. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* p. 205. *M. du S.*

Παρὰ τὸν Ζάμολξιν] Puto ego totum hoc ſumtum ab *Herodot.* IV. 94. atque ita legendum, ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν ὡς τὸν Ζάμολξιν. Nominaverat Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας. Tum paucis interjectis, ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· φάσκουσι ἑωυτοὺς νομίζουσι, ἐπὰν τε τὸν κοινὸν μόρον ὡς τὸν Ζάμολξιν διάπεμπτοι. Deinde narrat quam ridicula crudelitate ſingulis quinquenniis interjectis ſorte aliquem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι ὡς τὸν Ζάμολξιν, ἀγγελέοντα τὰ ἂν ἐκάστοτε δέωνται. Hoc itaque in verſione ſecutus ſum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedentibus jungo. Quid enim? diſcere ne debebant homines, Areopagum & Athenas eſſe in Graecia? an illud, barbarum hominem & Scytham pro Heroë, pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? *J. M. G.*

Ibid. Ἀλλὰ — ἔδοξεν] Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὴν λοιμὸν τὴν μέγαν ἔδοξεν. Sic diſtinguit *Bourdelotiana*, & interpretatio Opſopoei eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Graecia Scythas, Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore ſava peſtilentia graſſabatur Athenis.* Unde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres,

no, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur, equus albus in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praecepisse: & inventus ibi fuerat sepultus Toxaris, tum inscriptione agnitus, etsi ea non omnibus jam apparebat, & maxime, quod in columella insculptus erat Scytha, sinistra quidem arcum intentum habens, dextra vero, ut videbatur, librum. Videas jam adhuc ultra dimidiam ejus partem, arcum autem integrum atque librum: reliqua vero columellae, & ipsam faciem, tempus olim jam abolevit. Est autem non multum a Dipylo *sive Jano*, ad sinistram in Academiam euntium, tumulus non magnus, & humi jacens columella.

εἰθὺς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ' ἐν μισθοῦ τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς ἵππος καίεται θυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν [d] ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνα τὰ [e] περὶ τὸν οἶνον. καὶ ἐυρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, [f] εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο [g] ἔτι· καὶ μάλιστα, ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ [h] ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον, ὡς ἐδόκει· ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτῆς ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὰ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα καὶ στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ὁπόσον ἐς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί, πλὴν ἀλλ'

d Ἔδειξεν] *Pell.* an ἴδοξεν ut ante? *e* Περὶ] Sic Edd. & M. Sola *J.* male περὶ. *f* Εἰ] Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. quam etiam adgnoscunt Edd. *g* Ἔτι] Punctum post ἔτι est in W. Idem aderat in *P.* quare id servavi, etsi abesset à *J.* & Fl. quae male comma ante ἔτι collocarant. *h* Ἐγκεκόλαπτο] Ἐκκόλαπτο W. male.

48. Χῶμα] Tumulus. *G.*

pres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Graeca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita caecus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Graeciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Graeciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄδαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum praecedentibus adhaereant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet διοικοῦσιν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant διοικεῖν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quaeſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus. *J.G.*

23. Λοιμὸν τὸ μ.] Tempore belli Peloponneſiaci, de qua peſte *Thucyd.* videndus. *M. du S.*

25. Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. *AE.M.* Idem jam notaverat *F.G.*

29. Ἔσαυσε] In L. ἢ ἐποίησε. Et ſane cum σαύω uſurpant, participia ſolent addere, non infinitivos, ut vocant, modos. Vide ſententiam praecedentem. *M. du S.*

Ἔσαυσε] Etſi tantum non ſemper cum participio conſtrui amat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveniens eſſet. Et cum σαύω quoque conſtruatur cum genitivo ſubſtantivi, quid prohibet etiam dicere σαύειν τῆ νοσῳ aeque ac σαύειν τῆς νόσου. Nec deſunt tamen exempla infinitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognoſt. pag. 151. verſ. 29. (monente *Foëſio* in Oecon. Hippocr.) ubi ſcribit *Galenus*: τὸ ἀφανιστικόν τινα τῆς παρὰ φύσιν ὄγκων ἰσχύν, ὃ ταυτὸν σημαίνει τῷ παύειν αὐτοὺς φάναι. Nec tamen ἐποίησε improbem. *J.F.R.*

34. Λοιμὸς ἔπεσε] Dico alibi. *J.B.*

39. Ἐφαίνετο ἔτι] In Scytha; Καὶ εἰρήσθω, καίτοι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, καὶ εἰ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι δὲ μάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.* *J.G.G.*

Ἐφαίνετο ἔτι] *Menſ.* AG. IV. 1010. In W. poſt ἔτι punctum eſt. In reliquis cum ſequentibus jungitur. *M. du S.*

Ἐφαίνετο ἔτι] Diſtinctio quam Cl. *Graev.* poſt ἔτι fieri voluit, jam aderat in Pariſina, niſi quod pro commate punctum minus exſtabat, quod itaque intactum reliqui. *J.F.R.*

ἀλλ' ἐφεπταί γε ἀεὶ, ἢ φασὶ, πυρέττουσί τινας ἤδη πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν Δί', οὐδὲν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο πόλιν.

Veruntamen coronata semper est, & ajunt febri laborantes quosdam illius ope esse liberatos: neque profecto incredibile, qui totam olim urbem sanaverit.

Ἀλλὰ γὰρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἅρτι καταπεπλευκὼς, ἀπῆει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, καὶ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην, πάντα ἀγνοῶν, φοβούμενός τε πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος [a] ὑπ' αὐτῶν τῶν ὁρώντων ὅτι τῇ σκευῇ, καὶ ἁμυγδάλοσον οὐδένα εὕρισκε, καὶ ὅλως μετέμελεν αὐτῷ ἤδη ἤδη, οὐδὲ, καὶ ἐδεδοίκει, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, ὅτι πόδα εὐθὺς ὑπίσω χωρεῖν· καὶ [b] πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ὅτι Βοσπόρου, ἔνθεν καὶ πολλὴ [c] ὁδὸς ἐμέλλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως

3. Verum enim vero, cujus rei causa mentionem illius injeci, superstes erat Toxaris, cum Anacharsis navigatione modo finita, a Piraeeo adscendit, tanquam peregrinus & barbarus non mediocriter adhuc turbatus animo, ignarus omnium, strepitum saepe quemvis exhorrescens, de se quid faceret, nescius: sentiebat enim deri deri se ob habitum & arma; & linguae suae peritum inveniebat neminem: & in universum viae ipsum jam poenitentia subibat, decretumque ipsi erat, visis modo Athenis, retro legere vestigia, conscensoque navigio, navigare rursus in Bosporum, unde via sibi non longa domum ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Ana-

a Παρὰ] Sic *J. H.* Fl. *P. S.* Τὸ L. Ἐπὶ W. b Πλοίου] Sic Edd. *J. H.* Fl. P. Πλοίῳ W. c Ὁδὸς ἐμέλλεν αὐτῷ] Inverso ordine W. *ἐμ. αὐτ. ὁδ.*

57. τοφοδὴς] Τοὺς ψόφους φοβούμενος, *τουτέστι δειλός. V.*

49. Πυρεττόντων] Infra tamen πυρέττειν pro πυρετοῦσθαι quatuor Codd. habent; vid. Tom. alter. Dial. I. *quom. histor.* c. 1. Hic vero nihil variationis inveniio; quare, cum utrumque rectum sit, nihil quoque hic immuto. *J. F. R.*

50. Τινὰς ἤδη] Ubi dicitur de Toxaride, Καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ. At potius ita distinguendum, καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαυμένους ἀπ' αὐτοῦ, & *ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab eo liberatos esse.* Certe purissima illa Florentina editio caret distinctione post τινας. Non semel hic libellus prava distinctione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Sic paullo supra pulchre vidit Cornevius, V. Cl. legendum, καὶ οὐκέτι καὶὸ ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθείς, εἰ ἐ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἴσως καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ τάφῳ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο. *Ita inventus illic est sepultus Toxaris, etsi ex inscriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus; tum vel maxime quod in monumento* VIR SCYTHA *incisum erat.* ubi vulgo male, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι ἐ μάλιστα, &c. Sic c. XI. a prava interpunctione male se habent haec, Καὶ ὡς μάλλον θαυμάσεις, μικρὸς ἐ τὸ μέσον οὐδὲς ἐστὶν, ὡς, καὶ τοῦτο. ὁ μὲ, εἰ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἡγήσῃ. ὁ δὲ, οἷός τε καὶ ὁρᾶν μὲ αὐτίκα, ἀναζεύγνυσι τὴν μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀφέντων τινα τὸν εὐπρεπίαν. εἰ δὲ ἐ φθέγξαιτο μόνον, οἰχήσεται καὶ λύσει τὸν ὑπὸ τῶν ἀνακρεμαμένων. Sed legendum, ὁ δὲ οἷός, καὶ ὁρᾶν μὲ, αὐτίκα ἀναζεύγνυσί σε. *Atque ut impensius mireris, tenuis ejusdemque sunt familiae, filius & pater: hic quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo versas* (h. e. Pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, vel Pericles, &c.) *Filius vero simul ac videris eum, te abripiet; adeo magnus est, & masculo quodam forma decorus: qui si tantummodo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque ita recte habet editio Florentina. *J. F.*

Τινὰς ἤδη] Male *Salm.* punctum post ἤδη collocaverat. In *Parisina* comma erat, rectius nihil distinctionis habet Fl. & *Obsopoeus* quoque continuo filo verterat, *Ajuntque nonnullos febre laborantes jam ab illo sublevatos esse.* Quod cum recte se habeat; *Jensium* quidem secutus sum in tollenda post τινὰς distinctione; nec tamen novam post ἤδη addidi, quia non opus est. *J. F. R.*

60. Παρὰ] Ex solo Cod. L. ἔδοσαν; quod legi voluit, ut in marg. *Jens.* innuit. Sed id non adeo necessarium puto, quin παρὰ, etsi alibi non idem sit quod ὑπὸ, hic tamen non sit ineptum. Παρὰ enim saepe significare *a parte illius*, sive quod profi-

ciscā-

Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, puerius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, & Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum jam unum Atticorum? adeo ab ipso jam tempore immutatus fuerat.

ἔχοιτι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ τρολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, παιδιώτης ὄντα· εἶτα μέντοι καὶ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ὅστις γένους τὰ δοκιμωτάτου ὢν, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, καὶ ὑποξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη τρωμύλον, αὐτόν τε τὸν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; εἴτω μέντοι τοιοῦτο ὑπὸ τοῦ χρόνου.

4. Sed Scythice ipsum allocutus Toxaris, *Non tu*, inquit, *Anacharsis es Daucetii filius?* Lacrumari prae gaudio Anacharsis, quod & linguae suae peritum invenisset aliquem, eumque gnarum, quis ipse esset inter Scythas; atque rogare, *Tu ve-*

Ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις εἶ τοῦ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑπ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα ὅστις ἦν ὁ Σκύθαις, καὶ ἤρετο,

d Τῶ δοκιμωτάτου] Τῶν δοκιμωτάτων *Angl.* P. & L. At vulgatum tuentur Edd. omnes & M. *e* Ὑποξυρημένον] Sic Edd. vett. & recentt. Ἐν χρῷ κεκαρμένον W. *f* Εἰδότα] Ἰδόντα W. Nihil mutant Edd.

69. Κεραμεικῷ] Τόπῳ. *V.*

70. Ἐπεσπάσατο] Allexit. *G.*

cisitur ab aliquo, non solum Cl. *Periz.* ad *Aelian.* aliique ostenderunt; verum & passivis adjungitur, ut in Euang. *Lucae* I. 49. τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ κυρίου, ubi & ὑπὸ locum habuisset. *J. F. R.*

63. Ἐπὶ πόδα αὖθις ἐπίστω χωρῶ] Gallice similiter dicimus, *retourner sur ses pas.* *AE. M.*

Ἐπὶ πόδα αὖθις ἐπίστω χωρῶ] Eandem Gallicam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Gujet.* notis reperio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menagius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror; nam facile ejusmodi cogitatio utrumque potuit fabire. Interdum tamen non abest suspicio. *J. F. R.*

69. Κεραμεικῷ] Conf. supra Ἀνάχ. c. 13. *M. du S.*

72. Τῶ δοκιμωτάτου] Angl. Cod. Τῷ δοκιμωτάτων. *J. B.*

Τῶ δοκιμωτάτου] Non moveo vulgatam; interim credo lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiorem, quam si receperis, quidni tum etiam pro γένους legas, γένῳ, ut sit γένῳ τῷ δοκιμωτάτων. i. e. *quantum ad genus, erat ex probatissimis*, i. e. *dignitate conspicuis*, formula loquendi in ejusmodi narratione usitatissima. *J. F. R.*

73. Ὁ Ἀνάχαρσις] Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἐσταλμένον. Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* deinde, ἀσίδηρον, ἤδη τρωμύλον. verte *sine ferro, & jam lepidum*, seu *elegantem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem & tristitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, & palliatus incedebat, sine acinace. *J. G. G.*

74. Ἔγνω] Plura ejusmodi in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 50. *J. F. R.*

75. Ἐσταλμένον] De habitu, ornatu, etiam *Dion. Hal.* Antiq. V. p. Ed. *Lips.* 309. vers. 8. ἱματίοις αὐστηροῖς — καὶ ὑποδήμασιν ἁπλοῖς. i. e. *levi ornatura instructis.* Et L. XI, p. 707. 18. ἀνδρὶ — ἐσταλμένον ἁπλοῖς. Noster iterum c. 5. hujus *Dialogi.* ὥστε δημοσίᾳ ἐσταλμένον. *J. F. R.*

Ibid. Ὑποξυρημένον] Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. c. 14. ex divisione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item *Dial. mort.* IX. *SIMYL.* & *POLYSTR.* f. ubi ὑποξυρημένον τὸ γένειον. quae loca monente eodem contuli. *J. F. R.*

81. Ὁ Δαυκέτου] Unde habeat incertum; certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 255. *Diog. Laërt.* I. p. 26. & *Suidas.* *M. du S.*

87. Κατ'

το, σὺ δὲ πόθεν οἶδα ἡμᾶς, ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξα-
ρις τὔνομα, ὁ τ' ἐπιφανὴς, ὥστε καὶ ἐγνωσ-
μένος ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν, ἔφη, ὁ Τόξαρις εἶ,
περὶ ὃν ἐγὼ ἤκουσα ὡς τις Τόξαρις ἔρωτι τῆ
Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν γυναῖκα μὲν Σκυ-
θίαν, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο εἰς Ἀθήνας,
καὶ νῦν [a] ἀφῖχθαι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν
βελτίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις καὶ
μνεία λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν, ἴσθι, φὴ, ὃς ὁ
Ἀνάχαρσις, μαθητήν σε ἴσθι με γεγενημέ-
νον, καὶ ζηλωτὴν γε ἔρωτος, ὃν ἠράσθης,
ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν
ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία πα-
θὼν μὲν τοῖς ἀφ' μέσου [b] ἔθνεσι. καὶ εἰ γε μὴ
σοὶ ἐνέτυχον, ἐγνωκὼς ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι,
ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι, ὅπως ἐτέλε-
σάγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν·
ἀλλὰ πρὸς ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν
πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι,
ἀξιάλογόν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλ-
λιστα τῆς Ἀθήνησιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλ-
λῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀν-
δρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις,
καὶ βίον αὐτῆς, καὶ πολιτείαν, δι' ἃ δὴ σύ
τε, κἀγὼ μέν σε, τοσαύτην ὁδὸν ἥκομεν,

ro, *Hospes*, *unde nosti nos? Et ipse*, inquit, *sinde sum*, *e vobis*, *Toxaris mihi nomen*, *non e nobilibus*, *ut eo tibi notus sim. Numquid*, inquit, *ille tu Toxaris es*, *de quo audivi ego*, *Toxarin quendam Graeciae amore*, *uxore relicta in Scythia & parvis pueris*, *Athenas abiisse*, *& nunc ibi vivere*, *& in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse*, inquit, *ego sum*, *si quis de me adhuc sermo apud vos est.* Tum, *Noris ergo*, inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse*, *& aemulum amoris*, *quo flagrabas*, *videndae Graeciae. Hujus negotii studio profectus venio tibi sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus. Ac nisi in te incidissem*, *decretum jam erat*, *ante solis occasum retro rursus descendere ad navim*, *adeo perturbatus sum*, *cum peregrina & ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *acinacem*, *& Zamolxin*, *patria numina*, obsecro, *tu me*, *Toxari*, *adsumtum tanquam peregrinum circumducito*, *& ea*, *quae Athenis pulcherrima sunt*, *ostendito*, *tum & reliqua in Graecia*, *leges optimas*, *viros praestantissimos*, *mores*, *celebritates*, *vivendi rationem & administrandae reipublicae*, *propter quae & tu*, *& post te ego*, *tantum itineris fecimus*; *ne-*

a Διατριβοῖ] Sic W. Διατρίβοι Edd. b Ἔθνεσι] Sic Edd. Ἔθνεσιν W.

87. Κατ' αὐτό] Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τὔνομα, ὁ τ' ἐπιφανὴς, ὥστε ἐγνωσμένος ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό? Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus*, *ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτό. saepe est *pariter*, *simul*. *J. G. G.*

Κατ' αὐτό] Notaverat Cl. *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I. 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Interp. *Genes.* XV. 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit: *ex quo signo?* Apud Lucianum simili ellipsi occurrit, ἐγνωσμένος κατ' αὐτὸ in *Scytha* h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτό, notavit Eruditissimus *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii Viro discedere liceret, vertorem: *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus*, *ut ex eo tibi notus essem.* Haec ille. Sic fere *Dionys. Hal.* περὶ τ. Δημοσθ. διν. p. 168. vers. 4. Ed. *Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἁρμόττειν τῇ Θουκυδίδου; καὶ δ' ὁποίαν πείθομαι μάλιστα ἀφορίσειν τις ἄλλος. Et ita parvi interdum refert vertasne *ex*, *secundum*, an *propter*, ut c. c. ap. eumd. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63. 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν ubi, *ex* qua causa, *ob*, *per*, *secundum* quam causam verteris, non multum intererit. *J. F. R.*

91. Διατριβοῖ] Sic solus nostrorum Codicum W. melius quam quod in aliis est, ἀφῖχθαι. *M. du S.*

93. Οὐκοῦν, ἦδ'] Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde*, *inquit Anacharsis*, *scias factum me discipulum tuum*, *tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpre-

neque patere me his non visis domum redire.

5. *Illud quidem*, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te ad ipsas cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo. neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valida te complecteretur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sit. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, & bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam & Aegyptum peregrinatus, & versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebeium in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam, maximo illum tur honore habent, adeo ut legislatore etiam illo ad constituendam civitatem utantur, & secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, & quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, & summam jam nosse bonorum quae hic sunt. Itaque non est quod majus*

καὶ μὴ πρεσβύτης ἀθέατον αὐτὸν [c] ἀναστρέψοντα.

Τοῦτο μὲν, ἔφη ὁ Τόξαρις, ἡνίκα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ὅτι τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· νῦν δὲ ἀλλὰ θάρρει· ἐ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, [d] ἀπέλθοις, εἰ δ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις, οὐχ ἕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ὁπλίσηται σε, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὡς δ', ἐν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις ἂν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ὅτι χώριος μὲν, ἀποδεδημηκὼς δὲ μάλα. πολλὰ δὴ τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τἄλλα, εἰ τὸ πλούσιον, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὅμως γέροντα ἕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον πλὴν ἀφ' οὗ γε τῆς σοφίας, καὶ τῆς ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιῶναι. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷός ἀνὴρ ἐστὶ, πᾶσαν νομιεῖς τὴν Ἑλλάδα ὑπ' αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τὰ τῇδε ἀγαθὰ, ὡς ὄντα ἔστιν ὅ, τι ἂν μείζονα

σοι

c Ἀναστρέψοντα] Ita dedi ex W. & L. Ἀναστρέφοντα enim Edd. omnes. d Ἀπέλθῃς] Ἀπέλθοις W. Nihil vulgatum mutant *J.* Fl. *H. P.*

17. Θέλγητρα] Θέλγητρα, * τὰ εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφραίνοντα, καὶ ἀπάγοντα. *V.*

* Τὰ] Articulum in Edit. omissum supplevit *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐ.] Nota frugi hominem. *G.*

pretatione ὅς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. ἐκεῖνον, ἦδ' ὃς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. Ergo, *inquit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, & aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, pag. seq. Εὐφήμει, ἦδ' ὃς, ἐκεῖνό τε μέγιστα χαρισθεῖσί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit ille, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem crebrius, quam ἦδ' ὃς, *inquis ille.* Paullo post κατὰ δαίμονα male vertitur *forte quadam*, cum sit *bona fortuna, bonis quibus.* *J. G. G.*

3. Ἀνακάμου] Vide Tex. c. 38. *M. du S.*

11. Ἀναστρέψ.] Sic W. & L. Reliqui libri ἀναστρέφ. *M. du S.*

23. Σοφὸς] Solonem intelligit, cujus aetate tradunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in Solone. *M. du S.*

28. Δημοτικῶς ἐσταλμένον] Vid. supr. c. 4. *J. F. R.*

σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ.

Μὴ τοίνυν μέλλωμεν, ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε πρὸς αὐτόν· ἅτας ἐκεῖνο δέδια, μὴ [a] δυσπρόσοδος, καὶ τὸ παρέργῳ δῆτα σε τῇ ἐντεύξει ὑπερ [b] ἡμῶν εὐφημεῖ, ἵνα ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἁφαμὲν τῷ ξένον ἄνδρα εὐποιΐας ἕνεκα μόνον, εἶναι τῇ ὁδῷ πρὸς τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ τί δαίμονά σε αὐτὸς ἡμῖν προσέπεμψε, καὶ ὅτι σπουδῆς [c] ὁμιλεῖν ἑαυτῷ, καὶ ἅμα προσεῖπε τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον.

Σκύθης δὲ εἶ τὸ γένος ἡμῖν εὐπαραδόξως, καὶ ὅμως τἄλλα σπέρμα ἀφεὶς, ἧκες συνεσόμενος ἡμῖν, καὶ τὰ πάλλιστα ὀφόρμους τὴν Ἑλλάδος, καὶ ἄλλα ἐπιτήδεια τινα ταύτῃ ἐξεῦρες αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνάμης ἐγένου τοῖς δείξουσι τοῦτο δὲ ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ προξενήσεις αὐτῷ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς τὴν Ἑλ-

tibi donare bonum possim, quam illi te commendem.

6. *Ne igitur cunctemur, Toxari*, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo, scies enim quantus sit illius circa peregrinos pudor, & reliqua aequitas, & benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens*, & simul Solonem allocutus, *Huc tibi*, inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae.*

7. *Scytha autem es, generosus apud nos, & tamen relictis, quae ibi sunt omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea quae pulcherrima sunt in Graecia, audiat; ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ne facile & ipse discat omnia, & immortales praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, & tanquam publice illum hospitio accipies, & germanum Graecum civem ef-*

[a] Δυσπρόσοδος] Nihil variare Edd. notat *M. du S.* recte, nisi quod nonnullae δυς πρόσοδος sejungunt. [b] Ἡμῶν] Sola Fl. hic male ὑμῶν. Sed ἡμῶν cum ceteris Edd. M. [c] Περὶ τοὺς ξένους] Πρὸς τ ξένιον W. & L. Sed nil mutant Edd.

56. Ταύτῃ ἐξεῦρες] Τὴν ὁδὸν, puta. *G.*
60. Καὶ προξενήσεις] Πρόξενος αὐτοῦ ἴσθι. *V.* Ibid. ex altero MS. in fol. ad eadem verba legitur: Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γίνου. *V.*

46. Περὶ τοὺς ξένους] Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in *quom. hist.* c. 4. μηδὲ τοῦτο διέσῃς περὶ ἡμῶν. Ubi quoque πρὸς posses substituere; sed non est opus. Et cum τὸ εὔσεβες περὶ τοὺς θεοὺς & similia recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non video latis caussae, ut cum *Solano* πρὸς recipiam. *J.F.R.*

56. Ἐπιτήδειά τινα ταύτῃ] Supple ὁδὸν. *AE.M.* Idem & *Gujetus* dixit. Et quilibet ejusmodi observationes facere potest; quare compilationis suspicio hic nulla: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra *Herodot.* c. 3. *J.F.R.*

60. Καὶ προξενήσεις] Sic *Demosth.* Προξενεῖς αὐτῶν. *E.G.*

Ibid. Προξενήσεις αὐτῷ] Προξενήσεις αὐτὸν, non simpliciter est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio publico suscipies illum, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur. *J.G.G.*

Προξενήσεις αὐτοῦ] Non credo Cl. *Gravesium* dedita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. habent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic verbo possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compositis amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito inest. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Gujeto* jam adductum; num tamen eodem indicare voluerit, προξ. in priore syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere curo. Nostrum non solere ὑπερπλυνίζειν sciens, ut nota lon-

go

officies. Et, *Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant. Tantum est in hoc scene. Omnium quae sunt in Scythia oblivionem capies, cum hoc si fueris. Habes praemia peregrinationis tuae, finem tui moeroris. Haec tibi norma Graecanica; hoc Atticae philosophiae specimen. Ità igitur judica, te esse felicissimum, qui cum Solone futurus sis, & amico illo sis usurus.*

8. Longum fuerit jam commemorare, quam delectatus sit munere Solon, & quae dixerit, & quomodo ab eo inde tempore una vixerint, cum alter quidem, Solon, institueret & doceret pulcherrima quaeque, & amicum omnibus conciliaret Anacharsin, & bonis eum Graecorum admoveret, omni ratione curans, uti quam suavissime in Graecia aetatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hujus admiraretur, nec latum pedem ab illo sua voluntate discederet. Ut enim promiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo tempore cognoscebat omnia, & innotescebat omnibus, & in honore apud omnes erat. Ne-

λάδ. ἡ ἔσῳ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· τοῦτο ἡ Ἑλλάς, οὐκ ἔτι ξένῳ, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φιλοῦσι· τηλικοῦτόν ὄφι τὸ κτῆμα προσβύτιλω τοῦτον· ἀπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις δὲ ἀποδημίας τὰ ἆθλα, καὶ ἔρωτος τὸ τέλος. ἔστός σοι ὁ Ἑλληνικὸς λαβών, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ἔτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος εἶ, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ.

Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἥσθη ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸν λοιπὸν συῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν ἐκποδὼν ἀπολειπόμενος. ὡς γὰρ ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος,

d Διατρίψῃ] Sic L. Item *Vorst.* ac *Gr.* In W. videtur fuisse διατρίψῃ. Sed alia manus διατρίψῃ fecit. Διατρίψῃ corrupte etiam Edd. omnes.

74. Ἥδη] Laetatus est. *G.*

go hinc intervallo, ad verbum ἥμελλε pro ἤμελλε dico. *J. F. R.*

80. Ἥδιστα διατρίψῃ] Eadem pagina vitiose legitur, &, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissime hoc: καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundissime in Graecia vivens renideret.* Quid est, *jucundissime renidere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imposuisse: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia viveret in Graecia.* Paullo ante cap. 4. οἰχοῖτο δὲ Ἀθήνας, καὶ ἐν διατρίβοι πάλιν. *ivit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem ϖ & τ permutantur a librariis. Sic superius pro ἀπρεπῆ ostendimus referendum esse ἀπτερῆ. *J. G. G.*

Ibid. Διατρίψῃ] In W. videtur olim fuisse διατρίψῃ, sed alia manus διατρίψῃ fecit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero Emendationem Cl. *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Longolii* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed tantum ut conjecturam. *M. du S.*

81. Τεθηπὼς] Hoc verbum a Scapula omissum vid. ap. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum c. seq. *J. F. R.*

82. Ἐκὼν] Legendum puto ἑκάτον, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi ἑκὼν quam facile confundatur, supra jam observatum est in *Hermot.* Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. εἰ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι [a] καὶ τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν θ' ὃς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ὀπίσθιον δέ τις ἄνδρας [c] εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρ- 90
βάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι τὸν αὐτόν. καὶ οὐκ ἂν [d] οὐδὲ ἀπέστρεψεν, οἶμαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε.

Βούλεσθε δὴ ἤδη [e] ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος ᾖ τοιοῦτος; ὥρα γὰρ εἰδέναι ὑμᾶς τινός μοι εἵνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις ταῦν ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα [f] ἐπαγομένω Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τὴν εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα τάμὰ

que enim parvum quiddam erat laudans Solon; ſed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori obſequebantur, amabantque quos ille probaret, & viros optimos eſſe credebant. Denique ad myſteria etiam admiſſus eſt Anacharſis, ſolus barbarorum, civitatis ante jure donatus, ſi fides habenda eſt Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, niſi Solon eſſet mortuus. 95

9. Vultin' igitur jam inducam etiam finem & *coronidem* fabulae, ne ſine capite oberret. Jam enim ſciendum eſt cujus mihi rei cauſſa Anacharſis e Scythia indo Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, 1 adducentes inſuper Solonem, ſenem virum, Athenis. Ajo nimirum ſimile mihi quiddam Anacharſidi uſu veniſſe. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen rogo*, nolite iraſci 5 mihi ob iſtam imaginem, ſi regii generis viro me aſſimilavi. Barbarus enim & ille; neque Syros nos Scythis ulla in re deteriores *temere* dixeris. Ego vero non quantum ad regiam nobilitatem, ſimilitudinem il-

a Καὶ τοῦτο] Τοῦτο ſolum, ſine καὶ B2. Sed vulgatam tuentur J. Fl. *H. P.* & M. Καὶ τούτῳ L. b Ἐφίλουν] Καὶ ἐφίλουν B2. Sed abeſt καὶ a reliquis & M. c Εἶναι] Punctum poſt εἶναι eſt in W. quod abeſt ab Edd. Comma eſt in Fl. d Οὐδὲ] Οὐδὲν J. male. e Ἐπάγω.] Sic Edd. J. Fl. *H. P.* &c. Ἀπάγω W. f Ἐπαγομένῳ] Sic recte J. *H.* Fl. Ἐπαγομένῳ male *Ald.* & *P.*

91. Δημοποίητος] Δημοποιητὸς ἐστὶν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. *V.*

86. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur. *J. G.*

87. Καὶ τοῦτο] Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, ὃς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Salmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν ὃς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in hac re tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabat.* *J. G. G.*

89. Καὶ ὀπίσθιον ἄρ' ἔσσας ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam attente interpretes, alter *ac prorſus eosdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt*: alter, *eosque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Graecismum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ὀπίσθιον ἄρ' ἔσσας ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα δὲ ἐμυήθη. *J. G.*

90. Ἐμυήθη μόνος] De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos ſub Barbarorum nomine non includi ſtatuendum. Conſtat enim initiatos fuiſſe Syllam, Pomponium Atticum, Auguſtum, & Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem (vid. Xiphil. Capitol. 27. & *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut ſtatuere videar, ſa-

illam affecto; ſed quantum ad illa *priora*. Cum enim primum peregrinus veſtram in urbem veni, ſtatim quidem perculſus ſum conſpecta magnitudine, & pulchritudine, & civium numero, & reliqua omni facultate ac ſplendore. Itaque diu ad iſta ſtupebam, nec par eram admirationi, quale quid illi de inſula adoleſcenti accidit ad Menelai domum. Et debebam ita animo affici, qui viderem, urbem in eo culmine conſtitutam, & ſecundum poëtam, bonis omnibus florentem, queis vigere urbes ſolent.

10. Ita nempe habens, quid agendum eſſet, jam conſiderabam. Et facultatis quidem dicendi ſpecimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, ſi ſilentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui eſſent principes, & quibus quis applicans ſe, & patronis ſibi adſcitis, deinde

ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δὲ ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῖν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τὸ ἐμπολίτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν· ὥστε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπόνθει πρὸς τὰ Μενελάου οἰκία. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκεῖνον, ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη καὶ τὸ πρακτέον. καὶ τὸ μὲν δεῖξαί τι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἐνεδείξατο, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ (οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι τἀληθές,) οἵ τινες οἱ πρόεδροι εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ συγγραφόμενος προστά-

g Τῶν λόγων] Ita recte Edd. Τὸν λόγον male L. ait *M. du S.* *h* Ἡμῖν] Et ſic recte Edd. plurimae cum Cod. M. Ἡμῶν male Fl. *i* Συγγραφόμενος] Sic Edd. & M. Ἐπιγραφόμενος L.

15. Νησιώτης] Τὸν Τηλεμαχὸν φησι, ut in Odyſſea Homerus ait. *G.*

factum hoc ante hunc libellum a Luciano ſcriptum; nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; niſi forte in reditu malis habitam, vid. c. ſeq. *Cic.* I. de Nat. Deor.

Omitto Eleuſinam ſanctam illam & auguſtam,
Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46. 1. ubi plures recenſet. *M. du S.*

91. Ἀμαθουσιώτης γενόμενος] Anacharſis ab Athenienſibus civitate donatus. *F. G.*

93. Οὐκ ἂν] Similem locutionem habes Παρασ. c. 45. Sed non eandem prorſus. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ] Sic legendum, non εἰδὼν, vid. ex Παρασ. c. 45. δεινῶν δὲ εἰδὼ ἀναπαύσασθαι θεάτρων, εἰ μὴ τὸν Ἀγαμέμνονα ἐκείνου. *M. du S.*

2. Ἐπιγραφόμενος] Delevi jota ſubſcriptum, quod in *Pariſina* Ed. ſenſum turbabat, non enim eſt dativus, ſed nominativus dualis. *J. F. R.*

15. Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* ſcilicet ex inſula Ithaca, *Homer.* Od. Δ. Menelai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam cum ſtupore quodam miratur. *G. C.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus* apud *Homer.* Odyſſ. repetit alibi. *J. B.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] *Telemachus.* *F. G.*

Νησιώτης ἐκεῖνος] Vid. *Homer.* Odyſſ. Δ. 74. *M. du S.*

19. Ποιητὴν] Quem innuat nondum reperi. *M. du S.*

23. Δεῖξαι] Καὶ τὸ μὲ δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, eſt & ſpecimen dare meorum orationum. Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit *Joannes Frid. Gronovius* lib. IV. obſerv. c. 13. *J. G. G.*

Δεῖξαι τῶν λόγων] Malim δεῖξαι τὸν λόγον ut in principio Zeuxidis & alias. Sed nec damnare auſim δεῖξαι (δεῖγμα) τῶν λόγων, vel δεῖξαι (τι) τῶν λόγων. *J. M. G.*

28. Ἐπιγραφόμ.] Ex L. haec ſcriptura. Sic Διωνυσ. c. 29. & Παρ. c. 11. *M. du S.*

Συγγραφόμενος προστάς] Etſi non improbo ſcripturam Cod. L. ἐπιγραφόμενος, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. quum nihil abſurdi habeat vulgata; ſic ſaltem apud *Gregor. Nyſſen.* Orat. funebr. in Baſilium

τάτας, συναγωνιστὰς χρῆτο πρὸς τὰ ἔλα. οἰλαῖθά μοι ἐχ εἶς, ὥσπερ τὸν Ἀναχάρσιδι καὶ ἕτερον βάρβαρον, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοί, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε. πολλοὶ μὲν ἐν ἄλλοι χρηστοὶ, ἐν δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, ἐν ἴσως ἂν ἀλλαχόθι [a] τοσούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἔστιν ἡμῖν ἄνδρε δείξω, γένει μὲν, ἐν ἀξιώματι, πολὺ πρέχοντες ἁπάντων παιδείᾳ δὲ, ἐν λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ [b] δικάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ τοῦδε τοῦ δήμου εὐνοια, πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτὸν καὶ τετὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν [c] οὗτοι ἐθέλωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ἢ τῇ πόλει. ἦ μὲν γὰρ χρηστότητα, ἐν ἡ πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, ἐν τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀπαρίθμητον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, ἐν τὸ πρᾶον, ἐν τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, παραθεὶς μικρὸν ὕστερον.

de auxiliatoribus uti ad universa posset? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, isque barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere, *Multi quidem, hospes, & alii boni dextrique in urbe viri, nec aliàs tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem & dignitate multum superiores omnibus, doctrina autem & eloquentia Atticae illos docendi comperaveris. Tantum autem popularis gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fiunque quidquid hi volunt, volunt enim quidquid optimum est. Benignitatem enim, & in hospites humanitatem, & quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, & quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, & quam sint placidi, quam faciles accessus habeant; tute aliis enarrare poteris, periculo paullo post facto.*

11. *Ut-*

[a] Τοσούτους] Sic W. recte. Τοιούτους Edd. [b] Δικάδι] Sic Edd. Δικαίδι W. [c] Οὗτοι ἐθέλωσιν. ὅ. γ. ὅ. τ. ἂ.] Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restituta.

39. Τῇ Ἀττ. δικ.] Τοὺς περὶ * Δημοσθένη λέγει δῆλον ῥήτορας Ἀττικοὺς, λέγων ἐν τοῖς τοιούτοις. V.

* Δημοσθένη] Δημοσθένης erat in Editis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collato Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam περὶ non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in ην, cum Δημοσθένης Δημοσθένη scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in *Dorvill. Charit.* p. 5. & alibi, ubi Δημοσθένην scribere docet; velut alii Ἀριστοφάνη, alii Ἀριστοφάνην amant. *J. F. R.*

lium T. III. p. 480. συγγράφειν τινὶ, *operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam Cl. *P. Wesseling.* Obs. II. 6. p. 162. (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. monuerat.) Ubi is Interpretem in vertendis his verbis offendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos aggressus, praesides conscripta de illis historia (praesules* est ap. Benedict.) quum debuisset: *quibusque adscitis patronis*; id enim significare πρόσκλητον τίνα, συγγράφειν, ἀσυγγράφειν. ἐπιγράφειν & συγγράφειν, ibidem docet *Wesselingius*. Cum vero ex *Luciani* bis accusat. c. 29. ἐπιγράφεσθαι ἄλλους πρὸς ἑαυτὸν adferat; nec τὸ συγγράφειν πρὸς ἑαυτὸν aliis exemplis confirmet, & ἐπιγράφειν Luciano in his locutt. usitatius sit, non repugnaverim, si quis & hic illud recipere malit. *V. F. R.*

39. Τῇ Ἀττικῇ δικάδι] *Vincentius Obsopoeus* interpres sic vertit (*Attica Musa*) quomodo legerit, nescio: videtur tamen legisse Ἀττικῇ δικάδι, & sibi intellexisse μούσῃ, quasi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δίκας non ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas scripsit *Plutarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro lectori. *J. P. à C.*

Ibid. Ἀττικῇ δικάδι] Vide apud *Philostratum* p. 564. βούλομαι δ' ἐν μέσῳ τὸν Ἕλληνα, ἐν ἀποδείξω τινὰ τῶν δέκα, &c. De Herode sermo est, qui respondet *id solum, se Atticide eruditum.* In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monemur. Certe & hic in Cod. W. scriptum est δικάδι α. Quod an Lucianeum sit, viderint alii; mihi nunc de eo dispicere non vacat. *M. du S.*

42. Ὅτι δὲ ὅσοι] Haec verba: Ὅτι δὲ ὅσοι βούλονται, βέλτιον ἦν, in W. solo reperiuntur. *M. du S.*

Ibid. Οὗτοι βούλωσιν . . . . ὅ, τι ἂν ἄριστον] Scripsit ad me Cl. *Gesner.* super hoc loco his verbis: „ Hunc „ locum ita interpretatum esse video Cl. *du Soul: Pla-*

„ que

11. *Utque magis mireris, ex una eademque domo sunt, filius & pater. Hic quidem, si Solonem aliquem aut Periclem, aut Aristidem cogitas: filius vero, ubi primum videris, statim te amicum sibi abducet; ita procerus est, & virili quadam formositate pulcher: si vero locutus solum fuerit, ilicet auribus te devinctum abibit, tantam in lingua Venerem habet juvenis. Urbs quidem universa hiantes audiunt quoties in concionem prodierit, id quod ajunt Athenienſibus, qui tum erant, in Cliniae filio accidiſſe: niſi quod illos quidem non ita multo poſt amoris illius, quo proſecuti Alcibiadem fuerant, poenituit; hunc vero non amat modo civitas, ſed reverentia jam dignatur. Denique unum hoc publicum noſtrum bonum eſt, & maxima omnibus utilitas, hic vir! Si igitur & ipſe & ipſius pater recipiant te, & amicum ſibi fa-*

Καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τ αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς ᾧ πατὴρ, ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ὄψει ἐνθυμούμενος. ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα [d] ἀπάξεταί σε, ὅτι μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τ εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον, [e] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τ ὄχλου ἅπαντα ἀναδησάμενος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ὄπ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥ γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες [f] ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων [g] παρέλθοι· ὅπερ φασὶ τοὺς τότε Ἀθηναίους, πρὸς τ τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, πλὴν ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖται ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ἄλως, ἐν τοῖς τὸ ἡμῖν δημόσιον ἀγαθὸν ὄντι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ ἔτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ [h] φίλον ποιήσ-

[d] Ἀπάξεται] Sic Edd. vett. & M. Ἀπάξεται male *S.* & *A.* [e] Οἰχήσεται] Sic Edd. & W. Niſi quod in eo abeſt σε: *f.* Ἀκούσουσιν] Αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Sed verius abeſt pronomen ab Edd. Fl. *J. H. P.* &c. [g] Παρέλθοι] Παρέλθῃ W. Nihil vulgatam mutant *J.* Fl. *H. P.* [h] Φίλον ποιήσαιντο] Φιλοποιήσαιντο W.

60. Κλεινίου] Ἀλκιβιάδου. *V.*

„ que in civitate, quidquid hi volunt, volunt enim, „ quidquid optimum eſt. Legit igitur, ᾧ τοῦτ' ἐν τῇ „ γνῶσι σὺ τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλωνται βούλονται ᾧ „ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. Si ex libro aliquo, pla„ ne accedo: Sin ex ingenio, laudo conjecturam, „ tanto credibiliorem, quod repetitio τ ὅ, τι omiſ„ ſioni locum dare potuerit: recipere tamen non au„ ſim". Sic ille: Ego itaque verba illa in Edd. defi-cientia recepi, quia ex Codice ſunt deſumta, & verſionem *Solani* retinui. Coeperat enim & is priſtinam verſionem plurimis in locis corrigere. Et quia Cl. *Geſner.* ex illa correctione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, ſi ipſiſſima Graeca, quae *Soulium* legere ait, proferre non potuerit, ſed ſimilia illis adtulerit. *J. F. R.*

52. Ὁ δὴ υἱὸς, ᾧ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα] Male Salm. ὁ δὴ, υἱὸς. ᾧ &c. quam diſtinct. merito improbat Cl. *Jenſ.* Sed *Pariſ.* rectius habebat ὁ δὲ υἱὸς. Paullo poſt vero, eadem prava diſpunctione laborabat, ſcribens ᾧ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. Quam itaque monente *Jenſio* correxi. *J. F. R.*

55. Οἰχήσεταί σε λάθ τ ὄχλου ἀναδησάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε λάθ τ ὄχλου ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *J. P. aG.*

Οἰχήσεταί σε λάθ τ ὄχλου ἀναδησάμενος] Violentiſſime profecto *Palmerius* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non ſanum quidem, quantum ego video, eſt vulgatum οἰχήσεται, quum οἴχομαι ſit *fugio, abeo, diſcedo*, idque huic loco non conveniat: mollior tamen adhiberi poteſt medicina; nempe una extrita literula, legendum ἑλκήσεται; *vehet, rapiabit.* *J. J.*

Οἰχήσεται] Nihil mutandum. Reſpicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ex ore ſuo ad aures audientium pertinentibus non profecto alligatos tantum ſtanti ſibi habet, ſed abducit, trahit, rapit, quocumque ipſi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται hanc nos verbis *ilices* & *abibit* exprimere ſtuduimus. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ τ ὄχλου] Vide hiſtoriam Herculis Gallici picti, ad quam hic alludit. Exſtat autem in libello, cui *Hercules* titulum fecit Noſter, & apud A. Gell. XVI. 3. *M. du S.*

60. Πρὸς τ τοῦ Κλεινίου] Legend. *Plut.* in Alcibiad. *J. B.*

Θαυμάσῃς τοῦ Ἀλκιβ.] Hoc abunde ſcribit *Plut.* in Alcibiad. *Ariſtoph.* in Ran. *Valer. Max.* Lib. 7. *G. C.*

63. Ἐπι-

ποιήσαιτο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν, καὶ [a] ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀσφαλίσιμα τὰ σὰ ταῦτα νὴ τὸν [b] Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι [c] ἤδη πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι [d] ἔδοξαν· οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος [e] φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν καλῶν κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοισθε· ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὐδία πάντα, καὶ πλοῦς ἔρημος, καὶ λειοκύμων ἡ [f] θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

ciant, civitatem habes universam: & hoc solum opus est, ut manu significationem voluntatis edant, neque amplius de tuis fortunis dubitare licebit. Haec ita me Jupiter, (si jusjurandum adjicere orationi fas est) dixerunt universi: & mihi jam experienti, vix aliquam de multis partem eorum, quae insunt, dixisse videntur. Non igitur desidendi, aut differendi, ut Ceüs poëta ait, jam tempus est, sed funem omnem movere oportet, facereque & dicere omnia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, & secunda navigatio, & molli fluctu leniter motum mare & portus in proximo.

a Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα] Ἐπισεῖσαι χρὴν τὴν χεῖρα. W. b Δί'] Διά Fl. & M. Ceterae Edd. sic, ut dedimus. c Ἤδη] Ἤδη S. & A. male. Ἤδη recte Edd. vett. & W. d Ἔδοξαν] Ἔδοξα Edd. & M. e Φησὶν] Φασὶν male Fl. Recte cett. f Θάλασσα] Θάλαττα W.

74. Ὁ Κεῖος] Ἀνακρέων. G. (fallitur, vid. notam nostram. *M. du S.*)

68. Ἐπισεῖσαι] Quid hoc sit, clarius ex ὁ Εἰκ. c. 4. disces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, intra modum probans quod dabatur encomium. Adde Δικ. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, inter modestas laudandi & probandi rationes ponitur. Passim usurpat noster. Vid. Ῥητ. c. 22. & Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

69. Τὴν χεῖρα] Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἀνδιάστροφα τὰ σά. *Manus protendenda est, hoc solum* sc. si fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.* *J. G. G.*

72. Ἤδη] Καί μοι ἤδη. Lege ἤδη. F. G.

73. Ἔδοξαν] Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρήκειν ἔδοξεν. sic leges. vulgo male ἔδοξα, sententia refragante. *Et mihi, jam experto vix milleſimam partem, quae illis insunt, dixisse visi sunt.* sc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui vestras virtutes praedicabant. *J. G. G.*

Ἔδοξαν] Clar. *Graevii* Emendationem invitis omnibus impressis & ipso M. Codice in textum recepimus. *M. du S.*

74. Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. Ἔργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβολίης ἀνὴρ ἄτιμος πελάσσῃ.

J. B.

Ἀμβολᾶς ἔργον] Pro *Heliod.* lege in nota *Bourdelotii Hesiod.* & vid. illum in Ἔργ. καὶ ἡμ. vers. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβολίης, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam sponte vidisti. *J. F. R.*

Ibid. Κεῖος . . . . .] Locus a *Bourdelotio* indicatus, est vers. 411. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit Lucianus; aut quomodo ex *Aethreo Ceüs* factus Hesiodus? Deinde ubi ἕδρας? &c. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui tribuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. & a *Dionys. Hal.* de Struct. orat. p. 234. Edit. Uptonianae. Verba ipsa Bacchylidis habes apud *Steph.* Lyr. p. 570. οὐχ ἕδρας ἔργον, οὐδ' ἀμβολᾶς, ἀλλὰ χρυσαυγέος Ἰτωνίας χρὴ παρ' εὐδαίλων ναὸν ἱλάοντας ἀφορίτᾳ δίξαι. Fuisse autem *Ceüm* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, qui haud dubie *Ceüs*. Vid. *Maxob.* c. 26. & ut id obiter moneam, emendandus Index Auctorum ab Athenaeo laudatorum, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceüs* comparet. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de *Ceo* insula agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus*, *Byzant.* & alii. Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, praesertim cum apud *Lactatium* sive *Lactantium* ad Statium, quo auctore id asseruit, nihil tale, teste Cl. *Fabricio*, inveniatur, cujus vid. Biblioth. Gr. 551. In *Collectaneis* Cl. *Galaei*, Anacreonti, sed falso, tribuuntur haec verba. *M. du S.*

Κεῖον] Non *Simonidem* hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum alterum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. observat *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. *J. M. G.*

FINIS TOMI PRIMI.

AD TOM. I.

TANAQUILLI FABRI

NOTÆ ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. ῥυθμοὶ. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σατὴρ, & de illa voce judicium Ciceronis. ἰχνεία. de Epimenidis aevo. Lucianus emendatus. Οἴτης pro Αἴτνης. de Jovis sepulcro ex historia sacra Evemori. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄσυ contra ea quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 98. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: τὸν δὲ πρίσσοντα (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πάνυ πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent.* Acharnæ autem δήμου Ἀττικῆς anno primo belli Peloponnesiaci obsessæ sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea quae hic a Luciano narrantur, in annum CCCXXII. urbis Romanæ conjici debent, qui est ante Christum natum CCCCXXIX. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere est quod a Luciano scribitur, τίς ἔτος ἦσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὧδε τὸν Ὑμηττὸν, ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ; Patrem habuit Echeratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere; cum eam rem Plutarchus ἐν Παραλλήλοις in vita M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola XXIV. inter illas quæ non ita pridem a Leone Allatio vulgatæ sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse (Ἡφαιστιάδην debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰδιωτικοῖς, non autem Ἐφεσιάδην) ut ubi ἄκοθεν τοῦ ἄστεως vivat, addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὑρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρίοις φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀλαμπέσιος ψυχὴν βαρυδείματα κεύθει·
Τέθνημα δ', ἐπεὶ πύθεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus sepultum eum fuisse Ἀλαῖσι· sed cum duæ sint Ἀλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem judico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comoedia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut satis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiæ bibliothecæ expressam esse.

Νῦφι δ' μίμησιν ἀπιστῶ, ἄφρα ταῦτα τῶν Φρυγῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 98. vs. 1. Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Haec Jovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

Pag. 99. 6. Ὑπερίδης] (Ἐπιρίδης erat in Ed. Graec. hi-

harum nott.) Hujusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μηδ' ὧν τῷ δεξιῷ τ' ἀγκῶνα δακτύλους χειρὸς ἰφθραζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρίψασα, &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπιρρίσασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὴς τ' χειρός; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legendum esse, ἀγκῶνα δακτύλοις βραχίονος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπιρρίσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioso Plauti est, *os columnatum*; sed καμπικώτερον.

Ibid. 7. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ῥυθμὸς ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile fit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaste quoque Æschyli in ἐκτὰ ἐπὶ Θήβ. qui ait, βαίνουσι δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. *Stephanianae*. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τ' ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲ γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiasten *Aristophanis* legas, ἀρχαῖοι ἐν τοῖς μέτροις ἐ ῥυθμοῖς διέτεινον.

Pag. 103. 28. Ὑπὸ μαιδαγώγου] Illius enim vis ὑποτροπεύς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympos. τῷ γὰρ ὄντι ὁ ὕπνος ἀφαιρεῖται τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μαιδαγώγος τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τ' πολιτείας, ubi παιδαγωγὸς dicitur μαιδαγωγὸς ἢ μύθῳ συμπαθούσης.

Pag. 105. 41. Κοσκινηδὸν] Παίζει χαριέστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιοτελεύτων, in adverbiis scilicet similiter exeuntibus, πετραδὸν, σαρηδὸν, κοσκινηδὸν. Ceterum cum ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribri agitationem referre videantur, quae fit, cum grana incernuntur.

Ibid. 44. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Suidas proprie dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον, quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τ' ὄμβρων. Haec & alia hujusmodi sedulo observanda judico, ut ad proprietatem Graeci sermonis pervenisi possit. Ceterum non ὑετός τε, legendum est, sed ὑετοὶ tantum. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖος in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 106. 47. Κιβώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, *male divisa sunt haec temporibus*. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Ceterum quod κιβώτιον. Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est, vox ejusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Damascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Josephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de solertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed ea tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλιωνὶ φασι κατασχεῖν ἐκ τ' λάρνακος ἀφιεμένην ἤλιμα γενέσεως χειμῶνος μὲν ἔτι πάλιν ἐπιδυομένην, εὐδίας δὲ ἀνατείνασαν. id est, *Fabulatores quidem produnt columbam ex arca omissam indicium tempestatis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero, cum prorsus avolasset.* pag. 968. edit. Paris.

Ibid. 48. Λυκορείᾳ] Parnassus est, aut certe illius pars, (nam ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 107. 69. Ὦ θαυμάσιε] Honesta appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γενναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia sexcenta.

Pag. 108. 72. Δευκαλίωνες] Etsi constet plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θνητὰς, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse quam ut. &c.

Pag. 110. 86. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; nam metaphora est ducta ἀπὸ τ' τηλῶν ἀνατεταμμένων.

Ibid. 89. Σωτῆρα ἐ εὐεργέτην] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ ἐ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non potest*, nam *servator* idem facit Latine quod Graece σωτὴρ. Terentius: *servatrix mea*. In Graeco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Ibid. 91. Ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἐσχατιᾷ] Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, *ad extrema redactus consilia*. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset *Homerici* illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν· ἔθι δ' ἄμυδις, &c. Odyss. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνικρύψῃ μυλεώνι
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam est quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocration. Lucianus infra vocabit simpliciter ἀγρόν.

Pag. 111. fin. Νάϊμον] Reliqui vocem Graecam in versione, est enim respectus ad Hom. locum.

Ibid. Ἐπιμενίδης] Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est quod jam dicam. Auctor est Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri

fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. *Plato* autem lib. 1. de Legibus, ait advectum eum Athenas περὶ τὰ Περσικὰ ἔτη: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφοῖν θάτερον nam aut necesse est in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu veniisse constat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixisse. Esset hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 112. 3. Οὗτος] Error manifestus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Jovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

Ibid. 4. Ἐναυτόμβῳ] Libentius legerim ἀναυτόμβῳ maxime cum *Erasmus* verterit, *redaccenso*, &c. quamobrem in suo codice legit non ἐναυτόμβῳ, sed ἀναυτόμβῳ.

Ibid. 6. Ζεῦς σωθῇς] Locum Callimachi respicit, hymno in Jovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· ἐπεὶ ἦ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Jupiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es. Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίνω ἐτετύπωτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε ἀπελείφθησαν ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ὃν τοίνυν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat*, MINOIS JOVIS [E.] SEPULCRUM. *lapsu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum est, ita ut reliquum sit tantum*, JOVIS SEPULCRUM. *hinc est quod ferunt Cretes esse apud se Jovis sepulcrum.* Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνω, sed τὸ, Μίνω, ut sit positum θλασῶς, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium se se alitet habuisse. Locus est apud Lactantium: *Jupiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetes filii sui curaverunt*, (intellige τὸν περὶ τὸ νεκρὸν θεράπειαν) *decoraverunt que: & sepulcrum ejus est in Creta, in oppido Gnoso; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse* (ita loqui amat Ennius; isthuc autem *creare* Graecum est κτίζειν, quod & condere significat) *inque sepulcro ejus est inscriptum antiquis literis Graecis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterum in cod. Reg. legitur ὃς τὸ ἐκεῖ ταφῆς. unde fortasse legendum ἐστὶν ἐκεῖ ταφῆς. verum non est tanti.

Ibid. 9. Παρὰ τὸ Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

Pag. 113. 16. Καθ' ἱερῶν τελείων ἑκατὸν] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ' ἱερῶν.

Ibid. 17. Ἑκατόμβας] De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud *Hom.* autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὅταν ἑκατόμβας, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. *Hom.* in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, seu βάσεις numerabant.

Ibid. 18. Διάσια] Jovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Jovi proprius erat. Emenda Schol. *Aristophanis* ad νεφέλας; ubi enim scriptum est διάσια dicta fuisse διὰ τὸ φυγεῖν τὰς ὄνους, legendum est ὕσας, id est λύπας. unde apud *Hesychium* hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖν, & ἀσηθεῖς pro λυπηθεῖς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζητο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένῳ τὸ κεινηλίου.

Pag. 114. 24. Οὐτωσὶ τῷ εἰπεῖν, &c. ὡς δὴ ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quisque haec observat: dicam tamen quod sentio. οὐτωσὶ μὲν οὕτω hoc loco est, *si quis minus exacte loqui velit*, &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὐτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Ibid. 25. Ἀμφὶ τὰς φίλας] In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeo injuria.

Pag. 115. 43. Ἄστυ] Admonet me haec vocula loci cujusdam, qui apud *Diodorum* legitur, lib. I. pag. 24. edit. Rhodomannianae. Ibi enim sunt qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Ægypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τὴν Ἑλλάνων, πόλις ἄστυ ἐκλέγεται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe seu pago Ægypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ex Ἐθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκέων ἄστυ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus; *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantumdem efficit. nam scena hujus διάλογος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venis*, pro, *an in urbem venis*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

Ibid. 46. Ἡγανάκτει] Lego ἀγανακτεῖ, & πεύσεσθαι.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proserpina & Ceres Θεσμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέρμα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῷ emendatur ἀλλὰ παρικάσας. de hac voce ἡσθεὶς, contra Bud. & Vallam. ὀρχηθεὶς, & alia quaedam.

Pag. 116. 48. Τοσαῦτα μιότατα ταύρων] Ajunt esse Atticissimum, μιότατα αἰγῶν; at ego ajo solos barbaros Graece dicere τοσαῦτα μιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in sacris praecipue absumpta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque supersedebo afferendis testimoniis.

Pag. 117. 64. Λήρους μεγάλη] Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλῃ τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui istud λήρους nullo adjecto nomine non satis efficax videtur.

Ibid. 66. Συπὸν πρὸς ἡμᾶς] Etsamsi nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμῶν. Video sane plerosque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς solocismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit, ô hominum expromptam diligentiam!

Pag. 119. 79. Πρὼν &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Ibid. 85. Συντρῖσαι ὥσπερ τὴν πίτυραν] Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συντρῖσαι περὶ τῇ πίτυρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιάφθειραν, feceruntque ὥσπερ τὴν πίτυραν, sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πίτυρα legas, alius, si περὶ τῇ πίτυρᾳ. Illud enim *juxta petram*, significat, hoc autem *ad petram*. Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mss. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 120. 3. Καὶ μόνον οὐχὶ δικράνου ἐξέθλιβε με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες] Locus corruptus. Qui pote, inquies. Quaeso nonne ἀσαφέστατον est, si quis dicat, *fere me furca extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* Videlicet tota labes ex unius vocalis defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, & scilicet, καθάπερ οἱ &c. quae una efficiet, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, hujus diligentiae pudeat.

Pag. 122. 24. Ἄλλοτε δὲ τοιαυτὶ ἐγκαλοῦσιν] Respicit locum qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 124. 58. Πάλαι μὲν σε αἰτιᾶσθαι] Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σε. Sensus est: *numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σε τούτων significabit, *te in his accusare*, vel, *te rerum harum accusare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Pag. 125. 62. Τῷ τε γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιαρόν] Melius scribi judico, τοῦτο γὰρ Τίμωνι τὸ ἀνιαρόν.

Ibid. 63. Εὐτοῦν ἐς ἐμέ] Legerim εὐτοῦν ἐς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Siquis autem existimat ἐς ἐμὲ in lingua communi, & ἐς ἐμὰ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ἐς ἐμὰ Atticum, semper *ad me*, vel *in domum meam* significat, non *erga me*.

Ibid. 65. Κατάλιτε σὺ θύρας] Suspicor legendum θήκαις, *in arca*. forte etiam pro θύρας scriptum fuerit θύλακι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando sacculum. Deinde si hac voce θύρας uti voluisset, haud dubie dixisset ἐπὶ θύρας, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, παλαιπαλαῖστας ἐπὶ προκλαῖς ἐκλισι.

Pag. 126. 71. Ὑπὸ τοσούτοις δισμοῖς κατασκοπούμενος] Ita *Xenophon* de avaris: οἱ μὲ ἰσιδεν τὸ ἀργύριον οὐδεπότε κτήσονται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύξουσι, τὰ δὲ καλύψουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἑαυτὸν, καὶ ἀλφιτόκοπλες. libenter legerim ἀλφιτόκοπλες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricant, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. edition. postremae Leunclavianae.

Ibid. 76. Μέτρον] Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἄριστον.

Ibid. 79. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 127. 84. Ἀπάγου μου χαθησομένου] Cum sequatur mox ἀνάγου τὰς θύρας, non possum concoquere istud ἀπάγου; qua voce significatur puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μυγάλα μυσταν domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγου, sed προάγου, unde προαγωγεύς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice *Erasmi* ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Ibid. 90. Ἐπ' ἀρότῳ παιδὸν γνησίου] Tragicum est. Ita in illo maxime inclyto oraculo, quod olim Lajo datum fuit;

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δυσμόρου βίου.
Heus, liberorum ne sulcum fores Diis
Invitis.

Pag. 128. 1. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Vitg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat *Diodor.* lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρου τέμενος, *Cereris & Proserpinae*, &c.

Ibid.

Ibid. 2. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *haec*, sed *eadem*.

Ibid. 5. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. a Luciano autem alibi hujusmodi servus παλιγγράφος dicitur. a Plauto autem literatus. Inde amarus ille *Aristoph.* in Samios jocus,

Σαμίων ὁ δῆμος ἐστὶν ὃς πολυγράμματος.

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Ibid. 8. Καλὴν τὴν δίκην] Ut Galli dicunt in sermone, *Une bonne amende*. Ubi *bona* nihil aliud est quam *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quae tamen hominum pars minime bona est; nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in *Pseudomanti* dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morsum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 129. 19. Δαναΐδων] Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit; ἔλεγε τοὺς οὐ μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις ἢ μὴ τετρυμένοις ἀγγείοις ὑδροφορεῖν. At pro τετρυμένοις legendum est τετρυπένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετρυμένοις, hoc loco nulli rei est.

Ibid. 21. Πρὶν εἰσρυῆναι χαλκὸν ἐκχυθησομένην] Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit. Tale aliquid apud Aristophanem est, *in* πφίλ. de servo oblivioso,

Ὅσις σκαλίσθρικά τι ἔνδοθεν μαυρὰ μυσθάνει.
Ταῦτ' ἐπιλάθεσθαι πρὶν μαθεῖν. ——

Ibid. 26. Καὶ εἰς ἄπαξ] Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum; ἐνοῦν εἰ μὴ εἷς τὸ ἅπαξ ἐμφράζεται τὸ πεχυὸς, &c.

Pag. 130. 39. Ἀμφοτέροις] Σαύλοις videlicet.

Ibid. 40. Ὡς μοῦλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores vere Graecos. hinc itaque est quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignoratione exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: ῥᾷστον ἂν ἐν εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι πρὸς τὸ σκοπόν. *Facilius ad usque scopum perveneris*. Idque Thucyd. imitatione, qui pag. 305. edit. 2. *Stephanianae*, de Brasida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mss. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis se facilitate commendet.

Ibid. 43. Ὀρθίων ἀκόντων] *Horat.* de Fortuna

—— *si celeres quatit Pennas*

sed quod in Mss. Cod. legitur, impensius placet, ὀπίσω scilicet, quae & alata finguntur.

Ibid. 44. Ἔπεφε δὲ ὑστλιγξ] Bene ἔπεσε. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucian. in libello περὶ τῆ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. sic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲ ἀγαθὸς δρομεὺς τὸ ὑστλιγγον εἴθες καθαιρουσης, &c.

Ibid. 47. Ἐγὼ δὲ ἢ πολλοὺς] Mss. Cod. ἐγὼ δὲ τοι.

Ibid. 49. Οὐδ' ὀβολὸν ὡς πρίαμαι βρόχον] *Ne laqueti pretium*, ait ille.

Pag. 131. 57. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

Pag. 132. 63. Φορηδὸν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etsi scio vocem hanc Latine reddi servata proprietate satis commode non posse.

Ibid. 64. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere πρὸ πείρης pro θανών.

Ibid. 67. Ἐπελπισαίης] Non temere in hoc significatu vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in spem inducere* est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Ibid. 71. Λῦσον] Quo utebantur veteres, ut nos hodie sérico ad vinciendas epistolas, testamenta, &c.

Pag. 133. 80. Πυῤῥίᾳ, Δρόμων] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poëtas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆ ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἷα Δᾶος ἐν Τιβίοις &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabysus Asianum est.

Pag. 136. 85. Ὁ θύνν] *Horat.* in hacce materia:

Plures adnabunt thynni, ubi cetaria crescent.

Ibid. 89. Παχύδερμε] Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petitum. qui enim cutis sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorsum referri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Ibid. 90. Καὶ εἰ πεφιὼν ἄλλε μαστίξειέ τις] Ertor legendum enim ἄλλως, id est *forte*, *temere*, *aliud agendo*.

Ibid. 97. Ἱπποτροφία;] Ἦπαρ νὴ, ut ait Comicus, ἀπὸ φυγεῖν (id est ἀπαιπὰ) ἐστίν.

Ibid. 99. Εὐγενίστερον Κόδρε] Vide Suidam in Εὐγενίστερε Κόδρε. Hujus proverbii meminit & Themistius in βασανιστῇ.

Pag. 137. 12. Ἱππονίκε καὶ Καλλία] Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenientium ditissimi fuere.

Pag. 138. 18. Ἑρμῆν προσιτῶν] Lucrum enim inseparatum a Mercurio objici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud *Homer.* habes.

Ὦ πυμάτῳ σπένδεσκε, ὅτε μνησαίατο κῆτος.

His addas licet *Jul. Pollucis* testimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenaeum legas quo-

quē Ἑρμῶς εἰδ῀ πόσιος ὥ῀ς Στράττιδι. Itaque certa emendatio est.

Ibid. 24. Δυσεύρετον &c. ἀκλεοπάτ῀] Hujus ἀλληγορίας veluti σπέρμα in Pluto *Aristophanis*. *Terentius* autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis:

Nae illius modi jam magna nobis civium
Penuria est, &c. —— item:
Quam gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquiae
Restare video! Vah, vivere etiamnum libet.

His addi & illud potest quod apud *Diogenem Laërtium* est, λείψανα τῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 139. 43. Βαθυκύτεια πόντου] In Mſ. Cod. βαθυκύτεια. Videlicet βαθυκύτης nihil aliud erit, quam qui βαθὺ κύτ῀ habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam prioris syllabæ modum in κύτ῀ brevem esse; sciam praeterea allusisse Lucianum ad locum illum *Theognidis*, qui omnibus in ore est;

Ἦν (πείσῃς scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα ϵ῀ ὶς μεγαλήτεα πόντον

Ῥίπτειν ϵ῀ πείρων, Κύρν, κατ' ἠλιβάτεον.

Videmus secundum versum paene integrum a Luciano sumptum esse. Legendumne igitur censes, inquis, μεγαλήτεα pro βαθυκύτεα? Non autim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκύτεια scilicet. locus est in libello περὶ Στοϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 141. 67. Τί ἦν ϵ῀ ἐν αὐτῷ ἦδε] Mſ. Τί ἔν ἔστι ἡ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

Ibid. 71. Οὐ γὰ῀ δῶ] Mendum est. Nam pro δῶ legendum δὲ, idque ante videram, quam Mſ. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, ἐ γὰ῀ δῶ ἐκός? &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 142. 89. Δυσκάθεκτ῀] Mſ. Cod. δυσπάτεκτος. sed eodem recidit.

Ibid. 91. Ὥκιρ ἰγχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ ἰγχ.

Ibid. 94. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Ibid. 97. Ἀλλὰ μεταξὺ ἦδη φλυαροῦν τὰς ἡμῶς] Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς παῦσαι ἤδη &c.

Pag. 143. 3. Καταλείπειν] Mſ. καλαλείπειν ἀεὶ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Ibid. 10. Ὑπερβόλῳ ϵ῀ Κλέωνι] Homines sunt sita μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripsa in eum Scholia.

Pag. 144. 17. Καὶ ἡ ἀνοφία] Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam; dum *Dionis Chrysostomi* locum in Ὀλυμπικῷ emendem, pretium operae erit. sic habet p. 197. ἐ γὰ῀ λαμβάνω μαθητὰς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχουμι διδάσκειν, ὅτι οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμ῀, ἀγε ψευδόμενος ϗ ἐξαπατῶν ὑπισχνούμ῀, οὐκ ἔχω παύσαι τὴν ἀναίδειαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτῃ τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue non esse in se sitam illam vim, ulios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum *Isaac. Casaubon.* non vidisse miror.

Pag. 145. 36. Ἐγχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

Ibid. 38. Ῥάκ῀] Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

Pag. 146. 43. Ἀπολαύσῃ] Leg. vel ἀπολαύσῃ, vel ἀπολαύσῃς.

Ibid. 49. Ἡμῶς δὲ πρωίαμεν] Mſ. ἡμῶς δὲ ϗ πρωίαμεν.

Pag. 147. 72. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τ῀ καλάων.

Ibid. 79. Τόνδε Δία] Versus *Hom.*

Pag. 148. 97. Τῶν πολλῶν ἀνάων] Duobus locis *vulgaria* vertit *Erasmus*, fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est: *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐσθλὰ non significat *vulgaria illa*. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 149. 12. Πάντας ἀνθρώπους ἑῆδον] Certe hic unus locus per se satis probarit, non semper sumi ἑῆδον ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab *Eustathio* vertatur καθ' ἑῆντας, constat tamen eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud *Herodot.* lib. 6. ubi scribit Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Σύβαρ῀ γὰ῀ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἑῆδον ἀντικεφαλὴν τὰς κεφαλὰς, ϗ πάντ῀ μέγα πρεπόμενοι. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἑῆδον, nihil aliud est quam, Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, *omnes omnino Milesii*. Scio *Budaeum*, scio *Vallam*, viros undiquaque doctos aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἑῆδον per, καθ' ἑῆντας, aut πάντας νεήνεντα, sed ἀθρόως, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut *Suidas* ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldasti evulgatum est, ἑῆδον conversum per ἐγχωρὶν, at illud ἐγχωρὶν legitur apud *Herodotum* in 7. ubi nil aliud significare potest quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie, uno & perpetuo ordine*. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia è reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit *Themistocles*, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent: Graece sic: ϗ δὲ Λαυρεώτιον μεταλλον ἔμελλον λάξεσθ῀ ἐγχωρὶν ἕκαστ῀ δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* suos rediit; quia fortasse apud *Hesychium* legerat vocem illam ἐγχωρὶν per ἑῆδον conversam scripsse. Ceterum in hac voce corruptus *Suidas*; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 149. 17. Οὗτος ἀπόλωλε] Ex *Homeri* versu.

Οὗτος ἀπόλωλε' ἐπεὶ θεὸν ἐμμεμάασιν ἑταῖροι.

Pag.

Pag. 150. 28. Προεδρίας] De hoc honore lege quae ab *Is. Casaub.* annotata sunt ad Theophrasti Characterem. pag. 161.

Ibid. 33. Ὑπόπαλλας] Ut qui libidini alienae subjiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

Ibid. 35. Ἐπιδιαλύσασί μοι] Legendum arbitror σοι.

Ibid. 39. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωθοῦσι] Latine, *capite protrusus foras.* Phaedr.

Ibid. 43. Μηδ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλίῳ βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκείνων τῶν ἄλλων. *Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.* Ἔρανοι νεοδιδακτοι διθύραμβοι *quomodo intelligendum.* διδασκαλία, διδασκαλοι. *discipuli apud Terentium.* ἅσῃ ἐπὶ τῇ διαλλῇ *quomodo intelligendum.* Ἐπισπᾶν. *Lucianus emendatur. Josephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ὄθομα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* κυρίκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Glossema ex Luciano ejectum. Planti locus adversus Palmerium confirmatus.*

Pag. 151. 61. Εἰρεσία τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum.* Ita γονιμώτατος poëta Lucret. de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Ibid. 64. Σὺ φημι] Ita dicere solebant cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

Pag. 152. 67. Ὑμῖν ἀποστήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ τῶν λοιπῶν ἀποστήσομαι *Nunc vero abibo.* nam jam antea abiturichat. deinde istud ὑμῖν non potest stare, nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 153. 74. Ἀνθρακας εὑρε] Notum proverbium, ἄνθρακας ὁ θησαυρός.

Ibid. 78. Ὦ χρυσὶ] Versus *Euripidaeus*; quae autem sequuntur, αἰθόμενον γάρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρέπει ἐς τὸ πᾶν νυκτί, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit *Pindarus* aurum noctu lucere (quod aliter est, scripsit enim *aurum fulgere inter homines, ut lunet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτως tantum, sed etiam μετ' ἡμέραν λαμπρόν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

Pag. 154. 85. Τὰ εἰ Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim *Pausanias.* Quaedam etiam *Herodotus.*

Ibid. 89. Παὶ τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἐχατιᾷ scilicet. Nam ἐχατιὰ est χωρίον τραχὺ ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. *Justinus* lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycaeo, quem Graeci Pana, Romani Lupercum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα est) *amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re est quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem *Menagius*, praeclararum artium πανηγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat. Ηλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πανὶς ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita scripsit, uti audio, is sit qui personas, δίκας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, si rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est. *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπαὶ βόμβαξ.*

Ibid. 96. Ὑπροψία] Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore quo apud *Philostrat.* in vita Apollon. lib. 3. cap. 9. primulo statim initio, τὸ τε ὑποψίας ἐπαλάβετο. lege fidenter ὑπροψίας.

Ibid. 97. Ἐλίῳ βωμὸς] Hujus aras meminit quoque alibi Lucian. in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλίῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Pag. 155. 98. Ἐπικυρῆσαι] In Cod. *Erasmi* legebatur παρακῆσαι; vertit enim *suppeditare.*

Ibid. 1. Ἐθῶν] Mſ. ἠθῶν.

Ibid. Μοῖραι δίκαιται] Hanc vitam qui vivebant, ii μοιρᾶται & ἰδιῶται dicebantur. Laërt. in Thalete.

Ibid. 16. Εὐωχεῖται] Legendum εὐωχεῖσθω. nam εὐωχία significat *aliquem convivio accipere*; εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpissimus.

Pag. 156. 17. Ἐκείνων τῶν ἄλλων] Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, injuria. Non enim Graece dici potest ἐκείνων τινὸς, sed τινὸς; itaque pro ἐκείνων τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκὼς ὢν τῶν ἄλλων, *longe ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtae tantum, sed & *Thucydides*, & *Herodotus*, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

Ibid. 19. Στέφανον] Mortui enim in Graecia olim coronati testimonia passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulchra & cippos coronare mos fuit.

Ibid. 22. Δυσκολία] Emenda *Pollucem* lib. I. cap. 2. περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννον ἀνίατον, σύνολον, palam est legi debere εὐκολον. Et miror postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet *Philostrat.* lib. 3. *Apollon.* cap. 8. Nam ubi legitur φιλόμυθα τῶν ἀνιάτων τι καὶ σύνολον, haud dubie legendum ἀνιάτων τι καὶ δυσκόλων.

Pag. 157. 25. Πίττη καὶ ἐλαίῳ] Quo majus incendium fiat scilicet.

Ibid. 29. Βαπτίζοιτο] Male in libris scriptis πίπτοιτο.

Ibid. 31. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidae filius.* quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 159. 48. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Ibid. Ἕρανον αἰτήσαντι] Qui *coenam* vertunt, ji mihi

hi dormire videntur. Longe enim aliud ἕρανος, aliud δεῖπνον; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undiquaque doctissimo explicata in eruditis illis in *Theophrast.* commentariis, p. 272. addam tantum ita esse exponendum *Philostrat.* p. 95. & 527. postremae editionis; ita etiam intelligendum esse locum *Dionis Chrysostomi* p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plin. junioris judicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

Ibid. 60. Νεοδιδάκτων ἐξυρᾶμένων] *Qui nuper evulgati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde ita frequenter legas, κωμῳδιδάσκαλος, τραγῳδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud *Aristoph.* in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *discipuli* pro actoribus. *Num immemores discipuli?* id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es discipuli*, τοῦ τὰς φρένας ἔχεσι; inde est etiam quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro *comoedium* vel *tragoediam* docere, (Latini enim usurpant quoque) apud *Diodor.* lib. 14. Ἀγυδώμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

Pag. 160. 62. Ἐλεγεῖα ᾄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est quod & apud *Hesych.* ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. Ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridicule qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur *canere*, vel *saltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Graece est ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur. διδάσκουσι πολλὰ τῶν παλαι ὑπ' αὐλοῖς ἐν κωμῳδοῖς. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ ἐν κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Ibid. 80. Καὶ προσῆλθον] *Erasmi* codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet ἀλλ' παρεισθέσεως.

Pag. 161. 83. Ξυνέφηβοι] Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda *Pollucem* lib. 1. cap. 7. ἐπιδίτης δὲ, ἡδέσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφηβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

Ibid. 88. Ἐπιπηδᾷν] Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita *Themistius* oratione prima: ἀλλ' ἐμοὶ ἐπιπηδᾷν ὑπολήψονται ἐν ἐπιβατεύσει, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 162. 2. Ἔσαι ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῶς ἐν βίοις τυγχάνει. Latini, *sic erit*, pro, haud dubie, at alias aliud.

Ibid. 14. Ἐριχθωνίδι] Mendum est. legendum enim Αἰγηίδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teste *Harpocrat.* δῆμος ἐστὶ τῆς Αἰγηίδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore *Suidae* nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri *Joannis Meursii* in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones congessit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Ibid. 14. Θεωμάς] De aere rhetorico diligentissime *Harpocration* ex quo verbum de verbo transtulit *Suidas* quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

Ibid. 17. Ὄφελον] Josephum bis emendo hujus verbi occasione, ἐν τῇ τ' ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτος, ποτὲ μὴ παρόντος, ὤδιν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὄφελος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ legendum, ὡς, & totus locus ita concipiendus: ὡς τ' ἐπὶ τροφῇ χάριτος, ποτὲ μὴ παρόντος, ὄφελον ὠδὶν ὄν. diligens Lector Josephum adibit. Istud autem ὄφελον. ὠδὶν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, & δέξαν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ δόξαν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingeniis luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolam certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

Ibid. 18. Ἑρμᾶν τ' Ἀθηναίων] Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat ἑρμᾶν τ' Ἑλλάδος, cujus loci meminit *Plutarchus*, & Schol. *Aristoph.* Ceterum non possum hic praeterire Josephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἑρμόω, unde natum ἕρμαστρα est, corruptum fuit: ita habet: ὅτι μὲν νῦν ἐν ἕρμαστρα ἐστὶ μόνον τὸ φρονεῖν ἡρμοσμένον, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἡρμοσμένον nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μόνον τὸ φρονεῖν ἡρμεσμένον, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

Pag. 163. 20. Βυλαὶ ἀμφίστομοι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud *Liban.* argumento Orat. κατ' Ἀνδροτίωνος. eum adito, si vacat.

Pag. 164. 28. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam cursus flectebatur: πωλικῷ vero, cum octies tantum. Scholiastes *Pindari* edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν, ὀκτώ. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἵππια φάρμακα πώεσιν decretum est. sic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἰσώγαγον ὄθμαλα δίφρα.

Sed quid hoc, quaeso, ἰσώγαγον ὄθματα δίφρα περὶ δίφρον? Davus profecto sum, inquies, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim *Callimachus* νύσσαν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθματα δίφρα nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud *Hesychium* ὄθματα, ὄμματα νεολῶς (emenda & scribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc *Callimachi* loco ὄθμα nihil est aliud quam *motus*, vel agi-

agilitas, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox eſt, (quam nos primi eruimus) ex ὄθωθαι, quod κινεῖσθαι aliquando ſignificat, ut ex Euſtathio diſcere eſt. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flammam celeres lapſus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita Callimachus dixit ὄθμια ἅρμα (ἅρμα eſt ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, τὸ ταχὺ τρέχον ἅρμα. Itaque Callimachi verſum Latine ſic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celetem currum.* In eodem verſu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum ſcio neminem, qui quidem ad has reculas ſapiat.

Ibid. 33. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides τὸ πρώτῳ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. diſtabat ab urbe 60. ſtad. ſed non eſt quod quis exiſtimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuiſſe. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις (locus eſt Atticæ) & quidem ἱππομαχίᾳ βραχείᾳ. itaque hinc facile cuivis apparet quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praeſcripto artis, pingens; cum ibi ingentem ſtragem editam fuiſſe ſignificat. Ceterum ἀριστεύων πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non eſt, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim iſtuc ſignificare, *fortiter pro patria*, ſeu *urbe pugnare adverſus Acharnenſes*, ut πολεμεῖν πρός τινάς. Idque ſi verum eſt, error hic erit, isque manifeſtiſſimus. Acharnenſes enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adverſus Acharnenſes ſtrenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνέας, quomodo in hac ipſa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνὰς, inquam, cum Peloponneſios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati ſunt Attici, ut oppidum obſidione ſolverent.

Ibid. 34. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὸν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde eſt, & Mſſ. Codd. variant.

P. 165. 42. Ἡλιαίᾳ] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pauſanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμον intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Heſychius.

P. 166. 50. Συγγενὴς ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoſcunt grammatici inter has voces; Heſychius minime.

P. 168. 53. Ἐγὼ δέ σοι τὸ τὸν ἰδιολόγων ἀγαγεῖν παρὰ σέ.] Error manifeſtus. Quid enim hoc ſit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ σοι τὸ τὸν &c.

P. 169. 69. Ὀπισθόδομον] Ubi aerarium. Ariſtophanes in extremo Pluti.

P. 170. 86. Λύτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipſiſſimus Boreas*, qualis a Zeuxide pictus eſt.

P. 171. 98. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδυσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἐδυσμάτων συγκείμενον, Heſychius. ſed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστι τωστρίμματος ἐκ πλείονων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν, ὃν καρύκην φασὶν αἱματαίδα τὴν χροιὰν ἴσχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματείαν, καρύκην ὀνόμασαν, ἐπὶ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ ὁ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματείαν non recte vocari καρύκην, bene ſane: nam αἱματεία, vel, ut apud Pollucem eſt, αἱματία, eſt quod vulgo dicimus, *ſoupe brouillée*, ex ſanguine anſerino, aut leporino, aromatis praeterea, & injecto aceto, quod jus eſt nigrum aut certe fuſcum.

P. 171. 9. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Unde ἀλλαλίξεις & λόγοι ἐκκυλικεῖοι· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Laemarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, niſi Plutarcho interpretis ſui error obeſſet: etſi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum eſt. Locus praeterea, quo de agitur, illuſtris eſt, & non indiligenter legendus. Rem ipſam, uti ſe habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas ſe recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo ſtetit Demoſthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. ſcilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuiſſe populus olfecerat, ſeſe purgare cum ſtuderet, nemo audire, imo obſtrepere omnes, praeter, neſcio quem, hominem ſane elegantis ingenii, qui è conſeſſu cum ſurrexiſſet; quid autem, ait, viri Athenienſes, eum, qui calicem habeat, non audietis? (eſt autem mira quaedam in eo dicto gratia atque facetia) Graece ſic pag. 857. εἰσὶ ἀκούσασθέ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῶν τὴν κύλικα ἔχοντα; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια ſua canebant, is venuſtatem hujus dicti facile agnoſcet. Talis autem ille mos: ſumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus paſſim ſcriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellebatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ὁ δὲ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾄδουσι τὰ λεγόμενα σκόλια. Haec etſi vera ſunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctiſſimus, ibi ſe turpiter dedit: ſic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refuſez vous à ouïr un perſonnage qui a le langage ſi bien doré?* Quae autem ad oram libri addita ſunt, (ab eo, necne, haud ſane ſcio,) nihilo certe meliora ſunt: *Il y a une alluſion à ce mot κηλεῖν, qui ſignifie rejouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, inquam, meliora iſthaec ſunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune eſt, non certe magis quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis ſignificatione diſſitas; ſed tota loci illius venuſtas ex iis quae ſunt a me ſuperius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Meſſieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorſum iſthaec? inquies. Non temere, ut opinor, id a me animadverſum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent noſtri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecos ſcriptores interpretandos Gallice ſunt aggreſſi, doctiſſimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctiſſimos) nec Graece ſciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis ſcriptorem quemdam Gallice, ut audio, convertit, cujus ſcriptoris ſi vel pagellam tantum intelligat, μωρίαν ὀφλισκάνω ἀσυμφώνατα. idque ita verum eſt, ut, ſi mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim.

Abhinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu amici cujusdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſacrum eſt) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoſcere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis judicium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc diſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidni Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, ſat ſcio, non attingent. Nuper enim νήφων quidam φωσφόρων exortus eſt, qui pronunciavit, paedagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, δῆς, ὦ παῖ, δῆς ἐμοὶ λαλέων, ἐμοιγὲ γάρ?

P. 172. 21. Πάντοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Ibid. 26. Ὥσπερ οἱ τὸν Πλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungendumque cum συνδιαφθείρασι.

P. 173. 31. Μάζα] Nihil aliud quam ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo dabatur, panis autem, feſtis. docet Athenaeus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν ἐκέλευσε, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς ἀποδεῖξαι.

Ibid. 34. Ἐπακρυνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius autem in hac voce mutilus eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

P. 174. 46. Κυματώδης γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματώγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exponitur ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum ſcriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, praeter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Ibid. 50. Αὐτῷ] Lege σαυτῷ.

Ibid. 52. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Ibid. 58. Αἰγινητικούς] Ad ridiculum. nam menſurâ Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Attica.

P. 175. 62. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κοπίδων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

—— *Poſtquam impleviſti fuſtibus iſtorum caput,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens, *impluiſti in caput.* fruſtra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

—— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

P. 175. 66. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί; μῶν &c. *quid? num to* &c.

